

La creació

1

¹ Al principi, Déu va crear el cel i la terra. ² La terra era caòtica i desolada, les tenebres cobrien la superfície de l'oceà, i l'Esperit de Déu planava sobre les aigües.

³ Déu digué:

--Que existeixi la llum.

I la llum va existir. ⁴ Déu veié que la llum era bona, i separà la llum de les tenebres. ⁵ Déu va donar a la llum el nom de dia, i a les tenebres, el de nit.

Hi hagué un vespre i un matí, i fou el primer dia.

⁶ Déu digué:

--Que hi hagi un firmament enmig de les aigües, per a separar unes aigües de les altres.

⁷ I va ser així. Déu va fer la volta del firmament i va separar les aigües que hi ha a sota la volta de les que hi ha a sobre. ⁸ Déu donà a la volta del firmament el nom de cel.

Hi hagué un vespre i un matí, i fou el segon dia.

⁹ Déu digué:

--Que les aigües de sota el cel s'apleguin en un sol indret i apareguin els continents.

I va ser així. ¹⁰ Déu donà als continents el nom de terra, i a les aigües aplegadas, el de mar. Déu veié que tot això era bo.

¹¹ Déu digué:

--Que la terra produeixi vegetació, herbes que facin llavor i arbres de tota mena que donin fruit amb la seva llavor, per tota la terra.

I va ser així. ¹² La terra produí la vegetació, les herbes de tota mena que fan la seva llavor i els arbres de tota mena que donen fruit amb la seva llavor. Déu veié que tot això era bo.

¹³ Hi hagué un vespre i un matí, i fou el tercer dia.

¹⁴ Déu digué:

--Que hi hagi a la volta del cel uns llumeners per a separar el dia de la nit i assenyalar les festivitats, els dies i els anys, ¹⁵ i que des de la volta del cel il·luminin la terra.

I va ser així. ¹⁶ Déu va fer els dos grans llumeners: un de més gran que governés el dia i un de més petit que governés la nit; va fer també les estrelles. ¹⁷ Déu els col·locà a la volta del cel perquè il·luminessin la terra,

¹⁸ governessin el dia i la nit i separessin la llum de les tenebres. Déu veié que tot això era bo.

¹⁹ Hi hagué un vespre i un matí, i fou el quart dia.

²⁰ Déu digué:

--Que les aigües produeixin éssers vius que s'hi moguin i animals alats que volin entre la terra i la volta del cel.

²¹ Déu va crear els grans monstres marins, els éssers vius de tota mena que es mouen dintre l'aigua, i tota mena d'animals alats. Déu veié que tot això era bo. ²² Déu els beneí dient-los:

--Sigueu fecunds, multipliqueu-vos i ompliu les aigües dels mars, i que els animals alats es multipliquin a la terra.

²³ Hi hagué un vespre i un matí, i fou el cinquè dia.

²⁴ Déu digué:

--Que la terra produeixi éssers vius de tota mena: bestioles i tota mena d'animals domèstics i feréstecs.

I va ser així. ²⁵ Déu va fer tota mena d'animals feréstecs i domèstics i tota mena de cucs i bestioles. Déu veié que tot això era bo.

²⁶ Déu digué:

--Fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres, i que sotmeti els peixos del mar, els ocells del cel, el bestiar, i tota la terra amb les bestioles que s'hi arrossequen.

²⁷ Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona. ²⁸ Déu els beneí dient-los:

--Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la; sotmeteu els peixos del mar, els ocells del cel i totes les bestioles que s'arrossequen per terra.

²⁹ Déu digué encara:

--Mireu, us dono totes les herbes que fan llavor arreu de la terra i tots els arbres que donen fruit amb la seva llavor,

perquè siguin el vostre aliment. ³⁰ A tots els animals de la terra, a tots els ocells del cel i a totes les bestioles que s'arrossequen, a tots els éssers vius de la terra, els dono l'herba verda per aliment.

I va ser així.

³¹ Déu veié que tot el que havia fet era molt bo.

Hi hagué un vespre i un matí, i fou el sisè dia.

2

¹ Així van quedar acabats el cel i la terra amb tots els seus estols. ² El setè dia, Déu havia acabat la seva obra. El dia setè, doncs, va reposar de tota l'obra que havia fet. ³ Déu va beneir el dia setè i en va fer un dia sagrat, perquè aquell dia reposà de la seva obra creadora.

⁴ Així foren els orígens del cel i de la terra quan van ser creats.

L'home en el paradís

Quan el Senyor-Déu va fer la terra i el cel ⁵ no hi havia cap matoll ni havia nascut l'herba, perquè el Senyor-Déu encara no havia fet ploure, ni existia cap home que pogués conrear els camps. ⁶ Però de dintre la terra pujava una humitat que els amarava en tota la seva extensió.

⁷ Llavors el Senyor-Déu va modelar l'home amb pols de la terra. Li va infondre l'alè de vida, i l'home es convertí en un ésser viu. ⁸ Després el Senyor-Déu plantà un jardí a l'Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. ⁹ El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil tota mena d'arbres que fan goig de veure i donen fruits saborosos. Al mig del jardí hi féu néixer l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal.

¹⁰ De l'Edèn naixia un riu que regava el jardí, i des d'allà se separava en quatre braços: ¹¹ el primer es diu Fison, i recorre tot el país d'Havilà, on hi ha or, ¹² i l'or d'aquest país és molt fi; també s'hi troben la resina olorosa de bdèl·li i la pedra d'ònix. ¹³ El segon riu es diu Guihon, i recorre tot el país de Cuix. ¹⁴ El tercer riu és el Tigris, que passa per la part oriental d'Assíria, i el quart és l'Eufrates.

¹⁵ El Senyor-Déu va prendre l'home i el va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés. ¹⁶ I li va donar aquest manament:

--Pots menjar dels fruits de tots els arbres del jardí. ¹⁷ Però no mengis del fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal, perquè el dia que en mengis, tingues per cert que moriràs.

¹⁸ Llavors el Senyor-Déu es digué: «No és bo que l'home estigui sol. Li faré una ajuda que li faci costat.»

¹⁹ El Senyor-Déu va modelar amb terra tots els animals feréstecs i tots els ocells, i els va presentar a l'home, per veure quin nom els donaria: cada un dels animals havia de portar el nom que l'home li posés. ²⁰ L'home donà un nom a cada un dels animals domèstics i feréstecs i a cada un dels ocells; però no va trobar una ajuda que li fes costat.

L'home i la dona

²¹ Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, prengué una de les seves costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. ²² De la costella que havia pres a l'home, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home.

²³ L'home exclamà:

--Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn! El seu nom serà "dona", perquè ha estat presa de l'home. ²⁴ Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i des d'aquest moment formen una sola carn.

²⁵ Tots dos, l'home i la seva dona, anaven nus, i no se n'averonyien.

El pecat i les seves conseqüències

3

¹ La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet.

Preguntà, doncs, a la dona:

--Així, Déu us ha dit que no mengeu dels fruits de cap arbre del jardí?

² La dona va respondre a la serp:

--Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, ³ però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig del jardí, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem.

⁴ La serp li va replicar:

--No, no moriríeu pas! ⁵ Déu sap que, si un dia en menjàveu, se us obririen els ulls i seríeu igual com déus: coneixeríeu el bé i el mal.

⁶ Llavors la dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per a menjar i feia goig de veure, i que era temptador de tenir aquell coneixement, en va collir i en va menjar; i va donar-ne també al seu home, que en menjà amb ella. ⁷ Llavors a tots dos se'ls obriren els ulls i es van adonar que anaven nus. Van cosir fulles de figuera i se'n feren faldars.

⁸ Quan l'home i la dona van sentir els passos del Senyor-Déu, que es passejava pel jardí a l'aire fresc de la tarda, es van amagar entremig dels arbres del jardí, perquè el Senyor-Déu no els veiés.

⁹ Però el Senyor-Déu cridà l'home i li va dir:

--On ets?

¹⁰ Ell li va respondre:

--He sentit que et passejaves pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat.

¹¹ El Senyor-Déu li replicà:

--Qui t'ha fet saber que anaves nu? És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit?

¹² L'home va respondre:

--La dona que has posat al meu costat m'ha ofert el fruit de l'arbre i n'he menjat.

¹³ Llavors el Senyor-Déu va dir a la dona:

--Per què ho has fet, això?

Ella va respondre:

--La serp m'ha enganyat i n'he menjat.

¹⁴ El Senyor-Déu va dir a la serp:

--Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegars damunt el ventre i menjaràs pols tota la vida. ¹⁵ Posaré enemistat entre tu i la dona, entre el teu llinatge i el seu. Ell t'atacarà al cap i tu l'atacaràs al taló.

¹⁶ Després digué a la dona:

--Et faré patir les grans fatigues de l'embaràs i donaràs a llum enmig de dolors. Desitjaràs el teu home, i ell et voldrà dominar.

¹⁷ Després va dir a l'home:

--Ja que t'has escoltat la teva dona i has menjat el fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit, la terra serà maleïda per culpa teva: tota la vida passaràs fatigues per treure'n l'aliment. ¹⁸ La terra et produirà cards i espines, i t'hauràs d'alimentar d'allò que donin els camps. ¹⁹ Et guanyaràs el pa amb la suor del teu front fins que tornis a la terra d'on vas ser tret: perquè ets pols, i a la pols tornaràs.

²⁰ L'home va donar a la seva dona el nom d'Eva, perquè ella ha estat la mare de tots els qui viuen.

²¹ Llavors el Senyor-Déu va fer túniques de pell i va vestir l'home i la dona.

²² Després el Senyor-Déu digué:

--L'home s'ha tornat com un de nosaltres: ja coneix el bé i el mal! I si ara agafa el fruit de l'arbre de la vida, el cull i en menja, viurà per sempre!

²³ Llavors el Senyor-Déu va expulsar l'home del jardí de l'Edèn, perquè treballés la terra d'on havia estat tret. ²⁴ Un cop l'hagué expulsat, va posar a l'orient de l'Edèn els querubins amb la flama de l'espasa fulgurant per a guardar el camí de l'arbre de la vida.

Caïn i Abel

4

¹ L'home s'uní a Eva, la seva dona, que va infantar Caïn. Ella deia:

--He procreat un noi, gràcies al Senyor.

² Més endavant va infantar Abel, germà de Caïn. Abel era pastor d'ovelles i Caïn treballava la terra. ³ Acabades les collites, Caïn va presentar al Senyor una ofrena dels fruits de la terra. ⁴ Abel va oferir també les primeres cries del ramat amb el greix de les víctimes.

El Senyor va acollir favorablement Abel i la seva ofrena, ⁵ però no acollí Caïn i la seva. Caïn es va irritar molt i anava amb el cap baix. ⁶ El Senyor li digué:

--Per què estàs irritat i no aixeques el cap? ⁷ Si obres bé, seràs acceptat; però, si no obres bé, el pecat aguaita a la porta: ell et desitja, però tu l'has de dominar.

⁸ Caïn va dir al seu germà Abel:

--Sortim al camp.

Un cop van ser al camp, Caïn es va llançar sobre el seu germà Abel i el va matar.

⁹ Llavors el Senyor va preguntar a Caïn:

--On és el teu germà Abel?

Ell va respondre:

--No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?

¹⁰ El Senyor li replicà:

--Què has fet? La sang del teu germà clama a mi des de la terra! ¹¹ Des d'ara, doncs, seràs maleït de la terra, que ha obert la boca per recollir de les teves mans la sang del teu germà. ¹² Quan treballis la terra, ja no et donarà els seus fruits. Aniràs pel món errant i fugitiu.

¹³ Caïn respongué al Senyor:

--El meu crim és massa gran per a poder-lo suportar. ¹⁴ Des d'avui em bandeges de la terra fèrtil, i m'hauré d'amagar de la teva presència. Aniré pel món errant i fugitiu, i el primer que em trobi em matarà.

¹⁵ El Senyor li va replicar:

--Això, no! Si algú mata Caïn, Caïn serà venjat set vegades.

Llavors el Senyor el va marcar amb un senyal, perquè no el matessin els qui el trobarien.

¹⁶ Caïn es retirà de la presència del Senyor i se n'anà a viure al país de Nod, a l'orient de l'Edèn.

Descendents de Caïn

¹⁷ Caïn es va unir a la seva dona, i ella va infantar el seu fill Hanoc. Caïn va fundar una ciutat i li posà el nom d'Hanoc, el seu fill.

¹⁸ Hanoc va ser el pare d'Irad; Irad, de Mehuiael; Mehuiael, de Metuixael; i Metuixael, de Lèmec.

¹⁹ Lèmec es va casar amb dues dones; una es deia Adà i l'altra Sil·là. ²⁰ Adà va donar a llum Jabal, l'avantpassat dels pastors nòmades. ²¹ El germà de Jabal es deia Jubal, i fou l'avantpassat dels qui toquen la cítara i el flabiol.

²² També Sil·là va tenir un fill, Tubal-Caïn, forjador de tota mena d'eines o armes de tall, tant de bronze com de ferro. La germana de Tubal-Caïn era Naamà.

²³ Lèmec va dir a les seves dones:

--Escolteu-me, Adà i Sil·là,

dones de Lèmec, estigueu atentes

al que us dic:

He mort un home

que m'havia malferit,

he mort un noi

que m'havia donat cops.

²⁴ Caïn serà venjat set vegades,

però Lèmec ho serà setanta-set.

Set

²⁵ Adam i la seva dona van tenir un fill, i ella li posà el nom de Set, perquè deia:

--Déu m'ha concedit un altre fill en lloc d'Abel, que va ser mort per Caïn.

²⁶ Set també va tenir un fill, i li posà el nom d'Enoix. Llavors es va començar a invocar Déu amb el nom de «el Senyor».

D'Adam a Noè

5

¹ Llista genealògica dels descendents d'Adam.

Quan el Senyor va crear l'home, el va fer a imatge seva. ² Creà l'home i la dona, els beneí i, quan foren creats, els va posar el nom de «ésser humà».

³ Quan Adam tenia cent trenta anys va tenir un fill semblant a ell i li va posar el nom de Set. ⁴ Després del naixement de Set, Adam encara va viure vuit-cents anys i tingué fills i filles. ⁵ Adam morí a l'edat de nou-cents trenta anys.

⁶ Set tenia cent cinc anys quan va engendrar Enoix. ⁷ Després del naixement d'Enoix, Set encara va viure vuit-cents set anys i tingué fills i filles. ⁸ Set morí a l'edat de nou-cents dotze anys.

⁹ Enoix tenia noranta anys quan va engendrar Quenan. ¹⁰ Després del naixement de Quenan, Enoix encara va viure vuit-cents quinze anys i tingué fills i filles. ¹¹ Enoix morí a l'edat de nou-cents cinc anys.

¹² Quenan tenia setanta anys quan va engendrar Mahalalel. ¹³ Després del naixement de Mahalalel, Quenan encara va viure vuit-cents quaranta anys i tingué fills i filles. ¹⁴ Quenan morí a l'edat de nou-cents deu anys.

¹⁵ Mahalalel tenia seixanta-cinc anys quan va engendrar Jèred. ¹⁶ Després del naixement de Jèred, Mahalalel encara va viure vuit-cents trenta anys i tingué fills i filles. ¹⁷ Mahalalel morí a l'edat de vuit-cents noranta-cinc anys.

¹⁸ Jèred tenia cent seixanta-dos anys quan va engendrar Henoc. ¹⁹ Després del naixement d'Henoc, Jèred encara va viure vuit-cents anys i tingué fills i filles. ²⁰ Jèred morí a l'edat de nou-cents seixanta-dos anys.

²¹ Henoc tenia seixanta-cinc anys quan va engendrar Matusalem. ²² Després del naixement de Matusalem, Henoc encara va viure tres-cents anys i tingué fills i filles. Henoc seguia els camins de Déu. ²³ Va viure fins a l'edat de tres-cents seixanta-cinc anys, ²⁴ i seguí els camins de Déu. Va desaparèixer, perquè Déu se'l va endur.

²⁵ Matusalem tenia cent vuitanta-set anys quan va engendrar Lèmec. ²⁶ Després del naixement de Lèmec, Matusalem encara va viure set-cents vuitanta-dos anys i tingué fills i filles. ²⁷ Matusalem morí a l'edat de nou-cents seixanta-nou anys.

²⁸ Lèmec tenia cent vuitanta-dos anys quan va tenir un fill, ²⁹ i li posà Noè, perquè deia: «Aquest ens alleujarà del nostre treball i de les nostres fatigues en el conreu de la terra que el Senyor ha maleït.»

³⁰ Després del naixement de Noè, Lèmec encara va viure cinc-cents noranta-cinc anys i tingué fills i filles. ³¹ Lèmec morí a l'edat de set-cents setanta-set anys.

³² Noè ja tenia cinc-cents anys quan va engendrar Sem, Cam i Jàfet.

El diluvi (6-9)

Les causes del diluvi

6

¹ Quan els homes començaren a multiplicar-se a la terra i els van néixer filles, ² alguns dels fills de Déu, en veure que les filles dels homes eren belles, prengueren per mullers totes les que van voler.

³ El Senyor va dir: «El meu alè de vida no es mantindrà per sempre en els homes, perquè són de carn mortal. No viuran més de cent vint anys.»

⁴ En aquell temps, i més tard encara, hi havia gegants a la terra, perquè de la unió d'alguns dels fills de Déu amb les filles dels homes en van néixer herois, homes de renom des dels temps antics.

⁵ Quan el Senyor va veure com creixia la malícia dels homes i que d'un cap a l'altre del dia només pensaven a fer mal, ⁶ s'entristí i es penedí d'haver-los creat. ⁷ I va dir: «Faré desaparèixer de la terra l'home que vaig crear. No hi deixaré ni homes, ni animals, ni bestioles, ni ocells. Em penedeixo d'haver-los fet.»

⁸ Però el Senyor va mirar Noè amb benvolença.

Noè construeix l'arca

⁹ Aquesta és la història de Noè. Noè era un home just i irreprovable entre els de la seva generació i seguia els camins de Déu. ¹⁰ Va tenir tres fills: Sem, Cam i Jàfet.

¹¹ La terra s'havia corromput davant de Déu i era plena de violències. ¹² Déu contemplà la terra i la veié corrompuda: el comportament de tothom s'havia pervertit.

¹³ Llavors Déu va dir a Noè:

--He decidit de posar terme a la vida de tots els homes. Per culpa d'ells, la terra és plena de violències; per això vull exterminar-los de la terra. ¹⁴ Tu fes-te una arca de fusta de xiprer amb compartiments, i calafateja-la per dintre i per fora. ¹⁵ Les seves mides seran cent cinquanta metres de llargada per vint-i-cinc d'amplada i quinze d'alçada. ¹⁶ Fes-la de tres pisos, amb un finestral a mig metre del sostre i una porta a un dels seus costats. ¹⁷ Jo enviaré el diluvi per fer morir tot el que té alè de vida sota el cel: tot el que respira s'ofegarà. ¹⁸ Però amb tu, faré i mantindré la meua aliança. Entra a l'arca amb els teus fills, la teva dona i les teves nores; ¹⁹ fes-hi entrar també un mascle i una femella de cada espècie que viu i respira a la terra, perquè sobrevisquin amb tu. ²⁰ Vindrà cap a tu una parella de cada espècie d'ocells, d'animals i de bestioles que s'arrossegueu per terra, perquè sobrevisquin. ²¹ Procura't menjar de tota mena i fes-ne provisió, per alimentar-vos-en tant tu com tots ells.

²² Noè ho va fer així. Va complir exactament tot el que Déu li havia ordenat.

Noè entra a l'arca

7

¹ El Senyor va dir a Noè:

--Veig que tu ets l'únic home just d'aquesta generació. Entra a l'arca amb tota la teva família. ² De cada espècie d'animals purs, pren-ne set parelles, cada mascle amb la femella; però, dels impurs, una sola parella, ³ i de cada espècie d'ocells, set parelles, perquè se'n conservi l'espècie a la terra. ⁴ D'aquí a set dies faré ploure durant quaranta dies i quaranta nits, i faré desaparèixer de la terra tots els éssers que vaig crear.

⁵ Noè va complir tot el que el Senyor li havia ordenat. ⁶ Tenia sis-cents anys quan el diluvi va inundar la terra.

⁷ Noè entrà a l'arca amb els seus fills, la seva dona i les seves nores per guardar-se de les aigües del diluvi. ⁸ Els animals purs, els impurs, els ocells i totes les bestioles que s'arrosseguen per terra ⁹ van venir cap a Noè i entraren a l'arca de parella en parella, cada mascle amb la femella, tal com Déu havia ordenat. ¹⁰ I al cap de set dies les aigües del diluvi inundaven la terra.

¹¹ Noè tenia sis-cents anys quan van sobreixir les aigües abismals del gran oceà i s'obriren les rescloses del cel. Era el dia disset del mes segon. ¹² Sobre la terra començà a caure un aiguat que durà quaranta dies i quaranta nits. ¹³ Aquell mateix dia, Noè havia entrat a l'arca amb els seus fills Sem, Cam i Jàfet, la seva dona i les tres nores, ¹⁴ i cada una de les espècies d'animals domèstics i feréstecs, les bestioles que s'arrosseguen per terra, les aus, els ocells i els insectes voladors. ¹⁵ Així, doncs, van venir a Noè i van entrar a l'arca una parella de tots els animals que viuen i respiren, ¹⁶ un mascle i una femella de cada espècie, tal com Déu havia ordenat. Un cop Noè va ser dintre l'arca, el Senyor va tancar la porta.

Començament del diluvi

¹⁷ El diluvi va caure sobre la terra durant quaranta dies. Tan bon punt les aigües pujaren de nivell, van aixecar l'arca, i l'arca flotava per damunt de la terra. ¹⁸ Les aigües anaven pujant cada vegada més sobre la terra, i l'arca anava a la deriva. ¹⁹ El nivell de les aigües va créixer tant que quedaren cobertes totes les muntanyes més altes de la terra: ²⁰ per damunt dels cims més alts hi havia encara set metres d'aigua. ²¹ Es van ofegar tots els vivents que es mouen a la terra: ocells, animals domèstics i feréstecs, bestioles que s'arrosseguen per terra i tots els homes. ²² Tots els qui respiraven i vivien a la terra ferma van morir. ²³ El Senyor va fer desaparèixer tots els éssers de la terra, des dels homes fins als animals, les bestioles que s'arrosseguen i fins i tot els ocells: tots van desaparèixer de la terra. Tan sols van sobreviure Noè i els qui eren amb ell dintre l'arca. ²⁴ La terra quedà coberta per les aigües durant cent cinquanta dies.

Fi del diluvi

8

¹ Després, Déu es va recordar de Noè i de tots els animals domèstics i feréstecs que eren amb ell dintre l'arca. Llavors va fer passar un vent per la terra, i el nivell de les aigües començà a minvar. ² Les aigües abismals de l'oceà deixaren de brollar i es tancaren les rescloses del cel; i va parar de ploure. ³ Les aigües s'anaven retirant de la terra, i al cap de cent cinquanta dies el seu nivell havia baixat. ⁴ El dia disset del mes setè, l'arca es va encallar a les muntanyes d'Ararat. ⁵ Les aigües continuaren baixant a poc a poc, fins al mes desè, i el dia primer d'aquest mes aparegueren els cims de les muntanyes.

⁶ Al cap de quaranta dies, Noè va obrir el finestral que havia fet a l'arca ⁷ i deixà anar el corb, que sortia i tornava, esperant que les aigües s'eixuguessin a la terra. ⁸ Llavors deixà anar el colom per veure si les aigües havien baixat del tot, ⁹ però el colom no va trobar cap indret on aturar-se, i va tornar a l'arca: les aigües encara cobrien la terra. Noè va treure la mà, va prendre el colom i l'entrà dins l'arca. ¹⁰ Va esperar set dies més i deixà anar altra vegada el colom. ¹¹ Aquest va tornar al capvespre duent al bec una fulla d'olivera acabada d'arrencar. Noè va comprendre que les aigües ja havien minvat. ¹² Va esperar encara set dies i deixà anar el colom, que ja no va tornar.

¹³ L'any sis-cents u de la vida de Noè, el dia primer del primer mes, les aigües s'havien eixugat a la terra. Noè va apartar la coberta de l'arca per mirar, i va veure que la terra era eixuta. ¹⁴ El dia vint-i-set del mes segon, la terra ja

era seca del tot.

Noè surt de l'arca

¹⁵ Llavors Déu digué a Noè:

¹⁶ --Surt de l'arca amb la teva dona, els teus fills i les teves nores. ¹⁷ Fes sortir amb tu tots els éssers vius que són a dins amb tu: ocells, animals domèstics i feréstecs i totes les bestioles que s'arrosseguen per terra. Que es moguin per tota la terra, que siguin fecunds i es multipliquin.

¹⁸ Noè, doncs, va sortir de l'arca amb els seus fills, la seva dona i les seves nores. ¹⁹ Van sortir tots els éssers vius, tot el que es belluga, amb tots els ocells i les bestioles que s'arrosseguen per terra. Tots van sortir de l'arca agrupats en famílies.

²⁰ Noè va dedicar un altar al Senyor. Prengué animals i ocells de cada espècie considerada pura i els oferí en holocaust sobre l'altar.

²¹ El Senyor es va complaure en l'olor agradable dels sacrificis, i va dir: «No tornaré mai més a maleir la terra per culpa dels homes, perquè el cor de l'home està inclinat al mal des de la seva joventut. No tornaré a fer morir tots els vivents com acabo de fer-ho.

²² »Mentre duri la terra,
mai no faltaran
sembres i collites,
fred i calor,
estiu i hivern,
dies i nits.»

Aliança de Déu amb Noè

9

¹ Déu va beneir Noè i els seus fills. Els digué:

--Sigueu fecunds, multipliqueu-vos i ompliu la terra. ² Tots els animals de la terra, els ocells, les bestioles que s'arrosseguen per terra i tots els peixos del mar us respectaran i us temeran, perquè els poso tots a les vostres mans. ³ Us servirà d'aliment tot el que té vida i es mou, com també tots els vegetals: tot us ho dono. ⁴ Però no mengeu la carn amb la seva vida, és a dir, amb la seva sang. ⁵ Jo demanaré comptes de la vostra sang, de les vostres vides, a tots els animals. També als homes, a qualsevol qui en mati un altre, li demanaré comptes d'aquella vida. ⁶ El qui vessi la sang d'un home, un altre home vessarà la seva sang, perquè l'home ha estat fet a imatge de Déu. ⁷ Vosaltres, doncs, sigueu fecunds, multipliqueu-vos, escampeu-vos per la terra i propagueu-vos-hi.

⁸ Després Déu va dir a Noè i als seus fills:

⁹ --Mireu, jo faig la meva aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents ¹⁰ i amb tots els éssers vius que us envolten: els ocells, els animals feréstecs i domèstics que han sortit de l'arca, en una paraula, amb tots els éssers vius de la terra. ¹¹ Faig amb vosaltres aquesta aliança: les aigües del diluvi no tornaran mai més a exterminar ningú, cap més diluvi no devastarà la terra.

¹² I Déu va afegir:

--El signe de l'aliança que faig amb vosaltres i amb tots els éssers vius que us envolten, per totes les generacions i per sempre, és aquest: ¹³ posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meva aliança amb la terra. ¹⁴ Quan jo cobreixi de núvols la terra i entre els núvols aparegui el meu arc, ¹⁵ recordaré l'aliança que he fet amb vosaltres i amb tots els éssers vius, i les aigües del diluvi no tornaran a destruir ningú. ¹⁶ Sortirà l'arc en els núvols i, en veure'l, recordaré l'aliança perpètua, la meva aliança, la que hi ha entre Déu i tots els vivents, tots els qui viuen a la terra.

¹⁷ Déu va dir encara a Noè:

--Aquest és el signe de l'aliança que he fet amb tots els qui viuen a la terra.

Fills de Noè

¹⁸ Els fills de Noè que van sortir de l'arca eren Sem, Cam i Jàfet. Cam va ser el pare de Canaan. ¹⁹ A partir d'aquests tres fills de Noè, es va poblar tota la terra. ²⁰ Noè va ser el primer a treballar la terra, i plantà una vinya.

²¹ Un dia, va beure vi, s'embriagà i es va despullar dins la tenda. ²² Cam, pare de Canaan, veié el seu pare nu i sortí a fer-ho saber als seus dos germans, que eren fora. ²³ Sem i Jàfet van prendre un mantell, se'l posaren a les espatlles, entraren reculant a la tenda i van tapar el seu pare: com que avançaven mirant enfora, no el van veure nu.

²⁴ Quan Noè es despertà de la seva embriaguesa i va saber el que li havia fet el seu fill petit, ²⁵ digué:

--Maleït sigui Canaan!

Que sigui esclau dels esclaus
dels seus germans!

²⁶ I afegí:

--Beneït sigui el Senyor,

Déu de Sem!

Que Canaan sigui el seu esclau!

²⁷ Que Déu eixampli Jàfet,

que l'acullin les tendes de Sem

i que Canaan sigui el seu esclau!

²⁸ Després del diluvi, Noè va viure tres-cents cinquanta anys. ²⁹ Morí a l'edat de nou-cents cinquanta anys.

Taula dels pobles

10

¹ Llista genealògica dels descendents de Sem, Cam i Jàfet, fills de Noè, nascuts després del diluvi.

² Descendents de Jàfet: Gómer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Móixec i Tiràs. ³ Descendents de Gómer: Aixquenaz, Rifat i Togarmà. ⁴ Descendents de Javan: Elixà, Tarsis, els quitites i els rodanites. ⁵ D'ells vénen els pobles dispersats per les regions marítimes, cada un amb territoris i llengües pròpies, amb els seus diversos llinatges i nacions.

⁶ Descendents de Cam: Cuix, Egipte, Put i Canaan. ⁷ Descendents de Cuix: Sebà, Havilà, Sabtà, Ramà i Sabtecà. Descendents de Ramà: Saba i Dedan. ⁸ Cuix és l'avantpassat de Nimrod, que va ser un heroi a la terra. ⁹ En presència del Senyor, Nimrod era un caçador heroic. D'aquí ve la dita: «Un caçador heroic a la presència del Senyor, com ho era Nimrod.» ¹⁰ Les primeres ciutats del seu reialme van ser Babel, Èrec i Acad, totes elles al país de Xinar. ¹¹ D'aquell país va partir Assur, que va edificar Nínive, Rehobot-Ir, Quèlah ¹² i Ressen; aquesta darrera, situada entre Nínive i Quèlah, és la més gran.

¹³ Egipte és l'avantpassat de la gent de Lud, Anam, Lehab, Naftúah, ¹⁴ Patrós, Caslúah i Caftor, d'on van sortir els filisteus.

¹⁵ Canaan va ser el pare de Sidó, el seu primogènit, i d'Het; ¹⁶ i l'avantpassat també dels jebuseus, amorreus, guirgaixites, ¹⁷ hivites, arquites, sinites, ¹⁸ arvadites, semarites i hamatites. Després es van dispersar els llinatges cananeus, ¹⁹ i el seu territori es va estendre des de Sidó fins a Guerar i Gaza, i encara en direcció a Sodoma, Gomorra, Admà i Seboïm fins a Leixa. ²⁰ Aquests són els descendents de Cam, amb els seus llinatges i llengües, territoris i nacions.

²¹ També Sem, germà gran de Jàfet, va tenir descendència. És l'avantpassat d'Éber i de tots els seus descendents.

²² Descendents de Sem: Elam, Assíria, Arfaxad, Lud i Aram. ²³ Descendents d'Aram: Us, Hul, Guèter i Maix.

²⁴ Arfaxad és l'avantpassat de Xèlah, i Xèlah, el d'Éber. ²⁵ Éber va tenir dos fills: el primer es deia Pèleg, perquè, en el temps que ell vivia, la població de la terra es va dividir; el seu germà es deia Joctan. ²⁶ Joctan va ser el pare d'Almodad, Xèlef, Hassarmàvet, Jèrah, ²⁷ Adoram, Uzal, Diclà, ²⁸ Obal, Abimael, Saba, ²⁹ Ofir, Havilà i Jobab. Tots ells eren fills de Joctan. ³⁰ El seu territori s'estenia des de Meixà fins a Sefar, regió muntanyosa de l'orient.

³¹ Aquests són els descendents de Sem, amb els seus llinatges i llengües, territoris i nacions.

³² Aquests són els descendents de Noè amb els seus llinatges, nacions i llistes genealògiques. D'ells vénen les nacions que es van dispersar per la terra després del diluvi.

La torre de Babel

11

¹ En tota la terra es parlava una sola llengua i es feien servir les mateixes paraules. ² Els homes van emigrar des de l'orient, trobaren una plana al país de Xinar i la van poblar. ³ Llavors parlaren entre ells de fer maons i coure'ls al forn. Així començaren a fer servir maons en lloc de pedra, i asfalt en lloc de morter.

⁴ Després van dir:

--Vinga, edifiquem-nos una ciutat i una torre que arribi fins al cel; així ens farem un nom i no ens dispersarem per tota la terra.

⁵ El Senyor va baixar per veure la ciutat i la torre que construïen els homes, ⁶ i es digué: «Tots formen un sol poble i parlen una sola llengua. Si aquesta és la primera obra que emprenen, des d'ara cap dels seus projectes no estarà fora del seu abast. ⁷ Baixem a posar confusió en el seu llenguatge perquè no s'entenguin entre ells.»

⁸ Així el Senyor els va dispersar des d'aquella regió per tota la terra, i van abandonar la construcció de la ciutat.

⁹ Per això aquella ciutat porta el nom de Babel, perquè allà el Senyor va posar la confusió en el llenguatge de tota la terra, i des d'allà el Senyor va dispersar els homes arreu de la terra.

Descendents de Sem

¹⁰ Llista genealògica dels descendents de Sem. Dos anys després del diluvi, quan Sem tenia cent anys, va engendrar Arfaxad. ¹¹ Després del naixement d'Arfaxad, Sem encara va viure cinc-cents anys i tingué fills i filles.

¹² Arfaxad tenia trenta-cinc anys quan va engendrar Xèlah.

¹³ Després del naixement de Xèlah, Arfaxad encara va viure quatre-cents tres anys i tingué fills i filles.

¹⁴ Xèlah tenia trenta anys quan va engendrar Éber. ¹⁵ Després del naixement d'Éber, Xèlah encara va viure quatre-cents tres anys i tingué fills i filles.

¹⁶ Éber tenia trenta-quatre anys quan va engendrar Pèleg. ¹⁷ Després del naixement de Pèleg, Éber encara va viure quatre-cents trenta anys i tingué fills i filles.

¹⁸ Pèleg tenia trenta anys quan va engendrar Reú. ¹⁹ Després del naixement de Reú, Pèleg encara va viure dos-cents nou anys i tingué fills i filles.

²⁰ Reú tenia trenta-dos anys quan va engendrar Serug. ²¹ Després del naixement de Serug, Reú encara va viure dos-cents set anys i tingué fills i filles.

²² Serug tenia trenta anys quan va engendrar Nahor. ²³ Després del naixement de Nahor, Serug encara va viure dos-cents anys i tingué fills i filles.

²⁴ Nahor tenia vint-i-nou anys quan va engendrar Tèrah. ²⁵ Després del naixement de Tèrah, Nahor encara va viure cent dinou anys i tingué fills i filles.

²⁶ Tèrah tenia setanta anys quan va engendrar Abram, Nahor i Aran.

Descendents de Tèrah

²⁷ Llista genealògica dels descendents de Tèrah. Tèrah va ser el pare d'Abram, Nahor i Aran. Aran tingué un fill que es va dir Lot. ²⁸ Però Aran va morir abans que el seu pare Tèrah, al seu país natal, a Ur de Caldea.

²⁹ Abram i Nahor es van casar: la muller d'Abram es deia Sarai i la de Nahor es deia Milcà; era filla d'Aran i germana d'Iscà. ³⁰ Sarai no tenia fills perquè era estèril.

³¹ Tèrah va prendre el seu fill Abram, el seu nét Lot i la seva nora Sarai, muller d'Abram, i des d'Ur de Caldea s'encaminà amb ells cap al país de Canaan. Però, arribats a Haran, s'hi quedaren a viure. ³² Tèrah morí a Haran a l'edat de dos-cents cinc anys.

Abram i Isaac ([12,1-25,18](#))

Déu crida Abram

12

¹ El Senyor va dir a Abram:

--Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. ² Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que serà font de benedicció. ³ Beneiré els qui et beneeixin, però als qui et maleeixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran del teu nom per a beneir-se.

⁴ Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit, i Lot se n'anà amb ell. Quan Abram va sortir d'Haran tenia setanta-cinc anys. ⁵ Abram es va endur la seva muller Sarai, el seu nebot Lot, tots els béns que posseïa i tots els servidors que havia adquirit a Haran. Van sortir d'allà per anar al país de Canaan.

Abram a Canaan

Van arribar al país de Canaan. ⁶ Abram travessà el territori fins a Siquem, fins a l'Alzina de Morè. En aquell temps els cananeus eren els amos del país.

⁷ El Senyor es va aparèixer a Abram i li digué:

--Donaré aquest país a la teva descendència.

Allà Abram va dedicar un altar al Senyor, que se li havia aparegut. ⁸ D'allí se n'anà a la Muntanya, a l'est de Betel, i va plantar la seva tenda entre Betel, a ponent, i Ai, a llevant. En aquell lloc va dedicar un altre altar al Senyor i va invocar el seu nom. ⁹ Després, per etapes, Abram anà avançant cap al Nègueb.

Abram a Egipte

¹⁰ Una gran fam es va abatre sobre el país. La fam era tan forta que Abram va baixar a Egipte per residir-hi un cert temps. ¹¹ Tot just arribaven a Egipte, Abram va dir a la seva muller Sarai:

--Ets una dona molt bonica. ¹² Quan et vegin els egipcis, pensant que ets la meva dona, em mataran a mi, i a tu et deixaran viure. ¹³ Fes el favor de dir que ets la meva germana: així em tractaran bé per la consideració que et tindran, i podré salvar la vida.

¹⁴ Quan Abram va arribar a Egipte, els egipcis s'adonaren que Sarai era molt bonica. ¹⁵ També la van veure alguns oficials del faraó i, davant d'ell, van lloar la seva bellesa; i la dona fou portada al palau del faraó. ¹⁶ Per consideració a ella, van tractar molt bé Abram: li van donar ovelles i vaques, ases, servents i serventes, someres i camells.

¹⁷ Però el Senyor va enviar al faraó i a la seva cort grans flagells, perquè havia pres Sarai, la muller d'Abram.

¹⁸ Llavors el faraó va cridar Abram i li digué:

--Per què m'has fet això? Per què no em vas explicar que era la teva esposa? ¹⁹ Vas dir-me que era la teva germana, i jo l'he presa per esposa! Aquí tens la teva muller; agafa-la i vés-te'n.

²⁰ El faraó va manar que uns homes conduïssin Abram fins a la frontera amb la seva muller i tot el que posseïa.

13

¹ Abram va pujar d'Egipte i tornà cap al Nègueb amb la seva muller i tot el que posseïa. Lot anava amb ell.

Abram i Lot

² Abram era molt ric: tenia molts ramats i molta plata i or. ³ Se n'anà per etapes des del Nègueb fins a Betel, al mateix indret on abans havia plantat la tenda, entre Betel i Ai, ⁴ al lloc on havia aixecat un altar i havia invocat el nom del Senyor.

⁵ Lot, que l'acompanyava, també tenia ramats d'ovelles i de vaques i moltes tendes. ⁶ Però aquella regió no bastava per a viure-hi tots dos: tenien massa béns per a poder habitar plegats en un país ⁷ ocupat aleshores pels cananeus i pels perizites. Els pastors d'Abram i els de Lot van començar a barallar-se. ⁸ Davant d'això, Abram digué a Lot:

--Som de la mateixa família i no ha d'haver-hi discussions entre tu i jo, entre els teus pastors i els meus. ⁹ ¿No tens davant teu tot el país? Doncs separa't de mi: si tu te'n vas a l'esquerra, jo me n'aniré a la dreta; si tu te'n vas a la dreta, jo me n'aniré a l'esquerra.

¹⁰ Lot va donar una mirada al voltant seu i veié que tota la plana del Jordà fins a Sóar estava ben regada. Això era abans que el Senyor arrasés les ciutats de Sodoma i Gomorra. La plana semblava un paradís del Senyor; era comparable a les terres d'Egipte. ¹¹ Lot va escollir, doncs, la plana del Jordà i se'n va anar cap a l'est. Així es van separar.

¹² Abram es va quedar al país de Canaan. Lot, pel seu costat, es va instal·lar a les ciutats de la plana i plantà les seves tendes fins a Sodoma. ¹³ La gent d'aquella ciutat eren uns depravats: el seu comportament ofenia molt el Senyor.

¹⁴ El Senyor va dir a Abram, després que Lot s'hagué separat d'ell:

--Des del lloc on ets, guaita al nord i al sud, a orient i a occident. ¹⁵ Tot el país que veus, te'l donaré per sempre a tu i a la teva descendència. ¹⁶ Multiplicaré els teus descendents com la pols de la terra: només els podrà comptar qui sigui capaç de comptar tots els grans de pols que hi ha a la terra. ¹⁷ Vés, recorre tota la llargada i l'amplada del país, que jo te'l donaré.

¹⁸ Abram va aixecar el campament i se'n va anar a viure a les Alzines de Mambré, prop d'Hebron. I en aquell indret va dedicar un altar al Senyor.

Abram allibera Lot

14

¹ En temps d'Amrafel, rei de Xinar, Arioc d'El-Iassar, Quedorlaómer d'Elam i Tidal de Goïm, ² aquests quatre reis van declarar la guerra a Bera, rei de Sodoma, a Bixà, rei de Gomorra, a Xinab, rei d'Admà, a Xeméber, rei de Seboïm i al rei de Bela, és a dir, de Sóar. ³ Aquests darrers es van aplegar a la vall de Sidim, recoberta avui pel Mar Mort.

⁴ Durant dotze anys havien estat vassalls de Quedorlaómer, però l'any tretzè es van revoltar. ⁵ L'any següent, el catorzè, Quedorlaómer i els reis aliats d'ell van venir i van derrotar els rafaïtes a Aixterot-Carnaim, els zuzites a Am, els emites a la plana de Quiriataim ⁶ i els horites a les seves muntanyes de Seïr, fins a Elparan, al límit del desert.

⁷ Després van tornar enrere fins a Enmixpat, que és Cadeix. Van derrotar els amalequites per tot el seu territori i també els amorreus que habitaven a Hassasson-Tamar. ⁸ Llavors els reis de Sodoma, Gomorra, Admà, Seboïm i Bela, és a dir, Sóar, van avançar amb les seves tropes i es van desplegar en ordre de batalla a la vall de Sidim ⁹ per combatre contra els reis Quedorlaómer d'Elam, Tidal de Goïm, Amrafel de Xinar i Arioc d'El-Iassar. Eren quatre reis contra aquells cinc.

¹⁰ A la vall de Sidim hi havia pous de betum pertot arreu. Els reis de Sodoma i de Gomorra van fugir, i van caure dintre els pous. Els supervivents es van refugiar a la muntanya. ¹¹ Els vencedors s'endugueren tots els béns i els queviures de Sodoma i de Gomorra i se'n van anar. ¹² Lot, nebot d'Abram, vivia a Sodoma; quan se'n van anar, també se'l van endur a ell amb tots els seus béns.

¹³ Un fugitiu anà a explicar-ho a Abram, l'hebreu, que estava acampat a les Alzines de Mambré, l'amorreu, germà d'Eixcol i d'Aner, que eren aliats d'Abram. ¹⁴ En saber que el seu nebot havia caigut captiu, Abram va mobilitzar els seus homes, tres-cents divuit servents nascuts a casa seva, i es va llançar en persecució de l'enemic fins a Dan.

¹⁵ Abram va dividir els seus servents en grups i atacà de nit. Va derrotar aquells reis i els va perseguir fins a Hobà, al nord de Damasc. ¹⁶ Va recuperar tots els béns i alliberà Lot, el seu nebot, amb tots els seus béns, les dones i els altres captius.

Melquisedec beneix Abram

¹⁷ Després de la seva victòria contra Quedorlaómer i els altres reis aliats, Abram ja se'n tornava, quan el rei de Sodoma sortí a trobar-lo a la vall de Xavé, que és la vall del Rei.

¹⁸ Melquisedec, rei de Salem, va portar pa i vi. Era sacerdot del Déu altíssim, ¹⁹ i va beneir Abram tot dient:

--Beneït siguis, Abram, pel Déu altíssim, creador del cel i de la terra. ²⁰ Beneït sigui el Déu altíssim, que t'ha posat a les mans els enemics.

Abram li va donar una desena part de tot el botí.

²¹ El rei de Sodoma va dir a Abram:

--Torna'm els meus homes i queda't amb els béns.

²² Abram li va respondre:

--Alço la mà vers el Senyor, el Déu altíssim, creador del cel i de la terra, ²³ jurant que no prendré ni un fil, ni una corretja de sandàlia, ni res que sigui teu. No vull que puguis dir: "He enriqueït Abram." ²⁴ Per a mi, només accepto el que els meus homes han menjat i la part que toca als aliats que m'han acompanyat, Aner, Eixcol i Mambré: aquests prendran la part que els toca.

Aliança del Senyor amb Abram

15

¹ Després d'aquests fets, el Senyor va comunicar la seva paraula a Abram en una visió. Li va dir:

--No tinguis por, Abram! Jo sóc l'escut que et protegeix. La teva recompensa serà molt gran.

² Abram li respongué:

--Senyor, Déu sobirà, què em pots donar? Jo me'n vaig sense fills, i l'hereu de casa meva haurà de ser Elièzer de Damasc.

³ I afegí:

--No m'has donat descendència, i el meu hereu haurà de ser un dels meus servidors.

⁴ Llavors el Senyor li va comunicar la seva paraula i li respongué:

--No serà aquest, el teu hereu; serà un fill que naixerà de tu.

⁵ Després el Senyor va fer sortir Abram fora de la tenda i li digué:

--Mira el cel i compta les estrelles, si és que les pots comptar. Doncs així serà la teva descendència.

⁶ Abram va creure en el Senyor, i el Senyor li ho comptà com a justícia. ⁷ Després li va dir:

--Jo sóc el Senyor, que t'he fet sortir d'Ur de Caldea per donar-te aquest país en possessió.

⁸ Abram preguntà:

--Senyor, Déu sobirà, com puc saber que l'he de posseir?

⁹ Ell va respondre:

--Porta'm una vaca, una cabra i un moltó, tots de tres anys, una tórtora i un colomí.

¹⁰ Abram els hi va dur, els partí per la meitat i va posar cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells.

¹¹ Uns voltors es volien abatre sobre els cossos morts, però Abram els allunyava.

¹² Quan el sol estava a punt de pondre's, Abram va caure en un son profund, i es va apoderar d'ell una esgarripança i una gran obscuritat. ¹³ Llavors el Senyor va dir a Abram:

--Sàpigues que els teus descendents viuran com a immigrants en un país que no serà el seu. Allí els faran esclaus i els oprimiran durant quatre-cents anys. ¹⁴ Però jo els faré justícia contra la nació que hauran servit, i al final sortiran d'aquell país carregats de béns. ¹⁵ Tu moriràs en pau i et reuniràs amb els teus pares; t'enterraran després d'una vellesa feliç. ¹⁶ Els teus descendents tornaran aquí després de la quarta generació, ja que no expulsaré els amorreus fins que la seva maldat no arribi al capdamunt.

¹⁷ Quan el sol s'hagué post i es va estendre la foscor, un forn fumejant i una torxa de foc van passar entre els animals partits. ¹⁸ Aquell dia el Senyor va fer una aliança amb Abram tot dient:

--Dono aquest país als teus descendents, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrates: ¹⁹ tot el territori dels quenites, dels quenazites, dels cadmonites, ²⁰ dels hitites, dels perizites, dels rafaïtes, ²¹ dels amorreus, dels cananeus, dels quirgaixites i dels jebuseus.

Naixement d'Ismael

16

¹ Sarai, la muller d'Abram, no li havia donat cap fill. Però tenia una esclava egípcia que es deia Agar. ² Sarai digué a Abram:

--Mira, el Senyor m'ha privat de tenir descendència. Pren, doncs, la meva esclava, i potser gràcies a ella podré tenir algun fill.

Abram va acceptar la proposta. ³ Quan ja feia deu anys que Abram residia al país de Canaan, Sarai li va donar per muller Agar, la seva esclava egípcia. ⁴ Abram va dormir amb ella, i Agar va quedar embarassada. Però quan ella s'adonà que esperava un fill, ja no va respectar més la seva mestressa. ⁵ Sarai va protestar al seu marit:

--Tu ets el responsable d'aquest menyspreu. Jo mateixa vaig posar la meva esclava als teus braços, i, quan ella ha vist que esperava un fill, ja no em respecta. Que el Senyor sigui jutge entre tu i jo!

⁶ Abram li va respondre:

--L'esclava és ben teva. Fes-li el que et sembli bé.

Llavors Sarai la va tractar tan malament que ella hagué de fugir. ⁷ L'àngel del Senyor la va trobar al desert, vora un pou d'aigua que hi ha al camí de Xur, ⁸ i li preguntà:

--Agar, esclava de Sarai, d'on vénis i on vas?

Ella respongué:

--Fujo de la meva mestressa Sarai.

⁹ L'àngel del Senyor li va manar:

--Torna cap a la teva mestressa i obeeix-la.

¹⁰ I l'àngel del Senyor va afegir:

--Et donaré una descendència tan nombrosa que ningú no serà capaç de comptar-la.

¹¹ Li digué encara:

--Tindràs un fill i li posaràs el nom d'Ismael, perquè el Senyor ha escoltat les teves penes. ¹² Serà com un ase salvatge: lluitarà contra tothom i tothom lluitarà contra ell; i viurà allunyat de tots els seus germans.

¹³ Agar va invocar el Senyor, que li havia parlat, amb el nom de «el Déu que em veu», perquè es deia: «¿No he vist el qui em veu?» ¹⁴ Per això aquell pou s'anomena Lahai-Roí (que vol dir «pou del Vivent que em veu»). Es troba entre Cadeix i Bèred.

¹⁵ Agar va donar un fill a Abram, i Abram li va posar el nom d'Ismael. ¹⁶ Abram tenia vuitanta-sis anys quan Agar li va infantar Ismael.

Aliança amb el Senyor i circumcisió d'Abraham

17

¹ Quan Abram tenia noranta-nou anys se li aparegué el Senyor i li digué:

--Jo sóc el Déu totpoderós. Viu seguint els meus camins i sigues irrepreensible. ² Faré una aliança entre jo i tu, i serà nombrosíssima la teva descendència.

³ Abram es va prosternar amb el front a terra, i Déu li digué:

⁴ --Mira, aquesta és la meva aliança entre jo i tu: seràs pare d'una multitud de pobles. ⁵ Ja no et diràs més Abram; el teu nom serà Abraham, perquè et faré pare d'una multitud de pobles. ⁶ Et faré molt i molt fecund; els teus descendents formaran diverses nacions, i de tu sortiran reis. ⁷ Mantindré la meva aliança entre jo i tu, i amb les generacions que et succeiran. Serà una aliança perpètua: jo seré el teu Déu i el Déu de la teva descendència. ⁸ A tu i als teus descendents, us donaré tot el país de Canaan, on ara vius com a immigrant. Serà possessió d'ells per sempre; i jo seré el seu Déu.

⁹ Déu digué encara a Abraham:

--Tu i els teus descendents, de generació en generació, heu de guardar la meva aliança. ¹⁰ Aquest és el signe de l'aliança que s'ha de mantenir per sempre entre jo i vosaltres, és a dir, amb els teus descendents: tots els homes hauran de ser circumcidats. ¹¹ Circumcidareu el vostre prepuci, i aquest serà el signe de l'aliança entre jo i vosaltres.

¹² De generació en generació, tots els infants mascles seran circumcidats el vuitè dia d'haver nascut. També ho seran els servents nascuts a casa vostra o els que hàgiu comprat a qualsevol estranger que no sigui del teu llinatge.

¹³ Tant el servent nascut a casa teva com el que hagis comprat, seran circumcidats. Així la meva aliança quedarà marcada a la vostra carn com una aliança perpètua. ¹⁴ Tot home que no hagi estat circumcidat serà exclòs del poble, perquè haurà trencat la meva aliança.

¹⁵ Després, Déu digué a Abraham:

--A la teva esposa, no li diràs més Sarai, sinó Sara. ¹⁶ Jo la beneiré i d'ella et donaré un fill. La beneiré, i serà mare de pobles i de reis.

¹⁷ Abraham es va prosternar amb el front a terra i es posà a riure tot pensant dintre seu: «¿Encara pot tenir un fill, un home de cent anys? I Sara, que ja en té noranta, pot infantar?» ¹⁸ I va dir a Déu:

--Ja estaré content que visqui Ismael.

¹⁹ Déu li replicà:

--Sara, la teva esposa, et donarà un fill, i li posaràs el nom d'Isaac. Amb ell i amb la seva descendència mantindré per sempre la meva aliança. ²⁰ Pel que fa a Ismael, també he escoltat el que per a ell em demanes. El beneiré, el faré fecund, i serà nombrosíssima la seva descendència. Serà pare de dotze caps de tribu i faré d'ell un gran poble.

²¹ Però la meva aliança serà amb Isaac, el fill que et donarà Sara l'any vinent per aquest temps.

²² Quan Déu acabà de parlar amb Abraham, va pujar amunt i s'allunyà del seu davant.

²³ Llavors Abraham va prendre el seu fill Ismael i tots els seus servents, tant els qui havien nascut a casa seva com els qui havia comprat, és a dir, tots els homes de casa seva, i aquell mateix dia els va circumcidat, tal com Déu li havia ordenat.

²⁴⁻²⁵ Abraham tenia noranta-nou anys i el seu fill Ismael en tenia tretze quan van ser circumcidats. ²⁶ Tots dos foren circumcidats aquell mateix dia, ²⁷ amb tots els homes de casa seva, tant els nascuts a casa d'Abraham com els comprats als estrangers.

L'aparició de Mambré

18

¹ El Senyor s'aparegué a Abraham a les Alzines de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta, ² i va veure tres homes drets a prop d'ell. Tan bon punt els veié, correngué a trobar-los des de l'entrada de la tenda, es va prosternar fins a tocar a terra ³ i digué:

--Senyor, si m'has concedit el teu favor, et prego que no passis de llarg sense aturar-te aquí amb el teu servent.

⁴ Permeteu que portin aigua per a rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra d'aquest arbre. ⁵ Entretant aniré a buscar alguna cosa per menjar, i refareu les forces abans de continuar el camí. És per això que heu passat prop del vostre servent.

Els li van respondre:

--Fes tal com has dit.

⁶ Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara:

--Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.

⁷ Després va córrer cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida.

⁸ Quan l'animal ja era a punt, va prendre mató, llet i la carn del vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells a l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven.

⁹ Llavors li van preguntar:

--On és Sara, la teva esposa?

Abraham va respondre:

--És dintre la tenda.

¹⁰ Un dels hostes va afegir:

--L'any vinent tornaré per aquest temps i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.

Sara ho sentia des de l'entrada de la tenda, darrere d'Abraham.

¹¹ Abraham i Sara ja eren vells, carregats d'anys. Sara, que ja havia passat l'edat de tenir fills, ¹² es posà a riure per dins tot dient-se: «¿A les meves velleses tornaré a sentir plaer, ara que el meu marit, el meu senyor, també és vell?»

¹³ El Senyor digué a Abraham:

--Com és que Sara ha rigut pensant que una dona tan vella no pot tenir fills? ¹⁴ Hi ha res impossible per al Senyor?

L'any vinent tornaré per aquest temps i Sara haurà tingut un fill.

¹⁵ Sara, mentint per por, va assegurar que no havia rigut, però ell va insistir:

--Sí que has rigut!

Abraham intercedeix per Sodoma

¹⁶ Aquells homes es van aixecar i van dirigir la mirada cap a Sodoma. Abraham els acompanyava per acomiadar-los. ¹⁷ El Senyor es deia: «Per què haig d'amagar a Abraham el que faré? ¹⁸ Abraham s'ha de convertir en un poble gran i poderós, tant, que tots el pobles de la terra es valdran del seu nom per a beneir-se. ¹⁹ Jo m'he fet meu Abraham perquè mani als seus fills i als seus descendents que no s'apartin dels meus camins i siguin rectes i justos; així jo compliré a favor d'ell tot el que li he promès.»

²⁰ Llavors el Senyor digué a Abraham:

--El clam que puja contra Sodoma i Gomorra és molt fort. És greu, el seu pecat. ²¹ Hi baixaré i veuré si les seves obres corresponen al clam que m'arriba. Sigui el que sigui, ho sabré.

²² Els dos homes que acompanyaven el Senyor se'n van anar cap a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant d'ell. ²³ Llavors Abraham s'acostà i digué:

--¿De debò que faràs desaparèixer tant el just com el culpable? ²⁴ Suposem que a la ciutat hi ha cinquanta justos.

¿De debò que els faràs desaparèixer? ¿No perdonaràs aquest lloc per amor d'aquells cinquanta? ²⁵ Mai de la vida no faràs una cosa així! ¿Exterminaràs el just amb el culpable? ¿Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! ¿El qui judica tota la terra, no farà justícia?

²⁶ El Senyor va respondre:

--Si trobava dintre de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaria tota la ciutat.

²⁷ Abraham va insistir:

--Goso parlar al Senyor, jo que sóc només pols i cendra. ²⁸ Suposem que, per a arribar a cinquanta justos, en faltessin cinc. ¿Per aquests cinc, destruiries tota la ciutat?

El Senyor li va dir:

--No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.

²⁹ Abraham va tornar a parlar:

--Suposem que només n'hi hagués quaranta.

El Senyor va respondre:

--No ho faria, per consideració a aquests quaranta.

³⁰ Abraham va continuar:

--Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo. Suposem que només n'hi hagués trenta.

El Senyor respongué:

--No ho faria si n'hi trobava trenta.

³¹ Abraham va insistir:

--Goso parlar encara al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint.

El Senyor va respondre:

--No la destruiria, per consideració a aquests vint.

³² Abraham insistí novament:

--Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada. Suposem que només n'hi hagués deu.

El Senyor li respongué:

--No la destruiria, per consideració a aquests deu.

³³ Quan acabà de parlar amb Abraham, el Senyor se n'anà, i Abraham se'n tornà al lloc on vivia.

Lot se salva i les ciutats de la plana són destruïdes

19

¹ Cap al tard, els dos àngels van arribar a Sodoma. Lot s'estava assegut a la porta de la ciutat. En veure'ls es va aixecar per anar-los a rebre i es prosternà fins a tocar terra amb el front. ² Després va dir:

--Si us plau, senyors meus, feu-me l'honor de venir a casa del vostre servent. Us rentareu els peus i podreu passar-hi la nit. Demà al matí continuareu el vostre camí.

Els van respondre:

--No cal. Farem nit a la plaça.

³ Però Lot va insistir tant que van anar a casa d'ell. Els va preparar sopar, va coure panets, i van menjar.

⁴ Encara no se n'havien anat a dormir, que els homes de Sodoma van encerclar la casa: joves i vells, hi eren tots sense excepció. ⁵ Cridaven Lot i li deien:

--On són els homes que han entrat a casa teva aquest vespre? Fes-los sortir. Volem abusar d'ells.

⁶ Lot va sortir a l'entrada, tancà la porta darrere seu ⁷ i els va dir:

--Germans, us ho demano, no feu aquesta maldat! ⁸ Tinc dues filles encara verges; us les trauré perquè en feu el que vulgueu. Però no feu res a aquests homes: són hostes que s'han acollit sota el meu sostre.

⁹ Ells van contestar:

--Fora d'aquí! Un home que ha vingut com a immigrant, ara vol fer de jutge? Et tractarem a tu pitjor que a ells!

Van empènyer Lot amb tota la força i s'acostaren a la porta per esbotzar-la. ¹⁰ Però els dos homes van treure la mà, estiraren Lot cap a dintre la casa i van tancar la porta. ¹¹ I a tota aquella gent que eren davant l'entrada de la casa, tant als petits com als grans, els van deixar cecs; així no van ser capaços de trobar l'entrada.

¹² Llavors els hostes van dir a Lot:

--Qui et queda encara aquí? Gendres, fills i filles, tots els teus parents, treu-los d'aquesta ciutat. ¹³ El clam que ha arribat davant el Senyor des d'aquest lloc és tan gran, que ell ens ha enviat a destruir-lo.

¹⁴ Lot anà a avisar els seus futurs gendres, els qui s'havien de casar amb les seves filles, i els va dir:

--De seguida! Sortiu d'aquest lloc, perquè el Senyor vol devastar la ciutat!

Però els gendres es van pensar que Lot ho deia de per riure.

¹⁵ A trenc d'alba, els dos àngels van donar pressa a Lot:

--Corre, emporta't de casa la teva dona i les teves dues filles que són aquí, si no voleu ser aniquilats amb la ciutat culpable.

¹⁶ Veient que Lot s'entretenia massa, com que el Senyor se n'havia compadit, els àngels el van agafar per la mà juntament amb la seva dona i les seves dues filles i els van treure tots de la ciutat.

¹⁷ Un cop fora, li van dir:

--Fuig, si vols salvar la vida. No miris enrere ni t'aturis enlloc de la plana, que series aniquilat: fuig a la muntanya.

¹⁸ Lot els va dir:

--No, senyor meu! ¹⁹ Tu has concedit el teu favor al teu servent i has estat amb mi tan bo que m'has salvat la vida.

Pensa, doncs, que, abans no m'hauré refugiat a la muntanya, ja m'haurà atrapat el desastre i moriré. ²⁰ Mira, aquí hi ha aquesta petita ciutat, prou a la vora per a poder-m'hi refugiar. És molt petita. Deixa-m'hi refugiar per salvar la vida.

²¹ Ell li va respondre:

--Fins en això et vull afavorir: no arrasaré la ciutat de què em parles. ²² Corre, vés a refugiar-t'hi, que no puc fer res fins que no hi hagi entrat.

Per això la ciutat es diu Sóar.

²³ Quan el sol sortia, Lot va arribar a Sóar, ²⁴ i a l'instant el Senyor va fer ploure del cel sobre Sodoma i Gomorra. ²⁵ Va arrasar aquelles ciutats i tota la plana, amb els seus habitants i tota la vegetació. ²⁶ La dona de Lot va mirar enrere i es convertí en una estàtua de sal.

²⁷ Abraham va anar de bon matí a l'indret on s'havia aturat per parlar amb el Senyor. ²⁸ Va mirar, des d'allà dalt, cap

a Sodoma i Gomorra i cap a tota la plana i va veure que de la terra pujava una fumarada com si hi hagués una fornal.

²⁹ Així Déu, quan va destruir les ciutats de la plana, es recordà d'Abraham i en va treure Lot, que hi habitava, perquè no es trobés enmig de la catàstrofe.

Lot i les seves filles

³⁰ Lot, que tenia por de quedar-se a Sóar, va pujar des d'aquesta ciutat per anar-se'n a viure a la regió muntanyosa amb les seves dues filles. Es van instal·lar en una cova.

³¹ La filla gran va dir a la petita:

--El nostre pare és vell i en aquesta contrada no hi ha homes per a unir-se amb nosaltres tal com fan arreu.

³² Vinga, fem beure vi al nostre pare i passarem la nit amb ell: així tindrem descendents seus.

³³ Aquella mateixa nit van emborratxar el seu pare, i la gran va jeure amb ell, sense que ell se n'adonés, ni de quan ella s'hi va ajeure ni de quan es va aixecar.

³⁴ L'endemà, la gran digué a la petita:

--Aquesta nit passada he dormit amb el pare; fem-li beure vi també aquesta nit i vés a dormir amb ell: així tindrem descendents seus.

³⁵ Aquella nit tornaren a emborratxar el seu pare, i la petita va jeure amb ell, sense que ell se n'adonés, ni de quan ella s'hi va ajeure ni de quan es va aixecar.

³⁶ Les dues filles de Lot van quedar embarassades del seu pare. ³⁷ La gran va tenir un fill i li va posar el nom de Moab. És l'avantpassat dels actuals moabites. ³⁸ També la petita va tenir un fill i li va posar el nom de Benammi. És l'avantpassat dels actuals ammonites.

Abraham i Abimèlec

20

¹ Abraham se'n va anar cap a la regió del Nègueb. Es va establir entre Cadeix i Xur. Després va emigrar cap a Guerar. ² Abraham, quan parlava de Sara, la seva dona, deia que era germana seva. Abimèlec, rei de Guerar, va fer que li portessin Sara i la va prendre per muller. ³ Però, de nit, Déu es va aparèixer en somnis a Abimèlec i li digué: --Moriràs, perquè has pres aquesta dona que ja és del seu marit.

⁴ Abimèlec, que encara no l'havia tocada, va respondre:

--Senyor, ¿és que vols matar gent innocent? ⁵ Abraham mateix ha dit que era la seva germana, i ella també ha dit que Abraham era el seu germà. Jo anava de bona fe i tinc les mans netes de tota culpa.

⁶ Encara en somnis, Déu li va replicar:

--Ja ho sé, que anaves de bona fe; per això he fet que no pequessis contra mi i no he permès que la toquessis.

⁷ Ara, doncs, torna la dona al seu marit. És un profeta. Ell pregarà per tu i salvarà la teva vida. Però, si no la tornes, sàpigues que tu i els teus morireu.

⁸ Abimèlec s'aixecà de bon matí, va cridar els homes de palau i els explicà tot el cas. Ells es van esglaiar. ⁹ Llavors Abimèlec va fer cridar Abraham i li digué:

--Què ens has fet? En què t'he ofès perquè ens exposis a mi i el meu regne a cometre un pecat tan greu? T'has portat malament amb mi.

¹⁰ I Abimèlec va preguntar a Abraham:

--Què havies vist, per a fer això que has fet?

¹¹ Abraham va contestar:

--Vaig pensar que potser en aquesta regió no hi havia temor de Déu i que a mi em podien matar per prendre'm la meva dona. ¹² A més, és veritat que Sara és germana meva: és filla del meu pare, però no de la meva mare. I ara és la meva muller. ¹³ Per això, quan Déu em va fer deixar la casa del meu pare per a anar a viure errant, vaig dir a la meva dona: "Pertot arreu on anirem, fes-me el favor de dir que sóc el teu germà."

¹⁴ Llavors Abimèlec va tornar Sara a Abraham i va regalar-li ovelles i vaques, esclaus i esclaves. ¹⁵ Abimèlec digué a Abraham:

--Disposa del meu territori. Estableix-te allà on vulguis.

¹⁶ I a Sara li va dir:

--Dono al teu germà mil peces de plata perquè les portis davant de tots com un vel sobre els teus ulls, i que tothom et respecti.

17-18 A causa de Sara, la muller d'Abraham, el Senyor havia fet estèrils totes les dones del palau d'Abimèlec. Però Abraham va pregar Déu, i Déu va guarir Abimèlec, la seva dona i les seves esclaves, que pogueren tenir fills.

Naixement d'Isaac

21

¹ El Senyor es va recordar de Sara, tal com havia dit, i va complir el que havia promès. ² Tot i que Abraham ja era vell, Sara quedà embarassada i li donà un fill en el temps que Déu li havia anunciat. ³ Abraham va donar el nom d'Isaac al fill que li havia nascut de Sara. ⁴ El dia vuitè, Abraham va circumcidar el seu fill, tal com Déu li havia manat. ⁵ Abraham tenia cent anys quan li va néixer el seu fill Isaac. ⁶ Sara digué:

--Déu ha fet que jo rigués. Tothom qui ho sàpiga riurà amb mi.

⁷ I afegí:

--Qui havia de dir a Abraham que Sara alletaria fills! I tanmateix jo li he donat un fill a les seves velleses!

Agar i Ismael

⁸ L'infant anava creixent. Quan va ser desmamat, Abraham ho celebrà amb un gran banquet.

⁹ Un dia, Sara veié que el fill que l'egípcia Agar havia donat a Abraham jugava amb el seu fill Isaac, ¹⁰ i va dir a Abraham:

--Treu de casa aquesta esclava i el seu fill. El fill d'aquesta esclava no ha de compartir l'herència amb el meu fill Isaac.

¹¹ Aquestes paraules van disgustar molt Abraham, perquè Ismael també era fill seu. ¹² Però Déu li va dir:

--No et sàpiga greu pel teu fill Ismael ni per la teva esclava. Fes cas del que et diu Sara, perquè la descendència que portarà el teu nom serà la d'Isaac. ¹³ Però del fill de l'esclava, com que és fill teu, també en farà un gran poble.

¹⁴ Abraham es va llevar de bon matí, donà pans i un bot d'aigua a Agar, li ho va posar tot a l'espatlla amb el nen i la va acomiadar. Ella se'n va anar errant pel desert de Beerxeba. ¹⁵ Quan s'acabà l'aigua del bot, va deixar el nen sota un arbust ¹⁶ i se n'anà un tros lluny, a la distància d'un tret d'arc, per no veure'l morir. Allà es va asseure plorant i sanglotant.

¹⁷ Déu va sentir la veu del nen, i l'àngel de Déu cridà Agar des del cel, dient:

--Què tens, Agar? No tinguis por, que Déu ha sentit com el nen cridava al lloc on és. ¹⁸ Aixeca't, pren l'infant a coll-i-be i agafa-li la mà: jo faré d'ell un gran poble.

¹⁹ Llavors Déu li va obrir els ulls i va veure un pou amb aigua. Ella hi anà a omplir el bot i va donar beure al noi.

²⁰ Déu era amb el noi, que es va anar fent gran. Habitava al desert i era un bon tirador d'arc. ²¹ Va viure al desert de Paran, i la seva mare li va buscar una dona del país d'Egipte.

El pacte de Beerxeba

²² En aquell temps, Abimèlec, acompanyat de Picol, cap del seu exèrcit, va dir a Abraham:

--El Senyor és amb tu en tot el que fas. ²³ Ara, doncs, jura'm per Déu aquí mateix que no em trairàs a mi ni trairàs el meu llinatge ni els meus descendents. Jo he estat lleial amb tu: tracta'm, doncs, amb la mateixa lleialtat a mi i aquest país on ara resideixes.

²⁴ Abraham respongué:

--T'ho juro!

²⁵ Abraham es va queixar a Abimèlec per un pou que els servents del rei havien pres per la força. ²⁶ Abimèlec va respondre:

--No sé pas qui ho ha fet. Fins avui tu no me n'havies parlat. És la primera vegada que ho sento.

²⁷ Llavors Abraham va prendre ovelles i vaques, les donà a Abimèlec, i tots dos van concloure un pacte. ²⁸ Després, Abraham separà set ovelles joves del ramat. ²⁹ Abimèlec va preguntar:

--Què signifiquen aquestes set ovelles que has separat?

³⁰ Abraham respongué:

--Signifiquen que reps de la meva mà aquestes set ovelles com a prova que sóc jo qui ha excavat aquest pou.

³¹ Per això aquell lloc s'anomena Beerxeba, perquè allà tots dos havien fet un jurament.

³² Van concloure, doncs, un pacte a Beerxeba. Després, Abimèlec i Picol, cap del seu exèrcit, se'n tornaren al territori dels filisteus. ³³ Abraham va plantar un tamariu a Beerxeba i va invocar el Déu etern amb el nom de «el Senyor».

³⁴ Durant molts anys Abraham va residir en el territori dels filisteus.

El sacrifici d'Isaac

22

¹ Després d'aquests fets, Déu va posar a prova Abraham i li digué:

--Abraham!

Ell li va respondre:

--Aquí em tens.

² Déu li va dir:

--Pren Isaac, el teu fill únic, que tant estimes, i vés-te'n al país de Morià. Allà, a dalt de la muntanya que jo t'indicaré, ofereix-me'l en holocaust.

³ L'endemà, Abraham es va llevar de bon matí. Va estellar llenya per a l'holocaust, va guarnir l'ase i prengué amb ell dos mossos i el seu fill Isaac. I es va posar en camí cap a l'indret que Déu li havia indicat. ⁴ El tercer dia, Abraham veié l'indret de lluny estant. ⁵ Llavors va dir als mossos:

--Quedeu-vos aquí amb l'ase. Jo i el noi ens arribarem allà per adorar Déu i després tornarem.

⁶ Abraham va carregar la llenya de l'holocaust a les espatlles del seu fill Isaac, i ell portava les brases per al foc i el ganivet. Mentre tots dos caminaven, l'un al costat de l'altre, ⁷ Isaac digué al seu pare:

--Escolta, pare.

Abraham va respondre:

--Què vols, fill meu?

Li diu Isaac:

--Tenim el foc i la llenya per a l'holocaust; però, i l'anyell, on és?

⁸ Abraham li respon:

--Déu mateix es proveirà de l'anyell per a l'holocaust, fill meu.

I continuaren caminant tots dos junts.

⁹ Arribats a l'indret que Déu li havia indicat, Abraham hi va aixecar un altar i va apilar-hi la llenya. Després va lligar el seu fill Isaac i el posà a l'altar, damunt la llenya. ¹⁰ Llavors Abraham allargà la mà i agafà el ganivet per degollar el seu fill. ¹¹ Però l'àngel del Senyor el va cridar des del cel:

--Abraham, Abraham!

Ell li va respondre:

--Aquí em tens.

¹² L'àngel li va dir:

--No aixequis la mà contra el noi, no li facis res. Ara sé que reverencies Déu, tu que no li has refusat el teu fill únic.

¹³ Abraham va alçar els ulls i veié un moltó agafat per les banyes a uns matolls. Hi va anar, el va prendre i l'oferí en holocaust en comptes del seu fill. ¹⁴ A aquell indret, Abraham li va donar el nom de «el Senyor proveeix». Per això, encara avui, la gent diu: «A la muntanya, el Senyor es proveeix.»

¹⁵ L'àngel del Senyor va cridar Abraham des del cel per segona vegada:

¹⁶ --Ho dic jo, el Senyor: ja que has fet això, ja que no m'has refusat el teu fill únic, juro per mi mateix ¹⁷ que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de la vora de la mar. Els teus descendents posseiran les ciutats dels seus enemics. ¹⁸ Tots els pobles de la terra es valdran del nom de la teva descendència per a beneir-se, perquè has obeït el que jo t'havia manat.

¹⁹ Després, Abraham va tornar on eren els mossos i se'n van anar plegats a Beerxeba. Abraham es quedà a viure a Beerxeba.

Els parents d'Abraham: Rebeca

²⁰ Després d'aquests fets, van comunicar a Abraham aquesta nova:

--Milcà ha donat vuit fills al teu germà Nahor: ²¹ Us, el primogènit, Buz, el seu germà, Quemuel, el pare d'Aram,

²² Quèssed, Hazó, Pildaix, Idlaf i Betuel.

²³ Betuel va ser el pare de Rebeca. Milcà va tenir aquests vuit fills de Nahor, germà d'Abraham. ²⁴ I una concubina seva, anomenada Reümà, també li va donar fills: Tèbah, Gàham, Tàhaix i Maacà.

Mort i sepultura de Sara

23

¹ Sara va viure cent vint-i-set anys ² i va morir al país de Canaan, a Quiriat-Arbà, és a dir, a Hebron. Abraham anà a plorar-la i a fer el dol. ³ Després va deixar la seva difunta i se n'anà a parlar amb els hitites, els pobladors d'aquell país. Els va dir:

⁴ --Jo sóc un immigrant i un foraster que visc entre vosaltres. Cediu-me una sepultura en propietat dintre el vostre territori per a poder-hi enterrar la meva muller difunta.

⁵ Els hitites van respondre:

⁶ --Escolta'ns, senyor. Entre nosaltres tu ets un home que Déu ha distingit. Enterra la teva difunta en el millor dels nostres sepulcres. Cap de nosaltres no et negarà el seu sepulcre perquè hi enterris la teva muller difunta.

⁷ Abraham es va aixecar i es va prosternar davant els hitites, els pobladors del país; ⁸ i els va parlar en aquests termes:

--Si és voluntat vostra que enterri aquí la meva muller difunta, us prego que supliqueu de part meva Efron, fill de Sóhar, ⁹ que em cedeixi la possessió de la cova de Macpelà, que és propietat seva i que es troba a l'extrem del seu camp. Jo li pagaré el que val, i així tindrà una sepultura en propietat dintre el vostre territori.

¹⁰ Efron, l'hitita, era allà entre els seus conciutadans i va respondre a Abraham en veu alta davant tots els hitites que estaven units a la porta de la ciutat:

¹¹ --No, senyor meu, escolta'm: et dono el camp i et dono també la cova que hi ha. Te'n faig donació en presència de la gent del meu poble. Enterra-hi la teva difunta.

¹² Abraham es va prosternar encara davant els pobladors del país ¹³ i va parlar a Efron en veu alta davant la gent d'aquella terra. Li digué:

--Fes-me, si et plau, la mercè d'escoltar-me: jo et pagaré el valor del teu camp. Accepta-ho, i jo hi enterraré la meva difunta.

¹⁴ Efron va respondre a Abraham amb aquestes paraules:

¹⁵ --Senyor meu, escolta'm: què és, per a tu i per a mi, un terreny que val quatre-cents sicles de plata? Enterra-hi la teva difunta!

¹⁶ Abraham i Efron es van entendre i, en presència dels altres hitites, aquell li va pesar la quantitat de plata que aquest havia proposat: eren quatre-cents sicles segons el valor corrent entre els mercaders. ¹⁷ Així el camp d'Efron a Macpelà, davant de Mambré, amb la cova i amb tots els arbres que hi havia dins el perímetre de la finca ¹⁸ van quedar propietat d'Abraham, i en foren testimonis tots els hitites que estaven units a les portes de la ciutat.

¹⁹ Després Abraham va enterrar la seva dona Sara a la cova del camp de Macpelà, davant de Mambré, és a dir, a Hebron, al país de Canaan. ²⁰ Així el camp i la cova van quedar propietat d'Abraham com a sepultura adquirida als hitites.

Casament d'Isaac i Rebeca

24

¹ Abraham ja era vell, carregat d'anys, i el Senyor l'havia omplert de benediccions. ² Un dia va dir al servent més antic de casa seva, l'administrador de tots els seus béns:

--Posa la teva mà sota la meva cuixa ³ i et conjuraré pel Senyor, Déu del cel i de la terra, que no triïs una dona per al meu fill Isaac entre les noies dels cananeus, amb qui ara visc. ⁴ Aniràs a buscar-li una muller del meu país i de la meva parentela.

⁵ L'administrador li va preguntar:

--Què he de fer, si la dona no vol venir amb mi en aquest país? ¿Haig de fer tornar el teu fill al país d'on vas sortir?

⁶ Abraham li respongué:

--Guarda-te'n bé, de fer-hi tornar el meu fill. ⁷ El Senyor, Déu del cel, em va prendre de casa del meu pare i del meu país d'origen. Ell ha parlat amb mi i m'ha jurat que donarà aquest país a la meva descendència. Ell enviarà el seu àngel perquè sigui el teu guia i et puguis endur d'allà una muller per al meu fill. ⁸ Però, si ella no volia venir amb tu, la meva adjuració no t'obligarà. Sigui com sigui, no facis tornar el meu fill en aquell país.

⁹ L'administrador va posar la seva mà sota la cuixa d'Abraham, el seu amo, i Abraham el va conjurar que complís aquest encàrrec. ¹⁰ L'administrador va prendre deu dels camells del seu amo, es va emportar tots els millors obsequis que Abraham tenia i es posà en camí cap a Aram-Naharaim, cap a la ciutat de Nahor.

¹¹ En arribar vora el pou que hi ha a la sortida de la ciutat, va fer ajeure els camells sobre els genolls. Era cap al tard, quan les dones venien a treure aigua. ¹² I va pregar així:

--Senyor, Déu del meu amo Abraham, sigues bondadós amb ell: fes que jo trobi avui la persona encertada. ¹³ Jo m'estaré al costat del pou quan vindran a treure aigua les noies de la ciutat. ¹⁴ La noia a qui diré: "Deixa'm beure de la teva gerra" i que em respongui: "Beu i abeuraré també els teus camells", sabré que és la que has destinat per al teu servent Isaac. Així veuré que has estat bondadós amb el meu amo.

¹⁵ Encara no havia acabat de pregar, quan sortia Rebeca, filla de Betuel, fill de Milcà, la dona de Nahor, el germà d'Abraham. Duia la gerra a l'espatlla. ¹⁶ Era una noia molt bonica, que encara no havia tingut relacions amb cap home. Va baixar vora el pou, va omplir la gerra i se'n tornava amunt. ¹⁷ Llavors l'administrador d'Abraham va córrer a trobar-la i li digué:

--Deixa'm beure, si et plau, una mica d'aigua de la teva gerra.

¹⁸ Ella va respondre:

--Beu, senyor meu.

I tot seguit va abaixar la gerra al braç i li donà beure.

¹⁹ Acabat, ella va dir:

--Trauré aigua també per als teus camells i els en donaré fins que en tinguin prou.

²⁰ Va buidar ràpidament la gerra a l'abeurador i va córrer cap al pou a treure més aigua. En va pouar per a tots els camells. ²¹ L'home la contemplava en silenci, tot demanant-se si el Senyor havia fet reeixir o no el seu viatge.

²² Quan tots els camells van acabar de beure, aquell home prengué un anell d'or dels que es duen al nas i dos braçalets d'or. L'anell pesava mig sicle, i els braçalets, deu. ²³ Després li va demanar:

--Digues-me, si et plau, de qui ets filla i si a casa del teu pare hi ha prou lloc perquè puguem fer-hi nit.

²⁴ Ella li va respondre:

--Sóc la filla de Betuel, el fill que Milcà va donar a Nahor.

²⁵ I afegí:

--A casa tenim molta palla i farratge, i lloc per a passar-hi la nit.

²⁶ Llavors l'home es va agenollar i es prosternà per adorar el Senyor. ²⁷ I digué:

--Beneït sigui el Senyor, Déu del meu amo Abraham, que no ha deixat de ser bondadós i fidel amb el meu amo. El Senyor m'ha conduït directament a casa dels parents del meu amo.

²⁸ Mentrestant, la noia havia anat corrents a casa a explicar-ho tot a la seva mare.

²⁹⁻³⁰ Rebeca tenia un germà que es deia Laban. Quan Laban va veure l'anell i els braçalets que duia la seva germana Rebeca i va sentir-li explicar el que li havia dit aquell home, sortí corrents cap al pou a rebre'l. El va trobar encara amb els camells, al costat del pou, ³¹ i li digué:

--Per què t'estàs aquí fora? Entra a casa nostra, beneït del Senyor. Jo mateix t'hi he preparat allotjament i un lloc per als camells.

³² L'administrador d'Abraham va entrar a casa, i van descarregar els camells. Els van donar palla i farratge i portaren aigua perquè l'administrador i els seus homes es rentessin els peus. ³³ Després els van parar taula, però l'administrador digué:

--No tastaré res fins que no hagi dit el que tinc per dir.

Laban li va respondre:

--Parla.

³⁴ Llavors ell va explicar:

--Jo sóc l'administrador d'Abraham. ³⁵ El Senyor ha omplert el meu amo de benediccions i l'ha enriquit. Li ha donat ovelles i vaques, plata i or, servents i serventes, camells i ases. ³⁶ I Sara, la muller del meu amo, malgrat la seva edat avançada, li ha infantat un fill, que serà l'hereu de tot. ³⁷ El meu amo em va conjurar així: "No triïs una dona per al meu fill entre les noies del país dels cananeus, on ara visc. ³⁸ Aniràs a casa del meu pare i la triaràs entre els meus parents." ³⁹ Jo vaig dir al meu amo: "¿I si aquella dona no ve amb mi?" ⁴⁰ Ell em va respondre: "Jo no m'aparto dels camins del Senyor. Ell enviarà el seu àngel perquè et guiï i farà reeixir el teu viatge: trobaràs una muller per al meu fill entre els parents de la casa del meu pare. ⁴¹ Però si arribes entre els meus parents i no et volen donar la muller, la meva adjuració no t'obligarà."

⁴² »Avui, doncs, quan he arribat vora el pou, he fet aquesta pregària: "Senyor, Déu del meu amo Abraham, fes reeixir el viatge que he emprès. ⁴³ Jo m'estaré al costat del pou i demanaré a la noia que vindrà a treure aigua que em deixi beure una mica d'aigua de la seva gerra. ⁴⁴ Si em diu: 'Beu i abeuraré també els camells', sabré que ella és la que tu, Senyor, has destinat per al fill del meu amo." ⁴⁵ Encara no havia acabat de pregar, que sortia Rebeca amb la seva gerra a l'espatlla. Ha baixat cap al pou i n'ha tret aigua. Jo li he demanat que em deixés beure. ⁴⁶ Ella, tot

seguit, ha baixat la gerra de l'espatlla i m'ha dit: "Beu i abeuraré també els camells." He begut, i ella ha abeurat els camells. ⁴⁷ Quan li he demanat de qui era filla, m'ha dit que ho era de Betuel, fill de Nahor i Milcà. Llavors li he posat l'anell al nas i els braçalets als braços. ⁴⁸ Després m'he agenollat i m'he prosternat per adorar i beneir el Senyor, Déu del meu amo Abraham, perquè m'ha guiat pel bon camí per a poder portar com a muller del fill del meu amo la filla del seu germà.

⁴⁹ »Ara, doncs, digueu-me si voleu ser bondadosos i lleials amb el meu amo. Si no ho voleu, digueu-m'ho i me n'aniré a dreta o a esquerra.

⁵⁰ Laban i Betuel li van respondre:

--El Senyor ha dit la darrera paraula; nosaltres no la podem pas discutir. ⁵¹ Aquí tens Rebeca. Pren-la i vés-te'n amb ella. Que sigui la muller del fill del teu amo, tal com ha dit el Senyor.

⁵² Quan l'administrador d'Abraham va sentir aquestes paraules, es prosternà fins a tocar a terra davant el Senyor.

⁵³ Després va treure del seu bagatge objectes de plata i d'or i vestits i els va donar a Rebeca. També va oferir rics presents al germà i a la mare. ⁵⁴ L'administrador i els seus homes van menjar i beure i es van quedar allà aquella nit.

L'endemà al matí, després de llevar-se, l'administrador d'Abraham va dir:

--Deixeu-me tornar a casa del meu amo.

⁵⁵ Però el germà i la mare van replicar:

--Deixa que la noia es quedi uns deu dies amb nosaltres. Després, que se'n vagi.

⁵⁶ Però ell insistí:

--No m'entretingueu, ara que el Senyor ha fet reeixir el meu viatge. Deixeu-me tornar a casa del meu amo.

⁵⁷ Ells van dir:

--Cridem la noia i demanem el seu parer.

⁵⁸ Van cridar Rebeca i li van demanar:

--Vols anar-te'n amb aquest home?

Ella respongué:

--Sí.

⁵⁹ Llavors van acomiadar Rebeca amb la seva dida i l'administrador d'Abraham amb els seus homes. ⁶⁰ I van beneir Rebeca amb aquestes paraules:

--Tu ets la nostra germana;

que de tu en surtin milers de miríades,

que els teus descendents posseeixin

les ciutats dels seus enemics.

⁶¹ Rebeca i les seves serventes van muntar dalt dels camells i van seguir l'administrador d'Abraham. Així ell va prendre Rebeca, i se'n van anar.

⁶² Justament Isaac, que vivia a la regió del Nègueb, havia vingut del pou de Lahai-Roí. ⁶³ Isaac havia sortit al camp a passejar al caient de la tarda quan va veure uns camells que venien. ⁶⁴ Rebeca veié Isaac, saltà del camell ⁶⁵ i va preguntar a l'administrador:

--Qui és aquest home que va pel camp i ve a trobar-nos?

Ell li respongué:

--És el meu amo.

Llavors Rebeca es va tapar la cara amb el vel.

⁶⁶ L'administrador va contar a Isaac tot el que havia fet. ⁶⁷ Isaac va fer entrar Rebeca a la tenda on havia viscut Sara, la seva mare. Prengué Rebeca per esposa i la va estimar. Això va consolar Isaac de la mort de la seva mare.

Mort d'Abraham: els seus descendents

25

¹ Abraham s'havia casat amb una altra dona, que es deia Queturà, ² i que li va donar aquests fills: Zimran, Jocxan, Medan, Madian, Ixbac i Xúah. ³ Jocxan va ser el pare de Saba i Dedan. Els descendents de Dedan van ser els aixurites, els letuixites i els leümmites. ⁴ Els fills de Madian van ser Efà, Éfer, Hanoc, Abidà i Eldaà. Tots aquests són els descendents de Queturà.

⁵ Abraham va fer Isaac hereu de tot el que posseïa. ⁶ En canvi, als fills tinguts de les altres dones, els va fer donacions i, mentre encara vivia, els va enviar lluny del seu fill Isaac, cap a terres d'orient.

⁷ Abraham va viure cent setanta-cinc anys. ⁸ Va morir carregat d'anys, després d'una vellesa feliç, i es va reunir amb els seus. ⁹ Isaac i Ismael, fills d'ell, el van enterrar a la cova de Macpelà, davant de Mambré, en el camp que havia estat de l'hitita Efron, fill de Sóhar. ¹⁰ Abraham havia comprat aquest camp als hitites. Allà va ser enterrat amb la seva muller Sara.

¹¹ Després de la mort d'Abraham, Déu va beneir el seu fill Isaac, que vivia vora el pou de Lahai-Roí.

Descendents d'Ismael

¹² Llista genealògica dels descendents d'Ismael, fill d'Abraham i d'Agar, l'esclava egípcia de Sara. ¹³ Aquests són els seus noms per ordre de naixement: Nebaiot, el primogènit d'Ismael, Quedar, Adbeel, Mibsam, ¹⁴ Mixmà, Dumà, Massà, ¹⁵ Hadad, Temà, Jetur, Nafix i Quedma. ¹⁶ Aquests són els dotze fills d'Ismael. Cada un era cap d'una tribu i va donar nom a les seves poblacions i als seus campaments.

¹⁷ Ismael va viure cent trenta-set anys. Ismael va morir i es va reunir amb els seus. ¹⁸ Els descendents d'Ismael es van establir entre Havilà i Xur, que es troba a la frontera d'Egipte, en direcció cap a Aixur, lluny dels altres descendents d'Abraham.

Isaac i Jacob ([25,19-36,43](#))

Els dos fills d'Isaac: Esaú i Jacob

¹⁹ Aquesta és la història d'Isaac, fill d'Abraham. Abraham va ser el pare d'Isaac. ²⁰ Isaac tenia quaranta anys quan es va casar amb Rebeca, filla de Betuel i germana de Laban, tots dos arameus de Padan-Aram. ²¹ Isaac va pregar al Senyor per la seva dona, que era estèril. El Senyor el va escoltar i Rebeca va quedar embarassada, ²² però els fills que esperava topaven entre ells dins les entranyes de la mare. Ella deia:

--Per què m'ha de passar a mi una cosa així?

Anà, doncs, a consultar el Senyor, ²³ i el Senyor li va respondre:

--Hi ha dues nacions en el teu ventre;

dos pobles naixeran

de les teves entranyes.

L'un serà més fort que l'altre,

el més gran servirà el més petit.

²⁴ Quan se li van complir els dies, Rebeca portava bessonada. ²⁵ El primer que va sortir era rogenic, tot ell cobert com d'un mantell pelut: li van posar el nom d'Esaú. ²⁶ Tot seguit va sortir el seu germà, agafant amb la mà el taló d'Esaú: li van posar el nom de Jacob.

Quan van néixer, Isaac tenia seixanta anys.

²⁷ Els nois es van fer grans. Esaú arribà a ser un excel·lent caçador, que preferia viure al camp, mentre que Jacob era un home íntegre, que preferia viure en tendes. ²⁸ Isaac preferia Esaú, perquè li agradava menjar caça, però Rebeca preferia Jacob.

²⁹ Un dia que Jacob estava coent lleties, Esaú tornava del camp molt cansat ³⁰ i va dir a Jacob:

--Estic rendit. Dóna'm un plat d'això rogenic.

Per això s'anomena Edom (que vol dir «roig»).

³¹ Jacob li contestà:

--Te'l donaré si em vens ara mateix els teus drets de primogènit.

³² Esaú va dir:

--M'estic morint. De què em serveixen els drets de primogènit?

³³ Jacob va continuar:

--Jura-m'ho ara mateix.

Esaú li ho va jurar, i va vendre així a Jacob els seus drets de primogènit. ³⁴ Aleshores Jacob donà a Esaú pa i un plat de lleties. Esaú va menjar, va beure i se'n anà. No va donar cap valor als seus drets de primogènit.

Isaac i Abimèlec

26

¹ Hi hagué una altra època de fam al país, a més de la que hi havia hagut en temps d'Abraham. Isaac se'n va anar cap a Guerar, on Abimèlec era rei dels filisteus. ² El Senyor es va aparèixer a Isaac i li va dir:

--No baixis a Egipte. Queda't al país que jo et dic. ³ Viu com a immigrant en aquest país: jo seré amb tu i et beneiré,

ja que a tu i als teus descendents us donaré totes aquestes terres i mantindrè el jurament que vaig fer al teu pare Abraham. ⁴ Faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i donaré als teus descendents totes aquestes terres. Totes les nacions del país es valdran del nom de la teva descendència per a beneir-se, ⁵ perquè Abraham va escoltar la meua veu i va complir els meus manaments, els meus preceptes, els meus decrets i les meves lleis.

⁶ Isaac, doncs, vivia a Guerar. ⁷ Els homes d'aquell lloc li feien preguntes sobre la seva dona. Ell deia que era la seva germana: no gosava dir que era la seva dona per por que no el matessin, ja que ella era molt bonica.

⁸ Quan feia temps que Isaac vivia a Guerar, un dia Abimèlec, rei dels filisteus, guaitant per la finestra, va veure Isaac que feia festes a la seva dona. ⁹ Llavors Abimèlec va fer cridar Isaac i li digué:

--Així Rebeca és la teva dona! Per què has dit que era la teva germana?

Isaac va respondre que tenia por que no el matessin per causa d'ella.

¹⁰ Abimèlec li va dir:

--Per què ens ho has fet, això? Ha vingut de poc que algú d'aquest poble no dormís amb la teva dona, i ens hauries fet a tots culpables!

¹¹ Abimèlec va donar aquesta ordre a tot el poble:

--Qui toqui aquest home o la seva dona serà condemnat a mort.

¹² Isaac va fer una sembrada en aquella terra, i aquell any va collir el cent per u, perquè el Senyor l'havia beneït.

¹³ S'anava enriquint cada vegada més i va arribar a ser molt ric. ¹⁴ Tenia ramats d'ovelles i cabres, bous i vaques, i molts servents.

Pacte d'Isaac i Abimèlec

Els filisteus, que l'envejaven, ¹⁵ havien cegat, omplint-los de terra, tots els pous excavats pels servents del seu pare Abraham, quan aquest encara vivia.

¹⁶ Abimèlec va dir a Isaac:

--Vés-te'n del nostre país, que t'has fet molt més poderós que nosaltres.

¹⁷ Isaac va partir d'allà, acampà a la vall de Guerar i s'hi va quedar. ¹⁸ Isaac tornà a obrir els pous que els servents havien excavat en vida del seu pare Abraham i que els filisteus havien cegat després de la seva mort, i els va donar els mateixos noms que el seu pare els havia donat. ¹⁹ Un dia, els servents d'Isaac van excavar un pou a la vall i van trobar una deu d'aigua viva. ²⁰ Llavors els pastors de Guerar es posaren a discutir amb els pastors d'Isaac tot dient:

--Aquesta aigua és nostra!

Isaac li va donar el nom de pou d'Éssec (que vol dir «baralla»), perquè s'havien barallat amb ell. ²¹ Van excavar un altre pou i també van discutir. Isaac li va donar el nom de Sitnà (que vol dir «discussió»). ²² Es va allunyar d'allà i excavà un altre pou, que no va provocar discussions. Isaac li va posar el nom de Rehobot (que vol dir «espai ample»), perquè deia: «Ara sí que el Senyor ens ha donat un espai ample per a prosperar en el país.»

²³ D'allà se'n va anar cap a Beerxeba. ²⁴ Aquella mateixa nit el Senyor es va aparèixer a Isaac i li digué:

--Jo sóc el Déu del teu pare Abraham. No tinguis por, perquè jo sóc amb tu. Et beneiré i faré créixer el nombre dels teus descendents per amor del meu servent Abraham.

²⁵ Isaac va aixecar un altar en aquell indret i va invocar-hi Déu amb el nom de «el Senyor». Va plantar-hi la seva tenda, i els seus servents hi excavaren un altre pou.

²⁶ Abimèlec va venir des de Guerar a visitar-lo amb el seu amic Ahuzat i amb Picol, el cap del seu exèrcit. ²⁷ Isaac els preguntà:

--Per què em veniu a trobar, si em detesteu i em vau treure del vostre territori?

²⁸ Ells li respongueren:

--Hem vist clarament que el Senyor és amb tu i hem pensat que entre nosaltres i tu convé que hi hagi un pacte amb jurament. ²⁹ Jura que no ens faràs cap mal. Nosaltres no t'hem pas tractat malament; sempre t'hem tractat bé i hem deixat que te n'anessis en pau, tu que ara ets el beneït del Senyor.

³⁰ Isaac els va oferir un banquet, i van menjar i beure junts. ³¹ L'endemà es llevaren de bon matí i es van prestar jurament l'un a l'altre. Isaac els acomiadà i ells se'n van anar en pau.

³² Aquell mateix dia els servents d'Isaac vingueren a informar-lo que havien trobat aigua en el pou que havien excavat. ³³ Isaac va donar al pou el nom de Xibà. Per això, encara avui, la ciutat s'anomena Beerxeba, que vol dir «pou del jurament».

Casament d'Esau

³⁴ Esau tenia quaranta anys quan es va casar amb dues dones hitites: Jehudit, filla de Beerí, i Basemat, filla d'Elon.

³⁵ Aquestes dones van amargar la vida d'Isaac i de Rebeca.

27

¹ Isaac s'havia fet vell i se li havien entelat tant els ulls que ja no hi veia. Va cridar Esau, el seu fill gran, i li digué:
--Fill meu.

Ell li va respondre:

--Què manes?

² Isaac va continuar:

--Mira, jo ja sóc vell i no sé quan em puc morir. ³ Pren, doncs, el teu arc i les fletxes, surt al camp i caça'm una peça.

⁴ Prepara'm després un plat com a mi m'agrada i porta-me'l perquè en mengi. Així et podré donar la meva benedicció abans de morir.

⁵ Rebeca havia escoltat mentre Isaac parlava al seu fill Esau. Després que aquest sortís al camp a caçar una peça per al seu pare, ⁶ Rebeca va dir al seu fill Jacob:

--He sentit que el teu pare deia al teu germà Esau: ⁷ "Porta'm caça i prepara'm un plat perquè en mengi. Jo et donaré, davant el Senyor, la meva benedicció abans de morir." ⁸ Ara, fill meu, escolta bé i fes el que et dic. ⁹ Vés al ramat i porta'm dos cabridets bonics. Jo cuinaré per al teu pare un dels plats que li agraden. ¹⁰ Tu el duràs al teu pare perquè en mengi, i així et donarà la seva benedicció abans de morir.

¹¹ Jacob va respondre a Rebeca, la seva mare:

--El meu germà és pelut, i jo, en canvi, tinc la pell fina. ¹² Si el meu pare em palpava, descobriria que sóc un impostor, i jo atrauria sobre mi una maledicció en comptes d'una benedicció.

¹³ La seva mare replicà:

--Que caigui damunt meu aquesta maledicció! Tu, fill meu, fes-me cas i vés a buscar els cabrits.

¹⁴ Jacob anà a buscar-los i els portà a la seva mare. Ella va cuinar un dels plats que agradaven a Isaac. ¹⁵ Després Rebeca prengué els vestits d'Esau, el seu fill gran, els millors que tenia a casa, i els va posar a Jacob, el seu fill petit. ¹⁶ I amb la pell dels cabrits li cobrí les mans i la part fina del coll. ¹⁷ Després va donar al seu fill el plat guisat amb el pa que havia preparat. ¹⁸ Jacob anà a trobar el seu pare i li va dir:

--Pare.

Isaac li va respondre:

--Sí, fill meu. Qui ets?

¹⁹ Jacob va dir al seu pare:

--Sóc Esau, el teu hereu. He fet el que m'havies dit. Aixeca't, seu a taula i menja això que he caçat. Després dóna'm la teva benedi

Els egipcis oprimeixen els israelites

1

¹ Aquests són els noms dels fills d'Israel, és a dir, de Jacob, que van entrar amb ell a Egipte, cada un acompanyat de la seva família: ² Rubèn, Simeó, Leví, Judà, ³ Issacar, Zabuló, Benjamí, ⁴ Dan, Neftalí, Gad i Aser. ⁵ Josep ja era a Egipte. En total, els descendents de Jacob eren setanta. ⁶ Al cap d'un quant temps, Josep va morir, i també tots els seus germans i tota aquella generació. ⁷ Però els descendents d'Israel van ser fecunds, es van multiplicar i propagar, i arribaren a ser tan nombrosos que omplien el país.

⁸ Un nou rei, que no havia conegut Josep, va pujar al tron d'Egipte, ⁹ i digué al seu poble:

--Aquests israelites són un poble massa nombrós, més fort que nosaltres. ¹⁰ Actuem amb habilitat. Si anessin multiplicant-se, el dia que hi hagués guerra s'aliarien amb els nostres enemics per combatre contra nosaltres, i se n'anirien d'aquest país.

¹¹ Llavors els van imposar uns encarregats per oprimir-los amb treballs feixucs; així van construir per al faraó les ciutats d'aprovisionament de Pitom i Ramsès. ¹² Però, com més els oprimien, més augmentaven i es multiplicaven, i els egipcis els veien com una amenaça. ¹³ Per això van esclavitzar els israelites amb duresa ¹⁴ i els amargaren la vida amb treballs pesats: preparar l'argila, fer maons i ocupar-se de totes les feines del camp. Amb tot això els esclavitzaven durament.

¹⁵ Hi havia dues llevadores hebrees que es deien Xifrà i Puà. El rei d'Egipte els digué:

¹⁶ --Quan ajudeu les dones hebrees en el part, si veieu que neix un nen, mateu-lo; si és una nena, deixeu-la viure.

¹⁷ Però les llevadores temien Déu i no complien les ordres del rei d'Egipte, sinó que deixaven viure els nens.

¹⁸ Llavors el rei va cridar les llevadores i els digué:

--Per què feu això de deixar viure els nens?

¹⁹ Elles respongueren al faraó:

--És que les dones hebrees no són com les egípcies; són més valentes i, quan hi arriba la llevadora, ja han tingut el fill.

²⁰ Déu va afavorir les llevadores, i el poble va créixer i arribà a ser molt nombrós. ²¹ I a les llevadores, que havien temut Déu, ell els va donar una descendència.

²² Finalment el faraó manà a tot el seu poble:

--Tireu al Nil tots els nens hebreus que neixin; deixeu viure només les nenes.

Els orígens de Moisès

2

¹ Un home de la família de Leví es va casar amb una dona de la mateixa família. ² La dona va tenir un fill. Veient que l'infant era bonic, el va amagar durant tres mesos. ³ Quan ja no el va poder amagar més temps, prengué una cistella de papi, la va untar amb betum i pega, va posar-hi l'infant i la deixà entre els joncs a la vora del Nil. ⁴ La germana del nen vigilava de lluny estant per veure què li passaria.

⁵ La filla del faraó va baixar a banyar-se al Nil, mentre les seves serventes es passejaven per la vora del riu. Ella veié la cistella enmig dels joncs i manà que una de les serventes anés a agafar-la. ⁶ La va obrir i veié un nen que plorava. Se'n va compadir i digué:

--És un infant hebreu.

⁷ Llavors la germana del nen digué a la filla del faraó:

--Vols que et vagi a buscar una dida hebrea perquè te'l criï?

⁸ Ella li respongué:

--Vés-hi.

Ella anà a cridar la mare de l'infant. ⁹ La filla del faraó li va dir:

--Pren aquest infant i cria-me'l. Jo t'ho pagaré.

La dona se'l va endur i el va criar.

¹⁰ Quan el nen va ser gran, la mare el va dur a la filla del faraó, que l'adoptà com a fill i li posà el nom de Moisès, perquè va dir: «L'he tret de l'aigua.»

¹¹ Moisès es va fer gran. Un dia va sortir a veure els seus germans hebreus i s'adonà dels treballs forçats que els imposaven. Tot passant va trobar un egipci que pegava a un dels seus germans. ¹² Va mirar a banda i banda i, veient que no hi havia ningú, va matar l'egipci i l'enterrà a la sorra.

¹³ L'endemà va tornar a sortir, trobà dos hebreus que es barallaven i va dir al qui no tenia raó:

--Per què pegues a un company?

¹⁴ Ell li replicà:

--¿Qui t'ha nomenat cap o jutge nostre? ¿Que potser em vols matar tal com vas matar l'egipci?

Llavors Moisès agafà por, perquè pensava: «Així, doncs, el fet és conegut.» ¹⁵ També el faraó ho va saber i cercava de matar Moisès. Però ell va fugir lluny del faraó i es refugià al país de Madian.

Arribat allí, es va asseure al costat d'un pou. ¹⁶ El sacerdot de Madian tenia set filles, que van anar a pouar aigua per omplir les piques i abeurar el ramat del seu pare. ¹⁷ Llavors van arribar uns pastors que volien fer-les fora. Però Moisès es va aixecar, va defensar-les i abeurà el ramat que elles duien. ¹⁸ Quan van tornar a casa del seu pare, que es deia Reuel, ell els digué:

--Com és que avui torneu tan d'hora?

¹⁹ Elles li van respondre:

--Un egipci ens ha defensat contra els pastors; fins i tot ens ha pouat l'aigua i ha abeurat el ramat.

²⁰ Ell els digué:

--I on és, aquest home? Per què l'heu deixat allí? Aneu a buscar-lo i que vingui a menjar amb nosaltres.

²¹ Moisès es va quedar de bona gana amb aquell home, que li donà la seva filla Siporà per muller. ²² Ella va tenir un fill, i Moisès li posà el nom de Guerxom (que significa «immigrant allí»), perquè va dir: «Sóc un immigrant en una terra estrangera.»

Clam d'Israel i resposta de Déu

²³ Al cap de molt de temps, el rei d'Egipte va morir. Mentrestant, els israelites gemegaven i cridaven des del fons del seu esclavatge, i el seu clam va pujar fins a Déu, ²⁴ que va escoltar els seus gemecs i es recordà de l'aliança que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob. ²⁵ Déu va mirar els israelites i es va fer càrrec de la seva situació.

La vocació de Moisès ([3,1-4,17](#))

Déu crida Moisès

3

¹ Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot de Madian. Un dia, mentre guiava el ramat desert enllà, va arribar a l'Horeb, la muntanya de Déu. ² Allí se li va aparèixer l'àngel del Senyor en una flama enmig d'una bardissa. Moisès va mirar i veié que la bardissa cremava però no es consumia. ³ I es va dir: «M'atansaré a contemplar aquest espectacle extraordinari: què ho fa que la bardissa no es consumeixi?»

⁴ Quan el Senyor va veure que Moisès s'atansava per mirar, el cridà de la bardissa estant:

--Moisès, Moisès!

Ell respongué:

--Sóc aquí.

⁵ Déu li digué:

--No t'acostis. Treu-te les sandàlies, que el lloc que trepitges és sagrat.

⁶ I va afegir:

--Jo sóc el Déu del teu pare, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob.

Moisès es va tapar la cara perquè tenia por de mirar Déu. ⁷ El Senyor li digué:

--He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments; ⁸ per això he baixat a alliberar-lo del poder dels egipcis i fer-lo pujar des d'Egipte cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel: el país dels cananeus, els hitites, els amorreus, els perizites, els hivites i els jebuseus. ⁹ El clam dels israelites ha arribat fins a mi i he vist com els egipcis els oprimeixen. ¹⁰ Ara, doncs, jo t'envio al faraó; vés-hi i fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble.

El Senyor confia a Moisès una missió

¹¹ Moisès digué a Déu:

--Qui sóc jo per a anar a trobar el faraó i fer sortir els israelites d'Egipte?

¹² Déu li va respondre:

--Jo sóc amb tu. I perquè vegis que t'envio jo mateix, et dono aquest senyal: quan hauràs fet sortir d'Egipte el poble d'Israel, m'adorareu dalt d'aquesta muntanya.

¹³ Moisès va dir a Déu:

--Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten: "Quin és el seu nom?", què els he de respondre?

¹⁴ Llavors Déu digué a Moisès:

--Jo sóc el qui sóc.

I afegí:

--Digues als israelites: "Jo sóc" m'envia a vosaltres.

¹⁵ Després, Déu va ordenar a Moisès:

--Digues als israelites: "El Senyor, el Déu dels vostres pares, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob, m'envia a vosaltres." Aquest és el meu nom per sempre més; amb aquest nom m'invocaran totes les generacions.

¹⁶ Vés a reunir els ancians d'Israel i digues-los: "El Senyor, el Déu dels vostres pares, el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, se m'ha aparegut i m'ha dit: He decidit d'intervenir a favor vostre, perquè he vist com us tracten a Egipte;

¹⁷ us trauré de l'opressió d'Egipte per portar-vos al país dels cananeus, els hitites, els amorreus, els perizites, els hivites i els jebuseus, un país que regalima llet i mel." ¹⁸ Els israelites t'escoltaran, i aleshores tu i els ancians d'Israel anireu a trobar el rei d'Egipte i li direu: "El Senyor, el Déu dels hebreus, se'ns ha aparegut; hem d'anar desert enllà, a una distància de tres dies de camí, per oferir sacrificis al Senyor, el nostre Déu." ¹⁹ Ja sé que el rei d'Egipte no us deixarà sortir si no és per la força; ²⁰ però jo intervindré amb el poder de la meua mà contra Egipte realitzant enmig d'ells tota mena de prodigis, i finalment us deixarà sortir. ²¹ A més, faré que els egipcis us mirin amb simpatia i no haureu d'anar-vos-en amb les mans buides. ²² Que cada dona israelita demani a les seves veïnes o a les que viuen amb ella objectes de plata i d'or i vestits. Poseu-los als vostres fills i a les vostres filles, i així espoliareu els egipcis.

Signes de la missió de Moisès

4

¹ Moisès va respondre:

--Els israelites no em creuran ni m'escoltaran. Diran: "No és veritat que se t'hagi aparegut el Senyor Déu."

² El Senyor li preguntà:

--Què hi tens, a la mà?

Moisès respongué:

--Un bastó.

³ El Senyor li va ordenar:

--Llança'l a terra.

Ell l'hi va llançar, i el bastó es convertí en una serp. Quan la va veure, Moisès es féu enrere.

⁴ El Senyor li va dir:

--Allarga la mà i agafa-la per la cua.

Ell va allargar la mà i l'agafà. I, a la seva mà, la serp es va convertir altra vegada en un bastó. ⁵ El Senyor va afegir: --Així creuran que se t'ha aparegut el Senyor, el Déu dels seus pares, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob.

⁶ El Senyor li digué encara:

--Posa't la mà al pit.

Ell ho va fer així i, quan la va treure, era plena de lepra, blanca com la neu.

⁷ Després el Senyor li digué:

--Posa't altra vegada la mà al pit.

Ell va fer-ho així i, quan la va treure del pit, tornava a ser com abans.

⁸ El Senyor va afegir:

--Si no et volen creure i no fan cas de tu pel primer prodigi, et creuran pel segon. ⁹ I si tampoc no et creuen ni fan cas d'aquests dos prodigis, vés a buscar aigua del Nil i escampa-la per terra; l'aigua que hauràs tret del riu es

convertirà en sang.

Aaron, portaveu de Moisès

¹⁰ Moisès va dir al Senyor:

--Senyor, et demano que m'excusis. Jo no sé parlar. No n'he sabut mai, ni tampoc en sé ara que tu has parlat amb mi. No em surten les paraules.

¹¹ El Senyor li respongué:

--Qui ha donat la boca a l'home? Qui el fa tornar mut o sord? Qui li dóna la vista o fa que sigui cec? ¿No sóc jo, el Senyor? ¹² Ara, doncs, vés, que jo seré amb tu quan parlis i t'ensenyaré què has de dir.

¹³ Moisès va insistir:

--T'ho suplico, Senyor, envia-hi algú altre.

¹⁴ El Senyor, irritat contra Moisès, li va dir:

--¿No tens el teu germà Aaron, el levita? Jo sé que ell parla bé. Mira, ara mateix et ve a trobar i s'alegrarà sincerament de veure't. ¹⁵ Parla amb ell i explica-li què ha de dir. Jo seré amb tu i amb ell quan parlaieu i us ensenyaré què heu de fer. ¹⁶ Ell parlarà al poble en lloc teu; ell et farà de portaveu i tu li faràs de déu. ¹⁷ I pren també el bastó; et servirà per a fer els prodigis.

Missió de Moisès i Aaron ([4,18-7,7](#))

Retorn de Moisès a Egipte

¹⁸ Moisès va tornar cap al seu sogre Jetró i li digué:

--Permet que me'n torni cap als meus germans que són a Egipte; vull veure si encara són vius.

Jetró li va respondre:

--Vés-te'n en pau.

¹⁹ Mentre encara era a Madian, el Senyor havia dit a Moisès:

--Torna a Egipte, que ja són morts tots els qui et volien matar.

²⁰ Moisès va prendre la seva dona i els seus fills, els va fer pujar a l'ase i se'n tornà cap a Egipte; portava a la mà el bastó de Déu.

²¹ El Senyor digué a Moisès:

--Quan tornis a Egipte, recorda tots els prodigis que t'he concedit de realitzar i repeteix-los davant el faraó. Jo li enduriré el cor, i ell no deixarà sortir el poble. ²² Digues-li: "Això diu el Senyor: Israel és el meu fill primogènit. ²³ Jo t'he manat que deixessis venir el meu fill a adorar-me i no ho has permès; ara, doncs, jo mataré el teu primogènit."

²⁴ Durant un descans del viatge, el Senyor es va acostar a Moisès i el volia fer morir. ²⁵ Però Siporà va agafar una pedra esmolada, tallà el prepuci del seu fill i amb el prepuci va tocar els peus de Moisès, mentre deia: «Tu ets per a mi un espòs de sang.» ²⁶ Aleshores el Senyor es va allunyar. Siporà havia dit «espòs de sang» referint-se a la circumcisió.

El poble fa cas de Moisès i Aaron

²⁷ El Senyor digué a Aaron:

--Vés a trobar Moisès al desert.

Ell hi anà, el trobà a la muntanya de Déu i el va besar. ²⁸ Moisès va explicar a Aaron tot el que el Senyor li havia manat de dir i tots els prodigis que li havia ordenat de fer. ²⁹ Després Moisès i Aaron van reunir tots els ancians dels israelites. ³⁰ Aaron els va transmetre el missatge que el Senyor havia comunicat a Moisès i va fer els prodigis davant el poble. ³¹ Els israelites van creure i, en sentir que el Senyor havia decidit d'intervenir a favor d'ells i que havia vist la seva opressió, es van agenollar i prosternar.

Moisès i Aaron davant el faraó

5

¹ Després, Moisès i Aaron van anar a dir al faraó:

--Això diu el Senyor, Déu d'Israel: "Deixa sortir el meu poble perquè celebri al desert una festa en honor meu."

² El faraó va respondre:

--Qui és el Senyor perquè jo n'hagi de fer cas i deixi sortir Israel? Ni conec el Senyor ni deixaré sortir els israelites.

³ Ells van insistir:

--El Déu dels hebreus se'ns ha aparegut: hem d'anar desert enllà, a una distància de tres dies de camí, per oferir

sacrificis al Senyor, el nostre Déu, perquè no ens ataquí amb la pesta o amb l'espasa.

⁴ El rei d'Egipte els respongué:

--Moisès i Aaron, per què distraieu el poble de la seva feina? Torneu als vostres treballs!

⁵ I va afegir:

--¿Ara que el poble és tan nombrós, voleu que deixi de treballar?

Enduriment del faraó

⁶ Aquell mateix dia, el faraó va donar aquesta ordre als capatassos i als encarregats:

⁷ --No proveïu més els israelites de palla per a fer maons com fins ara. Que la vagin a recollir ells mateixos. ⁸ Però exigiu-los el mateix nombre de maons que abans, no permeteu que redueixin la producció. Són uns ganduls, i per això van cridant: "Volem anar a oferir sacrificis al nostre Déu!" ⁹ Carregueu-los de feina; si estan ben ocupats, no tindran temps per a pensar en històries.

¹⁰ Els capatassos i els encarregats van anar a dir al poble:

--Això diu el faraó: "No us proveiré més de palla. ¹¹ Aneu a recollir-ne vosaltres mateixos on pugueu trobar-ne. Però haureu de mantenir la mateixa producció."

¹² El poble es va dispersar per tot el país d'Egipte a recollir la palla que hi havia als rostolls. ¹³ Mentrestant, els capatassos els apressaven dient:

--Enllestiu la feina! Heu de produir cada dia tant com abans, quan us donaven la palla!

¹⁴ Els capatassos del faraó fins i tot bastonejaven els encarregats dels israelites, que els mateixos capatassos havien designat. Els deien:

--Per què aquests dies no enllestiu, com abans, la quantitat de maons que teniu assignada?

¹⁵ Llavors els encarregats dels israelites van anar a queixar-se al faraó:

--Per què tractes així els teus servents? ¹⁶ De palla, no ens en donen, i ens exigeixen que fem la mateixa quantitat de maons. Els teus homes no tenen raó.

¹⁷ El faraó va respondre:

--Sou una colla de ganduls! Per això dieu que voleu anar a oferir sacrificis al Senyor. ¹⁸ Aneu a treballar! No us donaran palla, però heu de produir la mateixa quantitat de maons.

El Senyor confirma Moisès en la seva missió

¹⁹ Els encarregats dels israelites van veure que estaven en una situació difícil, perquè els havien dit: «No heu de reduir el nombre de maons que teniu assignat per a cada dia.» ²⁰ Quan sortien de parlar amb el faraó, van trobar Moisès i Aaron que els esperaven, ²¹ i els digueren:

--Que el Senyor us ho tingui en compte i us judiqui. Ara, per culpa vostra, el faraó i els seus cortesans ens detesten; els heu posat a les mans les armes per a matar-nos.

²² Llavors Moisès es va adreçar al Senyor dient-li:

--Senyor, per què maltractes aquest poble? Per què m'hi has enviat? ²³ Des que vaig anar a parlar en nom teu al faraó, ell maltracta el teu poble i tu no fas res per salvar-lo.

6

¹ El Senyor va respondre a Moisès:

--Ara veuràs què faré amb el faraó: amb mà forta l'obligaré a deixar sortir els israelites, amb mà forta es veurà constret a expulsar-los del país.

El poble no escolta Moisès

² Déu va dir a Moisès:

--Jo sóc el Senyor. ³ Em vaig aparèixer a Abraham, a Isaac i a Jacob com a "Déu totpoderós", però no m'hi vaig revelar amb el meu nom, que és "el Senyor". ⁴ Vaig fer amb ells la meva aliança i els vaig prometre que els donaria el país de Canaan, on ells ja vivien com a immigrants. ⁵ Ara he sentit els gemecs dels israelites, esclavitzats pels egipcis, i m'he recordat de la meva aliança. ⁶ Per això, digues als israelites de part meva: "Jo sóc el Senyor. Jo us trauré del damunt els treballs forçats dels egipcis i us alliberaré de l'esclavatge. Amb el poder del meu braç us rescataré i a ells els castigaré durament. ⁷ Faré de vosaltres el meu poble i jo seré el vostre Déu. Llavors sabreu que jo sóc el Senyor, el vostre Déu, el qui us trec del damunt els treballs forçats dels egipcis. ⁸ Després us conduiré al país que vaig prometre a Abraham, a Isaac i a Jacob, i us el donaré en possessió. Us ho dic jo, el Senyor."

⁹ Moisès va anunciar tot això als israelites, però ells no el van escoltar: estaven abatuts per la duresa del treball.

Nova missió de Moisès i Aaron davant el faraó

¹⁰ El Senyor digué a Moisès:

¹¹ --Vés a parlar amb el faraó, el rei d'Egipte, perquè deixi sortir els israelites del país.

¹² Moisès respongué al Senyor:

--Ni tan sols els israelites no m'han escoltat. ¿Com m'ha d'escoltar el faraó, a mi que no em sé expressar?

¹³ El Senyor va parlar amb Moisès i Aaron i els ordenà que anessin a trobar els israelites i el faraó, per fer sortir els israelites del país d'Egipte.

Llista genealògica dels familiars de Moisès i Aaron

¹⁴ Aquests són els principals llinatges israelites:

Fills de Rubèn, el primogènit d'Israel: Hanoc, Pal-lú, Hesron i Carmí. Aquests són els clans dels descendents de Rubèn.

¹⁵ Fills de Simeó: Jemuel, Jamín, Óhad, Jaquín, Sóhar i Xaül, el fill de la cananea. Aquests són els clans dels descendents de Simeó.

¹⁶ Noms dels fills de Leví i dels seus descendents: Leví va tenir tres fills, Guerxon, Quehat i Merarí, i va viure cent trenta-set anys. ¹⁷ Fills de Guerxon: Libní i Ximí, amb els seus clans. ¹⁸ Fills de Quehat: Amram, Isha, Hebron i Uziel. Quehat va viure cent trenta-tres anys. ¹⁹ Fills de Merarí: Mahlí i Muixí. Aquests són els clans dels descendents de Leví.

²⁰ Amram es va casar amb la seva tia Joquèbed, que li donà dos fills, Aaron i Moisès. Amram va viure cent trenta-set anys.

²¹ Fills d'Isha: Corè, Nèfeg i Zicrí. ²² Fills d'Uziel: Mixael, Elsafan i Sitrí.

²³ Aaron es va casar amb Elixeba, filla d'Amminadab i germana de Nahxon, que li va donar quatre fills: Nadab, Abihú, Eleazar i Itamar.

²⁴ Fills de Corè: Assir, Elcanà i Abiassaf. Aquests són els clans dels descendents de Corè.

²⁵ Eleazar, fill d'Aaron, es va casar amb una de les filles de Putiel, que li donà un fill, Pinhàs.

Tots aquests són els caps de llinatge dels levites, segons els seus clans.

²⁶ Va ser a Aaron i a Moisès que el Senyor va dir: «Feu sortir del país d'Egipte els israelites, formats per estols.» ²⁷ I tots dos, Moisès i Aaron, van parlar amb el faraó, el rei d'Egipte, per fer-ne sortir els israelites.

Moisès i Aaron, confirmats novament en la seva missió

²⁸ El dia que el Senyor va parlar amb Moisès en el país d'Egipte, ²⁹ li va dir:

--Jo sóc el Senyor. Fes saber al faraó, el rei d'Egipte, tot el que et diré.

³⁰ Moisès va respondre al Senyor:

--Jo no em sé expressar. ¿Com m'ha d'escoltar el faraó?

7

¹ El Senyor digué a Moisès:

--Davant el faraó tindràs l'autoritat d'un déu, i el teu germà Aaron serà el teu profeta. ² Tu li diràs tot el que jo et manaré, i el teu germà Aaron parlarà amb el faraó perquè deixi sortir els israelites del país. ³ Ara bé, jo enduriré el cor del faraó. Multiplicaré els meus senyals i prodigis en el país d'Egipte, ⁴ però el faraó no us escoltarà. Llavors jo faré sentir el pes de la meua mà sobre els egipcis, els castigaré durament i faré sortir del país d'Egipte el meu poble, els israelites, formats com un exèrcit. ⁵ Quan aixecaré la mà contra Egipte i en faré sortir els israelites, Egipte sabrà que jo sóc el Senyor.

⁶ Moisès i Aaron van fer el que el Senyor els havia manat. ⁷ Moisès tenia vuitanta anys i Aaron vuitanta-tres quan anaren a parlar amb el faraó.

Les plagues d'Egipte (7,8-11,10)

⁸ El Senyor va dir a Moisès i a Aaron:

⁹ --Si el faraó us demana que feu un prodigi, tu, Moisès, digues a Aaron que prengui el bastó i el llanci al davant d'ell; el bastó es convertirà en un dragó.

¹⁰ Moisès i Aaron anaren a trobar el faraó i van fer el que el Senyor els havia manat. Aaron va llançar el bastó davant el faraó i els seus cortesans, i es convertí en un dragó. ¹¹ Llavors el faraó va cridar els savis i els qui feien

sortilegis. També ells, els mags egipcis, van fer el mateix prodigi amb els seus encanteris: ¹² cada un d'ells va llançar a terra el seu bastó, i els bastons es convertiren en dragons. Però el bastó d'Aaron va engolir els altres bastons. ¹³ Tot i això, tal com el Senyor havia anunciat, el cor del faraó es va endurir i no va escoltar Moisès i Aaron.

Primera plaga: l'aigua transformada en sang

¹⁴ El Senyor va dir a Moisès:

--El faraó ha endurit el seu cor i es nega a deixar sortir el poble. ¹⁵ Vés a trobar-lo demà al matí quan surti cap al Nil. Porta amb tu el bastó que es va convertir en serp i espera'l a la vora del riu. ¹⁶ Diques al faraó: "El Senyor, el Déu dels hebreus, m'ha enviat a dir-te això: Deixa sortir el meu poble perquè m'adori en el desert. Però fins ara no has volgut escoltar. ¹⁷ Doncs això diu el Senyor: Ara sabràs que jo sóc el Senyor: amb aquest bastó donaré un cop a les aigües del Nil i es convertiran en sang. ¹⁸ Els peixos es moriran, i el riu farà tan mala olor que els egipcis no en podran beure l'aigua."

¹⁹ El Senyor va dir a Moisès:

--Diques a Aaron: "Pren el teu bastó i estén la mà cap a les aigües d'Egipte, cap als seus rius i canals, cap als seus estanys i cap a tots els seus dipòsits, perquè l'aigua es converteixi en sang." Hi haurà sang en tot el país, fins en els recipients de fusta o de pedra.

²⁰ Moisès i Aaron van fer el que els havia manat el Senyor. Un d'ells va alçar el bastó, donà un cop a les aigües del Nil en presència del faraó i dels seus cortesans, i tota l'aigua del Nil es convertí en sang. ²¹ Els peixos van morir, i el riu feia tan mala olor que els egipcis no en podien beure l'aigua. Hi havia sang en tot el país.

²² Però els mags egipcis van fer el mateix amb els seus encanteris, i el cor del faraó es va endurir i no escoltà Moisès i Aaron, tal com el Senyor havia anunciat. ²³ El faraó se'n tornà al seu palau sense preocupar-se més del fet.

²⁴ Mentrestant, com que no podien beure l'aigua del Nil, els egipcis cavaven pous al voltant del riu per poder beure.

²⁵ I van passar així set dies des del moment en què el Senyor havia colpejat les aigües del Nil.

Segona plaga: les granotes

²⁶ El Senyor va dir a Moisès:

--Vés a trobar el faraó i digues-li: "Això diu el Senyor: Deixa sortir el meu poble perquè m'adori. ²⁷ Si et negues a deixar-lo sortir, enviaré a tot el teu territori una invasió de granotes. ²⁸ El Nil se n'omplirà de tal manera que pujaran i entraran al teu palau, a la teva habitació i al teu llit; es ficaran també a les cases dels teus cortesans i a les del teu poble, i fins i tot als forns i a les pasteres. ²⁹ Les granotes pujaran del riu fins a tu, fins al teu poble i fins als teus cortesans."

8

¹ El Senyor va dir encara a Moisès:

--Diques a Aaron: "Estén la mà amb el bastó cap als rius, els canals i els estanys, i que pugin les granotes al país d'Egipte."

² Aaron va estendre la mà cap a les aigües d'Egipte, i les granotes van pujar i cobriren tot el país. ³ Però els mags egipcis van fer el mateix amb els seus encanteris i feren pujar les granotes al país d'Egipte. ⁴ Llavors el faraó va cridar Moisès i Aaron i els digué:

--Pregueu al Senyor que aparti les granotes de mi i del meu poble, i jo deixaré sortir els israelites perquè vagin a oferir sacrificis al Senyor.

⁵ Moisès li va respondre:

--Digna't assenyalar tu mateix en quin moment haig de pregar per tu, pels teus cortesans i pel teu poble, perquè desapareguin les granotes de prop teu i de les teves cases i en quedin només al Nil.

⁶ Ell va dir:

--Demà mateix.

Moisès afegí:

--Ho faré tal com demanes, i així sabràs que no hi ha ningú com el Senyor, el nostre Déu. ⁷ Les granotes s'apartaran de tu, de les teves cases, dels teus cortesans i del teu poble; només en quedaran al Nil.

⁸ Moisès i Aaron sortiren de parlar amb el faraó, i Moisès va demanar al Senyor que allunyés les granotes que havia enviat contra ell. ⁹ El Senyor va fer el que Moisès li demanava. Les granotes que hi havia a les cases, als patis i als camps van morir. ¹⁰ En van recollir piles i piles, que van empudegar el país. ¹¹ Però quan el faraó va veure que havia tornat la calma, va endurir el seu cor i no escoltà Moisès i Aaron, tal com el Senyor havia anunciat.

Tercera plaga: els mosquits

¹² El Senyor va dir a Moisès:

--Digues a Aaron: "Estén el teu bastó i dona un cop a la pols de la terra, perquè la pols es converteixi en mosquits per tot el país d'Egipte."

¹³ Ells ho van fer així. Aaron va estendre la seva mà amb el bastó i donà un cop a la pols de la terra. Els mosquits van cobrir homes i animals: tota la pols de la terra s'havia convertit en mosquits a tot el país d'Egipte. ¹⁴ Els mags egipcis també provaren de fer sortir mosquits amb els seus encanteris, però no van poder. Els mosquits havien cobert els homes i els animals.

¹⁵ Llavors els mags van dir al faraó:

--Aquí hi ha la mà de Déu.

Però el cor del faraó es va endurir i no escoltà Moisès i Aaron, tal com el Senyor havia anunciat.

Quarta plaga: els tàvecs

¹⁶ El Senyor va dir a Moisès:

--Demà lleva't de bon matí, vés a trobar el faraó quan surti cap al Nil i digues-li: "Això diu el Senyor: Deixa sortir el meu poble perquè m'adori. ¹⁷ Si no el deixes sortir, jo enviaré una invasió de tàvecs sobre tu, sobre els teus cortesans i sobre el teu poble. Es ficaran fins i tot dintre les cases. Les cases i tota la terra d'Egipte quedaran plenes de tàvecs; ¹⁸ però aquell dia faré una excepció amb la regió de Goixen, on habita el meu poble. Allí no hi haurà tàvecs, perquè sàpigues que jo, el Senyor, sóc enmig d'aquest país. ¹⁹ Aquest serà el gest alliberador que separarà el meu poble del teu. El prodigi serà demà."

²⁰ El Senyor ho va fer així. Hi hagué una invasió de tàvecs, que es van ficar al palau del faraó, a casa dels cortesans i a tot Egipte. El país estava desolat per culpa dels tàvecs.

²¹ El faraó va cridar Moisès i Aaron i els digué:

--Aneu a oferir sacrificis al vostre Déu, però a dins del país.

²² Moisès li va respondre:

--No convé que ho fem aquí, perquè els sacrificis que oferim al Senyor, el nostre Déu, són una cosa abominable per als egipcis i, si ens veuen oferir aquests sacrificis, segur que ens apedregaran. ²³ Anirem desert enllà, a una distància de tres dies de camí, i allí oferirem sacrificis al Senyor, el nostre Déu, tal com ell ens té manat.

²⁴ Llavors el faraó va dir:

--Us deixaré anar al desert a oferir sacrificis al Senyor, el vostre Déu. Però no us allunyeu gaire, i pregueu per mi.

²⁵ Moisès li va respondre:

--Tan bon punt hauré sortit del teu davant, pregaré al Senyor, i demà els tàvecs s'hauran allunyat de tu, dels teus cortesans i del teu poble. Però no ens tornis a enganyar no permetent al poble que vagi a oferir sacrificis al Senyor.

²⁶ Moisès va sortir de davant del faraó i va pregar al Senyor. ²⁷ El Senyor va fer tal com Moisès havia anunciat, i els tàvecs es van allunyar del faraó, dels seus cortesans i del seu poble. No en va quedar ni un. ²⁸ Però el faraó va endurir el seu cor també aquesta vegada i no deixà sortir el poble d'Israel.

Cinquena plaga: la pesta

9

¹ El Senyor va dir a Moisès:

--Vés a trobar el faraó i digues-li: "Això diu el Senyor, el Déu dels hebreus: Deixa sortir el meu poble perquè m'adori.

² Si et negues a deixar-lo sortir, si t'entestes a retenir-lo, ³ el Senyor farà sentir el poder de la seva mà contra els ramats que tens als camps: els cavalls, els ases, els camells, les vaques i les ovelles. Tots patiran una epidèmia terrible de pesta. ⁴ Però el Senyor farà una distinció entre els ramats d'Israel i els ramats d'Egipte, i no morirà ni un sol animal dels israelites."

⁵ El Senyor va fixar fins i tot el moment. Digué:

--Jo, el Senyor, demà faré això al país d'Egipte.

⁶ A partir de l'endemà, el Senyor va fer tal com havia anunciat, i van morir tots els ramats d'Egipte. Però, en canvi, no morí ni un sol animal dels ramats dels israelites. ⁷ El faraó va manar que ho comprovessin i, efectivament, no havia mort ni un sol animal dels israelites. Malgrat això, va endurir el seu cor i no deixà sortir el poble d'Israel.

Sisena plaga: les úlceres

⁸ El Senyor va dir a Moisès i a Aaron:

--Preneu dos bons grapats de sutge d'un forn i que Moisès el llanci enlaire al davant del faraó. ⁹ El sutge es convertirà en pols i s'escamparà per tot el país d'Egipte. Caurà sobre la gent i sobre els animals de tot el país i els produirà unes úlceres que es tornaran grans nafres.

¹⁰ Ells van prendre sutge d'un forn, es presentaren davant el faraó, i Moisès el va llançar enlaire. El sutge va provocar úlceres que es tornaren grans nafres en les persones i els animals. ¹¹ Els mags egipcis no es podien estar davant de Moisès per culpa de les úlceres, perquè ells també en tenien, com tots els egipcis. ¹² Però el Senyor va endurir el cor del faraó i aquest no escoltà Moisès i Aaron, tal com el Senyor mateix havia anunciat a Moisès.

Setena plaga: la pedregada

¹³ El Senyor va dir a Moisès:

--Demà lleva't de bon matí, vés a trobar el faraó i digues-li: "Això diu el Senyor, el Déu dels hebreus: Deixa sortir el meu poble perquè m'adori. ¹⁴ Aquesta vegada estic decidit a enviar totes les meves plagues contra tu, contra els teus cortesans i contra el teu poble, perquè sàpigues que no hi ha ningú com jo en tota la terra. ¹⁵ Si hagués alçat la meva mà per castigar-vos amb la pesta, tu i el teu poble hauríeu desaparegut de la terra. ¹⁶ Però t'he volgut mantenir amb vida per mostrar-te el meu poder i perquè la meva anomenada arribi arreu de la terra. ¹⁷ Ara tu continues aixecant-te com una barrera per no deixar sortir el meu poble. ¹⁸ Per això, demà en aquesta mateixa hora faré caure una pedregada tan forta com no n'hi ha hagut cap a Egipte des que va ser fundat fins ara. ¹⁹ Tanca bé, doncs, els teus ramats i tot el que tens als camps. A tots els homes i els animals que es quedin al camp i no entrin a les cases, els caurà la pedregada al damunt i moriran."

²⁰ Alguns súbdits del faraó van fer cas de la paraula del Senyor i feren entrar a les cases els servents i els animals.

²¹ D'altres, però, no la van escoltar i deixaren els servents i els animals als camps.

²² El Senyor va dir a Moisès:

--Estén la mà enlaire i que caigui la pedregada damunt les persones, damunt els animals i damunt l'herba dels camps en tot el país d'Egipte.

²³ Moisès va alçar enlaire el seu bastó i el Senyor va fer esclatar una tronada amb pedra i llamps que queien a la terra. El Senyor va fer pedregar al país d'Egipte. ²⁴ La pedregada i els llamps que es barrejaven amb la pedra eren tan forts com no s'havia vist mai des que Egipte existia com a nació. ²⁵ La pedra va caure a tot el país i va matar tot el que hi havia als camps, tant homes com animals, i també va destrossar tota l'herba i tots els arbres. ²⁶ Tan sols a la regió de Goixen, on habitaven els israelites, no va pedregar-hi.

²⁷ El faraó va fer cridar Moisès i Aaron i els digué:

--Aquesta vegada reconec que he pecat; el Senyor és just, i jo i el meu poble som culpables. ²⁸ Pregueu al Senyor! Ja n'hi ha prou de trons i de pedra. Us deixaré sortir, no us quedareu aquí més temps!

²⁹ Moisès li va respondre:

--Quan jo surti de la ciutat estendré les mans per pregar al Senyor i no hi haurà més trons ni pedregada. Així sabràs que la terra és del Senyor. ³⁰ Però jo sé que tu i els teus cortesans encara no respectareu el Senyor-Déu.

³¹ El lli i l'ordi van quedar destrossats, perquè l'ordi ja era espigat i el lli ja havia florit. ³² Però el blat i l'espelta no es van fer malbé, perquè són més tardans.

³³ Moisès va sortir del davant del faraó. Anà fora de la ciutat i estengué les mans per pregar al Senyor. La pedregada i els trons van parar, i no va ploure més sobre la terra. ³⁴ Però quan el faraó veié que havien parat la pluja, la pedregada i els trons, es va mantenir en el seu pecat, i ell i els seus cortesans van endurir el seu cor. ³⁵ El faraó, que tenia el cor endurit, no deixà sortir els israelites, tal com el Senyor havia anunciat per mitjà de Moisès.

Vuitena plaga: les llagostes

10

¹ El Senyor va dir a Moisès:

--Vés a trobar el faraó. Jo he endurit el seu cor i el dels seus cortesans, perquè vull fer aquests prodigis enmig d'ells.

² Així podràs explicar als teus fills i als teus néts com m'he burlat dels egipcis i quins prodigis he obrat enmig seu. I vosaltres sabreu que jo sóc el Senyor.

³ Moisès i Aaron anaren a trobar el faraó i li van dir:

--Això diu el Senyor, el Déu dels hebreus: "Quant de temps trigaràs encara a doblegar-te davant meu? Deixa sortir el meu poble perquè m'adori. ⁴ Si t'hi negues, demà mateix faré venir les llagostes al teu territori. ⁵ Cobriran tota la

superfície del país, fins al punt que ni es podrà veure la terra. Devoraran tot el que s'havia salvat de la pedregada i tots els arbres que han tret fulla en els vostres camps. ⁶ Ompliran els teus palaus, les cases dels teus cortesans i les de tots els egipcis. Cap dels teus avantpassats no ha vist mai una invasió tan gran des del dia que començaren a existir sobre la terra."

⁷ Els cortesans del faraó li van dir:

--Fins quan serà aquest home un parany per a nosaltres? Deixa sortir aquesta gent i que vagin a adorar el Senyor, el seu Déu. ¿No veus que Egipte acabarà destruït?

⁸ Llavors tornaren a cridar Moisès i Aaron a la presència del faraó. Ell els va dir:

--Aneu i adoreu el Senyor, el vostre Déu. Qui sou els qui heu d'anar-hi?

⁹ Moisès va respondre:

--Hem d'anar-hi tots, amb els nostres joves i els nostres vells, els nostres fills i les nostres filles, i hem d'endur-nos també els ramats d'ovelles i de vaques, perquè hem de celebrar una gran festa en honor del Senyor.

¹⁰ El faraó els digué:

--Que el Senyor sigui amb vosaltres, si us penseu que us deixaré sortir amb els vostres fills! ¿Veieu com porteu males intencions? ¹¹ Això no pot ser! A adorar el Senyor, només hi aniran els homes! No és el que volfeu?

Moisès i Aaron van ser expulsats de davant el faraó.

¹² Llavors el Senyor va dir a Moisès:

--Estén la mà cap a Egipte, i que pugin les llagostes. Cobriran tot el país d'Egipte i devoraran tota l'herba dels camps, tot el que es va salvar de la pedregada.

¹³ Moisès va alçar el seu bastó cap al país d'Egipte i el Senyor va fer que es girés un vent de llevant durant tot el dia i tota la nit. Al matí, el vent de l'est havia portat les llagostes. ¹⁴ Van envair tot el país d'Egipte i es van escampar per tot el territori. Mai no hi ha hagut a Egipte una munió tan gran de llagostes, ni n'hi haurà mai més cap. ¹⁵ Cobrien la superfície de la terra fins al punt que el país va quedar enfosquit. Les llagostes van devorar l'herba i la fruita dels arbres que s'havien salvat de la pedregada. En tot el país d'Egipte no va quedar res de verd, ni als arbres ni als camps.

¹⁶ El faraó va fer cridar corrents Moisès i Aaron i els va dir:

--He pecat contra el Senyor, el vostre Déu, i contra vosaltres. ¹⁷ Perdoneu el meu pecat, també aquesta vegada, i pregueu al Senyor, el vostre Déu, que aparti de mi tan sols aquesta calamitat mortal.

¹⁸ Moisès va sortir de davant el faraó i va pregar al Senyor. ¹⁹ Llavors el Senyor va fer que es girés un vent de ponent molt fort, que s'endugué les llagostes i les llançà al Mar Roig. No en va quedar ni una en tot el territori d'Egipte. ²⁰ Però el Senyor va endurir el cor del faraó, que no deixà sortir els israelites.

Novena plaga: la tenebra

²¹ El Senyor va dir a Moisès:

--Estén enlaire la mà i que caigui sobre Egipte una foscor tan espessa que fins i tot es pugui tocar.

²² Moisès va estendre enlaire la mà i durant tres dies hi hagué en tot el país d'Egipte una tenebra tan espessa

²³ que no es veien els uns als altres. Durant tres dies, ningú no es pogué moure del lloc on era. Mentrestant, tots els israelites tenien llum als llocs on residien.

²⁴ El faraó va cridar Moisès i li digué:

--Aneu a adorar el Senyor. Us podeu endur també els vostres fills, però els ramats de vaques i d'ovelles han de quedar-se aquí.

²⁵ Moisès va replicar:

--¿Ens les donaràs tu, les víctimes per als sacrificis i els holocaustos que hem d'oferir al Senyor, el nostre Déu?

²⁶ Els nostres ramats també vindran amb nosaltres; aquí no hi quedarà ni un sol animal. Les víctimes per al culte del Senyor, el nostre Déu, les hem de prendre dels nostres ramats; i fins que serem allí no sabrem què li hem d'oferir.

²⁷ Però el Senyor va endurir el cor del faraó, que no volgué deixar-los sortir. ²⁸ El faraó digué a Moisès:

--Vés-te'n d'aquí i no t'atreveixis més a presentar-te davant meu. El dia que tornis, moriràs.

²⁹ Moisès li respongué:

--Passarà tal com has dit: no et tornaré a veure mai més.

Anunci de la desena plaga: la mort dels primogènits

¹ El Senyor va dir a Moisès:

--Enviaré encara una altra plaga contra el faraó i contra Egipte. Després, no tan sols us deixarà sortir del país, sinó que us n'expulsarà per sempre. ² Digues als israelites que demanin, cada home al seu veí i cada dona a la seva veïna, objectes de plata i d'or.

³ El Senyor va fer que els egipcis miressin el poble amb simpatia. Moisès mateix era molt ben considerat a Egipte, tant pels cortesans del faraó com pel poble.

⁴ Moisès va dir al faraó:

--Això diu el Senyor: "Cap a mitjanit passaré pel mig d'Egipte ⁵ i moriran tots els seus primogènits, des del primogènit del faraó regnant fins al de l'esclava que treballa amb la mola, i també les primeres cries de tots els animals. ⁶ En tot el país d'Egipte s'aixecarà un clam tan gran com no se n'hi ha sentit mai cap ni se n'hi sentirà mai cap més. ⁷ Però entre els israelites ni se sentirà el lladrec d'un gos; a ells i als seus animals no els passarà res, perquè sapigueu que el Senyor fa una distinció entre Egipte i Israel." ⁸ Llavors tots aquests cortesans que ara t'envolten a tu, oh faraó, vindran a prosternar-se davant meu i em diran: "Vés-te'n amb tot el poble que et segueix." Després d'això, me n'aniré.

Moisès se'n va anar indignat de davant el faraó.

⁹ El Senyor havia dit a Moisès:

--El faraó no us escoltarà, i així en el país d'Egipte encara es multiplicaran els meus prodigis.

¹⁰ Moisès i Aaron van realitzar tots aquests prodigis davant el faraó, però el Senyor li havia endurit el cor, i ell no va deixar sortir els israelites del seu país.

La sortida d'Egipte ([12,1-15,21](#))

La festa de Pasqua

12

¹ El Senyor va dir a Moisès i a Aaron en el país d'Egipte:

² --Aquest mes serà per a vosaltres el primer dels mesos de l'any. ³ Parleu a tota la comunitat d'Israel. Digueu-los: "El dia deu d'aquest mes preneu un anyell o un cabrit per família, un per cada casa. ⁴ Si una família és massa petita per a menjar-se'l, que s'ajunti amb els veïns més pròxims fins a completar el nombre de persones, comptant quantes en calen per a poder-se'l menjar. ⁵ L'animal ha de ser sense cap defecte, mascle i d'un any. Podeu prendre tant un anyell com un cabrit. ⁶ L'heu de guardar fins al dia catorze del mes, i tots els de la comunitat d'Israel el degollareu el capvespre d'aquell dia. ⁷ Després preneu la sang i poseu-ne als dos muntants i a la llinda de les cases on us el menjareu. ⁸ Mengeu-ne la carn aquella mateixa nit. L'heu de menjar rostida, amb pa sense llevat i amb herbes amargues. ⁹ No mengeu gens de carn crua o bullida, sinó tot l'animal rostit, amb el cap, les potes i les entranyes. ¹⁰ No en gardeu gens per a l'endemà; si al matí encara en queda, cremeu-ho. ¹¹ Per a menjar-lo, tingueu el cos cenyit, les sandàlies posades i el bastó a la mà. Us l'heu de menjar a corre-cuita. És la Pasqua del Senyor.

¹² »Aquella nit travessaré el país d'Egipte i faré morir tots els seus primogènits, tant els dels homes com els dels animals, i faré justícia contra els déus d'Egipte. Jo sóc el Senyor. ¹³ La sang serà el senyal a les cases on vosaltres viviu. Quan veuré la sang, passaré de llarg i, quan castigui el país d'Egipte, no caurà damunt vostre la plaga de l'extermini. ¹⁴ Tingueu aquest dia com un memorial i celebren-lo amb una festa de pelegrinatge en honor del Senyor. És una institució perpètua. Totes les generacions l'han de celebrar.

La festa dels Àzims

¹⁵ »Durant set dies menjareu pa sense llevat. El primer dia fareu desaparèixer el llevat de les vostres cases, perquè si des del primer dia fins al setè algú menja pa fermentat, serà exclòs del poble d'Israel. ¹⁶ El primer dia i el setè són dies d'aplec sagrat. Aquests dies no heu de fer cap treball; podreu preparar només el menjar que necessiti cadascú. ¹⁷ Observeu, doncs, la festa dels Àzims, perquè aquest mateix dia us vaig fer sortir com un exèrcit del país d'Egipte. Totes les generacions l'han de guardar. És una institució perpètua. ¹⁸ El primer mes, des del dia catorze al capvespre fins al dia vint-i-u al capvespre, heu de menjar pa sense llevat. ¹⁹ Durant set dies no hi ha d'haver gens de llevat a les vostres cases, perquè si algú, nadiu o immigrant, menja pa fermentat, serà exclòs de la comunitat d'Israel. ²⁰ No mengeu res fermentat; a tot arreu on habitareu heu de menjar pa sense llevat."

Preparació de la Pasqua

²¹ Moisès va cridar els ancians d'Israel i els digué:

--Preneu per a cada família un anyell o un cabrit i immoleu-lo com a víctima pasqual. ²² Agafeu un manat d'hisop, mulleu-lo en la sang recollida en el gibrell, marqueu amb la sang la llinda i els dos muntants, i que ningú de vosaltres no surti de casa fins al matí. ²³ Quan el Senyor travessarà Egipte per castigar-lo, veurà la sang a la llinda i als dos muntants. Llavors passarà de llarg i no permetrà que l'exterminador entri a les vostres cases. ²⁴ Compliu aquesta ordre; és un decret perpetu per a vosaltres i els vostres fills. ²⁵ Quan haureu entrat al país que el Senyor us donarà, tal com va prometre, continuareu observant aquest ritu. ²⁶ I quan els vostres fills us preguntin: "Què significa per a vosaltres aquest ritu?", ²⁷ respondreu: "És el sacrifici de la Pasqua en honor del Senyor. A Egipte, ell va passar de llarg davant les cases dels israelites: mentre castigava els egipcis, estalviava les nostres cases." Llavors el poble s'agenollà i es prosternà. ²⁸ Els israelites se'n van anar i compliren el que el Senyor havia manat a Moisès i a Aaron.

Mort dels primogènits i sortida d'Egipte

²⁹ A mitjanit el Senyor va fer morir tots els primogènits del país d'Egipte, des del primogènit del faraó regnant fins al primogènit del captiu que era a la presó, i també les primeres cries de tots els animals. ³⁰ Aquella nit, quan el faraó, tots els seus cortesans i tots els egipcis es van llevar, un gran clam es va aixecar per tot Egipte, ja que no hi havia casa on no hi hagués un cadàver.

³¹ El faraó va cridar Moisès i Aaron encara de nit, i els digué:

--Sortiu d'enmig del meu poble amb tots els israelites. Aneu a adorar el Senyor tal com havíeu demanat. ³² Preneu també els vostres ramats d'ovelles i de vaques, tal com volíeu. Aneu-vos-en i pregueu també per mi.

³³ Els egipcis empenyien el poble per fer-lo sortir del país, i es deien: «Morirem tots!» ³⁴ Llavors el poble va prendre la pasta, que encara no havia fermentat, van embolicar les pasteres amb els mantells i se les van carregar a l'esquena. ³⁵ Els israelites, tal com Moisès els havia dit, també havien demanat als egipcis objectes de plata i d'or i vestits. ³⁶ El Senyor va fer que els egipcis miessin el poble amb simpatia, i els van donar el que demanaven. Així els israelites van espoliar Egipte.

³⁷ Els israelites van partir de Ramsès en direcció a Sucot. Eren uns sis-cents mil homes, sense comptar les criatures. ³⁸ També se'n va anar amb ells una munió de gent, enduent-se grans ramats d'ovelles i de vaques. ³⁹ Van coure la pasta que s'havien emportat d'Egipte i en van fer coques sense llevat; la pasta no havia fermentat, perquè els havien expulsat d'Egipte i no s'havien pogut entretenir ni a preparar-se provisions.

⁴⁰ L'estada dels israelites a Egipte havia durat quatre-cents trenta anys. ⁴¹ Al cap dels quatre-cents trenta anys, justament aquell dia, tot l'exèrcit del Senyor va sortir d'Egipte. ⁴² Per al Senyor va ser una nit de vetlla per fer sortir els israelites del país d'Egipte. Per això aquesta nit és del Senyor; és nit de vetlla per a tots els israelites de generació en generació.

Normes sobre la celebració de la Pasqua

⁴³ El Senyor va dir a Moisès i a Aaron:

--Aquestes són les normes referents a l'anyell pasqual:

»No n'ha de menjar cap estranger.

⁴⁴ »Els esclaus comprats amb diners, si els circumcideu, podran menjar-ne.

⁴⁵ »Ni els forasters ni els assalariats no en menjaran.

⁴⁶ »L'heu de menjar en una sola casa; no tragueu gens de carn fora de la casa.

»No li heu de trencar cap os.

⁴⁷ »Tota la comunitat d'Israel ha de celebrar la Pasqua.

⁴⁸ »Si un immigrant que resideix al teu país vol celebrar la Pasqua en honor del Senyor, que faci circumcidat tots els homes de casa seva. Llavors la podrà celebrar, ja que serà com un nadiu del país. Però cap incircumcis no ha de menjar l'anyell pasqual.

⁴⁹ »La llei serà la mateixa per al nadiu i per a l'immigrant que resideix enmig vostre.

⁵⁰ Tots els israelites van complir el que el Senyor havia manat a Moisès i a Aaron.

⁵¹ Justament aquell dia, el Senyor va fer sortir els israelites del país d'Egipte, formats com un exèrcit.

Normes sobre la festa dels Àzims i sobre els primogènits

¹ El Senyor va parlar a Moisès. Li digué:

² --Consagra'm tots els primogènits dels israelites; el primer que neixi, tant dels homes com dels animals, és meu.

³ Moisès va dir al poble:

--Recordeu-vos d'aquest dia que sortiu d'Egipte, la terra on éreu esclaus; el Senyor us en fa sortir amb mà forta.

Aquest dia no heu de menjar pa fermentat. ⁴ En sortiu avui, el mes d'abib.

⁵ »Després el Senyor et farà entrar al país dels cananeus, els hitites, els amorreus, els hivites i els jebuseus, el país que va prometre als teus pares, un país que regalima llet i mel. Allà, aquest mateix mes, practicaràs aquest ritu:

⁶ Durant set dies menja pa sense llevat, i el dia setè celebra una festa en honor del Senyor. ⁷ Menja pa sense llevat durant aquests set dies. En tot el teu territori no hi ha d'haver gens de llevat ni gens de pa fermentat. ⁸ Aquell dia donaràs al teu fill aquesta explicació: "Això recorda el que el Senyor va fer per mi quan vaig sortir d'Egipte." ⁹ Et serà com un distintiu a la mà, com un record entre els ulls, perquè tinguis als llavis la llei del Senyor, que amb mà forta et va fer sortir d'Egipte. ¹⁰ Observa cada any aquesta institució el dia fixat.

¹¹ »Quan el Senyor t'haurà fet entrar al país dels cananeus, tal com et va jurar a tu i als teus pares, i te l'haurà donat, ¹² ofereix al Senyor el primogènit, tant dels homes com dels animals: si són mascles, són del Senyor. ¹³ Pots rescatar la primera cria de l'ase amb un xai; però, si no la vols rescatar, desnuca-la. Rescata també el teu fill primogènit. ¹⁴ Quan el dia de demà el teu fill et pregunti: "Què vol dir això?", tu li respondràs: "El Senyor, amb mà forta, ens va fer sortir d'Egipte, la terra on érem esclaus. ¹⁵ I com que el faraó s'obstinà a no deixar-nos sortir, el Senyor va fer morir tots els primogènits del país d'Egipte, tant els dels homes com els dels animals. Per això jo sacrifico al Senyor tots els primogènits mascles dels animals i rescato els meus fills primogènits." ¹⁶ Et serà com un distintiu a la mà, com una marca entre els ulls, per a recordar que el Senyor, amb mà forta, et va fer sortir d'Egipte.

Déu fa sortir Israel d'Egipte

¹⁷ Quan el faraó va deixar sortir el poble, Déu no el va conduir pel camí del país dels filisteus, encara que és el més curt, perquè es deia: «Si es veia en perill de guerra, el poble podria fer-se enrere i tornar-se'n a Egipte.» ¹⁸ Per això Déu els va desviar cap al camí del desert i del Mar Roig. Els israelites van sortir del país d'Egipte formats en ordre de batalla.

¹⁹ Moisès es va endur els ossos de Josep, perquè Josep havia conjurat els descendents d'Israel dient-los: «Quan Déu vindrà a ajudar-vos, endueu-vos d'aquí els meus ossos.»

²⁰ Van partir de Sucot i acamparen a Etam, tocant al desert. ²¹ El Senyor caminava al davant d'ells, de dia en una columna de núvol per mostrar-los el camí, i de nit en una columna de foc per fer-los llum; així podien caminar tant de dia com de nit. ²² La columna de núvol durant el dia i la columna de foc durant la nit, no van deixar mai de guiar el poble.

El faraó persegueix els israelites

14

¹ El Senyor va parlar a Moisès. Li va dir:

² --Ordena als israelites que tornin enrere i acampin enfront de Pihairot, entre Migdol i el mar, davant de Baal-Sefon. Acampeu vora el mar. ³ El faraó pensarà que els israelites van perduts pel país i que el desert els ha barrat el pas.

⁴ Jo enduriré el cor del faraó, i sortirà a perseguir-los. Llavors manifestaré la meva glòria vençant el faraó i tot el seu exèrcit, i els egipcis sabran que jo sóc el Senyor.

Els israelites ho van fer així.

⁵ El rei d'Egipte va saber que els israelites havien fugit. Immediatament, el faraó i els seus cortesans van canviar de parer i es digueren:

--Què hem fet? Hem deixat sortir Israel, que era esclau nostre!

⁶ El rei d'Egipte es va fer preparar el carro de guerra i s'endugué el seu exèrcit: ⁷ sis-cents carros escollits, i tots els altres carros d'Egipte, cada un amb els seus oficials. ⁸ El Senyor va endurir el cor del faraó, rei d'Egipte, que es posà a perseguir els israelites, quan ells ja havien sortit protegits per la mà del Senyor. ⁹ Els egipcis, amb tots els cavalls i els carros del faraó, amb els seus guerrers, i tot el seu exèrcit, els van perseguir i els aconseguiren a Pihairot, davant de Baal-Sefon, on havien acampat vora el mar.

¹⁰ El faraó s'havia acostat. Els israelites van alçar els ulls i veieren que els egipcis els perseguien.

Llavors els israelites, esglaiats, van clamar al Senyor, ¹¹ i deien a Moisès:

--¿No hi havia prou tombes a Egipte, que ens has dut a morir al desert? Per què ens has fet sortir d'Egipte? ¹² Ja

t'ho dèiem quan hi érem: "Deixa'ns servir els egipcis." Més ens valia ser esclaus d'ells que no pas morir al desert.

¹³ Moisès va respondre al poble:

--No tingueu por! Aguanteu fermes, que avui veureu com el Senyor us salva. Ara veieu els egipcis, però no els tornareu a veure mai més. ¹⁴ El Senyor lluitarà a favor vostre: no haureu de fer més que mirar.

El pas del Mar Roig

¹⁵ El Senyor va dir a Moisès:

--Per què clames a mi? Ordena als israelites que es posin en marxa. ¹⁶ I tu alça el teu bastó, estén la mà cap al mar i es partirà en dos, perquè els israelites passin a peu eixut pel mig del mar. ¹⁷ Jo enduriré el cor dels egipcis perquè hi entrin al seu darrere; llavors manifestaré la meva glòria vençant el faraó i tot el seu exèrcit, els seus carros i els seus guerrers. ¹⁸ I quan hauré manifestat la meva glòria vençant el faraó, els seus carros i els seus guerrers, els egipcis sabran que jo sóc el Senyor.

¹⁹ L'àngel de Déu, que caminava davant la formació d'Israel, es posà a caminar al seu darrere. També s'hi va posar la columna de núvol que els anava al davant, ²⁰ i es va situar entre la formació d'Egipte i la d'Israel. Hi havia el núvol i la fosca, però el núvol il·luminava la nit. En tota la nit les dues formacions no es van acostar l'una a l'altra.

²¹ Moisès va estendre la mà cap al mar, i el Senyor, amb un vent fortíssim de llevant que durà tota la nit, va fer retirar el mar i el deixà eixut. Les aigües es van partir, ²² i els israelites van passar a peu eixut pel mig del mar, mentre les aigües els feien de muralla a dreta i a esquerra. ²³ Els egipcis els van perseguir i van penetrar darrere d'ells al mig del mar, amb tots els cavalls del faraó, els seus carros i els seus guerrers.

²⁴ A la matinada, el Senyor, des de la columna de foc i de núvol, va posar la mirada sobre la formació dels egipcis i va sembrar-hi la confusió: ²⁵ encallà les rodes dels carros i feia que els costés molt d'avançar.

Els egipcis van exclamar:

--Fugim dels israelites! El Senyor lluita a favor d'ells contra Egipte!

²⁶ El Senyor digué a Moisès:

--Estén la mà cap al mar, i que les aigües tornin sobre els egipcis, els seus carros i els seus guerrers.

²⁷ Moisès va estendre la mà cap al mar. En fer-se de dia, el mar va tornar al seu lloc, i els egipcis, que fugien, se'l van trobar al davant. El Senyor va precipitar els egipcis al mig del mar. ²⁸ Les aigües van tornar i cobriren els carros i els guerrers de tot l'exèrcit del faraó que havia entrat al mar darrere els israelites. No en va quedar ni un sol home.

²⁹ En canvi, els israelites havien caminat per terra eixuta enmig del mar, mentre les aigües els feien de muralla a dreta i a esquerra.

³⁰ Aquell dia, el Senyor va salvar Israel de les mans d'Egipte, i els israelites veieren els egipcis morts a la vora del mar. ³¹ Israel va veure com el Senyor havia vençut Egipte amb la seva mà poderosa. El poble va sentir un gran respecte pel Senyor, i va creure en el Senyor i en Moisès, el seu servent.

Càntic de Moisès

15

¹ Llavors Moisès, amb els israelites, va entonar aquest càntic en honor del Senyor:

Canto al Senyor
per la seva gran victòria;
ha tirat al mar
cavalls i cavallers.

² Del Senyor em ve la força
i el triomf,
és ell qui m'ha salvat.
És el meu Déu,
i jo l'he de lloar,
el Déu del meu pare,
i jo l'he d'enaltir.

³ El Senyor és un gran guerrer,
el seu nom és «el Senyor».

⁴ Els carros del faraó i el seu exèrcit,
els ha llançat al mar.

Els millors combatents
s'han enfonsat al Mar Roig.
5 Els han cobert les onades,
han baixat al fons com una pedra.
6 La teva dreta, Senyor,
és forta i gloriosa.
La teva dreta, Senyor,
ha desfet l'enemic.
7 La teva grandesa
ha derrocat els adversaris.
La teva ira s'arbora
i els consumeix com la palla.
8 Al bufec del teu alè
s'han apilat les aigües,
s'han alçat les onades com un dic,
s'ha endurit l'aigua al mig del mar.
9 L'enemic es deia:
«Els perseguiré i els agafaré,
m'atiparé de repartir botí,
em trauré l'espasa,
i tots seran meus!»
10 Però bufa el teu alè,
i el mar els cobreix;
s'enfonsen com plom
dins les aigües poderoses.
11 Qui és com tu
entre els déus, Senyor?
Qui és com tu,
magnífic entre els sants?
Fas proeses terribles,
obres meravelles.
12 Has aixecat la mà,
i la terra ha engolit els enemics.
13 Guies amb amor
el poble que has redimit;
el teu poder el condueix
al teu lloc sagrat.
14 Els pobles tremolen
només de sentir-ho;
el pànic s'apodera
dels habitants de Filistea.
15 Estan esglaiats els cabdills d'Edom,
els caps de Moab s'han estremit;
s'han espantat
tots els habitants de Canaan.
16 Han caigut damunt d'ells
el pànic i el terror;
la força del teu braç
els ha deixat muts com la pedra,
mentre el teu poble travessava,
Senyor,
mentre travessava
el poble que t'has fet teu.
17 Fes-lo entrar a la muntanya;
implanta'l, Senyor, a la teva heretat,
al lloc que has preparat

per a residir-hi,
al santuari
que han bastit les teves mans.

¹⁸ El Senyor és rei per sempre més!

¹⁹ Quan els cavalls del faraó, amb els seus carros i els seus guerrers, van entrar al mar, el Senyor va fer tornar les aigües damunt d'ells. En canvi, els israelites havien caminat enmig del mar per terra eixuta.

²⁰ Aleshores la profetessa Maria, germana d'Aaron, va prendre el tamborí, i totes les dones van seguir-la, dansant i tocant tamborins. ²¹ Maria entonava la tornada:

Canteu al Senyor
per la seva gran victòria;
ha tirat al mar
cavalls i cavallers.

La marxa pel desert ([15,22-18,27](#))

L'aigua de Marà

²² Moisès va fer partir Israel del Mar Roig cap al desert de Xur. Van caminar durant tres dies pel desert, sense trobar aigua, ²³ fins que arribaren a Marà; però no hi pogueren beure aigua, perquè era amarga. Per això aquell lloc s'anomena Marà (que vol dir «amargor»). ²⁴ El poble començà a murmurar contra Moisès. Deien:

--Què hem de beure?

²⁵ Moisès va clamar al Senyor, i el Senyor li va mostrar un tronc. Ell el va tirar a l'aigua, i l'aigua es tornà dolça.

Allà el Senyor va donar al poble lleis i prescripcions, i també allà va posar-lo a prova. ²⁶ Li digué:

--Si escoltes la veu del Senyor, el teu Déu, i fas allò que li plau, si obeeixes els seus manaments i guardes tots els seus decrets, no us enviaré les malalties que he enviat als egipcis, perquè jo, el Senyor, us guareixo.

²⁷ Després els israelites van arribar a Elim, on hi ha dotze fonts i setanta palmeres, i van acampar allí, vora les aigües.

El manà i les guatlles

16

¹ Tota la comunitat dels israelites va partir d'Elim, i arribà al desert de Sín, entre Elim i el Sinaí, el dia quinze del segon mes després de la sortida d'Egipte. ² En el desert tota la comunitat va murmurar contra Moisès i Aaron. ³ Els israelites els deien:

--Tant de bo la mà del Senyor ens hagués fet morir al país d'Egipte, quan ens assèiem vora les olles de carn i menjàvem pa fins a saciar-nos! Ens heu fet sortir cap aquest desert perquè tot el poble mori de fam.

⁴ El Senyor va dir a Moisès:

--Jo us faré ploure pa des del cel. Que el poble surti cada dia a recollir la ració necessària per a aquell dia. Així els posaré a prova i veuré si obren o no d'acord amb això que els mando. ⁵ I el sisè dia, quan preparin la quantitat que s'han d'emportar, n'agafaran el doble del que recullen els altres dies.

⁶ Moisès i Aaron van dir a tots els israelites:

--Aquest vespre sabreu que el Senyor us ha fet sortir del país d'Egipte, ⁷ i al matí veureu la glòria del Senyor, ja que ha sentit les vostres murmuracions contra ell. Nosaltres, qui som perquè hàgiu de murmurar en contra nostre?

⁸ Moisès va afegir:

--Al vespre el Senyor us donarà carn per a menjar, i al matí, pa per a saciar-vos, perquè ha sentit les vostres murmuracions contra ell. Nosaltres, qui som? No és pas contra nosaltres que murmureu, sinó contra el Senyor.

⁹ Moisès va dir a Aaron:

--Digues a tota la comunitat dels israelites: "Acosteu-vos al Senyor. Ell ha sentit les vostres murmuracions."

¹⁰ I mentre Aaron parlava a tota la comunitat dels israelites, ells es van girar cap al desert i van veure la glòria del Senyor que s'apareixia en el núvol.

¹¹ El Senyor digué a Moisès:

¹² --He sentit les murmuracions dels israelites. Vés a dir-los: "Al vespre menjareu carn, i al matí us saciareu de pa. Així sabreu que jo sóc el Senyor, el vostre Déu."

¹³ Aquell mateix vespre va arribar un vol de guatlles que cobrí el campament, i al matí, al voltant del campament, hi havia una capa de rosada. ¹⁴ Quan s'esvaí la capa de rosada, damunt el desert va quedar-hi una capa granulada,

15 Els israelites, en veure-ho, es deien l'un a l'altre: « Man hu? » (que vol dir: «Què és això?»), perquè no sabien què era. Moisès els va dir:

--Això és el pa que el Senyor us dóna per aliment. 16 El manament del Senyor és aquest: Que cadascú en reculli el que necessita per a menjar. Agafeu-ne la mesura d'un ómer per persona, segons el nombre de persones que hi ha a cada tenda.

17 Els israelites ho van fer així. Uns en van recollir molt, i altres poc; 18 però, quan ho van mesurar, ni en sobrava als qui n'havien recollit molt ni en faltava als qui n'havien recollit poc. Cadascú havia recollit el que necessitava per a menjar.

19 Moisès també els va dir:

--Que ningú no en guardi gens per a l'endemà.

20 Amb tot, alguns no van fer cas de Moisès i en guardaren per a l'endemà, però es va omplir de cucs i es va podrir. Moisès s'indignà contra ells.

21 Cada matí tothom en recollia, cadascú segons el que necessitava per a menjar. Quan el sol escalfava, la resta es fonia. 22 El dia sisè en recolliren el doble, dues mesures per persona. Els principals de la comunitat van anar a comunicar-ho a Moisès. 23 Ell els digué:

--El Senyor ho ha manat així. Demà és dissabte, dia de repòs consagrat al Senyor. Coeu el que hàgiu de coure, i bulliu el que hàgiu de bullir, i el que sobri, reserveu-ho i guardeu-ho per a demà.

24 Ells ho van guardar fins l'endemà, tal com Moisès havia ordenat, i no s'hi van posar els cucs ni es va podrir.

25 Moisès els digué:

--Mengeu-vos-ho avui, perquè avui és dia de repòs en honor del Senyor, i no en trobareu pas als camps. 26 Durant sis dies en recollireu, però el dia setè és dia de repòs, i no n'hi haurà.

27 Tot i això, alguns del poble sortiren a buscar-ne el dia setè, però no en van trobar. 28 Llavors el Senyor va dir a Moisès:

--Fins quan us negareu a complir els meus manaments i les meves lleis? 29 Tingueu present que el Senyor us ha donat el dissabte, dia de repòs; per això, el dia sisè us dóna pa per a dos dies. Quedeu-vos cadascú al seu lloc; el dia setè ningú no ha de sortir.

30 Així, doncs, el poble va reposar el dia setè.

31 Els israelites van donar a aquella substància el nom de manà. Era blanca com la llavor de coriandre, i tenia un gust com de galetes de mel.

32 Moisès va dir:

--El Senyor ens ha donat aquesta ordre: "Ompliu de manà la mesura d'un ómer i guardeu-la, perquè les generacions futures vegin el pa amb què us vaig alimentar al desert quan us vaig fer sortir del país d'Egipte."

33 Moisès va dir a Aaron:

--Pren una gerra i posa-hi una mesura de manà. Després deixa-la davant el Senyor, perquè es conservi el manà per a les generacions futures.

34 Tal com el Senyor havia ordenat a Moisès, Aaron va posar la gerra davant el document de l'aliança, per tal de conservar el manà.

35 Els israelites van menjar manà durant quaranta anys, fins que arribaren en una terra habitada. En van menjar fins que foren a les fronteres del país de Canaan.

36 L'ómer o ració diària de manà era la desena part de la mesura coneguda amb el nom d'efà.

Massà i Meribà

17

1 Tota la comunitat dels israelites va partir del desert de Sín, seguint les etapes indicades pel Senyor. Van acampar a Refidim, però no hi van trobar aigua per a beure. 2 Llavors el poble es posà a discutir amb Moisès i li deia:

--Dóna'ns aigua per a beure.

Moisès els va replicar:

--Per què discuteu amb mi? Per què poseu a prova el Senyor?

3 Però el poble tenia set i murmurava contra Moisès. Deia:

--Per què ens has tret d'Egipte? ¿Per fer-nos morir de set, amb els nostres fills i el nostre bestiar?

4 Moisès va clamar al Senyor:

--Què haig de fer per aquest poble? Acabaran apedregant-me.

⁵ El Senyor respongué a Moisès:

--Passa al davant del poble i fes-te acompanyar d'alguns ancians d'Israel; pren el bastó amb què donaves cops al Nil, i camina. ⁶ Jo estaré allí davant teu damunt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en brollarà aigua perquè el poble pugui beure.

Moisès ho va fer així, en presència dels ancians d'Israel, ⁷ i donà a aquell lloc el nom de Massà i Meribà (que vol dir «prova» i «discussió»), perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, ¿és o no és amb nosaltres?»

Batalla contra els amalequites

⁸ Llavors els amalequites van venir a Refidim per atacar Israel. ⁹ Moisès digué a Josuè:

--Escull uns quants homes que ens defensin i vés demà a lluitar contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb el bastó de Déu a la mà.

¹⁰ Josuè va fer com li havia dit Moisès i va atacar els amalequites. Mentrestant, Moisès, Aaron i Hur havien pujat dalt el turó. ¹¹ Si Moisès alçava la mà, guanyava Israel; però si l'abaixava, guanyaven els amalequites. ¹² Quan a Moisès començaven a pesar-li les mans, li van acostar una pedra, i ell s'hi va asseure. Aaron i Hur, un a cada banda, li sostenien les mans. Així les va mantenir fermes fins a la posta del sol. ¹³ Josuè va desfer la tropa amalequita i els passà a tall d'espasa.

¹⁴ Després el Senyor va dir a Moisès:

--Escriu això en un document perquè en consti la memòria i comunica-ho a Josuè: "Esborraré d'aquesta terra el record d'Amalec."

¹⁵ Moisès va aixecar un altar i li posà aquest nom: «El Senyor és el meu estendard». ¹⁶ Després va dir:

--Una mà s'ha alçat contra el tron del Senyor. Guerra del Senyor contra Amalec per sempre més!

Moisès i Jetró

18

¹ Jetró, sacerdot de Madian, sogre de Moisès, va sentir explicar tot el que Déu havia fet a favor de Moisès i d'Israel, el seu poble: el Senyor havia fet sortir Israel d'Egipte! ² Jetró, sogre de Moisès, va prendre amb ell Sipurà, dona de Moisès, que aquest havia fet tornar a casa, ³ i els seus dos fills. L'un es deia Guerxom (que significa «immigrant allí»), perquè Moisès havia dit: «Sóc un immigrant en una terra estrangera»; ⁴ i l'altre es deia Elièzer (que significa: «El meu Déu és ajuda»), perquè havia dit: «El Déu del meu pare ha vingut a ajudar-me i m'ha alliberat de l'espasa del faraó.» ⁵ Jetró, doncs, sogre de Moisès, amb els fills i la dona del seu gendre, anà a trobar-lo al desert on estava acampat, a la muntanya de Déu. ⁶ Jetró es va fer anunciar a Moisès:

--Sóc el teu sogre Jetró, que vinc a veure't, amb la teva dona i els seus dos fills.

⁷ Moisès sortí a trobar el seu sogre, es va prosternar i el besà. Després d'haver-se saludat, van entrar a la tenda.

⁸ Moisès va explicar al seu sogre tot el que el Senyor havia fet amb el faraó i amb Egipte a favor d'Israel, i també les dificultats que havien tingut pel camí i com el Senyor els havia tret de totes. ⁹ Jetró es va alegrar de tot el bé que el Senyor havia fet a Israel alliberant-lo de les mans dels egipcis. ¹⁰ Jetró va dir:

--Beneït sigui el Senyor, que us ha alliberat de les mans dels egipcis i de les mans del faraó. ¹¹ Ara sé que el Senyor s'ha revelat més gran que tots els déus, justament quan els egipcis tractaven els israelites amb més arrogància.

¹² Jetró, sogre de Moisès, va participar en un holocaust i en altres sacrificis oferts a Déu. Aaron i tots els ancians d'Israel van menjar amb el sogre de Moisès a la presència de Déu.

Moisès nomena jutges del poble

¹³ L'endemà, Moisès es va asseure per fer de jutge del poble. Davant d'ell hi havia gent des del matí fins al vespre.

¹⁴ El sogre de Moisès va veure tot el que feia amb el poble i li digué:

--Com és que fas això amb el poble? Per què t'asseus tot sol a judicar fent així que la gent s'hagi d'esperar des del matí fins al vespre?

¹⁵ Moisès li va respondre:

--El poble ve a trobar-me per consultar Déu. ¹⁶ Quan tenen un plet vénen aquí, perquè jo sentenciï entre ells i els faci conèixer els decrets de Déu i les seves lleis.

¹⁷ El seu sogre li va replicar:

--No està bé, això que fas. ¹⁸ Acabareu tots esgotats, tu i el poble, perquè aquesta feina és massa pesada i tu no la

pots fer tot sol. ¹⁹ Ara escolta el meu consell i Déu t'ajudarà. Tu sigues el representant del poble davant de Déu i presenta a Déu els seus assumptes. ²⁰ Ensenya també al poble els decrets i les lleis, indica'ls quin camí han de seguir i com s'han de comportar. ²¹ Però tria entre el poble homes de vàlua, que reverenciïn Déu, homes de confiança, que no es deixin subornar, i fes-los caps responsables de mil persones, de cent, de cinquanta o de deu. ²² Ells judicaran habitualment el poble i, quan hi hagi casos importants, que te'ls presentin, però que ells judiquin els afers senzills. Alleugereix així la teva càrrega: que ells t'ajudin a portar-la. ²³ Si ho fas així, i és Déu mateix qui t'ho mana, ho podràs suportar, i aquesta gent se'n tornarà en pau. ²⁴ Moisès va escoltar el consell del seu sogre i va fer tot el que li deia. ²⁵ Va escollir d'entre els israelites homes de vàlua i els va fer caps responsables de mil persones, de cent, de cinquanta o de deu. ²⁶ Ells judicaven habitualment el poble i, quan hi havia un cas difícil, el presentaven a Moisès; però els afers senzills, els resolien ells mateixos. ²⁷ Després Moisès es va acomiadar del seu sogre, que se'n tornà al seu país.

L'aliança del Sinai (19-24)

El Senyor proposa una aliança

19

¹ El primer dia del tercer mes després de la sortida d'Egipte, els israelites van arribar al desert del Sinai. ² Havien partit de Refidim i, quan van arribar al desert del Sinai, van plantar el campament. Israel acampà davant la muntanya, ³ i Moisès va pujar cap a Déu. El Senyor el cridà des de la muntanya i li digué:
--Parla al casal de Jacob, comunica això als fills d'Israel: ⁴ "Vosaltres heu vist com he tractat els egipcis, com us he portat igual que l'àguila porta els aguilons sobre les ales i us he conduït fins a mi. ⁵ Ara, doncs, si escolteu la meua veu i observeu la meua aliança, sereu la meua heretat preferida entre tots els pobles, ja que tota la terra és meua: ⁶ sereu per a mi un reialme sacerdotal i una nació santa." Això és el que has de dir als israelites. ⁷ Moisès va tornar i convocà els ancians del poble per exposar-los tot el que el Senyor li havia manat que digués. ⁸ Tot el poble, unànimement, va respondre:
--Complirem tot el que ha dit el Senyor.
Moisès va comunicar al Senyor la resposta del poble.

Revelació del Senyor a la muntanya

⁹ El Senyor va dir a Moisès:
--Jo et vindré a trobar enmig d'un núvol espès, perquè el poble em senti quan parlaré amb tu i així creguin en tu per sempre.
Quan Moisès va transmetre al Senyor les paraules del poble, ¹⁰ el Senyor li digué:
--Vés a trobar el poble. Purifica'ls avui i demà i que es rentin també els vestits. ¹¹ Que estiguin preparats per al tercer dia, perquè el tercer dia el Senyor baixarà a la muntanya del Sinai a la vista de tot el poble. ¹² Assenyalala'ls uns límits tot al voltant i adverteix-los que no pugin a la muntanya i que ni tan sols la toquin. Tothom qui s'acosti a la muntanya serà condemnat a mort. ¹³ Però que ningú no toqui el culpable; mateu-lo amb pedres o amb fletxes, tant si és un home com un animal; no el deixeu viure. Només quan sentireu el toc llarg de corn, alguns podreu pujar a la muntanya. ¹⁴ Moisès va baixar de la muntanya a trobar el poble i el va purificar. La gent va rentar-se també els vestits. ¹⁵ Moisès els digué:
--Estigueu preparats per al tercer dia. No tingueu relacions amb les vostres dones. ¹⁶ El tercer dia, quan clarejava, va aparèixer dalt la muntanya un núvol espès; esclataren trons i llamps i es va sentir un toc de corn fortíssim. Al campament, tot el poble estava esglaiat. ¹⁷ Moisès va fer sortir el poble del campament per anar a trobar Déu, i es van aturar al peu de la muntanya. ¹⁸ La muntanya del Sinai fumejava tota ella, perquè el Senyor hi havia baixat enmig del foc. El fum anava pujant com el d'un forn i tota la muntanya s'estremia. ¹⁹ El toc del corn es va posar a retrunyir més fort. Moisès parlava i Déu li responia amb la veu del tro. ²⁰ El Senyor va baixar a la muntanya del Sinai, al cim de la muntanya. Des d'allà va cridar Moisès, i ell va pujar-hi. ²¹ El Senyor digué a Moisès:
--Baixa i adverteix el poble que no es precipitin cap al Senyor per veure'l. Si ho fan, en moriran molts. ²² Fins i tot els sacerdots, que es poden acostar al Senyor, s'han de purificar, perquè jo, el Senyor, no hagi de fulminar-los. ²³ Moisès va dir al Senyor:
--El poble no pot pujar a la muntanya del Sinai, perquè tu ens has advertit que assenyaléssim uns límits a la

mntanya i que la tinguéssim per sagrada.

²⁴ El Senyor li respongué:

--Torna a baixar, i després puja amb Aaron. Però que ni els sacerdots ni el poble no es precipitin a pujar per veure'm a mi, el Senyor, perquè no els hagi de fulminar.

²⁵ Moisès va anar cap al poble i els ho comunicà.

Els deu manaments

([Dt 5,6-21](#))

20

¹ Déu va donar al poble d'Israel aquests manaments:

² --Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir del país d'Egipte, la terra on eres esclau.

³ »No tinguis cap altre déu fora de mi.

⁴ »No et fabriquis ídols; no et facis cap imatge del que hi ha dalt al cel, aquí baix a la terra o en les aigües d'aquí baix. ⁵ No els adoris ni els donis culte, perquè jo, el Senyor, el teu Déu, sóc el Déu-gelós: demano comptes als fills de les culpes dels pares fins a la tercera i la quarta generació dels qui no m'estimen. ⁶ Però, per als qui m'estimen i guarden els meus preceptes, mantinc el meu amor durant un miler de generacions.

⁷ »No juris en fals pel nom del Senyor, el teu Déu, perquè jo, el Senyor, no tinc per innocent el qui jura en fals pel meu nom.

⁸ »Recorda't de consagrar-me el repòs del dissabte. ⁹ Tens sis dies per a treballar i fer totes les feines que calgui, ¹⁰ però el dia setè és el dia de repòs, dedicat al Senyor, el teu Déu. No facis cap treball ni tu, ni el teu fill, ni la teva filla, ni el teu esclau, ni la teva esclava, ni cap dels teus animals, ni l'immigrant que resideix a la teva ciutat.

¹¹ Perquè en sis dies el Senyor va fer el cel, la terra, el mar i tot el que s'hi mou, però el dia setè va reposar: per això el Senyor ha beneït el dissabte i l'ha consagrat.

¹² »Honra el pare i la mare. Així tindràs llarga vida en el país que et dona el Senyor, el teu Déu.

¹³ »No matis.

¹⁴ »No cometis adulteri.

¹⁵ »No robis.

¹⁶ »No acuisis ningú falsament.

¹⁷ »No desitgis la casa d'un altre. No desitgis la seva dona, ni el seu esclau, ni la seva esclava, ni el seu bou, ni el seu ase, ni res del que li pertany.

Moisès, mitjancer entre Déu i el poble

¹⁸ Tot el poble d'Israel sentia la tronada i el so dels corns. Tots veien els llamps i la muntanya fumejant. El poble tremolava i es mantenia lluny.

¹⁹ Llavors van dir a Moisès:

--Tu parla'ns, i nosaltres t'escoltarem. Que no ens parli Déu mateix, que moriríem!

²⁰ Moisès els va respondre:

--No tingueu por: Déu ha vingut per posar-vos a prova. Vol que el reverencieu i no pequeu.

²¹ El poble es mantenia lluny quan Moisès es va acostar al núvol espès on Déu era present.

El codi de l'Aliança ([20,22-23,19](#))

Lleis culturals

²² El Senyor manà a Moisès:

--Digues als israelites: "Vosaltres mateixos heu vist com us he parlat des de dalt el cel. ²³ No us fabriqueu ídols de plata ni ídols d'or; no els poseu al costat meu.

²⁴ »Fes de terra l'altar que em dediquis. Ofereix-m'hi els teus holocaustos i els teus sacrificis de comunió, els teus anyells o cabrits i els teus vedells, i jo vindré a beneir-te en tots els llocs on faré present el meu nom.

²⁵ »Si em vols dedicar un altar de pedres, no el construeixis amb pedres tallades, perquè, si les treballassis amb eines de ferro, ja les hauries profanades.

²⁶ »Tampoc no aixequis un altar amb graons per a pujar-hi. Es veuria la teva nuesa quan hi pugessis."

Alliberament dels esclaus

21

¹ »Dóna als israelites aquestes lleis:

² »Quan compris un esclau hebreu, tens sis anys perquè et serveixi, però l'any setè deixa'l lliure i que se'n vagi sense pagar res. ³ Si no era casat quan va passar al teu servei, se n'anirà tot sol; si era casat, la seva dona se n'anirà amb ell. ⁴ Si el seu amo li ha donat muller i aquesta li ha donat fills o filles, la dona i els fills quedaran propietat de l'amo, i l'esclau se n'anirà tot sol. ⁵ Però si l'esclau manifesta que estima el seu amo, la seva dona i els seus fills i no vol quedar lliure, ⁶ el seu amo el portarà a la presència de Déu, acostarà l'home a la porta o al muntant, amb un punxó li foradarà l'orella, i serà el seu esclau per sempre. ⁷ »Si un pare ven la seva filla com a esclava, aquesta no tindrà dret a ser alliberada l'any setè com els altres esclaus. ⁸ Però si no agrada al seu amo, que l'havia comprada per casar-s'hi, deixarà que algú la rescati. En canvi, no té dret a vendre-la a estrangers: fóra una traïció. ⁹ Si la destina al seu fill com a muller, la tractarà com una filla. ¹⁰ Si pren una altra dona, no privarà la primera d'aliments, de vestits ni de relacions conjugals. ¹¹ Si no compleix aquests tres deures, ella quedarà lliure, sense haver de pagar res.

Faltes que mereixen la mort

¹² »Qui mati un altre home serà condemnat a mort. ¹³ Però si no l'ha mort intencionadament, sinó que Déu ha permès que caigués a les seves mans, podrà refugiar-se en el lloc que jo t'indicaré. ¹⁴ En canvi, si algú, endut per l'odi contra un altre, el mata a traïció, arrenca'l fins i tot del meu altar i executa'l.

¹⁵ »Qui pegui al pare o a la mare serà condemnat a mort.

¹⁶ »Qui segrestí una persona, tant si la ven com si la troben en poder seu, serà condemnat a mort.

¹⁷ »Qui maleeixi el pare o la mare serà condemnat a mort.

Lesions corporals

¹⁸ »Quan en una baralla un home en fereix un altre a cops de puny o a cops de roc, i aquest no mor, però ha de fer lliit, ¹⁹ si després pot aixecar-se i caminar pel carrer amb un bastó, el qui l'ha ferit serà absolt. Haurà d'indemnitzar-lo, perquè no ha pogut treballar, i li pagarà les despeses ocasionades pel seu restabliment.

²⁰ »Quan algú bastoneja el seu esclau o la seva esclava fins a matar-los, ha de ser castigat. ²¹ Però si sobreviuen un dia o dos, l'amo no serà castigat, perquè eren possessió seva.

²² »Quan en una baralla uns homes fereixen una dona embarassada i la fan avortar, sense lesions per a la dona, el culpable haurà de pagar davant el jutge la indemnització que reclami el marit. ²³ Però si hi ha lesions, el culpable pagarà vida per vida, ²⁴ ull per ull, dent per dent, mà per mà, peu per peu, ²⁵ cremada per cremada, ferida per ferida, cop per cop.

²⁶ »Quan algú fereix el seu esclau o la seva esclava en un ull i el perden, els donarà la llibertat en compensació per l'ull; ²⁷ i si els trenca una dent, els donarà la llibertat en compensació per la dent.

Responsabilitat dels propietaris

²⁸ »Quan un toro envesteix un home o una dona i els mata, el toro ha de morir apedregat, i la seva carn no es podrà menjar. El seu propietari serà absolt. ²⁹ Però si es tracta d'un toro que tenia el vici d'investir i el seu propietari, avisat, no se'n preocupava, en cas que l'animal matés un home o una dona, el toro ha de morir apedregat i el seu propietari serà condemnat a mort. ³⁰ Però si imposen al propietari un preu per a rescatar la seva vida, haurà de pagar tot el que li demanin. ³¹ Si el toro envesteix un nen o una nena i els mata, s'aplicarà la mateixa llei. ³² Si el toro mata un esclau o una esclava, el propietari del toro pagarà trenta peces de plata a l'amo de l'esclau, i el toro morirà apedregat.

³³ »Quan algú deixa un pou destapat, o n'excava un i no el tapa, i un toro o un ase hi cauen, ³⁴ el propietari del pou compensarà el propietari de l'animal pagant-li el que val, però l'animal mort serà seu.

³⁵ »Quan un toro envesteix el toro d'un altre i el mata, els dos propietaris vendran el toro viu i es repartiran els diners; també es repartiran entre tots dos el toro mort. ³⁶ Però si abans ja se sabia que el toro tenia el vici d'investir i el seu propietari no se n'havia preocupat, pagarà un toro viu i es quedarà amb el toro mort.

Lleis sobre la propietat

³⁷ »Quan un home roba un bou o una ovella i els mata o els ven, ha de restituir cinc bous per bou i quatre ovelles per ovella.

22

¹ »Quan un lladre és sorprès de nit mentre forada la paret d'una casa i el maten, el qui l'ha matat no és culpable d'homicidi. ² Però si això passa quan ha sortit el sol, és culpable d'homicidi.

»Tot lladre ha de restituir: si no té res per a pagar, serà venut com a esclau. ³ Si ha robat un bou, un ase o una ovella i els troben encara vius en poder seu, ha de restituir el doble.

⁴ »Quan algú deixa que el seu bestiar pasturi en el camp o la vinya d'un altre, haurà d'indemnitzar l'amo amb el bo i millor del seu propi camp o de la seva pròpia vinya.

⁵ »Quan algú crema esbarzers i el foc s'estén a la propietat d'un altre i li crema les garbes, el sembrat madur o el que ja despunta, el qui ha encès el foc pagarà els perjudicis.

⁶ »Quan algú rep d'un altre diners o objectes en dipòsit i li són robats de casa seva, si es descobreix el lladre, aquest haurà de restituir el doble. ⁷ Però si no es descobreix el lladre, l'amo de la casa es presentarà davant de Déu i jurarà que no ha robat els béns del seu company. ⁸ En tots els casos de litigi sobre la propietat, sigui d'un bou, d'un ase, d'una ovella, d'un mantell o de qualsevol objecte perdut, els dos homes que pretenguin ser-ne els amos, presentaran el seu cas davant de Déu: aquell que Déu declararà culpable restituirà el doble al seu company.

⁹ »Quan algú confia al seu veí un ase, un bou, una ovella o qualsevol altre animal perquè els guardi, i la bèstia mor o pren mal o se l'enduen quan no ho veu, ¹⁰ el veí jurarà pel Senyor que ell no ha robat els béns de l'altre. L'amo de l'animal acceptarà aquest jurament i el veí no haurà de restituir. ¹¹ Però si el veí ha vist com li robaven l'animal, haurà d'indemnitzar l'amo. ¹² Si l'animal ha estat destrossat per una bèstia salvatge, el veí presentarà les restes com a prova, però no haurà d'indemnitzar.

¹³ »Quan algú manlleua un animal al seu veí i l'animal pren mal o mor en absència del seu amo, el qui l'havia manllevat l'haurà d'indemnitzar. ¹⁴ Però si l'amo hi era present, no l'haurà d'indemnitzar. Si l'animal era llogat, el preu de lloguer val com a indemnització.

¹⁵ »Quan algú sedueix una noia verge no unida per acord matrimonial i dorm amb ella, haurà de pagar el dot i casar-s'hi. ¹⁶ Però si el pare es nega a donar-la-hi per muller, el seductor haurà de pagar al pare el dot nupcial corresponent a una noia verge.

Faltes que mereixen la mort

¹⁷ »A la dona que practica la màgia, no li perdonis la vida.

¹⁸ »Qui jégui amb una bèstia serà condemnat a mort.

¹⁹ »Qui ofereixi sacrificis a altres déus fora del Senyor, serà consagrat a l'extermini.

Lleis de defensa dels febles

²⁰ »No explotis ni oprimeixis l'immigrant, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte.

²¹ »No maltractis cap viuda ni cap orfe: ²² si els maltractes i clamen a mi, jo escoltaré el seu clam ²³ i, encès d'indignació, us faré morir a la guerra; llavors quedaran viudes les vostres dones, i orfes els vostres fills.

²⁴ »Si prestes diners a algú del meu poble, al pobre que viu amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis interessos.

²⁵ »Si et quedes com a penyora el mantell d'algú, torna-l'hi abans no es pongui el sol. ²⁶ És tot el que té per a abrigar-se. Amb què dormiria? Si clamava a mi, jo l'escoltaria, perquè sóc misericordiós.

Altres prescripcions

²⁷ »No blasfemis contra Déu ni maleeixis el cap del teu poble.

²⁸ »No tardis a oferir-me les primícies de la collita i de la verema.

»Consagra'm el teu primogènit.

²⁹ »Fes el mateix amb les primeres cries de les teves vaques, ovelles o cabres: que estiguin set dies amb la seva mare i ofereix-me-les el dia vuitè.

³⁰ »Comporteu-vos com un poble consagrat a mi: no mengeu la carn destrossada per una bèstia salvatge, llenceu-la als gossos.

Justícia i respecte

23

¹ »No escampis falsos rumors. No vagis a favor del culpable donant un fals testimoni. ² No et posis de part de la majoria per fer el mal. Quan siguis testimoni en un procés, no et decantis per la majoria si aquesta falseja el dret.

³ En els plets, no afavoreixis ningú, ni tan sols el pobre.

⁴ »Quan trobis perdut el bou o l'ase del teu enemic, torna-l'hi sens falta. ⁵ Si mai veies el seu ase desplomant sota la càrrega, no passis de llarg: ajuda el teu enemic a aixecar-lo.

⁶ »No violis els drets d'un pobre en el seu plet. ⁷ Allunya't de tota falsedat. No condemnis a mort l'innocent o el just, perquè jo no absoldré el culpable. ⁸ No et deixis subornar: els regals enceguen els més clarividents i falsegen les causes dels justos.

⁹ »No oprimeixis l'immigrant: vosaltres coneixeu prou bé com és la vida dels immigrants, perquè també en vau ser al país d'Egipte.

El repòs de l'any sabàtic i del dia setè

¹⁰ »Tens sis anys per a sembrar la teva terra i recollir-ne el fruit, ¹¹ però el setè any deixa-la reposar, no en recullis el fruit. Deixa que en mengin els pobres del teu poble, i el que resti, que s'ho mengin els animals feréstecs. Fes el mateix amb la teva vinya i el teu oliverar.

¹² »Tens sis dies per a fer les feines que calgui, però el dia setè reposa; així podran descansar el teu bou i el teu ase, i es refaran el teu esclau i l'immigrant.

¹³ »Observeu tot el que us he manat. No pronuncieu el nom de déus estrangers, no us el poseu mai als llavis.

Les festes de pelegrinatge

¹⁴ »Tres vegades l'any celebra una festa en honor meu.

¹⁵ »Celebra la festa dels Àzims: durant set dies menjaràs pans sense llevat, tal com t'he manat, en la data assenyalada del mes d'abib, el mes en què vas sortir d'Egipte. Que ningú no es presenti davant meu amb les mans buides.

¹⁶ »Celebra la festa de la Sega, quan comencis a recollir els primers fruits del teu treball, d'allò que hauràs sembrat al teu camp.

»A fi d'any, a la tardor, celebra la festa de les Collites, quan hauràs recollit dels camps els fruits del teu treball.

¹⁷ »Tres vegades l'any, tots els homes es presentaran davant meu, que sóc el Sobirà, el Senyor.

¹⁸ »No acompanyis amb pa fermentat els teus sacrificis d'animals. No guardis fins l'endemà el greix dels animals sacrificats per a la meva festa. ¹⁹ Porta al temple del Senyor, el teu Déu, el bo i millor dels primers fruits dels teus camps.

»No coquis un cabridet amb la llet de la seva mare.

Promeses i instruccions

²⁰ »Jo envio un àngel davant teu perquè et guardi pel camí i et faci entrar al lloc que t'he preparat. ²¹ Respecta'l i escolta la seva veu. No li siguis rebel; ell no perdonaria les vostres infidelitats, perquè porta el meu nom. ²² Si escoltes la seva veu i compleixes el que et diré, seré enemic dels teus enemics, adversari dels teus adversaris.

²³ »El meu àngel anirà al teu davant i et conduirà al país dels amorreus, els hitites, els perizites, els cananeus, els hivites i els jebuseus. Jo els destruiré. ²⁴ No adoris els seus déus ni els donis culte. No imitis els seus ritus.

Destrossa i esmicola els seus pilars sagrats. ²⁵ Dóna'm culte a mi, el Senyor, el teu Déu, i jo et beneiré amb abundància de pa i d'aigua i et preservaré de la malaltia. ²⁶ Al teu país no hi haurà cap dona que avorti o sigui estèril. Et concediré molts anys de vida.

²⁷ »Faré caure el meu terror davant teu, i tota la gent de les regions on entris quedarà esbalaïda: faré que els teus enemics girin l'esquena per fugir. ²⁸ Enviaré al teu davant eixams de vespes que faran fugir els hivites, els cananeus i els hitites.

²⁹ »No els expulsaré tots en un sol any; altrament el país quedaria desolat i les bèsties salvatges es multiplicarien en perjudici teu. ³⁰ Els expulsaré de mica en mica, fins que siguis més nombrós i puguis ocupar el país.

³¹ »Estendré les fronteres del teu país des del Mar Roig fins al Mediterrani, i des del desert del Sinaí fins al riu Eufrates. Jo faré caure a les teves mans tots els habitants del país perquè tu els n'expulsis. ³² No facis cap pacte amb ells ni amb els seus déus, ³³ i no els deixis habitar en el teu país, no fos cas que et fessin pecar contra mi. Si adressis els seus déus, això seria per a tu un parany.

Celebració conclusiva de l'aliança

24

¹ El Senyor va dir a Moisès:

--Puja cap a mi, el Senyor, amb Aaron, Nadab i Abihú, i setanta ancians d'Israel, i adoreu-me des de lluny. ² Però només Moisès es podrà acostar a mi, el Senyor. Ells no s'hi poden acostar, i el poble no ha de pujar-hi.

³ Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i ordenat. Tot el poble va respondre a una sola veu:

--Complirem tot el que el Senyor ha dit.

⁴ Moisès va escriure totes les paraules del Senyor. De bon matí es va llevar, dedicà un altar al peu de la muntanya amb dotze pedres plantades per les dotze tribus d'Israel. ⁵ Després va manar als joves israelites que oferissin holocaustos i que immolessin vedells al Senyor com a sacrificis de comunió. ⁶ Moisès va recollir la meitat de la sang en cossis, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. ⁷ Després va prendre el document de l'aliança i el llegí al poble. Ells van respondre:

--Complirem tot el que ha dit el Senyor i l'obedirem.

⁸ Llavors Moisès va aspergir el poble amb la sang i va dir:

--Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor conclou amb vosaltres d'acord amb totes les paraules d'aquest document.

⁹ Moisès va pujar amb Aaron, Nadab i Abihú, i setanta ancians d'Israel, ¹⁰ i van veure el Déu d'Israel. Tenia sota els peus com un paviment de safir, d'una nitidesa com la del cel mateix. ¹¹ Però Déu no va fer morir aquests privilegiats d'entre els israelites: el van veure, i menjaren i begueren.

¹² El Senyor digué a Moisès:

--Puja cap a mi a la muntanya i estigues allí, que et donaré les taules de pedra amb la Llei i els manaments que hi he escrit per a instruir els israelites.

¹³ Moisès, amb Josuè, el seu ajudant, va pujar a la muntanya de Déu, ¹⁴ després de dir als ancians:

--Espereu-nos aquí fins que tornem. Aaron i Hur són amb vosaltres; si algú té una qüestió, que recorri a ells.

¹⁵ Moisès va pujar a la muntanya, i un núvol la va cobrir. ¹⁶ La glòria del Senyor es va posar damunt la muntanya del Sinaí, i el núvol la va cobrir durant sis dies. El dia setè, el Senyor va cridar Moisès d'enmig del núvol. ¹⁷ La glòria del Senyor apareixia als ulls dels israelites com un foc abrindat al cim de la muntanya. ¹⁸ Moisès va entrar al mig del núvol, pujà a la muntanya i s'hi estigué quaranta dies i quaranta nits.

Instruccions sobre el santuari i el culte ([25-31](#))

Aportacions dels israelites

25

¹ El Senyor va parlar a Moisès. Li digué:

² --Ordena als israelites que facin una col·lecta a favor meu entre tota la gent de bona voluntat que hi vulgui contribuir. ³ Recolliu or, plata, bronze, ⁴ llanes tenyides de porpra violeta o vermella, o bé d'escarlata, lli finíssim, pèl de cabra, ⁵ pells d'ovella tenyides de vermell, pells de dugong, fusta d'acàcia, ⁶ oli per al canelobre, perfums per a l'oli de la unció santa i per a l'encens aromàtic, ⁷ pedres d'ònix i altres pedres precioses per a encastar-les a l'efod i al pectoral. ⁸ Vull que els israelites facin un santuari perquè jo pugui habitar enmig d'ells. ⁹ El lloc on haig d'habitar i tots els seus objectes sagrats, feu-los en tot igual al model que et mostraré.

L'arca

¹⁰ »Que facin una arca de fusta d'acàcia de cinc pams de llargada per tres d'amplada i tres d'alçada. ¹¹ Recobreix-la d'or pur per dins i per fora i adorna-la amb una motllura d'or tot al voltant. ¹² Fes quatre anelles d'or i fixa-les als seus quatre angles inferiors, dues anelles a un costat i dues a l'altre. ¹³ Fes després unes barres de fusta d'acàcia i recobreix-les d'or, ¹⁴ i fes-les passar per dins de les anelles dels costats de l'arca, per a poder-la transportar.

¹⁵ Deixa posades les barres dintre les anelles, no les treguis mai. ¹⁶ A dins de l'arca, posa-hi el document de l'aliança que jo et donaré.

¹⁷ »Fes-li una coberta d'or pur, de cinc pams de llargada per tres d'amplada. ¹⁸ Fes també dos querubins cisellats en or i posa'n un a cada extrem de la coberta. ¹⁹ Fes que cada querubí miri des d'un extrem de la coberta. Feu-los als

dos extrems. ²⁰ Els querubins estaran l'un enfront de l'altre, amb les cares mirant a la coberta, i la protegiran amb les dues ales esteses. ²¹ Col·loca després la coberta damunt l'arca, i dintre l'arca posa-hi el document de l'aliança que jo et donaré. ²² Allà et vindré a trobar, i des de la coberta, entre els dos querubins que hi ha damunt l'arca que conté el document de l'aliança, et comunicaré totes les ordres destinades als israelites.

La taula dels pans d'ofrena

²³ »Fes també una taula de fusta d'acàcia de quatre pams de llargada per dos d'amplada i tres d'alçada. ²⁴ Recobreix-la d'or pur i adorna-la amb una motllura d'or tot al voltant. ²⁵ A la taula, tot al voltant, posa-hi una vora de quatre dits, amb una motllura d'or. ²⁶ Fes-li quatre anelles d'or i fixa-les als angles, sobre els quatre peus, ²⁷ tocant a la vora superior. Passa les barres per dins de les anelles per a transportar la taula. ²⁸ Fes les barres de fusta d'acàcia i recobreix-les d'or; serviran per a transportar la taula. ²⁹ Fes també d'or pur les plates, els cullers, els gerrets i les tasses per a les libacions de vi. ³⁰ Damunt la taula, posa-hi els pans d'ofrena; que sempre n'hi hagi davant meu.

El canelobre

³¹ »Fes també un canelobre d'or pur cisellat. El peu, la tija, els poms, els calzes i les flors, formaran una sola peça. ³² De la tija central, en sortiran sis branques, tres a cada costat. ³³ Cada branca tindrà tres poms en forma d'ametlla, amb els calzes i les flors. Així seran les sis branques que sortiran de la tija del canelobre. ³⁴ La tija del canelobre tindrà quatre poms en forma d'ametlla, amb els seus calzes i les seves flors: ³⁵ un calze sota cada parell de les sis branques que surten de la tija del canelobre. ³⁶ Les branques i els calzes formaran una sola peça amb el canelobre, tot ell cisellat en or pur. ³⁷ Fes també set gresols i col·loca'ls dalt del canelobre, perquè facin claror a l'espai que tenen al seu davant. ³⁸ Les seves esmocadores i els seus platets seran d'or pur. ³⁹ Per al canelobre amb tots els seus accessoris, esmerça-hi trenta quilos d'or pur. ⁴⁰ Mira bé i fes-ho tot igual al model que et mostro aquí a la muntanya.

L'estructura del tabernacle

26

¹ »Fes per al tabernacle deu tapissos de lli ben filat i llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata. Adorna'ls amb figures de querubins brodades artísticament. ² Tots els tapissos tindran la mateixa mida: catorze metres de llargada per dos d'amplada. ³ Uneix l'un a l'altre cinc dels tapissos, i fes el mateix amb els altres cinc. ⁴ Fes després bagues de porpra violeta a una vora de cada conjunt de tapissos: ⁵ cinquanta a la vora d'un conjunt i cinquanta a la vora de l'altre, de manera que les bagues es corresponguin l'una amb l'altra. ⁶ Fes també cinquanta gafets d'or per a unir amb aquests gafets els dos conjunts de tapissos i formar un sol tabernacle.

⁷ »Teixeix encara onze veles de pèl de cabra per a fer un envelat que cobreixi el tabernacle. ⁸ Les onze veles tindran cada una les mateixes mides: quinze metres de llargada per dos d'amplada. ⁹ Uneix cinc veles per un costat i sis per l'altre, però uneix la sisena de manera que es pugui doblegar davant l'entrada de l'envelat. ¹⁰ Fes cinquanta bagues a una vora d'un conjunt de veles i cinquanta a la vora de l'altre; ¹¹ fes també cinquanta gafets de bronze i trava'ls a les bagues per unir els dos conjunts i formar un sol envelat. ¹² Com que les veles són més amples i més llargues, la part sobrera de l'amplada penjarà darrere el tabernacle, ¹³ i de la part sobrera de la llargada se'n repartirà mig metre a cada costat del tabernacle. Així quedarà del tot cobert. ¹⁴ A l'envelat, fes-hi, encara, una coberta de pells d'ovella, tenyides de vermell, i una sobrecoberta de pells de dugong.

¹⁵ »Fes de fusta d'acàcia les posts per a sostenir el tabernacle i col·loca-les verticalment. ¹⁶ Cada post farà vint pams de llargada per tres d'amplada, ¹⁷ i tindrà dos espigons per a encaixar amb l'altra post. Fes iguals totes les posts del tabernacle. ¹⁸ Fes-ne vint per al costat sud. ¹⁹ Fes també quaranta sòcols de plata i posa'n dos sota cada post, un a cada costat de cada una de les posts. ²⁰ Per al costat nord del tabernacle fes també unes altres vint posts, ²¹ amb quaranta sòcols de plata sota les vint posts, dos per a cada post. ²² Per al costat posterior del tabernacle, que dona a ponent, fes sis posts, ²³ i dues més per als seus dos angles posteriors. ²⁴ Aquestes dues posts doblaran les dues posts dels angles, des de baix fins a dalt, on hi ha la primera anella. Així s'ha de fer amb les dues posts dels dos angles. ²⁵ En total, seran vuit posts amb els seus setze sòcols de plata, és a dir, dos sòcols per a cada post.

²⁶ »Fes també travessers de fusta d'acàcia: cinc per a les posts d'un costat del tabernacle, ²⁷ cinc per a les de l'altre

costat, i cinc més per a les posts del costat posterior del tabernacle, que dóna a ponent. ²⁸ Cada travesser central passarà a mitja alçada de les posts, d'un extrem a l'altre. ²⁹ Recobreix d'or les posts i els travessers i fes d'or les anelles per on han de passar els travessers. ³⁰ Construeix el tabernacle segons la norma que et mostro aquí a la muntanya.

Les cortines

³¹ »Fes una cortina de lli ben filat i llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata, amb figures de querubins brodades artísticament. ³² Penja-la amb garfis d'or a quatre columnes de fusta d'acàcia recobertes d'or i sostingudes per quatre sòcols de plata. ³³ Penja la cortina amb gafets i, darrere la cortina, posa-hi l'arca que conté el document de l'aliança. La cortina us indicarà la separació entre el lloc sant i el lloc santíssim.

³⁴ »Posa la coberta sobre l'arca que conté el document de l'aliança, i que es troba dintre el lloc santíssim. ³⁵ La taula, en canvi, posa-la fora, a l'altra banda de la cortina, al costat nord; enfront de la taula, al costat sud, posa-hi el canelobre.

³⁶ »Per a l'entrada de la tenda, fes una altra cortina brodada de llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata. Fes-la de lli ben filat. ³⁷ Fes cinc columnes de fusta d'acàcia, recobertes d'or, per a penjar-hi la cortina amb garfis d'or. Fon també cinc sòcols de bronze per a les columnes.

L'altar dels holocaustos

27

¹ »Fes l'altar de fusta d'acàcia, quadrat, de deu pams de llargada, deu d'amplada i sis d'alçada. ² De cada un dels seus quatre angles fes sobresortir com un corn que arrenqui del mateix altar. Recobreix de bronze tot l'altar. ³ Fes també tots els utensilis: pots per a recollir la cendra, pales, calderetes, forquetes i encensers; fes-los tots de bronze. ⁴ Fes també un enreixat de bronze en forma de xarxa, amb una anella, també de bronze, a cada un dels quatre costats, ⁵ i posa'l sota la cornisa de l'altar, fins a mitja altura. ⁶ Fes unes barres de fusta d'acàcia, recobreix-les de bronze ⁷ i, quan l'altar s'haurà de transportar, introdueix-les dins les anelles dels dos costats. ⁸ L'altar, fes-lo de planxes, buit a l'interior, seguint el model que et mostro aquí a la muntanya.

L'atri

⁹ »Al voltant del tabernacle fes-hi un atri, delimitat per teles de lli ben filat. Al costat sud, tindrà una llargada de cinquanta metres. ¹⁰ Les teles aniran penjades amb garfis i anelles de plata a vint columnes de bronze, fixades cada una sobre un sòcol també de bronze. ¹¹ Al costat nord, el tancat de teles tindrà la mateixa llargada, amb el mateix nombre de columnes i sòcols de bronze, i garfis i anelles de plata. ¹² Al costat de ponent hi haurà vint-i-cinc metres de teles, amb deu columnes i els seus deu sòcols. ¹³ Al costat de llevant, on hi ha l'entrada, l'atri tindrà també vint-i-cinc metres. ¹⁴⁻¹⁵ A banda i banda de l'entrada hi haurà set metres i mig de teles, amb les seves tres columnes i els seus tres sòcols. ¹⁶ A l'entrada de l'atri hi haurà una cortina de deu metres, de lli ben filat, brodat amb llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata, penjada a quatre columnes, fixada cada una en el seu sòcol. ¹⁷ Totes les columnes que envolten l'atri tindran anelles i garfis de plata, però els sòcols seran de bronze. ¹⁸ L'atri tindrà cinquanta metres de llargada per vint-i-cinc d'amplada, i l'alçada de les teles de lli ben filat serà de dos metres i mig. Els sòcols de les columnes seran de bronze. ¹⁹ Tots els estris per a sostenir el tabernacle, com també les seves estagues i les estagues de l'atri, seran de bronze.

L'oli del canelobre

²⁰ »Mana als israelites que et proveeixin d'oli pur d'oliva, oli verge, per a alimentar perpètuament els gresols del canelobre que hi ha ²¹ a la tenda del trobament, davant la cortina que es troba enfront de l'arca que conté el document de l'aliança. Aaron i els seus descendents prepararan els gresols al vespre i al matí perquè cremin a la presència del Senyor. És una llei perpètua per a totes les generacions dels israelites.

Vestidures sacerdotals

28

¹ »D'entre els israelites, fes venir al teu costat el teu germà Aaron i el seus fills Nadab, Abihú, Eleazar i Itamar, per fer-los els meus sacerdots.

² »Fes confeccionar per al teu germà Aaron ornaments sagrats perquè es presenti amb glòria i majestat. ³ Parla'n amb totes les persones expertes que jo he dotat de traça i de bon gust, perquè confeccionin les vestidures que portarà Aaron quan serà consagrat per a ser el meu sacerdot. ⁴ Les vestidures seran: una bossa pectoral, un efod, un mantellet, una túnica virolada, una cinta per a lligar els cabells i una faixa. Que facin, doncs, aquestes vestidures sagrades perquè se les posin el teu germà Aaron i els seus fills quan oficiïn com a sacerdots meus. ⁵ Que prenguin or i lli, amb llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata per a confeccionar-les.

L'efod

⁶ »L'efod l'han de fer de lli ben filat, brodat artísticament amb or, i de llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata. ⁷ Anirà subjectat a les espatlles pels dos extrems amb dos tirants ⁸ i tindrà un cinyell que formarà part de la mateixa peça; aquest també serà de lli ben filat, d'or, i de llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata. ⁹ Pren dues pedres d'ònix i fes-hi gravar els noms de les tribus d'Israel: ¹⁰ sis en una pedra i sis en l'altra, per ordre de naixement dels fills de Jacob. ¹¹ Els noms s'han de gravar com els orfebres graven les pedres precioses. Després fes encastar les dues pedres en muntures d'or ¹² i posa-les damunt els dos tirants de l'efod, com a memorial de les dotze tribus d'Israel. Així, quan Aaron es presentarà davant el Senyor, portarà en els tirants els noms de les tribus perquè el Senyor tingui present el seu poble. ¹³ Les dues muntures seran d'or. ¹⁴ Fes, a més, dues filigranes d'or pur, trenades en forma de cordó, i fixa-les a les muntures.

La bossa pectoral

¹⁵ »Fes confeccionar el pectoral del judici artísticament brodat, igual com l'efod, és a dir, amb lli ben filat, or, i llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata. ¹⁶ El pectoral tindrà la forma d'una bossa quadrada, que faci mig pam per costat. ¹⁷ Guarneix-lo amb quatre rengles de pedreria: al primer rengle hi haurà un robí, un topazi i una maragda; ¹⁸ al segon, una malaquita, un safir i un diamant; ¹⁹ al tercer, un jacint, una àgata i una ametista; ²⁰ al quart, un crisòlit, una cornalina i un jaspi. Cada pedra anirà encastada en una muntura d'or. ²¹ En total seran dotze pedres, com són dotze els noms de les tribus d'Israel. Cada pedra portarà el nom d'una de les dotze tribus, gravat tal com els orfebres graven un segell. ²² Fes per al pectoral filigranes d'or pur, trenades en forma de cordó. ²³ Fes també dues anelles d'or i posa-les als dos extrems superiors de la bossa pectoral. ²⁴ Passa els dos cordons d'or per les dues anelles, ²⁵ ferma els caps dels dos cordons a les dues muntures i fixa les muntures al davant dels tirants de l'efod. ²⁶ Fes encara dues anelles d'or i posa-les als dos extrems de la part interior de la bossa pectoral, la que toca l'efod. ²⁷ Fes-ne dues més i fixa-les als dos tirants de l'efod, per baix, al davant, tocant a la seva juntura, damunt el cinyell de l'efod. ²⁸ Que lliguin les anelles de la bossa pectoral a les de l'efod amb un cordó de porpra violeta, de manera que la bossa pectoral quedi sobre el cinyell de l'efod i no se'n pugui separar. ²⁹ Així, quan Aaron entrarà al santuari, portarà sobre el pit els noms de les tribus d'Israel gravats al pectoral del judici, perquè el Senyor tingui sempre present el seu poble. ³⁰ Dintre el pectoral del judici, posa-hi les sorts sagrades dels urim i tummim, perquè Aaron les porti sempre sobre el pit quan es presenti davant el Senyor. Així portarà constantment davant el Senyor els litigis dels israelites.

El mantellet

³¹ »El mantellet que va al damunt de l'efod, fes-lo tot de porpra violeta. ³² Al centre tindrà una obertura per a passar-hi el cap, amb una vora tot al voltant, teixida com l'obertura d'una cuirassa, perquè no s'esquinci. ³³ A la vora inferior, broda-hi magranes de llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata, i entremig posa-hi picarols d'or, ³⁴ alternant un picarol d'or i una magrana, seguint tota la vora del mantellet. ³⁵ Aaron se'l posarà quan hagi d'oficiar. Així, quan entri al santuari a la presència del Senyor i quan en surti, se sentirà el dring dels picarols, i no morirà.

La diadema d'or

³⁶ »Fes una plaqueta d'or pur i grava-hi, tal com els orfebres graven un segell, aquestes paraules: "Consagrat al Senyor." ³⁷ Fixa-la amb un cordó de porpra violeta a la part del davant de la cinta que lliga els cabells. ³⁸ Aaron la portarà al front, i així el Senyor no tindrà en compte les faltes en què puguin incórrer els israelites quan presentin les seves ofrenes sagrades. Portarà sempre la plaqueta sobre el front, perquè el Senyor es complaigui en aquelles ofrenes.

Altres vestidures

³⁹ »La túnica i la cinta que lliga els cabells seran de lli, i la faixa serà brodada.

⁴⁰ »Per als fills d'Aaron, fes confeccionar també túniques, faixes i casquets, perquè es presentin amb glòria i majestat. ⁴¹ Revesteix el teu germà Aaron i els seus fills amb aquestes vestidures; ungeix-los, posa'ls a les mans l'ofrena que els investirà i consagra'ls així perquè siguin els meus sacerdots. ⁴² Fes-los també roba interior de lli, que cobreixi la seva nuesa, des de la cintura fins a sobre els genolls. ⁴³ Aaron i els seus fills se la posaran quan hagin d'entrar a la tenda del trobament o s'hagin d'acostar a l'altar per oficiar en el santuari. Així no incorreran en cap culpa i no moriran. Aquesta és una llei perpètua per a Aaron i per als seus descendents.

Consagració dels sacerdots

29

¹ »El ritu amb què consagraràs Aaron i els seus fills perquè siguin els meus sacerdots és aquest:

»Pren un vedell ja fet i dos moltons sense cap defecte. ² Amb flor de farina de blat fes pans sense llevat, coques sense llevat pastades amb oli i tortells sense llevat untats amb oli, ³ posa-ho en una panera i porta-ho al santuari amb el vedell i els dos moltons. ⁴ Després fes acostar Aaron i els seus fills a l'entrada de la tenda del trobament i allà renta'ls amb aigua. ⁵ Acabat pren les vestidures i revesteix Aaron amb la túnica, el mantellet, l'efod i la bossa pectoral, i ceneix-lo amb el cinyell de l'efod. ⁶ Posa-li al cap la cinta que lliga els cabells i fixa la plaqueta sagrada a la part del davant de la cinta. ⁷ Pren llavors l'oli de la unció santa i vessa-l'hi damunt el cap per consagrar-lo. ⁸ Després fes acostar els seus fills, revesteix-los amb les túniques, ⁹ les faixes i els casquets. El sacerdoti els pertany. És una llei perpètua.

»Per a investir Aaron i els seus fills, ¹⁰ fes portar el vedell davant la tenda del trobament. Aaron i els seus fills posaran les mans damunt el cap del vedell. ¹¹ Després degolla'l davant el Senyor a l'entrada de la tenda del trobament, ¹² pren la seva sang i unta'n amb el dit els angles de l'altar; la sang que resti, vessa-la al peu de l'altar. ¹³ Pren també tot el greix que cobreix el ventre de l'animal, la part lobular de sobre el fetge i els dos ronyons amb el seu greix, i fes-ho cremar tot damunt l'altar. ¹⁴ Però la carn, la pell i els excrements del vedell, crema-ho fora del campament. És un sacrifici pel pecat.

¹⁵ »Després pren un dels dos moltons, i que Aaron i els seus fills li posin les mans damunt el cap. ¹⁶ Llavors degolla l'animal, recull la seva sang i amb aquesta sang aspergeix els quatre costats de l'altar. ¹⁷ Esquartera l'animal, renta'n els budells i les potes i posa-ho a l'altar damunt el cap i els trossos de carn; ¹⁸ i crema l'animal tot sencer a l'altar. És una ofrena d'olor agradable al Senyor, és un holocaust per al Senyor.

¹⁹ »Pren després l'altre moltó, i que Aaron i els seus fills li posin les mans damunt el cap. ²⁰ Llavors degolla l'animal, pren la seva sang i unta'n el lòbul de l'orella dreta d'Aaron i el lòbul dels seus fills, i el polze de les seves mans dretes i el dit gros dels seus peus drets. Seguidament, amb aquella sang aspergeix els quatre costats de l'altar. ²¹ Pren també sang de damunt l'altar i oli de consagrar i aspergeix Aaron i les seves vestidures, i els seus fills i les seves vestidures. Així, ell i els seus fills, amb les seves vestidures, quedaran consagrats.

²² »Pren encara les parts greixoses d'aquell moltó: la cua, el greix que cobreix el ventre, la part lobular de sobre el fetge, i els dos ronyons amb el seu greix. Pren també la cuixa dreta. Aquest és el moltó de la investidura sacerdotal.

²³ De la panera de pans sense llevat que hi ha davant el Senyor, pren-ne un pa rodó, una coca pastada amb oli i un tortell untat amb oli. ²⁴ Posa-ho tot a les mans d'Aaron i dels seus fills i ofereix-ho tot davant el Senyor amb el gest de presentació. ²⁵ Acabat ho prendràs de les seves mans i ho cremaràs a l'altar, damunt la resta de l'holocaust, ofrena d'olor agradable al Senyor. ²⁶ Pren després el pit del moltó de la investidura d'Aaron i presenta'l davant el Senyor. Aquesta serà la teva porció. ²⁷ Així consagraràs el pit presentat al Senyor i la cuixa de l'ofrena que li és reservada. ²⁸ Aquesta serà, per una llei perpètua, la porció d'Aaron i dels seus descendents, perquè és una ofrena dels israelites, que prové dels seus sacrificis de comunió. Aquesta és la part reservada al Senyor.

²⁹ »Les vestidures sagrades d'Aaron, les heretaran els seus descendents, i se les posaran per a rebre la unció i la investidura sacerdotal. ³⁰ Durant set dies les portarà el fill que el succeeixi en el sacerdoti, aquell que ha d'entrar a la tenda del trobament per oficiar en el santuari.

L'àpat sacrificial

³¹ »Pren després el moltó de la investidura sacerdotal i cou la seva carn en un lloc sagrat. ³² Aaron i els seus fills se la menjaran amb el pa de la panera, a l'entrada de la tenda del trobament. ³³ Menjaran la porció que ha servit per a la seva expiació a l'hora d'investir-los i de consagrar-los. Però cap altra persona no en menjarà, perquè és cosa sagrada. ³⁴ Si l'endemà sobra res de la carn i del pa del ritu d'investidura, crema-ho; que no en mengi ningú, perquè

és cosa sagrada.

³⁵ »Fes això amb Aaron i els seus fills, tal com t'he manat. El ritu de la investidura durarà set dies.

Consagració de l'altar dels holocaustos

³⁶ »Ofereix cada dia, durant set dies, un vedell en expiació pel pecat. Ofereix-lo en expiació sobre l'altar, i ungeix l'altar per consagrar-lo. ³⁷ Durant set dies fes l'expiació i la consagració de l'altar. Així l'altar serà una cosa santíssima. Tot allò que toqui l'altar, quedarà consagrat.

L'holocaust perpetu

³⁸ »Aquesta és l'ofrena que perpètuament oferiràs cada dia sobre l'altar: dos anyells d'un any. ³⁹ Un dels anyells l'oferireu al matí i l'altre al capvespre. ⁴⁰ Amb el primer anyell ofereix tres quilos de flor de farina pastada amb un litre d'oli verge i, a més, vessa com a libació un litre de vi. ⁴¹ Al capvespre faràs el mateix amb l'altre anyell; l'acompanyaràs amb la mateixa ofrena i la mateixa libació que al matí. Serà una ofrena d'olor agradable al Senyor. ⁴² Aquest és l'holocaust que oferireu perpètuament de generació en generació davant el Senyor, a l'entrada de la tenda del trobament, on em trobaré amb vosaltres; i allí parlaré amb tu.

⁴³ »Allà em trobaré amb els israelites, i el lloc quedarà consagrat per la meva presència gloriosa. ⁴⁴ Consagraré la tenda del trobament i l'altar. Consagraré també Aaron i els seus fills perquè siguin els meus sacerdots. ⁴⁵ Habitaré enmig dels israelites i seré el seu Déu. ⁴⁶ Llavors sabran que jo sóc el Senyor, el seu Déu, que els he fet sortir del país d'Egipte per habitar enmig d'ells.

»Jo sóc el Senyor, el seu Déu.

L'altar de l'encens

30

¹ »L'altar per a oferir encens, fes-lo de fusta d'acàcia ² i quadrat: dos pams de llargada, dos d'amplada i quatre d'alt. Els corns dels quatre angles superiors arrencaran del mateix altar. ³ Recobreix d'or pur tant la part superior de l'altar com els quatre plafons dels costats i els corns, i adorna'l amb una motllura d'or tot al voltant. ⁴ En dos dels costats de l'altar, i sota la motllura, fixa-hi dues anelles d'or, per on han de passar les barres per a transportar-lo. ⁵ Fes les barres de fusta d'acàcia i recobreix-les d'or. ⁶ Després posa l'altar davant la cortina que hi ha enfront de l'arca que conté el document de l'aliança, on jo em trobaré amb tu.

⁷ »Quan Aaron prepari cada matí els gresols, cremarà encens aromàtic damunt l'altar, ⁸ i també en cremarà al capvespre, a l'hora d'encendre els gresols. Aquest encens ha de ser ofert perpètuament davant el Senyor, de generació en generació. ⁹ Damunt aquest altar no heu d'oferir cap encens profà, ni holocaustos, ni ofrenes de farina ni libacions de vi. ¹⁰ Una vegada l'any, Aaron farà el ritu de l'expiació untant els corns de l'altar amb la sang de la víctima oferta pel perdó dels pecats. Feu-ho així cada any de generació en generació. L'altar serà cosa santíssima, consagrada al Senyor.

Tribut a favor del santuari

¹¹ El Senyor va parlar a Moisès. Li digué:

¹² --Quan facis el cens general dels israelites, cada empadronat pagarà al Senyor un rescat per la seva vida; així no els caurà al damunt cap flagell en ocasió de l'empadronament. ¹³ Cada empadronat pagarà mig sicle de plata, és a dir, la meitat de la unitat de pes oficial del santuari, que és el sicle de vint gueràs. Aquest mig sicle de plata serà el tribut del Senyor. ¹⁴ Tots els censats, de vint anys en amunt, pagaran aquest tribut. ¹⁵ Tant el ric com el pobre pagaran, doncs, per la seva vida una peça de cinc grams de plata, ni més ni menys, com a tribut del Senyor. ¹⁶ Els diners que els israelites et donen pel seu rescat, destina'ls al servei de la tenda del trobament. Així el Senyor tindrà sempre present que els israelites han pagat el rescat per les seves vides.

La pica de bronze

¹⁷ El Senyor va parlar a Moisès. Li digué:

¹⁸ --Per a les ablucions, fes una pica de bronze amb el seu sòcol també de bronze; col·loca-la entre la tenda del trobament i l'altar i omple-la d'aigua. ¹⁹ Aaron i els seus fills s'hi rentaran les mans i els peus. ²⁰ Abans d'entrar a la tenda del trobament es rentaran, i així no moriran. També abans d'acostar-se a l'altar per oficiar, és a dir, per cremar una ofrena en honor del Senyor, ²¹ es rentaran les mans i els peus, i així no moriran. Aquesta és una llei perpètua per a Aaron i per a la seva descendència, de generació en generació.

L'oli de la unció santa

²² El Senyor va parlar altra vegada a Moisès. Li digué:

²³ --Proveeix-te de les millors espècies aromàtiques: cinc quilos de mirra líquida; la meitat, és a dir, dos quilos i mig, de canyella; dos quilos i mig de canya aromàtica ²⁴ i cinc quilos de càssia, segons la unitat de pes oficial del santuari. A més, tres litres i mig d'oli d'oliva. ²⁵ Amb tot això prepara, tal com ho fa un perfumista, la barreja d'oli i perfums: és l'oli de la unció santa. ²⁶ Ungeix-ne la tenda del trobament, l'arca que conté el document de l'aliança, ²⁷ la taula amb tots els seus accessoris, el canelobre amb tots els seus accessoris, l'altar de l'encens, ²⁸ l'altar dels holocaustos amb tots els seus accessoris i la pica amb el seu sòcol. ²⁹ Després que els hauràs consagrat, seran santíssims; tot allò que els toqui quedarà consagrat. ³⁰ Ungeix també Aaron i els seus fills i consagra'ls perquè siguin els meus sacerdots.

³¹ »Acabat digues als israelites: "Aquest és l'oli de la unció santa. De generació en generació serà reservat per al meu servei. ³² No l'aplicareu al cos de ningú ni en prepareu cap altre amb aquesta mateixa composició. És sant i l'heu de tenir per cosa sagrada. ³³ Si algú prepara un oli igual i l'aplica al cos d'un home no consagrat, serà exclòs del seu poble."

L'encens

³⁴ El Senyor va dir encara a Moisès:

--Procura't aquestes espècies aromàtiques: reïna, unglà, gàlban aromàtic i encens pur, en parts iguals. ³⁵ Amb tot això prepara, tal com ho fa un perfumista, un encens aromàtic, pur i sagrat, i tira-hi també sal. ³⁶ Una part, en forma de pols fina, la cremaràs davant l'arca, a l'interior de la tenda del trobament, on jo et vindré a trobar. Aquest encens, l'heu de tenir per cosa sagrada. ³⁷ No en prepareu cap altre amb aquesta mateixa composició. L'heu de tenir per un encens consagrat al Senyor. ³⁸ Si algú prepara un encens igual, per complaure's en el seu perfum, serà exclòs del poble.

Els artesans de l'obra del santuari

31

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Mira, he escollit a títol personal Bessalel, fill d'Urí i nét d'Hur, de la tribu de Judà. ³ L'he omplert de l'esperit diví perquè tingui talent, intel·ligència i coneixements, i sigui un expert en tota mena de treballs: ⁴ creació artística; cisellar l'or, la plata i el bronze; ⁵ tallar pedres d'encast; esculpir la fusta i fer qualsevol altre treball. ⁶ Li he donat per ajudant Oholiab, fill d'Ahissamac, de la tribu de Dan, i he dotat de bones mans tots els altres mestres artesans perquè executin tot el que t'he manat: ⁷ la tenda del trobament, l'arca de l'aliança amb la seva coberta, tots els accessoris de la tenda, ⁸ la taula amb tots els seus accessoris, el canelobre d'or pur amb tots els seus accessoris, l'altar de l'encens, ⁹ l'altar dels holocaustos amb tots els seus accessoris, la pica amb el seu sòcol, ¹⁰ els ornaments culturals, les vestidures sagrades del sacerdot Aaron i les dels seus fills per a exercir el sacerdoci, ¹¹ l'oli de la unció santa i l'encens aromàtic per al santuari. Els artesans ho han d'executar tot seguint el que jo t'he manat.

El dissabte i altres dies de repòs

¹² El Senyor va dir encara a Moisès:

¹³ --Digues als israelites: "Tingueu present d'observar els meus dies de repòs, perquè, d'una generació a l'altra, seran un signe posat entre jo i vosaltres, i així reconeixereu que jo, el Senyor, us santifico. ¹⁴ El dissabte serà sagrat per a vosaltres, l'heu de respectar. Qui el profani serà condemnat a mort: tothom qui treballi aquest dia serà exclòs del poble. ¹⁵ Hi ha sis dies per a treballar, però el setè dia és el dissabte, dia de repòs, consagrat a mi, el Senyor. Qui faci cap treball en dissabte serà condemnat a mort. ¹⁶ Els israelites, doncs, observaran el dissabte i en faran un dia de repòs d'una generació a l'altra. És una aliança per sempre. ¹⁷ Serà un signe perpetu entre jo i els israelites, ja que en sis dies jo, el Senyor, vaig fer el cel i la terra, i el setè dia vaig reposar i vaig recobrar l'alè."

¹⁸ Quan el Senyor hagué acabat de parlar amb Moisès a la muntanya del Sinai, li va donar les dues taules de l'aliança, les taules de pedra, escrites per la seva mà divina.

Pecat i renovació de l'aliança ([32-34](#))

El vedell d'or

32

¹ El poble, veient que Moisès trigava a baixar de la muntanya, es va aplegar al voltant d'Aaron i li digué:

--Fes-nos uns déus que vagin davant nostre, perquè d'aquest Moisès que ens ha tret del país d'Egipte no sabem què se n'ha fet.

² Aaron els respongué:

--Traieu les arracades d'or de les orelles de les vostres dones, dels vostres fills i de les vostres filles i porteu-me-les.

³ Aleshores tot el poble es va treure les arracades d'or de les orelles i les van portar a Aaron. ⁴ Ell va recollir l'or que li presentaven i en va fer un vedell de fosa, que modelà amb el cisell. Ells exclamaren:

--Aquests són els teus déus, Israel, que t'han tret del país d'Egipte!

⁵ Aaron, veient això, va aixecar un altar davant l'estàtua i proclamà:

--Demà serà dia de festa en honor del Senyor!

⁶ L'endemà, doncs, el poble es va llevar de bon matí, oferí holocaustos i va immolar víctimes com a sacrificis de comunió. Després es van asseure a menjar i beure, i acabat s'aixecaren per divertir-se.

⁷ El Senyor digué a Moisès:

--Baixa de pressa, perquè el teu poble, que tu havies tret del país d'Egipte, s'ha pervertit. ⁸ De seguida s'han desviat del camí que jo els indicava. S'han fabricat un vedell de fosa i es prosternen al seu davant, li ofereixen sacrificis i diuen: "Aquests són els teus déus, Israel, que t'han tret del país d'Egipte!"

⁹ El Senyor va afegir:

--Veig com és aquest poble: sempre va a la seva. ¹⁰ Ara, doncs, deixa'm que s'encengui contra ells la meva indignació i els extermini. Després faré de tu un gran poble.

¹¹ Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, dient:

--Senyor, per què s'ha d'encendre el teu enuig contra el teu poble, que tu has fet sortir del país d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? ¹² ¿Permetràs que els egipcis diguin: "Els va fer sortir amb mala intenció, per matar-los a les muntanyes i fer-los desaparèixer de la terra"? Fes-te enrere de la teva indignació, renuncia a fer mal al teu poble.

¹³ Recorda't d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els teus servents, als quals vas jurar per tu mateix dient: "Multiplicaré la vostra descendència com les estrelles del cel, donaré tot aquest país als vostres descendents i el posseiran per sempre més."

¹⁴ Llavors el Senyor es va desdir del mal amb què havia amenaçat el seu poble.

¹⁵ Moisès va baixar de la muntanya amb les dues taules de l'aliança a les mans. Estaven escrites per tots dos costats. ¹⁶ Les taules eren obra de Déu, i també era de Déu l'escriptura gravada a les taules. ¹⁷ Quan Josuè va sentir l'aldarull del poble, digué a Moisès:

--Crits de guerra al campament!

¹⁸ Ell va respondre:

--No són crits de victòria

ni són crits de derrota,

sinó cants de festa, el que jo sento.

¹⁹ Quan Moisès es va acostar al campament i veié el vedell i la gent que ballava, es va indignar; llançà les taules que duia a la mà i les trencà al peu de la muntanya. ²⁰ Després va agafar el vedell que s'havien fabricat, el va cremar i el va moldre fins a fer-ne pols, tirà la pols dintre l'aigua i la va fer beure als israelites.

²¹ Moisès va dir a Aaron:

--Què t'ha fet aquest poble perquè li hagis carregat un pecat tan gran?

²² Aaron respongué:

--Que el meu senyor no s'indigni. Tu ja saps que aquest poble és inclinat al mal. ²³ Ells em van dir: "Fes-nos uns déus que vagin davant nostre, perquè d'aquest Moisès que ens ha tret del país d'Egipte no sabem què se n'ha fet."

²⁴ Llavors els vaig dir: "Qui porti or, que se'l tregui i me'l doni." Jo el vaig tirar al foc i en va sortir aquest vedell.

²⁵ Moisès va veure que el poble estava abandonat i que Aaron l'havia deixat a mercè dels adversaris. ²⁶ Llavors es va plantar a l'entrada del campament i cridà:

--Qui estigui amb el Senyor, que vingui cap a mi!

Tots els levites es van reunir al seu voltant. ²⁷ Ell els digué:

--Això diu el Senyor, Déu d'Israel: "Que cadascú prengui la seva espasa; passeu i repasseu el campament d'un cap a l'altre i mateu germans, amics i veïns."

²⁸ Els levites van fer el que els deia Moisès i aquell dia van caure uns tres mil homes del poble. ²⁹ Després Moisès

digué:

--Avui heu rebut la consagració com a sacerdots del Senyor, matant fins i tot els vostres fills i els vostres germans: ell us dóna avui la seva benedicció.

³⁰ L'endemà, Moisès va dir al poble:

--Heu fet un gran pecat. Però ara pujaré cap al Senyor i potser obtindré el perdó del pecat que heu comès.

³¹ Moisès va tornar cap al Senyor i li digué:

--Aquest poble ha comès un gran pecat; s'han fet uns déus d'or. ³² Però ara vulgues perdonar el seu pecat; i si no, esborra'm del llibre que tens escrit.

³³ El Senyor respongué a Moisès:

--El qui ha pecat contra mi és el qui jo esborraré del meu llibre. ³⁴ I ara vés, condueix el poble cap al lloc que t'he indicat. El meu àngel t'anirà al davant. Però vindrà un dia que els tindrà en compte el seu pecat.

³⁵ El Senyor va castigar el poble, perquè havien demanat a Aaron que els fes aquell vedell.

El Senyor vol abandonar Israel

33

¹ El Senyor va ordenar a Moisès:

--Vés-te'n d'aquí amb el poble que vas treure d'Egipte. Vés cap al país que vaig jurar a Abraham, a Isaac i a Jacob de donar als seus descendents. ² Jo enviaré al teu davant un àngel i expulsaré els cananeus, els amorreus, els hitites, els perizites, els hivites i els jebuseus. ³ Entraràs en un país que regalima llet i mel. Però jo no us hi acompanyaré, perquè sou un poble que va a la seva, i encara us exterminaria pel camí.

⁴ En sentir el poble aquestes paraules tan dures, s'entristí de tal manera que es vestiren de dol: ningú no es posava vestits de festa. ⁵ Perquè el Senyor havia manat a Moisès que digués als israelites: «Ets un poble que va a la seva. Si jo t'acompanyés uns moments, t'exterminaria. Treu-te els vestits de festa i veuré què faig amb tu.»

⁶ I d'ençà que se n'anaren de la muntanya de l'Horeb, els israelites no es tornaren a vestir de festa.

La tenda del trobament

⁷ A cada etapa, Moisès plantava la tenda a una certa distància del campament. Li havia donat el nom de «tenda del trobament». Tothom qui volia consultar el Senyor sortia cap a la tenda del trobament, que era fora del campament.

⁸ Cada vegada que Moisès sortia del campament per anar a la tenda, tot el poble s'aixecava; tothom es quedava dret a l'entrada de la seva pròpia tenda i seguia Moisès amb la mirada fins que el veien entrar a la tenda. ⁹ Tan bon punt Moisès hi entrava, la columna de núvol baixava i es quedava a l'entrada de la tenda: era el moment en què el Senyor parlava amb Moisès. ¹⁰ Quan el poble veia que la columna de núvol es quedava a l'entrada de la tenda, tothom es prosternava a l'entrada de la seva pròpia tenda. ¹¹ El Senyor parlava a Moisès cara a cara, com un home parla amb un altre. Després Moisès se'n tornava al campament, però el seu ajudant, el jove Josuè, fill de Nun, no es movia de la tenda del trobament.

Moisès suplica al Senyor

¹² Moisès va dir al Senyor:

--Mira, tu em manes que guiï aquest poble, però no m'has fet saber qui faràs venir amb mi. I, tanmateix, m'has dit: "Jo et conec pel teu nom", i encara: "Et concedeixo el meu favor." ¹³ Si és així, si m'has concedit el teu favor, et prego que em mostris els teus camins: llavors et coneixeré, i, de fet, m'hauràs concedit el teu favor. Recorda que aquesta gent són el teu poble.

¹⁴ El Senyor li va respondre:

--Vindré en persona i et faré reposar.

¹⁵ Moisès va replicar:

--Si no véns en persona, no ens facis sortir d'aquí. ¹⁶ Com podré saber que ens has concedit el teu favor, tant a mi com al teu poble, si tu no véns amb nosaltres? Només si véns amb nosaltres ens distingirem, jo i el teu poble, de tots els altres pobles de la terra.

¹⁷ El Senyor li respongué:

--També faré això que em demanes, ja que t'he concedit el meu favor i et conec pel teu nom.

¹⁸ Llavors Moisès va dir:

--Deixa'm contemplar, si et plau, la teva glòria.

¹⁹ El Senyor li va respondre:

--Jo faré passar davant teu tota la meva bondat i pronunciaré el meu nom, que és "el Senyor". Jo concedeixo el meu favor a qui el vull concedir i em compadeixo de qui em vull compadir.

²⁰ Però va afegir:

--No podràs veure la meva cara, perquè el qui em veu no pot continuar vivint.

²¹ I va dir encara:

--Aquí vora meu tens aquest lloc. Posa't damunt la roca, ²² i, quan passarà la meva glòria, t'amagaré en una esquerra de la roca i et taparé amb la mà fins que jo hagi passat. ²³ Després retiraré la meva mà i em podràs veure d'esquena; però la meva cara, ningú no la pot veure.

Les noves taules de la Llei

34

¹ El Senyor va dir a Moisès:

--Talla't dues taules de pedra com les primeres que has trencat: jo hi escriuré els manaments que hi havia en les primeres. ² Prepara't per a demà al matí: puja al Sinaí de bona hora i presenta't davant meu al cim de la muntanya.

³ Que no t'acompanyi ningú i que tampoc ningú no es deixi veure en tota la muntanya: ni tan sols les ovelles o les vaques podran pasturar al voltant d'aquesta muntanya.

⁴ Moisès va tallar dues taules de pedra com les primeres. L'endemà es va llevar de bona hora i va pujar a la muntanya del Sinaí, tal com el Senyor li havia manat, portant a la mà les dues taules. ⁵ El Senyor baixà enmig del núvol, s'aturà prop de Moisès i pronuncià el seu nom, que és «el Senyor». ⁶ El Senyor, tot passant davant de Moisès, va proclamar:

--El Senyor! El Senyor! Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor! ⁷ Mantinc el meu amor fins a un miler de generacions, perdono les culpes, les faltes i els pecats, però no tinc el culpable per innocent: demano comptes de les culpes dels pares als fills i als fills dels fills, fins a la tercera i la quarta generació.

⁸ Tot seguit, Moisès es va agenollar i es prosternà fins a tocar a terra ⁹ i digué:

--Senyor, ja que m'has concedit el teu favor, vine, si et plau, a acompanyar-nos. És cert que aquest poble va a la seva, però tu perdonaràs les nostres culpes i els nostres pecats i faràs de nosaltres la teva heretat.

Renovació de l'aliança

¹⁰ El Senyor va dir:

--Jo faig una aliança. En presència de tot el teu poble obraré prodigis com no se n'havien obrat mai en tota la terra ni en cap nació. Tot aquest poble que t'envolta veurà com són d'impressionants les obres que faré juntament amb tu.

¹¹ »Estigues atent, Israel, al que avui et mano. Expulsaré del teu davant els amorreus, els cananeus, els hitites, els perizites, els hivites i els jebuseus. ¹² Guarda't de fer cap pacte amb els habitants del país on has d'entrar: dintre teu, hi tindries un parany. ¹³ Més aviat, derroqueu els seus altars, esmicoleu els pilars sagrats, talleu els bosquets sagrats.

¹⁴ »No adoris cap altre déu, perquè el Senyor s'anomena Gelós: és el "Déu-gelós". ¹⁵ No facis cap pacte amb els habitants del país. Ells es prostitueixen seguint els seus déus, immolant-los sacrificis: t'invitarien a menjar de les seves víctimes, ¹⁶ casaries els teus fills amb les seves filles, i aviat, quan elles es prostituïssin seguint els seus déus, farien que també es prostituïssin els teus fills.

¹⁷ »No et facis déus de fosa.

¹⁸ »Celebra la festa dels Àzims: durant set dies menjaràs pans sense llevat, tal com t'he manat, en la data assenyalada del mes d'abib, el mes en què vas sortir d'Egipte.

¹⁹ »Tot primer nat és per a mi. Ho són totes les primeres cries mascles del bestiar: vedells o xais. ²⁰ Pots rescatar la primera cria de l'ase amb un xai; però si no la vols rescatar, desnuca-la. Rescata el primogènit dels teus fills. Que ningú no es presenti davant meu amb les mans buides.

²¹ »Tens sis dies per a treballar, però el setè reposa, tant en temps de sembra com de sega.

²² »Celebra la festa de les Setmanes, al començament de la sega del blat, i la festa de les Collites, a la tardor.

²³ »Tres vegades l'any, tots els homes del teu poble es presentaran davant meu, que sóc el Sobirà, el Senyor, Déu d'Israel. ²⁴ Si pugues tres vegades l'any davant meu, que sóc el Senyor, el teu Déu, jo expulsaré les nacions del teu davant, engrandiré el teu territori i ningú no cobejarà el teu país per apoderar-se'n.

²⁵ »No acompanyis amb pa fermentat els teus sacrificis d'animals. No guardis fins l'endemà res de la víctima

sacrificada per la festa de Pasqua.

²⁶ »Porta al temple del Senyor, el teu Déu, el bo i millor dels primers fruits dels teus camps.

»No coguis un cabridet amb la llet de la seva mare.

²⁷ Després el Senyor va dir a Moisès:

--Escriu-te aquestes paraules, ja que amb aquestes clàusules jo faig aliança amb tu i amb Israel.

²⁸ Moisès es va quedar allà dalt amb el Senyor quaranta dies i quaranta nits, sense menjar ni beure, i va escriure en les taules de pedra les clàusules de l'aliança, aquests deu manaments.

Moisès torna al campament

²⁹ Moisès va baixar de la muntanya del Sinaí portant a les mans les dues taules de pedra amb el document de l'aliança. No s'adonava que li resplendia tota la cara pel fet d'haver parlat amb el Senyor. ³⁰ Aaron i tots els israelites van veure com li resplendia la cara i no gosaven acostar-se-li. ³¹ Però Moisès els va cridar; llavors Aaron i els caps de la comunitat se li van acostar, i Moisès els va parlar. ³² Després s'acostaren també tots els altres israelites, i Moisès els comunicà tots els manaments que el Senyor li havia donat a la muntanya del Sinaí.

³³ Quan hagué acabat de parlar amb ells, Moisès es va cobrir la cara amb un vel. ³⁴ Cada vegada que Moisès entrava a la presència del Senyor per parlar amb ell, es treia el vel. Quan sortia i comunicava als israelites el que el Senyor li havia manat, ³⁵ els israelites contemplaven com resplendia la seva cara. Després Moisès es tornava a cobrir la cara amb el vel, fins que entrava a parlar amb el Senyor.

Execució de les instruccions sobre el santuari i el culte ([35-40](#))

El dissabte, dia de repòs

35

¹ Moisès va convocar tota la comunitat dels israelites i els digué:

--Aquests són els preceptes que el Senyor ha manat de posar en pràctica: ² "Tens sis dies per a treballar, però el dia setè serà sagrat per a vosaltres: és el dissabte, dia de repòs, dedicat al Senyor. Qui faci cap treball aquest dia, serà condemnat a mort. ³ En cap dels llocs on habitareu, no encendreu foc en dissabte."

Aportacions dels israelites

⁴ Moisès va dir a tota la comunitat dels israelites:

--Aquesta és l'ordre del Senyor: ⁵ "Feu una col·lecta a favor del Senyor entre tota la gent de bona voluntat que vulgui contribuir-hi. Recolliu per al Senyor or, plata, bronze, ⁶ llanes tenyides de porpra violeta o vermella, o bé d'escarlata, lli finíssim, pèl de cabra, ⁷ pells d'ovella tenyides de vermell, pells de dugong, fusta d'acàcia, ⁸ oli per al canelobre, perfums per a l'oli de la unció santa i per a l'encens aromàtic, ⁹ pedres d'ònix i altres pedres precioses per a encastar-les a l'efod i al pectoral.

¹⁰ »Que tots els mestres artesans vinguin a executar tot el que el Senyor ha manat: ¹¹ el tabernacle amb la seva tenda, el seu envelat, els gafets, les posts, els travessers, les columnes amb els seus sòcols; ¹² l'arca amb les seves barres, la seva coberta i la cortina que separa el lloc santíssim; ¹³ la taula amb les seves barres i els seus accessoris i els pans d'ofrena; ¹⁴ el canelobre amb els seus accessoris, els seus gresols i l'oli per a alimentar-lo; ¹⁵ l'altar de l'encens amb les seves barres, l'oli de la unció santa, l'encens aromàtic i la cortina de l'entrada del tabernacle; ¹⁶ l'altar dels holocaustos amb el seu enreixat de bronze, les seves barres i tots els seus accessoris; la pica amb el seu sòcol; ¹⁷ les teles de l'atri amb les seves columnes i sòcols i la cortina de l'entrada de l'atri; ¹⁸ les estakes del tabernacle i les de l'atri amb les seves cordes; ¹⁹ els ornaments culturals per a oficiar en el santuari, les vestidures sagrades del sacerdot Aaron i les dels seus fills per a exercir el sacerdoci."

²⁰ Llavors tota la comunitat dels israelites es va retirar de la presència de Moisès. ²¹ Tots els qui tenien bona voluntat i esperit generós van contribuir a la col·lecta a favor del Senyor feta per a l'obra de la tenda del trobament amb tot el seu servei, i per a les vestidures sagrades.

²² Homes i dones, tots gent de bona voluntat, van portar braçalets, arracades, anells, collarets i tota mena de joies d'or. Cadascú va presentar aquella ofrena d'or al Senyor. ²³ Els qui tenien llanes tenyides de porpra violeta o vermella, o bé d'escarlata, lli finíssim, pèl de cabra, pells d'ovella tenyides de vermell o pells de dugong, també ho van aportar. ²⁴ Igualment van venir tots els qui volgueren contribuir a la col·lecta a favor del Senyor amb ofrenes de plata i de bronze. També els qui tenien fusta d'acàcia la van aportar per als treballs necessaris per al servei del santuari. ²⁵ Totes les dones més traçudes contribuïen filant la llana de porpra violeta o vermella, o bé d'escarlata i el

lli finíssim. ²⁶ Altres dones que tenien prou traça filaven el pèl de cabra. ²⁷ Els caps del poble portaven pedres d'ònix i altres pedres precioses per a encastar-les a l'efod i al pectoral; ²⁸ i també duïen les espècies aromàtiques, l'oli per al canelobre i l'oli per a les uncions i per a l'encens aromàtic. ²⁹ Tots els israelites, homes i dones l'esperit generós dels quals els impulsava a contribuir a les diverses obres que el Senyor havia manat a Moisès d'executar, aportaven al Senyor la seva ofrena voluntària.

Els artesans de l'obra del santuari

³⁰ Moisès va dir als israelites:

--Mireu, el Senyor ha escollit a títol personal Bessalel, fill d'Urí i nét d'Hur, de la tribu de Judà. ³¹ L'ha omplert de l'esperit diví perquè tingui talent, intel·ligència i coneixements, i sigui un expert en tota mena de treballs: ³² creació artística; cisellar l'or, la plata i el bronze; ³³ tallar pedres d'encast; esculpir la fusta i fer qualsevol altre treball.

³⁴ També l'ha dotat de talent per a ensenyar. A ell i a Oholiab, fill d'Ahissamac, de la tribu de Dan, ³⁵ els ha dotat de bones mans per a fer tota mena de treballs: cisellar, dissenyar, brodar amb llanes tenyides de porpra violeta o vermella, o bé d'escarlata, i lli finíssim, i per a teixir, dissenyar projectes artístics i executar tota mena de treballs.

36

¹ »Així, doncs, Bessalel, Oholiab i tots els homes que el Senyor ha dotat de talent i d'intel·ligència per a fer tota mena de treballs per al servei del santuari, executaran tot el que el Senyor ha manat.

Fi de les aportacions del poble

² Moisès convocà Bessalel, Oholiab i tots els qui el Senyor havia dotat de bones mans i que tenien voluntat per a comprometre's en aquella obra i executar-la. ³ Moisès els confià personalment tot el que els israelites havien aportat per a l'obra del santuari. Però, com que cada matí els israelites continuaven portant ofrenes voluntàries a Moisès, ⁴ els experts ocupats en els diversos treballs del santuari van deixar cada un la seva feina ⁵ per anar a parlar amb Moisès. Li van dir:

--El poble porta més del que cal per a l'obra que el Senyor ha manat de fer.

⁶ Llavors Moisès va ordenar que es fes aquesta crida pel campament: «Que ningú, ni home ni dona, no porti més ofrenes per a l'obra del santuari.» I el poble no va aportar res més: ⁷ ja tenien prou material per a l'obra que havien d'executar, i encara va sobrar-ne.

L'estructura del tabernacle

⁸ Tots els experts que col·laboraven en l'obra del tabernacle el van fer amb deu tapissos de lli ben filat i llana tenyida de porpra violeta o vermella, o bé d'escarlata. Els van adornar amb figures de querubins brodades artísticament.

⁹ Tots els tapissos tenien la mateixa mida: catorze metres de llargada per dos d'amplada. ¹⁰ Va unir l'un a l'altre cinc dels tapissos; amb els altres cinc van fer el mateix. ¹¹ Després va fer cinquanta bagues de porpra violeta a una vora de cada conjunt de tapissos: ¹² cinquanta a la vora d'un conjunt i cinquanta a la vora de l'altre, de manera que les bagues es corresponien l'una amb l'altra. ¹³ Va fer també cinquanta gafets d'or per a unir amb els gafets els dos conjunts de tapissos i formar un sol tabernacle.

¹⁴ També va teixir onze veles de pèl de cabra per a fer un envelat que cobrís el tabernacle. ¹⁵ Les onze veles tenien cada una les mateixes mides: quinze metres de llargada per dos d'amplada. ¹⁶ Va unir cinc veles per un costat i sis per l'altre. ¹⁷ Va fer cinquanta bagues a una vora d'un conjunt de veles i cinquanta a la vora de l'altre. ¹⁸ Després va fer cinquanta gafets de bronze per a unir els dos conjunts i formar un sol envelat. ¹⁹ A l'envelat, li va fer encara una coberta de pells d'ovella, tenyides de vermell, i una sobrecoberta de pells de dugong.

²⁰ Va fer de fusta d'acàcia les posts per a sostenir el tabernacle i les va col·locar verticalment. ²¹ Cada post feia vint pams de llargada per tres d'amplada, ²² i tenia dos espigons per a encaixar amb l'altra post. Totes les posts del tabernacle les va fer iguals. ²³ En va fer vint per al costat sud. ²⁴ Va fer també quaranta sòcols de plata i en posà dos sota de cada post, un a cada costat de cada una de les posts. ²⁵ Per al costat nord del tabernacle va fer també unes altres vint posts, ²⁶ amb els seus quaranta sòcols de plata sota les vint posts, dos per a cada post. ²⁷ Per al costat posterior del tabernacle, que dona a ponent, va fer sis posts, ²⁸ i dues més per als seus dos angles posteriors. ²⁹ Aquestes dues posts doblaven les dues posts dels angles, des de baix fins a dalt, on hi ha la primera anella. Així ho va fer amb les dues posts dels dos angles. ³⁰ En total, eren vuit posts amb els seus setze sòcols de plata, és a dir, dos sòcols per a cada post.

³¹ Va fer també travessers de fusta d'acàcia: cinc per a les posts d'un costat del tabernacle, ³² cinc per a les de

l'altre costat i cinc més per a les posts del costat posterior del tabernacle, que dóna a ponent. ³³ Va fer que cada travesser central passés a mitja alçada de les posts, d'un extrem a l'altre. ³⁴ Va recobrir d'or les posts i els travessers, i va fer d'or les anelles per on havien de passar els travessers.

Les cortines

³⁵ Després va fer la cortina de lli ben filat i llana tenyida de porpra violeta o vermella, o bé d'escarlata, amb figures de querubins brodades artísticament, ³⁶ i va fer per a la cortina quatre columnes de fusta d'acàcia que va recobrir d'or, i uns garfis d'or. Fongué, per a sostenir les columnes, quatre sòcols de plata.

³⁷ Per a l'entrada de la tenda, va fer una altra cortina brodada de llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata. Era de lli ben filat. ³⁸ Va fer les seves cinc columnes amb els seus garfis, i va recobrir d'or els capitells i les anelles, però els sòcols els va fer de bronze.

L'arca

37

¹ Bessalel va fer l'arca de fusta d'acàcia, de cinc pams de llargada per tres d'amplada i tres d'alçada. ² La va recobrir d'or pur per dins i per fora i l'adornà amb una motllura d'or tot al voltant. ³ Va fondre quatre anelles d'or i les fixà als seus quatre angles inferiors, dues anelles a un costat i dues a l'altre. ⁴ Després va fer unes barres de fusta d'acàcia, les recobrí d'or ⁵ i les féu passar per dins de les anelles dels costats de l'arca, per a poder-la transportar. ⁶ Li va fer també una coberta d'or pur, de cinc pams de llargada per tres d'amplada. ⁷ Va fer també dos querubins cisellats en or i en va posar un a cada extrem de la coberta. ⁸ Cada querubí mirava des d'un extrem de la coberta. ⁹ Els querubins estaven l'un enfront de l'altre amb les cares mirant a la coberta; la protegien amb les dues ales esteses.

La taula dels pans d'ofrena

¹⁰ També va fer la taula de fusta d'acàcia, de quatre pams de llargada per dos d'amplada i tres d'alçada. ¹¹ La va recobrir d'or pur i l'adornà amb una motllura d'or tot al voltant. ¹² A la taula, tot al voltant, hi posà una vora de quatre dits, amb una motllura d'or. ¹³ Va fondre quatre anelles d'or i les fixà als angles, sobre els quatre peus, ¹⁴ tocant a la vora superior, a fi de passar les barres per dins de les anelles per a transportar la taula. ¹⁵ Va fer les barres de fusta d'acàcia i les recobrí d'or; servien per a transportar la taula. ¹⁶ A més, va fer d'or pur els atuells de la taula: les plates, els cullers, les tasses i els gerrets per a les libacions de vi.

El canelobre

¹⁷ Va fer també el canelobre d'or pur cisellat. El peu, la tija, els poms, els calzes i les flors formaven una sola peça. ¹⁸ De la tija central, en sortien sis branques, tres a cada costat. ¹⁹ Cada branca tenia tres poms en forma d'ametlla, amb els calzes i les flors. Així eren les sis branques que sortien de la tija del canelobre. ²⁰ La tija del canelobre tenia quatre poms en forma de flor d'ametlla, amb els seus calzes i les seves flors: ²¹ un calze sota cada parell de les sis branques que sortien de la tija del canelobre. ²² Les branques i els calzes formaven una sola peça amb el canelobre, tot ell cisellat en or pur. ²³ Va fer també d'or pur els seus set gresols amb les seves esmocadores i els seus platets. ²⁴ Per al canelobre amb tots els seus accessoris, va esmerçar-hi trenta quilos d'or pur.

L'altar de l'encens

²⁵ L'altar per a oferir encens el va fer de fusta d'acàcia i quadrat: dos pams de llargada, dos d'amplada i quatre d'alçada. Els corns dels quatre angles superiors arrencaven del mateix altar. ²⁶ Va recobrir d'or pur tant la part superior de l'altar com els quatre plafons dels costats i els corns, i l'adornà amb una motllura d'or tot al voltant. ²⁷ En dos dels costats de l'altar, sota la motllura, va fixar-hi dues anelles d'or, per on havien de passar les barres per a transportar-lo. ²⁸ Va fer les barres de fusta d'acàcia i les recobrí d'or. ²⁹ També va preparar l'oli de la unció santa i l'encens aromàtic pur, tal com ho fan els perfumistes.

L'altar dels holocaustos

38

¹ Després va fer l'altar dels holocaustos de fusta d'acàcia, quadrat, de deu pams de llargada, deu d'amplada i sis d'alçada. ² De cada un dels seus quatre angles en va fer sobresortir com un corn que arrencava del mateix altar. Va recobrir de bronze tot l'altar. ³ Va fer també tots els utensilis de l'altar: pots per a recollir la cendra, pales, calderetes, forquetes i encensers. Els va fer tots de bronze. ⁴ Per a l'altar va fer també un enreixat de bronze en forma de xarxa i el posà sota la cornisa de l'altar, fins a mitja altura. ⁵ Va fondre quatre anelles i les fixà als quatre angles de l'enreixat de bronze, per a passar-hi les barres. ⁶ Va fer les barres de fusta d'acàcia, les recobrí de bronze ⁷ i les introduí dins les anelles que hi havia als costats de l'altar, per a poder-lo transportar. L'altar, va fer-lo de planxes, buit a l'interior.

La pica de bronze

⁸ Amb els miralls de les dones que prestaven el seu servei a l'entrada de la tenda del trobament, va fer la pica de bronze amb el seu sòcol de bronze.

L'atri

⁹ Després va fer l'atri. Al costat sud, les teles que el delimitaven eren de lli ben filat. Tenien una llargada de cinquanta metres. ¹⁰ Les seves vint columnes amb els seus vint sòcols eren de bronze, i els garfis de les columnes i les seves anelles eren de plata. ¹¹ Al costat nord, les teles s'estenien també cinquanta metres. Les seves vint columnes amb els seus vint sòcols eren de bronze, i els garfis de les columnes i les seves anelles eren de plata. ¹² Al costat de ponent, les teles s'estenien vint-i-cinc metres. Tenien deu columnes amb els seus deu sòcols, i els garfis de les columnes i les seves anelles eren de plata. ¹³ El costat que dóna a llevant també tenia vint-i-cinc metres.

¹⁴⁻¹⁵ A banda i banda de l'entrada hi havia set metres i mig de teles, amb les seves tres columnes i els seus tres sòcols. ¹⁶ Totes les teles del voltant de l'atri eren de lli ben filat. ¹⁷ Els sòcols de les columnes eren de bronze; els garfis i les anelles, de plata; els capitells, recoberts de plata. Cada columna de l'atri es relligava amb les altres mitjançant anelles de plata. ¹⁸ La cortina de l'entrada de l'atri era de lli ben filat, brodat amb llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata. Tenia deu metres de llargada per dos i mig d'alçada, igual que les teles de l'atri. ¹⁹ La cortina penjava de quatre columnes que tenien els seus quatre sòcols de bronze, els garfis de plata, els capitells recoberts de plata, i les seves anelles de plata. ²⁰ Totes les estagues per a sostenir el tabernacle i l'atri que l'envoltava eren de bronze.

Materials esmerçats

²¹ Per ordre de Moisès, els levites, sota la direcció d'Itamar, fill del sacerdot Aaron, van fer el recompte del material esmerçat en la construcció del tabernacle de l'aliança. ²² Bessalel, fill d'Urí i nét d'Hur, de la tribu de Judà, va fer tot el que el Senyor havia manat a Moisès. ²³ Col·laborava amb ell Oholiab, fill d'Ahissamac, de la tribu de Dan, cisellador i artista brodador en llana tenyida de porpra violeta o vermella, o bé d'escarlata i en lli finíssim.

²⁴ L'or esmerçat en l'obra del santuari, l'or presentat al Senyor, pesava un total de mil quilos, segons la unitat de pes oficial del santuari.

²⁵ La quantitat de plata recollida entre els registrats en el cens de la comunitat era de tres mil quatre-cents vint quilos, segons la unitat de pes oficial del santuari. ²⁶ Aquesta quantitat correspon a l'ofrena de cinc grams de plata per cap, és a dir, la meitat de la unitat de pes oficial del santuari, de cada un dels sis-cents tres mil cinc-cents cinquanta censats de vint anys en amunt. ²⁷ Per a fondre els cent sòcols corresponents al santuari i a la seva cortina, es van esmerçar tres mil quatre-cents quilos de plata, és a dir, trenta-quatre quilos per sòcol. ²⁸ Amb els vint quilos de plata restants va fer els garfis i les anelles de les columnes i va recobrir els capitells.

²⁹ El pes del bronze presentat al Senyor era de dos mil quatre-cents vint-i-un quilos. ³⁰ Aquest bronze fou esmerçat per a fer els sòcols de l'entrada de la tenda del trobament, l'altar de bronze amb el seu enreixat i tots els objectes de l'altar, ³¹ els sòcols del voltant de l'atri i de la seva entrada, i totes les estagues del tabernacle i del voltant de l'atri.

Vestidures sacerdotals: l'efod

39

¹ Amb la llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata, van confeccionar els ornaments culturals per a oficiar en el santuari i les vestidures sagrades d'Aaron, tal com el Senyor havia ordenat a Moisès.

² L'efod, el va confeccionar de lli ben filat, d'or, i de llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata. ³ Van

batre làmines d'or fins a convertir-lo en fulles, van tallar les fulles en fils i van brodar els fils artísticament enmig del lli ben filat i de la llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata. ⁴ Van fer dos tirants que subjectaven l'efod a les espatlles pels dos extrems; ⁵ el cinyell que formava part de la mateixa peça era també de lli ben filat, d'or, i de llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata, tal com el Senyor havia ordenat a Moisès. ⁶ Després van encastar les pedres d'ònix en muntures d'or i van gravar-hi els noms de les tribus d'Israel, tal com els orfebres graven les pedres precioses. ⁷ Acabat va fixar les dues pedres damunt els dos tirants de l'efod, com a memorial de les dotze tribus, tal com el Senyor havia ordenat a Moisès.

La bossa pectoral

⁸ Va fer també el pectoral brodat artísticament com l'efod, és a dir, amb lli ben filat, or, i llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata. ⁹ Tenia la forma d'una bossa quadrada, de mig pam per costat. ¹⁰ El van guarnir amb quatre rengles de pedreria: al primer rengle hi havia un robí, un topazi i una maragda; ¹¹ al segon, una malaquita, un safir i un diamant; ¹² al tercer, un jacint, una àgata i una ametista; ¹³ al quart, un crisòlit, una cornalina i un jaspi. Cada pedra anava encastada en una muntura d'or. ¹⁴ En total eren dotze pedres, com són dotze els noms de les tribus d'Israel. Cada pedra portava el nom d'una de les dotze tribus, gravat tal com els orfebres graven un segell. ¹⁵ Van fer per al pectoral filigranes d'or pur, trenades en forma de cordó, ¹⁶ i també dues muntures amb dues anelles d'or, i les van posar als dos extrems superiors del pectoral. ¹⁷ Després van passar els cordons d'or per les dues anelles dels extrems del pectoral, ¹⁸ van fermar els caps dels dos cordons a les dues muntures i van fixar-les al davant dels tirants de l'efod. ¹⁹ Van fer encara dues anelles d'or i les posaren als dos extrems de la part interior de la bossa pectoral, la que toca l'efod. ²⁰ En van fer dues més i les fixaren als dos tirants de l'efod, per baix, al davant, tocant a la seva juntura, damunt el cinyell de l'efod. ²¹ Van lligar les anelles de la bossa pectoral amb les de l'efod amb un cordó de porpra violeta, de manera que la bossa pectoral va quedar sobre el cinyell de l'efod i no se'n podia separar, tal com el Senyor havia ordenat a Moisès.

El mantellet

²² El mantellet que va al damunt de l'efod, el va fer teixit tot de porpra violeta. ²³ L'obertura del mantellet era al centre amb una vora tot al voltant, teixida com l'obertura d'una cuirassa, perquè no s'esquincés. ²⁴ A la vora inferior del mantellet van brodar-hi magranes de llana ben filada tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata. ²⁵ Van fer també picarols d'or pur i els van posar, entremig de les magranes, tot al voltant de la vora del mantellet, ²⁶ de manera que alternaven un picarol d'or i una magrana seguint tota la vora del mantellet. Això servia per al moment d'oficiar, tal com el Senyor havia ordenat a Moisès.

Altres vestidures

²⁷ Després van teixir les túniques de lli per a Aaron i per als seus fills, ²⁸ la cinta de lli que lliga els cabells, les bandes dels casquets de lli, la roba interior de lli ben filat, ²⁹ les faixes de lli ben filat, brodades amb llana tenyida de porpra violeta i vermella i d'escarlata, tal com el Senyor havia ordenat a Moisès.

La diadema d'or

³⁰ Acabat van fer la plaqueta d'or pur i van inscriure-hi, tal com els orfebres graven un segell, aquestes paraules: «Consagrat al Senyor.» ³¹ Després la van fixar sobre la cinta que lliga els cabells, amb un cordó de porpra violeta, tal com el Senyor havia ordenat a Moisès.

Presentació de l'obra a Moisès

³² Així es va acabar tota l'obra del tabernacle on hi havia la tenda del trobament. Els israelites la van executar exactament tal com el Senyor havia ordenat a Moisès. ³³ Van presentar a Moisès el tabernacle amb tots els seus accessoris, els gafets, les posts i els travessers, les columnes i els seus sòcols, ³⁴ la coberta de pells d'ovella tenyides de vermell, la sobrecoberta de pells de dugong i la cortina que separava el lloc santíssim; ³⁵ l'arca que conté el document de l'aliança amb les seves barres i la coberta d'or pur; ³⁶ la taula del pa d'ofrena amb tots els seus accessoris; ³⁷ el canelobre d'or pur amb els gresols que s'hi havien d'arreglar, tots els seus accessoris i l'oli per a mantenir-lo encès; ³⁸ l'altar d'or, l'oli de la unció santa, l'encens aromàtic i la cortina de l'entrada de la tenda; ³⁹ l'altar de bronze amb el seu enreixat, també de bronze, les seves barres i tots els accessoris; la pica amb el seu sòcol; ⁴⁰ les teles de l'atri amb les seves columnes i els seus sòcols; la cortina de l'entrada de l'atri, les cordes, les estaques i tots els accessoris per al servei del tabernacle, per a la tenda del trobament; ⁴¹ els ornaments culturals per a oficiar en el santuari, les vestidures sagrades per al sacerdot Aaron i les vestidures dels seus fills per a exercir el sacerdocí.

⁴² Els israelites van executar tota l'obra tal com el Senyor havia ordenat a Moisès. ⁴³ Moisès veié tota l'obra i comprovà que l'havien executada tota tal com el Senyor havia ordenat. Moisès, doncs, els va beneir.

Consagració del santuari i dels sacerdots

40

¹ El Senyor va parlar a Moisès. Li digué:

² --El primer dia del mes primer erigeix el tabernacle, és a dir, la tenda del trobament. ³ Al fons, posa-hi l'arca de l'aliança i amaga-la darrere la cortina. ⁴ Després entra la taula dels pans d'ofrena amb el seu parament. Entra també el canelobre i posa-hi a dalt els gresols. ⁵ L'altar d'or per a l'encens, posa'l davant l'arca que conté el document de l'aliança i col·loca la cortina de l'entrada del tabernacle. ⁶ L'altar dels holocaustos, posa'l davant l'entrada del tabernacle, és a dir, davant la tenda del trobament. ⁷ Instal·la la pica entre la tenda del trobament i l'altar i omple-la d'aigua. ⁸ Després instal·la l'atri tot al voltant i penja la cortina de l'entrada de l'atri.

⁹ »Acabat pren l'oli de la unció santa i ungeix el tabernacle i tot el que hi ha dins. Consagra'l amb tots els seus accessoris, i tot quedarà consagrat. ¹⁰ Ungeix també l'altar dels holocaustos amb tots els seus accessoris; consagra l'altar, que serà santíssim. ¹¹ Ungeix també la pica amb el seu sòcol i consagra-la.

¹² »Tot seguit ordena que Aaron i els seus fills s'acostin a l'entrada de la tenda del trobament i renta'ls amb aigua.

¹³ Acabat vesteix Aaron amb les vestidures sagrades, ungeix-lo i així consagra'l perquè sigui el meu sacerdot.

¹⁴ Ordena, després, que s'apropin els seus fills, posa'ls les túniques ¹⁵ i ungeix-los tal com hauràs fet amb el seu pare, perquè siguin els meus sacerdots. Aquesta unció els destinarà a ser perpètuament sacerdots per totes les seves generacions.

Moisès compleix les ordres del Senyor

¹⁶ Moisès va complir exactament tot el que el Senyor li havia ordenat. ¹⁷ El dia primer del mes primer de l'any segon, va ser erigit el tabernacle. ¹⁸ Moisès el va erigir, va col·locar els sòcols, les posts, els travessers i les columnes.

¹⁹ Després estengué l'envelat sobre el tabernacle i el cobrí amb les pells, tal com el Senyor li havia ordenat.

²⁰ Acabat va prendre el document de l'aliança, el posà dins l'arca, va instal·lar les barres de l'arca i al damunt hi col·locà la coberta; ²¹ va introduir l'arca en el tabernacle, va penjar la cortina i així l'arca de l'aliança quedà amagada darrere la cortina, tal com el Senyor li havia manat. ²² Després va posar la taula dels pans d'ofrena a la tenda del trobament, davant la cortina, al costat nord, ²³ i presentà els pans al Senyor, tal com ell li havia manat. ²⁴ Va posar després el canelobre dins la tenda del trobament, al costat sud del tabernacle, a la banda contrària de la taula, ²⁵ i encengué els gresols davant el Senyor tal com ell li havia ordenat. ²⁶ Col·locà l'altar d'or a la tenda del trobament, davant la cortina interior, ²⁷ i va cremar-hi l'encens aromàtic, tal com el Senyor li havia manat. ²⁸ Va penjar després la cortina de l'entrada del tabernacle. ²⁹ Col·locà l'altar dels holocaustos davant l'entrada del tabernacle, és a dir, davant la tenda del trobament, i allà va oferir l'holocaust amb l'ofrena que l'acompanyava, tal com el Senyor li havia ordenat. ³⁰ La pica, va col·locar-la entre la tenda del trobament i l'altar i l'omplí d'aigua per a rentar-se, ³¹ ja que ell, Aaron i els seus fills s'hi havien de rentar les mans i els peus ³² quan entraven a la tenda del trobament i quan s'acostaven a l'altar, tal com el Senyor havia ordenat a Moisès. ³³ Finalment va envoltar el tabernacle i l'altar amb la tanca de l'atri i penjà la cortina de l'entrada de l'atri. Així Moisès deixà acabada tota l'obra.

La presència gloriosa del Senyor omple el tabernacle

³⁴ Llavors el núvol va cobrir la tenda del trobament, i la presència gloriosa del Senyor omplí tot el tabernacle.

³⁵ Moisès ja no pogué entrar a la tenda, perquè s'hi havia posat el núvol i la presència gloriosa del Senyor havia omplert tot el tabernacle.

³⁶ En tots els seus desplaçaments, quan el núvol s'aixecava de sobre el tabernacle, els israelites es posaven en camí. ³⁷ Però si el núvol no es movia, no es posaven en camí fins al dia que es tornava a aixecar. ³⁸ Mentre va durar el seu camí pel desert, tot el poble d'Israel veia, durant el dia, el núvol del Senyor damunt el tabernacle i, de nit, hi veia un foc.

1. Holocaustos

1

¹ El Senyor va cridar Moisès des de la tenda del trobament. Li digué:

² --Ordena això als israelites:

»Quan algú de vosaltres presenti al Senyor una ofrena, si és d'animals, ha d'ofrir un cap de bestiar del ramat de vaques o bé un cap de bestiar dels ramats d'ovelles o de cabres.

³ »Si l'ofrena és un holocaust de bestiar boví, que prengui un mascle sense cap defecte i el porti a l'entrada de la tenda del trobament perquè el Senyor s'hi complagui. ⁴ Que posi la mà sobre el cap de la víctima, i serà acceptada pel Senyor com a ofrena d'expiació. ⁵ Després degollarà l'animal a la presència del Senyor, i els sacerdots descendents d'Aaron oferiran la sang i aspergiran amb la sang els quatre costats de l'altar que hi ha a l'entrada de la tenda del trobament. ⁶ El qui porti la víctima, l'escorxarà i la tallarà a trossos, ⁷ i els descendents del sacerdot Aaron encendran foc damunt l'altar, hi apilaran llenya ⁸ i posaran els trossos de carn, el cap i el greix sobre la llenya del foc de l'altar. ⁹ Després l'oferent rentarà amb aigua els budells i les potes de la víctima, i un dels sacerdots ho cremarà tot a l'altar. És una ofrena consumida tota pel foc, una ofrena d'olor agradable al Senyor.

¹⁰ »Si l'ofrena és un holocaust d'un cap de bestiar dels ramats d'ovelles o de cabres, el qui la presenta prendrà un mascle sense cap defecte. ¹¹ El degollarà al costat nord de l'altar a la presència del Senyor, i llavors els sacerdots descendents d'Aaron aspergiran amb la sang els quatre costats de l'altar. ¹² El qui porti la víctima, la tallarà a trossos i separarà el cap i el greix, i un dels sacerdots ho posarà sobre la llenya del foc de l'altar. ¹³ Després l'oferent rentarà amb aigua els budells i les potes de la víctima, i el sacerdot ho oferirà tot al Senyor i ho cremarà a l'altar. És una ofrena consumida tota pel foc, una ofrena d'olor agradable al Senyor.

¹⁴ »Si l'ofrena que presenta en holocaust al Senyor és un ocell, que ofereixi una tórtora o un colomí. ¹⁵ El sacerdot portarà la víctima a l'altar, li separarà el cap i el cremarà a l'altar; llavors escorrerà la sang de l'animal pels costats de l'altar. ¹⁶ Després li traurà el pap amb tot el que hi té a dins i ho tirarà a l'est de l'altar, al lloc on tiren les cendres.

¹⁷ Tot seguit obrirà l'ocell entre les dues ales, sense esqueixar-lo del tot, i cremarà la víctima sobre la llenya del foc de l'altar. És una ofrena consumida tota pel foc, una ofrena d'olor agradable al Senyor.

2. Ofrenes de farina

2

¹ »Quan algú de vosaltres presenti al Senyor una ofrena vegetal, l'ofrena serà de flor de farina: hi tirarà oli al damunt i hi posarà encens. ² Després la portarà als sacerdots descendents d'Aaron. Un d'ells prendrà un bon grapat d'aquesta farina, pastada amb oli, i a més tot l'encens, i ho cremarà a l'altar com a ofrena de memorial, tota consumida pel foc; és una ofrena d'olor agradable al Senyor. ³ La resta de l'ofrena serà per a Aaron i els seus descendents: és una part molt sagrada, perquè prové de les ofrenes consumides pel foc en honor del Senyor.

⁴ »Quan l'ofrena és cuïta al forn, ha de ser en forma de coques pastades amb oli o de tortells sense llevat untats amb oli.

⁵ »Si l'ofrena és cuïta a la planxa, ha de ser de flor de farina, sense llevat, pastada amb oli. ⁶ El qui la prepari, l'engrunarà i hi tirarà més oli. És una ofrena de gra.

⁷ »Si l'ofrena és cuïta en una cassola, ha de ser també de flor de farina amb oli.

⁸ »L'ofrena preparada així serà presentada al Senyor. L'oferent la durà al sacerdot, que la posarà al costat de l'altar.

⁹ El sacerdot prendrà part de l'ofrena i la cremarà a l'altar, com a ofrena de memorial, tota consumida pel foc; és una ofrena d'olor agradable al Senyor. ¹⁰ La resta de l'ofrena serà per a Aaron i els seus descendents: és una part molt sagrada, perquè prové de les ofrenes consumides pel foc en honor del Senyor.

¹¹ »Cap de les ofrenes que presenteu al Senyor, no l'heu de preparar fent fermentar la pasta. No heu de cremar cap mena de llevat o de suc de fruita fermentat, com a ofrena consumida pel foc en honor del Senyor. ¹² Les podreu presentar al Senyor com a ofrena dels primers fruits de la collita, però no les poseu mai damunt l'altar com a ofrena d'olor agradable al Senyor.

¹³ »A totes les ofrenes de farina, posa-hi sal; no deixis mai que falti la sal en cap ofrena: és símbol de l'aliança que el teu Déu ha fet amb tu. Presenta sal amb totes les teves ofrenes.

¹⁴ »Quan presentis al Senyor una ofrena de les primícies de la collita, fes-la d'espigues tendres torrades al foc i, un cop torrat el gra, pica'l; després presenta'l com a ofrena de primícies. ¹⁵ Però abans tira-hi oli i, a més, posa-hi encens, tal com es fa amb les ofrenes de gra. ¹⁶ El sacerdot cremarà una part del gra picat i pastat amb oli i, a més, tot l'encens com a ofrena de memorial, consumida tota pel foc en honor del Senyor.

3. Sacrificis de comunió

3

¹ »Quan algú de vosaltres presenti al Senyor una ofrena de bestiar boví com a sacrifici de comunió, ha d'oferir un mascle o una femella que no tingui cap defecte. ² L'oferent posarà la mà sobre el cap de la víctima i després la degollarà a l'entrada de la tenda del trobament. Els sacerdots descendents d'Aaron aspergiran amb la sang els quatre costats de l'altar. ³ D'aquest sacrifici de comunió, oferirà al Senyor, perquè el foc ho consumeixi, el greix que cobreix el ventre, ⁴ els dos ronyons amb el seu greix, el gras dels lloms i la part lobular de sobre el fetge, extreta amb els ronyons. ⁵ Els sacerdots descendents d'Aaron ho cremaran tot a l'altar, damunt les restes de l'holocaust que hi ha sobre la llenya del foc, com a ofrena que el foc consumeix, ofrena d'olor agradable al Senyor.

⁶ »Si l'ofrena presentada al Senyor com a sacrifici de comunió és un cap de bestiar dels ramats d'ovelles o de cabres, haurà d'oferir-se un mascle o una femella que no tingui cap defecte.

⁷ »Si algú de vosaltres ofereix un anyell, el presentarà davant el Senyor, ⁸ li posarà la mà sobre el cap i el degollarà davant la tenda del trobament. Els sacerdots descendents d'Aaron aspergiran amb la sang els quatre costats de l'altar. ⁹ D'aquest sacrifici de comunió, oferirà al Senyor, perquè el foc ho consumeixi, el greix, la cua sencera tallada arran, el greix que cobreix el ventre, ¹⁰ els dos ronyons amb el seu greix, el gras dels lloms i la part lobular de sobre el fetge, extreta amb els ronyons. ¹¹ El sacerdot ho cremarà tot a l'altar, com a aliments que el foc consumeix en honor del Senyor.

¹² »Si l'ofrena és del ramat de cabres, la presentarà davant el Senyor, ¹³ li posarà la mà sobre el cap i després la degollarà. Els sacerdots descendents d'Aaron aspergiran amb la sang els quatre costats de l'altar. ¹⁴ D'aquest sacrifici de comunió, oferirà al Senyor, perquè el foc ho consumeixi, el greix que cobreix el ventre, ¹⁵ els dos ronyons amb el seu greix, el gras dels lloms i la part lobular de sobre el fetge, extreta amb els ronyons. ¹⁶ El sacerdot ho cremarà tot a l'altar, com a aliments que el foc consumeix en honor del Senyor. Tot el greix és per al Senyor.

¹⁷ »És una llei perpètua que totes les generacions heu d'observar arreu on habitareu: no menjareu gens de greix ni de sang.

4. Sacrificis pel pecat

a. El sacrifici per una falta del gran sacerdot

4

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Comunica això als israelites: Quan algú de vosaltres cometi involuntàriament una acció prohibida per algun dels manaments del Senyor, feu això:

³ »Si el qui ha comès la falta és el gran sacerdot, implicant així el poble en la seva culpa, ha d'oferir al Senyor un vedell que no tingui cap defecte, com a sacrifici pel pecat. ⁴ El portarà a l'entrada de la tenda del trobament, davant el Senyor, li posarà la mà sobre el cap i després el degollarà davant d'ell. ⁵ Prendrà sang del vedell i la durà a la tenda del trobament, ⁶ mullarà el dit en la sang i, a la presència del Senyor, aspergirà set vegades l'exterior de la cortina que separa el lloc sant del lloc santíssim. ⁷ Després, a la presència del Senyor, untarà amb la sang els angles de l'altar de l'encens aromàtic, situat dins la tenda del trobament. La resta de la sang del vedell, la vessarà al peu de l'altar dels holocaustos que hi ha a l'entrada de la tenda. ⁸ Acabat traurà tot el greix del vedell ofert en sacrifici pel pecat, és a dir, tota la part greixosa que cobreix el ventre, ⁹ els dos ronyons amb el seu greix, el gras dels lloms i la part lobular de sobre el fetge extreta amb els ronyons, ¹⁰ tal com es fa amb el vedell ofert com a sacrifici de comunió, i el sacerdot ho cremarà a l'altar dels holocaustos. ¹¹ Però la pell del vedell, tota la carn, amb el

cap i les potes, els budells amb els excrements, ¹² és a dir, tot el que resta del vedell, ho farà treure fora del campament en un lloc ritualment pur, a l'abocador de les cendres, i ho cremarà damunt la llenya. És allí que ha de ser cremat.

b. El sacrifici per una falta de la comunitat

¹³ »Si és tota la comunitat d'Israel la que, sense adonar-se'n, ha fet una acció prohibida per algun dels manaments del Senyor, ha comès una falta, encara que els hagi passat inadvertida. ¹⁴ Quan es conegui la falta comesa, la comunitat haurà d'oferir un vedell com a sacrifici pel pecat: el portarà davant la tenda del trobament. ¹⁵ Els ancians de la comunitat posaran les mans sobre el cap de la víctima, i després un d'ells la degollarà davant el Senyor. ¹⁶ El gran sacerdot durà sang del vedell a la tenda del trobament, ¹⁷ mullarà el dit en la sang i, a la presència del Senyor, aspergirà set vegades l'exterior de la cortina que separa el lloc sant del lloc santíssim. ¹⁸ Després untarà amb la sang els angles de l'altar, situat dins la tenda del trobament, davant el Senyor. Tota la resta de la sang, la vessarà al peu de l'altar dels holocaustos que hi ha a l'entrada de la tenda. ¹⁹ Acabat traurà tot el greix del vedell i el cremarà a l'altar. ²⁰ Amb aquest vedell farà exactament el mateix que es fa amb el vedell ofert com a sacrifici pel pecat. Quan el sacerdot haurà fet el ritu d'expiació per la comunitat, la falta els serà perdonada. ²¹ Després, tot el que resta del vedell, ho farà treure fora del campament i ho cremarà, tal com es fa amb el vedell esmentat anteriorment. És el sacrifici pel pecat de la comunitat.

c. El sacrifici per una falta del sobirà

²² »Si és el sobirà qui, sense adonar-se'n, ha fet alguna acció prohibida per algun dels manaments del Senyor, el seu Déu, ha comès una falta. ²³ Tan bon punt l'hagin fet adonar de la falta comesa, portarà com a ofrena un boc del ramat de cabres que no tingui cap defecte. ²⁴ Posarà la mà sobre el cap del boc i després el degollarà davant el Senyor, al lloc on degollen les víctimes ofertes en holocaust. És un sacrifici pel pecat. ²⁵ El sacerdot mullarà el dit en la sang de la víctima i untarà amb la sang els angles de l'altar dels holocaustos. Després vessarà la resta de la sang al peu de l'altar. ²⁶ Acabat cremarà tot el greix a l'altar, com es fa en els sacrificis de comunió. Quan el sacerdot haurà fet el ritu d'expiació pel sobirà, la falta li serà perdonada.

d. El sacrifici per una falta d'algú del poble

²⁷ »Si algú altre, sense adonar-se'n, fa una acció prohibida per algun dels manaments del Senyor, també ell ha comès una falta. ²⁸ Tan bon punt l'hagin fet adonar de la falta comesa, portarà com a ofrena una cabra que no tingui cap defecte, en sacrifici pel pecat. ²⁹ Posarà la mà sobre el cap de la víctima i després la degollarà al lloc on degollen les víctimes ofertes en holocaust. ³⁰ El sacerdot mullarà el dit en la sang i untarà amb la sang els angles de l'altar dels holocaustos. Després vessarà tota la resta de la sang al peu de l'altar. ³¹ Acabat traurà tot el greix tal com es fa amb la víctima oferta com a sacrifici de comunió, i el sacerdot el cremarà a l'altar, com a ofrena d'olor agradable al Senyor. Quan el sacerdot haurà fet el ritu d'expiació per aquella persona, la falta li serà perdonada. ³² »Si en comptes d'una cabra presenta una ovella com a sacrifici pel pecat, no ha de tenir cap defecte. ³³ Posarà la mà sobre el cap de la víctima i després la degollarà en sacrifici pel pecat al lloc on degollen les víctimes ofertes en holocaust. ³⁴ El sacerdot mullarà el dit en la sang de la víctima i untarà amb la sang els angles de l'altar dels holocaustos. Després vessarà tota la resta de la sang al peu de l'altar. ³⁵ Acabat traurà tot el greix tal com es fa amb l'anyell ofert en sacrifici de comunió, i el sacerdot el cremarà a l'altar, damunt les ofrenes cremades en honor del Senyor. Quan el sacerdot haurà fet el ritu d'expiació per la falta que aquella persona havia comès, la falta li serà perdonada.

e. Casos especials del sacrifici pel pecat

5

¹ »Si algú és citat a comparèixer com a testimoni d'un fet i, després d'haver escoltat l'adjuració que l'obliga a dir tot el que ha vist o sap, es nega a declarar-ho, es carrega al damunt aquesta culpa.

² »Si algú, sense adonar-se'n, toca alguna cosa impura, sigui el cos mort d'un animal impur, tant si és salvatge com domèstic, o el d'una bestiola impura morta, encara que li hagués passat inadvertit, queda impur i ha comès una falta.

³ »També en el cas que algú, sense adonar-se'n, toqui qualsevol de les impureses humanes que fan impur el qui hi té contacte, si després se n'adona, ha comès una falta.

4 »Si a algú se li escapa dels llavis un jurament, per a mal o per a bé, i jura d'esma en relació a alguna de les coses que un home sol jurar, encara que de moment no se n'adoni, si després se'n fa conscient, ha comès una falta.
5 »Per tant, tothom qui hagi faltat en alguna d'aquestes coses, ha de reconèixer la falta comesa. ⁶ Després, per a reparar la seva falta, ha de presentar al Senyor una ovella o una cabra, com a sacrifici pel pecat. Llavors el sacerdot farà per a ell el ritu d'expiació.

f. Cas dels pobres

⁷ »Si algú no té recursos per a procurar-se un cap de bestiar, que presenti al Senyor, per la falta comesa, dues tórtres o dos colomins. N'oferirà un en sacrifici pel pecat i l'altre en holocaust. ⁸ Portarà els ocells al sacerdot, i aquest oferirà en primer lloc l'ocell destinat al sacrifici pel pecat. Li obrirà el coll arran de la nuca, però sense arrencar-li del tot el cap. ⁹ Després aspergirà amb sang de la víctima els quatre costats de l'altar i escorrerà la resta de la sang al peu de l'altar. És un sacrifici pel pecat. ¹⁰ Acabat oferirà l'altre ocell en holocaust, segons el ritu de costum. Quan el sacerdot haurà fet el ritu d'expiació per la falta d'aquella persona, la falta li serà perdonada.
¹¹ »Si algú no té recursos ni per a dues tórtres o dos colomins, que presenti com a ofrena pel pecat tres quilos de flor de farina, però no hi tirarà oli ni hi posarà encens al damunt, perquè és un sacrifici pel pecat. ¹² Portarà la farina al sacerdot, i aquest en prendrà un bon grapat i el cremarà a l'altar com a ofrena de memorial, damunt les ofrenes cremades en honor del Senyor. És una ofrena per a expiar el pecat. ¹³ Quan el sacerdot haurà fet el ritu d'expiació per la falta comesa per aquella persona en algun d'aquests casos, la falta li serà perdonada. La resta de l'ofrena, igual com en les ofrenes de farina, correspon al sacerdot.

5. Sacrificis de reparació

¹⁴ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

¹⁵ --Si algú, sense adonar-se'n, ha defraudat alguna cosa en les ofrenes consagrades al Senyor, que presenti al Senyor, per reparar la seva falta, un moltó que no tingui cap defecte, valorat en un cert nombre de sicles de plata, segons la unitat de pes oficial del santuari. Això serà un sacrifici de reparació. ¹⁶ A més, restituirà el que va defraudar al santuari amb un recàrrec de la cinquena part, i ho donarà al sacerdot. Quan el sacerdot haurà fet per ell el ritu d'expiació amb el moltó que serveix de reparació, la falta li serà perdonada.

¹⁷ »Si algú comet una acció prohibida per algun dels manaments del Senyor, encara que hagi estat per ignorància, es carregarà el pes de la falta comesa. ¹⁸ Presentarà al sacerdot un moltó sense cap defecte, d'acord amb la valoració estipulada per a un sacrifici de reparació. Quan el sacerdot haurà fet el ritu d'expiació per la falta comesa per aquella persona involuntàriament o per ignorància, la falta li serà perdonada. ¹⁹ És un sacrifici de reparació, ja que aquesta persona havia faltat davant el Senyor.

²⁰ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

²¹ --Posem que algú pecca cometent un frau contra el Senyor, sigui negant a un company un dipòsit que aquest li havia confiat o un objecte que li havia prestat, sigui robant-li alguna cosa, sigui fent-li violència, ²² o bé negant que ha trobat un objecte perdut, o jurant en fals a propòsit d'alguna de les males accions que els homes solen cometre.

²³ Aquest home ha pecat i n'ha de donar satisfacció. Primer de tot haurà de restituir el que haurà robat, allò que s'haurà fet seu amb violència, el dipòsit que li havia estat confiat, l'objecte perdut que havia trobat, ²⁴ o qualsevol de les coses de què s'haurà apoderat jurant en fals. Ho restituirà íntegrament a qui pertany, amb un recàrrec de la cinquena part del seu valor, el dia que voldrà expiar la seva culpa. ²⁵ Com a sacrifici per a reparar la seva falta, presentarà al Senyor un moltó sense cap defecte, d'acord amb la valoració estipulada per a un sacrifici de reparació.
²⁶ Quan el sacerdot haurà fet per ell el ritu d'expiació davant el Senyor, serà perdonat de qualsevol de les faltes amb què s'havia fet culpable.

6. Funcions i deures dels sacerdots

a. Holocaustos

6

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Comunica a Aaron i als seus descendents que aquesta és la llei dels holocaustos:

»La víctima sacrificada restarà damunt les brases de l'altar tota la nit fins al matí; i el foc de l'altar es mantindrà encès. ³ El sacerdot es posarà el vestit de lli, amb la roba interior també de lli. Retirarà de l'altar les cendres de la

víctima consumida pel foc i les deixarà al costat de l'altar. ⁴ Després es canviarà els vestits i durà les cendres fora del campament, en un lloc ritualment pur.

⁵ »El foc de l'altar no s'ha d'apagar mai; el sacerdot hi afegirà llenya cada matí, i al damunt hi disposarà la víctima oferta en holocaust i hi cremarà el greix dels sacrificis de comunió. ⁶ Sobre l'altar hi haurà foc constantment: no s'ha d'apagar mai.

b. Ofrenes de farina

⁷ »Aquesta és la llei per a les ofrenes de farina:

»Els sacerdots descendents d'Aaron presentaran l'ofrena davant el Senyor, davant el seu altar. ⁸ Un d'ells prendrà un grapat de flor de farina pastada amb oli i, a més, tot l'encens que hi ha damunt l'ofrena, i ho cremarà a l'altar com a memorial d'olor agradable al Senyor. ⁹ La resta de l'ofrena, se la menjaran Aaron i els seus descendents, sense llevat i en un lloc sagrat, a l'atri de la tenda del trobament. ¹⁰ No serà mai cuita amb llevat. És la part que jo els dono de les ofrenes que m'han de cremar. És cosa molt sagrada, com ho és la dels sacrificis pel pecat o la dels sacrificis de reparació. ¹¹ En menjaran tots els homes i nois descendents d'Aaron, perquè aquesta part de les ofrenes cremades en honor meu els pertany per sempre. Tot allò que les toqui quedarà consagrat.

c. L'ofrena de consagració sacerdotal

¹² El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

¹³ --Aquesta és l'ofrena que Aaron i els seus descendents han de presentar al Senyor el dia de la seva consagració: tres quilos de flor de farina com a ofrena perpètua, la meitat al matí i l'altra meitat al capvespre. ¹⁴ La farina serà barrejada amb oli i cuita a la planxa. Després la faran a trossos i la presentaran en forma d'ofrena engrunada d'olor agradable al Senyor. ¹⁵ Quan un descendent d'Aaron, per a succeir-lo, sigui consagrat com a gran sacerdot, farà la mateixa ofrena. És una llei perpètua.

»L'ofrena serà cremada sencera en honor del Senyor; ¹⁶ tota ofrena presentada a favor d'un sacerdot s'ha de cremar sencera, ningú no en menjarà.

d. Sacrificis pel pecat

¹⁷ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

¹⁸ --Comunica a Aaron i als seus descendents que aquesta és la llei del sacrifici pel pecat:

»La víctima oferta pel pecat serà degollada davant el Senyor en el lloc on es degollen les víctimes ofertes en holocaust. És cosa molt sagrada. ¹⁹ El sacerdot que ofereixi el sacrifici pel pecat, en menjarà, però en un lloc sagrat, a l'atri de la tenda del trobament.

²⁰ »Qualsevol cosa que toqués la carn de la víctima quedaria consagrada, i si la seva sang esquitxés cap vestit, la part esquitxada s'hauria de rentar en un lloc sagrat. ²¹ Si el perol on han bullit la carn de la víctima és de terrissa, s'haurà de trencar; però si el perol és d'aram, només el fregaran i l'esbandiran amb aigua.

²² »Tots els homes i nois pertanyents a les famílies sacerdotals podran menjar carn d'aquest sacrifici. És cosa molt sagrada. ²³ Però ningú no menjarà d'aquelles víctimes ofertes en el sacrifici pel pecat i de les quals s'ha portat sang a la tenda del trobament per tal de fer el ritu d'expiació en el santuari. Seran consumides pel foc.

e. Sacrificis de reparació

7

¹ »Aquesta és la llei del sacrifici de reparació. És cosa molt sagrada.

² »La víctima oferta com a sacrifici de reparació serà degollada en el lloc on es degollen les víctimes ofertes en holocaust. El sacerdot aspergirà amb la sang els quatre costats de l'altar. ³ Acabat oferirà al Senyor totes les parts greixoses de la víctima: la cua, el greix que cobreix el ventre, ⁴ els dos ronyons amb el seu greix, el gras dels lloms i la part lobular de sobre el fetge, extreta amb els ronyons. ⁵ El sacerdot ho cremarà a l'altar; serà consumit pel foc en honor del Senyor. És un sacrifici de reparació. ⁶ Tots els homes i nois pertanyents a les famílies sacerdotals podran menjar carn d'aquest sacrifici, però la menjaran en un lloc sagrat. És cosa molt sagrada.

⁷ »Tant per al sacrifici de reparació com per al sacrifici pel pecat, la llei és la mateixa: la carn de la víctima és per al sacerdot que fa el ritu d'expiació.

⁸ »Quan algú ofereixi un holocaust, la pell de la víctima serà per al sacerdot. ⁹ També serà per al sacerdot que ofereixi l'ofrena de farina, tant si és cuita al forn com si és preparada en una cassola o a la planxa. ¹⁰ Tota altra

ofrena de farina, pastada amb oli o sense, serà per a qualsevol dels descendents d'Aaron, sigui qui sigui.

f. Sacrificis de comunió

¹¹ »Aquesta és la llei dels sacrificis de comunió oferts al Senyor:

¹² »Si és un sacrifici d'acció de gràcies, oferiran, a més de la víctima, coques sense llevat pastades amb oli, tortells sense llevat untats amb oli i coques de flor de farina barrejada amb oli. ¹³ Amb la víctima del sacrifici de comunió ofert en acció de gràcies, presentaran, a més de les coques, una ofrena de pa amb llevat. ¹⁴ De cada mena d'aquests pastissos se'n reservarà un per al Senyor. Aquests aliments seran per al sacerdot que haurà fet l'aspersió amb la sang de la víctima oferta en sacrifici de comunió. ¹⁵ La carn del sacrifici de comunió ofert en acció de gràcies s'ha de menjar el mateix dia que és oferta, sense deixar-ne gens per a l'endemà.

¹⁶ »Si la víctima s'ofereix en compliment d'un vot o com a ofrena voluntària, s'ha de menjar el mateix dia que és oferta, però el que sobri es pot menjar l'endemà. ¹⁷ Si el tercer dia encara quedava carn del sacrifici, s'haurà de cremar. ¹⁸ Però si aquest dia algú encara menja carn del seu sacrifici de comunió, el Senyor no es complaurà en l'ofrena ni la tindrà en compte, perquè aquesta carn és com si fos carronya. Si algú en menja, portarà el pes de la seva culpa.

¹⁹ »La carn que haurà tocat alguna cosa impura no es podrà menjar; s'ha de cremar. Quant a la carn del sacrifici, tota persona que estigui en estat de puresa ritual en podrà menjar. ²⁰ Però si algú que es troba ritualment impur menjava carn d'un sacrifici de comunió ofert al Senyor, serà exclòs del seu poble.

²¹ »Tothom qui ha tocat alguna cosa impura, sigui una impuresa humana, un animal impur o qualsevol bestiola impura, i després menja carn d'un sacrifici de comunió ofert al Senyor, serà exclòs del seu poble.

g. Prohibició de menjar greix i sang

²² El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

²³ --Comunica això als israelites:

»No mengeu mai greix de toro, d'ovella o de cabra. ²⁴ El greix d'un animal mort naturalment o destrossat per una bèstia salvatge pot servir per a qualsevol ús, però de cap manera no en menjareu. ²⁵ Si algú menjava greix d'algun dels animals presentats com a ofrena per a ser cremada en honor del Senyor, serà exclòs del seu poble.

²⁶ »A tot arreu on habitareu, no heu de menjar mai sang, ni d'ocells ni d'altres animals. ²⁷ Perquè tothom qui mengi gens de sang serà exclòs del seu poble.

h. Porció reservada als sacerdots

²⁸ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

²⁹ --Comunica això als israelites:

»Qui presenti al Senyor un sacrifici de comunió, li ha d'oferir la part de víctima que li correspon. ³⁰ Presentarà amb les seves mans la part destinada al Senyor, és a dir, el greix i el pit. Posarà el greix damunt el pit i l'oferirà davant el Senyor. ³¹ El sacerdot cremarà el greix a l'altar, però el pit serà per a Aaron i els seus descendents. ³² Dels vostres sacrificis de comunió presenteu també la cuixa dreta de la víctima, i després doneu-la al sacerdot. ³³ Aquesta cuixa és per al descendent d'Aaron que haurà ofert la sang i el greix del sacrifici de comunió. ³⁴ Perquè jo, el Senyor, dels sacrificis de comunió que els israelites m'ofereixen, prenc el pit que em presenten i la cuixa reservada, i els dono al sacerdot Aaron i als seus descendents. És una prescripció perpètua per als israelites.

³⁵ »De les ofrenes cremades al foc en honor del Senyor, aquesta és la part que pertany a Aaron i als seus descendents, des del dia que el Senyor els va consagrar per al seu servei sacerdotal. ³⁶ Això és el que el Senyor ordenà als israelites que donessin als sacerdots, quan els va consagrar. És una institució perpètua que passarà de pares a fills.

Recapitulació

³⁷ Aquestes són les lleis de l'holocaust i de l'ofrena de farina, dels sacrificis pel pecat o de reparació, de l'ofrena de consagració sacerdotal i dels sacrificis de comunió. ³⁸ El Senyor les va donar a Moisès a la muntanya del Sinaí el dia que, estant al desert del Sinaí, ordenà als israelites que li presentessin les seves ofrenes.

Investidura dels sacerdots ([8-10](#))

Consagració d'Aaron i els seus fills

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Pren Aaron amb els seus fills, les vestidures, l'oli de la unció santa, el vedell del sacrifici pel pecat, els dos moltons i la panera dels pans sense llevat, ³ i reuneix tota la comunitat a l'entrada de la tenda del trobament.

⁴ Moisès va complir el que el Senyor li havia ordenat i va reunir tota la comunitat a l'entrada de la tenda del trobament, ⁵ per dir-los que anava a executar el que el Senyor li manava.

⁶ Va fer acostar, doncs, Aaron i els seus fills i els va rentar amb aigua. ⁷ Després va posar la túnica a Aaron, li cenyí la faixa, el revestí amb el mantellet i al damunt li posà l'efod, que va subjectar amb el cinyell. ⁸ Al damunt va posar-li la bossa pectoral amb les sorts sagrades dels urim i tummim. ⁹ Acabat li posà la cinta que lliga els cabells i, a la part del davant de la cinta, va fixar-hi la plaqueta d'or amb la inscripció sagrada, tal com el Senyor li havia manat.

¹⁰ Llavors va prendre oli de la unció santa, va ungir el tabernacle i tot el que hi havia a dins, per tal de consagrar-ho.

¹¹ Amb l'oli aspergí set vegades l'altar; després va ungir l'altar amb tots els seus utensilis i també la pica amb el seu sòcol, per tal de consagrar-los. ¹² Finalment va vessar l'oli sobre el cap d'Aaron i el va ungir per consagrar-lo.

¹³ També va fer acostar els fills d'Aaron, els va vestir la túnica, els va cenyir la faixa i els posà els casquets, tal com el Senyor li havia ordenat.

¹⁴ Després va fer portar el vedell del sacrifici pel pecat, i Aaron i els seus fills li van posar les mans sobre el cap.

¹⁵ Moisès el va degollar, en va prendre sang i, amb el dit, untà els quatre angles de l'altar; així el va purificar. La resta de la sang, va vessar-la al peu de l'altar, i el consagrà amb el ritual d'expiació. ¹⁶ Prengué després tot el greix que cobreix el ventre de l'animal, la part lobular de sobre el fetge i els dos ronyons amb el seu greix, i ho va cremar tot damunt l'altar. ¹⁷ Però la resta del vedell, és a dir, la pell, la carn i els excrements, ho va cremar fora del campament, tal com el Senyor li havia ordenat.

¹⁸ Acabat va fer portar el moltó destinat a l'holocaust, i Aaron i els seus fills li van posar les mans sobre el cap.

¹⁹ Moisès el va degollar i aspergí amb la sang els quatre costats de l'altar. ²⁰ Va esquarterar l'animal i en va fer cremar el cap, els trossos de carn i el greix. ²¹ Després va rentar amb aigua els budells i les potes de la víctima i va fer cremar tota la víctima a l'altar. Era un holocaust d'olor agradable al Senyor, una ofrena consumida tota pel foc en honor d'ell, tal com el Senyor li havia ordenat.

²² Va fer portar també l'altre moltó, el de la investidura sacerdotal. Aaron i els seus fills li van posar les mans sobre el cap. ²³ Moisès el va degollar, en va prendre sang i untà el lòbul de l'orella dreta d'Aaron, el polze de la seva mà dreta i el dit gros del seu peu dret. ²⁴ Va fer també que s'acostessin els fills d'Aaron, i els va untar amb la sang els lòbuls de les orelles dretes, els polzes i els dits grossos de les mans dretes i dels peus drets. Després va aspergir amb la sang els quatre costats de l'altar. ²⁵ Acabat prengué les parts greixoses: la cua, el greix que cobreix el ventre, la part lobular de sobre el fetge i els dos ronyons amb el seu greix. Va prendre també la cuixa dreta. ²⁶ De la panera dels pans sense llevat que era davant el Senyor, en prengué una coca sense llevat, una altra de pa pastat amb oli i un tortell, i ho va col·locar sobre el greix i la cuixa dreta. ²⁷ Després va posar tot això a les mans d'Aaron i dels seus fills perquè ho oferissin davant el Senyor amb el gest de presentació. ²⁸ Moisès ho va prendre de les mans d'Aaron i dels seus fills i ho va fer cremar a l'altar damunt la resta de l'holocaust. Era un sacrifici d'investidura sacerdotal, un sacrifici d'olor agradable, cremat en honor del Senyor. ²⁹ Prengué encara el pit de l'animal i el presentà davant el Senyor. Aquesta va ser la part de la víctima de la investidura sacerdotal que corresponia a Moisès, tal com el Senyor li havia ordenat. ³⁰ Moisès va prendre encara oli de la unció santa i sang de l'altar i va aspergir Aaron i els seus fills i les seves vestidures. Així van ser consagrats Aaron i els seus fills amb les seves vestidures sacerdotals.

³¹ Llavors Moisès va dir a Aaron i als seus fills:

--Bulliu la carn a l'entrada de la tenda del trobament i mengeu-la allà mateix amb el pa que hi ha a la panera del sacrifici de la investidura sacerdotal, d'acord amb l'ordre que vaig rebre: "S'ho menjaran Aaron i els seus fills." ³² La resta de la carn i del pa, la cremareu. ³³ Durant set dies no sortireu de l'entrada de la tenda del trobament, fins que es compleixin aquests dies, que són els que durarà la vostra investidura sacerdotal. ³⁴ El Senyor ha ordenat que es faci durant aquests dies el que avui s'ha fet, com a ritu d'expiació a favor vostre. ³⁵ Per tant, quedeu-vos nit i dia, durant set dies, a l'entrada de la tenda del trobament; compliu aquests preceptes del Senyor i no morireu. Així m'ha estat ordenat.

³⁶ Aaron i els seus fills van fer tot el que el Senyor havia manat per mitjà de Moisès.

Oferiment dels primers sacrificis

9

¹ El vuitè dia, Moisès va convocar Aaron amb els seus fills i els ancians d'Israel, ² i digué a Aaron: --Pren un vedell per al sacrifici pel pecat i un moltó per a l'holocaust, tots dos sense cap defecte, i presenta'ls davant el Senyor. ³ Digues també als israelites: "Preneu un boc per al sacrifici pel pecat, un vedell i un anyell, tots dos d'un any i sense cap defecte, per a oferir-los en holocaust. ⁴ Per al sacrifici de comunió, preneu un toro i un moltó i presenteu-los davant el Senyor i, a més, una ofrena de farina pastada amb oli, perquè avui se us manifestarà el Senyor."

⁵ Van dur davant la tenda del trobament tot el que Moisès havia ordenat. Tota la comunitat es va acostar i s'estava davant el Senyor. ⁶ Llavors Moisès digué:

--Això és el que el Senyor ha manat que féssiu, perquè se us manifesti la seva presència gloriosa.

⁷ Després va dir a Aaron:

--Acosta't a l'altar i ofereix el teu sacrifici pel pecat i el teu holocaust, i fes el ritu d'expiació pel teu pecat i pel d'ells. Ofereix també el sacrifici del poble i fes el ritu d'expiació a favor d'ell, tal com ha manat el Senyor.

⁸ Aaron va acostar-se a l'altar i degollà el vedell del seu sacrifici pel pecat. ⁹ Els seus fills li van acostar la sang, ell va mullar-hi el dit i untà els angles de l'altar. Després va vessar la sang al peu de l'altar. ¹⁰ Acabat va cremar a l'altar el greix, els ronyons i la part lobular de sobre el fetge de la víctima oferta com a sacrifici pel pecat, tal com el Senyor havia manat a Moisès. ¹¹ Però la carn i la pell de la víctima, va cremar-les fora del campament.

¹² Després Aaron va degollar la víctima de l'holocaust. Els seus fills li van acostar la sang i ell va aspergir amb la sang els quatre costats de l'altar. ¹³ Després li van presentar, juntament amb el cap, les porcions de la víctima esquarterada, i ho va cremar tot a l'altar. ¹⁴ Va rentar els budells i les potes de l'animal i també va cremar-ho a l'altar, sobre les restes de l'holocaust.

¹⁵ Tot seguit va presentar l'ofrena del poble. Prengué el boc del sacrifici pel pecat del poble, el degollà i l'oferí tal com havia fet amb la víctima anterior. ¹⁶ També va oferir les víctimes de l'holocaust, seguint el ritual establert. ¹⁷ Va oferir l'holocaust acompanyant-lo amb l'ofrena de farina: en va prendre un bon grapat i el va cremar a l'altar. Va oferir aquest holocaust a més del que s'ofereix cada matí.

¹⁸ Va degollar també el toro i el moltó que el poble havia presentat per al sacrifici de comunió. Els seus fills li van acostar la sang i ell va aspergir amb la sang els quatre costats de l'altar. ¹⁹ Les parts greixoses del toro i del moltó: la cua, el greix que cobreix el ventre i els ronyons, i la part lobular de sobre el fetge, ²⁰ les van posar junt amb el greix del pit, i Aaron ho va cremar tot a l'altar. ²¹ El pit i la cuixa dreta, Aaron els va presentar davant el Senyor tal com Moisès havia ordenat.

²² Quan Aaron acabà d'oferir el sacrifici pel pecat, l'holocaust i el sacrifici de comunió, va aixecar les mans cap al poble, el va beneir i va baixar de l'altar.

²³ Després Moisès i Aaron van entrar a la tenda del trobament i, en sortir, beneïren el poble. Llavors la presència gloriosa del Senyor es manifestà a tot el poble. ²⁴ De davant el Senyor, va sortir-ne un foc que consumí sobre l'altar el sacrifici de l'holocaust i els greixos dels altres sacrificis. Tot el poble, en veure-ho, va esclatar en crits de goig i es prosternà amb el front a terra.

Transgressió de Nadab i Abihú

10

¹ Nadab i Abihú, fills d'Aaron, van prendre cada un el seu encenser i, després de posar-hi brases, van tirar-hi encens per oferir davant el Senyor un perfum estrany, que ell no els havia manat. ² Llavors va sortir de la presència del Senyor un foc que els va consumir, i moriren al davant mateix del Senyor. ³ Moisès va dir a Aaron:

--Això, el Senyor ja ho havia dit:

"Em mostraré sant

en els qui s'acosten per adorar-me,
i gloriós en presència de tot el poble."

Però Aaron va callar.

⁴ Moisès cridà llavors Mixael i Elsafan, fills d'Uziel, oncle d'Aaron, i els digué:

--Veniu a retirar els vostres parents de davant el santuari; traieu-los fora del campament.

⁵ Ells van anar-hi i se'ls endugueren fora del campament vestits amb les seves túniques, tal com Moisès havia ordenat.

Dol dels sacerdots

⁶ Moisès va dir a Aaron i als seus fills Eleazar i Itamar:

--No us deslligueu la cabellera ni us esquinceu les vestidures en senyal de dol, no fos cas que moríssiu i que el Senyor s'indignés contra tota la comunitat. Deixeu que siguin els vostres germans, els altres israelites, els qui plorin pel foc que el Senyor ha enviat. ⁷ No sortiu més enllà de l'entrada de la tenda del trobament; així no morireu, perquè vosaltres heu estat consagrats amb l'oli de la unció del Senyor.

Els van complir el que Moisès els havia ordenat.

Normes sobre begudes alcohòliques

⁸ El Senyor va parlar també a Aaron. Li digué:

⁹ --Quan haureu d'entrar a la tenda del trobament, ni tu ni els teus fills no beureu vi ni altres begudes alcohòliques, si no voleu morir. És una prescripció perpètua per a totes les generacions. ¹⁰ Mireu també de distingir si una cosa és sagrada o profana, pura o impura, ¹¹ i ensenyeu als israelites totes les prescripcions que el Senyor els ha donat per mitjà de Moisès.

La part de víctima reservada als sacerdots

¹² Després Moisès va dir a Aaron i als dos fills que li quedaven, Eleazar i Itamar:

--Preneu la part reservada de l'ofrena de farina que el foc consumeix en honor del Senyor. Pasteu-la sense llevat i mengeu-la al costat de l'altar, perquè és cosa molt sagrada. ¹³ L'heu de menjar en un lloc sagrat. Tu i els teus fills teniu dret sobre aquesta part de les ofrenes consumides pel foc en honor del Senyor. Aquesta és l'ordre que he rebut.

¹⁴ »Pel que fa al pit presentat davant el Senyor i la cuixa reservada, mengeu-vos-ho en un lloc ritualment pur, vosaltres, els vostres fills i les vostres filles. És la porció que per dret us correspon dels sacrificis de comunió oferts pels israelites. ¹⁵ Ells portaran la cuixa reservada i el pit que s'ha de presentar davant el Senyor amb les parts greixoses que han de ser consumides pel foc, perquè les oferiu davant el Senyor; aquelles dues parts seran per a vosaltres i per als vostres fills. És una prescripció perpètua, tal com el Senyor ha ordenat.

Norma especial

¹⁶ Moisès volgué informar-se sobre el boc del sacrifici pel pecat i es va trobar que ja l'havien cremat. Llavors s'indignà contra Eleazar i Itamar, els fills que quedaven a Aaron, i els va dir:

¹⁷ --Per què no heu menjat en un lloc sagrat la víctima del sacrifici pel pecat? És cosa molt sagrada, i el Senyor us l'ha donada perquè alliberéssiu de la culpa la comunitat i féssiu el ritu d'expiació a favor d'ells davant el Senyor.

¹⁸ Ja que la sang de la víctima no és duta a l'interior del santuari, havíeu de menjar la víctima en un lloc sagrat, tal com jo havia ordenat.

¹⁹ Aaron li va respondre:

--Tingues en compte que han ofert el seu sacrifici pel pecat i el seu holocaust davant el Senyor, justament avui quan m'ha succeït a mi tot això que ja saps. ¿Com hauria pogut complaure el Senyor, si jo hagués menjat avui de la víctima oferta en sacrifici pel pecat?

²⁰ En sentir aquesta resposta, Moisès es va donar per satisfet.

Normes sobre la puresa i impuresa rituals ([11-16](#))

1. Animals purs i impurs

a. Quadrúpedes

11

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès i a Aaron. Els digué:

² --Comuniqueu això als israelites:

»D'entre tots els animals terrestres, podreu menjar ³ els que tenen la peülla partida i remuguen. ⁴ Però, pel que fa als animals remugants i als que tenen la peülla partida, no en menjareu els següents, que heu de considerar impurs:

»El camell, que és remugant però no té la peülla partida.

⁵ »El conill, que és remugant però no té la peülla partida.

⁶ »La llebre, que és remugant però no té la peülla partida.

⁷ »El porc, que té la peülla partida però no és remugant.

⁸ »No mengeu la carn d'aquests animals ni toqueu els seus cadàvers. Considereu-los impurs.

b. Animals aquàtics

⁹ »Dels animals que viuen a l'aigua, siguin de mar o de riu, podeu menjar els que tenen aletes i escates. ¹⁰ Però tota bestiola o animal que viu a l'aigua, sigui de mar o de riu, que no tingui aletes ni escates, els considerareu una cosa detestable. ¹¹ D'aquests animals que tindreu per detestables, no en menjareu la carn, i detestareu els seus cossos morts. ¹² Tot animal que viu a l'aigua i no té aletes ni escates, el considerareu una cosa detestable.

c. Ocells

¹³ »Pel que fa als ocells, considerareu detestables i us abstindreu de menjar els següents: l'àguila, el trençalòs, el voltor, ¹⁴ el milà, el falcó i els altres d'espècies semblants; ¹⁵ totes les espècies de corbs; ¹⁶ l'estruç, el siboc, la gavina, l'esparver i les espècies semblants; ¹⁷ la xibeca, el corb marí, el duc; ¹⁸ el cigne, el mussol, el voltor blanc; ¹⁹ la cigonya, la garsa i les espècies semblants, la puput i el rat-penat.

d. Insectes

²⁰ »Tot insecte alat i que camina de quatre potes, el considerareu una cosa detestable. ²¹ Però podeu menjar els insectes alats i que caminen de quatre potes i tenen dues potes més al darrere per a poder saltar per terra. ²² Podeu menjar, doncs, les diverses espècies de llagosta, llagost, saltarel·la i saltamartí. ²³ Tots els altres insectes alats i amb quatre potes, els considerareu una cosa detestable.

Contacte amb el cos mort d'un animal

²⁴ »Amb aquests animals quedareu ritualment impurs en els casos següents: qui toqui el seu cadàver quedarà impur fins al vespre; ²⁵ qui tragini un d'aquests animals morts es rentarà la roba i quedarà impur fins al vespre.

²⁶ »Pel que fa als quadrúpedes que no tinguin la peülla partida o que no siguin remugants, els considerareu impurs; qui els toqui quedarà impur. ²⁷ També considerareu impur tot animal de quatre potes que camini recolzant-se sobre les seves grapes. Qui toqui el seu cadàver quedarà impur fins al vespre. ²⁸ I qui tragini un d'aquests animals morts es rentarà bé la roba i quedarà impur fins al vespre. Considereu impurs aquests animals.

²⁹ »De les bestioles que s'arrosseguen per terra, considerareu impures les següents: la mostela, la rata, les diverses varietats de llangardaix; ³⁰ la musaranya, la salamandra, la sargantana, el dragó i el camaleó. ³¹ Aquestes són, entre les bestioles que s'arrosseguen per terra, les que considerareu impures. Qui toqui un d'aquests animals morts, quedarà impur fins al vespre.

³² »També quedarà impur qualsevol objecte damunt el qual caigui morta alguna d'aquestes bestioles, sigui un objecte de fusta, una roba, una pell, un sac o qualsevol dels estris d'ús corrent. L'objecte serà esbandit amb aigua i quedarà impur fins al vespre; després ja serà pur. ³³ Si una d'aquestes bestioles cau morta dins qualsevol atuell de terrissa, tot el que contingui quedarà impur, i haureu de trencar l'atuell. ³⁴ Tota cosa de menjar que hagi estat preparada amb aigua d'aquesta terrissa quedarà impura, i tota beguda quedarà també impura, sigui quin sigui el recipient que la contingui. ³⁵ Tot objecte damunt el qual caigui morta alguna d'aquestes bestioles quedarà impur; si es tracta d'un forn o d'uns fogons, seran destruïts. Són impurs i per impurs els tindreu. ³⁶ Tan sols l'aigua de les fonts, dels pous i de les cisternes continuarà pura; però el qui en tregui la bestiola morta quedarà impur. ³⁷ Si una d'aquestes bestioles cau morta damunt una llavor destinada a la sembra, aquesta quedarà pura. ³⁸ Però si ja han tirat aigua al gra i al damunt hi cau un d'aquests animals morts, considerareu impur el gra.

³⁹ »Si es mor un cap del bestiar que teniu per al vostre consum, qui toqui el cadàver quedarà impur fins al vespre.

⁴⁰ Qui mengi de la seva carn, es rentarà la roba i quedarà impur fins al vespre, i qui tragini l'animal mort, també s'haurà de rentar la roba i quedarà impur fins al vespre.

Recapitulació

⁴¹ »No menjareu cap bestiola que s'arrossegui per terra, perquè és detestable. ⁴² No es pot menjar cap d'aquestes bestioles, tant si s'arrossega sobre el ventre com si ho fa amb quatre o més potes; són detestables. ⁴³ No us feu també vosaltres detestables amb cap d'aquestes bestioles que s'arrosseguen, ni us hi feu impurs: quedaríeu impurs. ⁴⁴ Perquè jo, el Senyor, sóc el vostre Déu. Manteniu-vos sants i sereu sants, perquè jo sóc sant. No us feu impurs amb cap d'aquestes bestioles que s'arrosseguen per terra. ⁴⁵ Jo sóc el Senyor, el qui us va treure del país d'Egipte, per tal de ser el vostre Déu. Sigueu sants, perquè jo sóc sant.

⁴⁶ »Aquesta és la llei sobre les bèsties, els ocells, tots els animals que viuen i es mouen a l'aigua i totes les bestioles que s'arrosseguen per terra. ⁴⁷ Amb aquesta llei podreu distingir entre els animals purs i impurs, entre els animals

que es poden menjar i els que no s'han de menjar.

2. Purificació de la partera

12

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Comunica això als israelites:

»Quan una dona doni a llum un nen, quedarà ritualment impura durant set dies, igual que si tingués la regla. ³ En complir-se el dia vuitè, circumcidaran el nen. ⁴ La partera es quedarà encara trenta-tres dies a casa esperant el temps de purificar-se de la sang. No podrà tocar cap cosa sagrada ni entrarà al santuari, fins que es compleixin els dies de la seva purificació.

⁵ »Si dona a llum una nena, quedarà impura durant dues setmanes, com si tingués la regla, i es quedarà encara seixanta-sis dies més a casa esperant el temps de purificar-se de la sang.

⁶ »Quan es compleixin els dies de la seva purificació per l'infantament del fill o de la filla, anirà a trobar el sacerdot a l'entrada de la tenda del trobament, portant un anyell d'un any per oferir-lo en holocaust, i un colomí o una tórtora per oferir-lo com a sacrifici pel pecat. ⁷ El sacerdot els oferirà davant el Senyor, farà per ella el ritu d'expiació, i ella quedarà purificada de la seva pèrdua de sang. Aquesta és la llei per a la dona que dona a llum un fill o una filla. ⁸ Si ella no té recursos per a procurar-se un anyell, que prengui dues tórtores o dos colomins, l'un per oferir-lo en holocaust i l'altre per oferir-lo com a sacrifici pel pecat. Un cop el sacerdot haurà fet per ella el ritu d'expiació, quedarà purificada.

3. Malalties de la pell i floridures

a. La lepra

13

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès i a Aaron. Els digué:

² --Quan a algú li surti una inflamació, una erupció o una taca blanquinosa a la pell que facin preveure un cas de lepra, serà dut al sacerdot Aaron o a algun dels seus descendents sacerdots. ³ El sacerdot procedirà a l'examen del mal; si la pell presenta una cavitat i el pèl de la part afectada pren un to blanquinós, es tracta d'un cas de lepra. Després que el sacerdot l'haurà examinat, el declararà impur.

⁴ »Ara bé, si a la pell hi ha una taca blanquinosa però no s'hi veu cap cavitat ni el pèl s'ha esblanqueït, el sacerdot aïllarà el malalt durant set dies. ⁵ El dia setè el tornarà a examinar. Si el sacerdot constata que el mal no ha canviat d'aspecte ni s'ha estès per la pell, l'aïllarà set dies més. ⁶ Passats aquests dies, l'examinarà novament. Si la part afectada ha perdut el color que tenia i no s'ha estès per la pell, el sacerdot declararà pura aquella persona, perquè es tracta d'un èczema benigne. El malalt es rentarà la roba i quedarà pur.

⁷ »Però si, després d'haver estat examinat el malalt i declarat pur pel sacerdot, l'èczema s'estén per la pell, s'haurà de presentar una altra vegada al sacerdot. ⁸ Aquest l'examinarà i, si comprova que efectivament el mal s'ha estès per la pell, el declararà impur, perquè es tracta d'un cas de lepra.

⁹ »Quan algú tingui una malaltia a la pell, l'hauran de dur al sacerdot. ¹⁰ Aquest l'examinarà i, si comprova que hi ha una inflamació blanquinosa a la pell que ha esblanqueït el pèl de la part afectada i que aquesta està en carn viva, ¹¹ es tracta d'un cas de lepra crònica. El malalt serà declarat impur pel sacerdot. No caldrà tenir-lo en observació, perquè és certament impur.

¹² »Però si el sacerdot constata que s'ha estès una erupció per tota la pell del malalt, fins al punt que el cobreix de cap a peus, ¹³ procedirà a examinar-lo i, si veu que la pell se li ha tornat tota blanca, declararà que l'afectat és pur.

¹⁴ Però tan bon punt en el seu cos aparegui la carn viva, és impur. És un cas de lepra. ¹⁵ El sacerdot examinarà on apareix la carn viva i el declararà impur, perquè la carn viva el fa impur. És un cas de lepra. ¹⁶ Però si la carn viva presenta de nou un aspecte de pell blanca, el malalt anirà a trobar el sacerdot. ¹⁷ Aquest l'examinarà i, si efectivament la part afectada s'ha tornat blanca, declararà que no hi ha impuresa ritual. L'afectat serà declarat pur.

¹⁸ »Si algú ha tingut a la pell una úlcera i ha desaparegut, ¹⁹ però en el mateix lloc de l'úlcera s'ha format una inflamació blanquinosa o una taca d'un aspecte blanc vermellós, anirà a trobar el sacerdot, ²⁰ i aquest l'examinarà.

Si la part afectada presenta una cavitat i el pèl pren un to blanquinós, el declararà impur. És lepra que ha sortit a la cicatriu de l'úlcer. ²¹ Però si el sacerdot procedeix a l'examen i comprova que la part afectada no té cap pèl blanquinós, que la cicatriu no forma una cavitat a la pell i que la taca ha perdut el color que tenia, aïllarà el malalt durant set dies. ²² Si el dia setè el mal s'ha estès per la pell, el sacerdot el declararà impur. És un cas de lepra. ²³ Però si la taca no s'estén, és tan sols la cicatriu de l'úlcer. El sacerdot declararà pura aquella persona.

b. Cremades

²⁴ »Quan algú s'ha fet una cremada i, encara viva, li produeix una taca vermellova o blanquinosa, ²⁵ la taca ha de ser examinada pel sacerdot. Si aquest comprova que el pèl de la taca pren un to blanquinós i la pell presenta una cavitat, és lepra que s'ha format a la cremada. El sacerdot declararà impura aquella persona. És certament un cas de lepra. ²⁶ Però si quan el sacerdot procedeix a l'examen comprova que la taca no té cap pèl blanquinós, que la pell no presenta cap cavitat i que la taca ha perdut el color que tenia, aïllarà l'afectat durant set dies. ²⁷ El setè dia el tornarà a examinar i, si comprova que l'afecció s'ha estès per la pell, el declararà impur. És un cas de lepra. ²⁸ Si, en canvi, la taca es manté sense estendre's per la pell i, a més, ha perdut el color que tenia, és una inflamació provocada per la cremada. El sacerdot declararà pura aquella persona, perquè es tractava tan sols de la cicatriu d'una cremada.

c. Malalties dels cabells

²⁹ »Quan un home o una dona tinguin una nafra al cap o al mentó, ³⁰ el sacerdot procedirà a l'examen del mal i, si la pell presenta una cavitat amb pèl groguenc i escàs, declararà impur el malalt o malalta. Es tracta d'una afecció de tinya que ataca el cap o el mentó. ³¹ En canvi, si quan el sacerdot examina l'afecció de tinya comprova que la pell ja no presenta cap cavitat però encara no ha sortit pèl negre, aïllarà la persona afectada durant set dies. ³² El setè dia la tornarà a examinar i, si constata que la tinya no s'ha estès, ni té pèl groguenc, ni la pell presenta cap cavitat, ³³ la persona afectada s'afaitarà el cap, menys la part afectada per la tinya, i el sacerdot l'aïllarà set dies més. ³⁴ El setè dia tornarà a examinar la tinya i, si observa que no s'ha estès ni la pell presenta cap cavitat, el sacerdot declararà pura aquella persona. Llavors es rentarà la roba, i quedarà pura. ³⁵ Però si, després d'haver estat declarada pura, resulta que la tinya s'estenia per la pell, ³⁶ el sacerdot l'examinarà una altra vegada i, si la tinya efectivament s'ha estès per la pell, no caldrà que el sacerdot cerqui si hi ha pèl groguenc, perquè és clar que aquella persona és impura. ³⁷ Si, en canvi, la tinya ha quedat visiblement localitzada i ha sortit pèl negre, és que el mal no empitjora. Aquella persona és pura, i així la declararà el sacerdot.

d. Erupció benigna de la pell

³⁸ »Quan a un home o a una dona li surtin a la pell moltes taques blanques, ³⁹ el sacerdot procedirà a examinar-les i, si comprova que les taques presenten un to blanc pàl·lid, vol dir que es tracta d'un simple èczema de la pell. Aquella persona és pura.

e. Calvície

⁴⁰ »Si un home perd el cabell i es torna calb, és pur. ⁴¹ Si li cau el cabell de la part del front i queda mig calb, també és pur. ⁴² Però si a les parts afectades per la calvície, sobre el crani o a la part del front, li surt una nafra d'un to blanc vermellós, vol dir que en aquesta part se li està formant una afecció de tipus leprós. ⁴³ El sacerdot l'examinarà i, si comprova que el mal presenta una inflamació d'un to blanc vermellós sobre el crani o a la part del front, semblant al d'una afecció leprosa de la pell, ⁴⁴ vol dir que és un leprós. El sacerdot el declararà impur. Té lepra al cap.

f. Normes sobre els leprosos

⁴⁵ »El qui està malalt de lepra anirà amb la roba esquinçada, la cabellera deslligada, un tapaboques a la cara i cridarà: "Impur, impur!" ⁴⁶ Mentre li duri el mal, serà ritualment impur. Com a impur, viurà aïllat fora del campament.

g. Floridura de la roba

⁴⁷ »Quan surti una taca en un vestit de llana o de lli, ⁴⁸ en la trama o l'ordit de la llana o del lli, o bé en una pell o en qualsevol objecte de cuir, ⁴⁹ si la taca té un to verdós o vermellós, és una taca de floridura, i haurà de ser examinada pel sacerdot. ⁵⁰ Aquest examinarà la taca i aïllarà l'objecte durant set dies. ⁵¹ El setè dia examinarà de nou la taca i, si s'ha estès pel vestit, per la trama, l'ordit o l'objecte de pell, sigui quin sigui el tipus de pell, vol dir que es tracta d'una floridura que podreix, i aquell objecte és impur. ⁵² Per tant, el vestit, la trama o l'ordit de la llana o del lli, o qualsevol objecte de pell que tingui aquesta taca, s'haurà de cremar. És una floridura que podreix, i aquell objecte s'ha de cremar. ⁵³ Però si el sacerdot constata que la taca no s'ha estès, ⁵⁴ farà rentar el lloc de la taca i

tornarà a aïllar l'objecte set dies més. ⁵⁵ Després tornarà a examinar la taca rentada. Si comprova que la taca, encara que no s'hagi estès, no ha canviat d'aspecte, l'objecte és impur i s'ha de cremar, tant si la floridura podreix el dret com el revés de l'objecte. ⁵⁶ Si el sacerdot comprova que la taca, després de rentada, s'ha tornat d'un color pàl·lid, l'esquinçarà del vestit, de la trama, de l'ordit o de la pell. ⁵⁷ Però si encara hi torna a sortir, és que el mal continua viu; aquell objecte s'haurà de cremar. ⁵⁸ En canvi, si, després de rentat, la taca ha desaparegut del vestit, de la trama, de l'ordit o de l'objecte de pell, que el tornin a rentar i quedarà purificat.

⁵⁹ »Aquesta és la llei sobre les taques de floridura que apareixen en un vestit de llana o de lli, en la trama o l'ordit, o en qualsevol objecte de pell, i que permet de declarar-lo pur o impur.

h. Purificació legal del malalt de la pell

14

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Aquesta és la llei per al qui ha estat declarat leprós, el dia que es presenti al sacerdot per ser purificat:

³ »El sacerdot sortirà fora del campament i procedirà a examinar-lo. Si comprova que la lepra ha desaparegut,

⁴ ordenarà que prenguin, per al qui s'ha de purificar, dos ocells vius que siguin purs, un tronc de cedre, llana tenyida d'escarlata i hisop. ⁵ El sacerdot ordenarà que degollin un dels ocells damunt un atuell de terrissa omplert amb aigua corrent. ⁶ Després prendrà l'ocell viu amb el tronc de cedre, la llana tenyida d'escarlata i l'hisop, i ho mullarà tot en la sang de l'ocell degollat damunt l'aigua corrent. ⁷ Llavors farà set aspersiones sobre el qui s'ha de purificar de la lepra i, després de declarar-lo pur, deixarà anar l'ocell viu perquè voli lliure pels camps.

⁸ »El qui es purifica s'haurà de rentar la roba, s'afaitarà tot el cos, es rentarà amb aigua i quedarà pur. Després podrà entrar al campament, però durant set dies viurà fora de la seva tenda. ⁹ El setè dia es tornarà a afaitar tot el pèl: cabells, mentó, celles i tota la resta del cos. Després rentarà la seva roba, es rentarà amb aigua tot ell i quedarà pur.

¹⁰ »El vuitè dia presentarà dos anyells sense cap defecte, una ovella d'un any sense cap defecte i, com a ofrena, nou quilos de flor de farina pastada amb oli i, a més, un quart de litre d'oli. ¹¹ El sacerdot que celebri la cerimònia de la purificació presentarà la persona que es purifica i totes aquestes ofrenes davant el Senyor a l'entrada de la tenda del trobament. ¹² Després prendrà un dels anyells, destinat al sacrifici de reparació, junt amb el quart de litre d'oli, i ho presentarà davant el Senyor. ¹³ Després degollarà l'anyell en el lloc sagrat on es degollen les víctimes del sacrifici pel pecat i les que són ofertes en holocaust, ja que tant les víctimes en sacrifici pel pecat com les que s'ofereixen en el sacrifici de reparació pertanyen al sacerdot: són cosa molt sagrada.

¹⁴ »Acabat, el sacerdot prendrà sang de la víctima oferta com a reparació de la falta i untarà el lòbul de l'orella dreta, el polze de la mà dreta i el dit gros del peu dret del qui es purifica. ¹⁵ Després prendrà una mica d'oli i l'abocarà al palmell de la mà esquerra, ¹⁶ hi mullarà l'índex de la mà dreta i farà set aspersiones d'oli davant el Senyor. ¹⁷ Amb l'oli que li quedi a la mà untarà el lòbul de l'orella dreta, el polze de la mà dreta i el dit gros del peu dret del qui es purifica, és a dir, els mateixos indrets que abans havia untat amb la sang de l'anyell ofert en el sacrifici de reparació.

¹⁸ L'oli que encara tingui a la mà, el vessarà sobre el cap del qui es purifica, i després farà el ritu d'expiació davant el Senyor. ¹⁹ El sacerdot oferirà llavors el sacrifici pel pecat i, a la persona que es purifica, li farà novament el gest ritual de l'expiació. Acabat degollarà la víctima de l'holocaust ²⁰ i l'oferirà sobre l'altar, junt amb l'ofrena de farina. Així el sacerdot exiarà pel qui es purifica, i aquest quedarà pur.

²¹ »Si el qui es purifica és pobre i no té recursos, que prengui només un anyell per presentar-lo com a víctima de reparació, junt amb tres quilos de flor de farina pastada amb oli per a l'ofrena, i, a més, un quart de litre d'oli. ²² Que prengui també dues tórtres o dos colomins, segons els seus recursos; un dels ocells serà per al sacrifici pel pecat i l'altre per a l'holocaust. ²³ El vuitè dia, durà aquestes ofrenes al sacerdot per a la seva purificació, a l'entrada de la tenda del trobament, davant el Senyor. ²⁴ El sacerdot prendrà l'anyell destinat al sacrifici de reparació junt amb el quart de litre d'oli i ho presentarà davant el Senyor. ²⁵ Després degollarà l'anyell del sacrifici de reparació, en prendrà sang i untarà el lòbul de l'orella dreta, el polze de la mà dreta i el dit gros del peu dret del qui es purifica.

²⁶ Acabat prendrà una mica d'oli i l'abocarà al palmell de la mà esquerra, ²⁷ hi mullarà l'índex de la mà dreta i farà set aspersiones d'oli davant el Senyor. ²⁸ Amb l'oli que li quedi a la mà untarà el lòbul de l'orella dreta, el polze de la mà dreta i el dit gros del peu dret del qui es purifica, és a dir, els mateixos indrets que abans havia untat amb la sang de l'anyell ofert en el sacrifici de reparació. ²⁹ L'oli que encara tingui a la mà, el vessarà sobre el cap del qui es purifica, i després farà el ritu d'expiació davant el Senyor. ³⁰ Acabat, el sacerdot prendrà una de les tórtres o un

dels colomins que, segons els seus recursos, hagi presentat aquella persona ³¹ i n'oferirà un en sacrifici pel pecat i l'altre en holocaust, amb l'ofrena de farina. Així el sacerdot expiarà davant el Senyor pel qui es purifica.

³² »Aquesta és la llei per al qui havia estat declarat leprós i no té recursos per a oferir tot el que és prescrit per a la seva purificació.

i. Floridura de les cases

³³ El Senyor va parlar encara a Moisès i a Aaron. Els digué:

³⁴ --Quan haureu entrat al país de Canaan, que jo us dono en possessió, si jo faig sortir una taca de floridura en alguna casa d'aquell país que serà el vostre, ³⁵ el propietari de la casa anirà a trobar el sacerdot i li farà saber que a casa seva s'hi veu com una taca. ³⁶ Llavors el sacerdot ordenarà que buidin la casa abans que ell hi entri per procedir a l'examen de la taca; així s'evitarà que quedi impur tot el que hi ha dins la casa. Després hi entrarà el sacerdot. ³⁷ Si, en examinar la taca, comprova que hi ha clotets a la paret d'un to verdós o rogenc, ³⁸ el sacerdot anirà cap a la porta i sortirà d'aquella casa, i la tancarà durant set dies. ³⁹ El setè dia, hi tornarà i procedirà a un nou examen, i, si observa que la taca s'ha estès per les parets de la casa, ⁴⁰ ordenarà que arrenquin les pedres tacades i les llencin fora de la població en un lloc impur. ⁴¹ Després farà rascar l'arrebossat de tot l'interior de la casa, i llençaran la runa en un lloc impur fora de la població. ⁴² Prendran altres pedres per posar-les en lloc de les que han estat arrencades, i argamassa per a arrebossar de nou la casa. ⁴³ Però si, després d'arrencar les pedres afectades, rascar la casa i arrebossar-la, el mal torna a sortir-hi i s'escampa, ⁴⁴ el sacerdot la tornarà a examinar. Si veu que el mal s'ha estès per la casa, hi ha una floridura corrosiva. La casa és impura. ⁴⁵ Llavors l'enderrocaran, i trauran les pedres, la fusta i tot l'arrebossat fora de la població, en un lloc impur.

⁴⁶ »Qui entri a la casa durant els dies que estigui tancada, serà impur fins al vespre. ⁴⁷ Qui dormi i mengi en aquesta casa s'haurà de rentar la roba. ⁴⁸ En canvi, si el sacerdot, quan entra a la casa i l'examina, constata que, després d'haver estat arrebossada de nou, el mal no s'ha estès, declararà pura la casa, perquè el mal ha desaparegut.

⁴⁹ »Per al ritu de purificació de la casa, el sacerdot prendrà dos ocells, un tronc de cedre, llana tenyida d'escarlata i hisop. ⁵⁰ Degollarà un dels ocells damunt un atuell de terrissa omplert amb aigua corrent. ⁵¹ Després prendrà el tronc de cedre, l'hisop, la llana tenyida d'escarlata i l'ocell viu, ho mullarà tot en la sang de l'ocell degollat damunt l'aigua corrent i aspergirà set vegades la casa. ⁵² Purificarà, doncs, la casa amb la sang de l'ocell i l'aigua corrent, amb l'ocell viu, el tronc de cedre, l'hisop i la llana tenyida d'escarlata. ⁵³ Deixarà anar l'ocell viu perquè voli lliure pels camps, fora de la població. Després farà el ritu d'expiació per aquella casa, i quedarà pura.

j. Recapitulació

⁵⁴ »Aquesta és la llei sobre les diverses menes de lepra o de tinya, ⁵⁵ sobre les taques de floridura de la roba i de la casa, ⁵⁶ sobre les inflamacions, erupcions i taques, ⁵⁷ a fi de poder dictaminar quan les persones o les coses són impures o pures. Aquesta és la llei sobre les diverses menes de lepra.

4. Impureses rituals referides al sexe

a. Malalties venèries

15

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès i a Aaron. Els digué:

² --Comuniqueu això als israelites:

»Tot home malalt de pèrdua seminal és ritualment impur. ³ En el cas de pèrdua seminal hi ha impuresa ritual tant quan el líquid seminal s'escapa com quan queda retingut. En tots dos casos hi ha impuresa. ⁴ El llit on jeu el qui pateix aquest mal és impur, i també ho és tot lloc on s'asseu. ⁵ Tothom qui toqui el llit d'aquest home s'haurà de rentar la roba, es rentarà amb aigua ell mateix i quedarà impur fins al vespre. ⁶ Qui s'assegui a l'indret on hagi segut aquest home, s'haurà de rentar la roba, es rentarà amb aigua ell mateix i quedarà impur fins al vespre. ⁷ També el qui toqui algú que pateix aquest mal, s'haurà de rentar la roba, es rentarà amb aigua ell mateix i quedarà impur fins al vespre. ⁸ Si el qui pateix de pèrdua seminal escup sobre algú que és pur, aquest s'haurà de rentar la roba, es rentarà amb aigua ell mateix i quedarà impur fins al vespre. ⁹ També és impura la sella on cavalca el qui pateix de pèrdua seminal. ¹⁰ Tothom qui toqui qualsevol cosa sobre la qual ha estat el qui pateix aquest mal, quedarà impur fins al vespre, i el qui la tragini s'haurà de rentar la roba, es rentarà amb aigua ell mateix i quedarà impur fins al vespre. ¹¹ Tothom a qui el malalt hagi tocat sense haver-se rentat les mans, s'haurà de rentar la roba, es rentarà

amb aigua ell mateix i quedarà impur fins al vespre. ¹² L'atuell de terrissa tocat pel qui pateix de pèrdua seminal s'ha de trencar; però si l'atuell és de fusta, s'ha d'esbandir amb aigua.

¹³ »Si l'home afectat d'aquesta malaltia es posa bo, haurà de comptar set dies per a la seva purificació. Després s'haurà de rentar la roba, es rentarà amb aigua corrent ell mateix i quedarà pur. ¹⁴ El dia vuitè, prendrà dues tórtres o dos colomins, es presentarà davant el Senyor a l'entrada de la tenda del trobament i els donarà al sacerdot. ¹⁵ El sacerdot oferirà un dels ocells com a sacrifici pel pecat i oferirà l'altre en holocaust. El sacerdot farà a favor d'ell, davant el Senyor, el ritu d'expiació per la pèrdua seminal.

b. Casos habituals

¹⁶ »Quan un home tingui una pol·lució, es rentarà amb aigua tot ell i quedarà impur fins al vespre. ¹⁷ Si ha caigut líquid seminal damunt qualsevol roba o pell, hauran de ser rentades i quedaran impures fins al vespre. ¹⁸ Quan un home i una dona han tingut relacions sexuals, s'hauran de rentar amb aigua tots dos i quedaran impurs fins al vespre. ¹⁹ Quan una dona ha tingut la regla, quedarà impura durant set dies; tothom qui la toqui quedarà impur fins al vespre. ²⁰ Qualsevol indret on jegui o s'assegui durant la seva menstruació, quedarà impur. ²¹ Tothom qui toqui el seu llit, s'haurà de rentar la roba, es rentarà amb aigua ell mateix i quedarà impur fins al vespre. ²² Tothom qui toqui un seient on ella s'hagi assegut, s'haurà de rentar la roba, es rentarà amb aigua ell mateix i quedarà impur fins al vespre. ²³ Si algú toca qualsevol cosa que hi hagi sobre el llit o sobre el seient que la dona ha ocupat, pel fet d'haver-ho tocat quedarà impur fins al vespre. ²⁴ Si un home jeu amb ella, la dona li encomanarà la impuresa de la seva menstruació, quedarà impur durant set dies i també deixarà impur qualsevol llit on ell s'ajegui.

²⁵ »Quan una dona perdi sang durant molts dies, fora del temps de la seva menstruació, o quan la pèrdua s'allarga més del temps normal, quedarà impura tants dies com duri l'hemorràgia, igual com quan té la menstruació. ²⁶ Tot llit on jegui, tot seient on s'assegui mentre li duri la pèrdua de sang serà impur, igual com si tingués la menstruació.

²⁷ Tothom qui toqui aquestes coses quedarà impur; s'haurà de rentar la roba, es rentarà amb aigua ell mateix i quedarà impur fins al vespre.

²⁸ »Quan l'hemorràgia se li hagi aturat, ella comptarà set dies i, per tal de purificar-se, ²⁹ el dia vuitè prendrà dues tórtres o dos colomins i els durà al sacerdot a l'entrada de la tenda del trobament. ³⁰ El sacerdot oferirà un dels ocells com a sacrifici pel pecat i oferirà l'altre en holocaust. Després farà a favor d'ella, davant el Senyor, el ritu d'expiació per la impuresa de la seva hemorràgia.

³¹ »Advertiu els israelites de les seves impureses, perquè no morin si amb les seves impureses profanen el meu tabernacle on jo habito enmig d'ells. ³² Aquesta és la llei sobre l'home que té una pol·lució que el deixa impur, ³³ sobre la menstruació de la dona, sobre les pèrdues seminals de l'home o les pèrdues de sang de la dona, i sobre l'home que jeu amb una dona que es troba en estat d'impuresa ritual.

5. El gran dia de l'Expiació

16

¹ Després de la mort dels dos fills d'Aaron, que van morir mentre presentaven al Senyor la seva ofrena, el Senyor va parlar encara a Moisès. ² El Senyor li digué:

--Comunica al teu germà Aaron que no entri quan li sembli dintre el lloc més sant, darrere la cortina interior, davant la coberta de l'arca, perquè no mori quan jo manifesti la meva presència en el núvol sobre la coberta de l'arca.

³ »Quan haurà d'entrar dintre el lloc més sant, prendrà un vedell ja fet per oferir-lo en sacrifici pel pecat, i un moltó.

⁴ Es posarà la túnica sagrada de lli i la roba interior de lli, se cenyirà la faixa de lli i es lligarà la cabellera amb la cinta de lli. Es tracta de vestidures sagrades i, per tant, se les posarà després d'haver-se rentat el cos ritualment amb aigua.

⁵ »De part de la comunitat dels israelites rebrà dos bocs destinats al sacrifici pel pecat i un moltó destinat a l'holocaust. ⁶ Aaron oferirà un vedell en sacrifici pel propi pecat, i expiarà així per ell i per la seva família. ⁷ Acabat prendrà els dos bocs i els presentarà davant el Senyor, a l'entrada de la tenda del trobament; ⁸ llavors tirarà les sorts per saber quin dels dos bocs serà per al Senyor i quin per a Azazel. ⁹ Prendrà el boc a qui ha tocat de ser per al Senyor i l'oferirà en sacrifici pel perdó del pecat. ¹⁰ Després presentarà viu davant el Senyor el boc a qui ha tocat de ser per a Azazel, per fer sobre ell el ritu d'expiació abans d'aviar-lo cap a Azazel, al desert.

¹¹ »Aaron, doncs, oferirà el seu vedell com a sacrifici pel pecat, i expiarà així per ell i per la seva família. Degollarà el seu vedell en sacrifici pel propi pecat. ¹² Omplirà després un encenser amb brases preses de l'altar situat davant el Senyor, agafarà dos bons grapats d'encens aromàtic en pols, i ho durà darrere la cortina interior. ¹³ Allà, davant el

Senyor, tirarà l'encens damunt les brases, perquè el núvol d'encens cobreixi la coberta de l'arca de l'aliança. Així Aaron no s'exposarà a la mort. ¹⁴ Seguidament prendrà sang del vedell, i amb el dit farà una aspersió damunt el costat oriental de la coberta i set aspersions al seu davant. ¹⁵ Acabat, degollarà el boc del sacrifici pel pecat del poble, en durà la sang darrere la cortina interior i farà igual que amb la sang del vedell, és a dir, aspergirà amb aquesta sang el damunt i el davant de la coberta. ¹⁶ Així expiarà, traient-los del lloc més sant, totes les impureses, les infidelitats i els pecats dels israelites.

»Igual farà amb la resta de la tenda del trobament, que és enmig d'ells i de les seves impureses. ¹⁷ Des del moment en què Aaron entrarà dintre el lloc més sant per fer el ritu d'expiació fins que en sortirà, no hi haurà ningú a la tenda del trobament. Quan Aaron haurà expiat per ell, per la seva família i per tota la comunitat d'Israel, ¹⁸ sortirà de la tenda cap a l'altar, situat davant el Senyor, i farà el ritu d'expiació per l'altar. Prendrà sang del vedell i del boc i untarà els quatre angles de l'altar. ¹⁹ Després farà amb el dit set aspersions de sang sobre l'altar. Així el purificarà de les impureses dels israelites i li restituirà el seu caràcter sagrat.

²⁰ »Quan Aaron haurà acabat el ritu d'expiació del lloc més sant, de la tenda del trobament i de l'altar, farà dur el boc viu. ²¹ Li posarà les dues mans sobre el cap, bo i confessant totes les culpes, les infidelitats i els pecats dels israelites. Així les posarà sobre el cap del boc. Després l'aviarà cap al desert, portat per un home amb aquesta missió. ²² El boc s'emportarà totes les culpes dels israelites a una terra desolada.

»Quan haurà aviat el boc cap al desert, ²³ Aaron anirà a la tenda del trobament, es traurà les vestidures de lli que s'havia posat per entrar dintre el lloc més sant i les deixarà a la tenda. ²⁴ Es rentarà amb aigua en un lloc sagrat. Acabat es posarà les seves altres vestidures i sortirà per oferir el seu holocaust i l'holocaust del poble; farà l'expiació per ell i pel poble, ²⁵ i cremarà sobre l'altar el greix de les víctimes ofertes com a sacrifici pel pecat. ²⁶ L'home que haurà portat el boc a Azazel es rentarà la roba, es rentarà amb aigua ell mateix, i així podrà entrar al campament. ²⁷ El vedell i el boc oferts com a sacrifici pel pecat, amb la sang dels quals s'haurà fet l'expiació a l'interior del lloc més sant, seran trets fora del campament, i en cremaran la pell, la carn i els excrements. ²⁸ L'home encarregat de cremar-ho es rentarà després la roba, es rentarà amb aigua ell mateix, i així podrà entrar al campament.

²⁹ »Tant vosaltres, els nadius israelites, com els estrangers que resideixen enmig vostre, observareu perpètuament aquesta prescripció: el dia deu del mes setè dejunareu i no fareu cap mena de treball. ³⁰ Aquest dia faran a favor vostre el ritu d'expiació que us purifica: aquest dia sereu purificats de tots els vostres pecats davant el Senyor. ³¹ És un gran dia de repòs, un dia de dejuni. Observareu perpètuament aquesta prescripció.

³² »El sacerdot que haurà estat ungit i haurà rebut la investidura per a succeir el seu pare com a gran sacerdot, farà l'expiació. Es posarà les vestidures sagrades de lli, ³³ per a fer l'expiació del lloc més sant, de la resta de la tenda del trobament i de l'altar, i també per a expiar pels sacerdots i per tot el poble que forma la comunitat d'Israel.

³⁴ »Haureu d'observar perpètuament aquesta prescripció: una vegada l'any celebrareu l'expiació per tots els pecats dels israelites.

I Aaron va complir tot el que el Senyor havia ordenat a Moisès.

El codi de Santedat ([17-26](#))

1. Normes sobre la sang

17

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Comunica a Aaron, als seus fills i a tots els israelites aquests manaments:

³ »Si un israelita immola un toro, un anyell o un cabrit, dins o fora del campament, ⁴ i no el porta a l'entrada de la tenda del trobament, per presentar-lo com a ofrena al Senyor davant el seu tabernacle, aquest home serà culpable d'haver vessat la sang d'un ésser vivent i serà exclòs del seu poble. ⁵ Així, doncs, els israelites han de portar al sacerdot els animals que sacrificarien en ple camp, i els han d'oferir al Senyor com a sacrifici de comunió, a l'entrada de la tenda del trobament. ⁶ El sacerdot aspergirà amb la sang l'altar del Senyor, a l'entrada de la tenda del trobament, i hi farà cremar el greix com a ofrena d'olor agradable al Senyor. ⁷ Que mai més no tornin a oferir sacrificis als ídols en forma de boc, darrere els quals es prostitueixen. És una prescripció perpètua per a vosaltres i per a totes les generacions.

⁸ »Si un israelita o un immigrant que resideix entre vosaltres ofereix un holocaust o un altre sacrifici, ⁹ i no porta l'animal a l'entrada de la tenda del trobament per oferir-lo al Senyor, aquest home serà exclòs del poble d'Israel.

¹⁰ »Si un israelita o un immigrant que resideix entre vosaltres menjava sang de qualsevol animal, jo em posaria contra ell i l'exclouria del seu poble. ¹¹ Perquè la vida de tot ésser vivent està en la sang. Jo us concedo de

versar la sang sobre l'altar perquè expieu per les vostres vides: la sang permet d'expiar, perquè oferir la sang és oferir una vida. ¹² Per això he dit als israelites: "Ningú de vosaltres ni cap immigrant que resideixi entre vosaltres no ha de menjar la sang."

¹³ »Si un israelita o un immigrant que resideix entre vosaltres caça un animal o un ocell dels que es poden menjar, que en vessi la sang i la cobreixi amb terra. ¹⁴ Perquè la vida de tot ésser vivent està en la seva sang; per això he dit als israelites: "No mengeu la sang de cap animal, perquè la vida de tot ésser vivent està en la sang. Qui en mengi serà exclòs del poble d'Israel."

¹⁵ »Si algú, nadiu israelita o immigrant, menja carn d'un animal mort naturalment o destrossat per una bèstia salvatge, s'haurà de rentar els vestits, es rentarà amb aigua ell mateix i quedarà impur fins al vespre. Després quedarà pur. ¹⁶ Si no es renta ell mateix ni renta els seus vestits, portarà el pes de la seva culpa.

2. Relacions sexuals prohibides

18

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Comunica això als israelites:

»Jo sóc el Senyor, el vostre Déu. ³ No imiteu les pràctiques del país d'Egipte, on heu viscut, ni les del país de Canaan, on us faré entrar; no seguiu els costums d'aquests pobles. ⁴ Compliu les meves decisions, observeu i seguiu els meus decrets. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

⁵ »Observeu els meus decrets i les meves decisions. L'home que els compleix hi trobarà la vida. Jo sóc el Senyor.

⁶ »Que ningú de vosaltres no s'acosti a cap parent pròxim per tenir-hi relacions sexuals. Jo sóc el Senyor.

⁷ »No deshonris el teu pare tenint relacions amb la teva mare. És la teva mare: no la deshonris.

⁸ »No tinguis relacions amb cap de les dones del teu pare: també el deshonraries a ell.

⁹ »No tinguis relacions amb la teva germanastra de part de pare o de mare, encara que no hagi nascut a casa: no la deshonris.

¹⁰ »No tinguis relacions amb la filla d'un fill o d'una filla teva: seria la teva pròpia deshonra.

¹¹ »No tinguis relacions amb la filla d'una dona del teu pare. Nascuda del teu pare, és germanastra teva.

¹² »No tinguis relacions amb la germana del teu pare. És una parenta pròxima d'ell.

¹³ »No tinguis relacions amb la germana de la teva mare. És una parenta pròxima d'ella.

¹⁴ »No deshonris el germà del teu pare tenint relacions amb la seva muller. És tia teva.

¹⁵ »No tinguis relacions amb la teva nora. És la muller del teu fill: no hi tinguis relacions.

¹⁶ »No tinguis relacions amb la teva cunyada. És la muller del teu germà.

¹⁷ »No prenguis per mullers una dona i la seva filla, ni tampoc la filla del seu fill o de la seva filla. Són parentes pròximes d'ella: seria un incest.

¹⁸ »No prenguis per muller la germana de la teva dona mentre aquesta visqui: les relacions amb ella provocarien rivalitats.

¹⁹ »No t'acostis a una dona durant la menstruació. És ritualment impura.

²⁰ »No jegis amb la dona d'algú del teu poble d'Israel: quedaries impur.

²¹ »No sacrificis cap fill teu cremant-lo en honor de Moloc: profanaries el nom del teu Déu. Jo sóc el Senyor.

²² »No jegis amb un altre home com es fa amb una dona: és una cosa abominable.

²³ »No jegis amb una bèstia: quedaries impur. Que cap dona no s'ofereixi per acoblar-se amb una bèstia: és una perversió.

²⁴ »No us feu impurs amb cap d'aquestes pràctiques. Això és el que fan les nacions que jo expulsaré de davant vostre. ²⁵ El seu país ha quedat impur. Per això els demanaré comptes d'aquestes culpes, i el país vomitarà els seus habitants.

²⁶ »Vosaltres, en canvi, tant els nadius com els immigrants que resideixin enmig vostre, observeu els meus decrets i les meves decisions i no cometeu cap d'aquestes coses abominables. ²⁷ Els habitants que vivien al país abans de vosaltres les van cometre, i el país va quedar impur. ²⁸ No torneu a profanar-lo, perquè el país no us vomiti també a vosaltres, com va vomitar la nació que us va precedir. ²⁹ Perquè tothom qui cometi aquestes abominacions serà exclòs del poble d'Israel.

³⁰ »Observeu, doncs, tot el que jo us mando; no seguiu cap d'aquestes pràctiques abominables que s'hi feien abans de vosaltres. No us hi feu impurs també vosaltres. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

3. Les conseqüències de la santedat de Déu

19

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Comunica això a tota la comunitat dels israelites:

»Sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, sóc sant.

³ »Que tothom respecti la seva mare i el seu pare.

»Guardeu el repòs dels meus dies festius. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

⁴ »No us decanteu cap als ídols, no us fabriqueu déus de fosa. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

⁵ »Quan oferiu al Senyor un sacrifici de comunió, feu-ho de manera que el Senyor es complagui en vosaltres.

⁶ Mengeu la carn el mateix dia del sacrifici i l'endemà, però el tercer dia cremeu tot el que en quedi. ⁷ Si algú en menjava el tercer dia, jo no m'hi complauria; aquesta carn és com si fos carronya. ⁸ El qui en mengés portaria el pes de la seva culpa, perquè profanaria una cosa consagrada a mi, el Senyor, i seria exclòs del poble d'Israel.

⁹ »Quan segueu els sembrats, no arribeu fins a la partió del camp ni recolliu les espigolalles. ¹⁰ I en la verema, igualment: no esgotimeu la vinya ni recolliu els grans que han caigut. Deixeu-ho per als pobres i els immigrants. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

¹¹ »No robeu. No mentiu ni us comporteu falsament amb algú del poble. ¹² No jureu en fals pel meu nom. Seria profanar el nom del teu Déu. Jo sóc el Senyor.

¹³ »No explotis el teu proïme ni li prenguis allò que és seu. No retinguis fins l'endemà la paga del jornal. ¹⁴ No insultis un sord ni facis la traveta a un cec. Pensa que el teu Déu ho veu tot. Jo sóc el Senyor.

¹⁵ »En els judicis, no donis sentències injustes. No siguis parcial a favor dels pobres ni afalaguis els poderosos. Fes justícia a tothom. ¹⁶ No vagis a escampar calúmnies entre els teus parents. No et presentis com a testimoni buscant la mort del teu proïme. Jo sóc el Senyor.

¹⁷ »No covis odi contra el teu germà, però corregeix, si cal, el teu proïme; així no et faràs responsable del seu pecat. ¹⁸ No siguis venjatiu ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. Jo sóc el Senyor.

¹⁹ »Guardeu també aquestes lleis:

»No aparellis dos animals d'espècies diferents, no sembris el teu camp amb dues classes de llavor ni duguis vestits de roba teixida amb dues menes de fibra.

²⁰ »Si un home té relacions sexuals amb una esclava que és concubina d'un altre i que no ha estat ni rescatada ni alliberada, després d'investigar el cas haurà de pagar una indemnització. Però no seran condemnats a mort, ja que ella encara és esclava. ²¹ L'home oferirà a l'entrada de la tenda del trobament un moltó com a sacrifici de reparació.

²² El sacerdot, amb aquest sacrifici de reparació, farà el ritu d'expiació pel pecat que aquell home ha comès; i així obtindrà el perdó del seu pecat.

²³ »Quan entreu a la terra promesa i plantareu arbres fruiters de tota mena, tingueu per profans els seus fruits durant tres anys; no en mengeu. ²⁴ Tots els fruits que produiran el quart any, consagreu-los al Senyor amb cants de lloança. ²⁵ A partir del cinquè any podreu menjar-ne els fruits. Si ho feu així tindreu millors collites. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

²⁶ »No mengeu la carn damunt el lloc mateix on heu vessat la sang. No practiqueu les arts d'endevinar ni els encanteris. ²⁷ No us retalleu tot al volt les vores de la cabellera ni us afaiteu els costats de la barba. ²⁸ No us feu incisions en senyal de dol per un difunt ni us feu gravar cap mena de tatuatge. Jo sóc el Senyor.

²⁹ »No profanis la teva filla dedicant-la a la prostitució: el país acabaria prostituint-se i es cobriria d'infàmia.

³⁰ »Guardeu el repòs dels meus dies festius i reverencieu així el meu santuari. Jo sóc el Senyor.

³¹ »No acudiu als nigromants ni consulteu els endevins, perquè quedaríeu impurs. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

³² »Aixeca't al davant de l'ancià i honora els seus cabells blancs; així reverenciaràs el teu Déu. Jo sóc el Senyor.

³³ »Quan un immigrant vingui a instal·lar-se al costat vostre, en el vostre país, no l'exploteu. ³⁴ Al contrari, considereu-lo com un nadiu, com un de vosaltres. Estima'l com a tu mateix, que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

³⁵ »No falsegeu els judicis, ni les mides, ni els pesos o les mesures. ³⁶ Tingueu balances exactes, pesos exactes, mesures exactes. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu, que us he fet sortir del país d'Egipte.

³⁷ »Observeu tots els meus decrets i les meves decisions. Jo sóc el Senyor.

4. Disposicions penals

20

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Comunica això als israelites:

»Tothom, israelita o immigrant resident a Israel, que doni un fill seu en sacrifici en honor de Moloc, serà condemnat a mort. La gent del país l'ha d'apedregar. ³ Jo mateix em giraré contra aquest home i l'exclouré del seu poble d'Israel, perquè, oferint un fill a Moloc, ha fet impur el meu santuari i ha profanat el meu sant nom. ⁴ Si la gent del país tanca els ulls davant l'home que dona un fill seu a Moloc, i no el condemna a mort, ⁵ jo mateix em giraré contra ell i contra la seva família i l'exclouré del seu poble d'Israel, amb tots els qui, com ell, es prostitueixin donant culte a Moloc.

⁶ »També em giraré contra el qui consulti nigromants i endevins; seria com prostituir-se donant culte a altres déus. Jo l'exclouré del poble d'Israel.

⁷ »Manteniu-vos sants, i sereu sants, perquè jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

⁸ »Compliu les meves prescripcions i poseu-les en pràctica. Jo, el Senyor, us santifico.

⁹ »Qui maleeixi el pare o la mare serà condemnat a mort. És el responsable de la seva pròpia mort: havia maleït els seus pares.

¹⁰ »Si algú comet adulteri amb la muller d'un altre, tant l'adúlter com l'adúltera seran condemnats a mort.

¹¹ »Si algú jeu amb una de les dones del seu pare, deshonrant així el seu propi pare, tots dos seran condemnats a mort. Són responsables de la seva pròpia mort.

¹² »Si algú jeu amb la seva nora, tots dos seran condemnats a mort. Han comès una perversió. Són responsables de la seva pròpia mort.

¹³ »Si un home jeu amb un altre home com es fa amb una dona, tots dos cometen una acció abominable. Seran condemnats a mort. Són responsables de la seva pròpia mort.

¹⁴ »Si un home pren per mullers una filla i la seva mare, comet una infàmia. Tant ell com elles seran cremats vius. Així s'evitarà que aquesta infàmia es propagui entre vosaltres.

¹⁵ »Si un home jeu amb una bèstia, serà condemnat a mort. Mateu també la bèstia.

¹⁶ »Si una dona intenta d'acoblar-se amb una bèstia, mata la dona i la bèstia. Seran condemnats a mort. Han merescut la seva pròpia mort.

¹⁷ »Si un home pren per muller la seva germanastra de part de pare o de mare, la veu nua i ella el veu nu, és cosa vergonyosa. Seran exclosos en presència dels altres israelites. L'home que ha tingut relacions amb la seva germanastra portarà el pes de la seva culpa.

¹⁸ »Si algú jeu amb una dona durant la menstruació, tots dos seran exclosos del poble d'Israel: de comú acord, han deixat nua la font de la sang de la dona.

¹⁹ »No tinguis relacions amb la germana de la teva mare o del teu pare. Serien relacions amb una parenta pròxima. Tots dos portaran el pes de la seva culpa.

²⁰ »Si un home jeu amb la muller del seu oncle, deshonra el seu oncle. Tots dos portaran el pes del seu pecat i moriran sense fills.

²¹ »Si un home pren per muller la seva cunyada, comet una immoralitat. Dishonra el seu propi germà. No tindran fills.

Exhortació

²² »Compliu tots el meus decrets i les meves decisions i poseu-los en pràctica. Així no us vomitarà el país on jo us faré entrar perquè hi habiteu. ²³ No seguiu els costums dels pobles que jo expulsaré de davant vostre. Em repugna la seva manera de comportar-se. ²⁴ Per això us he dit: "Preneu possessió vosaltres del seu país, jo us el dono en heretat: és un país que regalima llet i mel." Jo sóc el Senyor, el vostre Déu, que us he separat dels altres pobles.

²⁵ També vosaltres separeu el bestiar pur de l'impur, els ocells purs dels impurs. No us feu detestables tocant o menjant bestiar, ocells o bestioles que s'arrosseguen per terra: jo els he posat a part perquè els tingueu per impurs.

²⁶ »Sigueu sants davant meu, perquè jo, el Senyor, sóc sant i us he separat dels altres pobles perquè fóssiu meus.

²⁷ »L'home o la dona que practiquin entre vosaltres la nigromància o les arts d'endevinar seran condemnats a mort. Moriran apedregats. Són responsables de la seva pròpia mort.

5. La santedat dels sacerdots

a. Normes referents a la vida dels sacerdots

21

¹ El Senyor va dir a Moisès:

--Digues als sacerdots, descendents d'Aaron:

»Cap sacerdot no s'ha de fer impur acostant-se al cadàver d'un parent, ² llevat que sigui un parent pròxim: la mare, el pare, el fill, la filla o bé el germà. ³ Però si és una germana soltera, també es podrà fer impur: és una parenta pròxima que encara no ha estat donada a cap home. ⁴ Entre la seva parentela no s'ha de fer impur a la lleugera; seria indigne d'ell. ⁵ Els sacerdots no es raparan el cap, no s'afaitaran els costats de la barba ni es faran incisions al cos. ⁶ Són consagrats al seu Déu i no han de profanar el seu nom. Ells ofereixen la part dels sacrificis cremats en honor del Senyor, l'aliment que pertany al seu Déu. S'han de mantenir en estat de santedat.

⁷ »El sacerdot no prendrà per muller una prostituta, una violada o una dona repudiada pel marit, ja que tot sacerdot és consagrat al seu Déu. ⁸ Que tothom respecti la santedat del sacerdot, perquè ell ofereix l'aliment que pertany al teu Déu. Que tothom tingui per sant el sacerdot, perquè jo, el Senyor, que us santifico, sóc sant.

⁹ »Si la filla d'un sacerdot es deshonra prostituint-se, profana la santedat del seu pare. Cremeu-la.

¹⁰ »El gran sacerdot, el primer entre els seus germans sacerdots, ha estat consagrat amb l'oli de la unció vessat sobre el seu cap i ha rebut el ritu de la investidura sacerdotal per a poder-se revestir amb els ornaments sagrats. No es deslligarà la cabellera ni s'esquinçarà els vestits en senyal de dol. ¹¹ No s'acostarà a cap cadàver, no es farà impur ni tan sols acostant-se al cadàver del seu pare o de la seva mare; ¹² no deixarà en aquest cas el lloc sagrat per no profanar el santuari del seu Déu, ja que té per diadema l'oli de la unció del seu Déu. Jo sóc el Senyor.

¹³ »Prendrà per muller una dona encara verge. ¹⁴ No podrà casar-se amb una viuda, una repudiada, una violada o una dona que s'ha deshonrat prostituint-se. Escollirà per esposa una dona verge de família sacerdotal, ¹⁵ per no introduir en el seu llinatge una descendència profana. Jo, el Senyor, el santifico.

b. Casos d'impediment per al sacerdoci

¹⁶ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

¹⁷ --Comunica això a Aaron:

»Mai cap dels teus futurs descendents que tingui un defecte físic no podrà acostar-se a l'altar per oferir l'aliment que pertany al seu Déu: ¹⁸ ni un cec, ni un coix, ni un que tingui el nas aixafat o les orelles deformades, ¹⁹ o la cama o el braç trencats, ²⁰ ni un que sigui geperut o raquític, o malalt dels ulls o de la pell, amb sarna o tinya, o un castrat.

²¹ Cap dels descendents del sacerdot Aaron que tingui un defecte físic no s'atansarà a l'altar per oferir les parts dels sacrificis cremades en honor del Senyor. Té un defecte i no s'ha d'atansar a oferir l'aliment que pertany al seu Déu.

²² Podrà menjar del que pertany al seu Déu, tant de les ofrenes molt santes com de les santes; ²³ però, per raó del seu defecte, no ha d'entrar davant la cortina interior ni s'ha d'acostar a l'altar. Així no profanarà les meves coses santes, perquè jo, el Senyor, les santifico.

²⁴ Moisès va comunicar tot això a Aaron, als seus fills i a tots els israelites.

c. Condicions per a poder menjar les ofrenes santes

22

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Explica a Aaron i als seus fills en quins casos, per no profanar el meu sant nom, s'han d'abstenir de les ofrenes santes que els israelites em consagren. Jo sóc el Senyor. ³ Digues-los això:

»En les generacions futures, aquell descendent vostre que s'acosti, en estat d'impuresa ritual, a les ofrenes santes que els israelites consagren al Senyor, serà exclòs del meu servei. Jo sóc el Senyor. ⁴ Cap sacerdot descendent d'Aaron, que estigui malalt de lepra o de pèrdua seminal, no menjarà cap ofrena santa mentre no hagi quedat pur. Això val igualment per al sacerdot que es troba en estat d'impuresa pel contacte amb alguna cosa o amb algú que ha tocat un cadàver, o bé per una pol·lució, ⁵ o bé pel contacte amb una bestiola o amb un home que l'hagin pogut fer impur amb qualsevol mena d'impuresa. ⁶ Aquest sacerdot quedarà impur fins al vespre i no menjarà cap ofrena santa mentre no s'hagi rentat amb aigua. ⁷ Des de la posta del sol, quedarà pur i podrà menjar de l'ofrena santa, que

és l'aliment reservat als sacerdots. ⁸ Cap sacerdot no menjarà carn d'un animal mort naturalment o destrossat per una bèstia salvatge: quedaria impur. Jo sóc el Senyor.

⁹ »Que els sacerdots observin les meves prescripcions i no es carreguin el pes d'un pecat que els portaria la mort, per la profanació d'una ofrena santa. Jo, el Senyor, els santifico.

¹⁰ »Ningú que no sigui de les famílies sacerdotals no menjarà aliments consagrats: ni un hoste del sacerdot ni un jornal·ler seu no en menjaran. ¹¹ Però si un sacerdot amb els seus diners compra un esclau, aquest podrà menjar-ne, igual que els esclaus nascuts a casa seva. ¹² Si la filla d'un sacerdot es casa amb un que no és de família sacerdotal, no podrà menjar de la porció reservada de les ofrenes santes. ¹³ Però si queda viuda o és repudiada sense tenir fills, i torna a viure a la casa paterna com abans de casar-se, podrà menjar dels aliments del seu pare. Ningú no pot menjar aliments consagrats si no és de família sacerdotal.

¹⁴ »Si algú, sense adonar-se'n, ha menjat una part reservada de les ofrenes santes, restituirà al sacerdot l'equivalent del que ha pres i hi afegirà una cinquena part.

¹⁵ »Els sacerdots no poden profanar les ofrenes santes que els israelites han reservat per al Senyor. ¹⁶ Si ho fessin, els israelites portarien el pes d'una culpa que exigiria una reparació. Jo, el Senyor, santifico les ofrenes.

6. Animals destinats als sacrificis

¹⁷ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

¹⁸ --Comunica això a Aaron, als seus fills i a tots els israelites:

»Si un israelita o un immigrant que resideix a Israel, en compliment d'un vot o com a ofrena voluntària, vol oferir un holocaust al Senyor ¹⁹ per obtenir el seu favor, ha d'oferir un mascle sense cap defecte, escollit d'entre els vedells, els anyells o els cabrits. ²⁰ No ofereu cap animal tarat: ell no us l'acceptaria.

²¹ »Si algú, en compliment d'un vot o com a ofrena voluntària, vol oferir al Senyor un sacrifici de comunió per obtenir el seu favor, ha d'oferir un animal del bestiar gros o del menut, sense cap defecte, sense cap tara. ²² No presenteu al Senyor cap animal cec o esguerrat, mutilat, purulent, sarnós o tinyós; no els poseu sobre l'altar com a ofrena cremada en honor del Senyor. ²³ Com a ofrena voluntària pots presentar un vedell o un cabrit esquifits o deformes; però, en compliment d'un vot, no serien acceptats. ²⁴ No ofereu al Senyor cap animal amb els testicles masegats, aixafats, trencats o tallats. No els ofereu al Senyor quan sereu al vostre país. No ho feu mai. ²⁵ No accepteu cap d'aquests animals de part d'un estranger per oferir-los com a aliment que pertany al vostre Déu. Els han mutilat i són defectuosos. El vostre sacrifici no seria acceptat.

²⁶ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

²⁷ --Quan neixi un vedell, un anyell o un cabrit, es quedaran amb la mare una setmana. A partir del vuitè dia, ja poden ser acceptats com a ofrena cremada en honor del Senyor. ²⁸ Però no immoleu el mateix dia una vaca o una ovella amb la seva cria.

²⁹ »Quan ofereu al Senyor un sacrifici d'acció de gràcies, ofereu-lo de manera que pugui ser acceptat per ell.

³⁰ Mengeu-ne la carn el mateix dia, sense deixar-ne res per a l'endemà. Jo sóc el Senyor.

Exhortació

³¹ »Compliu els meus preceptes i poseu-los en pràctica. Jo sóc el Senyor. ³² No profaneu el meu sant nom; entre vosaltres, els israelites, vull ser santificat. Jo, el Senyor, us santifico. ³³ Jo us he fet sortir del país d'Egipte a fi de ser el vostre Déu. Jo sóc el Senyor.

7. Calendari de les festes d'Israel

23

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Comunica això als israelites:

»En les festes del Senyor convocareu els israelites a aplec sagrat. Els hi convocareu en les festes següents:

a. El dissabte

³ »Tens sis dies per a treballar, però el setè dia és dissabte, dia de repòs amb aplec sagrat. No feu cap treball. És dia de repòs dedicat al Senyor arreu on habiteu.

⁴ »Aquestes són les altres festes del Senyor, els aplecs sagrats a què heu de convocar els israelites en les dates prescrites:

b. La Pasqua i la festa dels Àzims

⁵ »El capvespre del dia catorze del primer mes celebrareu la Pasqua en honor del Senyor. ⁶ El dia quinze del mateix mes començarà la festa dels Àzims en honor del Senyor. Durant set dies heu de menjar el pa sense llevat. ⁷ El primer dia és per a vosaltres un dia d'aplec sagrat: no heu de fer cap mena de treball. ⁸ Cremareu ofrenes en honor del Senyor cada dia de la setmana. El setè dia torna a ser un dia d'aplec sagrat: no heu de fer cap mena de treball.

c. La festa de la primera garba

⁹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

¹⁰ --Comunica això als israelites:

»Quan entrareu al país que jo us dono i començareu la sega, porteu als sacerdots la primera garba, les primícies de la collita. ¹¹ El sacerdot presentarà la garba davant el Senyor l'endemà del dissabte, i així el Senyor es complaurà en vosaltres. ¹² El mateix dia que haureu presentat la garba, oferiu al Senyor en holocaust un anyell d'un any sense cap defecte. ¹³ Presentareu també una ofrena de sis quilos de flor de farina pastada amb oli; és una ofrena d'olor agradable, cremada en honor del Senyor; l'acompanyareu amb una libació d'un litre de vi.

¹⁴ »No menjareu, d'aquesta collita, ni pa, ni espigues torrades, ni gra novell, fins que haureu presentat l'ofrena al vostre Déu. Observeu perpètuament aquesta llei per totes les generacions, arreu on habiteu.

d. La festa de Pentecosta o de les Setmanes

¹⁵ »Des del dia que presentareu solemnement la primera garba, l'endemà del dissabte, compteu set setmanes senceres. ¹⁶ D'aquesta manera, fins l'endemà del setè dissabte comptareu cinquanta dies. El dia que fa cinquanta presentareu al Senyor una ofrena de la nova collita: ¹⁷ des d'arreu on habitareu porteu dos pans per presentar-los solemnement; cada pa serà preparat amb sis quilos de flor de farina i serà cuit amb llevat. Són les primícies per al Senyor. ¹⁸ A més dels pans, oferiu en holocaust al Senyor set anyells d'un any sense cap defecte, un vedell i dos moltons, amb l'ofrena de flor de farina i les libacions corresponents: són ofrenes d'olor agradable, cremades en honor del Senyor. ¹⁹ Oferiu també un boc en sacrifici pel pecat i dos anyells d'un any en sacrifici de comunió.

²⁰ Juntament amb els pans de les primícies, el sacerdot oferirà el boc i els dos anyells, amb el ritu de presentació davant el Senyor. Aquestes ofrenes són la porció santa del Senyor reservada al sacerdot. ²¹ El mateix dia convoqueu per a vosaltres un aplec sagrat: no us heu d'ocupar en cap mena de treball. Observeu perpètuament aquesta llei per totes les generacions, arreu on habiteu.

²² »Quan segueu els sembrats, no arribeu fins a la partió del camp ni recolliu les espigolalles: deixa-ho per als pobres i els immigrants. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

e. El dia primer del mes setè

²³ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

²⁴ --Comunica això als israelites:

»El dia primer del mes setè observeu un dia de repòs, un dia de commemoració, anunciada a toc de corn. És un dia d'aplec sagrat. ²⁵ No feu cap mena de treball i presenteu una ofrena que serà cremada en honor del Senyor.

f. El dia de l'Expiació

²⁶ El Senyor va parlar encara a Moisès:

²⁷ --El dia deu del mes setè és el dia de l'Expiació. Convoqueu un aplec sagrat, dejuneu i presenteu una ofrena que serà cremada en honor del Senyor. ²⁸ Aquell dia no heu de fer cap mena de treball, perquè és el dia de l'expiació de les culpes, el dia que es fa a favor vostre el ritual d'expiació davant el Senyor, el vostre Déu. ²⁹ Aquell dia, tothom qui no dejuni serà exclòs del poble d'Israel. ³⁰ I jo mateix faré desaparèixer d'enmig d'Israel tot aquell qui faci algun treball aquell dia. ³¹ No feu cap mena de treball. Observeu perpètuament aquesta llei per totes les generacions, arreu on habiteu. ³² Per a vosaltres és un gran dia de repòs i de dejuni.

»Des del capvespre del dia nou fins al capvespre de l'endemà, guardareu el repòs.

g. La festa dels Tabernacles

³³ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

³⁴ --Comunica això als israelites:

»El dia quinze del mes setè comença la festa dels Tabernacles, dedicada al Senyor durant una setmana. ³⁵ El primer dia és dia d'aplec sagrat i no fareu cap mena de treball. ³⁶ Cremeu una ofrena en honor del Senyor cada dia de la setmana. El vuitè dia torna a ser per a vosaltres un dia d'aplec sagrat i tornareu a cremar una ofrena en honor

del Senyor. És l'aplec sagrat de cloenda: no heu de fer cap mena de treball.

³⁷ »Aquestes són les festes del Senyor en què convocareu els israelites a aplec sagrat i presentareu dons en honor del Senyor: presentareu holocaustos i ofrenes, sacrificis de comunió i libacions, segons el ritual de cada festa.

³⁸ Aquests sacrificis s'afegiran als que oferiu al Senyor cada dissabte i a tots els dons i sacrificis que pugueu oferir al Senyor voluntàriament o per complir un vot.

³⁹ »El dia quinze del mes setè, quan haureu recollit els fruits de la terra, celebrareu una setmana de festa en honor del Senyor. El primer i el vuitè dia seran dies de repòs. ⁴⁰ El primer dia fareu unes enramades amb fruits d'arbres bonics, amb palmes, amb brancatge d'arbres frondosos i de salzes dels torrents: celebren la festa amb alegria, durant una setmana, a la presència del Senyor, el vostre Déu. ⁴¹ De generació en generació celebren cada any aquesta festa de set dies dedicada al Senyor. Observeu perpètuament aquesta llei per totes les generacions.

Celebren la festa el mes setè: ⁴² durant set dies heu de viure en cabanes. Vosaltres, els nascuts a Israel, viureu en cabanes, ⁴³ perquè els vostres descendents sàpiguen que vaig fer viure en cabanes els israelites quan els vaig fer sortir d'Egipte. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

⁴⁴ Així Moisès va promulgar als israelites les festes del Senyor.

8. Altres prescripcions

a. El canelobre

24

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Mana als israelites que et proveeixin d'oli pur d'oliva, oli verge, per a alimentar perpètuament els gresols del canelobre. ³ Cada vespre Aaron prepararà els gresols a la tenda del trobament, davant la cortina que tanca l'arca de l'aliança, perquè cremin contínuament a la presència del Senyor, fins l'endemà al matí. És una llei perpètua per totes les generacions. ⁴ Aaron prepararà els gresols que hi ha en el canelobre d'or pur, a la presència del Senyor, perquè cremin cada nit.

b. Els pans d'ofrena

⁵ »Pren flor de farina i fes-ne coure dotze pans en forma de coca, de sis quilos cada un. ⁶ Col·loca'ls després sobre la taula d'or pur, en dues piles de sis, a la presència del Senyor. ⁷ Damunt de cada pila, posa-hi encens pur, per cremar-lo després en honor del Senyor. Aquest encens servirà, en comptes del pa, com a ofrena de memorial.

⁸ »Cada dissabte, perpètuament, s'hauran de presentar aquests pans a la presència del Senyor. És un deure dels israelites per sempre. ⁹ Aquests pans són per a Aaron i els seus descendents; se'ls menjaran en un lloc sant, perquè són una porció molt santa de les ofrenes cremades en honor del Senyor. Aquesta part els és reservada per sempre.

c. Un cas de blasfèmia

¹⁰ Hi havia entre els israelites un fill de mare israelita i de pare egipci. Un dia es va barallar amb un altre israelita al campament. ¹¹ El fill de mare israelita va blasfemar contra el Senyor i maleí el seu nom. El portaren a Moisès. La mare d'aquest home es deia Xelomit i era filla de Dibrí, de la tribu de Dan. ¹² Van deixar aquell home ben vigilat, esperant que el Senyor mateix pronunciés la sentència.

¹³ El Senyor va parlar llavors a Moisès. Li digué:

¹⁴ --Fes sortir aquest blasfem fora del campament. Que tots els qui l'han sentit blasfemar li posin les mans sobre el cap. I després tota la comunitat el farà morir apedregat. ¹⁵ Parla als israelites i digues-los:

»Tothom qui maleeixi el seu Déu es carregarà el pes del seu pecat. ¹⁶ Qui blasfemi contra el nom del Senyor serà condemnat a mort. Tota la comunitat l'apedregarà. Tant si és un immigrant com si és un nadiu israelita, morirà, perquè ha blasfemat contra el nom del Senyor.

¹⁷ »Qui mati un ésser humà serà condemnat a mort. ¹⁸ Qui mati l'animal d'un altre, l'ha de compensar amb un de viu: animal per animal.

¹⁹ »Al qui lesioni un seu company, li faran el mateix que ell ha fet: ²⁰ fractura per fractura, ull per ull, dent per dent. Li faran el mateix que ell ha fet a l'altre.

²¹ »Qui mati un animal ha de compensar-ho amb un altre. Però qui mati un home morirà.

²² »La legislació val tant per als immigrants com per als nadius israelites. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

²³ Moisès va comunicar tot això als israelites i ells van treure el blasfem fora del campament i l'apedregaren. Els

israelites van complir el que el Senyor havia manat a Moisès.

d. L'any sabàtic

25

¹ El Senyor va parlar a Moisès dalt de la muntanya del Sinai. Li digué:

² --Comunica això als israelites:

»Quan haureu entrat al país que jo us dono, deixeu reposar la terra cada set anys. És un any de repòs en honor del Senyor.

³ »Sembra el teu camp durant sis anys, esporga igualment durant sis anys la teva vinya i recull-ne el fruit. ⁴ Però l'any setè serà un any de repòs per a la terra, un any de repòs consagrat al Senyor: no sembris el camp ni esporguis la vinya; ⁵ no seguis el que creixi espontàniament després de l'última collita ni veremis els raïms dels ceps que no hauràs esporgat: és l'any de repòs per a la terra. ⁶ El fruit de la terra en repòs us servirà d'aliment, a tu, al teu servent i a la teva serventa, al teu jornalier i a l'immigrant, a tots els qui viuen a casa teva. ⁷ Allò que la terra produeixi servirà també d'aliment al teu bestiar i als animals feréstecs que hi hagi al teu país.

e. L'any jubilar

⁸ »Després compta set setmanes d'anys, és a dir, set vegades set anys, que són quaranta-nou anys. ⁹ Llavors, arribat el dia deu del mes setè, que és el dia de l'Expiació, fes que ressoni el corn per tot el país: ¹⁰ declareu sant l'any que fa cinquanta i proclameu la llibertat a tots els habitants del país. Aquest any serà l'any del jubileu: els qui s'havien venut el patrimoni, el recobraràn, i els qui s'havien venut ells mateixos, retornaran al seu clan. ¹¹ Cada cinquanta anys és un any jubilar: aquell any no sembrareu, ni segareu el que haurà crescut espontàniament, ni veremareu els raïms dels ceps que no haureu esporgat, ¹² perquè és l'any del jubileu, un any sant: mengeu el que creixi als camps.

¹³ »Aquest any del jubileu cadascú recobrarà el patrimoni que s'havia venut. ¹⁴ Per això, en les operacions de compra i venda, que ningú no perjudiqui un altre germà israelita. ¹⁵ Compreu o veneu tenint en compte els anys transcorreguts des del darrer jubileu i el nombre de collites anyals que hi haurà fins al jubileu vinent: ¹⁶ el preu de les terres serà més alt com més anys faltin, i més baix, si en falten pocs, ja que de fet només compreu i veneu un cert nombre de collites. ¹⁷ Ningú no ha de perjudicar l'altre. Reverencieu el vostre Déu. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

¹⁸ »Compliu els meus decrets, observeu les meves decisions i habitareu segurs en el vostre país. ¹⁹ La terra donarà els seus fruits, menjareu fins a saciar-vos i podreu viure segurs al país.

²⁰ »Potser us preguntareu: "Què menjarem l'any setè si no podem sembrar ni collir?" ²¹ Sapigueu que l'any sisè us enviaré la meva benedicció perquè la terra produeixi la collita necessària per a tres anys. ²² L'any vuitè tornareu a sembrar els vostres camps, però encara menjareu de l'última collita, fins que arribi la collita de l'any novè.

f. El dret de rescat de les terres

²³ »Les terres no es poden vendre definitivament, perquè tot el país és meu, i per a mi vosaltres no sou més que uns immigrants i uns forasters. ²⁴ Per això, de totes les terres del vostre patrimoni, en mantindreu el dret de rescat.

²⁵ »Si un dels teus germans israelites cau en la misèria i ven part de les terres que formen el seu patrimoni, el seu parent més pròxim té dret a rescatar allò que l'altre ha venut. ²⁶ Si algú no té cap parent que li ho rescati, però troba els mitjans per a rescatar-ho ell mateix, ²⁷ descomptarà els anys passats des de la venda i pagarà al comprador el valor de les anyades que resten fins al jubileu: així recobrarà el seu patrimoni. ²⁸ Però si no troba els mitjans per a pagar aquestes anyades, la part que va vendre quedarà en poder del comprador fins a l'any del jubileu. Llavors el venedor recobrarà el seu patrimoni.

²⁹ »Si algú ven una casa habitable dins una ciutat emmurallada, mantindrà el dret de rescat durant tot el primer any, comptant des del dia de la venda. ³⁰ Però si no l'ha rescatada abans de complir-se l'any sencer, la casa que es troba a la ciutat emmurallada quedarà en ferm com a propietat del comprador i dels seus descendents. No tornarà al primer propietari l'any del jubileu. ³¹ Però els drets sobre les cases dels pobles no emmurallats són iguals que els drets sobre els camps: es poden rescatar i, l'any del jubileu, tornaran al primer propietari.

³² »Pel que fa a les ciutats levítiques, els levites mantindran sempre el dret de rescat sobre les cases de les ciutats que són possessió seva. ³³ Però encara que siguin altres levites els qui les rescatin, tornaran al primer propietari l'any del jubileu, perquè les cases de les ciutats levítiques són l'únic patrimoni que tenen els levites entre la gent d'Israel. ³⁴ En canvi, els camps del voltant de les seves ciutats no es podran vendre, perquè són patrimoni perpetu

dels levites.

g. Préstecs als pobres

³⁵ »Si un dels teus germans israelites cau en la misèria i veus que no es pot mantenir, assisteix-lo perquè pugui continuar vivint al teu costat. Fes-ho també amb un immigrant o amb un foraster. ³⁶ No li exigeixis interessos ni compensacions. Demuestra així que reverencies el teu Déu. Que aquest germà teu pugui viure al teu costat. ³⁷ No li prestis diners a interès i, si li dones menjar, no ho facis per treure'n un profit. ³⁸ Jo sóc el Senyor, el vostre Déu, que us he fet sortir del país d'Egipte, per donar-vos el país de Canaan i ser el vostre Déu.

h. El dret de rescat de les persones

³⁹ »Si un dels teus germans israelites cau en la misèria i se't ven, no l'obliguis a fer treballs propis d'un esclau; ⁴⁰ tracta'l com un jornalero o un foraster. Treballarà a casa teva fins a l'any del jubileu. ⁴¹ Llavors quedarà lliure, tant ell com els seus fills, retornarà al seu clan i recobrarà el seu patrimoni. ⁴² Els israelites són els meus servents que jo he fet sortir del país d'Egipte i, per tant, no poden ser venuts com es ven un esclau. ⁴³ No maltractis un germà israelita com si en fossis l'amo. Demuestra així que reverencies el teu Déu.

⁴⁴ »Si et fan falta esclaus o esclaves, compra'ls dels pobles veïns. ⁴⁵ També en podeu comprar d'entre els fills dels forasters que han vingut a viure enmig vostre, o bé d'entre les seves famílies nascudes en el vostre país. Seran propietat vostra. ⁴⁶ Els podreu deixar en herència als vostres fills perquè continuïn essent-ne els propietaris. Els podreu conservar com a esclaus per sempre. Però ningú de vosaltres no ha de maltractar cap dels seus germans israelites com si en fos l'amo.

⁴⁷ »Si un immigrant o un foraster que viu al teu país s'enriqueix i, en canvi, un germà teu israelita cau en la misèria i es ven a aquest immigrant o a un descendent de la seva família, ⁴⁸ l'israelita que s'ha venut tindrà dret de rescat. Un dels seus germans el podrà rescatar, ⁴⁹ o un oncle seu o un cosí seu o un altre parent seu; fins i tot es podrà rescatar ell mateix si té mitjans per a fer-ho. ⁵⁰ D'acord amb el comprador, comptarà els anys passats des que es va vendre fins a l'any del jubileu, i farà la proporció entre el preu de venda i el nombre d'anys, avaluats segons els jornals d'un jornalero. ⁵¹ Si encara queden molts anys per al jubileu, pagarà pel seu rescat la part corresponent al nombre d'aquests anys. ⁵² Si en queden pocs, pagarà pel seu rescat la part corresponent al nombre d'aquests anys. ⁵³ Tot el temps que passi amb el qui l'ha comprat, serà com un jornalero. No permetis que el maltractin com si en fossin amos. ⁵⁴ Si no ha estat rescatat de cap d'aquestes maneres, recuperarà la llibertat amb els seus fills l'any del jubileu.

i. Exhortació final

⁵⁵ »Els israelites són els meus servents. Són els meus servents que jo he fet sortir del país d'Egipte. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

26

¹ »No us fabriqueu ídols, no us erigiu estàtues idolàtriques ni pilars sagrats, no planteu, en el vostre país, pedres decorades per adorar-les. Perquè jo sóc el Senyor, el vostre Déu. ² Guardeu el repòs dels meus dies festius i reverencieu el meu santuari. Jo sóc el Senyor.

Benediccions

³ »Si seguïu els meus decrets, si compliu i observeu els meus preceptes, ⁴ faré caure les pluges al seu temps. La terra donarà bones collites, i els arbres, els seus fruits. ⁵ La batuda del blat s'allargarà fins a la verema i la verema fins a la sembra. Menjareu pa fins a saciar-vos i habitareu segurs en el vostre país. ⁶ Hi farà regnar la pau: podreu dormir sense que ningú us espanti. Faré desaparèixer del país les bèsties ferotges i no hi entraran les guerres. ⁷ Quan perseguireu els vostres enemics, la vostra espasa els abatrà. ⁸ Cinc de vosaltres en faran fugir cent, i cent en faran fugir deu mil: la vostra espasa abatrà els enemics. ⁹ Em posaré a favor vostre. Faré que sigueu fecunds i que us multipliqueu, i mantindré la meva aliança amb vosaltres. ¹⁰ Les vostres collites seran tan abundants que podreu viure de les collites anteriors; fins i tot haureu de treure les collites velles per fer lloc a les noves. ¹¹ Posaré enmig vostre el meu tabernacle i mai no us avorriré. ¹² Us acompanyaré amb la meva presència: per a vosaltres jo seré el vostre Déu, i per a mi vosaltres sereu el meu poble. ¹³ Jo sóc el Senyor, el vostre Déu, que us he fet sortir del país dels egipcis perquè no fóssiu més els seus esclaus. Jo vaig trencar els lligams del vostre jou i ara podeu caminar amb el cap alt.

Malediccions

¹⁴ »Però si no m'escolteu, si no compliu tots aquests manaments meus, ¹⁵ si trenqueu la meva aliança rebutjant els meus decrets, no posant en pràctica les meves decisions i no complint els meus manaments, ¹⁶ jo també us tractaré així:

»Us castigaré desfermant contra vosaltres el terror, l'extenuació i la febre, que esllangueixen la vista i consumeixen la vida. Sembrareu en va els vostres camps, perquè els enemics se us menjaran la collita. ¹⁷ Em giraré contra vosaltres: els vostres enemics us derrotaran, us dominaran els qui us odien i fugireu encara que no us persegueixi ningú.

¹⁸ »I si amb tot això encara no m'escolteu, multiplicaré per set el càstig dels vostres pecats: ¹⁹ per abatre el vostre poder arrogant, faré que el cel se us torni dur com el ferro, i la terra, seca com el bronze. ²⁰ Consumireu en va les vostres forces, però els vostres camps no donaran collites i els vostres arbres no fruitaran.

²¹ »Si encara continueu plantant-me cara i us negueu a escoltar-me, multiplicaré set vegades més el càstig dels vostres pecats: ²² enviaré contra vosaltres bèsties salvatges que us deixaran sense fills, destrossaran el vostre bestiar i us delmaran tant que els vostres camins quedaran desolats.

²³ »I si amb tot això encara no us voleu esmenar, si continueu plantant-me cara, ²⁴ també jo us plantaré cara i multiplicaré per set el càstig dels vostres pecats: ²⁵ faré esclatar una guerra contra el vostre país per demanar-vos comptes d'haver trencat la meva aliança, i us haureu de refugiar a les ciutats; jo us enviaré la pesta i caureu en mans de l'enemic; ²⁶ quan us privaré de pa, deu dones podran coure el vostre pa en un sol forn, i menjareu uns panets tan petits que no us atiparan.

²⁷ »I si amb tot això no m'escolteu i continueu plantant-me cara, ²⁸ també jo, encès d'indignació, us plantaré cara i multiplicaré set vegades més el càstig dels vostres pecats. ²⁹ Haureu de menjar la carn dels vostres fills i de les vostres filles. ³⁰ Destruiré els recintes sagrats, tallaré els vostres emblemes del sol, amuntegaré els vostres cadàvers sobre les restes dels vostres ídols; us avorriré. ³¹ De les vostres ciutats en faré ruïnes, devastaré els santuaris, no em deixaré aplacar per l'olor agradable dels vostres sacrificis. ³² Jo mateix devastaré el vostre país, i els vostres enemics que hi vindran a viure quedaran esbalaïts. ³³ A vosaltres, us dispersaré enmig de les nacions i us hi perseguiré amb l'espasa desembeïnada. El vostre país serà un desert; les vostres ciutats, una ruïna.

³⁴ »Llavors, durant els anys de desolació, tot el temps que viureu deportats al país dels vostres enemics, la terra gaudirà del seu repòs, en compensació pel repòs que no ha tingut. ³⁵ La terra reposarà tot el temps que duri la desolació, per compensar tots els períodes de repòs que vosaltres no li havíeu concedit quan hi vivíeu.

³⁶ »Als qui de vosaltres sobreviuran, els deixaré acovardits en els països enemics: el so més petit d'una fulla que el vent s'enduu els farà córrer com qui fuig de l'espasa, i cauran encara que ningú no els empaiti. ³⁷ Ensopegaran els uns amb els altres com si veiessin venir l'espasa, ni que no els persegueixi ningú. No us mantindreu drets davant els vostres enemics. ³⁸ Morireu enmig d'estrangers, us engolirà la terra dels vostres enemics. ³⁹ I els qui de vosaltres sobreviuran, es corsecaran en un país enemic per la seva pròpia culpa i per les culpes dels seus pares.

Conversió del poble i fidelitat del Senyor

⁴⁰ »Però, a la fi, els qui sobreviuran confessaran la seva culpa i la culpa dels seus pares: reconeixeran que havien comès una infidelitat contra mi i que m'havien plantat cara. ⁴¹ Comprendran per què també jo els he plantat cara i els he conduït a un país enemic. Llavors s'humiliaran reconeixent de tot cor que s'havien comportat com uns incircumcisos. Així satisfaran per la seva culpa, ⁴² i jo em recordaré de la meva aliança amb Jacob, de la meva aliança amb Isaac i de la meva aliança amb Abraham: em recordaré del país. ⁴³ Ells hauran abandonat el país, que gaudirà així del seu repòs tot el temps que quedi desolat; i, entretant, satisfaran per la seva culpa, perquè havien menyspreat les meves decisions i havien avorrit els meus decrets. ⁴⁴ Però, malgrat això, quan siguin en una terra enemiga, no els rebutjaré ni els avorriré fins a exterminar-los i fins a trencar la meva aliança amb ells, perquè jo sóc el Senyor, el seu Déu. ⁴⁵ Em recordaré pel seu bé de l'aliança feta abans; recordaré també que jo, en presència de les altres nacions, els he fet sortir del país d'Egipte a fi de ser el seu Déu. Jo sóc el Senyor.

⁴⁶ Aquests són els decrets, les decisions i les lleis que el Senyor va establir entre ell mateix i els israelites per mitjà de Moisès a la muntanya del Sinai.

Apèndix (27)

Compliment dels vots

27

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Comunica això als israelites:

»Si algú fa un vot oferint una persona al Senyor, podrà commutar el seu vot pagant la quantitat estipulada. ³ Si és un home de vint a seixanta anys, la quantitat serà de cinquanta sicles de plata, segons la unitat de pes oficial del santuari. ⁴ Si és una dona, serà de trenta sicles. ⁵ Per un noi de cinc a vint anys, la quantitat serà de vint sicles; si és una noia, serà de deu. ⁶ Un nen d'un mes a cinc anys serà valorat en cinc sicles; si és una nena, en tres. ⁷ De seixanta anys en amunt, l'home serà valorat en quinze sicles; la dona, en deu. ⁸ Si el qui ha fet el vot és tan pobre que no pot pagar la quantitat establerta, presentarà la persona oferta al sacerdot i aquest la valorarà tenint en compte els mitjans del qui ha fet la prometença.

⁹ »Si algú fa el vot de donar un animal dels que es poden oferir al Senyor, l'animal quedarà del tot consagrat. ¹⁰ El qui ha fet el vot no podrà substituir o canviar l'animal per un altre, ni millor ni pitjor. Si el canviava per un altre, tots dos quedarien consagrats al Senyor. ¹¹ Si ha promès de donar un animal impur dels que no es poden oferir en sacrifici al Senyor, el durà al sacerdot, ¹² i aquest fixarà el valor de l'animal, més alt o més baix; en qualsevol cas, el valor de l'animal serà el que fixi el sacerdot. ¹³ Si el propietari vol exercir el dret de rescat, haurà de pagar el valor fixat, amb un recàrrec de la seva cinquena part.

¹⁴ »Quan algú consagri la seva casa al Senyor, el sacerdot en farà una valoració, segons l'estat de la casa. El valor de la casa serà el que fixi el sacerdot. ¹⁵ Si el qui ha consagrat la casa vol exercir el dret de rescat, haurà de pagar el valor fixat, amb un recàrrec de la seva cinquena part.

¹⁶ »Si algú consagra al Senyor un camp del seu patrimoni, se n'ha de fer la valoració segons la quantitat de gra que s'hi pot sembrar, a raó de cinquanta sicles de plata per cada cent cinquanta quilos d'ordi. ¹⁷ Si l'ha consagrat des de l'any del jubileu, aquest serà el seu valor. ¹⁸ Si el consagra passat l'any del jubileu, el sacerdot en calcularà el valor tenint en compte els anys que falten fins al pròxim jubileu. ¹⁹ Si el qui ha consagrat el camp vol exercir el dret de rescat, haurà de pagar el valor fixat, amb un recàrrec d'una cinquena part, i aquest tal recobrarà el seu camp.

²⁰ Però si, en comptes de recuperar-lo, el ven a un altre, ja no podrà exercir mai més el dret de rescat. ²¹ Quan arribi l'any del jubileu i el camp quedi lliure, restarà consagrat al Senyor, com qualsevol altre dels camps que li són consagrats. Serà patrimoni sacerdotal.

²² »Si algú consagra al Senyor un camp comprat, però que no pertany al seu patrimoni, ²³ el sacerdot en calcularà el valor fins a l'any del jubileu. El qui hagi comprat el camp pagarà el mateix dia la quantitat calculada i la consagrarà al Senyor. ²⁴ Però, quan arribi l'any del jubileu, el camp passarà a ser propietat de la persona que l'havia venut i que el tenia en patrimoni.

²⁵ »Tota valoració serà feta en sicles de plata, segons la unitat de pes oficial del santuari, que és de vint gueràs.

²⁶ »Ningú no pot consagrar al Senyor la primera cria dels seus animals, perquè aquesta, sigui un vedell o un anyell, ja li pertany. ²⁷ Si la primera cria és d'un animal impur, es pot rescatar pagant el preu fixat pel sacerdot, amb el recàrrec d'una cinquena part. Però si no és rescatada, el sacerdot la pot vendre al preu que havia fixat.

²⁸ »En canvi, cap dels béns que han estat totalment consagrats al Senyor, siguin persones, animals o camps del propi patrimoni, no pot ser venut ni rescatat, perquè tot allò que ha estat consagrat totalment al Senyor és cosa molt sagrada i pertany exclusivament al Senyor. ²⁹ Tampoc no es podrà exercir el dret de rescat sobre cap persona consagrada a l'extermini. Ha de morir irremissiblement.

Els delmes

³⁰ »Els delmes dels sembrats i dels fruits dels arbres són del Senyor, consagrats a ell. ³¹ Si algú vol exercir el dret de rescat d'una part del seu delme, hi haurà d'afegir un recàrrec d'una cinquena part. ³² El delme dels ramats de vaques, d'ovelles o de cabres que el pastor marqui, és consagrat al Senyor. ³³ L'animal no podrà ser substituït o canviat per un altre de millor o de pitjor. Si en canviava un per un altre, tots dos quedarien consagrats al Senyor i no podrien ser rescatats.

³⁴ Aquests són els manaments que el Senyor va donar a Moisès per als israelites a la muntanya del Sinai.

Nombres

Disposicions abans de la partença del Sinaí ([1,1-10,10](#))

Primer cens del poble d'Israel

1

¹ El dia primer del mes segon, el segon any després d'haver sortit els israelites del país d'Egipte, el Senyor va parlar a Moisès en el desert del Sinaí, a la tenda del trobament. Li digué:

² --Tu i Aaron feu el cens de tota la comunitat d'Israel per clans i llinatges, registrant un per un el nom de tots els homes. ³ Compteu, distribuïts en batallons, tots els homes de vint anys en amunt aptes per a l'exèrcit. ⁴ Us assistirà un cap de llinatge de cada tribu. ⁵ Aquests són els noms dels qui us ajudaran:

»Per la tribu de Rubèn, Elissur, fill de Xedeür. ⁶ Per la de Simeó, Xelumiel, fill de Surixadai. ⁷ Per la de Judà, Nahxon, fill d'Amminadab. ⁸ Per la d'Issacar, Netanel, fill de Suar. ⁹ Per la de Zabuló, Eliab, fill d'Helon. ¹⁰ Per les dues tribus descendents de Josep, Elixamà, fill d'Ammihud, per la d'Efraïm, i Gamliel, fill de Pedahsur, per la de Manassès. ¹¹ Per la de Benjamí, Abidan, fill de Guidoní. ¹² Per la de Dan, Ahiezer, fill d'Ammixadai. ¹³ Per la d'Aser, Paguïel, fill d'Ocran. ¹⁴ Per la de Gad, Eliassaf, fill de Deuel. ¹⁵ Per la de Neftalí, Ahirà, fill d'Enan.

¹⁶ Aquests van ser els delegats de la comunitat com a principals de les seves tribus i caps de les unitats d'Israel.

¹⁷ Moisès i Aaron van fer venir aquests homes, designats nominalment, ¹⁸ i el dia primer del mes segon convocaren tota la comunitat. Tots els israelites de vint anys en amunt, distribuïts per clans i llinatges, foren censats nominalment, ¹⁹ tal com el Senyor havia manat a Moisès. Moisès els va censar en el desert del Sinaí.

²⁰⁻²¹ El cens per clans i llinatges de tots i cada un dels homes de vint anys en amunt aptes per a l'exèrcit, va donar els efectius següents:

De la tribu de Rubèn, primogènit d'Israel, 46500.

²²⁻²³ De la tribu de Simeó, 59300.

²⁴⁻²⁵ De la tribu de Gad, 45650.

²⁶⁻²⁷ De la tribu de Judà, 74600.

²⁸⁻²⁹ De la tribu d'Issacar, 54400.

³⁰⁻³¹ De la tribu de Zabuló, 57400.

³²⁻³³ De la tribu d'Efraïm, fill de Josep, 45500.

³⁴⁻³⁵ De la tribu de Manassès, fill de Josep, 32200.

³⁶⁻³⁷ De la tribu de Benjamí, 35400.

³⁸⁻³⁹ De la tribu de Dan, 62600.

⁴⁰⁻⁴¹ De la tribu d'Aser, 41500.

⁴²⁻⁴³ De la tribu de Neftalí, 53400.

⁴⁴ Aquest és el resultat del cens que van fer Moisès i Aaron, assistits pels dotze principals d'Israel, un per cada tribu, tots ells caps de llinatge. ⁴⁵ El total dels israelites censats per llinatges, de vint anys en amunt, aptes per a l'exèrcit, ⁴⁶ era de 603550.

Missió dels levites

⁴⁷ Els de la tribu de Leví no van ser censats per llinatges al costat de les altres tribus, ⁴⁸ perquè el Senyor havia dit a Moisès:

⁴⁹ --Quan facis el cens dels israelites, no registris els membres de la tribu de Leví. ⁵⁰ Encomana'ls, en canvi, el servei del tabernacle de l'aliança i la cura de tots els seus accessoris i objectes sagrats. Ells transportaran el tabernacle amb tots els seus accessoris; estaran al seu servei i acamparan al seu voltant. ⁵¹ Quan s'hagi d'emprendre una marxa, els levites desmuntaran el tabernacle i, quan s'hagi d'acampar, el tornaran a muntar. Si algú altre s'hi acosta, morirà.

⁵² »Els altres israelites acamparan distribuïts per batallons, cada un en el seu campament, al voltant del seu estendard, ⁵³ però els levites acamparan entorn del tabernacle de l'aliança i en seran els servidors, perquè la meua indignació no esclati contra la comunitat d'Israel.

⁵⁴ Els israelites van complir exactament tot el que el Senyor havia manat a Moisès.

Disposició dels campaments

2

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès i a Aaron. Els digué:

² --Els israelites han d'acampar entorn de la tenda del trobament, però a una certa distància, cadascú al voltant del seu estendard, sota l'emblema del seu llinatge.

³ »A la part de llevant acamparan els del campament de Judà, distribuïts per batallons, al voltant del seu estendard. Seran comandats per Nahxon, fill d'Amminadab. ⁴ El seu cos d'exèrcit compta amb 74600 homes.

⁵ »Al seu costat acamparan:

»La tribu d'Issacar, manada per Netanel, fill de Suar. ⁶ El seu cos d'exèrcit compta amb 54400 homes.

⁷ »La tribu de Zabuló, manada per Eliab, fill d'Helon. ⁸ El seu cos d'exèrcit compta amb 57400 homes.

⁹ »El total dels tres cossos d'exèrcit del campament de Judà és de 186400 homes, distribuïts per batallons. Ells obriran la marxa.

¹⁰ »A la part del sud acamparan els del campament de Rubèn, distribuïts per batallons, al voltant del seu estendard. Seran comandats per Elissur, fill de Xedeür. ¹¹ El seu cos d'exèrcit compta amb 46500 homes.

¹² »Al seu costat acamparan:

»La tribu de Simeó, manada per Xelumiel, fill de Surixadai. ¹³ El seu cos d'exèrcit compta amb 59300 homes.

¹⁴ »La tribu de Gad, manada per Eliassaf, fill de Deuel. ¹⁵ El seu cos d'exèrcit compta amb 45650 homes.

¹⁶ »El total dels tres cossos d'exèrcit del campament de Rubèn és de 151450 homes, distribuïts per batallons. Aniran en segon lloc durant la marxa.

¹⁷ »Després emprendran la marxa els levites amb la tenda del trobament, enmig dels altres campaments. Seguiran l'ordre de l'acampament. Cadascú ocuparà el lloc que li correspon al voltant del seu estendard.

¹⁸ »A la part de ponent acamparan els del campament d'Efraïm, distribuïts per batallons, al voltant del seu estendard. Seran comandats per Elixamà, fill d'Ammihud. ¹⁹ El seu cos d'exèrcit compta amb 40500 homes.

²⁰ »Al seu costat acamparan:

»La tribu de Manassès, manada per Gamliel, fill de Pedahsur. ²¹ El seu cos d'exèrcit compta amb 32200 homes.

²² »La tribu de Benjamí, manada per Abidan, fill de Guidoní. ²³ El seu cos d'exèrcit compta amb 35400 homes.

²⁴ »El total dels tres cossos d'exèrcit del campament d'Efraïm és de 108100 homes, distribuïts per batallons. Aniran en tercer lloc durant la marxa.

²⁵ »A la part del nord acamparan els del campament de Dan, distribuïts per batallons, al voltant del seu estendard. Seran comandats per Ahièzer, fill d'Ammixadai. ²⁶ El seu cos d'exèrcit compta amb 62700 homes.

²⁷ »Al seu costat acamparan:

»La tribu d'Aser, manada per Paguiel, fill d'Ocran. ²⁸ El seu cos d'exèrcit compta amb 41500 homes.

²⁹ »La tribu de Neftalí, manada per Ahirà, fill d'Enan. ³⁰ El seu cos d'exèrcit compta amb 53400 homes.

³¹ »El total dels tres cossos d'exèrcit del campament de Dan és de 157600 homes. Aniran darrere els altres amb els seus estendards i així tancaran la marxa.

³² Aquest és el resultat del cens dels israelites per llinatges. El total dels efectius en els campaments, distribuïts en batallons, era de 603550 homes. ³³ Però els de la tribu de Leví no van ser censats amb els altres israelites, tal com el Senyor havia manat a Moisès.

³⁴ Els israelites van complir exactament tot el que el Senyor havia manat a Moisès. Cada tribu acampava sota el seu estendard i empenia la marxa per clans i llinatges.

Estatut dels levites

Els levites, al servei dels sacerdots

3

¹ Aquestes són les notícies sobre els descendents de Moisès i d'Aaron el dia que el Senyor va parlar a Moisès a la muntanya del Sinaí. ² Aquests són els noms dels fills d'Aaron: el primogènit es deia Nadab, i els altres, Abihú, Eleazar i Itamar. ³ Aquests fills d'Aaron van ser ungits i investits per a exercir el sacerdocí. ⁴ Però Nadab i Abihú van morir a la presència del Senyor, en el desert del Sinaí, sense deixar descendència, quan presentaven al Senyor una ofrena de perfum estrany. Són Eleazar i Itamar els qui van exercir el sacerdocí al costat del seu pare Aaron.

⁵ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

⁶ --Fes venir la tribu de Leví, presenta-la al sacerdot Aaron i posa-la al seu servei. ⁷ Els levites seran els servidors de la tenda del trobament, fent allò que pertocaria a Aaron i a tota la comunitat d'Israel, i s'ocuparan en les feines del tabernacle. ⁸ Tindran cura de tots els utensilis de la tenda del trobament, en seran els servidors fent allò que pertocaria als altres israelites i s'ocuparan en les feines del tabernacle. ⁹ Separa, doncs, els levites dels altres israelites i posa'ls a disposició d'Aaron i dels seus fills, com a donats totalment a ells. ¹⁰ Les funcions sacerdotals, deixa-les a càrrec d'Aaron i dels seus fills. Si algú, sense ser sacerdot, s'atreveix a exercir-les, morirà.

¹¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

¹² --Entre els israelites, jo he pres els levites per al meu servei, perquè facin allò que pertocaria als primogènits dels israelites. Els levites, doncs, són meus, ¹³ perquè tot primer fill és meu. El dia que vaig fer morir tots els primogènits en el país d'Egipte em vaig consagrar a mi tots els primogènits d'Israel i les primeres cries del bestiar. Per això són meus. Jo sóc el Senyor.

Primer cens dels levites

¹⁴ El Senyor va parlar encara a Moisès en el desert del Sinaí. Li digué:

¹⁵ --Fes un cens dels levites per llinatges i per clans i compta tots els nois i homes d'un mes d'edat en amunt.

¹⁶ Moisès va fer el cens tal com el Senyor li havia manat. ¹⁷ Els fills de Leví es deien: Guerxon, Quehat i Merarí.

¹⁸ Libní i Ximí, fills de Guerxon, foren els avantpassats dels seus clans.

¹⁹ Amram, Ishar, Hebron i Uziel, fills de Quehat, foren els avantpassats dels seus clans.

²⁰ Mahlí i Muixí, fills de Merarí, foren els avantpassats dels seus clans.

Aquests són els avantpassats dels clans dels levites agrupats segons els llinatges.

²¹ Guerxon era l'avantpassat dels clans de Libní i de Ximí. Aquests eren els clans descendents de Guerxon. ²² El nombre de tots els homes i nois censats d'aquests clans, d'un mes d'edat en amunt, era de 7500. ²³ Els clans descendents de Guerxon acampaven a la part de ponent, darrere el tabernacle. ²⁴ Els manava Eliassaf, cap de llinatge, fill de Lael. ²⁵ Pel que fa a la tenda del trobament, els descendents de Guerxon tenien cura d'aquestes parts: el tabernacle, la tenda amb la seva coberta, la cortina d'entrada a la tenda del trobament, ²⁶ les teles de l'atri, amb la cortina d'entrada a l'atri, situat al voltant del tabernacle i de l'altar, i les cordes necessàries per a muntar tot el conjunt.

²⁷ Quehat era l'avantpassat dels clans d'Amram, d'Ishar, d'Hebron i d'Uziel. Tots quatre eren descendents de Quehat. ²⁸ El nombre de tots els homes i nois censats d'aquests clans, d'un mes d'edat en amunt, era de 8600. Tenien cura del santuari, ²⁹ i acampaven al costat sud del tabernacle. ³⁰ Els manava Elissafan, cap de llinatge, fill d'Uziel. ³¹ Els objectes que tenien a càrrec seu eren: l'arca, la taula dels pans d'ofrena, el canelobre i els altars, amb tots els seus accessoris sagrats, i la cortina interior i tot el seu muntatge.

³² Eleazar, fill del sacerdot Aaron, comandava els caps dels levites. Ell s'encarregava dels qui tenien cura del santuari.

³³ Merarí era l'avantpassat dels clans de Mahlí i Muixí, tots dos descendents de Merarí. ³⁴ El nombre de tots els homes i nois censats d'aquests clans, d'un mes d'edat en amunt, era de 6200. ³⁵ Els manava Suriel, cap de llinatge, fill d'Abihail, i acampaven al costat nord del tabernacle. ³⁶ Els descendents de Merarí tenien cura d'aquestes parts: les posts, els travessers, les columnes amb els sòcols i amb tots els accessoris, ³⁷ com també les columnes i els sòcols del voltant de l'atri, amb les estakes, les cordes i tot el seu muntatge.

³⁸ Moisès, Aaron i els seus fills acampaven a l'est del tabernacle, davant mateix de la tenda del trobament, al costat de llevant. Tenien encarregada la custòdia del santuari i feien allò que pertocaria als altres israelites. Si algú, sense ser sacerdot, s'hi hagués acostat, hauria estat condemnat a mort.

³⁹ El nombre total dels levites, homes i nois d'un mes d'edat en amunt, que Moisès i Aaron, per ordre del Senyor, van comptar per clans, fou de 22000.

Cens dels primogènits d'Israel

⁴⁰ El Senyor va dir a Moisès:

--Fes el cens de tots els primogènits dels israelites, homes i nois, d'un mes d'edat en amunt, i registra els seus noms. ⁴¹ Després separa per al meu servei els levites perquè facin allò que pertocaria als primogènits dels altres israelites; separa també el bestiar dels levites en lloc de les primeres cries del bestiar dels altres israelites. Jo sóc el Senyor.

⁴² Tal com el Senyor li havia manat, Moisès va censar tots els primogènits dels israelites, ⁴³ homes i nois, d'un mes d'edat en amunt. El total era de 22273.

⁴⁴ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

⁴⁵ --Separa els levites per al meu servei, perquè facin allò que pertocaria als primogènits dels altres israelites, i el bestiar dels levites perquè ocupin el lloc de les primeres cries del bestiar dels altres israelites: els levites són meus. Jo sóc el Senyor. ⁴⁶ Però has de rescatar els 273 primogènits dels israelites que sobrepassen el nombre dels levites. ⁴⁷ Per cada un d'ells fixa un preu de cinc sicles de plata, segons la unitat de pes oficial del santuari, que és el sicle de vint gueràs. ⁴⁸ Dóna després la plata a Aaron i als seus fills com a rescat de l'excedent en el nombre dels primogènits.

⁴⁹ Moisès va rebre la plata destinada al rescat d'aquells primogènits que no havien estat rescatats pels levites. ⁵⁰ La plata que va recollir dels primogènits pujava a 1365 sicles, segons la unitat de pes oficial del santuari. ⁵¹ Moisès va donar-los a Aaron i als seus fills, complint així allò que el Senyor li havia ordenat.

Funcions dels llinatges levítics

Els descendents de Quehat

4

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès i a Aaron. Els digué:

² --Feu un cens dels levites descendents de Quehat per clans i llinatges. ³ Tots els compresos entre trenta i cinquanta anys d'edat, aptes per al servei, seran destinats a complir una tasca a la tenda del trobament. ⁴ La seva missió serà ocupar-se de les coses més sagrades de la tenda. ⁵ Quan s'hagi d'aixecar el campament, Aaron i els seus fills entraran al tabernacle i despenjaran la cortina que separa el lloc santíssim, i amb aquesta cortina cobriran l'arca que conté el document de l'aliança. ⁶ Al damunt hi posaran un cobertor de pell de dugong i a sobre hi estendran una tela de porpra violeta; després hi col·locaran les barres per a transportar-la. ⁷ També estendran una tela de porpra violeta sobre la taula dels pans d'ofrena, i posaran damunt la taula les plates, els cullers, les tasses i els gerrets per a les libacions de vi; hi posaran també els pans de l'ofrena perpètua. ⁸ Estendran damunt de tot això una tela de color escarlata i un cobertor de pell de dugong, i després hi col·locaran les barres per a transportar la taula. ⁹ Acabat prendran una tela de porpra violeta i cobriran el canelobre amb els seus gresols, esmocadores, platets i tots els accessoris per a alimentar-lo d'oli. ¹⁰ Cobriran el canelobre i tots aquests estris amb un cobertor de pell de dugong i ho posaran sobre un baiard. ¹¹ Damunt l'altar d'or de l'encens, també hi estendran una tela de porpra violeta i un cobertor de pell de dugong, i després hi col·locaran les barres per a transportar-lo. ¹² Prendran també tots els utensilis que es fan servir en els oficis del lloc sant, els posaran en una tela de porpra violeta, els cobriran amb una pell de dugong i els col·locaran en un baiard. ¹³ Acabat trauran les cendres de l'altar dels holocaustos i el cobriran amb una tela de porpra. ¹⁴ Al damunt hi posaran tots els utensilis que es fan servir en els sacrificis: encensers, forquetes, pales i calderetes, és a dir, tots els utensilis de l'altar, i ho cobriran amb una pell de dugong. Després hi col·locaran les barres per a transportar-ho.

¹⁵ »Quan Aaron i els seus fills hauran deixat a punt el lloc sant amb tots els seus objectes sagrats, i el campament ja estarà aixecat, els descendents de Quehat podran venir per transportar-los. Així no tocaran res de sagrat, perquè si ho toquessin moririen. Aquesta és la part de la tenda del trobament que han de transportar els descendents de Quehat. ¹⁶ Eleazar, fill del sacerdot Aaron, s'encarregarà de l'oli del canelobre, de l'encens aromàtic, de l'ofrena perpètua i de l'oli per a les uncions. A més, tindrà a càrrec seu la custòdia del tabernacle i de tot el que conté, tant el santuari com els accessoris.

¹⁷ El Senyor va parlar encara a Moisès i a Aaron. Els digué:

¹⁸ --Vetlleu perquè els clans del llinatge de Quehat no desapareguin d'entre els levites. ¹⁹ Per tal d'assegurar que no morin quan s'acostin a les coses santíssimes, feu que Aaron i els seus fills entrin primer i assignin a cada un dels descendents de Quehat la seva tasca, allò que hauran de transportar. ²⁰ Però no els permetran d'entrar a mirar ni un sol instant les coses santes, perquè moririen.

Els descendents de Guerxon

²¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

²² --Fes un cens, per llinatges i clans, dels descendents de Guerxon. ²³ Tots els compresos entre trenta i cinquanta anys d'edat, aptes per al servei, seran destinats a complir una tasca a la tenda del trobament. ²⁴ La missió dels clans de Guerxon serà aquesta: ²⁵ transportaran els tapissos i les veles del tabernacle, la tenda del trobament amb tot el seu envelat i la sobrecoberta de pells de dugong, la cortina d'entrada de la tenda del trobament, ²⁶ les teles de l'atri, la cortina de la porta de l'atri que envolta el tabernacle i l'altar, i les cordes i tots els estris necessaris per a sostenir-ho. En això consistirà la seva tasca. ²⁷ Els descendents de Guerxon compliran el seu servei a les ordres

d'Aaron i dels seus fills, els quals els assignaran la custòdia de tot el que hagin de transportar. ²⁸ Aquest serà el servei dels clans descendents de Guerxon a la tenda del trobament. El faran sota la direcció d'Itamar, fill del sacerdot Aaron.

Els descendents de Merarí

²⁹ »Fes també el cens, per clans i llinatges, dels descendents de Merarí. ³⁰ Tots els compresos entre trenta i cinquanta anys d'edat, aptes per al servei, seran destinats a una tasca a la tenda del trobament. ³¹ La seva missió serà transportar les posts del tabernacle, els travessers, les columnes i els sòcols, ³² les columnes que envolten l'atri amb els seus sòcols, estaques i cordes, i tots els estris necessaris per a sostenir-ho. Assignareu a cada un la custòdia dels objectes que ha de transportar. ³³ Aquest serà el servei dels clans descendents de Merarí a la tenda del trobament. El faran sota la direcció d'Itamar, fill del sacerdot Aaron.

Segon cens dels levites

³⁴ Moisès, Aaron i els principals de la comunitat d'Israel van censar, doncs, per clans i llinatges, tots els levites descendents de Quehat ³⁵ compresos entre trenta i cinquanta anys d'edat, aptes per al servei de la tenda del trobament. ³⁶ El total dels censats, per clans, fou de 2750 homes. ³⁷ Aquest era l'efectiu dels clans descendents de Quehat que prestaven servei a la tenda del trobament, segons el cens que van fer Moisès i Aaron d'acord amb l'ordre que el Senyor havia donat a Moisès.

³⁸ El nombre dels descendents de Guerxon, censats per clans i llinatges, ³⁹ compresos entre trenta i cinquanta anys d'edat, aptes per al servei de la tenda del trobament, era aquest: ⁴⁰ per clans i llinatges, el total era de 2630 homes.

⁴¹ Aquest era el nombre dels censats en els clans descendents de Guerxon, que prestaven servei a la tenda del trobament, segons el cens que van fer Moisès i Aaron per ordre del Senyor.

⁴² El nombre dels descendents de Merarí, censats per clans i llinatges, ⁴³ compresos entre trenta i cinquanta anys d'edat, aptes per al servei de la tenda del trobament, era aquest: ⁴⁴ per clans, el total era de 3200 homes. ⁴⁵ Aquest era el nombre dels censats en els clans descendents de Merarí, segons el cens que van fer Moisès i Aaron d'acord amb l'ordre que el Senyor havia donat a Moisès.

⁴⁶ El nombre total dels levites censats per Moisès, Aaron i els principals d'Israel, per clans i llinatges, ⁴⁷ compresos entre trenta i cinquanta anys d'edat, aptes per al servei i el transport de la tenda del trobament, ⁴⁸ era de 8580 homes.

⁴⁹ Per ordre del Senyor i sota la direcció de Moisès, van assignar a cadascú la seva tasca i allò que havia de transportar. A cadascú li van confiar una feina, tal com el Senyor havia manat a Moisès.

Prescripcions diverses

Aïllament dels afectats d'impuresa ritual

5

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Ordena als israelites que treguin fora del campament tots els leprosos, els homes malalts de pèrdua seminal o les dones que tenen pèrdues de sang i els qui siguin ritualment impurs pel contacte amb un cadàver. ³ Siguin homes o dones, allunyeu-los, perquè no profanin el campament, on jo habito enmig d'ells.

⁴ Els israelites van complir l'ordre que el Senyor havia donat a Moisès i els tragueren fora del campament.

Restitucions

⁵ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

⁶ --Comunica això als israelites: Si un home o una dona falta contra una altra persona defraudant-la, defrauda el Senyor i, per tant, és culpable davant d'ell. ⁷ Haurà de confessar la falta comesa i restituir a la persona perjudicada l'equivalent al perjudici causat, amb un recàrrec de la cinquena part. ⁸ Si la persona perjudicada ja ha mort i no ha deixat cap parent pròxim al qual el culpable pugui fer la restitució, ho restituirà al Senyor, és a dir, al sacerdot, i portarà a més un moltó amb el qual el sacerdot oferirà el sacrifici d'expiació per aquell qui ha comès la falta.

⁹ »La part reservada de les ofrenes sagrades que els israelites presenten al sacerdot és per a ell. ¹⁰ Les ofrenes sagrades de cadascú li pertanyen; tot allò que cadascú dóna al sacerdot és per a ell.

Gelosia

¹¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

¹² --Comunica això als israelites: Si una dona casada s'ha portat malament i ha estat infidel al seu marit ¹³ jaient amb un altre home, i ha quedat legalment impura, però el marit no ho sap, ni hi ha cap prova contra ella, ni ha estat sorpresa en adulteri, ¹⁴ potser el marit es posarà gelós i sospitarà que la seva dona hagi quedat legalment impura. Però també pot ser que el marit es posi gelós i sospiti de la seva dona sense que ella sigui legalment impura. ¹⁵ En qualsevol d'aquests dos casos, el marit durà la seva dona al sacerdot i presentarà per ella una ofrena de tres quilos de farina d'ordi; però no hi tirarà oli ni hi posarà encens al damunt, perquè és una ofrena de gelosia, és a dir, una ofrena per a aclarir una possible culpa.

¹⁶ »El sacerdot farà que la dona s'acosti i es quedi dreta davant el Senyor. ¹⁷ Després posarà aigua sagrada en un atuell de terrissa, prendrà pols de terra del tabernacle i la tirarà a dins de l'aigua. ¹⁸ Davant el Senyor deslligarà els cabells de la dona i li posarà a les mans l'ofrena de gelosia per a aclarir una possible culpa. El sacerdot tindrà a la mà l'aigua amarga de la maledicció ¹⁹ i conjurarà la dona dient-li: "Si no ha jagut cap home amb tu ni has quedat legalment impura portant-te malament amb el teu marit, que aquesta aigua amarga de la maledicció no et faci cap mal." ²⁰ Després el sacerdot la tornarà a conjurar i li dirà: "Però si has quedat impura portant-te malament amb el teu marit i jaient amb un altre home, ²¹ que el Senyor torni estèril el teu si i s'infla el teu ventre, de manera que, enmig del teu poble, la gent es valgui del teu nom en les imprecacions i les malediccions; ²² que aquesta aigua de maledicció entri a les teves entranyes per inflar-te el ventre i fer estèril el teu si." La dona respondrà: "Amén, amén."

²³ »El sacerdot escriurà en un full aquestes malediccions i després les esborrarà a dins de l'aigua amarga. ²⁴ Abans de fer beure a la dona l'aigua amarga de la maledicció, abans que aquesta aigua li entri a dintre, ²⁵ el sacerdot prendrà de les mans de la dona l'ofrena de gelosia, la presentarà davant el Senyor i la portarà a l'altar. ²⁶ Prendrà un grapat de l'ofrena de farina i la cremarà a l'altar com a ofrena de memorial. Després farà beure l'aigua a la dona.

²⁷ Llavors, si ella havia quedat impura per una infidelitat al seu marit, quan aquesta aigua de la maledicció li entri a dintre, li produirà amargor, el seu ventre s'inflarà i el seu si es tornarà estèril i, enmig del poble, la gent es valdrà del seu nom per a maleir. ²⁸ Però si la dona no té aquella impuresa, serà lliure de culpa i podrà tenir descendència.

²⁹ »Aquesta és la llei de la gelosia referent a la dona que ha quedat impura per una infidelitat al seu marit, ³⁰ o referent al marit que s'ha posat gelós i sospita de la seva dona: el marit la farà comparèixer davant el Senyor, i el sacerdot complirà amb ella totes les prescripcions d'aquesta llei. ³¹ El marit serà lliure de culpa, i la dona, si havia faltat, es carregarà el pes de la seva culpa.

Vot de nazireat

6

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Ordena als israelites que, si un home o una dona es consagra solemnement al Senyor pel vot anomenat de nazireat, ³ s'abstingui de vi i de tota beguda alcohòlica: no beurà vinagre fet del vi ni vinagre fet d'altres begudes fermentades; no beurà most ni menjarà raïm fresc ni panses. ⁴ Mentre duri el temps del seu nazireat, no menjarà res del que produeixen els ceps: ni tan sols la llavor o la pellofa dels raïms. ⁵ Durant el temps del seu vot, no es tallarà els cabells; fins que es compleixi el temps del vot que ha fet al Senyor, serà una persona consagrada, i es deixarà créixer lliurement la cabellera. ⁶ Durant el temps de la seva consagració al Senyor, no es podrà acostar a cap cadàver, ⁷ ni que sigui el del seu pare o el de la seva mare, o el d'algun germà o germana; aquella persona no es farà impura amb el contacte dels seus cadàvers, ja que porta al cap el distintiu de la consagració al seu Déu. ⁸ Tot el temps que duri el seu vot de nazireat serà una persona consagrada al Senyor.

⁹ »Si algú es mor de sobte vora aquesta persona i deixa en estat d'impuresa ritual la consagració del seu cap, se l'haurà de rapar quan es compleixin set dies, és a dir, el dia de la seva purificació. ¹⁰ L'endemà, el dia vuitè, portarà dues tórtoraes o dos colomins al sacerdot, a l'entrada de la tenda del trobament. ¹¹ El sacerdot oferirà un dels ocells com a sacrifici pel pecat, i oferirà l'altre en holocaust. Així farà el ritu d'expiació de la falta que ha comès entrant en contacte amb un cadàver, i la persona consagrada quedarà purificada ritualment. Aquell mateix dia tornarà a consagrar-se i es deixarà créixer els cabells. ¹² Llavors començarà de nou el període de la seva consagració al Senyor i oferirà un anyell d'un any en sacrifici de reparació de la falta. El temps anterior no comptarà, perquè el signe de la seva consagració havia quedat impur.

¹³ »Aquesta és la llei de les persones consagrades pel vot de nazireat: el dia que es compleixi el terme de la seva consagració, aniran a l'entrada de la tenda del trobament ¹⁴ portant aquesta ofrena al Senyor: un anyell d'un any sense cap defecte que oferiran en holocaust, una ovella d'un any sense cap defecte que oferiran com a sacrifici pel

pecat i un moltó sense cap defecte que oferiran com a sacrifici de comunió. ¹⁵ Portaran també una panera de pans de flor de farina sense llevat, coques pastades amb oli i tortells sense llevat untats amb oli, a més de les seves ofrenes de farina i de vi. ¹⁶ El sacerdot presentarà aquestes ofrenes davant el Senyor i oferirà el sacrifici pel pecat i l'holocaust. ¹⁷ Després oferirà al Senyor el moltó com a sacrifici de comunió, juntament amb la panera de pans sense llevat i l'ofrena de farina i de vi. ¹⁸ Acabat la persona consagrada es tallarà els cabells a l'entrada de la tenda del trobament, prendrà la cabellera, senyal de la seva consagració, i la tirarà al foc del sacrifici de comunió. ¹⁹ Després el sacerdot prendrà l'espalla cuita del moltó i una coca i un tortell sense llevat de la panera, i ho posarà tot a les mans de la persona que s'havia consagrat, un cop aquesta s'hagi tallat els cabells. ²⁰ Llavors el sacerdot en farà la presentació davant el Senyor. Aquestes ofrenes són sagrades i pertanyen al sacerdot, a més del pit i de la cuixa que li són reservats. Després d'això, la persona que havia estat consagrada ja podrà beure vi. ²¹ »Aquesta és, doncs, la llei de les persones consagrades pel vot de nazireat; aquesta és l'ofrena que han de presentar al Senyor per la seva consagració, a part del que hi puguin afegir. El qui hagi fet aquest vot, el complirà d'acord amb el ritual del vot de consagració.

Benedicció sacerdotal

²² El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

²³ --Comunica això a Aaron i als seus fills: Beneïu els israelites amb aquesta benedicció:

²⁴ »Que el Senyor
et beneeixi i et guardi.

²⁵ Que et faci veure
la claror de la seva mirada
i s'apiadi de tu.

²⁶ Que fixi damunt teu
la seva mirada
i et doni la pau.

²⁷ »Quan ells pronunciaran el meu nom sobre els israelites, jo els beneiré.
Consagració del tabernacle

Ofrena dels bous i dels carros

7

¹ El dia que Moisès va acabar d'erigir el tabernacle, el va ungir per consagrar-lo amb tots els seus accessoris. Va ungir igualment l'altar i tots els seus accessoris per tal de consagrar-los.

² Després van venir els principals d'Israel, caps de les seves tribus, els mateixos que havien presidit el cens.

³ Davant el Senyor van presentar com a ofrena sis carros coberts i dotze bous, és a dir, un carro per cada dos dels caps de tribu i un bou per cada un d'ells. I ho presentaren davant el tabernacle. ⁴ El Senyor digué a Moisès:

⁵ --Rep això d'ells i distribueix-ho als levites per al servei de la tenda del trobament, segons la tasca que cada un té assignada.

⁶ Moisès es va fer càrrec dels carros i dels bous i els distribuï als levites. ⁷ Als descendents de Guerxon els va donar dos carros i quatre bous, d'acord amb el servei que havien de complir. ⁸ Els altres quatre carros i els altres vuit bous, els posà a disposició dels descendents de Merarí, per al servei que tenien encomanat a les ordres d'Itamar, fill del sacerdot Aaron. ⁹ Però als descendents de Quehat no els en va donar cap, perquè la seva missió era la de transportar a l'espalla les coses santes.

Altres ofrenes dels principals d'Israel

¹⁰ Els principals d'Israel van portar la seva ofrena per a la dedicació de l'altar, el dia que fou consagrat; la presentaren davant l'altar. ¹¹ El Senyor havia dit a Moisès:

--Els principals de cada tribu, a raó d'un per dia, presentaran la seva ofrena per a la dedicació de l'altar.

¹²⁻⁸³ L'ordre de presentació va ser aquest:

(12) El primer dia, Nahxon, fill d'Amminadab, de la tribu de Judà.

(18) El segon dia, Netanel, fill de Suar, de la tribu d'Issacar.

(24) El tercer dia, Eliab, fill d'Helon, de la tribu de Zabuló.

(30) El quart dia, Elissur, fill de Xedeür, de la tribu de Rubèn.

- (36) El cinquè dia, Xelumiel, fill de Surixadai, de la tribu de Simeó.
(42) El sisè dia, Eliassaf, fill de Deuel, de la tribu de Gad.
(48) El setè dia, Elixamà, fill d'Ammihud, de la tribu d'Efraïm.
(54) El vuitè dia, Gamliel, fill de Pedahsur, de la tribu de Manassès.
(60) El novè dia, Abidan, fill de Guidoní, de la tribu de Benjamí.
(66) El desè dia, Ahíezer, fill d'Ammixadai, de la tribu de Dan.
(72) L'onzè dia, Paguiel, fill d'Ocran, de la tribu d'Aser.
(78) El dotzè dia, Ahirà, fill d'Enan, de la tribu de Neftalí.

Cada un d'ells va presentar aquesta ofrena: una safata de plata, que pesava cent trenta sicles, i una caldereta de plata, que feia setanta sicles, segons la unitat de pes oficial del santuari, plenes, l'una i l'altra, de flor de farina pastada amb oli per a l'ofrena; una cassoleta d'or que pesava deu sicles, plena d'encens; un vedell ja fet, un moltó i un anyell d'un any, per a oferir-los en holocaust; un boc per al sacrifici pel pecat; dos vedells més, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any, per al sacrifici de comunió.

⁸⁴ En total, les ofrenes presentades pels principals d'Israel amb motiu de la consagració i la dedicació de l'altar eren dotze safates de plata, dotze calderetes de plata i dotze cassoletes d'or. ⁸⁵ Cada safata pesava cent trenta sicles, i cada caldereta en pesava setanta. El pes total d'aquests utensilis de plata era de dos mil quatre-cents sicles. ⁸⁶ Les dotze cassoletes d'or, plenes d'encens aromàtic, que pesaven cada una deu sicles, segons la unitat de pes oficial del santuari, feien un total de cent vint sicles d'or.

⁸⁷ El total del bestiar ofert per a l'holocaust era de dotze vedells ja fets, dotze moltons, dotze anyells d'un any, amb les corresponents ofrenes de farina, i dotze bocs per al sacrifici pel pecat. ⁸⁸ El total del bestiar ofert per al sacrifici de comunió era de vint-i-quatre vedells més, seixanta moltons, seixanta bocs i seixanta anyells d'un any. Aquest era el total de les ofrenes presentades amb motiu de la consagració i la dedicació de l'altar.

⁸⁹ Quan Moisès entrava a la tenda del trobament per parlar amb el Senyor, sentia la veu d'ell que li parlava des del lloc situat entre els dos querubins de damunt la coberta de l'arca que conté el document de l'aliança. I li parlava.

El canelobre

8

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Comunica això a Aaron: "Quan encenguis els set gresols, encara'ls de manera que il·luminin al seu davant."

³ Aaron va complir l'ordre del Senyor transmesa per Moisès i va encendre els gresols de manera que il·luminessin al seu davant. ⁴ El canelobre era tot ell d'or cisellat des del peu fins a les flors. Moisès havia seguit el model que el Senyor li havia mostrat.

Dedicació dels levites

⁵ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

⁶ --Separa els levites dels altres israelites i purifica'ls. ⁷ Per a purificar-los, fes això: Aspergeix-los primerament amb l'aigua que purifica del pecat. Que s'afaitin després tot el cos i rentin la seva roba. Així quedaran purificats. ⁸ Acabat, que prenguin un vedell ja fet, amb la corresponent ofrena de flor de farina pastada amb oli. Tu pren un altre vedell per al sacrifici pel pecat. ⁹ Després fes que els levites s'acostin davant la tenda del trobament i convoca tota la comunitat d'Israel. ¹⁰ Situats així els levites davant el Senyor, els altres israelites els imposaran les mans. ¹¹ Llavors Aaron presentarà davant meu els levites com a ofrena de la resta dels israelites. Així quedaran destinats al meu servei.

¹² »Després els levites imposaran les mans sobre el cap dels dos vedells, i Aaron n'oferirà un com a sacrifici pel pecat i l'altre en holocaust. Així farà el ritu d'expiació pels levites. ¹³ Després col·loca els levites davant d'Aaron i els seus fills i presenta-me'ls. ¹⁴ Així separaràs els levites dels altres israelites i seran meus.

¹⁵ »Els levites, purificats i presentats així davant meu, entraran al servei de la tenda del trobament. ¹⁶ Estaran a la meva disposició, ja que em són donats pels israelites a canvi dels seus primogènits, i per això jo me'ls reservo.

¹⁷ Perquè tots els primogènits dels israelites i totes les primeres cries dels animals són meus; me'ls vaig consagrar el dia que vaig fer morir tots els primogènits del país d'Egipte. ¹⁸ Per això em reservo els levites en lloc dels primogènits dels israelites, ¹⁹ i els poso, com a donats, a disposició d'Aaron i dels seus fills, perquè tinguin a càrrec seu el servei de la tenda del trobament que havien de fer tots els israelites; expiant així per tots ells, els israelites no hauran de sofrir els flagells que sofririen si s'acostessin al lloc sagrat.

²⁰ Moisès, Aaron i tota la comunitat d'Israel van complir exactament totes les ordres que el Senyor havia donat a Moisès respecte als levites. ²¹ Aquests es van purificar, rentaren la seva roba, i després Aaron els va presentar davant el Senyor i va fer per ells el ritu d'expiació per tal de purificar-los. ²² Acabat tot el ritual, els levites van començar el seu servei a la tenda del trobament, a les ordres d'Aaron i dels seus fills. Així es van complir les ordres que el Senyor havia donat a Moisès respecte als levites.

Temps del servei dels levites

²³ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

²⁴ --Els levites entraran a prestar servei a la tenda del trobament des de l'edat de vint-i-cinc anys en amunt. ²⁵ En complir cinquanta anys, es retiraran del servei actiu, no serviran més. ²⁶ Podran ajudar els altres levites en actiu fent guàrdia a la tenda del trobament, però no prestaran altres serveis. Disposa així el servei dels levites.

La festa de Pasqua

9

¹ El primer mes de l'any segon després d'haver sortit els israelites del país d'Egipte, el Senyor va parlar a Moisès en el desert del Sinaí. Li digué:

² --Els israelites han de celebrar la Pasqua en la data fixada, ³ el dia catorze d'aquest mes, al capvespre. L'han de celebrar seguint les prescripcions i tot el seu ritual.

⁴ Moisès, doncs, va ordenar als israelites que celebressin la Pasqua, ⁵ i ells la celebraren el dia catorze del mes primer, al capvespre, en el desert del Sinaí, seguint tot el que el Senyor havia ordenat a Moisès.

⁶ Però hi havia uns homes en estat d'impuresa ritual per contacte amb un cadàver, i per això no podien celebrar la Pasqua el dia assenyalat. Aquell mateix dia anaren a trobar Moisès i Aaron, ⁷ i els van dir:

--Ens trobem en estat d'impuresa pel contacte amb un cadàver. Però, per què ens hauríem de privar de presentar la nostra ofrena al Senyor el dia assenyalat, amb els altres israelites?

⁸ Moisès els respongué:

--Espereu fins que sàpiga què disposa el Senyor respecte a vosaltres.

⁹ Llavors el Senyor va parlar a Moisès. Li digué:

¹⁰ --Comunica això als israelites: «Si un de vosaltres o dels vostres descendents es troba en estat d'impuresa ritual pel contacte amb un cadàver, o si per causa d'un viatge es troba lluny, també podrà celebrar la Pasqua del Senyor.

¹¹ Però aquests la celebraran el dia catorze del mes segon, al capvespre. Menjaran l'anyell amb pa sense llevat i amb herbes amargues. ¹² No en podran guardar gens per a l'endemà ni trencaran cap os de l'anyell. Celebraran la Pasqua complint tot el seu ritual. ¹³ Però el qui estigui pur i no es trobi de viatge, si deixa de celebrar-la, serà exclòs del poble d'Israel. No ha presentat la seva ofrena al Senyor el dia assenyalat, i per això haurà de portar la seva culpa. ¹⁴ Els estrangers que visquin entre vosaltres i vulguin celebrar la Pasqua del Senyor, l'hauran de celebrar seguint les prescripcions i tot el ritual. El ritual és el mateix, tant per als estrangers com per als nadius.»

El núvol damunt el tabernacle

¹⁵ El dia que va ser erigit el tabernacle, el núvol el cobrí; cobrí la tenda de l'aliança. Al capvespre, el núvol apareixia damunt el tabernacle com la resplendor d'un foc, fins al matí. ¹⁶ Des d'aquell dia, sempre va ser així: el núvol cobria de dia el tabernacle, i de nit apareixia com la resplendor d'un foc. ¹⁷ Quan el núvol s'enlairava de damunt la tenda, els israelites aixecaven el campament i es posaven en camí, i en el lloc on el núvol s'aturava, ells hi acampaven.

¹⁸ Els israelites, doncs, aixecaven el campament o acampaven, seguint l'ordre que el Senyor els donava, i es quedaven acampats tots els dies que el núvol restava damunt el tabernacle: ¹⁹ si el núvol hi restava molts dies, ells obeïen el Senyor i no partien; ²⁰ però de vegades el núvol només s'aturava alguns dies damunt el tabernacle. Fos com fos, ells acampaven o es posaven en camí seguint l'ordre del Senyor. ²¹ De vegades el núvol s'aturava tan sols del capvespre al matí, o bé un dia i una nit; tan bon punt el núvol s'enlairava, ells empenien la marxa. ²² Altres vegades s'aturava damunt el tabernacle dos dies o un mes o encara més temps. Llavors els israelites continuaven acampats i no partien; però, tan bon punt s'enlairava, aixecaven el campament. ²³ Els israelites acampaven o aixecaven el campament, seguint l'ordre que el Senyor els donava. Respectaven les instruccions del Senyor transmeses per Moisès.

Les trompetes de plata

10

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Fes-te dues trompetes de plata batuda per a convocar la comunitat i donar l'ordre d'aixecar el campament. ³ Al toc de les dues trompetes, tota la comunitat es reunirà a l'entrada de la tenda del trobament. ⁴ Al toc d'una de sola, es reuniran amb tu els principals, els caps de les unitats d'Israel. ⁵ Quan el toc de la trompeta tingui un so trinat, aixecaran el campament els acampats a la part de llevant. ⁶ Al segon toc trinat, ho faran els acampats al sud. El senyal per a aixecar el campament serà un toc trinat de trompeta. ⁷ Per a convocar la comunitat es farà un toc de trompeta senzill. ⁸ Els encarregats de tocar la trompeta seran els sacerdots, els fills d'Aaron.

»Això serà una institució perpètua, tant per a vosaltres com per als vostres descendents. ⁹ Quan sereu al vostre país, si entreu en guerra contra l'enemic que us ataca, toqueu les trompetes amb un so trinat. Així el Senyor, el vostre Déu, us tindrà presents i us salvarà dels vostres enemics. ¹⁰ Els dies de festa, de solemnitat i de celebracions del primer dia del mes toqueu les trompetes durant els holocaustos i els sacrificis de comunió. Així el vostre Senyor us tindrà sempre presents. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

Del Sinaí a les planes de Moab ([10,11-21,35](#))

El poble d'Israel es posa en camí

Partença del Sinaí

¹¹ El dia vint del mes segon de l'any segon de la sortida d'Egipte, el núvol es va enlairar de sobre el tabernacle de l'aliança. ¹² Llavors els israelites van partir del desert del Sinaí, seguint l'ordre de marxa establert. El núvol s'aturà al desert de Paran. ¹³ Era la primera vegada que emprenien el camí per una ordre del Senyor transmesa per Moisès. ¹⁴ Van partir en primer lloc els batallons agrupats al voltant de l'estendard del campament de Judà, a les ordres de Nahxon, fill d'Amminadab. ¹⁵ Els acompanyaven els de la tribu d'Issacar, a les ordres de Netanel, fill de Suar, ¹⁶ i els de la tribu de Zabuló, a les ordres d'Eliab, fill d'Helon.

¹⁷ Un cop desmuntat el tabernacle, els levites descendents de Guerxon i de Merarí, encarregats de transportar-lo, van posar-se en marxa.

¹⁸ Tot seguit partiren els batallons agrupats al voltant de l'estendard del campament de Rubèn, a les ordres d'Elissur, fill de Xedeür. ¹⁹ Els acompanyaven els de la tribu de Simeó, a les ordres de Xelumiel, fill de Surixadai, ²⁰ i els de la tribu de Gad, a les ordres d'Eliassaf, fill de Deuel.

²¹ Després van partir els levites descendents de Quehat, encarregats de transportar els objectes sagrats. Abans que ells arribessin, els altres havien de tenir muntat el tabernacle.

²² A continuació van emprendre la marxa els batallons agrupats al voltant de l'estendard del campament d'Efraïm, a les ordres d'Elixamà, fill d'Ammihud. ²³ Els acompanyaven els de la tribu de Manassès, a les ordres de Gamliel, fill de Pedahsur, ²⁴ i els de la tribu de Benjamí, a les ordres d'Abidan, fill de Guidoní.

²⁵ Finalment, tancaven la marxa els batallons agrupats al voltant de l'estendard del campament de Dan, a les ordres d'Ahièzer, fill d'Ammixadai. ²⁶ Els acompanyaven els de la tribu d'Aser, a les ordres de Paguiel, fill d'Ocran, ²⁷ i els de la tribu de Neftalí, a les ordres d'Ahirà, fill d'Enan.

²⁸ Aquest era l'ordre de marxa dels contingents israelites, distribuïts per batallons, quan es posaven en camí.

El guiatge del poble pel desert

²⁹ Moisès va dir a Hobab, fill del seu sogre Reuel, el madianita:

--Nosaltres anem cap al lloc que el Senyor ha dit que ens donaria. Vine amb nosaltres, que et farem participar del benestar que el Senyor ha promès a Israel.

³⁰ Hobab li va respondre:

--No vindré pas. M'estimo més tornar-me'n al meu país amb els meus familiars.

³¹ Moisès va replicar:

--Et prego que no ens deixis. Tu coneixes els indrets del desert on podem acampar: fes-nos de guia. ³² Si véns amb nosaltres participaràs del benestar que el Senyor ens concedirà.

³³ Els israelites van partir, doncs, de la muntanya del Senyor i feren tres dies de camí. Durant aquelles jornades, l'arca de l'aliança del Senyor els anava al davant per buscar-los un indret on reposar. ³⁴ I, tan bon punt aixecaven el campament, el núvol del Senyor planava damunt d'ells durant el dia.

³⁵ Quan l'arca es posava en camí, Moisès deia:

«Aixeca't, Senyor!

Que els teus enemics es dispersin,
i fugin del teu davant
els qui t'odien.»

³⁶ Quan l'arca es deturava, deia:
«Queda't, Senyor!
Són innumbrables
les unitats d'Israel.»

Incendi al campament

11

¹ El poble començà a queixar-se amargament al Senyor de les seves penalitats. Ell ho va sentir i s'abrandà la seva indignació; llavors els envià un gran foc que va incendiar i consumir un dels extrems del campament. ² El poble va clamar a Moisès, que pregà al Senyor pel poble, i el foc es va apagar. ³ Aquell lloc fou designat amb el nom de Taberà (que vol dir «incendi»), perquè allí el Senyor va incendiar el campament.

Queixes del poble pel manà

⁴ La munió de gent que anava amb els israelites desitjava més menjar; també els israelites es planyien amb ells i deien: «Qui ens pogués donar carn! ⁵ Com recordem el peix que per no res menjàvem a Egipte, i els cogombres, els melons, els porros, les cebes i els alls! ⁶ Però ara estem decaiguts; aquí no hi ha res, no veiem més que el manà.» ⁷ El manà era semblant a les llavors de coriandre i tenia l'aspecte de la resina de bdel·li. ⁸ El poble es dispersava per recollir-lo; després el molien o el picaven al morter, el coïen a l'olla o en feien coques que tenien gust de coques pastades amb oli. ⁹ A la nit, quan queia la rosada sobre el campament, hi queia també el manà.

Moisès es queixa al Senyor

¹⁰ Moisès va sentir que el poble es planyia, família per família, cadascú a l'entrada de la seva tenda. El Senyor es va indignar molt, però Moisès es disgustà ¹¹ i digué al Senyor:

--Jo sóc el teu servent: per què em maltractes? Per què no em concedeixes el teu favor i em carregues amb el pes de tot aquest poble? ¹² Que potser sóc jo qui l'he concebut o l'he infantat, perquè em diguis: "Porta'l al pit, com una dida la criatura, cap al país que vaig prometre als seus pares"? ¹³ D'on trauré carn per a repartir-la a tot aquest poble que em ve planyent-se i exigint-me que li'n doni per menjar? ¹⁴ Jo no puc portar tot sol la càrrega de tot aquest poble: és superior a les meves forces. ¹⁵ Si m'has de tractar d'aquesta manera, més val que em facis morir. Concedeix-me aquest favor i no hauré de veure més la meva dissort.

¹⁶ El Senyor respongué a Moisès:

--Reuneix-me setanta homes dels ancians d'Israel que tinguis realment com a ancians i capdavaners del poble; porta'ls a la tenda del trobament i que es quedin allí amb tu. ¹⁷ Jo baixaré i parlaré amb tu, i els infondré una part de l'esperit que tu tens. Ells podran ajudar-te a portar la càrrega del poble i no l'hauràs de portar tu tot sol. ¹⁸ I al poble, digues-li: "Purifiqueu-vos per a demà, i així demà podreu menjar carn. El Senyor ha sentit que us planyíeu dient: 'Qui ens pogués donar carn! Estàvem millor a Egipte!' Doncs bé, ell us donarà carn i en menjareu. ¹⁹ No un dia, ni dos, ni cinc, ni deu, ni vint, ²⁰ sinó tot un mes, fins que us surti pel nas i l'arribeu a avorrir, de fàstic que us farà. Això us passarà perquè heu menyspreat el Senyor, que és enmig vostre, i us heu planyut davant d'ell dient: 'Per què vam sortir d'Egipte?'"

²¹ Moisès va replicar:

--Jo em trobo enmig d'un poble que pot posar sis-cents mil homes en peu de guerra, ¿i tu dius que els donaràs carn perquè en mengin tot un mes? ²² Ni degollant ramats sencers de vaques i d'ovelles no en tindrien prou; ni pescant tots el peixos del mar no els bastaria.

²³ El Senyor contestà a Moisès:

--¿Tu creus que la mà del Senyor és incapaç de fer-ho? Aviat veuràs si es compleix o no la meva paraula.

El Senyor dona l'esperit de profecia als setanta ancians

²⁴ Moisès sortí a comunicar al poble el que el Senyor li havia dit. Després va reunir setanta homes d'entre els ancians del poble entorn de la tenda. ²⁵ El Senyor va baixar enmig d'un núvol, parlà amb Moisès i infongué als setanta ancians una part de l'esperit que Moisès tenia. Tan bon punt l'esperit va reposar damunt d'ells, es posaren a

parlar com els profetes; però això no es va repetir més.

L'esperit de profecia en el campament

²⁶ Entre els ancians inscrits, n'hi hagué dos que no van anar a la tenda, sinó que es quedaren al campament. L'un es deia Eldad i l'altre Medad. Però l'esperit també va reposar damunt d'ells, i dins el campament mateix es posaren a parlar com els profetes. ²⁷ Un jove corregué a comunicar-ho a Moisès:

--Eldad i Medad parlen en el campament com els profetes.

²⁸ Josuè, fill de Nun, ajudant de Moisès des de la seva joventut, va exclamar:

--Senyor meu, Moisès, no ho permetis!

²⁹ Moisès li respongué:

--Estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia i el Senyor donés a tots el seu esperit!

³⁰ Després Moisès i els ancians d'Israel es van retirar al campament.

Les guatlles

³¹ Llavors el Senyor va aixecar un vent de la mar, que portà guatlles i les va fer caure sobre el campament i per tot el seu voltant en una extensió d'una jornada de camí i en un gruix d'un metre. ³² El poble va passar arreplegant guatlles tot aquell dia, tota la nit i tot l'endemà. El qui menys, n'arreplegà deu sacs; després les estengueren a assecar entorn del campament. ³³ Encara tenien la carn entre les dents, sense haver començat a mastegar-la, que el Senyor va mostrar la seva indignació contra el poble i el colpí amb una gran mortaldat. ³⁴ Per això van donar a aquell lloc el nom de Quibrot-Atavà (que vol dir «sepulcres del desig»), perquè allí van enterrar els qui havien desitjat més menjar.

³⁵ Des d'allí els israelites es van posar en camí cap a Hasserot i s'hi van quedar.

Maria i Aaron critiquen Moisès

12

¹ Maria i Aaron criticaven Moisès perquè s'havia casat amb una dona del país de Cuix. ² Deien:

--¿És que el Senyor ha parlat tan sols amb Moisès? ¿No ens ha parlat també a nosaltres?

El Senyor ho va sentir.

³ De fet, Moisès era l'home més humil de tota la terra. ⁴ Tot seguit, el Senyor va dir a Moisès, Aaron i Maria:

--Sortiu tots tres cap a la tenda del trobament.

I ells van anar-hi. ⁵ Llavors el Senyor va baixar en la columna de núvol, s'aturà a l'entrada de la tenda i cridà Aaron i Maria. Ells es van acostar ⁶ i el Senyor els va dir:

--Escolteu les meves paraules:

»Quan hi ha entre vosaltres un profeta,
jo, el Senyor,

em mostro a ell en una visió
o bé li parlo en somnis.

⁷ Però amb Moisès, el meu servent,
no és així:

ell és l'home de confiança
de tota la meva casa.

⁸ A ell li parlo cara a cara,
en visió oberta i no en enigmes:
ell contempla la figura del Senyor.

Per què, doncs, us heu atrevit
a parlar contra Moisès,
el meu servent?

⁹ El Senyor se'n va anar encès d'indignació contra ells. ¹⁰ Així que el núvol es retirà de la tenda, Maria estava coberta de lepra, blanca com la neu. Quan Aaron es va girar cap a ella i la veié leprosa, ¹¹ suplicà a Moisès:

--Senyor meu, et prego que no ens carreguis el pes del pecat que insensatament hem comès. ¹² Que Maria no es torni com un avortó que ja té la carn mig corrompuda quan surt de les entranyes de la mare.

¹³ Llavors Moisès clamà al Senyor:

--Déu meu, guareix-la, t'ho demano!

¹⁴ El Senyor li respongué:

--Si el seu pare li hagués escopit a la cara, no hauria quedat humiliada durant set dies? Doncs que sigui exclosa del campament durant set dies. Després ja tornarà a ser admesa.

¹⁵ Maria va estar set dies fora del campament, i el poble no es posà en camí fins que ella tornà a ser admesa.

¹⁶ Després el poble va partir d'Hasserot i acampà al desert de Paran.

Intent fallit d'entrar a Canaan

Nomenament d'exploradors

13

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Envia uns homes a explorar el país de Canaan, la terra que jo dono als israelites. Envia'n un de cada tribu, elegits entre els principals.

³ Moisès va complir l'ordre que el Senyor li havia donat i envià aquells homes des del desert de Paran. Tots eren caps dels israelites. ⁴ Els seus noms eren:

Xammua, fill de Zacur, de la tribu de Rubèn.

⁵ Xafat, fill d'Horí, de la tribu de Simeó.

⁶ Caleb, fill de Jefunnè, de la tribu de Judà.

⁷ Igal, fill de Jossef, de la tribu d'Issacar.

⁸ Josuè, fill de Nun, de la tribu d'Efraïm.

⁹ Paltí, fill de Rafú, de la tribu de Benjamí.

¹⁰ Gadiel, fill de Sodí, de la tribu de Zabuló.

¹¹ Gadí, fill de Sussí, de la tribu de Manassès, fill de Josep.

¹² Ammiel, fill de Guemal·lí, de la tribu de Dan.

¹³ Setur, fill de Micael, de la tribu d'Aser.

¹⁴ Nahbí, fill de Vofsí, de la tribu de Neftalí.

¹⁵ Gueuel, fill de Maquí, de la tribu de Gad.

¹⁶ Aquests eren els noms dels homes que Moisès va enviar a explorar el país. Josuè és el nom que Moisès va posar a Oixea, fill de Nun.

¹⁷ Moisès els envià a explorar el país de Canaan, i els va donar aquestes instruccions:

--Pugeu pel Nègueb i entreu en aquell país muntanyós. ¹⁸ Fixeu-vos com és el país i si els seus habitants són forts o febles, pocs o nombrosos. ¹⁹ Mireu si la terra on habiten és bona o dolenta; si les seves poblacions no tenen muralles o bé són ciutats fortificades; ²⁰ si el país és fèrtil o pobre, si hi ha boscos o no. Sigueu prou fermes per a dur-nos fruits del país!

Era el temps dels primers raïms.

²¹ Els homes, partint del desert de Sin, van explorar el país fins a Rehob, a Lebó-Hamat. ²² Entraren al país pel Nègueb i arribaren a Hebron, on vivien els clans d'Ahiman, Xeixai i Talmai, descendents de la raça gegant dels anaquites. Hebron havia estat fundada set anys abans que Tanis d'Egipte. ²³ Arribats a la vall d'Eixcol, van tallar una sarment amb un raïm tan gros que l'hagueren de portar entre dos en una barra. Duien també magranes i figues.

²⁴ D'aquell lloc en diuen la vall d'Eixcol (que vol dir «del raïm»), pel raïm que els israelites hi van tallar.

Informació dels exploradors

²⁵ Al cap de quaranta dies d'explorar el país, van tornar ²⁶ a Cadeix, al desert de Paran, i es presentaren a Moisès, a Aaron i a tota la comunitat dels israelites. Els exploradors els van informar i van mostrar-los els fruits del país. ²⁷ I contaren a Moisès el que havien vist:

--Vam arribar al país on ens havies enviat i, realment, és un país que regalima llet i mel. Aquí teniu els seus fruits.

²⁸ Ara bé, la gent que l'habita és robusta i les ciutats són fortificades i molt grans. A més, hi hem vist descendents de la raça gegant dels anaquites. ²⁹ Els amalequites habiten la regió del Nègueb; els hitites, els jebuseus i els amorreus viuen a la Muntanya i els cananeus a la costa i a la regió del Jordà.

³⁰ Caleb va fer callar el poble que s'oposava a Moisès i digué:

--Pugem en aquest país i apoderem-nos-en! Segur que els vencerem!

³¹ Però els homes que havien anat amb ell replicaven:

--No podem pujar contra aquest poble: és més fort que nosaltres.

³² I començaren a fer córrer entre els israelites rumors desfavorables sobre la terra que havien explorat. Els deien: --El país que hem recorregut per explorar-lo és un país que devora els seus propis habitants. Tota la gent que hi hem vist és de gran estatura; ³³ fins i tot hi hem vist descendents de la raça dels anaquites, una raça de gegants. Al seu costat semblàvem llagostes, i aquesta és també la impressió que ells tenien de nosaltres.

Rebel·lió dels israelites

14

¹ Llavors tota la comunitat es posà a cridar i va passar tota la nit planyent-se. ² Tots els israelites murmuraven contra Moisès i Aaron. La comunitat sencera els deia:

--Tant de bo que haguéssim mort a Egipte o que ara moríssim en aquest desert! ³ Per què el Senyor ens porta en aquest país? ¿Per fer-nos morir a la guerra i perquè les nostres dones i els nostres infants siguin capturats? Valdria més tornar-nos-en a Egipte!

⁴ I es deien els uns als altres:

--Elegim-nos un cap i tornem a Egipte!

⁵ Llavors Moisès i Aaron es van prosternar amb el front a terra, en presència de tota la comunitat reunida. ⁶ Josuè, fill de Nun, i Caleb, fill de Jefunnè, dos dels qui havien explorat el país, s'esquinçaren els vestits ⁷ i digueren als israelites:

--El país que hem recorregut i explorat és molt i molt fèril. ⁸ Si el Senyor es complau en nosaltres, ens durà en aquest país que regalima llet i mel i ens el donarà. ⁹ Però no us rebel·leu contra el Senyor, ni tingueu por de la gent d'aquest país: ens els menjarem d'una mossada! Ells ja no tenen qui els protegeixi, mentre que el Senyor és amb nosaltres. No tingueu por d'ells!

¹⁰ Però tota la comunitat parlava d'apedregar-los, quan la presència gloriosa del Senyor va aparèixer a la tenda del trobament davant tots els israelites.

Moisès intercedeix a favor del poble

¹¹ El Senyor va dir a Moisès:

--Fins quan em menysprearà aquest poble? Fins quan no voldrà confiar en mi, després de tants prodigis com he obrat enmig d'ells? ¹² Els faré morir de pesta i els privaré de l'heretat. I de tu faré un poble més gran i més nombrós que no pas ells.

¹³ Moisès va replicar al Senyor:

--Els egipcis saben que tu, amb el teu poder, has fet sortir aquest poble del seu país, ¹⁴ i ho han dit als habitants d'aquesta terra. Tots han sentit a dir que tu, Senyor, acompanyes aquest poble i t'hi mostres cara a cara; que el teu núvol reposa damunt d'ells, que de dia camines davant d'ells en una columna de núvol i de nit en una columna de foc. ¹⁵ Si ara fas morir d'un cop tot aquest poble, les nacions que en sentiran parlar diran: ¹⁶ "El Senyor no era capaç de fer entrar aquest poble al país que havia promès; per això els ha fet morir al desert." ¹⁷ Ara, doncs, et suplico, Senyor, que despleguis el teu gran poder. Tu has dit: ¹⁸ "Jo sóc el Senyor, lent per al càstig i ric en l'amor. Perdono les culpes i les faltes, però no tinc el culpable per innocent: demano comptes als fills de les culpes dels pares fins a la tercera i la quarta generació." ¹⁹ Ja que el teu amor és tan gran, et prego que perdonis les culpes d'aquest poble, tal com has fet des d'Egipte fins aquí.

²⁰ El Senyor respongué:

--El perdono, tal com m'has demanat. ²¹ Però, tan cert com jo visc i com la meva presència gloriosa omple tota la terra, ²² juro que ningú dels qui, després de contemplar la meva presència gloriosa i els prodigis que he fet a Egipte i al desert, ara em posen a prova, desobeint-me per desena vegada, ²³ no veurà el país que vaig prometre als seus pares. Ningú dels qui m'han menyspreat no el veurà. ²⁴ Però al meu servent Caleb, que ha estat animat per un altre esperit i m'ha seguit fidelment, jo el faré entrar al país que ell ha explorat, i els seus descendents en prendran possessió. ²⁵ Entretant, els amalequites i els cananeus continuaran habitant les valls d'aquesta regió. Demà poseu-vos en marxa i dirigiu-vos cap al desert, camí del Mar Roig.

Càstig de la primera generació

²⁶ El Senyor va parlar encara a Moisès i a Aaron. Els digué:

²⁷ --Fins quan aquesta comunitat perversa anirà murmurant contra mi? He sentit les murmuracions dels israelites en

contra meu. ²⁸ Doncs bé, tu digues-los: "Jo, el Senyor, afirmo i juro que us tractaré tal com he sentit que dèieu. ²⁹ Tots els qui heu estat censats de vint anys en amunt i heu murmurat contra mi, morireu en aquest desert, aquí deixareu el vostre cos. ³⁰ Juro que no entrareu al país on vaig prometre que us faria habitar. Tan sols hi entraran Caleb, fill de Jefunnè, i Josuè, fill de Nun. ³¹ Vosaltres dèieu que els vostres fills serien capturats. Doncs són ells els qui jo hi faré entrar; ells coneixeran el país que vosaltres heu menyspreat. ³² Mentre els vostres cossos aniran caient en aquest desert, ³³ els vostres fills portaran una vida de pastors nòmades pel desert durant quaranta anys; hauran de suportar el pes de les vostres infidelitats fins que l'últim de vosaltres mori en aquest desert. ³⁴ Vau explorar el país durant quaranta dies i portareu el pes de les vostres culpes durant quaranta anys, a raó d'un any per dia: així sabreu què vol dir posar-se contra mi. ³⁵ Sóc jo, el Senyor, qui ho diu. Juro que tractaré així tota aquesta comunitat perversa que s'ha conjurat contra mi. Tots moriran en aquest desert. És aquí que moriran."

³⁶ Pel que fa als homes que Moisès havia enviat a explorar el país i que, de tornada, havien mogut tota la comunitat a murmurar contra ell, fent córrer rumors desfavorables sobre aquella terra, ³⁷ van morir de sobte davant el Senyor, per la dolenteria d'haver escampat aquells rumors. ³⁸ Dels homes que havien explorat el país, van sobreviure tan sols Josuè, fill de Nun, i Caleb, fill de Jefunnè.

Derrota dels israelites

³⁹ Quan Moisès hagué dit això a tots els israelites, el poble es va afligir molt. ⁴⁰ Van llevar-se de bon matí i es dirigiren cap als cims d'aquell país muntanyós, dient:

--Hem pecat. Estem disposats a pujar cap al lloc que el Senyor ens ha promès.

⁴¹ Però Moisès va replicar:

--Per què transgrediu l'ordre del Senyor? No en sortireu. ⁴² El Senyor no és amb vosaltres. No hi aneu, i així no sereu vençuts pels vostres enemics. ⁴³ Allà us esperen els amalequites i els cananeus: les seves espases us mataran. Heu abandonat el Senyor, i per això ell no és amb vosaltres.

⁴⁴ Però ells s'obstinaren a dirigir-se cap als cims d'aquell país muntanyós, mentre que l'arca de l'aliança del Senyor i Moisès no es movien del campament. ⁴⁵ Els amalequites i els cananeus que habitaven a la Muntanya van baixar, els derrotaren i van dispersar-los fins a Hormà.

Prescripcions diverses

Ofrenes de gra, oli i vi

15

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Comunica això als israelites: "Quan entrareu al país que jo us donaré perquè hi habiteu, ³ si presenteu al Senyor una ofrena, escolliu-la dels vostres ramats de vaques, ovelles o cabres. És una ofrena que el foc consumeix, una ofrena d'olor agradable al Senyor, tant si és un holocaust com si és un sacrifici de comunió voluntari, en compliment d'un vot o amb motiu de les vostres festes assenyalades. ⁴ El qui presenti la seva ofrena al Senyor, ha d'acompanyar la víctima amb tres quilos de flor de farina pastada amb un litre d'oli, ⁵ i amb una libació d'un litre de vi.

⁶ »Si l'animal ofert és un moltó, hi afegirà una ofrena de sis quilos de flor de farina pastada amb un litre i mig d'oli, ⁷ i una libació d'un litre i mig de vi, com a ofrena d'olor agradable al Senyor.

⁸ »Si l'animal ofert en holocaust o en sacrifici de comunió és del ramat de vaques, per complir un vot o donar gràcies al Senyor, ⁹ afegirà una ofrena de nou quilos de flor de farina pastada amb dos litres d'oli ¹⁰ i una libació de dos litres de vi, com a ofrena d'olor agradable al Senyor.

¹¹ »Això és el que s'ha de fer per cada toro, cada moltó, cada anyell o cabrit oferts en sacrifici. ¹² Segons el nombre d'animals que oferi, hi afegireu l'ofrena que correspon a cada un. ¹³ Tot nadiu israelita complirà aquestes prescripcions quan ofereixi una ofrena que el foc consumeix en olor agradable al Senyor. ¹⁴ Si un estranger que resideix temporalment entre vosaltres o que pertany a una família establerta des de fa algunes generacions volia oferir un sacrifici que el foc consumeix en olor agradable al Senyor, ha de seguir les mateixes prescripcions. ¹⁵ Per a vosaltres, com a comunitat, i per als immigrants, la prescripció és la mateixa. És una prescripció que heu d'observar perpètuament de generació en generació. Davant el Senyor, l'estranger ha de seguir-la igual que vosaltres.

¹⁶ Observareu la mateixa llei i el mateix ritual, tant vosaltres com l'immigrant que resideix enmig vostre."

Les primícies del pa

¹⁷ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

¹⁸ --Comunica això als israelites: "Quan entrareu al país on jo us porto ¹⁹ i menjareu el pa d'aquella terra, reserveu-ne una part per al Senyor. ²⁰ De les primícies de la fornada, reserveu-ne una coca per al Senyor, igual com reserveu una part de les primeres espigues. ²¹ De generació en generació reservareu per al Senyor una ofrena de les primícies de la fornada.

Faltes involuntàries i voluntàries

²² »Potser, sense adonar-vos-en, haureu deixat de complir algun d'aquests manaments que el Senyor ha donat a Moisès, ²³ és a dir, alguna de les prescripcions que el Senyor us ha manat per boca de Moisès perquè les complíssiu vosaltres i els vostres descendents des del dia que van ser promulgades. ²⁴ Si aquesta falta involuntària ha estat comesa per tota la comunitat, la comunitat ha d'ofrir en holocaust un vedell ja fet, com a ofrena d'olor agradable al Senyor; l'acompanyarà amb l'ofrena corresponent de farina i de vi, tal com està establert. Oferirà també un boc en sacrifici pel pecat. ²⁵ El sacerdot farà el ritu d'expiació per tota la comunitat d'Israel, i la falta els serà perdonada. Els ha passat inadvertida, i per això la comunitat ha presentat la seva ofrena, que el foc consumeix en honor del Senyor, i el sacrifici per la falta comesa involuntàriament. ²⁶ Tota la comunitat d'Israel serà perdonada, i també els immigrants que visquin entre ells, perquè la falta comesa involuntàriament era de tot el poble.

²⁷ »Si és una sola persona la qui, sense adonar-se'n, ha comès una falta, ha d'ofrir una cabra d'un any en sacrifici pel pecat. ²⁸ El sacerdot farà el ritu d'expiació davant el Senyor per la persona que ha comès una falta involuntària, i la falta li serà perdonada. ²⁹ Tant per al nadiu israelita com per a l'estranger que resideix entre vosaltres, la llei per la falta comesa involuntàriament serà la mateixa.

³⁰ »Però el qui deliberadament cometi una falta, sigui nadiu o estranger, ultratja el Senyor. Aquesta persona serà exclosa del seu poble. ³¹ Ha menyspreat la paraula del Senyor, ha violat el seu manament. La culpa és seva i per això en serà exclòs."

Violació del dissabte, dia del repòs

³² Quan els israelites eren al desert, van sorprendre un home que recollia llenya en dissabte. ³³ Els qui el van trobar recollint llenya, el dugueren davant de Moisès, Aaron i tota la comunitat. ³⁴ El van retenir sota vigilància fins que s'aclarís què se n'havia de fer. ³⁵ El Senyor digué a Moisès:

--Aquest home ha de ser condemnat a mort. Que tota la comunitat l'apedregui fora del campament.

³⁶ Llavors tota la comunitat el va fer sortir del campament i l'apedregaren fins que va morir, tal com el Senyor havia ordenat a Moisès.

Els serrells del mantell

³⁷ El Senyor digué a Moisès:

³⁸ --Comunica aquesta ordre als israelites: "Que ells i els seus descendents es facin un serrell a les vores dels mantells amb un fil de porpra violeta. ³⁹ Així, en veure aquest serrell, us recordareu de tots els meus manaments, els complireu i no us deixareu dominar pels desigs del vostre cor o dels vostres ulls que us portarien a la idolatria.

⁴⁰ Així recordareu i complireu tot el que jo us he manat, i viureu consagrats al vostre Déu. ⁴¹ Jo sóc el Senyor, el vostre Déu, que us he tret del país d'Egipte a fi de ser el vostre Déu. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu."

El poble refusa l'autoritat de Moisès i Aaron

Rebel·lió de Corè

16

¹ Corè, fill d'Ishar, del clan de Quehat, de la tribu de Leví, va prendre amb ell Datan i Abiron, fills d'Eliab, i On, fill de Pèlet, de la tribu de Rubèn, ² per tal de rebel·lar-se contra Moisès. S'hi van afegir dos-cents cinquanta israelites més, dels principals de la comunitat, delegats de l'assemblea del poble, tots ells homes de prestigi. ³ Es van amotinar contra Moisès i Aaron i els van dir:

--Ja n'hi ha prou! Tots els membres de la comunitat pertanyen a un poble sant i enmig d'ells hi ha el Senyor. Amb quin dret us heu erigit en autoritat sobre la comunitat del Senyor?

⁴ En sentir això, Moisès es va prosternar amb el front a terra. ⁵ Després digué a Corè i a tots els seus partidaris: --Demà al matí el Senyor farà saber qui és dels seus, qui és sant i se li pot acostar, i qui ha escollit per a presentar-li les ofrenes. ⁶ Vosaltres, Corè i tots els seus partidaris, feu això: preneu els encensers, ⁷ i demà poseu-hi brases i

encens davant el Senyor. L'home que el Senyor escollirà, és aquest el consagrat. Ja n'hi ha prou, levites!

⁸ Moisès va dir encara a Corè:

--Escolteu-me, levites! ⁹ ¿No en teniu prou que el Déu d'Israel us hagi separat de la comunitat d'Israel i us concedeixi d'acostar-vos a ell, d'estar al servei del seu tabernacle i atendre el culte en nom de la comunitat? ¹⁰ El Senyor ha volgut que tu, Corè, i els altres levites estigueu prop d'ell. Per què reclameu també el sacerdoci? ¹¹ De fet, Aaron no és ningú perquè murmureu contra ell. És contra el Senyor que tu i els teus partidaris us heu amotinat.

Rebel·lió de Datan i Abiron

¹² Moisès va fer cridar Datan i Abiron, fills d'Eliab. Però ells van contestar:

--No volem venir! ¹³ ¿No en tens prou d'haver-nos tret d'un país que regalima llet i mel per fer-nos morir al desert, que encara pretenguis ser el nostre cap? ¹⁴ No ens has dut pas a un país que regalimi llet i mel, ni ens has donat camps ni vinyes. ¿Et penses que aquesta gent són cecs? Doncs no, no volem venir!

¹⁵ Moisès, molt indignat, va dir al Senyor:

--No acceptis la seva ofrena. Jo no els he pres ni tan sols un ase, ni he fet cap mal a ningú dels seus.

Càstig de Corè i dels seus partidaris

¹⁶ Moisès va dir després a Corè:

--Tu i tots els teus partidaris, presenteu-vos demà davant el Senyor. Aaron també hi serà. ¹⁷ Tu i Aaron porteu el vostre encenser, i que també el portin cada un dels dos-cents cinquanta partidaris teus. Tireu-hi encens i presenteu-lo davant el Senyor.

¹⁸ Cada un, doncs, va prendre el seu encenser, va posar-hi les brases i l'encens, i es quedaren drets amb Moisès i Aaron a l'entrada de la tenda del trobament. ¹⁹ Corè havia reunit contra Moisès i Aaron tota la comunitat a l'entrada de la tenda del trobament. Llavors la presència gloriosa del Senyor es va aparèixer a tota l'assemblea. ²⁰ El Senyor parlà llavors a Moisès i a Aaron. Els digué:

²¹ --Separeu-vos d'aquesta comunitat, perquè els destruiré en un instant.

²² Però Moisès i Aaron es prosternaren amb el front a terra i van exclamar:

--Déu i Senyor de l'alè de tots els vivents, ¿pel pecat d'un sol home t'indignaràs contra tota la comunitat?

²³ El Senyor va respondre a Moisès:

²⁴ --Digues a la comunitat que s'apartin dels voltants de l'indret on viuen Corè, Datan i Abiron.

²⁵ Moisès, seguit pels ancians d'Israel, va anar on eren Datan i Abiron. ²⁶ Allà digué a la comunitat:

--Aparteu-vos de les tendes d'aquests homes malvats, no toqueu res que sigui seu, no fos cas que us perdéssiu vosaltres amb ells per tots els seus pecats.

²⁷ Ells es van allunyar dels voltants del lloc on residien Corè, Datan i Abiron.

Datan i Abiron havien sortit fora, i s'estaven a l'entrada de les seves tendes amb les seves dones, els seus fills i les criatures. ²⁸ Llavors Moisès va dir:

--Aquest serà el senyal que és el Senyor qui m'ha enviat a fer tot el que he fet, i que no sóc jo qui ho ha volgut així.

²⁹ Si aquesta gent mor de mort natural, seguint el destí comú a tots els homes, és que el Senyor no m'ha enviat.

³⁰ Però si el Senyor fa un gran prodigi, si la terra s'obre, els engoleix amb tot el que tenen i baixen vius al país dels morts, sabreu que aquests homes han menyspreat el Senyor.

³¹ Tot just Moisès acabava de parlar, quan la terra s'esberlà sota els peus d'ells. ³² La terra es va obrir i els engolí amb les seves famílies, amb tots els homes de Corè i tots els seus béns. ³³ Van baixar de viu en viu al país dels morts amb tot el que tenien. La terra es va cloure damunt d'ells i desaparegueren d'enmig de la comunitat. ³⁴ En sentir els seus crits, tots els israelites que eren allà presents van fugir, tement que la terra els engolís. ³⁵ D'altra banda, una flama que venia del Senyor va consumir els dos-cents cinquanta homes que estaven oferint l'encens.

Els encensers dels partidaris de Corè

17

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Comunica a Eleazar, fill del sacerdot Aaron, que retiri els encensers d'entre les brases, perquè són sagrades, i escampi lluny el caliu. ³ Els encensers d'aquests homes morts pel pecat que han comès, ara són consagrats, perquè amb ells han ofert encens al Senyor. Transformeu-los en làmines per a recobrir l'altar i seran un signe per a advertir els israelites.

⁴ El sacerdot Eleazar recollí els encensers de bronze amb què oferien encens els homes que havien mort cremats i els va laminar per a recobrir l'altar. ⁵ Això recordava als israelites que només el qui és descendent d'Aaron pot acostar-se a l'altar a cremar encens al Senyor. Si algun altre s'hi acostés, acabaria com Corè i els seus partidaris, tal com el Senyor li havia advertit per mitjà de Moisès.

Murmuració del poble contra Moisès i Aaron

⁶ L'endemà, tota la comunitat dels israelites va murmurar contra Moisès i Aaron, dient-los:

--Esteu matant el poble del Senyor!

⁷ La comunitat començava a amotinar-se contra Moisès i Aaron, quan aquests es van girar cap a la tenda del trobament. En aquell moment, el núvol la va cobrir i aparegué la presència gloriosa del Senyor; ⁸ Moisès i Aaron van anar llavors davant la tenda del trobament. ⁹ El Senyor va parlar a Moisès. Li digué:

¹⁰ --Aparteu-vos d'aquesta comunitat, perquè els destruiré en un instant.

Però Moisès i Aaron es prosternaren amb el front a terra. ¹¹ Després Moisès va dir a Aaron:

--Pren l'encenser, posa-hi brases de l'altar, tira-hi encens i vés de pressa cap a la comunitat, i fes el ritu d'expiació a favor d'ells. El Senyor s'ha indignat, i el flagell ja comença.

¹² Aaron va prendre l'encenser, tal com Moisès havia ordenat, i corregué cap a la comunitat. El flagell ja començava a estendre's entre el poble. Aaron va posar encens a l'encenser i va fer el ritu d'expiació pel poble. ¹³ Es va posar entre els qui ja havien mort i els qui encara quedaven amb vida, i va cessar la mortaldat. ¹⁴ El nombre dels qui van morir d'aquest flagell fou de catorze mil set-cents, sense comptar els morts per la rebel·lió de Corè. ¹⁵ Quan s'hagué aturat la mortaldat, Aaron va tornar a l'entrada de la tenda del trobament i es reuní amb Moisès.

La vara d'Aaron

¹⁶ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

¹⁷ --Ordena als israelites que els caps de cada tribu et portin cada un una vara. En total seran dotze vares. Escriu el nom de cada un d'ells a la seva vara. ¹⁸ A la vara de Leví, escriu-hi el nom d'Aaron. Hi haurà una sola vara per cada cap de tribu. ¹⁹ Posa-les a la tenda del trobament, davant el document de l'aliança, allí on jo em manifesto a vosaltres. ²⁰ La vara de l'home que jo hagi escollit florirà. Així faré cessar les murmuracions dels israelites contra vosaltres.

²¹ Moisès va transmetre aquesta ordre als israelites. Llavors els caps de les tribus li portaren cada un una vara, és a dir, dotze vares en total, incloent-hi la d'Aaron. ²² Moisès va col·locar les vares davant el Senyor, a la tenda de l'aliança del Senyor. ²³ Quan l'endemà Moisès va entrar-hi, la vara d'Aaron, de la tribu de Leví, havia brotat i florit, i les flors havien produït ametlles madures. ²⁴ Moisès va retirar les vares de davant el Senyor per mostrar-les a tots els israelites. Ells les van veure i cada un prengué la seva.

²⁵ Després el Senyor digué a Moisès:

--Torna a posar la vara d'Aaron davant el document de l'aliança, perquè es conservi com un signe per als rebels. Així faràs cessar les seves murmuracions contra mi i no moriran.

²⁶ Moisès va complir exactament tot el que el Senyor li havia ordenat.

Prescripcions diverses

Sacerdots i levites

²⁷ Els israelites van dir a Moisès:

--Mira com ens morim! Estem perduts, tots estem perduts! ²⁸ Tothom qui s'acosta al tabernacle del Senyor, mor.

¿És que hem de morir tots?

18

¹ El Senyor va dir a Aaron:

--Tu, els teus fills i la tribu de Leví, el teu pare, sereu responsables de les faltes que es cometin contra el santuari. Però, de les faltes que es cometin en l'exercici del vostre sacerdoci, tan sols en sereu responsables tu i els teus fills.

² Als altres membres de la tribu de Leví, la tribu del teu pare, fes-los venir amb tu perquè t'ajudin, però només tu i els teus fills oficiareu davant la tenda de l'aliança. ³ Els levites estaran al vostre servei i al de tota la tenda, però no podran acostar-se als objectes del santuari ni a l'altar. Així no us exposareu a morir, ni ells ni vosaltres. ⁴ Els levites seran els teus ajudants i tindran cura de la tenda del trobament i de tots els seus serveis. Cap altra persona no podrà estar al vostre servei. ⁵ Tan sols vosaltres exercireu les funcions del santuari i de l'altar. Així evitareu que

esclati de nou la meva indignació contra els israelites. ⁶ Jo he escollit els vostres germans levites entre els altres israelites, i us en faig donació; són donats al Senyor per a complir les tasques de la tenda del trobament. ⁷ Però tu, Aaron, amb els teus descendents, exerciràs les funcions sacerdotals i prestaràs el teu servei en tot el que es refereix a l'altar i al lloc santíssim, situat darrere la cortina interior. Jo us faig el do del sacerdoci. Us confio les funcions sacerdotals. Si algú, sense ser sacerdot, s'atreveix a exercir-les, morirà.

Drets dels sacerdots

⁸ El Senyor va dir a Aaron:

--Jo et dono allò que m'és reservat de les ofrenes que em pertoquen. Aquesta part de tot el que els israelites em consagren, te la dono a tu i als teus descendents com a privilegi de la unció sacerdotal. És un dret perpetu. ⁹ De les ofrenes més sagrades, exceptuant allò que ha de ser cremat per a mi, us pertany això: tot el que els israelites em presentin com a ofrenes de farina, sacrificis pel pecat i sacrificis de reparació. Són ofrenes molt sagrades que et pertanyen a tu i als teus descendents. ¹⁰ Ho menjareu en un lloc sagrat. Però només en podran menjar els homes i els nois de famílies sacerdotals, perquè es tracta d'aliments sagrats.

¹¹ »A més, et correspon la part reservada de les ofrenes dels israelites que tu m'has presentat. Us les dono a tu, als teus fills i a les teves filles com a dret perpetu. Tots els de la teva família que estiguin en estat de puresa ritual en podran menjar. ¹² També et dono les primícies de les collites que els israelites ofereixen al Senyor: el bo i millor de l'oli verge, el bo i millor del blat i del most. ¹³ Totes les primícies de les collites dels camps ofertes al Senyor seran per a tu. Els de la teva família que es trobin en estat de puresa ritual en podran menjar. ¹⁴ També és teu tot el que Israel consagri totalment al Senyor.

¹⁵ »Tot primogènit, tant dels homes com dels animals, que els israelites ofereixin al Senyor, serà per a tu. Però faràs pagar un rescot pels primogènits dels homes i de les primeres cries dels animals impurs. ¹⁶ Seran rescatats quan hagin complert un mes. En fixaràs el preu en cinc sicles de plata, segons la unitat de pes oficial del santuari, que és el sicle de vint gueràs. ¹⁷ Les primeres cries de les vaques, les ovelles i les cabres, no les podràs rescatar, perquè són sagrades. Vessa la seva sang al peu de l'altar i crema el greix com un perfum d'olor agradable al Senyor. ¹⁸ La seva carn serà per a tu, com són per a tu el pit i la cuixa dreta que m'han estat presentats.

¹⁹ »Tota la part reservada d'allò que els israelites presenten al Senyor com a ofrenes sagrades, te la dono a tu, als teus fills i a les teves filles. És un dret perpetu, una aliança que faig amb tu i amb els teus descendents, segellada amb sal davant el Senyor.

²⁰ El Senyor va dir encara a Aaron:

--Tu no tindràs cap heretat ni cap porció en el país que jo repartiré entre els israelites. Jo sóc la teva porció i la teva heretat a Israel.

Drets dels levites

²¹ »Als levites els dono en possessió tots els delmes que els israelites han de pagar, com a salari pel servei que presten a la tenda del trobament. ²² Així els altres israelites no s'hauran d'acostar a la tenda del trobament i evitaran un pecat que els costaria la vida. ²³ El servei de la tenda del trobament anirà a càrrec tan sols dels levites, i ells seran responsables de les faltes que hi cometin. És una llei perpètua per als vostres descendents. Els levites no tindran cap heretat entre les altres tribus, ²⁴ perquè els dono com a heretat els delmes que els israelites reserven per al Senyor. Per això els he dit que no rebran cap heretat entre les altres tribus.

Delmes dels levites

²⁵ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

²⁶ --Comunica això als levites: "Quan haureu rebut dels israelites els delmes que jo us dono com a heretat, oferiu-ne la desena part al Senyor. ²⁷ Aquesta ofrena serà com si haguéssiu reservat per al Senyor el delme del blat i del vi novell. ²⁸ Així també vosaltres reserveu de tots els delmes que haureu rebut dels israelites una ofrena per al Senyor. Aquesta ofrena que reserveu per al Senyor, doneu-la al sacerdot Aaron. ²⁹ Dels dons que haureu rebut, reserveu-ne la part millor com a ofrena consagrada al Senyor."

³⁰ »Digues-los també: "Quan haureu separat la part millor dels delmes, serà com si vosaltres, els levites, haguéssiu pagat els delmes del gra i del vi. ³¹ Podreu menjar-ne la resta en qualsevol lloc amb les vostres famílies, perquè és el vostre salari pel servei que presteu a la tenda del trobament. ³² Si heu reservat la millor part per al Senyor, no sereu culpables de profanar les ofrenes sagrades dels israelites, i no morireu."

La vedella roja

19

¹ El Senyor va parlar a Moisès i a Aaron. Els digué:

² --Jo, el Senyor, dono aquesta llei ritual: Ordena als israelites que et portin una vedella roja sense cap defecte i que mai no hagi portat el jou. ³ Doneu-la al sacerdot Eleazar; que la condueixin fora del campament i la degollin al seu davant.

⁴ »El sacerdot Eleazar untarà el dit en la sang i aspergirà set vegades en direcció a l'entrada de la tenda del trobament. ⁵ Després cremaran la vedella davant d'ell: en cremaran la pell, la carn i la sang sobre els excrements.

⁶ Acabat, el sacerdot prendrà un tronc de cedre, hisop i llana tenyida d'escarlata, i ho tirarà al foc on crema la vedella. ⁷ Després es rentarà els vestits, es rentarà amb aigua ell mateix i tornarà al campament; però quedarà ritualment impur fins al vespre. ⁸ També el qui cremi la vedella haurà de rentar amb aigua els seus vestits, es rentarà amb aigua ell mateix i quedarà impur fins al vespre. ⁹ Un altre home, ritualment pur, recollirà les cendres de la vedella i les deixarà en un lloc pur fora del campament. La comunitat dels israelites les conservarà per preparar l'aigua de la purificació. Aquest ritual és com un sacrifici pel pecat. ¹⁰ El qui aplegui les cendres de la vedella es rentarà els vestits i quedarà ritualment impur fins al vespre.

Contacte o proximitat d'un cadàver

»Aquesta és una llei perpètua tant per als israelites com per als immigrants que viuen entre vosaltres:

¹¹ »Qui toqui un cadàver humà, quedarà ritualment impur durant set dies. ¹² Els dies tercer i setè es purificarà amb aquella aigua, i el setè dia quedarà pur; però si no compleix aquest ritu els dies tercer i setè, restarà en estat d'impuresa ritual. ¹³ Qui toqui un cadàver humà i no es purifiqui, profana el tabernacle del Senyor; serà exclòs d'Israel, perquè no ha estat aspergit amb l'aigua de la purificació i, per tant, encara és un impur.

¹⁴ »Aquesta és la llei per al cas d'una persona que es mori dins una tenda: Tothom qui es trobi dins la tenda o que hi entri quedarà ritualment impur durant set dies. ¹⁵ Qualsevol atuell que no estigui tapat quedarà ritualment impur.

¹⁶ Tothom qui en ple camp toqui una persona assassinada o morta de mort natural, o algun os humà o una sepultura, serà impur durant set dies.

Ritual de purificació

¹⁷ »Per a una persona que es troba en estat d'impuresa ritual, prendran cendra de la vedella cremada, la posaran dins un atuell i hi tiraran aigua corrent. Serà com un sacrifici pel pecat. ¹⁸ Després un home en estat de puresa ritual prendrà hisop, el mullarà en aquesta aigua i aspergirà la tenda on hi hagi un mort, amb tots els objectes i persones que s'hi trobin, o aspergirà amb aquella aigua el qui hagi tocat algun os humà o una persona assassinada, o morta de mort natural, o una sepultura. ¹⁹ L'home ritualment pur aspergirà la persona impura els dies tercer i setè. Després de l'aspersió del setè dia, el qui era impur quedarà purificat. Es rentarà els vestits, es rentarà amb aigua ell mateix i al vespre serà pur. ²⁰ L'home impur que no s'hagi purificat serà exclòs de la comunitat, perquè ha profanat el santuari del Senyor. No ha estat aspergit amb l'aigua de la purificació i continua impur.

²¹ »Els israelites observaran perpètuament aquesta llei: El qui haurà fet l'aspersió amb l'aigua de la purificació es rentarà els vestits. I el qui toqui aquesta aigua quedarà impur fins al vespre. ²² Tot allò que toqui la persona que és impura, quedarà impur; i la persona que toqui això que és impur, quedarà impura fins al vespre.

En camí cap a la terra promesa

Meribà

20

¹ El mes primer, tota la comunitat dels israelites va arribar al desert de Sin, i el poble s'instal·là a Cadeix. Allà va morir Maria i fou sepultada.

² La comunitat, que no tenia aigua, es va amotinar contra Moisès i Aaron. ³ El poble discutia amb Moisès. Li deia: --Tant de bo haguéssim mort com els nostres germans que han anat morint davant el Senyor! ⁴ Per què heu portat la comunitat del Senyor en aquest desert? ¿Voleu que hi morim, nosaltres i el nostre bestiar? ⁵ Per què ens vau treure d'Egipte si ens havíeu de dur en un lloc tan dolent? No és terra que es pugui sembrar, no hi ha figueres ni vinyes ni magraners; ni tan sols aigua per a beure!

⁶ Moisès i Aaron van deixar l'assemblea dels israelites i se n'anaren cap a l'entrada de la tenda del trobament. Allà es van prosternar amb el front a terra. Llavors se'ls aparegué la presència gloriosa del Senyor, ⁷ i el Senyor va parlar

a Moisès. Li digué:

⁸ --Pren el teu bastó i, amb el teu germà Aaron, reuneix l'assemblea. Després, en presència d'ells, ordeneu a la roca que doni aigua; faràs brollar aigua de la roca i en beuran ells i el seu bestiar.

⁹ Moisès va prendre el bastó que era davant el Senyor, tal com ell li havia ordenat. ¹⁰ Després Moisès i Aaron van reunir l'assemblea del poble davant la roca, i Moisès els digué:

--Escolteu, rebels! ¿Creieu que us podrem fer brollar aigua d'aquesta roca?

¹¹ Llavors Moisès va alçar la mà i amb el bastó va picar la roca dues vegades. Va sortir-ne aigua abundant i en begué tota la comunitat i el seu bestiar. ¹² Però el Senyor va dir a Moisès i a Aaron:

--Vosaltres no heu tingut prou confiança en mi, no heu manifestat la meva santedat als israelites. Per això, no fareu entrar aquesta comunitat al país que jo els dono.

¹³ Aquestes són les aigües de Meribà (que vol dir «discussió»), on els israelites van discutir amb el Senyor i ell els manifestà la seva santedat.

Edom nega el pas a Israel

¹⁴ Des de Cadeix, Moisès va enviar missatgers al rei d'Edom per dir-li:

--Això et demanen els teus germans israelites: Tu ja saps tots els sofriments que hem passat. ¹⁵ Els nostres pares van baixar a Egipte, i allà hem viscut molts anys. Però els egipcis ens maltractaven, tal com ja havien fet amb els nostres pares. ¹⁶ Nosaltres vam clamar al Senyor i ell va escoltar el nostre clam, i envià un àngel que ens va fer sortir d'Egipte. Ara som a Cadeix, població tocant al teu territori. ¹⁷ Et demanem, doncs, que ens deixis passar pel teu país. No travessarem ni camps ni vinyes, ni beurem aigua dels pous. Seguirem el camí ral sense desviar-nos ni a dreta ni a esquerra, fins que haurem travessat el teu territori.

¹⁸ Però els d'Edom van respondre:

--No passareu pel nostre país. Si ho feu, us barrarem el pas espasa en mà.

¹⁹ Els israelites van insistir:

--Anirem pel camí fressat i, en cas que nosaltres o el nostre bestiar beguem de la vostra aigua, us la pagarem. Us demanem tan sols que ens deixeu passar.

²⁰ Els d'Edom van respondre:

--No passareu!

I els van barrar el pas amb un gran exèrcit ben armat. ²¹ Com que Edom es negava a deixar passar els israelites pel seu territori, aquests van prendre una altra direcció.

Mort d'Aaron

²² Tota la comunitat dels israelites va partir de Cadeix i arribà al mont Or. ²³ Allà, tocant a la frontera del país d'Edom, el Senyor va dir a Moisès i a Aaron:

²⁴ --Aaron morirà i es reunirà amb els seus, ja que no ha d'entrar al país que dono als israelites, perquè a les aigües de Meribà va ser rebel a les meves ordres. ²⁵ Tu, Moisès, pren Aaron i el seu fill Eleazar i puja amb ells al mont Or; ²⁶ allà treu les vestidures sacerdotals a Aaron i posa-les al seu fill Eleazar, perquè Aaron morirà en aquella muntanya.

²⁷ Moisès va complir el que el Senyor li havia ordenat: tota la comunitat els va veure pujar al mont Or. ²⁸ Allà va treure les vestidures sacerdotals a Aaron i les posà al seu fill Eleazar. Aaron va morir al cim de la muntanya. Després Moisès i Eleazar van baixar d'allà dalt.

²⁹ Tota la comunitat va veure que Aaron havia mort, i tot Israel el va plorar durant trenta dies.

Conquesta d'Hormà

21

¹ Quan el rei cananeu d'Arad, que habitava al Nègueb, va saber que els israelites venien pel camí d'Atarim, anà a combatre contra ells, i alguns israelites caigueren presoners. ² Llavors Israel va fer aquesta prometença al Senyor: --Si poses aquest poble a les nostres mans, consagrarem a l'extermini les seves ciutats.

³ El Senyor va acceptar el vot dels israelites i posà els cananeus a les seves mans. Ells els van consagrar a l'extermini junt amb les seves ciutats. Per això van donar a aquell indret el nom d'Hormà (que vol dir «extermini»).

La serp d'aram

⁴ Els israelites van partir del mont Or camí del Mar Roig, tot vorejant el territori d'Edom. Però, tot fent camí, el poble

va acabar la paciència ⁵ i parlava contra Déu i contra Moisès. Deia:

--Per què ens heu tret d'Egipte? ¿Per fer-nos morir al desert? Aquí no hi ha ni menjar ni aigua, i ens fa fàstic aquesta misèria d'aliment!

⁶ Llavors el Senyor va enviar contra el poble unes serps verinoses que els picaven, i van morir molts israelites. ⁷ El poble anà a trobar Moisès per dir-li:

--Hem pecat parlant contra el Senyor i contra tu. Prega al Senyor que allunyi de nosaltres aquestes serps.

Moisès va intercedir a favor del poble, ⁸ i el Senyor li respongué:

--Fes-te una imatge d'aquestes serps i posa-la dalt d'un estendard. Tothom qui hagi estat picat, si la mira, salvarà la vida.

⁹ Moisès va fer una serp d'aram i la posà dalt d'un estendard. Quan algú havia estat picat, mirava la serp d'aram i salvava la vida.

Etales cap a la Transjordània

¹⁰ Els israelites es van posar en camí i acamparen a Obot. ¹¹ Van seguir enllà i acamparen a l'ïm d'Abarim, al desert que s'estén tocant a Moab pel cantó de llevant. ¹² Van partir d'allà i acamparen al torrent de Zèred. ¹³ Van partir d'allà i acamparen a l'altra banda de l'Arnon, el torrent que passa pel desert després d'haver nascut en el territori dels amorreus. L'Arnon és la frontera entre el territori dels amorreus i el de Moab. ¹⁴ Per això es diu en el llibre de les Guerres del Senyor:

«Vaheb a Sufà, i torrents de l'Arnon:

¹⁵ vessant dels torrents

que s'estén cap a la vila d'Ar

i va seguint la frontera de Moab.»

¹⁶ D'allà van partir cap a Beer (que significa «pou»). Aquest és el pou on el Senyor va dir a Moisès: «Reuneix el poble i els donaré aigua.» ¹⁷ Llavors els israelites van cantar aquesta cançó:

«Brolla, pou! Canteu-li!

¹⁸ Pou excavat per senyors,

obert pels nobles del poble,

amb els seus ceptres i les seves vares.»

Des del desert anaren a Matanà, ¹⁹ després a Nahaliel, després a Bamot; ²⁰ i des d'allà, a la vall dels camps de Moab, i al cim del mont Pisgà, des d'on es domina el desert.

Victòria contra Sehon

²¹ Els israelites van enviar missatgers per dir a Sehon, rei dels amorreus:

²² --Voldríem passar pel teu país. No travessarem ni camps ni vinyes, ni beurem aigua dels pous. Seguirem el camí ral fins que haurem travessat el teu territori.

²³ Però Sehon no volgué deixar-los passar. Va reunir tot el seu exèrcit i marxà cap al desert per sortir-los al pas.

Arribat a Jahas, va entrar en combat contra els israelites. ²⁴ Però Israel el va desfer i ocupà el seu territori des de l'Arnon fins al Jaboc i fins a la frontera dels ammonites, que estava fortificada. ²⁵ Israel va prendre totes aquelles ciutats amorrees i s'hi va establir, junt amb Heixbon i tots els pobles de la rodalia. ²⁶ Heixbon era la capital de Sehon, rei dels amorreus, que havia fet la guerra contra el primer rei de Moab i li havia pres tot el seu país fins a l'Arnon.

²⁷ Per això diuen els poetes:

«Veni a Heixbon: que sigui edificada
i restaurada la ciutat de Sehon!

²⁸ D'Heixbon ha sortit un foc,

una flama, de la ciutat de Sehon,

que ha devorat Ar de Moab

i els senyors de les carenes de l'Arnon.

²⁹ Ai de tu, Moab!

Esteu perduts,

adoradors de Quemoix!

Ell va fer que fugissin els teus fills,

que les teves filles caiguessin captives

en poder de Sehon, rei amorreu.

³⁰ Però, quan hem disparat contra ells,

Heixbon ha sucumbit fins a Dibon;

hem devastat fins a Nófah,
s'ha estès el foc fins a Medebà.»

Victòria contra Og

³¹ Israel es va establir en el país dels amorreus. ³² Després Moisès envià un escamot a fer un reconeixement a Jazer; van ocupar la ciutat i els pobles de la rodalia, i en foren expulsats els amorreus que hi vivien. ³³ Acabat van emprendre el camí que pujava a Basan. Però Og, el rei d'aquest territori, els sortí al pas amb tot el seu exèrcit i va atacar-los a Edreí. ³⁴ Llavors el Senyor digué a Moisès:

--No li tinguis por, perquè jo el faré caure a les teves mans amb tot el seu exèrcit i el seu país. Tracta'l igual que a Sehon, el rei dels amorreus que regnava a Heixbon.

³⁵ Els israelites van derrotar Og, amb els seus fills i tot el seu exèrcit, fins a no deixar cap supervivent. I van ocupar el seu territori.

Estada a les planes de Moab ([22-36](#))

Els oracles de Balaam

El rei Balac i Balaam

22

¹ Els israelites continuaren avançant i van acampar a les planes de Moab, a la banda oriental del Jordà, enfront de Jericó.

² Balac, fill de Sipor, va veure tot el que Israel havia fet amb els amorreus. ³ Els moabites s'alarmaren davant aquell poble tan nombrós, i tots tremolaven només de veure els israelites. ⁴ Anaren a trobar els ancians de Madian i els van dir:

--Ara aquesta munió de gent esbrostarà tots els nostres termes, com un bou esbrosta l'herba del camp.

En aquell temps, el rei de Moab era Balac, fill de Sipor. ⁵ Balac va enviar missatgers per cridar Balaam, fill de Beor, que vivia a Petor, vora el riu, en el seu país d'origen. Li duïen aquest missatge:

--Mira, un poble ha sortit d'Egipte i ha cobert tot el país, i ara s'ha establert davant les meves fronteres. ⁶ Et prego, doncs, que vinguis i em maleeïxis aquest poble, perquè és més poderós que no pas jo. Potser així el podré derrotar i el foragitaré d'aquesta terra. Jo sé que el qui tu beneïeixes queda beneït, i el qui tu maleeïeixes queda maleït.

⁷ Els ancians de Moab i els de Madian es van posar en camí proveïts de presents per a retribuir a Balaam els seus vaticinis. Arribats on era Balaam, li van transmetre la petició de Balac. ⁸ Balaam els respongué:

--Passeu aquí la nit, i demà us donaré la resposta que el Senyor m'haurà comunicat.

Els dignataris de Moab es van quedar amb Balaam. ⁹ Déu es va acostar a Balaam i li va preguntar:

--Qui són aquests homes que tens a casa?

¹⁰ Balaam li va respondre:

--Balac, fill de Sipor, rei de Moab, me'ls ha enviat per dir-me: ¹¹ "Mira, el poble que ha sortit d'Egipte ha cobert tot el país. Vine, doncs, i maleeix-me'l. Potser així el podré derrotar i el foragitaré."

¹² Déu va dir a Balaam:

--No vagis amb ells. No maleeïxis aquest poble, perquè és beneït.

¹³ L'endemà al matí, Balaam es va llevar i digué als dignataris de Balac:

--Torneu-vos-en al vostre país, perquè el Senyor no vol que vingui amb vosaltres.

¹⁴ Els dignataris de Moab van emprendre el camí de retorn. Arribats al palau de Balac, li ho van comunicar:

--Balaam s'ha negat a venir amb nosaltres.

¹⁵ Però Balac va enviar a Balaam un altre grup de dignataris, més nombrós i més important que el primer. ¹⁶ Arribats on era Balaam, li van dir:

--Això et suplica Balac, fill de Sipor: "No refusis de venir a casa meva. ¹⁷ Jo t'ompliré de riqueses i faré tot el que em diguis. Vine, doncs, i maleeix-me aquest poble."

¹⁸ Però Balaam va respondre als enviats de Balac:

--Ni que Balac em donés el seu palau ple de plata i d'or, jo no em podria apartar, ni poc ni molt, de les ordres del Senyor, el meu Déu. ¹⁹ Amb tot, us prego que us quedeu aquesta nit aquí, fins que sàpiga què més em vol dir el Senyor.

Balaam i la somera

²⁰ A la nit, Déu es va acostar a Balaam i li digué:

--Ja que aquests homes han vingut a cercar-te, vé's amb ells. Però no facis res més que el que jo et digui.

²¹ L'endemà al matí, Balaam es va llevar, ensellà la somera i se n'anà amb els dignataris de Moab.

²² Però la partença de Balaam va provocar la indignació de Déu. Mentre Balaam avançava muntat a la somera, acompanyat de dos dels seus criats, l'àngel del Senyor es va plantar al mig del camí per acusar-lo. ²³ Quan la somera va veure l'àngel del Senyor plantat al mig del camí amb l'espasa desembeinada a la mà, sortí fora de la ruta i es ficà per dintre els camps. Balaam li pegava, per fer-la tornar al camí. ²⁴ Llavors l'àngel del Senyor es va situar en un caminet que passava entre les vinyes i que tenia una tanca a cada costat. ²⁵ Quan la somera va veure l'àngel del Senyor, es va arrecerar al mur de tanca; però com que aixafava el peu de Balaam contra el mur, Balaam li va tornar a pegar. ²⁶ L'àngel del Senyor va passar de nou al davant i se situà en un lloc del camí on no hi havia espai per a apartar-se ni a dreta ni a esquerra. ²⁷ Quan la somera va veure l'àngel del Senyor, s'aclofà sota Balaam. Ell, enfurismat, es posà a bastonejar-la. ²⁸ Llavors el Senyor va fer que la somera parlés. La somera digué a Balaam: --Què t'he fet perquè em peguis per tercera vegada?

²⁹ Balaam li va respondre:

--T'estàs burlant de mi. Tant de bo que tingués a mà una espasa! Ara mateix et mataria.

³⁰ La somera li va replicar:

--Sóc la teva somera, la que tu has muntat tota la vida. ¿Tinc per costum de comportar-me així?

Ell respongué:

--No.

³¹ En aquell instant, el Senyor va obrir els ulls a Balaam, que veié l'àngel del Senyor plantat al mig del camí, amb l'espasa desembeinada a la mà. Balaam es va agenollar i es prosternà fins a tocar a terra amb el front.

³² L'àngel del Senyor li digué:

--Per què has bastonejat tres vegades la teva somera? Sóc jo qui he sortit per acusar-te. Has de saber que aquest viatge teu va desencaminat. ³³ La somera m'ha vist i s'ha decantat de mi tres vegades. Si no s'hagués decantat, ja t'hauria mort, i a ella l'hauria deixada amb vida.

³⁴ Balaam va respondre a l'àngel del Senyor:

--He pecat. No he sabut reconèixer que t'havies posat davant meu al mig del camí. Ara, doncs, si aquest viatge et desplaï, me'n tornaré.

³⁵ Però l'àngel del Senyor li contestà:

--Vés amb aquests homes, però no has de dir sinó allò que jo et diré.

I Balaam va continuar el seu camí, acompanyat dels dignataris de Balac.

Balaam arriba a Moab

³⁶ Quan Balac va saber que Balaam arribava, sortí a rebre'l a Ar de Moab, a la frontera del torrent d'Arnon, límit del seu territori.

³⁷ Balac li va dir:

--¿No havia enviat prou homes a cridar-te? Per què no venies? ¿Et penses que no tinc poder per a enriquir-te?

³⁸ Balaam li respongué:

--Ja he arribat a casa teva. Però, què podré dir? Només pronunciaré les paraules que Déu em posarà als llavis.

³⁹ Balaam va seguir camí enllà acompanyat de Balac, fins que arribà a Quiriat-Hussot. ⁴⁰ Allà Balac va oferir un sacrifici de vedells i de moltons, i va obsequiar Balaam i els dignataris que l'havien acompanyat. ⁴¹ L'endemà al matí, Balac va pujar amb Balaam a Bamot-Baal, des d'on podia veure un dels extrems del campament israelita.

Primer oracle de Balaam

23

¹ Balaam va dir a Balac:

--Fes-me construir aquí set altars i que em preparin set toros i set moltons.

² Balac va fer el que Balaam li havia dit, i tots dos van oferir un toro i un moltó a cada altar.

³ Després Balaam va dir a Balac:

--Queda't dret al costat dels holocaustos que has ofert, mentre jo me'n vaig més enllà a esperar si el Senyor ve a trobar-me. Jo et faré saber tot el que ell em reveli.

Balaam es va retirar tot sol. ⁴ Quan Déu anà a trobar Balaam, Balaam li digué:

--He fet erigir set altars i he ofert un toro i un moltó a cada altar.

⁵ Llavors el Senyor va posar als llavis de Balaam les paraules que havia de pronunciar, i li digué:

--Torna-te'n al lloc on és Balac i parla tal com jo t'he dit.

⁶ Balaam va tornar-hi i trobà Balac dret al costat dels holocaustos que havia ofert, amb tots els dignataris de Moab.

⁷ Llavors Balaam va pronunciar el seu vaticini:

«Balac em crida del país dels arameus,
de les serres d'orient

em crida el rei de Moab:

"Vine, em diu, maleeix-me Jacob!

Vine, em diu, amenaça'm Israel!"

⁸ ¿Puc maleir el qui Déu no maleeix,
puc amenaçar

el qui el Senyor no amenaça?

⁹ Des del cim rocós jo els veig,
els miro de dalt els tossals.

Vet aquí un poble que habita a part,
no és comptat entre les altres nacions.

¹⁰ Qui pot mesurar la pols de Jacob?

Qui pot comptar

les multituds d'Israel?

Que jo tingui la mort d'aquests justos,
que sigui com la d'ells la meva fi!»

¹¹ Balac va replicar:

--Però què m'has fet, Balaam? T'he fet venir per maleir els meus enemics, i tu, en canvi, els beneeixes.

¹² Balaam va respondre:

--¿No m'haig d'atendre a les paraules que el Senyor em posa als llavis?

Segon oracle de Balaam

¹³ Però Balac va insistir:

--Vine amb mi en un altre indret des d'on veuràs millor aquest poble. Des d'aquí no el veies tot; veies tan sols un dels extrems del campament. Maleeix-me'l, doncs, des d'allà.

¹⁴ Balac el va dur al cim del mont Pisgà, on els sentinelles tenen un lloc d'observació. Allà va construir set altars i oferí un toro i un moltó a cada altar.

¹⁵ Després Balaam va dir a Balac:

--Queda't dret al costat dels holocaustos que has ofert, mentre jo me'n vaig a esperar més enllà.

¹⁶ El Senyor anà a trobar Balaam, va posar-li als llavis unes paraules, i li digué:

--Torna-te'n al lloc on és Balac i parla tal com jo t'he dit.

¹⁷ Balaam va tornar-hi i trobà Balac dret al costat dels holocaustos que havia ofert, acompanyat dels dignataris de Moab. Balac li va preguntar:

--Què ha dit el Senyor?

¹⁸ Llavors Balaam va pronunciar el seu vaticini:

«Alça't, Balac, i escolta;
estigues atent al que jo dic,
fill de Sipor.

¹⁹ Déu no és cap home, no pot mentir;
no es pot desdir
com es desdiu un humà.

El que ell ha dit,
¿podria deixar de fer-ho?
¿Podria deixar de complir
el que ell ha promès?

²⁰ Jo he rebut la missió de beneir;
Déu ha beneït,

i jo no puc pas contradir-lo.

²¹ Ell no veu culpa en el poble de Jacob,
no veu maldat en els fills d'Israel.

El Senyor, el seu Déu, és amb ells,
i ells l'aclamen com a rei.

²² Déu, que els ha fet sortir d'Egipte,
els dóna la força d'un búfal.

²³ No valen presagis contra Jacob,
contra Israel no valen malefics;
al seu temps havien de dir a Jacob,
de contar a Jacob què fa Déu
a favor d'ell.

²⁴ Aquest poble
s'ha aixecat com una fera,
s'ha plantat com un lleó.
No s'ajaurà fins que devori la presa
i begui la sang de les víctimes.»

²⁵ Llavors Balac va escridassar Balaam:
--Si no maleeixes aquest poble, almenys no el beneeixis!

²⁶ Balaam li respongué:
--¿No et vaig dir que compliria en tot les ordres del Senyor?

Tercer oracle de Balaam

²⁷ Balac va dir encara a Balaam:
--Vine, que et portaré en un altre indret. Potser a Déu li plaurà que des d'allà em maleeixis aquest poble.

²⁸ Balac el va dur al cim de Peor, des d'on es domina el desert. ²⁹ Balaam digué a Balac:
--Construeix-me aquí set altars i prepara'm set toros i set moltons.

³⁰ Balac va fer el que Balaam li deia i oferí un toro i un moltó a cada altar.

24

¹ Balaam, veient que el Senyor s'havia complagut a beneir Israel, no va anar com les altres vegades a esperar cap presagi, sinó que es va girar cap a l'estepa. ² Balaam, alçant la vista, veié Israel acampat per tribus. L'esperit de Déu s'apoderà d'ell, ³ i va pronunciar el seu vaticini:

«Oracle de Balaam, fill de Beor,
oracle de l'home
de mirada penetrant.

⁴ Oracle del qui escolta
els presagis de Déu,
del qui veu allò que li fa veure
el Totpoderós,
quan cau en èxtasi
i els ulls se li obren.

⁵ Que en són, de belles, Jacob,
les teves tendes!
Els teus pavellons, Israel,
que bonics que són!

⁶ Els veig estesos com rierols,
com hortes a les vores d'un riu,
com àloes que el Senyor ha plantat,
com cedres a la vora de l'aigua.

⁷ L'aigua sobreix dels seus poals,
reguen els seus sembrats
en abundància.

El seu rei sobrepassa el rei Agag,
serà eminent el seu reialme.

⁸ Déu, que l'ha fet sortir d'Egipte,
li dóna la força d'un búfal.

Devorà nacions enemigues,
els trencarà els ossos,
els trinxarà les fletxes.

⁹ S'ajup, s'ajeu com un lleó,
com una fera. I qui el farà aixecar?
El qui et beneeixi, Israel, serà beneït,
serà maleït el qui et maleeixi.»

¹⁰ Balac es rosegava els punys. Enfurismat contra Balaam, va dir:

--T'havia cridat per maleir els meus enemics, i és la tercera vegada que els beneeixes! ¹¹ Ja te'n pots tornar al teu país. T'havia dit que t'ompliria de riqueses, però ara el Senyor et deixa sense res.

¹² Balaam li respongué:

--Ja ho vaig dir als ambaixadors que em vas enviar: ¹³ "Ni que Balac em donés el seu palau ple de plata i d'or, jo no em podria apartar de les ordres del Senyor i fer, pel meu compte, res de bo o de dolent. Jo diré el que el Senyor em farà dir." ¹⁴ Ara, doncs, me'n torno al meu país, però abans vine, que t'he d'anunciar què farà en els temps futurs aquest poble contra el teu.

Quart oracle de Balaam

¹⁵ Llavors va pronunciar el seu vaticini:

«Oracle de Balaam, fill de Beor,
oracle de l'home
de mirada penetrant.

¹⁶ Oracle del qui escolta
els presagis de Déu,
del qui coneix allò que li fa conèixer
l'Altíssim,

del qui veu allò que li fa veure
el Totpoderós,
quan cau en èxtasi
i els ulls se li obren.

¹⁷ El veig venir, però no pas ara,
el contemplo, però no és a prop:
surt de Jacob una estrella,
s'aixeca un ceptre a Israel
que esclafarà els polsos dels moabites,
el crani de tots els fills de Set.

¹⁸ Edom serà conquerit,
serà conquerit el país de Seïr.
Israel farà proeses,

¹⁹ els dominarà un descendent de Jacob,
que destruirà els qui hi hagi
a les ciutats.»

²⁰ Balaam veié després els amalequites, i va pronunciar el seu vaticini:

«Amalec, la millor de les nacions,
serà al final arruïnada.»

²¹ També va veure els quenites, i va pronunciar el seu vaticini:

«El lloc on habites és fort,
t'has fet el niu a la roca.

²² Però Caïn serà consumit pel foc,
i Aixur se l'endurà captiu.»

²³ I continuà vaticinant:

«Aï! Qui ve del nord com un ramat?

²⁴ Han sortit de la part de Quitim
i oprimiran Aixur i Éber;
però els invasors acabaran destruïts.»

²⁵ Després Balaam es va posar en camí per tornar a casa seva, i també Balac emprengué la seva ruta.
Darreres disposicions

Idolatria d'Israel a Peor

25

¹ Quan Israel vivia a Xitim, els homes van llançar-se a cometre immoralitats amb dones de Moab. ² Elles invitaven el poble als sacrificis que oferien als seus déus, i els israelites prenien part en aquests àpats sagrats i adoraven els déus dels moabites. ³ Els israelites es van sotmetre al déu Baal de Peor i el Senyor s'indignà contra Israel.

⁴ El Senyor va dir a Moisès:

--Pren tots els caps del poble i fes-los penjar davant el Senyor, de cara al sol. Així s'apartarà d'Israel la meva forta indignació.

⁵ Llavors Moisès va donar aquesta ordre als jutges d'Israel:

--Que cadascú de vosaltres mati aquells dels seus que s'hagin sotmès al déu Baal de Peor.

⁶ En aquell moment un israelita va portar una madianita enmig dels seus germans, a la vista de Moisès i de tota la comunitat dels israelites que ploraven a l'entrada de la tenda del trobament. ⁷ En veure-ho, el sacerdot Pinhàs, fill d'Eleazar i nét d'Aaron, es va aixecar d'enmig de la comunitat, agafà una llança, ⁸ entrà darrere aquell israelita fins a l'alcova i allí va traspasar el ventre de tots dos, l'israelita i la dona. Llavors va cessar l'epidèmia entre els israelites.

⁹ El nombre de víctimes d'aquella mortaldat havia estat de vint-i-quatre mil.

¹⁰ Després el Senyor va parlar a Moisès. Li digué:

¹¹ --El sacerdot Pinhàs, fill d'Eleazar i nét d'Aaron, amb el seu zel per mi ha fet que s'apaivagués la meva indignació contra els israelites; per això la meva gelosia no els ha exterminat. ¹² Comunica-li, doncs, que jo faig amb ell una aliança de pau: ¹³ amb aquesta aliança li concedeixo perpètuament el sacerdoci, a ell i als seus descendents, perquè s'ha encès de zel per mi, pel seu Déu, i ha expiat la culpa dels israelites.

¹⁴ L'israelita mort amb la madianita es deia Zimrí i era fill de Salú, i membre principal d'un dels llinatges de la tribu de Simeó. ¹⁵ La dona madianita morta es deia Cozbí i era filla de Sur, cap de família d'un llinatge de Madian.

¹⁶ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

¹⁷ --Ataqueu els madianites i derroteu-los! ¹⁸ Ells us han atacat amb la seva perfídia, seduint-vos amb els ritus de Peor i valent-se de Cozbí, filla d'un cap de Madian i compatriota d'ells, morta el dia de l'epidèmia provocada per la culpa de Peor.

Segon cens del poble d'Israel

¹⁹ Després d'aquella mortaldat,

26

¹ el Senyor va parlar encara a Moisès i a Eleazar, fill del sacerdot Aaron. Els digué:

² --Feu el cens de tota la comunitat, registrant per clans tots els israelites de vint anys en amunt aptes per a l'exèrcit.

³ Moisès i el sacerdot Eleazar van parlar llavors als israelites a les planes de Moab, a la riba del Jordà, enfront de Jericó. Els van comunicar ⁴ que el Senyor havia ordenat a Moisès de registrar tots els israelites de vint anys en amunt.

Les tribus israelites que havien sortit del país d'Egipte eren aquestes:

⁵ La tribu de Rubèn, primogènit d'Israel, composta dels clans descendents dels seus fills Hanoc, Pal·lú, ⁶ Hesron i Carmí. ⁷ El total dels censats dels clans de Rubèn era de 43730 homes.

⁸ Eliab, un fill de Pal·lú, ⁹ era pare de Nemuel, Datan i Abiron. Els dos darrers van ser els delegats de la comunitat que s'amotinaren contra Moisès i Aaron, i també contra el Senyor, juntament amb els partidaris de Corè. ¹⁰ Però la terra es va obrir i els engolí juntament amb Corè, el dia que moriren tots els seus partidaris i el foc va consumir, a més, dos-cents cinquanta homes. Van servir d'escarment per al poble. ¹¹ Però els fills de Corè no van morir.

¹² La tribu de Simeó, composta dels clans descendents dels seus fills Jemuel, Jamín, Jaquín, ¹³ Zèrah i Xaül. ¹⁴ El total dels censats dels clans de Simeó era de 22200 homes.

¹⁵ La tribu de Gad, composta dels clans descendents dels seus fills Sefon, Haguí, Xuní, ¹⁶ Ozní, Erí, ¹⁷ Arod i Arelí.

¹⁸ El total dels censats dels clans de Gad era de 40500 homes.

¹⁹ La tribu de Judà, sense comptar els seus fills Er i Onan, que havien mort en el país de Canaan, ²⁰ composta dels clans descendents dels seus altres fills Xelà, Peres i Zèrah. ²¹ Els clans descendents de Peres eren els dels seus

fills Hesron i Hamul. ²² El total dels censats dels clans de Judà era de 76500 homes.

²³ La tribu d'Issacar, composta dels clans descendents dels seus fills Tolà, Puvà, ²⁴ Jaixub i Ximron. ²⁵ El total dels censats dels clans d'Issacar era de 64300 homes.

²⁶ La tribu de Zabuló, composta dels clans descendents dels seus fills Sèred, Elon i Jahleel. ²⁷ El total dels censats dels clans de Zabuló era de 60500 homes.

²⁸ Les tribus de Manassès i d'Efraïm, compostes dels clans descendents de Josep. ²⁹ La tribu de Manassès era composta dels clans descendents de Maquir, pare de Galaad. ³⁰ De Galaad venien els clans descendents dels seus fills lèzer, Hélec, ³¹ Asriel, Xèquem, ³² Xemidà i Héfer. ³³ Selofhad, fill d'Héfer, va tenir només filles, que es deien Mahlà, Noà, Hoglà, Milcà i Tirsà. ³⁴ El total dels censats dels clans de Manassès era de 52700 homes.

³⁵ La tribu d'Efraïm, composta dels clans descendents dels seus fills Xutèlah, Bèquer i Tàhan. ³⁶ El clan descendent de Xutèlah era el del seu fill Eran. ³⁷ El total dels censats dels clans d'Efraïm era de 32500 homes. Els clans d'aquestes dues tribus eren els descendents de Josep.

³⁸ La tribu de Benjamí, composta dels clans descendents dels seus fills Bela, Aixbel, Ahiram, ³⁹ Xefufam i Hufam.

⁴⁰ Els clans descendents de Bela eren els dels seus fills Ard i Naaman. ⁴¹ El total dels censats dels clans de Benjamí era de 45600 homes.

⁴² La tribu de Dan, composta tan sols del clan descendent del seu fill Xuham. ⁴³ El total dels censats d'aquest clan era de 64400 homes.

⁴⁴ La tribu d'Aser, composta dels clans descendents dels seus fills Imnà, Ixví i Berià. ⁴⁵ Els clans descendents de Berià eren els dels seus fills Hèber i Malquiel. ⁴⁶ La filla d'Aser es deia Sèrah. ⁴⁷ El total dels censats dels clans d'Aser era de 53400 homes.

⁴⁸ La tribu de Neftalí, composta dels clans descendents dels seus fills Jahseel, Guní, ⁴⁹ Jésser i Xil·lem. ⁵⁰ El total dels censats dels clans de Neftalí era de 45400 homes.

⁵¹ El nombre total dels israelites censats era de 601730 homes.

Repartició del país

⁵² El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

⁵³ --Has de repartir l'heretat del país entre aquestes tribus tenint en compte el nombre dels censats. ⁵⁴ Cada tribu rebrà un territori proporcionat al nombre de censats. Una tribu nombrosa tindrà un territori més gran que el d'una tribu més petita. ⁵⁵ El país serà repartit per sorteig. S'assignarà l'heretat segons els noms dels pares de les tribus.

⁵⁶ Es distribuirà per sorteig entre les tribus més grans i les més petites.

Tercer cens dels levites

⁵⁷ Els clans dels levites censats eren els de Guerxon, Quehat i Merarí. ⁵⁸ Aquests clans comprenien també els de Libní, Hebroní, Mahlí, Muixí i Corahí. Quehat era pare d'Amram. ⁵⁹ La muller d'Amram es deia Joquèbed i era filla de Leví i nascuda a Egipte. Amram i Joquèbed van ser els pares d'Aaron, de Moisès i de Maria, la seva germana. ⁶⁰ Els fills d'Aaron eren Nadab, Abihú, Eleazar i Itamar. ⁶¹ Però Nadab i Abihú van morir quan oferien al Senyor un perfum estrany.

⁶² El total dels levites censats, d'un mes d'edat en amunt, era de 23000, entre homes i nois. No van ser censats amb els altres israelites, perquè no havien d'heretar, a diferència d'ells, cap territori.

⁶³ Aquest va ser el resultat del cens dels israelites que van fer Moisès i el sacerdot Eleazar a les planes de Moab, a la riba del Jordà, enfront de Jericó. ⁶⁴ Entre aquests israelites no hi havia cap home dels qui havien estat censats per Moisès i el sacerdot Aaron quan van fer el cens en el desert del Sinaí. ⁶⁵ El Senyor els havia dit que moririen al desert, i així va ser. No en va quedar ni un, fora de Caleb, fill de Jefunnè, i de Josuè, fill de Nun.

Normes sobre les heretats

27

¹ Mahlà, Noà, Hoglà, Milcà i Tirsà eren filles de Selofhad, membre d'un clan de Manassès, descendent de Josep per Manassès, Maquir, Galaad i Héfer. ² Aquestes dones es van presentar a l'entrada de la tenda del trobament per parlar amb Moisès, amb el sacerdot Eleazar, amb els principals i amb tota la comunitat. Els van dir:

³ --El nostre pare va morir al desert, però ell no era dels seguidors de Corè que es van rebel·lar contra el Senyor. Ell va morir per la seva culpa i sense tenir fills. ⁴ Però no és just que el nom del nostre pare desaparegui del seu clan pel fet de no haver tingut cap fill. Dóna'ns una propietat entre els germans del nostre pare.

⁵ Moisès va presentar el cas al Senyor, ⁶ i ell li respongué:

⁷ --Les filles de Selofhad tenen raó: dóna'ls en herència una part de territori entre els germans del seu pare, i que passi a elles l'heretat del seu pare. ⁸ Després digues als israelites: «Si un home mor sense deixar cap fill, passeu l'heretat a la seva filla. ⁹ Si no té cap filla, doneu-la als seus germans. ¹⁰ Si no té germans, doneu-la als germans del seu pare. ¹¹ En cas que el seu pare no tingui germans, passeu la seva heretat al parent més pròxim de dins el clan, i que en prengui possessió.»

Aquesta va ser la legislació decretada per als israelites, tal com el Senyor va ordenar a Moisès.

Josuè, successor de Moisès

¹² El Senyor va dir a Moisès:

--Puja en aquesta muntanya de la serra d'Abarim i contempla el país que dono als israelites. ¹³ Després de contemplar-lo, moriràs i aniràs a reunir-te amb els teus, com ja s'hi ha reunit el teu germà Aaron. ¹⁴ Vosaltres vau ser rebels a les meves ordres en el desert de Sin, quan la comunitat va discutir amb mi. Llavors no vau manifestar la meva santedat als israelites fent brollar l'aigua.

»Aquestes són les aigües de Meribà de Cadeix, en el desert de Sin.

¹⁵ Llavors Moisès va parlar al Senyor. Li digué:

¹⁶ --Que el Senyor, el Déu que dóna l'alè a tots els vivents, designi un home que vagi al davant de la comunitat,

¹⁷ un cap que els guiï en les seves campanyes: que la comunitat del Senyor no sigui com ovelles sense pastor.

¹⁸ El Senyor va respondre a Moisès:

--Pren Josuè, fill de Nun, home d'esperit, i imposa-li les mans. ¹⁹ Després presenta'l al sacerdot Eleazar i a tota la comunitat i, davant de tots, estableix-lo en el seu càrrec. ²⁰ Dóna-li una part de la teva autoritat, perquè tota la comunitat dels israelites l'obeeixi. ²¹ Però quan haurà de prendre alguna decisió, que es presenti al sacerdot Eleazar, perquè el sacerdot consulti el Senyor amb les sorts sagrades dels urim. Josuè i tota la comunitat d'Israel s'atendran a la seva resposta en totes les seves campanyes.

²² Moisès va complir tot el que el Senyor li havia ordenat. Va presentar Josuè al sacerdot Eleazar i a tota la comunitat, ²³ li va imposar les mans i l'establí en el seu càrrec, tal com el Senyor havia manat per mitjà de Moisès.

Ofrenes diàries

28

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Dóna als israelites aquestes prescripcions: "Mireu de presentar-me al seu temps les ofrenes que em pertoquen, els meus aliments consumits pel foc, d'olor agradable."

³ »Digues-los també: "Aquesta és l'ofrena que em presentareu cada dia: dos anyells d'un any sense cap defecte, com a holocaust perpetu. ⁴ Un dels anyells l'oferireu al matí i l'altre al capvespre, ⁵ acompanyats d'una ofrena de tres quilos de flor de farina pastada amb un litre d'oli verge. ⁶ Aquest és l'holocaust perpetu que ja s'oferia a la muntanya del Sinaí, en ofrena consumida pel foc, ofrena d'olor agradable al Senyor. ⁷ A l'ofrena del primer anyell hi afegireu una libació d'un litre de vi fort, que serà vessat al santuari en honor del Senyor.

⁸ »L'altre anyell l'oferireu al capvespre, amb una ofrena de farina i de vi igual que la del matí. És una ofrena consumida pel foc, ofrena d'olor agradable al Senyor.

Ofrenes dels dissabtes

⁹ »Els dissabtes oferiu dos anyells d'un any sense cap defecte, acompanyats d'una ofrena de sis quilos de flor de farina pastada amb oli i d'una libació de vi. ¹⁰ Aquest holocaust l'oferireu cada dissabte, a més de l'holocaust perpetu i la libació de vi corresponent.

Ofrenes del primer dia del mes

¹¹ »El primer dia de cada mes oferiu en holocaust al Senyor dos vedells ja fets, un moltó i set anyells d'un any, sense cap defecte. ¹² Per cada animal ofert, afegiu-hi una ofrena de flor de farina pastada amb oli: una ofrena de nou quilos per cada vedell, de sis quilos pel moltó ¹³ i de tres quilos per cada anyell. És un holocaust d'olor agradable al Senyor, consumit en honor d'ell. ¹⁴ La libació de vi serà de dos litres per cada vedell, d'un litre i mig pel moltó i d'un litre per cada anyell. Aquest és l'holocaust que cada primer dia de mes oferiureu durant tots els mesos de l'any. ¹⁵ A més de l'holocaust perpetu i de la libació de vi corresponent, oferiureu al Senyor un boc en sacrifici pel

pecat.

Ofrenes de la festa de Pasqua i dels Àzims

¹⁶ »El dia catorze del primer mes celebrareu la Pasqua en honor del Senyor, ¹⁷ i el dia quinze del mateix mes començarà la festa de set dies, durant els quals menjareu el pa sense llevat. ¹⁸ El primer dia de la festa hi haurà un aplec sagrat i no fareu cap mena de treball. ¹⁹ Oferiu com a sacrifici cremat en holocaust en honor del Senyor dos vedells ja fets, un moltó i set anyells d'un any, sense cap defecte. ²⁰ Per cada animal ofert, afegiu-hi una ofrena de flor de farina pastada amb oli: una ofrena de nou quilos per cada vedell, de sis quilos pel moltó ²¹ i de tres quilos per cada anyell. ²² A més, ofereu un boc en sacrifici pel pecat, com a sacrifici d'expiació a favor vostre. ²³ Totes aquestes ofrenes les presentareu a més de l'holocaust de cada matí, que és l'holocaust perpetu. ²⁴ Així ho fareu cada un dels set dies; les presentareu com a ofrenes consumides pel foc, d'olor agradable al Senyor, a més de l'holocaust perpetu i de la libació de vi corresponent. ²⁵ El setè dia us reunireu en aplec sagrat, i aquest dia no fareu cap mena de treball.

Ofrenes de la festa de Pentecosta o de les Setmanes

²⁶ »El dia de la festa de les primícies del camp, quan presentareu al Senyor l'ofrena de la nova collita, és a dir, la festa de Pentecosta, us reunireu en aplec sagrat, i no fareu cap mena de treball. ²⁷ Oferiu en holocaust d'olor agradable al Senyor dos vedells ja fets, un moltó i set anyells d'un any. ²⁸ Per cada animal ofert, afegiu-hi una ofrena de flor de farina pastada amb oli: una ofrena de nou quilos per cada vedell, de sis quilos pel moltó ²⁹ i de tres quilos per cada anyell. ³⁰ A més, ofereu un boc en sacrifici d'expiació a favor vostre. ³¹ Presentareu totes aquestes ofrenes, a més de l'holocaust perpetu, amb l'ofrena corresponent de farina. Oferiu sempre animals sense cap defecte amb la libació de vi corresponent.

Ofrenes del dia primer del mes setè

29

¹ »El dia primer del mes setè, us reunireu en aplec sagrat i no fareu cap mena de treball; és un dia festiu anunciat a toc de corn. ² Aquell dia, ofereu en holocaust d'olor agradable al Senyor un vedell ja fet, un moltó i set anyells d'un any, sense cap defecte. ³ Per cada animal ofert, afegiu-hi una ofrena de flor de farina pastada amb oli: una ofrena de nou quilos pel vedell, de sis quilos pel moltó ⁴ i de tres quilos per cada anyell. ⁵ Oferiu també un boc en sacrifici pel pecat, com a sacrifici d'expiació a favor vostre. ⁶ Totes aquestes ofrenes, les presentareu a més de l'holocaust perpetu i de l'holocaust del primer dia del mes, amb les ofrenes de farina i les libacions de vi corresponents. Són ofrenes consumides pel foc, d'olor agradable al Senyor.

Ofrenes del dia de l'Expiació

⁷ »El dia deu d'aquest mes setè, us reunireu en aplec sagrat, dejunareu i no fareu cap mena de treball. ⁸ Oferiu en holocaust d'olor agradable al Senyor un vedell ja fet, un moltó i set anyells d'un any, sense cap defecte. ⁹ Per cada animal ofert, afegiu-hi una ofrena de flor de farina pastada amb oli: una ofrena de nou quilos pel vedell, de sis quilos pel moltó ¹⁰ i de tres quilos per cada anyell. ¹¹ Oferiu també un boc en sacrifici pel pecat, com a sacrifici d'expiació a favor vostre. Totes aquestes ofrenes, les presentareu a més del sacrifici pel pecat que s'ofereix el dia de l'Expiació, i de l'holocaust perpetu, amb les ofrenes de farina i les libacions de vi corresponents.

Ofrenes de la festa dels Tabernacles

¹² »El dia quinze del mes setè, us reunireu en aplec sagrat i no fareu cap mena de treball. Durant set dies celebrareu la festa dels Tabernacles en honor del Senyor.

¹³ »El primer dia ofereu en holocaust d'olor agradable al Senyor tretze vedells ja fets, dos moltons i catorze anyells d'un any, sense cap defecte. ¹⁴ Per cada animal ofert, afegiu-hi una ofrena de flor de farina pastada amb oli: una ofrena de nou quilos per cada un dels tretze vedells, de sis quilos per cada un dels dos moltons ¹⁵ i de tres quilos per cada un dels catorze anyells. ¹⁶ Oferiu també un boc com a sacrifici pel pecat. Totes aquestes ofrenes, les presentareu a més de l'holocaust perpetu, amb les ofrenes de farina i les libacions de vi corresponents.

¹⁷⁻³⁴ »Del segon al setè dia ofereu, a més de l'holocaust perpetu, amb les ofrenes de farina i les libacions de vi corresponents, els vedells ja fets que pertoquin, dos moltons i catorze anyells d'un any, sense cap defecte, amb les ofrenes de farina i les libacions de vi corresponents al nombre d'animals sacrificats, tal com se sol fer. Oferiu també

un boc en sacrifici pel pecat. (17-19) »El segon dia oferiu dotze vedells, dos moltons i catorze anyells d'un any, a més d'un boc; (20-22) el tercer dia oferiu onze vedells, dos moltons i catorze anyells d'un any, a més d'un boc; (23-25) el quart dia oferiu deu vedells, dos moltons i catorze anyells d'un any, a més d'un boc; (26-28) el cinquè dia oferiu nou vedells, dos moltons i catorze anyells d'un any, a més d'un boc; (29-31) el sisè dia oferiu vuit vedells, dos moltons i catorze anyells d'un any, a més d'un boc; (32-34) el setè dia oferiu set vedells, dos moltons i catorze anyells d'un any, a més d'un boc.

³⁵ »El vuitè dia us reunireu en l'aplec sagrat de cloenda, i no fareu cap mena de treball. ³⁶ Oferiu en holocaust d'olor agradable al Senyor un vedell ja fet, un moltó i set anyells d'un any, sense cap defecte, ³⁷ amb les ofrenes de farina i les libacions de vi corresponents, tal com se sol fer. ³⁸ Oferiu també un boc com a sacrifici pel pecat. Oferiu tots aquests sacrificis a més de l'holocaust perpetu, amb les ofrenes de farina i les libacions de vi corresponents.

³⁹ »Aquests són els sacrificis que heu d'oferir al Senyor en les vostres festes, a part dels vostres sacrificis en compliment d'un vot, dels sacrificis voluntaris, dels holocaustos, de les ofrenes de farina, de les libacions de vi i dels sacrificis de comunió."

30

¹ Moisès va comunicar als israelites totes les ordres que el Senyor li havia donat.

Prescripcions sobre els vots de les dones

² Moisès va parlar encara als caps de les tribus israelites. Els digué:

--Això és el que el Senyor ordena:

³ »Quan un home faci un vot al Senyor o es comprometi amb jurament a complir alguna cosa, no pot faltar a la seva paraula: ha de complir tot el que ha promès.

⁴ »Però, en el cas que una noia jove que encara depèn del seu pare hagi fet un vot al Senyor o s'hagi compromès a complir alguna cosa, ⁵ si el seu pare, quan se n'assabenta, no li diu res, el vot o el compromís és vàlid. ⁶ Ara bé, si el pare el desaprova el mateix dia que se n'assabenta, aquell vot o aquell compromís no té valor; i el Senyor no l'hi tindrà en compte, perquè el pare l'ha desaprovat.

⁷ »En el cas que una dona, a la lleugera, hagi fet un vot o s'hagi compromès a complir alguna cosa, però després es casa, ⁸ si el mateix dia que se n'assabenta el seu marit no li diu res, el seu vot o el seu compromís és vàlid. ⁹ Però si el seu marit, el mateix dia que se n'assabenta, el desaprova, anul·la aquell vot o aquell compromís que ella havia pres sense pensar-s'hi; i el Senyor no l'hi tindrà en compte.

¹⁰ »El vot fet per una viuda o per una repudiada i tot allò a què s'hagi compromès, és vàlid.

¹¹ »Però en el cas que una dona hagi fet un vot o s'hagi compromès amb jurament a complir alguna cosa mentre encara era a casa del seu marit, ¹² si ell se n'havia assabentat i no li havia dit res, el seu vot o el seu compromís és vàlid. ¹³ Però si el seu marit, el mateix dia que se n'assabenta, l'anul·la, aquell vot o aquell compromís no té valor; i el Senyor no l'hi tindrà en compte, perquè el seu marit el va anul·lar.

¹⁴ »El marit pot ratificar o anul·lar tot vot o compromís de complir una penitència que hagi fet la seva muller. ¹⁵ Però si el marit no li diu res fins l'endemà, ratifica tots els vots o compromisos contrets per ella, perquè no li va dir res el dia que se'n va assabentar. ¹⁶ En canvi, si més tard pretén d'anul·lar-los, ell es carregarà amb el pes de la culpa derivada del fet que la seva dona no hagi complert els seus vots o compromisos.

¹⁷ Aquestes són les prescripcions que el Senyor va donar a Moisès referents a la validesa dels vots pronunciats per una dona casada o per una filla mentre aquesta encara és jove i depèn del seu pare.

Repatriació de la terra promesa

Guerra contra Madian

31

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Venja els israelites del mal que els han fet els madianites. Després d'això, moriràs i aniràs a reunir-te amb els teus pares.

³ Llavors Moisès va dir al poble:

--Escolliu homes d'entre vosaltres i arreu-los per sortir en campanya contra Madian i executar contra ells la

venjança que el Senyor ha decidit. ⁴ Cada tribu ha d'enviar mil homes a l'expedició.

⁵ Entre les unitats d'Israel van mobilitzar mil homes de cada tribu, en total dotze mil homes armats per a sortir en campanya. ⁶ Moisès en va enviar a l'expedició mil de cada tribu, i també envià amb ells Pinhàs, fill del sacerdot Eleazar, que portava els objectes sagrats i les trompetes per a donar el senyal d'entrar en combat. ⁷ Van fer la campanya contra Madian, tal com el Senyor havia ordenat a Moisès, i van matar tots els homes. ⁸ Mataren igualment els cinc reis de Madian: Eví, Rèquem, Sur, Hur i Reba, i també Balaam, fill de Beor. ⁹ Els israelites es van endur captives les dones de Madian i les criatures, s'apoderaren de tots els animals de càrrega, de tots els ramats i de tots els objectes de valor, ¹⁰ i calaren foc a totes les poblacions i campaments madianites. ¹¹ Acabat es van endur el botí i totes les persones i els animals que havien capturat, ¹² i van portar-ho a Moisès, al sacerdot Eleazar i a la comunitat dels israelites que estaven acampats a les planes de Moab, a la riba del Jordà, enfront de Jericó. Portaven els captius amb tot el botí.

¹³ Moisès, el sacerdot Eleazar i tots els principals de la comunitat van sortir a rebre'ls fora del campament. ¹⁴ Però Moisès s'indignà contra els homes designats per a comandar les tropes, els caps de mil i de cent combatents, que tornaven de l'expedició. ¹⁵ Els va dir:

--Però com és que no heu matat les dones? ¹⁶ Penseu que van ser elles les qui, aconsellades per Balaam, van arrossegar els israelites a ser infidels al Senyor en el cas de Peor; per això es va abatre una epidèmia sobre la comunitat del Senyor. ¹⁷ Per tant, mateu tots els nois i totes les dones que han estat casades. ¹⁸ Deixeu tan sols amb vida les noies solteres, i que siguin per a vosaltres. ¹⁹ I ara acampeu set dies fora del campament. Tots els qui hagin mort algú o hagin tocat un cadàver s'hauran de purificar el tercer dia i el setè. Això mateix hauran de fer les vostres captives. ²⁰ Purifiqueu també la roba i tots els objectes de pell, els teixits de pèl de cabra i els objectes de fusta.

²¹ Després el sacerdot Eleazar digué als homes de la tropa que havien anat a combatre:

--Aquesta és la llei ritual que el Senyor ha donat a Moisès: ²² Els objectes d'or, de plata, de bronze, de ferro, d'estany i de plom, ²³ és a dir, tot allò que pot resistir el foc, passeu-ho pel foc i purifiqueu-ho; després passeu-ho per l'aigua de la purificació. I tot allò que es cremaria, passeu-ho tan sols per l'aigua de la purificació. ²⁴ El setè dia renteu-vos la roba i sereu ritualment purs. Així podreu entrar al campament.

Repartició del botí

²⁵ El Senyor va dir a Moisès:

²⁶ --Tu, el sacerdot Eleazar i els caps de llinatge de la comunitat, feu el recompte de les persones i dels animals capturats. ²⁷ Reparteix el botí a mitges entre els combatents, els qui han sortit en campanya, i la resta de la comunitat. ²⁸ De la part assignada als combatents, reserva'n com a tribut per al Senyor un per cada cinc-cents, tant de les persones com dels ases i dels ramats de vaques, ovelles i cabres. ²⁹ Això, dóna-ho al sacerdot Eleazar com a part reservada al Senyor. ³⁰ De l'altra meitat assignada a la resta dels israelites, separa'n un per cada cinquanta, tant de les persones, com dels ases, dels ramats de vaques, ovelles i cabres, i de tot el bestiar. Això, dóna-ho als levites que estan al servei del tabernacle del Senyor.

³¹ Moisès i el sacerdot Eleazar van complir el que el Senyor havia ordenat a Moisès.

³² El total del botí, a part del saqueig que els combatents havien fet pel seu compte, era de 675000 caps dels ramats d'ovelles i cabres, ³³ 72000 caps dels ramats de vaques ³⁴ i 61000 ases; ³⁵ les persones, és a dir, les dones que no havien estat casades, eren 32000.

³⁶ La meitat assignada als qui havien sortit en campanya pujava a 337000 caps dels ramats d'ovelles i cabres, ³⁷ dels quals van reservar-ne 675 com a tribut per al Senyor; ³⁸ 36000 caps dels ramats de vaques, dels quals van reservar-ne 72 com a tribut per al Senyor; ³⁹ 30500 ases, dels quals van reservar-ne 61 com a tribut per al Senyor; ⁴⁰ 16000 persones, de les quals van reservar-ne 32 com a tribut per al Senyor.

⁴¹ Moisès va donar al sacerdot Eleazar la part reservada com a tribut per al Senyor, tal com el Senyor havia ordenat.

⁴² L'altra meitat, que Moisès havia retingut als combatents, assignada a la resta dels israelites, ⁴³ destinada a la comunitat, era de 337500 caps dels ramats d'ovelles i cabres, ⁴⁴ 36000 caps dels ramats de vaques, ⁴⁵ 30500 ases ⁴⁶ i 16000 persones. ⁴⁷ D'aquesta part assignada als israelites, Moisès en va separar un per cada cinquanta, tant de les persones com del bestiar, i va donar-ho als levites, que estan al servei del tabernacle del Senyor, tal com el Senyor havia ordenat.

Ofrena voluntària dels combatents

⁴⁸ Acabat, els homes designats per a comandar les unitats de l'exèrcit, els caps de mil i de cent combatents, es van presentar a Moisès ⁴⁹ i li digueren:

--Els teus servents han fet el recompte dels combatents que estaven a les nostres ordres, i no en manca ni un.

⁵⁰ Nosaltres, doncs, volem portar com a ofrena al Senyor els objectes d'or que cada un ha trobat: braçalets, cadenetes, anells, arracades i collarets; serà davant el Senyor una expiació per les nostres vides.

⁵¹ Moisès i el sacerdot Eleazar reberen l'or que els van portar, tot en peces treballades. ⁵² El pes total de l'or reservat per al Senyor, i ofert pels caps de mil i de cent homes, fou de cent setanta quilos. ⁵³ Cada combatent, en efecte, havia saquejat pel seu compte. ⁵⁴ L'or que Moisès i el sacerdot Eleazar van rebre dels caps de cent i de mil homes, el portaren a la tenda del trobament perquè el Senyor tingués sempre presents els israelites.

Repartició de la Transjordània

32

¹ Els de les tribus de Rubèn i de Gad tenien ramats molt i molt grans. Quan van veure que les terres de Jazer i de Galaad eren excel·lents per al bestiar, ² anaren a trobar Moisès, el sacerdot Eleazar i els principals de la comunitat per dir-los:

³ --Els territoris d'Atarot, Dibon, Jazer, Nimrà, Heixbon, Elalé, Sebam, Nebó i Beon, ⁴ que el Senyor ha conquerit davant la comunitat d'Israel, són terres excel·lents per al bestiar, i nosaltres, que som servents teus, en tenim molt.

⁵ Si gaudim del teu favor, et preguem que donis en propietat aquest territori als teus servents i no ens facis passar el Jordà.

⁶ Moisès va respondre als de les tribus de Gad i de Rubèn:

--¿Les tribus germanes aniran a lluitar, mentre vosaltres us quedareu aquí? ⁷ Per què heu de desanimar els israelites de passar cap al país que el Senyor els dóna? ⁸ Això és el que van fer els vostres pares quan, des de Cadeix-Barnea, vaig enviar-los a reconèixer el país. ⁹ Van pujar fins a la vall d'Eixcol i, després de recórrer el país, van desanimar els israelites i els dissuadiren d'entrar al país que el Senyor els donava. ¹⁰ Per això aquell dia el Senyor es va indignar i va jurar: ¹¹ "Els homes de vint anys en amunt que han sortit d'Egipte no veuran el país que jo havia promès a Abraham, a Isaac i a Jacob, perquè no m'han seguit fidelment. ¹² Hi entraran tan sols Caleb, fill de Jefunnè, del clan de Quenaz, i Josuè, fill de Nun, que s'han mantingut fidels a mi, el Senyor." ¹³ El Senyor, doncs, es va encendre d'indignació contra els israelites, i els féu anar errants pel desert durant quaranta anys fins que desaparegué tota aquella generació que amb el seu comportament havia ofès el Senyor. ¹⁴ I ara vosaltres, raça de pecadors, preneu el relleu dels vostres pares, per atiar encara més l'enuig del Senyor contra Israel. ¹⁵ Perquè, si deixeu de seguir-lo, ell allargarà l'estada d'Israel al desert, i vosaltres haureu provocat la destrucció de tot aquest poble.

¹⁶ Llavors els de les tribus de Gad i de Rubèn es van acostar a Moisès per dir-li:

--Nosaltres construirem aquí pletes per als nostres ramats i poblacions per a les nostres famílies. ¹⁷ Però ens armarem tot seguit per anar al davant dels altres israelites, fins que els haurem fet entrar al seu lloc. Mentrestant les nostres famílies s'estaran en les poblacions fortificades, protegits contra els habitants del país. ¹⁸ No tornarem a casa nostra fins que cada israelita haurà pres possessió de la seva heretat. ¹⁹ Nosaltres renunciem a compartir amb ells cap heretat a l'altra banda del Jordà, perquè tenim la nostra heretat aquí, a l'est del Jordà.

²⁰ Moisès els va respondre:

--Compliu, doncs, això que heu dit: si preneu les armes davant el Senyor i veniu a combatre, ²¹ si passeu armats el Jordà davant el Senyor, fins que ell haurà expulsat els enemics del seu davant, ²² i el país quedarà sotmès a ell, llavors podreu tornar-vos-en sense haver-vos fet culpables contra el Senyor i contra Israel. Aquest territori on ara us trobeu serà el vostre patrimoni per voluntat del Senyor. ²³ Si no obréssiu així, cometrieu un pecat contra el Senyor. I sapigüeu que us cauria al damunt el càstig del vostre pecat. ²⁴ Construïu-vos, doncs, poblacions per a les vostres famílies i pletes per als vostres ramats, però compliu la paraula donada.

²⁵ Els de les tribus de Gad i de Rubèn respongueren a Moisès:

--Nosaltres, servents teus, complirem això que ens manes, senyor nostre. ²⁶ Les nostres criatures, les nostres dones, els ramats i tot el bestiar es quedaran aquí, en les poblacions de Galaad. ²⁷ Però tots nosaltres, servents teus, armats per a sortir en campanya, passarem davant el Senyor i anirem a combatre, tal com dius tu, senyor nostre.

²⁸ Llavors Moisès va donar instruccions respecte a ells al sacerdot Eleazar, a Josuè, fill de Nun, i als caps de llinatge de les tribus israelites. ²⁹ Els digué:

--Si els homes de Gad i de Rubèn passen armats amb vosaltres el Jordà davant el Senyor per lluitar fins que el país

us quedí sotmès, doneu-los el territori de Galaad en propietat. ³⁰ Però si no ho fessin, tindran el seu patrimoni entre vosaltres al país de Canaan.

³¹ Els homes de Gad i de Rubèn van respondre a Moisès:

--Farem el que el Senyor ha comunicat als teus servents. ³² Nosaltres passarem armats davant el Senyor al país de Canaan i així rebrem en herència la part de territori que ens correspon.

³³ Moisès va assignar a les tribus de Gad i de Rubèn i a la meitat de la tribu de Manassès, fill de Josep, el reialme de Sehon, rei dels amorreus, i el reialme d'Og, rei de Basan, amb totes les ciutats i pobles d'aquell territori.

³⁴ Els de la tribu de Gad van reedificar les ciutats de Dibon, Atarot, Aroer, ³⁵ Atrot-Xofan, Jazer, Jogbohà,

³⁶ Betnimrà i Betaran. Van fortificar-les i feren també pletes per als ramats.

³⁷ Els de la tribu de Rubèn van reconstruir Heixbon, Elalé, Quiriataim, ³⁸ Nebó, Baal-Meon i Sibmà, i posaren altres noms a les ciutats que havien reconstruït.

³⁹ Els descendents de Maquir, fill de Manassès, van anar a Galaad, se n'apoderaren i desposseïren els amorreus que hi habitaven. ⁴⁰ Llavors Moisès va donar Galaad als descendents de Maquir, i ells s'hi van establir.

⁴¹ Els descendents de Jaïr, un altre fill de Manassès, van anar als poblets dels amorreus i se n'apoderaren. Per això els van posar el nom de Poblets de Jaïr. ⁴² També Nóbah s'apoderà de Quenat i dels pobles de la rodalia, i els va donar el seu nom de Nóbah.

Itinerari d'Israel des d'Egipte fins al Jordà

33

¹ Etapes del camí que van fer els israelites des que sortiren d'Egipte formats com un exèrcit, sota el guiatge de Moisès i d'Aaron. ² Moisès va consignar per escrit els punts de partença de cada etapa quan, per ordre del Senyor, es posaven en camí. Aquests són els llocs de partença:

³ Els israelites van emprendre la marxa de Ramsès el dia quinze del primer mes de l'any. L'endemà de Pasqua van sortir protegits per la mà del Senyor, a la vista de tot Egipte, ⁴ mentre els egipcis sepultaven tots els seus primogènits que el Senyor havia fet morir. Així el Senyor va fer també justícia contra els déus d'Egipte.

⁵ Els israelites, doncs, van partir de Ramsès i acamparen a Sucot. ⁶ Van partir de Sucot i acamparen a Etam, tocant al desert. ⁷ Van partir d'Etam i giraren cap a Piahirot, situat enfront de Baal-Sefon, i van acampar davant de Migdol.

⁸ Van partir de Piahirot, passant pel mig del mar en direcció al desert, i després de caminar durant tres dies pel desert d'Etam van acampar a Marà. ⁹ Van partir de Marà i arribaren a Elim, on hi havia dotze fonts i setanta palmeres, i van acampar-hi. ¹⁰ Van partir d'Elim i acamparen al litoral del Mar Roig. ¹¹ Van partir del Mar Roig i acamparen al desert de Sín. ¹² Del desert de Sín anaren a acampar a Dofcà, ¹³ de Dofcà a Aluix, ¹⁴ i d'Aluix a Refidim, on el poble no trobà aigua per a beure.

¹⁵ Van partir de Refidim i acamparen al desert del Sinaí. ¹⁶ Del desert del Sinaí anaren a acampar a Quibrot-Ataavà, ¹⁷ de Quibrot-Ataavà a Hasserot, ¹⁸ d'Hasserot a Ritmà, ¹⁹ de Ritmà a Rimmon-Peres, ²⁰ de Rimmon-Peres a Libnà, ²¹ de Libnà a Rissà, ²² de Rissà a Quehelata, ²³ de Quehelata a la muntanya de Xèfer, ²⁴ de la muntanya de Xèfer a Haradà, ²⁵ d'Haradà a Maquehelot, ²⁶ de Maquehelot a Tàhat, ²⁷ de Tàhat a Tèrah, ²⁸ de Tèrah a Mitcà, ²⁹ de Mitcà a Haixmonà, ³⁰ d'Haixmonà a Mosserot, ³¹ de Mosserot a Bené-Jaacan, ³² de Bené-Jaacan a Horaguidgad, ³³ d'Horaguidgad a Jotbata, ³⁴ de Jotbata a Abronà, ³⁵ d'Abronà a Ession-Guèber, ³⁶ d'Ession-Guèber al desert de Sín, és a dir, a Cadeix, ³⁷ i de Cadeix al mont Or, a la frontera del país d'Edom.

³⁸ Per ordre del Senyor, el sacerdot Aaron va pujar al mont Or, i allà va morir. Era el dia primer del mes cinquè, quaranta anys després que els israelites haguessin sortit d'Egipte. ³⁹ Quan Aaron va morir al mont Or, tenia cent vint-i-tres anys.

⁴⁰ Allà el rei cananeu d'Arad que habitava al Nègueb, en el país de Canaan, es va assabentar que s'acostaven els israelites. ⁴¹ Van partir del mont Or i anaren a acampar a Salmonà, ⁴² de Salmonà a Punon, ⁴³ de Punon a Obot, ⁴⁴ d'Obot a l'im d'Abarim, a la frontera de Moab, ⁴⁵ d'l'im d'Abarim a Dibon-Gad, ⁴⁶ de Dibon-Gad a Almon-Diblataima, ⁴⁷ d'Almon-Diblataima a la serra d'Abarim, enfront del mont Nebó, ⁴⁸ de la serra d'Abarim a les planes de Moab, a la riba del Jordà, enfront de Jericó. ⁴⁹ El seu campament a la riba del Jordà s'estenia des de Betaieiximot fins a Abel-Aixitim, a les planes de Moab.

Repartició del país de Canaan

⁵⁰ A les planes de Moab, a la riba del Jordà, enfront de Jericó, el Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

⁵¹ --Comunica això als israelites: "Quan passeu el Jordà per entrar al país de Canaan, ⁵² expulseu del davant vostre tots els seus habitants, destruiu tots els seus ídols de pedra i totes les imatges de fosa, i feu desaparèixer tots els seus recintes sagrats. ⁵³ Preneu possessió del país i habiteu-hi, ja que per això us l'he donat. ⁵⁴ Us l'heu de repartir per sorteig entre les diverses tribus, de manera que les tribus més nombroses tinguin un territori més gran i les més petites en tinguin un de més petit. La part que haurà tocat a cada tribu serà la seva. Aquesta serà l'heretat de les vostres tribus. ⁵⁵ Però si no desposseïu els habitants del país, els qui hi haureu deixat seran per a vosaltres com espines clavades als ulls i com agullons als vostres flancs, i us oprimiran en aquest país on aneu a habitar. ⁵⁶ Llavors jo us tractaré a vosaltres com havia decidit de tractar-los a ells."

Fronteres de Canaan

34

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

² --Dóna aquestes instruccions als israelites:

»Ara entrareu al país de Canaan. Aquest és el territori que us toca en heretat, i aquestes són les seves fronteres:

³ »La vostra frontera meridional limitarà amb el desert de Sin i el país d'Edom. A l'est, la frontera meridional començarà a l'extrem del Mar Mort. ⁴ Es dirigirà després cap al sud, seguirà per la pujada d'Acrabim, travessarà Sin i arribarà fins al sud de Cadeix-Barnea; seguirà per Hassar-Adar i passarà per Asmon. ⁵ Des d'aquí seguirà fins a arribar al torrent d'Egipte, i s'acabarà al mar Mediterrani.

⁶ »La frontera occidental serà el mar Mediterrani amb el seu litoral.

⁷ »La vostra frontera septentrional anirà des del mar Mediterrani fins a Orabar; ⁸ des d'allà la fareu passar per Lebó-Hamat fins a arribar a Sedad; ⁹ després seguirà per Zifron i s'acabarà a Hassar-Enan.

¹⁰ »La frontera oriental, la traçareu des d'Hassar-Enan fins a Xefam; ¹¹ des d'allà anirà baixant cap a Arbelà, a l'est d'Ain, fins al vessant oriental del mar de Genesaret; ¹² seguirà el curs del riu Jordà i s'acabarà al Mar Mort.

»Aquest serà el vostre país i les fronteres que l'envolten.

Noves instruccions per a la repartició del país

¹³ Moisès va transmetre aquestes instruccions als israelites. Els digué:

--Aquest és el territori que el Senyor ha ordenat que repartiu per sorteig entre les nou tribus i la meitat de la tribu de Manassès. ¹⁴ Perquè els clans descendents de les tribus de Rubèn i de Gad i els de l'altra meitat de la tribu de Manassès ja han rebut la seva heretat. ¹⁵ La possessió d'aquestes dues tribus i la meitat de la tribu de Manassès es troba enfront de Jericó, a llevant, a la riba oriental del Jordà.

Llista dels encarregats de la repartició

¹⁶ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

¹⁷ --El sacerdot Eleazar i Josuè, fill de Nun, són els homes que us repartiran la terra. ¹⁸ Per a ajudar-los en aquesta tasca, escolliu un cap de cada tribu. ¹⁹ Aquests són els seus noms:

»Per la tribu de Judà, Caleb, fill de Jefunnè. ²⁰ Per la de Simeó, Xemuel, fill d'Ammihud. ²¹ Per la de Benjamí, Elidad, fill de Quislon. ²² Per la de Dan, Buquí, fill de Joglí. ²³ Per la de Manassès, fill de Josep, Hanniel, fill d'Efod.

²⁴ Per la d'Efraïm, fill de Josep, Quemuel, fill de Xifan. ²⁵ Per la de Zabuló, Elissafan, fill de Parnac. ²⁶ Per la d'Issacar, Paltiel, fill d'Azan. ²⁷ Per la d'Aser, Ahihud, fill de Xelomí. ²⁸ Per la de Neftalí, Pedahel, fill d'Ammihud.

²⁹ Aquests són els homes a qui el Senyor va manar que repartissin la terra de Canaan entre els israelites.

Ciutats levítiques

35

¹ El Senyor va parlar encara a Moisès a les planes de Moab, a la riba del Jordà, enfront de Jericó. Li digué:

² --Ordena als israelites que, dels territoris que els han tocat en heretat, donin als levites algunes ciutats per a habitar-hi, amb els pasturatges dels voltants. ³ Així els levites tindran poblacions on podran viure i disposaran de pasturatges per al bestiar, els ramats i els altres animals que tinguin. ⁴ Els pasturatges que donareu als levites s'estendran des de la part exterior dels murs de la ciutat fins a una distància de cinc-cents metres tot al voltant.

⁵ Amideu mil metres per cada costat, en direcció a l'est, al sud, a l'oest i al nord, amb la ciutat al mig. Aquestes seran les terres de pasturatge al voltant de les ciutats.

⁶ »Assignareu als levites les sis ciutats de refugi, on es podrà acollir el qui hagi mort algú involuntàriament. A més, doneu-los quaranta-dues ciutats. ⁷ En total, donareu als levites quaranta-vuit ciutats amb els seus pasturatges.

⁸ Preneu-les de l'heretat dels altres israelites, en proporció al nombre de ciutats que tingui cada tribu; dels territoris més grans, preneu-ne més, i dels més petits, preneu-ne menys. Cada tribu ha de donar als levites les ciutats en proporció a l'heretat que hagi rebut.

Les ciutats de refugi

⁹ El Senyor va parlar encara a Moisès. Li digué:

¹⁰ --Comunica això als israelites: "Quan haureu passat el Jordà i haureu entrat al país de Canaan, ¹¹ escolliu algunes ciutats com a llocs on pugui refugiar-se el qui hagi mort algú involuntàriament. ¹² Aquestes ciutats us serviran per a refugiar-vos del qui ha de venjar la víctima. Així el qui ha causat la mort no serà condemnat sense haver estat jutjat per la comunitat. ¹³ Designeu sis ciutats de refugi: ¹⁴ tres a l'est del Jordà i tres en el país de Canaan. Aquestes seran les ciutats de refugi. ¹⁵ Tot israelita, tot immigrant o qualsevol que visqui entre vosaltres, si ha matat algú involuntàriament, s'hi podrà refugiar.

¹⁶ »Però si l'ha mort amb una arma de ferro, és un assassí i ha de ser condemnat a mort.

¹⁷ »Si l'ha mort tirant-li una pedra per matar-lo, és un assassí i ha de ser condemnat a mort.

¹⁸ »Si l'ha mort donant-li garrotades amb la intenció de matar-lo, és un assassí i ha de ser condemnat a mort. ¹⁹ El responsable de venjar la víctima executarà la sentència: quan trobi l'assassí, el matarà.

²⁰ »Si l'ha matat per odi donant-li una empenta o tirant-li algun objecte d'amagat, ²¹ o si, per enemistat, l'ha mort amb les seves pròpies mans, és un assassí i ha de ser condemnat a mort. El responsable de venjar la víctima executarà la sentència: quan trobi l'assassí, el matarà.

²² »Es pot donar el cas, però, que, sense estar-hi enemistat, li hagi donat casualment una empenta o li hagi tirat algun objecte sense mala intenció, ²³ o bé que, sense veure'l, li hagi fet caure al damunt una pedra i l'hagi matat, tot i que no estava enemistat amb ell ni li volia cap mal. ²⁴ La comunitat jutjarà entre el qui ha causat la mort i el qui ha de venjar la víctima tenint en compte aquestes circumstàncies. ²⁵ Així la comunitat protegirà del venjador el qui haurà mort algú sense voler; el farà tornar a la ciutat de refugi on s'havia acollit, i ell s'hi quedarà fins a la mort del gran sacerdot en funcions, que havia estat ungit per l'oli sant.

²⁶ »Però si aquell home s'arrisca a sortir del terme de la ciutat de refugi ²⁷ i el responsable de venjar la víctima el troba, aquest el podrà matar i no serà culpable de mort, ²⁸ perquè l'homicida havia de quedar-se a la ciutat de refugi fins que morís el gran sacerdot. Quan mori el gran sacerdot, ja podrà tornar a la terra on té la propietat.

²⁹ »Aquesta serà la legislació decretada per a vosaltres i els vostres descendents arreu on habitareu.

³⁰ »Per a condemnar a mort un homicida serà necessària la declaració de més d'un testimoni. La declaració d'un sol testimoni no és suficient per a condemnar ningú a mort. ³¹ No accepteu cap indemnització per salvar la vida d'un homicida culpable d'assassinat. Aquest home ha de morir. ³² Tampoc no heu d'acceptar cap indemnització del qui s'ha acollit en una ciutat de refugi, perquè pugui tornar a viure a la seva terra abans que mori el gran sacerdot. ³³ No profaneu el país on viureu, perquè la sang profana la terra, i la sang vessada a la terra tan sols es pot expiar amb la sang del qui l'ha vessada. ³⁴ No heu de consentir res que faci impur el país on habitareu i enmig del qual jo residiré. Perquè jo, el Senyor, resideixo entre els israelites."

El casament de les hereves

36

¹ Els caps de llinatges del clan de Galaad, descendent de Maquir, fill de Manassès, un dels clans descendents de Josep, anaren a trobar Moisès i els principals del poble, els caps dels llinatges israelites, ² i van exposar el seu cas: --Moisès, senyor nostre, quan el Senyor et va ordenar que repartissis per sorteig el país entre els israelites, també ordenà al nostre senyor que donés l'heretat de Selofhad, membre del nostre clan, a les seves filles. ³ Per tant, si elles es casen amb homes d'una altra tribu israelita, la seva heretat serà sostreta a la nostra tribu i, en canvi, augmentarà l'heretat de la tribu on elles entraran. ⁴ Llavors, quan arribi l'any del jubileu dels israelites, la seva heretat serà sostreta de l'heretat dels nostres pares i passarà a ser patrimoni de la nova tribu on elles hauran entrat.

⁵ Moisès, doncs, en nom del Senyor, va comunicar això als israelites:

--Els homes d'aquesta tribu de Josep tenen raó. ⁶ El Senyor, per tant, ordena això a les filles de Selofhad: "Caseu-

vos amb qui us plagui, sempre que sigui un home d'un clan de la vostra mateixa tribu." ⁷ Així les heretats d'Israel no passaran d'una tribu a l'altra; cada israelita restarà lligat a l'heretat de la tribu paterna. ⁸ Per tant, si una dona, de la tribu que sigui, és hereva del seu pare, ha de casar-se amb un home d'un clan de la seva tribu paterna. Així cada israelita conservarà l'heretat dels seus pares ⁹ i aquesta no passarà d'una tribu a una altra. Cada israelita ha d'estar lligat a l'heretat de la seva pròpia tribu.

¹⁰ Les filles de Selofhad van complir el que el Senyor havia ordenat a Moisès. ¹¹ Mahlà, Tirsà, Hoglà, Milcà i Noà van casar-se amb fills d'un seu oncle, ¹² homes que pertanyien a famílies dels descendents de Manassès, fill de Josep. Així la seva heretat quedà dins la tribu del clan del seu pare.

¹³ Aquests són els manaments i les prescripcions que el Senyor va donar als israelites per mitjà de Moisès a les planes de Moab, a la riba del Jordà, enfront de Jericó.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Títol

1

¹ Paraules que Moisès va adreçar a tot el poble d'Israel quan es trobava a l'est del Jordà, a l'estepa, a l'Arabà, mirant a Suf, entre Paran i Tófel, Laban, Hasserot i Dizahab. ² Hi ha onze dies de camí des de la muntanya de l'Horeb fins a Cadeix-Barnea, en direcció a les muntanyes de Seïr. ³ L'any quaranta després de la sortida d'Egipte, el primer dia del mes onzè, Moisès va comunicar als israelites tot el que el Senyor li havia encomanat de dir-los. Primera al·locució de Moisès ([1,4-4,43](#))

⁴ Després de derrotar Sehon, el rei amorreu, que residia a Heixbon, i de vèncer, prop d'Edref, Og, rei de Basan, que residia a Aixtarot, ⁵ Moisès començà a explicar aquesta Llei a l'est del Jordà, en territori de Moab. Va dir:

Ordre de partença

⁶ --A la muntanya de l'Horeb, el Senyor, el nostre Déu, ens va parlar així: "Ja fa prou temps que esteu acampats en aquesta muntanya. ⁷ Poseu-vos en marxa i dirigiu-vos al país muntanyós dels amorreus. Entreu a les seves poblacions i a les poblacions de tots els seus veïns que viuen a l'Arabà, a la Muntanya, a la Xefelà, al Nègueb i al Litoral. Seguiu pel país de Canaan fins a la serralada del Líban i fins a l'Eufrates, el gran riu. ⁸ Poso davant vostre aquest país. Jo, el Senyor, el vaig prometre als vostres pares Abraham, Isaac i Jacob, i als seus descendents. Entreu, doncs, a prendre'n possessió."

Moisès nomena jutges del poble

⁹ »Llavors us vaig dir: "Jo no puc portar tot sol la càrrega de tots vosaltres. ¹⁰ El Senyor, el vostre Déu, us ha multiplicat, i avui sou tan nombrosos com les estrelles del cel. ¹¹ Que el Senyor, Déu dels vostres pares, us faci créixer mil vegades més i us beneeixi com us ha promès. ¹² Però jo, com podria portar tot sol la càrrega de les vostres disputes i els vostres plets? ¹³ Per tant, escolliu-vos de cada tribu homes assenyats, intel·ligents i d'experiència, i els faré els vostres caps." ¹⁴ Em va respondre que era bona la meua proposta. ¹⁵ Llavors vaig reunir els prohoms de cada tribu, homes assenyats i d'experiència, i els vaig fer els vostres caps: caps responsables de mil, de cent, de cinquanta i de deu homes. Vaig nomenar també capdavanters dintre de cada tribu. ¹⁶ Després vaig advertir als vostres jutges: "Escolteu les causes dels vostres germans i sentencieu amb justícia sobre les qüestions que es presentin entre ells o amb els immigrants que viuen entre vosaltres. ¹⁷ En les sentències, escolteu tothom, tant la gent senzilla com els poderosos, i no tingueu por de ningú, perquè és Déu qui jutja. Si trobeu un cas massa difícil per a vosaltres, porteu-me'l, que jo l'examinaré." ¹⁸ I llavors us vaig donar totes les normes que havíeu de seguir.

Exploració de la terra promesa

¹⁹ »Després, seguint les ordres del Senyor, el nostre Déu, vam partir de la muntanya de l'Horeb i travessàrem aquell desert gran i terrible que poguéreu veure, tot fent camí cap al país muntanyós dels amorreus. En arribar a Cadeix-Barnea, ²⁰ us vaig dir: "Heu arribat al país muntanyós dels amorreus, que el Senyor, el nostre Déu, ens dóna. ²¹ Mira: el Senyor, el teu Déu, posa al davant teu aquest país. Puja a prendre'n possessió, com t'ha promès el Senyor, Déu dels teus pares. No tinguis por, no t'acovardeixis!" ²² »Llavors tots vosaltres vinguéreu a trobar-me i em diguéreu: "Enviem al davant nostre alguns homes a explorar el país: ells ens diran quin és el camí que hem de seguir i com són les ciutats on entrarem." ²³ Em va semblar bé, i vaig escollir, d'entre vosaltres, dotze homes, un per cada tribu. ²⁴ Aquests es van dirigir cap aquell país muntanyós i, tot explorant el terreny, arribaren a la vall d'Eixcol. ²⁵ Es van endur alguns fruits de la terra, van baixar cap a nosaltres i ens informaren dient: "El país que el Senyor, el nostre Déu, ens dóna és molt fèrtil."

Rebel·lió del poble

²⁶ »Però vosaltres us va rebel·lar contra l'ordre del Senyor, el vostre Déu, i no volguéreu pujar en aquell país. ²⁷ Més aviat murmuràveu dins les vostres tendes dient: "El Senyor no ens estima. Per això ens ha fet sortir del país d'Egipte: vol que caiguem en mans dels amorreus i siguem exterminats. ²⁸ On vol que anem? Els nostres exploradors ens han desmoralitzat, dient-nos: 'És una gent més forta i més robusta que nosaltres. Viuen en ciutats formidables, amb muralles que toquen al cel. Fins i tot hi hem vist homes de la raça gegant dels anaquites.'"

²⁹ »Jo us vaig dir: "No us alarmeu, no tingueu por d'ells." ³⁰ El Senyor, el vostre Déu, que us va al davant, combatrà a favor vostre, tal com va fer a Egipte davant els vostres propis ulls. ³¹ Durant tot el camí que heu fet pel desert fins a arribar en aquest lloc, el Senyor, el vostre Déu, us ha portat a coll com un pare hi porta el seu fill." ³² Però, malgrat tot, cap de vosaltres no va confiar en el Senyor, el vostre Déu, ³³ que caminava davant vostre per cercar-vos un lloc on acampar: de nit, en forma de foc, per il·luminar-vos el camí que anàveu fent, i de dia, en forma de núvol.

Càstig de la primera generació

³⁴ »El Senyor, en sentir el que dèieu, es va indignar i digué: ³⁵ "Juro que cap home d'aquesta generació perversa no veurà el país fèrtil que vaig prometre als vostres pares." ³⁶ Només el veurà Caleb, fill de Jefunnè. Aquest país que ell ha explorat, el donaré a ell i als seus descendents, perquè s'ha mantingut fidel a mi, el Senyor."

³⁷ »Fins i tot contra mi es va irritar el Senyor per culpa vostra i em digué: "Tampoc tu no hi entraràs." ³⁸ En canvi, el teu ajudant Josuè, fill de Nun, sí que hi entrarà. Encoratja'l, perquè ell donarà la possessió d'aquest país als israelites. ³⁹ Pel que fa a vosaltres, teníeu por que els vostres infants acabessin com a botí de guerra. En canvi, ells, que avui encara no saben distingir el bé del mal, seran els qui entraran al país. Jo els el donaré i ells en prendran possessió. ⁴⁰ I ara poseu-vos en marxa i dirigiu-vos cap al desert, camí del Mar Roig."

⁴¹ »Llavors em va replicar: "Hem pecat contra el Senyor! Pujarem a combatre, tal com el Senyor, el nostre Déu, ens ha manat." Cada un de vosaltres es va equipar per al combat, amb la intenció d'envair la regió muntanyosa.

⁴² Però el Senyor em digué: "Adverteix-los que no pugin a combatre, perquè jo no estaré al seu costat i els seus enemics els derrotarien." ⁴³ Jo us ho havia advertit, però no en va fer cas, us va rebel·lar contra l'ordre del Senyor i us atrevíreu a pujar a les muntanyes per combatre. ⁴⁴ Llavors els amorreus que vivien en aquell país muntanyós us van perseguir com un eixam d'abelles i us van derrotar des de Seïr fins a Hormà. ⁴⁵ De retorn, va plorar davant el Senyor, però el Senyor no us volgué escoltar ni va fer cas de vosaltres. ⁴⁶ Per això us va quedar a Cadeix molt de temps, tot el temps que us hi havíeu de quedar.

2

¹ »Després ens vam posar en marxa i ens dirigírem cap al desert, camí del Mar Roig, tal com el Senyor m'havia manat. I vam vorejar durant molts dies les muntanyes de Seïr.

Israel voreja els territoris d'Edom, Moab i Ammon

² »Finalment, el Senyor em digué: ³ "Ja n'hi ha prou de vorejar aquestes muntanyes. Dirigiu-vos cap al nord." ⁴ Dóna aquestes instruccions al poble: Ara passareu ran del territori dels vostres germans, els descendents d'Esau, que viuen en aquesta regió de Seïr. Ells tindran por de vosaltres, però aneu amb compte: ⁵ no els ataqueu, perquè no us donaré ni un pam de terra del seu país. La muntanya de Seïr, l'he assignada en herència a Esau. ⁶ Pagueu amb diners el menjar necessari i l'aigua per a beure. ⁷ Recorda que el Senyor, el teu Déu, t'ha beneït en tot el que has emprès. Ha vetllat per tu mentre has caminat per aquest desert immens. Durant aquests quaranta anys, el Senyor, el teu Déu, ha estat sempre amb tu i no t'ha mancat res." ⁸ Llavors vam vorejar el territori de Seïr, ocupat pels nostres germans, els descendents d'Esau, seguint el camí de l'Arabà, que ve de les ciutats d'Elat i d'Ession-Guèber. »Després vam canviar de direcció per agafar el camí del desert de Moab. ⁹ Llavors el Senyor em digué: "No provoquis els moabites, els descendents de Lot, ni els facis la guerra, perquè no us donaré res del seu país. És a ells que he donat en possessió el país d'Ar." ¹⁰ Antigament Ar era habitada per una raça de gegants: els emites, una gent forta, nombrosa i robusta com els anaquites. ¹¹ Alguns els consideraven rafaïtes, com els anaquites; però els moabites els anomenaven emites. ¹² A la regió de Seïr, en canvi, antigament hi habitaven els horites, però els descendents d'Esau els van expulsar del seu territori, els feren desaparèixer i s'hi van instal·lar en lloc d'ells. També els israelites han fet el mateix amb el país que el Senyor els donava en possessió.

¹³ »El Senyor em va dir encara: "I ara, en marxa! Travesseu el torrent de Zèred." I ho vam fer així. ¹⁴ Fins aleshores havien passat trenta-vuit anys d'ençà que havíem sortit de Cadeix-Barnea. Tots els homes d'aquella generació aptes per a la guerra havien mort, tal com els havia jurat el Senyor. ¹⁵ El Senyor els va fer sentir el seu poder, i anaren caient fins que desaparegueren del tot.

¹⁶ »Quan la mort hagué fet desaparèixer tots aquells homes d'enmig del poble, ¹⁷ el Senyor em va dir: ¹⁸ "Ara passaràs la frontera de Moab i, travessant el país d'Ar, ¹⁹ arribaràs davant mateix del territori dels ammonites. Però no provoquis els ammonites, els descendents de Lot, ni els ataques, perquè no us donaré res del seu país. És a ells que l'he donat en possessió."

²⁰ »Aquest territori també era considerat un país de rafaïtes. Aquests l'habitaven antigament, i els ammonites els

anomenaven zamzummites. ²¹ Els rafaïtes eren una gent forta, nombrosa i robusta com els anaquites; però el Senyor els havia fet desaparèixer de davant els ammonites. Aquests els havien desposseït i s'havien instal·lat en el seu territori. ²² També el Senyor havia fet el mateix a favor dels descendents d'Esaú, que habitaven a la regió de Seïr: havia fet desaparèixer del seu davant els horites. Els descendents d'Esaú els havien desposseït i s'havien establert en el seu territori, on viuen encara avui. ²³ Igualment, els cafforites havien eliminat els avites que vivien a les poblacions de la regió de Gaza i s'havien instal·lat en el seu territori.

²⁴ »El Senyor continuà dient: "En marxa, aixequem el campament i travessem el torrent d'Arnon! Poso a les teves mans Sehon, el rei amorreu d'Heixbon, i el seu país. Comença la conquesta. Fes-li la guerra. ²⁵ Des d'avui escamparé el pànic i el terror al teu davant, entre tots els pobles que hi ha sota el cel. Quan sentin parlar de tu, tremolaran i s'estremiran."

Conquesta del reialme de Sehon

²⁶ »Llavors, des del desert de Quedemot, vaig enviar ambaixadors a Sehon, rei d'Heixbon, amb aquesta proposta de pau: ²⁷ "Deixa'm passar pel teu país. Hi passaré de dret, sense deixar el camí ni a dreta ni a esquerra. ²⁸ Et pagaré amb diners el menjar necessari i l'aigua per a beure. Tot el que vull és que em deixis travessar el teu país, ²⁹ com ens ho han permès els descendents d'Esaú que habiten a Seïr i els moabites que habiten a Ar. Després passaré el Jordà i arribaré al país que el Senyor, el nostre Déu, ens dona." ³⁰ Però Sehon, rei d'Heixbon, no ens volgué deixar passar pel seu territori. El Senyor, el teu Déu, l'havia entossudit i li havia endurit el cor, perquè volia posar a les teves mans el seu país, que encara avui ocupeu. ³¹ El Senyor em va dir: "Mira, començo a donar-te Sehon i el seu territori. Comença a prendre possessió del seu país." ³² Sehon ens va sortir al pas amb tot el seu exèrcit per atacar-nos a Jahas. ³³ Però el Senyor, el nostre Déu, el va fer caure en poder nostre. El vam derrotar amb els seus fills i amb tot el seu exèrcit. ³⁴ Vam ocupar totes les seves ciutats i les consagrarem a l'extermini, amb els homes, les dones i les criatures. No vam deixar-hi cap supervivent. ³⁵ Només vam reservar-nos, com a botí, el bestiar i tot el que havíem saquejat de les ciutats conquerides. ³⁶ Des d'Aroer, que és a la vora del torrent d'Arnon, i des de la ciutat que hi ha a la vall del torrent, fins al país de Galaad, no vam trobar cap ciutat que ens poguéssim resistir. El Senyor, el nostre Déu, les feia caure totes en poder nostre. ³⁷ Però no et vas acostar al país dels ammonites, a la vora del riu Jaboc, ni a les ciutats de la regió muntanyosa, ni a cap dels llocs que el Senyor, el nostre Déu, ens havia prohibit.

Conquesta del reialme d'Og

3

¹ »Després vam pujar en direcció a Basan, però Og, rei de Basan, ens va sortir al pas amb tot el seu exèrcit per atacar-nos prop d'Edref. ² Llavors el Senyor em va dir: "No tinguis por d'ell: el poso a les teves mans amb tot el seu exèrcit i el seu territori. Tracta'l com vas tractar Sehon, el rei amorreu que regnava a Heixbon." ³ Així el Senyor, el nostre Déu, va posar també a les nostres mans Og, rei de Basan, amb tot el seu exèrcit. Els vam derrotar i no deixarem cap supervivent. ⁴ Vam ocupar totes les seves ciutats: no n'hi hagué ni una que no els la prenguéssim. En total van ser seixanta ciutats de la regió d'Argob, a Basan, on regnava Og. ⁵ Totes eren ciutats fortificades, amb muralles altes, amb portes i forrellats. I això, sense comptar un gran nombre de pobles que no tenien muralles. ⁶ Vam consagrar a l'extermini totes aquelles ciutats, amb els homes, les dones i les criatures, tal com havíem fet amb Sehon, rei d'Heixbon. ⁷ Només ens reservarem, com a botí, tot el bestiar i tot el que havíem saquejat de les ciutats.

Repatriació del territori de Galaad

⁸ »Així ens havíem apoderat del territori dels dos reis amorreus establerts a l'est del Jordà, des del torrent d'Arnon fins a la muntanya de l'Hermon. ⁹ Els habitants de Sidó anomenen Sirion la muntanya de l'Hermon, mentre que els amorreus l'anomenen Senir. ¹⁰ Havíem conquerit totes les ciutats de l'altiplà, les del país de Galaad i també les de Basan, on regnava Og, fins a les ciutats de Salcà i Edref. ¹¹ El rei Og, de Basan, va ser el darrer gegant rafaïta. A Rabà dels ammonites es pot veure el seu sarcòfag, tallat en pedra de basalt: fa més de quatre metres de llarg i vora dos metres d'ample.

¹² »En aquell temps vam prendre possessió de tot el territori. Vaig assignar a les tribus de Rubèn i de Gad la part que va des d'Aroer, que és al torrent d'Arnon, fins a la meitat de la regió muntanyosa de Galaad, amb les ciutats que s'hi troben. ¹³ A la meitat de la tribu de Manassès li vaig assignar la resta de Galaad i tot Basan, que havia estat

reialme d'Og. Tota la regió d'Argob amb Basan era coneguda com el país dels rafaïtes. ¹⁴ Jaïr, descendent de Manassès, va ocupar la regió d'Argob, fins a la frontera dels gueixurites i dels maacatites, i posà el seu propi nom a aquestes contrades de Basan: encara avui s'anomenen els Poblets de Jaïr. ¹⁵ A Maquir li vaig assignar una part de Galaad. ¹⁶ A les tribus de Rubèn i de Gad els vaig donar el territori que va des de Galaad fins al torrent d'Arnon. El fons de la vall de l'Arnon fa de frontera sud, i el riu Jaboc és la frontera dels ammonites. ¹⁷ Vaig assignar-los també l'Arabà, que té el Jordà per frontera, des de Genesaret fins al Mar Mort, al peu dels vessants del mont Pisgà, a l'est del Jordà.

¹⁸ »Al mateix temps vaig donar aquesta ordre a les tribus de Rubèn i de Gad i a la meitat de la tribu de Manassès: "El Senyor, el vostre Déu, us dóna aquest país en possessió. Els homes de guerra travessareu armats el Jordà davant els vostres germans israelïtes. ¹⁹ Només les vostres dones, les vostres criatures i els vostres ramats —és que són nombrosos— es quedaran a les ciutats que us he donat. ²⁰ Ajudeu els vostres germans fins que el Senyor els concedeixi el repòs, com ha fet amb vosaltres, un cop hagin pres possessió, ells també, del país que el Senyor, el vostre Déu, els dóna a la banda occidental del Jordà. Després podreu tornar cadascú al territori que us he assignat."

²¹ »També en aquella ocasió vaig dir a Josuè: "Has vist amb els teus propis ulls com el Senyor, el vostre Déu, ha tractat aquells dos reis. De la mateixa manera tractarà tots els reialmes que trobaràs a l'altra banda del Jordà. ²² No tingueu por d'ells, perquè el Senyor, el vostre Déu, combatrà a favor vostre."

Moisés no entrarà a la terra promesa

²³ »Llavors vaig fer aquesta pregària al Senyor: ²⁴ "Senyor, Déu sobirà, ara has començat a mostrar-me a mi, el teu servent, la teva grandesa i el poder de la teva mà. Quin Déu hi ha, al cel o a la terra, que faci les meravelles i les gestes que tu fas? ²⁵ Deixa'm passar el Jordà. Voldria veure aquell país fèrtil que hi ha a l'altra banda: aquelles muntanyes magnífiques i el Líban."

²⁶ »Però el Senyor, per culpa vostra, es va irritar contra mi i no em va escoltar. Em respongué: "Prou! No insisteixis més! ²⁷ Puja al cim del Pisgà i mira a ponent i al nord, al sud i a llevant. Contempla el país, però no passaràs el Jordà. ²⁸ Dóna instruccions a Josuè. Encoratja'l, fes-lo ben ferm: ell conduirà el poble al país que contemplaràs i els el donarà en possessió."

²⁹ »Després vam acampar en aquesta vall, davant mateix de Betpeor.

El do de la Llei

4

¹ »I ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que jo us ensenyo a complir. Així us mantindreu amb vida i entrareu a prendre possessió del país que us dóna el Senyor, Déu dels vostres pares. ² No afegiu res als manaments que jo us dono, ni en tragueu res: guardeu tot allò que jo us prescric de part del Senyor, el vostre Déu. ³ Amb els vostres propis ulls heu vist el que el Senyor ha fet a Baal-Peor: ha exterminat del vostre poble tots aquells qui seguien el déu Baal de Peor. ⁴ Però vosaltres, tots els qui us heu mantingut fidels al Senyor, el vostre Déu, avui encara viviu. ⁵ Mireu: el Senyor, el meu Déu, m'ha manat que us ensenyi aquests decrets i aquestes prescripcions perquè els compliu quan sereu al país on entrareu per prendre'n possessió. ⁶ Guardeu-los i compliu-los. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per savis i assenyats. Quan sentiran parlar de tots aquests decrets, diran: "Quina saviesa i quin seny té aquesta gran nació!"

⁷ »I realment, quina nació, per gran que sigui, té els seus déus tan a prop d'ella com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invoquem? ⁸ I quina nació, per gran que sigui, té uns decrets i unes prescripcions tan justos com els d'aquest codi de la Llei que avui us proposo?

La revelació a l'Horeb

⁹ »Tanmateix, estigues atent i mira bé de no oblidar mai els fets que els teus ulls han contemplat. Que durant tota la vida no se t'esborrin de la memòria: fes-los conèixer als teus fills i als fills dels teus fills.

¹⁰ »Recorda el dia que vas comparèixer davant el Senyor, el teu Déu, a l'Horeb. El Senyor m'havia dit: "Convoca'm el poble i els comunicaré els meus manaments. Així aprendran a reverenciar-me mentre visquin sobre la terra i ho ensenyaran als seus fills." ¹¹ Llavors us va acostar al peu de la muntanya. El foc abrusava la muntanya amb flames que pujaven fins al cel, enmig de la foscor i d'espessa nuvolada. ¹² El Senyor us va parlar des del mig del foc: vosaltres sentíeu una veu que parlava, però no vèieu cap figura; només sentíeu una veu. ¹³ Us va fer conèixer la

seva aliança, us va manar que complíssiis els deu manaments que havia escrit sobre dues taules de pedra. ¹⁴ I a mi, el Senyor em va manar en aquella ocasió que us ensenyés els decrets i les prescripcions que heu de complir en el país on entrareu per prendre'n possessió.

El perill de la idolatria

¹⁵ »I ara fixeu bé la vostra atenció: el dia que el Senyor us va parlar a l'Horeb, des del mig del foc, no vau veure cap figura. ¹⁶ No us pervertiu, doncs, fent-vos estàtues amb la figura de qualsevol ídol: imatges d'home o de dona, ¹⁷ imatges d'animals terrestres o d'ocells que volen pel cel, ¹⁸ imatges de bestioles que s'arrosseguen per terra o de peïxos que viuen a les aigües d'aquí baix. ¹⁹ Quan aixequis els ulls al cel i contemplis el sol, la lluna i les estrelles, tot l'estol dels astres, no et deixis seduir fins al punt d'adorar-los i donar-los culte. El Senyor, el teu Déu, els ha assignat a tots els altres pobles que hi ha sota el cel. ²⁰ A vosaltres, en canvi, el Senyor us ha pres i us ha fet sortir d'Egipte, d'aquella fornal de ferro, perquè volia que fóssiu el seu poble, la seva possessió, com ja ho sou avui. ²¹ »I, tanmateix, el Senyor es va irritar contra mi per culpa vostra i va jurar que jo no passaria el Jordà ni entraria en aquell fèrtil país que el Senyor, el teu Déu, et dóna en possessió. ²² Cert, jo moriré aquí, no passaré el Jordà; però vosaltres el travessareu i prendreu possessió d'aquell fèrtil país. ²³ Guardeu-vos d'oblidar mai l'aliança que el Senyor, el vostre Déu, va fer amb vosaltres. No us fabriqueu cap estàtua amb la figura d'allò que el Senyor, el teu Déu, t'ha prohibit, ²⁴ ja que el Senyor, el vostre Déu, és un foc que devora, és un Déu gelós. ²⁵ »Quan hauràs tingut fills i néts i haureu viscut anys i més anys en aquell país, si us pervertiu fabricant-vos qualsevol mena d'ídols, cosa que ofèn el Senyor i l'indigna, ²⁶ jo prenc avui el cel i la terra com a testimonis contra vosaltres: no trigareu a desaparèixer del país que aneu a prendre en possessió, a l'altra banda del Jordà; no hi viureu gaires anys, sereu destruïts completament. ²⁷ El Senyor us dispersarà entre els altres pobles, i en quedareu ben pocs enmig de les nacions on ell us haurà deportat. ²⁸ Allà haureu de donar culte a déus fabricats per mans d'home, estàtues de fusta i de pedra, que no hi veuen ni hi senten, que no mengen ni oloren. ²⁹ Llavors, allà mateix, cercaràs el Senyor, el teu Déu. I si el cerques amb tot el cor i amb tota l'ànima, el trobaràs. ³⁰ Quan estaràs aclaparat, enmig de totes aquestes desgràcies, retornaràs finalment al Senyor, el teu Déu, i l'obeiràs. ³¹ El Senyor, el teu Déu, és un Déu misericordiós que no t'abandonarà ni et destruirà, ni s'oblidarà de l'aliança que va fer amb els teus pares.

Déu ha escollit el seu poble

³² »Investiga el passat, les èpoques que t'han precedit, d'ençà que Déu va crear la humanitat sobre la terra. Demana d'un cap a l'altre del món, a veure si mai ha succeït un fet tan gran, si s'ha sentit mai res de semblant. ³³ ¿Hi ha cap poble que hagi sentit la veu de Déu que li parlava des del mig del foc, com tu l'has sentida, i hagi continuat amb vida? ³⁴ ¿O cap altre déu que hagi gosat arrencar un poble que vivia en poder d'un altre per fer-se'l seu? Vosaltres mateixos heu vist tot el que ha fet a Egipte el Senyor, el vostre Déu, valent-se de proves, senyals i prodigis, combatent amb mà forta i braç poderós, amb gestes esglaiadores. ³⁵ El Senyor t'ha concedit de presenciar-ho perquè reconeguis que ell, i ningú més, és Déu. ³⁶ Per instruir-te, t'ha fet sentir des del cel la seva veu, aquí a la terra t'ha fet contemplar el seu foc immens, i tu l'has escoltat quan et parlava des del mig del foc. ³⁷ Ell estimava els teus pares, ha escollit els seus descendents i, mostrant la seva presència, t'ha fet sortir d'Egipte amb el seu poder irresistible. ³⁸ Al teu pas desposseirà nacions més grans i poderoses que tu, per introduir-te al seu país i donar-te'l en possessió, tal com veieu avui. ³⁹ Reconeix, doncs, avui, que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. ⁴⁰ Observa els seus decrets i els seus manaments que avui et dono, perquè tu i els teus descendents sigueu feliços, i tingueu llarga vida en el país que el Senyor, el vostre Déu, us dóna per sempre.

Ciutats de refugi a la Transjordània

⁴¹ Llavors Moisès va escollir tres ciutats a l'est del Jordà ⁴² com a ciutats de refugi per al qui hagués mort algú involuntàriament, sense estar-hi enemistat. En aquest cas podria refugiar-se en una d'aquestes ciutats i salvaria la vida. ⁴³ Per a la tribu de Rubèn, la ciutat de Bèsser, a l'estepa, a la regió de l'altiplà; per a la tribu de Gad, Ramot, a Galaad; per a la tribu de Manassès, Golan, a la regió de Basan.

Segona al·locució de Moisès ([4.44-11,32](#))

⁴⁴ Aquesta és la Llei que Moisès va presentar als israelites: ⁴⁵ les clàusules, els decrets i les prescripcions que els comunicà després de la sortida d'Egipte. ⁴⁶ Es trobaven a l'est del Jordà, a la vall que hi ha prop de Betpeor, al territori de Sehon, el rei amorreu que residia a Heixbon, que va ser derrotat per Moisès i els israelites després de la sortida d'Egipte. ⁴⁷ Van conquerir el seu territori i també el d'Og, rei de Basan: aquests dos reis amorreus regnaven a l'est del Jordà. ⁴⁸ Els israelites ocuparen així la regió que anava des d'Aroer, que és a la vora del torrent d'Arnon,

fins al mont Sirion, que és l'Hermon, ⁴⁹ i tot l'Arabà, de la riba oriental del Jordà fins al Mar Mort, al peu dels vessants del mont Pisgà.

Els deu manaments

([Ex 20,2-17](#))

5

¹ Moisés va convocar tot el poble d'Israel i els digué:

--Escolta, Israel, els decrets i les prescripcions que avui us comunico. Apreneu-los i mireu de posar-los en pràctica.

² El Senyor, el nostre Déu, va fer una aliança amb nosaltres a l'Horeb. ³ No la va fer solament amb els nostres pares, sinó també amb tots nosaltres que avui som vius. ⁴ A dalt de la muntanya, el Senyor us va parlar cara a cara, des del mig del foc. ⁵ Jo em trobava llavors entre ell i vosaltres, per comunicar-vos els seus manaments, perquè teníeu por d'aquell foc i no vau pujar a la muntanya. El Senyor digué:

⁶ »"Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir del país d'Egipte, la terra on eres esclau.

⁷ »No tinguis cap altre déu fora de mi.

⁸ »No et fabriquis ídols; no et facis cap imatge del que hi ha dalt al cel, aquí baix a la terra o en les aigües de sota la terra. ⁹ No els adoris ni els donis culte, perquè jo, el Senyor, el teu Déu, sóc el Déu-gelós: demano comptes als fills de les culpes dels pares fins a la tercera i la quarta generació dels qui no m'estimen. ¹⁰ Però, per als qui m'estimen i guarden els meus preceptes, mantinc el meu amor durant un miler de generacions.

¹¹ »No juris en fals pel nom del Senyor, el teu Déu, perquè jo, el Senyor, no tinc per innocent el qui jura en fals pel meu nom.

¹² »Observa el repòs del dissabte, consagra-me'l, com t'ha manat el Senyor, el teu Déu. ¹³ Tens sis dies per a treballar i fer totes les feines que calgui, ¹⁴ però el dia setè és el dia de repòs, dedicat al Senyor, el teu Déu. No facis cap treball, ni tu, ni el teu fill, ni la teva filla, ni el teu esclau, ni la teva esclava, ni el teu bou, ni el teu ase, ni cap dels teus animals, ni l'immigrant que resideix a la teva ciutat. Així el teu esclau i la teva esclava podran reposar igual que tu. ¹⁵ Recorda't que eres esclau al país d'Egipte i que el Senyor, el teu Déu, te'n va fer sortir amb mà forta i braç poderós: per això el Senyor, el teu Déu, et mana de respectar el repòs del dissabte.

¹⁶ »Honra el pare i la mare, com t'ha manat el Senyor, el teu Déu. Així tindràs llarga vida i seràs feliç en el país que et dona el Senyor, el teu Déu.

¹⁷ »No matis.

¹⁸ »No cometis adulteri.

¹⁹ »No robis.

²⁰ »No acusis ningú falsament.

²¹ »No desitgis la dona d'un altre.

»No cobegis la casa d'un altre, ni el seu camp, ni el seu esclau, ni la seva esclava, ni el seu bou, ni el seu ase, ni res del que li pertany."

²² »Aquests són els manaments que el Senyor va promulgar amb veu forta davant tota la vostra assemblea, des de dalt de la muntanya, enmig del foc, de foscor i de nuvolades. No va afegir res més a aquests manaments. Després els escriví en dues taules de pedra i me les donà.

Moisés, mitjancer entre Déu i el poble

²³ »Quan vau sentir la veu que sortia de la foscor, mentre el foc abrusava la muntanya, tots els caps de les tribus i els ancians em vingueren a trobar ²⁴ per dir-me: "El Senyor, el nostre Déu, ens ha fet veure la seva glòria i la seva grandesa, i hem sentit la seva veu que ens parlava des del mig del foc. Avui hem vist que l'home pot continuar amb vida després que Déu li ha parlat. ²⁵ Però ara, per què hauríem de morir consumits per aquest foc tan gran? Si tornem a sentir la veu del Senyor, el nostre Déu, ben segur que morirem. ²⁶ Perquè, quin home podrà continuar vivint després de sentir, com nosaltres, la veu del Déu viu que li parla des del mig del foc? ²⁷ Acosta-t'hi tu sol, Moisés, i escolta tot el que et digui el Senyor, el nostre Déu. Després ja ens ho comunicaràs. Nosaltres ho escoltarem i ho complirem."

²⁸ »El Senyor va escoltar les vostres paraules i em digué: "He sentit el que et diu aquest poble. Tenen raó de parlar així. ²⁹ Tant de bo que sempre estiguessin disposats a venerar-me i a complir cada dia tots els meus manaments! Així ells i els seus descendents trobarien la felicitat per sempre. ³⁰ Vés a dir-los que tornin a les seves tendes.

³¹ Però tu queda't aquí amb mi i et comunicaré tots els manaments, els decrets i les prescripcions que els has

d'ensenyar perquè els compleixin en el país que jo els dono en possessió."

³² »Mireu, doncs, de posar en pràctica tot el que el Senyor, el vostre Déu, us ha manat. No us en desvieu ni a dreta ni a esquerra. ³³ Seguiu el camí que us ha assenyalat el Senyor, el vostre Déu: així sereu feliços i tindreu llarga vida en el país que ara posseireu.

Estimar Déu sobre totes les coses

6

¹ »Aquests són els manaments, els decrets i les prescripcions que el Senyor, el vostre Déu, m'ha encomanat d'ensenyar-vos perquè els compliu en el país on entrareu per prendre'n possessió. ² Venera el Senyor, el teu Déu, guardant durant tota la vida els seus decrets i preceptes que jo et dono, tant tu com els teus descendents. Així gaudiràs de llarga vida. ³ Escolta, Israel, i mira de posar-los en pràctica; així seràs un poble feliç i molt nombrós en un país que regalima llet i mel, tal com el Senyor, Déu dels teus pares, et va prometre.

⁴ »ESCOLTA, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'ÚNIC. ⁵ Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces. ⁶ Grava en el teu cor les paraules dels manaments que avui et dono.

⁷ Inculca-les als teus fills; parla'n a casa i tot fent camí, quan te'n vagis al llit i quan et llevis. ⁸ Lliga-te-les a la mà com un distintiu, porta-les com una marca entre els ulls. ⁹ Escribeu-les als muntants de la porta de casa teva i dels portals de la ciutat.

Israel no ha d'oblidar el seu Déu

¹⁰ »El Senyor, el teu Déu, et farà entrar al país que havia promès als teus pares, Abraham, Isaac i Jacob. Hi trobaràs ciutats grans i pròsperes que tu no has construït, ¹¹ cases plenes de tota mena de béns que tu no hi has posat, cisternes dintre roques que tu no has tallat, vinyes i oliverars que tu no has plantat i que et donaran perquè mengis fins a saciar-te. ¹² Llavors, guarda't d'oblidar el Senyor que t'ha fet sortir del país d'Egipte, la terra on eres esclau. ¹³ Reverencia el Senyor, el teu Déu, adora'l a ell sol i jura només pel seu nom. ¹⁴ No aneu darrere altres déus, déus de les nacions veïnes, ¹⁵ perquè el Senyor, el teu Déu, que és enmig teu, és el Déu-gelós. Mira de no enutjar-lo, que et podria fer desaparèixer de la terra. ¹⁶ No poseu a prova el Senyor, el vostre Déu, com va fer a Massà. ¹⁷ Compliu fidelment els manaments del Senyor, el vostre Déu, les normes i els decrets que us ha donat. ¹⁸ Fes allò que agrada i plau al Senyor. Així seràs feliç i entraràs a prendre possessió del país fèrtil que el Senyor va prometre als teus pares. ¹⁹ El Senyor apartarà els enemics del teu davant, tal com t'ha promès.

²⁰ »Quan el dia de demà el teu fill et pregunti: "Què volen dir aquestes normes, aquests decrets i aquestes prescripcions que el Senyor, el nostre Déu, us ha manat?", ²¹ tu li respondràs: "Érem esclaus del faraó a Egipte i amb mà forta el Senyor ens va fer sortir d'aquell país. ²² Nosaltres mateixos vam veure els senyals i prodigis grandiosos i terribles que el Senyor envià contra Egipte, contra el faraó i tota la seva família. ²³ I a nosaltres ens va fer sortir d'Egipte per conduir-nos al país que ara ens dóna i que ja havia promès als nostres pares. ²⁴ El Senyor, doncs, ens ha manat de complir tots aquests decrets i de venerar-lo a ell, el nostre Déu; així serem feliços per sempre i ell ens conservarà la vida, com ha fet fins avui. ²⁵ Ell serà bondadós amb nosaltres, si mirem de posar en pràctica tots aquests manaments a la seva presència, tal com ell, el Senyor, el nostre Déu, ens ha manat."

Israel és el poble del Senyor

7

¹ »Quan el Senyor, el teu Déu, et faci entrar al país on ara arribes per prendre'n possessió, expulsarà de davant teu set nacions més nombroses i més fortes que tu: els hitites, els guirgaixites, els amorreus, els cananeus, els perizites, els hivites i els jebuseus. ² El Senyor, el teu Déu, posarà a les teves mans aquestes nacions, i tu les derrotaràs i les consagraràs a l'extermini. No hi pactis ni en tinguis pietat. ³ No t'emparentis amb la gent d'aquestes nacions: no donis per mullers les teves filles als seus fills ni prenguis per als teus fills les seves filles. ⁴ Aquestes nacions apartarien del Senyor els teus fills, i ells adorarien altres déus. Llavors el Senyor s'indignaria contra vosaltres i no trigaria gens a exterminar-vos.

⁵ »Això és el que heu de fer amb aquestes nacions: derroqueu els seus altars, partiu els pilars sagrats, talleu els bosquets sagrats i cremeu els seus ídols. ⁶ Perquè tu ets un poble consagrat al Senyor, el teu Déu. Ell t'ha escollit

d'entre tots els pobles de la terra perquè siguis la seva heretat preferida.

El Senyor és fidel a la seva aliança

⁷ »El Senyor s'ha enamorat de vosaltres i us ha escollit d'entre tots els pobles, no perquè fóssiu un poble més nombrós que els altres, quan de fet sou el més petit de tots, ⁸ sinó perquè us estima i es manté fidel al jurament que havia fet als vostres pares. Per això, el Senyor, amb mà forta, us ha fet sortir d'Egipte, la terra on éreu esclaus, i us ha rescatat del poder del faraó, rei d'Egipte.

⁹ »Reconeix, doncs, que el Senyor, el teu Déu, és realment Déu. És el Déu fidel, que manté la seva aliança i el seu amor fins a un miler de generacions, per als qui l'estimen i guarden els seus preceptes. ¹⁰ Però als qui no l'estimen, els dóna de dret la seva paga i els fa desaparèixer. No els fa pas esperar: la dóna de dret a ells mateixos. ¹¹ Tu, doncs, guarda els preceptes, els decrets i les prescripcions que avui et dono de complir.

¹² »Quan escoltaràs aquestes prescripcions i les compliràs posant-les en pràctica, el Senyor, el teu Déu, mantindrà la seva aliança i l'amor que va jurar als teus pares. ¹³ Ell t'estimarà, et beneirà i et multiplicarà. Beneirà els fruits de les teves entranyes i els fruits de la teva terra: el blat, el vi, l'oli, i les cries de les teves vaques i de les teves ovelles, en el país que va prometre als teus pares. ¹⁴ Et beneirà més que a cap altre poble; cap home ni cap dona no serà estèril, ni serà estèril cap animal del vostre bestiar. ¹⁵ El Senyor et preservarà de tota malaltia; no farà caure al teu damunt cap epidèmia maligna, com aquelles d'Egipte que ja coneixeu; les farà caure sobre els qui t'odien.

¹⁶ »Extermina tots els pobles que el Senyor, el teu Déu, et posa a les mans. No en tinguis compassió ni donis culte als seus déus: serien un parany per a tu.

Israel no ha de tenir por

¹⁷ »Potser pensaràs: "Aquestes nacions són més nombroses que jo. Com podré desposseir-les?" ¹⁸ No tinguis por d'elles. Recorda bé el que el Senyor, el teu Déu, va fer al faraó i a tot l'Egipte: ¹⁹ les grans proves que has vist amb els teus propis ulls, els senyals i prodigis, la mà forta i el braç poderós amb què el Senyor, el teu Déu, et va fer sortir d'aquell país. El Senyor, el teu Déu, tractarà de la mateixa manera tots els pobles que ara t'espanten. ²⁰ Fins i tot el Senyor, el teu Déu, enviarà contra ells eixams de vespes, fins que desapareguin tots els supervivents que s'hagin amagat per fugir de tu. ²¹ No tremolis davant d'ells, perquè el Senyor, el teu Déu, és enmig teu, és el Déu gran i temible. ²² El Senyor, el teu Déu, anirà expulsant a poc a poc aquestes nacions del teu davant: no podràs eliminar-les de cop, no fos cas que les bèsties ferotges es multipliquessin en perjudici teu. ²³ Però el Senyor, el teu Déu, et posarà a les mans aquestes nacions: sembrarà enmig d'elles una gran confusió, fins que seran destruïdes.

²⁴ Posarà els seus reis en poder teu i tu faràs desaparèixer el seu record de sota el cel. Ningú no us podrà resistir, fins que els hauràs destruït tots. ²⁵ Crema les estàtues dels seus déus. No et deixis per quedar-te l'or o la plata que els cobreix: cauries en una trampa, perquè aquests ídols són una cosa abominable per al Senyor, el teu Déu. ²⁶ No et fiquis a casa res d'abominable. Si ho feies, seria destinat a l'extermini com ells. Avorreix-los i detesta'ls, perquè estan consagrats a l'extermini.

El Senyor ha educat Israel al desert

8

¹ »Mireu de posar en pràctica tots els manaments que avui us dono: així viureu i us multiplicareu, i prendreu possessió del país que el Senyor va prometre als vostres pares. ² Recorda't de tot el camí que el Senyor, el teu Déu, t'ha fet recórrer pel desert des de fa quaranta anys. T'ha afligit i t'ha posat a prova per conèixer les inclinacions del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. ³ T'ha afligit fent-te passar fam, però després t'ha alimentat amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu. Volia que reconeguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca del Senyor. ⁴ Els teus vestits no s'han fet malbé, ni se t'han inflat els peus durant aquests quaranta anys. ⁵ Reconeix, doncs, de tot cor que el Senyor, el teu Déu, et vol educar com un pare educa els seus fills. ⁶ Observa els manaments del Senyor, el teu Déu, segueix els camins que ell t'assenyala i sàpigues reverenciar-lo.

Les temptacions de la terra promesa

⁷ »El Senyor, el teu Déu, et porta a un país fèrtil, un país de rierols i de fonts, on les aigües abismals afloren per les valls i les muntanyes; ⁸ un país de blat i ordi, de vinyes, figueres i magraners; un país d'oliveres, d'oli i de mel; ⁹ un país on no menjaràs el pa racionat, on no et mancarà res; un país on hi ha pedra de ferro i on podràs extreure coure

de les muntanyes. ¹⁰ T'alimentaràs fins a saciar-te i donaràs gràcies al Senyor, el teu Déu, pel país fèrtil que t'haurà donat.

¹¹ »Guarda't d'oblidar el Senyor, el teu Déu: no deixis de complir els seus manaments, les seves prescripcions i els seus decrets que avui et dono. ¹² T'alimentaràs fins a saciar-te, edificaràs cases confortables i hi viuràs, ¹³ es multiplicaran els teus ramats de vaques i d'ovelles, acumularàs plata i or, i multiplicaràs tots els teus béns. ¹⁴ Mira llavors que no s'enorgulleixi el teu cor i t'oblidis del Senyor, el teu Déu, que t'ha fet sortir del país d'Egipte, la terra on eres esclau. ¹⁵ Ell t'ha conduït per aquest desert gran i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins; en aquesta terra eixuta i sense aigua, ell ha fet brollar per a tu un doll d'aigua de la roca dura; ¹⁶ en aquest mateix desert, ell t'ha alimentat amb el manà, que els teus pares no coneixien. T'affligia i et posava a prova perquè a la fi et volia afavorir. ¹⁷ Llavors, quan hauràs aconseguit aquesta prosperitat, no pensis dintre teu que ha estat per la teva força i pel vigor de les teves mans. ¹⁸ Recorda que és el Senyor, el teu Déu, el qui t'haurà donat la força necessària per a aconseguir aquests béns, complint així el compromís de l'aliança que va jurar als teus pares, tal com el compleix avui.

¹⁹ »Però si t'oblides del Senyor, el teu Déu, si vas darrere altres déus, els dónes culte i els adores, avui us asseguro que desapareixereu completament. ²⁰ Si no obeïu el Senyor, el vostre Déu, desapareixereu igual com les nacions que el Senyor haurà fet desaparèixer davant vostre.

La terra promesa és un do de Déu

9

¹ »Escolta, Israel! Avui travessaràs el Jordà per desposseir nacions més grans i poderoses que tu. Viuen en ciutats formidables, amb muralles que toquen al cel. ² Entre elles hi ha també els anaquites, que són gent de raça gegant. Ja saps què diuen d'ells: "Qui pot resistir els descendents d'Anac?" ³ Avui podràs constatar que el Senyor, el teu Déu, travessa el Jordà al teu davant, com un foc devorador; ell els destruirà, els doblegarà davant teu. Tu els desposseiràs i els faràs desaparèixer ràpidament, com t'ha promès el Senyor.

⁴ »Quan el Senyor, el teu Déu, haurà apartat aquestes nacions del teu davant, no pensis dintre teu: "El Senyor m'ha concedit de conquerir aquest país perquè sóc just." Si el Senyor les expulsarà del teu davant, és perquè elles són culpables. ⁵ No entraràs a prendre possessió del seu país perquè tu siguis just o recte de cor. El Senyor, el teu Déu, expulsarà de davant teu aquestes nacions, perquè són culpables: així complirà el jurament que va fer als teus pares, a Abraham, a Isaac i a Jacob. ⁶ Sàpigues bé que el Senyor, el teu Déu, no et dóna aquest país fèrtil en possessió perquè t'ho mereixis; tu ets un poble que sempre va a la seva.

Pecat del poble a l'Horeb

⁷ »No oblidis que, en el desert, vas provocar la indignació del Senyor, el teu Déu. Recorda-ho bé. Heu estat rebels al Senyor des del dia que sortíreu d'Egipte fins que heu arribat aquí.

⁸ »A l'Horeb vau provocar la indignació del Senyor fins al punt que, enutjat contra vosaltres, volia fer-vos desaparèixer. ⁹ Jo havia pujat a la muntanya per rebre les taules de pedra, les taules de l'aliança que el Senyor havia pactat amb vosaltres. Em vaig quedar a dalt de la muntanya quaranta dies i quaranta nits sense menjar ni beure res. ¹⁰ El Senyor em va donar les dues taules de pedra, on la seva mà divina havia escrit tots els manaments que us havia donat des del mig del foc, el dia que us havíeu reunit en assemblea al peu de la muntanya.

¹¹ »Al cap de quaranta dies i quaranta nits, el Senyor em va donar les dues taules de pedra, les taules de l'aliança, ¹² i em digué: "Vés, baixa de pressa, perquè s'ha pervertit el teu poble, aquell que tu havies fet sortir d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els indicava i s'han fabricat un ídol de fosa." ¹³ I el Senyor afegí: "Veig com és aquest poble: sempre va a la seva. ¹⁴ Deixa'm fer: jo el destruiré i esborraré el seu record de sota el cel. Després faré de tu un poble més gran i més nombrós que no pas ells."

¹⁵ »Llavors vaig dirigir-me al peu de la muntanya amb les dues taules de l'aliança a les mans. La muntanya encara era tota abrindada. ¹⁶ Vaig veure, efectivament, que havíeu pecat contra el Senyor, el vostre Déu: us havíeu fet un vedell de fosa. Us havíeu desviat de seguida del camí que el Senyor us indicava. ¹⁷ Llavors vaig agafar les dues taules, les vaig llançar amb totes dues mans i vaig esmicolar-les davant vostre.

Moisès intercedeix davant el Senyor

¹⁸ »Tot seguit em vaig prosternar amb el front a terra davant el Senyor i m'hi vaig estar quaranta dies i quaranta nits, com la primera vegada, sense menjar ni beure res, demanant perdó per tots els pecats que havíeu comès: havíeu

ofès el Senyor amb el vostre mal comportament i havíeu provocat la seva indignació. ¹⁹ Jo mateix estava esglaiat per l'enuig i el rigor del Senyor, que us volia destruir. Però també aquesta vegada el Senyor em va escoltar. ²⁰ Fins i tot contra Aaron, el Senyor estava molt indignat, tant que el volia fer morir. També vaig intercedir per ell aquell dia. ²¹ »Després vaig agafar el vedell, aquella infàmia que us havíeu fabricat, el vaig fondre, vaig esclafar el metall, el vaig moldre fins a fer-ne pols i vaig llançar aquella pols al rierol que baixa de la muntanya. ²² »Encara a Taberà, a Massà i a Quibrot-Ataavà tornàreu a provocar la indignació del Senyor. ²³ I a Cadeix-Barnea, quan el Senyor us volia enviar a conquerir el país que us havia donat, us rebel·làreu contra l'ordre del Senyor, el vostre Déu: no hi vau confiar, no el vau obeir. ²⁴ D'ençà que us conec, heu estat sempre rebels al Senyor. ²⁵ »Vaig estar, doncs, prosternat amb el front a terra davant el Senyor quaranta dies i quaranta nits, perquè el Senyor havia amenaçat de destruir-vos. ²⁶ Vaig pregar dient: "Senyor, Déu sobirà, no destrueixis el poble que és la teva heretat, el poble que la teva grandesa ha rescatat i ha fet sortir d'Egipte amb mà forta. ²⁷ Recorda't dels teus servents Abraham, Isaac i Jacob i no tinguis en compte l'obstinació d'aquest poble, la seva dolenteria i els seus pecats. ²⁸ Que no puguin dir els del país d'on ens has fet sortir: 'El Senyor no ha estat capaç de fer-los entrar al país que els havia promès. No els estimava, i per això els va fer sortir perquè morissin al desert.' ²⁹ Senyor, són el teu poble, la teva heretat, aquells que tu vas fer sortir amb gran força i amb braç poderós."

El Senyor perdona el seu poble

10

¹ »Lavors el Senyor em digué: "Talla dues taules de pedra, com les primeres, i puja-me-les a la muntanya. Fes també una arca de fusta. ² Sobre les taules de pedra hi escriuré els manaments que hi havia en les que has trencat, i després tu les guardaràs dins l'arca."

³ »Vaig preparar, doncs, una arca de fusta d'acàcia, vaig tallar dues taules de pedra com les primeres i vaig pujar a la muntanya portant-les a la mà. ⁴ El Senyor va escriure en les noves taules el mateix que havia escrit en les primeres: els deu manaments que ell us havia donat des del mig del foc, el dia que estàveu units en assemblea al peu de la muntanya. Després me les donà. ⁵ Vaig dirigir-me al peu de la muntanya i vaig dipositar les taules dins l'arca que jo havia fet, i allà van quedar, com m'havia manat el Senyor.

⁶ »Els israelites partiren dels pous de Bené-Jaacan cap a Mosserà. Allí va morir Aaron i allí fou enterrat. El seu fill Eleazar el va succeir en el sacerdoci. ⁷ Des d'allí, els israelites van emprendre la marxa cap a Gudgod, i des de Gudgod fins a Jotbata, indret on hi ha molts torrents d'aigua. ⁸ Lavors el Senyor va separar de les altres la tribu de Leví per confiar-li aquestes tasques: portar l'arca de l'aliança del Senyor, acostar-se a la presència del Senyor per oficiar com a sacerdots, i pronunciar la benedicció en el seu nom. Aquestes són les seves tasques encara avui. ⁹ Per això els levites no han rebut heretat ni porció entre els seus germans: el Senyor és la seva heretat, tal com els va prometre ell mateix, el Senyor, el vostre Déu.

¹⁰ »Jo vaig estar a la muntanya quaranta dies i quaranta nits, com abans. També aquesta vegada el Senyor em va escoltar i renuncià a destruir-te. ¹¹ Després em digué: "Posa't al davant d'aquest poble perquè entrin a prendre possessió del país que vaig prometre als seus pares."

Amor i obediència

¹² »I ara, poble d'Israel, què espera de tu el Senyor, el teu Déu? Que el reverenciïs i segueixis els seus camins, que l'estimis i l'adoris amb tot el cor i amb tota l'ànima, ¹³ que observis els seus manaments i els seus decrets que avui et dono per al teu bé. ¹⁴ Mira: el cel fins al cel del cel, i la terra amb tot el que conté són del Senyor, el teu Déu. ¹⁵ I tanmateix es va enamorar tan sols dels teus pares, i els estimà; i després d'ells, d'entre tots els pobles, us ha escollit a vosaltres, els seus descendents, com avui podeu constatar.

¹⁶ »Circumcideu-vos el cor i no aneu més a la vostra. ¹⁷ El Senyor, el vostre Déu, és el Déu dels déus, i el Senyor dels senyors. És el Déu gran, poderós i temible, que no fa distinció de persones ni es deixa subornar; ¹⁸ fa justícia als orfes i a les viudes; estima els immigrants i els dóna aliment i vestit. ¹⁹ Estimeu, doncs, els immigrants, ja que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte.

²⁰ »Reverencia el Senyor, el teu Déu, adora'l a ell sol. Sigues-li fidel. Jura tan sols pel seu nom. ²¹ Lloa'l a ell sol. És el teu Déu, que ha fet per tu aquestes obres grans i prodigioses que has contemplat amb els teus propis ulls.

²² Quan els teus pares van baixar a Egipte eren setanta persones, i ara el Senyor, el teu Déu, t'ha fet tan nombrós com les estrelles del cel.

11

¹ »Estima el Senyor, el teu Déu, i observa sempre tots els seus preceptes: els seus decrets, les seves prescripcions i els seus manaments. ² No parlo als vostres fills, que no saben ni han vist com educa el Senyor, el vostre Déu. Sou vosaltres els qui avui heu de reconèixer la seva grandesa, la seva mà forta i el seu braç poderós: ³ els senyals i les gestes que va obrar a Egipte contra el faraó, rei d'Egipte, i contra tot el seu país; ⁴ heu vist allò que va fer a l'exèrcit egipci amb els seus carros de guerra i els seus cavalls, quan us perseguien i ell els ofegà dins el Mar Roig: el Senyor els ha fet desaparèixer fins al dia d'avui; ⁵ heu vist allò que va fer a favor vostre en el desert, fins que va arribar en aquest lloc; ⁶ heu vist allò que va fer a Datan i Abiron, fills d'Eliab, de la tribu de Rubèn, quan, enmig de tot el poble d'Israel, la terra va obrir-se i els engolí amb les seves famílies, les seves tendes i tots els qui s'havien posat al costat d'ells. ⁷ Amb els vostres propis ulls vosaltres heu contemplat aquestes grans obres del Senyor. ⁸ »Observeu, doncs, tots els manaments que avui us dono: només així sereu prou forts per a conquerir el país on esteu a punt d'entrar per prendre'n possessió. ⁹ Només així tindreu llarga vida en el país que el Senyor va prometre als vostres pares i als seus descendents: un país que regalima llet i mel.

El Senyor fa fèrtil la terra

¹⁰ »El país on ara entres per prendre'n possessió no és com el país d'Egipte d'on heu sortit. Allà, un cop havies sembrat, aviaves l'aigua i regaves la terra, com es fa en un hort. ¹¹ El país on esteu a punt d'entrar per prendre'n possessió és un país de muntanyes i de valls, regat per la pluja del cel. ¹² El Senyor, el teu Déu, té cura d'aquest país i vetlla per ell, des que l'any comença fins que acaba.

¹³ »Si escolteu i obeïu els manaments que jo us dono avui, si estimeu i adoreu el Senyor, el vostre Déu, amb tot el cor i amb tota la ànima, ¹⁴ ell farà caure al seu temps la pluja sobre els vostres camps, a la tardor i a la primavera; així tindràs bones collites de blat, de vi i d'oli. ¹⁵ També farà créixer l'herba dels prats per al teu bestiar, i menjaràs fins a saciar-te.

Complir fidelment els manaments del Senyor

¹⁶ »Guarda't bé de deixar-te seduir: no us allunyeu del Senyor, no doneu culte a altres déus, no els adoreu.

¹⁷ Aleshores el Senyor s'irritaria contra vosaltres: tancaria el cel i no hi hauria més pluja, la terra no donaria més collites, i no trigaríeu a desaparèixer d'aquest país fèrtil que ell mateix us dona. ¹⁸ Graveu, doncs, en el vostre cor i en la vostra ànima les paraules dels meus manaments: lligueu-vos-les a la mà com un distintiu, porteu-les com una marca entre els ulls. ¹⁹ Ensenyeu-les als vostres fills; parla'n a casa i tot fent camí, quan te'n vagis al lliit i quan et llevis. ²⁰ Escriu-les als muntants de la porta de casa teva i dels portals de la ciutat. ²¹ Així, mentre el cel estigui sobre la terra, vosaltres i els vostres descendents tindreu llarga vida en el país que el Senyor va prometre als vostres pares.

²² »Compliu fidelment tots aquests manaments que us dono: estimeu el Senyor, el vostre Déu, seguiu en tot els seus camins i sigueu-li fidels. ²³ Llavors el Senyor expulsarà de davant vostre totes aquestes nacions més grans i poderoses que vosaltres. ²⁴ Serà vostra tota la terra que els vostres peus trepitjaran. El vostre territori s'estendrà des del desert fins al Líban i des del riu Eufrates fins al mar Mediterrani. ²⁵ Ningú no us podrà resistir. A tot arreu per on passareu, el Senyor, el vostre Déu, escamparà el pànic i el terror davant tots vosaltres, tal com us ha promès.

²⁶ »Mireu, avui us proposo d'escollir entre la benedicció i la maledicció: ²⁷ la benedicció, si obeïu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que avui us dono; ²⁸ la maledicció, si els desobeïu i us aparteu del camí que avui us assenyalo, i seguiu altres déus que no havíeu conegut.

²⁹ »Tan bon punt el Senyor, el teu Déu, t'haurà fet entrar al país on vas per prendre'n possessió, pronunciarà la benedicció des de la muntanya de Garizim i la maledicció des de la muntanya d'Ebal. ³⁰ Aquestes dues muntanyes es troben a l'oest del Jordà, prop del camí de ponent, en el país dels cananeus que habiten a l'Arabà, enfront de Guilgal, vora les Alzines de Morè. ³¹ Aviat travessareu el Jordà per anar a prendre possessió del país que el Senyor, el vostre Déu, us dona. Serà propietat vostra, vosaltres hi habitareu. ³² Mireu, doncs, de posar en pràctica tots els decrets i totes les prescripcions que avui us proposo.

Codi de la terra promesa ([12-26](#))

12

¹ »Aquests són els decrets i les prescripcions que haureu de posar en pràctica tots els dies de la vostra vida, en el país que el Senyor, Déu dels teus pares, et dóna en possessió.

Un santuari únic

² »Destruïu completament tots els santuaris situats a dalt de les muntanyes prominents, en els turons o sota qualsevol arbre frondós, on les nacions que desposseïeu adoren els seus déus. ³ Derroqueu els seus altars, esmicoleu els pilars sagrats, cremeu els bosquets sagrats i destrosseu les estàtues dels seus déus. Que d'aquests indrets en desaparegui el record.

⁴ »Quan donareu culte al Senyor, el vostre Déu, no feu com aquestes nacions. ⁵ Anireu tan sols al lloc que el Senyor, el vostre Déu, haurà escollit d'entre totes les vostres tribus perquè porti el seu nom. És el lloc on vol habitar. Aneu allà per consultar-lo. ⁶ Oferiu en aquest lloc els vostres holocaustos i altres sacrificis, la desena part de les collites, la part del fruit del vostre treball, els dons que heu promès al Senyor amb un vot, les ofrenes voluntàries i les primeres cries del vostre bestiar gros o menut. ⁷ Allà, a la presència del Senyor, el vostre Déu, mengeu l'àpat sagrat i feu festa amb les vostres famílies, agraint al Senyor, el vostre Déu, que hagi beneït el vostre treball.

⁸ »No feu de cap manera el que ara fem aquí. Cadascú dóna culte al Senyor com li sembla bé, ⁹ perquè encara no heu entrat al lloc de repòs, a l'heretat que et dóna el Senyor, el teu Déu. ¹⁰ Quan travessareu el Jordà i us instal·lareu al país que el Senyor, el vostre Déu, us dóna en possessió, ell us concedirà el repòs de tots els enemics del voltant, i podreu viure segurs. ¹¹ Llavors anireu al lloc que el Senyor, el vostre Déu, haurà escollit perquè porti el seu nom, el lloc on vol habitar, i presentareu les ofrenes que us prescriu: els holocaustos i altres sacrificis, la desena part de les collites, la part reservada del fruit del vostre treball i el bo i millor dels dons que haureu promès al Senyor amb un vot. ¹² Allà, a la presència del Senyor, el vostre Déu, feu festa amb els vostres fills i filles, amb els vostres servents i serventes, i amb els levites que resideixen a les vostres ciutats, ells que no han rebut cap porció de la vostra heretat.

Sacrificis i immolacions d'animals

¹³ »Guarda't d'oferir els teus holocaustos en qualsevol santuari que vegis. ¹⁴ Ofereix-los tan sols en el lloc que el Senyor hagi escollit en alguna de les teves tribus: ofereix allí els teus holocaustos i fes-hi tot el que jo et prescriu. ¹⁵ Però, quan et vingui de gust, en qualsevol lloc on habitis, podràs matar animals i menjar-ne la carn, tanta com te'n doni la bondat del Senyor, el teu Déu. Tothom en podrà menjar, encara que no estigui ritualment pur, com qui menja carn de gasela o de cérvol. ¹⁶ Però la sang, no la mengeu; vessa-la per terra com l'aigua.

¹⁷ »No mengis a casa teva el delme del blat, del vi i de l'oli, ni les primeres cries del teu bestiar gros i menut, ni res del que has promès al Senyor amb un vot, ni les teves ofrenes voluntàries, ni la part reservada del fruit del teu treball. ¹⁸ Menja-ho només a la presència del Senyor, en el lloc que el Senyor, el teu Déu, haurà escollit. Menja-ho allà amb els teus fills i filles, els teus servents i serventes i amb els levites que resideixen a les teves ciutats. Fes festa a la presència del Senyor, agraint-li que el teu treball hagi prosperat. ¹⁹ Guarda't d'abandonar mai els levites, mentre visquis a la teva terra.

²⁰ »Quan el Senyor, el teu Déu, haurà engrandit el teu territori, tal com t'ha promès, si tens ganes de menjar carn, menja'n tanta com vulguis. ²¹ Si vius massa lluny del lloc que el Senyor, el teu Déu, haurà escollit perquè porti el seu nom, immola un animal del bestiar gros o menut que el Senyor t'haurà donat i menja allà tanta carn com vulguis. Fes-ho tal com t'he prescrit. ²² Tothom en podrà menjar, encara que no estigui ritualment pur, com qui menja carn de gasela o de cérvol. ²³ Però de cap manera no mengis la sang, perquè la sang porta la vida, i no has de menjar la vida amb la carn. ²⁴ La sang, doncs, no la mengis: vessa-la per terra com l'aigua. ²⁵ Si ho fas així, sereu feliços tu i els teus descendents, perquè hauràs fet allò que plau al Senyor.

²⁶ »Però porta al lloc que el Senyor haurà escollit allò que consagris o allò que ofereixis en compliment d'un vot.

²⁷ Si es tracta d'holocaustos, ofereix la carn i la sang sobre l'altar del Senyor, el teu Déu. Si es tracta de sacrificis de comunió, caldrà vessar la sang sobre l'altar del Senyor, el teu Déu, però podràs menjar-ne la carn.

²⁸ »Observa fidelment tot el que et mando, fes allò que agrada i plau al Senyor, el teu Déu. Així sereu feliços tu i els teus descendents per sempre més.

El parany de la religió cananea

²⁹ »El Senyor, el teu Déu, exterminarà del teu davant les nacions que estàs a punt de conquerir. Quan habitis en el seu país, un cop desposseïdes ³⁰ i eliminades del teu davant, guarda't de caure en el parany d'imitar-les o d'interessar-te pels seus déus; no preguntis com els donaven culte, per fer igual com elles. ³¹ No els imitis quan

adoris el Senyor, el teu Déu. Aquestes nacions, en els seus cultes, fan tota mena de ritus que el Senyor abomina i detesta: fins i tot cremen els seus fills i les seves filles en honor dels seus déus.

13

¹ »Mireu de posar en pràctica totes les paraules dels manaments que us dono; no hi afegiu res ni en tregueu res.

Escarment dels qui adoren altres déus

² »Si surt un profeta o un visionari enmig teu i t'anuncia un senyal o un prodigi, ³ però, a més, et proposa de seguir i adorar altres déus que no havíeu conegut, tu, encara que es realitzi aquell gran prodigi, ⁴ no facis cas d'aquelles profecies o d'aquelles visions. És que el Senyor, el vostre Déu, us vol posar a prova per saber si l'estimeu amb tot el cor i amb tota l'ànima. ⁵ Seguiu únicament el Senyor, el vostre Déu, reverencieu-lo, compliu els seus manaments, obeïu-lo, adoreu-lo i manteniu-vos fidels a ell. ⁶ I aquell profeta o visionari serà condemnat a mort, perquè us ha predicat que apostatéssiu del Senyor, el vostre Déu, el qui us va fer sortir del país d'Egipte, el qui et va rescatar de la terra on eres esclau; aquest home et volia apartar del camí que el Senyor, el teu Déu, t'ha manat de seguir. Extirpa la maldat d'enmig teu.

⁷ »Si el teu propi germà, el teu fill o la teva filla, o la teva pròpia dona, o el teu més gran amic, et proposa d'amagat de donar culte a altres déus, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, ⁸ ja siguin déus dels pobles veïns, de prop teu, o dels pobles llunyans, d'arreu de la terra, ⁹ no en facis cas, ni tan sols l'escoltis. No li mostris pietat ni en tinguis compassió, no l'encobreixis: ¹⁰ l'has de fer morir. Sigues el primer a tirar-li pedres per matar-lo, i que després ho faci tot el poble. ¹¹ Apedrega'l fins que mori; perquè ha intentat d'apartar-te del Senyor, el teu Déu, el qui et va fer sortir del país d'Egipte, de la terra on eres esclau. ¹² Tot el poble d'Israel, quan ho senti, escarmentarà i, enmig teu, ningú no tornarà a cometre una maldat com aquesta.

¹³ »Si sents a dir, en una de les ciutats que el Senyor, el teu Déu, et dóna perquè hi habitis, ¹⁴ que uns perversos del teu poble han arrossegat els seus conciutadans a donar culte a altres déus que vosaltres no coneixíeu, ¹⁵ investiga què ha passat, examina-ho i informa-te'n a fons. Si és veritat que enmig teu s'ha comès aquest acte abominable, ¹⁶ passa a tall d'espasa tots els habitants d'aquella ciutat i el seu bestiar, i consagra a l'extermini la ciutat amb tot el que hi ha dins. ¹⁷ Amuntega totes les riqueses enmig de la plaça i cala foc a tota la ciutat amb totes les seves riqueses, com a ofrena en honor del Senyor, el teu Déu. Que quedi per sempre en ruïnes, i mai més no sigui reconstruïda. ¹⁸ No et quedis res del que estava consagrat a l'extermini. Així es calmarà l'enuig ardent del Senyor, tindrà misericòrdia de tu, i et multiplicarà, tal com va prometre als teus pares, ¹⁹ ja que hauràs escoltat el Senyor, el teu Déu, complint els manaments que avui et dono i fent allò que plau al Senyor.

Ritus funeraris prohibits

14

¹ »Vosaltres sou fills del Senyor, el vostre Déu: no us feu incisions ni us afaiteu el front en senyal de dol. ² Tu ets un poble consagrat al Senyor, el teu Déu: el Senyor t'ha escollit d'entre tots els pobles de la terra perquè siguis la seva heretat preferida.

Carns permeses i carns prohibides

³ »No mengis res d'abominable, res que sigui ritualment impur. ⁴ Els animals que podeu menjar són aquests: el bou, l'anyell, el cabrit, ⁵ el cérvol, la gasela, el cabirol, la cabra salvatge, l'isard, l'antílop, la daina ⁶ i totes les altres bèsties remugants que tenen la peül·la partida. ⁷ Però d'aquests animals cal exceptuar el camell, la llebre i el conill, que són remugants però no tenen la peül·la partida: considereu-los impurs. ⁸ També el porc, que té la peül·la partida però no és remugant, considereu-lo impur. No mengeu la carn d'aquests animals ni toqueu els seus cadàvers.

⁹ »Dels animals que viuen a l'aigua, podeu menjar els que tenen aletes i escates, ¹⁰ però els que no en tenen, no els mengeu: considereu-los impurs.

¹¹ »Podeu menjar qualsevol ocell pur, ¹² però absteniu-vos de menjar: l'àguila, el trencalòs, el voltor, ¹³ el milà i tota espècie de falcó ¹⁴ o de corb; ¹⁵ l'estruç, el siboc, la gavina i tota espècie d'esparver; ¹⁶ la xibeca, el duc, el cigne; ¹⁷ el mussol, el voltor blanc, el corb marí, ¹⁸ la cigonya i tota espècie de garsa, la puput i el rat-penat.

¹⁹ »Considereu impurs tots els insectes alats: no els heu de menjar. ²⁰ Podeu menjar, en canvi, els altres animals

voladors que siguin purs.

²¹ »No mengeu la carn d'una bèstia morta de mort natural: dóna-la a l'immigrant que resideix a la teva ciutat, i que en mengi, o bé ven-la a un foraster: tu ets un poble consagrat al Senyor, el teu Déu. No coguis un cabridet amb la let de la seva mare.

Prescripcions sobre el delme

²² »Donaràs puntualment cada any la desena part de les teves collites. ²³ A la presència del Senyor, el teu Déu, en el lloc que haurà escollit perquè porti el seu nom, menja-hi la desena part del teu blat, del teu vi i del teu oli, i les primeres cries del teu bestiar gros i menut. Així aprendràs a reverenciar el Senyor, el teu Déu, tota la vida. ²⁴ Si el lloc que el Senyor, el teu Déu, haurà escollit perquè porti el seu nom és massa lluny de casa teva i el camí és massa llarg perquè puguis endur-te la desena part de les collites amb què ell t'haurà beneït, ²⁵ ven aquesta part i porta els diners al lloc que el Senyor, el teu Déu, haurà escollit. ²⁶ Allà compra tot el que et vingui de gust: bestiar gros o menut, vi o altres begudes alcohòliques, tot el que t'agradi. Menja allà a la presència del Senyor, el teu Déu, i fes festa amb la teva família. ²⁷ I no t'oblidis dels levites que resideixen a les teves ciutats; ells no han rebut cap porció de la teva heretat.

²⁸ »Cada tres anys separa la desena part de la teva collita d'aquell any i diposita-la dins la teva ciutat. ²⁹ Serà per als levites, que no han rebut cap porció de la teva heretat, i per a l'immigrant, l'orfe i la viuda que resideixen allí. Així podran menjar fins a saciar-se. I el Senyor, el teu Déu, et beneirà en tots els teus treballs.

Condonació dels deutes l'any setè

15

¹ »Cada set anys, condona els deutes de tothom. ² La condonació es fa així: quan es proclamï la condonació dels deutes en honor del Senyor, tothom qui hagi fet un préstec a un altre israelita, un germà seu, li perdonarà el deute i no l'hi reclamarà més. ³ Reclama el pagament dels deutes a l'estranger; però allò que hagi prestat al teu germà, perdona-li-ho.

⁴ »No hi ha d'haver pobres entre els teus, ja que el Senyor, el teu Déu, et beneirà abundantment en el país que et dóna en herència perquè el posseeixis; ⁵ cal, però, que escoltis i obeeixis el Senyor, el teu Déu, mirant de posar en pràctica aquest manament que avui et dono. ⁶ El Senyor, el teu Déu, et beneirà, com t'ha promès. Prestaràs a moltes nacions i no hauràs de manllevar-los res. Dominaràs moltes nacions i elles no et dominaran.

⁷ »Quan en una de les ciutats del país que el Senyor, el teu Déu, et dóna, hi hagi un pobre entre els teus germans, no endureixis el cor, no tanquis la mà al teu germà pobre. ⁸ Obre-li la mà i presta-li generosament tot el que li faci falta. ⁹ Guarda't de pensar maliciosament dintre teu: "S'acosta l'any setè, l'any de la condonació dels deutes"; guarda't de mirar-te'l amb duresa i de no voler donar-li res. Ell clamaria al Senyor contra tu, i tu series culpable.

¹⁰ Dóna-li generosament i no a contracor. Així el Senyor, el teu Déu, et beneirà en tots els teus treballs i en tot el que emprenguis. ¹¹ Mai no faltaran pobres en el país; per això et mano que obris generosament la mà als teus germans, als pobres i necessitats del teu país.

Alliberament dels esclaus

¹² »Si se't ven per esclau un germà hebreu, home o dona, et servirà durant sis anys, però al setè deixa'l lliure.

¹³ Quan li donis la llibertat, no l'acomiadis amb les mans buides. ¹⁴ Proveeix-lo generosament, dóna-li alguna cosa d'allò amb què el Senyor, el teu Déu, t'haurà beneït: ovelles i cabres, gra i vi. ¹⁵ Recorda que has estat esclau al país d'Egipte i que el Senyor, el teu Déu, te n'ha alliberat. Per això avui et dono aquest manament.

¹⁶ »Però si el teu esclau manifesta que no se'n vol anar, perquè t'estima a tu i a la teva família i es troba bé a casa teva, ¹⁷ agafa un punxó, forada-li l'orella contra la porta, i serà el teu esclau per sempre. I el mateix faràs amb la teva esclava.

¹⁸ »No et sàpiga greu deixar-lo lliure: en sis anys de treball t'ha fet guanyar el doble del que hauries guanyat amb un jornal. I el Senyor, el teu Déu, et beneirà en tot allò que facis.

Primeres cries dels animals

¹⁹ »Consagra al Senyor, el teu Déu, els primers mascles que neixin del teu bestiar gros i menut; no facis servir la primera cria de les teves vaques per a treballar ni esquilis la primera cria de les teves ovelles. ²⁰ Cada any te'ls menjaràs amb la teva família, a la presència del Senyor, el teu Déu, en el lloc que ell haurà escollit. ²¹ Però si

aquests animals fossin coixos o cecs, o tinguessin qualsevol altre defecte, no els sacrificis al Senyor, el teu Déu. ²² Pots menjar-los a la teva ciutat; tothom sense excepció en podrà menjar, encara que no estigui ritualment pur, com qui menja carn de gasela o de cérvol. ²³ Però la sang, no la mengis; vessa-la per terra com l'aigua. Les festes de pelegrinatge ([16,1-17](#))

La festa de Pasqua

16

¹ »En el mes d'abib, no deixis de celebrar la Pasqua en honor del Senyor, el teu Déu, perquè una nit del mes d'abib ell et va fer sortir d'Egipte. ² En el lloc que el Senyor haurà escollit perquè porti el seu nom, sacrifica-hi la víctima pasqual en honor del Senyor, el teu Déu: un animal pres del bestiar gros o menut. ³ En l'àpat de Pasqua, no mengis pa fermentat. Durant set dies menja pa sense llevat, el pa de l'aflicció, perquè vas sortir d'Egipte a corre-cuita. Així tota la teva vida et recordaràs del dia que vas sortir del país d'Egipte. ⁴ Durant aquests set dies no hi ha d'haver gens de llevat en tot el teu territori. De la carn sacrificada el capvespre del dia primer, no n'ha de quedar gens quan arribi el matí.

⁵ »No podràs sacrificar la víctima pasqual en qualsevol de les ciutats que el Senyor, el teu Déu, et donarà, ⁶ sinó tan sols en el lloc que el Senyor, el teu Déu, haurà escollit perquè porti el seu nom. Sacrifica allà la víctima pasqual al capvespre, en pondre's el sol, és a dir, a l'hora que vas sortir d'Egipte. ⁷ L'has de coure i menjar en el lloc que el Senyor, el teu Déu, haurà escollit. L'endemà podràs tornar a casa teva. ⁸ Durant sis dies menja pa sense llevat; el setè dia hi haurà un aplec sagrat de cloenda en honor del Senyor, el teu Déu. Aquell dia no facis cap treball.

La festa de Pentecosta o de les Setmanes

⁹ »Compta set setmanes a partir del moment en què comença la sega dels sembrats. ¹⁰ Celebraràs llavors la festa de les Setmanes en honor del Senyor, el teu Déu. Prepara ofrenes voluntàries en proporció a la benedicció que hauràs rebut del Senyor, el teu Déu. ¹¹ Vés al lloc que el Senyor, el teu Déu, haurà escollit perquè porti el seu nom; allà, a la presència del Senyor, el teu Déu, celebra la festa amb els teus fills i filles, amb els teus servents i serventes, amb els levites que resideixin a la teva ciutat i amb els immigrants, els orfes i les viudes que viuen enmig teu. ¹² Recorda que has estat esclau a Egipte; compleix i posa en pràctica aquests decrets.

La festa dels Tabernacles

¹³ »Quan hauràs acabat de batre a l'era i de premsar el raïm al cup, celebra durant set dies la festa dels Tabernacles. ¹⁴ Celebra-la amb els teus fills i filles, amb els teus servents i serventes, amb els levites, els immigrants, els orfes i les viudes que resideixin a la teva ciutat. ¹⁵ Durant set dies celebra la festa en honor del Senyor, el teu Déu, en el lloc que el Senyor haurà escollit. Ple de joia, agraeix al Senyor, el teu Déu, que t'hagi beneït en totes les collites i en tots els treballs.

¹⁶ »Tres vegades l'any tots els homes aniran a presentar-se davant el Senyor, el teu Déu, en el lloc que ell haurà escollit: per la festa dels Àzims, per la festa de les Setmanes i per la festa dels Tabernacles. Que ningú no es presenti davant el Senyor amb les mans buides, ¹⁷ sinó amb ofrenes proporcionades a la benedicció que hauràs rebut del Senyor, el teu Déu.

Tribunals locals

¹⁸ »En totes les ciutats que el Senyor, el teu Déu, dóna a cada una de les teves tribus, nomena-hi jutges i capdavaners, encarregats de sentenciar amb justícia els casos del poble. ¹⁹ No violis el dret ni siguis parcial. No acceptis regals, perquè els regals enceguen fins i tot els homes assenyats i falsegen les causes dels innocents. ²⁰ Cerca només la justícia. Així viuràs en el país que el Senyor, el teu Déu, et dóna, i el posseiràs.

Pràctiques culturals prohibides

²¹ »Quan dediquis un altar en honor del Senyor, el teu Déu, no hi plantis arbres a la vora, com per fer un bosquet sagrat. ²² No hi erigeixis tampoc cap pilar sagrat: el Senyor, el teu Déu, els detesta.

17

¹ »No sacrificis en honor del Senyor, el teu Déu, cap toro ni cap anyell que tingui una tara o un defecte: fóra una

cosa abominable davant el Senyor, el teu Déu.

Procés per idolatria

² »Si entre el teu poble, en alguna de les ciutats que et dóna el Senyor, el teu Déu, hi hagués un home o una dona que ofengués el Senyor violant la seva aliança ³ i anés a donar culte a altres déus, i els adorés a ells, o al sol, o a la lluna, o a l'estol dels astres, malgrat que ho tinc prohibit, ⁴ quan algú t'ho faci saber o en sentis parlar, informa-te'n a fons. Si és veritat que enmig d'Israel s'ha comès aquest acte tan abominable, ⁵ treu a les portes de la ciutat aquell home o aquella dona culpable, i apedregueu-los fins que morin.

⁶ »Per a condemnar a mort un acusat, caldrà la declaració de dos o tres testimonis; no n'hi ha prou amb un sol testimoni. ⁷ Els testimonis seran els primers a tirar-li pedres per matar-lo, i que després ho faci tot el poble. Extirpa la maldat d'enmig teu.

Recurs al tribunal del temple

⁸ »Quan trobis a la teva ciutat un cas massa difícil de sentenciar —homicidis, plets, lesions i altres litigis—, puja al lloc que el Senyor, el teu Déu, haurà escollit. ⁹ Allà presenta't als sacerdots levites i al jutge que estigui llavors en funcions, i exposa el teu cas. Ells t'indicaran com l'has de resoldre. ¹⁰ Actua tal com ells sentenciïn des del lloc escollit pel Senyor; no deixis de seguir tot el que hauran dictaminat. ¹¹ Accepta la resposta que et donin, compleix la sentència que pronuncïïn, sense desviar-te'n ni a dreta ni a esquerra. ¹² Si algú per arrogància no escolta el sacerdot que oficia davant el Senyor, el teu Déu, o bé no escolta el jutge, serà condemnat a mort. Extirpa d'Israel la maldat. ¹³ El poble, quan ho senti, escarmentarà, i ningú no obrarà més amb aquella arrogància.

Prescripcions sobre el rei

¹⁴ »Quan hauràs pres possessió del país que el Senyor, el teu Déu, et dóna i ja hi habitis, potser voldràs tenir un rei com totes les nacions que t'envolten. ¹⁵ Nomena rei teu aquell qui el Senyor, el teu Déu, esculli. Nomena rei un dels teus germans: no podràs nomenar rei un estranger, un que no sigui germà teu. ¹⁶ El rei no ha de posseir una cavalleria nombrosa ni ha de fer tornar el poble a Egipte per adquirir més cavalls; el Senyor us té dit que no torneu mai més per aquell camí. ¹⁷ Tampoc no ha de tenir moltes dones, perquè el seu cor s'apartaria del Senyor, ni ha d'acumular massa or i plata. ¹⁸ Quan prengui possessió del tron reial, es farà copiar per al seu ús un exemplar d'aquesta Llei, segons l'original que li proporcionaran els sacerdots levites. ¹⁹ Conservarà aquest document i el llegirà cada dia de la seva vida. Així aprendrà a venerar el Senyor, el seu Déu, complint els preceptes i decrets d'aquesta llei. ²⁰ Que no es cregui superior als seus germans ni es desviï d'aquests preceptes a dreta o a esquerra. Així ell i els seus descendents regnarán molts anys a Israel.

Drets dels levites

18

¹ »Ni els sacerdots levites ni els altres membres de la tribu de Leví no tindran cap porció de l'heretat com els altres israelites. S'han de mantenir dels sacrificis oferts al Senyor i de la part que li pertany. ² No tindran part en cap heretat entre els seus germans. El Senyor serà la seva heretat, tal com els havia promès. ³ Quan algú del poble ofereix en sacrifici un toro o un anyell, els sacerdots tenen dret a rebre'n l'espalla, les galtes i l'estómac. ⁴ Dóna'ls també les primícies del blat, del vi, de l'oli i de la llana del teu ramat, ⁵ ja que el Senyor, el teu Déu, ha escollit els de la tribu de Leví d'entre totes les teves tribus perquè oficiïn donant culte al nom del Senyor per sempre.

⁶ »Si un levita, per pròpia voluntat, deixa qualsevol ciutat d'Israel on residia i se'n va al lloc que el Senyor haurà escollit, ⁷ podrà oficial-hi i donar culte al nom del Senyor, el seu Déu, igual que tots els altres germans levites que ja oficiïn allà a la presència del Senyor. ⁸ Viurà de la part que li correspon, com els altres levites, ni que disposés de rèdits provinents de la venda del seu patrimoni.

Profetes autèntics i falsa profecia

⁹ »Quan entraràs al país que el Senyor, el teu Déu, et dóna, no aprenguis les pràctiques abominables de les nacions que l'habiten. ¹⁰ Que ningú de vosaltres no cremi en sacrifici, com ells, un dels seus fills o filles, ni practiqui les arts d'endevinar o d'interpretar presagis, la màgia, les bruixeries, ¹¹ els encanteris, les consultes d'esperits, els auguris o les evocacions de morts. ¹² El Senyor detesta els qui practiquen aquestes arts. Precisament per aquestes costums abominables, el Senyor, el teu Déu, expulsarà del teu davant aquestes nacions. ¹³ Tu sigues del tot fidel al Senyor,

el teu Déu. ¹⁴ Aquestes nacions que tu desposseiràs fan cas dels qui practiquen les arts d'endevinar i d'interpretar presagis; però, per a tu, el Senyor, el teu Déu, no vol res de tot això. ¹⁵ El Senyor, el teu Déu, farà que enmig teu, entre els teus germans, s'aixequi un profeta com jo. Escolteu-lo. ¹⁶ El dia que t'havies reunit en assemblea al peu de la muntanya de l'Horeb, vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la seva veu i de no veure més aquell gran foc, per por de morir. ¹⁷ Llavors el Senyor em va dir: "Tenen raó de parlar així. ¹⁸ Jo faré que s'aixequi enmig dels seus germans un profeta com tu; li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. ¹⁹ I jo mateix demanaré comptes als qui no escoltin les meves paraules, que ell dirà en nom meu. ²⁰ Però si un profeta gosa dir en nom meu paraules que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, llavors aquest profeta morirà."

²¹ »Potser et preguntaràs dintre teu: "Com podem reconèixer que les seves paraules no les ha dites el Senyor?"

²² Doncs bé, si allò que el profeta anuncia en nom del Senyor no es compleix, vol dir que no ho ha dit el Senyor. Aquest profeta és un presumtuós. No tinguis cap por d'un home així.

Les ciutats de refugi

19

¹ »Quan el Senyor, el teu Déu, haurà eliminat les nacions de les quals et dona el territori, i tu les hauràs desposseïdes i t'hauràs instal·lat en les seves ciutats i en les seves cases, ² escull tres ciutats d'aquell país que el Senyor, el teu Déu, et dona en possessió. ³ Divideix en tres regions el territori que el Senyor, el teu Déu, et dona i obre camins que facilitin l'accés a aquelles ciutats, perquè l'homicida hi pugui trobar refugi.

⁴ »Però només podrà refugiar-s'hi i salvar la vida aquell qui hagi mort algú involuntàriament, sense estar-hi enemistat. ⁵ Aquest és el cas de l'home que, amb el seu company, se'n va al bosc a tallar llenya i, quan branda la destal per tallar un arbre, no domina la destal, el ferro se li escapa del mànec, toca el seu company i el mata. Aquell home podrà refugiar-se en una de les tres ciutats i salvarà la vida. ⁶ Així s'evitarà que el responsable de venjar la víctima el persegueixi enfurismat, l'atrupi perquè el camí és massa llarg i el mati. L'homicida involuntari no mereix pena de mort, ja que no estava enemistat amb la seva víctima. ⁷ Per això et mando que escullis aquestes tres ciutats.

⁸⁻⁹ »Si mires de posar en pràctica tots aquests manaments que avui et dono, si estimes el Senyor, el teu Déu, i segueixes sempre els seus camins, ell eixamplarà les teves fronteres, fins a donar-te tot el país, tal com va prometre als teus pares; llavors afegeix tres ciutats de refugi a les tres primeres. ¹⁰ Així en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona en possessió no serà vessada la sang d'un innocent: tu series responsable de la seva mort.

¹¹ »Però, si un home que està enemistat amb el seu company es posa a l'aguait, l'assalta i el mata, i després es refugia en una d'aquelles ciutats, ¹² els ancians d'aquella ciutat l'agafaran i el posaran a les mans del responsable de venjar la víctima, perquè el mati. ¹³ No tinguis compassió d'ell: extirpa d'Israel l'assassí d'un innocent i seràs feliç.

Límits de les propietats

¹⁴ »No desplacis, en perjudici del teu veí, les fites plantades pels primers que hauran pres possessió de l'herència que rebràs en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona.

Els testimonis

¹⁵ »No n'hi ha prou amb el testimoni d'una sola persona per a fer condemnar ningú, en qualsevol cas de culpa, crim o falta. La qüestió ha de ser resolta per la declaració de dos o tres testimonis. ¹⁶ Si un fals testimoni acusa algú d'algun delictes, ¹⁷ els dos contendents es presentaran al temple del Senyor i exposaran el cas als sacerdots i als jutges que estiguin en funcions en aquell moment. ¹⁸ Els jutges investigaran a fons: si resulta que el testimoni és fals i que ha calumniat un seu germà, ¹⁹ li aplicareu la pena que ell volia per al seu germà. Extirpa la maldat d'enmig teu. ²⁰ Els altres, en sentir-ho, escarmentaran i, enmig teu, ningú ja no tornarà a cometre una maldat com aquesta. ²¹ No tinguis compassió del culpable: vida per vida, ull per ull, dent per dent, mà per mà, peu per peu.

Normes per a la guerra

20

¹ »Quan vagis a fer la guerra contra els teus enemics i vegis cavalls, carros de guerra i un exèrcit més gran que el teu, no tinguis por. El Senyor, el teu Déu, que t'ha tret del país d'Egipte, és amb tu. ² Quan estigues a punt de començar el combat, que s'avanci el sacerdot per parlar a les tropes ³ i els digui: "Escolta, Israel! Avui aneu a combatre contra els vostres enemics: no us descoratgeu, no tingueu por, no us esvereu ni tremoleu davant d'ells. ⁴ El Senyor, el vostre Déu, us acompanya per lluitar a favor vostre contra els enemics i donar-vos la victòria." ⁵ »Després els capdavanters diran al poble: "Qui hagi construït una casa nova i encara no s'hi hagi instal·lat, que se'n vagi i torni a casa. No fos cas que morís en el combat i un altre l'habités. ⁶ Qui hagi plantat una vinya i encara no l'hagi veremada, que se'n vagi i torni a casa. No fos cas que morís en el combat i un altre la veremés. ⁷ Qui estigui unit per acord matrimonial amb una dona i encara no s'hi hagi casat, que se'n vagi i torni a casa. No fos cas que morís en el combat i un altre s'hi casés." ⁸ Els capdavanters diran encara al poble: "Qui tingui por i sigui covard, que se'n vagi i torni a casa. Així no desmoralitzarà els altres." ⁹ I, quan hauran acabat de parlar al poble, els capdavanters nomenaran oficials per a cada unitat de l'exèrcit. ¹⁰ »Quan arribis en una ciutat per atacar-la, ofereix-li primer la pau. ¹¹ Si et respon pacíficament i t'obre les portes, tots els seus habitants seran sotmesos a prestacions forçoses. ¹² Però si no accepta de fer la pau amb tu i et declara la guerra, assetja aquella ciutat. ¹³ Quan el Senyor, el teu Déu, la faci caure a les teves mans, mata tots els homes. ¹⁴ Les dones, les criatures, el bestiar i tot el que trobaràs a la ciutat podràs quedar-t'ho com a botí; i menjaràs del botí dels enemics que el Senyor, el teu Déu, t'haurà posat a les mans. ¹⁵ Fes-ho així amb totes les ciutats llunyanes, que no pertanyen a les nacions on us establireu. ¹⁶ Però en les ciutats d'aquests pobles que el Senyor, el teu Déu, et dona en possessió, no hi deixis ni una ànima: ¹⁷ consagra a l'extermini els hitites, els amorreus, els cananeus, els perizites, els hivites i els jebuseus, tal com el Senyor, el teu Déu, t'ha manat. ¹⁸ Així no us ensenyaran a imitar les pràctiques abominables que fan en honor dels seus déus, i no pecareu contra el Senyor, el vostre Déu. ¹⁹ »Quan assetgis una ciutat durant molt de temps i lluitis per conquerir-la, no facis malbé a cops de destrals els arbres fruiters; menja'n els fruits, però no els tallis, que els arbres del camp no són enemics que hagin de combatre assetjant-los. ²⁰ Però si un arbre no és fruïter, el pots fer malbé i fins tallar-lo per construir torres de setge contra la ciutat que et fa la guerra, fins que es rendeixi.

Cas d'assassinat amb assassí no identificat

21

¹ »Quan seràs en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona en possessió, si algú troba fora poblat el cadàver d'una persona assassinada i no se sap qui l'ha matada, ² els teus ancians i els teus jutges amidaran la distància que hi ha des del lloc on es troba el cadàver fins als pobles del voltant, ³ per veure quin és el més proper. Llavors els ancians d'aquest poble agafaran una vedella que encara no hagi treballat sota el jou, ⁴ la menaran fins a un torrent que mai no baixi sec, en un punt on no hi hagi conreus ni sembrats, i allà la desnucaran. ⁵ »Llavors hi aniran els sacerdots levites, que el Senyor, el teu Déu, s'ha escollit perquè li donin culte i perquè beneeixin en el seu nom, i que sentencien en els plets i en els casos de violència. ⁶ »Tots els ancians del poble més proper al cadàver es rentaran les mans sobre la vedella desnucada vora la riera, ⁷ tot declarant: "Les nostres mans no han vessat aquesta sang, i els nostres ulls no han vist res. ⁸ Vulgues absoldre, Senyor, el teu poble d'Israel, que tu has alliberat; no el facis responsable de la mort d'un innocent." I Déu els absoldrà de la sang vessada. ⁹ Així trauràs d'enmig teu la responsabilitat de la mort d'un innocent i faràs allò que plau al Senyor.

Matrimoni amb una presonera

¹⁰ »Quan vagis a la guerra contra els teus enemics, que el Senyor, el teu Déu, et posa a les mans, i facis presoners, ¹¹ potser veuràs entre els presoners una dona bonica, te n'enamoraràs i t'hi voldràs casar. ¹² Porta-la a casa teva, que s'afaiti el cap, que es talli les ungles, ¹³ que es canviï el vestit que duia quan va ser feta presonera i que visqui a casa teva. Durant un mes farà dol pel seu pare i per la seva mare. Acabat podràs casar-t'hi i serà la teva muller. ¹⁴ Però si més endavant ja no t'agrada, deixa-la que se'n vagi lliurement. De cap manera no la venguis per diners ni la tractis com a esclava després d'haver-la posseïda.

Drets del primogènit

¹⁵ »Si un home que té dues dones estima l'una més que l'altra, i totes dues li donen fills, i el primer fill és de la dona

menys estimada, ¹⁶ quan aquell home hagi de repartir l'herència entre els fills, no podrà donar la part de l'hereu al fill de la dona que estima més, preferint-lo així al fill de l'altra, que és el primer. ¹⁷ Ha de reconèixer com a hereu el fill de la dona menys estimada, i assignar-li, de tots els seus béns, el doble que als altres fills, perquè ell és la primícia del seu vigor i té els drets de l'hereu.

Un fill incorregible

¹⁸ »Si un home té un fill rebec i rebel, que no fa cas del que li diuen el pare i la mare i, encara que el renyin, no els escolta, ¹⁹ el pare i la mare el portaran al tribunal, davant els ancians de la seva ciutat. ²⁰ Allà diran als ancians: "El nostre fill és rebec i rebel, no fa cas del que li diem, és golafre i bevedor." ²¹ Llavors tots els homes de la ciutat l'apedregaran fins que mori. Extirparàs així la maldat d'enmig teu, i tot Israel escarmentarà quan ho senti.

El cadàver d'un penjat

²² »Quan un home que ha comès un crim és sentenciat a mort i l'executen penjant-lo en un arbre, ²³ el seu cadàver no ha de quedar penjat tota la nit. L'han d'enterrar el mateix dia, perquè tot home penjat en un patíbul és un maleït de Déu. No profanis el país que el Senyor, el teu Déu, et dona en possessió.

Respectar els béns del proïme

22

¹ »Si t'adones que el bou o l'ovella del teu germà israelita s'han esgarriat, no te'n desentenguis: torna'l sens falta al teu germà. ² Si no és veí teu o no el coneixes, guarda l'animal a l'estable de casa teva fins que el seu amo vingui a buscar-lo; quan vingui, retorna-l'hi. ³ Fes el mateix si trobes l'ase, el vestit o qualsevol objecte que un germà teu hagi perdut: no te'n desentenguis.

⁴ »Si veus l'ase o el bou del teu germà israelita caiguts en el camí, no te'n desentenguis: ajuda'l a aixecar-los.

Prescripcions diverses

⁵ »Una dona no ha de portar vestits d'home, ni un home vestits de dona: el Senyor, el teu Déu, detesta els qui es comporten així.

⁶ »Si tot fent camí trobes un niu d'ocells en un arbre o per terra, amb la mare covant els ous o protegint els seus petits, no t'emportis la mare amb la cria. ⁷ Avia la mare i queda't només la cria. Així seràs feliç i tindràs una llarga vida.

⁸ »Si edifiques una casa nova, posa-hi una barana al terrat, perquè la teva família no sigui responsable de la mort del qui pugui caure daltabaix.

⁹ »No plantis a la teva vinya coses diferents, perquè no quedi consagrat a Déu el fruit de la vinya amb les altres plantes.

¹⁰ »No llauris amb un bou i un ase alhora.

¹¹ »No portis vestits de roba teixida alhora amb llana i amb lli.

¹² »Fes-te serrells a les quatre vores del mantell amb què et cobreixes.

Lleis sobre la integritat de la dona

¹³ »Si un home es casa amb una dona i, després de cohabitar amb ella, deixa d'estimar-la, ¹⁴ la calúnnia i la difamació dient: "M'he casat amb aquesta dona; però, quan ens hem unit, m'he adonat que no era verge", ¹⁵ llavors els pares de la noia portaran les proves que la seva filla era verge al tribunal dels ancians, reunit a la porta de la ciutat. ¹⁶ El pare declararà davant d'ells: "He donat la meva filla a aquest home perquè fos la seva muller; però ell ha deixat d'estimar-la ¹⁷ i ara la calúnnia dient que la meva filla no era verge. Aquí hi ha les proves de la seva virginitat." I els pares mostraran als ancians el mantell, tacat de sang, que cobria els nuvis la nit de noces. ¹⁸ Els ancians de la ciutat faran agafar el marit i el castigaran. ¹⁹ A més, li imposaran una multa de cent peces de plata, que donaran al pare de la noia, per haver difamat una verge israelita. Ella continuarà essent la seva dona, i ell no podrà divorciar-se'n en tota la seva vida.

²⁰ »Però si l'acusació era certa i resultés que la noia ja no era verge, ²¹ la trauran fora de la porta de la casa paterna, i els homes de la seva ciutat l'apedregaran fins que mori. Havia comès una infàmia mai vista a Israel prostituint-se mentre era a la casa del seu pare. Extirpa la maldat d'enmig teu.

²² »Si un home és sorprès jaient amb una dona casada, tots dos han de morir, l'home i la dona. Extirpa d'Israel la maldat.

²³ »Si un home troba en una ciutat una noia verge unida per acord matrimonial amb un altre i jeu amb ella, ²⁴ traieu-los tots dos fora de la ciutat i apedregueu-los fins que morin. La noia ha de morir perquè, tot i ser dintre la ciutat, no va cridar que l'ajudessin, i l'home ha de morir perquè va violar la dona d'un altre. Extirpa la maldat d'enmig teu.

²⁵ »Però si és fora poblat on l'home troba la noia unida per acord matrimonial i la viola, només haurà de morir l'home. ²⁶ A la noia no li facis res; ella no ha comès cap falta que mereixi la mort. Aquest cas s'assembla al d'un home que es llança contra un altre i el mata: ²⁷ fora poblat, encara que la noia hagués cridat, ningú no hauria vingut a defensar-la.

²⁸ »Si un home troba una noia que encara no està unida per acord matrimonial, se l'enduu, jeu amb ella i el descobreixen, ²⁹ haurà de pagar al pare de la noia cinquanta peces de plata i s'hi haurà de casar, perquè l'ha posseïda; i no podrà divorciar-se'n en tota la seva vida.

23

¹ »Ningú no es podrà casar amb cap de les dones del seu pare; no ha de prendre al seu pare el lloc de marit.

Persones excloses de l'assemblea del poble

² »Un home amb els testicles esclafats o el membre viril amputat no serà admès a la comunitat del Senyor.

³ »Un bastard no serà admès a la comunitat del Senyor. Ni tan sols la desena generació dels seus descendents no hi seran admesos.

⁴ »Els ammonites i els moabites no seran admesos a la comunitat del Senyor. Ni tan sols la desena generació dels seus descendents no hi seran admesos. Mai no ho seran, ⁵ perquè no us van acollir amb menjar i amb aigua mentre fèieu camí, després de la sortida d'Egipte. A més, Moab va llogar Balaam, fill de Beor, originari de Petor, a Aram-Naharaim, perquè et maleís. ⁶ Però el Senyor, el teu Déu, no volgué fer cas de Balaam. Al contrari, el Senyor, el teu Déu, per l'amor que et té, va canviar la maledicció en benedicció. ⁷ Mentre visquis, no afavoreixis mai el benestar i la prosperitat d'aquests pobles.

⁸ »No avorreixis els edomites, que són germans teus. Ni tampoc els egipcis, ja que has viscut com a immigrant en el seu país. ⁹ Els descendents d'aquests dos pobles, a partir de la tercera generació, podran ser admesos a la comunitat del Senyor.

Puresa ritual del campament

¹⁰ »Quan emprenguis una campanya contra els teus enemics, guarda't de tot allò que et pot fer ritualment impur.

¹¹ Si un dels teus homes no és pur per una pol·lució nocturna, que surti fora del campament i no hi torni durant el dia. ¹² Cap al tard es rentarà, i podrà tornar al campament a la posta de sol.

¹³ »Tingues fora del campament un indret per a fer-hi les teves necessitats. ¹⁴ Porta una paleta en el teu equip. Quan surtis a fer les teves necessitats, obre un clot i després cobreix amb terra els excrements. ¹⁵ El Senyor, el teu Déu, va i ve per dins el campament, perquè vol alliberar-te posant a les teves mans els teus enemics. Per això el teu campament és sagrat, i si ell hi veia alguna cosa que li desplaqués, deixaria d'acompanyar-te.

L'esclau fugitiu

¹⁶ »No tornis un esclau al seu amo si ha fugit i s'ha refugiat a prop teu. ¹⁷ Viurà en el teu país, en el lloc que esculli, en una de les ciutats on es trobi bé. No l'oprimeixis!

La prostitució sagrada

¹⁸ »Cap israelita, ni home ni dona, no ha de practicar la prostitució sagrada. ¹⁹ Si has de complir un vot, no portis al temple del Senyor, el teu Déu, una paga de prostituta o la paga d'un gos, és a dir, d'un home que es prostitueix. L'una i l'altra pràctica són cosa abominable per al Senyor, el teu Déu.

Préstecs i interessos

²⁰ »Quan facis un préstec de diners, aliments o qualsevol altra cosa a un germà teu israelita, no li exigeixis cap interès. ²¹ Podràs exigir interessos a un estranger, però no a un germà teu. Així el Senyor, el teu Déu, et beneirà en tot el que emprenguis en el país on entraràs per prendre'n possessió.

Els vots

²² »Quan facis un vot al Senyor, el teu Déu, no triguïs a complir-lo; el Senyor, el teu Déu, te'l reclamaria i series culpable d'un pecat. ²³ Si t'abstens de fer vots, no comets cap pecat. ²⁴ Però si n'has fet algun, observa'l i compleix-

lo; mantén allò que voluntàriament has promès al Senyor, el teu Déu.

Dret de collir alguns fruits

²⁵ »Si passes vora la vinya d'un altre, pots menjar tot el raïm que vulguis fins a saciar-te; però no t'enduguis res dins el cistell. ²⁶ Igualment, si passes pel sembrat d'un altre, pots arrencar espigues amb la mà; però no seguis amb la falç res del seu sembrat.

Un cas de prohibició de tornar-se a casar

24

¹ »Suposem que un home s'ha casat amb una dona i ha conviscut amb ella, però un dia ja no se la mira amb bons ulls, perquè troba en ella alguna cosa censurable, i llavors escriu un document de divorci, l'hi dóna i la treu de casa. ² Suposem que ella, un cop fora, es casa amb un altre home ³ i que el segon marit deixa d'estimar-la, escriu un document de divorci, l'hi dóna i la treu de casa, o bé suposem que mor aquest segon marit. ⁴ En aquest cas, el seu primer marit, que l'havia tret de casa, no s'hi podrà tornar a casar, ja que, respecte a ell, no és legalment pura. Seria una cosa abominable per al Senyor. No profanis amb un pecat com aquest el país que el Senyor, el teu Déu, et dóna en possessió.

El casat de poc

⁵ »Si un home s'acaba de casar, no està obligat a incorporar-se a l'exèrcit ni podrà ser reclutat per a altres serveis públics. Que quedi lliure de qualsevol prestació durant un any, que s'estigui a casa seva i faci feliç la dona amb qui s'ha casat.

Llei sobre les penyores

⁶ »No prenguis en penyora el molí de gra, ni tan sols la mola: seria prendre en penyora el mitjà de subsistència.

Rapte d'una persona

⁷ »Si es descobreix que algú ha segrestat un dels seus germans israelites per reduir-lo a esclavitud o vendre'l, el segrestador ha de morir. Extirpa la maldat d'enmig teu.

La lepra

⁸ »Vés amb compte amb les malalties de la pell: observa exactament les instruccions dels sacerdots levites; mireu de posar en pràctica tot el que jo els he manat. ⁹ Recorda el que el Senyor, el teu Déu, va fer a Maria quan fèieu camí, després de la sortida d'Egipte.

Més sobre les penyores

¹⁰ »Si prestes alguna cosa a un altre, no entris a casa seva a prendre-li una penyora; ¹¹ espera't a fora, que aquell home te la porti ell mateix. ¹² Si és un pobre i et dóna en penyora el seu mantell, no li retinguis encara la penyora quan te'n vagis a dormir; ¹³ torna-la-hi a l'hora de pondre's el sol, perquè pugui dormir abrigat amb el seu mantell. Ell et beneirà i el Senyor, el teu Déu, et tindrà en compte aquesta bona acció.

El respecte als pobres

¹⁴ »No explotis un jornaler pobre i necessitat, tant si és un germà teu israelita com si és un immigrant que viu en una ciutat del teu país. ¹⁵ Paga-li el jornal aquell mateix dia; que no se li pongui el sol sense haver cobrat, perquè aquell home és pobre i necessita el seu jornal per a viure. Així no clamarà al Senyor contra tu i no seràs culpable d'un pecat.

Responsabilitat personal

¹⁶ »Els pares no han de ser condemnats a mort per culpa dels fills, ni els fills per culpa dels pares; cadascú només podrà ser condemnat a mort pels crims que hagi comès ell mateix.

Mesures a favor dels pobres

¹⁷ »No violis els drets d'un immigrant orfe. No prenguis com a penyora el vestit d'una viuda: ¹⁸ recorda que eres esclau a Egipte i que el Senyor, el teu Déu, te'n va alliberar. Per això et mano que compleixis aquestes prescripcions.

¹⁹ »Quan seguis el teu camp, si hi oblides una garba no hi tornis per recollir-la. Que sigui per a l'immigrant, l'orfe i la viuda. Així el Senyor, el teu Déu, et beneirà en tot el que emprenguis. ²⁰ Igualment, quan cullis les olives, no repassis després les branques. Deixa el que hi quedi per a l'immigrant, l'orfe i la viuda. ²¹ Quan veremis, no passis després a esgotimar. Deixa el que hi quedi per a l'immigrant, l'orfe i la viuda. ²² Recorda que eres esclau en el país d'Egipte. Per això et mano que compleixis aquestes prescripcions.

Aplicació d'una sentència

25

¹ »En cas de plet, que els dos contendents es presentin a judici i que siguin jutjats: l'innocent serà absolt, i el culpable, condemnat. ² Si el culpable mereix que l'assotin, el jutge el farà estendre a terra al seu davant perquè li donin tants assots com mereix la seva culpa. ³ Li podran donar quaranta assots, però no més. Si continuaven assotant-lo, li podrien obrir una ferida greu, i llavors el teu germà quedaria deshonrat als teus ulls.

El bou a l'era

⁴ »No posis morrió al bou mentre trilla.

El dret a tenir descendència

⁵ »Si dos germans viuen plegats i un d'ells mor sense fills, la viuda no es casarà amb un estrany de fora de la família. El seu cunyat té el deure de casar-s'hi i de complir així amb ella els deures legals de cunyat. ⁶ El primer fill que ella posarà al món perpetuarà el nom del germà mort, i així el seu nom no s'esborrarà a Israel.

⁷ »Però si un home es nega a casar-se amb la seva cunyada, aquesta anirà al tribunal, als ancians reunits a la porta de la ciutat, per dir-los: "El meu cunyat es nega a perpetuar el nom del seu germà a Israel, no vol complir amb mi els deures legals de cunyat." ⁸ Els ancians de la ciutat el convocaran per parlar-li. Si manté la decisió de no voler-se casar amb la viuda del seu germà, ⁹ aquesta se li acostarà en presència dels ancians, li traurà del peu la sandàlia, li escopirà a la cara i dirà: "Així es tracta l'home que es nega a perpetuar el casal del seu germà." ¹⁰ I a Israel la família d'aquest home portarà el nom de "família del descalçat".

Gest prohibit en una baralla

¹¹ »Quan dos homes es barallen entre ells, si la dona d'un, per salvar el seu marit dels cops de l'altre, s'acosta a l'adversari i l'agafa per les vergonyes, ¹² talla-li la mà. No tinguis compassió d'ella.

Honestedat en el comerç

¹³ »No duguis a la bossa pesos desiguals, un de més gros i un de més petit. ¹⁴ No tinguis a casa mesures desiguals, una de més gran i una de més petita. ¹⁵ Tingues pesos exactes i justos, mesures exactes i justes. Així tindràs una llarga vida en el país que el Senyor, el teu Déu, et dóna, ¹⁶ perquè el Senyor, el teu Déu, detesta tota mena d'estafadors, tots els qui cometen injustícies.

Condemna dels amalequites

¹⁷ »Recorda el que et van fer els amalequites mentre seguíeu el vostre camí, després de la sortida d'Egipte.

¹⁸ Sense cap temor de Déu, et van sortir al pas quan estaves cansat i rendit, i atacaven pel darrere els qui no podien seguir. ¹⁹ Quan el Senyor, el teu Déu, et concedirà el repòs de tots els enemics que t'envolten, en el país que el Senyor, el teu Déu, et dóna en heretat perquè en prenguis possessió, esborra de sota el cel el nom d'Amalec. No te n'oblidis!

Ofrena de les primícies i confessió de fe

26

¹ »Quan hagi entrat al país que el Senyor, el teu Déu, et dóna en heretat, quan ja el posseeixis i l'habitis, ² pren una part de les primícies de tots els fruits que colliràs de la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna, posa-la en una cistella i vés al lloc que el Senyor, el teu Déu, haurà escollit perquè porti el seu nom. ³ Allà et presentaràs al sacerdot que estigui en funcions aquells dies i li diràs: "Jo declaro el dia d'avui davant el Senyor, el meu Déu, que ja

he entrat al país que el Senyor havia promès als nostres pares." ⁴ El sacerdot rebrà la cistella de les teves mans i la deixarà davant l'altar del Senyor, el teu Déu. ⁵ Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, diràs això: »"El meu pare era un arameu errant, que va baixar a Egipte i va viure-hi com a immigrant amb les poques persones que l'acompanyaven. Allà es convertí en una gran nació, forta i nombrosa. ⁶ Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren treballs pesats. ⁷ Llavors vam implorar l'ajut del Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam: veié la nostra dissort, les nostres penes i la nostra opressió. ⁸ El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de gestes esglaiadores i entre senyals i prodigis; ⁹ ens va fer entrar en aquest lloc i ens donà aquest país, un país que regalima llet i mel. ¹⁰ Per això porto aquestes primícies dels fruits de la terra que tu, Senyor, m'has donat." »Deixa llavors la cistella a la presència del Senyor, el teu Déu, i prosterna't davant d'ell. ¹¹ Després frueix amb alegria de l'abundància que el Senyor, el teu Déu, t'ha donat a tu i a la teva família; i fes-ne participar també els levites i els immigrants que resideixen enmig teu.

Pregària mentre s'ofereix el delme

¹² »Cada tres anys, serà l'any del delme. Llavors separa la desena part de les teves collites, posa-la a disposició dels levites, dels immigrants, dels orfes i de les viudes, perquè puguin menjar fins a saciar-se en les teves ciutats. ¹³ Després declara davant el Senyor, el teu Déu: »"Senyor, no he guardat a casa meva res del que t'està consagrat. Ho he posat a disposició dels levites, dels immigrants, dels orfes i de les viudes, tal com m'havies manat. No he violat cap d'aquests teus manaments ni els he oblidat. ¹⁴ No he menjat res del delme estant de dol, no l'he consumit en estat d'impuresa ritual ni l'he ofert a un mort. He obeït el Senyor, el meu Déu: he complert tot el que tu, Senyor, ens tens manat. ¹⁵ Mira des del cel, des del lloc sant on resideixes, i beneeix Israel, el teu poble, i aquest país que ens has donat, com havies promès als nostres pares: un país que regalima llet i mel."

Conclusió: compromís mutu del Senyor i d'Israel

¹⁶ »Avui el Senyor, el teu Déu, et mana que observis aquests decrets i aquestes prescripcions: compleix-los i posa'ls en pràctica amb tot el cor i amb tota l'ànima. ¹⁷ Avui has fet que el Senyor es comprometi a ser el teu Déu; i tu seguiràs els seus camins, observaràs els seus decrets, els seus manaments i les seves prescripcions, i escoltaràs la seva veu. ¹⁸ I avui el Senyor ha fet que tu et comprometis a ser el seu poble, la seva heretat preferida, tal com t'havia promès; i tu compliràs tots els seus manaments. ¹⁹ Ell et vol fer superior en dignitat, fama i glòria a totes les nacions que ha creat. Vol que siguis un poble consagrat a ell, el Senyor, el teu Déu, tal com t'havia promès. Celebració de l'aliança ([27,1-28,68](#))

Instruccions per a la gran assemblea litúrgica

27

¹ Moisès, acompanyat dels ancians d'Israel, va manar al poble:

--Compliu tots els manaments que avui us dono. ² El dia que travessareu el Jordà per entrar al país que el Senyor, el teu Déu, et dóna, aixeca unes grans pedres, cobreix-les d'una capa de calç ³ i escriu-hi a sobre tots els manaments d'aquesta Llei. Fes-ho quan hagis passat el Jordà. Així podràs entrar al país que el Senyor, el teu Déu, et dóna: un país que regalima llet i mel, tal com t'ha promès el Senyor, Déu dels teus pares. ⁴ Quan sereu a l'altra banda del Jordà, aixequen aquestes pedres a la muntanya d'Ebal, tal com us he manat, i cobriu-les d'una capa de calç. ⁵ Construeix allà també un altar dedicat al Senyor, el teu Déu, un altar de pedres que no hagin estat treballades amb eines de ferro; ⁶ per a construir-lo, només podràs utilitzar pedres intactes. Sobre aquest altar, ofereix-hi holocaustos al Senyor, el teu Déu. ⁷ Ofereix-hi també sacrificis de comunió: menja'n allí la carn, fent festa a la presència del Senyor, el teu Déu. ⁸ Sobre les pedres que hauràs aixecat, escriu-hi d'una manera ben llegible tots els manaments d'aquesta Llei.

⁹ Llavors Moisès, acompanyat dels sacerdots levites, va parlar a tot el poble d'Israel:

--Fes silenci i escolta, Israel! Avui t'has convertit en el poble del Senyor, el teu Déu. ¹⁰ Obeeix el Senyor, el teu Déu, i compleix els seus manaments i els seus decrets, que avui et dono.

¹¹ Aquell dia, Moisès també va donar al poble aquesta ordre:

¹² --Quan haureu travessat el Jordà, les tribus de Simeó, Leví, Judà, Issacar, Josep i Benjamí es posaran a la muntanya de Garizim per pronunciar les benediccions a favor del poble. ¹³ Les tribus de Rubèn, Gad, Aser, Zabuló,

Dan i Neftalí es posaran a la muntanya d'Ebal per pronunciar les malediccions.

Dotze malediccions

¹⁴ »Els levites s'adreçaran a tots els israelites i proclamaran amb veu forta:

¹⁵ »"Maleït el qui es fabriqui un ídol de talla o de fosa, obra d'homes, que el Senyor detesta, i l'adori en secret!" I tot el poble respondrà: "Amén."

¹⁶ »"Maleït el qui menyspreï el pare o la mare!" I tot el poble respondrà: "Amén."

¹⁷ »"Maleït el qui desplaçi les fites de la propietat del seu veí!" I tot el poble respondrà: "Amén."

¹⁸ »"Maleït el qui desencamini un cec!" I tot el poble respondrà: "Amén."

¹⁹ »"Maleït el qui violi els drets de l'immigrant, de l'orfe o de la viuda!" I tot el poble respondrà: "Amén."

²⁰ »"Maleït el qui jugui amb una de les dones del seu pare, perquè pren al seu pare el lloc de marit!" I tot el poble respondrà: "Amén."

²¹ »"Maleït el qui jugui amb una bèstia!" I tot el poble respondrà: "Amén."

²² »"Maleït el qui jugui amb la seva germanastra de part de pare o de mare!" I tot el poble respondrà: "Amén."

²³ »"Maleït el qui jugui amb la seva sogra!" I tot el poble respondrà: "Amén."

²⁴ »"Maleït el qui assassini d'amagat el seu proïсме!" I tot el poble respondrà: "Amén."

²⁵ »"Maleït el qui es deixi subornar i assassini un innocent!" I tot el poble respondrà: "Amén."

²⁶ »"Maleït el qui no observi els manaments d'aquesta llei i no els compleixi!" I tot el poble respondrà: "Amén."

Promeses de felicitat

28

¹ »Si escoltes i obeeixes el Senyor, el teu Déu, i mires de posar en pràctica tots els seus manaments que avui et dono, llavors el Senyor, el teu Déu, farà que siguis superior a totes les nacions de la terra. ² Si obeeixes el Senyor, el teu Déu, vindran damunt teu totes aquestes benediccions:

³ »Seràs beneït a la ciutat i beneït al camp. ⁴ Seran beneïts els fruits de les teves entranyes, de la teva terra i del teu bestiar, les cries de les teves vaques i els teus ramats d'ovelles. ⁵ Seran beneïdes amb l'abundància les teves cistelles i les teves pasteres. ⁶ Seràs beneït quan vagis a la guerra i quan en tornis. ⁷ Sempre que els teus enemics t'ataquin, acabaran derrotats davant teu. Es llançaran contra tu per un sol camí, però fugiran del teu davant per set camins. ⁸ El Senyor, el teu Déu, farà que t'acompanyi la seva benedicció en els teus graners i en tot el que emprenguis: et beneirà en el país que ell et dona.

⁹ »Si compleixes els manaments del Senyor, el teu Déu, i segueixes els seus camins, el Senyor farà de tu un poble consagrat a ell, tal com t'ha jurat. ¹⁰ Llavors tots els pobles de la terra reconeixeran que portes el nom del Senyor i et respectaran.

¹¹ »El Senyor t'omplirà de prosperitat multiplicant els fruits de les teves entranyes, del teu bestiar i de la teva terra, en el país que va prometre als teus pares que et donaria. ¹² El Senyor t'obrirà el cel, on guarda el tresor de la fertilitat: quan en sigui el temps, farà caure la pluja sobre els teus camps i beneirà tot el que emprenguis. Prestaràs diners a molts pobles, i a tu no et caldrà manllevar res. ¹³ El Senyor farà que siguis la primera de les nacions, i no la darrera; pujaràs amunt, no baixaràs. Cal, però, que escoltis els manaments del Senyor, el teu Déu, que avui et dono perquè els compleixis i els posis en pràctica. ¹⁴ No et desviïs ni a dreta ni a esquerra de tot el que avui et dono; no segueixis altres déus ni els adoris.

Amenaces

¹⁵ »En canvi, si no obeeixes el Senyor, el teu Déu, i no mires de complir tots els seus manaments i decrets que avui et dono, et cauran al damunt totes aquestes malediccions:

¹⁶ »Seràs maleït a la ciutat i maleït al camp. ¹⁷ Seran maleïdes amb la buidor les teves cistelles i les teves pasteres.

¹⁸ Seran maleïts els fruits de les teves entranyes i de la teva terra, les cries de les teves vaques i els teus ramats d'ovelles. ¹⁹ Seràs maleït quan vagis a la guerra i quan en tornis. ²⁰ En tot el que emprenguis, el Senyor t'enviarà la maledicció, el desconcert, les amenaces, i no trigaràs a ser totalment exterminat, ja que t'has comportat malament abandonant-lo. ²¹ El Senyor t'enviarà la pesta, que t'eliminarà de la terra on estàs a punt d'entrar per prendre'n possessió. ²² Et farà patir tuberculosi, febres, inflamacions i ardors. Enviarà una secada, bufaran vents xardorosos i les malures s'apoderaran de les espigues. Aquests desastres et perseguiran fins que desapareguis. ²³ Sobre el teu cap, el cel es posarà dur com el bronze, i la terra, sota els teus peus, serà com el ferro. ²⁴ En comptes de pluja, el

Senyor farà caure sobre els teus camps sorra i polseguera, fins que seràs exterminat. ²⁵ El Senyor farà que els teus enemics et derrotin. Et llançaràs contra ells per un sol camí, però fugiràs del seu davant per set camins. Tots els reialmes del món, en veure-ho, s'esgarriaran. ²⁶ Els ocellots i els animals feréstecs s'atiparan del teu cadàver sense que ningú els destorbi.

²⁷ »El Senyor t'enviarà úlceres, com als egipcis, i et farà patir de morenes, de ronya i de tinya incurables. ²⁸ El Senyor farà que et tornis boig, cec i delirant: ²⁹ en ple migdia caminaràs a les palpentes, com el cec en la foscor. No prosperarà res del que emprenguis. T'exploaran i et robaran mentre visquis, i no hi haurà qui t'ajudi.

³⁰ »A la dona amb qui estaràs unit per acord matrimonial, un altre la violarà. Et faràs una casa i no hi viuràs; plantaràs una vinya i no la veremaràs. ³¹ Al teu davant mataran el teu bou i no en tastaràs la carn. Veuràs com et roben l'ase i no el tornaràs a veure; els teus ramats cauran en mans dels enemics, i no hi haurà qui et defensi. ³² Els teus fills i les teves filles seran donats com a esclaus a un poble estranger. Ho veuran els teus ulls i es consumiran mirant-los tot el dia, però no hi podràs fer res. ³³ Un poble que no coneixes s'alimentarà amb els fruits de la teva terra i del teu treball; t'exploaran i et maltractaran sense parar. ³⁴ Et tornaràs boig de veure aquest espectacle. ³⁵ El Senyor et ferirà amb úlceres malignes als genolls i a les cames; no se't curaran, sinó que se t'estendran des del cap fins a la planta dels peus.

³⁶ »El Senyor et farà deportar, amb el rei que t'hauràs escollit, cap a un poble que ni tu ni els teus pares no coneixíeu. Allà adorareu altres déus que només són estàtues de fusta o de pedra. ³⁷ Seràs motiu d'estupor, de riota i d'escarni entre tots els pobles on el Senyor t'haurà deportat.

³⁸ »Sembraràs en els camps molta llavor, però en colliràs una misèria, perquè la llagosta ho devorarà. ³⁹ Plantaràs vinyes i les conrearàs, però no en beuràs el vi; ni tan sols podràs veremar, perquè les plagues no hauran deixat res. ⁴⁰ Tindràs oliveres per tot el país, però ni tan sols faràs oli per a perfumar-te, perquè hauran caigut les olives.

⁴¹ Posaràs al món fills i filles, però no seran per a tu, perquè se'ls enduran captius. ⁴² Les plagues devastaran tots els arbres i tots els fruits de les teves terres.

⁴³ »Els immigrants que resideixen enmig teu tindran cada vegada més poder, mentre que tu en tindràs cada vegada menys. ⁴⁴ Ells et prestaran diners, però tu no els en podràs prestar. Ells seran els primers, i tu el darrer.

⁴⁵ »Totes aquestes malediccions et perseguiran i et cauran al damunt fins a exterminar-te, perquè hauràs desobeït el Senyor, el teu Déu, i no hauràs observat els seus manaments i els seus decrets, que ell t'havia donat. ⁴⁶ Aquestes malediccions seran un senyal i un toc d'alerta per a tu i els teus descendents, per sempre.

⁴⁷ »Si no has servit el Senyor, el teu Déu, amb alegria i amb cor generós quan nedaves en l'abundància, ⁴⁸ hauràs de servir els enemics que el Senyor enviarà contra tu, passant fam i set, nu i mancat de tot. El Senyor et posarà al coll un jou de ferro fins que t'haurà consumit. ⁴⁹ El Senyor farà que es llanci contra tu, com un voltor, des de l'extrem de la terra, una nació que no entendreàs quan et parli, ⁵⁰ un poble dur que no respecta els vells ni s'apiada dels joves. ⁵¹ Es menjarà els fruits del teu bestiar i de la teva terra, i tu et moriràs de fam. No et deixarà res: ni gra, ni vi, ni oli, ni les cries de les teves vaques ni els teus ramats, tant que et farà desaparèixer. ⁵² Assetjarà totes les teves ciutats fins que s'esfondrin les muralles altes i fortificades darrere les quals et creies segur. Assetjarà totes les ciutats de tot el país que el Senyor, el teu Déu, t'haurà donat. ⁵³ Serà tan dur el setge de l'enemic que acabaràs menjant-te els fruits de les teves entranyes, la carn dels fills i de les filles que el Senyor, el teu Déu, t'haurà concedit.

⁵⁴ L'home més refinat i delicat entre els teus mirarà de mal ull el seu germà, la seva pròpia dona i els fills que li restin: ⁵⁵ no es voldrà partir amb ells la carn dels seus fills, l'únic aliment que li quedarà per a menjar, durant el setge i enmig de la misèria a què l'enemic reduirà les teves ciutats. ⁵⁶ Igualment farà la dona més refinada i delicada entre els teus: la que, de tan delicada, ni gosava posar a terra la punta del seu peu, mirarà de mal ull el seu propi marit, el seu fill i la seva filla, ⁵⁷ i fins i tot el nadó que acaba de donar a llum i els infants que ha tingut. Com que no hi haurà res, se'ls menjarà d'amagat, durant el setge i enmig de la misèria a què l'enemic reduirà les teves ciutats.

⁵⁸ »Mira, doncs, de posar en pràctica tots els manaments d'aquesta Llei, escrits en aquest llibre, i reverència aquest nom gloriós i temible, el nom del Senyor, el teu Déu. ⁵⁹ Altrament seran molt grans les plagues amb què el Senyor t'assotarà a tu i als teus descendents: plagues grans i persistents, i malalties persistents i malignes. ⁶⁰ Farà que caiguin damunt teu aquelles epidèmies que tanta por et feien a Egipte, i no te'n desfaràs mai. ⁶¹ Llançarà també contra tu, fins a exterminar-te, tota mena de malalties i plagues no esmentades en aquest llibre de la Llei. ⁶² En quedareu ben pocs, vosaltres que havíeu estat tan nombrosos com les estrelles del cel. Això, perquè hauràs desobeït el Senyor, el teu Déu. ⁶³ Així com el Senyor tenia el goig de fer-vos feliços i multiplicar-vos, igualment tindrà el goig de destruir-vos i aniquilar-vos. Sereu arrencats del país on ara entres per prendre'n possessió.

⁶⁴ »El Senyor et dispersarà entre totes les nacions, d'un cap a l'altre de la terra, i allà donaràs culte a altres déus, estàtues de fusta i de pedra, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu. ⁶⁵ Enmig d'aquestes nacions no tindràs tranquil·litat, no trobaràs cap lloc on pugui reposar la planta dels teus peus. El Senyor t'hi farà viure amb el cor

anguniós, els ulls sense esclat i l'esperit acovardit: ⁶⁶ tindràs la vida penjada d'un fil, nit i dia tremolaràs de por, no viuràs mai segur. ⁶⁷ Quan vegis el que passarà, el terror t'encongirà el cor, fins al punt que al matí diràs: "Qui pogués ser al vespre!", i al vespre: "Qui pogués ser al matí!" ⁶⁸ El Senyor t'embarcarà cap a Egipte, on et vaig dir que no tornaries mai més. Allà us voldreu vendre com a esclaus i esclaves dels vostres enemics, però ningú no us voldrà comprar.

Darrera al·locució de Moisès ([28,69-30,20](#))

⁶⁹ Aquestes són les clàusules de l'aliança que el Senyor va manar a Moisès de fer amb els israelites quan es trobaven en territori de Moab, a més de l'aliança que havia fet amb ells a la muntanya de l'Horeb.

Allò que Déu ha obrat a favor d'Israel

29

¹ Moisès va convocar tot el poble d'Israel i els digué:

--Vosaltres mateixos heu vist la manera com, a Egipte, el Senyor va tractar el faraó, la seva cort i tot el seu país.

² Heu pogut veure amb els vostres propis ulls les dures proves que ells hi van passar i els grans senyals i prodigis que el Senyor hi va fer. ³ Però, fins avui, Déu no us havia donat un enteniment capaç de comprendre, ni uns ulls capaços de veure-hi, ni unes orelles bones per a sentir-hi.

⁴ »Durant quaranta anys t'he conduït pel desert, i no se t'han fet malbé els vestits ni les sandàlies. ⁵ I si no heu menjat pa ni heu begut vi o altres begudes alcohòliques, és perquè compreu que jo, el Senyor, sóc el vostre Déu.

⁶ »Després va arribar fins aquí. Sehon, rei d'Heixbon, i Og, rei de Basan, ens sortiren al pas per atacar-nos, però els vam vèncer. ⁷ Ens vam apoderar del seu territori i el donarem en herència a les tribus de Rubèn i de Gad i a la meitat de la tribu de Manassès. ⁸ Ara, doncs, compliu les clàusules d'aquesta aliança i poseu-les en pràctica: així us sortirà bé tot el que emprendreu.

El compromís de l'aliança

⁹ »Avui tots vosaltres esteu aquí davant el Senyor, el vostre Déu. Hi sou tots: els vostres caps, els jutges, els ancians i els capdavanters, tots els homes d'Israel, ¹⁰ les criatures i les dones, i també els immigrants que viuen en el teu campament per tallar-te llenya o per portar-te aigua. ¹¹ Avui ets aquí per entrar en l'aliança del Senyor, el teu Déu, en el compromís solemne que el Senyor, el teu Déu, pren amb tu ¹² de fer-te poble seu i de ser ell el teu Déu, tal com t'ha promès i tal com va jurar als teus pares, a Abraham, a Isaac i a Jacob. ¹³ Jo, el Senyor, no faig aquesta aliança, aquest compromís solemne, amb vosaltres sols, ¹⁴ els qui avui sou aquí davant el Senyor, el nostre Déu, sinó també amb tots els qui avui no són amb nosaltres.

¹⁵ »Tots sabeu que vam habitar en el país d'Egipte i que hem hagut de passar entre diverses nacions. ¹⁶ Heu vist els seus ídols abominables i repugnants de fusta, de pedra, de plata i d'or. ¹⁷ Que ningú de vosaltres, home o dona, família o tribu, no aparti avui el seu cor del Senyor, el nostre Déu, per donar culte als déus d'aquelles nacions: que no arrelin enmig vostre plançons que donarien fruits verinosos i amargants. ¹⁸ Que ningú de vosaltres, mentre escolta les paraules d'aquest compromís solemne, no s'enganyi pensant: "Tot m'anirà bé, encara que em deixi guiar pel meu cor obstinat i pervers, perquè on hi ha regadiu no hi ha secada." ¹⁹ El Senyor no planyeria aquest home: la seva indignació i la seva gelosia s'encendrien contra ell i el fulminaria amb totes les malediccions escrites en aquest llibre. El Senyor esborraria de sota el cel el record d'aquest home i, ²⁰ per a perdició seva, el separaria de totes les tribus d'Israel, en compliment de totes les malediccions que sancionen l'aliança escrita en aquest llibre de la Llei.

El Senyor complirà les amenaces

²¹ »Quan les generacions futures, els vostres descendents i els estrangers que arribaran de terres llunyanes, contemplaran les plagues i els mals amb què el Senyor haurà assotat el vostre país, diran: ²² "Aquesta terra està recremada pel sofre, la sal i el foc; no s'hi pot sembrar, no hi neix res, no hi creix cap herba, com a Sodoma, Gomorra, Admà i Seboïm, destruïdes per la indignació violenta del Senyor." ²³ Totes les nacions preguntaran: "Per què el Senyor ha tractat així aquest país? Per què tanta severitat?" ²⁴ Llavors els respondran: "Perquè van abandonar l'aliança que el Senyor, el Déu dels seus pares, havia pactat amb ells quan els va fer sortir d'Egipte, ²⁵ i van donar culte a altres déus i els adoraren, uns déus que ells no coneixien i que el Senyor no els havia donat. ²⁶ Per això la indignació del Senyor es va inflamar contra aquest país i va fer caure damunt d'ells totes les malediccions escrites en aquest llibre. ²⁷ El Senyor, amb tot l'ardor de la seva indignació, els arrencà del seu país i

els féu anar en una terra estrangera, on són encara avui."

²⁸ »Únicament el Senyor, el nostre Déu, coneix les coses amagades, però nosaltres i els nostres fills coneixem allò que ell ens ha revelat per sempre, a fi que complim tots els manaments d'aquesta Llei.

Israel retornarà al Senyor

30

¹ »Quan es compliran en tu totes aquestes benediccions o malediccions que t'he proposat, si reflexiones enmig de les nacions on el Senyor, el teu Déu, t'haurà dispersat, ² i tu amb els teus fills et converteixes amb tot el cor i amb tota l'ànima al Senyor, el teu Déu, i l'obeeixes en tot allò que avui et mano, ³ ell renovarà la teva vida i tindrà misericòrdia de tu. Llavors et tornarà a reunir de tots els pobles on t'havia dispersat. ⁴ Ni que tinguessis la teva gent escampada fins a l'horitzó, el Senyor, el teu Déu, vindria allà a cercar-te i a reunir-te, ⁵ per fer-te entrar en el país que els teus pares havien posseït i que tu també posseiràs. Et farà feliç i et multiplicarà més que els teus pares. ⁶ »El Senyor, el teu Déu, circumcidarà el teu cor i el dels teus descendents, perquè estimis el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima, i puguis viure. ⁷ El Senyor, el teu Déu, farà caure totes aquestes amenaces sobre els teus enemics, que t'odiaven i et perseguien. ⁸ Tu tornaràs a escoltar la veu del Senyor i compliràs tots els manaments que avui et dono. ⁹ El Senyor, el teu Déu, t'omplirà de prosperitat en tot el que emprenguis: multiplicarà els fruits de les teves entranyes, del teu bestiar i de la teva terra. El Senyor tindrà, altra vegada, el goig de fer-te feliç, com el tenia de fer feliços els teus pares, ¹⁰ perquè tu aleshores obeiràs el Senyor, el teu Déu, i guardaràs els seus manaments i els seus decrets, escrits en aquest llibre de la Llei, i perquè t'hauràs convertit al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima.

La paraula de Déu és molt a prop

¹¹ »Aquesta Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. ¹² No és pas al cel, que puguis dir: "Qui serà capaç de pujar-hi i portar-nos-la, per fer-nos-la conèixer i perquè la puguem complir?" ¹³ Ni és tampoc a l'altra banda de mar, que puguis dir: "Qui serà capaç de travessar el mar i portar-nos-la, per fer-nos-la conèixer i perquè la puguem complir?" ¹⁴ La paraula és molt a prop teu; la tens als llavis, la tens al cor, perquè puguis complir-la.

Conclusió: escollir la vida

¹⁵ »Avui et proposo d'escollir entre la vida i la mort, entre la felicitat i la desgràcia. ¹⁶ Avui et mano que estimis el Senyor, el teu Déu, que segueixis els seus camins i compleixis els seus manaments, els seus decrets i les seves prescripcions. Si ho fas així, viuràs, seràs nombrós, i el Senyor, el teu Déu, et beneirà en el país on ara entraràs per prendre'n possessió. ¹⁷ Però si el teu cor s'allunya d'ell, si no l'obeeixes i et deixes arrossegar a donar culte a altres déus i a adorar-los, ¹⁸ avui t'anuncio que aneu de cert a la perdició, que no viureu gaires anys a la terra on ara, un cop passat el Jordà, entrareu per prendre'n possessió.

¹⁹ »Avui prenc el cel i la terra com a testimonis contra vosaltres: et proposo d'escollir entre la vida i la mort, entre la benedicció i la maledicció. Tu escull la vida i viuràs, tu i la teva descendència. ²⁰ Estima el Senyor, el teu Déu, obeeix-lo i sigues-li fidel: en ell trobaràs la vida, i el Senyor et concedirà molts anys per a poder habitar en aquest país que ell havia promès als teus pares, a Abraham, a Isaac i a Jacob. Comiat i mort de Moisès ([31-34](#))

Josué, successor de Moisès

31

¹ Moisès va adreçar encara aquestes paraules a tot el poble d'Israel:

² --Tinc cent vint anys. Ara ja no sóc capaç de conduir-te al combat. A més, el Senyor m'ha dit que jo no passaria aquest riu Jordà. ³ El Senyor mateix, el teu Déu, passarà al teu davant i destruirà totes aquestes nacions que hi ha a l'altra banda perquè puguis ocupar els seus territoris. Josué passarà al teu davant, tal com ha dit el Senyor. ⁴ El Senyor farà amb aquestes nacions el que ha fet amb Sehon i Og, reis dels amorreus, i amb els seus territoris. ⁵ El Senyor els posarà a les vostres mans: tracteu-los tal com jo us he manat. ⁶ Sigueu fermes i decidits, no tingueu por,

no us acovardiu davant d'ells! El Senyor, el teu Déu, anirà amb tu, no et deixarà ni t'abandonarà.

⁷ Després Moisès va cridar Josuè i li digué en presència de tot el poble d'Israel:

--Sigues ferm i decidit, perquè tu faràs entrar aquest poble al país que el Senyor va prometre als seus pares. Tu el repartiràs entre els israelites. ⁸ És el Senyor mateix qui anirà al teu davant i serà amb tu: no et deixarà ni t'abandonarà. No tinguis por, no t'acovardeixis!

Lectura solemne de la Llei cada set anys

⁹ Moisès va escriure aquesta Llei i la donà als sacerdots levites que porten l'arca de l'aliança del Senyor i a tots els ancians d'Israel. ¹⁰ Moisès els va donar aquesta ordre:

--Cada set anys, l'any de la condonació dels deutes, durant la festa dels Tabernacles, ¹¹ quan tot el poble d'Israel es presentarà davant el Senyor, el teu Déu, en el lloc que ell haurà escollit, llegiu-li en veu alta aquesta Llei. ¹² Convoca tot el poble: homes, dones i criatures, i els immigrants que hi hagi a les teves ciutats. Tots m'escoltaran i aprendran a reverenciar el Senyor, el vostre Déu, i miraran de posar en pràctica totes les paraules d'aquesta Llei. ¹³ També els vostres fills, que encara no la coneixen, l'escoltaran i aprendran a reverenciar el Senyor, el vostre Déu, tots els dies de la vostra vida en el país que posseireu, un cop passat el Jordà.

Israel serà infidel al Senyor

¹⁴ El Senyor digué a Moisès:

--S'acosta l'hora de la teva mort. Crida Josuè i presenteu-vos tots dos a la tenda del trobament. Allí li donaré les meves ordres.

Moisès i Josuè anaren a presentar-se a la tenda del trobament. ¹⁵ El Senyor se'ls va manifestar en una columna de núvol, que es quedà a l'entrada de la tenda. ¹⁶ El Senyor digué a Moisès:

--Quan hauràs mort i t'hauràs reunit amb els teus pares, aquest poble es prostituirà anant darrere els déus estrangers del país on ara entrarà. M'abandonarà i trencarà l'aliança que jo he fet amb ells. ¹⁷ Llavors s'encendrà contra ells la meva indignació, els abandonaré i els amagaré la meva mirada. Israel serà presa d'altres nacions i li cauran a sobre molts mals i calamitats. Aquell dia comprendrà que aquestes desgràcies li han vingut perquè jo, el seu Déu, ja no sóc enmig seu. ¹⁸ Sí, aquell dia li amagaré la meva mirada per tot el mal que haurà comès girant-se cap a altres déus.

¹⁹ »I ara escriuiu el càntic que dictaré. Ensenya'l als israelites i que l'apreguin, perquè aquest càntic em sigui un testimoni contra ells. ²⁰ Quan faré entrar aquest poble al país que vaig prometre als seus pares, un país que regalima llet i mel, menjarà fins a saciar-se, s'engreixarà i es girarà cap a altres déus per adorar-los. Em rebutjarà i trencarà la meva aliança. ²¹ Llavors, quan li cauran a sobre molts mals i calamitats, aquest càntic serà un testimoni que l'acusarà, perquè els seus descendents no l'hauran oblidat. Conec des d'ara les seves intencions, fins i tot abans de fer-lo entrar al país que li vaig prometre amb jurament.

²² Aquell dia, doncs, Moisès va escriure aquest càntic i l'ensenyà als israelites. ²³ Després el Senyor va manar a Josuè, fill de Nun:

--Sigueu ferm i decidit, perquè tu faràs entrar Israel al país que els vaig prometre. Jo seré amb tu!

²⁴ Moisès va escriure en un llibre totes les paraules d'aquesta Llei. En acabar, ²⁵ manà als levites que portaven l'arca de l'aliança del Senyor:

²⁶ --Preneu aquest llibre de la Llei i poseu-lo al costat de l'arca de l'aliança del Senyor, el vostre Déu: serà un testimoni contra tu. ²⁷ Jo conec el teu caràcter rebel: sempre vas a la teva. Si fins avui, mentre jo vivia entre vosaltres, heu estat rebels al Senyor, què passarà quan hauré mort? ²⁸ Convoqueu, doncs, aquí al meu costat tots els ancians i els capdavanters de les tribus: els vull fer sentir les paraules d'aquest càntic. Prendré el cel i la terra com a testimonis contra ells. ²⁹ Sé prou bé que després de la meva mort us pervertireu i us allunyareu del camí que us he assenyalat. I, finalment, s'abatrà sobre vosaltres la desgràcia, perquè fareu allò que ofèn el Senyor i l'indignareu amb la vostra conducta.

Càntic de Moisès

³⁰ Llavors Moisès va fer sentir íntegrament a tota l'assemblea d'Israel les paraules d'aquest càntic:

32

¹ Calleu, oh cels, que parlaré;
escolta, terra, el meu vaticini!

² La meva doctrina caurà com la pluja,
seran com rosada les meves paraules,
com el ploviscó que rega l'herba,
com un ruixat damunt els prats.

³ Doneu glòria al nostre Déu,
que ara proclamo el nom del Senyor:

⁴ «Ell és la Roca»,
el seu obrar és irrepreensible,
és sempre just el seu comportament.
És el Déu fidel, sense cap culpa,
és bo i és recte.

⁵ No se li han portat bé:
no són pas fills,
aquesta gent innoble i poc sincera!

⁶ ¿Al Senyor, el pagues així,
poble insensat i sense seny?
¿No és el pare que t'ha engendrat,
el creador que t'ha fet?

⁷ Recorda't dels temps antics,
vés pensant en cada generació;
pregunta-ho al teu pare i t'ho dirà,
fes-t'ho contar pels ancians.

⁸ Quan l'Altíssim repartia els pobles
i separava els uns dels altres
els fills d'Adam,
va establir les fronteres de cada nació
segons el nombre dels fills de Déu.

⁹ Llavors el Senyor es reservà el seu poble,
els fills de Jacob,
com a pròpia heretat.

¹⁰ El trobà en una terra despoblada,
entre els udols
i la desolació del desert.
El protegí i se n'ocupava,
el guardava
com la nineta dels seus ulls.

¹¹ Com l'àguila que desvetlla la niuada
i voleteja sobre els seus aguillons,
desplegava les ales, el prenia
i el portava sobre el seu plomatge.

¹² El Senyor tot sol el guiava,
no l'ajudaven déus estrangers.

¹³ A cavall de les altures del món,
l'alimentava amb collites dels camps,
el criava amb la mel de les roques
i amb l'oli tret de la pedra dura,

¹⁴ amb mató de vaca i llet d'ovella
i amb greix de xais i de moltons,
amb bestiar de Basan i cabrits,
acompanyats de la flor del blat;
i bevia el vi escumós, sang del raïm.

¹⁵ Jeixurun s'engreixà i tirava guitzes.
Gras, fornit i corpulent,
abandonà Déu, el seu creador,
deshonrà la Roca que el salvava.

¹⁶ Els israelites engelosien el Senyor

adorant déus estrangers,
l'irritaven amb cultes detestables,
17 amb sacrificis oferts a dimonis,
que no són déus,
a déus que no coneixien,
divinitats noves, tot just arribades,
que els vostres pares
no havien venerat.
18 Israel, oblides la Roca
que et féu néixer,
no fas cas del Déu
que t'ha donat la vida.
19 En veure això,
el Senyor se'n va cansar.
Disgustat dels seus fills i filles,
20 ell va dir: «Quan els amagui la mirada,
veuré quina serà la seva fi;
perquè són una gent perversa,
uns fills que no són de fiar.
21 M'han engelosit
adorant els qui no són déus,
m'han irritat venerant el no-res.
Per a engelosir-los, em valdré també jo
d'un poble que no és poble;
em valdré, per a irritar-los,
d'un poble sense seny.
22 El foc del meu rigor ja crema
i abrusarà fins al país dels morts,
devorant la terra i les seves collites,
inflamant
els fonaments de les muntanyes.
23 Apilaré desgràcies damunt d'ells,
gastaré contra ells les meves fletxes:
24 fam que extenua, febres que abaten
i epidèmies malignes;
atiaré contra ells els ullals de les feres,
el verí de les serps
que s'esmunyen per la pols.
25 Pels carrers,
l'espasa els prendrà els fills,
i dintre casa es moriran d'esglai,
tant els joves com les noies,
tant els vells com els nadons.
26 »Jo em deia: "No en deixaré rastre,
ningú no guardarà el seu record."
27 Però no vull que l'enemic m'ofengui,
que els seus contraris
s'enganyin ells mateixos
pensant: "Que en som, de poderosos!
Tot això no és pas obra del Senyor!"
28 Aquest poble d'Israel
ha perdut el seny,
no té gens d'enteniment.
29 Si fos intel·ligent, ho comprendria,
endevinaria el sentit del seu destí:
30 com és que un de sol n'empaita mil

o que dos en fan fugir deu mil?
És que la seva Roca els ha venut,
el Senyor els posa en mans d'ells.
31 Però no és com la nostra,
la roca d'ells,
prou que ho saben els nostres enemics!
32 »El cep que els preparo
és cep de Sodoma,
collit a les feixes de Gomorra:
té els raïms verinosos, amargants,
33 i fa un vi com el verí de les serps,
com el verí mortal dels escurçons.
34 Això els tinc preparat a casa meva,
els ho he reservat en el meu celler.
35 A mi em toca de passar comptes
i pagar,
en el moment
que els seus peus rrelliscaran.»
El dia del desastre és imminent,
s'acosta de pressa la seva hora.
36 El Senyor farà justícia al seu poble,
s'apiadarà dels seus servidors,
quan veurà que han perdut les forces
i no queden ni infants ni adults.
37 I dirà:
«On són els déus dels estrangers?
On és la roca on cercaven refugi?
38 ¿No se us menjaven
el bo i millor dels sacrificis?
¿No se us bevien el vi de les libacions?
Que vinguin ara a defensar-vos,
que vinguin a protegir-vos!
39 Reconeixeu-ho, doncs: només jo sóc,
i no hi ha altres déus fora de mi.
Jo dono la mort o la vida,
jo fereixo i curo les ferides.
Ningú no em prendrà res de les mans.
40 Alço la mà cap al cel, i juro això
per la meva vida, que és eterna:
41 Quan esmolaré, com un llamp,
la meva espasa
i armaré les meves mans
per fer justícia,
tornaré als enemics el que es mereixen,
donaré la paga als qui m'odien.
42 S'embriagaran de sang
les meves fletxes,
s'atiparà de carn la meva espasa,
de sang dels morts i dels presoners,
de caps dels capitosts enemics.»
43 Crida de goig amb ell, oh cel,
prosterneu-vos davant d'ell
tots els déus:
farà justícia per la sang dels seus fills,
tornant als qui l'odien
el que es mereixen

i perdonant el país del seu poble.

⁴⁴ Moisès, acompanyat de Josuè, fill de Nun, va fer sentir al poble totes les paraules d'aquest càntic. ⁴⁵ Quan acabà de dir-les a tots els israelites, ⁴⁶ afegí:

--Guardeu bé en els vostres cors totes les paraules que avui he pres com a testimoni contra vosaltres. Ordeneu als vostres fills que mirin de posar en pràctica totes les paraules d'aquesta Llei. ⁴⁷ No són paraules buides, són la vostra vida: gràcies a elles viureu molts anys en el país que posseireu, un cop passat el Jordà.

Anunci de la mort de Moisès

⁴⁸ Aquell mateix dia, el Senyor digué a Moisès:

⁴⁹ --Puja en aquesta serra d'Abarim, al mont Nebó, en el territori de Moab, enfront de Jericó, i contempla el país de Canaan que jo dono en propietat als israelites. ⁵⁰ Moriràs a la muntanya on hauràs pujat i et reuniràs amb els teus, igual com Aaron va morir al mont Or per a anar a reunir-se amb els seus. ⁵¹ Tots dos vau cometre una infidelitat contra mi enmig del poble d'Israel, a les fonts de Meribà de Cadeix, al desert de Sin. Allí no reconeguéreu la meva santedat enmig d'Israel. ⁵² Per això, contemplaràs de lluny estant el país que jo dono als israelites, però no hi entraràs.

Moisès beneeix les tribus d'Israel

33

¹ Abans de morir, Moisès, l'home de Déu, va beneir així els israelites:

² --El Senyor els ha vingut del Sinaí,
ha clarejat a l'horitzó des de Seir,
ha resplendit
des de la muntanya de Paran,
ha arribat des de la cort celestial;
de la seva pròpia mà
els envia el foc d'una llei.

³ Realment tu estimes els pobles,
tens a la mà tots els seus déus.
I ells s'inclinen als teus peus
per recollir les teves instruccions.

⁴ Moisès ens ha prescrit una Llei,
donada en possessió
a l'assemblea de Jacob.

⁵ Ja va haver-hi un rei a Jeixurun,
quan es reuniren els caps del poble,
quan s'ajuntaren les tribus d'Israel.

⁶ »Que visqui la tribu de Rubèn,
que mai no desaparegui,
encara que sigui poc nombrosa.

⁷ Per a la tribu de Judà, Moisès digué:
--Escolta, Senyor, el crit de Judà
i retorna'l a la resta del seu poble.
Judà es defensarà amb les seves mans:
ajuda'l contra els seus enemics.

⁸ Per a la tribu de Leví, digué:
--Tu, Senyor, has confiat
els teus urim i tummim
a uns homes que et són fidels,
després de posar-los a prova a Massà
i discutir amb ells
a les fonts de Meribà.

⁹ Han dit al pare i a la mare:
"No sabem qui sou."

No han reconegut els seus germans
i han ignorat els seus fills,
per guardar la teva paraula
i vetllar per la teva aliança.

¹⁰ Indicarán a Jacob les teves sentències,
les teves respostes, al poble d'Israel;
cremaran ofrenes a la teva presència,
i holocaustos sobre el teu altar.

¹¹ Beneeix, Senyor, el seu coratge,
i que el seu culte et sigui plaent.
Esclafa la força dels seus adversaris;
que els seus enemics
no s'aixequin mai més.

¹² Per a la tribu de Benjamí, digué:
--Que l'estimat del Senyor
visqui confiat;
l'Altíssim l'empara tot el dia,
habita entre els seus turons.

¹³ Per a la tribu de Josep, digué:
--Que el Senyor beneeixi el seu país
amb els dons de la rosada del cel
i de les aigües abismals
de sota la terra;

¹⁴ amb els dons de les collites de l'any
i de la fruita que cada mes madura;

¹⁵ amb les primícies
dels cims primordials
i els dons de les collades eternes;

¹⁶ amb els dons de la terra
i de tot el que hi viu
i el favor del Déu que habita al Sinai.
Que tot això coroni el cap de Josep,
el front del qui ha estat consagrat
entre els germans.

¹⁷ Honor a Josep, el primer toro nascut
del ramat del Senyor!

Té grans banyes, com de búfal,
que envesteixen alhora tots els pobles,
d'un cap a l'altre de la terra.

Una de les banyes
és la multitud d'Efraïm;
l'altra, la gentada de Manassès.

¹⁸ Per a les tribus de Zabuló i d'Issacar, digué:

--Tu, Zabuló,
alegra't de les teves campanyes,
i tu, Issacar, sota les teves tendes!

¹⁹ Convidaran a la muntanya
altres pobles,
i allà oferiran els sacrificis prescrits,
perquè exploten les riqueses dels mars
i els tresors amagats a la sorra.

²⁰ Per a la tribu de Gad, digué:

--Beneït sigui el Senyor,
que dóna a Gad un extens territori!
Gad s'estira com un lleó
i esquartera cap i potes.

21 S'ha escollit la millor part,
la part que correspon al comandant,
quan s'han reunit els caps del poble.
Ha complert

els justos determinis del Senyor,
les seves decisions a favor d'Israel.

22 Per a la tribu de Dan, digué:

--Dan és un cadell de lleó
que es llança des de Basan.

23 Per a la tribu de Neftalí, digué:

--Sacia't, Neftalí, de favors,
deixa't omplir, que el Senyor et beneeix:
pren possessió del mar i de migjorn.

24 Per a la tribu d'Aser, digué:

--Beneït Aser entre els fills de Jacob,
predilecte entre els seus germans!
Que banyi amb oli els seus peus.

25 De ferro i de bronze

són els teus forrellats;
tota la vida mantindràs la teva força.

26 »No hi ha ningú

com el teu Déu, Jeixurun:
per auxiliar-te, cavalca dalt al cel,
ple de majestat entre els núvols.

27 És un recer, el Déu de l'antigor;
desplega aquí baix el seu poder etern.
Ell expulsa al teu davant els enemics
i t'ha manat d'exterminar-los.

28 »El poble d'Israel habita confiat;

la font de Jacob raja sense destorb
cap a una terra
de sembrats i de vinyes,
regada per la rosada del cel.

29 Feliç de tu, Israel! Qui és com tu,
poble salvat pel Senyor?

Ell et protegeix com un escut,
és l'espasa que et fa altiu.

Els teus enemics se't sotmetran,
i tu trepitjaràs els cims del seu país.

Mort de Moisès

34

¹ Moisès va pujar de les planes de Moab al mont Nebó, al cim del Pisgà, davant de Jericó, i el Senyor li va fer contemplar tot el país: la regió de Galaad fins al territori de la tribu de Dan, ² els territoris de Neftalí, d'Efraïm i de Manassès, i tot Judà fins al mar Mediterrani, ³ el Nègueb i la plana de la vall de Jericó, la ciutat de les Palmeres, fins a Sóar.

⁴ Llavors el Senyor digué a Moisès:

--Aquest és el país que vaig prometre a Abraham, a Isaac i a Jacob que donaria als seus descendents. Te l'he fet contemplar amb els teus propis ulls, però no hi entraràs.

⁵ Moisès, servent del Senyor, va morir allà, en territori de Moab, tal com el Senyor havia dit. ⁶ Va ser enterrat a la vall, en territori de Moab, davant de Betpeor; però fins al dia d'avui ningú no sap on és el seu sepulcre.

⁷ Moisès va morir a l'edat de cent vint anys. No se li havia afeblit la vista ni havia perdut les forces. ⁸ Durant trenta dies, tot el poble d'Israel va fer dol per ell a les planes de Moab.

⁹ Moisès havia imposat les mans a Josuè, fill de Nun, i aquest havia quedat ple de l'esperit de saviesa. Els israelites l'escoltaven i complien així el que el Senyor havia manat a Moisès.

¹⁰ No hi hagué mai més a Israel cap profeta com Moisès, que conegués el Senyor i el tractés cara a cara, ¹¹ cap profeta que fos enviat pel Senyor a realitzar els senyals i prodigis extraordinaris que Moisès havia fet a Egipte contra el faraó i la seva cort i contra tot el país. ¹² No hi hagué mai cap profeta que obrés amb tota la força de la seva mà les gestes esglaiadores que Moisès va fer en presència de tot el poble d'Israel.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Josué, successor de Moisès

1

¹ Després de la mort de Moisès, servent del Senyor, el Senyor es va adreçar a Josué, fill de Nun i ajudant de Moisès. Li digué:

² --Moisès, el meu servent, ja és mort. Ha arribat l'hora que tu, amb tot aquest poble, travessis el riu Jordà i entris al país que jo dono als israelites. ³ Tal com vaig prometre a Moisès, us dono tota la terra que els vostres peus trepitjaran. ⁴ El vostre territori s'estendrà des del desert fins al Líban i fins al gran riu, l'Eufrates, per tot el país dels hitites, i arribarà fins al mar Mediterrani, a ponent. ⁵ Mentre visquis, ningú no et podrà resistir, perquè jo seré amb tu tal com vaig ser amb Moisès: no et deixaré ni t'abandonaré. ⁶ Sigues ferm i decidit, perquè hauràs de portar aquest poble a prendre possessió del país que vaig prometre als seus pares. ⁷ Sigues, doncs, ben ferm i decidit, i mira de posar en pràctica tota la Llei que el meu servent Moisès et va manar, sense desviar-te'n ni a dreta ni a esquerra. Així et sortirà bé tot el que emprenguis. ⁸ Tingues sempre als llavis aquest llibre de la Llei: repassa-la de nit i de dia, per complir tot el que hi ha escrit. Així duràs a bon terme tot el que emprenguis; tot et sortirà bé. ⁹ T'ho repeteixo: sigues ferm i decidit, no tinguis por, no t'acovardeixis. Jo, el Senyor, el teu Déu, seré amb tu arreu on aniràs.

Josué prepara el pas del Jordà

¹⁰ Llavors Josué va manar als capdavanters del poble ¹¹ que passessin per tot el campament i comunicessin al poble aquesta ordre: «Prepareu-vos provisions, perquè d'aquí a tres dies travessareu el Jordà per ocupar el país que el Senyor, el vostre Déu, us dona en possessió.»

¹² Després Josué va dir als homes de les tribus de Rubèn i de Gad i de la meitat de la tribu de Manassès:

¹³ --Recordeu-vos del que us va manar Moisès, servent del Senyor, quan us va dir: "El Senyor, el vostre Déu, us fa reposar donant-vos aquesta terra ¹⁴ a la banda oriental del Jordà." Les vostres dones, les vostres criatures i els vostres ramats poden quedar-se al territori que Moisès us va donar aquí, a l'est del riu Jordà; però vosaltres, tots els qui sou aptes per a la guerra, el travessareu, armats, davant els vostres germans. Ajudeu-los ¹⁵ fins que el Senyor, el vostre Déu, els concedeixi el repòs, com ho ha fet amb vosaltres, un cop hagin pres possessió, també ells, del país que els dona el Senyor, el vostre Déu. Després podreu tornar al territori que Moisès, servent del Senyor, us va assignar en aquesta banda del Jordà, i el podreu posseir.

¹⁶ Ells respongueren a Josué:

--Farem tot el que ens manes i anirem allà on diguis. ¹⁷ T'obeeirem a tu com vam obeir Moisès. Que el Senyor, el teu Déu, sigui amb tu tal com va ser amb ell. ¹⁸ El qui es revolti i no obeeixi les teves ordres serà condemnat a mort. Tu sigues ferm i decidit.

La conquesta de Canaan ([2-12](#))

Josué envia espies a Jericó

2

¹ Des de Xitim, Josué, fill de Nun, va enviar en secret dos espies perquè exploressin la ciutat de Jericó i tot el seu territori. Arribats a Jericó, van entrar a casa d'una prostituta que es deia Rahab i s'hi quedaren a dormir. ² Però algú va informar el rei de Jericó que aquella nit havien arribat espies israelites a explorar el país. ³ De seguida ell envià guardes a dir a Rahab:

--Dóna'ns els homes que han entrat a casa teva: són gent que ha vingut a explorar tot el país.

⁴ Però la dona, que ja els havia amagat, va respondre:

--És cert: se m'han presentat a casa dos homes, però no sabia d'on eren. ⁵ Han sortit al capvespre, quan estaven a punt de tancar les portes de la ciutat, i no sé pas on deuen haver anat. Si us afanyeu a perseguir-los, encara els atrapareu.

⁶ Ella, però, els havia fet pujar dalt al terrat i els havia amagat en uns munts de tija de lli que hi tenia. ⁷ Els guardes els van perseguir pel camí del Jordà, cap als guals. Un cop els perseguidors van ser fora, les portes de la ciutat

quedaren tancades.

Pacte entre Rahab i els espies

⁸ Encara no dormien els dos homes, que Rahab va pujar dalt al terrat ⁹ i els digué:

--Jo sé que el Senyor ha posat el país a les vostres mans, i tots estem esgarrifats: els habitants d'aquesta terra es fonen de por només de pensar en vosaltres. ¹⁰ Hem sentit a dir que, temps enrere, quan sortíeu d'Egipte, el Senyor va eixugar les aigües del Mar Roig perquè hi poguéssiu passar i també que heu consagrat a l'extermini Sehon i Og, els dos reis amorreus de l'altra banda del Jordà. ¹¹ Ho hem sabut i hem quedat descoratjats i sense esma per a resistir-vos, perquè el Senyor, el vostre Déu, és realment Déu dalt al cel i aquí baix a la terra. ¹² Ara, doncs, jureu-me pel Senyor que tractareu la meva família amb la mateixa benevolència amb què jo us he tractat a vosaltres. Doneu-me un senyal segur ¹³ que estalviareu el meu pare, la meva mare, els meus germans i germanes i tot el que tenen, i que no permetreu que ens matin.

¹⁴ Els dos homes li van respondre:

--Si no ens descobreixes, en responem amb la nostra pròpia vida. Quan el Senyor ens haurà donat aquest país, et tractarem lleialment i amb benevolència.

¹⁵ Llavors Rahab els va fer baixar amb una corda per la finestra, ja que la casa on vivia estava adossada a la muralla. ¹⁶ I els digué:

--Aneu a la muntanya, que no us agafin els qui us persegueixen. Amagueu-vos-hi tres dies, fins que ells tornin; després us en podreu anar segurs.

¹⁷ Els homes li van respondre:

--Nosaltres mantindrem el jurament que ens demanes, però amb aquestes condicions: ¹⁸ quan envaiem el país, lliga aquest cordó escarlata a la finestra per on ens has fet baixar i reuneix aquí, a casa teva, el pare, la mare, els germans i tota la teva família. ¹⁹ El qui surti fora de la porta de casa teva serà responsable de la seva mort; nosaltres no hi tindrem cap culpa. Però si algú ataca els qui seran amb tu a casa teva, nosaltres en serem responsables. ²⁰ Ara bé, si ens descobreixes, quedarem lliures del jurament que ens has demanat.

²¹ Ella els respongué:

--Quedem tal com heu dit.

I es va acomiadar d'ells. Així que se n'hagueren anat, ella va deixar lligat el cordó escarlata a la finestra. ²² Els dos homes van marxar cap a la muntanya i s'hi van estar tres dies amagats, esperant que tornessin a Jericó els seus perseguidors, que els havien buscat inútilment pertot arreu. ²³ Acabat van baixar de la muntanya, travessaren el Jordà i es presentaren a Josuè, fill de Nun, per explicar-li tot el que els havia passat. ²⁴ Li van dir:

--És veritat, el Senyor ens posa a les mans tot el país. Els seus habitants es fonen de por només de pensar en nosaltres.

El pas del Jordà

3

¹ Josuè va aixecar el campament de bon matí i marxà des de Xitim fins al Jordà amb tots els israelites. Allí acamparen abans de travessar el riu. ² Al cap de tres dies, els capdavanters van recórrer tot el campament

³ comunicant al poble aquesta ordre:

--Així que veureu l'arca de l'aliança del Senyor, el vostre Déu, portada pels sacerdots levites, avanceu des d'on us trobeu i seguïu-la, ⁴ però sense acostar-vos-hi. L'arca ha d'anar unes mil passes al davant vostre. Així sabreu el camí que heu de fer, ja que fins ara no hi heu passat mai.

⁵ Josuè va dir al poble:

--Purifiqueu-vos, perquè demà el Senyor farà meravelles entre vosaltres.

⁶ I als sacerdots els digué:

--Preneu l'arca de l'aliança i poseu-vos davant el poble.

Els van agafar l'arca i avançaven al davant de tots.

⁷ El Senyor va dir a Josuè:

--Des d'avui, jo et faré gran als ulls de tot Israel; així sabran que jo sóc amb tu com ho vaig ser amb Moisès. ⁸ Mana als sacerdots que porten l'arca de l'aliança que s'aturin quan arribin arran de l'aigua del Jordà.

⁹ Llavors Josuè digué als israelites:

--Acosteuvos i escolteu què diu el Senyor, el vostre Déu. ¹⁰ Ara sabreu que el Déu viu és enmig de vosaltres i que

expulsarà de davant vostre els cananeus, els hitites, els hivites, els perizites, els guirgaixites, els amorreus i els jebuseus. ¹¹ Mireu, l'arca de l'aliança del Sobirà de tota la terra us precedirà en el pas del Jordà. ¹² Escolliu-vos ara dotze homes de les tribus d'Israel, un per cada tribu. ¹³ Així que els sacerdots que porten l'arca del Senyor, el sobirà de tota la terra, posin els peus dintre el Jordà, l'aigua que baixa s'aturarà i quedarà embassada.

¹⁴ Quan el poble aixecà el campament per travessar el Jordà, els sacerdots que portaven l'arca de l'aliança anaven al davant. ¹⁵ El riu Jordà, durant el temps de la sega, inunda tota la riba, però tan bon punt els sacerdots que portaven l'arca van arribar al riu i van posar-hi els peus, ¹⁶ l'aigua que baixava s'aturà i quedà embassada fins molt lluny, fins a la vila d'Adam, que és a la vora de Saretan. Quan l'aigua que baixava cap al mar de l'Arabà, el Mar Mort, acabà d'escolar-se, el poble pogué travessar el riu enfront de Jericó. ¹⁷ Els sacerdots que portaven l'arca de l'aliança del Senyor es van aturar dins el llit eixut del Jordà fins que tothom hagué passat. I tot el poble travessà el riu per terra eixuta.

Dotze pedres commemoratives

4

¹ Quan tot el poble hagué acabat de travessar el Jordà, el Senyor digué a Josuè:

² --Escolliu dotze homes, un per cada tribu, ³ i digueu-los que cada un tregui una pedra del llit del Jordà, del mateix indret on s'havien aturat els sacerdots, i se l'emporti al lloc on acampareu aquesta nit.

⁴ Josuè va cridar els dotze israelites que havia escollit, un per cada tribu, ⁵ i els digué:

--Aneu davant l'arca del Senyor, el vostre Déu, al mig del Jordà, i carregueu-vos cada un una pedra, una per cada una de les tribus d'Israel, ⁶ per fer-ne un monument. Quan el dia de demà els vostres fills us preguntin què signifiquen per a vosaltres aquestes pedres, ⁷ els respondreu: "L'aigua del Jordà es va aturar davant l'arca de l'aliança del Senyor. Quan l'arca passava el riu, l'aigua s'aturà. Les dotze pedres en seran un memorial perpetu per al poble d'Israel."

⁸ Els homes designats van fer el que Josuè ordenava. Prengueren dotze pedres del mig del Jordà, una per cada tribu d'Israel, tal com el Senyor havia manat a Josuè, les van portar fins al lloc on havien de fer nit i les hi plantaren.

⁹ Josuè va fer erigir també dotze pedres dintre el Jordà, en el mateix lloc on s'havien aturat els sacerdots que portaven l'arca de l'aliança. Encara hi són el dia d'avui.

¹⁰ Els sacerdots que portaven l'arca es van quedar al mig del Jordà fins que es complí del tot allò que el Senyor havia manat a Josuè de dir al poble. Així Josuè va seguir les recomanacions de Moisès. Mentrestant el poble s'afanyava a travessar el riu. ¹¹ Quan tot el poble acabà de travessar, passaren els sacerdots amb l'arca del Senyor i es posaren al davant de tots. ¹² Els homes de les tribus de Rubèn i de Gad i de la meitat de la tribu de Manassès es van situar armats a l'avantguarda dels israelites, tal com Moisès els havia ordenat. ¹³ Foren quaranta mil els homes que van desfilar a la presència del Senyor cap a les planes de Jericó, a punt de combatre. ¹⁴ Aquell dia el Senyor va fer gran Josuè als ulls de tot Israel, i sempre més el van respectar com havien respectat Moisès mentre va viure.

¹⁵ El Senyor havia dit a Josuè:

¹⁶ --Ordena als sacerdots que porten l'arca de l'aliança que surtin del Jordà.

¹⁷ Josuè va donar l'ordre, ¹⁸ i tan bon punt els sacerdots que duïen l'arca van sortir del Jordà i trepitjaren la terra seca, les aigües del Jordà tornaren a córrer entre les ribes, igual que abans. ¹⁹ El poble va pujar des del Jordà, el dia deu del mes primer, i va acampar a Guilgal, a l'est de Jericó. ²⁰ Allà Josuè va fer erigir les dotze pedres tretes del Jordà, ²¹ i digué als israelites:

--Quan, el dia de demà, els vostres fills us preguntin què signifiquen aquestes pedres, ²² els ho explicareu així:

"Israel va travessar el Jordà per terra eixuta. ²³ El Senyor, el vostre Déu, va eixugar davant vostre les aigües del riu fins que poguéreu passar, com en altre temps havia eixugat les del Mar Roig fins que nosaltres poguérem passar.

²⁴ El Senyor ho va fer així perquè tots els pobles de la terra sàpiguen com n'és, de poderosa, la seva mà i vosaltres reverenciieu sempre el Senyor, el vostre Déu."

5

¹ Els reis amorreus que vivien a l'oest del Jordà i tots els reis cananeus que habitaven vora el mar Mediterrani sentiren a dir el que el Senyor havia fet. Quan van saber que havia eixugat les aigües del Jordà perquè passessin

els israelites, quedaren descoratjats i no se sentien amb esma per a resistir-los.

Circumcisió a Guilgal

² En aquell temps, el Senyor va dir a Josuè:

--Fes-te ganivets de sílex i circumcida la nova generació d'israelites.

³ Josuè va fer tallar ganivets de sílex i circumcidà els israelites en el tossal de la Circumcisió. ⁴ Els va circumcidar per aquesta raó: tots els homes en edat de combatre que havien sortit d'Egipte, havien mort pel camí, al desert; ⁵ tots ells havien estat circumcidats. Però els qui van néixer pel camí, al desert, després de la sortida d'Egipte, eren incircumcisos. ⁶ Efectivament, els israelites havien caminat quaranta anys pel desert fins que es va acabar la generació d'homes en edat de combatre que havien sortit d'Egipte i no havien obeït el Senyor. El Senyor els havia jurat que no els deixaria veure el país que havia promès als seus pares, un país que regalima llet i mel. ⁷ Ara, en comptes d'ells, el donava als seus fills. Són aquests els qui Josuè va circumcidar, ja que durant la marxa pel desert no havien estat circumcidats.

⁸ Després de la circumcisió, tots es quedaren al campament reposant fins que se'ls tancà la ferida. ⁹ Llavors el Senyor digué a Josuè:

--Avui us he tret la ignomínia d'Egipte que portàveu damunt vostre.

Per això, a aquell indret li van posar el nom de Guilgal. I encara avui porta aquest nom.

Primera Pasqua a Canaan

¹⁰ Els israelites van acampar a Guilgal i celebraren la festa de Pasqua, el vespre del dia catorze del mes, a les planes de Jericó. ¹¹ Des de l'endemà d'haver celebrat la Pasqua, van menjar el gra torrat i el pa sense llevat que havien preparat amb les collites del país. ¹² Des d'aquell matí va deixar de caure el mannà. Tot aquell any els israelites es van mantenir de les collites del país de Canaan.

Aparició a Josuè

¹³ Un dia que Josuè es trobava als voltants de Jericó, tot alçant els ulls va veure un home dret al seu davant amb l'espasa a la mà. Josuè se li va acostar i li digué:

--Ets amic o enemic?

¹⁴ Ell li va respondre:

--Jo sóc el cap de l'exèrcit del Senyor. Ara mateix he arribat.

Josuè es prosternà amb el front a terra i li digué:

--Què mana el meu senyor al seu servent?

¹⁵ El cap de l'exèrcit del Senyor li va respondre:

--Treu-te les sandàlies, que el lloc que trepitges és sagrat.

I Josuè es va descalçar.

Conquesta de Jericó

6

¹ La ciutat de Jericó estava tancada i barrada per por dels israelites. Ningú no gosava entrar ni sortir. ² El Senyor va dir a Josuè:

--Poso a les teves mans Jericó, amb el seu rei i els seus defensors. ³ Tu i els teus soldats, feu durant sis dies una volta cada dia entorn de la ciutat. ⁴ Set sacerdots aniran davant l'arca, cada un amb un corn a la mà. El setè dia feu set voltes a la ciutat, i que els sacerdots, mentrestant, toquin els corns. ⁵ Quan sentireu el toc llarg, que tot l'exèrcit llanci, ben fort, el crit de guerra. Les muralles de la ciutat es desplomaran, i tothom, des del lloc on es trobi, correrà a l'assalt de Jericó.

⁶ Josuè, fill de Nun, va cridar els sacerdots i els digué:

--Preneu l'arca de l'aliança i que set de vosaltres vagin davant l'arca del Senyor tocant els corns.

⁷ Després va donar aquesta ordre al poble:

--Aneu a fer la volta entorn de la ciutat i que els homes d'avantguarda se situïn davant l'arca del Senyor.

⁸ Tot es va fer tal com Josuè ho ordenava. Els set sacerdots que tocaven els corns davant l'arca del Senyor van posar-se en marxa. ⁹ L'avantguarda precedia els sacerdots que tocaven, i darrere l'arca seguia la rereguarda. Tots marxaven al toc dels corns. ¹⁰ Josuè havia manat al poble que guardés silenci, sense fer cap crit de guerra i sense dir paraula, fins al dia que els ordenés que llancesin el crit de guerra amb tota la força.

¹¹ Van fer, doncs, la volta a la ciutat amb l'arca del Senyor, i tots se'n tornaren al campament per fer-hi nit.

¹² L'endemà, Josuè es va alçar de bon matí. Els sacerdots agafaren l'arca del Senyor, ¹³ i els set sacerdots que tocaven els corns anaven al davant. Els homes d'avantguarda obrien la marxa, i la tancava la rereguarda, tot avançant al toc dels corns darrere l'arca del Senyor. ¹⁴ Aquell segon dia van fer també la volta a la ciutat i se'n tornaren al campament. Durant sis dies van fer el mateix. ¹⁵ El setè dia es van llevar de bon matí i van fer set vegades la volta acostumada a Jericó: fou l'únic dia que van fer set voltes a la ciutat. ¹⁶ A la setena volta, quan els sacerdots van tocar els corns, Josuè donà l'ordre:

--Llanceu el crit de guerra, que el Senyor fa caure Jericó a les vostres mans! ¹⁷ La ciutat, amb tot el que hi ha a dins, serà consagrada a l'extermini com a ofrena al Senyor, llevat de Rahab, la prostituta, i els qui són a casa seva. La deixarem amb vida perquè va amagar els nostres espies. ¹⁸ Però alerta a no tocar res consagrat a l'extermini! Si us quedàveu alguna cosa faríeu caure la desgràcia i el càstig de l'extermini sobre el nostre campament. ¹⁹ Tota la plata i l'or, tots els objectes de bronze i de ferro, els consagrarem al Senyor i els portarem al seu tresor.

²⁰ Llavors, al toc dels corns, el poble va llançar el crit de guerra amb tota la força. Les muralles es van desplomar i el poble correu a l'assalt de Jericó, cadascú des del lloc on es trobava. Així es van apoderar de la ciutat. ²¹ Tot allò que tenia vida a Jericó fou consagrat a l'extermini: homes i dones, joves i vells, vaques, ovelles i ases.

Josuè deixa amb vida Rahab

²² Josuè havia encarregat als dos espies que havien explorat Jericó que anessin a casa de la prostituta i que la traguessin d'allí amb tot el que era seu, tal com li havien jurat.

²³ Els joves espies van anar-hi i tragueren Rahab, el seu pare, la seva mare i els seus germans, amb tot el que era seu, i els instal·laren fora del campament israelita. ²⁴ Llavors el poble va calar foc a la ciutat amb tot el que hi havia a dins. Només la plata, l'or i els objectes de bronze i de ferro, els van destinar al tresor del temple del Senyor. ²⁵ Josuè va estalviar Rahab, la prostituta, amb tota la seva família i tots els seus béns, perquè havia amagat els espies encarregats d'explorar Jericó. Rahab i els seus descendents han viscut enmig del poble d'Israel fins al dia d'avui.

²⁶ En aquella ocasió, Josuè va llançar aquesta maledicció:

--Maleït sigui en nom del Senyor l'home que vulgui reconstruir aquesta ciutat! En posarà els fonaments al preu del seu primogènit, i les portes, al preu del seu fill petit!

²⁷ El Senyor era amb Josuè, i la seva fama s'escampà per tot el país.

Sacrilegi d'Acan

7

¹ Els israelites van cometre una falta greu contra l'ordre de l'extermini sagrat. Un membre de la tribu de Judà, Acan, fill de Carmí, fill de Zabdí, fill de Zèrah, es va apoderar d'alguns objectes consagrats a l'extermini. Per això el Senyor s'indignà contra Israel.

² Mentrestant, des de Jericó, Josuè havia enviat alguns homes cap a Ai, que es troba prop de Betaven, a l'est de Betel, amb l'ordre d'explorar el territori. Els exploradors hi van pujar, ³ i de retorn digueren a Josuè:

--No cal que hi vagi tot l'exèrcit; n'hi ha prou amb dos o tres mil homes per a atacar Ai. Són tan pocs que val més no fatigar inútilment les nostres tropes.

⁴ Llavors uns tres mil homes pujaren a atacar Ai, però hagueren de fugir davant el contraatac dels seus habitants, ⁵ que els van perseguir des de les portes de la ciutat, muntanya avall, fins a Xebarim. Els van causar trenta-sis baixes. En veure això, el poble es desmoralitzà.

⁶ Josuè i els ancians d'Israel es van esquinçar els vestits, es cobriren de terra el cap i van estar prosternats amb el front a terra fins al vespre, davant l'arca del Senyor. ⁷ Josuè va pregar així:

--Ah, Senyor, Déu sobirà! Per què ens has fet travessar el Jordà? ¿Per posar-nos a les mans dels amorreus i exterminar-nos? Tant de bo ens haguéssim quedat a l'altra banda del riu! ⁸ Escolta'm, Senyor. Què puc dir jo, ara que Israel ha fugit davant l'enemic? ⁹ Quan ho sàpiguen els cananeus i tota la gent d'aquest país, es giraran contra nosaltres i esborraran de la terra el nostre record. I aleshores, com t'ho faràs perquè tothom reconegui l'honor del teu nom?

¹⁰ El Senyor li va respondre:

--Aixeca't! Què hi fas, aquí, amb el front a terra? ¹¹ Els israelites han pecat. Han violat la meva aliança, l'ordre que jo els havia donat; s'han apoderat d'objectes consagrats a l'extermini, els han robat i els han camuflat entre els seus bagatges. ¹² Per això no podran resistir als seus enemics: fugiran només de veure'ls, perquè ara ells mateixos estan

condemnat a l'extermini. Jo no seré més amb vosaltres fins que fareu desaparèixer d'enmig vostre tot el que està consagrat a l'extermini. ¹³ Aixeca't! Digues al poble que es purifiqui per a demà, perquè el Senyor, Déu d'Israel, diu això als israelites: "Dins el teu campament, Israel, hi ha objectes consagrats a l'extermini. Fins que no els haureu tret fora, no podreu resistir als vostres enemics. ¹⁴ Demà al matí, presenteu-vos per tribus. La tribu que jo, el Senyor, designaré, que s'acosti per clans; i el clan que jo designaré, que s'acosti per famílies. Finalment, que s'acostin un per un els homes de la família designada. ¹⁵ A l'home trobat culpable de posseir algun objecte consagrat a l'extermini, cremeu-lo amb tots els seus béns, perquè ha violat l'aliança del Senyor i ha comès una infàmia mai vista a Israel."

¹⁶ L'endemà, de bon matí, Josuè va fer venir els israelites per tribus, i sortí designada la tribu de Judà. ¹⁷ Va fer venir després els clans de la tribu de Judà, i sortí designat el clan de Zèrah. Va fer venir les famílies del clan de Zèrah, i la sort designà la de Zabdí. ¹⁸ Va fer venir els homes de la família de Zabdí, i la sort va recaure sobre Acan, fill de Carmí, fill de Zabdí, fill de Zèrah, de la tribu de Judà. ¹⁹ Llavors Josuè li va dir:

--Fill meu, dóna glòria al Senyor, Déu d'Israel, i reconeix l'honor que li deus. Explica'm el que has fet, no m'amaguis res.

²⁰ Acan li respongué:

--És veritat, sóc jo qui ha pecat contra el Senyor, Déu d'Israel. ²¹ Vaig veure entre el botí un magnífic mantell de Xinar, dos-cents sicles de plata i un lingot d'or de vora mig quilo de pes, i, encogat, ho vaig agafar. Ho trobareu enterrat al mig de la meva tenda, amb la plata a sota de tot.

²² Josuè va manar que uns homes anessin corrents a la tenda d'Acan: van trobar-ho tot amagat allí, amb les peces de plata a sota. ²³ Ho van agafar i van portar-ho a Josuè i als israelites, que ho dipositaren davant el Senyor.

²⁴ Llavors Josuè, acompanyat de tot Israel, va endur-se Acan, besnét de Zèrah, i també la plata, el mantell i el lingot d'or, els seus fills i filles, el seu bou, el seu ase, els seus ramats, la seva tenda i tots els altres béns. Els va portar fins a la vall d'Acor. ²⁵ Josuè digué a Acan:

--Per què ens has portat la desgràcia? Que el Senyor et faci desgraciat avui mateix!

Llavors tot Israel el va apedregar. Van cremar els seus béns i els cobriren de pedres. ²⁶ El munt de pedres que hi van aixecar a sobre encara hi és avui. Per aquest fet, l'indret s'anomena vall d'Acor. Així s'apaivagà l'enuig del Senyor.

Conquesta de la ciutat d'Ai

8

¹ El Senyor va dir a Josuè:

--No tinguis por, no t'acovardeixis! Pren amb tu tot l'exèrcit i ataca la ciutat d'Ai. Poso a les teves mans el rei d'Ai i el seu poble, la seva ciutat i el seu territori. ² Tracta aquesta ciutat i el seu rei com vas tractar Jericó i el seu rei. Però aquesta vegada us podeu quedar el bestiar i la resta del botí. Para una emboscada a la ciutat pel darrere.

³ Josuè va preparar l'atac a la ciutat d'Ai amb tot el seu exèrcit. Escollí trenta mil homes valents i els envià de nit

⁴ amb aquestes ordres:

--Aneu a emboscar-vos darrere la ciutat, no gaire lluny, i estigueu a l'aguait. ⁵ Jo, per la meva banda, avançaré cap a Ai amb la tropa que m'acompanya. Així que l'enemic surti contra nosaltres, fugirem com la primera vegada. ⁶ Ells, pensant que volem tornar a fugir, es llançaran a perseguir-nos i els farem seguir lluny de la ciutat. ⁷ Llavors sortireu del vostre amagatall i us apoderareu de la ciutat: el Senyor, el vostre Déu, la posarà a les vostres mans. ⁸ Tan bon punt l'haureu presa, caleu-hi foc, tal com ha manat el Senyor. Aquestes són les meves ordres.

⁹ Josuè envià els seus homes al lloc de l'emboscada, entre Betel i Ai, a l'oest d'Ai, i ell va passar la nit amb la resta de l'exèrcit. ¹⁰ L'endemà, de bon matí, passà revista a les seves tropes i marxà contra Ai, al capdavant de tots i juntament amb els ancians d'Israel. ¹¹ Les tropes que l'acompanyaven van pujar amb ell fins a arribar davant d'Ai i acamparen al costat nord de la ciutat. Només una vall els separava d'Ai. ¹² A l'oest, entre Betel i Ai, Josuè hi havia emboscat uns cinc mil homes. ¹³ D'aquesta manera, el gros de l'exèrcit estava acampat al nord de la ciutat i la rereguarda estava emboscada a l'oest. Aquella nit, Josuè va avançar fins al mig de la vall. ¹⁴ Al matí, quan el rei d'Ai ho va veure, s'afanyà a mobilitzar tots els seus homes i sortí amb el seu exèrcit a combatre contra Israel, en direcció a l'Arabà, sense adonar-se que hi havia una emboscada contra ell darrere la ciutat. ¹⁵ Josuè i els israelites, fent veure que eren derrotats, van fugir cap al desert. ¹⁶ Tot l'exèrcit d'Ai va rebre l'ordre de perseguir-los. D'aquesta manera s'allunyà de la ciutat. ¹⁷ A Ai i a Betel no va quedar-hi cap home; tots sortiren a perseguir els israelites, deixant la ciutat sense defensa, amb les portes obertes. ¹⁸ Llavors el Senyor digué a Josuè:

--Apunta en direcció d'Ai el dard que tens a la mà, perquè jo poso la ciutat a les teves mans.

Josué va fer-ho així.

¹⁹ Tan bon punt estengué el braç, els emboscats van sortir corrents del seu amagatall i entraren a la ciutat; la van ocupar i van calar-hi foc.

²⁰ Quan els homes d'Ai es van girar enrere i veieren la fumarada que pujava cel amunt des de la seva ciutat, no van tenir esma de fugir per enlloc, perquè els israelites que corrien cap al desert, ara es giraven contra els seus perseguidors. ²¹ Josué, amb l'exèrcit d'Israel, havia vist que els emboscats s'havien apoderat de la ciutat i que en sortia fum pels quatre costats. Per això havia fet mitja volta i ara atacava els homes d'Ai. ²² Llavors els de l'emboscada van sortir de la ciutat per barrar el pas a la gent d'Ai, que es trobà entre els dos fronts d'Israel. Els israelites els van derrotar, fins a no deixar cap supervivent, ni un sol fugitiu, ²³ llevat del rei d'Ai, que fou capturat viu i portat a Josué.

²⁴ Els israelites van matar tots els homes d'Ai que havien sortit de la ciutat cap al desert per perseguir-los. Tots van morir a tall d'espasa; no en quedà ni un. Acabat els israelites se'n tornaren cap a Ai per exterminar la gent que hi quedava. ²⁵ Aquell dia va haver-hi dotze mil morts entre homes i dones: tota la població d'Ai. ²⁶ Josué va mantenir el seu dard apuntat en direcció d'Ai, fins que van ser exterminats tots els habitants d'aquella ciutat. ²⁷ Però, segons l'ordre que ell mateix havia rebut del Senyor, els israelites es quedaren el bestiar i la resta del botí. ²⁸ Josué, doncs, va incendiar Ai i la convertí en una ruïna per sempre més, en un tossal desolat, fins al dia d'avui. ²⁹ Va fer penjar el rei d'Ai en un arbre i l'hi deixà fins al vespre. A posta de sol, féu despenjar el cadàver. El van llançar a l'entrada de la ciutat i aixecaren sobre ell un gran munt de pedres que encara hi és avui.

Lectura de la Llei de Moisès

³⁰ Josué va dedicar un altar al Senyor, Déu d'Israel, a la muntanya d'Ebal. ³¹ El va construir amb pedres intactes, no treballades amb eines de ferro, tal com Moisès, servent del Senyor, havia manat als israelites. Així està escrit en el llibre de la Llei de Moisès. En aquell altar van oferir al Senyor holocaustos i sacrificis de comunió. ³² Allà mateix, Josué va fer escriure sobre unes pedres una còpia de la Llei que Moisès havia escrit en presència dels israelites.

³³ Tot el poble d'Israel amb els seus ancians, els seus capdavanters i els seus jutges, eren allà a cada banda de l'arca, en presència dels sacerdots levites que portaven l'arca de l'aliança del Senyor. Hi eren tant els immigrants estrangers com els nascuts israelites, la meitat al peu de la muntanya de Garizim i l'altra meitat al peu de la muntanya d'Ebal. Era així com Moisès, servent del Senyor, havia manat en altre temps a Josué que beneís el poble d'Israel. ³⁴ Després Josué va llegir tot el llibre de la Llei, amb les benediccions i malediccions que hi ha escrites.

³⁵ No va ometre la lectura de cap dels preceptes de Moisès; els llegí tots davant l'assemblea del poble d'Israel i davant les dones, les criatures i els estrangers que residien entre els israelites.

Aliança amb els gabaonites

9

¹ La notícia d'aquestes victòries va arribar als reis de la banda occidental del Jordà: de la Muntanya, de la Xefelà i del Litoral fins a la frontera del Líban. Arribà als reis dels hitites, dels amorreus, dels cananeus, dels perizites, dels hivites i dels jebuseus. ² Tots ells es van aliar per combatre contra Josué i els israelites.

³ Però els hivites que habitaven a Gabaon, així que van saber tot el que Josué havia fet a Jericó i a Ai, ⁴ foren més astuts. Es van disfressar, carregaren els seus ases amb alforges velles i amb bots de vi rebentats i recosits, ⁵ van calçar-se sandàlies gastades i apedaçades i es posaren uns vestits molt vells. El pa que duïen era sec i engrunat.

⁶ Es van presentar així al campament de Guilgal i digueren a Josué i als israelites:

--Venim d'un país llunyà a demanar-vos que feu una aliança amb nosaltres.

⁷ Els israelites van respondre a aquells hivites:

--I si resultés que viviu enmig nostre? Com podríem llavors pactar una aliança amb vosaltres?

⁸ Ells van declarar a Josué:

--Venim a posar-nos al teu servei.

Josué va insistir:

--Però, qui sou i d'on veniu?

⁹ Ells li respongueren:

--Nosaltres, els teus servents, venim d'un país molt llunyà, atrets per l'anomenada del Senyor, el teu Déu. Hem sentit parlar de tot el que va fer a Egipte ¹⁰ i de com va tractar els dos reis amorreus que vivien a l'altra banda del

Jordà: Sehon, rei d'Heixbon, i Og, rei de Basan, que residia a Aixtarot. ¹¹ Els ancians i tota la gent del nostre país ens van aconsellar de prendre provisions per al viatge i de venir-vos a trobar per dir-vos: "Ens posem al vostre servei i us demanem que feu una aliança amb nosaltres." ¹² Mireu el nostre pa. Era tou i calent el dia que vam preparar a casa les provisions per venir fins aquí. Ja ho veieu, ara és sec i engrunat. ¹³ Aquests bots de vi eren nous quan els vam omplir, i ara estan tots rebentats. I fixeu-vos en els nostres vestits i les nostres sandàlies, com s'han anat gastant durant aquest llarg viatge.

¹⁴ Llavors els israelites van acceptar part de les provisions dels gabaonites, sense haver consultat el Senyor.

¹⁵ Josuè va pactar amb ells un tractat de pau, i així es comprometé a respectar les seves vides. Els principals de la comunitat d'Israel ho confirmaren amb un jurament solemne.

¹⁶ Però, al cap de tres dies d'haver pactat l'aliança, els israelites es van assabentar que aquells estrangers eren, en realitat, veïns seus i que vivien enmig d'ells. ¹⁷ Llavors van aixecar el campament i, al tercer dia de camí, van arribar a les ciutats on habitava aquella gent. Eren Gabaon, Quefirà, Beerot i Quiriat-Jearim. ¹⁸ Però no els exterminaren, perquè els principals de la comunitat d'Israel els havien fet un jurament solemne pel Senyor, Déu d'Israel. Llavors el poble començà a murmurar contra els principals de la comunitat, ¹⁹ i ells van donar aquestes explicacions a tot el poble:

--Vam pronunciar un jurament solemne pel Senyor, Déu d'Israel, i ara no podem atacar aquesta gent. ²⁰ Per tant, els respectarem la vida, i així, com que no trencarem el jurament que els vam fer, no provocarem la indignació divina.

²¹ Els principals de la comunitat van dir:

--Que visquin!

D'aleshores ençà els gabaonites van viure com a llenyataires i portadors d'aigua al servei de tota la comunitat. Així ho van decidir els principals de la comunitat.

²² En efecte, Josuè havia convocat els gabaonites i els havia dit:

--Per què ens vau enganyar, dient que veníeu de molt lluny, quan, de fet, viviu enmig nostre? ²³ Des d'ara portareu aquesta maledicció: per sempre més, proveireu de llenya i d'aigua el temple del meu Déu.

²⁴ Els gabaonites li havien respost:

--Vam fer això perquè nosaltres, els teus servents, ens vam ben assabentar del que el Senyor, el teu Déu, havia dit al seu servent Moisès. Li havia promès de donar-vos el país sencer i us havia manat d'exterminar-ne tots els habitants. Temíem molt per les nostres vides. ²⁵ Però ara som a les teves mans; tracta'ns com et sembli just i correcte.

²⁶ Josuè, doncs, els va protegir perquè els israelites no els matessin, ²⁷ però d'aquell dia ençà els encarregà de proveir de llenya i d'aigua la comunitat d'Israel i l'altar del Senyor, en el lloc que el Senyor es volgués escollir.

Batalla de Gabaon

10

¹ El rei de Jerusalem, Adoní-Sèdec, va saber que Josuè havia conquerit i arrasat Ai, i que havia tractat aquesta ciutat i el seu rei igual que Jericó i el seu rei. També va sentir a dir que els habitants de Gabaon havien fet un tractat de pau amb els israelites i que ara vivien enmig d'ells. ² Gabaon era una gran ciutat, tan important com una capital reial; era més gran que Ai, i tots els seus homes eren bons soldats. Els de Jerusalem, doncs, van sentir pànic, ³ i Adoní-Sèdec envià missatgers al rei d'Hebron, Oham, al rei de Jarmut, Piram, al de Laquix, Jafia, i a Debir, rei d'Eglon. Els deia:

⁴ --Veni a ajudar-me. Ataquem els de Gabaon, que han fet un tractat de pau amb Josuè i els israelites.

⁵ Els cinc reis amorreus de Jerusalem, d'Hebron, de Jarmut, de Laquix i d'Eglon es van aliar i es presentaren amb els seus exèrcits a Gabaon; la van assetjar i atacar. ⁶ Llavors els gabaonites enviaren missatgers a Josuè, que era acampat a Guilgal, per dir-li:

--No ens deixis deseparats! Puja de pressa a salvar els teus servents. Ajuda'ns, perquè s'han aliat contra nosaltres tots els reis amorreus de la Muntanya.

⁷ Tot seguit, Josuè va pujar de Guilgal amb els seus millors guerrers i amb tot el seu exèrcit. ⁸ El Senyor li digué: --No tinguis por d'ells. Jo els poso a les teves mans. Cap d'ells no et podrà resistir.

⁹ Després d'haver caminat tota la nit des de Guilgal, Josuè va atacar els amorreus per sorpresa. ¹⁰ El Senyor va desconcertar els enemics, i els israelites els van desfer completament a Gabaon. Després els perseguiren per la baixada de Bethoron i els anaven derrotant fins a Azecà i Maquedà. ¹¹ A més, mentre fugien dels israelites, baixant de Bethoron fins a Azecà, el Senyor va fer caure damunt d'ells una pedregada terrible, de manera que en va matar

més la pedregada que l'espasa dels d'Israel.

¹² El dia que el Senyor va fer caure els amorreus davant els israelites, Josuè s'adreçà al Senyor i, en presència del poble, va cridar:

--Sol, detura't a Gabaon!

I tu, lluna, a la vall d'Aialon!

¹³ I el sol es deturà,

i la lluna es va parar,

mentre el poble castigava els enemics.

Així ho diu el Llibre del Just.

El sol es va aturar al bell mig del cel i va ajornar la seva posta tantes hores com té un dia. ¹⁴ Ni abans ni després no hi ha hagut mai un dia com aquell en què el Senyor va obeir la veu d'un home. I és que ell mateix combatia a favor d'Israel.

¹⁵ Després d'això, Josuè amb tots els israelites se'n tornà al campament de Guilgal.

Els cinc reis vençuts

¹⁶ Però els cinc reis havien fugit i s'havien amagat a la cova de Maqedà. ¹⁷ Quan van informar Josuè que els cinc reis s'havien refugiat a la cova, ¹⁸ Josuè va manar als seus homes:

--Feu rodolar unes pedres ben grosses a l'entrada de la cova i poseu-hi una guàrdia, ¹⁹ però no us hi quedeu.

Perseguiu els enemics, talleu-los la retirada i no els deixeu arribar a les seves ciutats. El Senyor, el vostre Déu, els posa a les vostres mans.

²⁰ Josuè i els israelites van derrotar completament els amorreus. Només uns quants pogueren fugir i arribar a les seves ciutats fortificades. ²¹ Tot l'exèrcit va tornar victoriós al campament que Josuè havia instal·lat a Maqedà. Ningú més no gosà ni obrir la boca contra els israelites.

²² Llavors Josuè va manar que obrissin l'entrada de la cova i que en fessin sortir aquells cinc reis. ²³ Van complir l'ordre i tragueren de la cova els reis de Jerusalem, d'Hebron, de Jarmut, de Laquix i d'Eglon. ²⁴ Quan els hagueren presentat a Josuè, aquest va convocar tots els israelites i digué als caps de les tropes que havien combatut amb ell: --Veniu, poseu el peu al coll d'aquests reis.

Els caps s'acostaren i els van posar el peu al coll. ²⁵ Josuè els va dir:

--No tingueu por ni us acovardiu! Sigueu fermes i decidits! El Senyor tractarà de la mateixa manera tots els enemics contra qui heu de combatre.

²⁶ I, havent dit això, Josuè va executar els reis i féu penjar els seus cossos en cinc arbres, i van estar-s'hi fins al vespre. ²⁷ A posta de sol, manà que els despengessin i que els llancesin a la cova on s'havien amagat. Després van tapar-ne l'entrada amb unes grans pedres, que encara hi són avui.

Josuè conquereix el sud del país

²⁸ Aquell mateix dia, Josuè va apoderar-se de Maqedà, la va passar a tall d'espasa i consagrà a l'extermini el seu rei i tots els habitants, sense deixar-hi cap supervivent. Va tractar el rei de Maqedà com havia tractat el rei de Jericó.

²⁹ Després, des de Maqedà, Josuè, amb tots els israelites, va avançar fins a Libnà i l'atacà. ³⁰ El Senyor la va fer caure en mans dels israelites, juntament amb el seu rei. Van passar tots els habitants a tall d'espasa, sense deixar-hi cap supervivent. Josuè tractà el rei de Libnà com havia tractat el rei de Jericó.

³¹ Des de Libnà, Josuè, amb tots els israelites, va avançar fins a Laquix. Van assetjar la ciutat i l'atacaren. ³² El Senyor va fer caure Laquix en mans dels israelites, el segon dia de combat. Van passar tots els habitants a tall d'espasa, sense deixar-hi cap supervivent, tal com havien fet a Libnà. ³³ Llavors Oram, rei de Guèzer, pujà a socórrer Laquix, però Josuè el va derrotar, a ell i a tot el seu exèrcit, i no deixaren cap supervivent.

³⁴ Des de Laquix, Josuè, amb tots els israelites, va arribar fins a Eglon. Van assetjar la ciutat i l'atacaren. ³⁵ Aquell mateix dia es van apoderar d'Eglon i, com Laquix, la consagraren a l'extermini passant tots els habitants a tall d'espasa.

³⁶ Des d'Eglon, Josuè, amb tots els israelites, va pujar fins a Hebron. La van atacar ³⁷ i se n'apoderaren. Van passar a tall d'espasa la ciutat, el seu rei, els pobles del voltant i tots els seus habitants, sense deixar-hi cap supervivent. Com havien fet a Eglon, consagraren a l'extermini la ciutat amb tots els seus habitants.

³⁸ Després Josuè, amb tots els israelites, se'n va anar cap a Debir i l'atacà. ³⁹ Es van apoderar de la ciutat, del seu rei i de tots els pobles del voltant, i els van passar a tall d'espasa. Consagraren a l'extermini tots els seus habitants, sense deixar-hi cap supervivent. Van tractar Debir i el seu rei com havien tractat Hebron i com havien tractat Libnà i el seu rei.

⁴⁰ Josuè va conquerir tot el país: vencé els reis de la Muntanya, del Nègueb, de la Xefelà i dels Vessants. No va

deixar-hi cap supervivent. Consagrà a l'extermini tot el que respira, tal com havia manat el Senyor, Déu d'Israel. ⁴¹ Josuè va portar les seves conquestes des de Cadeix-Barnea fins a Gaza, i per tot el territori de Goixen fins a Gabaon. ⁴² En una sola campanya, Josuè s'apoderà de tots aquests territoris i vencé els seus reis, perquè el Senyor, Déu d'Israel, combatia a favor del seu poble. ⁴³ Després Josuè, amb tots els israelites, se'n tornà al campament de Guilgal.

Batalla de Merom

11

¹ Quan Jabín, rei d'Hassor, es va assabentar de les victòries de Josuè, envià missatgers a Jobab, rei de Maron, i també al rei de Ximon, al rei d'Acxaf, ² i als reis que dominaven la regió muntanyosa del nord, l'Arabà al sud del llac de Genesaret, i la Xefelà i les costes de Dor a l'oest. ³ Va establir contactes amb els cananeus de llevant i de ponent, amb els amorreus, els hitites, els perizites, els jebuseus de la Muntanya i els hivites que habitaven al peu de l'Hermon, a la regió de Mispà. ⁴ Aquests reis es mobilitzaren amb totes les seves tropes, un exèrcit tan nombrós com la sorra de la vora de la mar, amb molts carros i cavalls. ⁵ Tots ells es van aliar i anaren a acampar plegats vora les aigües de Merom, decidits a atacar els israelites.

⁶ El Senyor digué a Josuè:

--No tinguis por d'ells. Demà, en aquesta mateixa hora, els faré caure tots davant d'Israel. Tallaràs els braons dels seus cavalls i cremaràs els seus carros de guerra.

⁷ Josuè i tot el seu exèrcit es van llançar per sorpresa damunt els enemics vora les aigües de Merom. ⁸ El Senyor els va fer caure en mans dels israelites, que els van derrotar i perseguir fins a Sidó la Gran, fins a Misrefot-Maim i, a l'est, fins a la vall de Mispà. La desfeta va ser tan gran que no hi deixaren cap supervivent. ⁹ Josuè va fer tal com el Senyor li havia ordenat: va tallar els braons dels cavalls de l'enemic i va cremar els seus carros de guerra.

Conquesta d'Hassor

¹⁰ Tornant de la batalla, Josuè es va apoderar d'Hassor, que antigament havia estat la capital de tots aquells reialmes. Va executar el seu rei ¹¹ i consagrà a l'extermini tots els seus habitants passant-los a tall d'espasa. No en va deixar cap de viu, i calà foc a la ciutat. ¹² Josuè s'apoderà de tots aquells reis i de totes les seves ciutats, i els consagrà tots a l'extermini, els reis i els habitants, passant-los a tall d'espasa, tal com havia manat Moisès, servent del Senyor. ¹³ Però Israel no va calar foc a cap de les ciutats edificades sobre els turons: Josuè només va fer incendiar Hassor. ¹⁴ Els israelites es repartiren el botí i el bestiar d'aquelles ciutats. Van passar, però, a tall d'espasa els seus habitants, fins a exterminar-los. No van deixar-hi cap supervivent. ¹⁵ Tal com el Senyor ho havia manat al seu servent Moisès, aquest ho va manar a Josuè, que va complir-ho tot exactament.

Josuè acaba de conquerir el país

¹⁶ Josuè, doncs, va conquerir tot el país: la Muntanya, tot el Nègueb, la regió de Goixen, la Xefelà, l'Arabà i les muntanyes d'Israel amb les seves planes. ¹⁷ Des del Mont Pelat, que s'aixeca prop de Seïr, fins a Baal-Gad, a la gran vall del Líban, al peu de l'Hermon, va capturar i executar tots els reis d'aquells territoris. ¹⁸ A Josuè, la guerra contra tots aquests reis li va costar molt de temps, ¹⁹ perquè no hi hagué cap ciutat que fes un tractat de pau amb Israel, tret dels hivites que habitaven a Gabaon; per això, totes les altres ciutats hagueren de ser conquerides militarment. ²⁰ El Senyor havia decidit que els seus habitants endurissin el cor i fessin la guerra contra Israel. Així, sense clemència, havien de ser consagrades a l'extermini, tal com el Senyor havia manat a Moisès.

²¹ En aquella mateixa època, Josuè va destruir els anaquites que habitaven a la Muntanya, a Hebron, a Debir, a Anab, tota la regió muntanyosa de Judà i d'Israel. Josuè els consagrà a l'extermini, amb les seves ciutats. ²² No van quedar anaquites en tot el país d'Israel. Només en van quedar uns quants a Gaza, a Gat i a Asdod. ²³ Tal com el Senyor havia dit a Moisès, Josuè va conquerir tot el país i el donà a Israel en heretat repartint-lo entre les tribus. Llavors el país va reposar de la guerra.

Llista dels reis de la Transjordània vençuts

12

¹ Els israelites van derrotar els reis de la banda oriental del Jordà i van conquerir els seus territoris, des del torrent d'Arnon fins a la muntanya de l'Hermon, i tota la plana oriental de l'Arabà. Els reis i els territoris són aquests:
² primer de tot, Sehon, rei dels amorreus, que regnava a Heixbon. Dominava des d'Aroer, que és a la vora del torrent d'Arnon, al fons de la vall de l'Arnon, i la meitat del territori de Galaad, fins al riu Jaboc, que fa de frontera amb el país dels ammonites; ³ també estenia el seu domini per l'Arabà, des de la riba oriental del llac de Genesaret, fins a la riba oriental del mar de l'Arabà, o Mar Mort, en direcció de Betaieiximot, i, al sud, per la regió que hi ha al peu dels vessants del mont Pisgà. ⁴ L'altre rei era Og, que regnava a Basan i que era un dels darrers rafaïtes; residia a Aixtarot i a Edref. ⁵ Els seus dominis comprenien la muntanya de l'Hermon, Salcà i tot Basan, fins a la frontera dels gueixurites i dels maacatites, i la meitat del territori de Galaad, que era fronterer amb Sehon, rei d'Heixbon. ⁶ Moisès, servent del Senyor, i els israelites, havien derrotat aquells dos reis, i Moisès, servent del Senyor, havia donat possessió dels seus territoris a les tribus de Rubèn i de Gad i a la meitat de la tribu de Manassès.

Llista dels reis de la Cisjordània vençuts

⁷ Aquests són els reis de la banda occidental del Jordà que Josuè i els israelites van derrotar, des de Baal-Gad, a la gran vall del Líban, fins al Mont Pelat, que s'aixeca prop de Seïr. Josuè va donar possessió d'aquests territoris als israelites, perquè els repartissin entre les tribus. ⁸ Els territoris són: la Muntanya, la Xefelà, l'Arabà, els Vessants, el Desert i el Nègueb. Són els territoris on vivien els hitites, els amorreus, els cananeus, els perizites, els hivites i els jebuseus. ⁹ Els reis vençuts eren els de les ciutats següents: Jericó, Ai, que és a prop de Betel, ¹⁰ Jerusalem, Hebron, ¹¹ Jarmut, Laquix, ¹² Eglon, Guèzer, ¹³ Debir, Guèder, ¹⁴ Hormà, Arad, ¹⁵ Libnà, Adul-lam, ¹⁶ Maquedà, Betel, ¹⁷ Tapúah, Héfer, ¹⁸ Afec, Saron, ¹⁹ Hassor, ²⁰ Ximon, Maron, Acxaf, ²¹ Tanac, Meguidó, ²² Quèdeix, Jocneam del Carmel, ²³ Dor, en el litoral de Dor, Goïm de Galilea ²⁴ i Tirsà. En total, trenta-un reis.
Repartició de la terra promesa ([13-21](#))

Territoris encara per conquerir a l'oest del Jordà

13

¹ Josuè ja era vell, carregat d'anys, quan el Senyor li va dir:

--La teva edat és avançada i encara queda molta terra per conquerir: ² tots els territoris dels filisteus i dels gueixurites. ³ És la regió considerada com a cananea, que s'estén des del torrent de Xihor, que toca a Egipte, fins al terme d'Ecron, al nord. En aquesta regió hi ha els cinc principats filisteus, que tenen per capitals Gaza, Asdod, Ascaló, Gat i Ecron; en canvi, el territori dels avites ⁴ és al sud. Caldrà conquerir també tot el país cananeu, des d'Arà, que és dels sidonis, fins a Afec i fins a la frontera dels amorreus. ⁵ També la regió de Biblos i tot el Líban oriental, des de Baal-Gad, al peu de la muntanya de l'Hermon, fins a Lebó-Hamat, ⁶ totes les poblacions de les muntanyes, des del Líban fins a Misrefot-Maim, és a dir, tots els sidonis. Jo els desposseiré davant els israelites. Quant a tu, no has de fer més que repartir entre els israelites la possessió d'aquests territoris, tal com et vaig manar. ⁷ Ara, doncs, és el moment en què has de dividir aquest país entre les nou tribus i la meitat de la tribu de Manassès.

Territoris conquerits de la Transjordània

⁸ L'altra meitat de la tribu de Manassès i les tribus de Rubèn i de Gad ja havien rebut la seva heretat a la banda oriental del Jordà. Moisès, servent del Senyor, els l'havia assignada. ⁹ Els seus territoris s'estenien des d'Aroer, que és a la vora del torrent d'Arnon, amb la ciutat que hi ha al fons de la vall, per tot l'altiplà, des de Medebà fins a Dibon, ¹⁰ per totes les ciutats de Sehon, rei dels amorreus, que havia regnat a Heixbon, fins a la frontera dels ammonites. ¹¹ També són territoris seus Galaad, amb el territori dels gueixurites i dels maacatites, tota la muntanya de l'Hermon i tot Basan fins a Salcà. ¹² Basan era el reialme d'Og, que havia regnat a Aixtarot i a Edref, i era un dels darrers rafaïtes, als quals Moisès havia vençut i desposseït. ¹³ Tanmateix, els israelites no pogueren expulsar ni els gueixurites ni els maacatites, de manera que viuen encara avui enmig d'Israel. ¹⁴ A la tribu de Leví, Moisès no li va assignar cap heretat: els sacrificis oferts al Senyor, Déu d'Israel, són la seva heretat, com el Senyor havia prescrit. ¹⁵ Moisès va assignar als clans de la tribu de Rubèn l'heretat ¹⁶ que s'estenia des d'Aroer, que és a la vora del torrent d'Arnon, amb la ciutat que hi ha al fons de la vall. Comprenia tot el pla de Medebà, ¹⁷ Heixbon i totes les ciutats de l'altiplà: Dibon, Bamot-Baal, Betbaal-Meon, ¹⁸ Jahas, Quedemot, Mefàat, ¹⁹ Quiriataim, Sibmà i Sèret-Aixàhar, sobre la muntanya que domina la vall; ²⁰ Betpeor, i els vessants del mont Pisgà i Betaieiximot.

²¹ Comprenia, doncs, totes les ciutats de l'altiplà i el reialme sencer de Sehon, rei dels amorreus, que havia regnat a Heixbon, i que Moisès havia derrotat, juntament amb els cabdills madianites Eví, Rèquem, Sur, Hur i Reba, vassalls de Sehon, que habitaven en aquell país. ²² Junt amb tots aquests, els israelites van matar Balaam, fill de Beor, l'endeví. ²³ El Jordà i la seva ribera feia de frontera del territori dels rubenites. Aquesta va ser l'heretat assignada als clans de Rubèn, amb les seves ciutats i pobles.

²⁴ També a la tribu de Gad, als gadites, Moisès els havia assignat una heretat repartida entre els seus clans. ²⁵ El seu territori comprenia Jazer i totes les ciutats de Galaad, la meitat del país dels ammonites fins a Aroer, que es troba enfront de Rabà; ²⁶ i s'estenia des d'Heixbon fins a Ramat-Amispè i Betonim, i des de Mahanaim fins al terme de Lidebor. ²⁷ A la vall del Jordà, passava per Betaram, Betnimrà, Sucot i Safon, poblacions del reialme de Sehon, que havia regnat a Heixbon. Aquest territori estava situat a l'est del Jordà, que li feia de frontera fins al llac de Genesaret. ²⁸ Aquesta va ser l'heretat assignada als clans de Gad, amb les seves ciutats i pobles.

²⁹ Moisès havia assignat també una heretat als clans de la meitat de la tribu de Manassès. ³⁰ Aquesta heretat arribava fins a Mahanaim i comprenia tot Basan, el reialme sencer d'Og, rei de Basan, i els seixanta Poblets de Jaïr, que es troben en aquest territori. ³¹ A més, la meitat de Galaad, amb Aixtarot i Edrefí, ciutats del reialme d'Og, rei de Basan, van tocar a la meitat dels clans descendents de Maquir, fill de Manassès.

³² Aquests són els territoris que Moisès va repartir en herència, quan es trobava a les planes de Moab, a la banda oriental del Jordà, a l'est de Jericó. ³³ Tanmateix, a la tribu de Leví, Moisès no va assignar-li cap heretat. La seva heretat és el Senyor, Déu d'Israel, tal com ell els havia dit.

Territoris conquerits de la Cisjordània

14

¹ Aquests són els territoris que els israelites van rebre en herència al país de Canaan. El sacerdot Eleazar, Josuè, fill de Nun, i els caps de llinatge de les diverses tribus d'Israel els van repartir entre els israelites. ² Tal com el Senyor havia manat a Moisès, van repartir els territoris tirant les sorts entre les nou tribus i la meitat de la tribu de Manassès que encara no en tenien. ³ Moisès ja havia assignat, a la banda oriental del Jordà, l'heretat de dues tribus i l'altra meitat de la tribu de Manassès. Pel que fa als levites, encara no havien rebut cap territori entre les altres tribus. ⁴ Els descendents de Josep formaven dues tribus: la de Manassès i la d'Efraïm. Els levites, per la seva part, van rebre únicament ciutats on habitar, amb pasturatges per als ramats i el bestiar. ⁵ D'aquesta manera els israelites van repartir el país, sempre d'acord amb l'ordre que el Senyor havia donat a Moisès.

La part de Caleb

⁶ Un dia, alguns de la tribu de Judà anaren a Guilgal a trobar Josuè. Caleb, fill de Jefunnè, del clan de Quenaz, li digué:

--Tu saps prou bé què va dir el Senyor a Moisès, l'home de Déu, referent a tu i a mi, quan érem a Cadeix-Barnea.

⁷ Jo tenia quaranta anys quan Moisès, servent del Senyor, m'envià des de Cadeix-Barnea a explorar aquest país.

Quan vaig tornar, el vaig informar amb tota sinceritat. ⁸ Però els germans que m'havien acompanyat van desmoralitzar el poble, mentre que jo em mantenia fidel al Senyor, el meu Déu. ⁹ Aquell dia, Moisès em va jurar que la terra que havien trepitjat els meus peus seria la meva heretat i la dels meus descendents per sempre, perquè m'havia mantingut fidel al Senyor, el meu Déu. ¹⁰ Ja fa quaranta-cinc anys que el Senyor va dir això a Moisès, quan Israel feia camí pel desert, i el Senyor m'ha conservat la vida, tal com va prometre. Ara ja he complert vuitanta-cinc anys, ¹¹ però encara em sento tan fort com quan Moisès m'encarregà aquella missió, prou fort per a anar a la guerra i combatre. ¹² Ara, doncs, dóna'm aquella muntanya que aleshores em va prometre el Senyor. Tu mateix vas sentir aleshores que allà hi habiten els anaquites en ciutats grans i fortificades. Tant de bo que el Senyor estigui amb mi, i jo aconseguixi d'expulsar-los, tal com ell va dir.

¹³ Llavors Josuè va beneir Caleb, fill de Jefunnè, i li donà Hebron en herència. ¹⁴ Per això Hebron pertany, encara avui, als descendents de Caleb, fill de Jefunnè, el quenizita, perquè Caleb s'havia mantingut fidel al Senyor, Déu d'Israel. ¹⁵ Antigament Hebron s'anomenava Quiriat-Arbà (que vol dir «ciutat d'Arbà»): Arbà va ser el més famós dels anaquites.

Finalment el país va reposar de la guerra.

Territori assignat a Judà

¹ El territori assignat per sorts als clans de la tribu de Judà s'estenia fins a la frontera d'Edom, al desert de Sin, cap al Nègueb, en direcció a Teman. ² La seva frontera sud començava a l'extrem meridional del Mar Mort, a la llengua de terra que mira al Nègueb; ³ després es dirigia cap al sud, seguia per la pujada d'Acraim, travessava Sin i tornava a pujar en direcció al sud de Cadeix-Barnea; després passava per Hesron, pujava cap a Adar i vorejava Carcà. ⁴ Seguia per Asmon i anava a parar al torrent d'Egipte i s'acabava al mar. Aquesta era la frontera meridional de Judà.

⁵ A llevant, la frontera era el Mar Mort fins a la desembocadura del Jordà. La frontera nord començava a la desembocadura del Jordà ⁶ i pujava a Bethoglà, passant pel nord de Betaarabà. Després continuava fins a la roca de Bóhan, nom d'un dels fills de Rubèn; ⁷ pujava cap a Debir, passant per la vall d'Acor, i després, més cap al nord, girava en direcció a Guilgal, enfront de la pujada d'Adummim, que es troba al sud del torrent. Després passava vora les aigües d'Enxèmeix i anava a parar a la font de Roguel. ⁸ D'allà pujava per la vall de Benhinom, pel vessant sud del territori dels jebuseus, on es troba Jerusalem; després pujava cap al cim de la muntanya, enfront de la vall d'Hinnom, a ponent, i arribava, pel nord, fins a la vall dels Rafaïtes. ⁹ Des d'aquell cim, la frontera girava cap a les fonts de les aigües de Neftóah, anava a parar a l'ím, a la muntanya d'Efron, i s'allargava fins a Baalà, anomenada també Quiriat-Jearim. ¹⁰ Llavors la frontera es desviava a l'oest de Baalà, cap a la muntanya de Seïr, passava pel vessant nord de la muntanya de Jearim, o mont Quessalon, tornava a baixar cap a Bet-Xèmeix i travessava Timnà. ¹¹ Seguia cap al vessant nord d'Ecron, girava cap a Xicaron, passava per la muntanya de Baalà i sortia a Jabneel per a desembocar al mar. ¹² El mar Mediterrani era la frontera de ponent. Aquests van ser els límits del territori assignat als clans de la tribu de Judà.

Caleb i Otniel

¹³ Caleb, fill de Jefunnè, va rebre una part del territori de Judà, tal com el Senyor havia ordenat a Josuè. La part que va rebre fou Quiriat-Arbà (que vol dir «ciutat d'Arbà»). Aquest és el nom de l'avantpassat dels anaquites. La ciutat ara s'anomena Hebron. ¹⁴ Caleb en va fer fora els tres clans d'Anac: el de Xeixai, el d'Ahiman i el de Talmi. ¹⁵ Des d'Hebron, marxà contra els habitants de Debir, que aleshores s'anomenava Quiriat-Séfer. ¹⁶ Caleb va prometre que donaria la seva filla Acsà per muller a qui conquerís Quiriat-Séfer. ¹⁷ Otniel, fill de Quenaz, germà de Caleb, la va conquerir, i Caleb li donà la seva filla Acsà. ¹⁸ El dia que Acsà entrava com a esposa a casa d'Otniel, ella va proposar al seu marit de demanar un terreny a Caleb, el seu pare. Acsà va començar d'amoïnar Caleb de l'ase estant, i ell li va dir:

--Què vols, ara?

¹⁹ Ella respongué:

--Fes-me un favor. Ja que m'has donat unes terres de secà, dóna'm també alguna font d'aigua.

Caleb li va donar la font de dalt i la font de baix.

Poblacions de Judà

²⁰ Aquesta va ser l'heretat dels clans de la tribu de Judà.

²¹ Les ciutats situades a la part meridional del territori de Judà, al Nègueb, en direcció a la frontera d'Edom, eren: Cabseel, Éder, Jagur, ²² Quinà, Dimonà, Aruedà, ²³ Quèdeix, Hassor, Itnan, ²⁴ Zif, Tèlem, Bealot, ²⁵ Hassor-Hadatà, Queriot-Hesron, anomenada també Hassor, ²⁶ Amam, Xemà, Moladà, ²⁷ Hassar-Gadà, Heixmon, Betpèlet, ²⁸ Hassar-Xual, Beerxeba, Biziotià, ²⁹ Baalà, l'ím, Èsem, ³⁰ Eltolad, Quessil, Hormà, ³¹ Siclag, Madmannà, Sansannà, ³² Lebaot, Xilhim i Enrimmon. En total, vint-i-nou ciutats amb els pobles del voltant.

³³ Les ciutats de la Xefelà eren Eixtaol, Sorà, Aixnà, ³⁴ Zanoàh, Engannim, Tapúah, Enam, ³⁵ Jarmut, Adul-lam, Socó, Azecà, ³⁶ Xaaraim, Aditaim, Guederà i Guederotaim: catorze ciutats amb els pobles del voltant. ³⁷ A més, Senan, Hadaixà, Migdal-Gad, ³⁸ Dilan, Mispè, Jocteel, ³⁹ Laquix, Boscat, Eglon, ⁴⁰ Cabon, Lahmàs, Quitlix, ⁴¹ Guederot, Betdagon, Naamà i Maquedà: setze ciutats amb els pobles del voltant. ⁴² També Libnà, Èter, Aixan, ⁴³ Iftah, Aixnà, Nessib, ⁴⁴ Queilà, Aczib i Mareixà: nou ciutats amb els pobles del voltant. ⁴⁵ Finalment, Ecron amb els seus pobles i rodalies; ⁴⁶ totes les ciutats, amb els pobles del voltant, situades al territori d'Asdod, entre Ecron i el mar Mediterrani, ⁴⁷ i Asdod i Gaza amb els seus pobles i rodalies, fins al torrent d'Egipte. El mar Mediterrani amb el seu litoral feia de frontera a ponent.

⁴⁸ Les ciutats de la Muntanya eren Xamir, Jatir, Socó, ⁴⁹ Dannà, Quiriat-Sannà, anomenada també Debir, ⁵⁰ Anab, Eixtemoa, Anim, ⁵¹ Goixen, Holon i Guiló: onze ciutats amb els pobles del voltant. ⁵² A més, Arab, Rumà, Eixan, ⁵³ Jànum, Bet-Tapúah, Afecà, ⁵⁴ Humtà, Quiriat-Arbà, anomenada també Hebron, i Sior: nou ciutats amb els pobles

del voltant. ⁵⁵ També Maon, Carmel, Zif, Jutà, ⁵⁶ Jizreel, Jorqueam, Zanóah, ⁵⁷ Cain, Guibà i Timnà: deu ciutats amb els pobles del voltant. ⁵⁸ I Halhul, Betsur, Guedor, ⁵⁹ Maarat, Betanot i Eltecon: sis ciutats amb els pobles del voltant. Finalment, Tecoa, Efrata, anomenada també Betlem, Peor, Etam, Culon, Tatam, Sores, Quèrem, Gal·lim, Bèter, Manàhat: onze ciutats amb els pobles del voltant; ⁶⁰ i encara Quiriat-Baal, anomenada altrament Quiriat-Jearim, i Rabà: dues ciutats amb els pobles del voltant.

⁶¹ Les ciutats situades al Desert eren Betaarabà, Midín, Secacà, ⁶² Nibxan, Irammèlah i Enguedí: sis ciutats amb els pobles del seu voltant.

⁶³ Però els descendents de Judà no van poder fer fora els jebuseus que habitaven a Jerusalem; per això han continuat vivint a Jerusalem entre els descendents de Judà fins al dia d'avui.

Tribu de Josep

16

¹ El territori assignat per sorts als descendents de Josep començava, en el Jordà, a l'altura de Jericó, a l'est de les aigües de Jericó. Des de Jericó, travessava el desert i pujava cap a la muntanya de Betel. ² Des d'allà, en direcció a Luz, passava per Atarot, on viuen els arquites. ³ Després baixava per la banda de ponent cap al territori dels jafletites, fins a la frontera de Bethoron de Baix i fins a Guèzer, i s'acabava al mar. ⁴ Aquesta va ser l'heretat que es repartiren Manassès i Efraïm, fills de Josep.

Territori assignat a Efraïm

⁵ El territori dels clans de la tribu d'Efraïm va ser aquest: la frontera començava a Atrot-Adar, a llevant, anava fins a Bethoron de Dalt ⁶ i arribava fins al mar Mediterrani. Seguia cap al nord, i a Micmetat es decantava cap a l'est, cap a Taanat-Siló, i continuava a llevant en direcció a Janóah. ⁷ Des d'allà, baixava cap a Atarot i Naarà, arribava a Jericó i anava a parar al Jordà. ⁸ Des de Tapúah, la frontera seguia cap a l'oest, pel torrent de Canà, i s'acabava al mar. Aquesta va ser l'heretat dels clans de la tribu d'Efraïm, ⁹ a més d'algunes ciutats disperses dins l'heretat de la tribu de Manassès, que pertanyien també als descendents d'Efraïm: les ciutats i els pobles del voltant. ¹⁰ Tanmateix, els efraïmites no pogueren expulsar els cananeus de Guèzer. Aquests han continuat vivint entre els efraïmites fins al dia d'avui, però sotmesos a prestacions forçoses.

Territori assignat a Manassès

17

¹ El territori assignat per sorts a la tribu de Manassès, el primogènit de Josep, va ser aquest: a Maquir, el primogènit de Manassès i pare de Galaad, que era guerrer, li van tocar Galaad i Basan. ² També als altres clans descendents de Manassès els va tocar un territori. Aquests clans eren el d'Abièzer, el d'Hélec, el d'Asriel, el de Xèquem, el d'Héfer i el de Xemidà, és a dir, els descendents de Manassès, fill de Josep.

³ Selofhad, fill d'Héfer i nét de Galaad, que era fill de Maquir i nét de Manassès, no va tenir fills, sinó tan sols filles. Aquestes es deien Mahlà, Noà, Hoglà, Milcà i Tirsà. ⁴ Un dia es van presentar al sacerdot Eleazar, a Josuè, fill de Nun, i als principals del poble, tot reclamant:

--El Senyor va manar a Moisès de donar-nos una heretat entre els nostres germans.

Llavors, complint l'ordre del Senyor, els van assignar una heretat entre els seus germans. ⁵ Així, a la tribu de Manassès li van assignar deu parts més de territori, a més de Galaad i de Basan, regions situades a l'est del Jordà, ⁶ ja que les filles de Manassès van rebre una heretat entre els seus germans. I la regió de Galaad fou per als altres descendents de Manassès.

⁷ La frontera de Manassès anava des d'Aixer a Micmetat, enfront de Siquem, i seguia cap al sud a Jaixib-Entapúah.

⁸ El territori de Tapúah pertanyia a Manassès, però la ciutat de Tapúah, situada a la mateixa frontera, era d'Efraïm.

⁹ Després la frontera baixava fins a tocar el torrent de Canà, al sud d'aquest torrent. Les ciutats situades al sud del torrent pertanyien a Efraïm, si bé es trobaven enmig de Manassès. La frontera de Manassès passava pel nord del torrent abans d'anar a parar al mar. ¹⁰ La tribu d'Efraïm s'estenia cap al sud, i la de Manassès cap al nord. El mar Mediterrani n'era la frontera occidental. La tribu de Manassès limitava al nord amb la d'Aser, i a l'est amb la d'Issacar. ¹¹ En els territoris d'Issacar i d'Aser, la tribu de Manassès va rebre Bet-Xean i Ibleam, amb la seva rodalia;

igual que Dor, Endor, Tanac i Meguidó, amb la seva rodalia i els seus habitants. La comarca de Dor és la tercera.

¹² Tanmateix, la tribu de Manassès no pogué expulsar els habitants d'aquestes ciutats; per això els cananeus continuaren vivint en aquell territori. ¹³ Fins i tot quan els israelites van arribar a ser més forts, van sotmetre els cananeus a prestacions forçoses, però no pogueren expulsar-los.

¹⁴ Els descendents de Josep van reclamar a Josuè:

--Per què ens has donat per herència una sola part del país, a nosaltres que el Senyor ha beneït i ha fet un poble tan nombrós?

¹⁵ Josuè respongué:

--Si sou tants que ja no cabeu a les muntanyes d'Efraïm, pugeu als boscos i conreeu per a vosaltres una part dels territoris dels perizites i dels rafaïtes.

¹⁶ Els descendents de Josep van replicar:

--No en tenim prou, amb la muntanya. A més, tots els cananeus que viuen a la plana tenen carros de guerra, tant els de Bet-Xean i la seva rodalia com els de la vall de Jizreel.

¹⁷ Llavors Josuè va dir a les tribus d'Efraïm i de Manassès, descendents de Josep:

--Sou molts i molt forts. No en teniu prou, amb una sola part del país. ¹⁸ La regió muntanyosa, coberta de boscos, serà vostra: taleu-la i conreeu-la. Llavors us fareu vostres els accessos a la plana i podreu expulsar els cananeus, encara que tinguin carros de guerra i siguin molt forts.

Repartició del país entre les set tribus restants

18

¹ Després de sotmetre el país, tota la comunitat d'Israel es va aplegar a Siló. Allà instal·laren la tenda del trobament.

² Però, de les tribus israelites, n'hi havia set que encara no havien rebut la seva heretat. ³ Josuè, doncs, va dir a aquells israelites:

--Què espereu a prendre possessió del país que us dona el Senyor, Déu dels vostres pares? ⁴ Trieu tres homes de cada una de les vostres tribus. Jo els enviaré a recórrer el país; ells en faran la descripció, seguint cada un la seva part, i després tornaran a trobar-me. ⁵ Dividireu el país en set parts. La tribu de Judà es quedarà en el seu territori, al sud, i la casa de Josep, en el seu, al nord. ⁶ Prepareu, doncs, una descripció de les set parts i feu-me-la arribar. Llavors, a la presència del Senyor, el nostre Déu, jo sortejaré quina part correspon a cada una de les tribus. ⁷ La tribu de Leví no rebrà cap territori en l'herència que us toca, ja que la seva heretat és ser sacerdots al servei del Senyor. Pel que fa a la tribu de Gad, la de Rubèn i la meitat de la tribu de Manassès, ja van rebre la seva heretat, la que Moisès, servent del Senyor, els va donar a la banda oriental del Jordà.

⁸ Aquells homes van sortir a recórrer el país. Abans d'anar-se'n, Josuè els donà aquestes instruccions:

--Recorreu el país i prepareu-ne la descripció. Quan tornareu, jo mateix en sortejaré les parts, a la presència del Senyor, aquí a Siló.

⁹ Els homes van recórrer tot el país. Van preparar una descripció escrita de les set parts amb la llista de les ciutats de cada una, i després tornaren al campament de Siló per presentar l'escrit a Josuè. ¹⁰ Llavors Josuè va sortejar aquestes parts, a la presència del Senyor, i les va repartir allà mateix entre els israelites.

Territori assignat a Benjamí

¹¹ El primer territori assignat per sorts va ser per als clans de la tribu de Benjamí. Estava situat entre el dels descendents de Judà i el dels descendents de Josep. ¹² La frontera septentrional començava al Jordà, pujava pel costat nord de Jericó i seguia cap a l'oest, a través de la regió muntanyosa, fins al desert de Betaven. ¹³ Des d'allà, continuava pel costat sud de Luz, és a dir, Betel, i baixava cap a Atrot-Órec per la muntanya que hi ha al sud de Bethoron de Baix. ¹⁴ A l'oest d'aquesta muntanya, la frontera girava i seguia cap al sud, per a anar a parar a Quiriati-Baal, anomenada també Quiriati-Jearim, ciutat de la tribu de Judà. Aquesta era la frontera occidental.

¹⁵ La frontera meridional començava al terme de Quiriati-Jearim, continuava cap a l'im i anava a parar a les fonts de les aigües de Neftóah. ¹⁶ Des d'allà, baixava fins al peu de la muntanya que domina la vall de Benhinom, al nord de la vall dels Rafaïtes. Baixava cap a la vall d'Hinnom pel costat sud del territori dels jebuseus, fins a la font de Roguel.

¹⁷ Llavors girava cap al nord en direcció a Bet-Xèmeix, i després en direcció a Guelilot, enfront de la pujada d'Adummim. Baixava després fins a la roca de Bóhan, nom d'un dels fills de Rubèn, ¹⁸ continuava pel costat nord, en direcció a l'Arabà, i baixava fins a la mateixa Arabà. ¹⁹ Després passava pel costat nord de Bethoglà i arribava a l'extrem nord del Mar Mort, on desemboca el Jordà. Aquesta era la frontera meridional. ²⁰ El Jordà feia de frontera

oriental.

Aquesta va ser l'heretat dels clans de Benjamí i les fronteres que la delimitaven.

²¹ Les ciutats dels clans de Benjamí eren Jericó, Bethoglà, Émec-Quessís, ²² Betaarabà, Semaraim, Betel, ²³ Avim, Parà, Ofrà, ²⁴ Quefar-Aammonà, Ofní i Gueba: dotze ciutats amb els pobles del voltant. ²⁵ I, a més, Gabaon, Ramà, Beerot, ²⁶ Mispè, Quefirà, Mossà, ²⁷ Rèquem, Irpeel, Taralà, ²⁸ Selà, Élef, Jebús, és a dir, Jerusalem, Guibà, Quiriati-Jearim: catorze ciutats amb els pobles del voltant.

Aquesta va ser l'heretat dels clans de Benjamí.

Territori assignat a Simeó

19

¹ El segon territori assignat per sorts va ser per als clans de la tribu de Simeó. La seva heretat es trobava enclavada enmig de l'heretat de la tribu de Judà. ² Comprenia les ciutats de Beerxeba, Xemà, Moladà, ³ Hassar-Xual, Baalà, Èssem, ⁴ Eltolad, Betul, Hormà, ⁵ Siclag, Betammarcabot, Hassar-Sussà, ⁶ Betlebaot i Xaruhèn: tretze ciutats amb els pobles del voltant. ⁷ I, a més, Enrimmon, Èter i Aixan: tres ciutats amb els pobles del voltant, ⁸ i tots els altres pobles fins a Baalat-Beer i Ramat-Nègueb. Aquesta va ser l'heretat dels clans de Simeó. ⁹ Una part del territori de la tribu de Judà fou donada en herència a la tribu de Simeó, ja que els descendents de Judà havien rebut un territori massa gran per a ells. Per això, la tribu de Simeó es troba enclavada enmig de l'heretat de Judà.

Territori assignat a Zabuló

¹⁰ El tercer territori assignat per sorts va ser per als clans de la tribu de Zabuló. La frontera de la seva heretat arribava fins a Sarid, ¹¹ pujava en direcció a ponent fins a Maralà, arribava a Dabèixet i feia cap al torrent que baixa al davant de Jocneam. ¹² Des de Sarid, la frontera girava cap a l'est, tocava el territori de Quislot-Tabor, passava per Daberat i pujava fins a Jafia. ¹³ Des d'allà continuava cap a l'est fins a Gathéfer i fins a Ità-Cassín, i sortia a Rimmonà, que mira cap a Neà. ¹⁴ Després donava la volta pel nord cap a Hannaton i anava a morir a la vall d'Iftahel. ¹⁵ Amb Catat, Nahalol, Ximon, Iralà i Betlèhem feien dotze ciutats amb els pobles del voltant. ¹⁶ Aquesta va ser l'heretat dels clans de Zabuló, les ciutats amb els pobles del voltant.

Territori assignat a Issacar

¹⁷ El quart territori assignat per sorts va ser per als clans de la tribu d'Issacar. ¹⁸ El seu territori comprenia Jizreel, Quessulot, Xunem, ¹⁹ Hafaraim, Xion, Anaharat, ²⁰ Rabit, Quixion, Ebes, ²¹ Rèmet, Engannim, Enhadà i Betpassés. ²² La frontera passava tocant a Tabor, Xahassima, Bet-Xèmeix i arribava al Jordà. En total, setze ciutats amb els pobles del voltant. ²³ Aquesta va ser l'heretat dels clans de la tribu d'Issacar, les ciutats amb els pobles del voltant.

Territori assignat a Aser

²⁴ El cinquè territori assignat per sorts va ser per als clans de la tribu d'Aser. ²⁵ El seu territori comprenia Helcat, Halí, Beten, Acxaf, ²⁶ Alammèlec, Amad i Mixal. A ponent, la frontera arribava fins a la muntanya del Carmel i a Xihor-Libnat. ²⁷ Després tombava cap a llevant fins a Betdagon, passava arran del territori de Zabuló i de la vall d'Iftahel, continuava cap al nord fins a Betaémec i Neiel, i s'estenia fins a Cabul, per l'esquerra, ²⁸ i cap a Abdon, Rehob, Hammon i Canà fins a Sidó la Gran. ²⁹ D'allà es desviava cap a Ramà, fins a arribar a la ciutadella de Tir, tornava cap a Hossà i anava a parar al mar. Incloent-hi Mahaleb, Aczib, ³⁰ Acó, Afec i Rehob, feien vint-i-dues ciutats amb els pobles del voltant. ³¹ Aquesta va ser l'heretat dels clans de la tribu d'Aser, les ciutats amb els pobles del voltant.

Territori assignat a Neftalí

³² El sisè territori assignat per sorts va ser per als clans de la tribu de Neftalí. ³³ La frontera començava a Hélef i, des de l'Alzina de Saananim, passava per Adamí-Annègueb i Jabneel, arribava fins a Lacum i feia cap al Jordà. ³⁴ A ponent, la frontera girava cap a Aznot-Tabor i des d'allí arribava a Hucoc, tocava el territori de Zabuló pel sud, el d'Aser per l'oest i Judà del Jordà per l'est. ³⁵ Les ciutats fortificades eren Sidim, Ser, Hammat, Racat, Genesaret, ³⁶ Adamà, Ramà, Hassor, ³⁷ Quèdeix, Edref, Enhassor, ³⁸ Iron, Migdal-El, Horem, Betanat i Bet-Xèmeix. En total, dinou ciutats amb els pobles del voltant. ³⁹ Aquesta va ser l'heretat dels clans de la tribu de Neftalí, les seves ciutats amb els pobles del voltant.

Territori assignat a Dan

⁴⁰ El setè territori assignat per sorts va ser per als clans de la tribu de Dan. ⁴¹ La frontera de la seva heretat passava per Sorà, Eixtaol, Irxèmeix, ⁴² Xaalabín, Aialon, Itlà, ⁴³ Elon, Timnà, Ecron, ⁴⁴ Eltequé, Guibeton, Baalat, ⁴⁵ Jehud, Bené-Berac, Gat-Rimmon, ⁴⁶ Meaiarcon, Racon i el litoral de Jafa. ⁴⁷ La tribu de Dan no pogué ocupar el seu territori. Per això van pujar a atacar Lèixem. Se'n van apoderar, van passar els habitants a tall d'espasa, van prendre possessió de la ciutat i s'hi van instal·lar. Després li posaren el nom de Dan, en record de Dan, el seu avantpassat.

⁴⁸ Aquesta va ser l'heretat dels clans de la tribu de Dan, les ciutats amb els pobles del voltant.

⁴⁹ Després que els israelites hagueren acabat de repartir el país entre ells, d'acord amb les seves fronteres, van donar una heretat a Josuè, fill de Nun. ⁵⁰ Seguint una ordre del Senyor, li van donar la ciutat que havia demanat: Timnat-Sèrah, a la muntanya d'Efraïm. Josuè la va reconstruir i s'hi va instal·lar.

⁵¹ Aquestes són les heretats que el sacerdot Eleazar, Josuè, fill de Nun, i els caps de llinatge van repartir per sorts entre els clans de les tribus d'Israel. Aquest repartiment el van fer a Siló, a la presència del Senyor, a l'entrada de la tenda del trobament.

I així van acabar de repartir el país.

Les ciutats de refugi

20

¹ El Senyor va dir a Josuè:

² --Parla als israelites i, de part meua, digues-los: "Tal com us vaig comunicar per mitjà de Moisès, escolliu-vos ciutats de refugi, ³ on es pugui acollir el qui hagi mort algú involuntàriament. Aquestes ciutats us serviran per a refugiar-vos del qui ha de venjar la víctima. ⁴ El qui es refugii en una d'aquestes ciutats s'aturarà a l'entrada de la porta i exposarà el seu cas als ancians de la ciutat. Llavors aquests el deixaran entrar i li assenyalaran un lloc per a habitar enmig d'ells. ⁵ Si el responsable de venjar la víctima el perseguia, els habitants de la ciutat no li podran donar l'homicida, ja que va matar algú involuntàriament, sense estar-hi enemistat. ⁶ Viurà en aquella ciutat fins que, amb motiu de la mort del gran sacerdot en funcions, sigui jutjat per la comunitat. Aleshores l'homicida podrà retornar a casa seva, a la ciutat d'on havia hagut de fugir."

⁷ Llavors els israelites van escollir Quèdeix, a Galilea, a les muntanyes de Neftalí; Siquem, a les muntanyes d'Efraïm, i Quiriat-Arbà, anomenada també Hebron, a les muntanyes de Judà. ⁸ A la Transjordània, a l'est de Jericó, van escollir Bèsser, a l'estepa, a la regió de l'altiplà, que era de la tribu de Rubèn; Ramot, a Galaad, que pertanyia a la tribu de Gad, i Golan, a Basan, que era de la tribu de Manassès.

⁹ Aquestes van ser les ciutats escollides per a servir de refugi als israelites i als immigrants que residissin entre ells. Podia acollir-s'hi tothom qui hagués mort algú involuntàriament, i així no havia de morir a mans del responsable de venjar la víctima, mentre esperava de ser jutjat per la comunitat.

Ciutats levítiques

21

¹ Els caps de família de la tribu de Leví anaren a trobar el sacerdot Eleazar, Josuè, fill de Nun, i els caps de família de les altres tribus israelites, ² a Siló, al país de Canaan, i els digueren:

--El Senyor va dir a Moisès que ens donessin algunes ciutats per a habitar-hi, amb pasturatges per al nostre bestiar.

³ Llavors els israelites van donar als levites algunes ciutats i pasturatges dels territoris de la seva heretat, d'acord amb el que el Senyor havia dit.

⁴ Van tirar les sorts per als clans dels descendents de Quehat: als levites d'aquests clans que eren descendents del sacerdot Aaron, els van tocar tretze ciutats dels territoris de les tribus de Judà, de Simeó i de Benjamí; ⁵ als altres descendents de Quehat els van tocar deu ciutats dels territoris de les tribus d'Efraïm i de Dan i de la meitat de la tribu de Manassès. ⁶ Als clans dels descendents de Guerxon els van tocar tretze ciutats dels clans de les tribus d'Issacar, d'Aser i de Neftalí i de l'altra meitat de la tribu de Manassès, establerta a Basan. ⁷ Als clans dels descendents de Merarí els van tocar dotze ciutats dels territoris de les tribus de Rubèn, de Gad i de Zabuló. ⁸ Així, doncs, els israelites van sortejar per als levites aquelles ciutats amb els seus pasturatges, tal com el Senyor havia ordenat a Moisès.

⁹ Les ciutats de les tribus de Judà i de Simeó assignades ¹⁰ als descendents d'Aaron, del clan de Quehat, fill de Leví, als quals va tocar primer la sort, són: ¹¹ Quiriat-Arbà, o ciutat d'Arbà, avantpassat dels anaquites, anomenada també Hebron, a les muntanyes de Judà, amb els pasturatges del voltant; ¹² tanmateix, els camps d'aquesta ciutat amb els pobles del voltant, ja els havien donat en herència a Caleb, fill de Jefunnè. ¹³ Els descendents del sacerdot Aaron van rebre Hebron, una de les ciutats de refugi, Libnà, ¹⁴ Jatir, Eixtemoa, ¹⁵ Holon, Debir, ¹⁶ Aixan, Jutà i Bet-Xèmeix: nou ciutats amb els seus pasturatges, enclavades en el territori de Judà i de Simeó. ¹⁷ Del territori de la tribu de Benjamí van rebre Gabaon, Gueba, ¹⁸ Anatot i Almon: quatre ciutats amb els seus pasturatges. ¹⁹ En total, els sacerdots descendents d'Aaron van rebre tretze ciutats amb els seus pasturatges.

²⁰ Als clans levítics dels altres descendents de Quehat els van tocar aquestes ciutats de la tribu d'Efraïm: ²¹ Siquem, una de les ciutats de refugi, a les muntanyes d'Efraïm, Guèzer, ²² Quibsaim i Bethoron: quatre ciutats amb els seus pasturatges. ²³ Del territori de la tribu de Dan, van rebre Eltequé, Guibeton, ²⁴ Aialon i Gat-Rimmon: quatre ciutats amb els seus pasturatges. ²⁵ Del territori de la meitat de la tribu de Manassès, van rebre les dues ciutats de Tanac i Ibleam, amb els seus pasturatges. ²⁶ En total, els altres clans dels descendents de Quehat van rebre deu ciutats amb els seus pasturatges.

²⁷ Els clans levítics dels descendents de Guerxon van rebre dues ciutats amb els seus pasturatges, en el territori de l'altra meitat de la tribu de Manassès: Golan, una de les ciutats de refugi, a Basan, i Beeixerà. ²⁸ Del territori d'Issacar, van rebre Quixion, Daberat, ²⁹ Jarmut i Engannim: quatre ciutats amb els seus pasturatges. ³⁰ Del territori d'Aser, van rebre Mixal, Abdon, ³¹ Helcat i Rehob: quatre ciutats amb els seus pasturatges. ³² Del territori de Neftalí, van rebre Quèdeix, una de les ciutats de refugi, a Galilea, Hammot-Dor i Cartan: tres ciutats amb els seus pasturatges. ³³ En total, els clans dels descendents de Guerxon van rebre tretze ciutats amb els seus pasturatges.

³⁴ Els altres clans levítics dels descendents de Merarí van rebre, del territori de Zabuló, Jocneam, Cartà, ³⁵ Rimmonà i Nahalol: quatre ciutats amb els seus pasturatges. ³⁶ Del territori de Rubèn, a la Transjordània, davant de Jericó, van rebre també Bèsser, una de les ciutats de refugi, a l'altiplà, Jahas, ³⁷ Quedemot i Mefàat: quatre ciutats amb els seus pasturatges. ³⁸ Del territori de Gad, van rebre també Ramot, una de les ciutats de refugi, a Galaad, Mahanaim, ³⁹ Heixbon i Jazer: quatre ciutats amb els seus pasturatges. ⁴⁰ Per tant, la resta dels clans levítics, els clans de Merarí, van rebre per sorteig un total de dotze ciutats.

⁴¹ Total de les ciutats levítiques enclavades en el territori dels altres israelites: quaranta-vuit ciutats amb els seus pasturatges. ⁴² Cada una d'aquestes ciutats comprenia la població i els pasturatges del voltant. Era així en totes les ciutats esmentades.

⁴³ El Senyor va donar als israelites tot el país que havia promès als seus pares. Els israelites en van prendre possessió i s'hi van instal·lar. ⁴⁴ Tal com havia jurat als seus pares, el Senyor va concedir a Israel el repòs dels enemics que l'envoltaven. Cap dels seus enemics no els pogué resistir: el Senyor els va posar tots a les seves mans. ⁴⁵ Totes les bones promeses que el Senyor havia fet al poble d'Israel es van realitzar. No n'hi hagué cap que no es complís.

Epíleg ([22-24](#))

Retorn de les tribus de la Transjordània

22

¹ Llavors Josuè va convocar els homes de les tribus de Rubèn i de Gad i de la meitat de la tribu de Manassès ² i els digué:

--Heu complert tot el que us havia manat Moisès, servent del Senyor, i m'heu obeït en tot el que jo us he manat.

³ Mai no heu abandonat els vostres germans durant tots aquests anys fins al dia d'avui; heu observat així el manament del Senyor, el vostre Déu. ⁴ Ara, el Senyor, el vostre Déu, ha fet que els vostres germans reposin en el seu territori, tal com ell els havia promès; vosaltres, doncs, us en podeu tornar a casa vostra, a la possessió que Moisès, servent del Senyor, us va donar a l'est del Jordà. ⁵ Us demano només que mireu de posar en pràctica els manaments i la llei que Moisès, servent del Senyor, us va donar: estimeu el Senyor, el vostre Déu, seguiu en tot els seus camins, compliu els seus manaments, sigueu-li fidels i adoreu-lo amb tot el cor i amb tota l'ànima.

⁶ Josuè els va beneir i s'acomiadà d'ells. Ells se'n tornaren a casa seva. ⁷ Moisès havia donat a la meitat de la tribu de Manassès un territori, a Basan, i Josuè havia assignat a l'altra meitat de la tribu un territori enmig dels seus germans, en el país que va des del Jordà fins al mar.

Quan Josuè es va acomiadar dels qui se'n tornaven, els beneí ⁸ i els digué:

--Ara, torneu-vos-en a casa i endueu-vos les riqueses: molts ramats, plata i or, bronze i ferro, i gran quantitat de vestits. Repartiu-vos aquest botí, pres a l'enemic, amb els altres germans de les vostres tribus.

Erecció d'un altar vora el Jordà

⁹ Els rubenites, els gadites i la meitat de la tribu de Manassès se'n van tornar a casa seva. Van deixar els israelites a Siló, al país de Canaan, i se n'anaren cap al país de Galaad, a la terra que Moisès els havia donat en possessió per ordre del Senyor. ¹⁰ Així que arribaren a la riba del Jordà, encara en territori cananeu, van aixecar al costat del riu un altar d'aspecte grandiosos. ¹¹ La notícia correu entre els altres israelites:

--Les tribus de Rubèn i de Gad i la meitat de la tribu de Manassès han aixecat un altar, tocant a la frontera del país de Canaan, a la riba del Jordà, al lloc per on els israelites travessen el riu.

¹² En sentir això, els israelites van convocar a Siló tota la comunitat d'Israel, per anar a combatre contra aquelles tribus. ¹³ A més, van enviar Pinhàs, fill del sacerdot Eleazar, al país de Galaad per parlar a les tribus de Rubèn i de Gad i a la meitat de la tribu de Manassès. ¹⁴ L'acompanyaven deu dels principals del poble, un per cada tribu d'Israel; eren els caps dels llinatges dels clans d'Israel. ¹⁵ Anaren al país de Galaad a trobar les tribus de Rubèn i de Gad i la meitat de la tribu de Manassès, i els van dir:

¹⁶ --Això us diu tota la comunitat del Senyor: "Per què heu pecat contra el Déu d'Israel, apartant-vos avui del Senyor? Aixecant el vostre propi altar, vosaltres us rebel·leu contra el Senyor! ¹⁷ Que no en tenim prou amb el crim de Peor? Encara avui no n'estem purificats, malgrat el càstig que va caure sobre la comunitat del Senyor. ¹⁸ Avui vosaltres us heu apartat del Senyor. I si avui vosaltres us rebel·leu contra ell, demà ell s'indignarà contra tota la comunitat d'Israel. ¹⁹ Així, doncs, si creieu que el vostre territori no és prou pur, passeu al país de l'heretat del Senyor, allà on hi ha el seu tabernacle, i ocupeu una possessió entre nosaltres. Però, sobretot, no us rebel·leu contra el Senyor ni contra nosaltres, aixecant un altar rival de l'altar del Senyor, el nostre Déu. ²⁰ Quan Acan, fill de Zèrah, va cometre un pecat greu reservant-se allò que estava consagrat a l'extermini, tota la comunitat d'Israel va sofrir la indignació de Déu. I Acan no va ser l'únic a morir pel seu crim!"

²¹ Els rubenites, els gadites i els de la meitat de la tribu de Manassès respongueren als caps dels clans d'Israel:

²² --El Senyor és el Déu dels déus; el Senyor és el Déu dels déus. Ell sap prou bé què volem i cal que Israel també ho sàpiga. Si volfem revoltar-nos o pecar contra el Senyor, que no ens perdoni. ²³ Si hem aixecat un altar per apartar-nos del Senyor i per oferir-hi holocaustos, ofrenes i sacrificis de comunió, que el Senyor mateix ens en demani comptes. ²⁴ Però, ben al contrari, nosaltres ho hem fet preocupats que el dia de demà els vostres fills poguessin dir als nostres: "Què hi teniu a veure, vosaltres, amb el Senyor, Déu d'Israel? ²⁵ Gent de Rubèn i de Gad, és el Senyor mateix qui ha posat el Jordà com a frontera entre nosaltres i vosaltres; així, doncs, no teniu part en el Senyor." D'aquesta manera els vostres fills farien que els nostres deixessin de venerar el Senyor. ²⁶ Per això vam pensar de construir-nos aquest altar, no per oferir-hi holocaustos o altres sacrificis, ²⁷ sinó perquè fos, per a vosaltres i nosaltres i per a les generacions futures, un testimoni del dret que tenim de donar culte al Senyor amb els nostres holocaustos, sacrificis i víctimes de comunió. Així els vostres fills, el dia de demà, no podran dir als nostres que no tenen part en el Senyor. ²⁸ Vam pensar, doncs, que, si mai ens vinguessin a dir això, a nosaltres o als nostres descendents, els podríem respondre: "Fixeu-vos quina còpia de l'altar del Senyor van fer els nostres pares. No la feren pas per oferir-hi holocaustos o altres sacrificis, sinó perquè fos un testimoni entre nosaltres i vosaltres." ²⁹ Mai de la vida no volem rebel·lar-nos contra el Senyor ni avui ens volem apartar d'ell. No volem pas aixecar un altre altar per oferir-hi holocaustos, ofrenes o altres sacrificis, a part de l'altar del Senyor, el nostre Déu, que hi ha davant el seu tabernacle.

³⁰ El sacerdot Pinhàs i els principals de la comunitat que l'acompanyaven, caps dels clans d'Israel, van trobar satisfactòria l'explicació dels rubenites, dels gadites i de la meitat de la tribu de Manassès. ³¹ Pinhàs, fill del sacerdot Eleazar, els digué:

--Ara sabem que el Senyor és enmig nostre, perquè no heu comès contra el Senyor la infidelitat que pensàvem. No heu fet caure la mà del Senyor damunt d'Israel.

³² Llavors Pinhàs, fill del sacerdot Eleazar, i els principals del poble es van acomiadar dels rubenites i dels gadites. Van deixar el país de Galaad i se'n tornaren al país de Canaan a trobar els israelites, i els van informar de tot. ³³ Els israelites van quedar satisfets i en donaren gràcies a Déu, i ja no van parlar més de fer la guerra contra les tribus de Rubèn i de Gad ni d'arrasar els seus territoris. ³⁴ Els rubenites i els gadites anomenaren aquell altar «el Testimoni», perquè deien:

--Aquest altar és testimoni entre nosaltres i vosaltres que el Senyor és l'únic Déu.

Testament de Josuè

23

¹ Havien passat molts anys d'ençà que el Senyor havia concedit al poble d'Israel el repòs de tots els enemics que l'envoltaven. Josuè ja era vell, carregat d'anys; ² llavors va convocar tot Israel, amb els seus ancians, els caps de família, els jutges i els capdavanters, i els digué:

--La meua edat ja és avançada. ³ Vosaltres mateixos heu vist tot el que el Senyor, el vostre Déu, ha fet a tots aquests pobles: ell ha combatut a favor vostre. ⁴ Jo he sortejat per a les vostres tribus les possessions de tots aquests pobles que vaig exterminar i les de tots els qui encara queden per sotmetre, des del Jordà fins al mar Mediterrani, a ponent. ⁵ El Senyor, el vostre Déu, els apartarà del vostre davant i els desposseirà, perquè vosaltres pugueu prendre possessió dels seus territoris, tal com us va prometre el Senyor, el vostre Déu. ⁶ Per tant, manteniu-vos fermes i mireu de posar en pràctica tot el que hi ha escrit en el llibre de la Llei de Moisès, sense desviar-vos-en mai ni a dreta ni a esquerra. ⁷ No us emparenteu amb aquests pobles que encara hi ha enmig vostre. No invoqueu els seus déus ni jureu pel seu nom, no els doneu culte ni els adoreu. ⁸ Al contrari, manteniu-vos fidels al Senyor, el vostre Déu, com us hi heu mantingut fins al dia d'avui. ⁹ El Senyor ha desposseït davant vostre nacions grans i poderoses i, fins avui, ningú no us ha pogut resistir. ¹⁰ Un de sol entre vosaltres en perseguia mil, perquè el Senyor, el vostre Déu, combatia a favor vostre, tal com us havia promès. ¹¹ Sigueu constants a estimar el Senyor, el vostre Déu. ¹² Però si us apartàveu d'ell i us uníeu amb els pobles que encara queden enmig vostre, si hi contràieu matrimoni i us hi emparentàveu, ¹³ sapigheu de cert que el Senyor, el vostre Déu, no continuarà desposseint-los davant vostre. Seran per a vosaltres un llaç i un parany, fuets que us assotaran a l'espatlla i espines clavades als ulls. Així acabareu desapareixent d'aquesta terra excel·lent que us ha donat el Senyor, el vostre Déu. ¹⁴ Pel que fa a mi, ja estic a punt d'anar-me'n pel camí de tothom. Ara, vosaltres, reconeixeu amb tot el cor i amb tota l'ànima que cap de les bones promeses que el Senyor, el vostre Déu, us havia fet no ha deixat de complir-se. Totes s'han realitzat. No n'hi ha cap que no s'hagi complert. ¹⁵ Però, així com s'han realitzat en vosaltres totes les bones promeses que el Senyor, el vostre Déu, us havia fet, igualment ell farà caure damunt vostre totes les amenaces, fins a fer-vos desaparèixer d'aquesta terra excel·lent que ell, el Senyor, el vostre Déu, us ha donat. ¹⁶ Si violeu l'aliança del Senyor, el vostre Déu, que ell us va prescriure, si doneu culte a altres déus i els adoreu, s'encendrà la indignació del Senyor contra vosaltres i no trigareu a desaparèixer d'aquesta terra excel·lent que ell us ha donat.

Renovació de l'aliança a Siquem

24

¹ Josuè va reunir a Siquem totes les tribus d'Israel. Va convocar-hi els ancians, els caps de família, els jutges i els capdavanters d'Israel. Tots es presentaren davant de Déu. ² Llavors Josuè digué a tot el poble:

--Això diu el Senyor, Déu d'Israel: "Antigament, els vostres avantpassats, Tèrah i els seus fills Abraham i Nahor, habitaven a l'altra banda del riu Eufrates i adoraven altres déus. ³ Jo vaig treure el vostre pare Abraham del país situat a l'altra banda del riu Eufrates, el vaig conduir per tot el país de Canaan i vaig multiplicar la seva descendència. Li vaig donar Isaac, ⁴ i a Isaac li vaig donar Jacob i Esaú. A Esaú li vaig assignar en herència les muntanyes de Seir, mentre que Jacob i els seus fills baixaren a Egipte. ⁵ Més tard, vaig enviar Moisès i Aaron i vaig assotar Egipte obrant-hi els prodigis que ja coneixeu; i després us en vaig fer sortir. ⁶ Vaig fer sortir d'Egipte els vostres pares, que arribaren fins al Mar Roig, però els egipcis van perseguir-los fins allà, amb els seus carros i guerrers. ⁷ Llavors els vostres pares van cridar demanant-me auxili a mi, el Senyor, i jo vaig fer caure una espessa tenebra entre el vostre poble i els egipcis. Acabat vaig fer que el mar tornés sobre els egipcis, i el mar els va cobrir. Després de veure amb els vostres propis ulls el que jo havia fet als egipcis, vau viure molts anys al desert, ⁸ fins que us vaig conduir al país dels amorreus, que habitaven a l'altra banda del Jordà. Ells us van fer la guerra, però jo els vaig posar a les vostres mans; i us vau apoderar del seu territori, perquè els vaig fer desaparèixer de davant vostre. ⁹ També Balac, fill de Sipor, rei de Moab, prengué les armes contra Israel. Va fer cridar Balaam, fill de Beor, perquè vingués a maleir-vos. ¹⁰ Però jo no vaig voler escoltar Balaam i, en comptes de maleir-vos, us va beneir; així us vaig alliberar del seu poder. ¹¹ Després de travessar el Jordà, arribàreu a Jericó. Us van fer la guerra tant els senyors de Jericó com els amorreus, els perizites, els cananeus, els hitites, els guirgaixites, els hivites i els jebuseus, però jo els vaig posar tots a les vostres mans. ¹² Vaig enviar eixams de vespes al vostre davant, i no foren pas les vostres espases o els arcs els que van fer fugir els dos reis amorreus. ¹³ Us he donat un país que no havíeu cultivat, habiteu

en ciutats que no havíeu construït i us alimenteu d'unes vinyes i d'uns oliverars que no havíeu plantat."

¹⁴ »Per tant, reverenciieu el Senyor i adoreu-lo sincerament i amb tot el cor. Desfeu-vos dels déus que els vostres pares adoraven quan vivien a l'altra banda de l'Eufrates i a Egipte, i adoreu tan sols el Senyor. ¹⁵ Però si no us satisfà de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a l'altra banda de l'Eufrates, o els déus amorreus, en el país dels quals ara viviu. Jo i la meua família adorarem el Senyor!

¹⁶ El poble respongué:

--Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus! ¹⁷ El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va treure, a nosaltres i als nostres pares, del país d'Egipte, la terra on érem esclaus; és ell qui va fer, davant els nostres ulls, aquells grans prodigis i ens va guardar pertot arreu on anàvem, enmig de tots els pobles per on havíem de passar. ¹⁸ El Senyor va expulsar de davant nostre molts pobles, sobretot els amorreus que vivien en aquest país. Per tant, també nosaltres adorarem el Senyor, perquè ell és el nostre Déu.

¹⁹ Josuè va replicar:

--No sereu capaços d'adorar el Senyor. Ell és un Déu sant, és el Déu-gelós. No consentirà les vostres infidelitats ni els vostres pecats. ²⁰ Si l'abandonàveu per adorar déus estrangers, ell se us posaria en contra i us faria mal fins a exterminar-vos, després d'haver estat bo amb vosaltres.

²¹ El poble respongué:

--De cap manera! Nosaltres volem adorar el Senyor!

²² Josuè va insistir:

--Vosaltres sou testimonis contra vosaltres mateixos que heu escollit el Senyor per adorar-lo.

Els van afirmar:

--En som testimonis.

²³ Josuè digué llavors:

--Doncs ara desfeu-vos dels déus estrangers que encara teniu entre vosaltres i adheriu-vos de tot cor al Senyor, Déu d'Israel.

²⁴ El poble va respondre:

--Adorarem el Senyor, el nostre Déu, i l'obeïrem.

²⁵ Aquell dia, a Siquem, Josuè va comprometre el poble en una aliança amb el Senyor. Li donà unes lleis i unes prescripcions, ²⁶ i les va escriure en el llibre de la Llei de Déu. Després va prendre una gran pedra i la plantà sota l'alzina del santuari del Senyor. ²⁷ Llavors digué a tot el poble:

--Aquesta pedra ens servirà de testimoni: ha sentit tot el que el Senyor ens ha dit. Us farà de testimoni, perquè mai no mentiu al vostre Déu.

²⁸ Josuè va acomiadar el poble, i cadascú se'n tornà a la seva heretat.

Mort de Josuè

²⁹ Després d'aquests fets, Josuè, fill de Nun, servent del Senyor, va morir a l'edat de cent deu anys; ³⁰ fou enterrat a la seva propietat, a Timnat-Sèrah, a les muntanyes d'Efraïm, al nord del mont Gàaix. ³¹ Els israelites van ser fidels al Senyor fins a la mort de Josuè i dels ancians que li van sobreviure. Tots ells coneixien les meravelles que el Senyor havia obrat a favor d'Israel.

³² Pel que fa a les despulles de Josep, que s'havien endut d'Egipte, els israelites les van enterrar a Siquem. Van sepultar-les en el camp que Jacob havia comprat per cent peces de plata als descendents d'Hamor, pare de Siquem. Les despulles de Josep quedaren en possessió dels seus descendents.

³³ També va morir Eleazar, fill d'Aaron. Fou enterrat a Guibat-Pinhàs, població que Pinhàs, fill d'Eleazar, havia rebut a les muntanyes d'Efraïm.

El poble d'Israel ocupa el país de Canaan

1

¹ Després de la mort de Josuè, els israelites van consultar el Senyor:

--Quina de les nostres tribus ha de començar la guerra contra els cananeus?

² El Senyor respongué:

--Començarà la guerra Judà. He posat el país a les seves mans.

³ Llavors els de la tribu de Judà van dir als de la tribu de Simeó, els seus germans:

--Veni, que combatrem plegats contra els cananeus en el territori que ens ha tocat en sort. Després nosaltres també vindrem a combatre en el territori que us ha estat assignat.

Els de Simeó, doncs, es van ajuntar als de Judà. ⁴ Van començar la guerra i el Senyor va posar a les seves mans els cananeus i els perizites: en mataren deu mil a Bèzec. ⁵ Amb ells hi havia el rei Adoní-Bèzec; van combatre contra ell i derrotaren els cananeus i els perizites. ⁶ Adoní-Bèzec intentà de fugir, però el van perseguir i capturar, i li tallaren els polzes de les mans i dels peus. ⁷ Llavors Adoní-Bèzec exclamà:

--Setanta reis, amb els polzes de les mans i dels peus tallats, recollien les engrunes que queien de la meua taula. Ara Déu em paga tal com jo havia fet.

I se l'endugueren a Jerusalem, on va morir.

⁸ Els de la tribu de Judà van posar setge a Jerusalem. Un cop presa la ciutat, van exterminar els seus habitants i van calar-hi foc. ⁹ Després passaren a combatre contra els cananeus que vivien a la Muntanya, al Nègueb i a la Xefelà. ¹⁰ També van anar a combatre contra els cananeus que vivien a Hebron, que aleshores s'anomenava Quiriat-Arbà, i van derrotar els clans de Xeixai, Ahiman i Talmi. ¹¹ Des d'allí marxaren contra els habitants de Debir, que aleshores s'anomenava Quiriat-Séfer. ¹² Caleb va prometre que donaria la seva filla Acsà per muller al qui conquerís Quiriat-Séfer. ¹³ Otniel, fill de Quenaz, el germà petit de Caleb, la va conquerir, i Caleb li donà la seva filla. ¹⁴ El dia que Acsà entrava com a esposa a casa d'Otniel, ella va proposar al seu marit de demanar un terreny a Caleb, el seu pare. Acsà va començar d'amoïnar Caleb de l'ase estant, i ell li va dir:

--Què vols, ara?

¹⁵ Ella respongué:

--Fes-me un favor. Ja que m'has donat unes terres de secà, dóna'm també alguna font d'aigua.

Caleb li va donar la font de dalt i la font de baix.

¹⁶ Els quenites, descendents del sogre de Moisès, havien pujat amb els de la tribu de Judà des de la ciutat de les Palmeres cap al desert de Judà, al Nègueb d'Arad, i es van instal·lar entre els amalequites. ¹⁷ Els homes de Judà i els de Simeó, el seu germà, van derrotar els cananeus que vivien a Sefat. Van consagrar a l'extermini aquesta població i per això li donaren el nom d'Hormà (que vol dir «extermini»). ¹⁸ Judà va conquerir Gaza, Ascaló i Ecron, amb els seus territoris. ¹⁹ El Senyor era amb Judà, i per això es va apoderar de la Muntanya, però no pogué expulsar els habitants de les valls, perquè tenien carros de guerra. ²⁰ Tal com havia dit Moisès, van assignar Hebron a Caleb, que va fer fora de la ciutat els clans dels tres fills d'Anac. ²¹ En canvi, els benjaminites no aconseguiren d'expulsar els jebuseus, que vivien a Jerusalem. Per això els jebuseus han continuat vivint a Jerusalem amb els benjaminites fins al dia d'avui.

²² Per la seva part, les tribus de Josep van pujar a atacar Betel. El Senyor era amb ells. ²³ Van enviar espies a aquesta ciutat, que antigament s'anomenava Luz. ²⁴ Els espies van veure un home que en sortia i li van dir:

--Ensenya'ns com podem penetrar a la ciutat i tindrem compassió de tu.

²⁵ Ell els ho va ensenyar, i els homes de Josep exterminaren els habitants de la ciutat, però van deixar marxar aquell home amb tota la seva família. ²⁶ Ell va emigrar al país dels hitites, on construí una ciutat que anomenà Luz, nom que conserva encara avui.

²⁷ En canvi, la tribu de Manassès no aconseguí d'apoderar-se de Bet-Xean, de Tanac, de Dor, d'Ibleam ni de Meguidó amb els seus habitants i la seva rodalia; els cananeus van continuar vivint en aquell territori. ²⁸ Quan els israelites van arribar a ser més forts, els van sotmetre a prestacions forçoses, però no els pogueren fer fora.

²⁹ Tampoc la tribu d'Efraïm no va poder expulsar els cananeus de Guèzer. Per això els cananeus van continuar vivint a Guèzer, entre els efraïmites.

³⁰ La tribu de Zabuló no va poder expulsar els habitants de Quitron ni els de Nahalol; els cananeus, sotmesos a prestacions forçoses, van continuar vivint entre la gent de Zabuló. ³¹ La tribu d'Aser tampoc no pogué expulsar els habitants d'Acó, ni els de Sidó, ni els d'Ahlal, ni els d'Aczib, ni els d'Helbà, ni els d'Afec, ni els de Rehob. ³² Així, doncs, els de la tribu d'Aser van haver de residir enmig dels cananeus, els habitants del país, perquè no pogueren expulsar-los.

³³ Tampoc la tribu de Neftalí no va poder expulsar els habitants de Bet-Xèmeix ni els de Betanat. Hagué d'establir-se entre els cananeus que habitaven en aquell territori, però els va sotmetre a prestacions forçoses.

³⁴ Els amorreus van arraconar els de la tribu de Dan a la Muntanya i no els deixaren baixar a les valls. ³⁵ Així els amorreus van continuar habitant a Harheres, Aialon i Xaalbim. Però, quan les tribus de Josep van ser més fortes, els van sotmetre a prestacions forçoses. ³⁶ La frontera dels amorreus començava a la pujada d'Acrabim i anava des de Sela cap al nord.

Infidelitat del poble a l'aliança

2

¹ L'àngel del Senyor va pujar de Guilgal a Boquim i digué als israelites:

--Jo us he tret d'Egipte i us he portat a la terra que vaig prometre als vostres pares. Vaig jurar que no trencaria mai la meua aliança amb vosaltres; ² vosaltres, per la vostra part, no havíeu de fer aliança amb els habitants d'aquest país i havíeu de destruir els seus altars. Però no m'heu obeït. Per què heu obrat així? ³ Ara, doncs, jo us dic que no els expulsaré de davant vostre. Ells se us clavaran al costat i els seus déus seran per a vosaltres un parany.

⁴ Quan l'àngel del Senyor hagué dit aquestes paraules a tots els israelites, el poble esclatà en grans plors. ⁵ Per això van donar a aquell indret el nom de Boquim (que vol dir «els qui ploren»). Després van oferir sacrificis al Senyor.

Mort de Josuè

⁶ Quan Josuè hagué acomiadat el poble, els israelites se n'anaren cadascú a la seva heretat per prendre'n possessió. ⁷ El poble va ser fidel al Senyor fins a la mort de Josuè i dels ancians que li van sobreviure. Tots ells havien estat testimonis de les grans meravelles que el Senyor havia obrat a favor d'Israel. ⁸ Josuè, fill de Nun, servent del Senyor, va morir a l'edat de cent deu anys, ⁹ i el van enterrar a la seva propietat, a Timnat-Heres, a les muntanyes d'Efraïm, al nord del mont Gàaix. ¹⁰ Tota aquella generació va morir i es reuní amb els seus pares; en vingué una altra que no havia conegut el Senyor i ignorava les meravelles que ell havia obrat a favor d'Israel.

El poble adora altres déus

¹¹ Els israelites ofenien el Senyor amb el seu mal comportament, ja que donaven culte als Baals. ¹² Abandonaven el Senyor, el Déu dels seus pares, que els havia fet sortir d'Egipte, seguien altres déus, els dels pobles veïns, i els adoraven. Tot això va provocar la indignació del Senyor. ¹³ Després que abandonaren el Senyor per donar culte al déu Baal i les Astartes, ¹⁴ el Senyor es va irritar contra Israel i els lliurà al pillatge dels bandits, que els deixaren en la misèria. També els va posar en mans dels enemics del voltant, sense que els israelites poguessin resistir-los.

¹⁵ Sempre que sortien a combatre, la mà del Senyor es girava contra ells, tal com els havia dit i jurat. Israel es trobava en una situació de greu perill. ¹⁶ Llavors el Senyor els enviava jutges que alliberaven els israelites de les mans dels qui saquejaven el país. ¹⁷ Però els israelites no feien cas dels seus jutges: tornaven a prostituir-se amb altres déus i els adoraven. Aviat s'allunyaven del camí seguit pels seus pares, que havien obeït els manaments del Senyor: ells no els imitaven. ¹⁸ Cada vegada que el Senyor els enviava un jutge, el Senyor era amb ell i, mentre el jutge vivia, alliberava Israel dels seus enemics; perquè el Senyor s'apiadava dels israelites, que gemegaven sota els maltractaments dels seus opressors. ¹⁹ Però tan bon punt moria el jutge, tornaven a corrompre's, pitjor encara que els seus pares, seguint altres déus, adorant-los i donant-los culte. No s'apartaven de les seves males accions ni del seu comportament rebel.

Els pobles cananeus, una prova per a Israel

²⁰ El Senyor es va indignar contra Israel i els digué:

--Aquest poble ha violat l'aliança que jo havia fet amb els seus pares i no em vol obeir. ²¹ Doncs jo tampoc no vull continuar expulsant del seu davant cap dels pobles que Josuè, quan va morir, havia deixat sense expulsar.

²² El Senyor es volia servir d'aquests pobles per a posar a prova Israel, per a veure si seguiria els seus camins, com havien fet els seus pares, o si no els seguiria. ²³ Per això havia deixat aquests pobles en el país, sense expulsar-los

de cop. No els havia fet caure en mans de Josuè.

3

¹ Així, doncs, el Senyor va deixar en el país alguns pobles per posar a prova els israelites que no havien viscut cap de les guerres de la conquesta de Canaan. ² Els hi va deixar perquè les generacions dels israelites que no havien viscut la guerra aprenguessin a combatre. ³ Els pobles són aquests: els cinc principats filisteus, tots els cananeus, els sidonis i els hivites, que habitaven a la serralada del Líban, des de la muntanya de Baal-Hermon fins a Lebó-Hamat. ⁴ El Senyor se'n va servir per a posar a prova Israel, per a veure si guardaven els manaments que havia donat als seus pares per mitjà de Moisès. ⁵ Així, doncs, els israelites es van establir entre els cananeus, els hitites, els amorreus, els perizites, els hivites i els jebuseus. ⁶ Es casaren amb les seves filles, els van donar les seves pròpies filles en matrimoni i van adorar els seus déus.

Els jutges (3,7-16,31)

I. Otniel

⁷ Els israelites, amb el seu mal comportament, van ofendre el Senyor; van oblidar el Senyor, el seu Déu, i donaven culte als Baals en els bosquets sagrats. ⁸ Aleshores el Senyor es va indignar contra els israelites i els posà en mans de Cuixan-Rixataim, rei d'Aram-Naharaim, que els tingué sotmesos durant vuit anys. ⁹ Però van clamar al Senyor, i els envià un llibertador per salvar-los: Otniel, fill de Quenaz i germà petit de Caleb. ¹⁰ L'esperit del Senyor s'apoderà d'Otniel, que començà a fer de jutge a Israel, i va sortir a combatre. El Senyor li posà a les mans Cuixan-Rixataim, rei d'Aram; Otniel va triomfar sobre Cuixan-Rixataim. ¹¹ I el país va viure en pau durant quaranta anys, fins a la mort d'Otniel, fill de Quenaz.

II. Ehud

¹² Els israelites tornaren a ofendre el Senyor amb el seu mal comportament. Per aquest motiu, el Senyor va fer que Eglon, rei de Moab, dominés Israel. ¹³ Eglon s'alià amb els ammonites i els amalequites, va fer la guerra a Israel, el va vèncer i conquerí la ciutat de les Palmeres. ¹⁴ Durant divuit anys, els israelites van estar sotmesos a Eglon, rei de Moab. ¹⁵ Aleshores van clamar al Senyor, i els envià un llibertador: Ehud, fill de Guerà, de la tribu de Benjamí, que era esquerrà.

Els israelites encarregaren a Ehud que portés un tribut a Eglon, rei de Moab. ¹⁶ Ehud es va fer una espasa curta de dos talls, se la cenyí sota els vestits, a la cuixa dreta, ¹⁷ i anà a presentar el tribut a Eglon, que era un home molt gras. ¹⁸ Un cop ofert el tribut, Ehud se'n va anar, acompanyant els qui l'havien portat. ¹⁹ Però, en arribar als Pilars Sagrats que hi ha a la vora de Guilgal, se'n tornà tot sol a dir al rei:

--Tinc un missatge secret per a tu, majestat.

El rei digué als presents:

--Deixeu-nos sols.

I tothom es va retirar. ²⁰ El rei es trobava a la cambra que tenia al pis de dalt i que era la més fresca de palau. Ehud se li acostà i li digué:

--He de comunicar-te un missatge diví.

El rei s'alçà del seu setial. ²¹ En aquell moment, Ehud amb la mà esquerra va desembeinar l'espasa que duia a la cuixa dreta i la va enfonsar al ventre del rei. ²² Hi entrà fulla i puny, i el greix arribà a cobrir la fulla de l'espasa, perquè Ehud no la va retirar del ventre del rei. ²³ Llavors va fugir cap al pòrtic del palau, després d'haver tancat per dintre les portes de la cambra del pis de dalt. ²⁴ Quan ja era fora, van venir els servidors i veieren que les portes de la cambra del rei eren tancades. I es deien:

--Segurament que el rei és a dintre fent les seves necessitats.

²⁵ Van esperar una estona, fins que es van inquietar. Llavors, com que ningú no obria les portes de la cambra, agafaren la clau i van obrir: el seu senyor era mort a terra. ²⁶ Entretant, mentre els servents s'esperaven, Ehud havia fugit més enllà dels Pilars Sagrats i s'havia refugiat a Seirà. ²⁷ Tan bon punt va arribar-hi, convocà els israelites a toc de corn per totes les muntanyes d'Efraïm. I els israelites van baixar de les muntanyes amb Ehud, que anava al davant de tots. ²⁸ Ehud digué:

--Seguiu-me. El Senyor us posa a les mans els moabites, els vostres enemics.

Els van seguir Ehud, es van apoderar dels guals del Jordà que porten a Moab i no deixaren passar ningú. ²⁹ En aquella ocasió, mataren uns deu mil moabites, homes forts i valents. No se'n va escapar ni un. ³⁰ Aquell dia, Moab va ser humiliat per Israel, i durant vuitanta anys el país va viure en pau.

III. Xamgar

³¹ Després d'Ehud, Xamgar, fill d'Anat, matà sis-cents filisteus amb una agullada de bous. També ell va salvar Israel.

IV. Dèbora i Barac

4

¹ Un cop mort Ehud, els israelites tornaren a ofendre el Senyor amb el seu mal comportament. ² El Senyor els va fer caure en poder de Jabín, rei cananeu que regnava a Hassor. El general en cap del seu exèrcit era Sisserà, que residia a Haróixet-Agoïm. ³ Jabín posseïa nou-cents carros de guerra i va oprimir durament els israelites durant vint anys. Llavors els israelites van clamar al Senyor.

⁴ En aquell temps, la profetessa Dèbora, muller de Lapidot, feia de jutge a Israel. ⁵ Sentenciava sota la palmera anomenada palmera de Dèbora, entre Ramà i Betel, a les muntanyes d'Efraïm. Allà els israelites pujaven a trobar-la quan tenien algun plet.

⁶ Dèbora va fer cridar Barac, fill d'Abinóam, de Quèdeix de Neftalí, i li digué:

--Això ordena el Senyor, Déu d'Israel: "Vés a reunir deu mil homes de les tribus de Neftalí i Zabuló i porta'ls a la muntanya del Tabor. ⁷ Jo faré que Sisserà, general en cap de l'exèrcit de Jabín, amb els seus carros de guerra i les seves tropes, vingui cap a tu al riu Quixon; allà el faré caure a les teves mans."

⁸ Barac va respondre a Dèbora:

--Hi aniré si tu véns amb mi; però, si no véns, no hi aniré.

⁹ Dèbora va replicar:

--T'acompanyaré, però la glòria d'aquesta campanya no serà teva, ja que el Senyor posarà Sisserà en mans d'una dona.

Dèbora es posà en camí amb Barac cap a Quèdeix. ¹⁰ Barac havia fet una crida entre les tribus de Zabuló i de Neftalí perquè anessin a Quèdeix, i van pujar-hi deu mil homes. També Dèbora hi havia pujat amb Barac.

¹¹ Temps enrere, Hèber, el quenita, s'havia separat dels altres quenites descendents d'Hobab, sogre de Moisès, i havia plantat la seva tenda al costat de l'Alzina de Saanannim, que és a la vora de Quèdeix.

¹² Quan Sisserà va saber que Barac, fill d'Abinóam, havia pujat a la muntanya del Tabor, ¹³ va mobilitzar els nou-cents carros de guerra i tots els seus homes, i des d'Haróixet-Agoïm va emprendre la marxa cap al riu Quixon.

¹⁴ Llavors Dèbora digué a Barac:

--Endavant! Avui el Senyor posa Sisserà a les teves mans. Ell mateix surt a combatre davant teu.

Barac va baixar del Tabor, seguit dels deu mil homes. ¹⁵ Tan bon punt Barac desembeinà l'espasa, el Senyor va sembrar la confusió entre tots els carros i les tropes de Sisserà. Aquest abandonà el seu carro de guerra i fugí a peu. ¹⁶ Barac va perseguir els carros i l'exèrcit enemic fins a Haróixet-Agoïm: tots els homes de Sisserà van anar caient víctimes de l'espasa. No en quedà ni un.

¹⁷ Mentrestant, Sisserà havia fugit a peu cap a la tenda de Jael, la muller d'Hèber, el quenita, perquè hi havia un pacte entre Jabín, rei d'Hassor, i el clan d'Hèber, el quenita. ¹⁸ Jael va sortir a rebre Sisserà i l'invità:

--Entra, senyor, entra a casa meva i no tinguis por.

Sisserà va entrar a la tenda i Jael el cobrí amb una manta. ¹⁹ Sisserà li va demanar:

--¿Em vols donar una mica d'aigua, que tinc set?

La dona va destapar l'odre de la llet, li'n va fer beure i tornà a cobrir-lo amb la manta. ²⁰ Després ell li digué:

--Posa't a l'entrada de la tenda i, si et pregunten si hi ha algú aquí, respon que no.

²¹ Sisserà, rendit de cansament, es va adormir. Llavors Jael, la muller d'Hèber, agafà una estaca de la tenda i amb el martell a l'altra mà se li acostà a poc a poc, li va clavar l'estaca a la temple i la va picar fins que l'estaca va entrar dintre terra. Així va morir Sisserà. ²² Aleshores arribà Barac, que perseguia Sisserà. Jael va sortir a rebre'l i li digué: --Vine i t'ensenyaré l'home que busques.

Barac entrà a la tenda i va veure Sisserà mort, estès a terra, amb l'estaca clavada al cap.

²³ Aquell dia, Déu va humiliar Jabín, el rei cananeu, davant els israelites. ²⁴ El poder dels israelites sobre Jabín, rei de Canaan, s'anà fent més fort cada dia, fins que el van aniquilar.

Càntic de Dèbora

5

¹ Aquell dia, Dèbora, juntament amb Barac, fill d'Abinóam, va entonar aquest cant de victòria:

² Quan a Israel s'aixequen capitans,
el poble s'ofereix voluntari:

Beneïu el Senyor!

³ Escolteu, reis! Atents, sobirans!

Jo canto en honor del Senyor;
toco i canto al Senyor, Déu d'Israel.

⁴ Senyor, quan sorties de Seïr,
quan avançaves per l'estepa d'Edom,
la terra tremolava

i el cel era un de vessall:
un de vessall d'aigua eren els núvols.

⁵ Les muntanyes s'estremien
al teu davant, Senyor;

al teu davant, Senyor, Déu d'Israel.
Això fou el Sinaí!

⁶ En temps de Xamgar, fill d'Anat,
en temps de Jael,
els camins eren deserts,
els vianants seguien rutes amagades.

⁷ Els camps, ningú no els treballava,
ningú no els treballava a Israel,
fins que em vaig alçar jo, Dèbora,
fins que em vaig alçar
com a mare d'Israel.

⁸ El poble es triava nous déus,
i, tot seguit, de les ciutats
vingué la guerra.

I no es veia ni un escut ni una llança
entre els quaranta batallons d'Israel!

⁹ El meu cor és amb els cabdills d'Israel,
amb els voluntaris del poble:

Beneïu el Senyor!

¹⁰ Canteu, vosaltres,
els qui munteu someres rosses,
amb tapissos per guarniment,
i que aneu fent camí!

¹¹ Amb veu més forta que els aiguaders,
la gent canta en els abeuradors
les victòries del Senyor,
les victòries dels camperols d'Israel:
el poble del Senyor
ja baixa a les ciutats!

¹² Desvetlla't, Dèbora, desvetlla't!
Desvetlla't, desvetlla't i entona un cant!
Aixeca't, Barac!

Captura els qui et capturaven,
fill d'Abinóam!

¹³ El clan de Sarid baixa
a trobar els valents,
el poble del Senyor baixa
a trobar-me amb els herois.

¹⁴ També vénen els d'Efraïm,
arrelats a les muntanyes d'Amalec.
Darrere, segueix Benjamí,
responent a la crida.

De Maquir han baixat
els qui comanden;
de Zabuló, els qui tenen
la vara de cabdill.

¹⁵ A Issacar, els caps estan amb Dèbora.

Com Issacar, també Barac
i els seus homes
s'han llançat corrent cap a la vall.
En els clans de Rubèn
hi ha grans enraonies!

¹⁶ Per què us heu quedat a les cledes
a escoltar flabiols de pastors?

En els clans de Rubèn
hi ha grans discussions!

¹⁷ Enllà del Jordà, Galaad té les cabanes.

I per què Dan no s'ha mogut
dels seus vaixells?

Aser s'ha quedat vora la mar,
reposa tranquil en els seus ports.

¹⁸ Però Zabuló és un poble
que s'ha jugat la vida,
igual que Neftalí,
en els turons a camp obert.

¹⁹ Arriben els reis al combat,
es llancen a l'atac els reis de Canaan,
a Tanac, vora les aigües de Meguidó,
però no s'apoderen
de res d'argent com a botí.

²⁰ Des del cel combaten els astres;
fent els seus camins combaten Sisserà.

²¹ Se l'ha endut el riu Quixon;
el riu etern, el riu Quixon.
Trepitja victoriosa, ànima meva!

²² Els cascots dels cavalls
han quedat destrossats
amb el galop, el galop dels corsers.

²³ «Maleïu la ciutat de Meroz,
maleïu-la»,
diu l'àngel del Senyor;
«maleïu els seus habitants,
perquè no han vingut
a auxiliar el Senyor,
a auxiliar el Senyor
amb els seus herois.»

²⁴ Beneïda entre les dones Jael,
muller d'Hèber, el quenita;
beneïda entre les dones
que viuen en tendes!

²⁵ Sisserà li demanava aigua;
ella li ha donat llet,
li ha ofert mató en tassa de nobles.

²⁶ Després, amb la mà esquerra
ha pres l'estaca
i amb la dreta una maça de fuster;
ha estassat Sisserà, li ha obert el cap:
l'estaca clavada

li ha travessat la templa.

²⁷ Ha caigut doblegat,
estirat als peus d'ella,
ha caigut doblegat als seus peus;
allà on s'ha doblegat,
allà ha caigut mort.

²⁸ La mare de Sisserà
guaita per la finestra,
sospira entre les gelosies:
«Per què triga a tornar el seu carro?
Per què es retarda
el brogit dels carruatges?»

²⁹ Ella no para de repetir la resposta
de la seva dama més assenyada:

³⁰ «Segur que han recollit botí
i ara se'l reparteixen:
una noia o dues per a cada guerrer,
i roba virolada per a Sisserà;
un botí de roba virolada, amb brodats,
brodats de color
per a les noies captives.»

³¹ Que tots els teus enemics, Senyor,
acabin com Sisserà!
Però els amics del Senyor,
que siguin com el sol,
que s'alça amb tot el seu esclat.
I durant quaranta anys el país va viure en pau.
V. Gedeó

Israel, a mercè dels madianites

6

¹ Els israelites ofenien el Senyor amb el seu mal comportament, i el Senyor els deixà caure en poder de Madian durant set anys. ² El poder de Madian era aclaparador. Els israelites, per por dels madianites, es van fer amagatalls a les coves de les muntanyes, a les cavernes i sobre els cingles. ³ Quan els israelites havien sembrat, venien els madianites amb els amalequites i els nòmades d'orient, ⁴ acampaven a les seves terres i els saquejaven totes les collites, fins a la rodalia de Gaza. No deixaven al país d'Israel res per a menjar, ni ovelles, ni bous, ni ases, ⁵ perquè pujaven amb el seu bestiar i les seves tendes i arribaven en massa com les llagostes. Eren tants que ni ells ni els seus camells no es podien comptar. Envaïen el país i el saquejaven.

⁶ Per culpa de Madian els israelites van quedar reduïts a una misèria tan gran que van clamar al Senyor. ⁷ Així que van clamar al Senyor pel mal que els feien els madianites, ⁸ ell els envià un profeta que els va dir:
--Això diu el Senyor, Déu d'Israel: "Jo us vaig treure d'Egipte, us vaig fer sortir de la terra on éreu esclaus. ⁹ Us vaig alliberar dels egipcis i de tots els vostres opressors. Els he expulsat de davant vostre per donar-vos les seves terres. ¹⁰ Us vaig dir: 'Jo sóc el Senyor, el vostre Déu; no venereu els déus dels amorreus, en el país dels quals habiteu.' Però vosaltres no m'heu obeït."

El Senyor envia Gedeó per salvar Israel

¹¹ L'àngel del Senyor va venir a asseure's sota l'alzina d'Ofrà, que era propietat de Joaix, del clan d'Abièzer. Gedeó, fill de Joaix, estava batent el blat a dins del cup per salvar-lo dels madianites. ¹² L'àngel del Senyor se li va aparèixer i li digué:

--El Senyor és amb tu, guerrer valent.

¹³ Gedeó respongué:

--Perdó, senyor meu. Si el Senyor és amb nosaltres, per què ens passa tot això? On són tots aquells prodigis que ens contaven els nostres pares quan deien: "¿No és cert que el Senyor ens va treure d'Egipte?" El cert és que ara el

Senyor ens ha abandonat i ens ha deixat a mercè dels madianites.

¹⁴ El Senyor es girà cap a ell i li va dir:

--Vés amb la força que tens i salvaràs Israel dels madianites. ¿No sóc jo qui t'envio?

¹⁵ Gedeó respongué:

--Perdó, Senyor meu. Com puc salvar Israel si el meu clan és el més petit de Manassès i jo sóc el més jove de la meva família?

¹⁶ Llavors el Senyor li digué:

--Jo seré amb tu; derrotaràs els madianites com si es tractés d'un sol home.

¹⁷ Però Gedeó va insistir:

--Si gaudeixo del teu favor, dóna'm un senyal que ets tu qui em parla: ¹⁸ no et moguis d'aquí fins que torni amb l'ofrena que et vull presentar.

El Senyor respongué:

--No em mouré fins que tornis.

¹⁹ Gedeó se'n va anar a preparar un cabrit, prengué un sac de farina i en va fer pans sense llevat. Va posar la carn en una panera i el brou en un tupí. Ho va portar a l'àngel i li ho va oferir sota l'alzina. ²⁰ L'àngel del Senyor li digué:

--Pren la carn i els pans, posals sobre aquesta roca i aboca-hi el brou.

Quan Gedeó ho hagué fet, ²¹ l'àngel del Senyor, amb la punta del bastó que duia a la mà, va tocar la carn i els pans. De sobte, va sortir una flamarada de la roca i els consumí. Llavors l'àngel del Senyor va desaparèixer. ²² Gedeó compregué aleshores que era l'àngel del Senyor i digué:

--Pobre de mi, Senyor, Déu sobirà! He vist el teu àngel cara a cara!

²³ Però el Senyor li digué:

--La pau sigui amb tu. No tinguis por, no moriràs.

²⁴ Gedeó va dedicar un altar al Senyor en aquell indret i li posà aquest nom: «El Senyor és pau.» L'altar encara avui és a Ofrà d'Abièzer.

Gedeó destrueix l'altar del déu Baal

²⁵ Aquella mateixa nit, el Senyor va parlar a Gedeó:

--Agafa el toro del teu pare, el segon que va néixer, el de set anys. Destruueix l'altar del teu pare dedicat a Baal i talla el bosquet sagrat que hi ha al seu costat. ²⁶ Després dedica un altar al Senyor, el teu Déu, en el cim d'aquest tossal; agafa el toro, el segon que va néixer, i sacrifica'l en holocaust amb la llenya del bosquet sagrat que hauràs tallat.

²⁷ Gedeó va fer el que el Senyor li havia dit, amb l'ajut de deu servents. Però va fer-ho de nit. No va gosar fer-ho de dia per por de la seva família i de la gent del seu poble. ²⁸ L'endemà al matí la gent va trobar enderrocat l'altar de Baal i tallat el bosquet sagrat, i veié que algú havia ofert en holocaust el toro segon sobre el nou altar. ²⁹ I es demanaven els uns als altres:

--Qui ha fet una cosa així?

Van investigar i preguntar, i van deduir que havia estat Gedeó, el fill de Joaix. ³⁰ Llavors anaren a dir a Joaix:

--Dóna'ns el teu fill; ha de morir, perquè ha enderrocat l'altar de Baal i ha tallat el seu bosquet sagrat.

³¹ Però Joaix va replicar a tots els qui tenia al davant:

--¿Vosaltres heu de pledejar a favor de Baal? ¿Vosaltres l'heu de salvar? Qui vulgui pledejar a favor d'ell, morirà abans de demà al matí. Si Baal és Déu, que pledegi a favor d'ell mateix, ja que el meu fill li ha destruït l'altar.

³² Aquell dia Gedeó va rebre el nom de Jerubaal, que vol dir: «Que Baal pledegi a favor d'ell mateix». En efecte, Gedeó li havia enderrocat l'altar.

Gedeó demana a Déu una prova

³³ Els madianites, els amalequites i els nòmades d'orient es van mobilitzar, van passar el Jordà i acamparen a la plana de Jizreel. ³⁴ Llavors l'esperit del Senyor s'apoderà de Gedeó, que va tocar el corn per convocar la gent d'Abièzer a seguir-lo. ³⁵ Gedeó envià missatgers per tota la tribu de Manassès, i tots ells van ser també convocats. També n'envià a les tribus d'Aser, de Zabuló i de Neftalí, que van pujar igualment a unir-se als altres.

³⁶ Gedeó digué a Déu:

--Si, tal com has dit, et vols servir de mi per a salvar Israel, ³⁷ mira, jo estendré a l'era la llana esquilada. Si la rosada cau només sobre la llana i tota la terra queda eixuta, sabré que vols salvar Israel valent-te de mi, tal com has dit.

³⁸ I així va ser. Gedeó es llevà de bon matí, va recollir la llana, en va espremer la rosada i en va omplir una tassa.

³⁹ Però Gedeó encara va dir a Déu:

--No t'enfadis amb mi si goso fer-te una altra petició. Si et sembla bé, voldria tornar a fer una prova amb la llana esquilada: que ara només quedi eixut el velló i que la rosada amari tota la terra.

⁴⁰ Aquella nit, Déu realitzà el que Gedeó li havia demanat: només el velló va quedar eixut, però la rosada va caure sobre tota la terra.

Tres-cents homes per a Gedeó

7

¹ Jerubaal, és a dir, Gedeó, va llevar-se de bon matí amb tots els seus homes, i van acampar vora la font d'Harod. El campament madianita es trobava més al nord, a la vall, al costat del tossal de Morè.

² El Senyor digué a Gedeó:

--Portes massa gent amb tu perquè jo us doni la victòria contra els madianites. Els israelites podrien gloriar-se dient que els ha salvat la pròpia força, i no jo. ³ Per això, fes aquesta crida a les tropes: "Tothom qui tremoli de por, que torni a casa fugint per les muntanyes de Galaad."

Vint-i-dos mil homes se'n tornaren, i només en van quedar deu mil.

⁴ Però el Senyor digué a Gedeó:

--Encara hi ha massa gent. Fes-los baixar al rierol i allí te'ls destriaré. El qui jo et diré que ha d'anar amb tu, hi anirà; i el qui et diré que no hi vagi, no hi anirà.

⁵ Gedeó va fer baixar la gent vora el rierol, i el Senyor li digué:

--Tots els qui beguin llepant l'aigua com els gossos, separa'ls dels qui s'agenollin per beure.

⁶ Els qui begueren l'aigua llepant-la de la pròpia mà van ser tres-cents. Tots els altres van agenollar-se per beure.

⁷ Llavors el Senyor va dir a Gedeó:

--Amb aquests tres-cents homes que han begut llepant l'aigua de la pròpia mà, jo us salvaré: posaré els madianites a les teves mans. Tots els altres, que se'n tornin cadascú a casa seva.

⁸ Aquells tres-cents homes van prendre les provisions i els corns que els altres portaven, i Gedeó envià tota la resta d'israelites a casa seva. Només es va quedar aquells tres-cents. El campament dels madianites es trobava a sota, a la vall.

Presagi de victòria

⁹ Aquella mateixa nit, el Senyor digué a Gedeó:

--Aixeca't i baixa al campament enemic, que jo el poso a les teves mans. ¹⁰ Si tens por de baixar-hi sol, que t'acompanyi Purà, el teu criat. ¹¹ Escolta de què parlen i et sentiràs encoratjat per a atacar-los.

Gedeó i el seu criat Purà van baixar fins a la mateixa guàrdia del campament madianita. ¹² Els madianites, els amalequites i els nòmades d'orient ocupaven tota la vall. Eren nombrosos com les llagostes, i els seus camells eren tants com els grans de sorra de la vora de la mar, que ningú no pot comptar. ¹³ En el moment d'arribar Gedeó, un home explicava un somni al seu company. Li deia:

--Mira quin somni he tingut: una fogassa de pa d'ordi venia rodant cap al campament madianita, ha topat amb una tenda, l'ha capgirada i la tenda ha caigut.

¹⁴ El seu company va comentar:

--Això només pot significar l'espasa de Gedeó, el fill de Joaix, l'israelita: Déu ha posat a les seves mans Madian amb tot el seu campament.

¹⁵ Gedeó va sentir el somni i la seva interpretació i es va prosternar. Després se'n tornà al campament d'Israel i cridà:

--Aixequen-vos, que el Senyor posa a les nostres mans el campament de Madian!

Derrota dels madianites

¹⁶ Gedeó va dividir els tres-cents homes en tres grups, donà a cada home un corn i una gerra buida amb una torxa a dins, ¹⁷ i els ordenà:

--Fixeu-vos en mi i feu el mateix que jo faré. Jo m'avançaré fins arran del campament i vosaltres fareu el que jo faci.

¹⁸ Quan sentireu que els del meu grup i jo mateix toquem el corn, toqueu-lo també vosaltres tot al voltant del campament i crideu: "Pel Senyor i per Gedeó!"

¹⁹ Gedeó va arribar amb els seus cent homes arran del campament, just després del canvi de guàrdia, cap a mitjanit. Va tocar el corn i va trencar la gerra que duia a la mà. ²⁰ Aleshores tots tres grups van tocar els corns i van trencar les gerres. Amb la mà esquerra agafaren les torxes, i els corns amb la dreta. Tocaven i cridaven:

--L'espasa! Pel Senyor i per Gedeó!

²¹ Cadascú es va quedar al seu lloc al voltant del campament. Però a dins del campament madianita tothom es posà

a córrer i a fugir. ²² Mentrestant, els tres-cents israelites anaven tocant els corns. El Senyor va fer que, per tot el campament, els madianites es traguessin l'espasa i s'ataquessin els uns als altres; tots es van escapar cap a Betaixità, en direcció a Sererà, fins a Abel-Meholà, prop de Tabat.

²³ Llavors es van mobilitzar els israelites de les tribus de Neftalí, d'Aser i de tot Manassès per perseguir els madianites. ²⁴ Gedeó envià també missatgers a tota la muntanya d'Efraïm per dir:

--Baixeu a barrar el pas a Madian i, abans que arribin, ocupeu els guals tot al llarg del Jordà fins a Betbarà.

Tots els efraïmites es van mobilitzar i ocuparen els guals del Jordà fins a Betbarà. ²⁵ Van capturar els dos cabdills madianites, Oreb i Zeeb. Van matar el primer a la penya d'Oreb, i l'altre, en el cup de Zeeb. Després continuaren seguint els madianites i van portar a Gedeó els caps d'Oreb i Zeeb des de l'altra banda del Jordà.

Els efraïmites se senten ofesos

8

¹ Els efraïmites es van queixar a Gedeó:

--Per què has fet això de no cridar-nos quan anaves a combatre contra els madianites?

I estaven molt irritats contra ell. ² Però Gedeó els respongué:

--Què he fet jo que sigui comparable a la vostra gesta? Valen més els gotims d'Efraïm que no pas tota la verema d'Abièzer. ³ Déu ha posat a les vostres mans els cabdills de Madian, Oreb i Zeeb. Jo no he estat capaç de fer res comparable a la vostra gesta.

Aquesta resposta de Gedeó va calmar la irritació dels efraïmites.

Gedeó a l'est del Jordà

⁴ Gedeó va arribar al Jordà i va travessar el riu amb els tres-cents homes que l'acompanyaven. Estaven esgotats, però continuaven la persecució. ⁵ Gedeó va demanar a la gent de Sucot:

--Doneu-me, si us plau, uns quants pans per als homes que m'acompanyen, perquè vénen esgotats, i joestic seguint els reis madianites, Zèbah i Salmunnà.

⁶ Però els prohoms de Sucot li van contestar:

--Que potser Zèbah i Salmunnà ja han caigut a les teves mans perquè hàgim de donar menjar a les teves tropes?

⁷ Gedeó replicà:

--D'acord! Tan bon punt el Senyor hagi posat a les meves mans Zèbah i Salmunnà, us trillaré la carn amb espines i arços del desert.

⁸ Des d'allí Gedeó va pujar a Penuel i va fer la mateixa petició als seus habitants. Però aquests li contestaren el mateix que la gent de Sucot. ⁹ Llavors, també ell va replicar a la gent de Penuel:

--Quan torni victoriós, enderrocaré aquesta torre.

¹⁰ Zèbah i Salmunnà eren a Carcor amb les seves tropes, uns quinze mil homes. Era tot el que quedava de l'exèrcit dels nòmades d'orient, que ja havien tingut cent vint mil baixes. ¹¹ Gedeó va pujar pel camí que segueixen els nòmades, a l'est de Nóbah i Jogbohà, i va atacar el campament enemic quan més refiats estaven. ¹² Els dos reis madianites, Zèbah i Salmunnà, van emprendre la fugida, però Gedeó els perseguí i els va fer presoners, i sembrà el pànic per tot el campament.

¹³ Tornant de la batalla des de la pujada d'Heres, Gedeó, fill de Joaix, ¹⁴ va capturar un noi de la població de Sucot i l'interrogà. El noi li va escriure els noms dels prohoms i dels ancians de Sucot, en total setanta-set persones. ¹⁵ Tot seguit, Gedeó anà a trobar la gent de Sucot i els va dir:

--Aquí teniu Zèbah i Salmunnà, pels quals us va burlar de mi dient: "Que potser Zèbah i Salmunnà ja han caigut a les teves mans perquè hàgim de donar menjar als teus homes esgotats?"

¹⁶ Llavors va agafar els ancians de la ciutat, prengué espines i arços del desert i va trillar així els homes de Sucot.

¹⁷ També va enderrocar la torre de Penuel i matà la gent d'aquella vila.

¹⁸ Després va demanar a Zèbah i a Salmunnà:

--Com eren els homes que va matar al Tabor?

Li respongueren:

--S'assemblaven a tu. Cada un tenia l'aspecte de fill d'un rei.

¹⁹ Gedeó va exclamar:

--Eren els meus germans, fills de la meva mare! Per la vida del Senyor, us juro que, si els haguéssiu deixat vius, ara jo no us mataria!

²⁰ Aleshores va manar a Jèter, el seu fill gran:

--Vinga, mata'ls!

Però el noi no va desembreinar l'espasa perquè tenia por. Era molt jove encara. ²¹ Llavors Zèbah i Salmunnà digueren a Gedeó:

--Vinga, mata'ns tu mateix, que l'home es mesura pel seu valor.

Gedeó va matar els dos reis i es va quedar les mitges llunes que adornaven els colls dels seus camells.

Últims anys de Gedeó

²² Després d'això, els israelites van dir a Gedeó:

--Sigueu el nostre rei i que després ho siguin el teu fill i el teu nét: tu ens has alliberat dels madianites.

²³ Però Gedeó els va respondre:

--Jo no seré el vostre rei, ni tampoc ho serà el meu fill. El vostre rei serà el Senyor.

²⁴ I va afegir:

--Però vull demanar-vos una cosa: que cadascú em doni un anell del seu botí.

Els madianites duïen anells d'or, com tots els mercaders del desert. ²⁵ Els israelites hi accediren de bon grat: van estendre un mantell i cadascú hi va tirar un anell del seu botí. ²⁶ El pes dels anells d'or que Gedeó havia demanat va ser d'uns vint quilos d'or, sense comptar les mitges llunes, les arracades i els vestits de porpra que portaven els reis madianites ni els collars dels seus camells. ²⁷ Amb l'or que li van donar, Gedeó es va fabricar un efod i l'instal·là a la ciutat d'Ofrà. Tot Israel es va prostituir a Ofrà amb aquell efod, que esdevingué així un parany per a Gedeó i la seva família.

²⁸ Els madianites van ser humiliats pels israelites i no tornaren a alçar el cap. En vida de Gedeó, hi hagué pau en el país durant quaranta anys.

²⁹ Jerubaal, és a dir, Gedeó, fill de Joaix, se'n tornà a viure a casa seva. ³⁰ Arribà a tenir setanta fills, ja que tenia moltes dones. ³¹ També va tenir un fill d'una concubina que vivia a Siquem, i li posà el nom d'Abimèlec. ³² Gedeó, fill de Joaix, va morir després d'una vellesa feliç; el van enterrar a Ofrà d'Abièzer, en el sepulcre del seu pare Joaix.

³³ A la mort de Gedeó, els israelites van tornar a prostituir-se amb els Baals i escolliren Baal-Berit com el seu déu.

³⁴ No es van recordar ja del Senyor, el seu Déu, que els havia alliberat de la mà de tots els enemics que els envoltaven. ³⁵ Tampoc no van ser agraïts amb la família de Jerubaal-Gedeó, que havia fet tant de bé a Israel.

Abimèlec, fill de Gedeó, rei de Siquem

9

¹ Abimèlec, fill de Jerubaal, va anar a Siquem a trobar els germans de la seva mare i els féu aquesta proposta, a ells i a tot el clan de la seva mare:

² --Pregunteu això als caps de casa de Siquem: "Què us sembla millor: que us governin setanta homes, tots els fills de Jerubaal, o bé que us governi un de sol? No oblideu que jo sóc parent vostre, os dels vostres ossos i carn de la vostra carn."

³ Els germans de la seva mare van comunicar això a tots els caps de casa de Siquem, i aquests es van posar de part d'Abimèlec, perquè era parent seu. ⁴ Llavors li van donar setanta peces de plata del temple de Baal-Berit. Amb aquests diners, Abimèlec va contractar homes desvagats i aventurers, que es van posar a les seves ordres.

⁵ Després se n'anà amb ells a casa del seu pare, a Ofrà, i va assassinar els seus germans, els fills de Jerubaal, setanta homes, tots d'una sola vegada. Només s'escapà Jotam, el fill petit de Jerubaal, que es va amagar. ⁶ Llavors es van reunir els caps de casa de Siquem i tots els de Betmil·ló, i proclamaren rei Abimèlec, al costat de l'alzina del pilar sagrat que hi ha a Siquem.

Apòleg de Jotam

⁷ Tan bon punt Jotam ho va saber, pujà al cim de la muntanya de Garizim i des d'allí va cridar amb tota la força:

--Escolteu-me, caps de casa de Siquem, i Déu us escoltarà!

⁸ »Una vegada es reuniren els arbres per elegir-se un rei i consagrar-lo.

I van dir a l'olivera:

"Sigueu tu la nostra reina!"

⁹ L'olivera els contestà:

"¿Renunciaré al meu oli,
que honora Déu i els homes,
per gronxar-me sobre els altres arbres?"

¹⁰ »Llavors els arbres van dir a la figuera:

"Vine, sigues tu la nostra reina!"

¹¹ La figuera els contestà:

"¿Renunciaré a la meva dolçor
i als meus fruits saborosos,
per gronxar-me sobre els altres arbres?"

¹² »Llavors els arbres van dir a la parra:

"Vine, sigues tu la nostra reina!"

¹³ La parra els contestà:

"¿Renunciaré al meu most,
que alegra Déu i els homes,
per gronxar-me sobre els altres arbres?"

¹⁴ »Llavors tots els arbres plegats

van dir a l'arç:

"Vine, sigues tu el nostre rei!"

¹⁵ L'arç va contestar als arbres:

"Si de bona fe

voleu ungir-me rei vostre,

veniu i aixoplugueu-vos

a la meva ombra;

però si no és de bona fe,

sortirà un foc de l'arç

que consumirà els cedres del Líban."

¹⁶ Jotam continuà:

--Vosaltres, ¿heu obrat de bona fe i honradament quan heu proclamat rei Abimèlec? ¿Us heu portat bé amb Jerubaal i la seva família? ¿Heu correspost, com ell mereixia, al bé que us havia fet? ¹⁷ El meu pare va lluitar per vosaltres, jugant-se la vida, per alliberar-vos del poder de Madian. ¹⁸ Però vosaltres avui us heu sublevat contra la família del meu pare; heu assassinat d'una sola vegada els seus setanta fills, i heu proclamat rei dels caps de casa de Siquem Abimèlec, fill d'una serventa del meu pare, pel sol fet que és parent vostre. ¹⁹ Si, doncs, avui heu obrat de bona fe i honradament envers Jerubaal i la seva família, celebren el que heu fet amb Abimèlec, i que ell celebri el que vosaltres li heu fet! ²⁰ Però si no és així, sortirà un foc d'Abimèlec que consumirà els caps de casa de Siquem i de Betmil-ló, i sortirà encara un foc dels caps de casa de Siquem i de Betmil-ló que consumirà Abimèlec.

²¹ Després Jotam va fugir i anà a refugiar-se a Beer; i vivia allí, per por d'Abimèlec, el seu germà.

Revolta de Siquem contra Abimèlec

²² Abimèlec va mantenir Israel sota el seu poder durant tres anys. ²³ Després Déu envià un esperit de discòrdia entre Abimèlec i els caps de casa de Siquem, i aquests es revoltaren contra ell. ²⁴ Així va recaure sobre Abimèlec i sobre els caps de casa de Siquem, els seus còmplices, el crim comès contra els setanta fills de Jerubaal, la sang que Abimèlec havia vessat. ²⁵ Els caps de casa de Siquem van posar homes emboscats als cims de les muntanyes i robaven a tothom qui passava pel camí. I Abimèlec en va ser informat.

²⁶ Un dia va arribar a Siquem un tal Gàal, fill d'Èbed, amb els seus germans i es va guanyar la confiança dels caps de casa de Siquem. ²⁷ La gent de Siquem sortí a fora a veremar les vinyes; van trepitjar el raïm i celebraren una festa. Van anar al temple del seu déu i, tot menjant i bevent, maleïen Abimèlec.

²⁸ Gàal, fill d'Èbed, va dir:

--Qui és Abimèlec i qui som els de Siquem perquè li hàgim d'estar sotmesos? Tan sols és el fill de Jerubaal, i Zebul, el qui governa la ciutat, ho fa en nom d'ell. Serviu, per tant, els homes del clan d'Hamor, que és el pare de Siquem! Per què hem de continuar sotmesos a Abimèlec? ²⁹ Només que tingués aquest poble a les meves ordres, jo faria fora Abimèlec. Li diria: "Abimèlec, reforça el teu exèrcit i surt a combatre!"

³⁰ En sentir les paraules de Gàal, fill d'Èbed, Zebul, el governador de la ciutat, es va indignar ³¹ i, secretament, envià missatgers per dir a Abimèlec:

--Gàal, fill d'Èbed, i els seus germans acaben d'arribar a Siquem i volen sublevar la ciutat contra tu. ³² Cal que, aquesta mateixa nit, tu i la teva tropa aneu a parar-los una emboscada a camp obert. ³³ Demà, ben de matí, a la

sortida del sol, ataca la ciutat. Quan Gàal sortirà cap a tu amb la gent que el segueix, fes amb ell allò que et calgui.

³⁴ Aquella mateixa nit, Abimèlec i la seva gent van anar a emboscar-se prop de Siquem dividits en quatre grups.

³⁵ Gàal, fill d'Èbed, sortí de la ciutat i es quedà davant les portes. Llavors Abimèlec i la seva tropa es van alçar de l'emboscada. ³⁶ Quan Gàal se n'adonà, va dir a Zebul:

--Veig gent que baixa dels cims de les muntanyes.

Zebul respongué:

--Són les ombres de les muntanyes, que et deuen semblar homes.

³⁷ Però Gàal insistí:

--Baixa gent del Melic de la Terra i un altre grup s'acosta pel camí de l'Alzina dels Endevins.

³⁸ Llavors Zebul li va dir:

--Què se n'ha fet, de la teva boca que cridava: "Qui és Abimèlec perquè li hàgim d'estar sotmesos?" ¿No és aquest l'exèrcit que menyspreaves? Surt ara i vés a combatre contra ell!

³⁹ Gàal sortí al davant dels caps de casa de Siquem a combatre contra Abimèlec. ⁴⁰ Abimèlec va perseguir Gàal, que havia emprès la fugida. Molts van caure morts abans d'arribar a les portes de la ciutat. ⁴¹ Després Abimèlec anà a viure a Arumà, i Zebul va expulsar de Siquem Gàal i els seus germans.

⁴² L'endemà, la gent de Siquem van sortir al camp. Abimèlec n'havia estat informat. ⁴³ Havia pres els seus homes, els havia repartit en tres grups i havia parat una emboscada a camp obert. Quan va veure que, efectivament, la gent sortia de la ciutat, caigué damunt d'ells i els va matar. ⁴⁴ Abimèlec i els homes del seu grup van desplegar-se i s'apostaren davant les portes de la ciutat, mentre els altres dos grups es desplegaven i mataven els qui es trobaven al camp. ⁴⁵ Durant tot aquell dia, Abimèlec continuà atacant la ciutat, fins que se'n va apoderar. Matà tots els seus habitants, la va arrasar i va sembrar-la de sal.

⁴⁶ En saber-ho, els caps de casa de la Torre de Siquem es van refugiar a la cripta del temple d'El-Berit. ⁴⁷ Van anunciar a Abimèlec que tots els caps de casa de la Torre de Siquem estaven junts. ⁴⁸ Llavors va pujar al tossal de Salmon amb tots els seus homes; amb una destal va tallar una branca d'arbre, se la va carregar a l'esquena i va manar a la tropa que el seguia:

--Afanyeu-vos a fer el mateix que jo he fet.

⁴⁹ Cadascú va tallar una branca i tots van seguir Abimèlec. Després posaren les branques sobre la cripta del temple i van calar-hi foc. Així van morir tots els habitants de la Torre de Siquem, prop d'un miler, entre homes i dones.

Mort d'Abimèlec

⁵⁰ Des d'allí Abimèlec se'n va anar a Tebés, l'assetjà i se n'apoderà. ⁵¹ Al bell mig de la població hi havia una torre fortificada, on s'havien refugiat tots els homes i dones i tots els caps de casa de la ciutat. S'havien tancat per dins i havien pujat al terrat de la torre. ⁵² Abimèlec va arribar a la torre, l'atacà i aconseguí d'acostar-se a la porta amb la intenció de calar-hi foc. ⁵³ Però una dona li va llançar una pedra de molí i li va badar el cap. ⁵⁴ Abimèlec cridà de seguida el seu escuder i li ordenà:

--Treu-te l'espasa i mata'm! Que no puguin dir de mi: "L'ha matat una dona."

El seu escuder el va rematar. ⁵⁵ Quan els homes d'Israel van veure que era mort, se'n tornaren cadascú a casa seva.

⁵⁶ Així Déu va donar a Abimèlec la paga per tot el mal que havia fet al seu pare, assassinant els seus setanta germans. ⁵⁷ També donà la paga a la gent de Siquem per tot el mal que havien fet. Així els va caure al damunt la maledicció de Jotam, fill de Jerubaal.

VI. Tolà

10

¹ Després d'Abimèlec, vingué per salvar Israel Tolà, fill de Puà, fill de Dodó. Era de la tribu d'Issacar i vivia a Xamir, a les muntanyes d'Efraïm. ² Va ser jutge d'Israel durant vint-i-tres anys. Quan va morir, l'enterraren a Xamir.

VII. Jaïr

³ Després d'ell vingué Jaïr, de Galaad, que fou jutge d'Israel durant vint-i-dos anys. ⁴ Va tenir trenta fills que muntaven trenta ases i eren senyors de trenta poblacions, a la regió de Galaad, que encara avui s'anomenen els Poblets de Jaïr. ⁵ Quan Jaïr va morir, l'enterraren a Camon.

VIII. Jeftè

L'opressió ammonita

⁶ Els israelites tornaren a ofendre el Senyor amb el seu mal comportament: adoraven els Baals i les Astartes, els déus dels arameus, els de Sidó, els de Moab, els dels ammonites i els dels filisteus. Havien abandonat el Senyor i ja no li donaven culte. ⁷ Llavors el Senyor es va irritar contra Israel i els posà en mans dels filisteus i dels ammonites. ⁸ Aquests, d'aleshores ençà i durant divuit anys, van maltractar durament els israelites que vivien a Galaad, a l'altra banda del Jordà, al país dels amorreus. ⁹ Els ammonites van travessar el Jordà per combatre fins i tot contra les tribus de Judà i de Benjamí i contra la tribu d'Efraïm. Israel es trobava en una situació de gran perill. ¹⁰ Aleshores els israelites van clamar al Senyor dient:

--Hem pecat contra tu. Hem abandonat el nostre Déu per donar culte als Baals.

¹¹ Però el Senyor els respongué:

--Quan els egipcis, els amorreus, els ammonites, els filisteus, ¹² els sidonis, els amalequites i els maonites us oprimien, vosaltres vau clamar i jo us vaig salvar de les seves mans. ¹³ Però després m'heu abandonat a mi per adorar altres déus. Per això, no us tornaré pas a salvar. ¹⁴ Aneu a suplicar els déus que heu escollit. Que us salvin ells, ara que us trobeu en perill.

¹⁵ Però els israelites van insistir prop del Senyor:

--És cert que hem pecat. Fes amb nosaltres el que et plagui. Però avui, t'ho demanem, salva'ns!

¹⁶ Llavors van desfer-se dels déus estrangers i tornaren a adorar el Senyor, que no pogué suportar més el sofriment d'Israel.

¹⁷ Els ammonites es van mobilitzar i anaren a acampar a Galaad. Els israelites també es van concentrar i acamparen a Mispà. ¹⁸ Mentrestant, entre el poble, els principals de Galaad es deien:

--Qui encapçalarà la lluita contra els ammonites? El farem cap de tota la gent de Galaad.

Jeftè, cabdill d'Israel

11

¹ Hi havia un galaadita, Jeftè, que era un guerrer valent, fill d'una prostituta. El seu pare era Galaad. ² L'esposa legítima d'aquest home li havia donat també altres fills. Quan aquests van ser grans, van treure de casa Jeftè, dient-li:

--Tu no tindràs part en l'herència del nostre pare, perquè ets fill d'una altra dona.

³ Jeftè va fugir lluny dels seus germans i se'n anà a viure al país de Tob. Al seu voltant es van agrupar alguns aventurers, que sortien amb ell a fer incursions.

⁴ Al cap d'un quant temps, els ammonites van començar la guerra contra Israel. ⁵ Quan la guerra començà, els ancians de Galaad anaren a cercar Jeftè al país de Tob ⁶ i li digueren:

--Vine, que seràs el nostre cabdill en la guerra contra els ammonites.

⁷ Però Jeftè va contestar als ancians de Galaad:

--¿No sou vosaltres els qui em vau rebutjar i em vau treure de casa del meu pare? Per què em veniu a trobar, ara que esteu en perill?

⁸ Els ancians li replicaren:

--Ara venim a buscar-te per això: perquè vinguis a lluitar contra els ammonites i siguis el nostre cabdill, el de tota la gent de Galaad.

⁹ Jeftè els digué:

--Ja que em feu tornar per lluitar contra els ammonites, si el Senyor els posa a les meves mans, jo seré el vostre cabdill.

¹⁰ Els ancians de Galaad van dir a Jeftè:

--El Senyor serà testimoni entre tu i nosaltres si no fem el que tu dius.

¹¹ Jeftè, doncs, se'n va anar amb els ancians de Galaad, i el poble el proclamà cabdill i general seu. Al santuari de Mispè, a la presència del Senyor, Jeftè va ratificar el seu compromís.

Missatge de Jeftè als ammonites

¹² Jeftè envià missatgers al rei dels ammonites per dir-li:

--Què t'he fet jo perquè vinguis contra mi a fer la guerra en el meu propi país?

¹³ El rei dels ammonites va contestar als missatgers de Jeftè:

--Quan Israel pujava d'Egipte es va apoderar del meu país, des de l'Arnon fins al Jaboc i fins al Jordà. Ara, doncs, torna'm a les bones aquest territori.

¹⁴ Jeftè tornà a enviar missatgers al rei dels ammonites ¹⁵ per dir-li:

--Aquesta és la resposta de Jeftè: "Els israelites no s'han apoderat mai del país dels moabites ni del país dels ammonites. ¹⁶ Quan Israel va pujar d'Egipte va marxar pel desert fins al Mar Roig i va arribar fins a Cadeix. ¹⁷ Des d'allà, Israel envià missatgers al rei d'Edom, pregant-li que els deixés passar pel seu territori. Però el rei d'Edom no els ho va permetre. Envià també missatgers al rei de Moab, però tampoc aquest no hi accedí. Israel, doncs, va romandre a Cadeix. ¹⁸ Després va marxar pel desert, vorejant el país d'Edom i el país de Moab. Arribaren a la part oriental de Moab i acamparen més enllà de l'Arnon, sense entrar en territori moabita, ja que l'Arnon és la frontera de Moab. ¹⁹ Israel va enviar missatgers a Sehon, rei dels amorreus, que regnava a Heixbon, pregant-li que els deixés passar pel seu territori, de camí cap al seu lloc de destí. ²⁰ Però Sehon no es fià de deixar passar Israel pel seu territori, sinó que reuní tot el seu exèrcit i acampà a Jahas, on combaté contra Israel. ²¹ El Senyor, Déu d'Israel, va posar Sehon amb tot el seu exèrcit en poder dels israelites; ells els van derrotar i van prendre possessió d'aquell país habitat pels amorreus. ²² Israel, doncs, prengué possessió de tot el territori dels amorreus des de l'Arnon fins al Jaboc i des del desert fins al Jordà. ²³ Doncs bé, després que el Senyor, Déu d'Israel, hagué desposseït els amorreus del seu territori per donar-lo al seu poble, ¿tu te'n voldries apoderar? ²⁴ ¿No tens ja el territori que t'ha donat el teu déu Quemoix? Nosaltres també tenim dret a posseir el territori que el Senyor, el nostre Déu, ens ha donat. ²⁵ Que potser et creus superior al rei moabita Balac, fill de Sipor? ¿És que ell va moure raons contra Israel i gosà fer-li la guerra? ²⁶ Ja fa tres-cents anys que Israel es va instal·lar a Heixbon i a Aroer i als pobles de la rodalia, com també a tots els pobles que voregen l'Arnon. Per què no els va recuperar en aquell moment? ²⁷ Per part meva, jo no t'he ofès. Ets tu qui et portes malament amb mi, fent-me la guerra. Que el Senyor, ell que és jutge, judiqui avui entre els israelites i els ammonites!"

²⁸ Però el rei dels ammonites no va fer cas del missatge de Jeftè.

Vot de Jeftè

²⁹ Llavors l'esperit del Senyor es va apoderar de Jeftè. Jeftè va recórrer els territoris de Galaad i de Manassès, va passar per Mispè de Galaad, i des de Mispè de Galaad entrà al país dels ammonites. ³⁰ Jeftè havia fet al Senyor aquesta prometença:

--Si em dones la victòria contra els ammonites, ³¹ el primer de casa meva que surti a rebre'm, quan jo torni victoriós de la guerra contra ells, serà per a tu, Senyor, i l'oferiré en holocaust.

³² Jeftè va passar la frontera dels ammonites, els atacà, i el Senyor li va donar la victòria. ³³ Els derrotà des d'Aroer, i va conquerir vint poblacions fins a Minnit, i després arribà fins a Abel-Queramim. La derrota fou molt gran, i els ammonites van ser humiliats pels israelites.

³⁴ Quan Jeftè tornà a casa seva, a Mispà, la seva pròpia filla va sortir a rebre'l amb tamborins i danses. Era la seva única filla: no tenia altres fills ni filles. ³⁵ En veure-la, Jeftè s'esquinçà els vestits, tot cridant:

--Ai, filla meva! M'he fet ben desgraciat! I tu entres dintre la meva desgràcia, perquè vaig fer una promesa al Senyor i no em puc fer enrere.

³⁶ Ella li va respondre:

--Pare, si has fet una promesa al Senyor, compleix-la en mi tal com la vas fer, ara que el Senyor t'ha concedit de venjar-te dels ammonites, els teus enemics.

³⁷ Després va pregar així al seu pare:

--Concedeix-me això que et demano. Deixa'm dos mesos i me n'aniré a plorar per les muntanyes, amb les meves amigues, perquè no podré ser mare.

³⁸ El seu pare va respondre:

--Vés-hi.

I li va permetre que estigués fora durant dos mesos. Ella anà per les muntanyes amb les seves amigues, a plorar perquè moriria sense ser mare. ³⁹ Acabats els dos mesos, tornà a casa i el seu pare va complir en ella la prometença que havia fet. La noia no havia tingut relacions amb cap home. Per això hi ha aquest costum a Israel:

⁴⁰ any rere any, durant quatre dies, les noies israelites canten complantes per la filla de Jeftè, el galaadita.

Conflicte dels efraïmites amb Jeftè

12

¹ Els efraïmites es van aplegar i travessaren el Jordà en direcció a Safon. I anaren a dir a Jeftè:

--Per què has passat la frontera dels ammonites i els has atacat, sense cridar-nos perquè vinguéssim amb tu?

Calarem foc a casa teva amb tu a dins!

² Jeftè els va replicar:

--El meu poble i jo tenem un gran conflicte amb els ammonites; jo us vaig demanar auxili, però vosaltres no em vau alliberar del seu poder. ³ En veure que no veníeu a salvar-me, vaig arriscar la meva vida: vaig passar la frontera dels ammonites, i el Senyor els va posar a les meves mans. Així, doncs, per què heu vingut avui a atacar-me?

⁴ Jeftè va mobilitzar llavors tots els homes de Galaad i atacà els efraïmites. Els galaadites van derrotar els efraïmites, que els acusaven d'haver desertat d'Efraïm per passar-se a Manassès. ⁵ Els galaadites van ocupar els guals del Jordà, en direcció a Efraïm. I quan un efraïmita fugitiu els demanava que el deixessin passar, li preguntaven:

--Ets d'Efraïm?

Si contestava que no, ⁶ li demanaven que digués «xibòlet», però ell deia «sibòlet», perquè no sabia pronunciar-ho correctament. Aleshores l'agafaven i el degollaven vora els guals del Jordà. En aquella ocasió van morir quaranta-dos mil efraïmites.

⁷ Jeftè, el galaadita, va ser jutge d'Israel durant sis anys. Quan va morir, l'enterraren a la seva vila natal, a Sefé de Galaad.

IX. Ibsan

⁸ Després de Jeftè, el jutge d'Israel va ser Ibsan, natural de Betlèhem. ⁹ Va tenir trenta fills i trenta filles. Les seves filles, les va casar a fora i va fer venir de fora trenta noies per als seus fills. Va ser jutge d'Israel durant set anys.

¹⁰ Quan va morir, l'enterraren a Betlèhem.

X. Elon

¹¹ Després d'Ibsan, el jutge d'Israel va ser Elon, de la tribu de Zabuló. Va ser jutge d'Israel durant deu anys. ¹² Quan va morir, l'enterraren a Aialon, en el territori de Zabuló.

XI. Abdon

¹³ Després d'Elon, el jutge d'Israel va ser Abdon, fill d'Hil·lel, de Piraton. ¹⁴ Va tenir quaranta fills i trenta néts, que muntaven setanta ases. Va ser jutge d'Israel durant vuit anys. ¹⁵ Quan Abdon, fill d'Hil·lel, de Piraton, va morir, l'enterraren en el territori d'Efraïm, a Piraton, a la muntanya d'Amalec.

XII. Samsó

Naixement de Samsó

13

¹ Els israelites van tornar a ofendre el Senyor amb el seu mal comportament, i el Senyor els va posar en mans dels filisteus durant quaranta anys.

² A Sorà hi havia un home de la tribu de Dan que es deia Manóah. La seva dona era estèril, no havia tingut fills.

³ L'àngel del Senyor es va aparèixer a aquella dona i li digué:

--Tu ets estèril, encara no has infantat; però sàpigues que tindràs un fill. ⁴ Des d'ara t'has d'abstenir de beure vi o altres begudes alcohòliques i de menjar res d'impur. ⁵ Tindràs un fill que no es tallarà mai els cabells, perquè serà consagrat a Déu des d'abans de néixer. Ell començarà a salvar Israel del poder dels filisteus.

⁶ La dona anà a explicar-ho al seu marit. Li digué:

--Un home de Déu m'ha vingut a trobar. Pel seu aspecte tan majestuós, devia ser l'àngel de Déu. No li he preguntat d'on era, ni ell m'ha revelat el seu nom. ⁷ Només m'ha dit: "Tindràs un fill i des d'ara no has de beure vi ni altres begudes alcohòliques, ni has de menjar res d'impur, perquè l'infant serà consagrat a Déu des d'abans de néixer fins al dia de la seva mort."

⁸ Llavors Manóah va fer aquesta pregària al Senyor:

--Senyor, t'ho demano, fes que torni l'home de Déu que ens has enviat, perquè ens ensenyi què hem de fer amb el nen quan haurà nascut.

⁹ Déu va escoltar la pregària de Manóah, i l'àngel del Senyor tornà a presentar-se a la dona mentre era al camp; el seu marit no era amb ella. ¹⁰ De seguida la dona correu a dir-ho al seu marit:

--Se m'ha aparegut l'home que l'altre dia em va venir a trobar.

¹¹ Manóah va seguir la seva muller, va arribar on era aquell home i li preguntà:

--Ets tu l'home que va parlar a la meva muller?

Ell li va respondre:

--Sí, sóc jo.

¹² Manóah va continuar:

--Quan es compleixin les teves paraules, digues-me: com cal actuar amb aquest infant? Què cal fer?

¹³ L'àngel del Senyor li va respondre:

--Cal que la teva muller s'abstingui de tot el que li vaig dir: ¹⁴ que no tasti el fruit de la vinya, que no begui vi ni altres begudes alcohòliques ni mengi res d'impur. Que observi tot el que li he manat.

¹⁵ Manóah digué llavors a l'àngel del Senyor:

--Et voldríem retenir. Deixa que et preparem un cabrit.

¹⁶ L'àngel del Senyor replicà:

--Encara que em retinguis, no tastaré el teu menjar. Però si vols oferir un holocaust, ofereix-lo al Senyor.

Manóah no s'havia adonat encara que era l'àngel del Senyor. ¹⁷ Llavors li preguntà:

--Com et dius, perquè et puguem honorar quan es compleixin les teves paraules?

¹⁸ L'àngel del Senyor li respongué:

--Per què vols saber el meu nom? El meu nom és meravellós.

¹⁹ Manóah va preparar el cabrit i l'ofrena, els col·locà sobre la roca i els oferí en holocaust al Senyor, que és meravellós en les seves obres. Manóah i la seva dona s'ho miraven, ²⁰ i llavors, quan les flames de l'holocaust pujaven des de l'altar cap al cel, també l'àngel del Senyor va pujar amunt, enmig de les flames de l'altar. En veure-ho, Manóah i la seva dona es van prosternar amb el front a terra. ²¹ L'àngel del Senyor no es va aparèixer més a Manóah i a la seva muller, i Manóah va comprendre que era l'àngel del Senyor. ²² Després digué a la seva dona:

--Ben segur que morirem, perquè hem vist un ésser diví.

²³ Però ella respongué:

--Si el Senyor hagués volgut que moríssim, no hauria acceptat el nostre holocaust i la nostra ofrena; tampoc no ens hauria fet veure res del que hem vist ni ens hauria comunicat tot això.

²⁴ La dona va tenir un fill i li va posar el nom de Samsó. L'infant es va fer gran i el Senyor el va beneir. ²⁵ L'esperit del Senyor començà a impulsar-lo, mentre es trobava a Mahané-Dan, entre Sorà i Eixtaol.

Les primeres gestes de Samsó

14

¹ Samsó va baixar a Timnà i es va fixar en una dona filistea. ² De tornada, ho va fer saber als seus pares. Els digué: --He vist una dona filistea a Timnà. Demaneu-me-la per muller.

³ El seu pare i la seva mare li contestaren:

--¿Que no hi ha cap dona entre les filles dels teus parents o en el nostre poble, perquè hagi d'anar a buscar-te'n una entre els filisteus, aquests incircumcisos?

Però Samsó digué al seu pare:

--Aquesta és la que m'agrada. Demana-me-la per muller.

⁴ Els seus pares no s'imaginaven que això era cosa del Senyor, que buscava un pretext contra els filisteus. En aquell temps els filisteus tenien dominats els israelites.

⁵ Samsó va baixar cap a Timnà amb els seus pares. En arribar prop de les vinyes de Timnà, un cadell de lleó se li acostà tot rugint. ⁶ Llavors l'esperit del Senyor s'apoderà de Samsó, que va esquarterar el lleó com si fos un cabrit, encara que no duia res a les mans. Però això no ho va explicar als seus pares. ⁷ Continuà el seu camí cap a Timnà, anà a parlar amb aquella dona i li va agradar molt.

⁸ Alguns dies més tard, quan tornava a Timnà per casar-s'hi, Samsó es va desviar del camí per veure el lleó mort.

Dintre la carcassa del lleó hi havia un eixam d'abelles i mel. ⁹ En va recollir amb les mans i se la menjava tot caminant. Quan arribà on eren els seus pares, els en va donar perquè la tastessin, però no els explicà que havia recollit la mel del cadàver del lleó.

Samsó proposa una endevinalla als filisteus

¹⁰ El pare de Samsó es va presentar a casa de la dona, on Samsó oferí un banquet, com és costum entre el jovent.

¹¹ Els filisteus, en veure Samsó, van escollir trenta companys de nocces perquè estiguessin al costat d'ell.

¹² Llavors Samsó els va dir:

--Us proposaré una endevinalla. Si me'n dieu la solució abans que acabin els set dies de la festa, us donaré trenta peces de lli i trenta mudes de vestit. ¹³ Però si no sabeu dir-me-la, sereu vosaltres els qui em donareu les trenta peces de lli i les trenta mudes de vestit.

Els respongueren:

--Proposa l'endevinalla, que t'escoltem.

¹⁴ Samsó els digué:

--Del qui menja, en surt menjar,
i del fort, en surt dolçor.

Durant els tres primers dies no pogueren encertar l'endevinalla. ¹⁵ En complir-se el dia setè, van dir a la dona de Samsó:

--Si no afalagues el teu marit perquè ens doni la solució, calarem foc a casa del teu pare, amb tu a dins. ¿És que ens heu convidat per apoderar-vos del que és nostre?

¹⁶ La dona de Samsó ploriquejava entre els seus braços i li deia:

--Em tens avorrida, ja no m'estimes. Has proposat una endevinalla als del meu poble i, a mi, no me'n dius la solució.

Ell li responia:

--No l'he dita ni als meus pares, i vols que te la digui a tu?

¹⁷ Ella no va parar de ploriquejar durant els set dies que durà el banquet, fins que el setè dia va insistir tant que Samsó li va dir la solució. Ella anà a comunicar-la als del seu poble. ¹⁸ El setè dia, doncs, abans de pondre's el sol, els homes de la vila van dir a Samsó:

--Què hi ha més dolç que la mel?

Què és més fort que el lleó?

Samsó els va respondre:

--Si no haguéssiu llaurat
amb la meva vedella,
no hauríeu encertat
la meva endevinalla.

¹⁹ Llavors l'esperit del Senyor s'apoderà de Samsó. Va baixar a Ascaló, hi va matar trenta homes, els despullà i donà els vestits als qui havien encertat l'endevinalla. Després, molt enfurismat, se'n tornà a casa del seu pare. ²⁰ La dona de Samsó, la van donar a un dels seus companys de noccs.

La venjança de Samsó

15

¹ Al cap d'un cert temps, durant la sega del blat, Samsó anà a visitar la seva dona. Portava un cabrit, i li digué:

--Vull veure la meva dona a la seva habitació.

Però el seu sogre li barrà el pas, ² dient:

--Estava convençut que l'havies avorrida, i la vaig donar a un dels teus companys de noccs. Però, ¿no et sembla que la seva germana petita encara val més que ella? Pren-la en lloc de l'altra!

³ Samsó li replicà:

--Aquesta vegada sóc ben innocent del mal que faré als filisteus.

⁴ Se'n va anar i capturà tres-cents xacals. Va prendre teies i va lligar els xacals per la cua de dos en dos, i anà posant una teia per cada dues cues. ⁵ Després va encendre les teies i deixà anar els xacals pels sembrats dels filisteus. Així va cremar garbes i sembrats, i fins i tot les vinyes i els oliverars.

⁶ Els filisteus preguntaven qui havia fet aquella destrossa. Els van fer saber que havia estat Samsó, el gendre del timnita, perquè aquest li havia pres la dona i l'havia donada a un dels seus companys de noccs.

Llavors els filisteus van pujar a cremar vius aquella dona i el seu pare. ⁷ Samsó els digué:

--Ja que heu fet això, us juro que no pararé fins que m'hauré venjat de tots vosaltres!

⁸ I se les va emprendre a puntades de peu a l'entrecoix dels filisteus.

Després se n'anà a viure en una escletxa del penyal d'Etam.

Samsó i la maixella d'ase

⁹ Els filisteus van acampar en el territori de Judà i feien incursions contra Lehi. ¹⁰ Els homes de Judà els van preguntar:

--Per quin motiu ens feu la guerra?

Els filisteus respongueren:

--Hem pujat a capturar Samsó i a fer-li pagar el mal que ens ha fet.

¹¹ Llavors tres mil homes de Judà van baixar a l'escletxa del penyal d'Etam i digueren a Samsó:

--¿No saps que els filisteus són els nostres amos? Per què ens has fet això?

Ell els respongué:

--Jo els he fet pagar el mal que ells m'han fet a mi.

¹² Li van dir:

--Hem vingut a agafar-te per posar-te en mans dels filisteus.

Samsó els demanà:

--Jureu-me que no em matareu.

¹³ Ells li ho van assegurar:

--Només et volem lligar i posar-te a les seves mans, però no tenim cap intenció de matar-te.

Ei van lligar, doncs, amb dues cordes noves i el van treure del penyal.

¹⁴ Quan Samsó arribà a Lehí, els filisteus van sortir a rebre'l amb crits de victòria. Llavors l'espirit del Senyor s'apoderà d'ell: les cordes que duia als braços es van desfer com fils de lli socarrimats i li van caure de les mans.

¹⁵ Samsó trobà una maixella d'ase encara fresca: la va agafar i matà mil homes. ¹⁶ I va exclamar:

--Amb una maixella d'ase

els he esquilat;

amb una maixella d'ase,

mil homes he estossat.

¹⁷ En acabar aquesta corranda, va llançar ben lluny la maixella, i l'indret on va caure, l'anomenà Ramat-Lehí (que vol dir «turó de la maixella»).

¹⁸ Després Samsó sentí que es moria de set i va invocar el Senyor:

--Ets tu qui m'ha concedit aquesta gran victòria. Per què ara haig de morir de set i caure en mans d'aquests incircumcisos?

¹⁹ Aleshores Déu va obrir el forat de la roca que hi ha a Lehí, i en brollà aigua. Samsó en va beure, recuperà les forces i se sentí reviscolat. Per això la font de Lehí encara avui és anomenada Enacoré (que vol dir «font del qui invoca»).

²⁰ Samsó va ser jutge d'Israel durant vint anys, en temps dels filisteus.

Samsó i les portes de Gaza

16

¹ Una vegada, Samsó se'n va anar a Gaza. Allí veié una prostituta i entrà a casa d'ella. ² Aquesta notícia va córrer entre la gent de Gaza:

--Samsó és aquí!

Van encerclar la casa i s'estigueren tota la nit a l'aguait a la porta de la ciutat, sense fer res, perquè es deien:

«Esperem que es faci de dia i llavors el matarem.» ³ Però Samsó només va estar-se al llit fins a mitjanit. Aleshores es llevà, agafà els batents de la porta de la ciutat amb els dos muntants, els arrencà amb forrellats i tot, se'ls va carregar a l'esquena i els va pujar al cim del turó que hi ha al davant d'Hebron.

Dalila traeix Samsó

⁴ Després d'això, Samsó es va enamorar d'una dona de la vall de Sorec que es deia Dalila. ⁵ Els magistrats filisteus van anar a trobar-la i li digueren:

--Afalaga'l per saber d'on li ve tanta força i com podríem fer-nos-ho per lligar-lo i així poder-lo dominar. Et donarem cada un mil cent sicles de plata.

⁶ Llavors Dalila demanà a Samsó:

--Digues-me, per favor, d'on et ve tanta força i com et podrien lligar i dominar-te.

⁷ Samsó li va dir:

--Si em lligaven amb set cordes de nervis de bou encara flexibles, que no s'haguessin ressecat, jo perdria la força i seria com un home qualsevol.

⁸ Els magistrats filisteus van portar a Dalila set cordes de nervi de bou que encara no s'havien ressecat, i ella va lligar Samsó. ⁹ Hi havia gent amagada a l'habitació. La dona, de sobte, cridà:

--Samsó, els filisteus són aquí!

Samsó va trencar les cordes com qui trenca un fil d'estopa socarrimat. No havien descobert el secret de la seva força.

¹⁰ Dalila digué a Samsó:

--T'has burlat de mi dient-me una mentida. Digues-me, per favor, com et podrien lligar.

¹¹ Samsó li respongué:

--Si em lligaven amb cordes noves encara per estrenar, jo perdria la força i seria com un home qualsevol.

¹² Dalila va agafar unes cordes noves i va lligar Samsó. I després cridà:

--Samsó, els filisteus són aquí!

Hi havia gent amagada a l'habitació. Però Samsó va trencar les cordes que li lligaven els braços com qui trenca un fil.

¹³ Dalila es va queixar a Samsó:

--Fins ara t'has burlat de mi dient-me mentides. Digues-me com et podria lligar.

Samsó li respongué:

--Si teixeixes les meves set trenes junt amb l'ordit i les pitges cap al bastidor, jo perdria la força i seria com un home qualsevol.

¹⁴ Dalila va fer que Samsó s'adormís, va teixir les set trenes junt amb l'ordit, les pitjà cap al bastidor i cridà:

--Samsó, els filisteus són aquí!

Ell es despertà i va arrencar el bastidor, el teler i l'ordit.

¹⁵ Dalila li digué:

--Com pots dir que m'estimes si no em confies el secret del teu cor? És la tercera vegada que et burles de mi i no em vols fer saber d'on et ve tanta força.

¹⁶ Dalila es va fer tan pesada insistint un dia i un altre amb les seves preguntes, que Samsó, esgotat com per a morir-ne, ¹⁷ li va obrir el cor dient:

--No m'he tallat mai els cabells, perquè estic consagrat a Déu des d'abans del meu naixement. Si em tallaven els cabells, em mancaria la força i em tornaria feble, i seria com els altres homes.

¹⁸ Llavors Dalila va comprendre que Samsó li havia confiat el seu secret i va fer venir els magistrats filisteus:

--Pugeu, que ja m'ha revelat tot el seu secret.

Els hi anaren amb els diners a la mà. ¹⁹ Dalila va fer que Samsó s'adormís sobre els seus genolls i cridà un home que li tallés les set trenes. Samsó començà d'afeblir-se i va perdre la força.

²⁰ Dalila cridà:

--Samsó, els filisteus són aquí!

Ell es despertà, pensant que se'n sortiria i se'n desfaria com les altres vegades, però no sabia que el Senyor s'havia allunyat d'ell. ²¹ Llavors els filisteus el van agafar i li buidaren els ulls. Després el baixaren a Gaza, el van lligar amb dues cadenes de bronze i li feien moldre gra a la presó. ²² Mentrestant, el cabell de Samsó havia començat a créixer, com abans de rapar-lo.

Última gesta i mort de Samsó

²³ Els magistrats filisteus es van aplegar per oferir un gran sacrifici al seu déu Dagon i celebrar una festa. Cantaven:

--El nostre déu ens ha lliurat

Samsó, el nostre enemic.

²⁴ Quan el poble va veure l'estàtua del seu déu, el lloava cantant:

--El nostre déu ens ha lliurat

el nostre enemic,

que ens arrasava el país

i en matava tants dels nostres.

²⁵ Enduts per l'alegria, la gent va cridar:

--Feu venir Samsó i que balli davant nostre!

El feren venir de la presó i ballava davant de tothom. Després el van deixar entre les columnes del temple.

²⁶ Samsó va demanar al noi que el guiava:

--Acompanya'm i fes-me tocar les columnes que aguanten el temple, perquè m'hi pugui repenjar.

²⁷ El temple era ple d'homes i dones. També hi eren tots els magistrats filisteus. A la terrassa hi havia uns tres mil homes i dones que havien vist els balls de Samsó. ²⁸ Llavors ell va invocar el Senyor:

--Senyor, Déu sobirà, recorda't de mi, t'ho demano! Retorna'm la força per aquesta sola vegada, Déu meu, perquè d'un sol cop pugui venjar-me dels filisteus per la pèrdua dels meus dos ulls.

²⁹ Samsó va palpar les dues columnes centrals que aguantaven el temple i s'hi va repenjar, la mà dreta sobre l'una i l'esquerra sobre l'altra. ³⁰ Llavors va cridar:

--Que mori jo amb tots els filisteus!

Va empènyer amb totes les seves forces, i el temple es va ensorrar damunt els magistrats i tota la gent que eren a dins. Samsó en va matar més en el moment de morir que no pas quan vivia.

³¹ Els seus germans i tota la seva família van baixar per endur-se'n el cos. L'anaren a enterrar entre Sorà i Eixtaol, a la tomba del seu pare Manóah.

Samsó havia estat jutge d'Israel durant vint anys.

Apèndixs (17-21)

Micà i el seu temple privat

17

¹ A les muntanyes d'Efraïm hi havia un home anomenat Micà. ² Un dia va confessar a la seva mare:

--¿Recordes aquelles mil cent peces de plata que et van desaparèixer i sobre les quals tu vas pronunciar una maledicció al meu davant? Doncs bé, aquí tens els diners. Jo te'ls havia pres.

La seva mare va exclamar:

--Que el Senyor et beneeixi, fill meu!

³ Micà va tornar les mil cent peces de plata a la seva mare, però ella li digué:

--Vull consagrar aquesta plata al Senyor, a favor de tu, fill meu, perquè fonguin una estàtua de metall. Ara, doncs, te les torno.

⁴ Però Micà tornà a donar la plata a la seva mare. Llavors ella en va prendre dues-centes peces i les donà a l'argenter. Aquest en va fer una estàtua de metall fos, que van instal·lar a casa de Micà.

⁵ Així aquest home, Micà, va tenir un temple a casa seva: es va fabricar un efod i uns terafim i va donar la investidura sacerdotal a un dels seus fills. ⁶ En aquell temps no hi havia rei a Israel i tothom feia el que li semblava.

⁷ Hi havia un jove de Betlem de Judà, del clan de Judà, que era levita, però que residia allí com a foraster. ⁸ El levita va deixar Betlem de Judà amb la intenció de buscar un altre lloc de residència. Tot fent camí per les muntanyes d'Efraïm va arribar a la casa de Micà.

⁹ Aquest va preguntar-li:

--D'on véns?

Ell respongué:

--Sóc un levita de Betlem de Judà i busco un lloc de residència.

¹⁰ Micà li va proposar:

--Queda't amb mi! Em faràs de pare i de sacerdot. Et donaré cada any deu peces de plata, roba i menjar.

El levita primerament se'n va anar, ¹¹ però després es decidí a quedar-se amb aquell home, que el tractà com un dels seus fills. ¹² Micà va donar la investidura sacerdotal al levita; aquell jove va convertir-se en el seu sacerdot i es quedà a viure a casa seva. ¹³ Micà es va dir:

--Ara estic segur que el Senyor em serà propici, perquè tinc aquest levita com a sacerdot.

Els danites canvien de territori

18

¹ En aquell temps no hi havia rei a Israel. Era el temps que la tribu de Dan buscava un territori on establir-se, perquè, fins aquell moment, encara no li havia tocat cap heretat entre les tribus d'Israel.

² Els danites van enviar des de Sorà i Eixtaol, poblacions on vivien, cinc homes del seu clan, molt valents, per a recórrer i explorar el territori. Els van dir:

--Aneu a explorar el país.

Els van arribar a les muntanyes d'Efraïm, a la casa de Micà, on feren nit. ³ Prop de la casa, van reconèixer la veu del jove levita i s'hi van acostar. Li preguntaren:

--Qui t'ha portat fins aquí? Què hi fas, en aquest indret? Quins interessos hi tens?

⁴ El levita els va explicar tot el que Micà havia fet per ell, i afegí:

--Em paga un sou i sóc el seu sacerdot.

⁵ Ells li demanaren:

--Consulta Déu a veure si sortirà bé l'expedició que hem emprès.

⁶ El sacerdot els respongué:

--Aneu en pau, que el Senyor és favorable a la vostra expedició.

⁷ Els cinc homes van continuar el seu camí i arribaren a Laix. Tot seguit s'adonaren que la gent d'aquella ciutat vivia refiada: eren tranquils i pacífics i seguien els costums dels sidonis. En aquell país no hi havia cap poder únic i hereditari que cridés la gent a l'ordre. Els sidonis quedaven lluny i els de Laix no estaven aliats amb ningú.

⁸ Els exploradors danites tornaren a Sorà i Eixtaol, i els del seu clan els van preguntar:

--Què us ha semblat?

⁹ Ells respongueren:

--Anem a atacar-los! Hem vist el país i és d'allò més bo. Què hi feu, aquí aturats? Afanyem-nos a ocupar-lo i apoderem-nos-en. ¹⁰ Quan arribareu, trobareu un poble refiat, que habita en un vast territori. Déu l'ha posat a les vostres mans. És un indret on no manca cap dels productes de la terra.

¹¹ Llavors van sortir de Sorà i Eixtaol sis-cents homes del clan de Dan, equipats per a la guerra. ¹² Pujaren i plantaren el campament prop de Quiriat-Jearim, en el territori de Judà. Per això aquell lloc s'anomena Mahané-Dan (que vol dir «campament de Dan»); i aquest nom es manté encara avui. Es troba a l'oest de Quiriat-Jearim. ¹³ Des d'allí van passar cap a les muntanyes d'Efraïm i arribaren a la casa de Micà.

¹⁴ Els cinc homes que havien anat a explorar el territori de Laix van dir als seus companys:

--¿Sabeu que en una d'aquestes cases hi ha un efod, uns terafim i una estàtua de metall fos? Penseu què convé de fer.

¹⁵ Es van dirigir a la casa de Micà, on vivia el jove levita, hi arribaren i el van saludar. ¹⁶ Els sis-cents danites, equipats per a la guerra, es van quedar a l'entrada de la casa. ¹⁷ Els cinc exploradors entraren a dins i prengueren l'estàtua, l'efod i els terafim. El sacerdot s'estava a l'entrada amb els sis-cents homes armats. ¹⁸ En veure que entraven a la casa de Micà i que prenien l'estàtua, l'efod i els terafim, el sacerdot els va dir:

--Què feu?

¹⁹ Ells li contestaren:

--Tu calla! Tanca la boca i acompanya'ns: ens faràs de pare i de sacerdot. Què t'estimes més: ser sacerdot d'una sola família o bé ser-ho d'una tribu i d'un clan d'Israel?

²⁰ La proposta agradà al sacerdot, que va agafar l'efod, els terafim i l'estàtua i se n'anà amb aquella gent.

²¹ Llavors van continuar la marxa, havent posat al davant les dones i les criatures, el bestiar i els bagatges. ²² Ja eren lluny de la casa de Micà quan la gent que vivia a les cases veïnes es van mobilitzar per perseguir-los. ²³ Van cridar contra els danites, i aquests es van girar i preguntaren a Micà:

--Què et passa, que t'exclames tant?

²⁴ Micà va respondre:

--M'heu pres el déu que jo m'havia fabricat i us emporteu el sacerdot. Em deixeu sense res i encara em dieu: "Què et passa?"

²⁵ Els danites li replicaren:

--No et volem sentir més! A veure si uns homes rabiosos es llançaran contra vosaltres, i tu i la teva família perdreu la vida.

²⁶ Els danites continuaren la marxa. Micà, veient que eren més forts que no pas ell, se'n tornà a casa seva. ²⁷ Així, doncs, els danites es van endur els objectes que Micà havia fet i el sacerdot que tenia.

Després van arribar a Laix, aquell poble tranquil i refiat. Mataren tota la gent i van calar foc a la ciutat. ²⁸ Ningú no vingué a salvar-los, ja que Laix era lluny de Sidó i no estaven aliats amb ningú. Laix es trobava a la vall de Bet-Rehob. Els danites la van reconstruir i s'hi establiren. ²⁹ Li van posar el nom de Dan, que era el nom del seu avantpassat, el fill d'Israel; però antigament la ciutat s'anomenava Laix.

³⁰ Els danites hi van entronitzar aquella estàtua. Jehonatan, fill de Guerxom, fill de Moisès, amb els seus fills, van ser sacerdots de la tribu de Dan fins al dia de la deportació. ³¹ Van conservar entre ells l'estàtua que Micà s'havia fabricat, tot el temps que hi va haver a Siló el santuari de Déu.

Crim dels benjaminites a Guibà

19

¹ En aquell temps no hi havia rei a Israel. En un indret apartat de les muntanyes d'Efraïm, hi residia un levita que tenia una concubina de Betlem de Judà. ² Ella li va ser infidel i se'n tornà a casa del seu pare, a Betlem de Judà. Ja feia quatre mesos que hi era ³ quan el seu marit es posà en camí per anar-la a buscar: li volia parlar al cor i fer que tornés. Es va emportar amb ell un mosso i un parell d'ases. La dona el va fer entrar a casa del seu pare; aquest, en veure'l, l'acollí tot content. ⁴ El seu sogre, el pare de la noia, el va fer quedar a casa seva; durant tres dies van

menjar i beure i s'hi estigueren hostatjats.

⁵ El quart dia es van llevar de bon matí i, quan el levita es disposava a anar-se'n, el pare de la noia digué al seu gendre:

--Menja alguna cosa per prendre forces; després ja us n'anireu.

⁶ Es van asseure a taula tots dos, i van menjar i beure plegats. Després el pare de la noia va dir al seu gendre: --Queda't encara una altra nit i alegra't amb mi.

⁷ El levita ja s'aixecava per anar-se'n, però el seu sogre va insistir tant que s'hi va quedar encara una altra nit.

⁸ Quan, al matí del cinquè dia, es llevà per anar-se'n, el pare de la noia li digué:

--Menja i pren forces.

Tot menjant plegats, es van entretenir fins avançada la tarda. ⁹ Quan el levita es disposava a anar-se'n amb la seva concubina i el seu mosso, el seu sogre li pregà:

--Mira, el dia ja declina i s'ha fet tard. Passeu la nit aquí! Alegra't amb mi, i demà, de bon matí, us en podeu tornar a casa.

¹⁰ Però aquesta vegada el levita no es volgué quedar una altra nit, i es posà en camí fins que van arribar a la vista de Jebús, és a dir, Jerusalem. Feia el viatge amb un parell d'ases ensellats, acompanyat de la seva concubina i del seu mosso. ¹¹ Quan passaven a la vora de Jebús, el dia ja havia declinat molt, i el mosso va dir al seu amo:

--Arribem-nos a la ciutat dels jebuseus a passar-hi la nit.

¹² Però el seu amo li contestà:

--No ens aturem en una ciutat estrangera on no viu ningú del poble d'Israel. Continuem fins a Guibà.

¹³ I va dir encara al mosso:

--Mirem d'arribar-nos a Guibà o a Ramà; passarem la nit en una d'aquestes dues poblacions.

¹⁴ I van continuar caminant. El sol es va pondre quan eren al costat de Guibà de Benjamí. ¹⁵ Llavors es van desviar cap a la ciutat amb la intenció de fer-hi nit.

El levita va entrar a Guibà, però es quedà a la plaça, ja que ningú no els volia hostatjar a casa seva perquè hi passessin la nit. ¹⁶ Un home vell, que tornava al vespre de la feina del camp, va passar per allí. Era de les muntanyes d'Efraïm: també ell residia com a foraster a Guibà. Els habitants de la ciutat eren benjaminites. ¹⁷ El vell alçà la vista i veié el viatger que era a la plaça.

Li preguntà:

--On vas i d'on vénis?

¹⁸ El levita li respongué:

--Estem de pas. Venim de Betlem de Judà i fem camí cap a l'interior de les muntanyes d'Efraïm. Jo sóc d'allí i me'n torno a la casa del Senyor; però ara ningú no m'acull a casa seva, ¹⁹ tot i que porto palla i farratge per als ases, i menjar i vi per a mi, per a la teva serventa i per al mosso que acompanya el teu servidor. No ens fa falta res.

²⁰ El vell digué:

--Sigues benvingut! Jo m'ocuparé del que et faci falta, però no vull que passis la nit a la plaça.

²¹ El va acollir a casa seva i va donar farratge als ases. Després els viatgers es rentaren els peus i van menjar i beure.

²² Mentre ells es refeien i s'alegraven, una colla de poca-vergonyes d'aquella ciutat van envoltar la casa i començaren a picar a la porta tot cridant al vell, l'amo de la casa:

--Fes sortir l'home que ha entrat a casa teva, que ens en volem aprofitar.

²³ L'amo de la casa va sortir a fora i els pregava:

--Si us plau, germans, no sigueu dolents. Aquest home és hoste meu. No feu aquesta baixesa! ²⁴ Mireu, us trauré a fora la meva filla encara verge. Abuseu-ne i feu-li el que us plagui. Però no feu aquesta baixesa amb aquest home!

²⁵ Però aquells homes no el volgueren escoltar. Llavors el levita prengué la seva concubina i la va treure a fora. Ells la van violar i maltractar tota la nit fins a la matinada. A trenc d'alba, la van deixar estar.

²⁶ Quan el dia despuntava, ella va arribar a la casa on s'havia hostatjat el seu marit. Va caure davant la porta i es quedà allí a terra fins que fou de dia. ²⁷ Al matí, quan el seu home va anar a obrir la porta de la casa i ja sortia per continuar el viatge, va veure la seva concubina caiguda davant la porta amb les mans a la llinda. ²⁸ Li digué:

--Aixeca't i anem-nos-en!

Però ella no responia. Aleshores la va carregar damunt el seu ase i continuà el camí de retorn cap al seu poble.

²⁹ Un cop a casa, va agafar un ganivet, tallà el cadàver en dotze trossos, membre per membre, i n'envià un tros a cada una de les tribus d'Israel. ³⁰ Tothom qui ho veia exclamava:

--Mai no havia passat ni s'havia vist res de semblant d'ençà que els israelites van sortir d'Egipte fins al dia d'avui! El levita havia manat als homes que va enviar:

--Això heu de dir a tota la gent d'Israel: "¿És que mai havia passat res de semblant d'ençà que els israelites van

sortir d'Egipte fins al dia d'avui? Examineu el cas: parleu-ne i decidiu!"

Assemblea dels israelites

20

¹ Tots els israelites, com un sol home, van anar a Mispà a reunir-se en assemblea a la presència del Senyor. Hi anaren de tot arreu, des de Dan fins a Beerxeba, i també del país de Galaad. ² A l'assemblea de tot el poble de Déu, van assistir-hi els caps de tot el poble i totes les tribus d'Israel: quatre-cents mil homes capaços de combatre. ³ Els benjaminites sentiren a dir que els israelites s'havien aplegat a Mispà.

Els israelites van preguntar:

--Expliqueu-nos com ha estat aquest crim.

⁴ El levita, el marit de la dona assassinada, prengué la paraula:

--La meva concubina i jo havíem arribat a Guibà de Benjamí per fer-hi nit. ⁵ Els caps de casa de Guibà vingueren contra mi durant la nit i van encerclar la casa on m'hostatjava. Tenien la intenció de matar-me, i a la meva concubina, la violentaren tant que va morir. ⁶ Llavors vaig agafar el seu cadàver i el vaig esquarterar. En vaig enviar els trossos per tot el territori de l'heretat d'Israel, ja que els de Guibà havien comès un crim i una infàmia mai vista a Israel. ⁷ ¿No sou israelites tots vosaltres? Doncs discutiu i parleu-ne aquí mateix!

⁸ Tot el poble es va alçar com un sol home i van dir:

--Ningú de nosaltres no se'n tornarà a la seva tenda ni a casa seva. ⁹ I ara farem això contra Guibà: segons el que determinin les sorts, ¹⁰ escollirem deu homes de cada cent, cent de cada mil i mil de cada deu mil entre totes les tribus d'Israel. Aquests s'encarregaran de proveir les tropes que aniran contra Guibà de Benjamí per castigar la infàmia que s'ha comès a Israel.

¹¹ Tots els israelites s'havien aplegat, aliats com un sol home, per anar contra aquella ciutat. ¹² Llavors les tribus d'Israel van enviar missatgers per tota la tribu de Benjamí a dir-los:

--Com és que entre vosaltres s'ha comès aquest crim? ¹³ Doneu-nos ara mateix aquests poca-vergonyes de Guibà. Els matarem i així extirparem la maldat d'enmig d'Israel.

Però els benjaminites no volgueren escoltar els seus germans israelites, ¹⁴ sinó que, des de les seves ciutats, es concentraren a Guibà decidits a fer la guerra contra ells.

Guerra contra Benjamí

¹⁵ Aquell dia es van concentrar vint-i-sis mil homes capaços de combatre, vinguts de totes les poblacions de Benjamí, sense comptar els habitants de Guibà, que concentraren set-cents homes escollits. ¹⁶ Entre tota aquella tropa hi havia set-cents foners escollits que, tant amb la dreta com amb l'esquerra, podien llançar una pedra contra un cabell sense fallar el tret. ¹⁷ Per la seva banda, els israelites, sense comptar els benjaminites, van concentrar quatre-cents mil homes capaços de combatre, tots ells gent preparada per a la guerra.

¹⁸ Els israelites van pujar a Betel per consultar Déu:

--Quina de les nostres tribus ha de ser la primera a combatre contra els benjaminites?

El Senyor va designar la tribu de Judà. ¹⁹ L'endemà, de bon matí, els israelites plantaren el campament prop de Guibà. ²⁰ Van sortir per atacar els benjaminites i formaren en ordre de batalla davant de Guibà; ²¹ però els benjaminites van fer una sortida i, aquell dia, deixaren estesos vint-i-dos mil israelites.

²² Els homes d'Israel van tornar a agafar ànims i formaren altra vegada en ordre de batalla en el mateix indret que el dia anterior. ²³ Abans, però, havien tornat a Betel, havien plorat a la presència del Senyor fins al vespre i li havien fet aquesta consulta:

--¿Cal que tornem a fer la guerra contra els benjaminites, els nostres germans?

El Senyor els havia respost:

--Torneu-hi.

²⁴ Aquell segon dia, doncs, els israelites tornaren a atacar els benjaminites. ²⁵ Però els homes de Benjamí també van fer una sortida de Guibà aquell segon dia i van deixar-hi estesos divuit mil homes, tots capaços de combatre.

²⁶ Llavors tots els israelites i tot el poble es van aplegar a Betel. Allà, asseguts a la presència del Senyor, van plorar i dejunar tot aquell dia fins al vespre, i oferiren al Senyor holocaustos i sacrificis de comunió.

²⁷⁻²⁸ En aquella època, l'arca de l'aliança de Déu es trobava a Betel, i Pinhàs, fill d'Eleazar, fill d'Aaron, estava al seu servei. Els israelites, doncs, van fer aquesta consulta al Senyor:

--¿Cal que tornem a sortir a combatre contra el nostre germà Benjamí, o no?

El Senyor respongué:

--Torneu-hi, que demà els faré caure a les vostres mans.

Derrota de Benjamí

²⁹ Els israelites van posar homes emboscats tot al voltant de Guibà. ³⁰ Després, per tercer dia, sortiren a atacar Benjamí i van formar en ordre de batalla davant de Guibà, igual que les altres vegades. ³¹ Els benjaminites feren una sortida i es van allunyar de la ciutat. Com les vegades anteriors, van començar a fer algunes baixes entre els israelites, una trentena, a camp obert, a la cruïlla dels camins, del que puja a Betel i del que mena a Guibà.

³² Els benjaminites es van pensar que havien derrotat els israelites com la primera vegada. Però els israelites havien donat l'ordre de fugir per atraure els benjaminites cap als camins i allunyar-los de la ciutat. ³³ Llavors tots els israelites es van reagrupar des del lloc on eren, i a Baal-Tamar van formar en ordre de batalla. Mentrestant, els qui estaven emboscats van sortir dels seus amagatalls i es llançaren contra Gueba, que havia quedat desguarnida.

³⁴ Deu mil homes escollits de tot Israel van presentar-se davant de Guibà, i la batalla va ser aferrissada. Els benjaminites no s'imaginaven pas el desastre que els queia al damunt. ³⁵ El Senyor va derrotar Benjamí davant d'Israel: aquell dia els israelites mataren vint-i-cinc mil cent benjaminites, capaços tots ells de combatre. ³⁶ Els benjaminites van veure que perdien la batalla.

D'altra banda, la resta d'israelites va cedir encara terreny als benjaminites perquè comptaven amb els homes emboscats contra Guibà. ³⁷ Els emboscats s'havien desplegat ràpidament i s'havien llançat contra la ciutat. Hi havien entrat i havien passat tots els habitants a tall d'espasa. ³⁸ Els israelites havien acordat un senyal amb els emboscats: aquests, un cop a dins de la ciutat, farien pujar una gran fumarada. ³⁹ Quan Israel retrocedia en la batalla i els benjaminites havien mort una trentena d'israelites, es van pensar que ja els havien derrotat com en la primera batalla. ⁴⁰ Però llavors des de Guibà començà a pujar una gran fumarada. Els benjaminites es van girar enrere i veieren com pujava cel amunt la fumarada de la ciutat. ⁴¹ Aleshores els israelites no van retrocedir més i van fer front als benjaminites, que quedaren esglaiats de veure el desastre que els queia al damunt. ⁴² Els benjaminites van fugir davant els israelites, en direcció al desert, però la batalla no els deixava de petja. Fins i tot els benjaminites vinguts d'altres ciutats exterminaven els qui eren amb ells. ⁴³ Els israelites van encerclar els homes de Benjamí, els van perseguir i els aconseguiren quan pensaven aturar-se, a la vista de Guibà, cap a llevant. ⁴⁴ Les baixes de Benjamí foren divuit mil homes, tots ells bons guerrers. ⁴⁵ Altres benjaminites van fugir cap al desert, cap a la roca de Rimmon, però els israelites en van atrapar cinc mil pels camins. Els perseguiren de prop fins a tallar-los la retirada i en mataren encara dos mil més. ⁴⁶ Així els benjaminites morts aquell dia van ser vint-i-cinc mil homes capaços de combatre, tots ells bons guerrers. ⁴⁷ Però sis-cents benjaminites van poder fugir cap al desert, cap a la roca de Rimmon, on es quedaren uns quatre mesos.

⁴⁸ Els israelites se'n tornaren enrere per atacar els benjaminites que quedaven. Van passar a tall d'espasa els habitants de cada lloc i també el bestiar i tot el que trobaven. A més, van calar foc a totes les poblacions que van trobar.

Restabliment de la tribu de Benjamí

21

¹ A l'assemblea de Mispà, els israelites havien jurat que cap d'ells no donaria una filla en matrimoni a un benjaminita. ² Per això tot el poble anà a Betel, i van estar asseguts allà, a la presència de Déu, fins al capvespre plorant desconsolats. ³ Deien:

--Senyor, Déu d'Israel, per què ha passat això? Per què avui ha de desaparèixer una de les tribus d'Israel?

⁴ L'endemà, de bon matí, el poble va erigir un altar en aquell indret i oferí holocaustos i sacrificis de comunió.

⁵ Després els israelites es preguntaren:

--Qui, entre les tribus d'Israel, no ha pujat a aquesta assemblea davant el Senyor?

Tots, en efecte, havien jurat que els qui no pugessin a Mispà davant el Senyor serien condemnats a mort. ⁶ D'altra banda, els israelites sentien compassió pels seus germans de Benjamí. Deien:

--Avui una tribu ha quedat arrencada del poble d'Israel. ⁷ Què podem fer perquè tinguin dones els supervivents? Nosaltres vam jurar pel Senyor que no els donàrem mai les nostres filles en matrimoni.

⁸ I anaven dient:

--Qui, entre les tribus d'Israel, no ha pujat a Mispà davant el Senyor?

Ningú de Jabeix-Galaad no havia comparegut al campament on havia tingut lloc l'assemblea del poble: ⁹ van passar

revista a la tropa i veieren que no hi havia ningú d'aquella població. ¹⁰ Llavors l'assemblea hi envià dotze mil homes amb aquestes ordres:

--Aneu i passeu a tall d'espasa els habitants de Jabeix-Galaad, amb les dones i els infants. ¹¹ Però feu-ho així: extermineu només tots els homes i les dones casades.

¹² Entre la població de Jabeix-Galaad van trobar quatre-centes noies verges, que no havien tingut relacions amb cap home, i les van portar al campament de Siló que es troba al país de Canaan. ¹³ Després tota l'assemblea decidí d'enviar missatgers als benjaminites, refugiats a la roca de Rimmon, per oferir-los la pau. ¹⁴ Els benjaminites van tornar, i els altres israelites els van donar les dones que havien deixat amb vida a Jabeix-Galaad. Però no n'hi havia per a tots.

¹⁵ El poble d'Israel sentia compassió pels benjaminites, perquè el Senyor havia obert un esvoranc en les tribus d'Israel. ¹⁶ Els ancians de la comunitat deien:

--Les dones de la tribu de Benjamí han estat exterminades. Què podem fer perquè tinguin dones els qui encara no en tenen?

¹⁷ I afegien:

--Cal que els supervivents de Benjamí tinguin descendència i així no desaparegui una tribu d'Israel. ¹⁸ D'altra banda, nosaltres no podem pas donar-los les nostres filles en matrimoni.

En efecte, els israelites havien jurat que maleirien el qui donés una filla en matrimoni a un benjaminita.

¹⁹ Aleshores es van recordar que aviat s'esqueia la festa del Senyor que se celebra cada any a Siló, ciutat situada al nord de Betel, al sud de Lebonà i a l'est del camí que va de Betel a Siquem. ²⁰ Els ancians van donar aquestes instruccions als benjaminites:

--Aneu a amagar-vos entre les vinyes ²¹ i estigueu a l'aguait. Quan veureu que les noies de Siló surten en colles a dansar, sortiu fora de les vinyes. Que cada un de vosaltres rapti una noia, i aneu-vos-en a la vostra terra. ²² Si després ens vénen els seus pares o germans a demanar-nos justícia, els respondrem: "Perdoneu-nos el que hem fet per ells. Nosaltres no ens hem quedat cap dona de la guerra contra Jabeix, i vosaltres us hauríeu fet culpables si els haguéssiu donat les vostres filles."

²³ Els benjaminites van seguir les instruccions: prengueren les dones que els feien falta raptant-les entre les noies que dansaven. Després se'n tornaren a la seva heretat, reconstruïren les seves ciutats i les van habitar. ²⁴ Els altres israelites també se'n van anar d'allí, cadascú a la seva tribu i al seu clan, cadascú a la seva heretat.

²⁵ En aquell temps no hi havia rei a Israel i tothom feia el que li semblava.

Samuel, el fill demanat al Senyor

1

¹ A les muntanyes d'Efraïm hi havia un home que es deia Elcanà. Era del clan dels sufites del poble de Ramà. Era fill de Jeroham, fill d'Elihú, fill de Tohu, descendent de Suf, un efraïmita. ² Tenia dues dones: l'una es deia Anna i l'altra Peninnà. Peninnà tenia fills, mentre que Anna no en tenia cap. ³ Cada any, Elcanà pujava a Siló per adorar el Senyor de l'univers i oferir-li un sacrifici. A Siló oficiaven, com a sacerdots del Senyor, Ofnì i Pinhàs, els dos fills d'Elí.

⁴ Va arribar el dia que Elcanà oferia la seva víctima. Elcanà tenia el costum de donar a la seva muller Peninnà i als seus fills i filles les porcions corresponents; ⁵ però a Anna li reservava la part millor, perquè l'estimava molt, encara que el Senyor l'havia deixada estèril. ⁶ La seva rival no parava d'humiliar-la retraient-li que el Senyor l'hagués deixada sense fills. ⁷ Cada any passava el mateix, quan Anna pujava al santuari del Senyor.

També aquella vegada Peninnà mortificava Anna. Llavors Anna va esclatar en plors, i no volia menjar. ⁸ Elcanà, el seu marit, li digué:

--Anna, per què plores i no menges? Per què estàs tan trista? No valc per a tu més que deu fills?

Pregària i prometença d'Anna

⁹ En acabar l'àpat a Siló, Anna es va dirigir al santuari del Senyor. El sacerdot Elí s'estava assegut en un tamboret a l'entrada del santuari. ¹⁰ Ella, plena d'amarguesa i plorant desconsoladament, pregà al Senyor ¹¹ i li va fer una prometença:

--Senyor de l'univers, si et dignes mirar la meva aflicció i et recordes de la teva serventa, si no t'oblides de la teva serventa i em dones un fill, te l'oferiré, Senyor, per tota la vida, i, com a senyal, no li tallaran mai els cabells.

¹² Mentre ella anava insistint en la seva pregària al Senyor, Elí es fixava en la seva boca. ¹³ Anna parlava interiorment; movia els llavis, però no se li sentia la veu. Elí, doncs, va pensar que anava beguda, ¹⁴ i li digué:

--¿En tens per a molt, d'estar aquí borratxa? Vés a dormir el vi que portes!

¹⁵ Anna va respondre:

--No, senyor meu. Sóc una dona atribolada. No he begut vi ni cap altra beguda alcohòlica. Tan sols obria el cor al Senyor. ¹⁶ No prenguis la teva serventa per una qualsevol. M'expressava així perquè estic molt trista i abatuda.

¹⁷ Elí va dir:

--Vés-te'n en pau i que el Déu d'Israel et concedeixi allò que li has demanat.

¹⁸ Ella respongué:

--Senyor meu, que tingui sempre el teu favor!

Anna se'n va anar, va menjar i ja no semblava la mateixa d'abans.

Naixement de Samuel

¹⁹ L'endemà es van llevar de bon matí, van adorar el Senyor i se'n tornaren a casa seva, a Ramà. Quan Elcanà va unir-se a la seva dona, el Senyor es recordà d'ella. ²⁰ Passats uns quants dies, Anna es va trobar que esperava un fill. Va donar a llum i posà al seu fill el nom de Samuel, tot dient-se: «L'havia demanat al Senyor.»

²¹ Elcanà, el seu marit, tornà a pujar a Siló amb tota la família per oferir el sacrifici de cada any i complir així la seva prometença. ²² Però Anna no va anar-hi, sinó que digué al seu marit:

--Quan hauré desmamat el nen, ja l'hi portaré; el presentaré al Senyor, i que es quedi allà per sempre més.

²³ Elcanà, el seu marit, li digué:

--Fes com et sembli millor: queda't aquí fins que l'hagis deslletat. Que el Senyor acabi de complir la seva paraula! Anna es va quedar, doncs, i va criar el seu fill fins que l'hagué desmamat.

²⁴ Un cop deslletat, tot i que era tan petit, se'l va endur amb ella i el va portar al santuari del Senyor, a Siló. També es va endur un toro de tres anys, una mesura de farina i un bot de vi. ²⁵ Allà immolaren el toro i van presentar el nen a Elí. ²⁶ Anna li digué:

--Tan cert com vius, senyor meu: jo sóc aquella dona que s'estava dreta aquí mateix suplicant al Senyor. ²⁷ Jo pregava per tenir aquest infant, i el Senyor m'ha concedit allò que li havia demanat. ²⁸ Per això ara el dono com a

ofrena al Senyor: el dono al Senyor per tota la vida.

Càntic d'Anna

Llavors Samuel es va prosternar davant el Senyor.

2

¹ Després Anna va pregar així:

--Celebro de tot cor el Senyor,
alço el meu front gràcies a ell;
ara em ric dels enemics.

Sóc feliç perquè ell m'ha salvat.

² Ningú no és sant com el Senyor,
no hi ha roca semblant al nostre Déu:
ningú no és Déu fora d'ell.

³ No digueu tantes paraules arrogants,
que no us surtin de la boca
aquestes insolències;
el Senyor és el Déu que tot ho sap,
i sospesa totes les vostres accions.

⁴ L'arc dels valents s'esmicola,
mentre els covards s'armen de valor.

⁵ S'han de guanyar el pa
els qui anaven tips,
mentre el mengen sense esforç
els famolencs.

La dona estèril infanta set fills,
mentre queda sola la qui era fecunda.

⁶ És el Senyor qui dóna mort o vida,
qui fa baixar al país dels morts
o en treu fora.

⁷ És el Senyor qui dóna
pobresa o riquesa,
qui abaixa o enalteix.

⁸ Aixeca de la pols el desvalgut,
treu el pobre de la cendra,
per asseure'l entre els poderosos
i donar-li possessió d'un soli gloriós.

El Senyor sosté
els fonaments de la terra,
damunt d'ells ha assentat el món.

⁹ Ell guarda els passos dels seus fidels,
però els malvats cauran a les tenebres:
ningú no triomfa per la pròpia força.

¹⁰ El Senyor desconcerta els enemics,
l'Altíssim, des del cel,
els fa sentir el tro.

El Senyor judica el món
d'un cap a l'altre,
dóna la victòria al seu rei,
alça el front del seu ungit.

Els fills d'Elí

¹¹ Després Elcanà va tornar-se'n a Ramà, a casa seva.

El noi vivia al servei del Senyor, a les ordres del sacerdot Elí. ¹² Però els fills d'Elí eren uns desvergonyits. No

respectaven el Senyor ¹³ ni complien les obligacions dels sacerdots amb el poble. Quan algú ofería una víctima, mentre es coïa la carn, venia un criat del sacerdot amb la forquilla grossa a la mà, ¹⁴ l'enfonsava a la cassola, a l'olla o a la caldera, i tot el que treia, s'ho quedava el sacerdot. Així ho feien amb tots els israelites que acudien a Siló.

¹⁵ Pitjor encara! Abans que el sacerdot cremés per al Senyor el greix de la víctima, venia el criat i deia a l'home que ofería el sacrifici: «Dóna'm carn, que l'haig de rostir per al sacerdot. Ha de ser crua; cuita, no te la voldrà.» ¹⁶ Si aquell home li deia: «Que cremin primer el greix, i després pren tot el que et faci goig», el criat li responia: «No, dóna-me-la ara mateix o te la prenc per força.»

¹⁷ El pecat dels fills d'Elí era molt greu als ulls del Senyor, perquè tractaven sense respecte els sacrificis que li eren oferts. ¹⁸ Quant a Samuel, servia dins el santuari del Senyor. El noi anava vestit amb una túnica de lli. ¹⁹ Cada any, la seva mare li teixia un mantellet i l'hi portava, quan pujava a Siló amb el seu marit per oferir el sacrifici anyal.

²⁰ Elí va beneir Elcanà i la seva muller, dient:

--Que el Senyor et doni descendència d'aquesta dona, en recompensa d'aquell que va ser donat com a ofrena al Senyor.

I se'n tornaren al seu poble.

²¹ El Senyor va afavorir Anna, i aquesta tingué tres fills més i dues filles.

Samuel va creixent davant el Senyor

El noi Samuel creixia davant el Senyor. ²² Elí ja era molt vell. Sentia a dir tot el que els seus fills feien a la gent d'Israel i com jeien amb les dones que s'agrupaven a l'entrada de la tenda del trobament. ²³ Elí els deia:

--Per què feu aquestes maldats que sento comentar a tot el poble? ²⁴ No, fills meus, les notícies que m'arriben no són bones: vosaltres feu pecar el poble del Senyor. ²⁵ Si un home peca contra un altre home, Déu serà el seu mitjancer; però si un home peca contra el Senyor, qui li farà de mitjancer?

Però ells no feien cas del que deia el seu pare. El Senyor havia decidit que morissin.

²⁶ Entretant, el noi Samuel s'anava fent gran i creixia en bondat, tant davant el Senyor com davant els homes.

Càstig de la família d'Elí

²⁷ Un home de Déu anà a trobar Elí i li digué:

--Això t'anuncia el Senyor: "Ja saps que em vaig manifestar a la família del teu pare, quan ells eren a Egipte al servei del faraó. ²⁸ Al teu pare, me'l vaig escollir per sacerdot d'entre totes les tribus d'Israel, perquè oferís sacrificis en el meu altar, cremés ofrenes i portés davant meu l'efod sacerdotal. I vaig concedir a la seva família una part de les ofrenes dels israelites. ²⁹ Per què, doncs, tracteu sense consideració les víctimes i els altres dons que jo vaig manar d'oferir perpètuament? Per què honores més els teus fills que no pas a mi mateix, i permets que s'atipin del bo i millor de les ofrenes del meu poble d'Israel? ³⁰ Jo, el Senyor, Déu d'Israel, havia promès que la teva casa i la casa dels teus pares viuria sempre a la meva presència. Però ara jo, el Senyor, t'asseguro que em guardaré prou de complir-ho; perquè jo honoro els qui m'honoren, però els qui em menyspreen seran menyspreats. Ho dic jo, el Senyor. ³¹ Vénen dies en què tallaré els teus rebrots i els de la casa dels teus pares: no arribarà a vell ningú de la teva família. ³² Veuràs triomfar per sempre un rival teu, mentre a Israel tot prosperarà; i a casa teva ningú no arribarà mai a vell. ³³ Jo mantindré algú dels teus prop del meu altar, perquè els ulls se li entelin i tot ell es consumeixi, però tots els rebrots de la teva família moriran com un de tants. ³⁴ Et servirà de senyal de tot això el que succeirà als teus dos fills, Ofni i Pinhàs: moriran tots dos en un sol dia. ³⁵ Després em triaré un sacerdot fidel, que es comportarà segons el desig del meu cor; li construiré un casal perdurable, i ell viurà vora el rei que jo hauré ungit. ³⁶ Llavors els supervivents de la teva família aniran a prosternar-se davant d'ell per pidolar una moneda o un tros de pa, i li diran: 'T'ho demanem, admet-nos a qualsevol servei sacerdotal; que puguem menjar un rosegó de pa!'"

El Senyor crida Samuel

3

¹ El noi Samuel vivia dedicat al servei del Senyor a les ordres d'Elí. En aquell temps, el Senyor comunicava rarament la seva paraula: no solia mostrar-se en visió. ² Elí anava perdent la vista; gairebé no hi veia.

Una nit, Elí se n'havia anat a dormir a la seva cambra. ³ Samuel dormia al santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. Abans que s'apagués la llàntia del santuari de Déu, ⁴ el Senyor va cridar Samuel. Ell respongué:

--Sóc aquí.

⁵ Va anar corrents cap on era Elí i li digué:

--Sóc aquí. He sentit que em cridaves.

Elí va respondre:

--No t'he pas cridat. Torna-te'n a dormir.

Ell se'n tornà a dormir. ⁶ Però el Senyor el cridà altra vegada. Samuel es va llevar, tornà on era Elí i li digué:

--Sóc aquí. He sentit que em cridaves.

Elí va respondre:

--No t'he pas cridat, fill meu. Torna-te'n a dormir.

⁷ Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, perquè la seva paraula encara no se li havia revelat. ⁸ El Senyor va cridar Samuel per tercera vegada. Ell es va llevar, anà on era Elí i li digué:

--Sóc aquí. He sentit que em cridaves.

Elí va comprendre que era el Senyor qui cridava el noi, ⁹ i digué a Samuel:

--Vés, torna-te'n a dormir i, si algú et cridava, digues: "Parla, Senyor, que el teu servent escolta."

Samuel se'n tornà al seu lloc a dormir. ¹⁰ El Senyor va entrar, se li acostà i el cridà com les altres vegades:

--Samuel, Samuel!

Ell va respondre:

--Parla, que el teu servent escolta.

¹¹ Llavors el Senyor digué a Samuel:

--Estic a punt de fer una cosa tan enorme a Israel que tothom qui ho senti quedarà esbalaït. ¹² Aquell dia executaré contra Elí i contra la seva família tot el que he sentenciat. Ho començaré i ho acabaré. ¹³ Li anuncio que, per culpa d'ell, condemno per sempre la seva família; ell sabia que els seus fills no em tenien cap respecte i els ha deixat fer.

¹⁴ Per això he jurat a la casa d'Elí que ni sacrificis ni ofrenes no podran expiar mai la seva culpa.

¹⁵ Samuel se'n tornà a dormir. A punta de dia es va llevar i obrí les portes del santuari del Senyor. Tenia por d'explicar la visió, ¹⁶ però Elí el va cridar:

--Samuel, fill meu.

Ell li respon:

--Sóc aquí.

¹⁷ Elí li diu:

--Quin missatge t'ha donat el Senyor? No m'ho amaguis, t'ho demano. Que Déu faci caure al teu damunt tota mena de mals si m'amagues res del que t'ha comunicat!

¹⁸ Llavors Samuel li va comunicar tot el missatge, sense amagar-li res. Elí digué:

--Ell és el Senyor: que faci el que li sembli bé.

¹⁹ Samuel es va fer gran. El Senyor era amb ell i feia que es complís tot el que li anunciava. ²⁰ Tot Israel, des de Dan fins a Beerxeba, reconeixia que Samuel era un autèntic profeta del Senyor. ²¹ El Senyor continuava manifestant-se a Siló. Allà es revelava a Samuel per mitjà de la seva paraula.

Batalla d'Àfec i pèrdua de l'arca

4

¹ Samuel adreçava la paraula a tot Israel. Per aquell temps, Israel es va mobilitzar per fer la guerra als filisteus. Els israelites acamparen prop d'Eben-Àèzer, mentre que els filisteus acampaven a Àfec. ² Els filisteus es van col·locar en ordre de batalla. La lluita va ser aferrissada i els filisteus derrotaren els israelites, que van perdre uns quatre mil homes en aquell combat a camp obert.

³ Quan l'exèrcit d'Israel va arribar al campament, els ancians deien:

--Com és que el Senyor ha permès avui que els filisteus ens derrotessin? Anem a Siló a buscar l'arca de l'aliança del Senyor. Si l'arca ve enmig de nosaltres, el Senyor ens salvarà dels nostres enemics!

⁴ Van enviar, doncs, gent a Siló per endur-se'n l'arca de l'aliança del Senyor de l'univers, el qui té per tron els querubins. Els dos fills d'Elí, Ofnì i Pinhàs, acompanyaven l'arca de l'aliança de Déu. ⁵ Quan l'arca va arribar al campament, tot l'exèrcit d'Israel aixecà un crit de guerra tan fort que la terra retronysia. ⁶ Els filisteus, en sentir aquella cridòria, es digueren:

--Què deu ser aquest crit de guerra tan clamorós al campament dels hebreus?

Tan bon punt van saber que l'arca del Senyor havia arribat al campament israelita, ⁷ els filisteus es van esparverar i es deien:

--Déu ha arribat al seu campament. Pobres de nosaltres! Això no s'havia vist mai! ⁸ Pobres de nosaltres! Qui ens

salvarà de les mans d'aquests déus tan poderosos? Són els déus que van assotar els egipcis amb tota mena de plagues al desert. ⁹ Filisteus, sigueu valents i porteu-vos com uns homes; si no, sereu esclaus dels hebreus, com ells ho han estat de nosaltres. Sigueu homes i lluiteu!

¹⁰ Els filisteus van atacar, i els israelites, derrotats, fugiren cadascú a casa seva. La desfeta va ser molt grossa: caigueren trenta mil homes. ¹¹ L'arca de Déu fou capturada i els dos fills d'Elí, Ofní i Pinhàs, van morir.

Mort d'Elí

¹² Un benjaminita va córrer des del camp de batalla i aquell mateix dia arribà a Siló; en senyal de dol duia els vestits esquinçats i el cap cobert de terra. ¹³ Quan va arribar-hi, Elí estava assegut en el seu tamboret esperant prop del camí, amb l'ansia al cor per l'arca de Déu. Tan bon punt aquell home arribà a la ciutat i donà la notícia, tot Siló va ser un clam. ¹⁴ Elí, en sentir la cridòria, va preguntar què era aquell aldarull. L'home, entretant, corria per donar la notícia a Elí. ¹⁵ Elí tenia ja noranta-vuit anys; els ulls se li havien entelat i havia perdut la vista. ¹⁶ L'home li va dir: --Vinc del camp de batalla. Avui mateix m'he escapat del combat.

Elí va preguntar:

--Com ha anat, fill meu?

¹⁷ El missatger va respondre:

--Els israelites han fugit davant els filisteus. El nostre exèrcit ha sofert una gran derrota; a més, han mort els teus dos fills, Ofní i Pinhàs, i l'arca de Déu ha estat capturada.

¹⁸ Així que aquell home va esmentar l'arca de Déu, Elí, vell i feixuc com era, caigué d'esquena des del tamboret a la llinda del portal, es va desnucar i va morir. Havia estat jutge d'Israel durant quaranta anys.

¹⁹ La seva nora, la dona de Pinhàs, esperava un fill i estava a punt de donar a llum. En sentir que l'arca de Déu havia estat capturada i que el seu sogre i el seu marit havien mort, li van venir de sobte els dolors i va infantar.

²⁰ S'estava morint. Les dones que l'assistien li deien:

--Anima't, que has tingut un noi!

Però ella no responia ni en feia cas. ²¹ Pensant en l'arca de Déu, que havia estat capturada, i en la fi del seu sogre i del seu marit, deia:

--S'han endut d'Israel la glòria de Déu.

Per això va posar a l'infant el nom d'Icabod (que significa: «La glòria ja no hi és»). ²² La mare deia que s'havien endut d'Israel la glòria perquè l'arca de Déu havia estat capturada.

L'arca, captiva, fa estralls

5

¹ Els filisteus, després d'apoderar-se de l'arca de Déu, la van dur des d'Eben-Aèzer a Asdod. ² Un cop allí, van portar-la al temple de Dagon i la col·locaren al costat mateix de la seva estàtua. ³ L'endemà, quan els d'Asdod es llevaren, van trobar Dagon caigut de bocaterrosa davant l'arca del Senyor. Van redreçar Dagon i tornaren a posar-lo al seu lloc. ⁴ L'endemà al matí, quan es llevaren, altra vegada Dagon havia caigut de cara a terra davant l'arca del Senyor. El cap i les mans, trencats, havien anat a parar al llindar. De l'estàtua, en quedava només el cos. ⁵ Per això, fins al dia d'avui, ni els sacerdots de Dagon ni cap dels qui a Asdod entren al temple de Dagon, no trepitgen el llindar.

⁶ El Senyor va fer sentir als habitants d'Asdod el poder de la seva mà i els va esporuguir, castigant amb una epidèmia de morenes la ciutat i tot el seu territori. ⁷ En veure-ho, els d'Asdod deien:

--Que l'arca del Déu d'Israel no es quedi més entre nosaltres: ens fa sentir massa el poder de la seva mà, tant a nosaltres com al nostre déu Dagon!

⁸ Els d'Asdod van convocar els cinc primers magistrats de les ciutats filistees i els van preguntar:

--Què n'hem de fer, de l'arca del Déu d'Israel?

Els van respondre:

--Que la traslladin a Gat.

Allà, doncs, van traslladar l'arca del Déu d'Israel. ⁹ Però així que la hi hagueren portada, el Senyor va fer sentir a la ciutat el poder de la seva mà i va provocar-hi un gran trasbals, castigant-ne els habitants, petits i grans, amb una epidèmia de morenes.

¹⁰ Llavors van enviar l'arca de Déu a Ecron. Però així que l'arca de Déu va arribar-hi, els ecronites exclamaren:

--Ens han portat l'arca del Déu d'Israel per fer-nos morir a tots!

¹¹ Llavors els d'Ecron van convocar els cinc primers magistrats dels filisteus i els digueren:

--Emporteu-vos l'arca del Déu d'Israel! Que se'n torni al seu lloc i que no ens mati a tots!

Per tota la ciutat hi havia un pànic mortal, perquè Déu hi feia sentir durament el poder de la seva mà, ¹² i els homes que no havien mort patien de morenes. El clam de la ciutat pujava fins al cel.

Retorn triomfant de l'arca

6

¹ L'arca del Senyor feia ja set mesos que era a la plana filisteu ² quan els filisteus van convocar els sacerdots i els endevins per demanar-los:

--Què n'hem de fer, de l'arca del Senyor? Digueu-nos com podríem fer-la retornar al seu lloc.

³ Ells respongueren:

--Si torneu l'arca del Déu d'Israel, no l'envieu pas tota sola, sinó acompanyada d'una ofrena que serveixi de reparació. Llavors us posareu bons, i sabreu per què el poder de la mà del Déu d'Israel no es retirava de vosaltres.

⁴ Els preguntaren:

--Quina ofrena hem de presentar?

Els van respondre:

--Cinc morenes d'or i cinc rates d'or, segons el nombre dels primers magistrats de les ciutats filistees, ja que l'epidèmia ha afectat no solament el poble en general sinó fins i tot els primers magistrats de les cinc ciutats. ⁵ Feu unes figuretes de les vostres morenes i d'aquestes rates que devasten el país, i així donareu glòria al Déu d'Israel. Potser aleshores el poder de la seva mà es retirarà de vosaltres, dels vostres déus i de la vostra terra. ⁶ Què en trauríeu d'endurir el vostre cor, com van fer els egipcis i el faraó? ¿No els va tractar Déu amb duresa fins que deixaren sortir els israelites i aquests se'n pogueren anar? ⁷ Ara, doncs, afanyeu-vos a fer un carro nou, agafeu dues vaques que estiguin criant i no hagin portat mai el jou i junyiu-les al carro, però torneu a l'estable els seus vedells. ⁸ Després preneu l'arca del Senyor i carregueu-la al carro, i al costat d'ella, dins una caixeta, poseu-hi les figuretes d'or que oferiu com a reparació. Després deixeu que el carro se'n vagi. ⁹ Però fixeu-vos-hi bé: si l'arca agafa el camí del seu país i puja a Bet-Xèmeix, vol dir que és ella la causa d'aquest gran desastre; si no l'agafa, sabrem que no és la mà del Senyor la que ens ha castigat, sinó que tot ha estat casual.

¹⁰ Així ho va fer aquella gent. Van prendre dues vaques que criaven, les van junyir al carro i van tancar els vedellets a l'estable. ¹¹ Carregaren l'arca del Senyor, i també la caixeta amb les rates d'or i les figuretes de les morenes.

¹² Les vaques se'n van anar de dret pel camí de Bet-Xèmeix. Avançaven per la bona ruta, tot mugint però sense desviar-se ni a dreta ni a esquerra. Els primers magistrats de les ciutats filistees van anar caminant darrere d'elles, fins al terme de Bet-Xèmeix.

¹³ La gent de Bet-Xèmeix segava el blat a la vall. Van alçar els ulls i, en veure l'arca, tingueren una gran alegria.

¹⁴ El carro va arribar fins al camp de Jehoixua de Bet-Xèmeix i es va aturar en un indret on hi havia una gran pedra. Els de Bet-Xèmeix, després de fer llenya de la fusta del carro, van oferir les vaques en holocaust al Senyor. ¹⁵ Els levites havien descarregat l'arca del Senyor i la caixeta que hi havia al costat amb les figuretes d'or, i ho havien posat tot sobre la gran pedra. Aquell dia els de Bet-Xèmeix van oferir holocaustos i altres sacrificis al Senyor. ¹⁶ Els cinc primers magistrats de les ciutats filistees, després de veure tot això, se'n tornaren a Ecron el mateix dia.

¹⁷ Les morenes d'or que els filisteus van pagar al Senyor com a reparació eren: una per Asdod, una per Gaza, una per Ascaló, una per Gat i una per Ecron. ¹⁸ Les rates d'or eren tantes com les poblacions filistees governades pels seus cinc primers magistrats, tant ciutats fortificades com poblacions sense muralles; els seus límits arribaven fins a la gran pedra on van col·locar l'arca del Senyor. Aquesta pedra és encara, fins al dia d'avui, al camp de Jehoixua de Bet-Xèmeix.

¹⁹ Uns homes de Bet-Xèmeix van morir perquè havien mirat dins l'arca del Senyor: eren setanta homes dels cinquanta mil en edat adulta. El poble va fer dol per la gran plaga amb què el Senyor els havia castigat. ²⁰ Deien els de Bet-Xèmeix:

--Qui podrà resistir davant el Senyor, aquest Déu sant? On podríem enviar l'arca, perquè se'n vagi d'enmig nostre?

²¹ Llavors van enviar missatgers als de Quiriat-Jearim per dir-los:

--Els filisteus ens han tornat l'arca del Senyor. Baixeu i emporteu-vos-la!

7

¹ Els de Quiriat-Jearim es van fer càrrec de l'arca del Senyor. La van instal·lar a casa d'Abinadab, dalt el tossal, i consagraren el fill d'aquest, Elazar, perquè custodiés l'arca del Senyor.

Conversió dels israelites i derrota dels filisteus

² Ja feia molt de temps, uns vint anys, que l'arca havia estat instal·lada a Quiriat-Jearim. Llavors tot el poble d'Israel va acudir al Senyor. ³ Samuel els va dir:

--Si us convertiu al Senyor de tot cor, heu de treure d'enmig vostre els déus dels estrangers i també les Astartes. Poseu el vostre cor en el Senyor i adoreu-lo a ell sol, i ell us salvarà del poder dels filisteus.

⁴ Els israelites, doncs, van treure les estàtues dels Baals i les Astartes i van adorar únicament el Senyor.

⁵ Samuel digué:

--Aplegueu tot Israel a Mispà i pregaré per vosaltres al Senyor.

⁶ Es van aplegar, doncs, a Mispà, van pouar aigua i l'abocaren davant el Senyor. Aquell dia van celebrar un dejuni. I deien:

--Hem pecat contra el Senyor.

Així Samuel va ser jutge dels israelites a Mispà.

⁷ Quan els filisteus van sentir a dir que els israelites s'havien concentrat a Mispà, els cinc primers magistrats de les ciutats filistees van pujar per atacar Israel. Els israelites, en saber-ho, van tenir por dels filisteus ⁸ i digueren a Samuel:

--No callis ni te'n vagis! No paris de clamar al Senyor, el nostre Déu, a favor nostre: que ell ens salvi de les mans dels filisteus!

⁹ Samuel va prendre un anyell de llet i el va sacrificar tot sencer en holocaust al Senyor. Va clamar al Senyor a favor d'Israel i el Senyor l'escoltà. ¹⁰ Mentre Samuel oferia l'holocaust, els filisteus s'acostaren per atacar Israel. Però el Senyor va desencadenar aquell dia una gran tronada contra els filisteus, que es van esverar i perderen la batalla.

¹¹ Els israelites sortiren de Mispà, perseguiren els filisteus i els anaren derrotant fins més avall de Betcar. ¹² Llavors Samuel va fer erigir una pedra entre Mispà i Xen i l'anomenà Eben-Aèzer (que significa «roca de l'ajuda»), perquè deia: «Fins aquí ens ha ajudat el Senyor.»

¹³ Els filisteus van quedar humiliats i ja no tornaren a fer més incursions pel territori d'Israel. Durant tota la vida de Samuel, el Senyor va fer sentir als filisteus el poder de la seva mà, ¹⁴ i les poblacions que els filisteus havien pres a Israel tornaren a ser israelites, des d'Ecron fins a Gat. Així va ser alliberat tot el territori d'Israel que estava en poder dels filisteus. I també hi hagué pau entre Israel i els amorreus.

¹⁵ Samuel va ser jutge d'Israel tota la seva vida. ¹⁶ Any rere any anava passant per Betel, Guilgal i Mispà, i en tots aquests llocs administrava justícia a Israel. ¹⁷ Després tornava a Ramà, on tenia la casa. Des d'allí governava Israel, i va dedicar-hi un altar al Senyor.

Saül, rei (8-12)

Els israelites demanen un rei

8

¹ Quan Samuel es va fer vell, nomenà jutges d'Israel els seus dos fills. ² El fill gran es deia Joel, i el petit Abià. Administraven justícia a Beerxeba. ³ Però els fills de Samuel no es comportaven com ell, sinó que anaven darrere els diners i acceptaven regals, violentant així el curs de la justícia. ⁴ Tots els ancians d'Israel, doncs, es van reunir i anaren a trobar Samuel a Ramà ⁵ per dir-li:

--Mira, tu ja ets vell i els teus fills no es porten com tu. Dóna'ns un rei que ens governi, tal com tenen totes les altres nacions.

⁶ A Samuel li va desagradar que diguessin «Dóna'ns un rei que ens governi», però va pregar al Senyor, ⁷ i el Senyor li respongué:

--Accedeix al que el poble et demana. No et rebutgen pas a tu, sinó que no em volen tenir per rei a mi. ⁸ Es comporten amb tu tal com s'han portat amb mi des del dia que els vaig treure d'Egipte fins avui, abandonant-me i adorant altres déus. ⁹ Accedeix, doncs, al que et demanen. Però els has d'advertir i explicar com els governarà el rei que tindran.

¹⁰ Samuel va transmetre al poble, que li demanava un rei, totes les paraules del Senyor. ¹¹ Els digué:

--Així us governarà el rei que tindreu: prendrà els vostres fills perquè serveixin en els seus carros de guerra i perquè facin d'escorta davant la seva carrossa. ¹² Els prendrà per fer-los oficials que comandin mil homes o bé cinquanta. Els farà llaurar els seus propis conreus i segar els seus propis sembrats, i els farà fabricar les seves armes i els ormeigs dels seus carros de guerra. ¹³ Us prendrà les filles com a perfumistes, cuineres i pastisseres. ¹⁴ S'incautarà dels millors camps, de les millors vinyes i dels millors oliverars per donar-los als seus cortesans. ¹⁵ Exigirà el delme dels vostres sembrats i de les vostres vinyes per pagar els seus funcionaris i els seus cortesans. ¹⁶ Requirarà els vostres criats i criades i els vostres millors joves amb els vostres ases i els farà servir en els treballs públics. ¹⁷ Es quedarà la desena part dels vostres ramats, i vosaltres mateixos li fareu d'esclaus. ¹⁸ El dia que això passi, us queixareu del rei que us haureu triat, però el Senyor no us escoltarà.

¹⁹ El poble no va fer cas de les raons de Samuel i respongué:

--No, no! Volem tenir un rei! ²⁰ Volem ser com les altres nacions i tenir un rei que ens administri justícia, que vagi al davant del nostre exèrcit i que vingui amb nosaltres a la guerra.

²¹ Samuel, després d'escoltar la resposta del poble, la va transmetre al Senyor, ²² i el Senyor digué a Samuel:

--Accedeix al que et demanen: dóna'ls un rei.

Llavors Samuel va dir als homes d'Israel:

--Que cadascú torni a casa seva.

Saül, el futur rei, es troba amb Samuel

9

¹ Hi havia un home a la tribu de Benjamí que es deia Quix i era fill d'Abiel, fill de Seror, fill de Becorat, fill d'Afiah, fill d'un benjaminita. Era un home valent. ² Tenia un fill que es deia Saül, jove i ben plantat. Entre els israelites no n'hi havia cap de tan ben plantat. Els altres li arribaven a les espatlles: era més alt que tots.

³ Un dia es van perdre les someres de Quix, el pare de Saül, i Quix digué al seu fill:

--Pren un dels mossos i vés a buscar les someres.

⁴ Van recórrer les muntanyes d'Efraïm i travessaren la regió de Xalixa, però no les van trobar. Passaren per la regió de Xaalim, i no hi eren. Van travessar el territori de Benjamí i tampoc no les hi trobaren. ⁵ En arribar al territori de Suf, Saül va dir al mosso que l'acompanyava:

--Deixem-ho córrer i tornem-nos-en: el meu pare ja no pensa en les someres i més aviat deu passar ànsia per nosaltres.

⁶ El mosso li va respondre:

--Mira, justament en aquest poble hi ha un home de Déu, que té molta anomenada. Mai no falla res d'allò que anuncia. Anem-hi: potser ell ens indicarà el camí que hem de seguir.

⁷ Saül va dir al mosso:

--Està bé, anem-hi! Però, què li portarem, a aquest home? No ens queda cap pa a les alforges. No podem fer cap present a l'home de Déu. Què li podríem donar?

⁸ El mosso va insistir:

--A mi em queda una peça d'un quart de sicle de plata. La puc donar a l'home de Déu, i que ell ens digui on hem d'anar.

⁹⁻¹⁰ Saül digué al mosso:

--Ben pensat. Anem-hi!

I van anar cap al poble on vivia l'home de Déu.

Antigament, a Israel, quan algú anava a consultar Déu, deia: «Anem al vident.» Als qui avui anomenem «profetes», abans els deien «vidents».

¹¹ Mentre pujaven, doncs, per la costa cap al poble, es van creuar amb unes noies que baixaven a buscar aigua, i els van preguntar:

--¿Que hi és, el vident?

¹² Elles els respongueren:

--Sí, no el teniu gaire lluny. Afanyeu-vos! Avui justament ha vingut al poble, perquè és el dia que se celebra un sacrifici a dalt del turó sagrat. ¹³ Entreu al poble i aneu-lo a trobar abans no pugui al turó a menjar l'àpat sagrat. La gent no començarà fins que ell arribi, perquè és ell qui ha de beneir la víctima; després, els convidats ja en podran menjar. Aneu-hi ara, que el trobareu tot seguit!

¹⁴ Van pujar fins a la vila i, quan hi entraven, els va sortir al pas Samuel, que anava cap al turó sagrat. ¹⁵ El Senyor,

el dia abans que Saül arribés, havia fet aquesta revelació a Samuel:

¹⁶ --Demà, en aquesta mateixa hora, t'enviaré un home del territori de Benjamí. Ungeix-lo com a sobirà del meu poble d'Israel, perquè l'alliberi de les mans dels filisteus. Tinc posats els ulls sobre el meu poble; m'ha arribat el seu clam.

¹⁷ Quan Samuel, doncs, veié Saül, el Senyor li va fer entendre que aquell era l'home de qui li havia dit: «Aquest governarà el meu poble.» ¹⁸ Saül s'acostà a Samuel, que era sota el portal de la vila, i li demanà:

--¿Em podries dir on és la casa del vident?

¹⁹ Samuel li va respondre:

--Sóc jo, el vident. Puja davant meu a dalt del turó sagrat. Avui menjareu amb mi i, demà al matí, després de dir-te tot el que et pot interessar, te'n podràs anar. ²⁰ De les someres que abans-d'ahir es van perdre, no te'n preocupis més, que ja les han trobades. ¿A qui estan destinades les millors riqueses d'Israel, sinó a tu i a tota la casa del teu pare?

²¹ Saül replicà:

--¿No sóc jo benjaminita, d'una de les tribus més petites d'Israel? ¿I no és la meva família la darrera de totes les famílies de la tribu de Benjamí? Per què em dius tot això?

²² Samuel va prendre Saül i el mosso. Un cop arribats, els va fer entrar a la sala i els col·locà a la presidència dels convidats. Eren una trentena. ²³ Després va dir al cuiner:

--Serveix la porció que et vaig donar amb l'ordre que la reservessis.

²⁴ El cuiner va portar la pota amb l'espatlla i ho va servir a Saül. Samuel digué a Saül:

--Aquí tens el tall guardat per a tu. Serveix-te'n i menja. Te l'he fet reservar perquè poguessis dir: "Sóc jo qui convida el poble."

Aquell dia, doncs, Saül va menjar amb Samuel. ²⁵ Després van baixar del turó sagrat a la vila, i Samuel va conversar amb Saül al terrat de la casa. ²⁶ L'endemà es desvetllaren a trenc d'alba. Samuel anà a cridar Saül al terrat dient-li:

--Lleva't, que em vull acomiadar de tu.

Saül es va llevar, i ell i Samuel sortiren junts. ²⁷ Quan, tot baixant, van ser a la sortida del poble, Samuel digué a Saül:

--Digues al mosso que s'avanci. Tu atura't un moment, que t'haig de comunicar la paraula de Déu.

Samuel ungeix rei Saül

10

¹ Llavors Samuel va agafar l'ampolleta de l'oli i el vessà sobre el cap de Saül. Després el va besar i li digué:

--¿No és veritat que el Senyor t'ha ungit com a sobirà del seu poble? ² Avui mateix, així que te n'hauràs anat del meu costat, trobaràs dos homes prop del sepulcre de Raquel, en el terme de Benjamí, a Selsah, que et diran: "Les someres que havies anat a buscar, ja les han trobades. Ara el teu pare ja no es preocupa de les someres, sinó que passa ànsia per vosaltres i pensa què pot fer pel seu fill." ³ Tu continua endavant fins que arribis a l'alzina de Tabor; allà trobaràs tres homes que puguen cap a Déu, a Betel. L'un portarà tres cabrits; un altre, tres pans, i l'altre, un bot de vi. ⁴ Et saludaran, et donaran dos pans, i tu els acceptaràs. ⁵ Després arribaràs a Guibà de Déu, on hi ha una guarnició de filisteus. Entrant a la població, et trobaràs amb un grup de profetes que baixen del turó sagrat, precedits d'arpes, timbals, flautes i cítares, i en ple deliri profètic. ⁶ Llavors l'esperit del Senyor s'apoderarà també de tu i faràs com aquells profetes. Des d'aquell moment et convertiràs en un altre home. ⁷ Quan s'hauran realitzat aquests signes, ja pots fer allò que et calgui, perquè Déu serà amb tu. ⁸ Després avança't i baixa a Guilgal, que jo també baixaré a trobar-te per oferir holocaustos i sacrificis de comunió. Espera-m'hi set dies, fins que et vingui a trobar i et comuniqui què has de fer.

⁹ Així que Saül es girà per separar-se de Samuel, Déu el va convertir en un altre home. I tots aquells signes es van realitzar aquell mateix dia. ¹⁰ Quan arribava a Guibà, sortiren a trobar-lo una colla de profetes. L'esperit de Déu es va apoderar d'ell, i es posà a delirar com els profetes, entremig d'ells. ¹¹ Tots els qui el coneixien de sempre i el veien ara delirant amb els profetes, es deien l'un a l'altre:

--Què li ha passat, al fill de Quix? ¿També Saül figura entre els profetes?

¹² Un home d'aquell lloc va replicar:

--I qui és el pare d'aquests profetes?

D'aquí ve el proverbi que diu: «¿També Saül figura entre els profetes?»

¹³ Quan acabà de delirar com els profetes, Saül va arribar a dalt del turó sagrat.

¹⁴ Després el seu oncle digué a Saül i al mosso:

--On heu anat?

Saül respongué:

--A buscar les someres. Quan hem vist que no apareixien, hem anat a trobar Samuel.

¹⁵ L'oncle li va dir:

--Explica'm què us ha dit Samuel.

¹⁶ Saül li va respondre:

--Ens ha assegurat que les someres ja havien estat trobades.

Però no li va parlar per res del que Samuel li havia dit a propòsit de la reialesa.

Saül és designat rei per la sort

¹⁷ Samuel va convocar el poble prop del Senyor, a Mispà, ¹⁸ i digué als israelites:

--Això diu el Senyor, Déu d'Israel: "Sóc jo qui va treure Israel d'Egipte i qui us alliberà del poder dels egipcis i de tots els reialmes que us oprimien." ¹⁹ Però avui vosaltres heu rebutjat el vostre Déu, que us havia salvat de totes les desgràcies i perills, i li heu dit: "No, no! Dóna'ns un rei." Ara, doncs, presenteu-vos davant el Senyor per tribus i famílies.

²⁰ Samuel va fer acostar totes les tribus d'Israel, i la sort recaigué en la tribu de Benjamí. ²¹ Va fer acostar per famílies la tribu de Benjamí, i la sort va recaure en la família de Matrí. Finalment, la sort recaigué en Saül, fill de Quix. El van buscar però no el trobaven. ²² Consultaren novament el Senyor:

--¿Ha vingut aquí algú més?

El Senyor va respondre:

--Està amagat entre els bagatges.

²³ Van córrer a treure'l d'allí i ell es presentà enmig del poble. Els altres li arribaven a les espatlles: era més alt que tots.

²⁴ Samuel va dir a tot el poble:

--¿Heu vist a qui ha escollit el Senyor? En tot el poble no n'hi ha cap com ell.

Llavors tot el poble es posà a aclamar-lo dient:

--Visca el rei!

²⁵ Samuel va promulgar davant el poble els drets de la monarquia i els deixà escrits en un document, que va dipositar davant el Senyor.

Després Samuel va acomiadar tot el poble, i cadascú se'n tornà a casa seva.

Institució de la reialesa a Guilgal

²⁶ També Saül se'n tornà a casa seva, a Guibà, acompanyat dels valents a qui Déu havia tocat el cor. ²⁷ En canvi, uns malcontents deien:

--De què ens podrà salvar, aquest?

El menyspreaven i no li van oferir cap present. Però ell va callar.

11

¹ L'ammonita Nahaix va fer una incursió i assetjà Jabeix-Galaad. Tots els habitants de Jabeix van proposar a Nahaix:

--Fes un pacte amb nosaltres i ens avindrem a ser vassalls teus.

² Nahaix, l'ammonita, els va respondre:

--El pacte que faré amb vosaltres serà aquest: Us buidaré a tots l'ull dret. Vull que en vosaltres tot Israel rebí aquest afront.

³ Els ancians de Jabeix li van dir:

--Concedeix-nos set dies perquè puguem enviar missatgers a tot el territori d'Israel, i, si ningú no ve a ajudar-nos, ens rendirem.

⁴ Quan els missatgers van arribar a Guibà, el poble de Saül, i van explicar-ho a la gent, tothom esclatà en crits i plors. ⁵ En aquestes, Saül, que tornava del camp guiant els bous, va arribar i preguntà:

--Què li passa, a la gent, que plora?

Llavors li van explicar el que havien dit els de Jabeix. ⁶ Quan Saül va sentir-ho, l'esperit de Déu s'apoderà d'ell.

Encès d'indignació, ⁷ va agafar la parella de bous, els va fer trossos i els envià per tot el territori d'Israel per mitjà de

missatgers que deien:

--Això és el que farem amb els bous dels qui no vinguin a la guerra amb Saül i Samuel.

El Senyor va escampar el temor sobre el poble, i sortiren tots com un sol home. ⁸ Saül va passar revista a Bèzec: els homes d'Israel eren tres-cents mil, i els de Judà, trenta mil. ⁹ Després van dir als missatgers que havien vingut: --Digueu això als habitants de Jabeix-Galaad: "Demà, a l'hora que el sol és més fort, us arribarà l'ajuda."

Els missatgers cuitaren a fer-ho saber als habitants de Jabeix. Aquests se'n van alegrar molt ¹⁰ i respongueren als ammonites:

--Demà ens rendirem i podreu fer de nosaltres el que us sembli millor.

¹¹ L'endemà, Saül va distribuir la tropa en tres cossos. Durant la guàrdia de la matinada van caure sobre els ammonites i van mantenir l'atac fins que el sol ja era ben fort. Els supervivents es van dispersar: no en quedaren dos de junts.

¹² Aleshores el poble digué a Samuel:

--Qui són els qui deien: "Saül no és capaç de ser el nostre rei"? Doneu-nos aquests homes, que els matarem!

¹³ Però Saül va dir:

--Ningú no ha de morir en un dia com aquest. Avui el Senyor ha salvat Israel.

¹⁴ Samuel digué al poble:

--Aneu a Guilgal i allà instituïrem la reialesa.

¹⁵ Tot el poble va anar a Guilgal i van proclamar-hi rei Saül a la presència del Senyor. Oferiren sacrificis de comunió davant el Senyor, i Saül i tots els israelites van celebrar una gran festa.

Comiat de Samuel

12

¹ Samuel va dir a tot Israel:

--Ja veieu que m'he avingut a tot allò que m'heu demanat i us he donat un rei. ² Ara ja teniu un rei que us vagi al davant. Jo ja sóc vell i tinc els cabells blancs: entre vosaltres hi ha els meus fills. Jo he anat al davant vostre des de jove i fins al dia d'avui. ³ Aquí em teniu. Responeu davant el Senyor i el seu ungit: A qui he pres el bou o bé l'ase? Qui he oprimat? Qui he maltractat? De qui he acceptat suborns que em tapessin els ulls a favor d'ell en algun plet? Estic disposat a restituir-vos-ho.

⁴ Ells van respondre:

--Tu no ens has oprimat, ni ens has maltractat, ni has acceptat res de ningú.

⁵ Llavors ell digué:

--Avui el Senyor és testimoni, i ho és també el seu ungit, que no heu trobat a les meves mans res a reclamar.

Els respongueren:

--El Senyor n'és testimoni.

⁶ Samuel digué encara al poble:

--És el Senyor qui va escollir Moisès i Aaron i va treure d'Egipte els vostres pares. ⁷ Ara, doncs, compareixeu, que us reauré, a la seva presència, tots els beneficis que ell us ha fet, tant a vosaltres com als vostres pares.

⁸ »Després que Jacob hagués anat a Egipte, els vostres pares van clamar al Senyor, i el Senyor els envià Moisès i Aaron, que els van fer sortir d'Egipte i els feren habitar en aquest lloc. ⁹ Però van oblidar el Senyor, el seu Déu, i ell els va posar en mans de Sisserà, general en cap de l'exèrcit d'Hassor, i en mans dels filisteus i del rei de Moab, que els van fer la guerra. ¹⁰ Llavors van clamar al Senyor, dient: "Hem pecat. T'hem abandonat, Senyor, i hem adorat els Baals i les Astartes. Però ara allibera'ns de les mans dels nostres enemics i t'adorarem a tu sol." ¹¹ El Senyor va enviar Jerubaal, Bedan, Jeftè i a mi mateix, Samuel; us alliberà de les mans dels enemics que us envoltaven i poguéreu viure tranquils. ¹² Però quan heu vist que Nahaix, rei dels ammonites, venia a atacar-vos, m'heu dit: "No, no! Que hi hagi un rei que regni sobre nosaltres", tot i que el Senyor, el vostre Déu, és el vostre rei. ¹³ Ara, doncs, aquí teniu el rei que heu elegit i que havíeu demanat. Ja veieu que el Senyor us ha concedit un rei.

¹⁴ »Si reverenciéu el Senyor i l'adoreu a ell, si l'obeïu i no us rebel·leu contra els seus manaments, vosaltres i el rei que us governi podreu continuar seguint el Senyor, el vostre Déu. ¹⁵ Però si desobeïu el Senyor i us rebel·leu contra els seus manaments, el Senyor us farà sentir el pes de la seva mà, com el va fer sentir als vostres pares.

¹⁶ »I ara prepareu-vos a contemplar la gran meravella que el Senyor realitzarà davant els vostres ulls. ¹⁷ ¿No és ara el temps de la sega del blat? Doncs jo invocaré el Senyor, i ell farà tronar i ploure. Així comprendreu que heu ofès greument el Senyor demanant-li un rei.

¹⁸ Samuel va invocar el Senyor, i aquell mateix dia el Senyor va fer tronar i ploure. Tot el poble va sentir un gran temor del Senyor i de Samuel, ¹⁹ i tothom deia a Samuel:

--Prega al Senyor, el teu Déu, pels teus servents: que no hàgim de morir ara que hem afegit a les nostres culpes el pecat de demanar un rei.

²⁰ Samuel va dir al poble:

--No tingueu por. Vosaltres heu comès aquesta gran ofensa. No us aparteu, però, del Senyor i adoreu-lo amb tot el vostre cor. ²¹ No us n'aparteu per anar darrere aquells qui no són res, que no són de cap profit ni salven ningú perquè no són res. ²² Per amor del seu gran nom, el Senyor no rebutjarà pas el seu poble, ja que ell mateix s'ha dignat fer de vosaltres el seu poble. ²³ Per part meva, lluny de mi de pecar contra el Senyor deixant de pregar per vosaltres i d'ensenyar-vos el camí bo i recte!

²⁴ »Vosaltres, doncs, reverencieu el Senyor i adoreu-lo sincerament i amb tot el cor: ja heu vist la gran meravella que ha fet per vosaltres. ²⁵ Però si us porteu malament, desapareixereu, tant vosaltres com el vostre rei. Les campanyes de Saül ([13-15](#))

Revolta contra els filisteus

13

¹ Saül ja era un home fet quan començà a ser rei, i va regnar dos anys sobre Israel. ² Saül es va escollir tres mil homes de tot Israel. Dos mil s'estaven amb ell a Micmàs i a la muntanya de Betel, i mil amb Jonatan a Guibà de Benjamí. A la resta, els va llicenciar, i cadascú se'n tornà a casa seva.

³ Jonatan va aniquilar la guarnició filistea que hi havia a Gueba, i la nova va arribar als filisteus. Aleshores Saül ordenà que fessin una crida per tot el país dient: «Que ho sàpiguen els hebreus!» ⁴ Tots els israelites es van assabentar que Saül havia aniquilat la guarnició filistea i que, per tant, Israel s'havia fet odiós als filisteus. I tot el poble s'aplegà a Guilgal a les ordres de Saül.

⁵ Els filisteus també es mobilitzaren per lluitar contra Israel. Tenien tres mil carros de guerra, amb les dotacions corresponents, en total sis mil homes, i una infanteria tan nombrosa com els grans de sorra de la vora de la mar. Els filisteus pujaren per acampar a Micmàs, a l'est de Betaven. ⁶ Els israelites es van veure perduts, perquè estaven encerclats, i la gent s'amagà per les coves i els avencs, als espadats, als soterranis i a les cisternes. ⁷ Alguns hebreus fins i tot van passar el Jordà, cap als territoris de Gad i de Galaad.

Saül és reprovat per Déu

Mentrestant, Saül continuava a Guilgal. La tropa que havia aplegat se li desmoralitzava. ⁸ Va esperar set dies, que era el terme fixat per Samuel, però com que Samuel no havia arribat a Guilgal i la gent se li dispersava, ⁹ Saül va dir que li portessin les víctimes per a l'holocaust i per als sacrificis de comunió, i va oferir l'holocaust.

¹⁰ Tot just acabava d'oferir-lo, arribà Samuel. Saül va sortir a rebre'l i a saludar-lo, ¹¹ però Samuel li digué:

--Què has fet?

Saül li va respondre:

--Veient que l'exèrcit se'm dispersava, que tu no arribaves en el termini convingut i que els filisteus s'havien concentrat a Micmàs, ¹² m'he dit: "Ara els filisteus cauran sobre mi, aquí a Guilgal, i jo encara no hauré apaivagat el Senyor." Per això m'he decidit a oferir l'holocaust.

¹³ Samuel respongué:

--Quin poc seny! No has complert l'ordre que el Senyor, el teu Déu, t'havia donat. El Senyor hauria consolidat per sempre la teva dinastia a Israel, ¹⁴ però ara no es mantindrà. El Senyor ja s'ha buscat un home com el que desitja el seu cor i ha disposat que sigui el sobirà del seu poble, ja que tu no has complert el que ell t'havia manat.

¹⁵ Samuel se'n va anar de Guilgal. El que quedava de l'exèrcit va pujar amb Saül a unir-se als altres combatents. Quan hagueren pujat de Guilgal a Guibà de Benjamí, Saül passà revista a la tropa que li quedava: uns sis-cents homes. ¹⁶ Saül i el seu fill Jonatan, amb els homes que li quedaven, estaven acampats a Gueba de Benjamí, mentre que el campament dels filisteus era a Micmàs. ¹⁷ Des del seu campament, els filisteus sortiren a devastar el país dividits en tres columnes: la primera va anar pel camí d'Ofrà, cap al territori de Xual; ¹⁸ la segona emprengué el camí de Bethoron; la tercera es dirigí al turó que domina la vall de Seboïm, en direcció al desert.

¹⁹ En tot el país d'Israel no hi havia cap ferrer, perquè els filisteus es deien: «Que els hebreus no es puguin forjar espases o llances!» ²⁰ Els israelites havien d'acudir sempre als filisteus per refer la rella, l'aixada, la destrat o la falç.

²¹ Allí havien de refer la punta o el tall de les relles, de les aixades, de les fangues i de les destrats, o bé redreçar un

agulló. ²² Així, doncs, a l'hora de fer la guerra, les tropes de Saül no disposaven d'espases ni de llances; només en tenien Saül i el seu fill Jonatan.

Victòria de Jonatan

²³ Un destacament de filisteus havia anat a ocupar el pas de Micmàs.

14

¹ Un dia, Jonatan, el fill de Saül, va dir al seu escuder:

--Vine, que ens infiltrarem fins a la guarnició que els filisteus tenen en aquell pas.

Jonatan no va dir res al seu pare. ² Saül, mentrestant, s'estava assegut sota el magraner de Migron, en el terme de Guibà. La tropa que tenia amb ell era d'uns sis-cents homes. ³ El qui llavors portava l'efod per a consultar Déu era Ahià, fill d'Ahitub, el germà d'Icabod, fills tots dos de Pinhàs, i néts d'Elí, el sacerdot del Senyor a Siló. La tropa no s'havia adonat que Jonatan hagués sortit. ⁴ A banda i banda del pas que Jonatan volia travessar per atacar la guarnició filisteu, hi havia dues roques, anomenades, l'una Bossés, i l'altra Senne. ⁵ La primera mira al nord, de cara a Micmàs; la segona al sud, de cara a Gueba. ⁶ Jonatan va dir al seu escuder:

--Vine, que passarem fins al destacament d'aquests incircumcisos. Confiem que el Senyor ens ajudarà. Res no pot impedir al Senyor de donar la victòria, tant si els combatents són molts com si són pocs.

⁷ L'escuder li va respondre:

--Fes allò que el cor et digui. Endavant, que jo et seguiré.

⁸ Jonatan va dir:

--Mira, avançarem cap aquests homes fins que ens descobreixin. ⁹ Si cridaven: "Espereu-vos, que venim!", ens quedarem quietes i no pujarem cap a ells. ¹⁰ Però si ens diuen: "Pugeu aquí, pugeu!", hi pujarem, perquè vol dir que el Senyor els posa a les nostres mans. Això ens servirà de senyal.

¹¹ Ells dos van deixar, doncs, que la guarnició filisteu els descobrís. Els filisteus es digueren:

--Mira, uns hebreus que han sortit dels caus on estaven amagats.

¹² Llavors van cridar a Jonatan i el seu escuder:

--Pugeu aquí, que us volem dir una cosa!

Jonatan digué al seu escuder:

--Segueix-me, que el Senyor els posa en mans d'Israel!

¹³ Jonatan es va enfilar, grim pant amb mans i peus, i l'escuder el seguia. Els filisteus queien davant de Jonatan, i l'escuder els anava rematant.

¹⁴ Aquest va ser el primer triomf de Jonatan i el seu escuder: van matar una vintena d'enemics en un espai petit, com de mitja llaurada.

Victòria de tot Israel

¹⁵ Llavors el pànic s'escampà pel campament filisteu, per aquella contrada i per tot l'exèrcit. També es van esverar la guarnició i les columnes enviades a devastar el país. La terra tremolava, dominada per un terror diví. ¹⁶ Els sentinelles que Saül tenia a Guibà de Benjamí es van adonar que la multitud dels enemics corrien d'un costat a l'altre. ¹⁷ Llavors Saül digué a les tropes que tenia amb ell:

--Feu recompte, a veure qui dels nostres se n'ha anat.

Van fer recompte, i van trobar que faltaven Jonatan i el seu escuder. ¹⁸ Saül va dir al sacerdot Ahià:

--Fes portar l'arca de Déu.

Aquell dia l'arca de Déu es trobava al campament dels israelites. ¹⁹ Mentre Saül parlava amb el sacerdot, creixia més i més la confusió al campament dels filisteus. Aleshores Saül va dir al sacerdot:

--Deixa-ho estar!

²⁰ Saül i tota la tropa es van reunir i arribaren al camp de batalla. Allà, els filisteus, espasa en mà, s'atacaven l'un a l'altre i regnava entre ells la més gran confusió. ²¹ Amb els filisteus havien pujat, com de costum, mercenaris hebreus, que estaven instal·lats al voltant del campament. També aquests es van passar al bàndol dels israelites amb Saül i Jonatan. ²² I tots els israelites que estaven amagats a les muntanyes d'Efraïm, en saber que els filisteus fugien, es posaren també a perseguir-los i a combatre'ls. ²³ Aquell dia el Senyor va donar la victòria a Israel. La lluita s'estengué fins a Betaven.

El poble salva Jonatan

²⁴ En aquella ocasió, els combatents israelites van sofrir molt, perquè Saül havia pronunciat sobre el poble aquesta imprecació:

--Maleït sigui l'home que prengui aliment abans del vespre, quan jo m'hauré venjat dels enemics!
Per això, ningú del poble no havia tastat res de menjar.

²⁵ Havien entrat tots en un bosc, on hi havia mel pertot arreu. ²⁶ Veien regalimar la mel, però ningú no gosava agafar-ne per menjar, perquè tenien por de la imprecació. ²⁷ Però Jonatan, que no havia sentit la imprecació del seu pare sobre el poble, va allargar el bastó que duia a la mà, clavà la punta en una bresca de mel i se l'acostà a la boca. Els ulls se li van aclarir. ²⁸ Aleshores un de la tropa li digué:

--El teu pare ha pronunciat sobre nosaltres aquesta imprecació: "Maleït el qui avui tasti res de menjar!" Per això ara tots estan extenuats.

²⁹ Jonatan respongué:

--El meu pare ens ha perjudicat a tots. Mireu com se m'han aclarit els ulls després d'haver tastat una mica de mel.

³⁰ Tant de bo que avui tothom hagués menjat del botí pres als nostres enemics, perquè ara la derrota dels filisteus seria molt més gran.

³¹ Aquell dia els israelites van derrotar els filisteus des de Micmàs fins a Aialon, però l'exèrcit estava extenuat. ³² Es van llançar, doncs, sobre el botí, van prendre ovelles, vaques i vedells, els van degollar deixant caure la sang per terra i se'ls menjaren allà mateix on havien vessat la sang. ³³ Llavors van avisar Saül:

--Mira, el poble està pecant contra el Senyor: mengem damunt la sang que han vessat.

Ell respongué:

--Sou uns infidels! Feu rodolar ara mateix una pedra grossa fins aquí on sóc jo.

³⁴ Després Saül va dir:

--Escampeu-vos entre el poble i digueu que tothom em porti el seu vedell o la seva ovella. Sacrifiqueu-los sobre aquesta pedra i mengeu-vos-els. Així no pecareu contra el Senyor, menjant damunt la sang.

A la nit, tothom va portar el bestiar que tenia, i el van sacrificar allà mateix. ³⁵ Així, Saül va dedicar un altar al Senyor; aquest fou el primer altar que li dedicava.

³⁶ Després Saül digué:

--Baixem de nit a perseguir els filisteus. No en deixarem cap de viu i els saquejarem fins a la matinada.

Li respongueren:

--Fes el que et sembli millor.

El sacerdot va intervenir:

--Acostem-nos a Déu, a consultar-lo aquí mateix.

³⁷ Saül va consultar Déu:

--¿He de baixar a perseguir els filisteus? ¿Els faràs caure en mans d'Israel?

Però aquell dia no va tenir resposta. ³⁸ Llavors Saül ordenà:

--Veniu, tots els caps de la tropa. Esbrineu quin pecat s'ha comès avui. ³⁹ Ho juro per la vida del Senyor que ha donat la victòria a Israel: ni que hagi estat el meu fill Jonatan, morirà!

Ningú no li tornà contesta. ⁴⁰ Llavors Saül digué als israelites:

--Vosaltres poseu-vos a un costat, i jo, amb el meu fill Jonatan, ens posarem a l'altre.

El poble respongué:

--Fes com et sembli millor.

⁴¹ Aleshores Saül es va adreçar així al Senyor, Déu d'Israel:

--Per què no has respost avui al teu servent? Senyor, Déu d'Israel, si la culpa és meva o del meu fill Jonatan, fes que les sorts donin "urim"; si és del teu poble, fes que donin "tummim".

La sort va designar Saül i Jonatan, i no el poble.

⁴² Saül va dir:

--Tireu la sort entre el meu fill Jonatan i jo.

Va sortir designat Jonatan. ⁴³ Llavors Saül li digué:

--Explica'm què has fet.

Jonatan ho va confessar. Li respongué:

--Amb la punta del bastó que duia a la mà he tastat una mica de mel. Aquí em tens, disposat a morir.

⁴⁴ Saül digué:

--Que Déu em faci caure al damunt tota mena de mals si no mors, Jonatan!

⁴⁵ Però el poble va replicar a Saül:

--¿Vols fer morir Jonatan, que ha obtingut aquesta gran victòria a Israel? De cap manera! Juro per la vida del Senyor que no caurà ni un sol cabell del seu cap, perquè avui Déu era amb ell quan ha fet tot el que ha fet.

Així el poble va salvar Jonatan de la mort.

⁴⁶ Saül no va perseguir més els filisteus, i aquests es van retirar al seu territori.

El regnat de Saül

⁴⁷ Saül, després d'aconseguir la reialesa sobre Israel, va fer la guerra contra tots els enemics que l'envoltaven: Moab, els ammonites, Edom, els reis de Sobà i els filisteus. Contra tots els qui s'enfrontava, sortia victoriós. ⁴⁸ Saül es va acreditar com un gran guerrer: va derrotar els amalequites i va alliberar així Israel dels qui el saquejaven.

⁴⁹ Els fills de Saül van ser Jonatan, Ixví i Malquixua. Les seves dues filles es deien Merab, la gran, i Mical, la petita.

⁵⁰ La muller de Saül es deia Ahinóam i era filla d'Ahimaas.

El general en cap del seu exèrcit es deia Abner i era fill de Ner, oncle de Saül. ⁵¹ Quix, pare de Saül, i Ner, pare d'Abner, eren fills d'Abiel.

⁵² Hi hagué una guerra aferrissada contra els filisteus durant tot el regnat de Saül. Quan ell veia un bon guerrer o algun home valerós, l'incorporava al seu exèrcit.

Expedició contra els amalequites

15

¹ Samuel va dir a Saül:

--Jo vaig ser l'enviat del Senyor per ungir-te rei d'Israel, el seu poble. Ara, doncs, escolta les paraules del Senyor.

² Això diu el Senyor de l'univers: "Demanaré comptes als amalequites del que van fer a Israel, quan pujava d'Egipte i no el deixaren passar. ³ Ara, doncs, ataca'ls i consagra'ls a l'extermini amb tots els seus béns. Mata sense pietat homes i dones, infants i criatures de pit, vaques, ovelles, camells i ases."

⁴ Saül va posar el poble en peu de guerra i li passà revista a Telaïm. Hi havia dos-cents mil homes d'infanteria, dels quals deu mil eren de Judà. ⁵ Saül va aproximar-se al campament amalequita i preparà, en el torrent, un atac per sorpresa. ⁶ Llavors va fer dir als quenites:

--Fugiu d'entre els amalequites. No voldria fer-vos mal amb ells, ja que vosaltres us vau portar noblement amb els israelites quan pujaven d'Egipte.

Els quenites es van apartar d'entre els amalequites. ⁷ Saül, aleshores, atacà els amalequites, des d'Havilà en direcció a Xur, la frontera d'Egipte. ⁸ Va fer presoner Agag, el rei d'Amalec, i consagrà tot el poble a l'extermini.

⁹ Però Saül i els seus homes van plànyer Agag i el bo i millor de les ovelles, vaques, bestiar gras, anyells i tot allò que feia goig. Només exterminaren el bestiar de rebuig, que no servia per a res.

Déu retira el seu favor a Saül

¹⁰ El Senyor va comunicar a Samuel la seva paraula. Li digué:

¹¹ --Em penedeixo d'haver fet rei Saül, perquè s'ha allunyat de mi i ja no compleix el que jo dic.

Samuel va tenir-ne un gran disgust i passà tota la nit clamant al Senyor. ¹² Es llevà per anar a trobar Saül de bon matí, però li van dir que se n'havia anat a Carmel, on havia fet erigir una gran pedra per commemorar la seva victòria, i després havia tornat i havia baixat fins a Guilgal. ¹³ Samuel anà a trobar Saül. Saül li digué:

--Que el Senyor et beneeixi! Ja he complert l'ordre del Senyor.

¹⁴ Samuel va respondre:

--Què són, doncs, aquest belar d'ovelles i aquest mugir de vedells que sento?

¹⁵ Saül va dir:

--Ho han portat de l'expedició contra els amalequites. La tropa ha reservat el bo i millor de les ovelles i vedells per sacrificar-los al Senyor, el teu Déu. Tota la resta, l'hem consagrada a l'extermini.

¹⁶ Però Samuel va replicar:

--Deixa que et faci saber el que el Senyor m'ha revelat la nit passada.

Saül va respondre:

--Parla, doncs.

¹⁷ Samuel li digué:

--Tu, que eres tan poca cosa als teus propis ulls, havies arribat a ser el cap de les tribus d'Israel. El Senyor et va ungir rei d'Israel. ¹⁸ Ell t'havia fet emprendre una campanya amb l'ordre de consagrar a l'extermini els amalequites, aquests pecadors, i de combatre'ls fins a no deixar-ne res. ¹⁹ Per què has desobeït l'ordre del Senyor i t'has llançat sobre el botí, ofenent així el Senyor?

²⁰ Saül li va replicar:

--Sí que he obeït el Senyor! He emprès la campanya que el Senyor m'havia ordenat, he fet presoner Agag, rei d'Amalec, i he consagrat la seva gent a l'extermini. ²¹ Els meus homes només han reservat el bo i millor de les ovelles i els vedells per sacrificar-los al Senyor, el teu Déu, a Guilgal.

²² Però Samuel digué:

--¿És que el Senyor es complau en holocaustos i sacrificis tant com en l'obediència a la seva veu?

No! L'obediència és millor que els sacrificis, millor que oferir greix de moltons.

²³ Rebel·lar-se contra ell és com pecar de màgia, desobeir-lo és endevinació i males arts.

Tu has rebutjat la paraula del Senyor, i ell et rebutja com a rei.

²⁴ Saül va dir llavors a Samuel:

--He pecat. No he fet cas de l'ordre del Senyor ni del que tu em vas manar. He tingut por dels meus homes i els he obeït. ²⁵ Però ara et demano que perdonis el meu pecat i tornis amb mi. Vull adorar el Senyor.

²⁶ Però Samuel respongué a Saül:

--No tornaré a venir amb tu. Com que has rebutjat la paraula del Senyor, el Senyor et rebutja com a rei d'Israel!

²⁷ Samuel es girà per anar-se'n. Saül li va agafar la punta del mantell i en va arrencar un tros. ²⁸ Llavors Samuel li digué:

--El Senyor t'ha arrencat avui el regne d'Israel i l'ha donat a un altre més digne que tu. ²⁹ El Senyor, la glòria eterna d'Israel, no menteix ni es desdiu: ell no fa com els homes, que canvien de parer.

³⁰ Saül va suplicar:

--He pecat, però ara et demano que m'honoris davant els ancians del meu poble i davant d'Israel. Torna amb mi, que pugui adorar el Senyor, el teu Déu.

³¹ Samuel va tornar amb Saül, i Saül va adorar el Senyor. ³² Després Samuel digué:

--Porteu-me Agag, el rei d'Amalec.

Van dur Agag tot satisfet. Pensava: «Segurament m'escaparé de la mort amarga.» ³³ Però Samuel li va dir:

--La teva espasa ha deixat moltes dones sense fills. Que quedi també sense fill la teva mare, entre les dones!

I va esquarterar Agag a la presència del Senyor, a Guilgal. ³⁴ Després Samuel se n'anà a Ramà, i Saül se'n tornà a casa seva, a Guibà. ³⁵ Samuel va morir sense veure més Saül. Es lamentava per Saül, perquè el Senyor s'havia penedit d'haver-lo fet rei d'Israel.

Història de l'ascensió de David al tron ([1Sa 16-2Sa 6](#))

David és ungit rei

16

¹ El Senyor va dir a Samuel:

--Fins quan t'aniràs lamentant per Saül? Sóc jo qui l'ha rebutjat com a rei d'Israel! Ara omple d'oli el corn i vés. Jo t'envio a casa de Jessè, de Betlem, perquè he escollit el rei entre els seus fills.

² Samuel respongué:

--Com puc anar-hi? Si Saül ho sap, em matarà.

El Senyor li va dir:

--Pren una vedella i digues que hi vas per oferir un sacrifici al Senyor. ³ Convida Jessè al sacrifici, i jo t'indicaré què has de fer. M'ungiràs rei aquell que jo et diré.

⁴ Samuel va fer allò que el Senyor li havia manat. En arribar a Betlem, els ancians de la ciutat sortiren a rebre'l, alarmats, i li van preguntar:

--Véns en so de pau?

⁵ Samuel respongué:

--Sí, vinc en so de pau. Sóc aquí per oferir un sacrifici al Senyor. Purifiqueu-vos i veniu amb mi al sacrifici.

Samuel també va purificar Jessè i els seus fills i els convidà al sacrifici.

⁶ Quan arribaven, va veure Eliab i pensà: «L'ungit del Senyor és aquí, davant d'ell.»

⁷ Però el Senyor digué a Samuel:

--No et fixis en el seu aspecte ni en la seva estatura. L'he descartat. El que val no és allò que l'home veu: l'home veu l'aparença, el Senyor veu el fons del cor.

⁸ Llavors Jessè va cridar Abinadab i el va fer passar per davant de Samuel, però aquest digué:

--No és tampoc aquest el qui el Senyor ha escollit.

⁹ Després Jessè va fer passar Ximà, però Samuel digué:

--No és tampoc aquest el qui el Senyor ha escollit.

¹⁰ Així Jessè va fer passar al davant de Samuel set dels seus fills, però Samuel li digué:

--D'aquests set, el Senyor no n'escull cap.

¹¹ Samuel va afegir:

--No queda cap més fill?

Jessè va respondre:

--Encara queda el més petit. És a pasturar el ramat.

Samuel li digué:

--Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que ell no hi sigui.

¹² Jessè va fer que l'anessin a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics. Tot ell feia goig de veure. El Senyor va dir a Samuel:

--Ungeix-lo, que és ell.

¹³ Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'espirit del Senyor s'apoderà de David. Samuel va tornar-se'n a Ramà.

David a la cort de Saül

¹⁴ L'espirit del Senyor s'havia apartat de Saül, i un esperit maligne, enviat pel Senyor, el turmentava.

¹⁵ Els consellers de Saül li van dir:

--Es veu que un esperit maligne enviat per Déu et turmenta. ¹⁶ Si tu ens ho manes, senyor, els qui prestem servei a casa teva buscarem algú que sàpiga tocar la cítara. Així, quan t'assalti l'espirit maligne enviat per Déu, ell tocarà i et trobaràs millor.

¹⁷ Saül va dir als seus consellers:

--Busqueu-me un home que toqui bé i porteu-me'l.

¹⁸ Un dels criats digué:

--He sabut que Jessè, el de Betlem, té un fill que toca bé i que, a més, és valent i bon guerrer. Parla assenyadament i té bona presència. El Senyor és amb ell.

¹⁹ Saül va trametre missatgers a Jessè per dir-li que li enviés el seu fill David, que s'estava amb el ramat. ²⁰ Jessè va preparar un ase, pans, un bot de vi i un cabrit, i va fer que David, el seu fill, ho portés a Saül. ²¹ David es presentà a casa de Saül i va entrar al seu servei. Saül va arribar a tenir-li tant d'afecte que va fer-lo el seu escuder.

²² Saül va fer dir a Jessè:

--David, m'agrada: et prego que es quedi al meu servei.

²³ Quan aquell esperit enviat per Déu assaltava Saül, David prenia la cítara i tocava. Saül es calmava i es trobava millor, perquè fugia d'ell l'espirit maligne.

David i Goliat

17

¹ Els filisteus van mobilitzar les seves tropes. Es concentraren prop de Socó de Judà i acamparen entre Socó i Azecà, a Efes-Dammim. ² També es van mobilitzar Saül i els israelites. Van acampar a la vall de l'Alzina i van prendre posicions enfront dels filisteus. ³ Els filisteus ocupaven una muntanya i els israelites l'altra, i entremig hi havia la vall.

⁴ De les files dels filisteus va sortir aleshores un desafiador, de més de dos metres i mig d'alçada. Era Goliat, de Gat.

⁵ Duia un casc de bronze i una cuirassa de malla de bronze que pesava cinquanta quilos. ⁶ Unes polaines de bronze li protegien les cames, i portava penjada a les espatlles una javelina també de bronze. ⁷ El pal de la seva llança era com una plegadora de teixidor; la punta de ferro, sola, ja pesava sis quilos. Davant seu hi anava l'escuder.

⁸ Goliat es plantava allà al mig i cridava cap a les files d'Israel:

--Per què heu sortit a combatre? Jo sóc filisteu, però vosaltres només sou esclaus de Saül. Trieu-vos un home que baixi a lluitar amb mi! ⁹ Si ell guanya i em mata, serem els vostres vassalls; però si guanyo jo i el mato, vosaltres sereu vassalls nostres i us haureu de sotmetre.

¹⁰ El filisteu afegia:

--Desafio les tropes d'Israel. Que vingui un dels vostres i lluitarem tots dos!

¹¹ Quan Saül i tots els israelites sentien aquestes paraules del filisteu, quedaven esbalaïts de por.

¹² David era fill d'un efratita de Betlem de Judà que es deia Jessè i que tenia vuit fills. En temps de Saül, aquest home era un dels notables. ¹³ Els tres fills grans de Jessè havien anat a la guerra, a les ordres de Saül. Es deien Eliab, el primogènit, Abinadab, el segon, i Ximà, el tercer. ¹⁴ David era el més petit. Els tres més grans s'havien allistat amb Saül. ¹⁵ David anava i venia, de prop de Saül a Betlem, on pasturava el ramat del seu pare.

¹⁶ El filisteu es plantava allà al mig, matí i tarda. Va fer-ho durant quaranta dies.

¹⁷ Jessè va dir al seu fill David:

--Pren aquest sac de blat torrat i aquests deu pans, i corre a portar-ho als teus germans, al campament. ¹⁸ Aquests deu formatges, porta'ls al comandant. Informa't de com estan els teus germans i torna amb la seva soldada. ¹⁹ Saül és amb ells i amb totes les tropes d'Israel, a la vall de l'Alzina, per combatre contra els filisteus.

²⁰ David es va llevar de bon matí, confià el ramat a algú que el vigilés, va carregar-ho tot i se n'anà, tal com Jessè li havia manat. Quan va arribar al campament, les tropes formaven en ordre de batalla i llançaven el crit de guerra.

²¹ Israelites i filisteus estaven arrengrerats, un exèrcit enfront de l'altre. ²² David va descarregar el que portava, ho confià al guardià dels bagatges i correu al camp de batalla a saludar els seus germans. ²³ Mentre conversava amb ells, s'avançà des de les files dels filisteus aquell desafiator que es deia Goliat, el filisteu de Gat, i es va posar a fer els discursos de cada dia. David ho va sentir. ²⁴ Tots els israelites, en aparèixer aquell home, van retirar-se esporuguits. ²⁵ Un israelita deia:

--Veieu aquest home que s'avança? Puja a desafiar Israel. Si algú el vencia, el rei el cobriria de riqueses, li donaria la seva pròpia filla i concediria a la seva família grans privilegis a Israel.

²⁶ David va preguntar als homes que eren allà prop d'ell:

--Què dieu que faran al qui venci aquest filisteu i esborri la vergonya d'Israel? Qui és aquest filisteu incircumcís, per a desafiar les tropes del Déu viu?

²⁷ Aquells soldats li van repetir allò mateix que havien dit:

--Això faran al qui el venci.

²⁸ Eliab, el seu germà gran, en sentir com David parlava amb els soldats, es va enfadar amb ell i li digué:

--Per què has vingut? A qui has deixat aquelles quatre ovelles en el desert? Et conec prou. Ets un pretensió, ple de males intencions. Tu has baixat a presenciar la batalla.

²⁹ David li va respondre:

--I què he fet, ara? Et parlava i prou!

³⁰ Es va separar d'ell i, adreçant-se a un altre, li va repetir la mateixa pregunta. Tots li responien igual que els primers.

³¹ Però algú que va sentir el que David deia, ho comunicà a Saül, i aquest el va fer cridar. ³² David digué a Saül:

--Que ningú no s'acovardeixi per aquest filisteu. Aquest servent teu anirà a lluitar contra ell.

³³ Però Saül respongué a David:

--Tu no pots posar-te al davant d'aquest filisteu i lluitar contra ell. Tu encara ets un noi, i ell està avesat a combatre des de jove.

³⁴ David li va explicar:

--El teu servent és pastor del ramat del seu pare. Si ve un lleó o un ós i s'emporta una ovella del ramat, ³⁵ el persegueixo, l'ataco i li prenc la presa de la boca. I si s'abraona contra mi, l'agafo per sota la barra i el mato. ³⁶ El teu servent ha matat lleons i óssos: aquest filisteu incircumcís serà com un d'ells, perquè ha desafiat les tropes del Déu viu!

³⁷ David va dir també:

--El Senyor, que m'ha salvat d'óssos i lleons, també em salvarà d'aquest filisteu.

Aleshores Saül li digué:

--Vés, i que el Senyor sigui amb tu.

³⁸ Saül va vestir David amb la seva pròpia armadura i li posà un casc de bronze i una cuirassa. ³⁹ Sobre l'armadura, David es va cenyir l'espasa. Però quan provà de moure's, no podia, perquè no hi estava avesat. Digué, doncs, a Saül:

--Amb tota aquesta ferramenta a sobre, no podria caminar. No hi estic acostumat.

I es va treure l'armadura. ⁴⁰ Prengué el seu bastó, va triar cinc palets ben llisos del torrent, se'ls ficà al sarró i, amb la fona a la mà, va avançar cap al filisteu.

⁴¹ El filisteu, precedit del seu escuder, anava acostant-se a David. ⁴² Llavors, fixant-se en David, el va menysprear: no era més que un xicot de cabell roig i de bona presència. ⁴³ I li va dir:

--¿Et penses que sóc un gos, que véns amb aquest bastó?

El filisteu es posà a maleir David en nom dels seus déus. ⁴⁴ Després li digué:

--Vine, que donaré la teva carn als ocellots i als animals feréstecs.

⁴⁵ David li va respondre:

--Tu véns contra mi amb l'espasa, la llança i la javelina, però jo vinc contra tu en nom del Senyor de l'univers, el Déu de les tropes d'Israel, que tu has insultat. ⁴⁶ Avui mateix el Senyor et farà caure a les meves mans, et mataré i et tallaré el cap. Avui donaré les despulles de l'exèrcit filisteu als ocellots i als animals feréstecs, i tot el país sabrà que Israel té un Déu. ⁴⁷ Tots els qui són aquí veuran que el Senyor no dóna la victòria amb l'espasa o amb la llança. El Senyor és l'amo de la guerra i avui us farà caure a les nostres mans.

⁴⁸ Així que el filisteu s'avançà per enfrontar-se amb David, aquest va sortir dels rengles de l'exèrcit i corregué a plantar-li cara. ⁴⁹ David va ficar la mà al sarró, en tragué una pedra, brandà la fona i va encertar el filisteu al mig del front. La pedra se li va clavar al front i ell caigué de cara a terra. ⁵⁰ David havia vençut el filisteu i l'havia mort només amb la fona i una pedra, sense empunyar l'espasa.

⁵¹ Després va anar d'una correguda fins al filisteu, li tragué l'espasa de la beina i el va rematar tallant-li el cap. En veure mort el més valent dels seus guerrers, els filisteus van emprendre la fugida. ⁵² Llavors els homes d'Israel i de Judà llançaren el crit de guerra i es posaren a perseguir-los fins a arribar a Gat i fins a les portes d'Ecron. Per tot el camí de Xaaraim, fins a Gat i fins a Ecron, hi havia cadàvers de filisteus. ⁵³ Els israelites van parar de perseguir els filisteus i van tornar enrere per saquejar el seu campament. ⁵⁴ David va agafar el cap del filisteu i el portà a Jerusalem; les armes, se les quedà a la seva tenda.

Abner presenta David a Saül

⁵⁵ En veure que David sortia a lluitar contra el filisteu, Saül havia preguntat a Abner, el general en cap de l'exèrcit:

--Abner, de qui és fill, aquest noi?

Abner havia respost:

--No ho sé pas, oh rei. És tan cert com tu vius!

⁵⁶ El rei havia insistit:

--Informa't tu mateix de qui és fill aquest jove.

⁵⁷ En tornar David, després de matar el filisteu, Abner el presentà a Saül. Duia encara el cap del filisteu a la mà.

⁵⁸ Saül va preguntar-li:

--De qui ets fill, noi?

David va respondre:

--Sóc fill del teu servent Jessè, de Betlem.

Amistat entre David i Jonatan

18

¹ Després d'aquella conversa entre David i Saül, Jonatan va sentir una simpatia profundíssima per David i començà d'estimar-se'l com a si mateix. ² Saül va quedar-se'l al seu costat des d'aquell dia i no li permeté que tornés a casa del seu pare. ³ Jonatan i David van fer un pacte d'amistat, perquè Jonatan se l'estimava com a si mateix. ⁴ Es va treure el seu propi mantell i el regalà a David, com també l'armadura, l'espasa, l'arc i el cinturó.

⁵ De totes les campanyes que Saül li encomanava, David en sortia victoriós; per això Saül li va confiar el comandament dels seus homes de guerra, i era ben vist de tot l'exèrcit i dels oficials de Saül.

Gelosia de Saül

⁶ Un dia que David tornava victoriós amb les seves tropes de les campanyes contra els filisteus, de totes les poblacions d'Israel sortien les dones a rebre el rei Saül, cantant i ballant al so dels tamborins i dels ferrets, i amb crits d'alegria. ⁷ Les dones, tot dansant, repetien aquesta corrandà:

«Saül, en mata a milers,
i David, a desenes de milers.»

⁸ A Saül no li va caure gens bé, aquell cant, i es va indignar molt. Deia:

--A David, desenes de milers, i a mi, milers i prou! Només caldria que el fessin rei!

⁹ Des d'aquell dia, Saül mirava David de mal ull.

¹⁰ L'endemà, un esperit maligne enviat per Déu s'apoderà de Saül, que començà a desvariejar al palau mateix.

David tocava la cítara, com de costum. ¹¹ Saül tenia una llança a la mà, i li va venir el pensament de deixar David clavat contra la paret. Però David pogué esquivar el cop dues vegades.

¹² Saül va agafar por de David; el Senyor era amb David i, en canvi, s'havia retirat d'ell. ¹³ Per això va allunyar David, nomenant-lo comandant. David anava a les campanyes al capdavant de la seva tropa ¹⁴ i reeixia en totes les operacions, perquè el Senyor era amb ell.

¹⁵ En veure que tot li sortia tan bé, Saül encara li tenia més por. ¹⁶ Però tot Israel i Judà estimaven David, perquè era el qui els comandava quan sortien en campanya.

David, gendre del rei

¹⁷ Saül va dir a David:

--Mira, et donaré per muller la meva filla gran, Merab. Però has de ser un guerrer valerós i lluitar en les guerres del Senyor.

Saül pensava: «Que no el matin les meves mans; que ho facin els filisteus.»

¹⁸ David va respondre a Saül:

--Qui sóc jo i què és a Israel la família del meu pare, perquè jo pugui ser gendre del rei?

¹⁹ Però a l'hora de donar Merab, la filla de Saül, a David per muller, la van donar a Adriel, el meholatita.

²⁰ Aleshores Mical, la filla petita de Saül, es va enamorar de David. Ho van dir a Saül i aquest va trobar-ho bé,

²¹ perquè pensava: «La hi donaré, però li serà un parany perquè mori a mans dels filisteus.»

Saül, doncs, va comunicar a David per segona vegada que ara podria ser el seu gendre. ²² I manà als seus consellers:

--Digueu confidencialment a David que el rei l'aprecia i que també l'aprecien tots els seus consellers; que s'animi a ser gendre del rei.

²³ Els consellers de Saül van transmetre aquestes paraules a David, i aquest els respongué:

--¿Us sembla poca cosa, ser gendre del rei? Si jo no sóc més que un home pobre i insignificant.

²⁴ Els consellers de Saül van comunicar-li aquestes paraules de David. ²⁵ Saül respongué:

--Digueu això a David: "El rei no desitja cap més dot que cent prepucis de filisteus. Aquesta serà la resposta del rei als seus enemics."

Saül pensava que així faria morir David a mans dels filisteus.

²⁶ Però quan els consellers de Saül feren saber a David la seva proposta, ell va acceptar de bon grat aquesta condició per a poder ser gendre del rei. Abans i tot que s'acabés el termini, ²⁷ David va sortir amb els seus homes, matà dos-cents filisteus i va pagar al rei els prepucis per poder ser gendre seu. I Saül li va donar la seva filla Mical per muller.

²⁸ Saül va veure ben clar, una vegada més, que el Senyor era amb David. Mical, la seva filla, estimava David. ²⁹ Per això Saül el va témer encara més. Tota la vida li va ser enemic.

³⁰ Els comandants filisteus sortien a fer incursions; però, a cada sortida que feien, David tenia més èxits que els altres oficials de Saül. Així el seu nom s'anava fent famós.

Jonatan salva David

19

¹ Saül va parlar amb el seu fill Jonatan i amb tots els seus consellers del seu propòsit de matar David. Però el seu fill Jonatan, que estimava molt David, ² el va informar del pla:

--El meu pare Saül et vol matar. Demà al matí vés amb compte i queda't amagat en un lloc secret. ³ Jo sortiré amb el meu pare i l'acompanyaré al camp on tu seràs. Li parlaré de tu, veuré com va la cosa i t'ho faré saber.

⁴ Jonatan va parlar a favor de David al seu pare Saül. Li va dir:

--Tu, rei, no has de fer cap mal al teu servent David. Ell no te n'ha fet cap a tu. Ben al contrari, la seva actuació t'ha estat molt profitosa: ⁵ es va jugar la vida per matar aquell filisteu, i aquell dia el Senyor va donar una gran victòria a Israel. Tu mateix, en veure-ho, te'n vas alegrar. Per què vols pecar vessant sang innocent, matant David sense cap motiu?

⁶ Saül va fer cas del que Jonatan li deia, i va fer aquest jurament:

--Per la vida del Senyor, juro que David no morirà!

⁷ Jonatan va cridar David i li explicà aquesta conversa. Després Jonatan va portar David a Saül, i David va tornar a estar al seu servei com abans.

⁸ La guerra continuava. David va sortir a combatre contra els filisteus, i la derrota d'ells fou tan gran que tots van fugir.

Nou intent criminal de Saül

⁹ Un esperit maligne enviat pel Senyor s'apoderà de Saül. Saül era a casa seva, assegut, amb la llança a la mà, mentre David tocava la cítara. ¹⁰ Saül intentà de clavar David a la paret d'una llançada, però David va esquivar el cop, i la llança quedà clavada a la paret. David es va escapar aquella mateixa nit.

Mical salva David

¹¹ Saül envià emissaris a casa de David a vigilar-lo, amb la intenció de matar-lo l'endemà al matí. Però Mical, la seva muller, el va avisar:

--Si aquesta mateixa nit no t'escapes, demà t'hauran mort.

¹² Mical va despenjar David per la finestra, i així ell pogué fugir i salvar-se. ¹³ Mical va agafar l'estàtua de l'ídol domèstic, la ficà al llit, va posar-li a la capçalera un coixí de pèl de cabra i va tapar l'ídol amb un tros de roba.

¹⁴ Quan Saül va fer anar els seus emissaris a detenir David, Mical els digué que estava malalt. ¹⁵ Saül tornà a enviar-los a veure si David hi era i els va manar que el portessin amb el llit i tot, per matar-lo. ¹⁶ Ells van entrar, però al llit només hi havia l'ídol, amb el coixí de pèl de cabra a la capçalera.

¹⁷ Llavors Saül va dir a Mical:

--Per què m'has enganyat i has deixat fugir el meu enemic?

Mical li respongué:

--És que ell m'ha dit: "Deixa'm anar. No m'obliguis a matar-te."

David i Saül a Naiot

¹⁸ David, doncs, va fugir i es va salvar. Anà a trobar Samuel a Ramà i va explicar-li tot el que Saül li havia fet. David i Samuel se n'anaren a viure a Naiot. ¹⁹ Algú va informar Saül que David era a Naiot de Ramà, ²⁰ i Saül va enviar-hi emissaris a detenir-lo. Aquests van veure el grup de profetes en ple deliri profètic, i Samuel, dret al mig, que els presidia. Llavors l'esperit de Déu s'apoderà dels emissaris de Saül, i ells també es posaren a delirar com els profetes. ²¹ Ho van comunicar a Saül i en va enviar uns altres, que també es posaren a delirar. Saül n'envià un tercer grup i també es van posar a fer igual. ²² Llavors va anar personalment a Ramà. En arribar a la gran cisterna que hi ha a Secu, va preguntar:

--On són Samuel i David?

Li respongueren:

--Són a Naiot de Ramà.

²³ Però, mentre anava cap a Naiot de Ramà, s'apoderà també d'ell l'esperit de Déu i caminava tot delirant com els profetes, fins que va arribar a Naiot de Ramà. ²⁴ Saül es va treure els vestits i també estigué delirant davant de Samuel com els altres profetes. Finalment, nu, es va desplomar i va romandre així tot aquell dia i la nit següent. Per això diuen: «¿També Saül figura entre els profetes?»

Jonatan ajuda David

20

¹ David va fugir de Naiot de Ramà i se n'anà a trobar Jonatan per dir-li:

--Què puc haver fet, quina falta o quina ofensa dec haver comès contra el teu pare, perquè em vulgui matar?

² Jonatan li va respondre:

--De cap manera! No et matarà ningú! Pensa que el meu pare no fa res, per insignificant que sigui, sense consultar-m'ho. T'asseguro que una cosa així no me l'hauria amagada. És impossible!

³ Però David va insistir i li va fer aquest jurament:

--El teu pare sap prou bé que ets molt amic meu, i deu pensar: "Que no ho sàpiga Jonatan, que es disgustaria." Però et juro pel Déu viu i per la teva pròpia vida que estic a un pas de la mort.

⁴ Jonatan va dir a David:

--Digues-me què vols que faci, i ho faré.

⁵ David li va proposar això:

--Mira, demà és la festa de la lluna nova, i jo hauria de venir a menjar amb el rei. Deixa'm amagar al camp fins demà passat al vespre. ⁶ Si el teu pare em troba a faltar, li dius que t'he demanat d'anar al meu poble, a Betlem, a celebrar-hi el sacrifici anual de tota la família. ⁷ Si el rei diu: "Està bé", és un bon senyal; puc estar tranquil. Però si s'enfurisma, tingues per cert que ha pres una determinació contra mi. ⁸ Sigues-me fidel, ja que davant el Senyor has fet amb mi, el teu servent, un pacte d'amistat. I si sóc culpable, mata'm tu mateix. No cal que em posis en mans del teu pare.

⁹ Jonatan va respondre:

--De cap manera! Si arribo a saber de cert que el meu pare ha pres un determini contra tu, t'ho comunicaré. No en dubtis gens!

¹⁰ David va preguntar a Jonatan:

--Qui m'avisarà si el teu pare respon enfurismat?

¹¹ Jonatan li va dir:

--Vine, sortim al camp.

Van sortir tots dos al camp. ¹² Allà Jonatan digué a David:

--Pel Senyor, Déu d'Israel, et juro que demà o demà passat en aquesta hora hauré aclarit què pensa el meu pare. Si tot va bé, t'enviaré algú per avisar-te. ¹³ Que el Senyor em faci caure al damunt tota mena de mals si no compleixo el que et dic: si el meu pare ha decidit res contra tu, t'avisaré i te'n podràs anar tranquil·lament. I que el Senyor sigui amb tu com va ser amb el meu pare! ¹⁴ Mentre jo visqui, demostra'm la fidelitat que el mateix Senyor avala, i si moro, ¹⁵ no retiris mai el teu favor de la meva família, ni tan sols quan el Senyor haurà exterminat de la terra tots els teus enemics.

¹⁶ I Jonatan va fer aquest pacte amb el casal de David: «Que el Senyor demani comptes als enemics de David!»

¹⁷ Jonatan va insistir a David que jurés per l'afecte que li tenia. Se l'estimava com a si mateix.

¹⁸ Després li va dir:

--Demà és la festa de la lluna nova. Et trobaran a faltar, quan veuran buit el teu seient. ¹⁹ Demà passat, baixa de pressa, vés-te'n al lloc on et vas amagar l'altra vegada i queda't a prop de la roca d'Ézel. ²⁰ Jo tiraré tres fletxes en aquella direcció, com si fes punteria, ²¹ i enviaré un criat a recollir-les. Si li dic: "Mira, les fletxes són més ençà: agafa-les!", pots venir; estigues tranquil que no hi ha perill; ho juro pel Déu viu. ²² Però si dic al criat: "Les fletxes són més enllà", vés-te'n; el Senyor vol que te'n vagis. ²³ Pel que fa a la promesa que ens hem fet, el Senyor en serà sempre testimoni entre tu i jo.

²⁴ David es va amagar al camp.

Va arribar la festa de la lluna nova i el rei es va entaular per a l'àpat. ²⁵ El rei seia al seu lloc de costum, tocant a la paret. Jonatan seia al seu davant, Abner seia al costat de Saül, i el lloc de David quedava buit. ²⁶ Però, aquell dia, Saül no va dir res. Pensava que tot era casual, que David no estava pur, que es trobava en estat d'impuresa ritual.

²⁷ L'endemà, segon dia de la festa de la lluna nova, el lloc de David continuava buit. Saül va preguntar al seu fill Jonatan:

--Com és que el fill de Jessè no ha vingut a l'àpat ni ahir ni avui?

²⁸ Jonatan li va respondre:

--David em va demanar amb insistència d'anar a Betlem. ²⁹ Em va dir: "Deixa-m'hi anar, si et plau, perquè celebrem un sacrifici de família al poble, i el meu germà m'ho ha manat. Si m'ho permets, hi aniré i veuré els meus germans." Per això no ha comparegut a la taula del rei.

³⁰ Saül es va indignar de mala manera contra Jonatan i li digué:

--Fill de mala mare! Ja ho sé prou! T'has fet amic del fill de Jessè, per a vergonya teva i de la que et va dur al món.

³¹ Mentre el fill de Jessè visqui sobre la terra, no estareu segurs ni tu ni el teu regne. I ara, fes-me'l agafar, perquè mereix la mort.

³² Jonatan va replicar al seu pare Saül:

--Per què ha de morir? Què ha fet?

³³ Saül va tirar la llança contra ell per matar-lo. Llavors Jonatan va comprendre que, de part del seu pare, la mort de David era cosa decidida. ³⁴ Es va alçar de taula, enrabiad, i aquell dia, el segon de la festa de la lluna nova, no va menjar res, dolgut per David i pels insults del seu pare.

³⁵ L'endemà al matí, Jonatan, acompanyat d'un criat jove, va sortir al camp a trobar David. ³⁶ Jonatan va dir al seu criat:

--Corre, busca les fletxes que jo tiraré.

El noi es posà a córrer, i Jonatan va tirar la fletxa més enllà d'on ell era. ³⁷ El noi va arribar on Jonatan havia llançat la fletxa, i Jonatan li va cridar de lluny estant:

--Que no veus que és més enllà, la fletxa? ³⁸ Corre, de pressa, no estiguis parat!

El noi va recollir la fletxa i la va tornar al seu amo. ³⁹ Ell no es va adonar de res, però Jonatan i David es van entendre. ⁴⁰ Jonatan va donar les seves armes al noi i li va dir que les portés a la ciutat. ⁴¹ Quan el noi va ser fora, David va sortir del costat del turonet i es va prosternar amb el front a terra tres vegades. Després es van besar. Tots dos ploraven, l'un i l'altre; David era el qui més plorava. ⁴² Jonatan li va dir:

--Vés-te'n en pau. Del que hem jurat nosaltres dos pel nom del Senyor, que el Senyor mateix en sigui testimoni entre tu i jo, entre la meva descendència i la teva per sempre.

David a Nob

21

¹ David es va posar en camí i Jonatan se'n tornà a la ciutat. ² David se'n va anar a Nob, a trobar el sacerdot Ahimèlec. Ahimèlec sortí a rebre'l esglaiat i li va preguntar:

--Com és que véns tot sol, sense escorta?

³ David li va respondre:

--El rei m'ha fet un encàrrec i m'ha ordenat que no digués a ningú on m'enviava ni què m'encomanava. He citat els meus homes a tal lloc. ⁴ Ara, tens alguna cosa a mà? Dóna'm cinc pans, o el que bonament puguis.

⁵ El sacerdot li respongué:

--No tinc a mà pa corrent. Només hi ha pa sagrat. Te'l puc donar si els teus homes no han tingut relació amb cap dona.

⁶ David va dir al sacerdot:

--Sempre ens abstenim de dones quan estic en campanya. Els meus soldats s'han mantingut purs, tot i que la meva expedició no és sagrada. Però ara ho serà gràcies a aquest pa, que és sagrat.

⁷ Llavors el sacerdot li va donar pa sagrat, ja que no en tenia del corrent. Només tenia pa d'ofrena, i l'acabava de retirar de la presència del Senyor per substituir-lo per pa calent, tal com era costum.

⁸ Justament aquell dia era allà, reclòs al santuari, l'edomita Doeg, servidor de Saül, majoral dels seus pastors.

⁹ David va demanar a Ahimèlec:

--¿No tens a mà cap llança o cap espasa? L'encàrrec del rei era tan urgent que no m'he pogut endur l'espasa ni cap altra arma.

¹⁰ El sacerdot li va respondre:

--Aquí hi ha l'espasa de Goliat, el filisteu que vas matar a la vall de l'Alzina. Està embolicada amb el mantell, darrere l'efod. Si la vols, te l'emportes. Aquí no n'hi ha d'altra.

David va dir:

--Cap no és com aquesta. Dóna-me-la!

David a Gat

¹¹ Aquell dia, David va fugir de Saül i es va presentar a Aquix, rei de Gat. ¹² Els consellers d'Aquix deien:

--Aquest David, ¿no és el rei del país? ¿No és d'ell que cantaven, tot dansant: "Saül en mata a milers, i David, a desenes de milers"?

¹³ A David, aquests comentaris el van alertar. Aquix, el rei de Gat, començà a fer-li por. ¹⁴ Llavors es va posar a fer ximpleries davant d'ells, com si fos boig: feia gargots sobre els batents de la porta i la bava li queia barba avall.

¹⁵ Aquix va dir als seus consellers:

--Aquest home és ben boig! Per què me l'heu portat? ¹⁶ ¿No en tinc prou, de bojós, que m'hàgiu portat aquest a fer ximpleries davant meu? ¿Un home així, voleu que entri a casa meva?

David, cap d'escamot

22

¹ David se'n va anar i es refugià a la cova d'Adul-lam. En saber-ho, van baixar-hi els seus germans i tota la família.

² També es van reunir amb ell tots els qui tenien dificultats, gent endeutada i descontenta; en total, quatre-cents

homes. I David n'era el capitost. ³ D'allà, David se'n va anar a Mispè de Moab, i demanà al rei de Moab:

--Deixa que vinguin aquí el meu pare i la meva mare fins que jo sàpiga què farà Déu de mi.

⁴ Els va presentar al rei de Moab, i ells es quedaren allí tot el temps que David visqué en el seu refugi fortificat.

⁵ El profeta Gad va dir a David:

--Abandona aquest refugi i vés-te'n a la regió de Judà.

David se'n va anar i s'endinsà al bosc d'Hèret.

Matança dels sacerdots de Nob

⁶ Saül va saber que havien localitzat David i la seva gent. Saül era a Guibà, assegut sota el tamariu del turó, amb la llança a la mà, envoltat de tots els homes de la seva cort. ⁷ Els va dir:

--Escolteu, benjaminites. Es veu que el fill de Jessè us ha de donar a tots vosaltres camps i vinyes, i us ha de nomenar comandants i capitans, ⁸ perquè tots conspireu contra mi. Ningú no m'havia advertit del pacte del meu fill amb el fill de Jessè. Cap de vosaltres no ha tingut compassió de mi, ni m'ha fet saber que el meu fill ha instigat un dels meus oficials a parar una emboscada contra mi, com a hores d'ara està fent.

⁹ Llavors l'edomita Doeg, el majoral dels pastors de Saül, va respondre:

--Jo vaig veure com el fill de Jessè anava a Nob a trobar Ahimèlec, fill d'Ahitub. ¹⁰ Ahimèlec va consultar el Senyor per ell, li va subministrar provisions i, a més a més, li va donar l'espasa de Goliat, el filisteu.

¹¹ El rei va fer cridar Ahimèlec, fill d'Ahitub, el sacerdot, i els sacerdots de Nob, que eren tots família seva. Tots es van presentar davant el rei. ¹² Saül va dir:

--Escolta bé, fill d'Ahitub.

Ell respongué:

--Aquí em tens, senyor meu.

¹³ Saül li digué:

--Per què heu conspirat contra mi, tu i el fill de Jessè? Li has donat pans i una espasa, i has consultat Déu per ell, perquè pari una emboscada contra mi, com a hores d'ara està fent.

¹⁴ Ahimèlec va respondre al rei:

--Qui hi ha, entre tots els teus oficials, tan digne de confiança com David? És el gendre del rei, cap de la teva guàrdia i honorat a casa teva. ¹⁵ No és pas la primera vegada que consulto Déu per ell. Però Déu me'n guard de conspirar! Que el rei no carregui aquesta falta ni a aquest servidor ni a la seva família, perquè el teu servent no sabia res d'aquesta conspiració, ni poc ni molt.

¹⁶ Però el rei va exclamar:

--Moriràs sense remissió, Ahimèlec, amb tota la teva família!

¹⁷ Tot seguit el rei va dir a la guàrdia que l'envoltava:

--Mateu els sacerdots del Senyor, perquè ajuden David! Sabien que fugia de mi i no l'han denunciat.

Però els de la guàrdia reial no volgueren posar les mans sobre els sacerdots del Senyor. ¹⁸ Llavors el rei va ordenar a Doeg:

--Mata tu els sacerdots!

I Doeg, l'edomita, els va matar. Aquell dia van morir vuitanta-cinc homes que portaven la túnica de lli sacerdotal. ¹⁹ A Nob, poble dels sacerdots, Saül va fer passar a tall d'espasa homes i dones, infants i criatures de pit, bous, ases, ovelles i cabres; tots foren passats a tall d'espasa. ²⁰ Només es va poder escapar un fill d'Ahimèlec, nét d'Ahitub, que es deia Abiatar. Va fugir, anà a trobar David ²¹ i li contà que Saül havia assassinat els sacerdots del Senyor.

²² David li digué:

--Ja m'ho podia imaginar, aquell dia, en veure allà Doeg l'edomita, que segurament ho contaria a Saül. Jo sóc el culpable de la matança de la teva família. ²³ Queda't amb mi i no tinguis por. Qui vol la meva mort, vol també la teva. Al meu costat estaràs ben protegit.

David a Queilà

23

¹ Va arribar a David la notícia que els filisteus assetjaven Queilà i saquejaven les eres. ² David va consultar el Senyor:

--Si ataco aquests filisteus, els derrotaré?

El Senyor li va respondre:

--Ataca'ls, que els derrotaràs i salvaràs Queilà.

³ Però els homes de David li van dir:

--Si aquí, a Judà, vivim amb por, quant més si anem a Queilà a atacar les tropes filistees!

⁴ David tornà a consultar el Senyor, i el Senyor li va respondre:

--Endavant! Baixa a Queilà, que jo posaré els filisteus a les teves mans.

⁵ David, amb els seus homes, anà a Queilà, atacà els filisteus, els va prendre el bestiar i els infligí una gran derrota. Així va salvar els habitants de Queilà. ⁶ També Abiatar, fill d'Ahimèlec, que s'havia refugiat prop de David, havia anat a Queilà portant l'efod.

⁷ Quan arribà a Saül la notícia que David havia entrat a Queilà, va exclamar:

--Déu l'ha posat a les meves mans. Ell mateix s'ha tancat, ficant-se en una ciutat que té porta i forrellats.

⁸ Saül va mobilitzar tot el poble per baixar a Queilà i assetjar David i la seva tropa. ⁹ En saber que Saül preparava aquesta operació contra ell, David va dir al sacerdot Abiatar que li portés l'efod, ¹⁰ i va pregar així:

--Senyor, Déu d'Israel, aquest servent teu ha sentit a dir que Saül té la intenció de venir a Queilà i destruir la ciutat per culpa meva. ¹¹ ¿Baixarà Saül, tal com he sentit a dir? Senyor, Déu d'Israel, respon al teu servent, t'ho demano! El Senyor respongué:

--Baixarà.

¹² David preguntà encara:

--Els principals de Queilà, ¿ens faran caure en mans de Saül, a mi i als meus homes?

El Senyor va respondre:

--Us hi faran caure.

¹³ Llavors David se'n va anar amb els seus homes, uns sis-cents. Sortiren de Queilà i erraven d'ací d'allà, a la ventura. Saül va rebre la notícia que David s'havia escapat de Queilà i va desistir d'emprendre la campanya.

David al desert de Zif

¹⁴ David vivia a la regió desèrtica, en llocs inaccessibles, i s'instal·là a les muntanyes del desert de Zif. Saül no parava de buscar-lo, però Déu no va permetre que caigués a les seves mans. ¹⁵ David va saber que Saül havia sortit en campanya amb la intenció de matar-lo i es va quedar al desert de Zif, a Hóreix. ¹⁶ Jonatan, el fill de Saül, anà a trobar David a Hóreix. Va encoratjar-lo tot invocant Déu ¹⁷ i li digué:

--No tinguis por. La mà del meu pare Saül no t'atraparà pas. Tu seràs el rei d'Israel, i jo seré el teu lloctinent. Fins i tot Saül, el meu pare, ho sap prou bé!

¹⁸ I van fer tots dos un pacte d'amistat davant el Senyor. David es quedà a Hóreix i Jonatan se'n tornà a casa seva.

David fuig de Saül

¹⁹ Alguns de Zif pujaren a trobar Saül, a Guibà, i li van dir:

--David està amagat entre nosaltres, en un indret inaccessible, a Hóreix, al tossal d'Haquilà, al sud del desert.

²⁰ Baixa, doncs, quan vulguis, oh rei. Nosaltres ens encarregarem de fer caure David en mans del rei.

²¹ Saül respongué:

--Sigueu beneïts del Senyor, vosaltres que us heu compadit de mi! ²² Aneu, assegureu-vos-en bé, esbrineu el lloc precís on es troba i qui l'hi ha vist, perquè, segons diuen, és molt astut. ²³ Exploreu tots els racons on es pugui amagar i torneu per donar-me informacions segures. Si realment es troba a la regió, jo hi aniré amb vosaltres i escorcollarem tots els poblets de Judà.

²⁴ Ells se'n van tornar a Zif, avançant-se a Saül. David i els seus homes eren al desert de Maon, a la plana que hi ha al sud del desert de Judà. ²⁵ Saül, amb la seva tropa, va sortir a buscar-lo. Però ho van comunicar a David i ell va baixar cap a la Roca, però sense sortir del desert de Maon. Saül ho va saber i perseguia David per aquell desert.

²⁶ Saül anava per una banda de la muntanya, mentre David amb els seus anava per l'altra. David corria tant com podia per escapar-se de Saül. Saül i els seus soldats ja estaven a punt d'encerclar David amb els seus homes i capturar-los, ²⁷ quan arribà un missatger que digué a Saül:

--Vine, corre, que els filisteus envaeixen el país.

²⁸ Saül va interrompre la persecució de David i anà a l'encontre dels filisteus. Per això, d'aquell lloc se'n va dir «roca de la Separació».

David perdona la vida a Saül

¹ Des d'allà, David va pujar a instal·lar-se als espadats d'Enguedí. ² Quan Saül va tornar de perseguir els filisteus, el van informar que David era al desert d'Enguedí. ³ Aleshores prengué tres mil homes escollits de tot Israel i sortí a buscar David i els seus homes cap als espadats dels Cabirols. ⁴ Va arribar a les pletes del Ramat, on hi ha una cova vora el camí, i va entrar-hi a fer les seves necessitats. Però justament David era al fons de la cova amb els seus homes. ⁵ Els homes de David li van dir:

--Aquest és el dia que el Senyor et va anunciar quan et deia: "Posaré el teu enemic a les teves mans i podràs fer-ne el que vulguis."

David es va acostar d'amagat i tallà la punta del mantell de Saül. ⁶ Però, un cop l'hagué tallada, va sentir remordiments, ⁷ i va dir als seus homes:

--Déu me'n guard de fer cap mal al meu sobirà, l'ungit del Senyor! Ell és l'ungit del Senyor. No li faré res.

⁸ Amb aquestes paraules, David va retenir els seus homes i no els permeté que es llancessin contra Saül. Saül va sortir de la cova i va seguir camí enllà. ⁹ També va sortir David i va cridar, darrere de Saül:

--Rei, senyor meu!

Saül es va girar. David va agenollar-se i es prosternà amb el front a terra ¹⁰ i li digué:

--Per què fas cas dels qui et diuen que David et vol mal? ¹¹ Avui pots veure amb els teus propis ulls que el Senyor t'havia posat a les meves mans dintre la cova. Em deien que et matés, però no he volgut fer-ho. He dit que no faria cap mal al meu sobirà, perquè és l'ungit del Senyor. ¹² Fixa't, pare meu, mira a la meva mà la punta del teu mantell. T'he tallat la punta del mantell, però no t'he matat. Sàpigues, doncs, que no et vull mal, ni sóc cap rebel, ni t'he faltat en res. Ets tu qui vas a la caça de la meva vida per matar-me. ¹³ Que el Senyor faci de jutge entre tu i jo! Que em faci justícia contra tu! Però jo no em faré justícia amb les meves pròpies mans. ¹⁴ Tal com diu un proverbi dels antics: "Del culpable vindrà la paga de sa culpa." No, no em faré justícia amb les meves pròpies mans! ¹⁵ Contra qui ha sortit en campanya tot un rei d'Israel? Qui persegueixes? Un gos mort, una puça solitària! ¹⁶ Que el Senyor sigui jutge i sentenciï entre tu i jo. Que examini i defensi la meva causa, que em faci justícia alliberant-me de les teves mans.

¹⁷ Quan David acabà de dir aquestes paraules, Saül exclamà:

--David, fill meu, ¿és de debò la teva veu?

I arrencà a plorar. ¹⁸ Després va dir a David:

--Tu ets l'innocent, i jo el culpable. Tu sempre m'has fet bé, i jo, en canvi, sempre t'he fet mal. ¹⁹ Avui m'has demostrat on arriba la teva bondat: el Senyor m'havia posat a les teves mans, però tu no has volgut matar-me.

²⁰ Quan algú té atrapat el seu enemic, ¿el deixa anar tranquil·lament? Que el Senyor et recompensi el que avui has fet per mi! ²¹ Jo sé de cert que tu seràs rei, i que en tu es consolidarà la reialesa d'Israel. ²² Jura'm, doncs, pel Senyor, que no exterminaràs la meva descendència ni esborraràs el nom de la meva família.

²³ David li ho va jurar. Saül se'n tornà a casa seva, i David, amb els seus homes, va pujar al seu refugi.

David es casa amb Abigail

25

¹ Samuel es va morir. Tot Israel es va aplegar i va fer dol per ell. L'enterraren a casa seva, a Ramà.

David, per aquell temps, va baixar al desert de Paran. ² Hi havia un home a Maon que tenia unes propietats a Carmel. Era molt ric: posseïa tres mil ovelles i mil cabres, i llavors es trobava a Carmel, ja que esquilaven les seves ovelles. ³ Es deia Nabal, i la seva dona, Abigail. Abigail era assenyada i bella, però ell era un home dur i mal educat. Nabal era un calebita.

⁴ David, al desert, sentí a dir que Nabal esquilava les ovelles ⁵ i li va enviar deu homes dient-los:

--Pugeu a Carmel, presenteu-vos a Nabal i saludeu-lo de part meva. ⁶ Digueu-li: "Que tinguis encara una anyada com aquesta, bona per a tu, bona per a la teva família i bona per a les teves propietats!" ⁷ He sentit a dir que esquiles les ovelles. Els teus pastors han estat al desert amb nosaltres, i no els hem molestat ni els ha desaparegut res mentre eren a Carmel. ⁸ Pregunta als teus mossos i t'ho diran. Sigues, doncs, gentil amb aquests joves que venim en un dia tan assenyalat. Et preguem que donis a aquests servents teus i a David, el teu fill, el que bonament tinguis a mà."

⁹ Els homes de David van repetir a Nabal, en nom de David, tot el que ell havia dit, i es van quedar esperant.

¹⁰ Nabal els contestà:

--Qui és David? Qui és el fill de Jessè? Avui en dia hi ha massa esclaus fugitius del seu amo! ¹¹ És que haig de

prendre el meu pa, la meva aigua i el bestiar que immolo per als meus esquiladors, i donar-ho a una gent que ni sé d'on són?

¹² Els homes de David se'n van tornar, arribaren on ell era i li ho van explicar tot. ¹³ David ordenà llavors als seus homes:

--Que tothom prengui l'espasa!

Tots es van cenyir l'espasa, i David també ho va fer. Van pujar amb ell uns quatre-cents homes, mentre uns dos-cents es quedaven a guardar els bagatges.

¹⁴ Entretant, un dels homes de Nabal havia advertit Abigail, la muller del seu amo:

--David ha enviat missatgers des del desert a saludar el nostre amo, i ell els ha tractat molt malament, ¹⁵ encara que ells sempre s'havien portat bé amb nosaltres: no ens han molestat mai, ni ens ha desaparegut mai res mentre hem estat amb ells fent vida al ras. ¹⁶ Més aviat ens han protegit, com una muralla, tant de nit com de dia, tot el temps que hem pasturat el ramat vora seu. ¹⁷ Pensa tu mateixa què pots fer, perquè a hores d'ara ja hauran decidit la venjança contra el nostre amo i la seva família. I l'amo és tan poca-solta que no se li pot fer entendre res.

¹⁸ Abigail s'afanyà a prendre dos-cents pans, dos bots de vi, cinc anyells ja preparats, cinc mesures de gra torrat, cent raïms de panses i dos-cents pans de figues seques, i va carregar-ho tot sobre els ases. ¹⁹ Després va manar als mossos que passessin al davant, que ella ja els seguia. Però no digué res al seu marit Nabal.

²⁰ Abigail, muntada en un ase, anava baixant per un replec de la muntanya, mentre David i els seus homes venien en direcció contrària, i aviat es van trobar. ²¹ David s'anava dient: «He ben perdut el temps amb aquest enze. Li he guardat tot el que tenia al desert, no li ha desaparegut res, i ves com m'ho paga! ²² Però que Déu em faci caure al damunt tota mena de mals si abans de la matinada queda cap home a la propietat de Nabal!»

²³ Quan Abigail veié venir David, va baixar corrents de l'ase i es prosternà davant d'ell amb el front a terra.

²⁴ Després se li va llançar als peus, tot dient:

--La culpa és meva, senyor. Deixa que la teva serventa parli, escolta les meves paraules. ²⁵ Que el meu senyor no faci cas d'aquest poca-solta de Nabal, que és realment un "estúpid", tal com diu el seu nom; efectivament, és un sac d'estupidesa. La teva serventa no va veure els homes que tu, senyor meu, havies enviat. ²⁶ Però ara t'ho asseguro per la vida del Senyor i per la teva pròpia vida: el Senyor no vol que et prenguis la justícia pel teu compte i et taquis de sang. Que siguin com Nabal els teus enemics i tots els qui et volen mal! ²⁷ Que el meu senyor accepti aquest present que la teva serventa ha portat per als homes que l'acompanyen. ²⁸ Tingues la bondat de perdonar la falta de la teva serventa.

»És ben cert que el Senyor perpetuarà la teva dinastia, senyor meu, ja que tu fas les guerres del Senyor, i de tota la teva vida ningú no et pot retreure res. ²⁹ Encara que algú s'alci a perseguir-te i vulgui la teva mort, la vida del meu senyor es troba ben guardada en el tresor del Senyor, el teu Déu, on ell guarda els qui viuen; en canvi, la vida dels teus enemics, ell ja la té a la fona per llançar-la ben lluny. ³⁰ El Senyor complirà amb el meu senyor tot el que de bo li ha promès i el farà sobirà d'Israel: ³¹ que aquell dia el meu senyor no hagi de sentir remordiments per haver vessat sang sense motiu i per haver-se fet justícia ell mateix. Quan el Senyor t'haurà afavorit, recorda't d'aquesta teva serventa!

³² David respongué a Abigail:

--Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel, que avui t'ha enviat a trobar-me! ³³ Beneït el teu seny, i beneïda tu mateixa, que m'has guardat de vessar sang i de fer-me justícia jo mateix! ³⁴ Per la vida del Senyor, Déu d'Israel, que no m'ha permès de fer-te mal, et juro que, si no arribes a venir tu de seguida, abans de clarejar el dia no hauria quedat cap home viu a la propietat de Nabal.

³⁵ David va acceptar de les mans d'Abigail tot el que ella li portava, i li digué:

--Vés-te'n en pau a casa teva. Ja veus que he fet cas del que m'has dit i t'he acollit favorablement.

³⁶ En tornar Abigail a casa de Nabal, se'l va trobar banquetejant com un rei i amb l'eufòria del qui ja ha begut massa, de manera que no li pogué explicar res, ni poc ni molt, fins que es va fer de dia. ³⁷ L'endemà al matí, passat el desvari de la beguda, Abigail va informar Nabal de tot. Ell es va quedar de pedra, com si el cor se li parés. ³⁸ Deu dies més tard, el Senyor li va enviar una feridura, i va morir. ³⁹ Quan David ho va saber, exclamà:

--Beneït sigui el Senyor que m'ha fet justícia de l'ultratge de Nabal i m'ha preservat de tacar-me les mans! El Senyor ha volgut que ell morís víctima de la seva pròpia maldat.

Llavors David va enviar missatgers per demanar Abigail en matrimoni. ⁴⁰ Els homes de David van anar a Carmel, a casa d'Abigail, i li digueren:

--David ens envia a dir-te que et vol prendre per muller.

⁴¹ Ella es va alçar, es prosternà fins a tocar a terra amb el front i digué:

--Aquí tens la teva serventa, l'esclava disposada a rentar els peus dels criats del meu senyor.

⁴² Abigail s'afanyà a partir. Va muntar a l'ase i, acompanyada de cinc de les seves criades, se'n va anar amb els

enviats de David i es va casar amb ell.

⁴³ David s'havia casat també amb Ahinóam de Jizreel. Va tenir aquestes dues dones. ⁴⁴ Mical, la primera muller de David, Saül l'havia donada a Paltí, fill de Laix, de Gal·lim.

David torna a perdonar la vida a Saül

26

¹ La gent de Zif anaren a trobar Saül, a Guibà, i li van dir:

--David és amagat al tossal d'Haquilà, al vessant que mira al desert.

² Saül, amb tres mil homes escollits d'Israel, va baixar al desert de Zif a buscar-hi David. ³ Saül va acampar al tossal d'Haquilà, al vessant que mira al desert, a prop del camí. David, que vivia aleshores al desert, en adonar-se que Saül venia a perseguir-lo, ⁴ envià uns exploradors per saber de cert si Saül arribava. ⁵ Llavors David s'aproximà al lloc on Saül havia acampat i va veure l'indret on dormien Saül i Abner, fill de Ner, el general en cap del seu exèrcit. Saül dormia al centre del campament, i la tropa jeia al voltant d'ell. ⁶ David va dir a l'hitita Ahimèlec i a Abisai, fill de Seruià i germà de Joab:

--Qui baixa amb mi al campament de Saül?

Abisai va respondre:

--Jo hi baixo.

⁷ David i Abisai es van infiltrar de nit al campament de Saül i el van trobar dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada vora el seu capçal. Al seu voltant jeien Abner i els altres homes. ⁸ Abisai digué a David:

--Avui Déu ha posat el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada. No en caldran pas dues.

⁹ Però David va respondre a Abisai:

--No el matis! Qui quedaria net de culpa, si fes mal a l'ungit del Senyor?

¹⁰ David va afegir encara:

--Juro per la vida del Senyor que és ell, el Senyor, qui l'ha de fer morir, o bé de mort natural quan li arribi l'hora, o bé lluitant a la guerra. ¹¹ Però Déu me'n guard de fer res a l'ungit del Senyor! Pren-li només la llança que té al capçal i el càntir d'aigua, i anem-nos-en.

¹² Llavors David va agafar la llança i el càntir d'aigua que Saül tenia vora el capçal, i se'n van anar. Ningú no ho va veure ni se'n va adonar. No va despertar-se ningú, tothom dormia: el Senyor havia fet caure damunt d'ells un son profund. ¹³ David va passar a l'altre costat d'on era Saül i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància. ¹⁴ Llavors va cridar cap a la tropa i cap a Abner, fill de Ner:

--Abner! No vols respondre?

Abner va contestar:

--Qui ets tu, que crides el rei?

¹⁵ David li digué:

--¿Que no ets un home, tu, el més valent de tot Israel? ¿Doncs com és que no vetlles pel rei, el teu senyor? Algú ha vingut a assassinar-lo! ¹⁶ No, no està bé això que has fet. Juro per la vida del Senyor que us haurien de penjar a tots perquè no heu sabut guardar el vostre amo, l'ungit del Senyor! Mira on és la llança del rei i el càntir d'aigua del seu capçal.

¹⁷ Saül va reconèixer la veu de David i exclamà:

--David, fill meu, ¿no és la teva, aquesta veu que sento?

David li respongué:

--Sí, és la meva, rei i senyor meu.

¹⁸ I va afegir:

--Per què el meu senyor persegueix el seu servent? Què he fet jo, quin mal han fet les meves mans? ¹⁹ I ara, que el rei, el meu senyor, vulgui escoltar les paraules del seu servent. Si és el Senyor qui t'incita contra mi, el perfum d'una ofrena bastaria per a calmar-lo; però si són els homes, que el Senyor els maleeixi aquí mateix, perquè avui em fan fora del meu país i em priven de compartir l'heretat del Senyor. És com si em diguessin: "Vés-te'n i adora altres déus!" ²⁰ Només voldria que la meva sang no caigués a terra lluny de la presència del Senyor. El rei d'Israel ha sortit a perseguir aquesta puça solitària com qui caça una perdiu per les muntanyes.

²¹ Saül va dir:

--He pecat. Torna, David, fill meu, que no et faré més mal, després que avui has tingut en tanta consideració la

meva vida. He comès un greu error, insensat de mi!

²² David va cridar:

--Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a recollir-la un dels teus homes. ²³ I que el Senyor recompensi a cada un de nosaltres el seu comportament magnànim i lleial. Avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer mal a l'ungit del Senyor. ²⁴ Que així com avui he respectat la teva vida, el Senyor faci el mateix amb la meva i em guardi en els perills!

²⁵ Saül digué a David:

--Beneït siguis, fill meu David! Tu prosperaràs i seràs el més fort.

David se'n va anar pel seu cantó i Saül se'n tornà a casa seva.

David es refugia entre els filisteus

27

¹ David va pensar: «Qualsevol dia cauré en mans de Saül. No em queda més remei que refugiar-me al país dels filisteus. Només així Saül deixarà de perseguir-me dins el territori d'Israel i estaré fora del seu abast.»

² Llavors se'n va anar i, amb els sis-cents homes que tenia, es va passar a Aquix, fill de Maoc, rei de Gat. ³ David, amb els seus homes, cada un amb la seva família, vivia amb Aquix, a Gat. David hi vivia amb les seves dues dones, Ahinóam de Jizreel, i Abigail, la muller de Nabal, de Carmel. ⁴ Saül va saber que David havia fugit a Gat i ja no el va perseguir més.

⁵ David va dir a Aquix:

--Si he merescut el teu favor, indica'm alguna població de la rodalia on pugui residir. No cal pas que el teu servidor s'estigui vora teu, a la capital.

⁶ Aquell mateix dia, Aquix li va assignar Siclag. Per això Siclag ha estat dels reis de Judà fins al dia d'avui. ⁷ L'estada de David al país dels filisteus va durar un any i quatre mesos. ⁸ David, amb els seus homes, s'infiltrava pel territori dels gueixurites, dels guerizites i dels amalequites; són les tribus que habiten a la regió que s'estén des de Tèlem, anant cap a Xur i fins a Egipte. ⁹ Quan David atacava aquell territori, no deixava vius ni homes ni dones. S'endua ovelles, vaques, ases, camells i també la roba, i després se'n tornava i anava a trobar Aquix. ¹⁰ Quan Aquix li preguntava on havia fet aquella vegada la incursió, David responia: «Al Nègueb de Judà», o bé: «Al Nègueb de Jerahmeel», o bé: «Al Nègueb dels quenites.» ¹¹ David no deixava que arribessin vius a Gat ni homes ni dones, perquè temia que denunciessin allò que havia fet. Tal va ser la manera de fer i de viure de David tot el temps de la seva estada al país dels filisteus. ¹² Aquix es fiava d'ell, perquè pensava: «David s'ha fet odiós a Israel, el seu poble, i sempre més haurà d'estar al meu servei.»

Saül consulta el difunt Samuel

28

¹ Per aquell temps, els filisteus van posar en peu de guerra els seus exèrcits per anar a combatre contra Israel.

Aquix va dir a David:

--Sàpigues que m'has d'acompanyar amb els teus homes a la guerra.

² David li va respondre:

--Doncs tu ara veuràs com es porta aquest teu servidor.

Aquix digué a David:

--Molt bé. Et faré cap permanent de la meva guàrdia personal.

³ Samuel havia mort i tot Israel havia fet dol per ell. L'havien enterrat a Ramà, la seva població. Saül havia proscrit del país tots els nigromants i endevins.

⁴ Els filisteus van concentrar les tropes i acamparen a Xunem. Igualment Saül va reunir tot Israel i acampà a Guilboa. ⁵ En veure el campament dels filisteus, Saül va tenir por i, ple d'esglai, ⁶ va consultar el Senyor. Però el Senyor no responia, ni per somnis, ni per les sorts sacerdotals, ni pels profetes. ⁷ Llavors Saül digué als seus oficials:

--Busqueu-me una nigromant i aniré a consultar-la.

Li van respondre:

--A Endor n'hi ha una.

⁸ Saül, disfressat perquè no el reconeguessin i acompanyat només de dos homes, va arribar de nit a casa de la dona nigromant. Saül li digué:

--Endevina'm el futur fent que pugi l'esperit del mort que jo t'indicaré.

⁹ La dona li va objectar:

--Ja saps el que ha fet Saül: ha exterminat del país els nigromants i endevins. Tu em pares una trampa que pot costar-me la vida.

¹⁰ Saül li va jurar:

--Per la vida del Senyor, t'asseguro que no et passarà res.

¹¹ Llavors ella li va preguntar:

--Qui vols que t'evocui?

Saül va dir:

--Evoca'm Samuel.

¹² La dona va veure Samuel, va fer un xiscle i digué a Saül:

--Per què m'has enganyat? Tu ets Saül!

¹³ El rei va respondre:

--No tinguis por. Dígues què veus.

La dona va dir:

--Veig un esperit que puja del fons de la terra.

¹⁴ El rei va preguntar:

--Dígues quin aspecte té.

Ella va respondre:

--És un ancià que puja cobert amb el mantell de profeta.

Saül va comprendre que es tractava de Samuel i es va agenollar i es prosternà amb el front a terra. ¹⁵ Samuel digué a Saül:

--Per què em vénis a pertorbar, evocant-me així?

Saül li va respondre:

--Em trobo en una situació desesperada. Els filisteus em fan la guerra i Déu s'ha allunyat de mi: ja no em respon ni pels profetes ni per somnis. Per això t'he evocat, perquè m'indiquis què haig de fer.

¹⁶ Samuel va dir:

--Si el Senyor s'ha allunyat de tu i va contra tu, per què m'interrogues? ¹⁷ El Senyor compleix allò que ja havia anunciat per la meua boca: t'ha pres el regne de les mans i l'ha passat a un altre, a David. ¹⁸ Ja que tu vas desobeir el Senyor i no vas executar la seva condemna contra els amalequites, ara el Senyor compleix amb tu això que va dir. ¹⁹ Més encara: junt amb tu, el Senyor posarà tot Israel en mans dels filisteus. Demà, tu i els teus fills sereu on jo sóc, i el Senyor haurà fet caure l'exèrcit d'Israel en mans dels filisteus.

²⁰ A l'instant, Saül es va desplomar tan llarg com era, esglaiat per les paraules de Samuel. A més, li fallaven les forces, perquè no havia menjat res en tot el dia i en tota la nit. ²¹ Aquella dona se li va acostar i, veient-lo tan trasbalsat, li digué:

--La teva serventa t'ha cregut. M'he jugat la vida fent el que tu deies. ²² Ara creu-me tu a mi: fes-me el favor de prendre el mos de pa que et prepararé. Menja i reprèn les forces per a continuar el camí.

²³ Ell s'hi negava i deia que no volia menjar res, però tant van insistir els seus homes i la dona, que finalment en va fer cas. S'aixecà de terra i s'assegué al divan. ²⁴ Aquella dona va córrer a matar un vedell gras que tenia a casa, va pastar farina i cugué pans sense llevat. ²⁵ Després ho va servir a Saül i als seus acompanyants, i ells s'ho van menjar. I se n'anaren aquella mateixa nit.

Els filisteus prescindeixen de David

29

¹ Els filisteus van reunir totes les seves tropes a Afec. Els israelites estaven acampats a la font de Jizreel. ² Els cinc primers magistrats de les ciutats filistees desfilaven al capdavant de les columnes de mil i de cent homes. David i els seus homes desfilaven els darrers, amb Aquix. ³ Els cinc magistrats dels filisteus van dir:

--Què hi fan, aquí, aquests hebreus?

Aquix els va respondre:

--¿No sabeu que és David, l'oficial de Saül, rei d'Israel? Ja fa un any o dos que és amb mi, i d'ençà que es va passar

al meu servei no tinc res a dir d'ell.

⁴ Els generals dels filisteus, enfadats, li van dir:

--Fora aquest home! Que se'n torni al lloc que li tens assignat! No pot venir amb nosaltres a la guerra, que encara se'ns giraria en contra en plena batalla. Quin millor regal, per a reconciliar-se amb el seu senyor, que els caps dels nostres homes? ⁵ ¿No és d'aquest David que cantaven, tot dansant: "Saül en mata a milers, i David, a desenes de milers"?

⁶ Llavors Aquix va cridar David i li digué:

--Et juro per la vida del Senyor que et tinc per un home honrat i que estic satisfet del teu comportament en l'exèrcit. No tinc res a dir contra tu des que vas arribar al meu país fins al dia d'avui. Però els altres primers magistrats no et veuen amb bons ulls. ⁷ Vés-te'n, doncs, en pau, i no et faràs malveure dels magistrats dels filisteus.

⁸ David va replicar a Aquix:

--Però, què he fet? Quina queixa tens del teu servent, des del dia que vaig entrar al teu servei fins avui, que no pugui venir a combatre contra els enemics del rei, el meu senyor?

⁹ Aquix li va respondre:

--Jo t'aprecio com si fossis un enviat de Déu. Però els generals dels filisteus estan decidits a no deixar-te pujar amb nosaltres al combat. ¹⁰ Per tant, lleva't demà al matí i, amb els altres servidors meus que t'acompanyen, aneu-vos-en, així que es faci de dia, al lloc que us tinc assignat. No t'ho prenguis malament, que jo t'aprecio de debò.

¹¹ David i els seus homes es llevaren de bon matí per retornar al país dels filisteus. Després els filisteus van pujar a Jizreel.

Els amalequites saquegen Siclag

30

¹ Quan, el tercer dia, David i els seus homes arribaren a Siclag, es van trobar que els amalequites havien fet una incursió al Nègueb i a Siclag, i Siclag havia estat atacada i incendiada. ² No havien mort ningú, però havien fet captives les dones i tots els altres, petits i grans, i se'ls havien endut. ³ Així, doncs, quan David i els seus homes van arribar a la població, la van trobar incendiada. Les seves dones, els seus fills i les seves filles havien estat enduts captius. ⁴ Tant David com els homes que l'acompanyaven es posaren a plorar fent grans lamentacions, fins que ja no els quedaven més forces per a plorar. ⁵ També les dues dones de David, Ahinóam de Jizreel i Abigail, la muller de Nabal, de Carmel, havien estat capturades. ⁶ David es trobava en una situació molt delicada, perquè la tropa parlava d'apedregar-lo, afligits com estaven pensant en els seus fills i filles. Però, amb l'ajut del Senyor, el seu Déu, David va reprendre coratge ⁷ i va dir al sacerdot Abiatar, fill d'Ahimèlec:

--Porta'm l'efod.

Abiatar va portar-li l'efod, ⁸ i David va consultar el Senyor:

--Haig de perseguir aquesta banda? Els atraparé?

El Senyor li va respondre:

--Persegueix-la. L'atraparàs i alliberaràs els captius.

⁹ Immediatament, David, amb els sis-cents homes que l'acompanyaven, es va posar en marxa i van arribar al torrent de Bessor. ¹⁰ D'allí, David va continuar la persecució amb quatre-cents homes; els altres dos-cents, massa cansats per a travessar el torrent, es van quedar allà. ¹¹ Llavors van trobar un egipci perdut en ple camp i el portaren a David. Li van donar pa per a menjar i aigua per a beure, ¹² un pa de figues seques i dos raïms de panses. Amb el menjar, va reanimar-se. Feia tres dies i tres nits que no menjava ni bevia res. ¹³ David li preguntà:

--De qui ets i d'on ets, tu?

Respongué:

--Sóc un jove egipci, esclau d'un amalequita. El meu amo em va deixar abandonat fa tres dies, perquè estava malalt.

¹⁴ Havíem fet una incursió al Nègueb dels quereteus, al de Judà i al de Caleb, i vam incendiar Siclag.

¹⁵ David li va demanar:

--Em guiaràs fins aquesta banda?

Ell va respondre:

--Jura'm per Déu que no em mataràs ni em posaràs en mans del meu amo, i jo et guiaré fins aquesta banda.

¹⁶ L'hi va guiar, doncs. Els amalequites estaven escampats per tota la contrada, menjant, bevent i ballant, per celebrar el gran botí pres al país dels filisteus i al país de Judà. ¹⁷ L'atac de David va durar des de trenc d'alba fins al vespre de l'endemà. No se'n va escapar ni un, llevat de quatre-cents joves que van muntar en els seus camells i

pogueren fugir. ¹⁸ David va recuperar tot el que els amalequites havien capturat, i també les seves dues dones. ¹⁹ No faltava ningú, ni petits ni grans, ni fills ni filles, ni res del botí ni del que s'havien endut. David ho va recuperar tot. ²⁰ Va prendre als amalequites tots els seus ramats d'ovelles i vaques. Se'ls van endur davant l'altre bestiar i cridaven:

--És el botí de David!

²¹ David va arribar al torrent de Bessor, on s'havien quedat aquells dos-cents homes que estaven massa fatigats per a seguir-lo. Van sortir a rebre David i la seva gent. David s'avançà a saludar-los. ²² Llavors tots els dolents i mesquins d'entre els qui l'havien acompanyat digueren:

--Com que aquests no han vingut amb nosaltres, no els hem de donar res del botí que hem recuperat. Només la dona i els fills: que els prenguin i se'n vagin.

²³ Però David digué:

--Germans, no podeu disposar així del que el Senyor ens ha concedit. Ell ens ha protegit i ha fet caure a les nostres mans la banda d'amalequites que ens havia atacat. ²⁴ Qui us pot donar la raó? Tanta part ha de tenir en el botí qui va al combat com qui guarda el bagatge.

²⁵ A partir d'aquell dia, David va instituir aquesta llei i aquest costum que vigeix encara avui.

²⁶ Arribat a Siclag, David va enviar una part del botí als ancians de Judà, compatriotes seus, amb aquest missatge: «Aquí teniu, com a present, una part del botí que hem pres als enemics del Senyor.» ²⁷ Va enviar-ne als de Betul, als de Ramat-Nègueb, als de Jatir, ²⁸ als d'Aruedà, als de Xifamot, als d'Eixtemoa, ²⁹ als de Racal, als dels pobles de Jerahmeel, als dels pobles dels quenites, ³⁰ als d'Hormà, als de Boraixan, als d'Atac, ³¹ als d'Hebron i als de tots els altres llocs per on David i els seus homes havien passat.

Batalla de Guilboa i mort de Saül

31

¹ Entretant, els filisteus havien atacat els israelites. Aquests van fugir i molts van caure morts a les muntanyes de Guilboa. ² Els filisteus perseguien de prop Saül i els seus fills, i van matar Jonatan, Abinadab i Malquixua, fills de Saül. ³ Llavors el pes del combat es va abocar contra Saül. Els arquers el van descobrir i el feriren greument. ⁴ Saül va ordenar al seu escuder:

--Desembeina l'espasa i clava-me-la, abans no arribin aquests incircumcisos i ho facin ells: em convertiria en la seva riota.

Però l'escuder no va gosar clavar-la-hi, pel gran respecte que li tenia. Llavors Saül va plantar a terra l'espasa i s'hi tirà al damunt. ⁵ En veure l'escuder que Saül era mort, també es va tirar sobre l'espasa i va morir amb ell. ⁶ Així Saül, els seus tres fills, el seu escuder i tots els seus homes van morir plegats aquell dia.

⁷ En veure la derrota de l'exèrcit d'Israel i la mort de Saül i dels seus fills, els israelites de l'altra banda de la vall i de més enllà del Jordà van abandonar les seves poblacions i van fugir. Els filisteus les van ocupar i s'hi establiren.

⁸ L'endemà, quan els filisteus anaren a espoliar els cadàvers, van trobar Saül i els seus tres fills morts a les muntanyes de Guilboa. ⁹ Van decapitar Saül, el despullaren de les seves armes i van passejar el seu cap per tot Filistea, per portar la bona notícia de la victòria als seus ídols i al seu poble. ¹⁰ Van dipositar les armes de Saül al temple d'Astarte i van clavar el seu cadàver a la muralla de Bet-Xean.

¹¹ Quan els habitants de Jabeix-Galaad van sentir a dir el que els filisteus havien fet amb Saül, ¹² tots els homes valents van sortir de la ciutat i, després de caminar tota la nit, s'endugueren els cadàvers de Saül i dels seus fills de la muralla de Bet-Xean, els van portar a Jabeix i allà els van incinerar. ¹³ Recolliren els ossos i van enterrar-los sota el tamarí de Jabeix. Després van dejunar set dies.

Segon llibre de
Samuel
Història de l'ascensió de David al tron ([1Sa 16-2Sa 6](#))

Nou relat de la mort de Saül

1

¹ Saül ja era mort quan David va tornar de derrotar els amalequites. Feia dos dies que David era a Siclag. ² El tercer dia va arribar un home de l'exèrcit de Saül, amb els vestits esquinçats i el cap cobert de terra en senyal de dol. En arribar on era David, es prosternà. ³ David li va preguntar:

--D'on véns?

Ell va respondre:

--Sóc un fugitiu de l'exèrcit d'Israel.

⁴ David li va dir:

--Què ha passat? Explica-m'ho.

L'home digué:

--En el combat, les tropes han fugit a la desbandada, i molts han caigut morts. També han mort Saül i el seu fill Jonatan.

⁵ David va preguntar al jove que l'informava:

--Com ho saps, tu, que Saül i el seu fill Jonatan són morts?

⁶ El jove va respondre:

--Em trobava casualment en una de les muntanyes de Guilboa, quan vaig veure Saül, repenjat a la seva llança, mentre l'encalçaven els soldats amb els carros de guerra. ⁷ Ell es girà enrere i, en veure'm, em va cridar. Li vaig respondre:

»--Aquí em tens.

⁸ »Em preguntà:

»--Qui ets, tu?

»Li responc:

»--Sóc un amalequita.

⁹ »Ell em diu:

»--Vine aquí i mata'm, que em trobo molt malament, si bé encara em sento ple de vida.

¹⁰ »Hi vaig anar i el vaig matar, convençut que no podria sobreviure. Després li vaig prendre la diadema i el braçalet i els he portat aquí, al meu senyor.

¹¹ David es va esquinçar els vestits, i el mateix van fer tots els homes que eren amb ell. ¹² Van fer dol, ploraren i dejunaren fins al vespre per Saül, pel seu fill Jonatan, per l'exèrcit del Senyor i per la gent d'Israel, que havien caigut víctimes de l'espasa.

¹³ David va preguntar al jove que l'havia informat:

--D'on ets, tu?

Ell respongué:

--Sóc fill d'un immigrant amalequita.

¹⁴ David exclamà:

--I com has gosat posar la mà damunt l'ungit del Senyor i matar-lo?

¹⁵ David va cridar un dels seus homes i li ordenà:

--Mata'!!

Aquell home es va llançar sobre l'amalequita i el va matar. ¹⁶ David li va dir:

--Tu t'has fet responsable de la teva mort. Les teves pròpies paraules t'han acusat quan deies: "Sóc jo qui he matat l'ungit del Senyor."

Complanta de David per Saül i Jonatan

¹⁷ David va compondre aquesta complanta per Saül i pel seu fill Jonatan, ¹⁸ i va ordenar que la gent de Judà l'aprengué. És el cant de l'Arc. Es troba escrit en el llibre del Just. Diu així:

¹⁹ «L'esplendor d'Israel

jeu morta a les altures.

Com han caigut els guerrers ardits!

²⁰ No ho diguéssiu pas a Gat,
no dugueu la nova
als carrers d'Ascaló;
se n'alegrarien les noies filistees,
ho celebrarien
les filles dels incircumcisos.

²¹ Muntanyes de Guilboa,
que no caiguin damunt vostre
ni pluja ni rosada;
que no siguin fèrtils
els vostres camps,
perquè aquí ha estat deshonrat
l'escut dels més ardits:
l'escut de Saül, untat no pas amb oli,

²² sinó amb sang d'enemics,
amb greix de guerrers.

L'arc de Jonatan
no es feia mai enrere!

L'espasa de Saül
no tornava mai de buit!

²³ Saül i Jonatan, amables, encisadors,
inseparables en la vida i en la mort,
més ràpids que les àguiles,
més valents que els lleons!

²⁴ Noies d'Israel, ploreu per Saül,
que us engalanava
amb porpra i robes fines
i us guarnia d'or les vestidures.

²⁵ Com han caigut els guerrers ardits
enmig de la batalla!

Jonatan jeu mort a les altures.

²⁶ Quin dolor sento per tu,
germà meu, Jonatan,
tant com m'encisaves!

El teu amor m'era més meravellós
que l'amor de les dones.

²⁷ Com han caigut els guerrers ardits!
S'han esvaït les seves armadures.»

David, rei de Judà

2

¹ Després d'això, David va consultar el Senyor en aquests termes:

--¿Convé que pugui en alguna de les ciutats de Judà?

El Senyor li respongué:

--Sí, puja-hi.

David va preguntar:

--A quina he de pujar?

La resposta va ser:

--A Hebron.

² David va pujar-hi amb les seves dues dones, Ahinóam de Jizreel, i Abigail, la muller de Nabal, de Carmel. ³ David va fer pujar també tota la seva tropa, cadascú amb la seva família, i tots ells es van establir als pobles de la rodalia d'Hebron. ⁴ Allà anaren a trobar-lo els prohoms de Judà i ungiren David com a rei de Judà.

Van fer saber a David que la gent de Jabeix-Galaad havien enterrat Saül. ⁵ Llavors David va enviar-los uns

missatgers per dir-los:

--Beneïts sigueu del Senyor, vosaltres que heu fet aquesta obra de misericòrdia amb Saül, el vostre senyor, i l'heu enterrat! ⁶ Que el Senyor sigui sempre fidel i misericordiós amb vosaltres. Per part meua, jo també us tractaré bé, perquè heu fet aquesta obra bona. ⁷ I ara tingueu coratge i sigueu valents. És veritat que Saül, el vostre senyor, és mort, però el casal de Judà m'ha ungit a mi com a rei seu.

Ixbóixet, successor de Saül

⁸ Abner, fill de Ner, general en cap de l'exèrcit de Saül, va prendre Ixbóixet, fill de Saül, el va portar a Mahanaim ⁹ i el va fer rei de Galaad, dels aixurites, de Jizreel, d'Efraïm, de Benjamí i de tot Israel. ¹⁰ Ixbóixet, fill de Saül, tenia quaranta anys quan començà a regnar a Israel. Va ser rei dos anys. Però els de Judà eren partidaris de David. ¹¹ El temps que David fou rei de Judà a Hebron va ser de set anys i sis mesos.

Guerra entre Israel i Judà

¹² Abner, fill de Ner, i els homes d'Ixbóixet, fill de Saül, van sortir de Mahanaim cap a Gabaon. ¹³ També Joab, fill de Seruià, i els homes de David, van emprendre la marxa, fins que van trobar-se a la bassa de Gabaon. Els uns es quedaren en un costat i els altres a l'altre. ¹⁴ Llavors Abner proposà a Joab:

--I si sortissin uns quants joves i es desafiessin davant nostre?

Joab respongué:

--Prou, que surtin.

¹⁵ Van sortir, doncs, i es van arrencar tants a tants: dotze de Benjamí pels d'Ixbóixet, fill de Saül, i dotze dels homes de David. ¹⁶ Però cada un d'ells va agafar pel cap el seu competidor, al mateix temps que li clavava l'espasa al costat, i van caure tots alhora. D'aquell lloc en van dir el camp de les Roques. Es troba a Gabaon.

¹⁷ Aquell dia, la batalla va ser molt aferrissada. Abner i els homes d'Israel foren derrotats pels de David. ¹⁸ Allà hi havia els tres fills de Seruià: Joab, Abisai i Assahel. Assahel, que era lleuger com una daina, ¹⁹ perseguia Abner sense deixar-lo de petja ni a dreta ni a esquerra. ²⁰ Abner va girar el cap enrere i li digué:

--Ets Assahel?

Aquest respongué:

--Sí, sóc jo.

²¹ Abner li va dir:

--Aparta't a un costat o a l'altre, emprèn-te-les amb un dels joves i pren-li les despulles.

Però Assahel no volgué desviar-se i continuà seguint-lo. ²² Abner tornà a dir-li:

--Para de perseguir-me! ¿No veus que t'hauré d'estendre a terra? I com podré llavors mirar cara a cara el teu germà Joab?

²³ Però com que ell no volia desviar-se, Abner va donar un cop de llança cap enrere i li va travessar el ventre, de manera que la llança li sortia per l'esquena. Assahel va caure i allà mateix va morir.

Tots els qui arribaven al lloc on Assahel havia caigut mort, s'hi aturaven. ²⁴ Però Joab i Abisai van continuar seguint Abner. El sol ja es ponia quan arribaren a Guibat-Ammà, que es troba a l'est de Guiah, pel camí del desert de Gabaon. ²⁵ Els benjaminites s'havien reagrupat en formació compacta, darrere d'Abner, tots al cim d'un turó.

²⁶ Abner va cridar Joab i li va dir:

--¿És que l'espasa ha de devorar sense parar? Que no saps que el final és amargant? Què esperes a dir a la teua gent que parin de perseguir els seus germans?

²⁷ Joab respongué:

--Com hi ha Déu! Haguéssis parlat abans! D'aquest matí ençà, tots es persegueixen els uns als altres.

²⁸ Llavors Joab va tocar el corn: la seva tropa va aturar-se i deixà de perseguir els d'Israel. El combat no va continuar.

²⁹ Abner i els seus homes van caminar per l'Arabà tota aquella nit. Travessaren el Jordà, van passar per tot el Bitron i arribaren a Mahanaim. ³⁰ Joab, després de suspendre la persecució d'Abner, va aplegar tota la seva tropa.

Mancaven dinou homes, de la gent de David, a més d'Assahel. ³¹ En canvi, els de David havien mort tres-cents seixanta homes d'Abner, entre benjaminites i altres. ³² S'endugueren Assahel i el van enterrar al sepulcre del seu pare, que era a Betlem. Joab i els seus homes van caminar tota la nit i arribaren a Hebron quan clarejava.

¹ La guerra entre la casa de Saül i la casa de David s'allargava. Però David s'anava consolidant, mentre la casa de Saül s'afeblia cada dia més.

Fills de David

(1Cr 3,1-4)

² Durant la seva estada a Hebron, David va tenir aquests fills: Amnon, el primogènit, fill d'Ahinóam, de Jizreel; ³ el segon, Quilab, fill d'Abigail, la muller de Nabal, de Carmel; el tercer, Absalom, fill de Maacà, filla de Talmi, rei de Gueixur; ⁴ el quart, Adonies, fill d'Haguit; el cinquè, Xefatià, fill d'Abital; ⁵ el sisè, Iream, fill d'Eglà, també muller de David. Tots aquests van néixer a Hebron.

Abner es passa a David

⁶ Mentre continuava la guerra entre la casa de Saül i la de David, Abner s'havia convertit en l'home fort de la casa de Saül. ⁷ Saül havia tingut una concubina que es deia Rispà i era filla d'Aià. Ixbóixet, fill de Saül, va dir a Abner:

--Com t'has atrevit a dormir amb la concubina del meu pare?

⁸ Abner es va enfadar molt per aquell retret d'Ixbóixet i li digué:

--Que potser sóc un home de Judà, un cap de gos? Jo em comporto lleialment amb la casa del teu pare Saül, amb els seus parents i amb els seus partidaris; he impedit que caiguessis en mans de David, i ara em retreus l'embolic amb aquesta dona? ⁹ Que Déu em faci caure al damunt tota mena de mals si no faig que es compleixi en David allò que el Senyor li va jurar: ¹⁰ que trauria la reialesa de la casa de Saül i consolidaria el tron de David sobre Israel i Judà, des de Dan fins a Beerxeba.

¹¹ Ixbóixet no va ser capaç de respondre ni paraula a Abner, de por que li tenia.

¹² Abner va enviar missatgers de part seva a David per dir-li:

--Per a qui ha de ser el país? Fes un pacte amb mi, i jo t'ajudaré perquè tot Israel es passi al teu costat.

¹³ David respongué:

--D'acord, faré un pacte amb tu. Però una cosa t'exigeixo: no et rebré si, quan vinguis a trobar-me, no em portes Mical, la filla de Saül.

¹⁴ D'altra banda, David va enviar missatgers a Ixbóixet, fill de Saül, per dir-li:

--Torna'm la meva esposa Mical, que em vaig guanyar al preu de cent prepucis de filisteus.

¹⁵ Ixbóixet va ordenar que la prenguessin al seu marit Paltiel, fill de Laix. ¹⁶ El seu marit la va acompanyar, plorant al seu darrere, fins a Bahurim. Allà Abner li digué:

--Vés, torna-te'n.

I ell se'n va tornar.

¹⁷ Abner havia parlat amb els ancians d'Israel i els havia dit:

--Ja fa temps que desitgeu tenir David per rei. ¹⁸ Feu-ho ara, perquè el Senyor va proclamar, a propòsit d'ell: "Per mitjà del meu servent David salvaré Israel, el meu poble, del poder dels filisteus i de tots els seus enemics."

¹⁹ Abner havia parlat també amb els benjaminites, i després va anar a Hebron a comunicar a David el parer de la gent d'Israel i de tot Benjamí.

²⁰ Abner anà, doncs, a trobar David a Hebron amb una escorta de vint homes. David va convidar a taula Abner amb els seus acompanyants. ²¹ Abner va assegurar a David:

--Faré que tot Israel s'aplegui entorn del rei, el meu senyor. Faran un pacte amb tu i tu seràs el rei de tots, tal com desitges.

David acomiadà Abner, i aquest se'n va anar en pau.

Joab assassina Abner

²² Justament els homes de David i de Joab arribaven d'una incursió, portant molt de botí. Abner ja no era a Hebron amb David; aquest l'havia acomiadat i Abner se n'havia anat en pau. ²³ En arribar Joab amb les seves tropes, li van explicar que Abner, el fill de Ner, havia estat amb el rei i que el rei l'havia acomiadat i se n'havia anat en pau.

²⁴ Llavors Joab anà a trobar el rei i li digué:

--Què has fet? Diuen que Abner ha vingut a veure't. Com és, doncs, que l'has acomiadat i ell se n'ha anat tranquil·lament? ²⁵ Ja coneixes Abner, fill de Ner: ha vingut a afalagar-te per espionar els teus moviments i assabentar-se de tot el que fas.

²⁶ Sortint de casa de David, Joab envià missatgers a Abner i, sense que David ho sabés, el va fer tornar des de la cisterna de Sirà. ²⁷ Quan Abner hagué tornat a Hebron, Joab el va prendre a part, a l'entrada de la porta de la ciutat, com per parlar-li amb tota reserva, i allà el va ferir mortalment al ventre, per venjar la sang del seu germà Assahel.

Dol de David per Abner

²⁸ Així que David ho va saber, exclamà:

--Jo i el meu tron som per sempre innocents, davant el Senyor, de la sang d'Abner, fill de Ner. ²⁹ Que aquesta sang caigui sobre el cap de Joab i sobre tota la seva casa! Que mai no faltin a la família de Joab malalts de pèrdua seminal, leprosos, homes que filin com les dones, gent que mori víctima de l'espasa o que passi fam!

³⁰ Joab i el seu germà Abisai van assassinar Abner perquè aquest havia matat Assahel, germà d'ells, en la batalla de Gabaon.

³¹ David va manar a Joab i a tot el poble que era amb ell a Hebron:

--Esquinceu-vos els vestits, vestiu-vos de sac i feu dol per Abner.

El rei David anava darrere el fèretre. ³² Quan van enterrar Abner a Hebron, es lamentava i plorava a la vora del sepulcre, i també tot el poble plorava. ³³ Aleshores el rei va entonar aquesta complanta per Abner:

«¿Havia de ser, la d'Abner,
una mort sense glòria?

³⁴ Les teves mans no estaven lligades,
ni els teus peus encadenats.

Has caigut com els qui cauen
en mans d'uns criminals.»

I tot el poble va reprendre el plany per ell.

³⁵ Després volien que David mengés alguna cosa. Encara era de dia. Però David va fer aquest jurament:

--Que Déu em faci caure al damunt tota mena de mals si tasto pa o qualsevol altra cosa abans de la posta de sol.

³⁶ Tot el poble ho va saber i va trobar-ho bé, com trobava bé qualsevol cosa que el rei fes. ³⁷ Aquell dia, no sols el seu poble, sinó també tot Israel va comprendre que no havia estat cosa del rei l'assassinat d'Abner, fill de Ner. ³⁸ El rei va dir als seus oficials:

--¿No sabeu que avui ha caigut a Israel un gran general? ³⁹ Jo, tot i que he estat ungit rei, sóc un home benèvol: aquesta gent, els fills de Seruià, són molt més durs que no pas jo. Que el Senyor faci pagar al malvat la seva malícia!

Assassinat d'Ixbóixet

4

¹ Quan Ixbóixet, fill de Saül, va saber que Abner havia mort a Hebron, va perdre l'esma, i tot Israel quedà trasbalsat.

² El fill de Saül tenia dos oficials d'escamot, que es deien Baanà i Recab, fills de Rimmon de Beerot, benjaminites.

La vila de Beerot, en efecte, es considera ara de Benjamí, ³ perquè els de Beerot havien fugit a Guitaim i encara el dia d'avui hi resideixen com a immigrants.

⁴ D'altra banda, Jonatan, fill de Saül, havia tingut un fill que s'havia esguerrat de tots dos peus. Tenia cinc anys quan va arribar de Jizreel la notícia de la mort de Saül i Jonatan; la seva mainadera el va agafar i va fugir; però, amb les presses d'escapar-se, l'infant va caure i quedà coix. Es deia Mefibóixet.

⁵ Els fills de Rimmon de Beerot, Recab i Baanà, es van posar en camí i, a l'hora de més calor, arribaren a la casa d'Ixbóixet, que s'havia estirat a fer migdiada. ⁶ Van entrar dins la casa, com per endur-se'n blat, i li van clavar l'arma al ventre. Després Recab i el seu germà Baanà van fugir. ⁷ Havien arribat fins a l'alcova on ell dormia estirat al llit, l'havien mort i, després de decapitar-lo, s'havien endut el seu cap. Van caminar tota la nit per l'Arabà. ⁸ A Hebron, van donar el cap d'Ixbóixet a David, amb aquestes paraules:

--Aquí tens el cap d'Ixbóixet, fill del teu enemic Saül, que et volia matar. Avui el Senyor ha fet justícia al rei, senyor nostre, contra Saül i els seus descendents.

⁹ Però David va respondre a Recab i al seu germà Baanà, fills de Rimmon de Beerot:

--Com hi ha Déu que m'ha salvat de tots els perills! ¹⁰ El qui em va anunciar que havia mort Saül es pensava ser rebut com un missatger de bones noves, però jo, per tota paga, el vaig fer executar a Siclag. ¹¹ Ara vosaltres, criminals, heu assassinat a casa seva, en el seu llit, un home sense culpa. Com voleu que no us demani compte de la seva sang i no us faci desaparèixer de la terra?

¹² David va donar als seus homes l'ordre d'executar-los. Després els van tallar les mans i els peus i els van penjar al costat de la bassa d'Hebron. El cap d'Ixbóixet, van enterrar-lo a la tomba d'Abner, a Hebron.

David, rei de les tribus del nord

([1Cr 11,1-3](#))

5

¹ Llavors totes les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron per dir-li:

--Nosaltres som parents teus, os dels teus ossos i carn de la teva carn. ² Ja abans, quan Saül encara era el nostre rei, tu dirigies les campanyes d'Israel. El Senyor t'havia dit: "Tu pasturaràs Israel, el meu poble; tu seràs el seu sobirà."

³ Així, quan tots els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, David va fer amb ells un pacte davant el Senyor, i el van ungir rei d'Israel.

⁴ David tenia trenta anys quan començà a regnar. Va ser rei quaranta anys. ⁵ Set anys i sis mesos va ser rei de Judà a Hebron, i durant trenta-tres anys va ser rei de tot Israel i Judà a Jerusalem.

Conquesta de Jerusalem

([1Cr 11,4-9](#); [14,1-2](#); [3,5-9](#); [14,3-7](#))

⁶ El rei i els seus homes van dirigir-se a Jerusalem per atacar els jebuseus que habitaven en aquell territori. Els jebuseus havien dit a David:

--Aquí no hi entraràs! T'ho impediran els cecs i els coixos.

Volent dir: «David no hi entrarà mai, aquí.»

⁷ Però David es va apoderar de la fortalesa de Sió, que ara és la ciutat de David.

⁸ Aquell dia, David havia dit:

--El qui vulgui vèncer els jebuseus ha d'arribar al canal i acostar-se als coixos i als cecs, enemics de David.

Per això es diu: «Cecs i coixos no entraran al temple.»

⁹ David es va instal·lar a la fortalesa i l'anomenà «ciutat de David». Va reforçar-ne la muralla, des del terraplè anomenat Mil-ló en direcció al seu palau.

¹⁰ David anava creixent en poder: el Senyor, Déu de l'univers, era amb ell. ¹¹ Hiram, rei de Tir, va enviar-li una ambaixada amb fusta de cedre, fusters i picapedrers, que li van edificar un palau. ¹² Llavors David va comprendre que el Senyor el consolidava com a rei d'Israel i que enaltia el seu reialme per amor del seu poble.

¹³ David va prendre més concubines i esposes a Jerusalem, després de venir d'Hebron, i li van néixer més fills i filles. ¹⁴ Els noms dels fills que li van néixer a Jerusalem són aquests: Xammua, Xobab, Natan, Salomó, ¹⁵ Ibhar, Elixua, Nèfeg, Jafia, ¹⁶ Elixamà, Eliadà i Elifélet.

Derrota dels filisteus

([1Cr 14,8-16](#))

¹⁷ Quan els filisteus sentiren a dir que David havia estat ungit rei d'Israel, van pujar tots junts a atacar-lo. David ho va saber i va baixar al refugi fortificat. ¹⁸ Els filisteus arribaren i es van desplegar per la vall dels Rafaïtes. ¹⁹ Llavors David va consultar el Senyor:

--¿Pujo contra els filisteus? ¿Els faràs caure a les meves mans?

El Senyor li va respondre:

--Sí, puja-hi, que els farà caure a les teves mans.

²⁰ David va anar a Baal-Perassim i allà els va derrotar. Aleshores digué:

--El Senyor ha obert una bretxa entre els meus enemics, com una bretxa oberta per un aiguat.

Per això va donar a aquell lloc el nom de Baal-Perassim (que vol dir «amo de bretxes»). ²¹ Els filisteus abandonaren allí els seus ídols, i David i els seus homes se'ls van endur.

²² Novament van pujar els filisteus i es desplegaren per la vall dels Rafaïtes. ²³ David va consultar el Senyor, i aquest li va respondre:

--No els atakis de cara. Els encerclaràs pel darrere i cauràs damunt d'ells des del terme de Becaïm. ²⁴ Quan sentis un soroll de passes als cims de Becaïm, afanya't a atacar; serà senyal que el Senyor haurà sortit al teu davant per derrotar els filisteus.

²⁵ David va fer tal com el Senyor li havia ordenat i anà derrotant els filisteus des de Gueba fins a l'entrada de Guèzer.

Trasllat de l'arca a Jerusalem

([1Cr 13,5-14](#); [15,25-16,3](#))

6

¹ David va tornar a reunir el bo i millor d'Israel, uns trenta mil homes, ² i s'encaminà a Baalé-Judà amb tot el poble que l'acompanyava, per traslladar des d'allí l'arca de Déu, que porta el nom del Senyor de l'univers, el qui té per tron els querubins. ³ Van carregar l'arca de Déu a dalt d'un carro nou i se la van endur de la casa d'Abinadab, que es troba dalt del turó. Uzà i Ahió, fills d'Abinadab, conduïen el carro, ⁴ amb l'arca de Déu. Ahió anava al davant de l'arca. ⁵ David i tots els israelites dansaven davant el Senyor acompanyats amb tota mena d'instruments de fusta de savina, arpes, cítares, tamborins, sistres i cimbals. ⁶ En arribar a l'era de Nacon, hi hagué un moment que els bous van fer decantar l'arca de Déu, i Uzà va posar-hi la mà al damunt per sostenir-la. ⁷ Però el Senyor va indignar-se contra Uzà: Déu el va abatre allà mateix pel seu atreviment. Uzà va caure mort al costat de l'arca de Déu. ⁸ David va sentir profundament que el Senyor hagués fulminat Uzà, i va donar a aquell lloc el nom de Peres-Uzà (que significa «bretxa d'Uzà»), i així es diu encara avui.

⁹ Aquell dia s'apoderà de David un gran respecte pel Senyor, i va pensar: «Com pot entrar al meu palau l'arca del Senyor?» ¹⁰ I no volgué portar l'arca del Senyor al seu palau, a la ciutat de David, sinó que la va fer dur a casa d'Obed-Edom, que era de Gat. ¹¹ L'arca del Senyor va estar tres mesos a la casa d'Obed-Edom, i el Senyor el va beneir, a ell i a tota la seva família.

¹² Van fer saber al rei David que el Senyor, gràcies a l'arca de Déu, havia beneït la família d'Obed-Edom i tots els seus béns. Llavors David va traslladar l'arca de Déu de la casa d'Obed-Edom a la ciutat de David, enmig d'una gran festa. ¹³ Quan els portants de l'arca del Senyor hagueren fet sis passes, David va sacrificar un toro i un moltó.

¹⁴ David, vestit només amb una túnica de lli, saltava amb totes les forces davant el Senyor. ¹⁵ Ell i tota la gent d'Israel acompanyaven l'arca del Senyor enmig d'aclamacions i al so dels corns. ¹⁶ Quan l'arca del Senyor entrava a la ciutat de David, Mical, la filla de Saül, s'ho mirava des de la finestra i, en veure el rei David saltant i ballant davant el Senyor, el menyspreà dins el seu cor.

¹⁷ Van portar, doncs, l'arca del Senyor i la col·locaren al seu lloc dins el tabernacle que David havia fet plantar. Llavors David va oferir davant el Senyor holocaustos i víctimes de comunió. ¹⁸ Després d'oferir-los, va beneir el poble en nom del Senyor de l'univers ¹⁹ i va manar que distribuïssin a cadascú, a tota la multitud del poble d'Israel, tant homes com dones, un panet amb carn rostida i un pastís de panses. Després tothom se'n tornà a casa seva.

²⁰ També David se'n tornà al seu palau per beneir els seus familiars. Mical, la filla de Saül, va sortir a rebre'l i li va dir:

--Avui sí que s'ha lluït el rei d'Israel, mig nu a la vista de les criades dels seus servents, com si fos un qualsevol!

²¹ David li va contestar:

--Doncs sí, he dansat i dansaré davant el Senyor, que m'ha preferit al teu pare i a tota la teva família i m'ha fet sobirà d'Israel, el seu poble. ²² I estic disposat a deshonrar-me més encara, i a rebaixar-me jo mateix. Però les criades de qui parles, segur que elles m'honoraran.

²³ Mical, la filla de Saül, va morir sense haver tingut cap fill.

Història de la successió al tron de David ([2Sa 7-1Re 2](#))

Profecia de Natan

(1Cr 17)

7

¹ Quan el rei David s'hagué instal·lat al seu palau i el Senyor li hagué concedit el repòs de tots els enemics que l'envoltaven, ² el rei va dir al profeta Natan:

--Mira, jo visc en un palau de cedre, mentre que l'arca de Déu habita en una tenda de lona.

³ Natan va respondre al rei:

--Vés, fes tot el que el cor et digui. El Senyor és amb tu.

⁴ Però aquella nit el Senyor va comunicar a Natan aquesta paraula:

⁵ --Vés i digues a David, el meu servent: "Això diu el Senyor: ¿Tu m'has de construir un casal perquè hi resideixi?

⁶ D'ençà del dia que vaig treure els israelites d'Egipte fins ara, no he residit mai en cap palau; anava d'un lloc a l'altre en una tenda, en un tabernacle. ⁷ A tot arreu on he anat entre els israelites, ¿m'he queixat mai a cap de les tribus a qui manava de conduir el meu poble, que no m'haguessin construït un palau de cedre?" ⁸ Ara, doncs, digues al meu

servent David: "Això diu el Senyor de l'univers: Jo t'he pres del clos de les ovelles, de pasturar el ramat, perquè fossis sobirà del meu poble d'Israel. ⁹ He estat amb tu en totes les campanyes que has emprès, he derrotat tots els teus enemics i t'he donat una anomenada com la dels homes més famosos de la terra. ¹⁰ Destinaré un lloc per al meu poble d'Israel i l'hi implantaré perquè hi habiti sense por; no l'oprimiran més els perversos com havien fet abans, ¹¹ durant el temps que vaig enviar jutges per a governar Israel, el meu poble. A tu, t'he fet reposar de tots els teus enemics. I ara el Senyor t'anuncia que és ell qui et farà un casal. ¹² Quan t'arribarà l'hora d'adormir-te amb els teus pares, jo, el Senyor, posaré en el teu lloc un del teu llinatge, sortit de les teves entranyes, i refermaré el seu regnat. ¹³ És ell qui construirà un casal dedicat al meu nom, i jo faré que el seu tron reial es mantingui ferm per sempre. ¹⁴ Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill. Si obra malament, el corregiré amb la vara, com fan els homes, que no planyen el bastó; ¹⁵ però mai no em desdiré del meu amor per ell, com me'n vaig desdir amb Saül, a qui vaig excloure del lloc que ara tu ocupes. ¹⁶ El teu casal i la teva reialesa es perpetuaran per sempre davant teu, el teu tron es mantindrà per sempre."

¹⁷ Això és el que Natan va dir a David quan li va comunicar aquesta visió profètica. ¹⁸ Llavors el rei David anà a asseure's a la presència del Senyor i va dir:

--Qui sóc jo, Senyor, Déu sobirà, i què és el meu casal, perquè m'hagis conduït fins aquí? ¹⁹ I com si això, Senyor, Déu sobirà, encara et semblés poca cosa, has volgut parlar del casal d'aquest servent teu en els temps futurs. Quin designi tan gran per a un home, Senyor, Déu sobirà! ²⁰ Què més podria dir-te encara David? Tu, Senyor, Déu sobirà, coneixes el teu servent. ²¹ Per les teves promeses, pel teu bon cor, has volgut fer coses molt grans, i les has comunicades al teu servent. ²² Que n'ets, de gran, Senyor, Déu sobirà. No hi ha ningú com tu, no hi ha cap més Déu fora de tu, capaç de fer tot el que hem sentit contar. ²³ Quina altra nació hi ha a la terra com el teu poble d'Israel? Déu mateix ha anat a rescatar-se'ls per fer-ne el seu poble, per donar-los una anomenada, per obrar a favor d'ells coses grans i prodigioses. Tu has expulsat, de davant el teu poble que t'havies rescatat d'Egipte, altres nacions amb els seus déus. ²⁴ Del poble d'Israel, tu n'has fet el teu poble per sempre, i tu, Senyor, t'has fet el seu Déu. ²⁵ Ara, doncs, Senyor-Déu, mantén per sempre això que has promès al teu servent i al seu casal; compleix la teva promesa. ²⁶ Quan la gent dirà: "El Senyor de l'univers és el Déu d'Israel", reconeixerà la grandesa eterna del teu nom. I el casal del teu servent David es mantindrà ferm davant teu; ²⁷ perquè tu, Senyor de l'univers, Déu d'Israel, has revelat al teu servent que li edificaries un casal. Per això jo, que sóc el teu servent, he gosat adreçar-te aquesta pregària. ²⁸ Tu, Senyor, Déu sobirà, ets realment Déu, i les teves paraules són veritat. Tu, que has comunicat al teu servent aquesta bona promesa, ²⁹ digna't beneir ara el casal del teu servent perquè es perpetui per sempre davant teu. Tu, Senyor, Déu sobirà, ho has promès. Fes que sigui beneït per sempre el casal del teu servent!

Expansió del reialme de David

[\(1Cr 18,1-13\)](#)

8

¹ Després d'això, David va atacar els filisteus i els va sotmetre, i els va arrabassar Mèteg-Aammà.

² Després va derrotar els moabites. Els va fer ajeure a terra i els va mesurar amb un cordill: en destinà dues parts a la mort i en va deixar viure una tercera part. Els moabites van ser vassalls seus i li pagaven tribut.

³ David va derrotar encara Adadèzer, fill de Rehob, rei de Sobà, quan aquest volia restablir el seu domini fins al riu Eufrates. ⁴ David li va capturar mil set-cents homes de les dotacions dels carros de guerra i vint mil soldats d'infanteria, i va inutilitzar el garró de tots els seus cavalls de tir: només se'n va reservar cent. ⁵ Els arameus de Damasc volien ajudar Adadèzer, rei de Sobà, però David els va causar vint-i-dues mil baixes. ⁶ Llavors David va instal·lar guarnicions entre els arameus de Damasc. Els arameus van ser vassalls seus i li pagaven tribut. Arreu on David anava, el Senyor li donava la victòria. ⁷ David va agafar els escuts d'or que portava la guàrdia d'Adadèzer i se'ls endugué a Jerusalem. ⁸ De Bètah i de Berotai, ciutats d'Adadèzer, se'n va emportar una gran quantitat de bronze.

⁹ Tohi, rei d'Hamat, sentí a dir que David havia derrotat tot l'exèrcit d'Adadèzer, ¹⁰ i va enviar-li el seu fill Joram per saludar-lo i felicitar-lo d'haver fet la guerra contra Adadèzer i haver-lo vençut: Adadèzer estava en guerra amb Tohi. Joram portava objectes de plata, d'or i de bronze. ¹¹ El rei David els va consagrar al Senyor, a més de la plata i l'or que ja li havia consagrat, provinent de totes les nacions per ell sotmeses, o sigui ¹² d'Aram, de Moab, dels ammonites, dels filisteus i dels amalequites, i també del botí d'Adadèzer, fill de Rehob, rei de Sobà.

¹³ La fama de David va ser encara més gran quan, tornant de derrotar els arameus, vencé els edomites, en nombre

de divuit mil, a la vall de la Sal. ¹⁴ Després va instal·lar guarnicions per tot el país d'Edom, i tots els edomites foren vassalls seus. Arreu on David anava, el Senyor li donava la victòria.

La cort de David

(1Cr 18,14-17)

¹⁵ David regnava sobre tot Israel. Governava tot el seu poble segons el dret i la justícia. ¹⁶ Joab, fill de Seruià, era el general en cap de l'exèrcit; Jehoixafat, fill d'Ahilud, era cronista; ¹⁷ Sadoc, fill d'Ahitub, i Ahimèlec, fill d'Abiatar, eren sacerdots; Seraià era canceller; ¹⁸ Benaiahu, fill de Jehoiadà, comandava els quereteus i els peleteus. Els fills de David eren també sacerdots.

David afavoreix el fill de Jonatan

9

¹ Un dia David va preguntar:

--Hi ha cap supervivent de la família de Saül? El voldria afavorir, per amor de Jonatan.

² La família de Saül tenia un administrador que es deia Sibà. El van fer venir a palau, i David li va preguntar:

--Ets tu Sibà?

Ell respongué:

--Per a servir-te.

³ El rei li va demanar:

--Queda algú de la casa de Saül? Voldria afavorir-lo, tal com vaig prometre en nom de Déu.

Sibà va respondre al rei:

--Queda encara un fill de Jonatan, esguerrat de tots dos peus.

⁴ El rei preguntà:

--On és?

Sibà li respongué:

--És a casa de Maquir, fill d'Ammiel, a Lodebar.

⁵ Llavors el rei David el va fer anar a buscar a casa de Maquir, fill d'Ammiel, a Lodebar. ⁶ Mefibóixet, fill de Jonatan, fill de Saül, es va presentar a David i es va prosternar amb el front a terra. David va cridar:

--Mefibóixet!

Ell va respondre:

--Aquí tens el teu servent.

⁷ David li va dir:

--No tinguis por. Vull afavorir-te, per amor del teu pare Jonatan. Et restituiré totes les terres del teu avi Saül, i menjaràs sempre a taula amb mi.

⁸ Mefibóixet es va prosternar i digué:

--Què és el teu servent perquè facis cas d'un gos mort com jo?

⁹ Llavors el rei va cridar Sibà, l'administrador de Saül, i va declarar:

--Dono al fill del teu senyor totes les propietats de Saül i de la seva família. ¹⁰ Tu treballaràs les seves terres, amb els teus fills i els teus mossos, i portaràs les collites per al manteniment de la família del teu senyor. I Mefibóixet, fill del teu senyor, menjarà sempre a taula amb mi.

Sibà tenia quinze fills i vint mossos. ¹¹ Va dir al rei:

--El teu servent farà tot el que el rei, el meu senyor, mani. Però, de fet, Mefibóixet ja menja a la meua taula de la manera que escau a un fill de rei.

¹² Mefibóixet tenia un fill petit que es deia Micà. Tots els qui vivien a casa de Sibà estaven al servei de Mefibóixet.

¹³ Però ell vivia a Jerusalem, perquè menjava sempre a la taula del rei. Era esguerrat de tots dos peus.

Campanya contra els ammonites

(1Cr 19)

10

¹ Després d'això va morir el rei dels ammonites, i el va succeir el seu fill Hanun. ² David es va dir: «Tractaré bé

Hanun, fill de Nahaix, tal com el seu pare em va tractar a mi.» David va enviar, doncs, una ambaixada a expressar-li el condol per la mort del seu pare. Quan els enviats de David van arribar al país dels ammonites, ³ els principals dels ammonites digueren a Hanun, el seu senyor:

--¿Et penses que David t'ha enviat aquests homes per fer honor al teu pare i expressar el condol per la seva mort? ¿No és més aviat per observar i explorar la ciutat amb la intenció de destruir-la, que David ha enviat els seus ambaixadors?

⁴ Llavors Hanun va agafar els enviats de David, els afaità la meitat de la barba, els tallà els vestits pel mig a l'altura de les natges i els va fer marxar. ⁵ Quan ho comunicaren a David, va manar que sortissin a rebre'ls, perquè aquells homes estaven molt avergonyits. El rei els va fer dir:

--Quedeu-vos a Jericó fins que us hagi crescut la barba. Després ja tornareu.

⁶ Els ammonites es van adonar que havien provocat David i enviaren missatgers a contractar vint mil mercenaris dels arameus de Bet-Rehob i dels arameus de Sobà, mil homes del rei de Maacà i dotze mil del rei de Tob. ⁷ David ho va saber i envià Joab amb les tropes escollides. ⁸ Els ammonites sortiren a combatre i van formar en ordre de batalla davant la porta de la ciutat, mentre els arameus de Sobà i els de Rehob i la gent de Tob i de Maacà prenién posicions a camp obert. ⁹ Llavors Joab, en veure's amenaçat pel davant i pel darrere, va fer una tria de les millors tropes d'Israel i va formar una línia enfront dels arameus. ¹⁰ La resta de les tropes les confià al seu germà Abisai, perquè s'enfrontessin amb els ammonites, ¹¹ tot dient-li:

--Si ens guanyen els arameus, vine a auxiliar-me, i si us guanyen els ammonites, vindré jo a ajudar-te. ¹² Sigues fort i lluitem amb coratge per amor del nostre poble i de les ciutats del nostre Déu. I que el Senyor faci el que li sembli millor!

¹³ Joab, amb la seva tropa, es va llançar a l'atac contra els arameus, i aquests van fugir. ¹⁴ Quan els ammonites veieren que els arameus fugien, ells també van fugir davant d'Abisai i entraren a la ciutat. Joab va suspendre la campanya contra els ammonites i se'n tornà a Jerusalem.

¹⁵ Els arameus, en veure que els israelites els havien derrotat, es van aliar tots alhora. ¹⁶ Adadèzer envià missatgers per mobilitzar els arameus de l'altra banda del riu Eufrates, i aquests van arribar a Helam. Tots estaven a les ordres de Xobac, general en cap de l'exèrcit d'Adadèzer. ¹⁷ Així que David va assabentar-se'n, mobilitzà tot Israel, va travessar el Jordà i es presentà a Helam. Els arameus van formar en ordre de batalla enfront de David i l'atacaren, ¹⁸ però van fugir davant d'Israel. David els va matar les cavalleries de set-cents carros de guerra i quaranta mil homes de les seves dotacions, i va ferir Xobac, general en cap de l'exèrcit arameu, que va morir allà mateix. ¹⁹ Tots els reis vassalls d'Adadèzer, veient que Israel els havia derrotat, van fer les paus i Israel els va reduir a vassallatge. Els arameus, en endavant, tingueren por d'ajudar els ammonites.

David i Betsabé

11

¹ Quan va arribar la primavera, a l'època que els reis solen sortir en campanya, David va enviar Joab i els seus oficials amb tot l'exèrcit d'Israel per devastar el territori dels ammonites i posar setge a Rabà, la capital. David es quedà a Jerusalem.

² Una tarda, David va llevar-se de descansar i, tot passejant pel terrat del palau, veié de dalt estant una dona que es banyava. Era molt bonica. ³ David va enviar algú que s'informés sobre aquella dona, i li van dir que era Betsabé, filla d'Eliam, la muller d'Uries, l'hitita. ⁴ Llavors David va enviar uns homes a buscar-la. Ella va venir a palau i David va jeure amb ella, que acabava de purificar-se de les regles. Després aquella dona se'n tornà a casa seva.

⁵ La dona va quedar embarassada, i ho va fer saber a David. ⁶ David va ordenar a Joab que li enviés Uries, l'hitita, i Joab l'hi va enviar. ⁷ Quan Uries va arribar a palau, David li preguntà com estaven Joab i l'exèrcit i com anava la guerra. ⁸ Després li digué:

--Baixa a casa teva i renta't els peus.

Uries es va retirar, i tot seguit li dugueren un obsequi de part del rei. ⁹ Però Uries es va quedar a dormir a l'entrada del palau, amb els altres oficials del seu senyor, sense baixar per res a casa seva. ¹⁰ En ser informat que Uries no havia anat a casa seva, David li digué:

--Com és que no has baixat a casa teva després d'estar-ne a fora tants dies?

¹¹ Uries respongué a David:

--L'arca, i tot Israel i Judà, viuen en cabanes, i Joab, el meu senyor, i els altres oficials acampen al ras. ¿I jo haig d'anar a casa meva a menjar i beure i a dormir amb la meva dona? Tan cert com tu vius: jo no faré res d'això!

¹² David va dir a Uries:

--Queda't encara avui. Demà ja et deixaré marxar.

Uries es va quedar aquell dia a Jerusalem, i l'endemà ¹³ David el convidà a menjar i beure a la seva taula, i el féu emborratxar. Al vespre, Uries va sortir i anà a dormir altra vegada amb els oficials del seu senyor, i tampoc no va baixar a casa seva. ¹⁴ L'endemà al matí David va escriure a Joab una carta i la hi va trametre per mans d'Uries.

¹⁵ La carta deia: «Poseu Uries a primera línia, al sector on sigui més forta la lluita, i retireu-vos perquè quedi sol i el matin.»

¹⁶ Joab, que dirigia el setge de la ciutat, va destinar Uries al sector on sabia que lluitaven els millors guerrers enemics. ¹⁷ Els de la ciutat van fer una sortida, atacaren els de Joab, i va haver-hi baixes en l'exèrcit i entre els oficials de David. Uries, l'hitita, també va morir.

¹⁸ Llavors Joab va enviar informació a David sobre totes les incidències del combat. ¹⁹ Al missatger, li va donar aquesta ordre:

--Quan acabis d'explicar al rei tots els detalls de la batalla, ²⁰ potser s'indignarà i dirà: "Per què us heu aproximat a la ciutat? ¿No sabíeu que podien disparar des de dalt de la muralla? ²¹ ¿Qui va matar Abimèlec, fill de Jerubaal? ¿No va ser una dona que, des de dalt de la muralla de Tebés, li va llançar una mola, i ell va morir? Per què us heu aproximat a la muralla?" Si et parla així, tu afegeix: "El teu servent Uries, l'hitita, també ha mort."

²² El missatger se'n va anar, es presentà a David i li referí tot el que Joab li havia encarregat. ²³ El missatger digué a David:

--Els enemics, més forts que nosaltres, han fet una sortida a camp obert. Nosaltres hem contraatacat fins a l'entrada de la porta de la ciutat. ²⁴ Però llavors els arquers han començat a tirar contra els teus homes des de dalt de la muralla. Hi ha hagut baixes entre els soldats del rei, i el teu servent Uries, l'hitita, també ha mort.

²⁵ David va dir al missatger:

--Digues això a Joab: "No et capfiquis gaire pel que ha passat. L'espasa de la guerra devora ara aquí, ara allà. Ataca amb més força la ciutat i arrasa-la." Encoratja'l així.

²⁶ La muller d'Uries va saber que el seu marit era mort i va fer dol per ell. ²⁷ Passat el dol, David va manar que l'anessin a buscar i la va rebre al seu palau. La prengué per muller, i ella li va donar un fill.

Però allò que David havia fet va ofendre el Senyor.

El profeta Natan reprèn David. Naixement de Salomó

12

¹ El Senyor va enviar Natan a David. Natan va entrar a la seva presència i li digué:

--En una ciutat hi havia dos homes; l'un era ric, i l'altre, pobre. ² El ric tenia molts ramats d'ovelles i de vaques. ³ El pobre no tenia sinó una ovella petita, que ell mateix havia comprat i havia criat. L'ovella creixia amb ell i amb els seus fills, menjava del seu plat, bevia del seu got i dormia als seus braços. La tenia com una filla. ⁴ Un dia, el ric va rebre a casa seva un home que anava de pas i, com que li dolia de prendre un cap de bestiar dels seus ramats per servir-lo al foraster, va prendre l'ovella del pobre i la va servir al qui havia arribat a casa seva.

⁵ David es va indignar moltíssim contra aquell home i digué a Natan:

--Ho juro per la vida del Senyor: l'home que ha fet això mereix la mort! ⁶ Pagarà l'ovella quatre vegades, perquè no li ha dolgut gens ni mica això que ha fet!

⁷ Llavors Natan va dir a David:

--Aquest home ets tu. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: "Jo t'he ungit rei d'Israel i t'he alliberat de les mans de Saül.

⁸ T'he donat tota la família de Saül, el teu senyor, i he posat les seves dones als teus braços. T'he donat Israel i Judà i, per si tot això fos poc, estic disposat a afegir-hi més i més favors. ⁹ Per què has menyspreat el Senyor cometent allò que l'ofèn? Has fet matar Uries, l'hitita, i has pres per esposa la seva muller. I a ell l'has fet morir amb l'espasa dels ammonites. ¹⁰ Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la muller d'Uries, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva. ¹¹ Això diu el Senyor: Faré que el mal s'aixequi de la teva pròpia família. Davant els teus propis ulls et prendré les dones i les donaré a un dels teus, que jaurà amb elles a plena llum del dia. ¹² Tu ho has fet d'amagat, però jo obraré a plena llum, davant de tot Israel."

¹³ David va dir a Natan:

--He pecat contra el Senyor.

Natan li va respondre:

--El Senyor passa per alt el teu pecat. No moriràs. ¹⁴ Però amb aquesta acció has menyspreat el Senyor; per això el

fill que t'ha nascut, morirà.

¹⁵ I Natan se'n tornà a casa seva.

El Senyor va enviar una malaltia a l'infant que la muller d'Uries havia donat a David, i es va posar molt greu.

¹⁶ David, ajagut a terra, pregava a Déu pel nen i dejunava. ¹⁷ Els consellers de palau procuraven fer-lo aixecar de terra, però ell s'hi negava i no volia menjar res. ¹⁸ L'infant va morir el setè dia. Els consellers de David tenien por de donar-li la notícia, perquè pensaven: «Si quan el nen encara vivia no feia cas del que li dèiem, com dir-li ara que el nen ha mort? És capaç de fer un disbarat.»

¹⁹ David va notar que parlaven en veu baixa i va comprendre que el nen era mort. Els va preguntar, doncs:

--¿És mort, el nen?

Els van respondre:

--Sí, és mort.

²⁰ Llavors David s'alçà de terra, es va rentar i perfumar, va mudar-se de roba i anà a prosternar-se al santuari del Senyor. Després va tornar al palau, demanà que li pareessin taula i va menjar. ²¹ Els seus consellers li deien:

--Què és, això que fas? Mentre el nen vivia, dejunaves i ploraves, i ara que ha mort, t'aixeques de terra i et poses a menjar.

²² Ell va respondre:

--Mentre el nen vivia, jo dejunava i plorava pensant: Qui sap si el Senyor es compadirà de mi i el nen viurà? ²³ Però, ara que ja és mort, per què he de dejunar? No puc pas fer-lo tornar! Sóc jo que aniré allà on és ell, però ell no tornarà pas a mi.

²⁴ David va consolar Betsabé, la seva esposa, i va tenir relacions amb ella. Betsabé tingué un fill, i David li posà el nom de Salomó. El Senyor el va estimar ²⁵ i va enviar el profeta Natan a posar-li el sobrenom de Jedidià (que vol dir «estimat del Senyor»), per l'amor que ell, el Senyor, li tenia.

Conquesta de Rabà dels ammonites

([1Cr 20,1-3](#))

²⁶ Joab va atacar Rabà dels ammonites i va conquerir la ciutadella reial. ²⁷ Llavors envià missatgers a David per dir-li:

--He atacat Rabà i ara en controlo les reserves d'aigua. ²⁸ Mobilitza, doncs, la resta de l'exèrcit, vine al setge de la ciutat i conquereix-la tu. Si la conquerís jo, l'anomenada seria meva.

²⁹ David va mobilitzar tot l'exèrcit i marxà cap a Rabà, va assaltar-la i la va conquerir. ³⁰ S'apoderà de la corona instal·lada sobre el cap del déu Milcom, que era d'or i pesava més de trenta quilos, i duia encastades pedres precioses; la van instal·lar per damunt del cap de David. El rei s'endugué de la ciutat un botí enorme. ³¹ En va expulsar els habitants i els va obligar a fer treballs forçats amb serres, pics i destrals, i a fabricar maons. El mateix va fer amb totes les altres ciutats dels ammonites. Després David tornà amb tot l'exèrcit a Jerusalem.

Amnon i Tamar

13

¹ Absalom, fill de David, tenia una germana molt bonica que es deia Tamar. Passat algun temps, Amnon, fill de David, se'n va enamorar ² tan perdudament que es posà malalt pensant en Tamar, la seva germanastra. Aquesta era verge, i Amnon veia difícil que pogués fer res amb ella. ³ Amnon tenia un amic que es deia Jonadab i era fill de Xammà, germà de David. Jonadab era molt astut, ⁴ i va dir a Amnon:

--Què et passa, príncep, que cada matí et trobo més desmillorat? ¿No m'ho vols explicar?

Amnon va confessar-li:

--Es tracta de Tamar, la germana d'Absalom, el meu germanastre. N'estic enamorat.

⁵ Jonadab li va donar aquest consell:

--Queda't al llit fent el malalt. Quan el teu pare et vingui a veure, demana-li que faci venir la teva germana Tamar a donar-te el menjar; que te'l prepari davant teu, a la teva vista, i puguis menjar de les seves mans.

⁶ Amnon es va quedar al llit fent el malalt, fins que el rei vingué a visitar-lo. Llavors Amnon li va demanar:

--Fes venir, si et plau, la meva germana Tamar; que em prepari davant meu un parell de pastissos, i me'ls menjaré de les seves mans.

⁷ David va fer arribar a casa de Tamar l'encàrrec que anés a casa del seu germà Amnon a preparar-li el menjar.

⁸ Tamar va anar a casa del seu germà Amnon, que era al llit. Agafà farina, la va pastar, preparà els pastissos al seu

davant i els va coure. ⁹ Acabat prengué la paella i davant d'ell la va abocar al plat. Però Amnon no volia menjar, i va ordenar:

--Feu sortir tothom d'aquí!

Quan tots van ser fora, ¹⁰ va dir a Tamar:

--Porta'm el plat aquí al dormitori i tu mateixa dóna'm el menjar.

Tamar prengué els pastissos que havia cuit i els portà al seu germà Amnon, al dormitori. ¹¹ Però quan s'hi va acostar perquè se'ls mengés, ell la va agafar tot dient-li:

--Vine, jeu amb mi, germana meva!

¹² Ella va replicar:

--No, germà meu, no em forçis. Això no es fa, a Israel. No cometis aquesta infàmia. ¹³ On aniria jo, deshonrada? I tu quedaries com un poca-vergonya a Israel. Parla'n al rei i segur que em deixarà casar amb tu.

¹⁴ Però ell no la volgué escoltar. Va forçar-la, la va violar i va jeure amb ella. ¹⁵ Després Amnon va sentir per ella una gran aversió, més forta que l'amor que abans li tenia, i li va dir:

--Aixeca't, vés-te'n!

¹⁶ Ella va exclamar:

--No! Aviar-me així seria un crim pitjor que això que m'acabes de fer!

Però ell no la volgué escoltar. ¹⁷ Va cridar el criat que estava al seu servei i li va dir:

--Treu-me aquesta fora de casa i després passa el forrellat de la porta!

¹⁸ El criat d'Amnon la va treure fora i va passar el forrellat.

Tamar portava una túnica de mànigues amples, tal com acostumaven a portar les filles solteres del rei. ¹⁹ Aleshores es va posar cendra al cap, s'esquinçà la túnica i se'n va anar amb les mans al cap, tot cridant. ²⁰ El seu germà Absalom li va dir:

--El teu germà Amnon ha estat amb tu! De moment, germana, calla. És el teu germà. No et turmentis més per això que t'ha passat.

Tamar, desolada, anà a viure a casa del seu germà Absalom.

²¹ Quan el rei David va saber tot això es va enfadar molt, però no volia disgustar el seu fill Amnon, perquè l'estimava, ja que era el seu primogènit. ²² Absalom no va dir res a Amnon, ni en bé ni en mal, de tant que l'odiava perquè havia violat la seva germana Tamar.

Absalom assassina Amnon i fuig

²³ Al cap de dos anys, Absalom, que tenia els esquiadors a Baal-Hassor, prop d'Efraïm, va invitar tots els fills del rei. ²⁴ Absalom anà a trobar el rei i li digué:

--El teu servent té els esquiadors. Que el rei i els seus consellers es dignin venir a casa del teu servent.

²⁵ El rei li va respondre:

--No, fill meu. No podem venir tots. Seria per a tu una càrrega excessiva.

Absalom insistia, però David no va accedir-hi, i el va acomiadar amb la seva benedicció. ²⁶ Llavors Absalom li digué:

--Permet almenys que el meu germà Amnon ens acompanyi.

El rei va preguntar-li:

--Per què t'ha d'acompanyar?

²⁷ Però tant insistia Absalom que el rei va deixar anar-hi Amnon i tots els seus altres fills.

Absalom els va preparar un banquet semblant a un festí reial, ²⁸ però va donar aquesta ordre als seus homes:

--Estigueu alerta. Quan Amnon s'haurà posat alegre de beure vi, jo us diré: "Mateu Amnon!", i vosaltres el matareu. No tingueu por: ¿no sóc jo qui us ho ordena? Coratge, i sigueu valents!

²⁹ Els mossos d'Absalom van fer a Amnon el que ell els havia ordenat. Tots els altres fills del rei s'aixecaren i fugiren, muntant cadascú la seva mula.

³⁰ Encara eren pel camí, quan va arribar a David la notícia que Absalom havia matat tots els fills del rei, que no n'havia quedat cap de viu. ³¹ El rei s'alçà, s'esquinçà els vestits i es va ajeure a terra. Tots els consellers que l'envoltaven eren també allà amb els vestits esquinçats. ³² Però Jonadab, fill de Xammà, germà de David, va advertir:

--Que el meu senyor no es cregui que han estat assassinats tots els seus fills! Només ha mort Amnon, tal com Absalom havia decidit des del dia que aquell va violar la seva germana Tamar. ³³ Que el rei, el meu senyor, no pensi pas que són morts tots els seus fills. Només Amnon és mort, ³⁴ i Absalom ha fugit.

Aleshores el sentinella de guàrdia, mirant enllà, va veure molta gent que baixava muntanya avall pel camí d'Horonaim, i anà a avisar el rei:

--He vist gent que vénen pel camí d'Horonaim, del cantó de la muntanya.

³⁵ Jonadab digué al rei:

--Ho veus? Són els teus fills que arriben. És tal com el teu servent t'havia dit.

³⁶ Tot just acabava de parlar, que van arribar els fills del rei, amb crits i plors. També el rei i tots els seus consellers ploraven desconsoladament.

³⁷ Durant molt de temps el rei va fer dol pel seu fill Amnon. Absalom va fugir i es refugià prop de Talmai, fill d'Ammihud, rei de Gueixur. ³⁸ Allí, refugiat a Gueixur, s'hi va estar tres anys. ³⁹ El rei David abandonà la seva actitud contra Absalom a mesura que es consolava de la mort d'Amnon.

Retorn d'Absalom

14

¹ Joab, fill de Seruià, es va adonar que el cor del rei s'anava decantant a favor d'Absalom. ² Aleshores envià a buscar a Tecoa una dona llesta, i la va instruir així:

--Fes com si estiguessis de dol. Posa't vestits adients, no et perfumis; actua com si fossis una dona que de molt de temps plora un difunt. ³ Presenta't al rei i digues-li tal i tal cosa.

I Joab li va dictar tot el que havia de dir.

⁴ La dona de Tecoa es va presentar al rei i es prosternà amb el front a terra, exclamant:

--Auxili, rei, auxili!

⁵ El rei li va preguntar:

--Què et passa?

Ella digué:

--Ai de mi! Sóc una dona viuda; vaig perdre el meu marit. ⁶ Aquesta teva serventa tenia dos fills. Es van barallar mentre eren al camp i, com que no hi havia ningú que els separés, l'un va matar l'altre. ⁷ Ara tota la parentela s'ha posat contra la teva serventa i em diuen: "Dóna'ns el fratricida, que el matarem: hem de fer justícia per l'assassinat del seu germà." I de passada, pensen ells, eliminarem l'hereu. Així volen apagar el tió encès que encara em queda, i no deixaran sobre la terra ni nom ni descendència del meu marit.

⁸ El rei va dir a la dona:

--Vés-te'n a casa teva, que ja donaré ordres sobre el teu cas.

⁹ Però la dona de Tecoa va insistir:

--Que aquell crim, oh rei i senyor meu, recaigui tan sols sobre mi i sobre la meva família! El rei i el seu tron són innocents.

¹⁰ El rei va continuar:

--Si algú te'n parla, fes-me'l venir, i no li quedaran ganes d'amoïnar-te més.

¹¹ Ella va replicar:

--Que el rei juri pel nom del Senyor, el seu Déu, que el responsable de venjar la víctima no m'afegirà més desgràcies i no eliminarà el fill que em queda.

Ell va assegurar:

--Per la vida del Senyor, et juro que no caurà a terra ni un sol cabell del teu fill.

¹² Llavors la dona va dir:

--Que sigui permès encara a la teva serventa de dir una paraula al meu senyor, el rei.

Ell li féu:

--Parla.

¹³ La dona va explicar-se:

--Per què, doncs, mantens un parer que va contra el poble de Déu? Amb la sentència que el rei acaba de pronunciar, és com si ell mateix es declarés culpable, ja que no deixa tornar l'home que té proscrit. ¹⁴ Tots hem de morir: som com aigua escampada per terra, que ja no es pot recollir. Déu no torna ningú a la vida. Per tant, el rei hauria de prendre un determini, perquè l'home que té proscrit no ho estigui per sempre. ¹⁵ De fet, si he vingut a exposar al rei, el meu senyor, el que li acabo de dir, és perquè la gent m'intimidava. Però la teva serventa ha pensat que en parlaria al rei i que potser el rei faria el que li digués la seva serventa: ¹⁶ s'avindria a salvar la seva serventa de la mà del qui vol prendre-li l'heretat que Déu li ha donat i, al mateix temps, ella salvaria el seu fill. ¹⁷ La teva serventa s'ha dit: "Que la paraula del meu senyor, el rei, m'assereni, perquè ell, com l'àngel de Déu, és capaç de discernir el bé del mal." Que el Senyor, el teu Déu, sigui amb tu!

¹⁸ Llavors el rei va dir a la dona:

--No m'amaguis res del que ara et preguntaré.

La dona va respondre:

--Que parli el rei, el meu senyor.

¹⁹ El rei continuà:

--¿No és veritat que en tot això hi ha la mà de Joab?

La dona ho va reconèixer:

--Tan cert com vius, rei i senyor meu: ningú no pot desviar-se ni a dreta ni a esquerra d'allò que diu el rei, el meu senyor. És veritat: el teu servent Joab ha ordenat i ha dictat a la teva serventa tot el que t'acabo de dir. ²⁰ Ha estat per no tractar de cara la qüestió, que el teu servent Joab ha obrat així; però el meu senyor té la saviesa de l'àngel de Déu i sap tot el que passa al país.

²¹ Llavors el rei va dir a Joab:

--D'acord, faré el que proposes. Vés i fes tornar el jove Absalom.

²² Joab es va prosternar amb el front a terra i va beneir el rei. Després digué:

--Avui el teu servent veu ben clar que gaudeix del teu favor, rei i senyor meu. El rei ha fet allò que el seu servent li indicava.

²³ Joab va anar a Gueixur i portà Absalom a Jerusalem. ²⁴ El rei va determinar:

--Que es retiri a casa seva i que no comparegui a la meva presència.

Absalom es va retirar a casa seva i no va comparèixer a la presència del rei.

²⁵ En tot Israel no hi havia ningú tan ben plantat com Absalom ni tan admirat: de cap a peus no tenia defecte. ²⁶ Es tallava els cabells al final de cada any, perquè li pesaven massa. La cabellera tallada feia més de dos quilos, segons la unitat de pes reial. ²⁷ Absalom va tenir tres fills i una filla, que es deia Tamar i era molt bonica.

²⁸ Absalom va viure dos anys a Jerusalem sense poder comparèixer a la presència del rei. ²⁹ Un dia envià a buscar Joab perquè anés a veure el rei de part seva, però Joab va negar-se a anar a casa d'Absalom. Tornà a cridar-lo, i tampoc no hi volgué anar. ³⁰ Finalment, Absalom va dir als seus mossos:

--¿Veieu el camp d'ordi a punt de segar que Joab té al costat del meu? Doncs aneu-hi i caleu-hi foc.

Els mossos d'Absalom van calar-hi foc. ³¹ Llavors Joab anà a casa d'Absalom i li va dir:

--Com és que els teus mossos han calat foc a la meva propietat?

³² Absalom li respongué:

--Jo t'havia fet cridar perquè anassis a trobar el rei i, de part meva, li diguessis: "Per què he tornat de Gueixur? Més em valdria ser-hi encara! Vull que el rei em rebi i, si sóc culpable, que em faci matar."

³³ Joab anà a trobar el rei i li va transmetre aquest missatge. El rei va fer cridar Absalom, que va presentar-se al seu davant i es prosternà fins a tocar a terra amb el front. Aleshores el rei el va besar.

Revolta d'Absalom contra David

15

¹ Algun temps després, Absalom es va procurar una carrossa amb cavalls i una escorta de cinquanta homes que el precedien. ² Es llevava de bon matí i es posava vora el camí que conduïa a la porta de la ciutat. Sempre que algú tenia un plet i acudia al rei per demanar-li justícia, Absalom el cridava i li deia:

--De quin poble ets?

Ell responia:

--El teu servent és de tal tribu d'Israel.

³ Absalom aleshores li deia:

--Mira, les teves raons són justes i clares, però en el tribunal del rei no hi haurà ningú que t'escolti.

⁴ Absalom afegia:

--Tant de bo que em fessin jutge d'aquest país! Tots els qui tinguessin reclamacions o plets podrien acudir a mi i jo els faria justícia.

⁵ I quan algú anava a prosternar-se al seu davant, ell li allargava la mà, l'aixecava i el besava. ⁶ Així es comportava Absalom amb tots els israelites que acudien al rei per demanar justícia. I d'aquesta manera Absalom robava el cor dels homes d'Israel.

⁷ Passats quatre anys, Absalom va dir al rei:

--Permet que me'n vagi a Hebron a complir una prometença que vaig fer al Senyor. ⁸ Quan aquest servent teu residia a Gueixur, al país dels arameus, vaig prometre que, si el Senyor em concedia de tornar a Jerusalem, aniria allí per adorar-lo.

⁹ El rei li va respondre:

--Vés-te'n en pau.

Absalom, doncs, va sortir cap a Hebron. ¹⁰ Mentrestant va enviar emissaris a totes les tribus d'Israel perquè donessin aquesta consigna:

--Així que sentireu el toc de corn, crideu: Absalom és rei a Hebron!

¹¹ Dos-cents convidats havien acompanyat Absalom des de Jerusalem innocentment, sense sospitar res de la conspiració. ¹² Mentre Absalom ofería els sacrificis, va fer venir Ahitófel, conseller de David, des de Guiló, vila on ell residia. La conjuració s'enfortia, i els partidaris d'Absalom anaven augmentant.

David fuig de Jerusalem

¹³ Un missatger va portar a David la nova que el cor de la gent d'Israel s'havia decantat a favor d'Absalom.

¹⁴ Llavors David va dir a tots els oficials i consellers que eren amb ell a Jerusalem:

--Correu, fugim, que si no ho fem no ens escaparem pas d'Absalom! No us entretingueu, anem-nos-en, que, si s'afanya i ens atrapa aquí, a més de matar-nos a nosaltres podria passar la ciutat a tall d'espasa.

¹⁵ Els consellers del rei li van respondre:

--Som els servidors del rei, el nostre senyor, per a tot el que ell decideixi.

¹⁶ El rei va sortir a peu, amb tota la seva família, però va deixar deu concubines per a guardar el palau. ¹⁷ El rei, doncs, sortí a peu amb tota la seva gent i, en arribar a l'última casa, es van aturar. ¹⁸ Tota la guàrdia dels quereteus i els peleteus anà passant davant d'ell, i també van passar pel seu davant els sis-cents homes que l'havien seguit des de Gat. ¹⁹ El rei va dir a Itai, el de Gat:

--Per què has de venir també amb nosaltres? Torna-te'n i queda't al servei d'aquest rei, que al cap i a la fi ets un estranger, un emigrat del teu país. ²⁰ Era ahir, com qui diu, que vas arribar, ¿i avui t'haig de fer errar amb nosaltres a la ventura, quan ni jo mateix no sé on aniré? Torna-te'n i emporta't els teus compatriotes, i que el Senyor sigui sempre bondadós amb tu!

²¹ Però Itai va respondre al rei:

--Per la vida del Senyor i per la teva pròpia vida, senyor i rei meu, et juro que allà on tu siguis, tant si hem de morir com si hem de viure, allà hi haurà el teu servent.

²² David va dir a Itai:

--Doncs, vine. Endavant!

I Itai de Gat va passar endavant amb tots els seus homes i les seves famílies. ²³ Mentre anaven desfilant, se sentien arreu plors i sanglots. El rei va passar el torrent de Cedró, mentre tota la gent caminava en direcció al desert.

²⁴ També hi havia Sadoc, amb tots els levites, que portaven l'arca de l'aliança de Déu; la van dipositar allà, i Abiatar, el sacerdot, va oferir sacrificis fins que hagué passat tota la gent que sortia de la ciutat. ²⁵ Llavors el rei va dir al sacerdot Sadoc:

--Torna l'arca de Déu a la ciutat. Si el Senyor em concedeix el seu favor, em farà tornar i podré veure una altra vegada l'arca i el lloc on resideix. ²⁶ Però si el Senyor diu que ja no em vol més, aquí em té: que em tracti com li sembli millor!

²⁷ El rei digué encara al sacerdot Sadoc:

--Ja ho veus, val més que tornis en pau a la ciutat, i que Ahimaas, el teu fill, i Jehonatan, fill d'Abiatar, es quedin amb vosaltres. ²⁸ Jo m'entretindrè per les planes desèrtiques del Jordà fins que em digueu alguna cosa.

²⁹ Sadoc i Abiatar van retornar l'arca de Déu a Jerusalem i s'hi van quedar.

³⁰ David va emprendre la pujada de les Oliveres tot plorant, amb el cap cobert i els peus descalços. Tots els qui l'acompanyaven s'havien també cobert el cap i pujaven tot plorant. ³¹ Van comunicar a David que Ahitófel també era dels conjurats amb Absalom, i David va exclamar:

--Senyor, fes tornar insensats els consells d'Ahitófel!

³² Quan David va arribar al cim, al lloc on donen culte a Déu, es va presentar Huixai, l'arquita, amb la túnica esquinçada i el cap cobert de terra en senyal de dol. ³³ David va dir-li:

--Si véns amb mi, més aviat em faràs nosa. ³⁴ Però si tornes a la ciutat i dius a Absalom: "Rei nostre, vull estar al teu servei; com abans servia el teu pare, ara et serviré a tu", podràs trastocar en profit meu els consells d'Ahitófel.

³⁵ Amb tu hi haurà els sacerdots Sadoc i Abiatar; informa'ls de tot el que sentis a dir del palau del rei. ³⁶ Tenen amb ells els seus dos fills: Ahimaas, fill de Sadoc, i Jehonatan, fill d'Abiatar. Comuniqueu-me per mitjà d'ells tot el que haureu sentit.

³⁷ Huixai, home de confiança de David, va arribar a la ciutat en el moment en què Absalom entrava a Jerusalem.

Comportaments oposats de Sibà i de Ximí

16

¹ David acabava de passar la carena quan Sibà, l'administrador de Mefibóixet, anà a trobar-lo amb un parell d'ases carregats amb dos-cents pans, cent raïms de panses, cent peces de fruita i un bot de vi. ² El rei digué a Sibà:

--Què significa tot això?

Sibà va respondre:

--Els ases són perquè hi munti la família del rei; el pa i la fruita, perquè en mengin els seus homes, i el vi, perquè en beguin els qui defalleixin en el desert.

³ El rei va demanar:

--I on és el nét de Saül, el teu amo?

Sibà li va respondre:

--S'ha quedat a Jerusalem, dient-se: "Ara els d'Israel em tornaran el reialme del meu pare."

⁴ Aleshores el rei va dir a Sibà:

--Totes les propietats de Mefibóixet són teves.

Sibà va exclamar:

--Em prosterno al teu davant, rei i senyor meu. Que sempre pugui gaudir del teu favor!

⁵ Quan David va arribar a Bahurim, en sortia un home d'un clan de la família de Saül, que es deia Ximí i era fill de Guerà. Tot sortint, maleïa David ⁶ i li tirava pedres, a ell i als seus oficials. La tropa de David i tots els seus soldats escollits l'escortaven a dreta i esquerra. ⁷ Ximí maleïa David i deia:

--Vés-te'n, vés-te'n, home sanguinari i pervers! ⁸ El Senyor et fa pagar tota la sang de la família de Saül, a la qual vas usurpar el tron, i ara l'ha donat al teu fill Absalom. Paga els teus crims, home sanguinari!

⁹ Abisai, fill de Seruià, va dir al rei:

--Com gosa aquest gos mort maleir el rei, el meu senyor? Dóna'm permís i li tallaré el cap.

¹⁰ Però el rei va respondre:

--Deixeu-me estar, vosaltres, família de Seruià! Si aquest home em maleeix, és perquè el Senyor li diu que maleeixi David. Qui pot demanar-li per què ho fa?

¹¹ Després David va dir a Abisai i a tots els seus oficials:

--Si el meu propi fill, sortit de les meves entranyes, em vol matar, amb més raó aquest benjaminita. Deixeu-lo que em maleeixi. El Senyor li ho ha manat. ¹² Potser el Senyor mirarà la meva aflicció i convertirà en benedicció aquestes malediccions d'avui.

¹³ David, amb els seus homes, va continuar el camí. Ximí avançava pel costat de la muntanya, al mateix pas que ell, proferint malediccions i tirant-li rocs i terra. ¹⁴ El rei i tota la seva tropa van arribar extenuats a les planes de vora el Jordà, i allà es van refer.

Absalom entra a Jerusalem

¹⁵ Absalom i tots els d'Israel van entrar a Jerusalem. Ahitófel era amb ell. ¹⁶ Huixai, l'arquita, amic de David, es presentà a Absalom, i va cridar:

--Visca el rei! Visca el rei!

¹⁷ Absalom li digué:

--¿Aquesta és la lleialtat que guardes al teu amic? Per què no te n'has anat amb ell?

¹⁸ Huixai li va respondre:

--De cap manera! Jo vull estar amb l'elegit del Senyor, de la multitud aquí present, i de tot Israel, i amb ell viuré. ¹⁹ A més, a qui he de servir jo sinó al seu fill? Tal com he servit el teu pare, així et serviré a tu.

Fracàs dels plans contra David

²⁰ Absalom va dir a Ahitófel:

--Delibereu entre vosaltres què hem de fer.

²¹ Ahitófel va prendre la paraula:

--Jeu amb les concubines que el teu pare ha deixat per a guardar el palau. Així tot Israel sabrà que t'has fet odiós al teu pare i tots els teus partidaris se sentiran més decidits.

²² Aleshores van muntar una tenda per a Absalom al terrat, i ell va jeure amb les concubines del seu pare a la vista de tot Israel.

²³ En aquell temps, tant per a David com per a Absalom, els consells d'Ahitófel tenien el mateix valor que els oracles

divins.

17

¹ Ahitófel va dir encara a Absalom:

--Deixa'm prendre dotze mil homes i aquesta mateixa nit sortiré a perseguir David. ² Li cauré al damunt ara que està extenuat i desmoralitzat, li donaré un esglai, i tots els qui l'acompanyen fugiran. Quedarà sol i el mataré. ³ Després faré que torni a tu tota aquella gent, com en altre temps tots van tornar a l'home que tu ara persegueixes. I tot el poble viurà en pau.

⁴ Aquest consell va plaire a Absalom i a tots els ancians d'Israel. ⁵ Però Absalom va dir:

--Crideu també Huixai, l'arquita, i sentirem igualment què ens aconsella ell.

⁶ Huixai es va presentar a Absalom, i aquest li digué:

--Ahitófel ha proposat tal i tal cosa. ¿És convenient de seguir el seu pla? En cas que no, tu què proposes?

⁷ Huixai va respondre a Absalom:

--Aquesta vegada, el consell d'Ahitófel no és bo.

⁸ Huixai va prosseguir:

--Tu saps prou bé que el teu pare i els seus homes són excel·lents guerrers i que ara estan rabiosos com una óssa a qui han pres les cries. A més, el teu pare, guerrer experimentat, no passarà la nit amb les tropes. ⁹ A hores d'ara deu estar amagat en una cova o qui sap on. Només caldria que de bon començament hi hagués alguna baixa entre els teus perquè s'escampés la notícia que els partidaris d'Absalom han estat derrotats. ¹⁰ Llavors, fins i tot els més valents, coratjosos com lleons, es desmoralitzarien, perquè tot Israel sap que el teu pare és un gran guerrer i que les seves tropes són valentes. ¹¹ Jo t'aconsello això: concentra aquí tot Israel, des de Dan fins a Beerxeba, una multitud nombrosa com els grans de sorra de la vora de la mar, i surt tu mateix a combatre amb ells. ¹² Atraparem David, onsevulla que es trobi, i li caurem al damunt com la rosada que cobreix la terra, i ni d'ell ni dels seus partidaris no en quedarà res. ¹³ I si es refugia en una ciutat, tot Israel hi acudirà amb cordes i arrossegarem la ciutat fins al torrent, fins que no en quedi ni la pedra més petita.

¹⁴ Absalom i tots els homes d'Israel van dir:

--El consell d'Huixai, l'arquita, és millor que el consell d'Ahitófel.

És que el Senyor havia decidit de fer fracassar el pla d'Ahitófel, que era el bo, per fer caure sobre Absalom la desgràcia.

¹⁵ Després Huixai va parlar amb els sacerdots Sadoc i Abiatar:

--Ahitófel ha aconsellat així i així Absalom i els ancians d'Israel, però el meu consell ha estat tal i tal altre. ¹⁶ Cuiteu a informar-ne David. Digueu-li que no passi aquesta nit a les planes desèrtiques del Jordà, sinó que travessi immediatament a l'altra riba. Si no ho fa, ell i tota la seva tropa podrien ser exterminats.

¹⁷ Jehonatan i Ahimaas s'esperaven a la font de Roguel. La criada anà a avisar-los que portessin el missatge al rei David, perquè ells no podien deixar-se veure entrant a la ciutat. ¹⁸ Però un jove els va descobrir i ho va denunciar a Absalom. Ells se'n van anar corrents, arribaren a Bahurim, a casa d'un home que tenia un pou al pati, i van baixar-hi a dintre. ¹⁹ La mestressa va posar la tapa del pou i va apilar-hi al damunt gra trillat, de manera que no es notava res.

²⁰ Els homes d'Absalom van arribar en aquella casa i preguntaren a la mestressa:

--On són Ahimaas i Jehonatan?

La dona els respongué:

--Han passat enllà, en direcció a la rasa que recull l'aigua.

Els van buscar, sense trobar-los, i se'n tornaren a Jerusalem. ²¹ Quan van ser fora, ells dos van sortir del pou i anaren a informar el rei David del pla que Ahitófel havia proposat. Li digueren:

--Aneu-vos-en i passeu el riu de seguida!

²² David, amb tota la gent que l'acompanyava, es va posar en camí. Tota la nit van estar passant el Jordà, i a la matinada no quedava ningú que no hagués travessat.

²³ Mentrestant, Ahitófel, en veure que el seu consell no havia estat seguit, va guarnir l'ase, se n'anà a casa seva, al seu poble, va fer testament i es va penjar. Fou enterrat al sepulcre familiar.

Derrota i mort d'Absalom

²⁴ Mentre David arribava a Mahanaim, Absalom passava el Jordà amb tots els d'Israel. ²⁵ Absalom havia nomenat Amassà general en cap, en lloc de Joab. Amassà era fill d'un israelita que es deia Itrà, que vivia amb Abigail, filla de Nahaix i germana de Seruià, la mare de Joab. ²⁶ La gent d'Israel i Absalom van acampar en el territori de Galaad.

²⁷ Quan David va arribar a Mahanaim, Xobí, fill de Nahaix, de Rabà dels ammonites, Maquir, fill d'Ammiel, de Lodebar, i Barzil-lai, galaadita de Roglim, ²⁸ van portar màrfeques, estores, estris de terrissa, blat, ordi, farina, gra torrat, faves, llenties, ²⁹ mel, mató, ovelles i formatge de llet de vaca, i ho van oferir tot a David i a la seva tropa perquè en mengessin. Deien: «Aquesta gent està fatigada. Deuen haver patit fam i set al desert.»

18

¹ David va passar revista a la seva tropa i va assignar-los oficials que comandessin mil i cent homes. ² Va dividir la tropa en tres cossos: un terç a les ordres de Joab, un terç a les d'Abisai, fill de Seruià i germà de Joab, i un terç a les d'Itai, de Gat. El rei va dir als soldats:

--Jo també vull anar amb vosaltres a la batalla.

³ Però ells li van respondre:

--No hi vinguis. Si nosaltres fugim, ningú no hi donarà importància, i encara que la meitat de nosaltres morís, no passaria res. Però tu vals per deu mil de nosaltres: val més que et quedis a la ciutat, a punt per a socórrer-nos.

⁴ El rei els respongué:

--Faré com us sembli millor.

El rei es va quedar a la porta de la ciutat mentre tots els seus homes sortien, en columnes de cent i de mil. ⁵ David va donar aquesta ordre a Joab, Abisai i Itai:

--Per consideració a mi, tracteu bé Absalom, el meu noi!

Tothom va sentir l'ordre que el rei donava als caps militars a propòsit d'Absalom.

⁶ Les tropes de David, doncs, sortiren a combatre contra els d'Israel. La batalla va tenir lloc al bosc d'Efraïm. ⁷ Allà l'exèrcit israelita va ser vençut pels soldats de David. Aquell dia la seva derrota va ser molt gran: van caure vint mil homes. ⁸ La batalla s'escampà per tota la regió, i la boscúria va engolir més soldats que la mateixa espasa.

⁹ Absalom va topar casualment amb tropes de David. Cavalcava una mula, i en passar la mula sota el brancatge d'una gran alzina, el cap li va quedar agafat a l'arbre. Absalom va quedar penjat entre cel i terra, mentre la mula fugia de sota seu. ¹⁰ Un soldat que el va veure, anà a avisar Joab:

--He vist Absalom penjat d'una alzina.

¹¹ Joab digué a l'home que l'informava:

--Si l'has vist, per què no el deixaves estès a terra d'un sol cop? Ara jo et recompensaria amb deu peces de plata i un cinturó.

¹² El soldat li va respondre:

--Ni que tingués a les mans mil peces de plata, no faria cap mal al fill del rei. Tots hem sentit ben clara l'ordre que el rei us donava, a tu, a Abisai i a Itai: "Vigileu que ningú no toqui Absalom, el meu noi." ¹³ I encara que jo mentís, el rei s'assabentaria de tot i tu mateix te'n desentendries.

¹⁴ Joab va dir:

--No vull perdre més temps amb tu.

Va prendre tres dards i els va clavar al cor d'Absalom. Ell encara era viu enmig del brancatge ¹⁵ quan el van encerclar deu escuders de Joab i el van rematar. ¹⁶ Llavors Joab va tocar el corn, i les tropes deixaren de perseguir els d'Israel: Joab volia estalviar víctimes. ¹⁷ Després agafaren Absalom, el van llençar dins una gran fossa enmig del bosc i van apilar-hi un gran munt de pedres. La gent d'Israel van fugir tots, cadascú a casa seva.

¹⁸ Absalom s'havia fet erigir en vida l'estela funerària que es troba a la vall del Rei, dient-se: «No tinc cap fill per a perpetuar el meu nom.» Va donar el seu nom a l'estela, i per això encara avui l'anomenen pilar d'Absalom.

Dol de David per Absalom

¹⁹ Ahimaas, fill de Sadoc, va dir a Joab:

--Deixa'm córrer a portar al rei la bona nova que el Senyor li ha fet justícia contra el seu enemic.

²⁰ Joab li va respondre:

--Avui no series pas missatger de bones noves. Ja en seràs un altre dia. Havent mort el fill del rei, avui no portaries bones notícies.

²¹ I Joab va dir a un cuixita que anés a informar el rei sobre el que havia vist. El cuixita, després de prosternar-se davant de Joab, es va posar a córrer. ²² Però Ahimaas, fill de Sadoc, tornà a insistir prop de Joab:

--Passi el que passi, deixa que jo també corri darrere el cuixita.

Joab el va advertir:

--Per què hi vols córrer, fill meu? No rebràs pas la paga d'un missatger de bones noves!

²³ Ell persistia:

--Passi el que passi, hi correré.

Joab li va dir:

--Doncs corre-hi.

Ahimaas va córrer pel camí de la vall i va avançar el cuixita.

²⁴ David s'estava a l'interior del portal de la ciutat. El sentinella apostat dalt al terrat del portal, vora la muralla, va veure un home que corria tot sol ²⁵ i va donar l'alerta per fer-ho saber al rei. El rei digué:

--Si ve sol, és que porta una bona nova.

Mentre s'anava acostant, ²⁶ el sentinella va veure un altre home que corria, i va cridar al guarda de la porta:

--Se'n veu un altre que corre tot sol.

El rei digué:

--Aquest també porta una bona nova.

²⁷ El sentinella va afegir:

--Per la manera com corre el primer, jo diria que és Ahimaas, el fill de Sadoc.

El rei va exclamar:

--És un home com cal. Corre per portar una bona nova.

²⁸ Ahimaas va cridar al rei:

--Tot va bé!

Es va prosternar fins a tocar a terra amb el front i digué:

--Beneït sigui el Senyor, el teu Déu, que ha acorralat els homes que s'havien revoltat contra el rei, el meu senyor!

²⁹ El rei va preguntar:

--¿Està bé Absalom, el meu noi?

Ahimaas va respondre:

--Quan Joab m'ha enviat a mi mateix amb un altre servent del rei, he vist un gran aldarull, però no sé què era.

³⁰ El rei va dir:

--Aparta't i queda't aquí.

Ell s'apartà i va esperar. ³¹ Llavors va arribar el cuixita i digué:

--Rebi el rei i senyor meu la bona nova: avui el Senyor li ha fet justícia contra els qui s'havien rebel·lat contra ell.

³² El rei va preguntar:

--¿Està bé Absalom, el meu noi?

El cuixita va respondre:

--Que tinguin el mateix destí d'aquest jove els enemics del rei, el meu senyor, i tots els qui et volen mal.

19

¹ Aleshores el rei s'estremí, va pujar dalt a la cambra del portal de la ciutat i va esclatar en plors. I caminava amunt i avall tot cridant:

--Fill meu! Absalom, fill meu! Fill meu, Absalom! Tant de bo hagués mort jo en comptes de tu, fill meu, Absalom, fill meu!

² Van comunicar a Joab que el rei plorava i es lamentava per Absalom. ³ Aquell dia, la victòria es va convertir en dol per a tot l'exèrcit, perquè s'havia escampat la notícia que el rei estava desconsolat per la mort del seu fill. ⁴ Els soldats, aquell dia, van entrar d'amagat a la ciutat, avergonyits com un exèrcit que ha fugit de la batalla.

⁵ El rei s'havia cobert la cara i cridava amb veu forta:

--Fill meu, Absalom! Absalom, fill meu, fill meu!

⁶ Llavors Joab va entrar a la cambra i digué al rei:

--Avui cobreixes de vergonya tots els teus soldats, que t'acaben de salvar la vida, tant a tu com als teus fills i filles, dones i concubines. ⁷ Estimes els qui t'odien i odies els qui t'estimen. Avui deixes ben clar que, per a tu, no hi ha ni generals ni soldats. Ara veig que si avui Absalom fos viu i tots nosaltres morts, tu ho trobaries bé. ⁸ Aixeca't i surt a dir unes paraules sentides als teus combatents. Et juro pel Senyor que, si no ho fas, no n'hi haurà cap que passi aquesta nit amb tu! Aquesta fóra la pitjor situació de totes les que has passat des de jove fins ara.

⁹ Llavors el rei es va alçar i anà a asseure's al portal. Entre els soldats va córrer la notícia:

--El rei s'ha assegut al portal!

I tots van acudir-hi.

Retorn triomfal de David a Jerusalem

Els d'Israel, partidaris d'Absalom, havien fugit, cadascú a casa seva. ¹⁰ I, per totes les tribus d'Israel, la gent discutia dient:

--El rei ens havia alliberat de les mans dels nostres enemics i ens havia salvat del poder dels filisteus, i ara ha hagut de fugir del país per escapar-se d'Absalom. ¹¹ Però Absalom, a qui havíem ungit perquè ens governés, ha mort en la batalla. Què esperem, doncs, a fer tornar el rei?

¹² Per la seva banda, el rei David va enviar aquest missatge als sacerdots Sadoc i Abiatar:

--Aneu a parlar amb els ancians de Judà i, de part meva, digueu-los: "¿Sereu vosaltres els darrers a fer tornar el rei a casa seva, quan els desigs de tot Israel ja han arribat a oïda d'ell? ¹³ Vosaltres sou els meus germans, vosaltres sou os dels meus ossos i carn de la meua carn. ¿Sereu vosaltres els darrers a fer tornar el rei?" ¹⁴ Després digueu a Amassà: "¿No ets tu os dels meus ossos i carn de la meua carn? Que Déu em faci caure al damunt tota mena de mals si no et faig general en cap del meu exèrcit, en comptes de Joab."

¹⁵ David va moure així el cor de tot Judà, com si fossin un sol home, i van invitar el rei a tornar, amb tots els seus partidaris.

¹⁶ Camí de tornada, el rei va arribar al Jordà. Els de Judà havien anat a Guilgal a rebre el rei i ajudar-lo a travessar el riu. ¹⁷ Ximí, fill de Guerà, el benjaminita de Bahurim, va afanyar-se també a baixar amb els homes de Judà per rebre David. ¹⁸ L'acompanyaven mil benjaminites i Sibà, l'administrador de la casa de Saül, amb els seus quinze fills i els seus vint mossos. Ells es van llançar dintre el Jordà davant el rei ¹⁹ per fer travessar l'embarcació que portava la família reial i per complir tot el que el rei manés. Així que el rei hagué passat el Jordà, Ximí, fill de Guerà, se li va tirar als peus ²⁰ i li va dir:

--Que el meu senyor no em tingui en compte la culpa i no es recordi del meu mal comportament el dia que el meu senyor, el rei, sortia de Jerusalem. Que el rei no em guardi rancor! ²¹ Aquest servent teu reconeix que va pecar, però per això avui he estat el primer de tota la casa de Josep a venir a rebre el rei, el meu senyor.

²² Abisai, fill de Seruià, va intervenir-hi dient:

--¿És aquesta una raó per a no matar Ximí, ell que va maleir l'ungit del Senyor?

²³ Però David va respondre:

--Deixeu-me estar, vosaltres, família de Seruià! Per què us poseu avui a fer d'acusadors? ¿Es pot matar algú a Israel justament avui? ¿No sé de cert que avui jo sóc rei d'Israel?

²⁴ El rei va dir a Ximí:

--No moriràs.

I li ho va jurar.

David fa les paus amb Mefibóixet

²⁵ També Mefibóixet, nét de Saül, havia baixat a rebre David. No s'havia rentat els peus, ni s'havia arreglat la barba, ni s'havia canviat de roba, des del dia que el rei havia sortit de Jerusalem fins ara, que hi retornava feliçment.

²⁶ Quan va arribar allà on era el rei, aquest li digué:

--Per què no vas venir amb mi, Mefibóixet?

²⁷ Ell respongué:

--Senyor meu i rei: el meu administrador em va enganyar. El teu servent li havia dit: "Ensella'm la somera, que hi muntaré i me n'aniré amb el rei", perquè el teu servent és esguerrat. ²⁸ Però ell em va calumniar davant el rei, el meu senyor. Tanmateix, el rei, el meu senyor, és com l'àngel de Déu. Fes, doncs, com et sembli millor. ²⁹ Tota la casa del meu pare, no érem més que reus de mort als ulls del meu senyor, el rei, i tanmateix tu em vas admetre a menjar a la teua taula. Quin dret tinc, doncs, a reclamar ara al rei?

³⁰ El rei li va respondre:

--No cal que en parlem més. Queda decidit: tu i Sibà us partireu les possessions.

³¹ Mefibóixet va dir al rei:

--Que ell s'ho quedi tot! En tinc prou que el rei, el meu senyor, hagi tornat feliçment a casa seva.

David recompensa Barzil·lai

³² Barzil·lai, el galaadita, havia baixat de Roglim fins al Jordà per acomiadar-se del rei allà mateix. ³³ Barzil·lai era molt vell: tenia vuitanta anys. Havia mantingut el rei quan va ser a Mahanaim, perquè era un home molt ric. ³⁴ El rei va dir a Barzil·lai:

--Passa també el riu amb mi, que ara, a les teves velleses, jo et mantindré a casa meua, a Jerusalem.

³⁵ Barzil·lai va respondre al rei:

--Quants anys de vida em queden, perquè pugui ara amb el rei a Jerusalem? ³⁶ Tinc vuitanta anys i ja no puc distingir el bon gust del mal gust. El teu servent ja no assaboreix el que menja o el que beu, ni pot apreciar les veus dels

cantors i de les cantores. Seria una càrrega inútil per al meu senyor, el rei. ³⁷ El teu servent només volia acompanyar el rei a passar el Jordà. Quina recompensa m'ha de donar el rei? ³⁸ Permet, doncs, que me'n torni i que mori a la meua ciutat, prop de la tomba del meu pare i de la meua mare. Aquí tens el meu fill Quimham: que vagi amb el rei, el meu senyor. Fes per ell el que et sembli millor.

³⁹ El rei li va dir:

--Sí, que vingui amb mi Quimham i faré per ell el que tu desitges. I sempre que em demanis res, t'ho concediré.

⁴⁰ Tot l'exèrcit va passar el Jordà. També el va passar el rei. Després el rei va besar Barzil-lai i el va beneir, i ell se'n tornà a casa seva.

⁴¹ El rei va continuar cap a Guilgal, amb Quimham al seu costat. Tota la gent de Judà, i la meitat dels d'Israel, havien acompanyat el rei en el pas del riu. ⁴² Llavors tots els homes d'Israel van presentar-se al rei per dir-li:

--Com és que els nostres germans de Judà t'han acaparat per fer-te passar el Jordà a tu, la teva família i tots els homes que t'acompanyen?

⁴³ Tots els homes de Judà van replicar als d'Israel:

--És que el rei és parent nostre. No us indigneu, que ni hem menjat res que ens hagi donat el rei ni n'hem tret cap profit.

⁴⁴ Els d'Israel van replicar als de Judà:

--Nosaltres tenim deu vegades més de drets que vosaltres sobre el rei, i fins i tot sobre David mateix: tenim més drets que vosaltres. Per què ens menyspreueu? ¿No vam ser els primers a parlar de fer tornar el rei?

Les paraules de la gent de Judà havien estat encara més dures que les paraules de la gent d'Israel.

Revolta de Xeba

20

¹ Però hi havia un poca-vergonya, un benjaminita que es deia Xeba i era fill de Bicrí, que va tocar el corn i va cridar: --No tenim cap part amb David. No compartim cap heretat amb el fill de Jessè. Cadascú a casa seva, gent d'Israel!

² Tots els homes d'Israel van deixar David i van seguir Xeba, fill de Bicrí. En canvi, els homes de Judà es mantingueren al costat del seu rei, que havia pujat des del Jordà fins a Jerusalem. ³ Així, doncs, David va tornar al seu palau, a Jerusalem. Les deu concubines que havia deixat per a guardar el palau, va instal·lar-les en una casa ben guardada i es va fer càrrec del seu manteniment, però David no va tenir mai més relacions amb elles. Quedaren recloses fins al dia de la seva mort, com viudes d'un marit viu.

⁴ El rei va ordenar a Amassà:

--Moblilitza'm en tres dies tots els homes de Judà i després presenta't aquí.

⁵ Amassà va anar a fer la mobilització de Judà, però li va passar el termini que David li havia fixat. ⁶ Llavors David digué a Abisai:

--Ara, per a nosaltres és més perillós Xeba, el fill de Bicrí, que Absalom. Pren, doncs, els meus soldats i persegueix-lo, abans no controlï algunes ciutats fortificades i se'ns escapoleixi.

⁷ Va sortir, doncs, Abisai portant amb ell Joab i els seus homes, els quereteus, els peleteus i totes les tropes escollides. Sortiren de Jerusalem a perseguir Xeba, fill de Bicrí. ⁸ Eren tocant a la Roca Gran, prop de Gabaon, quan van trobar al seu davant Amassà. Joab duia el vestit de campanya i anava cenyit amb l'espasa embeïnada. En avançar-se, va deixar que l'espasa li rellisqués de la beina i caigués. ⁹ Llavors va saludar Amassà i, mentre amb la mà dreta li agafava la barba per besar-lo, li va dir:

--¿Estàs bé, germà meu?

¹⁰ Amassà no es va adonar que Joab havia recollit l'espasa i l'empunyava amb la mà esquerra. Joab li va clavar l'espasa al ventre, i les seves entranyes s'escamparen per terra. Amassà va morir sense que Joab li hagués de donar cap més cop. Després Joab i el seu germà Abisai continuaren perseguint Xeba, fill de Bicrí. ¹¹ Un dels soldats de Joab s'havia quedat a la vora d'Amassà i anava dient:

--Qui sigui amic de Joab, qui sigui partidari de David, que segueixi Joab!

¹² Amassà es rebolcava en la sang, al mig del camí, i aquell soldat s'adonà que tots s'hi aturaven. Aleshores el va enretirar del camí cap al camp i el va cobrir amb un mantell, perquè veia que tothom qui arribava allà s'hi aturava.

¹³ Així que el va enretirar del camí, tots van continuar darrere de Joab, a perseguir Xeba, fill de Bicrí.

¹⁴ Joab va recórrer totes les tribus d'Israel fins que va arribar a Abel-Betmaacà. Tothom se li anava afegint i el seguia. ¹⁵ Van assetjar Xeba a Abel-Betmaacà i van aixecar un terraplè fins al nivell de la barbacana de la ciutat.

Les tropes de Joab soscavaven la muralla per fer-la caure. ¹⁶ Llavors una dona assenyada va cridar des de la ciutat:

--Escolteu, escolteu! Digueu a Joab que s'acosti, que vull parlar amb ell.

¹⁷ Joab es va acostar, i la dona li digué:

--Tu ets Joab?

Ell va respondre:

--Sí, sóc jo.

La dona li va dir:

--Escolta les paraules d'aquesta teva serventa.

Joab va respondre:

--T'escolto.

¹⁸ Ella va parlar així:

--Antigament se solia dir: "Aneu a Abel-Betmaacà a demanar consell, i l'assumpte es resoldrà." ¹⁹ Som una de les ciutats més pacífiques i fidels d'Israel. Tu vols fer desaparèixer una ciutat important d'Israel. Per què vols devastar l'heretat del Senyor?

²⁰ Joab va respondre:

--Déu me'n guard! Déu me'n guard de devastar o de destruir! ²¹ No es tracta pas d'això, sinó d'un individu de les muntanyes d'Efraïm, que es diu Xeba, fill de Bicrí, que s'ha revoltat contra el rei David. Poseu-lo a les meves mans, a ell sol, i aixecaré el setge de la ciutat.

La dona va dir a Joab:

--Et tirarem el seu cap per la muralla.

²² La dona, amb el seu bon seny, anà a trobar tots els seus conciudadans i van tallar el cap de Xeba, fill de Bicrí, i el llançaren a Joab. Aquest va tocar el corn, van aixecar el setge i cadascú es retirà a casa seva. Joab se'n tornà a Jerusalem, prop del rei.

La cort de David

²³ Joab era el general en cap de tot l'exèrcit d'Israel, i Benaiahu, fill de Jehoiadà, comandava els quereteus i els peleteus. ²⁴ Adoram dirigia els treballs públics; Jehoixafat, fill d'Ahilud, era cronista, ²⁵ i Xevà, canceller. Sadoc i Abiatar eren sacerdots. ²⁶ També Irà de Jaïr, era sacerdot de David.

Apèndixs ([21-24](#))

Extinció de la família de Saül

21

¹ En temps de David hi hagué una fam que va durar tres anys seguits. David va consultar el Senyor, i aquest li respongué:

--Això succeeix per culpa de Saül i de la seva família, per la sang vessada quan va fer morir els gabaonites.

² Llavors el rei va convocar els gabaonites. Els gabaonites no eren d'origen israelita, sinó una resta dels amorreus. Els israelites els havien jurat la pau, però Saül, en un excés de zel per Israel i Judà, havia intentat d'exterminar-los.

³ David, doncs, els va preguntar:

--Què puc fer per vosaltres? Com puc reparar el que heu sofert, perquè vulgueu beneir l'heretat del Senyor?

⁴ Els gabaonites li respongueren:

--No exigim plata ni or de la família de Saül, ni volem que mori ningú d'Israel.

David va afirmar:

--Faré el que vosaltres digueu.

⁵ Ells van dir al rei:

--Un home va intentar fer-nos desaparèixer. Es pensava que ens hauria exterminat i esbandit del territori d'Israel.

⁶ Que ens donin set homes descendents seus i els penjarem davant el Senyor, a Guibà de Saül, l'elegit del Senyor.

El rei va dir:

--Us els donaré.

⁷ El rei va estalviar Mefibóixet, fill de Jonatan, fill de Saül, per raó del jurament fet en nom del Senyor que hi havia entre David i Jonatan, fill de Saül. ⁸ Però va fer agafar els dos fills que Rispà, filla d'Aià, havia donat a Saül, o sigui Armoní i Mefibóixet, i els cinc fills que Merab, filla de Saül, havia donat a Adriel, fill de Barzil-lai de Meholà, ⁹ i els va donar als gabaonites, que els penjaren a la muntanya, davant el Senyor. Tots set van morir plegats. Els van executar els primers dies de la sega, quan començaven la collita de l'ordi. ¹⁰ Rispà, filla d'Aià, va agafar un sac, el va estendre sobre la roca i es va quedar vora els cadàvers, des del començament de la collita de l'ordi fins que

l'aigua del cel va caure sobre aquelles despulles; i no va deixar que els ocellots s'hi acostessin de dia ni les bèsties ferotges de nit.

¹¹ Quan David va saber el que Rispà, filla d'Aià, la concubina de Saül, havia fet, ¹² ordenà que anessin a recollir els ossos de Saül i del seu fill Jonatan. Els guardaven els ciutadans de Jabeix-Galaad, que els havien pres de l'entrada de Bet-Xean, on els filisteus els havien penjat el dia que van derrotar Saül a Guilboa. ¹³ David, doncs, s'endugué les despulles de Saül i del seu fill Jonatan. Després va fer recollir també els ossos dels set penjats ¹⁴ i els va fer enterrar amb els ossos de Saül i del seu fill Jonatan al territori de Benjamí, a Selà, al sepulcre de Quix, el pare de Saül. Quan hagueren executat tot el que el rei havia ordenat, Déu es va mostrar propici al país.

Herois dels combats contra els filisteus

(1Cr 20,4-8)

¹⁵ Hi va haver novament guerra entre els filisteus i Israel. David i els seus homes baixaren a lluitar contra els filisteus. David es trobava fatigat. ¹⁶ Ixbí-Benob, de la raça dels gegants rafaïtes, duia una llança amb una punta de bronze que pesava uns tres quilos, i una armadura nova. I deia que mataria David. ¹⁷ Però Abisai, fill de Seruià, va socórrer David i va matar el filisteu. Aleshores els soldats de David el van adjurar dient-li:

--Tu no has de sortir més a combatre amb nosaltres, no fos cas que s'apagués la llàntia d'Israel!

¹⁸ Després d'això va haver-hi una altra batalla contra els filisteus a Gob, i fou llavors quan Sibecai, d'Huixà, va matar Saf, que era de la raça dels gegants rafaïtes.

¹⁹ Hi hagué encara un altre combat contra els filisteus a Gob, i va ser llavors quan Elhanan, fill de Jaré, de Betlem, va matar Goliat, de Gat. Aquest portava una llança que tenia l'asta com un plegador de teixidor.

²⁰ Va haver-hi un altre combat a Gat. Un home que tenia sis dits a cada mà i sis a cada peu, vint-i-quatre en total, i que també era de la raça dels gegants rafaïtes, va llançar un desafiament ²¹ i insultava els israelites. Però Jehonadab, fill de Xammà, germà de David, el va matar.

²² Aquests quatre de la raça dels gegants rafaïtes eren de Gat. Tots van morir a mans de David i dels seus homes.

Salm de David

(SI 18)

22

¹ Quan finalment el Senyor hagué salvat David del poder de tots els seus enemics i del poder de Saül, David va dedicar aquest càntic al Senyor. ² Va dir:

«El Senyor és la meva roca,
la muralla que em defensa;

³ el meu Déu és el penyal on m'emparo,
l'escut i la força que em salva,
el meu refugi i el meu baluard,
el defensor que m'allibera dels tirans.

⁴ Clamo al Senyor, que és digne de ser lloat:
ell em salva dels enemics.

⁵ »Les onades de la mort m'envoltaven,
sentia l'esglai dels torrents de Belial;

⁶ m'estrenyia la mort
amb els seus llaços,
davant mateix tenia els seus paranys.

⁷ En veure'm en perill, clamo al Senyor,
clamo al meu Déu;
des del seu palau,
ell escolta el meu clam,
para l'orella al meu crit d'auxili.

⁸ »Llavors la terra s'estremí i tremolà,
cruixiren els fonaments del cel,
trontollaven quan ell es va indignar.

⁹ El seu respir treia glops de fum,

li sortia de la boca un foc devorador,
tot ell llançava brases.

¹⁰ Esberlà la volta del cel i baixà,
tenia sota els peus una negra nuvolada,

¹¹ volava amb un querubí per carrossa
i aparegué sobre les ales de l'huracà,

¹² envoltat d'un pavelló de fosca,
d'un gran aiguat i espessa nuvolada.

¹³ El seu esclat encenia brases roents.

¹⁴ El Senyor, des del cel,
féu esclatar la tronada,

l'Altíssim féu retronar la seva veu,

¹⁵ disparava fletxes per totes bandes,
fulminava llamps i capgirava el món.

¹⁶ Llavors va aparèixer el fons del mar,
els fonaments de la terra

quedaren descoberts,

en sentir el reny del Senyor

i el bufec terrible del seu respir.

¹⁷ »Des de dalt allargà la mà i m'agafà,
i em tragué fora de l'aiguat;

¹⁸ m'alliberà d'enemics poderosos,
d'adversaris més forts que no pas jo.

¹⁹ Un mal dia van sortir-me al pas,
però el Senyor vingué a sostenir-me;

²⁰ em féu sortir a camp obert,
m'alliberà perquè m'estimava.

²¹ »El Senyor recompensa

la meva innocència,

em premia perquè tinc netes les mans;

²² jo segueixo els seus camins,

no sóc culpable

d'allunyar-me del meu Déu.

²³ Sempre tinc presents els seus preceptes,

mai no m'aparto dels seus decrets;

²⁴ em porto amb ell honradament

i em guardo de tota culpa.

²⁵ Així el Senyor recompensa

la meva innocència,

em premia perquè, als seus ulls,

tinc netes les mans.

²⁶ »Amb l'home bo tu ets bo,

honrat amb els valents honrats,

²⁷ i ets sincer amb els sincers,

però, amb els astuts, ets sagaç.

²⁸ Tu salves el poble humiliat

i poses els ulls en els altius

per abaixar-los.

²⁹ »Tu, Senyor, ets la meva llàntia;

el Senyor m'il·lumina la nit.

³⁰ Fiant-me de tu, escometo els enemics,

fiant-me del meu Déu,

assalto la muralla.

³¹ Els camins de Déu són segurs,

les promeses del Senyor

són de bona llei;
és escut de tothom qui s'hi empara.
32 »Qui és Déu sinó el Senyor?
Quina roca hi ha, fora del nostre Déu?
33 Déu és per a mi
un baluard inexpugnable
i m'ha mostrat el camí just;
34 em dóna peus lleugers
com els dels cérvols
i em manté invencible dalt dels cims;
35 m'ensinistra les mans a combatre,
i els braços, a tesar la ballesta.
36 »Em dónes per defensa el teu escut,
em fa gran el teu favor.
37 Condueixes els meus peus
per camins amples,
i els meus passos no flaquegen;
38 persegueixo els enemics
fins a desfer-los,
no torno sense haver-los abatut;
39 els venço i, abatuts, ja no es refan,
han caigut sota els meus peus.
40 »M'has armat de valentia
per a combatre,
doblegues els rebels sota meu,
41 fas fugir del meu davant els enemics;
jo extermino els adversaris.
42 Criden auxili, i no hi acudeix ningú;
clamen al Senyor, i no els respon;
43 els desfaig com la pols de la terra,
els trepitjo com el fang dels carrers.
44 »M'alliberes dels avalots del meu poble
i em mantens com a sobirà
d'altres nacions.
Es posa al meu servei
un poble que no coneixia.
45 Els estrangers, així que em senten,
se'm sotmeten i m'obeeixen;
46 desesmats i engrillonats,
s'acosten fent tentines.
47 »Viu el Senyor:
beneït sigui el meu penyal!
Que Déu sigui enaltit, penyal que em salva,
48 Déu que em permet de fer justícia
i sotmet els pobles al meu guiatge.
49 Tu m'alliberes de l'assalt dels enemics,
em fas triomfar
dels qui s'alcen contra mi;
em salves dels homes violents.
50 Per això et lloaré entre les nacions,
cantaré al teu nom, Senyor:
51 »"Ell dóna grans victòries al seu rei,
mostra l'amor que té al seu ungit,
a David i al seu llinatge per sempre."»

Oracle de David

23

¹ Aquestes foren les darreres paraules de David:

«Oracle de David, fill de Jessè,
oracle de l'home
plantat al cim més alt,
l'ungit del Déu de Jacob,
que Israel canta de bon grat.

² En mi parla l'esperit del Senyor,
tinc a la boca les seves paraules.

³ Ho ha dit el Déu d'Israel,
la Roca d'Israel que m'ha parlat:
Si és just el qui governa,
si governa amb temor de Déu,

⁴ serà lluminós com l'albada,
com el sol que despunta a l'horitzó;
serà una albada sense núvols,
resplendor que, passada la pluja,
fa créixer l'herbei de la terra.

⁵ »Així serà la meva dinastia davant de Déu.
Ell m'ha concedit una aliança eterna,
en tot ordenada i segura.

Les meves victòries, els meus anhels,
¿no és ell qui els duu a terme?

⁶ »Però la gent de mala mena
són com els cards que es llencen;
ningú no els toca amb les mans.

⁷ I si algú s'hi acosta,
és per apilar-los amb la força;
hi posa foc i els crema allà mateix.»

Els herois de David

([1Cr 11,10-47](#))

⁸ Aquests són els noms dels herois de David:

Ixbaal, l'hacmonita, anomenat també Adinó, l'esnita, un dels principals herois, que en un sol atac va deixar estesos vuit-cents homes.

⁹ El seguia Elazar, fill de Dodó, nét d'un home d'Ahóah, un dels tres herois de David. Un dia que els de David es van infiltrar entre els filisteus, aquests van fer pinya per combatre'ls, i els homes d'Israel es van retirar. ¹⁰ Però Elazar va parar ferm i anà matant filisteus fins que la mà, de tan cansada, li quedà enrampada, agafada a l'espasa. Fou extraordinària la victòria que el Senyor li donà aquell dia. La tropa israelita va tornar darrere d'Elazar només per recollir el botí.

¹¹ El seguia Xamà, fill d'Agué, ararita. Els filisteus s'havien aplegat a Lehi, on hi havia un camp ple de llenties, i l'exèrcit va fugir. ¹² Però Xamà es va plantar al mig d'aquell camp, va defensar-lo i derrotà els filisteus. La victòria que li va donar el Senyor fou també extraordinària.

¹³ Un dia, en temps de la sega, aquests tres, que eren dels principals herois, baixaren a trobar David a la cova d'Adul-lam mentre un escamot de filisteus estava acampat a la vall dels Rafaïtes. ¹⁴ David vivia en aquell refugi fortificat, i a Betlem hi havia una guarnició filisteu. ¹⁵ David, però, enyorava la bona aigua i va exclamar:
--Oh, si algú me'n donés, amb quin gust beuria aigua de la cisterna que hi ha a l'entrada de Betlem!

¹⁶ Aquells tres herois s'obriren pas pel mig del campament dels filisteus, anaren a pouar aigua a la cisterna de l'entrada de Betlem i la van oferir a David. Però ell, de cap manera no en volgué beure. Tot abocant-la a terra, la va oferir al Senyor, ¹⁷ mentre deia:

--Déu me'n guard, de beure-la! Aquesta aigua és la sang d'uns homes que han anat allà baix jugant-se la vida. David, doncs, no en volgué beure.

Això és el que van fer aquells tres herois.

¹⁸ Abisai, germà de Joab i fill de Seruià, també era un dels principals herois. Un dia, a cops de llança va deixar estesos tres-cents homes, i es va fer famós al costat d'aquells tres. ¹⁹ Abisai era el comandant del grup dels trenta. Va ser més considerat que tots ells, però no va igualar els mèrits dels tres.

²⁰ Benaiahu, de Cabseel, fill del gran guerrer Jehoiadà, va ser autor de moltes proeses. Matà els dos Ariels de Moab i, un dia de neu, va baixar dintre una cisterna per matar-hi un lleó. ²¹ Va matar també un egipci que era un homenàs. L'egipci duia una llança a la mà, però ell el va escometre amb un garrot, va arrabassar-li la llança i amb la mateixa llança el va matar. ²² Aquestes proeses de Benaiahu, fill de Jehoiadà, també el van fer famós al costat dels tres.

²³ Va ser més considerat que els trenta, però no va igualar els mèrits dels tres. David li confià el comandament de la guàrdia reial.

²⁴ En el grup dels trenta hi havia:

Assahel, germà de Joab; Elhanan, fill de Dodó, betlemita; ²⁵ Xammà, d'Harod; Elicà, també d'Harod; ²⁶ Heles, de Betpèlet; Irà, fill d'Iqueix, de Tecoa; ²⁷ Abièzer, d'Anatot; Sabení, d'Huixà; ²⁸ Salmon, d'Ahóah; Mahrai, de Netofà; ²⁹ Héleb, fill de Baanà, de Netofà; Itai, fill de Ribai, de Guibà de Benjamí; ³⁰ Benaià, de Piraton; Idai, dels torrents de Gàaix; ³¹ Abí-Albon, l'arbatita; Azmàvet, de Bahurim; ³² Eliahbà, de Xaalbim; Jaixén, de Gur; Jehonatan, fill de ³³ Xammà l'ararita; Ahiam, fill de Xarar l'ararita; ³⁴ Elifèlet, fill d'Ahasbai, el maacatita; Eliam, fill d'Ahitófel, de Guiló; ³⁵ Hesrai, de Carmel; Paarai, d'Arab; ³⁶ Igal, fill de Natan, de Sobà; Baní, de la tribu de Gad; ³⁷ Sèlec, l'ammonita; Nahrai, de Beerot, escuder de Joab, fill de Seruià; ³⁸ Irà, del clan de Jèter; Gareb, del mateix clan; ³⁹ Uries, l'hitita. En total, eren trenta-set.

Perdó del pecat del cens i dedicació de l'altar

[\(1Cr 21,1-26\)](#)

24

¹ L'enuig del Senyor es va abrandar una altra vegada contra els israelites i, en perjudici d'ells, va incitar David a fer el cens d'Israel i de Judà. ² El rei ordenà a Joab, el general en cap de l'exèrcit, que s'estava amb el rei:

--Recorre totes les tribus d'Israel, des de Dan fins a Beerxeba, i feu el cens dels homes aptes per a la guerra, que vull saber-ne el nombre.

³ Joab li va replicar:

--Que el Senyor, el teu Déu, multipliqui per cent els homes que tens i que tu ho puguis veure amb els teus propis ulls. Però aquesta cosa, per què la vols fer, senyor rei?

⁴ Així i tot, el rei va mantenir l'ordre donada a Joab i als oficials de l'exèrcit. Aquests van sortir de la presència del rei i anaren a fer el cens de tots els israelites. ⁵ Després de passar el Jordà, començaren a Aroer i, des de la ciutat que hi ha al fons de la vall, van continuar per Gad fins a Jazer. ⁶ Van arribar a Galaad i al territori hitita, a Cadeix. Acabat anaren a Daniàan i rodalies, en direcció a Sidó. ⁷ Després de passar per la ciutadella de Tir i per totes les ciutats dels hivites i dels cananeus, anaren a sortir al Nègueb de Judà, a Beerxeba. ⁸ Havien recorregut tot el país en nou mesos i vint dies, i van tornar a Jerusalem. ⁹ Joab va comunicar al rei la xifra del cens: a Israel hi havia vuit-cents mil homes capaços de manejar l'espasa, i cinc-cents mil a Judà.

¹⁰ Però llavors David va sentir remordiments d'haver fet el cens i va confessar al Senyor:

--He comès un greu pecat amb això que he fet. Però ara, Senyor, passa per alt la culpa del teu servent. He estat un estúpid!

¹¹ L'endemà al matí, quan David es va llevar, el Senyor comunicà la seva paraula al profeta Gad, vident del rei. Li va dir:

¹² --Vés i digues a David: "Això et fa saber el Senyor: Et proposo tres càstigs, i el càstig que triïs, jo l'executaré."

¹³ Gad anà a trobar David i li va transmetre el missatge. Li digué:

--Què t'estimes més: set anys de fam al país, o bé tres mesos de derrotes enfront dels enemics, o bé tres dies de pesta al país? Pensa-t'ho i mira què haig de respondre al qui m'ha enviat.

¹⁴ David va dir a Gad:

--Estic atrapat! Però val més caure en mans del Senyor, que és molt misericordiós, que no pas en les mans dels homes.

¹⁵ Així, doncs, el Senyor va enviar la pesta a Israel, des d'aquell mateix matí fins al dia indicat. Des de Dan fins a Beerxeba van morir setanta mil homes. ¹⁶ Però quan l'àngel aixecà la mà contra Jerusalem per devastar-la, al Senyor li va doldre aquella calamitat, i va manar a l'àngel que exterminava el poble:

--Prou! Atura la mà!

L'àngel del Senyor es trobava a l'era d'Aravna, el jebuseu. ¹⁷ Quan David veié l'àngel que colpia el poble, va clamar al Senyor:

--Sóc jo qui ha pecat. Sóc jo qui ha obrat malament. Aquest ramat, què ha fet? Que la teva mà caigui damunt meu i la meva família!

¹⁸ Aquell mateix dia, Gad es va presentar a David i li digué:

--Vés a dedicar un altar al Senyor a l'era d'Aravna, el jebuseu.

¹⁹ David va anar-hi, per complir allò que el Senyor li manava, tal com Gad li havia dit. ²⁰ De l'era estant, Aravna va veure que el rei i el seu seguici se li acostaven. Llavors anà a rebre el rei, es va prostrar amb el front fins a terra davant d'ell ²¹ i li preguntà:

--Com és que el rei, el meu senyor, ve a trobar el seu servent?

David li respongué:

--Vinc a comprar-te l'era per dedicar un altar al Senyor i aturar així la plaga que afligeix el poble.

²² Aravna va replicar a David:

--Que el rei, el meu senyor, prengui tot el que li plagui i ho ofereixi en holocaust. Els bous seran les víctimes i els trills i els jous serviran de llenya. ²³ Jo, Aravna, t'ho dono tot, oh rei!

I va afegir:

--Que el Senyor, el teu Déu, et sigui propici!

²⁴ Però David li va respondre:

--De cap manera! T'ho compraré i t'ho pagaré pel que val. No vull pas oferir al Senyor, el meu Déu, holocaustos que no m'hagin costat res.

David, doncs, va adquirir l'era i els bous per cinquanta sicles de plata. ²⁵ Allà va construir un altar dedicat al Senyor i va oferir-hi holocaustos i víctimes de comunió. El Senyor es va mostrar propici al país, i així va cessar la calamitat que afligia Israel.

Ancianitat de David

1

¹ El rei David era ja tan vell i carregat d'anys que, per més que l'abriguessin, no s'arribava a escalfar. ² Llavors els seus consellers li van dir:

--Hauríem de buscar per al rei, el nostre senyor, una joveveta verge que el serveixi, li faci companyia i dormi als seus braços per donar-li escalf.

³ Van buscar la noia més bonica de tot Israel, que resultà ser Abisag, la xunemita, i la portaren al rei. ⁴ Era una noia d'una gran bellesa. Feia companyia al rei i en tot s'ocupava d'ell, però el rei no hi tenia relacions sexuals.

Maquinacions d'Adonies

⁵ Entretant, Adonies, fill d'Haguit, ja se les donava de rei, dient que a ell li pertocava regnar. Es va procurar un carruatge amb els seus conductors i una escorta de cinquanta homes que el precedien. ⁶ El seu pare, que no volia disgustar-lo, mai no l'havia renyat demanant-li per què feia tot això. Adonies era molt ben plantat. La seva mare l'havia infantat després d'Absalom. ⁷ Adonies conspirava amb Joab, fill de Seruià, i amb el sacerdot Abiatar, que eren partidaris d'ell. ⁸ En canvi, no eren partidaris seus el sacerdot Sadoc, Benaiahu, fill de Jehoiadà, el profeta Natan, Ximí, Reí i les tropes escollides de David.

⁹ Adonies va oferir un sacrifici d'anyells, vedells i moltons a Eben-Azohèlet, que és a la vora de la font de Roguel. Va convidar-hi tots els seus germans, fills del rei, i tota la gent distingida de Judà que estava al servei del rei, ¹⁰ però no hi convidà ni el profeta Natan, ni Benaiahu, ni els soldats escollits ni el seu germà Salomó.

¹¹ Llavors Natan va dir a Betsabé, la mare de Salomó:

--¿No has sentit a dir que Adonies, fill d'Haguit, ja presumeix de ser rei sense que ho sàpiga el nostre senyor David?

¹² Em permeto de donar-te un consell per salvar la teva vida i la del teu fill Salomó. ¹³ Corre, vés a trobar el rei David i digues-li: "Senyor rei meu, ¿no vas jurar a aquesta serventa teva: 'El teu fill Salomó em succeirà i s'asseurà en el meu tron'? Com és, doncs, que Adonies ja presumeix de ser rei?" ¹⁴ I mentre tu encara estiguis parlant amb el rei, entraré jo a corroborar el que li dius.

¹⁵ Betsabé anà a trobar el rei a la seva cambra. El rei era molt vell, i Abisag, la xunemita, se n'ocupava. ¹⁶ Betsabé es va agenollar i es va prosternar amb el front a terra davant el rei, i aquest li preguntà:

--Què desitges?

¹⁷ Ella respongué:

--Senyor meu, tu vas jurar pel Senyor, el teu Déu, a aquesta teva serventa: "El teu fill Salomó em succeirà i s'asseurà en el meu tron." ¹⁸ Doncs mira: Adonies ja presumeix de ser rei sense que tu, rei i senyor meu, en sàpigues res. ¹⁹ Ha ofert un sacrifici de molts vedells, moltons i anyells i hi ha convidat tots els fills del rei, el sacerdot Abiatar i Joab, el general en cap de l'exèrcit, però no hi ha convidat el teu servent Salomó. ²⁰ En aquest moment, rei i senyor meu, els ulls de tot Israel estan pendents de tu esperant que els anunciïs qui ha d'asseure's al tron del rei, el meu senyor, i ser el teu successor. ²¹ Si no, quan el rei, el meu senyor, se'n vagi a reposar amb els seus pares, el meu fill Salomó i jo serem tractats de conspiradors.

²² Encara parlava amb el rei, que va entrar el profeta Natan. ²³ Anunciaren al rei la seva arribada i el profeta va presentar-se davant el rei, es prosternà amb el front fins a terra ²⁴ i li va dir:

--Rei i senyor meu: ¿tu has dit mai que Adonies et succeiria i s'asseuria en el teu tron? ²⁵ Sàpigues que avui ha anat a oferir un sacrifici de molts vedells, moltons i anyells i hi ha convidat tots els fills del rei, els oficials de l'exèrcit i el sacerdot Abiatar, i ara estan banquetejant amb ell tot cridant: "Visca el rei Adonies!" ²⁶ En canvi, no ha convidat aquest servent teu, ni el sacerdot Sadoc, ni Benaiahu, fill de Jehoiadà, ni el teu servent Salomó. ²⁷ Com pot ser tot això decisió del rei, el meu senyor? Tu, rei i senyor meu, encara no has notificat a aquest servent teu qui s'asseurà en el tron i et succeirà!

Salomó, ungit rei

²⁸ La resposta del rei David fou aquesta:

--Crideu-me Betsabé.

Ella tornà a entrar a la presència del rei i es va quedar dreta al seu davant. ²⁹ Llavors el rei va fer aquest jurament: --Per la vida del Senyor, que m'ha salvat de tants perills, ³⁰ t'asseguro que avui mateix compliré el que t'havia jurat pel Senyor, Déu d'Israel: El teu fill Salomó em succeirà i s'asseurà en el meu tron.

³¹ Betsabé es va agenollar i es va prosternar amb el front a terra davant el rei i digué:

--Que visqui per sempre el meu senyor, el rei David!

³² Tot seguit, David va ordenar:

--Crideu-me el sacerdot Sadoc, el profeta Natan i Benaiahu, fill de Jehoiadà.

Aquests van entrar a la cambra reial, ³³ i el rei els va dir:

--Preneu la meva guàrdia, feu muntar el meu fill Salomó sobre la meva pròpia mula i que baixi fins a Guihon.

³⁴ Vosaltres, el sacerdot Sadoc i el profeta Natan, ungiu-lo allí rei d'Israel. Després feu sonar els corns i crideu:

"Visca el rei Salomó!" ³⁵ Acabat torneu a pujar amb ell i que entri i s'assegui en el meu tron: ell regnarà en lloc meu. Jo el designo perquè sigui sobirà d'Israel i de Judà.

³⁶ Benaiahu, fill de Jehoiadà, va respondre al rei:

--Amén! Així ho afirma el Senyor, el Déu del meu senyor, el rei. ³⁷ Tal com el Senyor va ser al costat del meu senyor, el rei, que sigui igualment al costat de Salomó! Que faci el seu regnat encara més grandios que el del meu senyor, el rei David!

³⁸ El sacerdot Sadoc, el profeta Natan i Benaiahu, fill de Jehoiadà, juntament amb els quereteus i els peleteus, van baixar per fer muntar Salomó a la mula del rei David i conduir-lo a Guihon. ³⁹ El sacerdot Sadoc va prendre l'oli sant del tabernacle i unguí rei Salomó. Tocaven els corns, i tot el poble cridava:

--Visca el rei Salomó!

⁴⁰ Després tot el poble va tornar a pujar amb ell. La gent tocava les flautes i cridava d'alegria, tant, que semblava que la terra anés a esclatar.

Adonies se sotmet

⁴¹ Adonies i tots els seus convidats estaven acabant el banquet quan van sentir l'aldarull. Joab, en sentir els tocs de corn, va dir:

--Què passa a la ciutat, que hi ha tant d'enrenou?

⁴² Encara parlava, que va arribar Jehonatan, fill del sacerdot Abiatar. Adonies li digué:

--Vine! Tu ets un home com cal i deus portar bones noves.

⁴³ Però Jehonatan li va respondre:

--Res d'això: el nostre senyor, el rei David, ha proclamat rei Salomó! ⁴⁴ El rei li ha enviat el sacerdot Sadoc, el profeta Natan i Benaiahu, fill de Jehoiadà, amb els quereteus i els peleteus. L'han fet muntar a la mula reial, ⁴⁵ i el sacerdot Sadoc i el profeta Natan l'han ungit rei a Guihon, d'on han pujat entusiasmats. A la ciutat hi ha un gran enrenou, i aquesta és la cridòria que senti. ⁴⁶ Salomó ja s'ha assegut al tron reial, ⁴⁷ i els consellers reials ja han acudit a expressar els seus bons auguris al nostre senyor el rei David, dient-li: "Que el teu Déu faci el nom de Salomó més gloriós encara que el teu, i el seu regnat més grandios encara que el teu!" El rei s'ha prosternat al seu mateix llit per pregar ⁴⁸ i ha exclamat: "Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel, que avui m'ha concedit de poder veure amb els meus propis ulls el qui em succeeix en el tron!"

⁴⁹ Llavors tots els convidats d'Adonies, esglaiats, es van aixecar i se n'anaren cada un pel seu costat. ⁵⁰ Adonies va tenir por de Salomó i, per salvar-se, correu a agafar-se als angles de l'altar. ⁵¹ Salomó en va ser informat:

--Adonies té por del rei Salomó i s'ha agafat als angles de l'altar, exclamant: "Que el rei Salomó em juri avui que no matarà aquest servent seu!"

⁵² El rei Salomó va dir:

--Si en endavant es porta com cal, no li caurà a terra ni un sol cabell; però si és atrapat en cap falta, morirà.

⁵³ El rei Salomó va enviar gent per fer-lo baixar de l'altar. Ell anà a prosternar-se davant el rei Salomó, i aquest li va dir:

--Torna-te'n a casa teva.

Testament i mort de David

2

¹ Quan va arribar a David l'hora de la seva fi, va fer aquestes recomanacions al seu fill Salomó:

² --Jo me n'he d'anar pel camí de tothom. Sigues valent i porta't com un home! ³ Observa els manaments del

Senyor, el teu Déu; segueix els seus camins; guarda els seus decrets, els seus preceptes i les seves decisions; guarda la seva aliança, tal com és escrita en la Llei de Moisès, per poder reeixir en tot allò que emprenguis i arreu on vagis. ⁴ Així el Senyor complirà la paraula que em va adreçar: "Si els teus fills vetllen pel seu comportament i em són fidels amb tot el cor i amb tota l'ànima, mai no deixarà d'haver-hi un descendent teu en el tron d'Israel."

⁵ »D'altra banda, tu saps què em va fer Joab, fill de Seruià, què va fer als dos generals en cap de l'exèrcit d'Israel, a Abner, fill de Ner, i a Amassà, fill de Jèter: com va matar-los cometent en plena pau un acte de guerra, que va tacar-li de sang el cinturó i les sandàlies. ⁶ Actua, doncs, amb intel·ligència i no permetis que els seus cabells blancs arribin en pau al país dels morts. ⁷ Sigues, en canvi, bondadós amb els fills de Barzil·lai, el galaadita: admet-los entre els qui mengen a la teva taula, ja que també ells van ser bondadosos amb mi quan jo fugia del teu germà Absalom. ⁸ Però aquí tens Ximí, fill de Guerà, el benjaminita de Bahurim, que em maleïa sense pietat el dia que vaig fugir cap a Mahanaim; més tard va baixar al Jordà per rebre'm i li vaig jurar pel Senyor que no el mataria. ⁹ Però ara tu no el deixis sense càstig: ets prou llest i ja sabràs com fer-t'ho perquè els seus cabells blancs baixin al país dels morts tacats de sang.

¹⁰ David va morir i es va reunir amb els seus pares. Fou enterrat a la ciutat de David. ¹¹ Havia regnat quaranta anys sobre Israel: set anys a Hebron i trenta-tres a Jerusalem.

Salomó elimina Adonies

¹² Quan Salomó va ocupar el tron del seu pare David, la seva reialesa quedà del tot consolidada.

¹³ Un dia, Adonies, fill d'Haguit, anà a trobar Betsabé, la mare de Salomó. Ella li va preguntar:

--Véns en so de pau?

Ell respongué:

--Sí, en so de pau.

¹⁴ I va afegir:

--T'he de dir una cosa.

Ella digué:

--Parla.

¹⁵ Ell va continuar:

--Tu ja saps que la reialesa em pertocava a mi, i que tot Israel ja em considerava el seu rei, però de fet la reialesa ha passat al meu germà, perquè el Senyor havia decidit que fos per a ell. ¹⁶ Ara et demano una sola cosa; no me la neguis.

Ella digué:

--Explica't.

¹⁷ Ell va continuar:

--Et demano que diguis al rei Salomó que em concedeixi per esposa Abisag, la xunemita. Ell no t'ho negarà.

¹⁸ Betsabé li va respondre:

--Està bé. Parlaré al rei a favor teu.

¹⁹ Betsabé anà a trobar el rei Salomó per parlar-li d'Adonies. El rei s'alçà per sortir-la a rebre i es va prosternar davant d'ella. Després es va asseure en el seu tron, en va fer col·locar un altre per a la reina mare i la féu seure a la seva dreta. ²⁰ Llavors ella li digué:

--Voldria demanar-te un petit favor; no me'l neguis.

El rei li va respondre:

--Demana, mare, que no t'ho negaré.

²¹ Ella continuà:

--Que Abisag, la xunemita, sigui donada per muller al teu germà Adonies.

²² El rei Salomó va replicar a la seva mare:

--Per què intercedeixes per Adonies i demanes per a ell Abisag, la xunemita? Demana per a ell la reialesa, ja que és el meu germà gran! Intercedeix també per Abiatar, el sacerdot, i per Joab, fill de Seruià!

²³ Llavors el rei Salomó va jurar pel Senyor dient:

--Que Déu em faci caure al damunt tota mena de mals si no és jugant-se la vida que Adonies ha gosat demanar això! ²⁴ Per la vida del Senyor, que m'ha consolidat i establert en el tron del meu pare David i ha escollit la meua dinastia, tal com havia promès, juro que Adonies serà mort avui mateix!

²⁵ El rei Salomó va donar l'ordre, i Benaïahu, fill de Jehoiadà, va matar Adonies.

Abiatar és exiliat

²⁶ Al sacerdot Abiatar, el rei li va dir:

--Vés a Anatot, a la teva propietat. Tot i que mereixes la mort, avui no et faré morir, perquè tu portaves l'arca de

l'aliança del Senyor, Déu sobirà, davant el meu pare David i perquè vas compartir totes les penalitats del meu pare. ²⁷ Salomó va impedir a Abiatar d'exercir el seu càrrec de sacerdot del Senyor, i així es va complir la paraula que el Senyor havia anunciat contra el llinatge d'Elí, a Siló.

Joab és assassinat

²⁸ Quan Joab, que havia estat partidari d'Adonies, però no d'Absalom, va saber aquestes notícies, corregué a refugiar-se al tabernacle del Senyor i va agafar-se als angles de l'altar. ²⁹ Llavors van comunicar-ho al rei Salomó: --Joab s'ha refugiat al tabernacle del Senyor, vora l'altar.

Salomó va fer dir a Joab:

--Per què t'has refugiat vora l'altar?

Joab respongué:

--Tinc por de tu, i per això em refugio prop del Senyor.

Salomó va enviar-hi Benaiahu, fill de Jehoiadà, dient-li:

--Vés i mata'l.

³⁰ Benaiahu va entrar al tabernacle del Senyor i digué a Joab:

--El rei mana que surtis.

Joab va respondre:

--No, moriré aquí mateix.

Benaiahu tornà la resposta al rei:

--Joab m'ha contestat així.

³¹ El rei li digué:

--Doncs fes tal com ell ha dit. Mata'l i enterra'l, i així allunyaràs de mi i del casal del meu pare la sang innocent que Joab va vessar. ³² El Senyor farà caure aquella sang sobre el seu cap, perquè, sense que ho sabés el meu pare David, va matar dos homes justos i millors que ell: Abner, fill de Ner, el general en cap de l'exèrcit d'Israel, i Amassà, fill de Jèter, el general en cap de l'exèrcit de Judà. ³³ Que la sang de tots dos caigui sobre el cap de Joab i sobre el cap dels seus descendents per sempre! En canvi, a David i a la seva descendència, al seu casal i al seu tron, el Senyor els concedirà una pau eterna.

³⁴ Benaiahu, fill de Jehoiadà, hi anà i va matar-lo. Joab fou enterrat a casa seva, a la regió del desert. ³⁵ En lloc d'ell, el rei va nomenar general en cap de l'exèrcit Benaiahu, fill de Jehoiadà. El rei va posar també el sacerdot Sadoc en el lloc d'Abiatar.

Mort de Ximí

³⁶ A continuació, el rei va fer cridar Ximí i li digué:

--Edifica't una casa a Jerusalem i habita-hi, però no surtis mai de la ciutat per anar enlloc. ³⁷ El dia que en surtis i travessis el torrent de Cedró, sàpigues que moriràs irremissiblement; tu mateix seràs responsable de la teva mort.

³⁸ Ximí va respondre al rei:

--La teva sentència és generosa. El teu servent farà tal com ha dit el rei, el meu senyor.

Ximí va viure molt de temps a Jerusalem. ³⁹ Però, al cap de tres anys, dos esclaus seus van fugir i es refugiaren a casa d'Aquix, fill de Maacà, rei de Gat. Quan van fer-li saber que els seus esclaus eren a Gat, ⁴⁰ va ensellar l'ase i se n'anà a buscar els seus dos esclaus. Ximí no va fer més que anar i tornar de Gat i recobrar els seus dos esclaus.

⁴¹ Però van comunicar a Salomó que Ximí havia anat de Jerusalem a Gat i havia tornat. ⁴² El rei el va fer comparèixer i li digué:

--¿No et vaig fer jurar pel Senyor i et vaig advertir que el dia que sortissis de la ciutat per anar on fos, moriries irremissiblement? Tu em vas respondre: "La teva sentència és generosa; ho tinc ben entès." ⁴³ Per què, doncs, no has guardat el jurament pronunciat davant el Senyor i el manament que jo t'havia donat?

⁴⁴ El rei va dir encara a Ximí:

--Tu saps prou bé tot el mal que vas fer al meu pare David i el tens present. Ara el Senyor fa recaure la teva maldat sobre el teu cap. ⁴⁵ En canvi, el rei Salomó serà beneït i el tron de David es mantindrà per sempre més a la presència del Senyor.

⁴⁶ El rei va donar ordres a Benaiahu, fill de Jehoiadà, que anà a matar Ximí.

I la reialesa va quedar del tot consolidada en mans de Salomó.

Regnat de Salomó ([3-11](#))

Casament amb la filla del faraó

3

¹ Salomó va arribar a ser gendre del faraó, rei d'Egipte. Es casà amb la seva filla i va allotjar-la a la ciutat de David, mentre acabava de construir el seu palau, el temple del Senyor i la muralla que envoltava Jerusalem.

Aparició del Senyor a Gabaon

([2Cr 1,2-13](#))

² El poble continuava encara oferint sacrificis en els turons sagrats, perquè en aquells temps encara no havia estat construït el temple dedicat al nom del Senyor. ³ Salomó estimava el Senyor i complia les prescripcions del seu pare David, però ofería sacrificis i cremava ofrenes en els turons sagrats.

⁴ El rei anà a oferir sacrificis a Gabaon, que era el turó sagrat més important, i en aquell altar va oferir mil holocaustos. ⁵ A Gabaon, el Senyor es va aparèixer a Salomó en un somni, durant la nit. Déu li va dir: --Demana'm què vols que et doni.

⁶ Salomó li va respondre:

--Tu vas demostrar un gran amor al teu servent, el meu pare David, que es comportava davant teu fidelment, amb bondat i amb rectitud de cor. Tu li vas mantenir el teu gran amor donant-li un fill que el succeís en el tron, com és el cas el dia d'avui. ⁷ Ara, Senyor Déu meu, tu m'has fet rei a mi, servent teu, perquè succeeixi el meu pare David. Però jo sóc molt jove i no sé com haig de governar. ⁸ El teu servent es troba enmig del poble que has escollit, un poble tan nombrós que no es pot ni comptar, de tants com són. ⁹ Concedeix, doncs, al teu servent que tingui enteniment per a poder jutjar el teu poble i discernir entre el bé i el mal; perquè, qui seria capaç de governar aquest teu poble, que és tan important?

¹⁰ Al Senyor li va plaire la súplica que Salomó li feia. ¹¹ Llavors Déu li digué:

--Ja que has demanat això, i no una llarga vida, o riqueses, o la mort dels teus enemics; ja que tan sols has demanat discerniment per a judicar, ¹² faré el que tu dius: et concedeixo saviesa i intel·ligència, tant, que ni abans ni després ningú no se't podrà igualar. ¹³ Però, a més, et concedeixo allò que no has demanat: tindràs riquesa i glòria, i, mentre visquis, cap rei no se't podrà comparar. ¹⁴ I si segueixes els meus camins i guardes els meus decrets i els meus preceptes, com va fer el teu pare David, jo prolongaré els anys de la teva vida.

¹⁵ Salomó es va despertar del somni. Se'n tornà a Jerusalem, es va presentar davant l'arca de l'aliança del Senyor, va oferir holocaustos i sacrificis de comunió i va convidar tota la seva cort a un banquet.

Judici de Salomó

¹⁶ Un dia, dues prostitutes anaren a veure el rei i van comparèixer davant seu. ¹⁷ Una d'elles digué:

--Escolta, senyor meu! Jo i aquesta altra dona vivim a la mateixa casa. Jo vaig tenir un fill quan ella també era a casa, ¹⁸ i, al cap de tres dies, aquesta dona també en va tenir un. Vivim juntes, sense ningú més a casa fora de nosaltres dues. ¹⁹ Una nit, el fill d'aquesta dona va morir, perquè ella, tot dormint, se li havia posat al damunt.

²⁰ Aleshores, en plena nit, ella es va llevar i, mentre la teva serventa dormia, va prendre el fill que jo tenia al meu costat i se'l va posar a la vora, i va deixar al meu costat el seu fill mort. ²¹ Quan a la matinada vaig llevar-me per donar de mamar al meu fill, el vaig trobar mort. Però en fer-se de dia m'hi vaig fixar bé i em vaig adonar que no era el fill que jo havia tingut.

²² L'altra dona va replicar:

--No! El meu fill és el viu i el teu és el mort.

Però l'altra responia:

--No, el teu fill és el mort; el viu és el meu.

I discutien així davant el rei. ²³ Llavors el rei va dir:

--Aquesta diu: "El meu fill és el viu i el teu és el mort"; i aquesta altra diu: "No, el teu fill és el mort; el viu és el meu."

²⁴ El rei va ordenar:

--Porteu-me una espasa.

Li van portar l'espasa, ²⁵ i aleshores digué:

--Partiu pel mig el nen viu i doneu-ne la meitat a l'una i la meitat a l'altra.

²⁶ A la mare de l'infant que vivia se li van commoure les entranyes per causa del seu fill, i va cridar al rei:

--No, senyor meu! Doneu-li viva la criatura, no la mateu!

En canvi, l'altra deia:

--Ni per a tu ni per a mi: que la parteixin!

²⁷ Llavors el rei va sentenciar:

--Doneu la criatura a aquesta dona, no la mateu: ella és la seva mare.

²⁸ Tot Israel va saber la sentència del rei i va sentir per ell un gran respecte, perquè veien que posseïa una saviesa divina per a administrar justícia.

La cort de Salomó

4

¹ El rei Salomó era el sobirà de tot Israel. ² Aquests eren els alts càrrecs de la seva cort: Azariahu, fill de Sadoc, sacerdot; ³ Elihóref i Ahia, fills de Xixà, cancellers; Jehoixafat, fill d'Ahilud, cronista; ⁴ Benaiahu, fill de Jehoiadà, general en cap de l'exèrcit; Sadoc i Abiatar, sacerdots; ⁵ Azariahu, fill de Natan, cap dels governadors; Zabud, fill de Natan, sacerdot i home de confiança del rei; ⁶ Ahixar, cap del palau reial, i Adoram, fill d'Abdà, que dirigia els treballs públics.

⁷ Salomó tenia dotze governadors sobre tot Israel, que subministraven els queviures per al rei i l'administració reial. A cada un li pertocava de proveir durant un mes de l'any. ⁸ Els seus noms eren els següents: El fill d'Hur, que s'estava a la regió muntanyosa d'Efraïm. ⁹ El fill de Dèquer s'estava a Macàs, a Xaalbim, a Bet-Xèmeix i a Elon de Bethanan. ¹⁰ El fill d'Hèssed, a Arubot; tenia Socó i tota la comarca d'Héfer. ¹¹ El fill d'Abinadab tenia tota la serralada de Dor; la seva dona era Tafat, filla de Salomó. ¹² Baanà, fill d'Ahilud, tenia Tanac, Meguidó i tot Bet-Xean, que és tocant a Saretan, sota de Jizreel, és a dir, des de Bet-Xean fins a Abel-Meholà i fins passat Jocneam. ¹³ El fill de Guèber s'estava a Ramot-Galaad; tenia els Poblets de Jaïr, fill de Manassès, a Galaad; tenia també el districte d'Argob, a Basan: seixanta grans ciutats amb muralles i portes amb forrellats de bronze. ¹⁴ Ahinadab, fill d'Idó, s'estava a Mahanaim. ¹⁵ Ahimaas, a Neftalí; també aquest s'havia casat amb una filla de Salomó, Bassemat. ¹⁶ Baanà, fill d'Huixai, tenia els territoris d'Aser i Zabuló. ¹⁷ Jehoixafat, fill de Parúah, tenia el territori d'Issacar. ¹⁸ Ximí, fill d'Elà, el de Benjamí. ¹⁹ Guèber, fill d'Urí, s'estava al país de Galaad, la terra de Sehon, rei dels amorreus, i d'Og, rei de Basan. A més, hi havia un governador per al país de Judà.

²⁰ La població de Judà i Israel era tan nombrosa com els grans de sorra de la vora de la mar. Menjaven, bevien i eren feliços.

5

¹ Salomó era sobirà de tots els reialmes que hi havia des del riu Eufrates fins al país dels filisteus i fins a la frontera d'Egipte. Tots van ser tributaris i vassalls seus mentre ell visqué. ² Els queviures que Salomó rebia cada dia eren trenta càrregues de flor de farina i seixanta de farina ordinària, ³ deu vedells grassos, vint vedells de pastura i cent moltons, a més dels cérvols, les gaseles, els cabirols i l'aviram engreixat. ⁴ Ell dominava tot el territori a l'occident del riu Eufrates, des de Tifsah fins a Gaza. Tots els reis d'aquesta banda del riu eren vassalls seus, i ell estava en pau amb tots els països del voltant. ⁵ Mentre va viure, la gent de Judà i d'Israel, des de Dan fins a Beerxeba, estigué segura, cadascú sota la seva parra i sota la seva figuera. ⁶ Salomó tenia en els seus estables quatre mil tirs de cavalls, i les dotacions dels seus carros de guerra arribaven a dotze mil homes.

⁷ Cada un dels seus governadors subministrava un mes a l'any els queviures per al rei Salomó i tota l'administració reial. S'encarregaven que no faltés res. ⁸ Cada un d'ells, segons les instruccions rebudes, portava l'ordi i la palla per a les bèsties de tir a l'indret on el rei es trobava.

Anomenada de la saviesa de Salomó

⁹ Déu va concedir a Salomó una saviesa i una intel·ligència molt grans, i uns coneixements tan vastos com la sorra de la vora de la mar. ¹⁰ La saviesa de Salomó superava la de tots els habitants de les terres d'orient i d'Egipte.

¹¹ Era el més savi de tots els homes: més que Etan, l'ezahita, més que Eman, Calcol i Dardà, fills de Mahol. La seva anomenada arribava a totes les nacions veïnes. ¹² Va pronunciar tres mil proverbis i fou l'autor de cinc mil càntics. ¹³ Va tractar de les plantes, des del cedre del Líban fins a l'hisop que creix a les parets. Va tractar dels animals que caminen, dels que volen, dels que s'arrosseguen per terra i dels que neden. ¹⁴ Venia a escoltar la saviesa de Salomó gent de tots els països, de part de tots els reis de la terra.

Construccions de Salomó ([5,15-7,51](#))

Tractes de Salomó amb el rei Hiram

([2Cr 2,2-17](#))

¹⁵ Hiram, rei de Tir, va enviar una ambaixada a Salomó quan sentí a dir que havia estat ungit rei i successor del seu pare. Hiram havia estat sempre amic de David. ¹⁶ Salomó li trameté aquest missatge: ¹⁷ «Tu ja saps que el meu pare David no pogué construir un temple dedicat al nom del Senyor, el seu Déu, perquè estava ocupat en la guerra que de tots costats li feien els seus enemics; finalment, el Senyor els hi va posar tots sota les plantes dels peus. ¹⁸ Però ara el Senyor, el meu Déu, m'ha concedit el repòs per totes bandes: no tinc adversaris ni m'amenaça cap mal. ¹⁹ He pensat, doncs, de construir un temple dedicat al nom del Senyor, el meu Déu, d'acord amb allò que el Senyor va dir al meu pare David: "El teu fill, que jo faré que et succeeixi en el tron, és qui construirà un casal dedicat al meu nom." ²⁰ Ordena, doncs, que facin per a mi una tala de cedres del Líban. Els meus operaris aniran amb els teus, i als teus, jo els pagaré el sou que em demanis. Ja saps que nosaltres no tenim ningú que sàpiga tallar troncs com els sidonis.»

²¹ Hiram s'alegrà molt de sentir el missatge de Salomó i va dir:
--Beneït sigui avui el Senyor, que ha concedit a David un fill savi per a governar aquest gran poble!

²² Després Hiram va enviar a Salomó aquest missatge: «He rebut el teu missatge, i et donaré tota la fusta de cedre i de savina que desitgis. ²³ Els meus homes la faran baixar des del Líban fins al mar i la remolcaran amb rais per mar fins al lloc que tu m'indiquis; allà desmuntaré els rais i tu et podràs endur la fusta. A canvi, desitjo que em proveeixis de queviures per al personal del meu palau.»

²⁴ Hiram proveïa Salomó de fusta de cedre i de savina, tanta com en volia, ²⁵ i Salomó subministrava cada any a Hiram vint mil càrregues de blat i vint càrregues d'oli verge per a la manutenció del seu personal. ²⁶ El Senyor havia concedit a Salomó la saviesa que li havia promès. Hiram i Salomó mantenien relacions excel·lents i van pactar entre ells una aliança.

²⁷ El rei Salomó va ordenar a tot Israel una prestació forçosa per a treballs públics, una jova de trenta mil homes.

²⁸ Salomó enviava al Líban, per torn, deu mil homes cada mes, de manera que passaven un mes al Líban i dos a casa. Adoram dirigia la prestació forçosa. ²⁹ Salomó tenia també setanta mil traginers, i a la muntanya vuitanta mil picapedrers, ³⁰ a més dels capatassos que els governadors del rei havien nomenat encarregats de les obres: els qui comandaven els treballadors eren tres mil tres-cents. ³¹ El rei va ordenar que extraguessin grans carreus de pedra ben escairada, que servís de fonament del temple. ³² La tallaven els operaris de Salomó, els d'Hiram i els de la ciutat de Biblos. Tots ells preparaven la fusta i la pedra per a construir el temple.

Construcció del temple

[\(2Cr 3,1-9\)](#)

6

¹ Salomó va emprendre la construcció del temple del Senyor l'any quatre-cents vuitanta després de la sortida dels israelites d'Egipte. Era l'any quart del seu regnat a Israel, el mes de ziv, que és el mes segon. ² El santuari que el rei Salomó va construir per al Senyor feia seixanta colzades de llarg, vint d'ample i trenta d'alt. ³ El vestíbul del davant de la nau tenia vint colzades de llarg en el sentit de l'amplada del santuari i deu d'ample en el sentit de la seva llargada. ⁴ Va obrir finestres amb gelosies a les parets de l'edifici. ⁵ També va construir, adossat al mur de l'edifici, un annex amb plantes al voltant de la nau i de la cambra interior, i va fer-hi cambres tot al voltant. ⁶ La planta baixa de l'annex feia cinc colzades d'ample; la planta del mig, sis colzades d'ample, i la superior, set colzades d'ample: hi havia reclaus a l'exterior del mur de l'edifici, tot al voltant, perquè els sostres no carreguessin dins els murs de l'edifici. ⁷ L'edifici del santuari era de carreus ja preparats a la pedrera, de manera que no es van sentir ni martells ni escarpres ni cap altra eina de ferro mentre el van construir. ⁸ L'entrada de la planta del mig de l'annex lateral es trobava al costat sud de l'edifici, i per trams d'escala adossats a la paret es pujava en aquesta planta i a la planta superior. ⁹ Un cop acabat tot l'edifici, Salomó el va cobrir amb un sostre de cedre.

¹⁰ En l'annex lateral que havia construït, tot al voltant de l'edifici, cada planta tenia cinc colzades d'alt i s'unia a l'edifici central amb bigues de cedre.

¹¹ El Senyor va comunicar a Salomó la seva paraula. Li digué:
¹² --Tu ara edifiques aquest temple. Si segueixes els meus decrets, si compleixes les meves decisions i observes els meus preceptes, jo mantindré en tu la promesa que vaig fer al teu pare David. ¹³ Jo habitaré enmig dels israelites i no abandonaré el meu poble d'Israel.

¹⁴ Després de construir el santuari, Salomó en va emprendre els acabats. ¹⁵ Va revestir l'interior de l'edifici amb plaques de cedre: des de terra fins al sostre, tot l'interior quedà revestit de fusta. Va cobrir el paviment amb plaques

de savina. ¹⁶ Revestí també les vint colzades de la cambra interior del santuari amb plaques de cedre, des del paviment fins al sostre. Destinà aquella part a cambra sagrada, a lloc santíssim. ¹⁷ La nau, o sigui la part de l'edifici situada al davant d'aquesta cambra interior, feia quaranta colzades. ¹⁸ La fusta de cedre que recobria l'interior de l'edifici tenia relleus de coloquintes i de garlandes de flors. Tot era de cedre; no s'hi veia la pedra. ¹⁹ Al mig de l'edifici, a l'interior de la cambra sagrada, hi va col·locar l'arca de l'aliança del Senyor. ²⁰ Aquesta cambra feia vint colzades de llarg, vint d'ample i vint d'alt. Va revestir-la d'or fi. Va fer també un altar de cedre. ²¹ Salomó va recobrir d'or fi tot l'interior del santuari. Posà cadenes d'or davant la cambra sagrada, que va recobrir igualment d'or. ²² Així, doncs, revestí d'or el santuari tot sencer, i també l'altar col·locat al davant de la cambra sagrada.

Els dos querubins

[\(2Cr 3,10-13\)](#)

²³ Per a la cambra sagrada va fer dos querubins de fusta d'ullastre, que tenien deu colzades d'alt. ²⁴ Cada una de les ales dels querubins feia cinc colzades; és a dir, els querubins feien deu colzades de punta a punta de les ales. ²⁵⁻
²⁶ Tots dos tenien les mateixes dimensions i la mateixa forma, ²⁷ i els va col·locar dintre la cambra sagrada. Els querubins tenien les ales desplegades: l'ala d'un querubí tocava una paret, i l'ala de l'altre querubí tocava l'altra paret; les altres dues ales, les que es desplegaven cap al centre de la cambra, es tocaven l'una amb l'altra. ²⁸ I va recobrir d'or els querubins. ²⁹ Decorà totes les parets del santuari, tant a la cambra interior com a l'exterior, amb relleus de querubins, de palmeres i de garlandes de flors. ³⁰ I recobrí d'or el paviment del santuari, tant a la cambra interior com a l'exterior.

Les portes i l'atri

³¹ Va fer la porta de la cambra sagrada amb batents de fusta d'ullastre. La seva llinda i els seus muntants tenien cinc caires. ³² Els dos batents, de fusta d'ullastre, eren decorats amb relleus de querubins, de palmeres i de garlandes de flors, tot plegat recobert d'or. ³³ Semblantment, els muntants de la porta de la nau eren de fusta d'ullastre i tenien quatre caires; ³⁴ els dos batents eren de fusta de savina, amb dues fulles plegables per a cada batent. ³⁵ Els va decorar amb relleus de querubins, de palmeres i de garlandes de flors, tot recobert d'or. ³⁶ Va construir també els murs de l'atri interior; cada tres filades de carreus hi havia una filada de bigues de cedre. ³⁷ L'any quart del regnat de Salomó, el mes de ziv, van posar els fonaments del temple del Senyor, ³⁸ i el van acabar, amb totes les seves dependències i tots els detalls, l'any onzè, el mes de bul, que és el mes vuitè. Salomó, doncs, l'havia construït en set anys.

Construcció del palau

7

¹ Salomó va fer construir també el seu palau. En tretze anys el van deixar del tot acabat.

² Primerament va construir l'edifici del Bosc del Líban, de cent colzades de llarg, cinquanta d'ample i trenta d'alt. Quatre rengles de columnes de cedre sostenien l'embigat, també de cedre. ³ Sobre l'embigat que reposava damunt les columnes hi havia tres rengles de quinze cambres; en total, quaranta-cinc cambres. Per damunt de les cambres, un sostre de cedre cobria l'edifici. ⁴ Les finestres es distribuïen en tres rengles a banda i banda. ⁵ Totes les portes i les finestres eren quadrangulars, i cada finestra quedava enfront d'una altra, en els tres rengles.

⁶ Després va construir el pòrtic de les Columnes, de cinquanta colzades de llarg i trenta d'ample, amb un vestíbul porticat al davant. ⁷ També va construir la sala del tron, on administrava justícia; era la sala de l'audiència i estava recoberta de cedre des del paviment fins al sostre.

⁸ Pel que fa al palau on ell vivia, es trobava en un altre pati, l'oposat al pati de la sala del tron, i tenia la mateixa forma. Va construir també un palau semblant per a la filla del faraó, amb la qual s'havia casat.

⁹ Des de l'exterior fins al gran pati i des dels fonaments fins a la cornisa, tots aquests edificis eren fets de grans carreus de bona pedra, ben escairada i serrada tant per la cara que donava a dintre com per la cara que donava a fora. ¹⁰ Els fonaments eren de pedres magnífiques, uns grans carreus de vuit o de deu colzades. ¹¹ Sobre els fonaments s'alçaven altres carreus de bona pedra i de mides semblants, amb filades de cedre entremig. ¹² Els murs del gran pati exterior tenien, tot al voltant, tres filades de carreus i una filada de bigues de cedre, igual que l'atri interior del temple del Senyor i igual que el vestíbul del santuari.

Objectes destinats al temple

[\(2Cr 2,12-13; 3,15-5,1\)](#)

¹³ El rei Salomó va fer venir Hiram de Tir i el va contractar. ¹⁴ Hiram era fill d'una viuda de la tribu de Neftalí, però el seu pare era de Tir. Fonia el bronze i era molt entès, expert i hàbil en el seu ofici. Va entrar al servei del rei Salomó i va executar tots els seus encàrrecs.

¹⁵ Va fondre les dues columnes de bronze, que feien, cada una, divuit colzades d'alt i dotze de perímetre. ¹⁶ Va fondre també dos capitells de bronze per a les columnes: tenien cinc colzades d'alt. ¹⁷ A més, va fer de bronze unes xarxes de fisons en forma de garlandes per als capitells del capdamunt de les columnes, set per a cada capitell.

¹⁸ Després va decorar les columnes amb dos rengles de magranes entorn de cada xarxa per cobrir els dos capitells que sobresortien per damunt de les magranes. ¹⁹ Al capdamunt de les columnes del vestíbul, els capitells continuaven en forma de lotus, fins a una alçada de quatre colzades. ²⁰ En els capitells de les dues columnes, tot al volt de la convexitat que hi havia més enllà de les xarxes, s'hi arrencaven dues-centes magranes entorn de cada capitell. ²¹ Les dues columnes, les va col·locar davant el vestíbul de la nau; anomenà Jaquín la columna de la dreta, i la de l'esquerra, Bóaz. ²² El capdamunt de les columnes tenia forma de lotus. Així es va acabar l'obra de les columnes.

²³ Després va fer l'anomenat «Mar» de bronze, un dipòsit rodó de bronze fos. Feia deu colzades de diàmetre, trenta de perímetre i cinc de profunditat. ²⁴ Tot al voltant, per sota de la vora, dos rengles de colquintes decoraven el «Mar», deu per cada colzada. Havia estat fos tot junt. ²⁵ El «Mar» reposava sobre dotze vedells: tres miraven a tramuntana, tres a ponent, tres a migdia i tres a llevant. Els vedells el sostenien amb les gropes girades cap al centre. ²⁶ El «Mar» tenia un gruix de quatre dits, i la seva vora era com els llavis d'un calze de flor de lotus. La seva cabuda era de quaranta-dos mil litres.

²⁷ Va fabricar també deu peanyes de bronze. Cada peanya feia quatre colzades de llarg, quatre d'ample i tres d'alt.

²⁸ Uns plafons sostinguts per muntants tancaven els costats de les peanyes. ²⁹ Els plafons que hi havia entre els muntants eren decorats amb lleons, vedells i querubins. Sobre els muntants, tant per damunt com per sota dels lleons i els vedells, hi havia garlandes cisellades. ³⁰ Cada peanya anava muntada al damunt de quatre rodes de bronze amb eixos també de bronze. Les peanyes tenien, a la part superior, quatre peus per a sostenir la pica d'aigua: eren quatre suports de fosa, situats darrere les garlandes. ³¹ La boca superior de cada peanya era un cercle d'una colzada d'alt; la seva obertura era rodona, en forma de sòcol, i feia una colzada i mitja. També aquesta obertura era decorada amb figures i tancada amb plafons de forma quadrada, no rodona. ³² A les quatre rodes de sota els plafons de la peanya, hi havia pernys que la sostenien. Cada roda feia una colzada i mitja d'alt. ³³ Les rodes tenien la forma de roda de carruatge, però els pernys, les llandes, els raigs i els botons eren de fosa. ³⁴ Hi havia també quatre reforços als quatre angles inferiors de la peanya, que formaven una sola peça amb la peanya. ³⁵ Al capdamunt de la peanya hi havia, tot al voltant, un cercle de mitja colzada d'alt; i a la part superior, els agafadors, que formaven una sola peça amb els plafons de la peanya. ³⁶ Les cares dels agafadors i dels plafons eren decorades amb querubins, lleons i palmes, tants com n'hi cabien, i amb garlandes tot al voltant. ³⁷ Així va fer les deu peanyes. Totes eren foses de la mateixa manera i tenien les mateixes mides i la mateixa forma.

³⁸ Va fer també deu piques de bronze. Cada pica tenia una cabuda de vuit-cents quaranta litres i un diàmetre de quatre colzades: hi havia una pica per a cada una de les peanyes. ³⁹ Va col·locar cinc peanyes a la banda dreta de l'edifici del temple i cinc a l'esquerra, i el «Mar» de bronze a la dreta, cap al sud-est.

⁴⁰ Hiram, a més de les piques, va fer pales i calderetes d'aspersió i va enllestir tota l'obra que el rei Salomó li havia encarregat per al temple del Senyor: ⁴¹ les dues columnes; les dues boles dels capitells que coronaven les columnes, amb les xarxes per a cobrir les boles dels capitells que coronaven les columnes; ⁴² les quatre-centes magranes, col·locades en dos rengles per a cada xarxa, per a cobrir també les boles dels capitells; ⁴³ les deu peanyes, amb les deu piques damunt les peanyes; ⁴⁴ el «Mar» de bronze amb els dotze vedells que el sostenien; ⁴⁵ les olles, les pales i les calderetes d'aspersió. Tots aquests utensilis que Hiram havia fabricat per al rei Salomó eren de bronze polit. ⁴⁶ El rei els va fer fondre a la plana del Jordà, en motlles d'argila, entre Sucot i Saretan.

⁴⁷ Salomó renuncià a avaluar tots aquests utensilis per la seva enorme quantitat. El pes del bronze, ni el va calcular.

⁴⁸ Salomó va fer també tots els objectes destinats al santuari del Senyor: l'altar d'or; la taula on es dipositaven els pans d'ofrena, també d'or; ⁴⁹ els lampadaris d'or pur, cinc a la dreta i cinc a l'esquerra, davant la cambra interior, amb les flors, els gresols i les esmocadores d'or; ⁵⁰ els gibrells, els ganivets, les calderetes d'aspersió, les cassoles i els encensers, tot d'or fi; les pollegueres de les portes que donaven a la cambra interior, al lloc santíssim, i les de les portes que donaven a la nau del santuari, totes d'or.

⁵¹ Quan va quedar enllestida tota l'obra que el rei Salomó havia encarregat per al temple del Senyor, va fer portar les ofrenes sagrades que havia deixat el seu pare David, plata, or i diversos objectes, i ho diposità tot al tresor del temple del Senyor.

Trasllat de l'arca al temple

[\(2Cr 5,2-10\)](#)

8

¹ Llavors Salomó va convocar prop seu, a Jerusalem, els ancians d'Israel, tots els caps de les tribus i els principals dels llinatges d'Israel, per traslladar l'arca de l'aliança del Senyor des de la ciutat de David, que és Sió. ² Tots els homes d'Israel es reuniren vora el rei Salomó per a la festa del mes d'etanim, que és el mes setè. ³ Quan tots els ancians d'Israel hagueren arribat, els sacerdots van prendre l'arca. ⁴ Amb l'arca del Senyor pujaren la tenda del trobament i tots els objectes sagrats que contenia. Tot ho portaven els sacerdots i els levites. ⁵ El rei Salomó, amb tota l'assemblea d'Israel reunida vora seu davant l'arca, va sacrificar moltons i vedells en tanta quantitat que no es podia comptar ni calcular. ⁶ Els sacerdots van portar l'arca de l'aliança del Senyor al seu lloc, a la cambra interior del santuari, al lloc santíssim, sota les ales dels querubins. ⁷ Els querubins, en efecte, desplegaven les ales cap a l'indret de l'arca i cobrien l'arca i les seves barres. ⁸ Les barres eren tan llargues que els extrems es veien des del lloc sant de davant la cambra sagrada però no eren visibles des de l'exterior; encara són allí el dia d'avui. ⁹ Dintre l'arca només hi havia les dues taules de pedra que Moisès hi havia dipositat a l'Horeb, quan el Senyor va pactar amb els israelites, després que sortissin del país d'Egipte.

La glòria del Senyor omple el temple

[\(2Cr 5,11-6,2\)](#)

¹⁰ Quan els sacerdots hagueren sortit del lloc sant, el núvol va omplir el temple del Senyor. ¹¹ Els sacerdots no hi podien oficiar. El núvol ho impedia, ja que la presència gloriosa del Senyor havia omplert el seu temple. ¹² Llavors Salomó va dir:

--Tu, Senyor, has dit que vols habitar en la foscor. ¹³ Per això t'he construït una mansió esplèndida, un lloc on habitis per sempre.

Exhortació de Salomó al poble

[\(2Cr 6,3-11\)](#)

¹⁴ Després el rei es va girar i va beneir tota l'assemblea d'Israel, que era allà dreta. ¹⁵ Salomó digué:
--Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel! Ell va parlar al meu pare David i ara ha complert allò que havia dit: ¹⁶ "Des del dia que vaig fer sortir el meu poble d'Israel del país d'Egipte, no he escollit cap ciutat, entre totes les tribus d'Israel, per a construir-hi un temple que portés el meu nom. Només vaig escollir David perquè regís Israel, el meu poble."
¹⁷ David, doncs, el meu pare, portava al cor el desig d'edificar un temple dedicat al nom del Senyor, Déu d'Israel.
¹⁸ Però el Senyor li va dir: "La intenció que portes al cor de dedicar un temple al meu nom és bona; ¹⁹ però no seràs tu qui edificarà aquest temple, sinó el teu fill, sortit de les teves entranyes; serà ell qui edificarà el temple dedicat al meu nom."
²⁰ El Senyor, doncs, ha complert la seva promesa: jo he succeït el meu pare David, he ocupat el tron d'Israel, tal com el Senyor havia dit, i he construït aquest temple dedicat al nom del Senyor, Déu d'Israel; ²¹ i en aquest temple he preparat un lloc per a l'arca que guarda el document de l'aliança que el Senyor va concloure amb els nostres pares quan els va fer sortir del país d'Egipte.

Pregària de Salomó

[\(2Cr 6,12-40\)](#)

²² Salomó, dret de cara a l'altar del Senyor, davant tota l'assemblea d'Israel i amb les mans esteses cap al cel, ²³ va pregar així:

--Senyor, Déu d'Israel, no hi ha cap Déu com tu, ni dalt al cel ni aquí baix a la terra. Tu guardes l'aliança i la fidelitat envers els teus servents que es comporten amb tu amb cor sincer. ²⁴ Tu has complert les promeses fetes al meu pare David, el teu servent: allò que li vas prometre de paraula, ho has dut a terme el dia d'avui. ²⁵ Ara, doncs, Senyor, Déu d'Israel, guarda la promesa que vas fer a favor del teu servent, el meu pare David, quan li deies: "Mai no deixarà d'haver-hi un descendent teu que ocupi el tron d'Israel, mentre els teus descendents vetllin sobre la seva conducta i es comportin davant meu com tu has fet." ²⁶ Així, doncs, Déu d'Israel, et prego que es realitzi la promesa que vas fer al teu servent, el meu pare David.

²⁷ »Però, ¿és que Déu podria veritablement residir a la terra? Si ni el cel ni el cel del cel no poden contenir la teva immensitat, molt menys aquest temple que jo t'he construït. ²⁸ Però tu, Senyor Déu meu, presta atenció a la pregària

i a la súplica d'aquest servent teu. Escolta el clam i la pregària que aquest servent teu t'adreça avui. ²⁹ Tingues oberts els ulls nit i dia sobre aquest temple, sobre el lloc del qual tu vas dir: "Aquest lloc portarà el meu nom", i escolta la pregària que el teu servent adreça vers aquest lloc. ³⁰ Escolta la súplica del teu servent i d'Israel, el teu poble, quan preguin de cara a aquest lloc. Escolta des del lloc on habites, des del cel: escolta i perdona!

³¹ »Si un home és acusat d'haver-ne perjudicat un altre i aquest li exigeix que ell pronunciï una imprecació contra si mateix, si la pronuncia davant el teu altar en aquest temple, ³² tu escolta des del cel i actua fent de jutge entre els teus servents. Condemna el culpable fent caure sobre ell el mal que ha obrat, i absol l'innocent tractant-lo d'acord amb la seva innocència.

³³ »Si els enemics derroten Israel, el teu poble, perquè ha pecat contra tu, però el teu poble es converteix i es confessa culpable, et prega i et suplica en aquest temple, ³⁴ tu escolta'l des del cel, perdona-li el pecat i fes-lo tornar a la terra que vas donar als seus pares.

³⁵ »Quan el cel es tanqui i no plogui perquè el poble ha pecat contra tu, si prega en aquest lloc i es confessa culpable, si es penedeix dels seus pecats perquè tu l'has afligit, ³⁶ tu escolta'l des del cel i perdona els pecats dels teus servents, el teu poble d'Israel, ensenya'ls el bon camí que han de seguir i concedeix la pluja a la teva terra, que vas donar en heretat al teu poble.

³⁷ »Si hi hagués fam o pesta al país, si bufessin vents xardorosos, si una malura s'apoderés de les espigues, si vingués la plaga de llagosta o de saltamartí, si l'enemic assetgés les ciutats del país, si arribés qualsevol calamitat o malaltia, ³⁸ llavors, tota pregària o súplica que qualsevol home o tot el teu poble d'Israel facin estenent les mans vers aquest temple amb el cor penedit, ³⁹ tu escolta-la des del cel, on tens el tron, perdona i obra donant a cadascú el que mereixin les seves obres: tu coneixes els cors, ets l'únic que coneixes el cor de tots els homes. ⁴⁰ Així et respectaran mentre visquin a la terra que vas donar als nostres pares.

⁴¹ »Fins i tot l'estranger que no forma part del teu poble d'Israel i ve d'un país llunyà atret per la teva anomenada, ⁴² ja que ha sentit parlar del teu gran nom, de la teva mà forta i del teu braç poderós, si ve a pregar en aquest temple, ⁴³ tu escolta'l des del cel, des del lloc on habites, i concedeix-li tot allò que ell t'hagi demanat. Així tots els pobles de la terra coneixeran el teu nom, et veneraran com et venera el teu poble d'Israel i sabran que aquest temple que jo he construït porta el teu nom.

⁴⁴ »Quan el teu poble surti a combatre contra l'enemic, cap on tu li hauràs indicat, si prega al Senyor de cara a la ciutat que has escollit i al temple que he dedicat al teu nom, ⁴⁵ tu escolta des del cel la seva pregària i la seva súplica, i fes-los justícia.

⁴⁶ »Si alguns pequen contra tu, perquè no hi ha home que no pequi, i tu, indignat contra ells, permets que els enemics els vencin, i els vencedors se'ls emporten captius en un país enemic, llunyà o proper; ⁴⁷ si en el país on són captius es penedeixen, es converteixen i et supliquen reconeixent que han pecat, que són dolents i culpables; ⁴⁸ si es converteixen, doncs, a tu amb tot el cor i amb tota l'ànima en aquell país enemic on els hauran portat, i et pregunten de cara al seu país, a la terra que vas donar als seus pares, i de cara a la ciutat que tu has escollit i al temple que jo he dedicat al teu nom, ⁴⁹ llavors tu escolta'ls des del cel, des del lloc on habites, escolta la seva pregària i la seva súplica, i fes-los justícia. ⁵⁰ Perdona el teu poble que havia pecat contra tu, perdona totes les seves infidelitats i fes que s'apiadin d'ells els qui els hauran fet captius. ⁵¹ Recorda que són el teu poble i la teva heretat, que vas fer sortir d'Egipte, d'enmig d'aquella forn de ferro. ⁵² Tingues els ulls oberts, escolta les súpliques d'aquest servent teu i les d'Israel, el teu poble, sempre que clamin a tu. ⁵³ Tu, Senyor, Déu sobirà, te'ls has separat d'entre tots els pobles de la terra com a heretat teva, tal com vas prometre per boca de Moisès, el teu servent, quan vas fer sortir d'Egipte els nostres pares.

⁵⁴ Quan Salomó acabà d'adreçar al Senyor aquesta pregària i aquesta súplica, s'aixecà de davant l'altar del Senyor, on estava agenollat amb les mans esteses cap al cel, ⁵⁵ i dret va beneir amb veu forta tota l'assemblea d'Israel dient:

⁵⁶ --Beneït sigui el Senyor, que ha concedit un lloc de repòs al seu poble d'Israel, tal com havia promès! No ha fallat ni una sola de les bones promeses que havia fet per boca de Moisès, el seu servent. ⁵⁷ Que el Senyor, el nostre Déu, sigui amb nosaltres tal com va ser amb els nostres pares. Que no ens deixi ni ens abandoni. ⁵⁸ Que inclini els nostres cors cap a ell perquè seguim tots els seus camins i observem els manaments, els decrets i els preceptes que va donar als nostres pares. ⁵⁹ Que el Senyor, el nostre Déu, tingui presents prop d'ell nit i dia les súpliques que li acabo d'adreçar, i faci justícia a aquest servent seu i al seu poble d'Israel en les necessitats de cada dia. ⁶⁰ Així tots els pobles de la terra reconeixeran que el Senyor és Déu i que no n'hi ha d'altre. ⁶¹ Que el vostre cor sigui tot sencer del Senyor, el nostre Déu! Que us comporteu d'acord amb els seus decrets i observeu els seus manaments, tal com feu el dia d'avui!

Dedicació del temple

[\(2Cr 7,4-10\)](#)

⁶² El rei, i amb ell tot Israel, va oferir sacrificis davant el Senyor. ⁶³ Les víctimes del sacrifici de comunió que Salomó va oferir al Senyor foren vint-i-dos mil vedells i cent vint mil caps de bestiar entre anyells i cabrits. El rei, amb tots els israelites, va dedicar així el temple del Senyor. ⁶⁴ Aquell dia el rei va consagrar tot l'interior de l'atri que hi ha davant l'edifici del santuari del Senyor. Allí va oferir els holocaustos, les ofrenes i el greix de les víctimes de comunió, perquè l'altar de bronze que hi ha davant el Senyor era massa petit per a contenir tots els holocaustos, les ofrenes i el greix dels sacrificis de comunió.

⁶⁵ Salomó va celebrar després la festa dels Tabernacles amb tot el poble d'Israel, una gran assemblea que havia vingut des de Lebó-Hamat fins al torrent d'Egipte. La van celebrar davant el Senyor, el nostre Déu, durant set dies i set dies: en total, catorze dies. ⁶⁶ El dia vuitè, Salomó va acomiadar el poble. Ells van beneir el rei i se'n tornaren a casa seva, contents i amb el cor ple de goig per tot el bé que el Senyor havia fet al seu servent David i a Israel, el seu poble.

Segona aparició del Senyor a Salomó

[\(2Cr 7,11-22\)](#)

9

¹ Quan Salomó acabà de construir el temple del Senyor, el palau reial i tot allò que desitjava edificar, ² el Senyor se li va aparèixer per segona vegada, tal com se li havia aparegut a Gabaon. ³ Li digué:

--He escoltat la pregària i la súplica que has fet a la meva presència. Jo santifico aquest temple que tu has construït perquè porti per sempre el meu nom. Hi tindrè sempre posats els ulls i el cor. ⁴ Si tu et comportes davant meu tal com es va comportar el teu pare David, amb cor irreprotxable i recte, compleixes tot el que et tinc manat i observes els meus decrets i els meus preceptes, ⁵ jo consolidaré per sempre a Israel el teu tron reial, tal com vaig prometre al teu pare David en dir-li que mai no deixaria d'haver-hi un descendent seu en el tron d'Israel. ⁶ Però si tu i els israelites, amb els vostres fills, us allunyeu de mi, si no observeu els manaments i els decrets que us he donat, si aneu a retre culte a altres déus i els adoreu, ⁷ jo arrencaré el poble d'Israel de la terra que li havia donat, rebutjaré aquest temple que jo havia consagrat al meu nom, i Israel serà motiu de burles i escarnis entre tots els pobles.

⁸ Aquesta casa es tornarà un munt de runa; els qui hi passin a la vora quedaran astorats i xiularan escruixits dient: "Com és que el Senyor ha fet això amb aquest país i amb aquest temple?" ⁹ I els respondran: "És que van abandonar el Senyor, el seu Déu, que havia fet sortir els seus pares del país d'Egipte, i van anar darrere altres déus, els van adorar i els donaren culte. Per això el Senyor ha fet venir damunt d'ells tot aquest desastre."

Intercanvis amb el rei Hiram

¹⁰ Al cap de vint anys, Salomó havia construït els dos edificis: el temple del Senyor i el palau reial. ¹¹ Hiram, rei de Tir, havia proveït Salomó de tota la fusta de cedre i de savina i de tot l'or que havia demanat. Llavors el rei Salomó li va regalar vint pobles de la regió de Galilea. ¹² Hiram va sortir de Tir per veure els pobles que Salomó li havia regalat, però no li van agradar, ¹³ i exclamà:

--Ai, germà, quins pobles que em dones!

I els va anomenar «país de Cabul», i així se'n diu encara avui. ¹⁴ Hiram havia enviat al rei un total de quatre tones d'or.

Administració, culte i comerç

[\(2Cr 8,7-18\)](#)

¹⁵ El rei Salomó va decretar una prestació personal forçosa per a construir el temple del Senyor, el seu palau, el Mil-ló, les muralles de Jerusalem i les fortificacions d'Hassor, Meguidó i Guèzer. ¹⁶ El faraó, rei d'Egipte, havia ocupat Guèzer i l'havia incendiada, havia matat els cananeus que hi habitaven i després l'havia donada en dot a la seva filla, la muller de Salomó; ¹⁷ per això Salomó va poder fortificar Guèzer. Fortificà igualment Bethoron de Baix, ¹⁸ Baalat, Tamar, que és al desert, a la regió del Nègueb, ¹⁹ les ciutats de proveïment que li pertanyien i, a més, les ciutats on estaven acantonats els carros de guerra i les seves dotacions. Salomó va construir tot allò que s'havia proposat, a Jerusalem, al Líban i en tots els seus dominis.

²⁰ En el país havia quedat tota una població no-israelita: amorreus, hitites, perizites, hivites i jebuseus. ²¹ Els seus descendents havien continuat allí, perquè els israelites no els havien pogut exterminar. Salomó els va sotmetre a

prestació personal forçosa, i així continuen encara avui. ²² Però Salomó no va destinar cap israelita a prestacions forçoses. Els israelites eren només soldats, guàrdies, oficials i comandants dels carros de guerra i de les seves dotacions. ²³ Els encarregats de les obres públiques de Salomó eren cinc-cents cinquanta, que dirigien el personal destinat als treballs.

²⁴ Després que la filla del faraó s'hagué traslladat de la ciutat de David al palau que Salomó li havia construït, ell va emprendre la construcció del Mil·ló.

²⁵ Tres vegades l'any des que va haver acabat el temple, Salomó ofería holocaustos i sacrificis de comunió a l'altar que havia dedicat al Senyor i cremava encens a l'altar que hi havia davant el Senyor.

²⁶ El rei Salomó va construir una flota a Ession-Guèber, que és tocant a Elat, a la costa del Mar Roig, al país d'Edom. ²⁷ Hiram hi envià mariners dels seus, gent que coneixia bé la mar, perquè anessin amb els homes de Salomó. ²⁸ Van arribar a Ofir, se'n van endur catorze tones d'or i les portaren al rei Salomó.

Visita de la reina de Saba

([2Cr 9,1-12](#))

10

¹ La reina de Saba sentí parlar de la fama que Salomó devia al Senyor i anà a veure'l per posar-lo a prova amb enigmes. ² Arribà a Jerusalem amb un gran seguici, amb camells carregats d'espècies aromàtiques, gran quantitat d'or i pedres precioses. Es va presentar a Salomó i li va fer totes les preguntes que li venien al pensament. ³ Salomó va donar resposta a totes les seves qüestions; no hi hagué res que el rei desconegués i no pogués resoldre. ⁴ Quan la reina de Saba va veure tota la saviesa de Salomó, el palau que havia construït, ⁵ els menjars de la seva taula, els habitatges dels seus cortesans, el capteniment i la indumentària dels seus criats i dels seus copers, i els holocaustos que ofería en el temple del Senyor, va perdre l'alè, ⁶ i digué al rei:

--És ben cert tot el que havia sentit explicar en el meu país sobre el teu parlar i la teva saviesa. ⁷ No m'ho he cregut fins que he vingut i ho he contemplat amb els meus propis ulls. I ara veig que no me n'havien dit ni la meitat! La teva saviesa i la teva magnificència superen la fama que m'havia arribat. ⁸ Felices les teves dones, feliços els teus cortesans, que poden estar sempre al teu davant i escoltar la teva saviesa! ⁹ Beneït sigui el Senyor, el teu Déu, que s'ha complagut en tu i t'ha donat el tron d'Israel! Per l'amor etern que el Senyor té a Israel, t'ha fet rei perquè governis segons el dret i la justícia.

¹⁰ Després ella va obsequiar el rei amb quatre tones d'or, espècies aromàtiques en gran quantitat i pedres precioses. Mai més no arribaren tantes espècies aromàtiques com les que la reina de Saba va regalar al rei Salomó.

¹¹ A més, la flota d'Hiram, que havia portat l'or d'Ofir, havia dut també molta fusta olorosa i pedres precioses.

¹² D'aquesta fusta olorosa, el rei en va fer baranes per al temple del Senyor i per al palau reial, i arpes i lires per als cantors. D'aquesta fusta, mai més no n'ha arribat, ningú no n'ha vista més fins al dia d'avui.

¹³ El rei Salomó va regalar a la reina de Saba tot el que ella va tenir ganes de demanar-li, a més dels obsequis que ell mateix, amb magnificència reial, li va fer. Després la reina se'n tornà al seu país amb el seu seguici.

Riquesa de Salomó

([2Cr 1,14-17](#); [9,13-28](#))

¹⁴ El pes de l'or que arribava a Salomó en un sol any era de sis-cents seixanta-sis talents, ¹⁵ sense comptar els tributs que pagaven els grans mercaders, l'impost dels petits comerciants i allò que provenia dels reis de l'occident i dels governadors del país.

¹⁶ El rei Salomó va manar de fer dos-cents grans escuts d'or batut, que pesaven cada un sis quilos, ¹⁷ i tres-cents escuts petits, també d'or batut, que pesaven cada un un quilo i tres quarts. Salomó els va disposar a l'edifici del Bosc del Líban. ¹⁸ El rei va fer obrar un gran tron d'ivori recobert d'or fi. ¹⁹ El tron tenia sis graons, i el seu respall era arrodonit. Tocant als dos braços del seient hi havia dos lleons drets, ²⁰ i a banda i banda dels sis graons del tron hi havia dotze lleons més, dos a cada graó. Cap rei no havia fet mai res de semblant.

²¹ Totes les copes del rei Salomó eren d'or, i tota la vaixella de l'edifici del Bosc del Líban era d'or fi. No hi havia cap objecte de plata, ja que en temps de Salomó la plata no era gens apreciada. ²² El rei tenia a la mar una flota de grans vaixells que navegaven a terres llunyanes amb la flota d'Hiram i cada tres anys tornaven carregats d'or, de plata i d'ivori. També duïen mones i paons.

²³ El rei Salomó superava tots els reis de la terra en riquesa i saviesa. ²⁴ De tot arreu venien a veure'l per escoltar la saviesa que Déu li havia infós. ²⁵ Cadascú li portava el seu present: objectes de plata i d'or, vestits, armadures,

espècies aromàtiques, cavalls i mules; i això, any rere any. ²⁶ Tenia mil quatre-cents carros de guerra, amb unes dotacions que pujaven a dotze mil homes. Els va acantonar a les ciutats on hi havia els carros de guerra i també prop d'ell, a Jerusalem.

²⁷ El rei va fer que a Jerusalem la plata fos tan abundant com les pedres i que hi hagués tanta fusta de cedre com sicòmors a la Xefelà.

²⁸ Els cavalls de Salomó provenien d'Egipte i de Quevé. Els marxants del rei els compraven a Quevé. ²⁹ Un carro provinent d'Egipte costava sis-centes peces de plata, i un cavall, cent cinquanta. Els marxants del rei també en compraven per revendre'ls als reis dels hitites i dels arameus.

Febleses de Salomó

11

¹ A més de la filla del faraó, el rei Salomó va estimar moltes dones estrangeres: moabites, ammonites, edomites, sidònies i hitites. ² Aquelles dones eren dels pobles dels quals el Senyor havia dit als israelites: «No aneu a viure amb ells, i que ells no visquin amb vosaltres, perquè decantarien el vostre cor cap als seus déus.» Però Salomó, pels seus amors, s'havia vinculat a aquells pobles. ³ Va tenir set-centes dones amb rang de princeses i tres-centes concubines. ⁴ I, a les seves velleses, les dones van decantar el cor de Salomó cap a altres déus. El seu cor ja no era del tot sencer del Senyor, el seu Déu, com ho havia estat el cor del seu pare David. ⁵ Salomó va donar culte a Astarte, deessa dels sidonis, i a Milcom, el déu abominable dels ammonites. ⁶ Salomó, amb les seves males accions, ofenia el Senyor i ja no el seguia fidelment com havia fet el seu pare David. ⁷ A la muntanya d'enfront de Jerusalem va construir un recinte sagrat dedicat a Quemoix, el déu abominable de Moab, i a Milcom, l'abominable déu dels ammonites. ⁸ Va fer el mateix en honor dels déus de totes les seves dones estrangeres, que els cremaven ofrenes i víctimes.

⁹ El Senyor es va disgustar perquè el cor de Salomó s'havia decantat d'ell, el Déu d'Israel, que se li havia aparegut dues vegades ¹⁰ i li havia prohibit expressament de donar culte a altres déus; però ell no va observar el que el Senyor li havia manat. ¹¹ Per això el Senyor li digué:

--Ja que t'has portat així i no has guardat la meva aliança ni les lleis que jo t'havia donat, t'arrençaré el reialme de les mans i en donaré una part a un dels teus súbdits. ¹² Però, per consideració al teu pare David, no ho faré en vida teva, sinó que l'arrençaré de les mans del teu fill. ¹³ I ni tan sols li arrençaré tot el reialme: concediré una tribu al teu fill, per consideració al meu servent David i a Jerusalem, la ciutat que jo he escollit.

Enemics exteriors

¹⁴ El Senyor va fer que s'alcés un adversari contra Salomó: l'edomita Adad, del llinatge reial d'Edom.

¹⁵ En temps del rei David, Edom havia estat derrotat i Joab, el general en cap de l'exèrcit, va pujar a enterrar els morts. Havia matat tots els homes d'Edom ¹⁶ després de quedar-s'hi sis mesos amb tot l'exèrcit d'Israel, amb la intenció d'exterminar tots els edomites mascles. ¹⁷ Però Adad havia fugit a Egipte amb altres edomites, súbdits del seu pare. Aleshores Adad era molt jove. ¹⁸ Van marxar de Madian i arribaren a Paran. Van prendre amb ells alguns homes de Paran, entraren a Egipte i es presentaren al faraó, el rei d'aquell país. Aquest va donar a Adad una casa i li prometé que el mantindria. També li oferí terres. ¹⁹ El faraó va concedir el seu favor a Adad donant-li per muller la seva cunyada, la germana de la tahpenés, és a dir, de la reina. ²⁰ La germana de la tahpenés li va infantar un fill, Guenubat, que la tahpenés mateixa va criar al palau del faraó. Guenubat, doncs, vivia a palau amb els fills del faraó. ²¹ D'Egipte estant, Adad va saber que David havia mort i s'havia reunit amb els seus pares i que Joab, el general en cap de l'exèrcit, també era mort. Llavors digué al faraó:

--Deixa'm anar al meu país.

²² El faraó li va respondre:

--Què et falta a casa meva, que te'n vulguis anar al teu país?

Ell va insistir:

--No res, però deixa'm partir.

²³ Déu va fer que s'alcés contra Salomó un altre enemic: Rezon, fill d'Eliadà. Havia fugit de casa del seu amo, Adadèzer, rei de Sobà, ²⁴ havia aplegat amb ell uns quants homes i s'havia convertit en cap d'una banda. Com que David els anava eliminant, Rezon se'n va anar a Damasc, s'hi establí i arribà a ser-ne el rei. ²⁵ D'aquesta manera, a més del mal que feia Adad, Rezon va ser enemic d'Israel mentre Salomó visqué. Rezon, que havia arribat a ser rei dels arameus, odiava Israel.

Revolta de Jeroboam

²⁶ Jeroboam era fill de Nebat, un efratita de Seredà. La seva mare es deia Seruà i era viuda. Ell estava al servei de Salomó, però es va rebel·lar contra el rei. ²⁷ L'ocasió d'alçar-se contra el rei va ser la següent: Salomó construïa el Mil·ló per cobrir el fossat de la ciutat de David, el seu pare. ²⁸ Jeroboam era fort i eficaç. Salomó el va observar mentre treballava i el nomenà inspector del treball que prestaven les tribus de Josep. ²⁹ Un dia que Jeroboam havia sortit de Jerusalem, el profeta Ahià de Siló el va trobar pel camí. Ahià portava un mantell nou. Eren tots dos sols a camp ras. ³⁰ Ahià va agafar el seu mantell nou, el va esquinçar en dotze trossos ³¹ i digué a Jeroboam: --Pren-ne deu trossos, perquè això diu el Senyor, Déu d'Israel: "Esquinçaré el reialme que Salomó té a les mans i te'n donaré deu tribus; ³² l'única tribu que li deixaré serà en consideració al meu servent David i a Jerusalem, la ciutat que he escollit d'entre totes les tribus d'Israel. ³³ M'han abandonat i han adorat Astarte, la deessa dels sidonis, Quemoix, el déu de Moab, i Milcom, el déu dels ammonites, i no han seguit els meus camins ni han posat en pràctica allò que em plau, els meus decrets i els meus preceptes. No s'han comportat com David, el pare de Salomó. ³⁴ Tanmateix, no prendré tot el reialme de les mans de Salomó, perquè tinc fermament decidit de conservar-li la sobirania tots els dies de la seva vida, en consideració al meu servent David, que jo vaig escollir i que va observar els meus manaments i els meus decrets. ³⁵ En canvi, prendré el reialme de les mans del seu fill i te'n donaré deu tribus. ³⁶ Al seu fill, li concediré una tribu, a fi que el meu servent David tingui sempre una llàntia encesa al meu davant, a Jerusalem, la ciutat que he escollit perquè porti el meu nom. ³⁷ A tu, Jeroboam, et prendré perquè regnis tal com el teu cor desitgi: seràs rei d'Israel. ³⁸ Si obeeixes tot el que jo et mani, si segueixes els meus camins i poses en pràctica allò que em plau, observant els meus decrets i els meus manaments, tal com va fer el meu servent David, llavors jo seré amb tu, t'edificaré un casal perdurable, com vaig fer amb David, i et confiaré el poble d'Israel. ³⁹ Així humiliaré el llinatge de David, però no per sempre." ⁴⁰ Salomó va intentar de fer morir Jeroboam, però Jeroboam va fugir a Egipte, prop de Xisac, rei d'Egipte, i s'hi va quedar fins a la mort de Salomó.

Mort de Salomó

([2Cr 9,29-31](#))

⁴¹ La resta de la història de Salomó, tot el que va fer i la seva saviesa, consta en la Crònica del rei Salomó. ⁴² La durada del regnat de Salomó a Jerusalem sobre tot Israel va ser de quaranta anys. ⁴³ Salomó va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat a la ciutat de David, el seu pare. El va succeir el seu fill Roboam. Els dos regnes: Israel i Judà ([1Re 12-2Re 17](#))

Cisma de Jeroboam

([2Cr 10,1-19](#); [11,1-4](#))

12

¹ Roboam va anar a Siquem, on s'havien aplegat tots els d'Israel per proclamar-lo rei. ² Jeroboam, fill de Nebat, que encara era a Egipte, on s'havia establert fugint del rei Salomó, ho va saber i de moment es va quedar a Egipte. ³ Però el van fer cridar, i aleshores ell va acudir a Siquem a l'assemblea de tot Israel. El poble va parlar a Roboam en aquests termes: ⁴ --El teu pare havia fet molt pesat el jou que portàvem. Ara alleugereix-nos la dura servitud, el jou pesant que el teu pare ens havia imposat, i et servirem. ⁵ Ell els respongué: --Aneu-vos-en i torneu d'aquí a tres dies. El poble se'n va anar. ⁶ Llavors el rei Roboam va demanar consell als ancians que havien estat al servei del seu pare Salomó mentre aquest vivia. Els digué: --Què m'aconselleu que respongui a aquest poble? ⁷ Ells li contestaren: --Si avui et fas servidor d'aquest poble, si et poses al seu servei i els respons amb paraules amables, ells et serviran a tu per sempre. ⁸ Però Roboam va prescindir del consell dels ancians i va demanar parer als joves que s'havien criat amb ell i que estaven al seu costat. ⁹ Els digué:

--I vosaltres, què m'aconseieu? Què cal respondre a aquest poble que m'ha dit: "Alleugereix-nos el jou que ens havia imposat el teu pare"?

¹⁰ Els joves que s'havien criat amb ell li respongueren:

--A aquest poble que t'ha dit: "El teu pare havia fet molt pesat el jou que portàvem; alleugereix-nos-el", li has de contestar així: "El meu dit petit és més gros que la cintura del meu pare. ¹¹ Si el meu pare us va imposar un jou pesant, jo encara hi afegiré. Si el meu pare us assotava amb fuets, jo us assotaré amb escorpins."

¹² El tercer dia, Jeroboam i tot el poble anaren a trobar Roboam, tal com el rei els havia indicat. ¹³ El rei respongué al poble amb duresa. No va fer cas del consell dels ancians, ¹⁴ sinó que va donar una resposta segons el parer dels joves:

--Si el meu pare us va imposar un jou pesant, jo encara hi afegiré. Si el meu pare us assotava amb fuets, jo us assotaré amb escorpins.

¹⁵ El rei no volgué escoltar el poble. El Senyor ho havia decidit així perquè es complís la paraula que havia adreçat a Jeroboam, fill de Nebat, per boca d'Ahià de Siló. ¹⁶ Tots els d'Israel van veure que el rei no els escoltava, i li van respondre:

--Quina part tenim amb David?

Quina heretat, amb el fill de Jessè?

Israel, cadascú a casa seva!

I tu, David, ocupa't dels teus!

I els d'Israel se'n tornaren a casa. ¹⁷ Però Roboam continuà regnant sobre la gent d'Israel que habitava a les poblacions de Judà. ¹⁸ El rei Roboam va enviar Adoram, el qui dirigia els treballs públics, però els d'Israel el van apedregar, i ell va morir. Llavors el rei Roboam pujà de pressa al seu carro i fugí a Jerusalem. ¹⁹ I els d'Israel s'han mantingut independents de la casa de David fins al dia d'avui.

²⁰ Quan tots els d'Israel van saber que Jeroboam havia tornat, van convocar l'assemblea i el proclamaren rei d'Israel. Fora de la tribu de Judà, ningú no es va mantenir fidel al casal de David.

²¹ Roboam arribà a Jerusalem i va mobilitzar tota la gent de Judà i la tribu de Benjamí, en total cent vuitanta mil homes escollits, per combatre contra Israel i recuperar així el reialme per a ell, el fill de Salomó. ²² Però Déu va comunicar la seva paraula a Xemaïà, home de Déu. Li va dir:

²³ --Parla a Roboam, fill de Salomó, rei de Judà, a tota la gent de Judà i de Benjamí i a la resta del poble, i digues-los: ²⁴ "Això mana el Senyor: No aneu a combatre contra els vostres germans, la gent d'Israel; torneu-vos-en a casa, perquè això ha estat cosa meva."

Els van obeir la paraula del Senyor i se'n van tornar, tal com el Senyor els havia manat.

²⁵ Jeroboam va fortificar Siquem, situada a les muntanyes d'Efraïm, i s'hi va establir. Després va fortificar Penuel.

El santuari de Betel

²⁶ Jeroboam es va dir:

--Tal com van les coses, el reialme podria retornar al casal de David. ²⁷ Si aquest poble continua pujant a Jerusalem, al temple del Senyor, per oferir-hi sacrificis, el seu cor tornarà al seu senyor, Roboam, rei de Judà; a mi, em mataran, i retornaran a ell, el rei de Judà.

²⁸ Després de pensar-s'ho bé, el rei va fabricar dos vedells d'or i va dir al seu poble:

--Israel, ja n'hi ha prou de pujar a Jerusalem! Aquest és el teu Déu, el qui et va treure de la terra d'Egipte.

²⁹ Jeroboam va instal·lar un dels vedells a Betel i l'altre a Dan. ³⁰ Aquí va començar el pecat d'Israel. I el poble anà en processó fins a Dan, al davant d'un dels vedells. ³¹ Jeroboam, a més, va construir santuaris en turons sagrats i va posar-hi sacerdots trets del poble baix, que no eren de la tribu de Leví. ³² Jeroboam va instituir una festa el mes vuitè, el dia quinze, semblant a la festa que se celebrava a Judà, i ell mateix pujava a l'altar per oferir-hi víctimes. Igual va fer a Betel: oferia sacrificis als vedells que havia fabricat i va posar-hi sacerdots dels recintes sagrats que ell mateix havia fet construir. ³³ El dia quinze del mes vuitè, una data que ell s'havia inventat, pujava a l'altar que havia erigit a Betel. Va instituir, doncs, una festa per als d'Israel i pujava a l'altar a cremar-hi ofrenes.

13

¹ Mentre Jeroboam cremava ofrenes a l'altar, un home de Déu va arribar de Judà a Betel ² i, per ordre del Senyor, va cridar contra aquell altar, dient:

--Altar, altar! Això t'anuncia el Senyor: "Naixerà un fill del llinatge de David, que es dirà Josies. Ell immolarà sobre teu els sacerdots dels recintes sagrats que cremen les ofrenes al teu damunt, i damunt teu cremaran ossos

humans."

³ Aquell mateix dia, l'home de Déu va donar un senyal dient:

--Aquest és el senyal que el Senyor ha parlat: l'altar s'esberlarà i la cendra que hi ha al damunt s'escamparà.

⁴ En sentir el rei Jeroboam les paraules que l'home de Déu proferia contra l'altar de Betel, el va assenyalar amb la mà que tenia posada damunt l'altar, tot dient:

--Agafeu-lo!

Però la mà que havia estès li va quedar rígida i no la podia fer tornar enrere. ⁵ L'altar es va esberlar i la cendra que hi havia es va escampar: era el senyal que l'home de Déu havia donat per ordre del Senyor. ⁶ Llavors el rei va demanar a l'home de Déu:

--Apaivaga el Senyor, el teu Déu! Intercedeix per mi, que pugui tornar la mà enrere!

L'home de Déu va apaivagar el Senyor, i el rei pogué tornar enrere la mà, que va quedar com abans.

⁷ Llavors el rei va dir a l'home de Déu:

--Entra amb mi a casa i menja, que et faré un present.

⁸ Però l'home de Déu li va respondre:

--Ni que em donessis la meitat del teu palau no entraria a casa teva ni menjaria ni beuria res en aquest indret,

⁹ perquè així m'ho ha ordenat la paraula del Senyor: "No mengis pa ni beguis aigua, i no tornis pel mateix camí d'anada."

¹⁰ Se'n va tornar, doncs, per un camí diferent; no va seguir la ruta per on havia vingut.

¹¹ A Betel hi vivia un profeta vell. Un dels seus fills anà a explicar-li tot el que l'home de Déu havia fet aquell dia a Betel i les paraules que havia dit al rei. Quan ell i els altres fills les hi hagueren referides, ¹² el pare els preguntà:

--Per quin camí se n'ha anat?

Els seus fills havien vist quin camí havia pres l'home de Déu que havia vingut de Judà. ¹³ El pare els va dir:

--Enselleu-me l'ase.

Li van ensellar l'ase i ell hi va muntar. ¹⁴ Va sortir darrere l'home de Déu i l'aconseguí quan estava assegut sota una alzina. Li va dir:

--¿Ets tu l'home de Déu que ha vingut de Judà?

Ell respongué:

--Sí, sóc jo.

¹⁵ L'altre el va preguntar:

--Vine amb mi a casa, que menjaràs alguna cosa.

¹⁶ L'home de Déu va respondre:

--No puc tornar enrere amb tu ni et puc acompanyar. No menjaré ni beuré res amb tu en aquest indret, ¹⁷ perquè la paraula del Senyor que vaig rebre em deia que no mengés pa ni begués aigua en aquest indret i que no tornés pel mateix camí d'anada.

¹⁸ L'altre va insistir:

--Jo també sóc profeta com tu, i un àngel m'ha dit, per ordre del Senyor, que et faci tornar enrere, a casa meva, i que hi mengis i beguis.

Li deia una mentida. ¹⁹ Però l'home de Déu va tornar enrere amb ell, va menjar pa i va beure aigua a casa seva. ²⁰ I vet aquí que, mentre seien a taula, el Senyor va comunicar la seva paraula al profeta vell que havia fet tornar l'home de Déu. ²¹ Llavors el profeta va cridar així a l'home de Déu que havia vingut de Judà:

--Això et fa saber el Senyor: "Has desobeït l'ordre del Senyor i no has observat el manament que ell, el teu Déu, t'havia donat; ²² has tornat enrere i has menjat pa i has begut aigua a l'indret d'on t'havia estat dit que no mengessis ni beguessis. Per això el teu cadàver no reposarà en el sepulcre dels teus pares."

²³ Després que l'home de Déu hagué menjat i begut, el profeta vell que l'havia fet tornar li va ensellar un ase.

²⁴ L'home se'n va anar, i pel camí li va sortir al pas un lleó, que el va matar. El seu cadàver va quedar estès al camí, amb l'ase dret a un costat i el lleó també dret a l'altre. ²⁵ Uns homes que passaven van veure el cadàver estès al camí i el lleó dret al seu costat, i ho van explicar a la ciutat on vivia el profeta vell. ²⁶ En sentir-ho aquest, que l'havia fet tornar enrere, va exclamar:

--És l'home de Déu que va desobeir l'ordre del Senyor! El Senyor l'ha fet caure a les urpes del lleó, que l'ha trossejat i l'ha deixat mort, tal com el Senyor li havia dit.

²⁷ Llavors va dir als seus fills:

--Enselleu-me l'ase.

L'hi van ensellar, ²⁸ se'n va anar i trobà el cadàver al camí, amb l'ase i el lleó drets al seu costat. El lleó no havia devorat el cadàver ni havia atacat l'ase. ²⁹ El profeta va recollir el cadàver de l'home de Déu, el carregà damunt l'ase i se'l va endur. Arribat a la ciutat, el profeta vell li va fer el dol i el va enterrar. ³⁰ Va dipositar el cadàver a la seva

pròpia sepultura, i el planyia dient:

--Ai, germà!

³¹ Després d'enterrar-lo, va dir als seus fills:

--Quan em mori, poseu-me en aquest sepulcre on hi ha enterrat l'home de Déu. Col·loqueu els meus ossos a prop dels seus, ³² perquè és ben cert que es complirà la paraula del Senyor que ell va pronunciar contra l'altar de Betel i contra tots els santuaris dels turons sagrats que hi ha a les ciutats de Samaria.

³³ Malgrat tot, Jeroboam no es va fer enrere del mal camí que havia emprès. Continuà posant en els recintes sagrats sacerdots trets del poble baix. A tothom qui volia, ell mateix el consagrava sacerdot dels recintes sagrats.

³⁴ Aquest va ser el pecat del llinatge de Jeroboam. Per això va ser destruït i exterminat de damunt la terra.

Fi del regnat de Jeroboam

14

¹ En aquell temps, Abià, fill de Jeroboam, va caure malalt. ² Jeroboam va dir a la seva dona:

--Disfressa't de manera que no es noti que ets la meua muller i vés a Siló. Allí hi ha el profeta Ahià, el qui em va dir que jo arribaria a ser rei d'aquest poble. ³ Emporta't deu pans, galetes i una gerra de mel i vés a trobar-lo. Ell t'annunciarà què li ha de passar, al noi.

⁴ La muller de Jeroboam ho va fer així mateix. Se n'anà a Siló i va entrar a casa d'Ahià. Aquest ja no hi veia: de tan vell com era, els ulls se li havien entelat. ⁵ Però el Senyor li havia revelat això:

--La dona de Jeroboam vindrà a demanar-te un oracle sobre el seu fill, que està malalt. Tu li diràs tal i tal cosa. Ella, quan vindrà, es farà passar per una altra.

⁶ Així que va arribar a la porta, Ahià va sentir la remor dels seus passos i li digué:

--Entra, dona de Jeroboam! Per què et vols fer passar per una altra? T'he de transmetre un missatge dur. ⁷ Vés i digues a Jeroboam: "Això et fa saber el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he enlaira't d'entre la gent i t'he fet sobirà del meu poble d'Israel; ⁸ he arrencat la reialesa de la casa de David per donar-te-la, però tu no t'has comportat com el meu servent David, que va observar els meus manaments, em seguia de tot cor i feia solament allò que em plau. ⁹ Tu has obrat pitjor que tots els teus predecessors: t'has fabricat altres déus, uns ídols de fosa que m'irriten, i a mi m'has girat l'esquena. ¹⁰ Per això faré caure la desgràcia sobre el llinatge de Jeroboam i n'exterminaré tots els homes que viuen a Israel, tant els infants com els adults. Escombraré els descendents de Jeroboam com qui fa net de tota la brossa. ¹¹ Els de la família de Jeroboam que morin a la ciutat seran devorats pels gossos i els qui morin al camp seran menjats pels ocellots. Sóc jo, el Senyor, qui ho ha dit." ¹² I ara tu vés, torna a casa teva: així que els teus peus entraran a la ciutat, el noi morirà. ¹³ Tot Israel farà dol per ell, i l'enterraran. Ell serà l'únic, de tota la família de Jeroboam, que serà posat en un sepulcre, perquè és l'únic, de tota la família de Jeroboam, que el Senyor, Déu d'Israel, ha trobat bo. ¹⁴ El Senyor farà que s'alci a Israel un rei que exterminarà el llinatge de Jeroboam. Serà avui, com qui diu; millor dit, ara mateix! ¹⁵ El Senyor colpirà Israel, que serà com una canya sacsejada per l'aiguat; arrencarà el poble d'Israel d'aquesta terra bona que va donar als seus pares i els dispersarà a l'altra banda del riu Eufrates, perquè es feien bosquets sagrats que irriten el Senyor. ¹⁶ Ell posarà Israel en mans dels enemics pels pecats que Jeroboam ha comès i pels que ha fet cometre a aquest poble.

¹⁷ La muller de Jeroboam se'n va anar i va arribar a Tirsà. Tot just passava el llindar de casa, que el noi va morir.

¹⁸ El van enterrar, i tot Israel va fer dol per ell, tal com el Senyor havia predit per boca del seu servent el profeta Ahià.

¹⁹ La resta de la història de Jeroboam, les seves campanyes i el seu govern, tot consta en la Crònica dels reis d'Israel. ²⁰ La durada del regnat de Jeroboam va ser de vint-i-dos anys. Jeroboam va morir i es va reunir amb els seus pares. Fou succeït pel seu fill Nadab.

Roboam, rei de Judà

([2Cr 12,1-16](#))

²¹ Roboam, fill de Salomó, va ser rei de Judà. Començà a regnar quan tenia quaranta anys. Va ser rei disset anys a Jerusalem, la ciutat que el Senyor havia escollit d'entre totes les tribus d'Israel perquè portés el seu nom. La seva mare es deia Naamà i era ammonita. ²² La gent de Judà ofenia el Senyor amb les seves males accions; cometien tants pecats que encenien la gelosia del Senyor encara més que els seus pares. ²³ També ells es van construir santuaris amb pilars i bosquets sagrats en tots els turons elevats i sota tots els arbres frondosos. ²⁴ Fins i tot hi havia arreu del país homes dedicats a la prostitució sagrada. Tots practicaven les abominacions pròpies de les

nacions que el Senyor havia expulsat de davant els israelites.

²⁵ L'any cinquè del regnat de Roboam, Xixac, rei d'Egipte, va entrar a Jerusalem ²⁶ i saquejà els tresors del temple del Senyor i els del palau reial. Es va apoderar de tot, fins dels escuts d'or que havia fet Salomó. ²⁷ Més tard, Roboam els va substituir per uns escuts de bronze, que va confiar als capitans de la guàrdia que custodiaven l'entrada del palau. ²⁸ Cada vegada que el rei entrava al temple del Senyor, els homes de la guàrdia prenien els escuts, i en acabat els tornaven a deixar a la sala de la guàrdia.

²⁹ La resta de la història de Roboam, tot el que va fer, consta en la Crònica dels reis de Judà. ³⁰ Roboam i Jeroboam van estar sempre en guerra. ³¹ Roboam va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat amb ells a la ciutat de David. La seva mare es deia Naamà i era ammonita. El va succeir el seu fill Abies.

Abies, rei de Judà

[\(2Cr 13,1-3.22-23\)](#)

15

¹ L'any divuit del regnat de Jeroboam, fill de Nebat, Abies començà a ser rei de Judà. ² Va regnar tres anys a Jerusalem. La seva mare es deia Maacà; era filla d'Absalom. ³ Va imitar tots els pecats que el seu pare havia comès abans d'ell. El seu cor no va ser tot sencer del Senyor, el seu Déu, com ho havia estat el de David, el seu avantpassat. ⁴ Així i tot, per consideració a David, el Senyor, el seu Déu, li va mantenir una llàntia encesa a Jerusalem, concedint-li un descendent que el succeís i fent que Jerusalem es mantingués. ⁵ És que David havia fet allò que plau al Senyor, i en tota la seva vida no es va decantar mai d'allò que el Senyor li havia manat, llevat de l'afer d'Uries, l'hitita.

⁶ Roboam i Jeroboam havien estat en guerra tota la vida.

⁷ La resta de la història d'Abies, tot el que va fer, consta en la Crònica dels reis de Judà. Abies i Jeroboam van estar en guerra. ⁸ Abies va morir i es va reunir amb els seus pares; el van enterrar a la ciutat de David. El va succeir el seu fill Asà.

Asà, rei de Judà

[\(2Cr 14,1-2; 15,16-19; 16,1-6.11-14\)](#)

⁹ L'any vint del regnat de Jeroboam, rei d'Israel, Asà començà a ser rei de Judà. ¹⁰ Va regnar quaranta-un anys a Jerusalem. La seva àvia es deia Maacà i era filla d'Absalom. ¹¹ Asà va fer allò que plau al Senyor, tal com havia fet David, el seu avantpassat. ¹² Va expulsar del país els homes dedicats a la prostitució sagrada i va suprimir tots els ídols repugnants que els seus antecessors havien fabricat. ¹³ Arribà a privar la seva àvia Maacà de la dignitat de reina mare, perquè havia plantat un signe infame en un bosquet sagrat. Asà el va tallar i el va fer cremar al torrent de Cedró. ¹⁴ Així i tot, els recintes sagrats no foren suprimits. Però, durant tota la seva vida, el cor d'Asà va ser tot sencer del Senyor. ¹⁵ Va fer portar al temple del Senyor les ofrenes sagrades del seu pare i també les seves pròpies: plata, or i objectes de culte.

¹⁶ Asà i el rei d'Israel, Baixà, estigueren en guerra tota la vida. ¹⁷ Baixà, rei d'Israel, va atacar Judà i va fortificar Ramà per barrar el pas a Asà, rei de Judà. ¹⁸ Llavors Asà va recollir tota la plata i tot l'or que quedaven al tresor del temple i al tresor del palau reial, ho donà a uns missatgers i els envià a Benadad, fill de Tab-Rimmon, fill d'Hezion, rei dels arameus, que residia a Damasc, per dir-li:

¹⁹ --Fem una aliança tu i jo, com la que van fer el meu pare i el teu. T'envio un present de plata i or. Trenca la teva aliança amb Baixà, rei d'Israel, i així es retirarà del meu territori.

²⁰ Benadad va accedir a la proposta del rei Asà i envià els comandants dels seus exèrcits contra les ciutats d'Israel: Benadad va atacar Ion, Dan, Abel-Betmaacà, tota la regió de Genesaret i encara tot el territori de Neftalí. ²¹ Quan Baixà ho va saber, suspengué els treballs de fortificació de Ramà i va quedar-se a Tirsà. ²² Llavors el rei Asà va mobilitzar tot Judà, sense excepció, per endur-se de Ramà les pedres i la fusta de les fortificacions que Baixà hi construïa. Amb aquells materials el rei Asà va fortificar Gueba de Benjamí i Mispà.

²³ La resta de la història d'Asà, totes les seves gestes, tot el que va fer i les ciutats que va fortificar, consta en la Crònica dels reis de Judà. A la seva vellesa patia dels peus.

²⁴ Asà va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat amb ells a la ciutat de David, el seu avantpassat. El va succeir el seu fill Josafat.

Nadab, rei d'Israel

²⁵ Nadab, fill de Jeroboam, començà a ser rei d'Israel l'any segon del regnat d'Asà, rei de Judà. Va regnar dos anys a Israel. ²⁶ Nadab ofengué el Senyor amb el seu comportament; va actuar com el seu pare i continuà pecant com ell i fent pecar Israel. ²⁷ Baixà, fill d'Ahià, del llinatge d'Issacar, va conspirar contra Nadab i el va matar a Guibeton, que era dels filisteus, quan Nadab i tot Israel l'assetjaven. ²⁸ Baixà el va matar i el va succeir el tercer any del regnat d'Asà, rei de Judà. ²⁹ Un cop fou rei, va exterminar tota la família de Jeroboam, sense estalviar-ne cap ni un, tal com el Senyor havia anunciat per boca del seu servent Ahià de Siló. ³⁰ Això s'esdevingué per culpa dels pecats que el mateix Jeroboam havia comès i havia fet cometre a Israel, irritant així el Senyor, Déu d'Israel. ³¹ La resta de la història de Nadab, tot el que va fer, consta en la Crònica dels reis d'Israel. ³² Asà i Baixà, rei d'Israel, estigueren en guerra tota la vida.

Baixà, rei d'Israel

³³ L'any tercer del regnat d'Asà, rei de Judà, Baixà, fill d'Ahià, començà a ser rei de tot Israel a Tirsà. Va regnar-hi vint-i-quatre anys. ³⁴ Amb el seu comportament va ofendre el Senyor. Actuava com Jeroboam, imitant el seu pecat i fent-lo cometre als d'Israel.

16

¹ El Senyor va comunicar la seva paraula a Jehú, fill d'Hananí, contra Baixà i manà que li digués:

² --Jo, el Senyor, t'he tret de la pols i t'he enaltit, t'he fet sobirà d'Israel, el meu poble, però tu t'has comportat com Jeroboam, has fet pecar el meu poble i m'irrites amb els pecats que ells cometem. ³ Per tant, t'escombraré i faré que el teu llinatge acabi com el de Jeroboam, fill de Nebat. ⁴ Els del llinatge de Baixà que morin a la ciutat seran devorats pels gossos i els qui morin al camp seran menjats pels ocellots.

⁵ La resta de la història de Baixà, tot el que va fer i les seves gestes, consta en la Crònica dels reis d'Israel. ⁶ Baixà va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat a Tirsà. El va succeir el seu fill Elà.

⁷ Per boca del profeta Jehú, fill d'Hananí, el Senyor va adreçar la seva paraula contra Baixà i el seu llinatge. Baixà no tan sols havia ofès el Senyor i l'havia irritat amb el seu comportament, imitant així els del llinatge de Jeroboam, sinó que també havia exterminat la família de Jeroboam.

Elà, rei d'Israel

⁸ L'any vint-i-sis del regnat d'Asà, rei de Judà, Elà, fill de Baixà, començà a ser rei de tot Israel a Tirsà. Va regnar-hi dos anys. ⁹ Un oficial seu, Zimrí, que comandava la meitat dels carros de guerra, va conspirar contra ell. El rei era a Tirsà, a casa d'Arsà, cap del palau reial, i havia begut fins a embriagar-se. ¹⁰ Zimrí va entrar i va matar Elà. El va succeir l'any vint-i-set del regnat d'Asà, rei de Judà. ¹¹ Un cop rei, així que s'hagué instal·lat al tron, va eliminar tota la família de Baixà, sense deixar-ne cap home ni cap parent ni cap amic. ¹² Zimrí va exterminar tota la família de Baixà, complint així la paraula que el Senyor havia adreçat contra ell per boca del profeta Jehú. ¹³ Això s'esdevingué pels pecats de Baixà i del seu fill Elà, tant els que ells mateixos havien comès com els que havien fet cometre a Israel. Amb els seus ídols havien irritat el Senyor, Déu d'Israel.

¹⁴ La resta de la història d'Elà, tot el que va fer, consta en la Crònica dels reis d'Israel.

Zimrí, rei d'Israel

¹⁵ L'any vint-i-set del regnat d'Asà, rei de Judà, Zimrí va ser rei a Tirsà durant set dies. Les tropes assetjaven Guibeton, que estava en poder dels filisteus, ¹⁶ i sentiren a dir que Zimrí havia conspirat i havia matat el rei. Aquell mateix dia, al campament, tots els d'Israel van proclamar rei Omrí, el general en cap de l'exèrcit. ¹⁷ Omrí, seguit de tot l'exèrcit d'Israel, va pujar de Guibeton i assetjà Tirsà. ¹⁸ Quan Zimrí va veure que tenia perduda la ciutat, es va refugiar a la torre del palau reial, va calar-hi foc i va morir. ¹⁹ Això va succeir pels pecats que havia comès. Havia ofès el Senyor amb el seu comportament, fent com Jeroboam, imitant els pecats que aquest havia comès i havia fet cometre a Israel.

²⁰ La resta de la història de Zimrí i la conspiració que va tramir, consten en la Crònica dels reis d'Israel.

²¹ Llavors el poble d'Israel es va dividir en dos: la meitat eren partidaris de Tibní, fill de Guinat, i el volien fer rei; l'altra meitat eren partidaris d'Omrí. ²² Els partidaris d'Omrí van derrotar els de Tibní, fill de Guinat. Tibní va morir i Omrí va ser el rei.

Omrí, rei d'Israel

²³ L'any trenta-u del regnat d'Asà, rei de Judà, Omrí començà a ser rei d'Israel. Va regnar dotze anys. Sis anys va

ser rei a Tirsà. ²⁴ Després va comprar a Xèmer la muntanya de Samaria per sis mil peces de plata, la va fortificar i va construir-hi una ciutat que anomenà Samaria, pel nom de Xèmer, el propietari de la muntanya.

²⁵ Omrí va ofendre el Senyor amb el seu comportament i va ser pitjor que tots els seus predecessors. ²⁶ En tot va fer com Jeroboam, fill de Nebat, imitant els pecats que aquest havia fet cometre a Israel i irritant amb els seus ídols el Senyor, Déu d'Israel.

²⁷ La resta de la història d'Omrí, el que va fer i les seves gestes, consta en la Crònica dels reis d'Israel. ²⁸ Omrí va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat a Samaria. El va succeir el seu fill Acab.

Acab, rei d'Israel

²⁹ Acab, fill d'Omrí, començà a ser rei d'Israel l'any trenta-vuit del regnat d'Asà, rei de Judà. Va regnar vint-i-dos anys a Samaria. ³⁰ Amb el seu comportament va ofendre el Senyor, més que tots els seus predecessors. ³¹ No en tingué prou d'imitar els pecats de Jeroboam, fill de Nebat, sinó que, a més, es va casar amb Jezabel, filla d'Etbaal, rei dels sidonis. Acab donava culte a Baal i l'adorava; ³² li va erigir un altar en un temple que li havia dedicat a Samaria. ³³ Acab va fer també el bosquet sagrat. Irritava el Senyor, Déu d'Israel, més que tots els reis d'Israel que l'havien precedit.

³⁴ En el seu temps, Hiel de Betel va reconstruir Jericó. Va posar-ne els fonaments a costa del seu primogènit, Abiram, i les portes, a costa del seu fill petit, Segub, tal com el Senyor havia anunciat per boca de Josuè, fill de Nun. Cicle d'Elies ([1Re 17-2Re 1](#))

El profeta Elies

17

¹ Elies, el tixbita, de Tixbé de Galaad, va dir a Acab:

--Per la vida del Senyor, Déu d'Israel, a qui jo serveixo, et juro que no hi haurà rosada ni pluja en tots aquests anys fins que jo no ho digui.

Estada al torrent de Querit

² El Senyor va comunicar la seva paraula a Elies. Li digué:

³ --Vés-te'n d'aquí cap a l'orient i amaga't al torrent de Querit, a l'altra banda del Jordà. ⁴ Beu aigua del torrent. Jo he ordenat als corbs que t'alimentin.

⁵ Ell va fer tal com el Senyor li havia dit: se'n va anar a viure al torrent de Querit, a l'altra banda del Jordà. ⁶ Els corbs li portaven pa i carn cada matí i cada vespre, i bevia aigua del torrent.

La viuda de Sarepta

⁷ Al cap d'un quant temps, el torrent es va assecar, perquè no plovia al país. ⁸ Llavors el Senyor va comunicar la seva paraula a Elies. Li digué:

⁹ --Vés a Sarepta de Sidó i queda-t'hi. He disposat que et mantingui una viuda d'aquella ciutat.

¹⁰ Ell se'n va anar a Sarepta. Arribat a la porta de la ciutat, veié una viuda que recollia llenya. La va cridar i li digué: --Porta'm, si et plau, una mica d'aigua en un gerro, que vull beure.

¹¹ Quan anava a portar-la-hi, Elies la va cridar de lluny estant i li digué:

--Porta'm també, si et plau, un tros de pa.

¹² Ella va respondre:

--Et juro per la vida del Senyor, el teu Déu, que no tinc gens de pa. Només em queda al pot un grapat de farina i una mica d'oli a la gerra. Ara recollia unes branques per coure-ho per a mi i per al meu fill. Ens ho menjarem i després morirem.

¹³ Llavors Elies li va dir:

--No tinguis por. Vés i fes tal com has dit; però, amb la farina que tens, cou-me primer un panet i porta-me'l. Després ja en couràs per a tu i per al teu fill, ¹⁴ perquè això diu el Senyor, Déu d'Israel: "El pot de farina no es buidarà ni la gerra d'oli s'acabarà, fins al dia que el Senyor enviarà la pluja a la terra."

¹⁵ Ella se'n va anar i va fer tal com Elies li havia dit. I en van menjar ell i ella amb tota la seva família, durant dies i dies. ¹⁶ El pot de farina no va buidar-se ni l'oli de la gerra s'acabà, tal com el Senyor havia anunciat per boca d'Elies.

Resurrecció del fill de la viuda

¹⁷ Un quant temps després d'això, el fill d'aquella dona, la mestressa de la casa, es va posar malalt, i la malaltia era

tan greu que el noi es va morir. ¹⁸ Ella va dir a Elies:

--Deixa'm estar, home de Déu! ¿Has vingut a casa per recordar a Déu les meves faltes i fer morir el meu fill?

¹⁹ Ell li va respondre:

--Dóna'm el teu fill.

Elies el va rebre dels braços d'aquella dona, el va pujar a la cambra de dalt, on vivia, i l'ajagué al seu propi llit.

²⁰ Després va invocar el Senyor dient:

--Senyor, Déu meu! ¿Fins i tot a aquesta viuda que m'hostatja vols mal, que fas morir el seu fill?

²¹ Llavors s'estirà tres vegades sobre el nen i va invocar encara el Senyor dient:

--Senyor, Déu meu! Fes que la vida torni a dins d'aquest infant!

²² El Senyor va escoltar el crit d'Elies, la vida tornà a entrar dintre l'infant, i l'infant va reviure. ²³ Elies va prendre el nen i el baixà de la cambra de dalt. El retornà a la seva mare i li digué:

--Mira, el teu fill és viu!

²⁴ La dona va dir a Elies:

--Ara veig que ets un home de Déu i que la paraula del Senyor que tu pronuncies es compleix fidelment.

Elies al Carmel

18

¹ Va passar molt de temps i, al cap de tres anys, el Senyor va comunicar a Elies la seva paraula. Li digué:

--Vés, presenta't a Acab, que vull enviar la pluja a la terra.

² Elies es posà en camí per presentar-se a Acab. Hi havia una gran fam a Samaria. ³ Acab va cridar Obadiahu, el cap del palau reial. Obadiahu era molt fidel al Senyor. ⁴ Així, quan Jezabel havia fet exterminar els profetes del Senyor, Obadiahu n'havia pres cent, els havia amagat en dues coves, cinquanta i cinquanta, i els havia proveït de pa i aigua. ⁵ Acab, doncs, li va dir:

--Anem pel país i resseguim les fonts i els torrents. Qui sap si trobarem herba i podrem mantenir amb vida els cavalls i les mules sense haver de sacrificar cap dels animals!

⁶ Es van dividir el territori: Acab anà sol per un camí i Obadiahu, sol també, per un altre. ⁷ Mentre Obadiahu feia la seva ruta, Elies li va sortir al pas. Obadiahu el va reconèixer, es prosternà amb el front a terra i li digué:

--¿Ets tu Elies, el meu senyor?

⁸ Ell li va respondre:

--Sóc jo mateix. Vés a dir al teu senyor que Elies és aquí.

⁹ Obadiahu replicà:

--Quin pecat he comès, que vulguis posar aquest servent teu a les mans d'Acab perquè em mati? ¹⁰ Tan cert com viu el Senyor, el teu Déu: no hi ha poble ni reialme on el meu senyor no hagi enviat gent a buscar-te. I quan li diuen: "Aquí no hi és", fa jurar a aquell poble o reialme que realment no t'han trobat. ¹¹ I ara tu em dius: "Vés a dir al teu senyor que Elies és aquí". ¹² Quan m'hauré separat de tu, l'esperit del Senyor se t'endurà qui sap a on: jo hauré transmès a Acab el teu missatge, però ell no et trobarà i llavors em matarà. I això que aquest servent teu és fidel al Senyor des de jove! ¹³ ¿Que no ha sentit a dir el meu senyor el que jo vaig fer quan Jezabel matava els profetes del Senyor? Vaig amagar-ne cent en dues coves, cinquanta i cinquanta, i els proveïa de pa i aigua. ¹⁴ I ara tu em dius: "Vés a dir al teu senyor que Elies és aquí." Em matarà!

¹⁵ Però Elies va insistir:

--Per la vida del Senyor de l'univers, a qui jo serveixo, et juro que avui mateix em presentaré davant d'Acab.

¹⁶ Obadiahu anà a trobar Acab i el va informar, i Acab anà a trobar Elies. ¹⁷ Tan bon punt Acab el va veure, li va cridar:

--¿Ets tu, el qui porta la desgràcia a Israel?

¹⁸ Ell li respongué:

--Jo no porto la desgràcia a Israel, sinó tu i la família del teu pare, que heu abandonat els manaments del Senyor per anar darrere els Baals. ¹⁹ Però ara aplega'm tot Israel a la muntanya del Carmel, i també els quatre-cents cinquanta profetes de Baal i els quatre-cents profetes dels bosquets sagrats, que Jezabel manté.

²⁰ Acab va fer venir tots els israelites i va aplegar aquells profetes a la muntanya del Carmel. ²¹ Aleshores Elies s'acostà a tot el poble i va exclamar:

--Fins quan anireu saltant, ara amb una crossa, ara amb una altra? Si el Senyor és Déu, seguïu-lo! Si ho és Baal, seguïu-lo a ell!

El poble no responia res. ²² Llavors Elies els va dir:

--Jo sóc l'únic profeta del Senyor que ha quedat, mentre que els profetes de Baal són quatre-cents cinquanta.

²³ Que ens donin dos vedells: que ells se'n triïn un, el tallin i el posin damunt la llenya, però sense encendre el foc. Jo prepararé l'altre vedell i també el posaré sobre la llenya, sense encendre foc. ²⁴ Després, que ells invoquin el nom del seu déu i jo invocaré el nom del Senyor. El déu que respongui per mitjà del foc, és realment Déu.

Tot el poble va respondre:

--Hi estem d'acord!

²⁵ Elies va dir als profetes de Baal:

--Trieu-vos un dels dos vedells i prepareu-lo primer vosaltres, que sou més. Invoqueu el nom del vostre déu, però no encengueu el foc.

²⁶ Van agafar el vedell que els havien donat, el van preparar i anaren invocant el nom de Baal des del matí fins al migdia, dient: «Baal, respon-nos!» Però no se sentia cap veu ni cap resposta, per més que saltaven al voltant de l'altar que els havien construït. ²⁷ Al migdia, Elies es burlava d'ells dient:

--Crideu més fort! Baal és déu, però potser està capficat o bé té feina, o qui sap si és de viatge! Potser dorm, però ja es despertarà!

²⁸ Ells cridaven més fort encara i, segons el seu costum, es feien incisions amb punyals i llances fins que els rajava la sang. ²⁹ Passat ja migdia, van entrar en deliri profètic fins a l'hora de l'ofrena. Però no se sentia cap veu ni cap resposta, ni els escoltava ningú.

³⁰ Aleshores Elies va dir a tot el poble:

--Acosteu-vos a mi.

Tothom se li va acostar. Elies va refer l'altar del Senyor que estava enderrocat: ³¹ va agafar dotze pedres, segons el nombre de les tribus dels fills de Jacob, a qui Déu havia comunicat aquesta paraula: «El teu nom serà Israel.»

³² Amb aquelles pedres, doncs, va reconstruir l'altar dedicat al nom del Senyor i després, al seu voltant, va obrir un solc com per a sembrar-hi dues mesures de gra. ³³ Va col·locar la llenya, preparà el vedell, el posà damunt la llenya ³⁴ i digué:

--Ompliu quatre gerres d'aigua i tireu-la sobre la víctima de l'holocaust i sobre la llenya.

Ho van fer així. Després va manar:

--Torneu-hi!

Els hi van tornar.

Digué encara:

--Feu-ho per tercera vegada!

I ho van fer per tercera vegada. ³⁵ L'aigua regalimava per tot l'altar, i el solc n'anava ple. ³⁶ Quan va ser l'hora de l'ofrena del capvespre, el profeta Elies s'acostà i pregà així:

--Senyor, Déu d'Abraham, d'Isaac i d'Israel: que se sàpiga avui que tu ets Déu a Israel, que jo sóc servent teu i que he fet tot això per ordre teva. ³⁷ Respon-me, Senyor, respon-me, perquè aquest poble es convenci que tu, Senyor, ets Déu i que fas tornar els cors cap a tu.

³⁸ Llavors va baixar un foc que venia del Senyor i va consumir la víctima de l'holocaust, la llenya, les pedres i la pols, i va assecar l'aigua del solc. ³⁹ Tot el poble, en veure-ho, es prosternà amb el front a terra i clamava:

--El Senyor és Déu! El Senyor és Déu!

⁴⁰ Elies els va ordenar:

--Agafeu els profetes de Baal! Que no se n'escapi ni un!

Els els van agafar. Elies els va fer baixar al riu Quixon i allí els va degollar. ⁴¹ Després Elies digué a Acab:

--Vés a menjar i beure, que ja se sent la remor del temporal.

⁴² Acab anà a menjar i beure. Entretant, Elies va pujar al cim del Carmel, es va prosternar a terra amb la cara entre els genolls ⁴³ i digué al seu servent:

--Puja i mira en direcció al mar.

Ell va pujar, va mirar i digué:

--No es veu res.

Elies va insistir:

--Torna-hi.

I així fins a set vegades. ⁴⁴ A la setena, el servent va dir:

--Hi ha un núvol petit com el palmell de la mà que puja del mar.

Aleshores Elies digué:

--Vés i digues a Acab: "Enganxa els cavalls i baixa, que no t'atrupi el xàfec."

⁴⁵ El cel s'anà enfosquint amb núvols que el vent portava, i caigué un gran xàfec. Acab va pujar al carruatge i se

n'anà cap a Jizreel. ⁴⁶ La mà del Senyor s'apoderà d'Elies, que es va lligar la roba a la cintura i correu davant d'Acab fins a l'entrada de Jizreel.

Fugida d'Elies a la muntanya de l'Horeb

19

¹ Acab va explicar a Jezabel tot el que Elies havia fet i com havia matat tots els profetes. ² Llavors Jezabel va enviar un missatger per dir a Elies:

--Que els déus em facin caure al damunt tota mena de mals si demà en aquesta mateixa hora no he fet amb la teva vida el que tu has fet amb la d'ells!

³ Elies tingué por i va fugir per salvar la vida. En arribar a Beerxeba, que és a Judà, va deixar-hi el seu criat ⁴ i ell continuà desert endins tota una jornada. Finalment es va asseure sota una ginestera solitària i demanava la mort amb aquestes paraules:

--Ja n'hi ha prou, Senyor! Pren-me la vida, que no sóc pas millor que els meus pares.

⁵ Es va ajeure i s'adormí sota aquella ginestera. Però, mentre dormia, un àngel el va tocar i li digué:

--Aixeca't i menja.

⁶ Va mirar i va veure al seu capçal un pa cuit al caliu i un gerro d'aigua. Va menjar, va beure i s'ajagué de bell nou.

⁷ L'àngel del Senyor va tornar, el va tocar i li digué:

--Aixeca't i menja, que el camí que has de fer és massa llarg per a tu.

⁸ Elies es va alçar, va menjar i beure, i després, amb la força d'aquell aliment, caminà quaranta dies i quaranta nits fins a la muntanya de Déu, l'Horeb.

⁹ En arribar-hi, va entrar a la cova per passar-hi la nit. El Senyor li va adreçar la paraula i li preguntà:

--Què hi fas, aquí, Elies?

¹⁰ Ell respongué:

--Estic encès de zel per tu, Senyor, Déu de l'univers: els d'Israel han abandonat la teva aliança, han derrocat els teus altars i han mort els teus profetes. Només he quedat jo, i encara em busquen per matar-me.

¹¹ El Senyor li digué:

--Surt i estigues dret davant meu dalt la muntanya, que hi passaré jo, el Senyor.

Aleshores s'aixecà de davant el Senyor un vent huracanat i violent que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques, però en aquell vent el Senyor no hi era. Després del vent va venir un terratrèmol, però el Senyor tampoc no era en el terratrèmol. ¹² Després del terratrèmol va arribar foc, però el Senyor tampoc no era en aquell foc. Després del foc es va alçar el murmuri d'un ventijol suau. ¹³ En sentir-lo, Elies es tapà la cara amb el mantell, va sortir de la cova i es quedà dret a l'entrada. Llavors una veu li digué:

--Què hi fas, aquí, Elies?

¹⁴ Ell va respondre:

--Estic encès de zel per tu, Senyor, Déu de l'univers: els d'Israel han abandonat la teva aliança, han derrocat els teus altars i han mort els teus profetes. Només he quedat jo, i encara em busquen per matar-me.

¹⁵ El Senyor li va dir:

--Torna a posar-te en camí i vés cap al desert de Damasc. Quan hi arribis, ungeix Hazael per rei dels arameus.

¹⁶ Després ungeix Jehú, fill de Nimxí, per rei d'Israel. Ungeix també Eliseu, fill de Xafat, d'Abel-Meholà, com a profeta successor teu. ¹⁷ El qui s'escapi de l'espasa d'Hazael, el farà morir Jehú; i el qui s'escapi de l'espasa de Jehú, el farà morir Eliseu. ¹⁸ Però jo deixaré a Israel una resta de set mil homes: tots els genolls que no s'han doblegat davant de Baal i tots els llavis que no l'han besat.

Elies crida Eliseu a seguir-lo

¹⁹ Elies se'n va anar a trobar Eliseu, fill de Xafat. Eliseu havia de llaurar dotze jovades de terra i ara llaurava la darrera. Elies passà pel seu costat i li va tirar el seu mantell al damunt. ²⁰ Eliseu deixà els bous, va córrer darrere d'Elies i li digué:

--Deixa'm anar a besar el pare i la mare, i després et seguiré.

Elies li va respondre:

--Vés! Torna-te'n! A què t'obligo jo?

²¹ Eliseu se'n tornà de darrere d'Elies, va agafar la parella de bous, els immolà i, amb el jou per llenya, en va bullir la carn. I convidà tothom a menjar-ne. Després va seguir Elies i es quedà al seu servei.

Els arameus assetgen Samaria

20

¹ Benadad, rei dels arameus, va concentrar tot el seu exèrcit: comptava amb trenta-dos reis vassalls, i també amb carros de guerra i cavalls. Va pujar a Samaria, hi posà setge i l'atacà. ² I va enviar missatgers a la ciutat, a Acab, rei d'Israel, ³ perquè li diguessin:

--Això diu Benadad: "La teva plata i el teu or són meus, i també ho són les teves dones i els millors dels teus fills."

⁴ El rei d'Israel respongué:

--Que sigui tal com dius, rei, senyor meu. Jo sóc teu amb tot el que tinc.

⁵ Els missatgers van tornar i digueren:

--Això diu Benadad: "Ja t'he fet dir que m'has de donar la teva plata, el teu or, les teves dones i els teus fills. ⁶ I, a més, demà en aquesta hora enviaré els meus homes perquè escorcollin el teu palau i les cases dels teus súbdits, i s'enduran tot el que a tu et fa goig."

⁷ Llavors el rei d'Israel va convocar tots els ancians del país i els digué:

--Fixeu-vos quines males intencions que porta ara, aquest home. Quan m'ho va exigir, jo no li havia pas negat les meves dones, els meus fills, la meva plata i el meu or!

⁸ Tots els ancians i el poble sencer li van dir:

--No te l'escoltis! No ho consentis!

⁹ Llavors el rei va respondre als missatgers de Benadad:

--Digueu al rei, el meu senyor: "Faré tot allò que has exigint la primera vegada al teu servent, però això últim no puc consentir-ho."

Els missatgers anaren a portar la resposta a Benadad. ¹⁰ Benadad li va fer dir:

--Que els déus em facin caure al damunt tota mena de mals si queda prou pols a Samaria perquè cada un dels meus soldats en prengui un grapat!

¹¹ El rei d'Israel respongué:

--Digueu-li: "Qui tot just s'ha cenyit l'espasa, que no es gloriï com si ja se la tragués."

¹² Quan Benadad, que era al campament bevent amb els reis, va sentir aquesta resposta, ordenà als seus homes:

--A les armes!

I van formar en ordre de batalla per atacar la ciutat.

Derrota dels arameus

¹³ Llavors un profeta es va presentar a Acab, rei d'Israel, i li digué:

--Això et fa saber el Senyor: "¿Has vist tota aquesta gran multitud? Avui la faré caure a les teves mans, i sabràs que jo sóc el Senyor."

¹⁴ Acab va preguntar:

--De qui es valdrà per a fer-ho?

Li respongué:

--El Senyor et diu que es valdrà dels servidors dels caps de districte.

Acab va demanar:

--Qui ha d'entrar primer en combat?

Li respongué:

--Tu.

¹⁵ Acab va passar revista als servidors dels caps de districte: eren dos-cents trenta-dos. Després va revistar tot l'exèrcit d'Israel: eren set mil. ¹⁶ I van fer una sortida al migdia, mentre Benadad bevia i s'embriagava al campament amb els trenta-dos reis vassalls seus. ¹⁷ Primer van sortir els servidors dels caps de districte. Benadad va enviar gent per informar-se, i li van dir:

--Han sortit uns homes de Samaria.

¹⁸ Ell va dir:

--Si han sortit en so de pau, agafeu-los vius; i si han sortit en so de guerra, agafeu-los també vius.

¹⁹ Van sortir, doncs, de la ciutat els servidors dels caps de districte, i darrere d'ells el gros de l'exèrcit. ²⁰ Cada un dels servidors va matar l'enemic que trobava al davant. Els arameus van fugir, i els d'Israel els perseguien.

Benadad, rei dels arameus, s'escapà a cavall, amb els homes dels carros de guerra. ²¹ Va sortir el rei d'Israel, va atacar la cavalleria i els carros i derrotà els arameus. Va ser una gran desfeta.

²² Aquell profeta es presentà encara al rei d'Israel i li digué:

--Vinga, prepara't de valent, reflexiona i mira què cal fer, perquè l'any vinent el rei dels arameus emprendreà una altra campanya contra tu.

Nova guerra dels arameus contra Israel

²³ Els consellers del rei dels arameus li van dir:

--El Déu dels israelites és un déu de muntanyes, i per això ells van ser més forts que nosaltres. Però ataquem-los a la plana; de segur que serem més forts que no pas ells. ²⁴ Ara fes això: deposa tots els reis i substitueix-los per governadors. ²⁵ Mobilitza un exèrcit tan nombrós com aquell que vas perdre, carro per carro i cavall per cavall, i ataquem a la plana. De segur que nosaltres serem més forts que no pas els israelites.

Benadad va fer cas d'aquest consell i va actuar tal com li deien. ²⁶ L'any següent va mobilitzar els arameus i va pujar a Afec per atacar Israel. ²⁷ També els israelites es van mobilitzar, van rebre vitualles i sortiren a lluitar contra els enemics. Els israelites acampats enfront d'ells semblaven dos ramadets de cabres, mentre que els arameus cobrien la terra.

²⁸ Llavors aquell home de Déu anà a trobar el rei d'Israel i li digué:

--Això et fa saber el Senyor: "Ja que els arameus han dit que el Senyor és un déu de muntanyes i no de planes, jo faré caure a les teves mans tota aquesta gran multitud; així sabran que jo sóc el Senyor."

²⁹ Durant set dies estigueren acampats els uns enfront dels altres, fins que el dia setè van entaular combat. Els israelites van causar en un sol dia cent mil baixes a la infanteria aramea. ³⁰ Els supervivents van fugir a la ciutat d'Afec, però la muralla es va desplomar damunt els vint-i-set mil supervivents. Benadad, que també havia fugit i s'havia refugiat a la ciutat, s'amagava a la cambra més secreta. ³¹ Els seus consellers li van dir:

--Hem sentit a dir que els reis d'Israel són misericordiosos. Ens vestirem amb roba de sac, ens lligarem cordes al coll i anirem a trobar el rei d'Israel. Qui sap si et perdonarà la vida!

³² Així, doncs, es van vestir amb roba de sac, es van lligar cordes al coll, es van presentar al rei d'Israel i li digueren:

--El teu servent Benadad et diu: "T'ho suplico: perdona'm la vida!"

Acab va respondre:

--Viu encara? És el meu germà!

³³ Aquells homes ho van considerar un bon senyal i el van agafar pel mot:

--Benadad és el teu germà!

Acab els digué:

--Aneu-lo a buscar.

Benadad es va presentar i Acab el va fer muntar en el seu propi carruatge. ³⁴ Llavors Benadad li va dir:

--Les ciutats que el meu pare va prendre al teu, te les torno. A més podràs tenir establiments comercials a Damasc, com el meu pare en tenia a Samaria.

Acab va respondre:

--Doncs jo, amb aquestes condicions, et deixo en llibertat.

Acab va fer una aliança amb Benadad i el deixà anar.

Un profeta critica Acab

³⁵ Un home, membre d'un grup de profetes, va dir a un dels seus companys per ordre del Senyor:

--Fereix-me!

L'altre es va negar a ferir-lo. ³⁶ El primer li digué:

--Ja que no has obeït l'ordre del Senyor, així que te'n vagis d'aquí et matarà un lleó.

Ell se'n va anar; li sortí al pas un lleó i el va matar.

³⁷ Després aquell profeta va trobar un altre home i li digué:

--Fereix-me!

L'home el va ferir i li va fer mal.

³⁸ Llavors el profeta es va apostar vora el camí, esperant el rei. S'havia dissimulat amb cendra la marca de profeta que portava al front perquè el rei no el reconegués. ³⁹ Quan aquest passava, ell el va cridar i li digué:

--Mentre aquest servent teu es dirigia al combat, un que en venia em va confiar un presoner, dient-me: "Vigila aquest home. Si se t'escapa, respondràs de la seva vida amb la teva, o bé pagaràs tres mil peces de plata." ⁴⁰ Però mentre aquest servent teu anava ocupat d'ací d'allà, el presoner es va fer fonedís.

El rei d'Israel li va dir:

--Tu mateix t'has donat la sentència.

⁴¹ Immediatament, el profeta es va treure la cendra del front, i el rei d'Israel es va adonar que era un dels profetes.

⁴² El profeta li va dir:

--Això et fa saber el Senyor: "Ja que has deixat escapar l'home que jo havia destinat a l'extermini, la teva vida respondrà per la seva, i el teu poble pel seu."

⁴³ El rei d'Israel, irritat i contrariat, se'n tornà al seu palau i va entrar a Samaria.

La vinya de Nabot

21

¹ Després d'aquests fets, va passar el que segueix. Nabot de Jizreel tenia una vinya a Jizreel mateix, al costat del palau d'Acab, rei de Samaria. ² Acab va dir a Nabot:

--Cedeix-me la teva vinya. Com que és al costat del meu palau, em servirà d'hort. Te la canviaré per una de millor, o, si ho prefereixes, et pagaré en metàl·lic el seu preu.

³ Nabot li respongué:

--Que el Senyor em guardi de cedir-te l'heretat dels meus pares!

⁴ Quan Acab va sentir que Nabot de Jizreel li responia: «No et vull cedir l'heretat dels meus pares», se'n tornà a casa seva irritat i contrariat. Es va posar al damunt del llit, es girà de cara a la paret i no volia menjar. ⁵ La seva dona, Jezabel, l'anà a veure i li digué:

--Com és que estàs tan contrariat que no vols menjar res?

⁶ Ell li va respondre:

--He parlat amb Nabot de Jizreel. Li he proposat que em cedís la seva vinya, al preu que fos, o que la hi canviaria per una altra si així ho preferia, però ell m'ha respost: "No et vull cedir la meva vinya."

⁷ Llavors la seva muller Jezabel li va dir:

--¿Així fas de rei d'Israel? Aixeca't, menja i posa't content! Jo m'encarrego de donar-te la vinya de Nabot de Jizreel.

⁸ Jezabel va fer escriure cartes en nom d'Acab, va segellar-les amb el segell del rei i les envià als ancians i als principals de la ciutat on vivia Nabot. ⁹ Les cartes deien:

--Convoqueu un dejuni de desgreuge i feu seure Nabot al mig de l'assemblea. ¹⁰ Acareu-lo amb dos homes sense escrúpols que testifiquin contra ell i diguin: "Nabot ha blasfemat contra Déu i contra el rei." Després traieu-lo fora i apedregueu-lo fins que mori.

¹¹ Els ancians i els principals de la ciutat on vivia Nabot van fer tal com Jezabel ordenava en la carta que els havia enviat. ¹² Van convocar un dejuni de desgreuge i van fer seure Nabot al mig de l'assemblea. ¹³ Van venir, per acarar-se amb ell, dos homes sense escrúpols que, davant l'assemblea, van testificar així contra Nabot:

--Nabot ha blasfemat contra Déu i contra el rei.

Llavors el van treure fora i el van apedregar fins que morí. ¹⁴ Després van comunicar-ho a Jezabel:

--Nabot ha estat apedregat i és mort.

¹⁵ Quan Jezabel va saber que Nabot havia estat apedregat i era mort, digué a Acab:

--Aixeca't i vés a prendre possessió de la vinya que Nabot de Jizreel no et volia cedir a cap preu. Nabot ja no viu: ha mort.

¹⁶ Quan Acab va saber que era mort, es va aixecar, baixà a la vinya de Nabot de Jizreel i en va prendre possessió.

Intervenció d'Elies

¹⁷ Llavors el Senyor va comunicar la seva paraula a Elies, el tixbita. Li digué:

¹⁸ --Baixa a trobar Acab, rei d'Israel, que és a Samaria. Ara és a la vinya de Nabot, on ha baixat a prendre'n possessió. ¹⁹ Digues-li: "Això et diu el Senyor: ¿Has assassinat un home i ara t'apoderes dels seus béns?" I digues-li encara: "Això et fa saber el Senyor: Al mateix lloc on els gossos han llepat la sang de Nabot lleparan també la teva!"

²⁰ Acab va dir a Elies:

--¿Així, doncs, m'has trobat, enemic meu?

Elies li va respondre:

--T'he vingut a trobar perquè t'has llançat a fer el mal que ofèn el Senyor. ²¹ Per això jo faré caure la desgràcia damunt teu: escombraré tota la teva descendència, exterminaré de la casa d'Acab tots els homes que viuen a Israel, tant els infants com els adults. ²² El teu llinatge acabarà com el de Jeroboam, fill de Nebat, i el de Baixà, fill d'Ahià, perquè m'has irritat i has fet pecar Israel.

²³ El Senyor va parlar també contra Jezabel i digué:

--Els gossos devoraran Jezabel al peu de la muralla de Jizreel. ²⁴ Els de la família d'Acab que morin a la ciutat seran

devorats pels gossos; els qui morin al camp seran menjats pels ocellots.

²⁵ Realment, no hi va haver mai ningú que, com Acab, es llancés a fer el mal que ofèn el Senyor. La seva dona, Jezabel, l'havia seduït. ²⁶ El seu comportament va ser del tot abominable: donava culte als ídols repugnants, tal com feien els amorreus que el Senyor havia expulsat de davant dels israelites.

²⁷ Així, doncs, en sentir aquelles paraules, Acab es va esquinçar els vestits, va vestir-se amb roba de sac, dejunava, dormia amb la roba de sac i caminava d'esma. ²⁸ Llavors el Senyor va comunicar la seva paraula a Elies, el tixbita. Li va dir:

²⁹ --¿Has vist com Acab s'ha humiliat a la meua presència? Ja que s'ha humiliat així, no faré venir aquella desgràcia en vida seva; la faré caure sobre el seu llinatge en temps del seu fill.

Guerra d'Acab i Josafat contra els arameus

[\(2Cr 18,1-27\)](#)

22

¹ Van passar tres anys sense que hi hagués guerra entre els arameus i els israelites. ² Però l'any tercer, Josafat, rei de Judà, baixà a veure Acab, rei d'Israel. ³ El rei d'Israel havia dit als seus consellers:

--A tots consta que Ramot-Galaad ens pertany, però nosaltres no fem res per recuperar-la de mans del rei dels arameus.

⁴ I va dir a Josafat:

--Vols venir amb mi a conquerir Ramot-Galaad?

Josafat va respondre al rei d'Israel:

--Jo faré com tu, el meu exèrcit farà com el teu, i els meus cavalls, com els teus cavalls.

⁵ Amb tot, Josafat va suggerir al rei d'Israel:

--Abans, però, consulta el Senyor a veure què respon.

⁶ El rei d'Israel va aplegar els profetes, uns quatre-cents homes, i els preguntà:

--¿Convé que ataqüi Ramot-Galaad, o ho haig de deixar córrer?

Els van respondre:

--Puja-hi, que el Senyor la farà caure en mans del rei.

⁷ Llavors Josafat va demanar:

--¿No hi ha pas aquí cap més profeta del Senyor que poguéssim consultar?

⁸ El rei d'Israel va dir a Josafat:

--Encara hi ha un home per mitjà del qual podríem consultar el Senyor, però el tinc avorrit perquè mai no em profetitzava res de bo, només desgràcies. És Micàiehu, fill d'Imlà.

Josafat va replicar:

--Majestat, no parlis així!

⁹ Llavors el rei d'Israel va cridar un funcionari de la cort i li digué:

--Corre, fes venir Micàiehu, fill d'Imlà.

¹⁰ Entretant, el rei d'Israel i Josafat, rei de Judà, seien, amb els vestits reials, cada un en un tron, a l'era que hi ha vora la porta de Samaria. Davant d'ells, tots aquells profetes entraven en deliri. ¹¹ Sidquià, fill de Quenaanà, s'havia fet unes banyes de ferro i deia:

--Això diu el Senyor: "Així donaràs banyades als arameus fins que no en quedi cap."

¹² Semblantment profetitzaven tots els altres profetes. Deien:

--Puja a Ramot-Galaad, que triomfaràs! El Senyor la farà caure en mans del rei!

¹³ El missatger que havia anat a cridar Micàiehu li digué:

--Els profetes prediuen, tots alhora, la victòria del rei. Que el teu oracle sigui com el d'ells: anuncia la victòria!

¹⁴ Micàiehu va respondre:

--Et juro per la vida del Senyor que diré allò que el Senyor em dirà.

¹⁵ Va arribar on era el rei, i aquest li preguntà:

--Micàiehu, ¿convé que ataquem Ramot-Galaad, o bé ho hem de deixar córrer?

Ell va respondre:

--Puja-hi, que triomfaràs! El Senyor la farà caure en mans del rei!

¹⁶ El rei va dir:

--Quantes vegades t'hauré de conjurar que no em diguis res més que la veritat en nom del Senyor?

17 Llavors Micàiehu va anunciar:

--Veig tot Israel

escampat per les muntanyes,
com ovelles sense pastor.

El Senyor ha dit: "No tenen amo."

Que cadascú torni en pau a casa seva!

18 El rei d'Israel va dir a Josafat:

--No t'ho deia? Mai no m'anuncia res de bo; només desgràcies.

19 Micàiehu va afegir:

--Doncs escolta encara la paraula del Senyor! He vist el Senyor assegut en el seu tron i tots els estols celestials que l'assistien, a dreta i esquerra. ²⁰ El Senyor ha preguntat: "Qui seduirà Acab perquè pugui a Ramot-Galaad i caigui en la batalla?" L'un proposava una cosa; l'altre, una altra. ²¹ En aquestes, l'esperit de profecia s'ha avançat i, dret davant el Senyor, li ha dit: "Jo el seduiré." El Senyor li ha preguntat: "De quina manera?" ²² Ell ha respost: "Seré un esperit que faci mentir tots els seus profetes." El Senyor li ha dit: "El seduiràs. Te'n sortiràs. Vés i fes-ho així." ²³ Ara, doncs, el Senyor ha posat un esperit de mentida a la boca de tots aquests profetes teus, perquè té decidida la teva perdició.

²⁴ Llavors Sidquià, fill de Quenaanà, va donar una bufetada a Micàiehu tot dient-li:

--Com és que l'esperit del Senyor ha sortit de mi per parlar-te a tu?

²⁵ Micàiehu li respongué:

--Ja t'ho trobaràs el dia que t'hauràs d'anar a amagar a la cambra més secreta.

²⁶ El rei d'Israel va ordenar a un dels seus homes:

--Agafa Micàiehu, porta'l a Amon, el governador de la ciutat, i a Joaix, el fill del rei, ²⁷ i digues-los: "Això ordena el rei: Tanqueu aquest home a la presó i tingueu-l'hi amb el pa i l'aigua racionats fins que jo tornaré victoriós."

²⁸ Però Micàiehu replicà:

--Si tornes victoriós, senyal que el Senyor no parlava per la meua boca.

I afegí encara:

--Escolteu-ho, tots els pobles!

Mort d'Acab

[\(2Cr 18,28-34\)](#)

²⁹ El rei d'Israel i Josafat, rei de Judà, van pujar contra Ramot-Galaad. ³⁰ El rei d'Israel va dir a Josafat:

--Jo aniré al combat vestit com un soldat qualsevol. Tu posa't els vestits reials.

El rei d'Israel, que anava d'incògnit, va entrar en combat. ³¹ El rei dels arameus havia donat aquesta ordre als oficials dels seus trenta-dos carros de guerra:

--No ataqueu petit ni gran, sinó tan sols el rei d'Israel.

³² Quan els oficials dels carros van veure Josafat, es van pensar que era el rei d'Israel i es desviaren cap a ell per atacar-lo. Aleshores Josafat es posà a cridar, ³³ i els oficials dels carros, en adonar-se que no era el rei d'Israel, el van deixar estar. ³⁴ Però algú va disparar l'arc i, per casualitat, va ferir el rei d'Israel entre les juntures de la cuirassa.

Acab va dir al qui menava el seu carro de guerra:

--Gira i treu-me del camp de batalla, que estic ferit.

³⁵ Però com que aquell dia la batalla va ser molt aferrissada, hagueren de deixar el rei dintre el carro enfront dels arameus, i al vespre va morir. La sang de la ferida s'havia escampat fins al fons del carro. ³⁶ A la posta de sol va córrer un clam per tot l'exèrcit:

--Cadascú al seu poble! Cadascú al seu territori!

³⁷ El rei, ja mort, va arribar a Samaria, i allí el van enterrar. ³⁸ Van rentar el carro amb l'aigua de la bassa de Samaria. Els gossos llepaven la sang i les prostitutes es van banyar amb aquella aigua, tal com havia anunciat la paraula del Senyor.

³⁹ La resta de la història d'Acab, tot el que va fer, el palau d'ivori que va construir i totes les ciutats que va fortificar, tot consta en la Crònica dels reis d'Israel. ⁴⁰ Acab va morir i es va reunir amb els seus pares. El va succeir el seu fill Ahazià.

Josafat, rei de Judà

[\(2Cr 20,31-21,1\)](#)

⁴¹ Josafat, fill d'Asà, començà a ser rei de Judà l'any quart del regnat d'Acab, rei d'Israel. ⁴² Josafat tenia trenta-cinc anys quan començà a regnar, i va ser rei vint-i-cinc anys a Jerusalem. La seva mare es deia Azubà i era filla de

Xilí. ⁴³ Va comportar-se en tot com el seu pare Asà, sense desviar-se'n gens i fent tot allò que plau al Senyor.

⁴⁴ Amb tot, els recintes sagrats no van ser suprimits. El poble continuava oferint-hi sacrificis i cremant-hi ofrenes.

⁴⁵ Josafat va viure en pau amb el rei d'Israel.

⁴⁶ La resta de la història de Josafat, les seves gestes i les seves guerres, tot consta en la Crònica dels reis de Judà.

⁴⁷ Va expulsar del país els homes dedicats a la prostitució sagrada que encara havien quedat del temps del seu pare Asà.

⁴⁸ A Edom no hi havia rei, sinó un virrei. ⁴⁹ Josafat havia fet construir una flota de grans vaixells per a anar a Ofir a buscar or, però l'empresa fracassà, perquè les naus es van estavellar a Ession-Guèber. ⁵⁰ Llavors Ahazià, fill d'Acab, va dir a Josafat:

--Els meus homes podrien anar amb els teus en els vaixells.

Però Josafat no ho va acceptar.

⁵¹ Josafat va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat amb ells a la ciutat de David, el seu avantpassat.

El va succeir el seu fill Joram.

Ahazià, rei d'Israel

⁵² Ahazià, fill d'Acab, començà a ser rei d'Israel, a Samaria, l'any disset del regnat de Josafat, rei de Judà. Va regnar dos anys a Israel. ⁵³ Va fer allò que ofèn el Senyor, es va comportar com el seu pare i la seva mare, i com Jeroboam, fill de Nebat, que havia fet pecar els d'Israel. ⁵⁴ Ahazià donava culte a Baal i l'adorava, i irritava el Senyor, Déu d'Israel, igual com havia fet el seu pare.

Segon llibre dels
Reis
Els dos regnes: Israel i Judà ([1Re 12-2Re 17](#))

Elies i Ahazià

1

¹ Després de la mort d'Acab, els moabites es van revoltar contra Israel.

² Ahazià havia caigut de la barana de la cambra alta del seu palau, a Samaria, i estava greu. Llavors va enviar uns missatgers a consultar Baal-Zebub, el déu d'Ecron, per preguntar si es restabliria d'aquell mal.

³ L'àngel del Senyor va dir a Elies, el tixbita:

--Vés a trobar els missatgers del rei de Samaria i digues-los: "¿Que no hi ha Déu a Israel, que hàgiu d'anar a consultar Baal-Zebub, el déu d'Ecron? ⁴ Per això el Senyor et fa saber que no t'alçaràs del llit on jeus: moriràs irremissiblement."

I Elies se'n va anar.

⁵ Els missatgers se'n tornaren cap a Ahazià, i aquest va preguntar-los:

--Com és que heu tornat?

⁶ Ells li van respondre:

--Ens ha sortit al pas un home que ens ha dit: "Torneu al rei que us ha enviat i digueu-li: Això et diu el Senyor: ¿Que no hi ha Déu a Israel, que hakis de fer consultar Baal-Zebub, el déu d'Ecron? Per això no t'alçaràs del llit on jeus: moriràs irremissiblement."

⁷ El rei els va preguntar:

--Com era aquest home que us ha sortit al pas i us ha dit tot això?

⁸ Li respongueren:

--Anava vestit amb un mantell teixit de pèl i amb una pell a la cintura.

El rei va exclamar:

--És Elies, el tixbita!

⁹ Llavors va enviar-li un oficial amb els seus cinquanta homes. Va pujar on era Elies i el trobà assegut dalt la muntanya. L'oficial li digué:

--Home de Déu, el rei et mana que baixis.

¹⁰ Elies li respongué:

--Si sóc home de Déu, que baixi foc del cel i et consumeixi amb els teus cinquanta homes.

I va baixar foc del cel, que el va consumir amb aquells cinquanta homes.

¹¹ Ahazià va enviar un altre oficial amb els seus cinquanta homes. De lluny estant li va dir:

--Home de Déu, el rei t'ordena que baixis de pressa.

¹² Elies li respongué:

--Si sóc home de Déu, que baixi foc del cel i et consumeixi amb els teus cinquanta homes.

I un foc de Déu va baixar del cel i el va consumir amb aquells cinquanta homes.

¹³ El rei envià un tercer oficial amb els seus cinquanta homes. Aquest tercer va pujar a trobar-lo, però s'agenollà davant d'Elies i li suplicà:

--Home de Déu, et demano que vulguis respectar la meva vida i la d'aquests cinquanta servents teus! ¹⁴ Ja ha baixat foc del cel que ha consumit els altres dos oficials amb els seus homes, però ara respecta la meva vida!

¹⁵ Llavors l'àngel del Senyor va dir a Elies:

--Baixa amb ell. No li tinguis por.

Es va alçar i va baixar amb ell fins on era el rei. ¹⁶ Elies digué al rei:

--Això et fa saber el Senyor: "Ja que has enviat missatgers a consultar Baal-Zebub, déu d'Ecron, com si a Israel no hi hagués Déu, no t'alçaràs del llit on jeus: moriràs irremissiblement."

¹⁷ Ahazià va morir, tal com el Senyor havia dit per boca d'Elies. Com que no tenia fills, el va succeir el seu germà Jehoram, l'any segon de Joram, fill de Josafat, rei de Judà.

¹⁸ La resta de la història d'Ahazià consta en la Crònica dels reis d'Israel.

Cicle d'Eliseu ([2-8.9.13](#))

Elies és endut al cel

2

¹ Quan el Senyor volgué fer pujar Elies al cel enmig de la tempesta, Elies i Eliseu van sortir de Guilgal. ² Elies va dir a Eliseu:

--Queda't aquí, que el Senyor m'envia a Betel.

Eliseu va respondre:

--Per la vida del Senyor i per la teva pròpia vida, et juro que no et deixaré.

Van baixar, doncs, tots dos a Betel. ³ Els del grup de profetes que vivien a Betel anaren a trobar Eliseu i li digueren:

--¿Saps que avui el Senyor s'endurà el teu senyor pel damunt del teu cap?

Ell va respondre:

--Ja ho sé. Calleu.

⁴ Elies li va dir:

--Eliseu, queda't aquí, que el Senyor m'envia a Jericó.

Ell va respondre:

--Per la vida del Senyor i per la teva pròpia vida, et juro que no et deixaré.

I van arribar a Jericó. ⁵ Els del grup de profetes que vivien a Jericó anaren a trobar Eliseu i li digueren:

--¿Saps que avui el Senyor s'endurà el teu senyor pel damunt del teu cap?

Ell va respondre:

--Ja ho sé. Calleu.

⁶ Elies li va dir:

--Queda't aquí, que el Senyor m'envia al Jordà.

Ell va respondre:

--Per la vida del Senyor i per la teva pròpia vida, et juro que no et deixaré.

I van continuar caminant tots dos. ⁷ Els seguien cinquanta homes, membres del grup de profetes, però es van aturar a una certa distància d'ells dos. Elies i Eliseu van parar-se davant el Jordà. ⁸ Llavors Elies va agafar el seu mantell, va enrotllar-lo i donà un cop a les aigües, que es van separar a banda i banda, i tots dos van travessar pel mig, a peu eixut. ⁹ Després de travessar, Elies digué a Eliseu:

--Demana què vols que faci per tu abans no sigui endut del teu costat.

Eliseu respongué:

--Que jo rebi del teu esperit profètic una doble part, la part de l'hereu.

¹⁰ Ell replicà:

--Demanes una cosa difícil. Si em veus mentre sóc endut del teu costat, voldrà dir que ho has obtingut; si no em veus, voldrà dir que no ha estat així.

¹¹ Mentre caminaven tot parlant, un carro de foc tirat per cavalls de foc els va separar l'un de l'altre, i Elies va pujar al cel enmig de la tempesta. ¹² Eliseu ho veia i cridava:

--Pare meu, pare meu! Carro i guia d'Israel!

I ja no el va veure més. Llavors Eliseu es va esquinçar el vestit en dos trossos.

Inicis de l'activitat d'Eliseu

¹³ Després va recollir el mantell que havia caigut a Elies, va tornar al Jordà i es va aturar a la riba. ¹⁴ Amb el mantell que havia caigut a Elies va donar un cop a les aigües, tot dient:

--On és el Senyor, el Déu d'Elies?

Així que va donar el cop a les aigües, aquestes van separar-se a banda i banda i ell pogué travessar pel mig. ¹⁵ Els homes del grup de profetes que vivien a Jericó, en veure-ho des de l'altra riba, van exclamar:

--L'esperit d'Elies reposa sobre Eliseu!

Van sortir a rebre'l i es prosternaren davant d'ell fins a tocar a terra. ¹⁶ Després li digueren:

--Entre aquests servents teus hi ha cinquanta homes coratjosos. Podrien anar a buscar el teu senyor. Qui sap si l'esperit del Senyor que se l'ha endut enlaire no l'haurà llançat per alguna muntanya o per alguna vall.

Ell respongué:

--No hi envieu ningú.

¹⁷ Però tant el van importunar que finalment hi va accedir:

--Envieu-los-hi!

Van enviar-hi, doncs, cinquanta homes, que van cercar Elies tres dies seguits, però no el van trobar. ¹⁸ Quan tornaren prop d'Eliseu a Jericó, ell els digué:

--¿No us ho deia, que no hi anéssiu?

Miracles d'Eliseu

¹⁹ Els habitants de Jericó van dir a Eliseu:

--Com pot veure el nostre senyor, en aquesta ciutat s'hi està molt bé, però les aigües són dolentes i fan estèrils les terres.

²⁰ Ell els va dir:

--Porteu-me un cossi nou i ompliu-lo de sal.

Els l'hi van portar. ²¹ Eliseu va anar a l'indret on brollava l'aigua, va tirar-hi sal i digué:

--Això diu el Senyor: "Jo sanejo aquestes aigües. Ja no portaran mort ni esterilitat."

²² I aquelles aigües han quedat sanes fins avui, tal com va dir Eliseu.

²³ D'allí va pujar a Betel. Mentre pujava pel camí, uns noiets van sortir de la ciutat i es burlaven d'ell cridant:

--Puja, cap pelat! Puja, cap pelat!

²⁴ Ell es girà enrere, els mirà i va maleir-los en nom del Senyor. Llavors sortiren del bosc dos óssos i van urpejar quaranta-dos d'aquells noiets.

²⁵ Des d'allí Eliseu va anar a la muntanya del Carmel, i després tornà a Samaria.

Jehoram, rei d'Israel. Guerra contra Moab

3

¹ Jehoram, fill d'Acab, començà a ser rei d'Israel a Samaria l'any divuitè del regnat de Josafat, rei de Judà. Va regnar dotze anys. ² Jehoram ofenia el Senyor amb el seu mal comportament, per bé que no tant com el seu pare ni com la seva mare, ja que va fer retirar el pilar sagrat de Baal que el seu pare havia erigit. ³ Però va continuar aferrat als pecats que Jeroboam, fill de Nebat, havia fet cometre a Israel; no se'n va apartar.

⁴ Meixà, rei de Moab, criava ramats i pagava al rei d'Israel un tribut de cent mil anyells i la llana de cent mil moltons.

⁵ A la mort d'Acab, el rei de Moab es va revoltar contra el rei d'Israel. ⁶ El rei Jehoram va sortir en campanya des de Samaria i passà revista a tot l'exèrcit d'Israel. ⁷ Jehoram envià a dir a Josafat, rei de Judà:

--El rei de Moab s'ha revoltat contra mi. Vols venir amb mi a fer la guerra contra els moabites?

Li va respondre:

--Sí que hi vindré. Jo faré com tu, el meu poble farà com el teu poble, i els meus cavalls, com els teus.

⁸ Jehoram preguntà:

--Per quin camí hi pujarem?

Josafat li respongué:

--Pel camí del desert d'Edom.

⁹ El rei d'Israel, el rei de Judà i el rei d'Edom es van posar en marxa. Feren una gran volta, que durà set dies, i finalment se'ls acabà l'aigua, tant per a la tropa com per a les bèsties que transportaven els bagatges. ¹⁰ El rei d'Israel va exclamar:

--Segur que el Senyor ha posat en peu de guerra aquests tres reis per deixar-los en mans dels moabites!

¹¹ Josafat va demanar:

--No hi ha aquí cap profeta del Senyor per a poder consultar el Senyor per mitjà d'ell?

Un dels oficials del rei d'Israel va respondre:

--Aquí hi ha Eliseu, fill de Xafat, el qui tirava l'aigua a les mans d'Elies.

¹² Josafat va afegir:

--La paraula del Senyor és amb ell.

Llavors el rei d'Israel, amb Josafat i el rei d'Edom, van baixar a trobar-lo. ¹³ Eliseu va dir al rei d'Israel:

--Deixa'm estar! Vés a trobar els profetes del teu pare i de la teva mare!

El rei d'Israel va replicar:

--De cap manera! Segur que el Senyor ha posat en peu de guerra aquests tres reis per deixar-los en mans dels moabites!

¹⁴ Eliseu va respondre:

--Per la vida del Senyor de l'univers, de qui sóc servent, et juro que si no fos per respecte a Josafat, rei de Judà, no faria cas de tu ni et miraria. ¹⁵ Ara porteu-me un músic.

Mentre el músic tocava, la mà del Senyor s'apoderà d'Eliseu, ¹⁶ que exclamà:

--Això diu el Senyor: "Ja podeu cavar fosses i més fosses en aquesta vall." ¹⁷ Perquè això diu el Senyor: "No sentireu vent ni notareu pluja, però aquesta vall s'omplirà d'aigua i en podreu beure vosaltres, els vostres ramats i les vostres bèsties de càrrega." ¹⁸ I això encara serà poc per al Senyor: també farà caure els moabites a les vostres mans. ¹⁹ Arrasareu totes les ciutats fortificades i les millors de les altres ciutats, tallareu tots els arbres fruiters, cegareu tots els pous i cobrireu de pedres tots els bons camps de conreu.

²⁰ L'endemà al matí, a l'hora de l'ofrena, començà a venir aigua del cantó d'Edom i la terra es va inundar.

²¹ Entretant, tots els moabites s'havien assabentat que aquells reis pujaven a atacar-los, i tots havien estat mobilitzats, des dels qui tenien edat d'empunyar les armes fins als més grans, i s'havien apostat a la frontera.

²² Quan al matí es van llevar i el sol resplendia sobre les aigües, els moabites van veure davant seu l'aigua vermella com la sang, ²³ i exclamaren:

--És sang! Aquests reis s'han barallat espasa en mà i s'han mort els uns als altres. Al pillatge, moabites!

²⁴ Però quan van arribar al campament d'Israel, els israelites van alçar-se i atacaren els moabites, que fugiren del seu davant. Llavors els israelites van envair el país i anaren derrotant els moabites. ²⁵ Van arrasat les ciutats; tots i cada un tiraven pedres a tots els bons camps de conreu fins a cobrir-los; van cegar tots els pous i van tallar tots els arbres fruiters. Només quedaven les muralles de Quirharèsset, però els foners la van encerclar i van iniciar l'atac.

²⁶ Quan el rei de Moab veié que tenia perduda la batalla, prengué set-cents homes armats d'espases i provà de fer una sortida en direcció al reialme dels arameus, però van fracassar. ²⁷ Llavors va agafar el seu fill primogènit, que l'havia de succeir en el tron, i l'oferí en holocaust sobre la muralla. La indignació contra els israelites va ser tan gran, que s'hagueren de retirar i se'n tornaren al seu país.

L'oli d'una viuda

4

¹ La viuda d'un home que havia estat membre d'un grup de profetes va suplicar Eliseu dient-li:

--El teu servent, el meu marit, s'ha mort, i tu ja saps que el teu servent reverenciava el Senyor. Ara ha vingut un creditor seu que es vol quedar els meus dos fills per esclaus.

² Eliseu li va respondre:

--Què puc fer per tu? Digues-me què tens a casa.

Ella li va dir:

--Aquesta serventa teva no té a casa res més que una ampolleta d'oli.

³ Eliseu li digué:

--Vés a manllevar gerres als teus veïns de carrer, tantes gerres buides com puguis. ⁴ Després torna a casa teva, tanca-t'hi amb els teus fills, aboca aquell oli a totes les gerres i vés retirant les que estiguin plenes.

⁵ Ella se'n va anar i es tancà a casa amb els seus fills. Aquests li acostaven les gerres i ella hi anava abocant l'oli.

⁶ Quan van ser totes plenes, la dona digué a un dels seus fills:

--Porta'm una altra gerra.

Ell li va respondre:

--No en queda cap més.

I l'oli parà de rajar. ⁷ Llavors anà a comunicar-ho a l'home de Déu, i aquest li va dir:

--Vés a vendre l'oli, paga el deute, i tu i els teus fills viviu del que queda.

Resurrecció del fill d'una xunemita

⁸ Un dia que Eliseu passava per Xunem, una dona benestant el va convidar amb insistència a menjar. Des d'aquell dia, cada vegada que passava per allí s'hi quedava a menjar. ⁹ Ella va dir al seu marit:

--Jo sé del cert que aquest home que sempre ve a casa és un sant home de Déu. ¹⁰ Construïm-li al terrat una petita cambra i posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, perquè s'hi pugui retirar sempre que vingui.

¹¹ Un dia que Eliseu hi va anar, es retirà en aquella cambra i va estirar-se damunt el llit. ¹² Llavors va dir al seu servent Guehazi:

--Crida aquesta xunemita.

El servent la va fer venir i ella es quedà dreta davant d'ell. ¹³ Eliseu va dir al servent:

--Digues-li: "Tu ens has tingut totes aquestes atencions. Què puc fer, doncs, per tu? Vols que parli a favor teu al rei o al general en cap de l'exèrcit?"

Ella va respondre:

--Jo visc sense dificultats entre la gent del meu poble.

¹⁴ Però Eliseu insistia:

--Què podríem fer per ella?

Guehazí va respondre:

--Malauradament no té fills, i el seu marit ja es fa vell.

¹⁵ Eliseu va dir:

--Crida-la.

Guehazí la va cridar, i ella es va quedar dreta a la porta. ¹⁶ Eliseu li digué:

--L'any que ve, per aquest temps, tindràs un fill als braços.

Ella va respondre:

--Oh, senyor meu, home de Déu, no enganyis aquesta teva serventa!

¹⁷ Ella, però, va quedar embarassada i l'any següent, en aquell mateix temps, tenia un fill, tal com Eliseu li havia anunciat.

¹⁸ El nen es va fer gran. Un dia que havia anat a trobar el seu pare, que era amb els segadors, ¹⁹ va exclamar:

--Quin mal de cap, pare! Quin mal de cap!

El pare va dir a un criat seu:

--Porta'l a la seva mare.

²⁰ El criat el va agafar i el va dur a la seva mare. Ella el va tenir a la falda fins que, a migdia, va morir. ²¹ Llavors ella

pujà a ajeure'l al llit de l'home de Déu, va tancar la porta i va sortir. ²² Després va cridar el seu marit i li digué:

--Envia'm un dels criats amb una somera, que vaig a trobar l'home de Déu i torno.

²³ Ell va replicar:

--Per què has d'anar a trobar-lo precisament avui? No és pas lluna nova ni dissabte.

Ella simplement va contestar:

--Adéu!

²⁴ La dona va fer ensellar la somera i ordenà al criat:

--Guia i no t'aturis fins que no t'ho digui.

²⁵ Es va posar en camí i arribà fins a l'home de Déu, que era a la muntanya del Carmel. Quan l'home de Déu, de lluny estant, la va veure, digué al seu servent Guehazí:

--Mira, és aquella xunemita. ²⁶ Corre a trobar-la i pregunta-li: "Com estàs? I el teu marit? I el fill, què fa?"

Ella va respondre:

--Tots bé.

²⁷ Però quan va arribar on era l'home de Déu, a la muntanya, s'abraçà als seus peus. Guehazí es va acostar i anava a apartar-la, però l'home de Déu va dir:

--Deixa-la, que té l'ànima plena d'amargor. El Senyor m'ho havia amagat, no m'ho havia revelat.

²⁸ Ella va exclamar:

--¿Que te'l vaig demanar, jo, un fill, senyor meu? ¿No et vaig dir que no m'enganyessis?

²⁹ Eliseu va dir a Guehazí:

--Lliga't la roba a la cintura, pren el meu bastó i vés a Xunem. Si trobes algú, no el saludis, i si algú et saluda, no li responguis. Quan hi arribis, posa el meu bastó sobre la cara de l'infant.

³⁰ Però la mare del noi insistia:

--Per la vida del Senyor i per la teva pròpia vida, et juro que no et deixaré estar.

Ell, doncs, es va alçar i la va seguir. ³¹ Guehazí se'ls havia avançat i havia posat el bastó sobre la cara del noi, però com que no parlava ni donava senyals de vida, va tornar cap a Eliseu i li comunicà:

--El noi no s'ha despertat.

³² Eliseu va arribar a la casa i trobà el nen mort ajagut en el seu propi llit. ³³ Va entrar, va tancar la porta, i es quedaren tots dos sols. Llavors va pregar al Senyor. ³⁴ Després s'estirà al llit damunt l'infant i posà la seva boca sobre la d'ell, els seus ulls sobre els d'ell, les seves mans sobre les d'ell, i es quedà estirat al seu damunt, fins que el cos de l'infant s'anà escalfant. ³⁵ Després va caminar d'ací d'allà per la casa, tornà a pujar i va estirar-se una altra vegada damunt l'infant. Llavors el nen va esternudar set vegades i va obrir els ulls. ³⁶ Eliseu va cridar Guehazí i li digué:

--Fes venir la xunemita.

La va cridar, ella va venir, i Eliseu li digué:

--Emporta't el teu fill.

³⁷ Ella va entrar i es va llançar als seus peus, prosternant-se fins a tocar a terra. Després va prendre el seu fill i se'n va anar.

Una minestra emmetzinada

³⁸ Eliseu se'n va tornar a Guilgal. Al país hi regnava la fam. Els del grup de profetes estaven allà asseguts davant d'ell. Eliseu va dir al seu servent:

--Prepara l'olla més grossa i cou una minestra per a tot el grup.

³⁹ Un d'ells, que havia anat al camp a recollir herbes comestibles, havia trobat una mena de parra silvestre i s'havia omplert la falda del mantell de carabassetes bordes. Sense saber què era, en arribar les va tallar a trossets i va tirar-les a l'olla de la minestra. ⁴⁰ En van servir a aquells homes per menjar; així que tastaren la minestra, cridaren:

--Hi ha la mort dintre aquesta olla, home de Déu!

I no en podien menjar.

⁴¹ Eliseu va ordenar:

--Porteu farina.

En va tirar a l'olla i digué:

--Serveix-ne a tothom i que mengin tranquils.

A l'olla ja no hi havia res dolent.

Multiplicació d'uns pans

⁴² Va arribar un home de Baal-Xalixà que portava a l'alforja, per a l'home de Déu, els pans de les primícies: vint pans d'ordi i gra novell. Eliseu va dir al seu servent:

--Dóna-ho a la gent i que en mengin.

⁴³ Ell va respondre:

--Com vols que reparteixi això entre cent persones?

Eliseu va insistir:

--Dóna-ho a la gent i que en mengin, perquè això diu el Senyor: "En menjaran i encara en sobrarà."

⁴⁴ El servent els ho va repartir, en van menjar i encara va sobrar-ne, tal com el Senyor havia dit.

Guarició de Naaman

5

¹ Naaman, el general en cap de l'exèrcit del rei dels arameus, era un personatge molt considerat, íntim del seu sobirà, perquè per mitjà d'ell el Senyor havia concedit la victòria a l'exèrcit arameu. Era un bon guerrer, però tenia la lepra.

² Els arameus, en una incursió, s'havien endut captiva del territori d'Israel una noieta, que va quedar al servei de la dona de Naaman. ³ Aquesta minyona va dir a la seva mestressa:

--Tant de bo que el meu senyor anés a veure el profeta que hi ha a Samaria! El curaria de la lepra.

⁴ Naaman ho va comunicar al seu sobirà:

--La noia vinguda del país d'Israel ha dit tal i tal cosa.

⁵ El rei dels arameus va respondre:

--Vés-hi. Et farà una carta per al rei d'Israel.

Naaman va emprendre la marxa. Portava trenta mil peces de plata, sis mil peces d'or i deu vestits nous. ⁶ En arribar, va presentar al rei d'Israel la carta, que deia: «Juntament amb la present carta, t'envio el meu servent Naaman perquè el curis de la lepra.»

⁷ Quan el rei d'Israel va llegir aquella carta, es va esquinçar els vestits i exclamà:

--Que potser sóc un déu, capaç de donar la mort o la vida, perquè m'enviï aquest home i em digui que el curi de la lepra? Fixeu-vos-hi bé i veureu com només busca raons!

⁸ Eliseu, l'home de Déu, va sentir a dir que el rei d'Israel s'havia esquinçat els vestits i envià a dir-li:

--Per què t'has esquinçat els vestits? Que aquest home em vingui a veure i sabrà que hi ha un profeta a Israel.

⁹ Naaman va arribar amb els seus cavalls i el seu carruatge i s'aturà a l'entrada de la casa d'Eliseu. ¹⁰ Aquest va enviar un missatger que li digués:

--Vés, renta't al Jordà set vegades i la teva pell quedarà neta de la lepra.

¹¹ Naaman es va enfadar i se'n tornava tot dient:

--Jo em pensava que sortiria ell en persona i, dret, invocaria el nom del Senyor, el seu Déu, mouria la mà cap a la meva pell malalta i així la lepra fugiria. ¹² ¿És que els rius de Damasc, l'Amanà i el Parpar, no valen més que totes les aigües d'Israel? ¿No podia jo rentar-me en qualsevol d'ells i així quedar net de la lepra?

Va fer mitja volta i se n'anava tot indignat. ¹³ Però els seus servidors es van acostar per parlar-li. Li digueren: --Pare, si el profeta t'hagués prescrit una cosa difícil, no l'hauries feta? Doncs molt més si tan sols t'ha dit: "Renta't i quedaràs net de la lepra."

¹⁴ Llavors Naaman va baixar al Jordà, va banyar-s'hi set vegades, tal com l'home de Déu li havia dit, i la seva pell es tornà com la d'una criatura acabada de néixer: havia quedat net de la lepra. ¹⁵ Després retornà amb tot el seu seguici a casa de l'home de Déu, hi entrà i, dret davant d'ell, va proclamar:

--Ara sé del cert que en tota la terra no hi ha cap més déu que el Déu d'Israel. Fes-me la mercè d'acceptar un present d'aquest servent teu.

¹⁶ Però Eliseu va respondre:

--Et juro pel Senyor, de qui sóc servent, que no acceptaré res.

Naaman insistia perquè acceptés, però Eliseu s'hi va negar. ¹⁷ Llavors Naaman digué:

--Ja que no acceptes cap obsequi, permet que faci carregar dues mules amb terra d'aquest país, perquè aquest servent teu no oferirà cap més holocaust o sacrifici a altres déus sinó tan sols al Senyor. ¹⁸ Però que el Senyor vulgui perdonar a aquest servent teu una sola cosa: quan el meu sobirà va al temple del seu déu Rimmon per adorar-lo, es recolza en el meu braç, i jo m'he de prosternar amb ell en aquell temple. Quan m'hagi de prosternar en el temple de Rimmon, que el Senyor vulgui perdonar aquest gest al teu servent.

¹⁹ Eliseu li va respondre:

--Vés-te'n en pau.

I se'n va anar. Quan ja era a una certa distància, ²⁰ Guehazí, el servent d'Eliseu, es digué: «El meu senyor ha estat massa indulgent amb Naaman, aquest arameu, quan ha refusat els presents que li portava. Tan cert com viu el Senyor: si l'encalço, encara en podré treure alguna cosa!»

²¹ I Guehazí es posà a córrer darrere de Naaman. Quan aquest el veié córrer darrere seu, cuità a baixar del carruatge, va anar a trobar-lo i el saludà:

--Tot va bé?

²² Ell va respondre:

--Tot bé. El meu senyor m'envia a dir-te: "M'acaben d'arribar de les muntanyes d'Efraïm dos joves d'un grup de profetes; dóna'm, si et plau, per a ells tres mil peces de plata i dos vestits nous."

²³ Naaman li va dir:

--Digna't acceptar sis mil peces.

Naaman va insistir i va lligar en dos sacs les sis mil peces de plata, va afegir-hi els dos vestits i ho va donar a dos criats perquè ho portessin davant de Guehazí. ²⁴ En arribar a l'Ófel, Guehazí s'ho va quedar tot a casa seva, va fer marxar els dos criats ²⁵ i anà a presentar-se al seu senyor. Eliseu li preguntà:

--D'on véns, Guehazí?

Ell respongué:

--El teu servent no ha anat enlloc.

²⁶ Però Eliseu va replicar:

--¿Et penses que jo no hi era present, quan aquell home ha baixat del carruatge i ha vingut a trobar-te? ¿És aquest el moment d'aplegar diners i vestits, i adquirir oliverars i vinyes, ovelles i vaques, esclaus i esclaves, ²⁷ ara que la lepra de Naaman se t'encomana a tu i a la teva descendència per sempre?

I Guehazí va sortir leprós de la presència d'Eliseu, blanc com la neu.

La destal recobrada

6

¹ Els del grup de profetes van dir a Eliseu:

--El lloc on estem resulta massa petit per a tots nosaltres. ² Anem al Jordà: allà cadascú agafarà un tronc d'arbre i ens hi construirem un habitatge.

Ell respongué:

--Aneu-hi.

³ Un d'ells va demanar:

--Digna't venir amb aquests servents teus.

Ell els va respondre:

--Sí que hi vindré.

⁴ Va anar amb ells al Jordà i tallaven els arbres. ⁵ Mentre un d'ells abatia un arbre, el ferro de la destal li va caure al

riu, i va exclamar:

--Aï, senyor, que la destrala era manllevada!

⁶ L'home de Déu preguntà:

--On t'ha caigut?

Ell li va indicar el lloc. Eliseu va tallar un tronquet, el va tirar en aquell lloc i el ferro va surar. ⁷ Llavors digué:

--Estira'l cap a tu.

L'altre va allargar la mà i el va agafar.

Eliseu captura uns arameus

⁸ El rei dels arameus estava en guerra contra Israel. Va tenir consell amb els seus oficials i els digué:

--Envieu tropes meves a tal poble.

⁹ Però l'home de Déu va advertir al rei d'Israel:

--Vigila bé l'accés a tal poble, que els arameus l'atacaran.

¹⁰ El rei d'Israel va enviar tropes al lloc que l'home de Déu li havia indicat. Així el rei va ser informat i pogué protegir aquell lloc. Com que això passava una vegada i una altra, ¹¹ el rei dels arameus estava molt amoïnat. Va convocar els seus oficials i els digué:

--¿No podríeu dir-me qui de nosaltres va a favor del rei d'Israel?

¹² Un dels oficials li va respondre:

--Ningú, rei i senyor meu: és Eliseu, el profeta que hi ha a Israel, el qui comunica al rei d'Israel fins les paraules que pronuncies en el secret del teu dormitori.

¹³ El rei va dir:

--Aneu a veure on és, que el faré agafar.

Algú va informar-lo:

--És a Dotan.

¹⁴ Llavors el rei va enviar-hi cavalls, carros i un fort destacament. Van arribar-hi de nit i encerclaren el poble.

¹⁵ Quan, de bon matí, el qui estava al servei de l'home de Déu es va llevar i va sortir, veié el destacament, amb els cavalls i els carros, que tenia encerclat el poble. El servent va dir a Eliseu:

--Ah, senyor! Com ens ho farem?

¹⁶ Ell respongué:

--No tinguis por, que són molts més els qui estan amb nosaltres que els qui estan amb ells.

¹⁷ I Eliseu va pregar dient:

--Senyor, obre els ulls d'aquest servent, que hi vegi!

El Senyor li va obrir els ulls, i va veure la muntanya plena de cavalls i carros de foc que envoltaven Eliseu.

¹⁸ Quan els arameus baixaven cap a Eliseu, ell va pregar al Senyor que encegués aquella gent. I el Senyor els va encegar, com Eliseu havia demanat. ¹⁹ Llavors Eliseu els va dir:

--No és aquest el camí, ni és aquest el poble. Seguiu-me i us guiaré fins a l'home que busqueu.

I els va conduir a la ciutat de Samaria. ²⁰ Entrant a Samaria, Eliseu va dir:

--Senyor, obre'ls els ulls i que vegin on són!

El Senyor els obrí els ulls i es van trobar dintre de Samaria.

²¹ Quan el rei d'Israel els va veure, digué a Eliseu:

--¿Els mato, pare?

²² Ell respongué:

--No els matis. ¿Mataries els qui no has fet presoners amb la teva espasa i el teu arc? Dóna'ls menjar i beguda; que mengin i beguin i que se'n tornin al seu senyor.

²³ El rei els va fer servir un bon àpat, van menjar i beure, els va deixar lliures, i se'n van tornar al seu senyor. Les tropes aramees ja no van fer cap més incursió al país d'Israel.

Els arameus tornen a assetjar Samaria

²⁴ En una altra ocasió, Benadad, rei dels arameus, havia mobilitzat totes les seves tropes per assetjar Samaria.

²⁵ La tenia encerclada de tal manera que hi havia una gran fam: un cap d'ase costava vuitanta peces de plata i una lliura de guixes en costava cinc.

²⁶ Mentre el rei d'Israel feia la ronda per dalt les muralles, una dona li va cridar:

--Auxili, rei, senyor meu!

²⁷ Ell respongué:

--Si el Senyor no t'auxilia, com vols que ho faci jo? Amb el que no tinc de l'era o del cup?

²⁸ El rei va afegir:

--Què et passa?

Ella va respondre:

--Aquesta dona m'havia dit: "Dóna'm el teu fill, que ens el menjarem avui, i demà ens menjarem el meu." ²⁹ Vam coure el meu fill i ens el vam menjar. L'endemà li vaig dir: "Dóna'm el teu fill, que ens el menjarem", però ella el va amagar.

³⁰ Quan el rei va sentir les paraules d'aquella dona, s'esquinçà els vestits. Com que era dalt la muralla fent la ronda, el poble va veure que, sota els vestits, a flor de pell, el rei anava vestit amb roba de sac.

³¹ El rei va dir:

--Que Déu em faci caure al damunt tota mena de mals si Eliseu, fill de Xafat, conserva avui el cap sobre les espatlles!

³² Eliseu estava assegut a casa seva, i els ancians seien al seu costat, quan el rei va enviar-hi un dels seus oficials. Encara no havia arribat el missatger, que Eliseu va dir als ancians:

--¿Us heu adonat que aquest fill d'assassí ha enviat algú a tallar-me el cap? Quan el missatger arribi, tanqueu la porta i no el deixeu entrar, perquè darrere d'ell ja se senten les passes del seu amo.

³³ Encara els parlava, que el rei ja baixava cap a ell. I li va dir:

--Tot aquest mal ve del Senyor. Què més puc esperar d'ell?

7

¹ Eliseu va respondre:

--Escolteu la paraula del Senyor: "Això us anuncia el Senyor: Demà a aquesta hora en el mercat de la porta de Samaria una mesura de farina costarà un sicle, i dues mesures d'ordi, també un sicle."

² L'oficial sobre el braç del qual el rei es recolzava, va replicar a l'home de Déu:

--Ni que el Senyor obrís les comportes del cel, com pot succeir això que dius?

Eliseu li va respondre:

--Ho veuràs amb els teus propis ulls, però no en menjaràs.

³ Fora de la porta de la ciutat hi havia quatre leprosos, que es van dir:

--Per què ens hem de quedar aquí esperant la mort? ⁴ Si decidim d'entrar a la ciutat, amb la fam que hi ha, ens hi morirem, i si ens quedem aquí fora, també morirem. Passem-nos al campament dels arameus: si ens perdonen la vida, viurem, i si ens maten, que ens matin.

⁵ Al capvespre se'n van anar, doncs, al campament dels arameus. El van recórrer tot, i no hi havia ningú. ⁶ El Senyor havia fet que en el campament se sentís un gran estrèpit de carros i cavalls, la remor d'un gran exèrcit. I els arameus s'havien dit: «El rei d'Israel ha pagat als reis dels hitites i dels egipcis perquè ens ataquin!»

⁷ Aquell vespre mateix, els arameus havien fugit, abandonant les tendes, els cavalls, els ases i tot el campament; havien fugit pensant només a salvar la vida. ⁸ Així, doncs, els leprosos van recórrer tot el campament, entraren en una de les tendes i van menjar i beure. Després se'n van endur plata, or i vestits i anaren a amagar-ho. Tot seguit van entrar en una altra tenda, se'n van endur més coses i també anaren a amagar-les. ⁹ Llavors es van dir:

--No està bé això que fem. Avui és un dia de bones noves. Si no dèiem res i esperàvem que claregés, ens tocaria de pagar la nostra culpa. Anem, arribem-nos a la ciutat i fem saber la notícia al palau del rei.

¹⁰ Van arribar, van cridar els guardes de la porta de la ciutat i els van comunicar la nova:

--Hem entrat al campament dels arameus i no hi havia ningú ni s'hi sentia cap veu humana. Només hi havia cavalls i ases lligats, i tendes intactes.

¹¹ Els sentinelles van cridar els de dins per portar la notícia al rei. ¹² Encara era de nit. El rei es va llevar i va dir als seus oficials:

--Us explicaré quin pla han maquinat els arameus contra nosaltres. Sabent la fam que passem, han sortit del campament i s'han amagat al defora, tot dient-se: "Quan sortiran, els agafarem vius i entrarem a la ciutat."

¹³ Un dels oficials va proposar:

--Prenguem cinc dels cavalls que ens resten i enviem cinc homes a veure què passa. La seva sort no pot ser pitjor que la de la gent d'Israel que encara queda a la ciutat i ha arribat a la fi.

¹⁴ Van preparar dos carros amb els cavalls corresponents i el rei els va enviar a seguir el rastre dels arameus dient:

--Aneu a veure què passa.

¹⁵ Ells van seguir el rastre fins al Jordà, i tot el camí era ple de vestits i dels objectes que els arameus havien abandonat en la seva precipitada fugida. Van tornar enrere i ho van fer saber al rei. ¹⁶ Llavors el poble va sortir i va

saquejar el campament dels arameus. Una mesura de farina costava un sicle, i dues mesures d'ordi, també un sicle, tal com havia anunciat el Senyor.

¹⁷ El rei havia encarregat la vigilància del mercat de la porta de la ciutat a l'oficial sobre el braç del qual es recolzava, però la multitud el va trepitjar allí a la porta i va morir, tal com havia predit l'home de Déu quan el rei va baixar a trobar-lo. ¹⁸ En efecte, el dia abans l'home de Déu havia dit al rei: «Demà a aquesta hora en el mercat de la porta de Samaria una mesura de farina costarà un sicle, i dues mesures d'ordi, també un sicle», ¹⁹ i l'oficial havia replicat a l'home de Déu: «Ni que el Senyor obrís les comportes del cel, com pot succeir això que dius?» I Eliseu havia respost: «Ho veuràs amb els teus propis ulls, però no en menjaràs.» ²⁰ I així va passar: la multitud el va trepitjar allí a la porta i va morir.

Final de la història de la xunemita

8

¹ Eliseu va dir a la mare del noi que ell havia ressuscitat:

--Vés-te'n, tu i la teva família, i aneu a residir on sigui, perquè el Senyor envia la fam: ja està a punt d'arribar, i regnarà en el país durant set anys.

² Aquella dona va fer tal com l'home de Déu li havia dit: emigrà amb la seva família i visqué set anys al país dels filisteus. ³ Passats set anys, la dona va tornar d'aquell país i acudí al rei per reclamar la seva casa i els seus camps.

⁴ El rei estava conversant amb Guehazí, el servent de l'home de Déu, i li deia:

--Conta'm els prodigis que Eliseu ha fet.

⁵ Mentre Guehazí contava al rei com Eliseu havia tornat un mort a la vida, va arribar la mare del noi que ell havia ressuscitat, per reclamar al rei la casa i els camps. Guehazí va dir:

--Rei i senyor meu: aquesta és aquella dona i aquest és el seu fill, el noi que Eliseu va tornar a la vida.

⁶ El rei va interrogar la dona, i ella li va referir el fet. Llavors el rei li va assignar un funcionari amb aquesta ordre:

--Fes que li sigui restituït tot el que li pertany, amb totes les rendes que han donat les terres des del dia que va emigrar fins ara.

Eliseu i Hazael de Damasc

⁷ Eliseu va anar a Damasc. Benadad, el rei dels arameus, estava malalt, i li digueren:

--L'home de Déu ha vingut aquí.

⁸ El rei digué a Hazael:

--Prepara un present, vés a trobar l'home de Déu i consulta el Senyor per mitjà d'ell; pregunta si en sortiré viu, d'aquesta malaltia.

⁹ Hazael anà a trobar-lo. Havia preparat una ofrena amb el bo i millor del que hi havia a Damasc: la càrrega de quaranta camells. Quan Hazael va arribar, es quedà dret davant d'Eliseu i li digué:

--El teu fill Benadad, rei dels arameus, m'ha enviat a preguntar-te si en sortirà viu, d'aquesta malaltia.

¹⁰ Eliseu li va respondre:

--Vés i digues-li que sí, que es posarà bo. De fet, però, el Senyor m'ha revelat que morirà irremissiblement.

¹¹ Tot seguit l'home de Déu es va quedar amb el rostre immòbil, molt tens, fins que va esclatar en plors.

¹² Hazael va preguntar:

--Per què plora el meu senyor?

Ell va respondre:

--Perquè sé el mal que tu faràs als israelites: incendiaràs les seves fortaleses, mataràs els joves, esclafaràs les criatures i esventraràs les dones embarassades.

¹³ Hazael va preguntar:

--Però qui és aquest servent teu, aquest gos, per a fer coses tan grans?

Eliseu va respondre:

--El Senyor m'ha revelat que tu seràs rei dels arameus.

¹⁴ Hazael va deixar Eliseu i es va presentar al seu senyor. Aquest li va preguntar:

--Què t'ha dit Eliseu?

Ell va respondre:

--M'ha dit que et posaràs bo.

¹⁵ L'endemà Hazael va agafar una manta i la posà ben xopa d'aigua sobre la cara del rei, que va morir ofegat. I Hazael va succeir Benadad.

Joram, rei de Judà

[\(2Cr 21,1-20\)](#)

¹⁶ L'any cinquè del regnat de Jehoram, fill d'Acab, rei d'Israel, i quan a Judà regnava encara Josafat, Joram, el seu fill, el va succeir com a rei de Judà. ¹⁷ Tenia trenta-dos anys quan començà a regnar. Va ser rei vuit anys a Jerusalem. ¹⁸ Joram es va portar com els reis d'Israel, tal com s'havia comportat el llinatge d'Acab, perquè era casat amb una filla d'ell. Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament. ¹⁹ Però el Senyor no volgué destruir Judà, en consideració al seu servent David, perquè li havia promès que concediria a ell i als seus descendents de tenir sempre una llàntia encesa a la seva presència.

²⁰ En temps de Joram, els edomites es van rebel·lar contra la dominació de Judà i van proclamar un rei. ²¹ Joram va passar la frontera de Seïr amb tots els seus carros de guerra. En plena nit, el rei i els oficials dels carros hagueren de travessar entre els edomites, que els tenien encerclats, i l'exèrcit va fugir a la desbandada. ²² Així fou com Edom va independitzar-se de Judà fins al dia d'avui.

En aquell temps també es va independitzar Libnà.

²³ La resta de la història de Joram, tot el que va fer, consta en la Crònica dels reis de Judà. ²⁴ Joram va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat amb ells a la ciutat de David. El va succeir el seu fill Ahazià.

Ahazià, rei de Judà

[\(2Cr 22,1-6\)](#)

²⁵ L'any dotzè del regnat de Jehoram, fill d'Acab, rei d'Israel, Ahazià, fill de Joram, començà a ser rei de Judà.

²⁶ Ahazià tenia vint-i-dos anys quan començà a regnar. Va ser rei un any a Jerusalem. La seva mare es deia Atalia i era descendent d'Omri, rei d'Israel. ²⁷ Ahazià es va comportar com el llinatge d'Acab. Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament, igual que el llinatge d'Acab, ja que s'havia emparentat amb ells. ²⁸ Va anar a combatre al costat de Jehoram, fill d'Acab, contra Hazael, rei dels arameus, a Ramot-Galaad. Els arameus van ferir Jehoram, ²⁹ que hagué de tornar a Jizreel perquè el cuessin de les ferides que li havien fet a Ramot, en la batalla contra Hazael, rei dels arameus. I Ahazià, fill de Joram, rei de Judà, va baixar a Jizreel a visitar Jehoram, fill d'Acab, que estava ferit.

Eliseu fa ungir Jehú

9

¹ El profeta Eliseu va cridar un home dels grups de profetes i li va dir:

--Lliga't la roba a la cintura, pren aquesta ampolleta d'oli i vés a Ramot-Galaad. ² Quan hi arribis, trobaràs Jehú, fill de Jehoixafat, fill de Nimxi. Separa'l dels seus companys i porta'l a la cambra més retirada. ³ Pren llavors l'ampolleta de l'oli, vessa-l'hi sobre el cap i digues-li: "Això diu el Senyor: Jo t'ungeixo rei d'Israel." Després obre la porta i fuig sense esperar.

⁴ El jove profeta anà a Ramot-Galaad. ⁵ En arribar-hi, va trobar els oficials de l'exèrcit asseguts. Va dir:

--Tinc un encàrrec per a tu, general.

Jehú va preguntar:

--Per a qui de nosaltres?

Ell respongué:

--Per a tu, general.

⁶ Jehú es va alçar i es retirà a l'interior de la casa. El profeta li va vessar l'oli sobre el cap tot dient-li:

--Això diu el Senyor, Déu d'Israel: "Jo, el Senyor, t'ungeixo rei del meu poble, rei d'Israel. ⁷ Seràs el flagell del llinatge d'Acab, el teu sobirà, i així vindicaré la sang dels meus servents, els profetes, i la sang de tots els fidels del Senyor que Jezabel va fer vessar. ⁸ A Israel, tot el llinatge d'Acab desapareixerà, perquè exterminaré de casa seva tots els homes, tant els infants com els adults. ⁹ Faré que el llinatge d'Acab acabi com el de Jeroboam, fill de Nebat, i el de Baixà, fill d'Ahià. ¹⁰ Quant a Jezabel, la devoraran els gossos al camp de Jizreel, i ningú no la podrà enterrar." Després va obrir la porta i va fugir.

¹¹ Jehú va tornar on eren els oficials del rei. Aquests li van preguntar:

--Hi ha res de nou? Per què t'ha vingut a veure, aquest ximple?

Ell va respondre:

--Ja el coneixeu prou, aquest home, amb les seves històries.

¹² Ells insistien:

--No és veritat. Explica'ns què t'ha dit.

Llavors els ho va explicar:

--M'ha parlat així i així. M'ha dit: "Això diu el Senyor: Jo t'ungeixo rei d'Israel."

¹³ Immediatament van agafar els seus mantells i els estengueren als seus peus, dalt l'escalinata. Van tocar el corn i cridaven:

--Jehú és rei!

Conspiració de Jehú contra Jehoram

¹⁴ Jehú, fill de Jehoixafat, fill de Nimxí, va conspirar contra Jehoram. Aquest, mentre defensava amb tot Israel la ciutat de Ramot-Galaad de l'atac d'Hazael, rei dels arameus, ¹⁵ havia hagut de retirar-se a Jizreel per curar-se de les ferides rebudes en la batalla contra Hazael. Jehú va dir als oficials:

--Ja que em voleu per rei, no permeteu que s'escapi ningú de la ciutat i porti la notícia a Jizreel.

¹⁶ Jehú va muntar al carro i anà a Jizreel. Jehoram era allí, fent llit, i Ahazià, rei de Judà, havia baixat a visitar-lo.

¹⁷ El sentinella de la torre de Jizreel va veure la tropa de Jehú que s'acostava i va cridar:

--Veig un escamot.

Jehoram li va ordenar:

--Pren un home a cavall i envia'l a trobar-los: que preguntis si vénen en so de pau.

¹⁸ Un home a cavall va sortir a trobar-los i els digué:

--El rei pregunta si veniu en so de pau.

Jehú li va respondre:

--A tu què t'importa, si és en so de pau? Posa't darrere meu!

El sentinella va cridar:

--El missatger ha arribat fins a ells, però no torna.

¹⁹ Jehoram hi va enviar un altre home a cavall. Va arribar fins a ells i els digué:

--El rei pregunta si veniu en so de pau.

Jehú li va respondre:

--A tu què t'importa, si és en so de pau? Posa't darrere meu!

²⁰ El sentinella va anunciar:

--L'home a cavall ha arribat fins a ells, però no torna. Em sembla que el qui ve és Jehú, fill de Nimxí, perquè guia el carro com un boig!

²¹ Llavors Jehoram va ordenar:

--Enganxeu!

I li van enganxar el carro. Jehoram, rei d'Israel, i Ahazià, rei de Judà, cada un en el seu carro, van sortir a l'encontre de Jehú i es van trobar amb ell a la propietat de Nabot, el jizreelita.

Mort de Jehoram

²² Quan Jehoram va veure Jehú, li preguntà:

--¿Véns en so de pau, Jehú?

Ell respongué:

--Com vols que hi hagi pau mentre mantens les prostitucions idolàtriques de la teva mare Jezabel i totes les seves bruixeries?

²³ Immediatament Jehoram va girar per fugir, tot cridant a Ahazià:

--Traïció, Ahazià!

²⁴ Però Jehú, que ja havia tibat l'arc, va malferir Jehoram entre les espatlles. La fletxa li travessà el cor i va caure mort dins el carro.

²⁵ Llavors Jehú va dir al seu escuder Bidcar:

--Aixeca'l i llança'l al camp de Nabot, el jizreelita. Recorda que tu i jo anàvem junts amb altres carros darrere d'Acab, el seu pare, quan el Senyor va pronunciar contra ell aquest oracle: ²⁶ "Ahir vaig veure la sang de Nabot i la dels seus fills. En aquest mateix camp jo t'ho faré pagar. Ho dic jo, el Senyor." Ara, doncs, aixeca'l i llança'l en aquest camp, tal com havia anunciat el Senyor.

Mort d'Ahazià

²⁷ Ahazià, rei de Judà, en veure-ho, va fugir pel camí de Betagan. Però Jehú es posà a perseguir-lo i ordenà:

--Aquest també! Mateu-lo dalt el carro a la pujada de Gur, a la vora d'Ibleam!

Ahazià es va refugiar a Meguidó, on va morir. ²⁸ Els seus homes el van portar amb un carro a Jerusalem i el van enterrar al seu sepulcre, amb els seus pares, a la ciutat de David. ²⁹ Ahazià havia estat rei de Judà des de l'any

onzè de Jehoram, fill d'Acab.

Mort de Jezabel

³⁰ Jehú va arribar a Jizreel. Jezabel, en saber-ho, es va maquillar els ulls, va arreglar-se el cap i es posà a la finestra. ³¹ Quan Jehú anava a traspasar la porta del recinte reial, ella li va dir:

--¿Tot li va bé, a Zimrí, l'assassí del seu rei?

³² Jehú va alçar la vista cap a la finestra i cridà:

--Qui està a favor meu? Qui?

Dos o tres eunucs van sortir a les finestres, ³³ i Jehú els va dir:

--Tireu-la daltabaix!

La van tirar daltabaix, i la sang de Jezabel va esquitxar les parets i els cavalls, i aquests la van trepitjar. ³⁴ Jehú va entrar, va menjar i beure, i després va dir:

--Ocupeu-vos d'aquella maleïda i enterreu-la, que al capdavant és filla de rei.

³⁵ Van anar per enterrar-la, però només en van trobar la calavera, els peus i les mans. ³⁶ Tornaren per dir-ho a Jehú, i aquest va exclamar:

--Això és el que el Senyor va anunciar per boca del seu servent Elies, el tixbita: "Al camp de Jizreel, els gossos devoraran la carn de Jezabel, ³⁷ i el seu cadàver quedarà com fems escampats pel camp de Jizreel, tant que ningú no podrà dir: Aquesta és Jezabel."

Extermini de la família d'Acab

10

¹ Acab tenia a Samaria setanta fills. Jehú va escriure cartes i les envià a Samaria, als prohoms de Jizreel, als ancians i als tutors dels fills d'Acab. Els deia: ² «Teniu amb vosaltres els fills del vostre senyor i també carros, cavalls, una ciutat fortificada i armament. Doncs bé, quan us arribi aquesta carta, ³ vegeu quin és el millor i més capaç dels fills del vostre senyor, feu-lo rei en comptes del seu pare, i prepareu-vos a lluitar pel casal del vostre senyor.»

⁴ Però ells, morts de por, es van dir: «Si dos reis no li han pogut resistir, com podríem resistir-li nosaltres?» ⁵ Llavors el cap del palau reial, el governador de la ciutat, els ancians i els tutors van enviar a Jehú el següent missatge: «Som servents teus i complirem tot el que ens manis. No proclamarem cap rei. Fes el que et sembli millor.»

⁶ Jehú els va escriure una segona carta que deia: «Si esteu a favor meu i em voleu obeir, veniu a trobar-me demà a Jizreel, en aquesta mateixa hora, amb els caps dels fills del vostre senyor.»

Els setanta fills del rei estaven repartits entre els principals de la ciutat, que els feien de tutors. ⁷ Així que els arribà aquella carta, van agafar els fills del rei, els van degollar tots setanta, van posar els caps en unes cistelles i els enviaren a Jizreel. ⁸ Va arribar el missatger i anuncià a Jehú:

--Han portat els caps dels fills del rei.

Ell va respondre:

--Deixeu-los exposats, en dos munts, a la porta de la ciutat, fins demà al matí.

⁹ L'endemà al matí va sortir i va dir a tot el poble:

--Vosaltres sou innocents. Sóc jo qui ha conspirat contra el meu senyor i l'ha mort. Però, qui els ha matat, tots aquests? ¹⁰ Que consti, doncs, que res del que el Senyor havia dit, res del que havia anunciat contra el llinatge d'Acab, no ha deixat de complir-se! El Senyor ha realitzat allò que havia dit per boca del seu servent Elies.

¹¹ Jehú va exterminar tots els de la casa d'Acab que quedaven a Jizreel: tots els seus dignataris, els seus familiars i els seus sacerdots. No va deixar cap supervivent.

Mort dels prínceps de Judà

¹² Després d'això, Jehú emprengué la marxa cap a Samaria. Pel camí, a Betéqued dels Pastors, ¹³ va trobar uns parents d'Ahazià, rei de Judà, i els preguntà:

--Qui sou?

Els li van respondre:

--Som parents d'Ahazià, que venim a visitar els fills del rei i els fills de la reina mare.

¹⁴ Jehú va ordenar:

--Agafeu-me'ls vius!

Els van agafar vius i els van degollar a la cisterna de Betéqued. Eren quaranta-dos homes. No se'n va escapar ni un

de sol.

Extermini dels adoradors de Baal

¹⁵ Mentre se n'anava d'allí, va trobar Jehonadab, fill de Recab, que venia a veure'l. Jehú el va saludar i li digué: --¿El teu cor és lleial amb mi com el meu ho és amb tu?

Jehonadab respongué:

--Sí.

Jehú va afegir:

--Si és així, dóna'm la mà.

Jehonadab la hi va donar, i Jehú el va fer pujar dalt el carro, ¹⁶ tot dient-li:

--Vine amb mi, que veuràs el meu zel pel Senyor.

Anaven tots dos en el mateix carro, ¹⁷ quan Jehú va entrar a Samaria. Jehú va matar tots els qui quedaven de la família d'Acab; va exterminar-ne el llinatge, tal com el Senyor havia anunciat a Elies.

¹⁸ Després Jehú va aplegar tot el poble i els digué:

--Acab era poc devot de Baal; Jehú ho serà molt més. ¹⁹ Convoqueu-me tots els profetes de Baal, tots els qui li donen culte i tots els seus sacerdots. Que no n'hi falti cap, perquè vull oferir un gran sacrifici a Baal. El qui no hi sigui, morirà.

Jehú obrava amb engany, perquè tenia intenció d'exterminar tots els adoradors de Baal. ²⁰ Per això va donar l'ordre de convocar una assemblea sagrada en honor de Baal.

La van convocar, doncs, ²¹ i Jehú va fer-ho saber a tot Israel. Tots els devots de Baal hi van acudir: no en faltava ni un. Van entrar al temple de Baal, que s'omplí de gom a gom. ²² Jehú va dir a l'encarregat dels vestits sagrats:

--Treure vestits sagrats per a tots els adoradors de Baal.

I va treure vestits per a tots ells.

²³ Jehú va entrar amb Jehonadab, fill de Recab, al temple de Baal i va dir als adoradors de Baal:

--Comproveu i assegureu-vos que no hi hagi aquí cap fidel del Senyor, sinó tan sols adoradors de Baal.

²⁴ Ells començaren a oferir sacrificis i holocaustos. Però Jehú havia apostat a fora vuitanta homes, amb aquesta consigna:

--El qui deixi escapar un sol home dels que poso a les vostres mans, ho pagarà amb la vida.

²⁵ Quan Jehú hagué acabat d'oferir l'holocaust, va ordenar a la guàrdia reial i als oficials:

--Entreu, mateu-los! Que no se n'escapi ni un!

Els soldats de la guàrdia i els oficials els van passar a tall d'espasa i els anaren llançant fora. Després van entrar dins la ciutadella on hi havia el temple de Baal, ²⁶ en van treure els pilars sagrats i els van calcinar. ²⁷ Esbocinaren el pilar sagrat de Baal, enderrocaren tot el seu temple i el van convertir en una claveguera fins al dia d'avui.

Balanç del regnat de Jehú

²⁸ Jehú va extirpar d'Israel el culte a Baal, ²⁹ però no es va apartar dels pecats que Jeroboam, fill de Nebat, havia fet cometre a Israel. Jehú va mantenir els vedells d'or que hi havia a Betel i a Dan. ³⁰ El Senyor va dir a Jehú:

--Ja que has obrat bé, fent allò que em plau, i has complert amb el llinatge d'Acab el que jo volia, els teus descendents et succeiran en el tron d'Israel fins a la quarta generació.

³¹ Però Jehú no va observar de tot cor la Llei del Senyor, Déu d'Israel, ni s'apartà dels pecats que Jeroboam havia fet cometre a Israel.

³² En aquell temps, el Senyor començà a retallar el territori d'Israel. Hazael va ocupar tota la franja de territori israelita ³³ de l'altra banda del Jordà: tota la regió de Galaad, la dels gadites, la dels rubenites i el territori de Manassés, és a dir, des d'Aroer, vora el torrent d'Arnon, tot Galaad i tot Basan.

³⁴ La resta de la història de Jehú, tot el que va fer, totes les seves gestes, consten en la Crònica dels reis d'Israel.

³⁵ Jehú va morir i es va reunir amb els seus pares; el van enterrar a Samaria. El va succeir el seu fill Joahaz. ³⁶ Jehú havia regnat sobre Israel a Samaria durant vint-i-vuit anys.

Atalia regna a Judà

([2Cr 22,10-12](#))

11

¹ Quan Atalia, la mare d'Ahazià, va veure que el seu fill era mort, va fer exterminar tots els hereus del tron. ² Però Jehoixeba, filla del rei Joram i germana d'Ahazià, va agafar Joaix, fill d'Ahazià, d'enemic dels fills del rei que anaven a

matar, i el va amagar, amb la seva dida, al fons de la cambra on hi havia els llits. Així el va sostreure a Atalia i no el van fer morir. ³ Joaix es va quedar amb la dida amagat al temple del Senyor, durant sis anys, mentre Atalia regnava en el país.

Proclamació de Joaix i mort d'Atalia

[\(2Cr 23,1-21\)](#)

⁴ L'any setè, Joiadà va fer venir els oficials de les companyies dels quereteus i de la guàrdia reial i els va reunir al temple del Senyor. Van concloure un pacte, els va fer prestar jurament i els presentà el fill del rei. ⁵ Llavors els donà aquestes instruccions:

--Això és el que heu de fer: el terç de vosaltres que entra de servei el dissabte per custodiar el palau reial, ⁶ el terç de la porta de Sur i el terç de la porta de darrere la sala de la guàrdia reial, mantindreu la vigilància del palau per torns. ⁷ Els altres dos contingents, o sigui tots els qui el dissabte acabeu el servei, quedeu-vos de guàrdia al temple, prop del rei. ⁸ Manteniu-vos al seu voltant, tots amb les armes a la mà. Si algú prova de travessar les vostres files, mateu-lo. Acompanyeu el rei onsevulla que vagi.

⁹ Els oficials de les companyies van fer-ho tal com el sacerdot Joiadà havia disposat. Cada un d'ells va prendre els seus homes, els qui entraven de servei aquell dissabte i els qui en sortien, i anaren a trobar el sacerdot Joiadà. ¹⁰ El sacerdot els donà les llances i els escuts de David que es guardaven al temple del Senyor. ¹¹ Els homes de la guàrdia reial, armes en mà, es van arrencar des del costat dret del santuari fins al costat esquerre, en l'espai entre l'altar i el santuari, a punt per a envoltar el rei. ¹² Llavors Joiadà va fer sortir el fill del rei i li va imposar la diadema i les insígnies reials. El proclamaren rei i el van ungir. Tothom aplaudia i cridava:

--Visca el rei!

¹³ Atalia va sentir el clam del poble que corria, i correu, també ella, cap on era la gent, al temple del Senyor.

¹⁴ Allà va veure el rei dret, al costat de la columna, com és costum ritual, amb els oficials de les companyies i les trompetes al costat del rei, mentre tota la gent del poble manifestava la seva alegria i les trompetes sonaven. Llavors Atalia s'esquinçà els vestits i cridà:

--És un complot! És un complot!

¹⁵ El sacerdot Joiadà va ordenar als oficials de les companyies que comandaven les tropes:

--Traieu-la fora del temple entre files de guàrdies, i si algú la segueix, que el matin.

Perquè el sacerdot havia ordenat: «No la mateu a l'interior del temple del Senyor.» ¹⁶ La van agafar i, en arribar al palau reial per la porta dels Cavalls, allà mateix la van matar.

¹⁷ Joiadà va renovar l'aliança entre el Senyor, per una part, i el rei i el poble, per l'altra, perquè es comprometessin a ser el poble del Senyor; igualment va establir una aliança entre el rei i el poble. ¹⁸ Tota la gent del poble va anar al temple de Baal i el van enderrocar. Van fer miques els seus altars i els seus ídols, i davant els altars van fer morir Matan, sacerdot de Baal.

El sacerdot Joiadà va posar una guàrdia al temple del Senyor. ¹⁹ Després, amb els oficials de les companyies, els quereteus, la guàrdia reial i la gent del poble, van fer baixar el rei del temple i, per la porta de la guàrdia reial, van entrar al palau reial. Allí Joaix es va asseure al tron dels reis. ²⁰ Tota la gent del poble estava contenta, i la ciutat va quedar en pau després que hagueren mort Atalia dins el palau reial.

Joaix, rei de Judà

[\(2Cr 24,1-14\)](#)

12

¹ Joaix tenia set anys quan començà a regnar. ² Van proclamar-lo rei l'any setè del regnat de Jehú, i va regnar quaranta anys a Jerusalem. La seva mare es deia Sibbià i era de Beerxeba. ³ Joaix va fer tota la vida allò que plau al Senyor, perquè havia estat instruït pel sacerdot Joiadà. ⁴ Amb tot, no va suprimir els recintes sagrats, i el poble continuava oferint-hi sacrificis i cremant-hi ofrenes.

⁵ Joaix va dir als sacerdots:

--Tots els diners provinents dels donatius sagrats que es fan al temple del Senyor, tant els provinents dels tributs personals com allò que cadascú ofereix voluntàriament al temple, ⁶ que tot això ho recullin per als sacerdots els seus homes de confiança, però que els sacerdots s'encarreguin de reparar els desperfectes que trobin al temple.

⁷ Tanmateix, l'any vint-i-tres del regnat de Joaix, els sacerdots encara no havien reparat cap desperfecte del temple del Senyor. ⁸ Aleshores el rei Joaix va cridar el sacerdot Joiadà i els altres sacerdots i els digué:

--Com és que no repareu els desperfectes del temple? D'ara endavant no us quedareu més els diners que recullen els vostres homes de confiança, ja que els havíeu de destinar a les reparacions del temple.

⁹ Els sacerdots es van avenir a no quedar-se els diners oferts pel poble i a no encarregar-se ells de reparar els desperfectes del temple. ¹⁰ El sacerdot Joiadà va fer posar una caixa amb una obertura a la tapa vora l'altar, a mà dreta entrant al santuari. Els sacerdots guardians del cancell hi tiraven tots els diners que la gent oferia al temple del Senyor. ¹¹ Quan veien que hi havia molts diners a la caixa, el canceller reial i el gran sacerdot pujaven a recollir i comptar els diners que hi havia al temple del Senyor. ¹² Després de comptar-los, els donaven als encarregats de l'obra del temple del Senyor, i aquests els destinaven als fusters, als mestres d'obres que hi treballaven, ¹³ als paletes i picapedrers, a comprar fusta i carreus, a refer els desperfectes del temple del Senyor i a efectuar qualsevol reparació que es presentés. ¹⁴ Amb els diners dels donatius per al temple del Senyor no es fabricaven ni gibrells de plata, ni ganivets, ni calderetes d'aspersió, ni trompetes, ni cap objecte d'or o de plata per al temple, ¹⁵ sinó que tot ho donaven als encarregats de les obres perquè fessin les reparacions necessàries al temple del Senyor. ¹⁶ No demanaven comptes a les persones que rebien aquells diners, perquè els encarregats de les obres els administraven amb tota honradesa. ¹⁷ En canvi, els ingressos provinents dels sacrificis de reparació d'una falta i dels sacrificis pel pecat no es destinaven al temple del Senyor, sinó que eren per als sacerdots.

Invasió aramea

¹⁸ En aquell temps, Hazael, rei dels arameus, va fer una expedició contra Gat i la va conquerir. Després es disposava a atacar Jerusalem, ¹⁹ però Joaix, rei de Judà, va aplegar tots els objectes sagrats que havien ofert els seus pares Josafat, Joram i Ahazià, reis de Judà, i els que ell mateix havia ofert, tot l'or que hi havia al tresor del temple del Senyor i al palau reial, i ho va fer arribar a Hazael, rei dels arameus, que va desistir d'atacar Jerusalem.

Assassinat de Joaix

([2Cr 24,24-27](#))

²⁰ La resta de la història de Joaix, tot el que va fer, consta en la Crònica dels reis de Judà. ²¹ Els seus oficials es van sublevar, conspiraren contra ell i van matar-lo a Betmil-ló mentre baixava cap a Sil-là. ²² Els qui el van matar foren els seus oficials Jozacar, fill de Ximat, i Jozabad, fill de Xomer. El van enterrar amb els seus pares a la ciutat de David, i el va succeir el seu fill Amasies.

Joahaz, rei d'Israel

13

¹ L'any vint-i-tres del regnat de Joaix, fill d'Ahazià, rei de Judà, Joahaz, fill de Jehú, començà a ser rei d'Israel a Samaria. Va regnar-hi disset anys. ² Ofenia el Senyor amb el seu comportament: va continuar els pecats que Jeroboam, fill de Nebat, havia fet cometre a Israel; no se'n va apartar. ³ Per això el Senyor es va irritar contra Israel i els va posar en mans d'Hazael, rei dels arameus, i de Benadad, fill d'Hazael. ⁴ Però Joahaz va apaivagar el Senyor, i el Senyor, veient les sofrances d'Israel, oprimint pel rei dels arameus, el va escoltar. ⁵ El Senyor va donar un salvador a Israel, i pogueren desfer-se de la dominació dels arameus. Els israelites tornaren a habitar a casa seva com abans.

⁶ Així i tot, no es van apartar dels pecats que el llinatge de Jeroboam havia fet cometre a Israel. Hi van persistir, i fins i tot mantenien el bosquet sagrat plantat a Samaria. ⁷ Per això Joahaz es va quedar per tot exèrcit amb cinquanta homes com a dotació de deu carros de guerra, i deu mil homes d'infanteria, ja que el rei dels arameus havia exterminat els altres desfent-los com la pols que tothom trepitja.

⁸ La resta de la història de Joahaz, tot el que va fer i les seves gestes, consta en la Crònica dels reis d'Israel.

⁹ Joahaz va morir i es va reunir amb els seus pares; el van enterrar a Samaria. El va succeir el seu fill Jehoaix.

Jehoaix, rei d'Israel

¹⁰ L'any trenta-set del regnat de Joaix, rei de Judà, Jehoaix, fill de Joahaz, començà a ser rei d'Israel a Samaria. Va regnar-hi setze anys. ¹¹ Ofenia el Senyor amb el seu comportament i no es va allunyar de cap dels pecats que Jeroboam, fill de Nebat, havia fet cometre a Israel; va continuar cometent-los tots.

¹² La resta de la història de Jehoaix, tot el que va fer, les seves gestes, les seves guerres amb Amasies, rei de Judà, tot consta en la Crònica dels reis d'Israel. ¹³ Jehoaix va morir i es va reunir amb els seus pares. El va succeir Jeroboam. Jehoaix fou enterrat a Samaria, amb els reis d'Israel.

Mort d'Eliseu i miracles pòstums

¹⁴ Quan Eliseu es va agreujar en la malaltia que el portaria a la mort, Jehoaix, rei d'Israel, baixà a visitar-lo. Abraçat a ell, li cobria la cara de llàgrimes, tot dient:

--Pare meu, pare meu! Carro i guia d'Israel!

¹⁵ Eliseu li va dir:

--Agafa un arc i fletxes.

Ell va agafar un arc i fletxes.

¹⁶ Eliseu digué al rei d'Israel:

--Tiba l'arc!

Ell va tibar-lo. Eliseu va posar les mans sobre les del rei ¹⁷ i digué:

--Obre la finestra que dóna a llevant.

Ell la va obrir, i Eliseu li digué:

--Tira!

Ell va tirar, i Eliseu va exclamar:

--Fletxa de la victòria del Senyor! Fletxa de la victòria contra els arameus! Els derrotaràs completament a Afec.

¹⁸ Eliseu va tornar-li a dir:

--Agafa les fletxes.

Ell les va agafar, i Eliseu digué al rei d'Israel:

--Pica a terra.

Va donar tres cops i va parar. ¹⁹ L'home de Déu es va disgustar amb ell i li va dir:

--Si haguessis donat cinc o sis cops, hauries vençut completament els arameus; ara, però, només els derrotaràs tres vegades.

²⁰ Eliseu va morir i el van enterrar. A començament d'any, algunes bandes de moabites van envair el país. ²¹ Uns que estaven enterrant un home, veient una de les bandes, van llançar el difunt al sepulcre d'Eliseu i van fugir. Quan aquell difunt va tocar els ossos d'Eliseu, recobrà la vida i es posà dret.

²² Hazael, rei dels arameus, havia oprimint els israelites durant tota la vida de Joahaz. ²³ Però el Senyor se'n va compadir i en tingué misericòrdia. Es va decantar a favor d'ells i, per la seva aliança amb Abraham, Isaac i Jacob, no els volgué exterminar ni allunyar, de moment, de la seva presència.

²⁴ Hazael, rei dels arameus, va morir, i el va succeir el seu fill Benadad. ²⁵ Jehoaix, fill de Joahaz, va recuperar del domini de Benadad, fill d'Hazael, les ciutats que aquest havia conquerit i pres a Joahaz, pare de Jehoaix. Aquest va derrotar Benadad tres vegades i va recuperar les ciutats d'Israel.

Amasies, rei de Judà

([2Cr 25,1-4.11-12.17-28](#); [26,1-2](#))

14

¹ L'any segon del regnat de Jehoaix, fill de Joahaz, rei d'Israel, Amasies, fill de Joaix, rei de Judà, començà a ser rei.

² Quan començà a regnar tenia vint-i-cinc anys, i va regnar vint-i-nou anys a Jerusalem. La seva mare es deia Jehoadan i era de Jerusalem. ³ Amasies feia allò que plau al Senyor, però no tant com David, el seu avantpassat.

En tot es va comportar com el seu pare Joaix. ⁴ Però no va suprimir els recintes sagrats: el poble continuava oferint-hi víctimes i cremant-hi ofrenes.

⁵ Quan el regne va quedar consolidat a les seves mans, va matar els oficials que havien assassinat el rei, el seu pare; ⁶ però, tal com prescriu el llibre de la Llei de Moisès, no va fer matar els fills dels assassins. En efecte, allí el Senyor ordena que els pares no siguin condemnats a mort per culpa dels fills, ni els fills per culpa dels pares, sinó que cadascú ho sigui pels seus propis crims. ⁷ Va derrotar els edomites, un exèrcit de deu mil homes, a la vall de la Sal. Va conquerir Sela i li va posar el nom de Jocteel, que és el que porta encara avui.

⁸ Després Amasies va enviar missatgers al rei d'Israel Jehoaix, fill de Joahaz, fill de Jehú, per dir-li:

--Vine, que ens veurem les cares!

⁹ Jehoaix, rei d'Israel, va contestar així a Amasies, rei de Judà:

--El card del Líban va dir al cedre del Líban: "Dóna la teva filla al meu fill per muller." Però va passar una bèstia salvatge del Líban i va trepitjar el card. ¹⁰ És cert que has vençut Edom i que el teu cor n'està orgullós. Frueix d'aquesta glòria, però en el teu propi palau. Per què t'has d'embranchar en una operació desastrosa que us farà caure a tu i a Judà?

¹¹ Però Amasies no el va escoltar, i llavors Jehoaix, rei d'Israel, pujà a atacar-lo. Jehoaix i Amasies, rei de Judà, es van veure les cares a Bet-Xèmeix de Judà. ¹² Els israelites derrotaren els de Judà, que van fugir a la desbandada. ¹³ A Bet-Xèmeix, el rei d'Israel, Jehoaix, va fer presoner el rei de Judà, Amasies, fill de Joaix, fill d'Ahazià. Després va pujar a Jerusalem i va obrir a la muralla de la ciutat una bretxa de dos-cents metres, des de la porta d'Efraïm fins a la porta de l'Angle. ¹⁴ Es va apoderar de tot l'or i la plata, de tots els objectes que hi havia al temple del Senyor i dels tresors del palau reial. Capturà també ostatges i se'n tornà a Samaria. ¹⁵ La resta de la història de Jehoaix, les seves gestes i la seva guerra contra Amasies, rei de Judà, tot consta en la Crònica dels reis d'Israel. ¹⁶ Jehoaix va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat a Samaria, amb els reis d'Israel. El va succeir el seu fill Jeroboam. ¹⁷ Amasies, fill de Joaix, rei de Judà, va viure encara quinze anys després de la mort de Jehoaix, fill de Joahaz, rei d'Israel. ¹⁸ La resta de la història d'Amasies consta en la Crònica dels reis de Judà. ¹⁹ Es va tramir una conspiració contra ell a Jerusalem, i va fugir a Laquix; però enviaren gent a perseguir-lo fins a Laquix, i allí el van matar. ²⁰ Van transportar a cavall el seu cadàver i fou enterrat a Jerusalem, prop dels seus pares, a la ciutat de David. ²¹ Llavors tot el poble de Judà va agafar Azarià, que tenia setze anys, i el van proclamar rei en lloc del seu pare Amasies. ²² Va ser Azarià qui reconstruí Elat i va retornar-la a Judà, després que el rei Amasies hagués mort i s'hagués reunit amb els seus pares.

Jeroboam II, rei d'Israel

²³ L'any quinzè del regnat d'Amasies, fill de Joaix, rei de Judà, Jeroboam, fill de Jehoaix, rei d'Israel, començà a ser rei a Samaria. Va regnar-hi quaranta-un anys. ²⁴ Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament. No es va allunyar de cap dels pecats que Jeroboam, fill de Nebat, havia fet cometre a Israel. ²⁵ Va recuperar el territori d'Israel des de Lebó-Hamat fins al Mar Mort, tal com el Senyor, Déu d'Israel, havia anunciat per boca del seu servent, el profeta Jonàs, fill d'Amitai, de Gathéfer. ²⁶ És que el Senyor havia vist l'aflicció d'Israel, gran i amarga: ningú, ni infant ni adult, no era capaç d'ajudar-los. ²⁷ I el Senyor, que encara no havia parlat d'esborrar de sota el cel el record d'Israel, els va salvar valent-se de Jeroboam, fill de Jehoaix. ²⁸ La resta de la història de Jeroboam, tot el que va fer, les seves gestes, les seves guerres quan va conquerir Damasc i Hamat, que havien estat de Judà, i les va retornar a Israel, tot consta en la Crònica dels reis d'Israel. ²⁹ Jeroboam va morir i es va reunir amb els seus pares, els reis d'Israel. El va succeir el seu fill Zecarià.

Azarià (Ozies), rei de Judà

[\(2Cr 26,3-4.21-23\)](#)

15

¹ L'any vint-i-set del regnat de Jeroboam, rei d'Israel, Azarià, fill d'Amasies, rei de Judà, començà a ser rei. ² Tenia setze anys quan començà a regnar. Va ser rei a Jerusalem cinquanta-dos anys. La seva mare es deia Jecoliahu i era de Jerusalem. ³ Azarià feia allò que plau al Senyor, tal com ho havia fet Amasies, el seu pare. ⁴ Però no va suprimir els recintes sagrats: el poble continuava oferint-hi sacrificis i cremant-hi ofrenes. ⁵ El Senyor va castigar el rei, que es tornà leprós fins al dia de la seva mort. Havia de viure en una casa a part, i el seu fill, Jotam, feia de cap del palau reial i administrava justícia a la gent del poble. ⁶ La resta de la història d'Azarià, tot el que va fer, consta en la Crònica dels reis de Judà. ⁷ Azarià va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat amb ells a la ciutat de David. El va succeir el seu fill Jotam.

Zecarià, rei d'Israel

⁸ L'any trenta-vuit del regnat d'Azarià, rei de Judà, Zecarià, fill de Jeroboam, començà a ser rei d'Israel. Va regnar sis mesos a Samaria. ⁹ Igual que els seus predecessors, ofenia el Senyor amb el seu mal comportament. No es va apartar dels pecats que Jeroboam, fill de Nebat, havia fet cometre a Israel. ¹⁰ Xal·lum, fill de Jabeix, va conspirar contra Zecarià, el va matar davant de tothom i va regnar en lloc d'ell. ¹¹ La resta de la història de Zecarià consta en la Crònica dels reis d'Israel. ¹² És allò que el Senyor havia promès a Jehú: «Els teus fills seuran en el tron d'Israel fins a la quarta generació.» I així va succeir.

Xal·lum, rei d'Israel

¹³ Xal·lum, fill de Jabeix, començà a ser rei l'any trenta-nou del regnat d'Ozies, rei de Judà. Va regnar a Samaria tan sols un mes, ¹⁴ perquè Menahem, fill de Gadí, va pujar de Tirsà a Samaria, va matar Xal·lum, fill de Jabeix, i el va

succeir en el tron.

¹⁵ La resta de la història de Xal-lum i la conspiració que va tramar, tot consta en la Crònica dels reis d'Israel.

¹⁶ Menahem va atacar Tífsah, va matar tots els qui eren a la ciutat i en tot el seu territori des de Tirsà, perquè no li havien obert les portes, i va esventrar totes les dones embarassades.

Menahem, rei d'Israel

¹⁷ L'any trenta-nou del regnat d'Azarià, rei de Judà, Menahem, fill de Gadí, començà a ser rei d'Israel a Samaria. Va regnar deu anys. ¹⁸ Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament. En tot el seu regnat no es va apartar dels pecats que Jeroboam, fill de Nebat, havia fet cometre a Israel.

¹⁹ Pul, rei d'Assíria, va envair el país. Menahem li va donar trenta-cinc tones de plata perquè l'ajudés a consolidar el poder a les seves mans. ²⁰ Menahem va reunir aquesta quantitat mitjançant un impost que va gravar tots els rics d'Israel, a raó de cinquanta sicles de plata cada un d'ells. I el rei d'Assíria se'n va tornar; no es va quedar al país.

²¹ La resta de la història de Menahem, tot el que va fer, consta en la Crònica dels reis d'Israel. ²² Menahem va morir i es va reunir amb els seus pares. El va succeir el seu fill Pecahià.

Pecahià, rei d'Israel

²³ L'any cinquanta del regnat d'Azarià, rei de Judà, Pecahià, fill de Menahem, començà a ser rei d'Israel a Samaria. Va regnar dos anys. ²⁴ Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament. No es va apartar dels pecats que Jeroboam, fill de Nebat, havia fet cometre a Israel. ²⁵ El seu ajudant de camp, Pècah, fill de Remaliahu, va conspirar contra ell i el va matar a Samaria, a la torre de l'homenatge del palau, i donà mort també a Argob i Arié. Quan va matar el rei per regnar en comptes d'ell, l'acompanyaven cinquanta homes de Galaad.

²⁶ La resta de la història de Pecahià, tot el que va fer, consta en la Crònica dels reis d'Israel.

Pècah, rei d'Israel

²⁷ L'any cinquanta-dos del regnat d'Azarià, rei de Judà, Pècah, fill de Remaliahu, començà a ser rei d'Israel a Samaria. Va regnar vint anys. ²⁸ Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament. No es va apartar dels pecats que Jeroboam, fill de Nebat, havia fet cometre a Israel. ²⁹ En temps de Pècah, rei d'Israel, Tiglat-Pilèsser, rei d'Assíria, va venir i va conquerir Ion, Abel-Betmaacà, Janóah, Quèdeix, Hassor, Galaad, Galilea i tot el territori de Neftalí, i va deportar-ne els habitants a Assíria. ³⁰ Oixea, fill d'Elà, va conspirar contra Pècah, fill de Remaliahu, el va matar i va succeir-lo l'any vintè del regnat de Jotam, fill d'Ozies.

³¹ La resta de la història de Pècah, tot el que va fer, consta en la Crònica dels reis d'Israel.

Jotam, rei de Judà

([2Cr 27,1-3.7-9](#))

³² L'any segon del regnat de Pècah, fill de Remaliahu, rei d'Israel, Jotam, fill d'Ozies, rei de Judà, començà a ser rei.

³³ Tenia vint-i-cinc anys quan començà a regnar. Va regnar setze anys a Jerusalem. La seva mare es deia Jeruixà i era filla de Sadoc. ³⁴ Jotam feia allò que plau al Senyor, tal com ho havia fet Ozies, el seu pare. ³⁵ Però no va suprimir els recintes sagrats: el poble continuava oferint-hi sacrificis i cremant-hi ofrenes. Jotam va construir la porta superior del temple del Senyor.

³⁶ La resta de la història de Jotam consta en la Crònica dels reis de Judà. ³⁷ Per aquell temps, el Senyor començà a enviar contra Judà Ressín, rei dels arameus, i Pècah, fill de Remaliahu. ³⁸ Jotam va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat amb ells a la ciutat de David, el seu avantpassat. El va succeir el seu fill Acaz.

Acaz, rei de Judà

([2Cr 28](#))

16

¹ L'any disset del regnat de Pècah, fill de Remaliahu, Acaz, fill de Jotam, començà a ser rei de Judà. ² Acaz tenia vint anys quan començà a regnar. Va regnar setze anys a Jerusalem. No es va comportar com David, el seu avantpassat. No va plaure al Senyor, el seu Déu, ³ i va seguir l'exemple dels reis d'Israel, fins al punt de cremar el seu propi fill en sacrifici, seguint una pràctica abominable de les nacions que el Senyor havia desposseït del país per donar-lo als israelites. ⁴ Oferia sacrificis i cremava ofrenes en els recintes sagrats i sota de tots els arbres frondosos.

⁵ Llavors Ressín, rei dels arameus, i Pècah, fill de Remaliahu, van pujar a Jerusalem per atacar-la; la van assetjar,

però no la pogueren conquerir. ⁶ Per aquell temps, Ressín, rei dels arameus, va reconquerir Elat per als edomites: va expulsar d'Elat els de Judà, i s'hi van establir els edomites, que s'hi han quedat fins al dia d'avui. ⁷ Acaz va enviar ambaixadors al rei d'Assíria, Tiglat-Pilèsser, per dir-li:

--Sóc servent teu i fill teu. Vine a alliberar-me de les mans del rei dels arameus i del rei d'Israel, que s'han alçat contra mi.

⁸ Acaz va aplegar la plata i l'or que hi havia al temple del Senyor i al tresor del seu palau, i ho envià tot com a present al rei d'Assíria. ⁹ Aquest el va escoltar. Va atacar Damasc, la va conquerir, deportà els seus habitants a Quir i féu matar Ressín.

¹⁰ El rei Acaz va anar a Damasc a presentar-se al rei d'Assíria Tiglat-Pilèsser. Allà va veure l'altar que hi havia i va enviar-ne un model i un plànol al sacerdot Urià perquè en fes un d'igual. ¹¹ El sacerdot Urià va construir l'altar d'acord amb les instruccions enviades pel rei Acaz i ho va fer abans que aquest tornés de Damasc. ¹² Quan el rei arribà de Damasc i veié l'altar, va pujar-hi, ¹³ hi va oferir el seu holocaust i la seva ofrena, va fer-hi la seva libació i va escampar al voltant de l'altar la sang dels seus sacrificis de comunió. ¹⁴ L'altar de bronze que hi havia a la presència del Senyor, Acaz el va fer enretirar de davant del santuari, del lloc on havia quedat entre el nou altar i el santuari del Senyor, i el va fer col·locar a un costat, al nord de l'altre altar. ¹⁵ Després el rei Acaz va donar al sacerdot Urià aquesta ordre:

--Crema l'holocaust del matí i l'ofrena del capvespre, l'holocaust del rei i la seva ofrena, l'holocaust i l'ofrena de tota la gent del poble damunt l'altar gran. Vessa-hi també les seves libacions i escampa al voltant d'aquest altar la sang de tots els holocaustos i la de tots els sacrificis. I, pel que fa a l'altar de bronze, ja decidiré.

¹⁶ El sacerdot Urià va complir tot el que el rei Acaz li havia ordenat. ¹⁷ El rei Acaz va fer arrencar els plafons de les peanyes i retirà les piques que hi havia al damunt. Va fer baixar l'anomenat «Mar» de bronze de sobre els vedells de bronze que el sostenien i va col·locar-lo sobre un paviment de pedra. ¹⁸ En el temple del Senyor va tancar els accessos exteriors del pòrtic del dissabte i de l'entrada reial, per sostreure'ls al rei d'Assíria.

¹⁹ La resta de la història d'Acaz consta en la Crònica dels reis de Judà. ²⁰ Acaz va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat amb ells a la ciutat de David. El va succeir el seu fill Ezequies.

Oixea, rei d'Israel

17

¹ L'any dotze del regnat d'Acaz, rei de Judà, Oixea, fill d'Elà, començà a ser rei d'Israel a Samaria. Va regnar nou anys. ² Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament, però no tant com els reis d'Israel que l'havien precedit.

³ Salmanassar, rei d'Assíria, va pujar per atacar-lo. Oixea se li va sotmetre i li va pagar tribut. ⁴ Però després el rei d'Assíria va descobrir que Oixea conspirava: havia enviat missatgers a So, rei d'Egipte, i no li havia satisfet el tribut anual. Llavors el rei d'Assíria el va fer tancar, encadenat, en una presó.

Ocupació de Samaria

⁵ Després el rei d'Assíria va envair tot el país, va atacar Samaria i la va assetjar durant tres anys. ⁶ L'any novè del regnat d'Oixea, el rei d'Assíria la va conquerir. Va deportar els israelites al país dels assiris i els va confinar a Halah, vora l'Habor, riu de Gozan, i a les poblacions de Mèdia.

Reflexions sobre les causes del desastre

⁷ Això va succeir perquè els israelites, adorant altres déus, havien pecat contra el Senyor, el seu Déu, que els havia tret del país d'Egipte, alliberant-los del poder del faraó, rei d'Egipte. ⁸ Havien adoptat els costums de les nacions que el Senyor havia desposseït del país per donar-lo als israelites i també els costums que els reis d'Israel havien introduït. ⁹ Els israelites cometien accions indegudes contra el Senyor, el seu Déu: s'havien construït recintes sagrats en totes les seves poblacions, tant a les torres de guaita com a les ciutats fortificades. ¹⁰ Havien plantat pilars i bosquets sagrats en tots els turons prominents i sota de tots els arbres frondosos. ¹¹ Cremaven víctimes i ofrenes en tots els recintes sagrats, tal com feien les nacions que el Senyor havia expulsat del seu davant, i cometien accions que l'irritaven. ¹² Donaven culte als ídols repugnants, tot i que el Senyor els havia dit que no ho fessin.

¹³ El Senyor advertia Israel i Judà per boca de tots els seus profetes i de tots els vidents, dient-los: «Convertiu-vos del vostre mal comportament, observeu els meus preceptes i els meus decrets, d'acord amb la Llei que vaig donar als vostres pares i que us he transmès per mitjà dels meus servents els profetes.»

¹⁴ Però ells no escoltaven, sinó que s'endurien encara més, tal com s'havien endurit els seus pares, que no havien cregut en el Senyor, el seu Déu. ¹⁵ Van menysprear els seus decrets i l'aliança pactada amb els seus pares, i les amenaces que el Senyor els havia adreçat. Van anar al darrere d'ídols que són no res, i ells també es van tornar no res. Van imitar les nacions veïnes, quan el Senyor els havia manat que no actuessin mai com elles. ¹⁶ Van abandonar tots els preceptes del Senyor, el seu Déu, i es van fer dos vedells de fosa. Van plantar bosquets sagrats, van adorar tot l'estol dels astres i donaven culte a Baal. ¹⁷ Cremaven en sacrifici els seus fills i les seves filles, practicaven les arts d'endevinar i la màgia, i s'havien donat del tot a ofendre i a irritar el Senyor amb el seu mal comportament. ¹⁸ Per això el Senyor es va indignar molt contra els d'Israel i els allunyà del seu davant. Va quedar només la tribu de Judà.

¹⁹ Però tampoc els de Judà no observaven els preceptes del Senyor, el seu Déu, sinó que van adoptar els costums que Israel havia introduït. ²⁰ Per això el Senyor va rebutjar tota la descendència d'Israel, els va afligir, els va fer caure en poder de saquejadors i, finalment, els allunyà de la seva presència.

²¹ El Senyor havia arrencat els d'Israel del reialme de David, i ells havien fet rei Jeroboam, fill de Nebat. Jeroboam havia apartat Israel del Senyor i li havia fet cometre un gran pecat. ²² Els israelites van continuar fent els pecats que Jeroboam havia comès; no se'n van apartar, ²³ fins que el Senyor els allunyà del seu davant, tal com havia anunciat per boca dels seus servents, els profetes. Per això Israel va ser deportat a Assíria, lluny de la seva terra, fins al dia d'avui.

Origen dels samaritans

²⁴ El rei d'Assíria va fer venir gent de Babilònia, de Cut, d'Avà, d'Hamat i de Sefarvaim i els establí a les poblacions de Samaria, en lloc dels israelites. Van prendre possessió de Samaria i habitaven a les poblacions del voltant.

²⁵ Com que al principi de viure-hi no donaven culte al Senyor, el Senyor els enviava lleons que en mataven molts.

²⁶ El rei d'Assíria en va ser informat:

--La gent que has deportat i instal·lat a les poblacions de Samaria no saben com han de donar culte al déu del país. Aquest déu ha enviat contra ells uns lleons que els maten perquè desconeixen com li han de donar culte.

²⁷ Llavors el rei d'Assíria va ordenar:

--Feu-hi anar un dels sacerdots que han estat deportats. Que vagi a viure amb ells per ensenyar-los com han de donar culte al déu del país.

²⁸ Un dels sacerdots deportats de Samaria anà a establir-se a Betel i els ensenyava com calia donar culte al Senyor.

²⁹ Però cada una d'aquelles nacions es va fer a més el seu déu, i els van instal·lar en els temples que hi havia dins els recintes sagrats construïts pels samaritans. Cada nació ho va fer a la població on vivia. ³⁰ Així, la gent de Babilònia es van fer un Sucot-Benot; la gent de Cut, un Nergal; la gent d'Hamat, un Aiximà; ³¹ els d'Avà, un Nibhaz i un Tartac, i els de Sefarvaim cremaven en sacrifici els seus fills en honor d'Adrammèlec i d'Anammèlec, els déus de Sefarvaim. ³² Però tots veneraven també el Senyor i van posar en els recintes sagrats sacerdots trets del poble baix, sacerdots que oficiaven en aquells santuaris. ³³ Veneraven, doncs, el Senyor i alhora donaven culte als seus déus, d'acord amb la religió de les nacions d'on els havien fet venir.

³⁴ Fins al dia d'avui continuen obrant així, segons les seves antigues pràctiques. No veneren realment el Senyor, no viuen d'acord amb els decrets i costums que ara també són seus ni segons la Llei i els manaments que el Senyor va donar als fills de Jacob, a qui va posar el nom d'Israel. ³⁵ El Senyor havia pactat amb ells una aliança i els havia donat aquest manament: «No venereu altres déus, no els adoreu, no els doneu culte ni els oferiu sacrificis.

³⁶ Venereu-me i adoreu-me tan sols a mi, el Senyor, que us vaig treure del país d'Egipte amb gran força i amb braç poderós. Només a mi m'heu de venerar, adorar i oferir sacrificis. ³⁷ Els decrets i costums, la Llei i els manaments que us he donat per escrit, mireu de practicar-los cada dia. No reverencieu altres déus. ³⁸ No oblideu l'aliança que vaig pactar amb vosaltres i no reverencieu cap més déu. ³⁹ Reverencieu-me tan sols a mi, el Senyor, el vostre Déu, i jo us alliberaré de tots els vostres enemics.»

⁴⁰ Però, en comptes d'escoltar el Senyor, continuaren vivint segons les seves antigues pràctiques. ⁴¹ Així, doncs, aquelles nacions veneraven el Senyor i al mateix temps donaven culte als seus ídols. I els seus fills, i els fills dels seus fills, continuen fins al dia d'avui comportant-se tal com havien fet els seus avantpassats.

Època final del regne de Judà ([18-25](#))

Ezequies, rei de Judà

([2Cr 29,1-2](#); [31,1](#))

¹ L'any tercer del regnat d'Oixea, fill d'Elà, rei d'Israel, Ezequies, fill d'Acáz, rei de Judà, començà a ser rei. ² Tenia vint-i-cinc anys quan començà a regnar. Va ser rei vint-i-nou anys a Jerusalem. La seva mare es deia Abí i era filla de Zecariahu. ³ Ezequies feia allò que plau al Senyor, tal com ho havia fet David, el seu avantpassat. ⁴ Va suprimir els recintes sagrats, va esmicolar els pilars i va tallar els bosquets. També manà de trossejar la serp d'aram que Moisès havia fet, perquè fins llavors els israelites li cremaven ofrenes i li donaven el nom de Nehuixtan.

⁵ Ezequies confiava en el Senyor, Déu d'Israel. Entre tots els reis de Judà, després d'ell no n'hi va haver cap d'igual, i tampoc no n'hi havia hagut cap de semblant entre els seus predecessors. ⁶ Es va mantenir fidel al Senyor, no se n'allunyava i observava els preceptes que el Senyor havia manat a Moisès. ⁷ El Senyor era amb ell i el feia reeixir en totes les seves empreses. Es va revoltar contra el rei d'Assíria i va deixar de ser-li vassall. ⁸ Va derrotar els filisteus fins a Gaza i tot el seu territori i s'apoderà tant de les torres de guaita com de les ciutats fortificades.

Notícia sobre la caiguda de Samaria

⁹ L'any quart del regnat d'Ezequies, o sigui l'any setè d'Oixea, fill d'Elà, rei d'Israel, el rei d'Assíria Salmanassar va atacar Samaria i la va assetjar. ¹⁰ Va conquerir-la al cap de tres anys. L'any sisè del regnat d'Ezequies, que era l'any novè d'Oixea, rei d'Israel, va caure Samaria. ¹¹ El rei d'Assíria va deportar els israelites al país dels assiris i va confinar-los a Halah, vora l'Habor, riu de Gozan, i a les poblacions de Mèdia. ¹² No havien obeït el Senyor, el seu Déu, i havien trencat l'aliança, tot allò que Moisès, el servent de Déu, els havia ordenat: no n'havien fet cas ni ho havien complert.

Invasió de Sennaquerib

([Is 36,1-22](#); [2Cr 32,1.9-19](#))

¹³ L'any catorze del regnat d'Ezequies, Sennaquerib, rei d'Assíria, va atacar totes les ciutats fortificades del regne de Judà i les va ocupar. ¹⁴ Ezequies, rei de Judà, envià a dir al rei d'Assíria, a Laquix:

--Sóc culpable. No m'ataquis i m'avindrà a tot allò que m'imposis.

El rei d'Assíria va fer pagar al rei Ezequies de Judà deu tones de plata i una tona d'or. ¹⁵ Ezequies hagué de donar tota la plata que hi havia en el temple del Senyor i en el tresor del palau reial. ¹⁶ Fou aleshores que Ezequies, rei de Judà, arrencà les portes del temple del Senyor i els seus muntants, que ell mateix havia fet recobrir d'or. Ho va donar tot al rei d'Assíria.

¹⁷ Des de la ciutat de Laquix, el rei d'Assíria va enviar el general en cap, un alt funcionari i el seu ajudant de camp, amb un destacament considerable, a trobar el rei Ezequies a Jerusalem. Ells hi van pujar i, en arribar-hi, s'aturaren prop del canal de la bassa de dalt, en el camí del camp dels Rentadors, ¹⁸ i van cridar el rei. Llavors el cap del palau reial, Eliaquim, fill d'Hilquiahu, sortí a trobar-los amb el canceller Xebnà i amb Joah, fill d'Assaf, que era el cronista.

¹⁹ L'ajudant de camp assiri els parlà així:

--Digueu a Ezequies: "Aquest és el missatge del Gran Rei, el rei d'Assíria: Com és que et sents tan segur? ²⁰ Tu et penses que, per a fer la guerra, basten les paraules com a pla de batalla i força militar. Amb qui comptes per a rebel·lar-te contra mi? ²¹ Confies en Egipte, però Egipte és una canya trencada que es clava i forada la mà del qui s'hi apuntala. Això és el faraó, rei d'Egipte, per a tots els qui se'n fien. ²² Potser em respondreu: 'Nosaltres confiem en el Senyor, el nostre Déu.' Però, ¿no veieu que Ezequies li ha destruït tots els recintes sagrats i els altars, i ha ordenat als habitants de Judà i de Jerusalem que l'adorin tan sols davant aquest únic altar de Jerusalem? ²³ Bé, doncs, fes una aposta amb el meu senyor, el rei d'Assíria: ell et donarà dos mil cavalls, si ets capaç de trobar qui els munti. ²⁴ Però, com podries fer recular un de sol dels oficials inferiors del meu senyor, tu que et refies dels carros egipcis i dels guerrers que hi munten? ²⁵ A més, ¿et penses que he vingut a atacar aquest indret i a devastar-lo sense el consentiment del Senyor? És ell mateix qui m'ha dit que l'ataqués i el devastés!"

²⁶ Llavors Eliaquim, fill d'Hilquiahu, amb Xebnà i Joah, van dir a l'ajudant de camp assiri:

--Parla'ns, si et plau, en arameu, que nosaltres també l'entendem. No ens parlis en hebreu, perquè la gent que hi ha a les muralles ho sent tot.

²⁷ L'ajudant de camp els va respondre:

--¿Et penses que el meu senyor m'ha enviat a dir això només a tu i al teu rei? Parlo sobretot a tota aquesta gent asseguda a la muralla, que, com vosaltres, es veurà obligada a menjar-se els excrements i a beure's els orins.

²⁸ Llavors l'ajudant de camp, ben dret, va cridar fort en hebreu:

--Escolteu el missatge del Gran Rei, el rei d'Assíria: ²⁹ "Això us diu el rei: No us deixeu enganyar per Ezequies; ell no us podrà pas alliberar de les meves mans. ³⁰ No us deixeu convèncer per Ezequies quan us diu: 'Confieu en el

Senyor, segur que ell ens salvarà i no deixarà caure aquesta ciutat en mans del rei d'Assíria.' ³¹ No us l'escolteu! Això us diu el rei d'Assíria: Feu la pau amb mi, rendiu-vos, i cada un de vosaltres podrà menjar els fruits de la seva vinya i de la seva figuera, i beure l'aigua de la seva cisterna, ³² fins que jo vindré per portar-vos a un país com el vostre, un país de blat i de vi, de pa i de vinyes, un país d'oliverars, d'oli i de mel. Així salvareu la vida i no morireu. No feu cas d'Ezequies, que us enganya dient: 'El Senyor ens salvarà!' ³³ Per ventura els déus de cap altra nació han pogut alliberar, cada un el seu propi país, de les mans del rei d'Assíria? ³⁴ On són els déus d'Hamat i d'Arpad? I els de Sefarvaim, d'Enà i d'Ivà? Qui ha pogut alliberar Samaria de les meves mans? ³⁵ Si mai cap déu d'aquests països no ha alliberat el seu propi país, per què el Senyor hauria de salvar Jerusalem?"

³⁶ El poble va callar i no li va tornar contesta, perquè el rei Ezequies havia ordenat que no li responguessin.

³⁷ Llavors el cap del palau reial, Eliaquim, fill d'Hilquiahú, el canceller Xebnà i el cronista Joah, fill d'Assaf, es van presentar al rei Ezequies amb els vestits esquinçats i li comunicaren el que havia dit l'ajudant de camp assiri.

Ezequies consulta el profeta Isaïes

([Is 37,1-7](#))

19

¹ Quan el rei Ezequies ho va sentir, s'esquinçà també els vestits, es posà la roba de sac i se n'anà al temple del Senyor. ² Al mateix temps va enviar el cap del palau reial, Eliaquim, el canceller Xebnà i els sacerdots més ancians, a trobar el profeta Isaïes, fill d'Amós. Tots anaven amb vestits de sac. ³ I li digueren:

--Això et diu el rei Ezequies: "Avui per a nosaltres és un dia d'infortuni, d'ofensa i d'ignomínia. Com se sol dir, 'La mare no té força per a infantar, ara que la criatura està a punt de néixer.' ⁴ El rei d'Assíria ha enviat el seu ajudant de camp per insultar el Déu viu. Tant de bo que el Senyor, el teu Déu, el castigui per tot el que li ha sentit a dir! Tu prega al Senyor pels pocs que resten del seu poble."

⁵ Als homes del rei Ezequies que l'havien anat a trobar, Isaïes ⁶ els va dir:

--Digueu al vostre rei això que el Senyor li fa saber: "No tinguis por del que has sentit, de les injúries que han proferit contra mi els oficials del rei d'Assíria. ⁷ Jo faré que rebis unes notícies que el facin decidir a tornar al seu país; i allí el faré morir assassinat."

Noves amenaces de Sennaquerib

([Is 37,8-13](#); [2Cr 32,16-17](#))

⁸ L'ajudant de camp assiri va saber que el seu rei havia deixat Laquix per anar a combatre a Libnà, i anà a trobar-lo en aquesta ciutat. ⁹ I és que el rei d'Assíria s'havia assabentat que Tirhacà, el faraó etiòp, havia emprès una campanya contra ell.

Novament el rei d'Assíria va enviar ambaixadors a Ezequies amb aquest missatge:

¹⁰ --Digueu això a Ezequies, rei de Judà: "Que el teu Déu, en qui confies, no t'enganyi dient que Jerusalem no caurà a les meves mans! ¹¹ Tu mateix has sentit a dir què han fet els reis d'Assíria a tots els països, com els han aniquilat.

¿I tu et penses que te n'escaparàs? ¹² Quan els meus antecessors van destruir Gozan, Haran, Rèssef i la gent d'Edèn que vivien a Telassar, per ventura els déus d'aquestes nacions les pogueren salvar? ¹³ On són ara els reis d'Hamat, d'Arpad, de Laïr, de Sefarvaim, d'Enà i d'Ivà?"

Pregària d'Ezequies

([Is 37,14-20](#))

¹⁴ Ezequies va agafar la carta que havien portat els ambaixadors assiris i la va llegir. Després va pujar al temple, la desplegarà davant el Senyor ¹⁵ i va pregar així davant d'ell:

--Senyor, Déu d'Israel, que tens per tron els querubins: tu que has creat el cel i la terra, ets l'únic Déu de tots els regnes del món. ¹⁶ Senyor, estigues atent i escolta; obre els ulls, Senyor, i mira. Escolta les paraules que Sennaquerib envia a dir per insultar-te a tu, el Déu viu. ¹⁷ És veritat, Senyor, que els reis d'Assíria han devastat els territoris d'aquestes nacions ¹⁸ i han llançat al foc els seus déus. Però aquests no eren déus, sinó estàtues de fusta o de pedra fetes pels homes; per això els assiris els han pogut destruir. ¹⁹ Ara, doncs, Senyor, Déu nostre, salva'ns de les mans de Sennaquerib, i tots els reialmes de la terra reconeixeran que tu, Senyor, ets l'únic Déu.

Isaïes transmet la resposta del Senyor

([Is 37,21-35](#))

20 Isaïes, fill d'Amós, envià al rei Ezequies aquest missatge:

--Això et fa saber el Senyor, Déu d'Israel: "He escoltat la pregària que tu, provocat per Sennaquerib, rei d'Assíria, m'has adreçat. 21 El Senyor, doncs, anuncia això contra ell:

»La ciutat de Sió et menysprea,
es mofa de tu;

Jerusalem es riu de tu
brandant el cap.

22 A qui has insultat? A qui has injuriat?

Contra qui has alçat la veu
i aixecat, altiva, la mirada?
Contra el Sant d'Israel!

23 T'has valgut dels teus missatgers
per a insultar el Senyor.

»Tu dius: 'Dalt dels meus carros
he pujat al cim de les muntanyes,
als llocs inaccessibles del Líban,
per tallar els cedres més alts
i les millors savines.

Arribaré al darrer dels seus cims,
al seu bosc més frondós.

24 He excavat i obert mines i pous
i he begut aigües estrangeres;
i eixugaré, només posant-hi els peus,
tots els canals d'Egipte.'

25 »¿No ho sabies tu, Sennaquerib,
que vaig decidir fa temps
això que he fet,

que ho havia planejat de feia dies
i ara ho he complert?

Per això les ciutats fortificades
s'han convertit en munts de ruïnes.

26 Els seus habitants, impotents,
esglaiats i confosos,
són com l'herba dels camps,
com plantes tendres
o com l'herbei dels terrats
que el vent del desert abrusa.

27 Jo ho sé tot, de tu:

si t'aixeques o t'asseus,
si vas a la guerra o en tornes,
i si t'enrabies contra mi.

28 Cert, tu t'has enrabiat,
i jo he sentit les teves insolències.

Per això et posaré l'anella al nas
i la brida a la boca,

i et faré tornar
pel camí per on has vingut.

29 »A tu, Ezequies, jo et dono aquest senyal: Enguany menjareu el que produeixi el gra caigut a terra; l'any vinent, el que produeixin els camps sense sembrar-los. Però l'any següent sembreu i segueu, planteu vinyes i mengeu-ne els fruits. 30 Els supervivents del llinatge de Judà seran com una planta que enfonsarà de nou les seves arrels i llevarà bon fruit, 31 perquè de Jerusalem encara en sortirà una resta, hi haurà supervivents a la muntanya de Sió. Això és el que farà l'amor ardent del Senyor.

32 »Al rei d'Assíria,
el Senyor li fa saber això:
No entrarà en aquesta ciutat,
no hi tirarà cap fletxa,

no l'escometrà
amb batallons escudats
ni aixecarà contra ella un terraplè.
³³ Se'n tornarà pel mateix camí
per on ha vingut,
sense haver entrat en aquesta ciutat.
Ho dic jo, el Senyor.
³⁴ Protegiré Jerusalem i la salvaré,
per consideració a mi mateix
i a David, el meu servent."

Partença dels assiris i mort de Sennaquerib

([Is 37,36-38](#))

³⁵ Aquella mateixa nit, va sortir l'àngel del Senyor i féu morir cent vuitanta-cinc mil homes al campament dels assiris. L'endemà al matí, a l'hora de llevar-se, tot eren cadàvers. ³⁶ En veure-ho, Sennaquerib, rei d'Assíria, va aixecar el campament, se'n tornà cap a Nínive i s'hi va quedar. ³⁷ Un dia, mentre pregava en el temple de Nisroc, el seu déu, Adrammèlec i Sarèsser el van assassinar i van fugir al país d'Ararat. El seu fill Assarhadon va regnar en lloc d'ell.

Malaltia i guarició d'Ezequies

([Is 38,1-8](#))

20

¹ Per aquell temps, el rei Ezequies es va posar malalt de mort. El profeta Isaïes, fill d'Amós, el va anar a veure i li digué:

--Això et fa saber el Senyor: "Prepara-ho tot, perquè ben aviat moriràs: la teva vida s'acaba."

² Llavors Ezequies es girà de cara a la paret i va fer al Senyor aquesta pregària:

³ --Ah, Senyor, recorda que m'he comportat davant teu amb un cor íntegre i fidel i que t'he complagut fent el bé. I va esclatar en un gran plor.

⁴ Isaïes no havia sortit encara del pati interior de palau quan el Senyor li va manar:

⁵ --Torna a veure Ezequies, sobirà del meu poble, i digues-li: "Això diu el Senyor, Déu de David, el teu pare: He escoltat la teva pregària i he vist les teves llàgrimes. Doncs bé, jo et posaré bo. D'aquí a tres dies pujaràs al temple del Senyor, ⁶ i allargaré quinze anys la teva vida. A tu i a Jerusalem, jo us alliberaré de les mans del rei d'Assíria i continuaré protegint aquesta ciutat, per consideració a mi mateix i a David, el meu servent."

⁷ Després Isaïes digué:

--Preneu un pa de figues.

El van prendre, l'aplicaren al lloc on el rei tenia l'úlcera i es va posar bo.

⁸ Ezequies va preguntar a Isaïes:

--Quin és el senyal que el Senyor em cura i que d'aquí a tres dies podré pujar al temple del Senyor?

⁹ Isaïes respongué:

--Aquest és el senyal que et dóna el Senyor per assegurar-te que complirà el que ha promès: ¿Vols que l'ombra del sol avanci deu graons en les escales que porten a la cambra alta d'Acáz, o bé que torni enrere deu graons?

¹⁰ Ezequies digué:

--A l'ombra, li seria fàcil d'avançar deu graons. Per tant, m'estimo més que torni enrere.

¹¹ El profeta Isaïes invocà el Senyor, i el Senyor va fer que l'ombra tornés enrere i pugés els deu graons que havia baixat.

Ezequies rep els ambaixadors de Babilònia

([Is 39](#))

¹² Quan el rei de Babilònia Merodac Baladan, fill de Baladan, va saber que Ezequies havia estat malalt, li va escriure una carta i li féu portar un present. ¹³ Quan Ezequies va tenir notícia de l'arribada dels ambaixadors de Merodac Baladan, els mostrà l'edifici on guardava el seu tresor, la plata, l'or, els perfums i els olis aromàtics. Els mostrà també el seu arsenal i tot el que hi tenia emmagatzemat. Ezequies els va mostrar tot el que hi havia al seu palau i en tots els seus dominis: no els va amagar res.

¹⁴ Llavors el profeta Isaïes anà a trobar el rei i li va preguntar:

--D'on venien, aquests homes? Què t'han dit?

Ezequies respongué:

--Venien d'un país llunyà, de Babilònia.

¹⁵ Isaïes li preguntà:

--Què han vist, en el teu palau?

Ezequies respongué:

--Ho han vist tot. No els he amagat cap dels meus tresors.

¹⁶ Llavors Isaïes va dir a Ezequies:

--Escolta què t'anuncia el Senyor: ¹⁷ "Vindrà un dia en què tot el que hi ha en el teu palau, tot el que els teus avantpassats han acumulat fins avui, s'ho enduran a Babilònia. No hi deixaran res, diu el Senyor. ¹⁸ També s'emportaran alguns dels teus propis descendents perquè serveixin com a eunucs al palau del rei de Babilònia."

¹⁹ Ezequies li va respondre:

--M'anuncies una bona notícia de part del Senyor.

Ezequies, en efecte, pensava: «¿No és bo que mentre jo visqui hi hagi pau i seguretat?»

²⁰ La resta de la història d'Ezequies, les seves proeses, com va construir el dipòsit i la conducció d'aigua per fer-la arribar a la ciutat, tot consta en la Crònica dels reis de Judà. ²¹ Ezequies va morir i es va reunir amb els seus pares. El va succeir el seu fill Manassès.

Manassès, rei de Judà

[\(2Cr 33,1-10.18-20\)](#)

21

¹ Manassès tenia dotze anys quan començà a ser rei. Va regnar cinquanta-cinc anys a Jerusalem. La seva mare es deia Hefsibah. ² Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament, amb les pràctiques abominables de les nacions que el Senyor havia desposseït del país per donar-lo als israelites. ³ Va reconstruir els recintes sagrats que el seu pare Ezequies havia fet desaparèixer. Va consagrar altars a Baal i va plantar un bosquet sagrat, tal com havia fet Acab, rei d'Israel. Adorava tot l'estol dels astres i els donava culte. ⁴ Va dedicar altars dins el temple del Senyor, tot i que el Senyor havia dit: «Faré que Jerusalem porti el meu nom.» ⁵ Així, doncs, va dedicar altars a tot l'estol dels astres en els dos atris del temple del Senyor. ⁶ Va cremar en sacrifici el seu fill, practicava els encanteris i la màgia, i va cridar nigromants i endevins. No parava d'ofendre el Senyor i d'irritar-lo amb el seu mal comportament. ⁷ L'ídol que havia fet per al bosquet sagrat, el va instal·lar al temple, tot i que el Senyor havia dit a David i al seu fill Salomó: «Faré que aquest temple i Jerusalem portin el meu nom per sempre, ja que he escollit aquesta ciutat d'entre totes les tribus d'Israel. ⁸ Mai més no deixaré que els peus del poble d'Israel vagin errants lluny d'aquesta terra que vaig donar als seus pares, a condició que siguin promptes a complir tot allò que els he manat, tota la Llei que el meu servent Moisès els va donar.» ⁹ Ells, però, no van fer cas d'aquelles paraules. Manassès els va esgarriar tant, que es portaven encara pitjor que les nacions que el Senyor havia exterminat davant els seus avantpassats israelites.

¹⁰ Llavors el Senyor va dir per boca dels seus servents els profetes:

¹¹ --Ja que Manassès, rei de Judà, ha comès aquestes abominacions i s'ha portat pitjor que no ho havien fet abans d'ell els amorreus, i, a més, amb els seus ídols repugnants ha fet pecar tot Judà, ¹² això us anuncio jo, el Senyor, Déu d'Israel: "Faré caure sobre Jerusalem i sobre Judà una calamitat tan gran, que tothom qui ho senti en quedarà esbalaït. ¹³ Amidaré Jerusalem amb la mateixa corda de Samaria i del llinatge d'Acab: l'esbandiré com qui esbandeix un plat, del dret i del revés. ¹⁴ Abandonaré la resta de la meva heretat i posaré Jerusalem en mans de tots els seus enemics, que l'espoliaran i la saquejaran, ¹⁵ perquè m'han ofès amb el seu mal comportament i no han parat d'irritar-me des del dia que els seus pares van sortir d'Egipte fins al dia d'avui."

¹⁶ Manassès va vessar tanta sang innocent, que tot Jerusalem n'anava ple d'un cap a l'altre. I això sense parlar dels pecats que feia cometre a Judà perquè ofenguessin el Senyor amb el seu mal comportament.

¹⁷ La resta de la història de Manassès, tot el que va fer, els pecats que va cometre, tot consta en la Crònica dels reis de Judà. ¹⁸ Manassès va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat en el jardí del seu palau, el jardí d'Uzà. El va succeir el seu fill Amon.

Amon, rei de Judà

[\(2Cr 33,21-25\)](#)

¹⁹ Amon tenia vint-i-dos anys quan començà a ser rei. Va regnar dos anys a Jerusalem. La seva mare es deia

Meixul-lèmet i era filla d'Harús, de Jotbà. ²⁰ Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament, tal com havia fet el seu pare Manassès. ²¹ Va seguir en tot el mal camí del seu pare, donava culte als ídols repugnants que el seu pare havia adorat, i es prosternava davant d'ells. ²² Va abandonar el Senyor, Déu dels seus pares, en comptes de seguir el seu camí.

²³ Els oficials d'Amon van conspirar contra ell i el van matar en el seu palau. ²⁴ Però la gent del poble va matar tots els qui havien conspirat contra el rei Amon i van proclamar rei el seu fill Josies.

²⁵ La resta de la història d'Amon consta en la Crònica dels reis de Judà. ²⁶ El van enterrar en el seu sepulcre, al jardí d'Uzà. El va succeir el seu fill Josies.

Josies, rei de Judà

[\(2Cr 34,1-2\)](#)

22

¹ Josies tenia vuit anys quan començà a ser rei. Va regnar trenta-un anys a Jerusalem. La seva mare es deia Jedidà i era filla d'Adaià, de Boscat. ² Va plaure al Senyor i va imitar en tot el comportament de David, el seu avantpassat, sense desviar-se'n ni a dreta ni a esquerra.

Descoberta del llibre de la Llei

[\(2Cr 34,8-18\)](#)

³ L'any divuit del regnat de Josies, el rei va enviar el canceller Xafan, fill d'Assaliahu, fill de Meixul-lam, al temple del Senyor, amb aquest encàrrec:

⁴ --Vés a trobar el gran sacerdot Hilquià perquè recompti els diners de les ofrenes del temple del Senyor, tot allò que els guardians del cancell han recollit del poble. ⁵ Que ho donin als mestres d'obres encarregats de l'edifici del temple del Senyor, perquè puguin pagar els qui treballen en les obres de reparació dels desperfectes del temple: ⁶ els fusters i els paletes. Així podran comprar la fusta i els carreus necessaris per a les reparacions de l'edifici. ⁷ I que no els demanin comptes dels diners que els posen a les mans, perquè són gent de tota confiança.

⁸ Llavors el gran sacerdot Hilquià va dir al canceller Xafan:

--He trobat el llibre de la Llei al temple del Senyor!

Hilquià va passar el llibre a Xafan, i aquest el va llegir. ⁹ El canceller Xafan anà a palau i va portar al rei la següent notícia:

--Els teus servents han comptat tots els diners recollits al temple i els han donat als mestres d'obres encarregats de l'edifici del temple del Senyor.

¹⁰ Després el canceller Xafan va comunicar al rei:

--El sacerdot Hilquià m'ha donat un llibre.

I Xafan el va llegir davant el rei.

Consulta a una profetessa

[\(2Cr 34,19-28\)](#)

¹¹ Quan el rei va sentir les paraules del llibre de la Llei es va esquinçar els vestits. ¹² Després va donar aquesta ordre al sacerdot Hilquià, a Ahicam, fill de Xafan, a Acbor, fill de Micaïà, al canceller Xafan i a Assaià, oficial reial:

¹³ --Aneu a consultar el Senyor per mi, pel poble i per tot Judà, sobre el que hi ha escrit en aquest llibre que ha estat trobat, perquè la indignació del Senyor es deu haver abrandat contra tots nosaltres, ja que els nostres pares no van obeir les paraules d'aquest llibre i no van complir tot el que prescriu.

¹⁴ El sacerdot Hilquià, Ahicam, Acbor, Xafan i Assaià anaren a trobar la profetessa Huldà, muller de Xal-lum, fill de Ticvà, fill d'Harhàs, encarregat del vestuari. Huldà vivia a Jerusalem, al Barri Nou. Quan li van explicar l'assumpte,

¹⁵ ella els va dir:

--Això us respon el Senyor, Déu d'Israel: Digueu a l'home que us ha enviat: ¹⁶ "Jo, el Senyor, faré caure un desastre damunt aquest lloc i els seus habitants; així es complirà tot el que està anunciat en el llibre que el rei de Judà ha sentit llegir. ¹⁷ Ells m'han abandonat i han cremat ofrenes a altres déus, m'han irritat amb els ídols que són obra de les seves mans; per això la meua indignació s'ha abrandat contra aquest lloc, i és un foc que no s'apagarà."

¹⁸ Responeu, doncs, al rei de Judà que us ha enviat a consultar el Senyor: "Això et dic jo, el Senyor, Déu d'Israel: Les paraules que has sentit llegir ¹⁹ t'han tocat el cor, i t'has humiliat davant el Senyor en sentir com jo afirmava que aquest lloc, amb els seus habitants, quedaria desolat i maleït. Veient que t'has esquinçat els vestits i has plorat

davant meu, jo també t'he escoltat a tu. Ho dic jo, el Senyor. ²⁰ Per això faré que et reuneixis amb els teus pares; reposaràs en pau dins el sepulcre, i els teus ulls no veuran res de la calamitat que faré caure damunt aquest lloc." Ells van fer saber al rei aquesta resposta.

Renovació de l'aliança

([2Cr 34,29-32](#))

23

¹ El rei va convocar al seu costat tots els ancians de Judà i de Jerusalem. ² Llavors va pujar al temple del Senyor amb tots els homes de Judà, tots els habitants de Jerusalem, els sacerdots, els profetes i tot el poble, del més petit fins al més gran, i va proclamar davant d'ells tot el que hi havia escrit en el llibre de l'aliança trobat al temple del Senyor. ³ El rei, dret al costat de la columna, a la presència del Senyor, va renovar l'aliança amb el compromís de seguir-lo i de complir els seus preceptes, les seves prescripcions i els seus decrets amb tot el cor i amb tota l'ànima, i de guardar les clàusules de l'aliança, tal com estaven escrites en aquell llibre. I tot el poble va ratificar l'aliança.

Reforma religiosa de Judà

⁴ El rei va ordenar al gran sacerdot Hilquià, als sacerdots subalterns i als guardians del cancell que traguessin del temple del Senyor tots els objectes fabricats per al culte de Baal, el culte que es feia en els bosquets sagrats i el culte de tot l'estol dels astres. Els van cremar fora de Jerusalem, als camps de Cedró, i van portar les cendres a Betel. ⁵ Va destituir els falsos sacerdots que els reis de Judà havien posat en els recintes sagrats dels pobles de Judà i dels voltants de Jerusalem per cremar-hi ofrenes a Baal, al sol, a la lluna, als signes del zodíac i a tot l'estol dels astres. ⁶ Va fer treure fora de Jerusalem, al torrent de Cedró, el bosquet sagrat que hi havia al recinte del temple del Senyor, i allà el va cremar, el va moldre i en llençà les cendres a la fossa comuna. ⁷ Va enderrocar les cases dels homes dedicats a la prostitució sagrada que hi havia al temple del Senyor, on les dones teixien lones per al bosquet sagrat.

⁸ D'altra banda, va fer venir dels pobles de Judà tots els sacerdots i profanà els recintes sagrats on aquells sacerdots cremaven les ofrenes, des de Gueba fins a Beerxeba. Va enderrocar els recintes sagrats que hi havia tocant a les portes de Jerusalem: el de la porta de Jehoixua, governador de la ciutat, i el que hi havia a l'esquerra, entrant per la porta de la ciutat. ⁹ Però els sacerdots dels recintes sagrats no podien oficiar a l'altar del Senyor, a Jerusalem, si bé, com els sacerdots de Jerusalem, podien alimentar-se dels pans sense llevat. ¹⁰ Josies també va profanar el Tófet, a la vall de Benhinnom, perquè mai més ningú no hi cremés en sacrifici el seu fill o la seva filla en honor de Moloc. ¹¹ Va treure els cavalls que els reis de Judà havien posat en honor del sol a l'entrada del temple del Senyor, en els annexos prop de l'estança de l'eunuc Netan-Mèleç, i va cremar els carros del sol. ¹² El rei va enderrocar els altars que els reis de Judà havien erigit al terrat de la cambra alta d'Acáz, i els altars que Manassès havia construït en els dos atris del temple del Senyor, i en llençà la pols al torrent de Cedró. ¹³ El rei va profanar també els recintes sagrats que hi havia al davant de Jerusalem, al sud de la muntanya de les Oliveres: Salomó, rei d'Israel, els havia construït en honor d'Astarte, de Quoemoix i de Milcom, ídols abominables dels sidonis, dels moabites i dels ammonites. ¹⁴ Va trossejar els pilars sagrats d'aquests recintes, va tallar els bosquets sagrats i va omplir d'ossos humans el lloc que ocupaven. ¹⁵ El mateix va fer amb l'altar de Betel i amb el recinte sagrat que Jeroboam, fill de Nebat, hi havia construït per fer pecar Israel: va enderrocar aquell altar i tot el recinte i va cremar-lo juntament amb el seu bosquet sagrat. Tot ho va reduir a cendres. ¹⁶ Després Josies es va adonar dels sepulcres que hi havia allà, escampats per la muntanya, va fer-ne treure els ossos, va cremar-los a l'altar i així va profanar-lo. Llavors es va complir la paraula del Senyor que havia proclamat un home de Déu mentre Jeroboam era en aquell altar el dia de la seva dedicació. Josies va veure encara el sepulcre de l'home de Déu que havia anunciat el que ell ara feia, ¹⁷ i va preguntar:

--Què és aquell monument?

La gent de la ciutat li respongué:

--És el sepulcre de l'home de Déu que va venir de Judà per anunciar tot això que tu acabes de fer contra l'altar de Betel.

¹⁸ Ell va dir:

--Deixeu-lo! Que ningú no toqui els seus ossos!

I van respectar els seus ossos, com també els ossos del profeta que havia vingut de Samaria.

¹⁹ Josies va suprimir també tots els santuaris dels recintes sagrats de les poblacions de Samaria, que els reis

d'Israel havien construït irritant així el Senyor. Amb tots va fer tal com havia fet amb el de Betel. ²⁰ Va degollar sobre aquells altars tots els sacerdots d'aquells recintes sagrats i va cremar-hi ossos humans. Després se'n tornà a Jerusalem.

Celebració de la Pasqua

[\(2Cr 35,1.18-19\)](#)

²¹ Llavors el rei va donar aquesta ordre a tot el poble:

--Celebreu la Pasqua en honor del Senyor, el vostre Déu, tal com es troba prescrit en aquest llibre de l'aliança.

²² Mai no s'havia celebrat la Pasqua d'aquella manera des de l'època dels jutges que havien governat Israel, ni en tot el temps dels reis d'Israel i dels reis de Judà. ²³ Va ser tan sols l'any divuit del regnat del rei Josies que es va celebrar a Jerusalem una Pasqua com aquella en honor del Senyor.

Pietat de Josies

²⁴ Josies també va fer desaparèixer els nigromants, els endevins, els ídols domèstics, els ídols repugnants i totes les abominacions que es veien al país de Judà i a Jerusalem: així esperava que es complirien les paraules de la Llei escrites en el llibre que el sacerdot Hilquià havia trobat al temple del Senyor.

²⁵ Mai no hi havia hagut abans de Josies un rei que s'hagués convertit com ell al Senyor: amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces, tal com diu la Llei de Moisès; i després d'ell tampoc no n'hi va haver cap d'igual.

²⁶ Així i tot, el Senyor no es va desdir de la seva gran indignació amb què s'havia encès contra Judà, a causa de tots els pecats amb què Manassès l'havia irritat. ²⁷ El Senyor digué:

--El regne de Judà, també el trauré del meu davant, tal com en vaig treure el d'Israel. Rebutjaré Jerusalem, aquesta ciutat que jo havia escollit, i el temple, del qual jo havia dit que portaria el meu nom.

Derrota i mort de Josies

[\(2Cr 35,20-27; 36,1\)](#)

²⁸ La resta de la història de Josies, tot el que va fer, consta en la Crònica dels reis de Judà.

²⁹ En el seu temps, el faraó Necó, rei d'Egipte, va anar en direcció al riu Eufrates a combatre al costat del rei d'Assíria. El rei Josies li va sortir al pas, però el faraó, així que entaularen batalla, el va matar. ³⁰ Els seus homes van emportar-se el cadàver en carro des de Meguidó, el dugueren a Jerusalem i van enterrar-lo en el seu sepulcre. La gent del poble va prendre Joahaz, fill de Josies, el va ungir i el proclamà rei per a succeir el seu pare.

Joahaz, rei de Judà

[\(2Cr 36,2-4\)](#)

³¹ Joahaz tenia vint-i-tres anys quan començà a ser rei. Va regnar tres mesos a Jerusalem. La seva mare es deia Hamutal i era filla d'Imeiah, de Libnà. ³² Ofenia el Senyor amb el seu comportament, tal com havien fet els seus avantpassats. ³³ El faraó Necó el va empresonar a Riblà, al país d'Hamat, perquè no regnés a Jerusalem, i va imposar al país un tribut de tres tones i mitja de plata i trenta-cinc quilos d'or. ³⁴ Després el faraó Necó va fer rei Eiaquim, fill de Josies, perquè succeís el seu pare, i li va canviar el nom pel de Joiaquim. Quant a Joahaz, Necó se'l va endur, el portà a Egipte i allà va morir. ³⁵ Joiaquim va pagar la plata i l'or al faraó, però hagué de gravar la gent del poble amb un impost, segons els mitjans de cadascú, per a poder satisfer la quantitat exigida pel faraó Necó.

Joiaquim, rei de Judà

[\(2Cr 36,5-8\)](#)

³⁶ Joiaquim tenia vint-i-cinc anys quan començà a ser rei. Va regnar onze anys a Jerusalem. La seva mare es deia Zebudà i era filla de Pedaià, de Rumà. ³⁷ Ofenia el Senyor amb el seu comportament, tal com havien fet els seus avantpassats.

24

¹ En el seu temps, Nabucodonosor, rei de Babilònia, va envair el país. Joiaquim va ser vassall seu tres anys, però després tornà a revoltar-se contra ell. ² El Senyor va enviar contra Joiaquim bandes de caldeus, arameus, moabites i ammonites. Els va enviar contra Judà per destruir-lo, tal com havia anunciat per boca dels seus servents, els profetes. ³ Era per ordre del Senyor que a Judà li succeïa això: el Senyor el volia treure lluny de la seva presència per causa dels pecats de Manassès, per tot el que havia fet ⁴ i sobretot per la sang innocent que havia vessat fins a

omplir-ne Jerusalem. Per això el Senyor no va voler perdonar.

⁵ La resta de la història de Joiaquim, tot el que va fer, consta en la Crònica dels reis de Judà. ⁶ Joiaquim va morir i es va reunir amb els seus pares. El va succeir el seu fill Jeconies. ⁷ El rei d'Egipte no va emprendre cap més campanya fora del seu territori, perquè el rei de Babilònia havia conquerit totes les antigues possessions del rei d'Egipte, des del torrent d'Egipte fins al riu Eufrates.

Jeconies, rei de Judà. Primera deportació ([2Cr 36,9-10](#))

⁸ Jeconies tenia divuit anys quan començà a ser rei. Va regnar tres mesos a Jerusalem. La seva mare es deia Nehuixtà i era filla d'Elnatan, de Jerusalem. ⁹ Ofenia el Senyor amb el seu comportament, tal com havia fet el seu pare.

¹⁰ En aquell temps, els homes de Nabucodonosor van atacar Jerusalem i la van assetjar, però la ciutat va resistir el setge. ¹¹ Nabucodonosor, rei de Babilònia, va arribar a la ciutat mentre els seus homes l'assetjaven, ¹² i llavors Jeconies, rei de Judà, es va rendir al rei de Babilònia amb la seva mare, els seus servidors, els seus oficials i els seus alts funcionaris. Era l'any vuitè del regnat del rei de Babilònia. Aquest el va fer presoner. ¹³ Nabucodonosor es va endur tots els tresors del temple del Senyor i els tresors del palau reial, i va esbocinar tots els objectes d'or que Salomó, rei d'Israel, havia manat de fer per al temple del Senyor, tal com el Senyor havia anunciat. ¹⁴ Va deportar tota la població de Jerusalem, és a dir, tots els oficials i tots els homes importants, en total deu mil deportats, comptant-hi tots els ferrers i serrallers. Només van quedar els més pobres de la gent del poble. ¹⁵ Nabucodonosor va deportar Jeconies a Babilònia. També va deportar de Jerusalem a Babilònia la mare i les dones del rei, els seus alts funcionaris i els notables del país. ¹⁶ Va deportar a Babilònia tots els homes importants, que eren set mil, els ferrers i els serrallers, que eren mil, i tots els homes aptes per a la guerra. ¹⁷ En lloc de Jeconies, el rei de Babilònia va fer rei l'oncle de Jeconies, que es deia Matanià, i li va canviar el nom pel de Sedecies.

Sedecies, últim rei de Judà ([Jr 52,1-3](#); [2Cr 36,11-12](#))

¹⁸ Sedecies tenia vint-i-un anys quan començà a ser rei. Va regnar onze anys a Jerusalem. La seva mare es deia Hamutal i era filla d'Imeiah, de Libnà. ¹⁹ Ofenia el Senyor amb el seu comportament, tal com havia fet Joiaquim. ²⁰ El Senyor es va indignar contra Jerusalem i Judà i va acabar llançant-los lluny de la seva presència.

Revolta de Sedecies ([Jr 39,1-7](#); [52,3-11](#))

Sedecies es va rebel·lar contra el rei de Babilònia.

25

¹ L'any novè del regnat de Sedecies, el mes desè, el dia deu del mes, Nabucodonosor, rei de Babilònia, va arribar amb tot el seu exèrcit davant de Jerusalem i acampà enfront de la ciutat. La van envoltar d'un mur de setge, ² i Jerusalem estigué assetjada fins a l'any onze de Sedecies. ³ El dia nou del mes, quan a la ciutat la fam havia arribat a un extrem insuportable i la gent del poble ja no tenia res per a menjar, ⁴ els enemics van obrir una bretxa a la muralla. Llavors tots els homes de guerra es van escapar durant la nit per la porta que hi ha entre les dues muralles, davant el jardí del Rei, tot i que els caldeus tenien encerclada la ciutat. El rei se'n va anar pel camí de l'Arabà. ⁵ Però les tropes caldees el van perseguir i el van agafar a l'Arabà de Jericó; totes les seves tropes, desbandades, l'havien abandonat. ⁶ Van fer presoner el rei, el conduïren a Riblà, davant el rei de Babilònia, i li donaren la sentència: ⁷ els fills de Sedecies van ser degollats davant d'ell, i a Sedecies, Nabucodonosor mateix li va buidar els ulls, el va fer encadenar i manà que el duguessin a Babilònia.

Incendi de Jerusalem. Segona deportació

⁸ El mes cinquè, el dia set del mes, que corresponia a l'any dinou del regnat de Nabucodonosor a Babilònia, Nebuzaradan, cap de la guàrdia i oficial del rei de Babilònia, va arribar a Jerusalem ⁹ i va incendiar el temple del Senyor, el palau reial i totes les cases de la ciutat. Va calar foc a totes les cases de la gent important. ¹⁰ Les tropes caldees, a les ordres del cap de la guàrdia, van enderrocar totes les muralles que envoltaven Jerusalem.

¹¹ Nebuzaradan, cap de la guàrdia, va deportar la resta de la població que encara hi havia a la ciutat, els desertors que s'havien passat al rei de Babilònia i els pocs del poble baix que quedaven. ¹² El cap de la guàrdia només va

deixar-hi la gent més pobra per al conreu de vinyes i camps.

¹³ Els caldeus van fer trossos les columnes de bronze del temple del Senyor, les peanyes i l'anomenat «Mar» de bronze que hi havia al temple del Senyor i se'n van endur tot el bronze a Babilònia. ¹⁴ També van agafar les olles, les pales, els ganivets, les cassoles i tots els objectes de bronze destinats al culte. ¹⁵ El cap de la guàrdia va prendre igualment els encensers, les calderetes d'aspersió, tot el que era d'or i tot el que era de plata. ¹⁶ Les dues columnes, l'anomenat «Mar» i les peanyes que Salomó havia fet per al temple del Senyor, sumaven una quantitat de bronze incalculable. ¹⁷ Les columnes feien cada una divuit colzades d'alt, i els capitells de bronze tenien una alçada de tres colzades; cada capitell tenia al voltant una xarxa de magranes, tot de bronze. Els capitells de cada columna tenien la mateixa decoració sobre la xarxa.

¹⁸ El cap de la guàrdia va empresonar el gran sacerdot Seraia, el segon sacerdot Sefania i els tres guardians del cancell. ¹⁹ També va detenir a la ciutat un alt funcionari responsable dels homes de guerra, cinc consellers del rei que s'havien quedat a Jerusalem, l'oficial de l'exèrcit encarregat d'allistar la gent del poble, i seixanta homes de la gent del poble que s'havien quedat a la ciutat. ²⁰ Nebuzaradan, cap de la guàrdia, els va agafar i els conduí davant el rei de Babilònia, a Riblà. ²¹ El rei de Babilònia els féu matar a Riblà, al país d'Hamat. Així va ser deportat el poble de Judà lluny de la seva terra.

El governador Guedalià

²² Als qui havien quedat al país de Judà, aquells que Nabucodonosor, rei de Babilònia, hi havia deixat, els va donar per governador Guedalià, fill d'Ahicam, fill de Xafan. ²³ Quan tots els oficials de l'exèrcit i els seus homes van saber que el rei de Babilònia havia posat Guedalià com a governador, l'anaren a trobar amb els seus homes a Mispà: eren Ixmael, fill de Netania, Johanan, fill de Caréah, Seraia, fill de Tanhúmet, de Netofà, i Jaazaniahu, fill del maacatita.

²⁴ Guedalià els va fer, a ells i als seus homes, aquest solemne jurament:

--No tingueu por dels oficials dels caldeus. Quedeu-vos al país, sotmeteu-vos al rei de Babilònia, i tot us anirà bé.

²⁵ Però, el mes setè, Ixmael, fill de Netania, fill d'Elixamà, que era de llinatge reial, va arribar amb deu homes i van matar Guedalià i els jueus i els caldeus que eren amb ell a Mispà. ²⁶ Després d'això, tot el poble, del més petit fins al més gran, amb els oficials de l'exèrcit, se'n van anar a Egipte, per por dels caldeus.

Jeconies és rehabilitat

([Jr 52,31-34](#))

²⁷ Al cap de trenta-set anys d'haver estat deportat Jeconies, rei de Judà, Evil-Merodac, rei de Babilònia, el va indultar i el va treure de la presó el dia vint-i-set del mes dotzè de l'any que començava a regnar. ²⁸ Va parlar-li amistosament i li assignà un setial més elevat que el dels altres reis que vivien a la cort de Babilònia. ²⁹ Li va fer treure els vestits de presoner i sempre més, durant tota la vida, Jeconies va menjar a la taula del rei. ³⁰ El rei de Babilònia li va procurar el manteniment diari tota la resta de la seva vida.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Títol

1

¹ Missatges sobre Judà i Jerusalem revelats a Isaïes, fill d'Amós, en temps d'Ozies, Jotam, Acaz i Ezequies, reis de Judà.

Déu acusa Israel de rebel·lió

² Escolta, cel!

Estigues atenta, terra!

El Senyor parla:

«He criat fills i els he ennoblit,
però ells s'han revoltat contra mi.

³ Un bou coneix el seu propietari,
i un ase, l'estable del seu amo,
però a mi, Israel no em coneix,
el meu poble m'ignora.»

⁴ Ai, nació pecadora,
poble carregat de culpes,
raça de malvats, fills corruptes!
Han abandonat el Senyor,
han menyspreat el Sant d'Israel,
s'hi han girat d'esquena!

⁵ On us pegaran encara
si persistiu en la rebel·lió?
Tots teniu nafrat el cap
i extenuat el cor.

⁶ De cap a peus no hi ha res de sa:
tot són cops, morats
i ferides obertes,
que no han estat netejades
ni embenades
ni amorosides amb oli.

⁷ El vostre país és un desert,
les ciutats estan cremades.
Davant vostre els estrangers
us devoren els conreus.
Tot ha quedat desolat,
com les ciutats depravades
que foren destruïdes.

⁸ La ciutat de Sió ha romàs
com una cabana en una vinya,
com una barraca en un cogombrar,
com una vila assetjada.

⁹ Si el Senyor de l'univers
no ens hagués deixat
algun supervivent,
seríem com Sodoma,
ens assemblaríem a Gomorra.

No hi ha culte sense justícia

10 Escolteu la paraula del Senyor,
prohoms de Sodoma!
Estigues atent a l'advertència
del nostre Déu,
poble de Gomorra!

11 Ell us diu:
«Per què m'oferiu tants sacrificis?
Estic embafat d'holocaustos de xais
i de greix de moltons;
ja en tinc prou, de sang de vedells,
de bocs i de cabrits!

12 Quan veniu a presentar-vos
davant meu amb els vostres animals,
no feu més que passejar-vos
pels meus atris.

Qui us ha demanat tot això?

13 No porteu més ofrenes inútils:
el fum dels sacrificis, el detesto.

No suportó
les festes de la lluna nova,
ni els aplecs sagrats,
ni el repòs del dissabte,
perquè barregeu els malefícis
amb les solemnitats.

14 Els vostres novilunis i celebracions
em fan fàstic,
són per a mi una càrrega,
estic cansat d'aguantar-los.

15 Quan alceu les mans per pregar
em tapo els ulls per no veure-us;
ni que allargasséssiu les oracions,
jo no us escoltaria,
perquè teniu les mans
plenes de sang.

16 Renteu-vos, purifiqueu-vos.
Traieu de davant meu
les vostres accions dolentes,
deixeu de fer el mal,

17 apreneu a fer el bé,
busqueu la justícia,
detureu l'opressor,
defenseu l'orfe,
pledgeu a favor de la viuda.

18 »Veni després i veurem qui té raó
—diu el Senyor.

Els vostres pecats
són com l'escarlata,
però podrien ser blancs com la neu;
són vermells com el carmí,
però podrien ser com la llana,

19 només que volguéssiu escoltar.
Llavors menjaríeu
el bo i millor de la terra.

20 Però si no voleu i us revolteu,
l'espasa us devorará.
Jo mateix, el Senyor, he parlat.»

Jerusalem, la ciutat infidel

²¹ Ah, com s'ha prostituït
la ciutat fidel!

Hi habitava el dret,
s'hi allotjava gent honrada;
però ara és plena d'assassins.

²² Jerusalem: eres argent de bona llei;
ara brilles i no vals.

Eres un vi selecte,
que ara han aigualit.

²³ Els teus governants són uns bandolers,
companys de lladres.

Tots busquen els suborns,
van darrere els obsequis.

No defensen els orfes,
no admeten el plany
que els adrecen les viudes.

²⁴ Per això el Senyor,
el sobirà de l'univers,
el Poderós d'Israel, afirma:
«No em retindré davant els adversaris;
els meus enemics ho pagaran.

²⁵ Descarregaré la mà contra tu,
Jerusalem;
eliminaré les teves escòries,
com fonen la plata per refinar-la.

²⁶ Faré que els teus jutges i consellers
siguin rectes com en temps passats;
t'anomenaran altra vegada
"Ciutat justa", "Ciutat fidel".

²⁷ Sió serà rescatada gràcies al dret,
els seus habitants es convertiran
en virtut de la justícia.

²⁸ Rebels i pecadors
seran desfets tots junts,
desapareixeran

els qui abandonen el Senyor.

²⁹ »Us delíeu pels arbres sagrats,
i en quedareu defraudats;
confiàveu en els jardins sagrats,
i us sentireu decebuts.

³⁰ Sereu com una alzina esfullada,
com un jardí eixarreït.

³¹ El qui anava confiat
serà com encenalls,
i les seves obres seran la guspira:
cremarà tot plegat,
i no ho apagarà ningú.»

Oracles sobre Judà i Israel

2

¹ Missatge sobre Judà i Jerusalem revelat a Isaïes, fill d'Amós.

Pelegrinatge de tots els pobles a Jerusalem

² En els darrers temps,
la muntanya del temple del Senyor
s'alçarà ferma
sobre els cims de les muntanyes,
dominarà per damunt dels turons.
Totes les nacions hi afluiran,
³ s'hi encaminaran
tots els pobles i diran:
«Veni, pugem
a la muntanya del Senyor,
al temple del Déu de Jacob.
Ell ens ensenyarà els seus camins,
i nosaltres seguirem les seves rutes.»
Perquè de Sió en surt l'ensenyament,
de Jerusalem, la paraula del Senyor.
⁴ Ell serà jutge entre les nacions,
arbitrarà sobre els pobles.
Forjaran relles de les seves espases
i falçs de les seves llances.
Cap nació no empunyarà l'espasa
contra una altra
ni s'entrenaran mai més
a fer la guerra.
⁵ Casa de Jacob, veniu,
caminem a la llum del Senyor!

El dia del Senyor

⁶ Tu, Senyor, has abandonat
el teu poble,
la casa de Jacob,
perquè és plena d'endevids d'orient
com el país dels filisteus,
i els estrangers hi formiguegen.
⁷ El país s'ha omplert de plata i d'or,
i els seus tresors no tenen fi.
El país s'ha omplert de cavalls,
són in comptables els seus carros.
⁸ El país s'ha omplert d'ídols,
la gent es prosterna davant d'ells,
davant l'obra de les seves mans:
són els ídols
que les seves mans han fabricat.
⁹ Però tot mortal serà humiliat,
tot home s'enfonsarà.
Tu, Senyor, no els ho passaràs per alt.
¹⁰ Fiqueu-vos entre roques,
amagueu-vos sota terra,
de pànic davant el Senyor,
davant la seva terrible majestat.
¹¹ L'home d'ulls altius serà humiliat,
serà abaixat el seu orgull,
i aquell dia
s'alçarà el Senyor tot sol.
¹² És el dia del Senyor de l'univers:
s'alçarà per damunt dels superbs

i dels orgullosos,
per damunt dels altius
que ell haurà abaixat,
13 per damunt dels alts cedres del Líban
i dels roures de Basan,
14 per damunt de les muntanyes altes
i dels turons elevats,
15 per damunt de les grans torres
i dels murs inexpugnables,
16 per damunt
dels grans vaixells de Tarsis
i de les naus sumptuoses.
17 L'altivesa dels humans serà abaixada,
serà humiliat el seu orgull,
i aquell dia
s'alçarà el Senyor tot sol.
18 Dels ídols, no en quedarà res.
19 Tothom es ficarà
a les balmes de les roques
i als avencs de la terra,
de pànic davant el Senyor,
davant la seva terrible majestat,
quan ell s'aixecarà
per fer tremolar la terra.
20 Aquell dia, els homes llançaran
els ídols de plata i d'or
que s'havien fabricat per adorar-los;
els llançaran als talps
i a les rates-pinyades.
21 Es ficaran als forats de les roques
i a les escletxes de les penyes,
de pànic davant el Senyor,
davant la seva terrible majestat,
quan ell s'aixecarà
per fer tremolar la terra.
22 No confieu en l'home:
és tan sols una mica d'alè.
Qui en donaria res?

Desordre en el regne de Judà

3

1 El Senyor, el sobirà de l'univers,
retirarà de Jerusalem i de Judà
tota mena de puntals:
la provisió de pa i la reserva d'aigua,
2 els millors guerrers i la tropa,
els jutges i els profetes,
els endevins i els ancians,
3 els oficials i els dignataris,
els consellers i els mags,
i els experts en encanteris.
4 Els donarà criatures per governants,
jovenalla que els domini.

⁵ Els homes es barallaran
els uns amb els altres.
El jove no respectarà l'ancià,
un qualsevol no respectarà
els més dignes.

⁶ Cadascú agafarà un parent,
un del mateix clan, i li dirà:
«Tu que tens un mantell,
sigues el nostre cap,
pren a les mans aquest desori.»

⁷ Però ell protestarà cridant:
«Jo no faig miracles!
No tinc res a casa, ni pa ni mantell.
No em feu el vostre cap.»

⁸ Jerusalem cau, Judà s'esfondra,
perquè de paraula i amb els fets
desafien cara a cara el Senyor gloriós.

⁹ Duen els pecats marcats al rostre,
se'n vanten com la gent de Sodoma,
ni tan sols els dissimulen.

Ai d'ells! S'han guanyat la perdició!

¹⁰ Recordeu-ho: el just serà feliç,
se saciarà del fruit de les seves obres.

¹¹ Però ai del culpable!

Acabarà malament,
rebrà la paga de les seves accions.

¹² «Poble meu —diu el Senyor—,
els opressors t'escanyen amb tributs,
els usurers et governen.
Poble meu, els teus guies t'esgarrien,
t'embullen els camins.»

El Senyor acusa els dirigents del poble

¹³ El Senyor obre un procés;
s'aixeca per acusar els pobles.

¹⁴ El Senyor ve a demanar comptes
als ancians i als caps del poble:

«Vosaltres heu devastat
la meva vinya,
ompliu les vostres cases
amb allò que heu robat als pobres.

¹⁵ Amb quin dret tritureu el meu poble
i esmicoleu els indefensos?

Us ho pregunto jo,
el Senyor, el sobirà de l'univers.»

Contra les dones de Jerusalem

¹⁶ Diu el Senyor:
«Les dames de Sió són altives,
caminen molt tibades,
miren amb ulls seductors,
passegen a passos menuts
fent dringar les anelles
dels turmells.»

¹⁷ Per això el Senyor
les omplirà de tinya

i les farà anar amb el cap pelat.

¹⁸ Aquell dia, el Senyor arrencarà a les dones totes les seves gales: anelles dels turmells, collarets de solets i llunetes, ¹⁹ arracades, braçalets i vels, ²⁰ turbants, cadenetes, mocadors de pit, talismans i amulets, ²¹ anells, anelles del nas, ²² vestits de festa, capes i xals, bossetes de mà, ²³ robes de gasa i de lli, mocadors de cap i de coll.

²⁴ Llavors, en lloc de perfum hi haurà tuf de podrit; en lloc de cinyells, sogues; en lloc de trenes i rínxols, el cap rapat; en lloc de vestits fastuosos, faldars de sac; en lloc de bellesa, marca de foc.

²⁵ Els teus homes, Jerusalem, moriran a la guerra; els teus millors soldats cauran en el combat.

²⁶ A les teves portes se sentiran planys i sanglots; seuràs a terra com una dona que no té ningú.

4

¹ Aquell dia, set dones pretendran un sol home. Li diran: «No et serem una càrrega ni per menjar ni per vestir, però pren-nos per mullers, treu-nos el deshonor d'estar soles.»

Els supervivents de Jerusalem

² Aquell dia, la fertilitat que el Senyor donarà al país coronarà de glòria i d'esplendor els supervivents d'Israel; el fruit de la terra els omplirà d'honor i de prestigi.

³⁻⁴ Quan el Senyor haurà rentat les dames de Sió de la seva immundícia i quan haurà netejat la sang vessada enmig de Jerusalem amb una ventada ardent de justícia, aleshores, als qui restaran a Jerusalem, als qui sobreviuran a Sió, els diran «Poble sant»: són els qui el Senyor té inscrits per donar-los la vida a Jerusalem.

⁵ Damunt de tota la muntanya de Sió, damunt els qui allí s'hauran aplegat, el Senyor farà aparèixer un núvol de fum durant el dia, i una resplendor de flames durant la nit. La glòria del Senyor serà un dossier. ⁶ Serà com una cabana per a protegir de la calor del dia i per a aixoplugar-s'hi de xàfec i aiguats.

La cançó de la vinya

5

¹ Deixeu-me cantar una cançó en nom del meu amic. És la cançó del meu amic i de la seva vinya:

El meu estimat tenia una vinya en un turó molt fèrtil.

² Va remoure la terra, tragué les pedres i va plantar-hi ceps triats. Al bell mig hi construï una torre de guàrdia i va excavar-hi un cup. N'esperava bon raim,

però ha sortit agre.

³ Doncs bé, gent de Judà i Jerusalem,
feu de jutges entre jo i la meva vinya.

⁴ Què més podia fer que no li hagi fet?
N'esperava bon raïm;
per què surt agre?

⁵ Ara, doncs, us faig saber
què faré amb la meva vinya:
n'ensorraré la paret
perquè la puguin esbrotar;
li derrocaré la tanca
i que la gent la trepitgi.

⁶ La convertiré en terra erma:
no l'esporgaran ni la cavarán,
hi creixeran espines i esbarzers.
Manaré als núvols
que no li donin mai més pluja.

⁷ La vinya del Senyor de l'univers
sou vosaltres, poble d'Israel.
Vosaltres, gent de Judà,
éreu la seva plantació predilecta.
El Senyor n'esperava justícia,
i pertot veu injustícies;
volia misericòrdia,
i tot són misèries.

Contra els qui governen Judà

⁸ Ai dels qui, a costa dels veïns,
engrandeixen les cases i els camps!
Aviat no quedarà lloc per a ningú,
habitareu sols en el país.

⁹ Escolteu què m'assegura
el Senyor de l'univers:
«Totes aquestes cases grans
i boniques
es tornaran una ruïna;
ningú no habitarà aquests palaus.

¹⁰ Deu jovades de vinya
donaran només un bot de vi,
i deu sacs de gra
en produiran un de sol.»

¹¹ Ai dels qui de bon matí
corren darrere la beguda
i al capvespre s'atarden
encesos pel vi!

¹² Mentre s'embriaguen
al so de l'arpa,
la lira, el tamborí i la flauta,
no pensen què fa el Senyor,
no s'adonen com actua la seva mà.

¹³ Per això diu el Senyor:
«El meu poble, que no entén res,
serà deportat;
els seus governants moriran de fam,
la gent defallirà de set.»

¹⁴ Per això el país dels morts

eixamplará la seva gola,
obrirà la boca de bat a bat.
Hi davallaran nobles i poble
enmig d'una cridòria eixordadora.

15 Tot mortal serà humiliat,
tot home s'enfonsarà;
els alius abaixaran la mirada.

16 El Senyor de l'univers quedarà enaltit
quan restaurarà la justícia;
ell, el Déu sant,
mostrarà la seva santedat
restablint el dret.

17 Per les ruïnes dels palaus dels rics
pasturaran els ramats,
el bestiar de pas s'hi atiparà.

18 Ai dels qui estiren amb enganys
el carro de la injustícia
i així arrossequen
el càstig del seu pecat!

19 Diuen: «Que s'afanyi
el Déu sant d'Israel,
que enllesteixi la seva obra:
la volem veure!
Que l'acompleixi d'una vegada:
la volem conèixer!»

20 Ai dels qui tenen el mal per bé
i el bé per mal!
Canvien la tenebra en llum
i la llum en tenebra;
fan passar per amarg el que és dolç
i per dolç el que és amarg.

21 Ai dels qui es creuen savis
i es tenen per intel·ligents!

22 Ai dels qui són valents
a l'hora de beure vi,
herois tan sols
per a barrejar begudes!

23 Per un suborn absolen el culpable,
neguen al just el seu dret.

24 Per això, com el foc devora la palla
i la flama consumeix el rostoll,
ells es podriran de soca-rel
i les seves tiges es pansiran,
ja que rebutgen l'ensenyament
del Senyor de l'univers,
menyspreen la paraula
del Sant d'Israel.

La indignació del Senyor

25 Per això el Senyor
s'encén d'indignació
contra el seu poble;
el colpeix amb la seva mà.
Les muntanyes tremolen
i els cadàvers de les víctimes
semblen escombraries

enmig dels carrers.
Però, amb tot, no s'ha calmat
la seva indignació,
i la seva mà continua amenaçant.

L'amenaça d'una nació llunyana

²⁶ El Senyor alça un estendard
per cridar una nació llunyana;
fa un xiulet perquè vingui
des de l'extrem de la terra,
i tot d'una arriba lleugera.

²⁷ En aquesta nació, ningú no es cansa,
ningú no ensopega,
ningú no s'abalteix ni s'adorm,
ningú no porta desfet el cinturó
ni deslligades les sandàlies.

²⁸ Les seves fletxes són agudes,
i els seus arcs, tibants.
Les peülles dels seus cavalls
són dures com la roca,
i les rodes dels seus carros
giren com l'huracà.

²⁹ Rugeix com una lleona,
braola com cadells de lleó:
rugeix, atrapa la presa i se l'enduu;
ningú no la hi pot arrabassar.

³⁰ Però vindrà un dia
que rugiran contra aquella nació
com bramulen les onades de la mar.
Miraran al país i veuran arreu
la foscor dels desastres:
la nuvolada enfosquirà la llum.

La vocació d'Isaïes

6

¹ L'any de la mort del rei Ozies, vaig veure el Senyor assegut en un tron molt elevat. Els plecs del seu mantell omplien el santuari. ² Uns serafins l'assistien. Cada un tenia sis ales: dues per a cobrir-se la cara, dues per a cobrir-se els peus i dues per a volar. ³ Cridaven l'un a l'altre:

--Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria.

⁴ El ressò d'aquell crit feia tremolar els brancals de les portes, i el santuari s'omplia de fum. ⁵ Jo vaig dir:

--Ai de mi! Estic perdut!

Jo, que sóc un home de llavis impurs

i visc enmig d'un poble

de llavis impurs,

he vist amb els meus ulls el Rei,

el Senyor de l'univers!

⁶ Aleshores volà cap a mi un dels serafins duent a la mà una brasa que havia pres amb uns molls de damunt l'altar.

⁷ Em va tocar la boca i digué:

--Ara que això ha tocat

els teus llavis,

ha desaparegut la teva culpa,

ha estat esborrat el teu pecat.

⁸ Després vaig sentir la veu del Senyor que deia:

--Qui hi enviaré?
Qui ens hi anirà?
Li vaig respondre:
--Aquí em tens. Envia-m'hi.
9 Ell digué:
--Vés a dir a aquest poble:
"Escoltareu, però no entendreu;
mirareu, però no comprendreu."
10 Fes insensible el cor d'aquest poble,
fes sordes les seves orelles
i cecs els seus ulls.
Que els seus ulls no hi vegin,
que les seves orelles no hi sentin,
que el seu cor no compregui.
Que no es converteixin
ni siguin guarits.
11 Jo vaig demanar:
--Fins quan, Senyor?
Ell em respongué:
--Fins que tot sigui devastat,
les viles despoblades,
les cases sense ningú,
les terres, un ermàs.
12 El Senyor allunyarà tothom
i el país quedarà abandonat.
13 I si sobreviu un home entre deu,
també serà consumit.
Serà com l'alzina o el roure tallats,
que tenen la soca i prou.
Però d'aquesta soca
en naixerà un rebrot sant.

Un missatge per al rei Acaz

7

¹ En temps d'Acaz, rei de Judà, que era fill de Jotam i nét d'Ozies, Ressín, rei dels arameus, i Pècah, rei d'Israel, fill de Remaliahu, van pujar a Jerusalem per atacar-la, però no la pogueren conquerir.

² Quan arribà al palau de David la nova que els arameus acampaven a Efraïm, el cor del rei i del seu poble s'estremí, com s'estremeixen els arbres del bosc quan bufa la ventada. ³ Aleshores el Senyor va dir a Isaïes:
--Vés amb el teu fill Xear-Jaixub (que vol dir: "Una resta tornarà") a trobar Acaz, a l'extrem del canal de la bassa de dalt, pel camí del camp dels Rentadors, ⁴ i digues-li: "No perdis la calma, no tinguis por, no et deixis intimidar per la fúria dels arameus de Ressín i la fúria del fill de Remaliahu: és tan sols la fumarada de dos caps de tió. ⁵ Els arameus i les tropes efraïmites de Pècah volen la teva ruïna. Han dit: ⁶ 'Ataquem Judà, fem-li por! Que es passi al nostre bàndol, i hi posarem per rei el fill de Tabal.' ⁷ Però el Senyor, Déu sobirà, et fa saber que aquests plans no es compliran ni ara ni mai:

⁸⁻⁹ »Ressín és rei de Damasc i prou,
i Damasc és tan sols
capital dels arameus;
el fill de Remaliahu
és rei de Samaria i prou,
i Samaria és tan sols
capital d'Efraïm.
D'aquí a seixanta-cinc anys,
Efraïm no existirà com a poble.

Si no teniu fe,
no us podreu mantenir fermes."

El senyal de l'Emmanuel

¹⁰ Després el Senyor va comunicar un altre missatge al rei Acaz:

¹¹ --Demana un senyal al Senyor, el teu Déu: tria si el vols al fons del país dels morts o ben alt en el cel.

¹² Però Acaz va respondre:

--No en demanaré cap: no vull posar a prova el Senyor.

¹³ Aleshores Isaïes digué:

--Escolteu-me, descendents de David: ¿No en teniu prou d'acabar la paciència dels homes, que voleu acabar també la del meu Déu? ¹⁴ Doncs ara el Senyor mateix us donarà un senyal: la noia que ha d'infantar tindrà un fill, i li posarà el nom d'Emmanuel (que vol dir: "Déu amb nosaltres"). ¹⁵ El noi menjarà mel i mató així que sàpiga rebutjar el mal i escollir el bé. ¹⁶ Perquè, abans que sigui capaç de destriar el bé del mal, les terres d'aquests dos reis que et fan tanta basarda hauran estat abandonades. ¹⁷ Damunt de tu i del teu poble, i damunt de tota la teva família, el Senyor farà venir uns dies com no se n'havien vist mai de semblants des del temps que Efraïm es va separar de Judà: vindrà el rei d'Assíria.

¹⁸ Aquell dia,

el Senyor farà un xiulet
a les mosques dels canals del Nil
i a les abelles del país d'Assíria.

¹⁹ Totes acudiran i es posaran

a les fondalades dels torrents,
a les esclètxes de les roques,
per tots els matolls
i per tots els abeuradors.

²⁰ Aquell dia,

el Senyor llogarà una navalla
a l'altra banda de l'Eufrates:
la navalla és el rei d'Assíria.
Us afaitarà el pèl de cap a peus
i us traurà fins i tot la barba.

²¹ Aquell dia,

cadascú criarà una vaca i dues ovelles,

²² i faran tanta llet

que tothom podrà menjar mató.
Els qui sobreviuran al país
menjaran mel i mató.

²³ Aquell dia,

les vinyes d'un miler de ceps,
valorades en mil peces d'argent,
seran abandonades a les espines
i esbarzers.

²⁴ Sols hi aniran els caçadors,
armats amb l'arc i les fletxes.

Els esbarzers i les espines
cobriran tot el país.

²⁵ Per por de les espines

i els esbarzers,
ningú no es voldrà acostar
als turons que abans eren conreats.
Hi aviaran els bous a pasturar
i seran trepitjats per les ovelles.

Un fill d'Isaïes, senyal per a Israel

8

¹ El Senyor em va dir:

--Agafa un gran cilindre i grava-hi amb un cisell: "Maher xalal, haix baz" (que vol dir: "De pressa al botí, ràpid al pillatge"). ² Jo cridaré, com a testimonis fidedignes, el sacerdot Urià i Zecariahu, fill de Jeberequiah.

³ Llavors la meva dona, la profetessa, va quedar embarassada i tingué un fill. El Senyor em va dir:

--Posa-li el nom de "Maher xalal, haix baz". ⁴ Perquè, abans que el nen sàpiga dir "pare" i "mare", el rei d'Assíria s'apoderarà de les riqueses de Damasc i del botí de Samaria.

Anunci de la invasió assíria

⁵ El Senyor va continuar parlant-me. Em digué:

⁶ --Aquest poble ha rebutjat
les aigües de Siloè,
que s'escolen suaument,
i s'alegra de la invasió
de Ressín i del fill de Remaliahu.

⁷ Per això el Senyor els inundarà
amb les aigües impetuoses
i desbordants de l'Eufrates:
les aigües són el rei d'Assíria
i tot el seu poder.

La riuada sortirà de mare
i negarà totes les ribes.

⁸ Envairà Judà, el cobrirà
i el submergirà:

li arribarà fins al coll!
Les seves ales esteses, Emmanuel,
abastaran tot el teu país.

Els vans projectes dels pobles

⁹ Pobles, ja podeu destruir,
que sereu desfets!
Escolteu, països llunyans:
ni que us equipeu per al combat,
sereu desfets!

Ja us podeu equipar,
que sereu desfets!

¹⁰ Ja podeu deliberar, que fracassareu!
Ja podeu discutir, que tot serà en va,
perquè Déu és amb nosaltres!

Ensenyament del Senyor al profeta

¹¹ El Senyor em prengué amb la seva mà per apartar-me del camí que segueix aquest poble, i em va amonestar així:

¹² --Vosaltres no heu de tenir
per conspiració
res d'allò que aquest poble
té per conspiració;
no heu de témer ni tremolar
davant d'allò que ell tem.

¹³ És a mi, el Senyor de l'univers,
que heu de reconèixer com a sant!
Davant meu heu de témer i tremolar!

¹⁴ Jo sóc el santuari,
però també pedra d'ensopec
i roc que fa caure

les dues cases d'Israel.
Sóc un parany i una trampa
per als qui viuen a Jerusalem.

¹⁵ Molts hi ensopegaran,
cauran i es faran mal,
quedaran agafats a la trampa
i no en sortiran.

¹⁶ Clou el document
amb l'ensenyament que conté;
que el guardin segellat
els meus deixebles.

¹⁷ Confiaré en el Senyor,
que amaga la cara al casal de Jacob,
i esperaré en ell.

¹⁸ Aquí ens teniu, a mi i els fills
que el Senyor m'ha donat:
som, enmig d'Israel,
senyals i presagis
que vénen del Senyor de l'univers,
el qui resideix a la muntanya de Sió.

¹⁹ La gent us dirà:
«Consulteu els nigromants
i els endevins,
que parlen entre dents i xiuxiuegen.
¿És que un poble no té dret
a consultar els seus déus,
els seus morts,
en benefici dels vius?»

²⁰ Però vosaltres heu de pensar
en l'ensenyament
d'aquell document
quan algú parli en contra
del que ara us dic.

Aquell qui no veu l'albada

²¹ haurà de travessar el país,
atuït i famolenc.

Exasperat de tanta fam,
maleirà el seu rei i el seu Déu.

Llavors mirarà cap al cel

²² i després mirarà cap a la terra:
arreu veurà dissort i tenebra,
obscuritat i angoixa;
la foscó el perseguirà.

L'aurora d'un regne de pau

²³ Però no hi haurà més obscuritat
per als qui vivien en l'angoixa.
En temps passat, el Senyor deshonrà
la terra de Zabuló i de Neftalí;
però ara el Senyor ha honorat
la ruta del mar,
l'altra banda del Jordà,
la Galilea dels pagans.

¹ El poble que caminava en la fosca
ha vist una gran llum;
una llum ha resplendit
per als qui vivien
al país tenebrós.

² Tu, Senyor, els has multiplicat,
els has omplert
d'una alegria immensa.
S'alegren davant teu
com la gent a la sega,
com els vencedors
que es reparteixen el botí.

³ El jou que els afeixugava,
la barra que duïen a l'espatlla,
el garrot del seu opressor,
tot ho has trossejat
com el dia de Madian.

⁴ Les botes dels soldats
que sotraguejaven la terra
i els mantells rebolcats en la sang,
tot crema alhora, el foc ho devora.

⁵ Perquè ens ha nascut un infant,
ens ha estat donat un fill
que porta a l'espatlla
la insígnia de sobirà.
Aquest és el seu nom:
«Conseller prodigiós», «Déu heroi»,
«Pare per sempre»,
«Príncep de pau».

⁶ Estendrà arreu la sobirania,
i la pau no tindrà fi.
Assegut al tron de David,
establirà i refermarà el seu regne
sobre el dret i la justícia,
des d'ara i per sempre.
Això és el que farà
l'amor ardent del Senyor de l'univers.

Càstig d'Israel

⁷ El Senyor ha llançat una paraula
contra Jacob,
una amenaça ha caigut sobre Israel.

⁸ Tot el poble l'ha coneguda,
però Efraïm i els habitants de Samaria
diuen amb arrogància orgullosa:

⁹ «Si cauen els maons,
edificarem amb pedra;
si talen els sicòmors,
replablarem amb cedres.»

¹⁰ El Senyor ha instigat contra Israel
els enemics, els de Ressín,
ha atiat els seus adversaris:

¹¹ els arameus pel davant
i els filisteus pel darrere;
entre tots han devorat Israel.
Però, amb tot, no s'ha calmat

la indignació del Senyor,
i la seva mà continua amenaçant.

¹² El poble no ha retornat
a qui el castigava,
no s'ha girat
cap al Senyor de l'univers.

¹³ Per això el Senyor, en un sol dia,
ha tallat a Israel el cap i la cua,
la palma i el jonc.

¹⁴ El cap és l'ancià i el noble;
la cua, el profeta mentider.

¹⁵ Els guies d'aquest poble
l'han esgarriat,
i els qui els seguien han desaparegut.

¹⁶ Per això el Senyor
no serà favorable als joves
ni s'apiadarà dels orfes i les viudes,
perquè tots són infidels i malvats
i sols parlen d'insensateses.
Però, amb tot, no s'ha calmat
la indignació del Senyor,
i la seva mà continua amenaçant.

¹⁷ La maldat abrusa com el foc
quan consumeix espines i esbarzers,
quan arbora l'espessor del bosc
i s'enlaira en columnes de fum.

¹⁸ L'ardor del Senyor de l'univers
abrusa el país;
el poble és consumit pel foc.

Ningú no té entranyes per a ningú:

¹⁹ tallen a la dreta i encara tenen fam,
devoren a l'esquerra
i no en tenen prou.

La carn que mengen és el propi braç:

²⁰ Manassès devora Efraïm,
i Efraïm, Manassès;
i tots dos s'uneixen contra Judà.

Però, amb tot, no s'ha calmat
la indignació del Senyor,
i la seva mà continua amenaçant.

Càstig dels qui governen Judà

10

¹ Ai dels qui fan lleis injustes
i promulguen decrets opressors!

² Neguen la justícia als febles,
roben el dret
als pobres del meu poble;
les viudes són el seu botí,
espolien els orfes.

³ Què fareu el dia
que us demanaran comptes,
quan veureu apropar-se la tempesta?

A qui acudireu perquè us socorri?
On amagareu les vostres riqueses?
4 El qui no s'haurà doblegat
entre els altres captius
caurà sepultat entre els morts.
Però, amb tot, no s'ha calmat
la indignació del Senyor,
i la seva mà continua amenaçant.

Càstig del rei assiri

5 «Ai dels assiris!

Són el bastó amb què jo pego,
la vara amb què castigo.

6 Els envio contra una nació infidel,
contra un poble que m'irrita,
perquè el saquegin, l'espoliïn
i el trepitgin
com el fang dels carrers.

7 Però ells no ho entenen així,
no són aquests els seus propòsits:
el que volen és exterminar
i destruir moltes nacions.»

8 El rei dels assiris diu:

«Que no són reis
tots els meus generals?

9 ¿No he fet a Calné el mateix
que a Carquemix?

¿I a Hamat el mateix que a Arpad?

¿I a Samària el mateix que a Damasc?

10 He sotmès amb el meu poder
regnes protegits per molts ídols,
amb moltes més estàtues
que Jerusalem i Samària.

11 I el que vaig fer a Samària

i als seus ídols,

¿no ho faré també a Jerusalem

i a les seves imatges?»

12 Però quan el Senyor haurà acabat la seva obra a la muntanya de Sió i a Jerusalem, demanarà comptes al rei d'Assíria pel seu orgull i la seva altivesa insolent.

13 El rei d'Assíria proclama:

«Tot això és obra del meu poder,
de la meva intel·ligència
i de la meva sagacitat.

Faig desaparèixer
les fronteres dels pobles
i els arrabasso els tresors.
Destrono reis d'una investida.

14 Com qui roba un niu
i arreplega els ous abandonats,
m'he apoderat de tota la terra,
he arreplegat les riqueses dels pobles,
sense que ningú piulés o parrupés
ni pogués batre les ales.»

15 Però el Senyor diu:

«¿Pot gloriar-se la destralt
de ser més que el llenyataire?

¿Pot la serra creure's
més gran que el serrador?
És com si una vara
volgués brandar el qui la branda,
com si un bastó, que és fusta,
volgués aixecar un home.»

¹⁶ Per tant, el sobirà de tot,
el Senyor de l'univers,
convertirà aquell rei,
de gras, en magre,
i la seva riquesa serà abrusada
com per un foc abrusador.

¹⁷ El Déu sant, llum d'Israel,
serà foc i flama
que en un sol dia

li cremarà i consumirà
les espines i els esbarzers,

¹⁸ la ufana del bosc i els jardins:
aquell rei quedarà consumit
des de l'entranya fins a flor de pell.
Serà com un malalt que es decandeix.

¹⁹ Un marrec sabia comptar
els pocs arbres que li restaran.

La petita resta d'Israel

²⁰ Aquell dia, la resta d'Israel,
els supervivents del llinatge de Jacob,
deixaran de confiar
en aquell qui només els feria,
i confiaran fermament
en el Senyor, Déu sant d'Israel.

²¹ Una resta, la resta de Jacob,
tornarà cap al «Déu heroi».

²² I ni que el teu poble, Israel,
fos tan nombrós com els grans de sorra
de la vora de la mar,
només en tornarà una resta:
la destrucció està decidida,
la justícia divina es desbordarà.

²³ Ben cert, Déu, el Senyor de l'univers,
executarà en tot el país
la destrucció que ha decidit!

Els assiris seran castigats

²⁴ Per això el Senyor,
Déu de l'univers, et diu:
«Poble meu que habites a Sió,
no temis els assiris,
ni que et fereixin amb el bastó,
ni que aixequin contra tu
la seva vara
com feien els egipcis.

²⁵ Aviat, ben aviat,
s'haurà acabat el meu enuig contra tu,
i giraré contra ells la meva ira,
que serà la seva ruïna.

²⁶ Llavors el Senyor de l'univers

brandarà contra ells un fuet,
com féu amb Madian
a la roca d'Oreb,
i alçarà la seva vara contra el mar,
com féu contra els egipcis.

²⁷ Aquell dia,
et traurà la càrrega de les espatlles
i el jou que duus al coll.
I seràs tan fort
que ja no et podran enjovar.»

L'enemic s'acosta a Jerusalem

²⁸ Les tropes assíries arriben a Aiat,
passen per Migron;
deixen el bagatge a Micmàs

²⁹ i travessen el congost, tot dient:
«Farem nit a Gueba.»

Ramà tremola,
Guibà de Saül fuig.

³⁰ Crida fort, Bat-Gal·lim!

Escolta bé, Laix!
Anatot està de dol.

³¹ Madmenà no sap on va.

Gent de Guebim, fortifiqueu-vos!

³² L'invasor ja s'ha plantat a Nob
i amenaça la muntanya
de la ciutat de Sió,
el turó de Jerusalem.

L'esfondrament

³³ El sobirà de tot,
el Senyor de l'univers,
destrossa el brancatge.
Els arbres més grossos cauen tallats,
els més alterosos són abatuts.

³⁴ La destal arrasará
l'espessor del bosc;
els arbres immensos del Líban
es desplomaran.

El descendent de David

11

¹ Un rebrot naixerà
de la soca de Jessè,
brotarà un plançó
de les seves arrels.

² L'Esperit del Senyor
reposarà damunt d'ell:
esperit de saviesa i d'enteniment,
esperit de consell i de fortalesa,
esperit de coneixement
i de reverència pel Senyor;

³ esperit que li inspiri

com reverenciar-lo.

No jutjarà per les aparences
ni decidirà pel que senti a dir;
4 farà justícia als desvalguts,
sentenciarà amb rectitud
a favor dels pobres.

La seva paraula serà un flagell
en el país,
una sentència
que farà morir el malvat.

5 S'armarà de justícia,
se cenyirà de fidelitat.

6 El llop conviurà amb l'anyell,
la pantera jaurà amb el cabrit;
menjaran junts el vedell i el lleó,
i un nen petit els guiarà.

7 La vaca i l'óssa pasturaran juntes,
jauran plegades les seves cries.
El lleó menjarà palla com el bou,

8 l'infant de llet jugarà
vora el cau de l'escurçó,
el nen ficarà la mà
a l'amagatall de la serp.

9 Ningú no serà dolent ni farà mal
en tota la muntanya santa,
perquè el país serà ple
del coneixement del Senyor,
com l'aigua cobreix
la conca del mar.

10 Aquell dia, el rebrot de Jessè
s'alçarà com a bandera
entre els pobles;
les nacions li demanaran consell,
i el lloc on habitarà serà gloriós.

El retorn dels deportats

11 Aquell dia,
el Senyor tornarà a mostrar
el seu poder
per rescatar la resta del seu poble:
els qui quedin
per Assíria i per Egipte,
a Patrós, Etiòpia i Elam,
a Xinar, Hamat i les illes.

12 Alçarà un estendard
sobre les nacions,
per reunir els dispersats d'Israel
i aplegar els deportats de Judà
de les quatre parts de la terra.

13 Aleshores s'acabarà
l'enveja d'Efraïm contra Judà
i l'enemistat de Judà contra Efraïm:
Efraïm ja no envejarà Judà
ni Judà serà enemic d'Efraïm.

14 Junts es llançaran
sobre els filisteus, a occident,

i saquejaran els nòmades d'orient:
estendran el seu domini
sobre Edom i Moab,
i els ammonites
seran els seus vassalls.

¹⁵ Llavors el Senyor eixugarà
la llengua del mar d'Egipte
i amenaçarà amb la seva mà
el riu Eufrates:
el seu alè ardent
el dividirà en set rierols,
que es podran passar
sense descalçar-se.

¹⁶ S'obrirà una ruta
per a la resta del poble
que sobreviurà entre els assiris,
com la ruta
que trobaren els israelites
quan van pujar de la terra d'Egipte.

Cant d'acció de gràcies

12

¹ Aquell dia diràs:
«Et dono gràcies, Senyor!
T'havies irritat contra mi,
però ara t'has desdit del teu rigor
i m'has consolat.

² Ell és el Déu que em salva.
En ell confio, no m'espanto.
Del Senyor em ve la força i el triomf,
és ell qui m'ha salvat.

³ Cantant de goig
sortireu a buscar l'aigua
de les fonts de salvació.

⁴ I aquell dia direu:
Enaltiu el Senyor,
proclameu el seu nom,
feu conèixer entre els pobles
les seves gestes.
Recordeu que el seu nom és excels!

⁵ Canteu al Senyor,
que ha fet coses glorioses;
que ho publiquin per tota la terra.

⁶ Poble de Sió, aclama'l ple de goig,
perquè el Sant d'Israel
és gran dins la teva ciutat.»
Oracles contra les nacions

Contra Babilònia

13

¹ Presagi sobre Babilònia. Va ser revelat a Isaïes, fill d'Amós.

² «Alceu l'estendard
sobre un tossal pelat,
crideu i feu senyals
perquè entrin
pels grans portals de Babilònia.

³ Jo mateix he donat ordres
als qui estan consagrats a mi,
he convocat els guerrers
per consumir la meva indignació,
per celebrar el triomf del meu honor.»

⁴ Escolteu quin avalot a les muntanyes:
s'assembla al d'una gran gentada!
Escolteu quin brogit de reialmes,
quina coalició de nacions!
El Senyor de l'univers
passa revista a les tropes.

⁵ Vénen d'una terra llunyana,
de més enllà de l'horitzó,
per devastar tot el país.
És el Senyor que arriba
amb els instruments del seu furor.

⁶ Xiscleu de dolor,
que el dia del Senyor s'acosta;
ve com la potent devastació
del Totpoderós.

⁷ Per això totes les mans
cauen sense força,
i a tothom se li fon el cor.

⁸ Els atenallen l'espant,
els dolors i els turments;
es retorcen com la dona quan infanta.
Es miren esglaiats els uns als altres,
amb la cara trasbalsada.

⁹ El dia del Senyor s'acosta implacable:
serà un esclat de fúria i de furor,
que convertirà el país en un desert
i exterminarà els culpables.

¹⁰ Estrelles i constel·lacions
deixaran de lluir;
el sol, quan surti, s'enfosquirà,
i la lluna ja no farà claror.

¹¹ Ho diu el Senyor:
«Jo castigaré la depravació del món
i els crims dels malvats.
Posaré fi a l'orgull dels altius,
humiliaré l'arrogància dels tirans.

¹² Els homes seran
més escassos que l'or,
més rars que l'or d'Ofir.

¹³ El dia que esclatarà la meva ira,
jo, el Senyor de l'univers,
ple d'indignació,
faré tremolar el cel
i sotragaré la terra.

¹⁴ Els homes,
com gaseles perseguides,

com un ramat que ningú no aplega,
tornaran cadascú al seu país,
fugiran a la seva terra.

¹⁵ Si els aconseguen,
els traspassaran d'una llançada;
si els capturen,
els mataran amb l'espasa.

¹⁶ Veuran com trossegen
els seus propis infants,
els saquegen les cases,
violen les seves dones.

¹⁷ Jo atiaré contra ells els medes,
gent que no fa cas de la plata
ni s'interessa per l'or.

¹⁸ Amb els seus arcs abatran els joves,
no es compadiran dels nadons
ni s'apiadaran dels infants.»

¹⁹ Babilònia, la perla dels imperis,
joiell i orgull dels caldeus,
sofrirà la mateixa destrucció
que Déu infligí
a Sodoma i Gomorra.

²⁰ No serà habitada mai més,
restarà despoblada
per segles i segles.

Ni tan sols els nòmades
hi acamparan,
ni els pastors
hi tancaran els seus ramats.

²¹ Serà només un cau de gats mesquers;
els mussols ompliran les cases.

Allí viuran els estruços,
i els sàtirs hi dansaran.

²² Les hienes udolaran
en aquells palaus,
els xacals, en les grans mansions.
Aviat arribarà l'hora de Babilònia,
els seus dies estan comptats.

Els deportats tornaran

14

¹ El Senyor es compadirà dels descendents de Jacob. Els d'Israel seran encara els seus predilectes, i els farà tornar a la seva terra. Els estrangers s'ajuntaran a ells, s'uniran al poble de Jacob.

² Altres pobles prendran els d'Israel i els conduiran al seu país. Però allí, a la terra del Senyor, els israelites posseiran aquells pobles com a esclaus i esclaves. Faran presoners els qui els havien empresonat i dominaran els qui els dominaven.

Sàtira contra el rei de Babilònia

³ Israel, el dia que el Senyor et farà reposar després de tants sofriments i angúnies, després del dur esclavatge a què has estat sotmès, ⁴ entonaràs aquesta sàtira contra el rei de Babilònia:

«Quina fi, la del tirà!

S'ha acabat la seva arrogància.

⁵ El Senyor ha trencat

el ceptre dels malvats,
la vara dels dominadors
6 que bastonejava els pobles
furiosament i sense parar,
que dominava amb ràbia les nacions
i les perseguia sense treva.

7 Ara la terra reposa tranquil·la
i esclata en crits d'entusiasme;
8 els xiprers i els cedres del Líban
també s'alegren i diuen:

"D'ençà que jeus a la tomba
no ve ningú més a tallar-nos."

9 »El país dels morts es remou
amb l'anunci de la teva arribada;
desvetlla per tu
les ombres dels morts,
les de tots els poderosos de la terra;
fa aixecar dels seus setials
els reis de les nacions.

10 Tots et saluden i et diuen:
"Ara tu també ets feble:
t'has tornat com nosaltres!"

11 La teva arrogància
s'ha enfonsat al país dels morts
al so de les teves arpes.
El teu jaç és la podridura,
i els cucs et fan de cobrellit.

12 »Com has caigut del cel,
estel brillant del matí!
Ara has de jeure a terra,
tu que dominaves les nacions!

13 Tu pensaves:
"Pujaré fins al cel,
posaré ben alt el meu tron,
per damunt de les estrelles de Déu,
i m'asseuré a la muntanya
on es reuneix la cort divina,
a tocar del cel.

14 Cavalcaré sobre els núvols
i seré com el Déu altíssim."

15 De fet, però,
has baixat al país dels morts,
al fons de tot dels inferns.

16 Els qui et veuen entrar t'observen,
et miren fixament i diuen:

"¿És aquest l'home
que feia tremolar la terra
i trontollar els reialmes?"

17 ¿Aquest transformava el món
en un desert,
arrasava les ciutats
i negava la llibertat als presoners?"

18 »Tots els reis de les nacions
reposen amb honor,
cada un a la seva tomba.

19 A tu, en canvi,

t'han llançat fora del sepulcre,
com un fetus mal format,
com carronya trepitjada:
et cobreixen els cadàvers
de guerrers traspassats per l'espasa,
que han baixat
al més pregon de l'abisme.

²⁰ Però ni dintre la tomba
t'ajuntaràs amb ells,
perquè has devastat el teu país,
has assassinat el teu propi poble.
Ningú no pronunciarà
mai més el nom
de la teva dinastia criminal.

²¹ Per la culpa dels pares
prepareu ara la matança dels fills:
que no s'alcin més
a conquerir la terra
i a omplir de ciutats el món sencer!

²² »Ho dic jo, el Senyor de l'univers:
M'alçaré contra Babilònia
i n'exterminaré el nom i tot vestigi,
tot rebrot i tota posteritat.

²³ La convertiré en terra pantanosa,
domini dels eriçons.
L'esbandiré d'una escombrada.
Ho dic jo, el Senyor de l'univers.»

Desfeta dels assiris

²⁴ Escolteu un jurament
del Senyor de l'univers:
«Us asseguro que es farà
el que he planejat,
que es complirà el que he decidit.

²⁵ Esmicolaré els assiris
dins el meu país,
els trepitjaré
dalt les meves muntanyes;
així el meu poble
serà alliberat del jou,
de la càrrega amb què van afeixugar
les seves espatlles.»

²⁶ Aquesta és la decisió
del Senyor de l'univers
per a tots els països;
la seva mà amenaça totes les nacions.

²⁷ Quan ell pren un determini,
qui el farà fracassar?
Quan la seva mà amenaça,
qui la hi farà retirar?

Contra els filisteus

²⁸ Aquest presagi és de l'any que va morir el rei Acaz.

²⁹ No us alegreu, filisteus,
de veure trencat
el bastó que us feria;
si el bastó era una serp,

el rebrot serà un escurçó,
i el fruit, un drac volador.
30 Els més miserables tenien menjar,
i els pobres reposaven segurs;
ara, la fam que els enviaré
els exterminarà,
i el drac matarà els supervivents.
31 Crideu i lamenteu-vos,
ciutats fortificades!
Filistea, fon-te de por,
perquè ve del nord un núvol de fum,
un exèrcit en formació compacta.
32 Què respondrem
als ambaixadors filisteus?
Que el Senyor mateix ha fundat Sió
i que allí es refugien
els pobres del seu poble!

Contra Moab

15

1 Presagi sobre Moab.
Ar de Moab ha estat saquejada,
l'han arrasada en una nit!
Quirmoab ha estat saquejada,
l'han arrasada en una nit!
2 Dibon puja al temple,
als turons sagrats per plorar.
A Nebó i a Medebà,
Moab es lamenta.
Tothom s'ha rapat el cap
i afaitat la barba.
3 Pels carrers, la gent porta roba de sac
en senyal de dol,
es lamenta als terrats i a les places,
tothom es desfà en plors.
4 Quina cridòria a Heixbon i a Elalé:
fins a Jahas
se senten els seus clams!
Per això Moab llança
el crit de guerra,
però els seus soldats
han perdut el coratge.
5 Un plany em surt del cor per Moab.
Els seus fugitius arriben
a Sóar, a Eglat-Xelixià.
Ploren mentre pugen
la costa de Luhit;
pel camí d'Horonaim
se senten crits desesperats.
6 A les aigües de Nimrim
la terra és desolada,
els prats s'han assecat,
no hi ha més herba,

ja no hi queda res de verd.

⁷ Tothom recull les provisions,
tots els béns que els resten,
i se'ls emporten lluny,
fins al torrent dels Salzes.

⁸ El seu clam dóna la volta
per les fronteres de Moab,
els seus planys arriben
a Eglaim i a Beerelim.

⁹ Les aigües de Dimon
seran vermelles de sang.
Però jo, el Senyor,
afegiré a Moab noves dissorts:
un lleó atacarà els seus supervivents,
els qui s'hauran escapat del país.

Moab demana ajuda a Jerusalem

16

¹ «Envieu el tribut d'anyells
al sobirà del país,
des de Sela, pel desert,
a la muntanya de la ciutat de Sió.»

² Les noies de Moab,
quan passen els guals de l'Arnon,
semblen ocells esverats
que fugen del niu.

³ Demanen:
«Porteu a Sió aquesta súplica,
dueu-li aquesta petició. Digueu-li:
"En ple migdia fes ombra com la nit
per amagar els refugiats;
no delatis els fugitius.

⁴ Acull a casa teva
els meus fugitius, els moabites,
amaga'ls dins la ciutat,
que no els trobi el devastador.
Quan s'acabarà l'opressió
i els estralls arribaran a la fi,
quan en el país el tirà desaparegui,
⁵ el tron de la dinastia de David
es fonamentarà en l'amor.
S'hi asseurà un governant lleial,
ferm en el dret
i decidit a fer justícia."»

Resposta negativa de Jerusalem

⁶ Tots coneixem l'orgull de Moab,
la seva arrogància sense mida:
és superb, altiu, insolent,
encara que es presenti tan submís.

⁷ Ara, doncs, els moabites
es lamenten d'ells mateixos.
Tots es lamenten:
gemegant consternats,

i enyorant els pastissos de panses
de Quirharèsset.

⁸ Els conreus d'Heixbon s'han marcit;
els amos de les nacions
han destrossat
el fruit de les vinyes de Sibmà,
que arribaven a Jazer
i s'endinsaven a l'estepa.
Les seves sarments s'estenien
més enllà del Mar Mort.

⁹ «I ara jo, el Senyor,
ploro amb la gent de Jazer,
per les vinyes de Sibmà.
Us faig beure a glops
les meves llàgrimes,
Heixbon i Elalé,
perquè han emmudit els cants alegres
de les collites i les veremes.

¹⁰ S'han allunyat dels fruiterars
la joia i les festes,
no se senten a les vinyes
crits alegres i entusiastes,
als cups ja no trepitgen raïm.
Jo he fet callar els cants alegres.

¹¹ Per això les meves entranyes,
com les cordes d'una lira,
es commouen per Moab,
vibren per Quirheres.

¹² Quan veureu que la gent de Moab
s'escarrassa per pujar
als turons sagrats
i entra al seu santuari per pregar,
sapiguen que no obtindran res.»

¹³ Aquestes són les paraules que el Senyor va pronunciar fa temps sobre Moab. ¹⁴ I ara el Senyor declara: «D'aquí a tres anys, dia per dia, tal com els compta un jornalier, la gent important de Moab i la seva nombrosa població no comptaran per a res. El que en restarà serà ben poc: un residu insignificant.»

Contra els regnes de Damasc i d'Israel

17

¹ Presagi sobre Damasc.
Damasc serà esborrada
d'entre les ciutats,
es convertirà en un munt de ruïnes.

² Les viles d'Aroer, abandonades,
seran domini dels ramats:
s'hi ajaçaran,
i no els inquietarà ningú.

³ Efraïm perdrà
les ciutats fortificades,
i Damasc, la seva reialesa.
El que restarà dels arameus
no serà més important que Israel.
Ho diu el Senyor de l'univers.

4 Aquell dia,
Jacob perdrà pes:
gras com era, s'amagrirà.

5 Serà com la palla dels camps
quan han segat les espigues;
serà com les espigolalles
que resten a la vall dels Rafaïtes.

6 En quedarà tan sols una misèria,
com després de collir les olives,
quan només se'n veu alguna
als cimalls
i poques més a les branques.
Ho diu el Senyor, Déu d'Israel.

7 Aquell dia, els homes giraran els ulls al seu creador, miraran cap al Sant d'Israel. ⁸ Ja no giraran els ulls cap als altars que havien construït amb les seves pròpies mans, ni miraran més cap als bosquets sagrats i als emblemes del sol que ells mateixos s'havien fabricat.

9 Aquell dia, les ciutats fortes del país
seran abandonades,
com ja ho foren
a l'arribada dels israelites:
quedaran abandonades
com el brancatge inútil.
Serà una desolació.

10 Tu, Israel, has oblidat Déu,
el teu salvador,
no t'has recordat de la Roca,
defensa teva.
Per això plantes jardins exòtics
amb esqueixos dedicats
a déus estrangers.

11 Avui els plantes i els veus créixer;
l'endemà ja els veus florir,
però no en colliràs res:
vindrà un dia que seràs malferit
amb un mal que no tindrà remei.

Derrota dels pobles enemics

12 Ah! Quina remor
de pobles i més pobles!
És com la remor de la mar enfurida.
És un avalot de nacions
semblant a un aiguat impetuós.

13 És un bramul de nacions
semblant al bramul
de les aigües abismals.
Però el Senyor amenaça els pobles,
i fugen de lluny estant,
com la palla a les muntanyes
quan l'encalça el vent,
com la llavor de card
que la tempesta s'emporta.

14 Quin terror a l'hora del capvespre!
Però abans de l'alba
no en quedarà res.
Aquesta és la sort
dels qui ens depreden,

el destí dels qui ens saquegen.

Advertiment als faraons etiòpics

18

¹ Ai del país on brunzen els eixams,
situat més enllà dels rius d'Etiòpia!

² Envia per mar els seus ambaixadors
que naveguen amb barques de papir.
Torneu-vos-en, ràpids missatgers,
cap aquella gent esvelta i brunyida,
poble temut

aquí i enllà de les fronteres,
nació robusta i dominadora,
gent d'una terra solcada pels rius.

³ Vosaltres, habitants del món,
pobladors de la terra,
mireu si s'alça
un estendard a les muntanyes,
escolteu si sona un toc de corn.

⁴ Perquè el Senyor m'ha dit:
«Des del lloc on habito
observaré amb tota calma,
la calma d'un dia lluminós i càlid,
la calma de la mullena
en temps de sega.

⁵ Abans de la verema,
quan la vinya ja ha florit
i el raïm grana,
llavors s'esporguen les sarments
i es netegen,
s'arrenquen els pàmpols.

⁶ Així, tots els invasors
quedaran a mercè
dels voltors i dels animals feréstecs.
Els voltors hi passaran l'estiu,
i els animals feréstecs, tot l'hivern.»

⁷ Aleshores duran ofrenes al Senyor, Déu d'Israel, de part d'aquell poble de gent esvelta i brunyida, d'aquell poble temut aquí i enllà de les fronteres, d'aquella nació robusta i dominadora, gent d'una terra solcada pels rius. Duran les ofrenes al santuari del Senyor de l'univers, a la muntanya de Sió.

Contra Egipte

19

¹ Presagi sobre Egipte.
El Senyor entra a Egipte,
cavalcant un núvol lleuger.
Els ídols d'Egipte tremolen
davant d'ell,
i als egipcis se'ls fon el cor
dins les entranyes.

² El Senyor diu:
«Jo instigaré els egipcis,

els uns contra els altres,
perquè combatin entre ells,
homes amb homes,
ciutats amb ciutats,
dinasties amb dinasties.

³ Els egipcis perdran el seny,
jo derrocaré tots els seus plans.
Llavors consultaran els ídols
i els fetillers,
els nigromants i els endevins.

⁴ Jo posaré Egipte en mans
d'un amo violent,
un rei despòtic el dominarà.»
Ho diu el Sobirà,
el Senyor de l'univers.

⁵ Les aigües del Nil s'eixugaran,
el riu quedarà sec i àrid.

⁶ Els canals faran pudor,
les aigües del delta s'escorreran
fins a estroncar-se.
Les canyes i els joncs es marciran.

⁷ Fins els joncs de la boca del riu
i els camps que el Nil rega
quedaran secs.

El vent se'ls endurà
i no en deixarà res.

⁸ Els pescadors es doldran
i es planyeran;
els qui tiraven l'ham al Nil
o hi calaven les xarxes
quedaran consternats.

⁹ Els qui treballaven el lli,
cardadors i filadors,
s'aclofaran, blancs com la cera;

¹⁰ els teixidors s'asseuran abatuts,
i els jornalers, desesperançats.

¹¹ Quins ineptes,
els cortesans de Tanis!
Els savis del faraó
són un consell d'estúpids.

¿Com podeu dir referint-vos al faraó:
«Sóc el fill d'un savi, un descendent
dels reis de l'antigor»?

¹² Però on són els teus savis, faraó?
Que t'anunciïn, si és que ho saben,
què ha decidit contra Egipte
el Senyor de l'univers!

¹³ Són ineptes, els cortesans de Tanis,
i els de Memfis viuen enganyats.
Els, els governadors
de les províncies,
han desencaminat Egipte!

¹⁴ El Senyor omple el país d'un vi
que li beu l'enteniment,
i ells, els governadors,
esgarrien Egipte

en tot el que emprèn.
Egipte sembla un embriac
que no s'aguanta dret
damunt el seu propi vòmit.
¹⁵ En aquell país,
ningú no farà res de bo.
Tant és que ho comenci
el cap o la cua,
la palma o el jonc.

Esperança per a Egipte

¹⁶ Vindrà un dia que els egipcis tremolaran com les dones, esporuguits de veure que els amenaça la mà del Senyor de l'univers. ¹⁷ El país de Judà serà el terror d'Egipte. Tothom qui en parlarà tremolarà de por, pensant en allò que el Senyor de l'univers té decidit contra Egipte.

¹⁸ Aquell dia es parlarà la llengua hebrea en cinc ciutats d'Egipte, i totes cinc estaran lligades per jurament al Senyor de l'univers. Una d'elles es dirà Irahères.

¹⁹ Aquell dia, al mig del país d'Egipte hi haurà un altar dedicat al Senyor, i a la frontera hi haurà una pedra erigida en honor d'ell. ²⁰ Serà un senyal i un testimoni que el Senyor de l'univers és present al país d'Egipte. Quan els egipcis demanaran auxili al Senyor contra els opressors, ell els enviarà un salvador que els defensarà i els alliberarà.

²¹ Aquell dia el Senyor es revelarà als egipcis, i ells el reconeixeran i l'adoraran, li oferiran sacrificis i li presentaran ofrenes, li faran prometes i les compliran. ²² El Senyor, que haurà ferit greument els egipcis, ara els guarirà. Ells es convertiran al Senyor, que escoltarà els seus precs i els alleujarà.

²³ Aquell dia una ruta unirà Egipte amb Assíria. Els assiris aniran a Egipte i els egipcis viatjaran a Assíria. Els uns i els altres adoraran el Senyor.

²⁴ Aquell dia, al costat d'Egipte i Assíria hi haurà Israel, com una benedicció en el cor de la terra. ²⁵ El Senyor de l'univers els beneirà amb aquestes paraules: «Beneït sigui Egipte, el meu poble; beneïda sigui Assíria, obra de les meves mans; beneït sigui Israel, la meva possessió.»

El senyal del profeta nu

20

¹ Sargon, rei d'Assíria, envià el general en cap de les seves tropes a la ciutat d'Asdod. Va assetjar-la i se n'apoderà.

² Tres anys abans, el Senyor havia comunicat la seva paraula per mitjà d'Isaïes, fill d'Amós. Li digué:

--Treu-te la roba de sac que et cobreix de la cintura en avall i no portis més les sandàlies.

Isaïes ho va fer, i anava nu i descalç. ³ Després el Senyor va dir:

--El meu servent Isaïes ha anat nu i descalç durant tres anys. Això és un senyal, un presagi contra Egipte i contra

Etiòpia, ⁴ ja que el rei d'Assíria s'endurà presoners els egipcis i deportarà els etiòps. Joves i vells aniran nus i

descalços, ensenyant les vergonyes. Quina infàmia per als egipcis! ⁵ Tots els qui havien posat la confiança en

Etiòpia i es gloriaven de l'ajuda egípcia quedaran consternats i avergonyits. ⁶ Aquell dia, els habitants d'aquesta

banda del mar diran: "Què se n'ha fet, de les nostres esperances! Vam córrer a demanar ajuda als egipcis perquè ens salvessin del rei d'Assíria; i ara, com ho farem per escapar-nos-en?"

Caiguda de Babilònia

21

¹ Presagi sobre «el desert marítim».

Ve del desert,

d'una terra temible,

com els terbolins

que s'arremolinen pel Nègueb.

² El Senyor m'ha revelat

una visió feixuga:

«El traïdor trairà,
el devastador devastarà.
Elamites, a l'atac,
medes, assetgeu la ciutat!
Jo posaré fi a tots els planys
que els pobles feien contra ella.»

³ Oh, quin dolor dintre meu!

M'agafen fiblades
com a la dona quan infanta.
Aquesta nova m'aclapara,
això que veig em trasbalsa.

⁴ Vaig perdut, tremolo de por.
Em delia pels capvespres,
i ara em causen terror.

⁵ Paraven taula per al banquet,
estenien les estores,
menjaven i bevien,
quan en sec ressona l'ordre:
«Tothom dret, oficials!
Prepareu els escuts de combat!»

⁶ Això m'ha ordenat el Senyor:
«Vés, aposta un sentinella
per anunciar el que vegi.

⁷ Si venia un carro de guerra
tirat per dos cavalls,
una caravana d'ases
o una caravana de camells,
que estigui alerta,
que pari molta atenció!»

⁸ El sentinella ha cridat:
«Senyor, no em moc tot el dia
del meu lloc de guaita,
m'estic cada nit
a la meva talaia.

⁹ Atenció! Arriba un home
en un carro tirat per dos cavalls.
Ve tot cridant:
"Ha caigut Babilònia! Ha caigut!
Totes les estàtues dels seus déus
són per terra esmicolades."»

¹⁰ Poble meu, jo t'he vist batut
com el blat a l'era;
però ara t'he anunciat
el que he sentit
de part del Senyor de l'univers,
Déu d'Israel.

Advertiment a Edom

¹¹ Presagi sobre Dumà.
Algú em crida des de Seïr:
«Sentinella, quan acabarà la nit?
Digues-me, quan acabarà la nit?»

¹² El sentinella respon:
«L'alba s'acosta,
però encara és de nit.
Si voleu fer més preguntes,

torneu a venir.»

Contra les tribus àrabs

¹³ Presagi sobre Aràbia.

Passeu la nit al bosc d'Aràbia,
caravanes de Dedan.

¹⁴ Habitants del país de Temà,
sortiu a rebre els assedegats
i porteu-los aigua;
aneu a trobar els fugitius
i dueu-los pa per a menjar.

¹⁵ Perquè han fugit davant l'espasa,
davant l'espasa desfermada,
davant els trets de l'arc,
davant la violència de la batalla.

¹⁶ És ben cert, m'ho ha fet saber el Senyor: «D'aquí a un any, dia per dia, tal com els compta el jornalero, s'haurà acabat tota la glòria de Quedar, ¹⁷ i el nombre dels seus valerosos arquers serà insignificant.» Ho anuncia el Senyor, Déu d'Israel.

Advertiment a Jerusalem

22

¹ Presagi sobre la vall de la Visió.

Què et passa, Jerusalem,
que els teus habitants
han pujat tots dalt als terrats?

² Què són tant de renou i cridòria
en una ciutat sempre de festa?
L'espasa no ha fet víctimes,
ningú no ha caigut en el combat.

³ Els caps de l'exèrcit han fugit;
sense disparar l'arc
han estat capturats.
Tots els qui l'enemic ha trobat,
els ha fet presoners;
fins els qui havien fugit lluny
han estat agafats.

⁴ Per això us dic:
«Deixeu-me estar,
que ploraré amargament.
No em vulgueu consolar
pel desastre del meu poble.

⁵ El Senyor, Déu de l'univers,
ha decretat
un dia d'espant, d'ensulsiada,
d'esfereïment.

A la vall de la Visió
es desploma la muralla,
i els crits de socors
ressonen per les muntanyes.

⁶ Els soldats d'Elam
arriben amb carros i cavalls,
armats amb fletxes i arcs;
els de Quir han preparat els escuts.

7 Les millors de les teves valls,
Jerusalem,
són plenes de carros de guerra,
i els soldats que els guien
han pres posicions
davant les teves portes.

8 Han deixat Judà al descobert.»

Aquell dia revisàveu les armes
custodiades a l'edifici del Bosc

9 i descobríeu molts esvorancs
a la muralla de la ciutat de David.

Vau recollir aigua a la bassa de baix,

10 i vaucountar les cases de Jerusalem
i en vaucdemolir algunes
per reforçar la muralla.

11 Construïreu un dipòsit
entre els dos murs

per recollir-hi
l'aigua de la bassa vella.

Però no vaucalçar els ulls a Déu,
que havia decidit

tot el que havia de passar.

Ell ho preparava de feia temps,
però vosaltres no ho sabíeu veure.

12 Aquell dia,

el Senyor, Déu de l'univers,
us invitava a plorar i a penedir-vos,

a afaitar-vos el cap

i a vestir-vos de sac.

13 En canvi, tot eren festes i gresca,

matàveu moltons i vedells,

us atipàveu de carn i de vi tot dient:

«Mengem i beguem,

que demà morirem.»

14 Però el Senyor de l'univers

m'ho ha revelat clarament:

«Aquest pecat no us serà perdonat,
us asseguro que morireu.»

Ho declara

el Senyor, Déu de l'univers.

Sentència contra un alt funcionari

15 Això m'ordena el Senyor,

Déu de l'univers:

«Vés a trobar Xebnà,

aquest administrador,

aquest cap del palau reial,

i digues-li:

16 "Qui ets tu aquí, què hi tens,

per a fer-te excavar una tomba

en un lloc alt,

per a fer-te obrir un sepulcre

a la roca?

17 Doncs mira, gran prohóm:

el Senyor et llançarà lluny,

t'embolicarà en un farcell

18 i et farà rodolar com una bola
fins a un país tot pla.
Allí moriràs,
allí es deturaran els teus carruatges,
tu que ets la deshonra
del palau del teu senyor.

19 Jo et faré caure de la peanya,
el teu senyor et derrocarà
del pedestal.

20 Aquell dia cridaré el meu servent,
Eliaquim, fill d'Hilquiahú,

21 el revestiré amb la teva túnica,
el cenyiré amb la teva faixa
i li confiaré el poder
que tu ara posseeixes.

Serà un pare
per als habitants de Jerusalem
i per a la gent de Judà.

22 Li posaré damunt l'espatlla
la clau del palau de David.
Quan ell obri, ningú no tancarà;
quan ell tanqui, ningú no obrirà.

23 El clavaré
com una estaca en un lloc ferm,
i serà un motiu de glòria
per a la família del seu pare."

24 Però es repenjarà damunt d'ell tota la parentela, branques i fulles, tota la vaixela, des de les tasses fins a les gerres. 25 Això diu el Senyor de l'univers: «Llavors l'estaca cedirà, i s'esmicolarà tota la càrrega que sostenia.» El Senyor us ho fa saber.

Contra Tir i Sidó

23

1 Presagi sobre Tir.
«Xiscleu i planyeu-vos,
vaixells de Tarsis!
A Tir no hi queda ni una casa.»

Ho han descobert
quan arribaven de Quitim.

2 «Calleu, habitants de les costes
i mercaders de Sidó.
Els vostres proveïdors
solcaven els mars.»

3 A través del mar,
el gra d'Egipte, les collites del Nil,
donaven a Tir molts beneficis;
Tir era el mercat de les nacions.

4 I tu, Sidó, avergonyeix-te!
El mar, la fortalesa del mar, ha dit:
«Ja no infanto ningú:
no faig créixer nois ni pujo noies.»

5 Quan arribaran aquestes noves de Tir,
Egipte tremolarà.

6 «Travesseu el mar fins a Tarsis,

xiscleu i planyeu-vos,
habitants de les costes!

⁷ ¿És aquesta la vostra ciutat,
tan bulliciosa i d'origens tan antics,
que enviava els seus homes
a establir-se en terres llunyanes?»

⁸ Tir coronava reis;
els seus mercaders eren prínceps;
els seus marxants,
els poderosos del món.

Qui ha decidit la seva ruïna?

⁹ El Senyor de l'univers l'ha decidida,
per abaixar l'orgull dels honorables,
per humiliar els poderosos de la terra.

¹⁰ Estén els teus dominis,
ciutat de Tarsis,
com el Nil estén les seves aigües:
el gran port de Tir ja no existeix.

¹¹ El Senyor ha amenaçat el mar,
ha fet tremolar els reialmes,
ha manat destruir
les forteses fenícies.

¹² Ell ha dit:

«No t'alegraràs mai més,
ciutat de Sidó:
ets una verge violada.

Encara que passis a Quitim,
tampoc allà no trobaràs repòs.

¹³ Mira el país dels caldeus:
aquest poble ja no existeix.

Assíria n'ha fet un cau
d'animals feréstecs.

Hi havia alçat torres de setge:
ha destruït les seves defenses,
n'ha fet una ruïna.

¹⁴ Xiscleu i planyeu-vos,
vaixells de Tarsis;
la vostra fortalesa és destruïda.»

¹⁵ Des d'aquell dia, Tir serà oblidada durant setanta anys, que és la durada de la vida d'un rei. Passats setanta anys,
a Tir li escaurà allò que diu la cançó de la prostituta:

¹⁶ «Pren la cítara,
ronda la ciutat,
prostituta oblidada.
Toca tan bé com sàpigues,
canta sense parar,
perquè es recordin de tu.»

¹⁷ Passats setanta anys, el Senyor pensarà en Tir. Ella es tornarà a enriquir prostituint-se amb tots els reialmes de la terra. ¹⁸ Però els guanys del seu comerç seran consagrats al Senyor. No els acumularà ni els guardarà; serviran perquè els qui viuen a la presència del Senyor s'alimentin fins a saciar-se i portin vestits esplèndids.
Apocalipsi d'Isaïes

El judici de Déu sobre tota la terra

¹ El Senyor devastarà la terra
i l'assolarà,
capgirarà tot el món
i en dispersarà els habitants.

² Tindran la mateixa fi
el sacerdot i el poble,
l'amo i l'esclau,
la mestressa i la serventa,
el venedor i el comprador,
el prestador i el qui manlleua,
el creditor i el deutor.

³ La terra serà del tot arrasada,
del tot saquejada.
El Senyor mateix
ha dictat aquesta sentència.

⁴ La terra decau esllanguida,
el món es marfon i decau,
els cims de la terra llangueixen.

⁵ La gent ha profanat
la terra on habita:
ha desobeït les lleis,
ha violat els preceptes,
ha trencat l'aliança eterna.

⁶ Per això la maledicció
devora la terra,
i els seus habitants en porten la pena;
per això minven els qui l'habiten,
ja hi queda poca gent.

⁷ El most s'ha perdut,
s'han esllanguit els ceps.
Els amics de diversions
ara gemeguen.

⁸ L'alegria dels tamborins
i la bullícia dels balladors
s'han acabat;
han emmudit les cítares joioses.

⁹ No se senten cançons de taverna,
els bevedors troben amarga
la beguda.

¹⁰ La ciutat, deserta, és una ruïna,
les cases tenen obstruïda l'entrada.

¹¹ Pels carrers la gent s'exclama
perquè no hi ha vi,
s'han eclipsat les festes,
l'alegria ha abandonat el país.

¹² Dins la ciutat
només hi ha desolació;
les seves portes, estellades,
són una ruïna.

¹³ En el país i enmig dels pobles
ha quedat tan poca cosa
com en l'olivera després de la collita,
com en el cep després de la verema.

Una alegria precipitada

¹⁴ Alguns cridaran d'alegria

aclamant la majestat del Senyor:
«Lloeu-lo des de ponent,
15 des de llevant doneu glòria al Senyor;
lloeu el nom del Senyor, Déu d'Israel,
a les illes llunyanes de la mar.
16 De l'extrem de la terra
hem sentit cantar:
Glòria al Déu just!»
Però jo dic:
«Pobre de mi, pobre de mi!
Ai de mi! Els traïdors traeixen,
els traïdors no paren de traïr.»
17 El pànic, la fossa i el filat
se us tiren al damunt,
habitants de la terra.
18 Qui fugi dels crits de pànic
caurà dintre la fossa,
i si surt de la fossa,
s'enredarà a les malles del filat.
Les comportes del cel s'han obert
i els fonaments de la terra tremolen.
19 La terra s'esquerda,
s'esberla la terra,
tremola sencera;
20 fa tentines com un embriac,
sacsejada com una barraca.
Cau sota el pes de la seva apostasia,
no s'aixecarà mai més.
21 Aquell dia,
el Senyor demanarà comptes,
allà dalt, a l'estol dels astres,
i aquí baix, als reis de la terra.
22 Els amuntegaran,
encadenats, en una fossa,
els reclouran a la presó,
i molt de temps després
els judicaran.
23 La lluna es retirarà avergonyida,
el sol s'amagarà ple de confusió,
quan el Senyor de l'univers
vindrà a regnar
a la muntanya de Sió i a Jerusalem.
La seva glòria es manifestarà
als seus ancians.

El Senyor, refugi dels pobres

25

1 Senyor, tu ets el meu Déu.
T'exalçaré
i proclamaré el teu nom:
has dut a terme plans admirables,
ferms i segurs,
decidits fa molt de temps.

² De la gran ciutat,
n'has fet un enderroc,
de la muralla inexpugnable, una ruïna.
La fortalesa estrangera ja no és ciutat,
i mai més no serà reconstruïda.

³ Per això un poble fort reconeix
la teva glòria,
et tem la capital dels pobles tirans,

⁴ perquè has estat
el refugi dels febles,
el refugi dels pobres en l'infortuni,
l'aixopluc en els aiguats,
l'ombra enmig de la calor.

La fúria dels tirans
és com l'embat de la tempesta
contra una muralla,

⁵ com l'ardor del sol
contra una terra eixarreïda.

Però tu ofegues
l'avalot dels estrangers,
com l'ombra d'un núvol
ofega el sol ardent.
Els cants triomfals dels tirans
emmudiran.

Un banquet per a tots els pobles

⁶ En aquesta muntanya,
el Senyor de l'univers
oferirà a tots els pobles
un banquet de plats gustosos
i de vins selectes:
de plats gustosos i succulents,
de vins selectes i clarificats.

⁷ Farà desaparèixer
en aquesta muntanya
el vel de dol que cobreix
tots els pobles,
el sudari que amortalla les nacions;

⁸ engolirà per sempre la mort.

El Senyor, Déu sobirà,
eixugarà totes les llàgrimes
i esborrarà arreu de la terra
la humiliació del seu poble.
El Senyor mateix ho afirma.

⁹ Aquell dia diran:
«Aquí teniu el vostre Déu!
Haviem posat en ell l'esperança
i ens ha alliberat.
És el Senyor, en qui teníem posada
l'esperança!
Alegrem-nos i celebrem
que ens hagi salvat.»

La fi de Moab

¹⁰ La mà del Senyor reposarà
sobre aquesta muntanya,
però Moab serà trepitjat allà on és,

com es trepitja la palla
a la bassa del femer.

¹¹ Allí mourà els braços
com si volgués nedar,
però el Senyor vinclarà
la seva arrogància
i l'esforç dels seus braços.

¹² Abatrà els bastions inaccessibles
de les teves muralles, Moab;
els derrocarà,
els farà caure a terra, a la pols.

Càntic de la ciutat fortificada

26

¹ Aquell dia, en el país de Judà cantaran aquest càntic:

«Tenim una ciutat fortificada,
envoltada de defenses,
muralles i baluards.

² Obriu les seves portes
i hi entrarà un poble just,
que guarda la fidelitat

³ i manté ferm el seu cor.

El guardes en pau
perquè confia en tu, Senyor.

⁴ Confieu sempre en el Senyor,
que és la roca eterna:

⁵ ell abat els qui habiten dalt als cims,
arrasa la ciutat inaccessible,
l'arrasa fins a terra,
l'ajeu a la pols.

⁶ Els peus dels pobres la trepitgen,
els febles hi passen pel damunt.»

Pregària dels darrers temps

⁷ El just troba un camí pla:
tu li fas planera la ruta.

⁸ El camí que assenyalen
les teves decisions
ens fa esperar en tu, Senyor.
Anhelem únicament
de proclamar el teu nom.

⁹ De nit et desitjo amb tota l'ànima,
em deleixo per tu del fons del cor.
Quan executes a la terra
les teves decisions,
els habitants del món
aprenen a ser justos.

¹⁰ Si concedissis gràcia als dolents,
mai no aprendrien a fer el bé;
farien el mal
entre gent irrepreensible,
no reconeixerien
la teva grandesa, Senyor.

11 Ells no s'adonen, Senyor,
que la teva mà els amenaça.
Que vegin, avergonyits,
amb quin amor ardent
defenses el teu poble.
Els devorarà aquell foc
que devora els teus enemics.

12 Senyor, dóna'ns la pau;
el fruit mateix del nostre treball
és obra teva.

13 Senyor, Déu nostre,
uns altres amos ens han dominat,
però nosaltres tan sols volem
proclamar el teu nom.

14 Aquells ara són morts,
no tornaran a viure;
són ombres, no s'aixecaran més.
Tu els has judicat i exterminat,
sense deixar-ne cap record.

15 Però tu, Senyor, has fet créixer
aquest poble;
l'has fet créixer,
li has mostrat la teva glòria,
has eixamplat
les fronteres del seu territori.

16 En el perill, Senyor, recorrien a tu.
Mormolaven una pregària
quan els afligia el teu càstig.

17 Hem estat, Senyor, davant teu,
com la dona a punt d'infantar
que, en els seus dolors,
cria i es retorça.

18 Hem patit dolors com ella,
però no hem infantat res.
No hem portat la salvació al país
ni nous habitants al món.

19 Que visquin els teus morts, Senyor,
que ressuscitin les seves despulles!
Vosaltres que jaieu a la pols,
desvetlleu-vos i crideu de goig:
la teva rosada, Senyor,
és rosada de llum,
i el país de les ombres infantarà.

Càstig a la terra i en el mar

20 Poble meu, corre,
entra a casa teva,
tanca-t'hi amb pany i clau,
amaga-t'hi un moment,
fins que passi de llarg
la indignació del Senyor.

21 Ell sortirà del lloc on resideix
per castigar els crims
dels habitants de la terra.
La terra no encobrirà la sang vessada
ni amagarà mai més cap víctima.

27

¹ Aquell dia, el Senyor,
amb la seva espasa
dura, gran i forta,
actuarà contra Leviatan,
la serp esmunyedissa i tortuosa,
i matarà aquest Drac de la mar.

La cançó de la vinya deliciosa

² Aquell dia, entoneu la cançó
de la vinya deliciosa:

³ «Sóc jo, el Senyor, qui la guarda
i qui la rega sovint.

La vetllo de nit i de dia
perquè no se n'apoderin.

⁴ Ja no estic indignat contra ella:
si hi veiés espines i esbarzers,
els faria la guerra fins a calar-los foc.

⁵ Però qui vulgui la meva protecció,
que faci la pau amb mi.
Cert, haurà de fer amb mi la pau!»

Perdó per als descendents de Jacob

⁶ Temps a venir,
el poble de Jacob arrelarà,
Israel florirà, traurà brotada,
i el món s'omplirà dels seus fruits.

⁷ ¿És que el Senyor ha ferit els seus
com va ferir els qui els ferien a ells?

¿O els ha matat
com va matar els qui els mataven?

⁸ No! Tan sols els ha jutjat
expulsant-los, fent-los fora del país.
Els ha tret amb una bufada terrible
en un dia de vent.

⁹ Així serà esborrat el crim de Jacob,
i aquest serà el fruit
del perdó del seu pecat:
esbocinar totes les pedres dels altars
com s'esmicola la pedra de calç,
i no plantar més bosquets sagrats
ni emblemes del sol.

La ciutat abandonada

¹⁰ No hi ha ningú a la ciutat fortificada:
és com una estepa,
un indret despoblat, abandonat.
Els vedells hi pasturen, s'hi ajacen,
esbrosten el brancatge;

¹¹ quan les branques
s'assequen i es trenquen,
vénen les dones
i les recullen per cremar.
Aquest poble no té coneixement.

Per això el seu creador
no se'n compadeix,
no se n'apiada el qui l'ha format.

El gran retorn dels exiliats

¹² Aquell dia,
el Senyor batrà el gra,
des del riu Eufrates
fins al torrent d'Egipte.
I a vosaltres, fills d'Israel,
us recollirà un per un.

¹³ Aquell dia,
a un toc del gran corn,
els qui viuen perduts per Assíria
o dispersats per Egipte vindran
i es prosternaran davant el Senyor
a la muntanya santa de Jerusalem.
Altres oracles sobre Israel i Judà

Tempesta sobre Samaria

28

¹ Ai de Samaria,
la corona superba
dels embriacs d'Efraïm!
El seu esplèndid ornament
són ara flors marcides
esteses sobre una vall de fartaners,
de gent destrossada pel vi.

² Vet aquí un home fort i poderós
que ve de part del Senyor.
Ve com una pedregada,
com una tempesta devastadora,
com una pluja torrencial
que fa desbordar les aigües.
D'un cop de mà
tirarà a terra la ciutat.

³ La corona superba
dels embriacs d'Efraïm
serà trepitjada per terra;

⁴ l'esplèndid ornament
es convertirà en flors marcides
esteses sobre una vall de fartaners.
Serà com una figa primerenca:
el primer que la veu,
tot just la cull, se l'empassa.

⁵ Aquell dia, el Senyor de l'univers
serà ell mateix corona d'ornament
i diadema esplèndida
per a la resta del seu poble.

⁶ Ell donarà un esperit de justícia
als qui seuran al tribunal,
i valor als qui rebutjaran
l'atac de l'enemic
a les portes de la ciutat.

Embriacs i burletes

⁷ N'hi ha que de tant de vi
s'entrebanquen,
fan tentines de tanta beguda:
són sacerdots i profetes
els qui s'entrebanquen de tant beure.

El vi els consumeix,
la beguda els fa tentinejar.
S'entrebanquen amb les visions,
ensopeguen quan donen sentències.

⁸ Totes les taules són plenes de vòmits,
no hi ha net ni un racó.

⁹ Em diuen: «A qui vol ensenyar
aquest la doctrina?

A qui vol explicar revelacions?

A criatures deslletades?

Als qui tot just han desmamat?

¹⁰ Escolteu-lo:

"P-a-pa, p-a-pa,

t-a-ta, t-a-ta,

una mica aquí, una mica allà."»

¹¹ Doncs ara el Senyor

parlarà a aquest poble

per boca d'una gent escarnidora

i en una llengua estrangera.

¹² Ell els havia dit:

«Aquí trobareu repòs,

feu reposar els cansats;

és un recer tranquil.»

Però ells no han volgut escoltar.

¹³ Per això el Senyor els parlarà així:

«P-a-pa, p-a-pa,

t-a-ta, t-a-ta,

una mica aquí, una mica allà.»

Així, tot caminant,

cauran d'esquena malferits,

els agafaran en un parany

i els capturaran.

La pedra angular

¹⁴ Escolteu la paraula del Senyor,

homes sarcàstics

que governeu el poble de Jerusalem:

¹⁵ «Vosaltres dieu:

"Hem pactat amb la mort,

hem fet aliança

amb el país dels morts.

Quan passi la riuada, no ens agafarà,

perquè hem pres per refugi

la mentida,

la falsedat per amagatall."

¹⁶ Escolteu, doncs,

què diu el Senyor, Déu sobirà:

"Poso a Sió una pedra,

una pedra de toc,

una pedra angular, preciosa,

ben assentada
perquè serveixi de fonament:
el qui cregui no s'esfondrarà.
17 Poso el dret com a plomada,
la justícia per cordill."»
Però la pedregada escombrarà
el refugi de la mentida,
l'aiguat s'endurà el vostre amagatall.

18 El vostre pacte amb la mort
serà abolit,
l'aliança amb el país dels morts
no es mantindrà.

Quan passarà la riuada,
us deixarà assolats.

19 Cada cop que passi, se us emportarà;
anirà passant cada matí,
passarà de nit i de dia.

Quin esglai
quan entendreu això que us dic!

20 Serà cert el que diu el proverbi:

«El llit és massa curt
per a estirar-s'hi,
i la flassada, massa estreta
per a tapar-se.»

21 Com en el turó de Perassim,
el Senyor irromprà,
s'irritarà com a la vall de Gabaon.

Acomplirà la seva obra,
però quina obra tan insòlita!

Farà la seva tasca,
però quina tasca tan singular!

22 Mentrestant, deixeu-vos de sarcasmes
i mireu que no s'estrenyin
les vostres cadenes;

perquè el Sobirà,
el Senyor de l'univers,
m'ha fet saber que ha decidit
destruir tot el país.

La saviesa de Déu

23 Estigueu atents, escolteu-me!
Escolteu bé això que us diré!

24 Tots sabeu que el camperol,
quan vol sembrar,
no llaura tot el dia,
removent la terra i fent-hi solcs.

25 Quan ha replanat la terra,
escampa la pebreta i el comí,
sembrant en un bon indret
el blat i l'ordi,
i, en els marges, l'espelta.

26 El seu Déu, que l'instrueix,
li ensenya com cal treballar.

27 La pebreta no es pot batre
amb el trill,
ni es poden passar els corrons

sobre el comí;
la pebreta es bat amb una vara,
i el comí, amb un bastó.
28 També el blat s'ha de batre,
però no fins a arribar a trinxar-lo.
El bou dóna tombs per l'era,
però sense aixafar el gra.
29 Tot això ve del Senyor de l'univers.
Els seus designis són admirables,
és gran la seva saviesa.

Amenaça i ajut inesperat per a Jerusalem

29

1 Ai Ariel, Ariel,
ciutat que David assetjà!
Que passi un any rere l'altre
i rodi el cicle de les festes:
2 jo assetjaré Ariel, diu el Senyor,
i tot seran planys i plors.
Tu seràs per a mi
com l'ariel de l'altar,
on es consumeixen les víctimes.
3 Plantaré al teu voltant el campament,
t'encerclaré amb estacades
i alçaré contra tu terraplens.
4 Abatuda, parlaràs
des del fons de la terra.
La teva paraula, esmorteïda,
sortirà de la pols.
La teva veu semblarà la d'un esperit,
la teva paraula sonarà
com un murmurí.
5 Els estrangers seran
com grans de pols,
t'inundaran els tirans
com un núvol de pallús.
Però tot d'una, d'improvís,
6 intervindrà el Senyor de l'univers
amb una tronada
eixordadora i terrible,
amb un vent tempestuós
i amb les flames d'un foc devorador.
7 La munió de pobles
que atacaven Ariel,
els qui la combatien,
l'envoltaven d'estacades
i estrenyien el setge,
s'esvaniran com un somni.
8 A la munió de pobles que combatia
contra la muntanya de Sió,
els passarà com quan un afamat
somia que menja
i es desperta sense res a la boca,

o com quan l'assedegat
somia que beu
i es desperta extenuat,
amb la gola eixuta.

Hipocresia i encegament

⁹ Esteu desorientats i atordits,
teniu els ulls entelats, no veieu res.
Aneu com embriacs, però no de vi,
us entrebanqueu sense haver begut.

¹⁰ És que el Senyor us ha fet caure
en un son profund;
us ha clos els ulls
a vosaltres, els profetes;
us ha cobert la cara amb un vel
a vosaltres, els vidents.

¹¹ Per a vosaltres, les visions profètiques són com les paraules escrites en un document tancat i segellat. Quan el donen a un que sap llegir i li diuen: «Llegeix això», respon: «No ho puc llegir perquè està segellat.» ¹² I si el donen obert a un que no sap llegir i li diuen que el llegeixi, ell respon: «No sé llegir.»

¹³ El Senyor diu:
«Aquest poble se m'acosta de paraula,
m'honora amb els llavis,
però el seu cor es manté lluny de mi.
La veneració que em tenen
és tan sols un precepte humà,
una rutina apresada.

¹⁴ Per això continuaré meravellant-lo
amb fets prodigiosos i sorprenents:
fracassarà la saviesa dels seus savis,
la intel·ligència dels més intel·ligents
s'eclipsarà.»

¹⁵ Ai dels qui volen amagar
els seus projectes al Senyor!
Tot ho tramen en l'obscuritat
i pensen: «Ningú no ens veu
ni sap què fem.»

¹⁶ Aneu ben errats!
Voleu igualar l'argila i el terrisser?
Com si una obra
pogués dir del qui l'ha feta:
«No m'ha fet pas.»
Com si el càntir pogués dir
del terrisser:
«No hi entén gens.»

La gran renovació

¹⁷ D'aquí a poc temps, molt poc temps,
els boscos del Líban
es tornaran un fruiterar,
i el Carmel serà un gran bosc.

¹⁸ Aquell dia els sords
entendran la lectura del llibre,
i els ulls dels cecs hi veuran,
alliberats de la foscor.

¹⁹ Els desvalguts celebraran de nou
festes en honor del Senyor,
els més pobres dels homes

s'alegraran del Sant d'Israel.

²⁰ Serà la fi dels violents i escarnidors,
seran exterminats
els qui miren de fer mal,
²¹ els qui calumnien els altres,
els qui posen paranys als jutges
i fan condemnar sense causa
els innocents.

²² Pel que fa al casal de Jacob,
això diu el Senyor,
que va rescatat Abraham:
«Des d'ara els de Jacob
ja no s'hauran d'averkonyir,
no els pujaran els colors a la cara.

²³ Quan els seus descendents
veuran el que he fet entre ells,
reconeixeran que jo sóc sant,
que jo sóc el Sant de Jacob,
temeran el Déu d'Israel.

²⁴ Els qui van perduts
sabran comprendre,
els qui remuguen aprendran la lliçó.»

Egipte, recer il·lusori

30

¹ «Ai de vosaltres, fills rebels!
Us ho dic jo, el Senyor.
Feu projectes sense el meu consell
i concerteu aliances que jo no inspiro.
Així acumuleu un pecat
darrere l'altre.

² Sense haver-m'ho consultat,
baixeu a Egipte
per refugiar-vos
sota el poder del faraó
i trobar un recer
a l'ombra d'aquell país.

³ Però el poder del faraó
us averkonyirà,
el recer que cerqueu
a l'ombra d'Egipte
us deixarà en ridícul.

⁴ Els vostres oficials ja són a Tanis,
els vostres ambaixadors
arriben a Hanés,

⁵ però se sentiran decebutos
d'aquell poble inútil:
no els servirà de socors ni d'ajut,
sinó de vergonya i de riota.»

⁶ Presagi sobre els animals que travessen el Nègueb.
Per una regió hostil i malastruga
de lleons i leones,
d'escurçons i dracs voladors,

transporten les riqueses i els tresors
a l'esquena dels ases
i sobre el gep dels camells
cap aquell poble inútil:

⁷ l'ajut dels egipcis serà una il·lusió.

Per això els anomeno

«Rahab, l'estaquirot».

⁸ El Senyor em va manar:

«Vés i escriu públicament això

en una tauleta,

i grava'n una còpia

en un rotlle de coure;

que es conservi per al dia de demà,

i més enllà, per sempre.»

El poble rebel

⁹ Aquest poble és rebel,

són uns fills caragirats,

que no volen escoltar

l'ensenyament del Senyor.

¹⁰ Diuen als vidents:

«No tingueu més visions»,

i als profetes:

«Guardeu-vos les veritats,

expliqueu-nos coses plaents,

profetitzeu fantasies,

¹¹ abandoneu el camí dret,

desvieu-vos de la bona ruta

i traieu-nos del davant

el Déu sant d'Israel.»

¹² Ara, doncs, això us fa saber

el Déu sant d'Israel:

«Ja que refuseu això que dic,

ja que confieu

en el poder de l'opressió

i us refieu de les intrigues,

¹³ aquesta falta serà per a vosaltres

com l'esquerda que baixa

en un pany de muralla:

es va obrint,

i tot d'una el mur s'esfondra.

¹⁴ Serà com una gerra esmicolada,

trencada sense remei:

no n'aprofitareu cap bocí

per a recollir brases del foc

o per a treure aigua de la pica.»

¹⁵ Això us fa saber

el Senyor, Déu sobirà,

el Sant d'Israel:

«Us salvareu si us convertiu

i deixeu d'inquietar-vos.

Trobareu la força

en la calma i en la confiança.

Però això, vosaltres no ho voleu,

¹⁶ sinó que dieu:

"De cap manera! Fugirem a cavall!"

Doncs ja ho crec que fugireu!
Dieu encara: "Galoparem rabents."
També galoparan
els vostres perseguidors!
17 Davant un home, en fugiran mil,
fugireu davant l'amenaça
de cinc homes;
i si en quedava algun,
serà com un pal
a la punta d'una muntanya
o un estendard
plantat dalt d'un turó.»

Déu es compadirà del seu poble

18 Però el Senyor espera,
perquè vol compadir-se de vosaltres;
s'alçarà i es mostrarà misericordiós,
ja que ell és el Déu just.
Feliços els qui esperen en ell!
19 Poble de Sió, que vius a Jerusalem,
ja no ploraràs mai més.
El Senyor es compadirà de tu,
tan bon punt li arribi el teu clam.
Així que et senti, et respondrà.
20 El Senyor us donarà a mans plenes
el pa i l'aigua que necessitàveu;
el qui t'instrueix ja no s'amagarà,
el veuràs amb els teus propis ulls.
21 Quan hauràs d'anar
a dreta o a esquerra,
sentiràs que et diuen pel darrere:
«Aquest és el camí, segueix-lo.»
22 Tindràs per metall impur
la plata que recobria els teus ídols,
l'or que adornava les teves estàtues.
Els llençaràs com a cosa immunda
tot dient: «Fora d'aquí!»
23 El Senyor donarà la pluja
a la llavor sembrada a la terra.
El pa que produiran els camps
serà bo i substanciós.
Aquell dia el teu bestiar
pasturarà en prats immensos.
24 Els bous i els ases
que treballen la terra
menjaran farratge salat,
ventat amb pales i forques.
25 El dia de la gran mortaldat,
quan s'esfondraran les torres,
a les muntanyes més altes
i als turons més elevats
hi haurà recs amb aigua abundant.
26 El dia que el Senyor
embenarà les ferides del seu poble
i el guarirà dels cops rebuts,
la lluna brillarà com el sol,

i el sol serà set vegades més brillant,
com si concentrés en un sol dia
la llum d'una setmana.

El Senyor castigarà els assiris

²⁷ El Senyor en persona ve de lluny:
és ardent el seu respir,
treu el fum a glopades,
els seus llavis esclaten de fúria,
la seva llengua és un foc devorador,
²⁸ el seu bufec és un torrent desbordat
que cobreix fins al coll.
Passarà els pobles
per un sedàs foradat,
els tibarà la brida
i els farà desbocar.

²⁹ Mentrestant, vosaltres cantareu
com en les vetlles de les grans festes;
estareu contents
com qui s'encamina, al so de la flauta,
cap a la muntanya del Senyor,
Roca d'Israel.

³⁰ El Senyor farà sentir
la seva veu majestuosa,
i mostrarà com descarrega
el seu braç
amb tota la violència
i amb flames devoradores,
amb un temporal d'aigua
i una gran pedregada.

³¹ Quan sentiran el crit del Senyor,
els assiris s'esborronaran.
Ell els escometrà a bastonades,
³² i cada vegada que els colpegi
l'acompanyaran tamborins i arpes.
El Senyor combatrà contra ells
amb batalles violentes.

³³ Fa temps que la foguera ja és a punt,
també per al rei.
És ampla i fonda,
amb molta llenya,
a punt per a cremar:
una bufada del Senyor,
com un torrent de sofre,
hi calarà foc.

Els egipcis no són més que homes

31

¹ Ai dels qui baixen a Egipte
a pidolar ajuda!
Esperen que els salvin els cavalls;
confien en els carros de guerra
i en les seves fortes dotacions,
però no alcen els ulls

al Déu sant d'Israel,
no consulten l'oracle del Senyor.
2 Però ell sap prou el que fa:
ha convocat el desastre
i no retira l'amenaça.
S'alçarà contra el partit
dels qui fan el mal
i contra aquells malèfics
a qui es demana socors.
3 Els egipcis són homes, i no déus;
els seus cavalls són de carn i ossos,
no pas esperits.
Quan el Senyor estendrà la mà,
caurà el qui venia a socórrer,
i el qui n'esperava ajuda
rodarà per terra:
tots dos tindran la mateixa fi.

El Senyor protegirà Jerusalem

4 Això m'ha fet saber el Senyor:
«Com el lleó o el seu cadell
grunyen per la presa
i, quan els pastors se'ls atansen,
no els esporugueix la cridòria
ni els acovardeix l'avalot,
jo, el Senyor de l'univers,
faré el mateix
quan baixaré a combatre
a dalt de la muntanya de Sió.»

5 Com un ocell estén les ales
sobre la cria,
el Senyor de l'univers
protegirà Jerusalem.
La protegirà, l'alliberarà,
la rescatarà i la salvarà.

6 Poble d'Israel, heu eixamplat l'abisme que us separa del Senyor. Retorneu a ell! 7 Aquell dia, que llenci cada un de vosaltres els ídols de plata i d'or que les seves mans culpables havien fabricat!

8 Els assiris cauran
sota els cops d'una espasa
que no és d'homes;
una espasa que els devorarà.
Els assiris fugiran,
i els seus millors guerrers
seran sotmesos a treballs forçats.

9 De pànic, desertarà
el rei, la seva roca,
i els alts oficials, acovardits,
abandonaran l'estendard.
Ho diu el Senyor,
que té un foc a Sió,
una fornal a Jerusalem.

Un rei just

¹ Vindrà un rei
que regnarà amb justícia,
i els qui amb ell governin
governaran rectament.

² Tots seran com un abric
contra el vent,
com un recer contra la pluja,
com recs d'aigua en el desert,
com l'ombra d'un penyal
en terres àrides.

³ Els ulls dels qui hi veuen
no estaran closos,
estaran atentes
les orelles dels qui hi senten.

⁴ Els esvalotats posaran seny
i els tartamuts parlaran amb fluïdesa.

⁵ Dels insensats no en diran nobles,
ni tractaran els farsants de distingits.

⁶ Els insensats no diuen més
que ximpleries,
per dintre maquinen de fer el mal,
obren com els pagans
i diuen despropòsits
contra el Senyor.
Deixen els famolencs sense menjar,
i sense aigua els qui tenen set.

⁷ Els farsants són perversos:
ordeixen intrigues
per enfonsar amb calúmnies
els desventurats i els pobres
que es defensen amb raó.

⁸ Però l'home noble
va amb nobles intencions
i s'alça a defensar
les causes nobles.

Advertiment a les dones de Jerusalem

⁹ Dones despreocupades,
aixequiu-vos i escolteu-me.
Noies refiades,
estigueu atentes al que us diré:

¹⁰ D'aquí a un any i pocs dies
tremolareu,
vosaltres que viviu tan refiades,
perquè no hi haurà verema,
no arribarà pas la collita.

¹¹ Estremiu-vos, dones despreocupades,
tremoleu, noies refiades!
Traieu-vos els vestits
i, en senyal de dol,
poseu-vos la roba de sac.

¹² Doneu-vos cops al pit.
Ploreu pels camps ufanosos
i per les vinyes fèrtils,

¹³ per les terres del meu poble
que els cards envaeixen,

per les cases on es divertia
la ciutat alegre.

¹⁴ Els palaus estan abandonats,
la ciutat bulliciosa és deserta.
El barri de l'Ófel
amb la seva torre de guàrdia
serà per sempre més
un camp de ruïnes
on jugaran els ases
i on els ramats pasturaran.

El desert serà un jardí

¹⁵ Fins que el Senyor, des de dalt,
abocarà l'esperit sobre nosaltres.
Llavors l'estepa es convertirà
en un jardí,
i el jardí serà un gran bosc.

¹⁶ El dret habitarà a l'estepa,
en el jardí regnarà la justícia.

¹⁷ El fruit de la justícia serà la pau,
la calma i la seguretat
en seran per sempre la collita.

¹⁸ El meu poble viurà
en un estatge de pau,
en indrets segurs i de repòs tranquil.

¹⁹ La pedregada assolarà els boscos,
i les ciutats seran arrasades.

²⁰ Però feliços de vosaltres,
que sembrareu arran de l'aigua
i deixareu anar desfermats
l'ase i el bou!

Contra el devastador

33

¹ Ai de tu,
devastador mai devastat,
traïdor encara no traït!
Quan acabaràs de devastar i de traïr,
tu seràs el devastat i el traït.

² Senyor, compadeix-te de nosaltres.
Esperem en tu.
Sigues cada matí
la força del teu poble,
salva'ns a l'hora del perill.

³ Els pobles fugen
quan s'acosta la teva remor,
les nacions es dispersen
quan t'aixequen.

⁴ La gent es llança sobre el botí
com una plaga de llagosta,
s'hi abraona
com un núvol de saltarel·les.

⁵ El Senyor és excels,

resideix a les altures;
omple Sió de dret i de justícia
6 i fa segura la teva vida.
Qui és savi i coneix Déu,
té la riquesa que salva:
venerar el Senyor és el seu tresor.

La intervenció del Senyor

7 La gent valenta
s'exclama pels carrers,
els missatgers de pau
ploren amargament:
8 «No passa ningú pels camins,
les rutes són desertes;
han violat l'aliança,
trepitgen els testimonis
i no respecten ningú.»
9 El país està trist i esllanguit,
el Líban és mústic i ressec,
Saron sembla una estepa,
els boscos de Basan i del Carmel
han quedat pelats.
10 «Doncs ara vinc jo —diu el Senyor—,
ara m'alçaré, ara seré enaltit.
11 Concebreu palla i infantareu rostoll;
el vostre propi buf
atiarà el foc que us consumirà.
12 I els altres pobles seran calcinats
com s'abranda l'argelaga
que han tallat.
13 Escolteu, els de lluny, això que he fet,
i els de la vora,
reconeixeu el meu poder.»
14 A Sió els pecadors s'han esfereït,
els injustos tremolen de por:
«Qui de nosaltres pot viure
dins aquest foc que devora?
Qui de nosaltres pot estar-se
a les flames eternes?»
15 El qui obra com cal i diu la veritat,
el qui refusa d'enriquir-se
amb violències,
el qui no es deixa comprar
amb obsequis,
no fa cas de propostes criminals
i acluca els ulls
per no mirar la maldat.
16 Aquest home residirà a les altures,
viurà segur en castells
dalt de les roques.
Tindrà el pa de franc
i l'aigua no li faltará.

Jerusalem, alliberada

17 Els teus ulls veuran el rei
en la seva esplendor

i contemplaran el país
d'un cap a l'altre.

¹⁸ Tot recordant terrors passats, diràs:
«On és ara el qui comptava?
On és el qui cobrava?
On és el qui vigilava
les fortificacions?»

¹⁹ No hauràs de veure més
el poble arrogant
de llengua incomprendible,
de parlar ridícul que ningú no entén.

²⁰ Contempla Sió,
la ciutat de les nostres festes!
Els teus ulls veuran Jerusalem,
estatge tranquil, tenda incommovible:
no li arrencaran mai més les estaqués
ni en deslligaran una sola corda.

²¹ El Senyor ens mostrarà
la seva grandesa
en un país de rius i canals
de gran amplada,
on no navegaran vaixells de guerra
ni hi passaran les grans naus.

²² El Senyor ens governa,
el Senyor ens dóna les lleis.
El Senyor és el nostre rei:
és ell qui ens salva.

²³ Les cordes pengen
dels teus vaixells, Egipte,
ja no en sostenen els pals,
no es poden desplegar els estendards.
Llavors es repartirà un enorme botí;
fins els coixos es llançaran al pillatge.

²⁴ Cap habitant de Sió no dirà
que està malalt:
al poble que hi viu,
li és perdonada la culpa.
Petita apocalipsi d'Isaïes

Càstig de les nacions

34

¹ Acosteu-vos, nacions,
per escoltar!
Pobles, estigueu atents!
Que escolti la terra
i tot el que s'hi mou,
el món i tot el que hi germina!

² El Senyor s'indigna
contra les nacions
i contra els seus exèrcits.
Els destina a l'extermini
i al carnatge.

³ Les seves víctimes

seran llançades arreu,
pujarà la fetor dels cadàvers,
la sang s'escolarà per les muntanyes.

⁴ Es fondrà tota l'estelada,
el cel s'enrotllarà
com un full de paper.
Tots els astres es decandiran
com es decandeixen les fulles del cep
o les figues secallones.

Un gran carnatge a Edom

⁵ «La meva espasa —diu el Senyor—
s'ha embriagat dalt al cel
i s'abat de cop sobre Edom,
sobre aquest poble
condemnat a l'extermini.»

⁶ L'espasa del Senyor és xopa de sang
i coberta de greix,
com quan maten anyells i boccs,
com quan treuen els ronyons
als marrans.

El Senyor immola la gent de Bosrà,
fa un gran carnatge al país d'Edom.

⁷ Cauen al mateix temps els búfals,
els vedells i els toros.

La terra d'Edom s'embriaga de sang,
la seva pols s'impregna de greix.

⁸ És el dia de la justícia del Senyor,
l'any de demanar comptes
als enemics de Sió.

⁹ L'aigua dels torrents d'Edom
es convertirà en quitrà,
es tornarà sofre la seva pols.

Tot el país serà com un quitrà encès,

¹⁰ que no s'apagarà ni de nit ni de dia:
la fumarada s'alçarà per sempre.

De segle en segle,
el país serà un desert,
mai més no hi passarà ningú.

¹¹ En prendran possessió
l'erio i el mussol;
el duc i el corb hi habitaran.
El Senyor hi tibarà el cordill del caos
i la plomada de la desolació.

¹² No hi haurà nobles
per a proclamar rei,
no hi restarà ni un sol governant.

¹³ Els palaus quedaran envaïts
amb matolls d'espines;
ortigues i cards
ompliran les fortaleses;
seran cau de xacals,
domini dels estruços.

¹⁴ Els gats mesquers s'hi reuniran
amb les hienes,
i els sàtirs es cridaran l'un a l'altre.

Allà reposarà la fantasma Lilit,
allà hi trobarà recer.

¹⁵ La serp hi niarà, hi pondrà els ous
i els vetllarà fins que s'obrin.

Allà també es reuniran els voltors
els uns amb els altres.

¹⁶ Si cerqueu en el llibre del Senyor,
podreu llegir-hi:

«De tots ells, no en manca cap,
s'han trobat els uns amb els altres,
perquè el Senyor ho ha manat
a través meu,
el seu esperit els ha aplegat.

¹⁷ Ell ha sortejat la part de cada un,
la seva mà els ha repartit el país:
el posseiran per sempre més,
l'habitaran per segles i segles.»

Retorn a Sió

35

¹ Que s'alegrin el desert
i la terra eixuta,

que l'estepa exulti i floreixi!

² Que s'ompli de flors primerenques,
que salti i cridi de goig i d'alegria!

Li són donades la glòria del Líban,
l'esplendor del Carmel i de Saron.
Tots veuran la glòria del Senyor,
la majestat del nostre Déu.

³ Enrobustiu les mans cansades,
afermeu els genolls vacil·lants.

⁴ Digueu als qui defalleixen:

«Sigueu valents, no tingueu por!
Aquí teniu el vostre Déu,
que ve per fer justícia;
la seva paga és aquí.
Ell mateix us ve a salvar.»

⁵ Llavors es desclouran
els ulls dels cecs,

i les orelles dels sords s'obriran.

⁶ Llavors el coix saltarà com un cérvol
i la llengua del mut cridarà de goig,
perquè l'aigua ha brollat al desert,
han nascut torrents a l'estepa.

⁷ La terra ardent és ara un estany,
el país de la set
és ple de fonts d'aigua.

En el clos on jeien els xacals,
ara hi creixen canyes i joncs.

⁸ Allà obriran una ruta anomenada
«Via Santa»,
que cap impur no trepitjarà.
El Senyor mateix els hi guiarà,

ni els menys espavilats
no s'hi perdran.

⁹ No s'hi veurà cap lleó
ni s'hi atansaran les bèsties ferotges:
no n'hi trobaran cap.

Serà el camí dels qui el Senyor
haurà rescatat.

¹⁰ Els seus redimits retornaran,
entraran a Sió cridant de goig,
coronats d'una joia sense fi.
Arribaran la felicitat i l'alegria,
fugiran els planys i la tristesa.
Episodis del regnat d'Ezequies

Sennaquerib amenaça Jerusalem

[\(2Re 18,13.17-37\)](#)

36

¹ L'any catorze del regnat d'Ezequies, Sennaquerib, rei d'Assíria, va atacar totes les ciutats fortificades del regne de Judà i les va ocupar. ² Des de la ciutat de Laquix, el rei d'Assíria va enviar el seu ajudant de camp, amb un destacament considerable, al rei Ezequies, a Jerusalem. Es va aturar prop del canal de la bassa de dalt, en el camí del camp dels Rentadors. ³ Llavors el cap del palau reial, Eliaquim, fill d'Hilquiah, sortí a trobar-lo amb el canceller Xebnà, i amb Joah, fill d'Assaf, que era el cronista. ⁴ L'ajudant de camp assiri els parlà així:

--Digueu a Ezequies: "Aquest és el missatge del Gran Rei, el rei d'Assíria: Com és que et sents tan segur? ⁵ Jo veig que, per a fer la guerra, no tens més que paraules com a pla de batalla i força militar. Amb qui comptes per a rebel·lar-te contra mi? ⁶ Confies en Egipte, però Egipte és una canya trencada que es clava i forada la mà del qui s'hi apuntala. Això és el faraó, rei d'Egipte, per a tots els qui se'n fien! ⁷ Potser em respondreu: 'Nosaltres confiem en el Senyor, el nostre Déu.' Però, ¿no veieu que Ezequies li ha destruït tots els recintes sagrats i els altars, i ha ordenat als habitants de Judà i de Jerusalem que l'adorin tan sols davant aquest únic altar? ⁸ Bé, doncs, fes una aposta amb el meu senyor, el rei d'Assíria: ell et donarà dos mil cavalls si ets capaç de trobar qui els munti! ⁹ Però, com podries fer recular un de sol dels oficials inferiors del meu senyor, tu que et refies dels carros egipcis i dels guerrers que hi munten? ¹⁰ A més, ¿et penses que he vingut a atacar aquest país i a devastar-lo sense el consentiment del Senyor? És ell mateix qui m'ha dit que l'ataqués i el devastés!»

¹¹ Llavors Eliaquim, amb Xebnà i Joah, van dir a l'ajudant de camp assiri:

--Parla'ns, si et plau, en arameu, que nosaltres també l'entendem. No ens parlis en hebreu, perquè la gent que hi ha a les muralles ho sent tot.

¹² L'ajudant de camp li va respondre:

--¿Et penses que el meu senyor m'ha enviat a dir-vos això només a tu i al teu rei? Parlo sobretot a tota aquesta gent asseguda a la muralla, que, com vosaltres, es veurà obligada a menjar-se els excrements i a beure's els orins.

¹³ Llavors l'ajudant de camp es posà dret i va cridar fort en hebreu:

--Escolteu el missatge del Gran Rei, el rei d'Assíria: ¹⁴ "Això us diu el rei: No us deixeu enganyar per Ezequies; ell no us podrà pas salvar. ¹⁵ No us deixeu convèncer per Ezequies quan us diu: 'Confieu en el Senyor, segur que ell ens salvarà i no deixarà caure aquesta ciutat en mans del rei d'Assíria.' ¹⁶ No us l'escolteu! Això us diu el rei d'Assíria: Feu la pau amb mi, rendiu-vos, i cada un de vosaltres podrà menjar els fruits de la seva vinya i de la seva figuera, i beure l'aigua de la seva cisterna, ¹⁷ fins que jo vindré per portar-vos a un país com el vostre, un país de blat i vi, de pa i vinyes. ¹⁸ No us deixeu enganyar per Ezequies, que diu: 'El Senyor ens salvarà.' ¿És que els déus de cap altra nació han pogut alliberar, cada un el seu propi país, de les mans del rei d'Assíria? ¹⁹ On són els déus d'Hamat i d'Arpad? I els de Sefarvaim? Qui ha pogut alliberar Samaria de les meves mans? ²⁰ Si mai cap déu d'aquests països no ha alliberat el seu propi país, per què el Senyor hauria de salvar Jerusalem?"

²¹ Tots van callar i no li van tornar contesta, perquè el rei Ezequies havia ordenat que no li responguessin. ²² Llavors el cap del palau reial, Eliaquim, fill d'Hilquiah, el canceller Xebnà i el cronista Joah, fill d'Assaf, es van presentar al rei Ezequies amb els vestits esquinçats i li comunicaren el que havia dit l'ajudant de camp assiri.

Ezequies consulta el profeta Isaïes

([2Re 19,1-7](#))

37

¹ Quan el rei Ezequies ho va sentir, s'esquinçà també els vestits, es posà la roba de sac i se n'anà al temple del Senyor. ² Al mateix temps va enviar el cap del palau reial, Eliaquim, el canceller Xebnà i els sacerdots més ancians al profeta Isaïes, fill d'Amós. Tots anaven amb vestit de sac. ³ I li digueren: --Això et diu el rei Ezequies: "Avui per a nosaltres és un dia d'infortuni, d'ofensa i d'ignomínia. Com se sol dir, 'La mare no té força per a infantar, ara que la criatura està a punt de néixer'. ⁴ El rei d'Assíria ha enviat el seu ajudant de camp per insultar el Déu viu. Tant de bo que el Senyor, el teu Déu, el castigui per tot el que li ha sentit a dir! Tu, prega al Senyor pels pocs que resten del seu poble."

⁵ Als homes del rei Ezequies que l'havien anat a trobar, Isaïes ⁶ els va dir: --Digueu al vostre rei això que el Senyor li fa saber: "No tinguis por del que has sentit, de les injúries que han proferit contra mi els oficials del rei d'Assíria. ⁷ Jo faré que rebis unes notícies que el facin decidir a tornar al seu país; allí el faré morir assassinat."

Noves amenaces de Sennaquerib

([2Re 19,8-13](#))

⁸ L'ajudant de camp assiri va saber que el seu rei havia deixat Laquix per anar a combatre a Libnà, i anà a trobar-lo en aquesta ciutat. ⁹ I és que el rei d'Assíria s'havia assabentat que Tirhacà, el faraó etíop, havia emprès una campanya contra ell. Quan el rei d'Assíria va rebre aquesta notícia, va enviar ambaixadors a Ezequies amb aquest missatge:

¹⁰ --Digueu això a Ezequies, rei de Judà: "Que el teu Déu, en qui confies, no t'enganyi dient que Jerusalem no caurà a les meves mans! ¹¹ Tu mateix has sentit a dir que han fet els reis d'Assíria a tots els països, com els han aniquilat. ¿I tu et penses que te n'escaparàs? ¹² Quan els meus antecessors van destruir Gozan, Haran, Rèssef i la gent d'Edèn que vivien a Telassar, per ventura els déus d'aquestes nacions les pogueren salvar? ¹³ On són ara els reis d'Hamat, d'Arpad, de Laïr, de Sefarvaim, d'Enà i d'Ivà?"

Pregària d'Ezequies

([2Re 19,14-19](#))

¹⁴ Ezequies va agafar la carta que havien portat els ambaixadors assiris i la va llegir. Després va pujar al temple, la desplegà davant el Senyor ¹⁵ i va pregar així davant d'ell:

¹⁶ --Senyor de l'univers, Déu d'Israel, que tens per tron els querubins: tu, que has creat el cel i la terra, ets l'únic Déu de tots els regnes del món. ¹⁷ Senyor, estigues atent i escolta; obre els ulls, Senyor, i mira. Escolta les paraules que Sennaquerib envia a dir per insultar-te a tu, el Déu viu. ¹⁸ És veritat, Senyor, que els reis d'Assíria han devastat tots els territoris d'aquests països ¹⁹ i han llançat al foc els seus déus. Però aquests no eren déus, sinó estàtues de fusta o de pedra fetes pels homes; per això els assiris els han pogut destruir. ²⁰ Ara, doncs, Senyor, Déu nostre, salva'ns de les mans de Sennaquerib, i tots els reialmes de la terra reconeixeran que tu, Senyor, ets l'únic.

Isaïes transmet la resposta del Senyor

([2Re 19,20-34](#))

²¹ Isaïes, fill d'Amós, envià al rei Ezequies aquest missatge:

--Això et fa saber el Senyor, Déu d'Israel: "Tu, provocat per Sennaquerib, rei d'Assíria, has fet aquesta pregària.

²² El Senyor, doncs, anuncia això contra ell:

»La ciutat de Sió et menysprea,
es mofa de tu;
Jerusalem es riu de tu
brandant el cap.

²³ Qui has insultat? Qui has injuriat?

Contra qui has alçat la veu
i aixecat, altiva, la mirada?
Contra el Sant d'Israel!

²⁴ T'has valgut dels teus oficials

per a insultar el Senyor.

»Tu dius: 'Amb l'estol
dels meus carros
he pujat al cim de les muntanyes,
als llocs inaccessibles del Líban,
per tallar els cedres més alts
i els millors xiprers.

Arribaré al darrer dels seus cims,
al seu bosc més frondós.

²⁵ He excavat i obert mines i pous,
i n'he begut les aigües;
he eixugat, només posant-hi els peus,
tots els canals d'Egipte.'

²⁶ »¿No ho sabies tu, Sennaquerib,
que vaig decidir fa temps
això que he fet,
que ho havia planejat de feia dies
i ara ho he complert?

Per això les ciutats fortificades
s'han convertit en munts de ruïnes.

²⁷ Els seus habitants, impotents,
esglaiats i confosos,
són com l'herba dels camps,
com plantes tendres
o com l'herbei dels terrats
que el vent del desert abrusa.

²⁸ Jo ho sé tot, de tu:
si t'aixeques o si t'asseus,
si vas a la guerra o si en tornes,
i si t'enrabies contra mi.

²⁹ Cert, tu t'has enrabiad,
i jo he sentit les teves insolències.
Per això et posaré l'anella al nas
i la brida a la boca,
i et faré tornar
pel camí per on has vingut.

³⁰ »A tu, Ezequies, jo et dono aquest senyal: Enguany menjareu el que produeixi el gra caigut a terra; l'any vinent, el que produeixin els camps sense sembrar-los. Però l'any següent sembreu i segueu, planteu vinyes i mengeu-ne els fruits. ³¹ Els supervivents del llinatge de Judà seran com una planta que enfonsarà de nou les seves arrels i llevarà bon fruit, ³² perquè de Jerusalem encara en sortirà una resta, hi haurà supervivents a la muntanya de Sió. Això és el que farà l'amor ardent del Senyor de l'univers.

³³ »Al rei d'Assíria,
el Senyor li fa saber això:
No entrarà en aquesta ciutat,
no hi dispararà cap fletxa,
no l'escometrà amb batallons escudats
ni aixecarà contra ella cap terraplè.

³⁴ Se'n tornarà pel mateix camí
per on ha vingut,
sense haver entrat en aquesta ciutat.
Ho dic jo, el Senyor.

³⁵ Protegiré Jerusalem i la salvaré,
per consideració a mi mateix
i a David, el meu servent!"

Partença dels assiris i mort de Sennaquerib

[\(2Re 19,35-37\)](#)

³⁶ Llavors va sortir l'àngel del Senyor i féu morir cent vuitanta-cinc mil homes al campament dels assiris. L'endemà al matí, a l'hora de llevar-se, tot eren cadàvers. ³⁷ En veure-ho, Sennaquerib, el rei d'Assíria, va aixecar el campament, se'n tornà cap a Nínive i s'hi va quedar. ³⁸ Un dia, mentre pregava en el temple de Nisroc, el seu déu, els seus fills Adrammèlec i Sarèsser el van assassinar i van fugir al país d'Ararat. Un altre dels seus fills, Assarhadon, va regnar en lloc d'ell.

Malaltia i guarició d'Ezequies

[\(2Re 20,1-11\)](#)

38

¹ Per aquell temps, el rei Ezequies es va posar malalt de mort. El profeta Isaïes, fill d'Amós, el va anar a veure i li digué:

--Això et fa saber el Senyor: "Prepara-ho tot, perquè ben aviat moriràs; la teva vida s'acaba."

² Llavors Ezequies es girà de cara a la paret i va fer al Senyor aquesta pregària:

³ --Ah, Senyor, recorda que m'he comportat davant teu amb un cor íntegre i fidel i que t'he complagut fent el bé. I va esclatar en un gran plor.

⁴ Aleshores el Senyor va manar a Isaïes ⁵ que tornés a veure Ezequies i li digués:

--Això diu el Senyor, Déu de David, el teu pare: "He escoltat la teva pregària i he vist les teves llàgrimes. Doncs bé, allargaré quinze anys la teva vida. ⁶ A tu i a Jerusalem, jo us alliberaré de les mans del rei d'Assíria i continuaré protegint aquesta ciutat. ⁷ Jo, el Senyor, et donaré aquest senyal per assegurar-te que compliré el que he promès:

⁸ Mira, faré recular deu graons l'ombra del sol en les escales que porten a la cambra alta d'Acáz."

I el sol tornà enrere dels deu graons que havia baixat.

Càntic d'Ezequies

⁹ Càntic del rei de Judà, Ezequies, després d'haver-se guarit de la seva malaltia:

¹⁰ «Jo pensava: "A la meitat de la vida me n'he d'anar;

m'envien a les portes

del país dels morts,

privat dels anys que em quedaven."

¹¹ Pensava: "No veuré més el Senyor

a la terra dels vivents,

no contemplaré ningú més

d'aquest món fugisser."

¹² Em desfan l'habitatge i se l'emporten

com una tenda de pastors.

He cabdellat, com un teixidor,

la meva vida,

i ell em talla l'ordit:

en un sol dia, Senyor,

faràs que m'acabi.

¹³ Veig que, abans de demà,

ell trencarà com un lleó

tots els meus ossos:

en un sol dia, Senyor,

faràs que m'acabi.

¹⁴ Xerrotejant com l'oreneta,

parrupant com els coloms,

es consumeixen els meus ulls

mirant al cel.

Senyor, estic atrapat,

sigues el meu fiador!

¹⁵ »Però, per què li dic això,

si ell ja ha parlat i és cosa feta?
Tot i l'amargor de la meva ànima,
continuaré caminant
els anys que em falten.

¹⁶ Senyor, els homes viuen
gràcies a les teves paraules.
Per això em mantinc amb vida:
tu em guareixes i em fas viure.

¹⁷ Ara la meva amargor
s'ha tornat salut.
Tu, que estimes la meva vida,
l'has salvada de la fossa de la mort,
perquè has llançat darrere teu
tots els meus pecats.

¹⁸ La mort no et donaria gràcies,
no et lloaria la terra dels morts;
els qui baixen a la tomba
ja no esperen en la teva fidelitat.

¹⁹ Els vius són els qui et donen gràcies,
com jo faig avui.
Els pares fan conèixer als seus fills
la teva fidelitat.

²⁰ Tu, Senyor, m'has salvat,
i nosaltres farem ressonar les arpes
tots els dies de la nostra vida
al temple del Senyor.»

Ezequies rep els ambaixadors de Babilònia

([2Re 20,12-19](#))

39

¹ Quan el rei de Babilònia Merodac Baladan, fill de Baladan, va saber que Ezequies havia estat malalt, li va escriure una carta i li féu portar un present. ² Ezequies es va alegrar de l'arribada dels ambaixadors de Merodac Baladan i els mostrà l'edifici on guardava el seu tresor, la plata, l'or, els perfums i els olis aromàtics. Els mostrà també el seu arsenal i tot el que hi tenia emmagatzemat. Ezequies els va mostrar tot el que hi havia al seu palau i en tots els seus dominis: no els va amagar res.

³ Llavors el profeta Isaïes anà a trobar el rei i li va preguntar:

--D'on venien, aquests homes? Què t'han dit?

Ezequies respongué:

--Venien d'un país llunyà. M'han vingut a veure des de Babilònia.

⁴ Isaïes li preguntà:

--Què han vist, en el teu palau?

Ezequies respongué:

--Ho han vist tot. No els he amagat cap dels meus tresors.

⁵ Llavors Isaïes va dir a Ezequies:

--Escolta què t'anuncia el Senyor de l'univers: ⁶ "Vindrà un dia en què tot el que hi ha en el teu palau, tot el que els teus avantpassats han acumulat fins avui, s'ho enduran a Babilònia. No hi deixaran res —diu el Senyor. ⁷ També s'emportaran alguns dels teus propis descendents perquè serveixin com a eunucs al palau del rei de Babilònia."

⁸ Ezequies li va respondre:

--M'anuncies una bona notícia de part del Senyor.

Ezequies pensava: «Almenys, mentre jo visqui, hi haurà pau i seguretat.»

Segona part ([40-55](#))

Déu consola el seu poble

40

¹ «Consoleu,
consoleu el meu poble»,
diu el vostre Déu.

² «Parleu al cor de Jerusalem
i anuncieu-li
que s'ha acabat la seva servitud,
que li ha estat perdonada la culpa,
que ha rebut del Senyor
doble paga per tots els seus pecats.»

³ Escolteu una veu que crida:
«Obriu en el desert
un camí al Senyor,
aplaneu en l'estepa
una ruta per al nostre Déu.

⁴ S'alçaran les fondalades,
s'abaixaran les muntanyes i els turons,
el terreny escabros serà una plana,
i la serralada, una ampla vall.

⁵ Llavors apareixerà
la glòria del Senyor,
i tothom veurà alhora
que el Senyor mateix ha parlat.»

⁶ Una veu diu:
«Fes una crida!»
I una altra respon:
«Quina crida he de fer?»
«Proclama
que els homes són tots herba
i que la seva bondat
és com la flor dels prats:

⁷ l'herba s'asseca i la flor es marceix
així que bufa l'alè del Senyor.
Ben cert: els pobles són herba!

⁸ L'herba s'asseca i la flor es marceix,
però la paraula del nostre Déu
dura per sempre.»

⁹ Puja en una muntanya ben alta,
tu que portes bones noves a Sió;
alça ben forta la veu,
tu que portes bones noves a Jerusalem.
Crida, no tinguis por!

Digues a les viles de Judà:
«Aquí teniu el vostre Déu!

¹⁰ El Senyor, Déu sobirà,
arriba amb poder,
amb la força del seu braç
domina tota cosa.

L'acompanya el fruit
de la seva victòria,
el precedeixen els seus trofeus.

¹¹ Vetlla com un pastor pel seu ramat:
l'aplega amb el seu braç,

porta al pit els anyells,
acompanya les ovelles que crien.»

El Creador, sobirà del món

¹² Qui ha mesurat amb la mà
tota l'aigua del món?

Qui ha apamat el cel?

Qui ha fet cabre en una mesura
tota la pols de la terra?

Qui ha pesat amb les balances
les muntanyes i els turons?

¹³ Qui pot abastar l'esperit del Senyor?

Qui podrà suggerir-li bons consells?

¹⁴ De qui necessita parers

per a saber si obra amb encert?

Qui li pot ensenyar el coneixement

o li pot fer veure com ha d'obrar?

¹⁵ Les nacions són per a ell

com una gota

que s'escorre d'un poal,

valen tant com grans de pols

a la balança.

Els qui viuen lluny, a les illes,

no pesen més que un tel.

¹⁶ Amb tot el Líban no en té prou

per a encendre foc,

ni els seus animals li bastarien

per a un holocaust.

¹⁷ Davant d'ell els pobles són no res,

no compten més

que el caos o la buidor.

¹⁸ Amb qui voleu comparar Déu?

Quina imatge se li pot assemblar?

¹⁹ Un ídol? L'ha fos un artesà,

un orfebre el recobreix d'or

i l'adorna amb filigranes de plata.

²⁰ El qui no és prou ric

per a despeses com aquesta,

en té prou d'escollir un tronc

que no es podreixi

i cercar un bon escultor

que li faci un ídol que s'aguanti.

²¹ ¿No ho sabeu, no ho heu sentit,

no ha estat anunciat des del principi,

no heu entès com se sosté la terra?

²² És gràcies al qui té el tron

sobre la volta del cel.

Els homes, des d'allí,

semblen formigues.

Ell ha estès el cel com tela fina,

l'ha desplegat

com una tenda on habitar.

²³ Redueix a no res els amos del món,

aniquila els poderosos de la terra:

²⁴ a penes els planten,

a penes els sembren,

a penes rebroten les soques tallades,
que ell hi bufa al damunt i s'assequen,
i la terbolina se'ls emporta
com la palla.

²⁵ Diu el Déu sant:

«A qui em comparariéu
que fos com jo?»

²⁶ Alceu els ulls al cel
i mireu qui ha creat l'estol dels astres,
qui els fa sortir, d'un a un,
i els crida cada un pel seu nom.
És tan gran la seva força
i ferm el seu poder,
que mai no en falta cap.

²⁷ Poble de Jacob, per què parleu així?

Per què dieu, gent d'Israel,
que el Senyor no veu la vostra sort,
que el vostre Déu
ignora la vostra causa?

²⁸ Que no ho sabeu?

No ho heu sentit a dir mai?
El Senyor és Déu per sempre,
ha creat la terra d'un cap a l'altre.
No es cansa, no defalleix.
És insondable la seva intel·ligència.

²⁹ Dóna noves forces als cansats,
enrobusteix els qui són febles.

³⁰ Els joves es cansen i defalleixen,
els millors guerrers
ensopeguen i cauen;

³¹ però els qui confien en el Senyor
recobren les forces,
alcen el vol com les àguiles,
caminen sense cansar-se,
corren sense defallir.

El Senyor desafia els ídols

41

¹ «Estigueu en silenci davant meu,
els qui viviu lluny, a les illes.
Nacions, revestiu-vos de coratge.
Apropeu-vos, i després parlareu.
Compareguem tots junts a judici!

² »Qui ha suscitat de l'orient
aquell a qui la justícia cridava
a seguir-lo?

Li sotmet nacions
perquè domini els seus reis,
li dóna tantes espases com nombrosos
són els grans de pols,
tants arquers com incomptables
són els brins de palla esventada.

³ Ell persegueix les nacions

i avança segur per camins
que mai no havia trepitjat.

⁴ Qui ha realitzat aquestes gestes?
El qui anuncia el futur
des del principi.

Jo, el Senyor, sóc el primer,
i seré present fins a la fi.

⁵ Els qui viuen lluny, a les illes,
ho han vist i s'esglaien;
s'acosten plegats tremolant
els de l'extrem de la terra.»

⁶ Cadascú ajuda el company
i li diu: «Treballa ferm!»

⁷ L'escultor anima el fonedor,
el qui poleix metall
encoratja el qui forja.

I diuen de la soldadura: «Bona feina!»
Finalment, fixen l'ídol amb claus
perquè s'aguanti.

El Senyor protegeix el seu poble

⁸ «Però a tu, Israel, servent meu,
poble de Jacob que m'he escollit,
descendent d'Abraham, amic meu,
⁹ jo t'he pres de l'extrem de la terra,
t'he cridat

de les regions més llunyanes,
i t'he dit: "Ets el meu servent;
et vaig escollir i no t'he rebutjat."

¹⁰ No tinguis por, que jo sóc amb tu.

No et neguitegis,
que jo sóc el teu Déu.

Jo et dono força i t'ajudo,
et sostinc

amb la meva dreta bondadosa.

¹¹ Tots els qui estan furiosos contra tu
quedaran confosos i avergonyits.

Els teus adversaris
seran com no res i es perdran.

¹² Cercaràs els qui et combatien,
però no els trobaràs.

Seran del tot aniquilats
els qui et fan la guerra.

¹³ Perquè jo, el Senyor, sóc el teu Déu;
et dono la mà i et dic:

"No tinguis por, sóc jo qui t'ajuda!"

¹⁴ »Poble de Jacob, que ets com un cuc,
Israel, que ets ben poca cosa,
no tinguis por, jo t'ajudo!

Ho dic jo mateix, el Senyor.

Jo, el Sant d'Israel,
sóc el qui t'allibera.

¹⁵ Faré de tu un trill tallant,
nou, armat amb dents:

trillaràs les muntanyes i les trinjaràs,
els tossals es tornaran palla fina.

¹⁶ Els ventaràs,
i se'ls endurà la marinada,
la terbolina els dispersarà.
I tu t'alegraràs de l'obra del Senyor,
et gloriaràs del Sant d'Israel.»

El desert serà renovat

¹⁷ «Els pobres i els desvalguts
cerquen aigua i no en troben.
La set els resseca la llengua.
Però jo, el Senyor, els escolto;
jo, el Déu d'Israel, no els abandono:

¹⁸ faré néixer rius
en els tossals més àrids,
i fonts al mig de les valls.
Transformaré en estanys el desert,
en dolls d'aigua, la terra eixuta.

¹⁹ En el desert plantaré cedres,
acàcies, murtres i oliveres;
a l'estepa, al costat dels xiprers,
hi faré créixer boixos i savines,
²⁰ perquè tothom vegi i sàpiga,
s'adoni i compregui
que ho ha fet la mà del Senyor,
que ho ha creat el Sant d'Israel.»

El Senyor avergonyeix els ídols

²¹ El Senyor, rei de Jacob,
diu als déus de les nacions:
«Veni a presentar la vostra causa,
aporteu les vostres proves.

²² Aporteu-les i anuncieu-nos
les coses que passaran.
Digueu quins eren
els vostres presagis:
hi reflexionarem
i veurem si s'han complert.
O, si no, feu-nos saber què passarà.

²³ Anuncieu les coses que vindran,
i sabrem si realment sou déus.
Feu alguna cosa, bona o dolenta,
que tots puguem veure i admirar.

²⁴ Però no! Vosaltres no sou res de res,
i les vostres obres
ni a això no arriben:
és un home detestable
el qui us escull per déus.

²⁵ »Del nord he suscitat algú que ja ve.
Des de llevant ell invoca el meu nom:
trepitjarà els governants com el fang,
com el terrisser trepitja l'argila.

²⁶ ¿Qui ho va predir, perquè ho sabéssim
i poguéssim dir que era cert?
Ningú no va anunciar-ho
ni en va parlar,
ningú no va sentir cap presagi vostre.

27 Primer que ningú, jo dic a Sió:

"Ja són aquí."

Jo envio a Jerusalem
el qui porta bones noves.

28 He mirat i no he vist ningú més:
ningú d'ells no és bo per a aconsellar
ni per a respondre cap pregunta.

29 Mireu-los tots plegats:
les seves obres són malefícis il·lusoris,
les seves estàtues, vent i buidor.»

El servent del Senyor

(cant primer)

42

¹ «Aquí teniu el meu servent,
que jo sostinc,
el meu elegit,
en qui m'he complagut.
He posat damunt d'ell el meu Esperit
perquè porti la justícia a les nacions.

² No crida ni alça la veu,
no la fa sentir pels carrers.

³ No trenca la canya esquerdada
ni apaga el ble que vacil·la.

Porta la justícia amb fermesa,
⁴ sense vacil·lar ni doblegar-se,
fins que l'haurà implantada
a la terra;

i els qui viuen lluny, a les illes,
esperaran les seves decisions.»

⁵ Això et fa saber Déu, el Senyor,
que ha creat el cel i l'ha desplegat,
que ha esplanat la terra
perquè hi germinin les llavors,
que dóna l'alè

als pobles que hi viuen,
la respiració als qui la recorren:

⁶ «Jo, el Senyor,
t'he cridat amb benvolença,
t'he pres per la mà i t'he format,
perquè siguis aliança dels pobles,
llum de les nacions.

⁷ Els cecs recobriran la vista,
els captius sortiran de la presó,
deixaran el calabós
els qui vivien a la fosca.

⁸ »Jo sóc "el Senyor",
aquest és el meu nom.

No cedeixo a ningú la meva glòria,
no cedeixo als ídols el meu honor.

⁹ S'han complert
les primeres prediccions,
i ara n'anuncio de noves;

us les faig saber
abans que despuntin.»

Himne al Senyor victoriós

¹⁰ Canteu al Senyor un càntic nou,
lloeu-lo d'un cap a l'altre de la terra,
els qui solqueu el mar
i tot allò que hi viu,
les illes amb els seus habitants.

¹¹ Que cantin el desert
i els seus poblats,
i els closos on habita Quedar;
que cridin de goig
els habitants de Sela
i aclamin des del cim
de les muntanyes!

¹² Doneu glòria al Senyor
i feu sentir lluny, a les illes,
la seva lloança!

¹³ El Senyor surt al combat
com un heroi,
enardit com un guerrer indomtable.
Llança ben fort el crit de guerra
i afronta amb valentia l'enemic.

¹⁴ «He callat durant molt de temps,
no deia res, em contenia;
però ara, com la dona quan infanta,
crido, esbufego i panteixo.

¹⁵ Abrusaré muntanyes i turons,
en ressecaré tota l'herba,
convertiré els rius en terra ferma
i eixugaré els estanys.

¹⁶ Conduiré els cecs
per camins que no sabien,
els guiaré per rutes desconegudes.
Al seu davant canviaré en llum
les tenebres,
i el terreny escabrós en una plana.
Aquesta és la meva promesa;
la mantinc i la compliré.

¹⁷ Tomen enrere, coberts de vergonya,
els qui es fiaven dels ídols
i deien a unes estàtues:
"Vosaltres sou els nostres déus!"»

Un poble sord i cec

¹⁸ «Sords, escolteu!

Mireu, cecs, i vegeu!

¹⁹ Qui és cec, sinó el meu servent?

Qui és sord,

com l'herald que jo envio?

És veritat: ¿qui és cec

sinó el qui estava predestinat,

cec com el servent del Senyor?

²⁰ Has vist moltes coses

però no les recordes;

hi senties bé però no escoltaves!

21 El Senyor, que és bo,
s'havia complagut
a fer gran i gloriós el seu designi.

22 Però vet aquí aquest poble
capturat i convertit en botí.
Tots han estat caçats a les coves
i entaforats en calabossos.

Els han capturat
i ningú no els allibera,
són botí que ningú no reclama.

23 Qui de vosaltres vol sentir-ho?
Qui vol entendre
el que jo havia predit?

24 Qui convertia
els de Jacob en despulles,
els d'Israel, en captura?»
¿No era el Senyor,
contra qui havíem pecat
negant-nos a seguir els seus camins
i a fer cas del seu voler?

25 Per això ell ha abocat
sobre el seu poble
l'ardor del seu enuig,
una guerra violenta,
que l'ha envoltat de flames.
Però el poble
no ho ha volgut entendre;
la guerra s'abrandava dintre d'ell,
però ell no n'ha fet cas.

El Senyor, el salvador d'Israel

43

1 Ara, però,
el Senyor que t'ha creat,
poble de Jacob,
el qui t'ha format, Israel, et diu:
«No tinguis por, que jo t'allibero.
T'he cridat pel teu nom: ets meu.

2 Si travesses aigües profundes,
jo sóc amb tu;
si passes rius, el corrent no et cobrirà.
Si camines pel foc, no et cremaràs,
no et consumiran les flames.

3 Perquè jo, el Senyor, sóc el teu Déu,
el Sant d'Israel, el teu salvador.
Donaria Egipte per rescatar-te,
Etiòpia i Sebà, a canvi teu.

4 Ets tan preciós per a mi,
tan valuós i estimat,
que donaria altres homes
en comptes teu,
altres pobles,
a canvi de la teva vida.

⁵ No tinguis por, que jo sóc amb tu!
Faré venir d'orient els teus fills,
els aplegaré també d'occident.

⁶ Diré al nord: "Dóna-me'ls!",
i al sud: "No els retinguis,
fes-me venir de lluny fills i filles;
fes-me venir
dels extrems de la terra

⁷ tots els qui porten el meu nom,
i que jo, per la meva glòria,
he creat, he format i he fet!"

⁸ Feu sortir el poble que té ulls
i no hi veu,
que té orelles i no hi sent!»

Israel, testimoni del Senyor

⁹ Que es reunixin tots els pobles,
que s'apleguin les nacions!

Qui, d'entre ells,
havia predit tot això?
Qui ens ho havia anunciat
per endavant?

Que ho justifiquin
presentant-ne testimonis!
Que es pugui dir,
tot escoltant-los, que era cert!

¹⁰ «Ho dic jo, el Senyor:
Els meus testimonis sou vosaltres,
i ho és també el meu servent,
que m'he escollit
perquè compregueu i cregueu en mi,
i entengueu que jo sóc.
Abans de mi no hi ha hagut cap Déu,
i no n'hi haurà cap després de mi.

¹¹ Sóc jo, sóc jo el Senyor.
Fora de mi, ningú no salva.

¹² Jo sóc el qui havia anunciat
que us salvaria,
el qui ho havia fet saber:
jo, i no pas cap altre déu.
Ho dic jo, el Senyor.
Els meus testimonis sou vosaltres,
i jo sóc Déu.

¹³ Des de sempre jo sóc.
Ningú no arrenca res de la meva mà,
i allò que jo faig,
ningú no ho capgira.»

Una nova ruta en el desert

¹⁴ Això us fa saber el Senyor,
el Sant d'Israel, el qui us allibera:
«Per vosaltres llanço un exèrcit
contra Babilònia
i en faig fugir tots els caldeus,
embarcats en els rais
on abans s'esplaiaven.

¹⁵ Jo sóc el Senyor, el vostre Sant,

sóc el creador d'Israel,
el vostre rei.»

¹⁶ El Senyor havia obert un camí
enmig del mar,
una ruta en l'aigua impetuosa;

¹⁷ havia fet sortir carros i cavalls,
tropes amb els millors guerrers.

Tots van caure

i no s'aixecaran mai més,
es van apagar com un ble consumit.

Però ara el Senyor us diu això:

¹⁸ «No recordeu més els fets passats,
no penseu en les gestes antigues.

¹⁹ Faré una nova gesta,
que ja comença a despuntar.

No us n'adoneu?

Obriré un camí en el desert,
i rierols en l'estepa.

²⁰ Els animals feréstecs,
xacals i estruços,
em glorificaran
en veure néixer l'aigua en el desert
i els rierols en plena estepa,
perquè pugui beure el poble
que m'he escollit.

²¹ I aquest poble, que jo m'he format,
proclamarà la meva lloança.»

El Senyor denuncia la culpa d'Israel

²² «A mi, poble de Jacob,
no m'invocaves;
t'havies cansat de mi, Israel.

²³ No m'oferies l'holocaust
dels teus anyells
ni m'honoraves
amb els teus sacrificis.

I jo no em feia carregós
demanant-te ofrenes
ni et fatigava
perquè em cremessis encens.

²⁴ No et gastaves pas diners
comprant-me aromes;
no em saciaves
amb el greix de les víctimes.

Però t'has fet carregós
amb els teus pecats,
m'has cansat amb les teves culpes.

²⁵ Doncs bé, sóc jo, sóc jo
qui t'esborra les faltes.

Ho vull així:

no em recordaré dels teus pecats.

²⁶ »Presenta'm les teves raons
i discutim-les,
exposa-les i et podràs justificar.

²⁷ Ja el teu primer pare va pecar,
i els teus capdavanters

s'han revoltat contra mi.

²⁸ Per això he llevat l'honor
als qui regien el santuari,
i abandono Jacob a l'extermini,
el poble d'Israel als escarnis.»

Israel serà beneït

44

¹ «Però ara escolta, Jacob,
servent meu,
poble d'Israel, que jo m'he escollit.

² Això et diu el Senyor que t'ha creat,
que t'ha format
a les entranyes de la mare,
el qui t'ajuda:

No tinguis por, Jacob, servidor meu,
Jeixurun, que jo m'he escollit.

³ Abocaré aigua sobre el país assedegat,
correran rierols per la terra eixuta.

Abocaré el meu esperit
damunt els teus fills,
beneiré els teus plançons,

⁴ i creixeran entre l'herbei,
com els salzes
vora els corrents d'aigua.

⁵ Un dirà: "Jo sóc del Senyor",
un altre posarà als seus
el nom de Jacob,
un altre escriurà a la seva mà:
"Sóc del Senyor",
i dirà ben alt el nom d'Israel.»

Desafiament als déus falsos

⁶ Això diu el Senyor, rei d'Israel,
el qui l'allibera,
el Senyor de l'univers:

«Jo sóc el primer i el darrer;
fora de mi no hi ha cap Déu.

⁷ Qui és com jo? Que parli ben alt!
Que em vagi explicant
el que ha passat
des que jo vaig fundar
els primers pobles,
i que faci saber a tothom el futur,
les coses que vindran!

⁸ »No tingueu por, no us esglaieu!

¿No us ho havia fet saber?

¿No us ho havia anunciat
fa molt de temps?

Vosaltres en sou testimonis:
no hi ha Déu fora de mi,
no hi ha cap altra roca
que jo hagi conegut.»

Els fabricants d'ídols

⁹ Els qui fabriquen ídols no són res.

De què els serveixen
els seus déus preciosos?
Són uns testimonis
que ni veuen ni saben res,
per a vergonya de tots ells.

¹⁰ A qui se li acut de fabricar un déu
o fondre una estàtua
que no tindrà cap ús?

¹¹ Quedaran avergonyits els còmplices
dels qui pretenen forjar déus
i no són més que homes.

Que es reunixin tots,
que es presentin:
quedaran esglaiats i avergonyits!

¹² Un ferrer prepara una eina,
l'arroenta a la fornal,
la treballa amb el mall,
picant amb el seu braç vigorós;
quan sent la gana, ja no té força,
quan no ha begut, està esgotat.

¹³ L'escultor amida la fusta
amb el cordill,
dibuixa amb mangra la imatge,
l'entalla amb les seves eines,
l'arrodoneix amb el compàs
i li dóna una bella forma humana,
perquè visqui en un temple

¹⁴ i tallin cedres en honor d'ell.

Ha triat un roure o una alzina
i el fa pujar ferm
entre els arbres del bosc.

Ha plantat un pi
que la pluja farà créixer

¹⁵ i, quan serà gran,
servirà per a cremar:
n'agafarà llenya per escalfar-se
o l'encendrà per coure el pa;
però també li servirà
per a fer-ne un déu i adorar-lo,
per a fabricar un ídol
i prosternar-se als seus peus.

¹⁶ En crema la meitat al foc,
i aquesta meitat li serveix
per a menjar carn,
per a coure'n a la brasa
tanta com vulgui;
també s'escalfa al foc i exclama:
«Oh, quina escalfor,
hi ha un bon caliu!»

¹⁷ I després, del tros que sobra,
se'n fa un déu, el seu ídol,
es prosterna, l'adora
i li adreça aquesta pregària:
«Salva'm, tu que ets el meu déu!»

18 Aquesta gent no sap què fa,
no entén res;
té els ulls massa entelats
per a veure-hi,
el cor massa ofuscat
per a comprendre.

19 Cap d'ells no reflexiona,
ni té prou seny ni enteniment
per a dir-se:
«He cremat la meitat de l'arbre:
he cuït el pa en el caliu,
hi he rostit la carn i me l'he menjada.
Però de l'altra meitat,
¿puc fer-ne una cosa detestable
i adorar així un tros de fusta?»

20 Aquesta gent s'alimenta de cendres:
el seu cor equivocant els fa delirar
i no els traurà del seu error.
Cap d'ells no serà capaç de dir-se:
«¿No és pura mentida
el que tinc a la mà?»

El Senyor no oblida el seu poble

21 «Israel, poble de Jacob,
recorda que tu ets el meu servent.
Jo et vaig formar perquè em servissis
i no t'oblidaré mai, Israel.

22 He fos com un núvol
la teva infidelitat,
he desfet com la boira els teus pecats.
Torna a mi, que jo t'allibero.»

23 Alegra't, cel, que el Senyor triomfa!
Aclameu-lo, fondàries de la terra!
Arbres, boscos i muntanyes,
esclateu en crits d'alegria!
El Senyor ha alliberat
el poble de Jacob,
fa resplendir la seva glòria a Israel.

El Creador condueix la història

24 Això et diu el Senyor,
el qui t'allibera,
el qui t'ha format
a les entranyes de la mare:
«Jo, el Senyor, ho he creat tot.
Jo, tot sol, he desplegat el cel
i he esplanat la terra,
sense que ningú m'ajudés.

25 Jo desmenteixo
els presagis dels endevins,
faig desvariejar
els qui prediuen el futur,
capgiro els pronòstics dels savis,
canvio en deliri la seva ciència.

26 Jo confirmo les paraules
del meu servent
i faig que es compleixin els anuncis

dels seus missatgers.
Dic a Jerusalem que serà repoblada,
i a les viles de Judà,
que seran reconstruïdes.
Jo les aixecaré de les seves ruïnes.
27 Ordeno a la mar que s'eixugui,
a les aigües abismals
que s'estronquin.
28 Dic al rei Cir
que l'escullo com a pastor
per a realitzar tot el meu propòsit.
Ell manarà de reconstruir Jerusalem
i posar els fonaments del temple.»

Cir, l'enviat de Déu

45

1 Això diu el Senyor a Cir,
el seu ungit,
a qui ha donat la mà,
per sotmetre-li les nacions
i desarmar els reis,
per obrir davant d'ell
les portes de les ciutats,
les portes que no es tancaran:
2 «Jo mateix aniré davant teu
per aplanar-te les collades,
per esbotzar les portes de bronze
i partir els forrellats d'acer.
3 Et donaré tresors secrets,
riqueses amagades;
així sabràs que jo sóc el Senyor,
el Déu d'Israel,
que et crida pel teu nom.
4 Per amor del meu servent,
el poble de Jacob,
d'Israel, el meu elegit,
et crido pel teu nom.
T'he fet aquest honor,
a tu que no em coneixes.
5 Jo sóc el Senyor,
i no n'hi ha d'altre.
Fora de mi no hi ha cap Déu.
T'he fet prendre les armes,
a tu que no em coneixes,
6 perquè tothom sàpiga,
de llevant fins a ponent,
que fora de mi no hi ha ningú.
Jo sóc el Senyor, i no n'hi ha d'altre.
7 Jo formo la llum i creo la tenebra,
dono la felicitat i creo la desgràcia.
Jo, el Senyor, faig tot això.
8 »Cel, deixa caure la rosada,
i que els núvols

facin ploure la bondat!
Que la terra s'obri
per fer brotar la salvació
i que la bondat germini alhora!
Jo, el Senyor, he creat tot això.»

L'argila i el terrisser

⁹ Ai de l'home,
pobra gerra de terrissa,
que gosa discutir
amb el qui l'ha format!
¿És que l'argila pot dir al terrisser:
«Què fas!
Has esguerrat la teva obra!»?

¹⁰ Ai del qui diu al pare:
«Què has engendrat?»,
o a la seva mare: «Què has infantat?»

¹¹ Això diu el Senyor,
el Sant d'Israel, el qui l'ha format:
«Pregunteu-me què passarà,
però deixeu
que m'ocupi dels meus fills
i de l'obra que fan les meves mans.

¹² Jo he fet la terra
i he creat els homes que l'habiten.
He desplegat el cel
amb les meves pròpies mans
i dono ordres
a tot l'estol dels astres.

¹³ He suscitat amb benvolença
aquell home
i li aplano tots els camins.
Ell reconstruirà la meva ciutat,
i deixarà lliures
els deportats del meu poble
sense que paguin cap preu
ni presentin cap obsequi.
Ho dic jo, el Senyor de l'univers.»

El Senyor és amb Israel

¹⁴ Això diu el Senyor:
«El fruit de les suors d'Egipte,
els guanys del comerç d'Etiòpia
i dels sebaïtes, homes alts d'estatura,
tot arribarà a tu, Jerusalem,
tot serà per a tu!
Aquells homes et seguiran encadenats,
es prosternaran al teu davant
i et diran amb veneració:
"Només en tu hi ha Déu,
no hi ha cap Déu sinó en tu."»

¹⁵ Realment ets un Déu que s'amaga,
Déu d'Israel, salvador!

¹⁶ Tots els qui fabriquen ídols
queden defraudats i avergonyits;
se'n van tots junts amb el cap baix.

¹⁷ Però el Senyor salva Israel,

el salva per sempre més.

Mai més no et veuràs
defraudat i avergonyit.

¹⁸ Això diu el Senyor, creador del cel,
ell que és Déu,
que ha fet la terra i l'ha formada,
ell que li dóna solidesa,
que no l'ha creada buida
sinó bona per a habitar:
«Jo sóc el Senyor,
i no n'hi ha d'altre.

¹⁹ No he parlat en un lloc amagat,
en un indret d'un país tenebrós.
No he dit pas
als descendents de Jacob
que busquessin en mi
respostes obscures.
Jo, el Senyor, parlo clarament
i anuncio les coses
en llenguatge planer.»

Les nacions, invitades a convertir-se

²⁰ «Reuniu-vos, veniu aquí,
acosteu-vos plegats,
supervivents de les nacions.
»Són uns insensats
els qui passegen en processó
ídols de fusta
i pregunten a déus
que no poden salvar.

²¹ »Presenteu proves, aporteu-les,
que puguem deliberar tots plegats!
Qui ho havia fet saber en altre temps?
Qui ho havia anunciat per endavant?
¿No he estat jo, el Senyor?
Ningú no és Déu fora de mi.
De Déu just i que salvi
no n'hi ha cap sinó jo.

²² Veniu a mi
d'un cap a l'altre de la terra
i jo us salvaré,
que jo sóc Déu, i ningú més.

²³ Ho juro per mi mateix
i és veritat el que diuen
els meus llavis,
és una paraula irrevocable:
Davant meu s'agenollarà tothom,
per mi jurarà tota llengua.

²⁴ Tothom dirà de mi:
"Solament el Senyor
és poderós i triomfant.
Se li acosten avergonyits
els qui estaven furiosos contra ell.

²⁵ Tota la descendència d'Israel
se sent triomfant i gloriosa
gràcies al Senyor."»

46

¹ «Bel està tombat,
Nebó es decanta:
han carregat les seves estàtues
a l'esquena d'animals.
Els ídols que passejàveu en processó,
ara són un pes per a bèsties cansades.

² Tombats i decantats,
cap d'ells no pot impedir
que se l'enduguin:
ells mateixos van al captiveri.

³ Escolteu-me, casal de Jacob,
supervivents del poble d'Israel:
Us duc als braços des que va néixer,
sóc jo qui us porta
des de les entranyes de la mare.

⁴ I seré el mateix
fins a la vostra vellesa;
encara us duré
quan tindreu blancs els cabells.
Jo us he fet i us portaré als braços,
us hi duré i us salvaré.

⁵ A qui em comparareu?
A qui em podeu igualar?
Qui trobareu que s'assembli a mi?

⁶ N'hi ha que es treuen or de la bossa
o pesen plata amb les balances,
lloguen un orfebre
perquè faci un déu
i es prosternen davant d'ell
per adorar-lo.

⁷ Després el prenen,
se'l carreguen a l'espatlla
i el col·loquen on li toca d'anar:
no es mourà pas del seu lloc!
No respondrà
quan li adrecin una súplica
ni salvarà ningú de cap perill.»

La salvació és a prop

⁸ «Recorda això, poble rebel!
Tingueu seny
i mediteu-ho en el vostre cor!

⁹ Recordeu els fets antics:
Jo sóc Déu, i no n'hi ha d'altre.
Jo sol sóc Déu;
no n'hi ha cap com jo.

¹⁰ Des del principi
anuncio les coses que vindran,
dic per endavant
el que encara no ha passat.
Jo mano

que es compleixi el meu designi
i duré a terme el que he decidit.

¹¹ Crido d'orient un ocell de presa,
de terres llunyanes un home
que complirà el meu designi.
Ho he dit i ho faré,
ho tinc decidit i ho duré a terme.

¹² Escolteu-me, gent obstinada,
que sou lluny de ser salvats:

¹³ He fet que s'acosti la meva salvació,
ja és a prop;
la meva victòria no trigarà.
Donaré a Sió la salvació;
al poble d'Israel, la meva glòria.»

Esfondrament de Babilònia

47

¹ «Baixa i asseu-te a la pols,
ciutat de Babilònia.
Asseu-te a terra, destronada,
capital de Caldea.

Has perdut per sempre els títols
de "tendra" i "delicada".

² Agafa la mola i mol la farina,
treu-te el vel,
arromanga't la roba,
ensenya les cames i passa els canals.

³ Que et vegin nua
i et descobreixin les vergonyes!
Em revenjaré i ningú no m'aturarà:

⁴ "Senyor de l'univers",
el Sant d'Israel,
és el nom del qui allibera.

⁵ Asseu-te en silenci,
amaga't a la fosca,
capital de Caldea;
has perdut per sempre el títol
de "Senyora de reialmes".

⁶ Jo estava indignat
contra el meu poble,
la meva heretat, i la vaig profanar;
quan els vaig deixar caure
a les teves mans,
tu els vas tractar
sense gens de pietat,
vas aclaparar els vells
imposant-los el teu jou.

⁷ Deies: "Sóc eterna,
dominaré el món per sempre més."
No sospitaves què havia de passar,
no recelaves
de la fi que t'esperava.

⁸ Doncs ara escolta, disbauxada,

tu que seus refiada en el teu tron
i penses dintre teu:

"Fora de mi no hi ha ningú.

No quedaré viuda
ni perdré mai els fills."

⁹ Doncs bé, totes dues desgràcies
et cauran de cop i en un sol dia:
perdràs els fills i quedaràs viuda.

No et valdran de res
les teves infinites bruixeries
ni els teus innombrables encanteris.

¹⁰ Et senties segura en la teva maldat
i pensaves que ningú no et veia.

Però la teva destresa i el teu saber
et feien perdre el seny,
mentre pensaves dintre teu:

"Fora de mi no hi ha ningú."

¹¹ Et caurà al damunt una desgràcia
que no podràs preveure,

un desastre que no podràs conjurar;
d'improvís seràs assolada
com ni tan sols imaginaves.

¹² Continua, doncs,

amb els teus encanteris
i amb les teves infinites bruixeries.

T'hi has escarrassat des de jove:

vejam si pots treure'n profit,
vejam si et fan més forta!

¹³ Tu t'has buscat a munts
els consellers.

Doncs bé, que es presentin,
que vinguin a salvar-te
els qui elaboren mapes astrals,
observen les constel·lacions
i a cada lluna nova prediuen
quin serà el teu futur.

¹⁴ Seran com la palla:

el foc els cremarà.

No se n'escapará ni un,
de les flames que tot ho devoren:
no quedarà ni caliu per a coure-hi pa
ni foc per a seure-hi a la vora!

¹⁵ Així acabaran els endevins
que havies buscat.

Els mercaders

amb qui tractaves des de jove,
se n'aniran cada un pel seu cantó:
no n'hi haurà cap que et salvi.»

El Senyor anuncia coses noves

48

¹ Escolteu, casal de Jacob,
vosaltres que porteu
el nom d'Israel

i sou descendents de Judà;
vosaltres que jureu pel nom
del Senyor

i invoqueu el Déu d'Israel,
però no sincerament
ni amb rectitud;

² vosaltres que us feu dir
«fills de la ciutat santa»
i confieu en el Déu d'Israel,
que té per nom
«Senyor de l'univers».

³ Escolteu, doncs, això:
«Vaig anunciar ja fa temps
el que ha passat;
ho havia dit, ho havia fet saber.

Ara, tot d'una,
ho he executat i s'ha complert.

⁴ Perquè sé que ets un poble obstinat,
que tens la cara com el ferro
i el coll com el bronze.

⁵ T'ho vaig anunciar per endavant,
t'ho vaig fer saber abans que passés,
per evitar que diguessis:

"Ho ha fet el meu ídol,
ho ha manat el meu déu
de fusta o de fosa."

⁶ Ho havies sentit,
i ara veus com s'ha complert.

¿No ho voldràs reconèixer?
Des d'ara t'anuncio coses noves;
les tenia reservades
i tu no les coneixies.

⁷ Les he creades ara,
no pas temps enrere.
Fins avui no n'havies sentit parlar;
no podràs dir que ja ho sabies.

⁸ Ni ho havies sentit mai
ni ho coneixies:
des de sempre et tapaves les orelles.

Jo prou sabia que series un traïdor
i que et dirien infidel
des del dia mateix de la naixença.

⁹ Però jo, per amor del meu nom,
he estat pacient,
pel meu honor m'he contingut
i no t'he volgut destruir.

¹⁰ T'he depurat, però no al foc,
com fan amb la plata,
sinó en el gresol del sofriment.

¹¹ Ho he fet per mi, ben bé per mi.
¿Podria suportar que em deshonressin?
No cediré a d'altres la meva glòria.»

Cir, l'estimat del Senyor

¹² «Escolta'm, poble de Jacob,
Israel, a qui jo he cridat.

Jo sóc. Sóc el primer
i seré també el darrer.

¹³ Les meves mans van posar
els fonaments de la terra
i van desplegar el cel.

Quan jo els crido,
compareixen l'una i l'altre.

¹⁴ Reuniu-vos tots vosaltres i escolteu:

Qui de tots aquells va predir això?

L'estimat del Senyor

complirà el seu voler

contra Babilònia,

el seu braç

s'abatrà sobre els caldeus.

¹⁵ Sóc jo, sóc jo qui ho va predir,

i l'he cridat;

jo l'he fet venir,

i ha triomfat la seva missió.

¹⁶ Acosteu-vos i escolteu-me:

Des del principi

us he parlat obertament;

jo era present

quan tot allò començava.»

I ara el Senyor, Déu sobirà, m'envia.

Ho fa el seu Esperit.

El poble surt de Babilònia

¹⁷ El Senyor, que t'allibera,

el Sant d'Israel, et diu això:

«Jo, el Senyor, sóc el teu Déu.

Jo t'ensenyó el que et serà profitós

i et guio pel camí que has de seguir.

¹⁸ Tant de bo haguessis fet cas

del que jo mano!

T'hauria cobert a riuades la pau,

el benestar t'hauria inundat

com les ones de la mar;

¹⁹ els teus fills, els teus plançons,

serien tants com els grans

de grava o de sorra.

Però sàpigues que el teu nom

mai no desapareixerà,

no serà esborrat del meu davant.»

²⁰ Sortiu de Babilònia,

fugiu d'entre els caldeus.

Amb crits d'alegria

anuncieu aquesta nova,

feu-la arribar

fins a l'extrem de la terra.

Digueu: «El Senyor ha alliberat

el poble de Jacob, el seu servent.»

²¹ No han patit set

quan els conduïa per terres àrides;

per a ells ha fet néixer

l'aigua de la roca:

tot just l'ha esberlada,

l'aigua s'ha escolat.

22 Però la pau no és per als malvats,
diu el Senyor.

El servent del Senyor

(cant segon)

49

¹ Escolteu els qui viviu lluny,
a les illes!
Estigueu atents, pobles llunyans!
Abans de néixer,
el Senyor em va cridar,
va pronunciar el meu nom
quan era a les entranyes de la mare.

² Ha fet dels meus llavis
una espasa tallant,
m'amaga a l'ombra de la seva mà.
M'ha convertit en una fletxa aguda,
ben guardada en el seu buirac.

³ M'ha dit: «Ets el meu servent;
en tu, Israel,
faig resplendir la meva glòria.»

⁴ Jo pensava: «M'he cansat en va,
he consumit per no res
les meves forces.»

Però el Senyor té a les mans
la meva causa,
el meu Déu m'ha guardat
la recompensa.

⁵ Ara ha parlat el Senyor,
ell que m'ha format
des del si de la mare
perquè fos el seu servent,
perquè fes tornar cap a ell
el poble de Jacob
i aplegués Israel al seu voltant.
Als ulls del Senyor jo sóc preciós;
el meu Déu és la meva força.

⁶ M'ha dit: «És massa poc
que siguis el meu servent
per a restablir les tribus de Jacob
i fer tornar els supervivents d'Israel.
Jo t'he fet llum de les nacions
perquè portis la meva salvació
d'un cap a l'altre de la terra.»

Retorn dels deportats

⁷ Això diu el Senyor,
el Redemptor i el Sant d'Israel,
al menyspreat, a l'avorrit de tothom
i esclau dels opressors:
«Els reis, en veure't, s'aixecaran,
els governants
es prosternaran davant teu
per respecte al Senyor, que és fidel,

al Sant d'Israel, que t'ha escollit.»

⁸ Això diu el Senyor:

«T'he escoltat a l'hora favorable,
t'he ajudat el dia de la salvació.

T'he reservat i et destino
a ser aliança dels pobles,
a restaurar el país,
a repartir les heretats devastades,

⁹ i a dir als empresonats:

"Veniu a fora",

i als qui viuen a la fosca:

"Sortiu a la llum."

Com un ramat pasturaran pels camins
i trobaran pastures en tots els rasos;

¹⁰ no passaran fam ni set,

no els farà mal

el sol ni la xardor,

perquè els guiarà

el qui se'n compadeix

i els conduirà

a les fonts on neix l'aigua.

¹¹ Convertiré les muntanyes en camins,
anivellaré les meves rutes.

¹² Mireu com arriben de lluny!

Uns vénen del nord;

altres, de la banda del mar,

i altres, de les fronteres d'Etiòpia.»

¹³ Cel, clama amb entusiasme;

celebra-ho, terra;

muntanyes, esclateu en crits de goig,

perquè el Senyor consola el seu poble

i es compadeix dels afligits.

El Senyor, una mare per al poble

¹⁴ Sió deia: «El Senyor m'ha abandonat,
el meu Déu s'ha oblidat de mi.»

¹⁵ El Senyor li respon:

«¿Pot oblidar-se una mare

del seu infantó,

pot deixar d'estimar

el fill de les seves entranyes?

Però, ni que alguna l'oblidés,

jo mai no t'oblidaria.

¹⁶ Et duc gravada

a les palmes de les mans,

tinc sempre presents els teus murs.

¹⁷ »Els qui ara et construeixen

s'afanyen més

que els teus destructors;

ja són lluny els qui et devastaven.

¹⁸ Alça els ulls i mira al teu voltant:

tots aquests s'apleguen

per venir cap a tu.

T'ho dic jo, el Senyor:

Juro per la meva vida

que ells seran

l'ornament dels teus vestits,
que te'n guarniràs com una núvia.

¹⁹ Eres tota ruïna i desolació,
un país devastat,
però ara ja ets massa estreta
per a encabir tots els teus habitants;
ja s'han allunyat
els qui t'havien destruït.

²⁰ Aviat sentiràs el que et diuen
els fills que donaves per perduts:
"No hi cabem! Fes-nos lloc,
que puguem habitar-hi!"

²¹ Tu pensaràs dintre teu:
"Qui m'ha infantat tots aquests fills?
Si jo no en tenia, estèril com era,
i vivia deportada, lluny del país!
Aquests, doncs, qui els ha pujat?
Si jo havia quedat sense ningú!
D'on han sortit tots aquests?"»

²² Això diu el Senyor, Déu sobirà:
«Amb la mà faré senyal a les nacions,
aixecaré el meu estendard
als ulls dels pobles,
i portaran en braços els teus fills,
i les teves filles a l'espatlla.

²³ Tindràs reis per mainaders,
les princeses et faran de dides.
Es prosternaran al teu davant
i lleparan la pols dels teus peus.
Llavors sabràs que jo sóc el Senyor
i que no queden decebutts
els qui confien en mi.

²⁴ Qui pot prendre el botí
a un bon guerrer?
Quin captiu pot escapar-se
d'un home fort?

²⁵ Doncs això et diu el Senyor:
Al bon guerrer li prendran el captiu,
l'home fort perdrà el seu botí.
Jo mateix et defensaré
contra els teus adversaris
i salvaré els teus fills.

²⁶ Forçaré els teus opressors
a devorar-se entre ells
i a embriagar-se
de la seva pròpia sang
com qui s'embriaga de vi novell.
Llavors tothom sabrà
que jo, el Senyor, sóc el teu salvador,
sabran que t'allibera
el Poderós de Jacob.»

Déu respon a les queixes d'Israel

¹ Això diu el Senyor:

«On és el document de divorci
on consti que he fet marxar
la vostra mare?

A quin dels meus creditors
us he venut com a esclaus?

Si heu estat venuts
és pels vostres pecats;
per les vostres infidelitats
ha estat abandonada Jerusalem,
la vostra mare.

² Què ho fa que en arribar
no he trobat ningú?

He cridat, i ningú no m'ha respost.

¿La meva mà no seria capaç
de rescatar-vos?

¿No tindria prou força
per a procurar la llibertat?

Jo asseco la mar

tan sols amb una amenaça
i canvio els rius en desert.

Llavors els peixos, per falta d'aigua,
moren de set i tot ho empesten.

³ Jo vesteixo el cel de negre,
li poso un vestit de dol.»

El servent del Senyor

(cant tercer)

⁴ El Senyor, Déu sobirà,
m'ha donat un parlar que convenç,
perquè, amb la paraula,
sàpiga sostenir els cansats.

Un matí i un altre em desvetlla
perquè l'escolti

i sàpiga parlar i convèncer.

⁵ El Senyor, Déu sobirà,
m'ha parlat a cau d'orella,
i jo no m'he resistit
ni m'he fet enrere.

⁶ He parat l'esquena
als qui m'assotaven,
i les galtes

als qui m'arrencaven la barba;
no he amagat la cara
davant d'ofenses i escopinades.

⁷ Però el Senyor, Déu sobirà, m'ajuda,
i per això no em dono per vençut;
per això paro la cara com una roca
i sé que no quedaré avergonyit.

⁸ Tinc a prop
el qui em declara innocent.

Qui vol pledejar amb mi?

Compareguem plegats a judici!

Qui em vol acusar? Que se m'acosti!

⁹ El Senyor, Déu sobirà, em defensa.
Qui em podrà condemnar?

Tots els qui m'acusen
s'esfilaran com un vestit
consumit per les arnes.

La confiança en el Senyor

¹⁰ ¿Qui de vosaltres venera el Senyor
i escolta la veu del seu servent?

Encara que camini a les fosques,
sense gens de llum,
que sàpiga confiar en el Senyor
i emparar-se en el seu Déu!

¹¹ Però, en comptes d'això,
tots enceneu els vostres llums
i abrandeu les vostres teies:
camineu, doncs,
a la claror dels vostres llums
i de les teies que heu encès!
Aquesta és la sort que us ha reservat
la mà del Senyor:
haureu de morir enmig de penes.

Una salvació que dura per sempre

51

¹ «Escolteu-me,
els qui busqueu de ser salvats
i em cerqueu a mi, el Senyor!
Mireu de quina roca us han tallat,
de quina pedrera heu estat trets.

² Mireu Abraham, el vostre pare,
i Sara, la qui us posà al món.
Ell era un home sol
quan el vaig cridar,
però jo l'he beneït i multiplicat.»

³ El Senyor té pietat de Sió,
té pietat de totes les seves ruïnes:
convertirà aquest desert en paradís,
aquesta estepa en el seu jardí.
L'ompliran crits de joia i d'alegria,
accions de gràcies, músiques i cants.

⁴ «Poble meu, escolta'm a mi,
el Senyor!
Nació meva, estigues atenta!
Aviat sortirà de mi un decret,
una ordre meva
serà llum de tots els pobles.

⁵ S'acosta la meva victòria,
ja és en camí la meva salvació.
El meu braç poderós
governarà els pobles.
Els qui viuen lluny, a les illes,
esperen en mi,
confien en el poder del meu braç.

⁶ Alceu els ulls cap al cel
i mireu després a la terra:

el cel s'esvaeix com el fum,
la terra s'esfila com un vestit vell,
i els homes moren com mosques.
Però la meva salvació
dura per sempre,
el meu triomf no fallarà.

⁷ »Escolta'm, poble,
tu saps que et salvo;
tu tens en el cor el meu decret:
no tinguis por
de les injúries dels homes,
no t'acovardeixis pels seus ultratges.

⁸ Acabaran com un vestit menjat
per la tinya,
com llana consumida per les arnes.
Però el meu triomf dura per sempre,
la meva salvació, segles i segles.»

Déu tornarà a alliberar Israel

⁹ Desvetlla't, desvetlla't,
revesteix-te de poder,
braç del Senyor!
Desvetlla't com abans,
com en temps antics.

¿No ets tu qui va esquarterar
el monstre Rahab
i va matar el Drac de la mar?

¹⁰ ¿No ets tu qui va eixugar la mar,
les aigües abismals de l'oceà,
i en les fondàries marines
va obrir un camí
perquè hi passessin
els qui havies alliberat?

¹¹ Els redimits del Senyor retornaran,
entraran a Sió cridant de goig,
coronats d'una joia sense fi.
Vindran la felicitat i l'alegria,
fugiran els planys i la tristesa.

¹² «Sóc jo, el Senyor,
sóc jo qui us consola.
Per què tens por, Sió,
d'homes mortals,
de simples humans
que valen tant com l'herba?

¹³ ¿No recordes
que t'he creat jo, el Senyor,
jo que he desplegat el cel
i he posat els fonaments de la terra?
Tremoles de por tot el dia
davant la fúria de l'opressor,
com si fos capaç de destruir-te.
Però, què en queda, de la seva fúria?

¹⁴ Ben aviat, el qui anava ajupit
serà alliberat.

No morirà, no baixarà a la fossa,
i el pa no li mancarà mai més.

¹⁵ Jo sóc el Senyor, el teu Déu.

Quan remoc la mar,
bramulen les onades.
El meu nom és "Senyor de l'univers".
16 T'he posat als llavis
les meves paraules,
t'he amagat a l'ombra de la meva mà
per plantar de nou el cel
i fonamentar la terra,
per dir a Sió: Ets el meu poble.»

Jerusalem no patirà més

17 Desvetlla't, desvetlla't,
alça't, Jerusalem,
tu que has begut de mans del Senyor
la copa del seu enuig;
has begut fins a l'última gota
la copa que embriaga.

18 Dels fills que infantaves,
cap no et feia costat;
dels fills que criaves,
cap no et donava la mà.

19 T'han caigut al damunt
dues desgràcies:
destrossa i ruïna, fam i espasa.
Però qui et planyia?
Qui et podia consolar?

20 Els teus fills, extenuats,
jeien a les cantonades,
com antílops atrapats al filat,
saciats de l'enuig del Senyor,
de l'escarment del teu Déu.

21 Escolta, doncs, Jerusalem,
la dissortada,
l'embriagada, i no pas de vi.

22 Això et fa saber el teu Senyor,
el teu Déu,
el defensor de la causa del seu poble:
«T'he pres de les mans
la copa que embriaga,
la copa del meu enuig,
i no en beuràs mai més.

23 L'he passada als teus botxins,
que t'humiliaven i et deien:
"Ajeu-te, que et passarem
pel damunt!"

I tu els paraves l'esquena
com un enllosat,
com un carrer sota els peus
dels qui el trepitgen.»

El Senyor retornarà a Jerusalem

52

¹ Desvetlla't, desvetlla't, Sió;

vesteix-te de les millors gales,
posa't els vestits més esplèndids,
Jerusalem, ciutat santa!
Els pagans, gent impura,
no entraran mai més
dins els teus murs.

² Treu-te la pols del damunt,
alça't i asseu-te al tron, Jerusalem!
Sió, ciutat captiva,
s'han desfet els lligams del teu coll!

³ Això diu el Senyor:
«De franc vau ser venuts
com a esclaus,
i sense pagar res sereu alliberats.»

⁴ Això diu el Senyor, Déu sobirà: «Al principi el meu poble va baixar a Egipte per residir-hi com a immigrant. Al final, els assiris l'han oprimet. ⁵ Però ara, ho dic jo, el Senyor, s'han endut de franc el meu poble. Què hi tinc a veure, jo? Els seus dirigents protesten i constantment menyspreen el meu nom. Ho dic jo, el Senyor. ⁶ Per això el meu poble coneixerà aviat qui sóc jo. Aquell dia ho sabrà, perquè jo mateix, el qui parlava, sóc aquí.»

⁷ Que en són, de bonics,
per les muntanyes
els peus del missatger de bones noves
que anuncia la pau i el benestar,
que anuncia la salvació
i diu a la ciutat de Sió:

«El teu Déu ja regna!»

⁸ Criden els teus sentinelles,
alcen la veu,
tots junts criden de goig
quan veuen amb els seus ulls
que el Senyor torna a Sió.

⁹ Esclateu totes alhora en clams de joia,
ruïnes de Jerusalem:
el Senyor ha consolat el seu poble,
ha alliberat Jerusalem!

¹⁰ Als ulls de tots els pobles
el Senyor ha estès el seu sant braç,
i d'un cap a l'altre de la terra
tothom veurà
la salvació del nostre Déu.

¹¹ Fora, fora, sortiu de Babilònia!
No toqueu res d'impur,
sortiu-ne purificats
enduent-vos
els paraments sagrats del Senyor!

¹² Ara no sortireu corrents,
no fugireu en desbandada,
perquè el Senyor us anirà al davant,
i la vostra rereguarda
serà el Déu d'Israel.

El servent del Senyor

(cant quart)

¹³ «El meu servent triomfarà,
serà enlairat, enaltit,
posat molt amunt.

¹⁴ Així com tots

s'horroritaven de veure'l
—ja que, de tan desfigurat,
ni tan sols semblava un home
i no tenia res d'humana
la seva presència—,
¹⁵ així també ell purificarà
tots els pobles.
Els reis no sabran què dir,
quan veuran allò
que mai no s'havia contat
i comprendran allò
que mai no havien sentit.»

53

¹ Qui pot creure
allò que hem sentit?
A qui s'ha revelat
la potència del braç del Senyor?
² El servent ha crescut davant d'ell
com un rebrot,
com una soca
que reviu en terra eixuta.
No tenia figura
ni bellesa que es fes admirar,
ni una presència que el fes atractiu.
³ Era menyspreat,
rebuig entre els homes,
home fet al dolor
i acostumat a la malaltia.
Semblant a aquells
que ens repugna de mirar,
el menyspreàvem
i el teníem per no res.
⁴ De fet, ell portava
les nostres malalties
i havia pres damunt seu
els nostres dolors.
Nosaltres el teníem
per un home castigat
que Déu assota i humilia.
⁵ Però ell era malferit
per les nostres faltes,
triturat per les nostres culpes:
rebia la correcció que ens salva,
les seves ferides ens curaven.
⁶ Tots anàvem com ovelles disperses,
cadascú seguia el seu camí;
però el Senyor ha carregat
damunt d'ell
les culpes de tots nosaltres.
⁷ Quan era maltractat,
s'humiliava i no obria la boca.
Com els anyells portats a matar
o les ovelles mentre les esquilen,

ell callava
i ni tan sols obria la boca.
8 L'han empresonat i condemnat,
se l'han endut.
I qui es preocupa de la seva sort?
L'han arrencat
de la terra dels vivents,
l'han ferit de mort
per les infidelitats del meu poble.
9 L'han sepultat amb els malfactors,
l'han enterrat entre els opulents,
a ell que no obrava amb violència
ni tenia mai als llavis la perfídia.
10 El Senyor s'ha complagut
en el qui ell havia triturat i afligit.
Quan haurà ofert la vida en sacrifici
per expiar les culpes,
veurà una descendència,
viurà llargament:
per ell el disseny del Senyor
arribarà a bon terme.
11 «El meu servent,
després del que ha sofert
la seva ànima,
veurà la llum i se'n saciarà;
ell, que és just,
farà justos tots els altres,
perquè ha pres damunt seu
les culpes d'ells.
12 Per això els hi dono tots
en possessió,
i tindrà per botí una multitud,
perquè s'ha despul·lat
de la pròpia vida fins a la mort
i ha estat comptat
entre els malfactors.
Ell ha portat damunt seu
els pecats de tots
i ha intercedit
per les seves infidelitats.»

Jerusalem, l'esposa del Senyor

54

1 Crida d'alegria, Jerusalem,
tu que eres estèril,
que no havies infantat.
Esclata en crits de goig i celebra-ho,
tu que no donaves a llum,
perquè ara té més fills l'abandonada
que la dona amb marit,
diu el Senyor.
2 Eixampla la teva tenda,
que estenguin els teus envelats.
No ho impedeixis.

Allarga les cordes
i reforça les estaques,
3 perquè creixeràs
a dreta i esquerra;
els teus fills heretaran altres nacions
i repoblaran ciutats abandonades.
4 No tinguis por,
perquè no quedaràs avergonyida.
No et sentis humiliada,
que no seràs pas
coberta d'ignomínia.
Oblidaràs la vergonya
que vas passar de jove
i no recordaràs mai més el deshonor
que vas sofrir quan eres viuda.
5 Perquè el qui t'ha creat és espòs teu,
el seu nom és «Senyor de l'univers».
El qui t'allibera és el Sant d'Israel,
anomenat «Déu de tota la terra».
6 El Senyor et crida com a una esposa
abandonada i afligida.
Diu el teu Déu:
«Qui abandonaria
l'esposa de la joventut?
7 Et vaig abandonar
sols per un moment,
i ara et torno a prendre
amb un amor immens.
8 En un esclat d'indignació
et vaig amagar un moment la mirada,
però ara t'estimo amb un amor etern.
T'ho diu el Senyor, el qui t'allibera.
9 »Faré com en els dies de Noè,
quan vaig jurar que el diluvi
no inundaria més la terra.
Ara et juro que no m'irritaré
ni t'amenaçaré mai més.
10 Ni que les muntanyes s'apartin
i se somoguin els tossals,
el meu amor mai no s'apartarà de tu,
no se somourà
la meva aliança de pau.
T'ho dic jo, el Senyor,
el qui t'estima.»

La Jerusalem del temps futur

11 «Pobra ciutat, batuda pel temporal,
sense ningú que et consoli!
Jo t'ajuntaré els carreus
amb ungüent preciós
i et donaré fonaments de safir.
12 Faré de robins els teus merlets,
els teus portals, de brillants,
i tota la muralla,
de pedres precioses.
13 Jo, el Senyor,

instruiré tots els teus fills,
i viuran en una gran pau:
14 serà inamovible el teu benestar.

Tindràs lluny l'opressió,
no hauràs de témer res,
la por no se t'acostarà.

15 Dins teu no viurà cap estranger
que no es faci dels meus;
els qui resideixen enmig teu
es passaran a tu.

16 »Jo he creat el ferrer
que atia els carbons de la fornal
i forja tota mena d'armes.
Però jo he creat també
el qui les ha de destruir.

17 Qualsevol arma forjada contra tu
no servirà de res.

I si algú t'acusa davant un tribunal
faràs que el tribunal el condemni.

Aquesta és la sort
que reservo als meus servents,
jo sóc qui els fa triomfar.
T'ho dic jo, el Senyor.»

El do esplèndid del Senyor

55

1 «Oh, tots els assedegats,
veniu a l'aigua,
veniu els qui no teniu diners!
Compreu i mengeu,
veniu i compreu llet i vi
sense diners, sense pagar res!

2 Per què gasteu els diners
comprant un pa que no alimenta
i malgasteu el vostre sou
en menjar que no satisfan?
Si m'escolteu, menjareu cosa bona,
tastareu amb gust el bo i millor.

3 Estigueu atents, veniu a mi.
Escolteu-me i viureu!
Pactaré amb vosaltres
una aliança eterna,
els favors irrevocables
promesos a David.

4 El vaig fer
testimoni davant els pobles,
sobirà i preceptor de nacions.

5 També tu, Israel, cridaràs
una nació que no coneixies,
i ells, que no et coneixien,
vindran corrents.

Vindran per mi,
el Senyor, el teu Déu,

pel Sant d'Israel que t'ha honorat.»

⁶ Cerqueu el Senyor,
ara que es deixa trobar,
invoqueu-lo, ara que és a prop.

⁷ Que l'injust abandoni el mal camí,
i el malèfic, les seves intencions!

Que tornin al Senyor,
que és compassiu,
al nostre Déu,
tan generós a perdonar!

⁸ «Les meves intencions
no són les vostres,
i els vostres camins
no són els meus.
Ho dic jo, el Senyor.

⁹ Estan tan lluny els meus camins
dels vostres,
les vostres intencions
de les meves,
com el cel és lluny de la terra.

¹⁰ »Tal com la pluja i la neu
cauen del cel i no hi tornen,
sinó que amaren la terra
i la fecunden,
i la fan germinar
fins que dóna llavor als sembradors
i pa per a aliment,

¹¹ així serà la paraula
que surt dels meus llavis:
no tornarà a mi infecunda.
Realitzarà el que jo volia,
complirà la missió
que jo li havia confiat.»

¹² Sortireu de Babilònia
cridant de goig,
i us conduiran en pau a casa vostra.
En veure-us,
les muntanyes i els turons
esclataran en crits d'alegria,
i aplaudiran
tots els arbres del bosc.

¹³ En lloc d'espines creixerà el xiprer,
en lloc d'ortigues, la murtra.

Conclusió

L'anomenada del Senyor serà gran,
un senyal perpetu, indestructible.
Tercera part ([56-66](#))

Ningú no serà exclòs del temple

56

¹ Això us diu el Senyor:
«Respecteu el que és just,

obreu el bé:

la meva salvació és a punt d'arribar,
és a punt de revelar-se
el meu triomf.

² Felix l'home que obra així
i s'hi manté ferm,
que no profana el repòs del dissabte
i evita de fer res de mal!»

³ L'estranger que s'ha unit al Senyor
no ha pas de dir:
«El Senyor m'exclou del seu poble.»
Ni l'eunuc ha de dir:
«No sóc més que un arbre sec.»

⁴ Això diu el Senyor:
«A l'eunuc que guarda
els meus dissabtes,
que cerca de fer la meva voluntat
i es manté fidel a la meva aliança,
⁵ manaré que li erigeixin
dins els murs del meu temple
una estela que porti inscrit
el seu nom.

Això serà per a ell
millor que tenir fills i filles.
Serà etern el seu nom,
res no el podrà esborrar.

⁶ »I als estrangers
que s'han unit a mi, el Senyor,
per adorar-me i estimar el meu nom
i ser els meus servidors,
que guarden el repòs del dissabte
i es mantenen fidels
a la meva aliança,

⁷ jo els faré entrar
a la meva muntanya santa,
i prendran part en les festes
dins la meva casa d'oració.
Acceptaré en el meu altar
els seus holocaustos i sacrificis,
perquè el meu temple serà anomenat
"casa d'oració
per a tots els pobles".»

⁸ Diu el Senyor, Déu sobirà,
que ha aplegat
els dispersats d'Israel:
«Encara n'afegiré molts d'altres
als qui ja he aplegat.»

Els dirigents d'Israel són indignes

⁹ Bèsties del camp, animals feréstecs,
veniu a devorar!

¹⁰ Tots els sentinelles d'Israel són cecs,
no s'adonen de res.
Tots són gossos muts,
incapaços de bordar:
jeuen, somien,
els agrada d'ensopir-se;

¹¹ però també són gossos afamats
que mai no se sacien.
Aquests són els pastors,
incapaços d'entendre res.
Cadascú va pel seu costat;
miren pel seu profit i prou:
¹² «Veni, que requisaré vi
i ens podrem emborratjar.
Demà serà com avui,
i molt més que avui, encara!»

57

¹ Els justos desapareixen,
i ningú no es detura a pensar.
Els qui són fidels són arrabassats,
i ningú no entén
que és per a treure'ls del mal.
² Els justos entraran en la pau,
el qui vivia honradament
reposarà tranquil.

Reprovació de la idolatria

³ «Veni aquí, vosaltres,
fills de bruixa,
raça d'adúlters i de prostitutes!
⁴ De qui us rieu?
A qui feu ganyotes i llengotes?
¿No és cert que sou uns fills rebels,
una raça borda?
⁵ Us acobleu sota els alzinars,
a l'ombra de tot arbre frondós.
Immoleu els infants en els torrents,
dins les caveres de les roques.
⁶ T'apropies de pedres del torrent
i les mires com la millor possessió.
En honor d'elles vesses libacions
i presentes ofrenes.
Com ho podré consentir?
⁷ T'has parat el jaç
en una muntanya alta i prominent,
hi has pujat per oferir sacrificis.
⁸ Darrere el muntant de la porta
has posat el teu amulet.
D'amagat de mi apartes el cobrellit,
t'estires i fas lloc per a molts.
Has fet tractes amb amants
i t'agrada de jeure amb ells
tot contemplant signes fàl·lics.
⁹ T'has presentat amb oli
davant de Moloc,
has perfumat l'ídol abundantment.
Has enviat lluny els teus missatgers,
els has fet baixar al país dels morts.
¹⁰ T'has cansat a força de fer camí,

però mai no deies: "Tot és inútil."

Recuperaves les forces
i et refeies del cansament!

¹¹ »Qui et preocupava?

De qui tenies por
per a ser-me tan deslleial?

No et recordaves de mi
ni em tenies present.

Estic silenciós des de fa temps
i per això em perdies el respecte.

¹² Però ara denuncio

la teva pretesa justícia
i el teu comportament:

no en trauràs cap profit.

¹³ Quan demanis ajuda,

ja veurem si et salva
la colla dels teus ídols!

A tots se'ls endurà una ventada,
un cop de vent els escombrarà.

Però els qui es refugien en mi
rebran en propietat el país,
posseiran la meva muntanya santa.»

El Senyor guareix el seu poble

¹⁴ Diu el Senyor:

«Esplaneu, esplaneu el camí,
assenyaleu-lo,
aparteu els obstacles
de la ruta del meu poble.»

¹⁵ Això us fa saber

el qui és alt i excels,
que resideix en un palau etern
i té un nom sant:

«Jo visc a les altures, en un lloc sant,
però estic amb els qui se senten
desfets i enfonsats:
reanimaré els qui estan enfonsats,
faré reviure
els qui se senten desfets.

¹⁶ No vull acusar sense fi

ni em mantindré irritat per sempre:
s'estroncaria l'alè de vida
que ve de mi mateix,
quan sóc jo qui ha creat
tot el que respira.

¹⁷ M'indignaven els fraus del meu poble.

Tant em van indignar,
que el vaig ferir i me'n vaig apartar.
Però ell s'obstinava a seguir
els seus propis camins:

¹⁸ prou que he vist per on anava!

Tanmateix, jo el curaré, el guiaré
i l'ompliré de consol,
a ell i als qui ploren amb ell.

¹⁹ Faré brotar aquest fruit
dels seus llavis:

Pau, pau per a tots,

els de lluny i els de prop!
Jo, el Senyor, ho he dit, i els curaré.»
20 Però els malvats
són com la mar embravida,
que ningú no pot calmar:
les seves aigües escupen fang i llot.
21 «No hi ha pau per als malvats.»
Ho ha dit el meu Déu.

El dejuni que plau al Senyor

58

1 «Crida ben fort,
no t'estiguis de cridar.
Fes sentir com un corn la teva veu.
Recorda al meu poble
la seva infidelitat,
al casal de Jacob els seus pecats.
2 M'interroguen cada dia,
volen saber per què em comporto així,
com si fossin gent que obrés el bé
i no s'apartés
del que mana el seu Déu.
Em reclamen que faci justícia,
voldrien que els fes costat,
3 i em diuen:
"Per què no ens mires quan dejunem?
Per què no fas cas
de les nostres súpliques?"
Doncs jo us responc:
"Els dies de dejuni,
mireu pel vostre interès
i us mostreu encara més exigents
amb els qui treballen
per vosaltres.
4 Passeu el dejuni entre plets i baralles,
repartint amb malícia cops de puny.
Dejunant d'aquesta manera,
el vostre clam no pot arribar al cel.
5 ¿Us penseu que jo tinc per un dejuni
que un home faci súpliques tot el dia,
abaixi el cap com un jonc,
es vesteixi de sac negre
i s'ajegui a la cendra?
¿D'això en dieu un dejuni,
un dia agradable al Senyor?
6 El dejuni que jo aprecio és aquest:
allibera els qui han estat
empresonats injustament,
deslliga les corretges del jou,
deixa lliures els oprimits
i trosseja jous de tota mena.
7 Comparteix el teu pa
amb els qui passen fam,

acull a casa teva
els pobres vagabunds,
vesteix el qui va despullat.
No els defugis, que són germans teus.

⁸ Llavors brillarà com l'alba
la teva llum,
i les teves ferides
es clouran en un moment.
Tindràs per avantguarda
la teva bondat,
i per rereguarda
la glòria del Senyor.

⁹ Quan invoquis el Senyor,
ell mateix et responderà;
quan cridis auxili, ell et dirà:
Aquí em tens!

Si treus de casa teva tots els jous
i no assenyaales amb el dit
per acusar,

¹⁰ si dones el teu pa als famolencs
i satisfàs la fam dels indigents,
llavors la teva llum
s'alçarà en la foscor,
el teu capvespre
serà clar com el migdia.

¹¹ En tot moment el Senyor et conduirà,
en ple desert saciarà la teva fam,
et farà fort i vigorós
i seràs com un hort amarat d'aigua,
com una font que mai no s'estronca.

¹² Reconstruiràs les ruïnes antigues,
consolidaràs els fonaments
abandonats segles i segles.
Et diran: Reconstructor de muralles,
re poblador de ciutats."»

El dissabte, dia consagrat al Senyor

¹³ «Si t'abstens
de treballar en dissabte
i de vetllar pels teus interessos
en aquest dia sant;
si tens el dissabte
per un dia de delícies,
si el consideres un dia de glòria
consagrat al Senyor;
si l'honores
i no t'ocupes de cap feina,
no mires pel teu interès
ni et dediques a parlar sense mida,
¹⁴ llavors trobaràs en mi, el Senyor,
les teves delícies.

Et conduiré als cims invencibles
i t'alimentaré de l'heretat
de Jacob, el teu pare.
Jo mateix, el Senyor, he parlat.»

Els camins de la injustícia

59

¹ La mà del Senyor
no és pas tan dèbil
que no pugui salvar,
ni tan dura la seva oïda
que no pugui sentir-hi.

² Són les vostres culpes
que han obert un esvoranc
entre vosaltres i el vostre Déu;
els vostres pecats
li tapen la cara
i no us pot sentir.

³ Teniu les mans brutes de sang
i els dits tacats de rapinya;
obriu la boca només per mentir,
a cau d'orella escampeu traïdories.

⁴ En els tribunals
ningú no reclama amb justícia,
ningú no pledeja amb lleialtat.
Es fien d'acusacions falses,
de proves sense fonament.
Conceben la malícia,
infanten crims.

⁵ Obren ous de serps verinoses
i teixeixen teranyines:
qui menja aquells ous, mor;
quan els obren, en surt un escurçó.

⁶ Ningú no es vesteix
amb aquelles teranyines;
són teles que no abriguen gens.
Són gent que actua amb mala intenció,
porten entre mans plans violents.

⁷ Corren per fer mal i prou,
tenen pressa per vessar sang innocent.
Maquinen projectes criminals,
deixen arreu devastació i ruïnes.

⁸ No coneixen els camins de la pau,
per allà on passen no hi ha justícia.
Avancen per camins tortuosos:
qui els segueix no coneixerà la pau.

El poble de Déu reconeix els seus pecats

⁹ Ara sabem
per què no ens fas justícia,
per què no arriba a nosaltres
la teva salvació.

Esperàvem la llum,
i pertot hi ha tenebres;
esperàvem la claror,
i caminem a les fosques.

¹⁰ Avancem a les palpentos com els cecs,
no hi veiem, caminem insegurs.
En ple migdia ensopeguem

com si fos de nit.

Tenim bona salut,
però ens assemblem als morts.

¹¹ Tots esbrameguem com els óssos
i parrupem com els coloms.

Esperàvem que ens faries justícia,
però no la veiem enlloc.

Confiàvem en la teva salvació,
però és lluny de nosaltres.

¹² Massa sovint hem estat infidels,
i els nostres pecats
ens acusen davant teu.

Estem carregats de faltes,
prou coneixem les nostres culpes:

¹³ ens rebel·làvem i et negàvem, Senyor,
ens apartàvem de tu, Déu nostre.

Parlàvem d'oprimir i de revoltar-nos,
no dúiem al cor res més que enganys.

¹⁴ Per això et negues a fer-nos justícia,
es manté lluny la teva salvació.

I és que la bona fe ensopega
pels carrers,

i l'honradesa no sap com entrar.

¹⁵ No es veu per enlloc la bona fe,
i el qui s'aparta del mal
acaba espoliat.

El Senyor allibera Sió

El Senyor ho ha vist, i li despla
que el dret sigui trepitjat.

¹⁶ Ha vist que ningú no se'n preocupa,
s'admira que ningú no el defensi.

Llavors el seu braç
li ha donat la victòria,
l'ha sostingut la seva justícia.

¹⁷ S'ha posat la justícia per cuirassa,
i per casc, la salvació.

S'ha vestit amb la túnica del càstig,
s'ha embolcallat de zel
com d'un mantell.

¹⁸ Qui l'haurà feta, la pagarà:
la fúria del Senyor escometrà
els adversaris,

els seus enemics ho pagaran;
ho pagaran fins i tot
els qui viuen lluny, a les illes.

¹⁹ Llavors, de llevant fins a ponent
reconeixeran el nom del Senyor
i la seva glòria;
quan l'enemic arribarà com la riuada,
una bufada del Senyor
el farà retrocedir.

²⁰ El Senyor vindrà
i alliberarà Sió
i els rebels del poble de Jacob
que s'hauran convertit.

Ho diu el Senyor.

²¹ El Senyor diu encara: «Aquesta serà la meua aliança amb ells: El meu esperit que reposa damunt vostre i les paraules que us he posat als llavis no s'allunyan mai de vosaltres, ni dels vostres descendents, ni dels seus fills, des d'ara i per sempre. Ho dic jo, el Senyor.»

Una llum sobre Jerusalem

60

¹ Alça't radiant, Jerusalem,
que arriba la teua llum:
sobre teu clareja com l'alba
la glòria del Senyor.

² Mentre les tenebres
embolcallen la terra
i negres nuvolades
cobreixen les nacions,
sobre teu resplendeix el Senyor,
apareix la seva glòria.

³ Els pobles s'acostaran a la teua llum,
els reis vindran a la claror
de la teua albada.

⁴ Alça els ulls i mira al teu entorn:
tots aquests s'han aplegat
per venir cap a tu.
Els teus fills arriben de lluny,
les teves filles són dutes als braços.

⁵ Ho veuràs i t'estremiràs de goig.
El teu cor, meravellat, s'eixamplarà,
quan aboquin damunt teu
els tresors del mar
i portin a casa teua
les riqueses de les nacions.

⁶ Et cobriran onades de camells,
dromedaris de Madian i d'Efà;
tots vindran de Saba
portant or i encens
i proclamant la grandesa del Senyor.

⁷ «Aplegaran per a tu
tots els ramats de Quedar,
et presentaran
els anyells de Nebaiot.
Els acceptaré quan els immolin
en el meu altar,
honoraré el meu temple gloriós.

⁸ Qui són aquests
que volen com núvols,
com coloms cap al seu colomar?

⁹ Són gent de lluny, de les illes,
que esperen en mi.
Els grans vaixells de Tarsis
vénen al davant:
porten de lluny els teus fills,
duen or i plata
per glorificar el meu nom,

el nom del Senyor, el teu Déu,
el del Sant d'Israel.
Així et vull honorar.

¹⁰ Uns estrangers refaran els teus murs,
i els seus reis et serviran.
Indignat, jo t'havia malferit,
però ara, benvolent,
et mostro el meu amor.

¹¹ Les teves portes
estaran sempre obertes,
no es tancaran ni de nit ni de dia,
perquè els reis amb els seus seguicis
et puguin dur les riqueses
de les nacions.

¹² »El poble o reialme
que no et serveixi
desapareixerà,
quedarà del tot assolat.

¹³ »Et portaran la riquesa del Líban,
xiprers, boixos i savines,
per ennobrir el meu santuari,
per fer gloriós l'escambell
on reposen els meus peus.

¹⁴ Els fills dels teus opressors
s'acostaran a tu amb reverència;
tots els qui et menyspreaven
es prosternaran als teus peus,
i t'anomenaran "Ciutat del Senyor",
i "Sió, la del Sant d'Israel".

¹⁵ A tu, que vas ser abandonada
i avorrida
i a qui els vianants defugien,
jo et faré l'orgull dels segles,
el goig de totes les generacions.

¹⁶ Els pobles et faran de dida,
els seus reis et criaran.
Així sabràs que jo, el Senyor,
sóc el teu salvador;
que t'allibera el Poderós de Jacob.

¹⁷ Faré que t'ofereixin or
en lloc de bronze,
plata en comptes de ferro;
en lloc de fusta, bronze,
en lloc de pedres, ferro.
Et donaré la pau perquè et governi,
i la justícia perquè et regeixi.

¹⁸ Mai més no es parlarà de violència
en el teu país,
de desastres i d'estralls
en el teu territori.
Dels teus murs en diràs "Salvació",
i de les teves portes,
"Cant de triomf".

¹⁹ De dia, el sol no t'il·luminarà
ni tindrà la claror de la lluna.
Jo, el Senyor, seré per sempre

la teva llum,
jo, el teu Déu, seré la teva glòria.
²⁰ El teu sol no es pondrà més
ni minvarà la teva lluna,
perquè jo, el Senyor,
seré sempre la teva llum.
S'hauran acabat els teus dies de dol.
²¹ »Tots els del teu poble seran justos
i posseiran per sempre el país.
Seran la brotada del meu jardí,
els crearan les meves mans
per a glòria meva.
²² El més petit es multiplicarà per mil,
el menys nombrós
esdevindrà un poble in comptable.
Jo, el Senyor, no tardaré
a fer complir tot això.»

L'ungit del Senyor consola i allibera

61

¹ L'Esperit del Senyor, Déu sobirà,
reposa sobre meu,
perquè el Senyor m'ha ungit.
M'ha enviat
a portar la bona nova als pobres,
a curar els cors desfets,
a proclamar als captius la llibertat
i als presos el retorn de la llum,
² a proclamar
l'any de gràcia del Senyor,
el dia que el nostre Déu
farà justícia,
a consolar
tots els qui estan de dol,
³ a posar una diadema en lloc de cendra
als qui porten dol per Sió,
a donar-los perfums de festa
en lloc de penes,
vestits triomfals
en lloc del desconsol.
Els diran «Roures magnífics,
glòria del Senyor que els ha plantat».
⁴ Reconstruiran les ruïnes antigues,
aixecaran edificis
fins ara enderrocats,
restauraran les ciutats devastades,
desolades des de temps immemorial.
⁵ Vindran estrangers
a pasturar-vos els ramats,
gent forastera us conrearà
els camps i les vinyes.
⁶ A vosaltres us diran
«Sacerdots del Senyor»,

«Ministres del nostre Déu».
Viureu de les riqueses de les nacions,
els seus béns passaran a vosaltres.
7 «Havien sofert una doble humiliació,
i la gent s'alegrava
dels escarnis que rebien,
però ara tindran el doble de terra
i seran feliços per sempre,
8 perquè jo, el Senyor,
estimo la justícia
i detesto el pillatge pervers.
Els donaré fidelment la recompensa,
pactaré amb ells una aliança eterna.»
9 La seva posteritat serà cèlebre
entre les nacions,
serà coneguda entre els pobles
la seva descendència.
Tots els qui els vegin reconeixeran
que són un poble beneït pel Senyor.

Càntic d'acció de gràcies

10 Aclamo el Senyor ple de goig,
la meva ànima celebra el meu Déu,
que m'ha mudat
amb vestits de victòria,
m'ha cobert
amb un mantell de salvació,
com el nuvi coronat amb la diadema,
com la núvia adornada amb joiells.
11 Com la terra fa créixer la brotada
i el jardí fa germinar la llavor,
el Senyor, Déu sobirà,
farà germinar la salvació i el triomf
davant totes les nacions.

El Senyor, l'espòs de Jerusalem

62

1 Per amor de Sió no vull callar,
no vull reposar per Jerusalem
fins que el benestar no hi esclati
com la llum,
fins que no s'abrandi el seu triomf
com una torxa.
2 Els pobles veuran el teu benestar,
tots els reis contemplaran
la teva glòria.
Et donaran un nom nou
que el Senyor mateix designarà.
3 Seràs una corona magnífica
a les mans del Senyor,
una diadema reial
a les mans del teu Déu.
4 No et diran més «Abandonada»
ni anomenaran el teu país «Desolació».

A tu et diran «Me l'estimo»,
i a la teva terra, «Té marit»,
perquè el Senyor t'estimarà,
i tindrà marit la teva terra.

⁵ Els teus fills et posseiran
com un jove posseeix la seva esposa.
El teu Déu s'alegrarà de tenir-te,
com el nuvi s'alegra de tenir la núvia.

⁶ Jerusalem, sobre les teves muralles
he apostat sentinelles,
que no callin ni de nit ni de dia.
Els qui feu al Senyor memòria d'ella,
no us en canseu,

⁷ no pareu d'insistir
fins que haurà restaurat Jerusalem,
fins que n'haurà fet
un cant de triomf per tota la terra.

⁸ El Senyor ho ha jurat
alçant la seva dreta
i el seu braç poderós:
«No tornaré a convertir el teu pa
en aliment dels teus enemics;
els estrangers no beuran més el vi
que tanta fatiga et costa.

⁹ Els qui seguen el blat
se'l menjaran
cantant lloances al Senyor,
els qui veremen la vinya
beuran el vi en els atris
del meu temple sant.»

¹⁰ Sortiu, sortiu de la vostra ciutat!
Assenyaleu el camí
al meu poble que torna.
Esplaneu, esplaneu la ruta,
aparteu-ne les pedres.
Alceu un estendard davant els pobles.

¹¹ El Senyor fa sentir aquest missatge
fins a l'extrem de la terra:
«Digueu a la ciutat de Sió:
El teu salvador ja és aquí;
l'acompanya el fruit
de la seva victòria,
el precedeixen els seus trofeus.»

¹² Els diran «Poble sant»,
«Redimits del Senyor».
I a tu, Jerusalem, et diran
«Predilecta»,
«Ciutat no abandonada».

El Senyor fa justícia al seu poble

63

¹ Qui és aquest que ve d'Edom,
país rogenc,

que arriba de Bosrà
amb el vestit vermell?
Duu una roba esplèndida
i avança amb el cap alt,
segur de la seva força.
«Sóc el qui parla de fer justícia,
el qui pledeja per salvar.»
2 Per què, doncs,
és rogenca la teva roba
i duus el vestit
com qui ha trepitjat raïm?
3 «He trepitjat el cup tot sol,
cap poble no m'ha ajudat.
Encès d'indignació i de furor,
els he trepitjat i els he premsat;
em saltaven els esquitxos a la roba
i en porto tacat tot el vestit.
4 Duia al cor el dia de fer justícia,
ha arribat el temps
d'alliberar el meu poble.
5 Mirava cercant qui m'ajudés
i m'he adonat
que ningú no em sostenia.
Però el meu braç
m'ha donat la victòria,
m'ha sostingut la meva indignació.
6 Encès de furor, he trepitjat els pobles,
els ha embriagat el meu enuig:
he escampat per terra la seva sang.»

Súplica del poble penedit

7 Vull recordar els favors del Senyor
i cantar-li lloances
per tot el que ha fet per nosaltres.
Ha revelat la seva gran bondat
per Israel,
la seva misericòrdia
i el seu amor immens.
8 Ell pensava: «Són el meu poble,
són els meus fills:
no en tindrè cap desengany.»
I va ser el seu salvador.
9 Tots els seus sofriments,
ell també els sofria;
i l'àngel que l'assisteix els va salvar.
Pel seu amor i per la seva compassió
els va alliberar,
els prenia en braços, els duia a coll
en aquells primers temps.
10 Però ells es rebel·laren
i afligiren el seu esperit sant.
Per això es convertí en el seu enemic
i va combatre contra ells.
11 Llavors el poble es recordà
dels primers temps de Moisès:
«On és ara el qui els va treure

del mar,
amb els pastors del seu ramat?
On és el qui va posar enmig d'ells
el seu esperit sant?

¹² Ell acompanyava Moisès
amb el seu braç gloriós,
dividia les aigües davant d'ells
i es feia així un nom etern.

¹³ Els conduïa pel fons del mar,
sense ensopegar,
com els cavalls per l'estepa

¹⁴ o com els animals
quan baixen a la plana.
L'esperit del Senyor els guiava
cap al lloc de repòs.»

Així, Senyor, menaves el teu poble
i et feies un nom gloriós.

¹⁵ Guaita, Senyor, des del cel,
mira des de la teva mansió
santa i esplèndida.
Què se n'ha fet, del teu amor ardent
i de les teves proeses?

¿Ja no es commouen per nosaltres
les teves entranyes?

¿S'ha estrocat
la teva misericòrdia?

¹⁶ Tu ets el nostre pare,
perquè Abraham no sap qui som
i Jacob no ens ha conegut.
Tu, Senyor, ets el nostre pare;
des de sempre, el teu nom és
«Redemptor nostre».

¹⁷ Senyor, per què permets
que ens desviem del teu camí,
que el nostre cor s'endureixi
i no et veneri?

Reconcilia't amb nosaltres,
que som servents teus:
som el poble que tens per heretat.

¹⁸ ¿Els enemics no en tenen prou
de dominar el teu poble sant,
que han profanat també
el teu sant temple?

¹⁹ Des de fa temps ja no ens governes,
i nosaltres ja no portem el teu nom.
Oh, si esquincessis el cel i baixessis!
Al teu davant
es fondrien les muntanyes!

64

¹ Series com un foc
que encén la garriga
o que fa bullir l'aigua.
Així els teus enemics sabrien qui ets:

al teu davant les nacions tremolarien,
2 quan fessis prodigis
inesperats i terribles.
Baixaries, i les muntanyes
es fondrien davant teu.
3 Mai no s'ha sentit a dir;
cap orella no ha sentit
ni cap ull ha vist mai
un altre Déu, fora de tu,
que afavorís així
els qui confien en ell!
4 Però ara has colpit
els qui amb goig obraven el bé
i es recordaven dels teus camins.
Tu t'has irritat
i nosaltres ens hem desviat,
per més que seguir-te
era sempre la nostra salvació.
5 Tots som ara com gent impura,
les nostres bones obres són
com una roba tacada d'impureses.
Ens hem marcit com la fulla caiguda
i les nostres culpes
se'ns emporten com el vent.
6 Ningú no invoca el teu nom
ni es desvetlla per recórrer a tu.
Ens amagues la teva mirada
i permets que ens fonguem
per les nostres culpes.
7 Però malgrat tot, Senyor,
tu ets el nostre pare.
Nosaltres som l'argila,
i tu, el terrisser:
tots som obra de les teves mans.
8 No t'irritis, Senyor, fins a l'extrem,
no et recordis per sempre
de les nostres culpes.
Mira'ns:
tots nosaltres som el teu poble.
9 Les teves ciutats santes
són un desert,
Sió està despoblada,
Jerusalem és una desolació.
10 El foc ha consumit
el temple sant, la nostra glòria,
on et lloaven els nostres pares.
Allò que més estimàvem
és ara una ruïna.
11 ¿Callaràs, Senyor, veient tot això?
¿Ens afligiràs en silenci, sense mida?

El judici de Déu

¹ «Jo, el Senyor,
he respost
als qui no em consultaven,
m'he deixat trobar
pels qui no em cercaven.
A una nació
que no invocava el meu nom,
li he dit:
"Aquí em teniu, aquí em teniu!"

² Tot el dia tinc les mans esteses
cap a un poble rebel,
que va per mals camins
i segueix els seus capricis.

³ És un poble que em provoca
adorant altres déus sense parar:
en els jardins sagrats
immolen víctimes
i cremen perfums
sobre altars d'encens;

⁴ s'asseuen dins les coves sepulcral,
passen la nit en aquests antres,
mengen carn de porc sacrificada
i suquen en plats de carn impura.

⁵ Després diuen a l'altra gent:
"Aparteu-vos,
no us acosteu,
que sóc persona sagrada."
»Per tot això
estic encès d'indignació,
és un foc que crema tot el dia.

⁶ Que sàpiguen que ho tinc tot escrit!
No ho passo per alt,
els ho farà pagar:
aquests pagaran alhora

⁷ les seves culpes
i les culpes dels seus pares.
Ho dic jo, el Senyor.
Aquells oferien sacrificis
a dalt de les muntanyes,
m'ofenien sobre els turons.
Ara, aquests pagaran
les pròpies malifetes,
tal com aquells van pagar les seves.»

⁸ Això diu el Senyor:
«Els qui troben most en un raïm diuen:
"No el deixeu perdre,
que promet bon vi."
Això mateix farà jo
amb els meus servents:
no deixaré que es perdi tot el poble.

⁹ Donaré una descendència
al poble de Jacob i de Judà,
que posseirà les meves muntanyes.
Les posseiran els meus elegits,
els meus servents hi habitaran.

¹⁰ La plana de Saron

serà una cleda d'ovelles,
la vall d'Acor
serà un clos per a les vaques:
els qui em cerquen
en rebran el benefici.

¹¹ »Però als qui m'heu abandonat
a mi, el Senyor,
i heu oblidat la meva muntanya santa,
als qui pareu taula a Gad,
déu de la sort,
i vesseu libacions en honor de Mení,
déu del destí,

¹² jo us destino a morir per l'espasa:
tots haureu d'agenollar-vos
i us degollaran.

Quan jo us cridava, no em responíeu;
quan us parlava, no m'escoltàveu.
Fèieu allò que em disgusta,
preferíeu el que em desplaü.

¹³ Ara, doncs, jo, el Senyor, Déu sobirà,
us faig saber això:

Els meus servents menjaran,
i vosaltres passareu fam;
els meus servents podran beure,
i vosaltres passareu set;
els meus servents viuran feliços,
i vosaltres estareu avergonyits;

¹⁴ els meus servents cridaran de goig
amb l'alegria al fons del cor,
i vosaltres cridareu de dolor,
xisclareu destrossats.

¹⁵ Els meus elegits
pronunciaran el vostre nom,
però tan sols quan maleeixin dient:
"Que el Senyor, Déu sobirà,
et faci morir com a tal i tal d'ells!"
En canvi, a favor dels meus servents,
serà invocat un altre nom:

¹⁶ arreu de la terra,
el qui vulgui ser beneït,
ho serà pel nom
del "Déu veritable",
i el qui juri,
també ho farà per aquest nom.»

Un cel nou i una terra nova

«Tothom oblidarà
els desastres del passat,
els meus ulls no els tornaran a veure.

¹⁷ Crearé un cel nou i una terra nova.
Ningú no es recordarà del passat,
no hi pensarà mai més.

¹⁸ Alegreu-vos,
exulteu amb una joia eterna
pel que jo crearé:
crearé una Jerusalem joiosa,
el seu poble desbordarà d'alegria.

19 Jo mateix exultaré per Jerusalem
i m'alegraré pel meu poble.
No s'hi sentirà mai més cap plor
ni cap crit de dolor.

20 Ja no hi haurà nadons
que visquin pocs dies,
ni adults que no arribin
a una llarga vellesa.
Morirà jove qui mori a cent anys,
i tindran per maleït
el qui no hi arribi.

21 Construiran cases i les habitaran,
plantaran vinyes
i en menjaran els fruits.

22 No edificaran
perquè un altre hi habiti,
ni plantaran perquè un altre mengi.
El meu poble viurà tant
com els arbres que haurà plantat;
els meus elegits veuran com envelleix
l'obra de les seves mans.

23 No treballaran en va,
no infantaran
per veure morir els fills.
Són un llinatge
que jo, el Senyor, beneeixo:
viuran plegats
amb els seus descendents.

24 Abans que m'invoquin,
ja els respondré,
i encara pregaran
que ja els hauré escoltat.

25 Llops i anyells
pasturaran ben avinguts,
el lleó menjarà palla com el bou,
i les serps s'alimentaran de pols.
Ningú no farà mal ni destrosses
en tota la meva muntanya santa.
Ho dic jo, el Senyor.»

El culte veritable

66

1 Això diu el Senyor:
«El cel és el meu tron,
i la terra, l'escambell dels meus peus.
Quina casa em podríeu edificar?
A quin lloc podria residir?

2 Tot ho ha fet la meva mà,
i per això tot existeix.
Ho dic jo, el Senyor.
Jo poso els meus ulls
en el desvalgut i afligit,
que s'afanya a complir

la meva paraula.

³ Hi ha qui em sacrifica toros
però també éssers humans,
m'immola boccs
i també em desnuca gossos,
em presenta ofrenes legítimes
i també sang de porc,
em crema encens
però beneeix qualsevol déu.
Han preferit aquests camins,
perquè es complauen
en ritus detestables.

⁴ Doncs jo prefereixo burlar-me d'ells
i enviar-los allò que els espanta.
Quan jo els cridava,
cap d'ells no responia;
quan els parlava, no m'escoltaven.
Feien allò que em disgusta,
preferien el que em desplaü.»

La vinguda final del Senyor

⁵ Escolteu, vosaltres,
la paraula del Senyor,
els qui us afanyeu a complir-la.
Els germans vostres que us detesten
i us exclouen
per causa del Senyor, diuen:
«Que el Senyor mostri la seva glòria
i us puguem veure feliços!»
Però tots ells quedaran confosos.

⁶ Una veu arriba de la ciutat,
un clam ve del temple:
és la veu del Senyor que dóna
als seus enemics
la paga que es mereixen.

⁷ Jerusalem ha infantat
abans de tenir els dolors del part.
Abans de venir-li les fiblades,
ja ha posat al món un fill.

⁸ Qui ha sentit a dir una cosa així?
Qui ha vist mai res de semblant?
Podria néixer un país en un sol dia?
Qui podrà infantar d'un sol cop
tot un poble?
Però Sió ha infantat els seus fills,
quan tot just començava
a sentir els dolors.

⁹ Diu el Senyor, el teu Déu:
«Si sóc jo qui obre el pas a l'infant,
haig d'impedir que neixi?
Sóc jo qui el faig néixer:
no el privaré pas de veure la llum.»

¹⁰ Alegreu-vos amb Jerusalem,
feu festa amb ella
tots els qui l'estimeu!
Alegreu-vos del seu goig
tots els qui portàveu dol per ella!

11 Xuclareu i us saciareu
del seu pit que consola,
sereu alletats amb les delícies
del seu ric aliment.

12 Perquè això diu el Senyor:
«Jo decantaré cap a ella, com un riu,
la pau i el benestar,
la riquesa de les nacions,
com un torrent desbordant.
Vosaltres en xuclareu les delícies.
Sereu portats al braç
i amanyagats sobre els genolls.

13 Com una mare consola el seu fill,
jo també us consolaré:
a Jerusalem sereu consolats.

14 Quan ho veureu,
el vostre cor bategarà de goig
i reviuran com l'herba
els vostres ossos.
La mà del Senyor es farà conèixer
als seus servents,
però els seus enemics
tastaran la seva indignació.»

15 El Senyor vindrà armat de foc,
els seus carros seran com l'huracà.
Abocarà el braser del seu furor,
les flames i el foc
de la seva condemna.

16 El Senyor jutjarà tots els mortals
armat amb l'espasa i amb foc.
Seran moltes les seves víctimes.

17 Els qui es consagren i purifiquen
per entrar als jardins sagrats
i van al darrere
d'aquell qui hi ha al mig,
els qui mengen carn de porc,
de rates i d'altres animals
detestables,
aquests moriran tots alhora.
Així ho ha dit el Senyor.

Tothom adorarà el Senyor

18 «Quant a mi, el Senyor, tinc ben presents les obres dels homes i els seus pensaments. Ha arribat el temps de reunir totes les nacions i totes les llengües. Tots vindran i contemplaran la meva glòria. 19 Alçaré enmig d'ells un estendard, i als qui sobrevisquin els enviaré als pobles de Tarsis, Pul, Lud —terra famosa pels seus arquers—, Tubal, Javan i a les illes més llunyanes, que mai no havien sentit parlar de mi ni havien vist la meva glòria. Ells l'anunciaran a tots aquests pobles. 20 Llavors, de totes les nacions em presentaran, com una ofrena, tots els vostres germans que hi vivien. Els portaran dalt de cavalls, en carruatges o en lliteres, muntats en mules o en dromedaris, fins a la meva muntanya santa de Jerusalem. Ho dic jo, el Senyor. Serà la seva ofrena, i jo l'acceptaré com accepto l'ofrena que els israelites porten al meu temple en vasos purificats. 21 I fins i tot d'entre ells jo escolliré sacerdots i levites. Ho dic jo, el Senyor.

22 »La vostra descendència i el vostre nom persistiran davant meu com el cel nou i la terra nova que jo creo. Ho dic jo, el Senyor.

23 »Cada festa de lluna nova
i cada dissabte,
tothom vindrà a adorar-me.

Ho dic jo, el Senyor.
24 Quan surtin del temple,
veuran els cadàvers
dels qui es van revoltar contra mi.
El cuc que els devora no morirà
ni s'apagarà el foc que els crema.
Serà un espectacle repugnant
als ulls dels mortals.»

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Jeremies

Pròleg

1

¹ Paraules i fets de Jeremies, fill d'Hilquiahu, un dels sacerdots que vivien a Anatot, poble de la tribu de Benjamí.

² Aquestes són les paraules que el Senyor li va comunicar l'any tretze del regnat de Josies, fill d'Amon, rei de Judà,

³ i també en temps de Joiaquim, fill de Josies, fins al final de l'any onze del regnat de Sedecies, fill de Josies, rei de Judà, és a dir, fins al moment de la deportació dels habitants de Jerusalem, el mes cinquè.

Oracles contra Judà ([1,4-25,14](#))

Vocació i primeres visions

⁴ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

⁵ --Abans de formar-te

en les entranyes de la mare,

jo et coneixia;

abans que sortissis del seu ventre

et vaig consagrar profeta

destinat a les nacions.

⁶ Jo vaig replicar:

--Ah, Senyor, Déu meu!

Sóc massa jove.

Com sabré parlar?

⁷ El Senyor em respongué:

--No diguis que ets massa jove.

Vés on jo t'enviaré,

digues el que jo t'ordenaré.

⁸ No tinguis por de ningú.

Jo seré al teu costat

per alliberar-te.

T'ho dic jo, el Senyor.

⁹ Aleshores el Senyor va allargar la mà, em tocà els llavis i em digué:

--Poso les meves paraules

a la teva boca:

¹⁰ des d'avui et dono poder

sobre nacions i reialmes,

per a arrencar i enderrocar,

per a destruir i enrunar,

per a construir i plantar.

¹¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

--Què veus, Jeremies?

Vaig respondre:

--Veig una branca d'ametller,

l'arbre vigilant.

¹² El Senyor em digué:

--És cert això que has vist.

Jo també vigilo

perquè es compleixi

la meva paraula.

¹³ El Senyor em va tornar a comunicar la seva paraula. Em digué:

--I ara què veus?

Vaig respondre:

--Veig una caldera sobre un fogó

atïat pel vent del nord.

14 El Senyor em digué:
--És cert. Del nord
entrarà el desastre
contra tots els habitants del país.

15 Estic a punt de cridar
tots els regnes aliats del nord,
perquè vinguin a plantar
el seu setial
a les portes de Jerusalem,
entorn de les seves muralles
i entorn de totes les ciutats de Judà.
Ho dic jo, el Senyor.

16 Aquesta és la sentència
que jo anuncio als de Judà
per tot el mal que han fet,
ja que m'han abandonat a mi
per cremar ofrenes a altres déus
i adorar els ídols que ells mateixos
s'havien fabricat.

17 »Tu cenyeix-te i planta'ls cara;
digues-los el que jo et manaré.
No tremolis davant d'ells:
si no, seré jo qui et farà tremolar.

18 Des d'ara faig de tu una plaça forta,
una columna de ferro,
una muralla de bronze,
enfront de tot el país,
dels reis de Judà i dels governants,
dels sacerdots i de la gent del poble.

19 Lluitaran contra tu
però no et venceran.
Jo seré al teu costat per alliberar-te.
T'ho dic jo, el Senyor.

El primer amor

2

1 El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

2 --Vés, proclama per tot Jerusalem:

"Això diu el Senyor:

Recordo l'amor
que em tenies de jove,
com m'estimaves
al temps de les noces.
Em seguies pel desert,
per terres que ningú no sembra.

3 Israel era consagrat a mi, el Senyor,
com el primer fruit de la collita.
Si algú gosava menjar-ne, m'ofenia,
i els desastres li queien al damunt.
Ho dic jo, el Senyor."

La culpa d'Israel

4 Escolteu la paraula del Senyor,
casal de Jacob,

vosaltres, totes les tribus d'Israel.

⁵ Això diu el Senyor:

«Quina culpa van trobar en mi
els vostres pares
perquè s'allunyessin del meu costat?
Se n'anaren darrere d'ídols
que no són res,
i ells també es van tornar no res.

⁶ Ells no es digueren:

"On és el Senyor
que ens va treure d'Egipte
i ens va portar pel desert,
per terres de clots i d'estepes,
per terres de set i de mort,
per terres on no passa mai ningú
i que cap home no ha poblat?"

⁷ Jo us havia dut a un país ufanós,
on poguéssiu menjar
els fruits millors.

Però, així que hi entràreu,
vau profanar la meva terra,
vau fer abominable la meva heretat.

⁸ »Els sacerdots no pregunten:

"On és el Senyor?"

Els, que havien de respondre
en nom meu, no em coneixen.

Els qui pasturen el poble
m'han estat infidels.

Els profetes han profetitzat
en nom de Baal:

tots van darrere de déus
que no valen per a res.

⁹ Per això, jo, el Senyor,
us acuso davant de tothom,
i acuso també els vostres fills
i els fills dels vostres fills.

¹⁰ Aneu fins a les costes de Quitim
i observeu,
recorreu les estepes de Quedar
i mireu bé.

Veureu com no hi ha passat mai
res de semblant:

¹¹ cap nació no canvia els seus déus.
I tanmateix no en són, de déus!
Però el meu poble m'ha canviat a mi,
que sóc la seva glòria,
per déus que no valen per a res!

¹² »Esglaia-te'n, cel,
esgarrifa't i tremola!
Ho dic jo, el Senyor.

¹³ El meu poble ha comès un doble mal:
m'ha abandonat a mi,
font d'aigua viva,
i s'ha excavat cisternes,
cisternes esquerdades,
que no retenen l'aigua.»

L'abandó del Senyor

¹⁴ «Israel no era pas un captiu
ni havia nascut esclau.

Com és, doncs,
que se'l reparteixen per botí?

¹⁵ S'han llançat contra ell
rugint com lleons:
converteixen el país en un desert,
i les ciutats,
en ruïnes deshabitades.

¹⁶ I encara vindrà
la gent de Memfis i de Dafne
i et raparan el cap.

¹⁷ ¿No és cert que tot això et passarà
perquè has abandonat
el Senyor, el teu Déu,
quan ell et guiava pel bon camí?

¹⁸ I ara, què hi busques,
per la ruta d'Egipte?
Beure l'aigua del Nil?
Què hi busques,
per la ruta d'Assíria?
Beure l'aigua de l'Eufrates?

¹⁹ En el pecat trobaràs el càstig,
t'escarmentarà la teva pròpia deserció.
Mira i aprèn com és amarg i dolorós
abandonar el Senyor, el teu Déu,
i deixar de respectar-lo.
Ho dic jo, el Senyor, Déu de l'univers.

El Senyor denuncia el seu poble

²⁰ »Ja fa temps
que vas trencar els lligams
i et vas llevar el jou:
vas dir que no volies ser
la meva esclava.

Però ara t'ajeu com una prostituta
als turons elevats
i sota els arbres frondosos.

²¹ Jo t'havia plantat amb ceps triats,
eres una plantada segura.
Com és que has canviat
i ara treus brotada borda?

²² Ni que et rentis amb sabó
i malgastis el lleixiu,
veig gravada al meu davant
la teva culpa.

Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

²³ »Com goses dir que no estàs tacada,
que no has anat darrere els Baals?
Recorda com et comportaves
a la Vall,

reconeix el que has fet.
Com una camelleta desbocada,
que fa i desfà camins!

²⁴ Com la zebra avesada al desert,

que en temps de zel ensuma el vent!
Qui li pot deturar la passió?
Els qui la busquen no s'han de cansar:
sempre la troben a punt.

²⁵ Estalvia als teus peus
d'anar descalços,
i a la teva gorja de passar tanta set!
Però tu no en fas cas i contestes:
"M'agraden els estrangers
i vull anar al seu darrere."

²⁶ El lladre s'avergonyeix
quan el sorprenden:
així s'hauria d'avergonyir
la gent d'Israel
amb els seus reis i governants,
els seus sacerdots i profetes.
²⁷ Han dit a un tronc: "Ets el meu pare",
i a una pedra: "Tu ens has infantat."
M'han donat l'esquena
i no la cara.

Però, quan els arriben els desastres,
exclamen: "Vine a salvar-nos!"

²⁸ Què se n'ha fet, dels déus
que havíeu fabricat?
Que vinguin ells a salvar-vos
a l'hora del desastre!
Els teus déus, Judà,
són tants com les teves ciutats.

²⁹ »Per què pledegeu contra mi,
si sou vosaltres
que m'heu estat infidels?
Ho dic jo, el Senyor.

³⁰ Què n'he tret, de castigar
la vostra gent,
si no accepten la correcció?
La vostra espasa elimina els profetes
com un lleó que destrossa.

³¹ »Vosaltres, gent que m'escolteu,
fixeu-vos en la paraula del Senyor.
¿És que per a Israel
vaig ser una mena de desert,
una terra tenebrosa?
Per què el meu poble diu
que vol anar a la seva,
que no vindrà més amb mi?

³² ¿Heu vist mai que una noia
oblidés les seves joies,
o la núvia el vestit de noces?
Doncs el meu poble
s'ha oblidat de mi
des de fa temps i més temps.

³³ »Com encertes el camí
a la recerca dels teus amors!
Per això també els camins del mal
els tens ben coneguts.

³⁴ Les vores del teu vestit són tacades

de la sang de gent pobra i innocent,
que no havies pas trobat
foradant una paret
ni cometent cap altre delictes.

³⁵ I encara dius que ets innocent
i que l'enuig del Senyor
s'apartarà de tu!

Per això mateix et castigaré,
perquè dius que no ets culpable.

³⁶ »Com és que tens tanta pressa
per a canviar els pactes fets?
Fracassaràs amb Egipte
com vas fracassar amb Assíria.

³⁷ També d'allà en tornaràs
posant-te les mans al cap.
Déu ha rebutjat aquells
en qui confiaves,
i no et podran alliberar.»

La idolatria com a prostitució

3

¹ «Si un home repudia
la seva dona
i ella se'n va i es casa amb un altre,
no pot tornar al primer marit:
és com una terra profanada.
I tu, que has jagut amb tants amants,
podràs tornar a mi?
Ho dic jo, el Senyor.

² Aixeca els ulls als turons i mira:
On no t'has deixat posseir?
T'asseies a la vora dels camins
com un beduí del desert.
Has profanat el país
amb les teves prostitucions i maldats;

³ per això han fallat els ruixats
i no hi ha hagut pluges de tardor.
Gastes aires de prostituta
i ets incapaç d'averkonyir-te'n.

⁴ I després véns a dir-me:
"Pare meu,
amor de la meva juvenesa,
⁵ renyiràs per sempre amb mi?
Sempre més em guardaràs rancor?"
Vas dient tot això
mentre fas tant de mal com pots.»

Les dues germanes infidels

⁶ En temps del rei Josies, el Senyor em digué:

--¿Has vist què m'ha fet Israel, la deslleial? Ha pujat a totes les muntanyes elevades, s'ha prostituït sota qualsevol arbre frondós. ⁷ Jo pensava: Després de fer tot això tornarà cap a mi. Però no ha tornat. Judà, la seva germana infidel, veié ⁸ que jo havia repudiat la deslleial Israel amb un document de divorci pels adulteris que havia comès. Tanmateix, he vist que Judà, la seva germana infidel, no ha tingut por i s'ha prostituït igualment: ⁹ amb tota

lleugeresa ha profanat el país i ha comès adulteri adorant pedres i troncs. ¹⁰ I encara, quan Judà, la germana infidel, ha tornat a mi, no ho ha fet de cor, sinó fingidament. Ho dic jo, el Senyor.

Israel, cridat a la conversió

¹¹ El Senyor em digué:

–Israel, la deslleial, és bona al costat de Judà, la infidel. ¹² Vés, doncs, i pronuncia aquestes paraules mirant al nord:

»"Torna, Israel, la deslleial!

T'ho dic jo, el Senyor.

No continuaré enutjat,
perquè sóc bondadós.

T'ho dic jo, el Senyor.

No guardo rancor per sempre.

¹³ Reconeix, però, la teva culpa:

has estat infidel al Senyor,

el teu Déu,

i t'has encaminat cap als estrangers,

prostituint-te

sota qualsevol arbre frondós.

No heu escoltat la meva paraula.

Us ho dic jo, el Senyor.

¹⁴ »Torneu, fills deslleials, que encara sou meus! Ho dic jo, el Senyor. Us prendré, un de cada ciutat o dos de cada

clan, per dur-vos a Sió. ¹⁵ Allà us donaré pastors com desitja el meu cor, que us pasturin amb coneixement i amb

seny. ¹⁶ Us multiplicareu i sereu fecunds al país. Aquells dies ja no es parlarà més de l'arca de l'aliança del Senyor:

ni hi pensaran ni en faran memòria, ni la trobaran a faltar ni la refaran mai més. Us ho dic jo, el Senyor. ¹⁷ Llavors

Jerusalem serà anomenada 'Tron del Senyor'; totes les nacions s'hi aplegaran en el nom del Senyor i no es

deixaran guiar pel seu cor obstinat i pervers. ¹⁸ Llavors es reconciliaran la gent de Judà i la gent d'Israel, i tornaran

plegats del país del nord a la terra que vaig donar en possessió als seus pares.

Retorn d'Israel al Senyor

¹⁹ »Jo em deia:

Com m'agradaria

de comptar-te entre els fills

i donar-te un país deliciós,

l'heretat més esplèndida del món!

Jo pensava que m'anomenaries pare

i no t'apartaries de mi.

²⁰ Però vosaltres, gent d'Israel,

m'heu estat infidels,

com una dona és infidel al seu marit.

Us ho dic jo, el Senyor.

²¹ Se sent un clam pels turons:

és el plor suplicant de la gent d'Israel,

que havia pres un mal camí;

s'havia oblidat del Senyor,

el seu Déu.

²² Torneu, fills deslleials,

i jo guariré la vostra apostasia."

Aquí ens tens, venim a tu,

perquè tu ets el Senyor, el nostre Déu.

²³ Dels turons en ve tan sols l'engany;

de les muntanyes,

res més que aldarull;

tan sols en el Senyor, el nostre Déu,

Israel troba la salvació.

²⁴ Des de la nostra infantesa,

els ídols vergonyosos s'han menjat

els guanys dels nostres pares:
els seus ramats d'ovelles i vedells,
els seus fills i les seves filles.
25 Tinguem per jaç la vergonya,
i la ignomínia per cobertor:
perquè, des de la joventesa
fins al dia d'avui,
nosaltres i els nostres pares
hem pecat contra el Senyor,
el nostre Déu,
i hem desobeït la seva paraula.

4

1 «Israel, si vols tornar,
torna cap a mi.
T'ho dic jo, el Senyor.
Si treus del meu davant
els cultes abominables,
no hauràs d'anar errant
d'un lloc a un altre.
2 Si, quan jures, ho fas
per la vida del Senyor,
amb veritat,
segons el dret i la justícia,
les nacions es beneiran
i es lloaran entre elles
valent-se del nom del Senyor.

3 »Això diu el Senyor
a la gent de Judà i de Jerusalem:
Arrabasseu noves terres
i no sembreu més entre espines.

4 Circumcideu els vostres cors
per al Senyor,
gent de Judà i de Jerusalem;
altrament s'encendrà
el foc del meu enuig,
s'abrandarà i no l'apagarà ningú,
per les maldats que cometeu.»

Alarma a Judà

5 «Feu-ho saber per tot Judà
i que ho sentin a Jerusalem;
que ressoni pel país el toc del corn,
crideu amb totes les forces:

"Aplegueu-vos, entrem
a les ciutats fortificades,

6 alceu l'estendard cap a Sió,
refugieu-vos-hi, no us detureu!"
Perquè jo, el Senyor, des del nord,
faig venir un desastre,
una gran ruïna.

7 Un lleó puja de la seva boscúria,
un devastador de pobles
s'ha posat en marxa:
surt dels seus dominis

i devasta el teu país;
les teves ciutats seran incendiades,
no hi quedarà ningú.

⁸ Per això, vestiu-vos de sac
en senyal de dol,
ploreu i planyeu-vos,
perquè l'enuig ardent del Senyor
no s'aparta de nosaltres.

⁹ Aquell dia el coratge del rei
i el dels governants defallirà;
els sacerdots quedaran atuits,
i els profetes, esglaiats.
Ho dic jo, el Senyor.»

¹⁰ En sentir això vaig exclamar:
«Ah, Senyor, Déu sobirà!
Has enganyat del tot
aquest poble i Jerusalem
prometent-los la pau
mentre una espasa
els travessava les entranyes.»

Atac de l'enemic

¹¹ En aquell temps, el Senyor dirà
a aquest poble i a Jerusalem:
«Per les dunes del desert es gira
un vent xardorós,
que s'abat sobre el meu poble.
No és bo per a ventar el gra,
no serveix per a netejar-lo.

¹² D'allà m'arriba un vent fortíssim.
Ara també jo sentenciaré contra ells.»

¹³ Mireu, puja com els núvols;
els seus carros són com l'huracà,
i els seus cavalls,
més ràpids que les àguiles.
Pobres de nosaltres! Serem devastats!

¹⁴ «Jerusalem, renta't el cor de tot mal,
si vols que jo, el Senyor, et salvi.
Fins quan alimentaràs en el teu pit
una absurda confiança?

¹⁵ De Dan arriba el crit d'un missatger;
noves d'infortunis,
de les muntanyes d'Efraïm.

¹⁶ Aviseu les nacions,
mobilitzeu-les contra Jerusalem!
Véneu de terres llunyanes
per assetjar-la,
llancen crits de guerra
contra les ciutats de Judà.

¹⁷ L'encerclen com qui vigila un camp,
perquè s'havia rebel·lat contra mi.
Ho dic jo, el Senyor.

¹⁸ La teva conducta i les teves accions
t'han portat tot això, Jerusalem:
el fruit de la teva maldat és amarg,
et penetra fins al cor.»

Plany per un país devastat

¹⁹ Ai, entranyes meves, entranyes meves!
Quin mal a les parets del cor!
El cor em palpita, no puc callar:
ressonen dintre meu els tocs de corn,
la cridòria del combat.

²⁰ Arriben notícies
de desfetes i més desfetes,
tot el país és devastat!
De cop m'han destruït les tendes,
en un instant m'han arrasat
els campaments.

²¹ Fins quan hauré de veure estendards
i sentir el toc de guerra?

²² «El meu poble és estúpid.
Ho dic jo, el Senyor.
No em coneix, no m'ha comprès;
són fills insensats,
sense enteniment,
llestos per a fer el mal,
incapaços de fer el bé.»

²³ He mirat la terra:
tota ella és caòtica i desolada;
he mirat el cel: ni rastre de llum.

²⁴ He mirat les muntanyes: tremolen;
i els turons: tots s'estremeixen.

²⁵ He mirat pertot arreu,
i no hi ha ningú:
fins els ocells han fugit.

²⁶ He mirat encara,
i els horts són un desert,
totes les ciutats estan incendiades.
El Senyor hi ha descarregat
el foc de la seva indignació.

²⁷ Això anuncia el Senyor:
«El país sencer quedarà desolat,
però no el vull destruir del tot.

²⁸ Per això la terra portarà dol,
i allà dalt, el cel s'enfosquirà.
Us ho anuncio, és decisió meva:
no me'n penediré ni em faré enrere.»

²⁹ Al crit dels cavallers i dels arquers,
la gent fuig dels pobles.
S'amaguen a les coves,
se'n van pels boscos,
escalen els cingles:
tots els pobles estan abandonats,
no hi ha quedat ningú.

³⁰ I tu, Jerusalem,
què faràs quan siguis devastada?
Ni que et vestissis d'escarlata,
ni que et guarnissis d'or
i et pintessis els ulls,
t'embelliries per no res:
els teus amants et menyspreen,

demanen la teva vida.

³¹ He sentit un crit de partera,
crits de dolor
com els d'un primer part.
És el crit de Sió que panteixa
i estén les mans:
«Pobra de mi! Em moro
de veure aquesta mortaldat!»

Corrupció de Jerusalem

5

¹ «Aneu pels carrers de Jerusalem,
mireu i comproveu,
busqueu per les seves places:
si hi trobeu algú
que obri amb justícia,
que cerqui la veritat,
la ciutat obtindrà el meu perdó.

² Fins i tot quan juren per la meva vida,
juren en fals!»

³ Senyor, tu vetlles per la veritat.
Els has malferit, i no se'n senten;
els has destrossat,
i no volen aprendre la lliçó:
la seva cara és més dura que la roca,
no volen penedir-se.

⁴ Jo pensava:
«Aquests són els més miserables,
els qui desvariegen perquè no saben
què vol el Senyor,
què espera d'ells el seu Déu.

⁵ Aniré a parlar als de més amunt;
aquests sabran què vol el Senyor,
què espera d'ells el seu Déu.»
Però tots ells havien trencat
els lligams,
s'havien llevat el jou.

⁶ Per això el lleó de la selva
els atacarà,
els trossejarà el llop de l'estepa;
un lleopard espia les seves viles
i destrossa tothom qui en surt;
han acumulat infidelitats,
han amuntegat apostasies.

⁷ «Com t'ho podria perdonar,
Jerusalem?
Els teus fills m'han abandonat
i juren pels qui no són déus.
Després que els he saciat,
cometen adulteri;
es precipiten a les cases
de prostitució.

⁸ Com cavalls que anessin moguts,

sense fre,
renillen darrere la dona del veí.
9 ¿No haig de demanar comptes
per tot això?

A un poble com aquest,
¿no li haig de donar
el que es mereix?
Ho dic jo, el Senyor.

10 Pugeu pels marges de la vinya
i devasteu-la, però no la destruïu;
arrenqueu-li les sarments,
que no són pas meves.

11 La gent d'Israel i la gent de Judà
m'han arribat a traïr.
Ho dic jo, el Senyor.»

Una seguretat inútil

12 Aquest poble ha renegat del Senyor.
Ha dit: «Ell no és res!
No ens passarà cap desgràcia,
no ens tocaran l'espasa ni la fam.

13 Els profetes no pesen més que el vent.
El Senyor no els ha parlat.
Que les seves amenaces
recaiguin damunt d'ells!»

14 Doncs això anuncia el Senyor,
Déu de l'univers:
«Ja que vosaltres parleu així,
les paraules que li he fet pronunciar
seran un foc devorador,
i aquest poble serà la llenya.

15 »Gent d'Israel,
faig venir contra vosaltres
una nació llunyana.
Ho dic jo, el Senyor.
És una nació perdurable,
una nació antiga:
tu no entens la seva llengua,
no saps el que diu.

16 Són guerrers implacables:
les seves fletxes escampen la mort.

17 Et devoraran el pa i la collita,
mataran els teus fills
i les teves filles,
devastaran els teus ramats
de vaques i ovelles,
t'arrasaran les figueres i les vinyes.
Tu confies en les ciutats fortificades:
ells les destrossaran espasa en mà.

18 »Tanmateix, tampoc en aquells dies no vull destruir-vos del tot. Ho dic jo, el Senyor. 19 I si pregunten: "Per què ens ha fet tot això el Senyor, el nostre Déu?", tu respon-los en nom meu: "Ja que heu abandonat el Senyor i heu servit déus estrangers a la vostra terra, ara us toca de servir gent estrangera en una terra que no és la vostra."»

El Senyor acusa el seu poble

20 «Anuncieu això a la gent de Jacob,
que ho sàpiguen a Judà!

21 Escolta bé això que et dic,
poble insensat, incapaç de comprendre:
Teniu ulls, però no hi veieu,
orelles, però no hi sentiu.

22 Veig que no em temeu.
Us ho dic jo, el Senyor.
Veig que no tremoleu davant meu.
Jo he posat la sorra
per frontera del mar,
i el mar no la traspassa.
És una llei perpètua.
Les onades s'agiten
però no poden res,
bramulen però no passen enllà.

23 En canvi, aquest poble
és rebel i indòcil:
s'allunya, se'n va.

24 No pensen dintre d'ells:
"Venerem el Senyor, el nostre Déu,
que, quan n'és el temps,
dóna les pluges de tardor
i de primavera,
i que té un moment assignat
per a la sega."

25 »Les vostres culpes
destorben tot això,
els vostres pecats
us priven d'aquests béns.

26 »Entre el meu poble
hi ha homes dolents:
cada un espia,
quiet com un ocellaire;
preparen el filat com caçadors,
paren trampes per agafar-hi homes.

27 Les seves cases són plenes d'estafes,
com una gàbia és plena d'ocells;
així s'engrandeixen i s'enriqueixen,

28 es tornen grassos i lluents.
La seva malícia no té límits:
no judiquen amb justícia,
no respecten els drets dels orfes,
i encara prosperen;
no defensen la causa dels pobres.

29 ¿No haig de demanar comptes
per tot això?
A un poble com aquest,
¿no li haig de donar el que es mereix?
Ho dic jo, el Senyor.»

30 En aquest país passen coses
horribles i esgarrifoses:

31 els profetes profetitzen en fals,
els sacerdots paren la mà
per enriquir-se,
i el poble n'està tan content!
Què fareu quan vindrà la fi?

Jerusalem, amenaçada

6

¹ «Benjaminites, aneu a refugiar-vos
lluny de Jerusalem!

Toqueu el corn d'alarma a Tecoa,
alceu un estendard a Betaquèrem:
des del nord un desastre és a l'aguait,
ve una gran ruïna.

² Destruiré la ciutat de Sió,
la delicada, la bonica.

³ Uns pastors hi acosten els ramats,
planten les tendes entorn d'ella:
cada un hi porta el seu ramat
a pasturar.

⁴ Criden: "Proclamem contra ella
la guerra santa!
Assaltem-la en ple migdia!"
"Ai de nosaltres, que el dia s'acaba
i s'allarguen
les ombres del crepuscle!"

⁵ "Som-hi, assaltem-la de nit,
arrasem-ne els merlets!"»

⁶ Això diu el Senyor de l'univers:
«Talleu troncs i alceu un terraplè
per assaltar Jerusalem.
Castigaré aquesta ciutat,
on no hi ha més que opressió.

⁷ Com una cisterna conserva l'aigua,
ella també conserva la seva maldat;
hi sento clams de violència i rapinya,
no hi veig més que greuges
i maltractes.

⁸ Corregeix-te, Jerusalem:
si no ho fas, em desentendré de tu
i et convertiré en un ermot,
en una regió deshabitada.»

⁹ Això diu el Senyor de l'univers:
«Esgotimeu bé, com una vinya,
la resta d'Israel.
Com fa el veremador,
repasseu-ne els pàmpols.»

¹⁰ A qui, doncs, he de parlar i conjurar
perquè m'escoltin?

Tenen l'orella incircumcisa,
són incapaços d'escoltar,
escarneixen la paraula del Senyor,
no els agrada gens ni mica.

¹¹ La teva indignació, Senyor,
m'omple fins a dalt;
no la puc suportar més.
Aboca-la sobre els infants
a les places
i sobre les colles de joves.

«Faran captius el marit i la muller,
i fins els vells carregats d'anys.

¹² Les seves cases passaran a d'altres,
amb els seus camps i les seves dones.

Ben cert, aixecaré la mà
contra els habitants del país.

Ho dic jo, el Senyor.

¹³ Perquè, des dels petits

fins als més grans,

tots van darrere de guanys injustos;

des del profeta fins al sacerdot,

tots són uns estafadors.

¹⁴ Aviat troben remei

per a la ferida del meu poble.

Li diuen: "Tot va bé, tot va bé",

quan res no va bé!

¹⁵ El seu comportament és detestable

i han hagut d'avergonyir-se'n,

ells que no s'avergonyeixen de res

i desconeixen el rubor.

Doncs bé, cauran igual que els altres,

ensopegaran a l'hora del càstig.»

Ho diu el Senyor.

¹⁶ Això us recomana el Senyor:

«Atureu-vos a mirar per on aneu,

pregunteu, entre els camins fressats,

quin és el bo.

Seguiu-lo i trobareu repòs.

Però ells responen:

"No el seguirem!"

¹⁷ Us he posat sentinelles que criden:

"Escolteu els tocs d'alerta!"

Però ells diuen:

"No els volem escoltar!"

¹⁸ Doncs bé, nacions, escolteu;

població del món,

sàpigues què els espera!

¹⁹ Escolta, oh terra!

Faré caure el desastre

damunt aquest poble:

serà el fruit d'allò que maquinen.

No escolten les meves paraules,

menyspreen els meus advertiments.

²⁰ Què n'haig de fer jo,

de l'encens de Saba,

del jonc olorós portat de lluny?

No m'agraden els vostres holocaustos,

els vostres sacrificis em desplauen.

²¹ Això anuncia el Senyor:

Faré ensopegar aquest poble

i cauran alhora pares i fills,

moriran junts veïns i companys.»

Invasió del país

²² Això us fa saber el Senyor:

«Ve un poble del país del nord,

a la llunyania es desvetlla
una gran nació.

²³ Empunyen l'arc i els dards,
són cruels, no tenen pietat;
bramulen com les onades de la mar,
cavalquen sobre corsers;
formen en ordre de batalla,
com un sol home,
contra tu, ciutat de Sió.»

²⁴ Quan sentim aquesta nova,
ens fallen les forces;
estem oprimits d'angoixa i de dolor
com la dona quan infanta.

²⁵ No sortiu al camp,
no aneu pels camins:
l'enemic té l'espasa a la mà
hi ha terror pertot arreu.

²⁶ Gent del meu poble,
vestiu-vos de sac en senyal de dol,
rebolqueu-vos a la cendra,
ploreu com per un fill únic;
que sigui ben amarga
la vostra complanta,
perquè el devastador
ens caurà de sobte al damunt.

Missió del profeta

²⁷ «T'he fet torre inexpugnable
enmig del poble,
perquè examinis la seva conducta.

²⁸ Tots són rebels entre els rebels,
marxants de calúmnies,
bronze i ferro en lloc de plata;
tots plegats, moneda falsa.

²⁹ Bufa la manxa,
el foc consumeix el plom;
però, ni que ho vulguis refinar del tot,
no elimines les escòries.

³⁰ En diran plata de rebuig,
perquè el Senyor els ha rebutjat.»

Contra les falses esperances

7

¹ El Senyor va comunicar aquesta paraula a Jeremies. Li digué:

² --Estigues-te al portal del temple del Senyor i proclama-hi això: "Escolteu la paraula del Senyor, gent de Judà, que entreu per aquestes portes quan voleu adorar-lo. ³ Això us diu el Senyor de l'univers, el Déu d'Israel: Seguiu el bon camí, milloreu la vostra conducta, i us deixaré habitar en aquest lloc. ⁴ No us refieu de les paraules enganyoses repetint: 'Això és el temple del Senyor, el temple del Senyor, el temple del Senyor!' ⁵ Si de veritat seguïeu el bon camí i milloreu la vostra conducta, si feu justícia entre les dues parts d'un plet, ⁶ si no oprimiéu els immigrants, els orfes i les viudes, si en aquest lloc no vesseu sang innocent i no adoreu altres déus, que serien la vostra perdició, ⁷ jo us deixaré habitar en aquest lloc, a la terra que vaig donar als vostres pares des de sempre i per sempre.

⁸ »Però vosaltres us refieu de paraules enganyoses que no serveixen de res. ⁹ Robeu, mateu, cometeu adulteri, jureu en fals, cremeu encens a Baal, seguïeu altres déus que mai no havíeu conegut, ¹⁰ i després veniu a presentar-

vos al meu davant, en aquest temple que porta el meu nom. ¿Penseu que això us salvarà i que podreu continuar cometent coses tan abominables? ¹¹ Aquest temple que porta el meu nom, ¿us penseu que és una cova de lladres? Doncs sí, això és el que jo veig! Ho dic jo, el Senyor.

¹² »Aneu al lloc sagrat de Siló, que en temps passat jo havia fet que portés el meu nom, i veureu en què l'he convertit per culpa de la maldat d'Israel, el meu poble. ¹³ I ara vosaltres cometeu aquestes mateixes maldats. Us he parlat cada dia i no m'heu escoltat; us he cridat i no m'heu respost. Ho dic jo, el Senyor. ¹⁴ Per això, amb el temple que porta el meu nom, del qual us refieu, i amb aquest lloc que us vaig donar, a vosaltres i als vostres pares, faré el mateix que vaig fer amb Siló. ¹⁵ Us trauré de la meva presència, com en vaig treure els vostres germans, els descendents d'Efraïm.

¹⁶ »I tu no intercedeixis més a favor d'aquest poble, no insisteixis amb súpliques i clams, perquè no t'escoltaré.

¹⁷ ¿No veus què estan fent a les viles de Judà i per les places de Jerusalem? ¹⁸ Els fills recullen llenya, els pares encenen el foc i les dones pasten la farina per fer coques i oferir-les a la Reina del cel; m'irriten vessant libacions a altres déus. ¹⁹ Però, per ventura m'ofenen a mi? ¿No es fan mal més aviat a ells mateixos, per a vergonya seva? Ho dic jo, el Senyor. ²⁰ Per tant, això us faig saber jo, el Senyor, Déu sobirà: La meva indignació s'abocarà damunt aquest lloc, damunt els homes i les bèsties, damunt els arbres dels camps i els fruits de la terra. Serà un foc que no s'apagarà.

²¹ »Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Ja podeu menjar la carn dels animals oferts en holocaust com mengeu la dels altres sacrificis! ²² Als vostres pares, el dia que els vaig fer sortir d'Egipte, no els vaig dir res d'holocaustos i sacrificis, no els en vaig prescriure cap. ²³ El precepte que els vaig donar era aquest: 'Escolteu la meva veu, i jo seré el vostre Déu i vosaltres sereu el meu poble. Seguiu els camins que us prescric, i tot us anirà bé.' ²⁴ Però ells no em van escoltar ni van fer cas de mi: van seguir el seu propi parer, sortit del seu cor obstinat i pervers; em van donar l'esquena, i no la cara. ²⁵ Des del dia que els vostres pares van sortir del país d'Egipte fins avui, no m'he cansat d'enviar-vos cada dia els meus servents, els profetes. ²⁶ Però vosaltres no m'heu escoltat ni heu fet cas de mi: heu anat a la vostra, heu estat pitjors que els vostres pares."

²⁷ »Els repetiràs aquestes paraules, però no t'escoltaran; els cridaràs, però no et respondran. ²⁸ Digues-los aleshores: "Aquest és el poble que no escolta el Senyor, el seu Déu, ni accepta que ell el corregeixi. No té mai la veritat als llavis, l'ha perduda del tot."

La vall de la Mortaldat

²⁹ «Talla't la cabellera
d'home consagrat
i llença-la;
entona una complanta dalt als cims,
perquè el Senyor
ha rebutjat i abandonat
la generació que l'irritava.

³⁰ »Els fills de Judà m'ofenen amb les seves males obres, han profanat el temple que porta el meu nom posant-hi ídols abominables. Ho dic jo, el Senyor. ³¹ Han construït els recintes sagrats del Tófet, a la vall de Benhinnom, per cremar-hi en sacrifici els seus fills i filles, cosa que jo no havia manat ni se m'havia acudit mai. ³² Per això vénen dies que ja no es dirà més "Tófet", ni "vall de Benhinnom", sinó "vall de la Mortaldat". Ho dic jo, el Senyor. Allí, per manca d'espai, hi enterraran els morts. ³³ Els ocellots i els animals feréstecs s'atiparan de cadàvers de la gent d'aquest poble, sense que ningú els destorbi. ³⁴ En els pobles de Judà i a les places de Jerusalem faré callar els crits de joia i de festa, i el cant del nuvi i de la núvia, perquè tot el país serà una ruïna.

8

¹ »En aquell temps, ho dic jo, el Senyor, trauran dels seus sepulcres els ossos dels reis de Judà i els dels seus prohoms, els dels sacerdots i els dels profetes, i els dels altres habitants de Jerusalem, ² i els exposaran al sol, a la lluna i a tot l'estol dels astres, que ells estimaven i a qui donaven culte: els havien seguit, els havien consultat i adorat. Aquells ossos no seran recollits ni tornats a enterrar: quedaran com fems sobre la terra. ³ Els qui quedaran d'aquesta gent malvada, en tots els llocs on jo els dispersaré, preferiran la mort a la vida. Ho dic jo, el Senyor de l'univers.»

Un poble deslleial

4 «Digues-los: Això pregunta el Senyor:
Els qui cauen, no s'aixequen?
Els qui es desencaminen,
no tornen enrere?

5 Per què, doncs, aquest poble
va fora de camí?
Per què Jerusalem
va sempre desencaminada?
S'aferren a falòrnies,
es neguen a tornar enrere.

6 He escoltat atentament:
és insostenible el seu parlar;
ningú no es penedeix
de la seva maldat
ni es pregunta pel que ha fet.
Tots continuen la seva cursa
com cavalls llançats a la batalla.

7 En el cel, la cigonya
coneix el temps d'emigrar;
la tórtora, la grua i l'oreneta
retornen quan n'és el temps;
però el meu poble no coneix
els decrets del Senyor.

8 Com podeu dir que sou savis,
que teniu la Llei del Senyor?
La ploma mentidera dels escribes
tan sols ha dut la mentida.

9 Els savis se senten avergonyits,
s'espanten, estan atrapats.
Si refusen la paraula del Senyor,
quina saviesa els queda?

10 »Per això donaré a d'altres
les seves dones,
i els seus camps a uns nous amos;
perquè, des dels petits
fins als més grans,
tots van darrere de guanys injustos;
des del profeta fins al sacerdot,
tots són uns estafadors.

11 Aviat troben remei
per a la ferida del meu poble.
Li diuen: "Tot va bé, tot va bé",
quan res no va bé!

12 El seu comportament és detestable
i han hagut d'avergonyir-se'n,
ells que no s'avergonyeixen de res
i desconeixen el rubor.
Doncs bé, cauran igual que els altres,
ensopegaran a l'hora del càstig.
Ho diu el Senyor.

13 »Quan vull collir-ne els fruits,
no hi ha raïms als ceps
ni figues a les figueres.
S'ha marcit el seu fullatge:
els posaré en mans dels qui passen.
Ho dic jo, el Senyor.»

El perill s'acosta

14 Què hi fem, aquí asseguts?

Aplegueu la gent,
entrem a les ciutats fortificades
i no ens en moguem:
el Senyor, el nostre Déu,
vol que no en sortim,
i ens fa beure aigua emmetzinada,
perquè hem pecat contra ell.

15 Esperàvem la pau, però res no va bé;
esperàvem el remei,
i tot són alarmes.

16 Des de Dan se sent
el bufec dels seus cavalls;
el renill dels seus corsers
fa estremir tota la terra;
entren a devorar tot el país,
les ciutats i els seus habitants.

17 «Us envio serps verinoses.
Contra elles, no hi valen encanteris:
tingueu per cert que us picaran.
Ho dic jo, el Senyor.»

Plany per un poble desgraciat

18 Un somriure forçat
amaga el meu dolor,
el meu cor està malalt.

19 El plany del meu poble se sent
des de terres llunyanes:
«El Senyor, ja no és a Sió?
El seu Rei, ja no hi és?»
«Per què m'irritaven
amb les seves estàtues,
amb els ídols estrangers?»

20 Ha passat la collita,
s'ha acabat l'estiu,
però nosaltres
no hem vist la salvació.

21 Estic destrossat
pel desastre del meu poble.
Quina negror! La basarda m'atueix.

22 ¿No hi ha bàlsam a Galaad?
¿No hi ha allí ningú
capaç de curar-me?

Per què no es tanca mai
la ferida del meu poble?

23 Oh, si tingués al cap una deu d'aigua
i una font de llàgrimes als ulls!
Ploraria nit i dia
per les víctimes del meu poble.

Un país ple d'estafes i pillatge

¹ Ah, si trobés al desert
un alberg de vianants!
Deixaria el meu poble,
me n'aniria ben lluny:
tots són uns adúlter,
una colla de traïdors.

² «La seva llengua, com un arc,
tira mentides,
amb falsedats es fan amos del país,
passen de fer mal a fer més mal,
i a mi no em coneixen.
Ho dic jo, el Senyor.

³ Guardeu-vos els uns dels altres,
no us fieu dels vostres germans,
que els germans van per fer travetes,
i els companys
són marxants de calúmnies.

⁴ Tothom enganya el seu veí,
no diuen la veritat;
han avesat la llengua a dir mentides;
de tant de fer mal, ni força tenen
⁵ per a convertir-se.

Pillatge i més pillatge,
estafa i més estafa:
no em volen conèixer.
Ho dic jo, el Senyor.»

⁶ Per això diu el Senyor de l'univers:
«Jo els passaré pel foc de la fornal;
només així
podré depurar el meu poble.

⁷ La seva llengua és una fletxa mortal,
tots duen l'engany als llavis:
parlen amablement
amb els companys,
però per dintre
van amb ganes d'enxampar-los.

⁸ No els haig de demanar comptes
per tot això?
A un poble com aquest,
¿no li haig de donar el que es mereix?
Ho dic jo, el Senyor.»

Plany per una terra desolada

⁹ Ploraré i gemegaré
per les muntanyes,
entonaré una complanta
pels pasturatges de l'estepa:
els han cremat, i ningú no hi passa,
no s'hi sent belar cap ramat;
des dels ocells fins al bestiar,
tots s'han dispersat i han fugit.

¹⁰ «Convertiré Jerusalem
en un munt de runa,
en un refugi de xacals.
De les ciutats de Judà
en faré un desert,

no hi quedarà ningú.»

11 Qui és el savi
que pugui entendre tot això?
¿A qui ho ha comunicat
el Senyor, perquè ho anunciï?
Per què el país ha quedat desfet,
cremat com l'estepa,
i no hi passa ningú?

12 El Senyor respon:
«Perquè han abandonat la Llei
que jo els havia proposat:
no han escoltat la meva paraula,
no l'han seguida.

13 Només han seguit el seu cor obstinat,
han anat darrere els Baals,
tal com havien après
dels seus pares.

14 Per això diu el Senyor de l'univers,
Déu d'Israel:
Als d'aquest poble
els farà menjar herbes amargues,
els farà beure aigua emmetzinada.

15 Els escamparé per altres nacions
que ni ells ni els seus pares
no coneixien,
i darrere d'ells enviaré l'espasa
fins a fer-los desaparèixer.»

16 Això diu el Senyor de l'univers:
«Cuiteu a cridar les ploraneres,
envieu a buscar les més expertes.»
Que vinguin!

17 Que s'apressin a entonar
un plany per tots nosaltres!
Que els nostres ulls
es desfacin en llàgrimes
i les nostres parpelles
es fonguin en plors!

18 Se sent un plany a Sió:
«Com hem quedat desolats!
Quina vergonya, la nostra!
Ens han derruït les cases
i hem hagut d'abandonar el país.»

19 Dones, escolteu la paraula del Senyor,
estigueu atentes al que ell us diu;
ensenyeu una complanta
a les vostres filles,
un cant de dol a les veïnes:

20 «La mort puja per les finestres,
entra als nostres palaus;
extermina pels carrers els infants,
i els joves per les places.»

21 «I tu, de part meva, repeteix
el que dic jo, el Senyor:
Queden estesos els cadàvers
com fems sobre els camps,
com espigues deixades pels segadors,

que ningú no recull.»

Conèixer el Senyor

²² Això diu el Senyor:

«Que el savi no es gloriï
de la seva saviesa,
ni el fort de la seva força,
ni el ric de la seva riquesa.

²³ D'una sola cosa podeu gloriar-vos:
d'entendre'm i conèixer-me.

Jo, el Senyor, estimo fidelment
i obro amb dret i justícia
sobre la terra.

Aquestes són les coses
que em complauen.

Ho dic jo, el Senyor.»

El valor de la circumcisió

²⁴ «Vénen dies, ho dic jo, el Senyor, que demanaré comptes a tots els qui practiquen el ritu de la circumcisió:

²⁵ Egipte, Judà, els edomites, els ammonites, els moabites i el poble que s'afaita els polsos i viu al desert. Perquè, de fet, tots els estrangers són incircumcisos, i el mateix poble d'Israel és incircumcís de cor.»

El Déu viu i els ídols

10

¹ Gent d'Israel, escolteu la paraula que el Senyor us adreça!

Això diu el Senyor:

² «No imiteu

el que fan els altres pobles.

No us alarmeu pels senyals celests,
encara que els pagans se n'alarmin.

³ Els costums dels pagans són absurds;

tallen un arbre del bosc,
el treballen i en fan una escultura,

⁴ la decoren amb or i plata

i l'asseguren amb claus,

a cops de martell,

perquè no faci moviment.

⁵ Aquests ídols

són com espantalls dels horts:

no parlen i, com que no caminen,

els han de portar a coll.

No els temeu:

no us faran ni bé ni mal.»

⁶ Ningú no és com tu, Senyor:

tu ets gran,

el teu nom és gran i poderós.

⁷ Qui no et respectaria,

rei de les nacions?

Tu sol et fas respectar.

Entre els savis del món

i entre tots els seus reialmes,

ningú no és com tu.

⁸ Tots ells, sense excepció,

són beneïts i estúpids;

l'escola dels ídols
els fa durs com soques.

⁹ Importen plata batuda de Tarsis
i or d'Ufaz;

l'escultor i l'orfebre en fan estàtues
revestides de porpra
vermella i violeta.

Tot això és l'obra dels savis!

¹⁰ El Senyor és Déu veritable,
el Déu viu, el rei etern.

Al seu embat tremola la terra,
les nacions no aguanten el seu enuig.

¹¹ Digueu això a aquesta gent:

«Els déus que no han format
el cel i la terra
desapareixeran de la terra
i de sota el cel.»

¹² Però el Senyor ha fet la terra
amb el seu poder;
amb la seva saviesa
sosté els continents,
ha desplegat el cel
amb la seva intel·ligència.

¹³ Quan fa sentir el seu tro,
hi ha remor d'aigua en el cel,
fa pujar els núvols
de l'extrem de la terra,
amb els llamps desferma la pluja,
fa sortir els vents
dels seus amagatalls.

¹⁴ A tots aquells homes
els manca senderi:
els argenters s'averkonyiran
dels seus ídols,
perquè allò que han fos
és mentida, no té alè;

¹⁵ són coses absurdes,
un autèntic engany,
i desapareixeran quan el Senyor
passarà comptes.

¹⁶ Ell, possessió del poble de Jacob,
no és com aquests ídols:

és el creador de tot
i té Israel com a pròpia heretat.

El seu nom és
"Senyor de l'univers".»

Jerusalem, assetjada

¹⁷ Recull de terra el farcell,
tu que vius en ple setge!

¹⁸ El Senyor anuncia això:

«Aquesta vegada llançaré amb la fona
els habitants d'aquest país,
d'un cop de mà els faré arribar
on ara apunto.»

Plany de la ciutat

¹⁹ Ai de mi! Quina desfeta!

Se m'ha obert la ferida.

Jo pensava:

«Com podré suportar aquest mall!»

²⁰ Sóc com una tenda devastada.

N'han arrencat totes les cordes:

els fills m'han abandonat,

no me'n queda cap.

Ja no em plantarà ningú la tenda,

no hi haurà qui n'alci la lona.

Plany del profeta

²¹ Els pastors eren uns necis,

no consultaven el Senyor;

per això, com que no han tingut seny,

tot el ramat se'ls ha esgarriat.

²² Atenció, arriben notícies:

S'acosta una gran remor

del país del nord

que convertirà les viles de Judà

en un desert,

en un refugi de xacals.

²³ Senyor, veig que l'home

no és amo de la seva conducta:

quan camina,

no orienta els seus passos.

²⁴ Corregeix-me, Senyor,

però amb mesura;

no amb enuig,

que no en quedaria res.

²⁵ Aboca la teva indignació

sobre les nacions que no et coneixen,

sobre els pobles

que no invoquen el teu nom.

Han devorat els fills de Jacob:

els han devorat, els han consumit,

han devastat el seu país.

Les exigències de l'aliança

11

¹ Paraula que el Senyor va comunicar a Jeremies. Li digué:

² --Escolteu les prescripcions de l'aliança que us vaig proposar. Anuncia-les a la gent de Judà i als habitants de Jerusalem. ³ Digues-los: "Això proclama el Senyor, Déu d'Israel: Maleït aquell qui no faci cas de les prescripcions d'aquesta aliança ⁴ que vaig donar als vostres pares el dia que els vaig fer sortir del país d'Egipte, d'aquella fornada de ferro: 'Si escolteu la meua veu —deia— i compliu tot el que jo us manaré, vosaltres sereu el meu poble i jo seré el vostre Déu; ⁵ així es complirà el jurament que vaig fer als vostres pares de donar-los una terra que regalima llet i mel.' I així ha estat fins ara."

Jo vaig respondre:

--Amén, Senyor.

⁶ Llavors el Senyor em va dir:

--Proclama-ho a les ciutats de Judà i pels carrers de Jerusalem. Digues-los: "Escolteu les prescripcions d'aquella aliança i poseu-les en pràctica. ⁷ Perquè el dia que vaig fer sortir els vostres pares del país d'Egipte, els vaig

conjurar que escoltessin la meua veu, i els ho he repetit cada dia fins avui. ⁸ Però ells no m'han escoltat ni m'han obeït: s'han deixat guiar pel seu cor obstinat i pervers. Per això he fet caure damunt d'ells les amenaces d'aquella aliança que jo havia manat d'observar, però ells no l'han observada."

⁹ El Senyor em digué encara:

--La gent de Judà i els habitants de Jerusalem han tramat un complot. ¹⁰ Han tornat als pecats dels seus avantpassats, que no volien escoltar les meves prescripcions: han anat darrere altres déus i els han adorat. El poble d'Israel i el de Judà han trencat l'aliança que jo havia fet amb els seus pares.

¹¹ »Per això el Senyor diu: Faré caure damunt d'ells unes calamitats que no podran evitar. Em cridaran, però no els escoltaré. ¹² Ni que les ciutats de Judà i els habitants de Jerusalem anessin a demanar ajut als déus que ells honoren cremant-los ofrenes, aquests déus no els podran salvar a l'hora del desastre.

¹³ »Els teus déus, poble de Judà, són tants com les teves ciutats, i els altars on cremes ofrenes als ídols vergonyosos són tants com els carrers de Jerusalem.

¹⁴ »I tu, Jeremies, no intercedeixis més a favor d'aquest poble, no insisteixis amb súpliques i clams, perquè jo no escoltaré quan m'invocaran a l'hora del desastre.

Destrucció d'Israel, nació estimada de Déu

¹⁵ «Què hi ve a fer, l'estimada,

al meu temple,

si tanta gent comet maldats?

Ja es poden endur

les carns immolades!

No t'alegraràs pas

quan t'assaltin els desastres!

¹⁶ El Senyor t'anomenava

olivera verda de fruits bonics,

però ara, amb gran estrèpit,

ha calat foc al teu fullatge

i s'han esqueixat les teves branques.

¹⁷ »El Senyor de l'univers, que t'havia plantat, ha decretat la teva desgràcia, pel mal que han comès el poble d'Israel i el de Judà: han provocat la meua indignació cremant ofrenes a Baal.»

Confessions de Jeremies (I)

¹⁸ El Senyor m'ha advertit

i jo ho he comprès.

Tu, Senyor, m'has fet veure

les seves maquinacions.

¹⁹ Jo era un anyell mansoi,

que porten a matar;

no sabia que tramaven plans

contra mi i deien:

«Destruïm l'arbre amb el seu fruit,

arrenquem-lo de la terra dels vivents

i que s'oblidin

fins i tot del seu nom!»

²⁰ Senyor de l'univers,

que judiques amb rectitud

i penetres l'interior dels homes:

fes que pugui veure

com els demanes comptes,

ja que he confiat a tu la meua causa.

²¹ Per això el Senyor de l'univers parla a la gent d'Anatot, que es proposen de matar-me i em diuen: «No profetitzis en nom del Senyor si no vols morir a les nostres mans.» ²² Això diu el Senyor de l'univers: «Jo els en demanaré comptes: els homes joves moriran a la guerra, i els seus fills i filles moriran de fam. ²³ No se'n salvarà ni un, perquè, a l'hora de passar comptes, faré caure la desgràcia sobre la gent d'Anatot.»

12

¹ Sé que ets just, Senyor:
jo no puc discutir amb tu.
Però et vull exposar les meves raons.
Per què prosperen els malvats?
Tots els traïdors viuen tranquils!

² Els has plantat i arrelen,
creixen i donen fruit.
Tu ets a prop dels seus llavis
però lluny del seu cor.

³ Senyor, tu em coneixes i em veus,
has comprovat
que el meu cor és amb tu.
Reserva els malvats,
com anyells, per a l'escorxador,
separa'ls per al dia de la matança!

⁴ Fins quan la terra ha de portar dol
i s'ha de marcir
tota l'herba del camp?
Bèsties i ocells n'han desaparegut
per la maldat dels qui hi habiten.
Els diuen:

«Aquest no veu cap on anem!»

⁵ «Si ja et canses de córrer
amb els soldats d'infanteria,
com podràs competir
amb la cavalleria?
Si només et sents segur
en un país tranquil,
què faries

en el bosc frondós del Jordà?

⁶ És cert, fins i tot els teus germans
i la teva pròpia família t'han traït
i convoquen gent a la teva esquena.
No te'n fiïs,
encara que et parlin amablement.»

El Senyor abandona el seu país

⁷ «He abandonat la meva casa,
m'he desfet de la meva heretat,
he deixat en mans dels enemics
allò que més estimava.

⁸ La meva heretat,
com un lleó ferotge,
ha rugit contra mi:
per això l'he detestada.

⁹ La meva heretat és un cau de hienes,
els voltors l'ataquen de tots costats.
Aneu, aplegueu totes les feres,
dueu-les al carnatge!

¹⁰ Molts pastors han assolat
la meva vinya
i trepitjat el meu camp.
Han convertit el meu camp preferit
en un desert devastat;

¹¹ L'han deixat fet una desolació,
i ara ell plora, desolat, davant meu.
Tot el país és arrasat
i no hi ha qui en faci cas.

¹² Els devastadors han arribat
a tots els tossals del desert,
perquè el Senyor
té una espasa que devora;
d'un cap a l'altre del país
no hi ha pau per a ningú.

¹³ Sembraven blat,
i han collit espines;
s'han escarrassat sense treure'n profit.
Avergonyi-vos
de la misèria de collita:
és fruit del gran enuig del Senyor.»

Avis del Senyor als pobles veïns d'Israel

¹⁴ «Això faig saber jo, el Senyor, a tots els veïns malvats, que viuen a tocar de l'heretat que vaig donar al meu poble d'Israel: Els arrencaré de la seva terra, igual com arrencaré d'enmig d'ells la gent de Judà. ¹⁵ Però, després que els hauré desarrelat, em tornaré a compadir d'ells i els retornaré a la seva terra i a la seva heretat. ¹⁶ Si aleshores ells, que havien ensenyat al meu poble a jurar per Baal, aprenen el costum que té el meu poble de jurar pel meu nom, dient: "Per la vida del Senyor", jo els deixaré viure enmig del meu poble. ¹⁷ Però si alguna d'aquelles nacions no fa cas de mi, la desarrelaré, l'arrencaré i la destruiré. Ho dic jo, el Senyor.»

El senyal del cenyidor de Ili

13

¹ El Senyor m'ordenà això:

--Vés, compra't un cenyidor de Ili i posa-te'l, nou encara, sense rentar.

² Tal com el Senyor m'ordenava, em vaig comprar el cenyidor i me'l vaig posar. ³ Després el Senyor em va comunicar la seva paraula per segona vegada. Em digué:

⁴ --Vés-te'n ara al riu Eufrates, treu-te el cenyidor que et vas comprar i amaga'l dins una escletxa de la roca.

⁵ Hi vaig anar i el vaig amagar, tal com m'havia ordenat el Senyor. ⁶ Passats molts dies, el Senyor em va dir:
--Vés a l'Eufrates i recull el cenyidor que hi havies amagat per ordre meua.

⁷ Vaig anar-hi, vaig excavar i vaig treure el cenyidor del lloc on l'havia amagat, però el cenyidor s'havia podrit, no era bo per a res.

⁸ Llavors el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

⁹ --Això us fa saber el Senyor: D'aquesta manera podré l'orgull de Judà i el gran orgull de Jerusalem. ¹⁰ Aquest poble malvat que no vol fer cas de les meves paraules, que es deixa guiar pel seu cor obstinat i va darrere els déus estrangers, els venera i els adora, acabarà com aquest cenyidor, que ja no és bo per a res. ¹¹ Com un cenyidor s'estreny a la cintura de l'home, jo em vaig unir estretament a la casa d'Israel i a la casa de Judà. Ho dic jo, el Senyor. Volia que fossin el meu poble i que per ells jo tingués anomenada, glòria i honor. Però ells no m'han escoltat.

El senyal dels bots de vi

¹² »Digues-los també: "Això us fa saber el Senyor, Déu d'Israel: Els bots són per a omplir-los de vi." Ells et respondran: "Ja ho sabem, que els bots són per a omplir-los de vi." ¹³ Però tu replica: "Això us fa saber el Senyor: Jo embriagaré tots els habitants d'aquest país: els reis que seuen al tron de David, els sacerdots i els profetes, i fins al darrer dels habitants de Jerusalem. ¹⁴ Els rebatré els uns contra els altres, pares i fills alhora. No els planyeré: ni llàstima ni compassió no m'impedirán de destruir-los. Ho dic jo, el Senyor."

Exhortació de darrera hora

¹⁵ Escolteu, pareu atenció,

no sigueu orgullosos,
que el Senyor ha parlat.
16 Doneu glòria al Senyor,
el vostre Déu,
abans que no us cobreixi de fosc
i que els vostres peus no ensopeguin
per les muntanyes
a l'hora de l'albada;
no fos cas que,
mentre espereu la llum,
ell enviés ombres de mort
i negres nuvolades.

17 Si no escolteu, ploraré en secret
per la vostra contumàcia:
ploraré desconsolat,
els meus ulls
es desfaran en llàgrimes,
perquè s'hauran endut captiu
el ramat del Senyor.

Missatge a la casa reial

18 Digueu al rei i a la reina mare:
«Asseieu-vos per terra:
ha decaigut la vostra majestat,
la vostra corona magnífica.

19 Les ciutats del Nègueb són tancades,
i no hi ha qui les obri;
tot Judà és deportat,
enterament deportat.»

Jerusalem purgarà les seves infidelitats

20 «Alça els ulls
i mira els qui vénen del nord.
On és el ramat que tens encomanat,
les ovelles que són la teva glòria?

21 Què diràs quan el Senyor
els donarà poder sobre tu?
Eres tu qui els havia ensenyat,
i ara són ells qui et governen.
¿No et vindran dolors
com a la dona quan infanta?

22 Et preguntaràs:
"D'on em ve tot això?"
És per totes les teves culpes,
que t'han aixecat la roba
i t'han violat.

23 ¿Pot un etiop canviar la pell,
o un lleopard les seves clapes?
I vosaltres, avesats a fer el mal,
seríeu capaços de fer el bé?

24 Us escamparé com la palla que vola
quan bufa el vent del desert.

25 Aquesta és la sort que jo et destino,
a tu, que m'has oblidat
i has confiat en ídols mentiders.
Ho dic jo, el Senyor.

26 Jo mateix t'aixecaré la roba

fins a la cara,
perquè se't vegin les vergonyes,
²⁷ els adulteris, els orgasmes,
la teva prostitució vergonyosa.
Dalt dels turons i en ple camp,
t'he vist fer coses abominables.
Ai de tu, Jerusalem!
No et vols purificar!
Per quant de temps encara?»

Pregària en temps de secada

14

¹ Paraula que el Senyor va comunicar a Jeremies amb motiu de la secada:

² La terra de Judà està de dol,
defalleixen els portals de les ciutats,
la gent es plany arreu del país,
puja el clam de Jerusalem.

³ Els amos envien els criats
a buscar aigua;
van a les cisternes i no en troben,
tornen amb les gerres buides;
es cobreixen el cap
confosos i humiliats.

⁴ La terra està clivellada
perquè no ha plogut en el país,
i els pagesos, decebuts,
també es cobreixen el cap.

⁵ Fins la cérvola abandona
les seves cries en ple camp,
perquè no hi ha gens d'herba.

⁶ A les carenes, els ases salvatges
ensumen l'aire com els xacals,
i se'ls entela la mirada
perquè ja no hi ha més pasturatge.

⁷ Les nostres culpes ens acusen,
però tu, Senyor,
actua com escau al teu nom!
Són moltes les nostres infidelitats,
hem pecat contra tu.

⁸ Esperança d'Israel,
salvador en temps d'infortuni,
per què hauries de ser
com un foraster en el país,
com un vianant
que s'atura a passar la nit?

⁹ Per què et comportes
com un home esgotat,
com un guerrer incapaç de salvar,
quan tu, Senyor, ets enmig nostre,
i nosaltres portem el teu nom?
No ens abandonis!

¹⁰ Això diu el Senyor
parlant d'aquest poble:

«Cert, els agrada d'anar d'ací d'allà,
els seus peus no es deturen.
Per això el Senyor
no es complau en ells:
ara es recorda de les seves culpes,
els demana comptes dels seus pecats.»

Una sentència inapel·lable

¹¹ El Senyor em digué:

--No intercedeixis a favor d'aquest poble, no demanis el seu bé. ¹² Encara que dejunin, no escoltaré el seu clam. Encara que em presentin holocaustos i ofrenes, no m'hi complauré. Els consumiré amb l'espasa, amb la fam i amb la pesta.

¹³ Jo vaig replicar:

--Ah, Senyor, Déu sobirà! Els profetes, valent-se del teu nom, diuen a la gent: "No veureu l'espasa ni tastareu la fam; us donaré una pau perdurable en aquest país."

¹⁴ El Senyor em respongué:

--Aquests profetes es valen del meu nom per a profetitzar mentides: jo no els he pas enviat, ni els he encarregat res, ni tan sols els he parlat. Les seves visions són falses: us profetitzen superxeries, falòrnies i impostures, que ells mateixos s'inventen. ¹⁵ Per això, aquest és el missatge del Senyor contra aquells profetes: "Parlen en nom meu, quan jo no els he pas enviat, i diuen que no hi haurà guerra ni fam en aquest país. Doncs que sàpiguen aquests profetes que l'espasa els consumirà, ¹⁶ i el poble a qui ells profetitzen, amb les dones i els fills i les filles, seran tots llançats per les places de Jerusalem, víctimes de la fam i de l'espasa, i no hi haurà qui els enterri. Jo faré caure damunt d'ells la seva pròpia maldat."

Pregària d'intercessió

¹⁷ »Tu entona davant d'ells aquesta complanta:

»"Que es fonguin en llàgrimes

els meus ulls

sense parar, de nit i de dia:

un gran desastre desfà el meu poble,

un cop dolorosíssim.

¹⁸ Si surto al camp

veig les víctimes de l'espasa;

si entro a la ciutat

veig els qui moren de fam.

Profetes i sacerdots

van errants pel país

sense comprendre què passa.

¹⁹ ¿És que rebutges Judà?

¿És que sents repugnància per Sió?

Per què ens fereixes tan greument

que no tenim cura?

Esperàvem la pau, però res no va bé;

esperàvem el remei,

i tot són alarmes."

²⁰ Senyor, reconeixem

les nostres maldats

i les culpes dels nostres pares:

tots hem pecat contra tu.

²¹ Per amor del teu nom,

no ens menyspreïs,

no deshonris el tron de la teva glòria!

Recorda't de l'aliança amb nosaltres,

no l'anul·lis!

²² Per ventura els ídols estúpids

dels pagans

poden fer caure la pluja?
¿És el cel qui dóna els ruixats?
¿No ets tu el Senyor, el nostre Déu?
Nosaltres esperem en tu,
perquè tot això ets tu qui ho fa.

El poble, a mercè de l'enemic

15

¹ El Senyor em digué:

--Ni que Moisès i Samuel es presentessin davant meu, no em decantaria a favor d'aquest poble. Treu-me aquest poble del davant, que se'n vagin. ² Si et pregunten: "On anirem?", digues-los: "Això respon el Senyor:

»El qui ha d'anar a la pesta,
hi anirà,
el qui ha d'anar a l'espasa,
hi anirà,
el qui ha d'anar a la fam,
hi anirà,
el qui ha d'anar a l'exili,
hi anirà.

³ Els deixaré a mercè
de quatre menes de flagells:
de l'espasa, que els matarà;
dels gossos, que s'enduran
els seus cadàvers;
dels ocellots i dels animals feréstecs,
que els devoraran
i no en deixaran res.
Ho dic jo, el Senyor.

⁴ »Faré que siguin un espectacle esgarrifós per a tots els reialmes de la terra, per culpa de Manassès, fill d'Ezequies, rei de Judà, per tot el que ell va fer a Jerusalem.

⁵ »Qui tindrà pietat de tu, Jerusalem?

Qui et planyerà?
Qui es desviarà del camí
per saber com te trobes?

⁶ Ets tu qui m'ha abandonat
i s'ha fet enrere;
però ara, cansat de desdir-me'n,
he aixecat la mà contra tu
per destruir-te.
Ho dic jo, el Senyor.

⁷ Us he ventat amb la pala
en cada ciutat del país.
He extingit el meu poble,
l'he deixat sense fills,
però ells no han canviat de conducta.

⁸ Les seves viudes són més nombroses
que els grans de sorra
de la vora de la mar.
Ara envio contra elles
mares de joves guerrers,
gent que les espolii en ple migdia.
Tot d'una he fet caure
sobre Jerusalem
desordre i confusió.

⁹ La mare de set fills
defalleix i perd l'alè.
Encara de dia, se li pon el sol:
està coberta
de confusió i d'ignomínia.
I als qui resten, els deixaré encara
a mercè de l'espasa de l'enemic.
Ho dic jo, el Senyor."

Confessions de Jeremies (II)

¹⁰ Ai de mi, mare meva!
Per què em vas infantar?
Sóc un home de plets i de querelles
arreu del país.
No he prestat ni manllevat,
però tothom em maleeix.

¹¹ El Senyor diu: «Et juro que pel teu bé
et deslligaré les cadenes.
Et juro que en temps
de desastres i infortunis
faré que els enemics
et vinguin a trobar.

¹² Per ventura el ferro dolç
podria trencar
l'acer trempat o el bronze?

¹³ Però a tu, Judà,
en paga pels teus pecats,
t'abandonaré al pillatge
per tot el teu territori,
amb els teus tresors i riqueses,
¹⁴ i et sotmetré als teus enemics
en un país que no coneixes,
perquè s'ha encès
el foc del meu enuig
i cremarà contra vosaltres.»

¹⁵ Senyor, tu ho saps:
recorda't de mi i protegeix-me,
fes-me justícia
contra els qui em persegueixen.
No retinguis el teu enuig:
sàpigues que per tu suportó ultratges.

¹⁶ Quan m'arribava la teva paraula,
jo la devorava:
ella ha estat el goig
i l'alegria del meu cor.
Jo porto el teu nom,
Senyor, Déu de l'univers.

¹⁷ No m'he reunit mai amb les colles
que es diverteixen fent festes.
M'has obligat a quedar-me tot sol,
ple del teu enuig fins dalt de tot.

¹⁸ Per què el meu dolor es fa etern
i no se'm vol tancar
la ferida enverinada?
Has estat per a mi una font enganyosa
d'aigües incertes.

¹⁹ Això m'ha respost el Senyor:

«Si tornes, et deixo tornar;
continuaràs al meu servei.
I si destries allò que val
del que no té valor,
jo parlaré per la teva boca:
ells acabaran tornant a tu,
i no pas tu a ells.

²⁰ Enfront d'aquest poble, jo faré de tu
una muralla de bronze inexpugnable:
lluitaran contra tu
però no et venceran.
Jo seré al teu costat
per salvar-te i per alliberar-te.
T'ho dic jo, el Senyor.

²¹ T'alliberaré de les mans dels malvats,
et rescataré
de les urpes dels violents.»

La solitud del profeta

16

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --No et casis ni tinguis aquí cap fill ni cap filla, ³ perquè, referent als fills i filles que naixeran en aquest país, referent a les mares que els infantaran i als pares que els engendraran, això us faig saber jo, el Senyor: ⁴ Moriran de mort terrible, ningú no els plorarà ni els enterrarà, seran com fems escampats pels camps, l'espasa i la fam els consumiran. Els ocellots i els animals feréstecs s'atiparan dels seus cadàvers.

⁵ »Això et dic jo, el Senyor: No prenguis part en un àpat funerari, no et posis de dol ni et planyis, perquè jo retiro d'aquest poble la meva amistat, el meu amor i la meva misericòrdia. Ho dic jo, el Senyor. ⁶ Rics i pobres d'aquest país moriran, i no els enterraran ni els planyeran: ningú no es farà incisions ni es repararà els cabells; ⁷ ningú no llescarà el pa del condol per consolar els qui ploren un difunt, ni els faran beure la copa del consol pel pare o per la mare.

⁸ »Tampoc no entris en cap casa on facin un convit, no t'asseguis a menjar i beure amb ells. ⁹ Això anuncia el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Aquí, davant els vostres ulls i en els vostres dies, jo faré callar els crits de joia i de festa, i el cant del nuvi i de la núvia.

¹⁰ »I quan anunciaràs tot això a aquest poble, ells et preguntaran: "Per què el Senyor ha decretat contra nosaltres unes desgràcies tan grans? Quines culpes o pecats hem comès contra el Senyor, el nostre Déu?" ¹¹ Llavors responlos: "Els vostres pares m'han abandonat: han anat darrere altres déus, els han venerat i els han adorat. M'han abandonat i no han observat la meva Llei. Ho dic jo, el Senyor. ¹² Vosaltres heu fet pitjor que els vostres pares: us heu deixat guiar pel vostre cor obstinat i pervers i no heu fet cas de mi. ¹³ Per això us llançaré fora d'aquest país, a un país que no coneixíeu ni vosaltres ni els vostres pares: allà podreu donar culte nit i dia als altres déus. El que és jo, no us concediré pas la meva gràcia."

Promesa de retorn

¹⁴ »Tanmateix vénen dies, diu el Senyor, en què ja no diran: "Juro per la vida del Senyor que va treure els israelites del país d'Egipte", ¹⁵ sinó: "Juro per la vida del Senyor que va treure els israelites del país del nord i dels altres països on els havia escampat." Jo els faré tornar a la seva pròpia terra, la que vaig donar als seus pares.

Càstig dels culpables

¹⁶ »Jo enviaré molts pescadors que els pescaran; després enviaré molts caçadors que els caçaran per totes les muntanyes, per tots els turons i per les esclotxes de les roques. ¹⁷ Els meus ulls observen la seva conducta, no em passa res per alt; les seves culpes no s'amaguen a la meva mirada. Ho dic jo, el Senyor. ¹⁸ Jo els faré pagar el doble de les seves culpes i pecats perquè han profanat el meu país: la carronya repugnant i abominable dels seus ídols ha omplert la meva heretat.

Tothom reconeixerà l'únic Déu

¹⁹ El Senyor és la meva força
i la meva fortalesa,
el meu refugi en dies de perill.
Nacions d'un cap a l'altre de la terra
vindran a tu i diran:
«Quin engany, els déus heretats
dels nostres pares!
No són res ni valen per a res!»
²⁰ «Pot fabricar-se déus un home?
Però si no en són, de déus!
²¹ Per això els vull instruir:
aquesta vegada els faré conèixer
la meva força i el meu poder,
i sabran que el meu nom és
"el Senyor".»

La culpa de Judà

17

¹ «El pecat de Judà està escrit
amb un estilet d'acer,
està gravat a punta de diamant
en la tauleta del seu cor
i en els angles dels seus altars.
² Com si es recordessin dels seus fills,
els de Judà es recorden
dels seus altars,
dels seus bosquets sagrats
al voltant d'un arbre frondós,
dalt dels turons elevats.
³ Ai de tu, que vius a la muntanya
i que tens els santuaris en ple camp!
Abandonaré al pillatge
els teus tresors i riqueses
perquè els recintes sagrats on pequen
són per tot el teu territori.
⁴ Tu deixaràs reposar la terra,
aniràs lluny de l'heretat
que et vaig donar:
et sotmetré als teus enemics
en un país que no coneixes,
perquè heu encès
el foc del meu enuig,
i cremarà per sempre.»

Confiar en els homes o en el Senyor

⁵ Això diu el Senyor:
«Maleït l'home
que confia en els homes
i busca qui li faci de braç dret,
mentre el seu cor
s'allunya del Senyor!
⁶ Serà com un matoll de l'Arabà

que mai no tasta la pluja;
viu en un desert xardorós,
en una terra salabrosa
que no es pot habitar.

7 Beneït l'home que es refia del Senyor,
que posa en el Senyor la confiança!

8 Serà com un arbre
que arrela vora l'aigua,
que enfonsa les arrels ran del torrent;
no té por quan ve l'estiu,
el seu fullatge es manté verd;
no es neguiteja en anys de secada,
no deixa de donar fruit.

9 No hi ha res més enganyós
que el cor: no té remei.

Qui és capaç de conèixer-lo?

10 Jo, el Senyor, penetro els cors
i examino l'interior dels homes,
per pagar a cada un
segons la seva conducta,
segons el fruit de les seves obres.

11 Perdiu que cova ous que no ha post,
és qui fa fortuna injustament:
ha d'abandonar-la en la flor de la vida,
i acaba els seus dies sense solta.»

12 Senyor, el lloc sagrat
del nostre santuari
és des del principi
el teu tron excels i gloriós.

13 Esperança d'Israel,
quedaran confosos
tots els qui t'abandonen!
Els qui s'aparten de tu, Senyor,
seran inscrits en el país dels morts,
perquè han abandonat el Senyor,
la font d'aigua viva.

Confessions de Jeremies (III)

14 Senyor, guareix-me i seré guarit,
salva'm i seré salvat:
a tu s'adreça la meva lloança.

15 Ells em van dient: «Què se n'ha fet,
de la paraula del Senyor?
Que es compleixi!»

16 Però jo no m'he negat
a seguir-te davant el ramat,
ni tampoc desitjava
que arribés el dia irremeiable.
Prou saps que venia de tu
allò que sortia dels meus llavis!

17 No siguis per a mi causa d'esglai,
tu, refugi meu en dies de desastre.

18 Que quedin avergonyits
els qui em persegueixen, i no jo!
Que s'esglaiïn ells, i no jo!
Aboca damunt d'ells

el dia del desastre,
desfés-los amb una doble desfeta!

El repòs del dissabte, consagrat al Senyor

¹⁹ Això em digué el Senyor:

--Vés, posa't a la porta del Poble, per on entren i surten els reis de Judà, i a les altres portes de Jerusalem.

²⁰ Digues-los: "Escolteu la paraula del Senyor, reis de Judà i tots els habitants de Judà i de Jerusalem que entreu per aquestes portes. ²¹ Això us diu el Senyor: Vetlleu per la vostra vida, no tragineu càrregues en dissabte, el dia de repòs, ni les entreu per les portes de Jerusalem. ²² No tragineu càrregues fora de casa vostra en dissabte, el dia de repòs, ni feu cap treball. Santifiquem el dissabte, tal com vaig manar als vostres pares.

²³ »Però ells no ho han escoltat ni n'han fet cas; han anat a la seva, han fet el sord i no s'han volgut esmenar.

²⁴ »Ho dic jo, el Senyor: Si feu cas de mi i no entreu càrregues per les portes d'aquesta ciutat en dia de repòs, si santifiquem el dissabte abstenint-vos de tot treball, ²⁵ els reis que seuen al tron de David entraran en aquesta ciutat muntats sobre carros i cavalls, juntament amb els seus prohoms, amb la gent de Judà i els habitants de Jerusalem; i aquesta ciutat serà habitada per sempre. ²⁶ Llavors, de les poblacions de Judà, dels voltants de Jerusalem i del territori de Benjamí, de la Xefelà, de la Muntanya i del Nègueb, vindran a portar holocaustos i sacrificis, ofrenes, encens i víctimes d'acció de gràcies al temple del Senyor. ²⁷ Però si no feu cas de mi, si no santifiquem el dissabte i en dia de repòs entreu càrregues per les portes de Jerusalem, encendré en aquestes portes un foc que consumirà les defenses de Jerusalem, i el foc no s'apagarà."

Jeremies a cal terrisser

18

¹ Paraula que Jeremies va rebre del Senyor. El Senyor li digué:

² --Baixa a cal terrisser, que allà t'he de comunicar la meua paraula.

³ Hi vaig anar i vaig trobar el terrisser treballant al torn. ⁴ Quan la peça que tornejava li sortia esguerrada, en feia una altra tal com ell la volia.

⁵ Llavors el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

⁶ --Parla a la gent d'Israel: "¿Creieu que jo no sóc capaç d'obrar com aquest terrisser? Vosaltres sou a les meves mans com l'argila a les mans del terrisser. ⁷ Si alguna vegada he amenaçat d'arrencar, enderrocar i destruir un poble o un reialme, ⁸ però aquell poble ha desistit de fer el mal que havia motivat la meua amenaça, jo també m'he desdit del mal que tenia decidit contra ells. ⁹ I si alguna altra vegada he promès de plantar o construir un poble o un reialme ¹⁰ però m'han ofès i m'han desobeït, també m'he desdit del bé que els havia promès." ¹¹ Digues, doncs, a la gent de Judà i als habitants de Jerusalem: "Això us anuncia el Senyor: Com fa un terrisser, jo estic donant forma a un desastre: medito un pla contra vosaltres. Convertiu-vos del mal camí, seguiu la bona ruta i milloreu la vostra conducta."

¹² »Però ells responen: "No t'hi escarrassis! Volem seguir el nostre propi parer. Cadascú de nosaltres vol fer el que li dicta el seu cor obstinat i pervers."

Israel ha oblidat el Senyor

¹³ Això us diu el Senyor:

«Pregunteu als altres països
si han sentit a dir res de semblant.

És horrorós, el pecat
que ha comès Israel!

¹⁴ Per ventura la neu del Líban
abandona el penyal més alt?
¿S'estronquen les aigües fondes
que brollen i baixen fredes?

¹⁵ Doncs el meu poble
s'ha oblidat de mi:
crema ofrenes als ídols
que no són res,
que el fan ensopegar

en els seus camins,
els camins de sempre,
i el porten per altres viaranys,
per camins no fressats.
16 Faran del seu país
objecte de riota sense fi:
seran l'estupor dels qui els veuran.
Tothom qui hi passarà
quedarà esbalaït
i mourà el cap amb aires de mofa.
17 Els escombraré davant l'enemic
com escombra el vent de llevant.
El dia de la desgràcia,
per no veure'ls,
els giraré l'esquena.»

Confessions de Jeremies (IV)

18 Alguns han dit: «Tramem un pla contra Jeremies. Ja quedaran sacerdots que instrueixin, savis que aconsellin, profetes que parlin en nom de Déu. Calumniem-lo, no escoltem res del que ens diu.»

19 Escolta'm, Senyor,
fixa't en els qui m'acusen.
20 És just tornar mal per bé?
Doncs ells m'han parat una trampa!
Recorda que m'he presentat
davant teu,
intercedint a favor d'ells
per apaivagar la teva indignació.

21 Ara, doncs, fes-los morir amb l'espasa
i que els seus fills morin de fam.
Que les seves dones quedin viudes
i acabin perdent els fills.
Que els homes morin de pesta
i els joves caiguin a la guerra.

22 Que se sentin crits dins les cases,
quan de sobte els arribi la invasió.
Havien parat una trampa
per caçar-m'hi,
m'havien posat un parany.

23 Però tu, Senyor, coneixes
tot el pla que han tramet
per matar-me.
No perdonis el seu crim,
no esborris el seu pecat.
Que caiguin estesos als teus peus,
fes-los sentir la teva indignació!

El senyal de la gerra trencada

19

¹ Això em digué el Senyor:

--Vés a comprar una gerra de terrissa. Després, amb alguns ancians del poble i dels sacerdots, ² surt a la vall de Benhinnom per la porta de la Terrissa i allà proclama les paraules que jo et comunicaré. ³ Digues-los: "Reis de Judà i habitants de Jerusalem, escolteu la paraula del Senyor. Això us fa saber el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Faré caure sobre aquest lloc una calamitat tan gran, que tothom qui ho senti quedarà esbalaït. ⁴ Perquè m'han abandonat

i han profanat aquest lloc, cremant-hi ofrenes a altres déus que no havien conegut ni ells, ni els seus pares, ni els reis de Judà; l'han profanat omplint-lo, a més, de sang d'innocents; ⁵ han construït recintes sagrats en honor de Baal per cremar-hi els seus fills en sacrifici, cosa que no els havia manat ni els havia permès, ni se m'hauria acudit mai. ⁶ Per això vénen dies que aquest lloc ja no es dirà 'Tófet' o 'vall de Benhinnom', sinó 'vall de la Mortaldat'. Ho dic jo, el Senyor. ⁷ En aquest mateix lloc tiraré per terra els plans de Judà i de Jerusalem: faré que caiguin víctimes de l'espasa dels seus enemics, servint-me dels qui els volen aniquilar. Donaré els seus cadàvers als ocellots i als animals feréstecs. ⁸ Faré d'aquesta ciutat motiu d'estupor i de riota: tothom qui hi passarà es riurà de la seva desfeta. ⁹ Els enemics que els volen aniquilar estrenyeran el setge, i faré que ells acabin menjant-se els propis fills i filles: la gent acabarà menjant-se els uns als altres."

¹⁰ »Després trenca la gerra davant els qui t'hauran acompanyat ¹¹ i digues-los: "Això us anuncia el Senyor de l'univers: Jo esmicolaré aquest poble i aquesta ciutat com qui esmicola una gerra de terrissa, que ja no es pot recompondre. Hauran d'enterrar la gent al Tófet perquè no trobaran més lloc per a enterrar. ¹² Més encara: tractaré la ciutat i els seus habitants com he tractat el Tófet. Ho dic jo, el Senyor. ¹³ Les cases de Jerusalem i les dels reis de Judà quedaran impures com el Tófet, perquè en els terrats cremen ofrenes en honor de tot l'estol dels astres i hi fan libacions a déus estrangers."

¹⁴ Quan Jeremies hagué tornat del Tófet, on el Senyor l'havia enviat a profetitzar, se'n va anar a l'atri del temple del Senyor i digué a tot el poble:

¹⁵ --Això us fa saber el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: "Faré caure sobre aquesta ciutat i sobre totes les altres ciutats les desgràcies que he anunciat, perquè han anat a la seva, sense fer cas de les meves paraules."

20

¹ El sacerdot Paixhur, fill d'Immer, s'encarregava de la vigilància al temple del Senyor. Quan va sentir que Jeremies profetitzava tot això, ² va fer apallissar el profeta i el va lligar al cep que hi havia a la porta superior de Benjamí, la del temple del Senyor. ³ L'endemà, quan Paixhur va treure Jeremies del cep, aquest li va dir:

--El Senyor ja no t'anomena Paixhur, sinó Magor-Missabib (que vol dir "terror de tot arreu"). ⁴ Això t'anuncia el Senyor: "Jo faig de tu un terror per a tu i per a tots els teus amics. Amb els teus propis ulls veuràs com cauen sota l'espasa dels enemics. Posaré tota la gent de Judà en mans del rei de Babilònia: en matarà alguns amb l'espasa i en deportarà d'altres a Babilònia. ⁵ Tota la riquesa d'aquesta ciutat, els seus béns i els objectes de valor, com també els tresors dels reis de Judà, tot ho posaré en mans dels seus enemics, perquè ho saquegin, ho prenguin i s'ho enduguin a Babilònia. ⁶ I tu, Paixhur, i tots els qui viuen a casa teva, anireu al captiveri. Arribaràs a Babilònia, allà moriràs, i allà t'enterraran, a tu i a tots els teus amics que has enganyat amb les teves profecies."

Confessions de Jeremies (V)

⁷ Senyor, m'has seduït
i m'he deixat seduir;
has volgut forçar-me
i te n'has sortit.

He estat la riota de tothom,
tot el dia es burlen de mi.

⁸ Sempre que parlo,
haig de cridar i anunciar:
«Violència, destrucció!»

M'has adreçat la teva paraula,
i tot el dia m'insulten i m'ultratgen.

⁹ Si em dic: «No hi pensaré més,
no anunciaré la paraula
en el seu nom»,

llavors ella es torna dintre meu
com un foc devorador
tancat en el meu cos:

he provat d'apagar-lo i no he pogut.

¹⁰ En sento molts que mormolen:
«Aquest és "Terror de tot arreu".

Denuncieu-lo, i nosaltres
també el denunciarem!»
Tots els meus millors amics
esperen que ensopegui:
«Qui sap si es deixarà enganyar
i el podrem fer caure,
i prendrem revenja d'ell.»

¹¹ Però el Senyor és al meu costat
com un guerrer poderós:
els meus perseguidors ensopegaran,
no podran fer res.

El seu fracàs els cobrirà de vergonya,
el seu deshonor no serà mai oblidat.

¹² Senyor de l'univers,
tu saps si un home t'és fidel,
tu penetres l'interior dels cors.
Fes que pugui veure
com els demanes comptes,
ja que he confiat a tu
la meva causa.

¹³ Canteu al Senyor, lloeu el Senyor:
ell ha salvat la vida dels pobres
de les mans dels malvats.

¹⁴ Maleït sigui el dia que vaig néixer:
que ningú no proclamï beneït
el dia que la mare em va infantar!

¹⁵ Maleït l'home
que va córrer a dir al meu pare
que havia tingut un fill
i li va donar una alegria!

¹⁶ Que aquell home sigui com les ciutats
que el Senyor va destruir
sense compassió!

Que al matí senti clamors
i al migdia crits de guerra!

¹⁷ Per què aquell dia
no em va matar abans de néixer?
La mare m'hauria fet de sepulcre,
les seves entranyes
m'haurien portat eternament.

¹⁸ Per què vaig sortir del si matern
si havia de tastar pena i sofriments
i acabar els meus dies
en la vergonya?

Oracles contra els reis de Judà ([21,1-23,8](#))

Missatge a Sedecies

21

¹ Paraula que Jeremies va rebre del Senyor, quan el rei Sedecies li envià Paixhur, fill de Malquià, i el sacerdot Sefanià, fill de Maasseià, que li demanessin:

² --Consulta el Senyor sobre nosaltres, ara que Nabucodonosor, rei de Babilònia, ens fa la guerra. Qui sap si el Senyor obrarà a favor nostre un dels seus fets prodigiosos i aquell rei s'allunyarà de nosaltres!

³ Jeremies els va dir:

--Digueu a Sedecies: ⁴ "Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Apartaré les armes que teniu a les mans per combatre el rei de Babilònia i els caldeus que us ataquen des de fora les muralles, i les aplegaré al mig de la ciutat. ⁵ Jo mateix combatré contra vosaltres amb mà forta i amb braç poderós, amb indignació i enuig, i amb tota la fúria. ⁶ Mataré tots els qui viuen en aquesta ciutat: homes i animals moriran d'una gran pesta. ⁷ Després d'això agafaré Sedecies, rei de Judà, la seva cort i la gent de la ciutat que s'haurà escapat de la pesta, de l'espasa i de la fam, i els posaré en mans de Nabucodonosor, rei de Babilònia, en mans dels enemics que volen la seva mort. Els passaran a tall d'espasa sense compassió ni pietat. No els planyeran. Ho dic jo, el Senyor."

⁸ »Però, a aquest poble, digues-li: "Això diu el Senyor: Poso davant vostre el camí de la vida i el camí de la mort. ⁹ El qui es quedi a la ciutat morirà per l'espasa, la fam o la pesta; però el qui en surti i es rendeixi als caldeus que us assetgen no morirà: tindrà la pròpia vida com a premi. ¹⁰ He decidit la desgràcia d'aquesta ciutat i no pas el seu bé. Ho dic jo, el Senyor. Caurà en mans del rei de Babilònia, i ell hi calarà foc."

Missatges a la casa reial de Judà

¹¹ A la casa reial de Judà:

Escolteu la paraula del Senyor!

¹² Descendents de David,

això us diu el Senyor:

«Judiqueu amb justícia cada matí,

arrenqueu l'oprimit

de mans de l'opressor;

altrament s'encendrà

el foc del meu enuig,

s'abrandarà i no l'apagarà ningú,

per les maldats que cometeu.

¹³ Vinc contra tu,

ciutat que vius a la vall,

penyal que domines la plana.

Ho dic jo, el Senyor.

Vosaltres dieu:

"Qui podrà baixar fins aquí?

Qui penetrarà

en els nostres amagatalls?"

¹⁴ Jo mateix us demanaré comptes,

tal com mereixen les vostres obres.

Ho dic jo, el Senyor.

En el vostre palau de cedres,

hi encendré un foc

que ho consumirà tot al seu voltant.»

22

¹ El Senyor digué a Jeremies:

--Baixa al palau del rei de Judà i comunica-li aquest missatge: ² "Rei de Judà, que seus al tron de David, i també vosaltres, la seva cort i el seu poble, que entreu per aquestes portes, escolteu la paraula del Senyor. ³ Això diu el Senyor: Defenseu el dret i la justícia, arrenqueu l'oprimit de mans de l'opressor, no maltracteu ni injurieu l'immigrant, l'orfe o la viuda, ni vesseu sang innocent en aquesta ciutat. ⁴ Si compliu tot això, els reis que seuen al tron de David entraran per les portes d'aquest palau muntats en carruatges i acompanyats de la seva cort i del seu poble. ⁵ Però si no feu cas de les meves paraules, aquest palau es convertirà en una ruïna. Ho juro per mi mateix, jo, el Senyor."

⁶ Això diu el Senyor a la casa reial de Judà:

«Tot i que per a mi ets frondosa

com els boscos de Galaad,

com les altures del Líban,

et juro que et convertiré

en un desert,

en un munt de ciutats deshabitades.

7 Designaré els qui et destruiran,
tant els homes com les seves eines,
perquè tallin els cedres millors
i els tirin al foc.»

8 Gent de moltes nacions passarà vora aquesta ciutat i es preguntaran entre ells: «Per què el Senyor ha tractat d'aquesta manera una ciutat tan gran?»⁹ Llavors els respondran: «Perquè havien abandonat l'aliança del Senyor, el seu Déu: adoraven altres déus i els donaven culte.»

Dol pel rei Xal-lum

10 No ploreu el qui ja és mort,
no feu més dol per ell!
Ploreu més aviat pel qui se'n va,
pel qui mai més no tornarà a veure
la pàtria on va néixer.

11 Perquè això diu el Senyor sobre Xal-lum, rei de Judà, que va succeir en el tron el seu pare Josies: «Va sortir d'aquesta ciutat i no hi tornarà mai més. ¹² Morirà en el lloc on el van deportar, no veurà més aquesta terra.»

Contra el rei Joiaquim

13 «Ai del qui es construeix un palau
violant la justícia,
del qui edifica grans sales
violant el dret:

fa treballar de franc la seva gent,
no els paga el jornal que es guanyen!

14 Ell es diu: "Em faré un palau immens,
amb sales espaioses.

Que hi obrin finestres,
que l'enteixinin amb cedre
i el pintin amb vermelló!"

15 »¿Et penses que ets rei
perquè rivalitzes en cedres?
El teu pare també menjava i bevia,
però tenia en compte
el dret i la justícia,
i tot li anava bé.

16 Judicava a favor dels humils
i dels pobres,
i tot anava bé.

Això vol dir conèixer-me!
Ho dic jo, el Senyor.

17 Però tu només tens ulls i cor
per al guany injust,
per a vessar sang innocent,
per a oprimir i atropellar.

18 »Per tant, el Senyor anuncia això contra Joiaquim, fill de Josies, rei de Judà:

»Per ell no entonaran complantes:

"Ai, germà! Ai, germana!"

Per ell no entonaran complantes:

"Ai, senyor! Ai, majestat!"

19 Serà enterrat com els ases,
arrossegat i llançat fora,
lluny dels portals de Jerusalem.»

La fi de Jerusalem

20 «Puja dalt al Líban i crida,
fes sentir la teva veu a Basan,

crida des d'Abarim:

"Han estat destrossats
tots els teus amants!"

²¹ Quan vivies tranquil·la,
jo et parlava,
i tu deies: "No vull escoltar."

T'has portat així des de la juvenesa,
no has fet cas del que jo et deia.

²² Ara els teus pastors
seran pasturats pel vent,
els teus amants
hauran d'anar-se'n captius.
Llavors et caurà la cara
de vergonya i confusió
per tot el mal que has fet.

²³ Tu que habites al Líban,
que tens el niu en un cedre,
com gemegaràs
quan et vinguin els dolors,
quan et cargolis com la partera!»

Contra el rei Jeconies

²⁴ «Jo, el Senyor t'ho juro per la meva vida: Ni que tu, Jeconies, fill de Joiaquim, rei de Judà, fossis un anell a la meva mà dreta, d'allà mateix me l'arrencaria! ²⁵ Et faré caure en mans dels qui volen la teva mort, d'aquells qui et fan més por: cauràs en mans de Nabucodonosor, rei de Babilònia, i dels caldeus. ²⁶ Us llançaré, a tu i la mare que et va infantar, a un país estranger, lluny de la vostra pàtria, i allí morireu. ²⁷ Us delireu per tornar a la vostra terra, però no hi tornareu.

²⁸ » ¿És tan menyspreable,
aquest Jeconies?

¿És realment un atuell esmicolat,
una gerra que no vol ningú?
Per què van ser llançats
ell i la seva família,
tirats a una terra que no coneixien?

²⁹ Terra, terra, terra,
escolta la paraula del Senyor!

³⁰ Això diu el Senyor:
Inscriviu aquest home com un estèril,
com un que ha fracassat en la vida,
perquè no ha estat capaç
de donar un descendent
que s'assegués al tron de David
i governés encara a Judà.»

El rei just que vindrà

23

¹ «Ai dels pastors que malmenen i dispersen les ovelles del meu ramat. Ho dic jo, el Senyor. ² Això diu el Senyor, Déu d'Israel, als pastors que pasturen el meu poble: Vosaltres heu dispersat les meves ovelles, les heu escampades i no les heu tingudes en compte. Doncs ara jo us demanaré comptes de la vostra mala conducta. Ho dic jo, el Senyor. ³ Després jo mateix aplegaré la resta de les meves ovelles de tots els països on les he escampades i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i es multiplicaran. ⁴ Els posaré al davant pastors que les pasturin: no tindran por i ningú no les esfereirà. No en faltarà cap a la crida. Ho dic jo, el Senyor.

⁵ »Vénen dies que faré néixer

un rebrot legítim al llinatge de David.
Regnarà com a rei assenyat
i defensarà en el país
el dret i la justícia.
Ho dic jo, el Senyor.

⁶ En el seu temps, Judà serà salvat
i Israel viurà segur.

I li donaran aquest nom:

"El Senyor és la nostra salvació."

⁷ »Vénen dies, diu el Senyor, en què ja no diran: "Juro per la vida del Senyor, que va treure els israelites del país d'Egipte", ⁸ sinó: "Juro per la vida del Senyor que ha tret i ha fet tornar la descendència del poble d'Israel del país del nord i de tots els països on els havia escampat, perquè habitin en el seu territori." Ho dic jo, el Senyor.»

Contra els falsos profetes ([23,9-40](#))

Un país ple de dolenteria

⁹ Als profetes.

El cor se'm trenca dins el pit,
tots els meus ossos s'estremeixen.

Estic com embriagat,
com un home ple de vi,
per causa del Senyor

i de les seves santes paraules.

¹⁰ El país és ple d'adúlter
i, amb tantes malediccions,
està de dol:

s'han assecat

les pastures de l'estepa.

Els només corren per fer el mal,
només són valents

per a defensar causes injustes.

¹¹ «Els profetes i els sacerdots
són uns profanadors,
fins en el meu temple
hi trobo dolenteria.

Ho dic jo, el Senyor.

¹² Per això es tornarà relliscós
el seu camí

i, perseguits en la fosca, cauran:

jo els enviaré desastres

l'any que passaré comptes amb ells.

Ho dic jo, el Senyor.»

Uns profetes malvats

¹³ «En els profetes de Samaria

hi trobava nicieles:

profetitzaven en nom de Baal

i esgarriaven Israel, el meu poble.

¹⁴ Però en els profetes de Jerusalem

hi trobo coses que esgarrifen:

cometen adulteri

i viuen en la mentida,

i encoratgen els malvats

perquè ningú no es converteixi

de la seva dolenteria.

Per a mi tots plegats

són com els de Sodoma,

igual que els habitants de Gomorra.

15 Això diu el Senyor de l'univers
contra els profetes:
Els faré mastegar absenta
i els faré beure aigua emmetzinada,
perquè la indignitat
dels profetes de Jerusalem
ha profanat tot el país.»

Uns profetes impostors

16 «Això diu el Senyor de l'univers:
No escolteu els profetes
que us prediquen sense fonament,
que propaguen visions imaginàries
sense que el Senyor els hagi parlat.

17 No paren de dir
als qui em menyspreen:
"Tot anirà bé! Ho ha dit el Senyor!"
I els més obstinats diuen:
"No us passarà cap desastre!"

18 Com si haguessin assistit
al consell del Senyor!
Com si l'haguessin vist i sentit!
Com si haguessin escoltat
la seva paraula!

19 Però finalment esclata
la tempesta del Senyor,
el seu enuig es desferma;
s'arremolina un huracà,
es retorça sobre el cap dels malvats.

20 L'enuig del Senyor no es farà enrere,
fins que haurà complert
els seus designis:
a la fi dels temps
els comprendreu del tot.

21 Jo no he enviat aquells profetes,
però ells corren;
jo no els he parlat,
però ells profetitzen.

22 Si haguessin assistit al meu consell,
anunciarien al poble la meva paraula:
el farien tornar del mal camí
i de les seves males accions.»

Uns profetes mentiders

23 «¿Sóc un Déu
que hi veu només de prop?
Sóc un Déu
que hi veu també de lluny!
Ho dic jo, el Senyor.

24 Ja pot buscar l'home amagatalls,
que jo l'hi trobaré.

Ho dic jo, el Senyor.
¿No sabeu que jo omplo
el cel i la terra?

Ho dic jo, el Senyor.

25 »He sentit allò que diuen els profetes, com menteixen quan diuen, com si profetitzessin en nom meu: "He tingut

un somni! He tingut un somni!" ²⁶ Fins quan? És que aquests profetes pretenen d'anunciar la mentida i dir tan sols allò que els passa pel cap? ²⁷ Amb els somnis que es contenen els uns als altres, ¿es proposen que el meu poble obli el meu nom, com els seus pares l'oblidaren i es fiaren de Baal? ²⁸ El profeta que tingui un somni, que expliqui el seu somni! Però si algú rep la meua paraula, que la transmeti fidelment!

»Què té a veure la palla amb el gra?

Ho dic jo, el Senyor.

²⁹ La meua paraula és com el foc, com un mall que esmicola la roca.

Ho dic jo, el Senyor.

³⁰ »Estic contra els profetes que usurpen les meves paraules i se les passen l'un a l'altre. Ho dic jo, el Senyor.

³¹ Estic contra els profetes que tenen una llengua enganyadora a l'hora d'engegar oracles. Ho dic jo, el Senyor.

³² Estic contra els profetes que expliquen somnis falsos i desvien el meu poble amb les seves pretensions mentideres. Ho dic jo, el Senyor. Jo no els he enviat ni els he manat res, i ells no fan cap bé a aquest poble.»

La paraula del Déu viu

³³ «Quan un profeta o un sacerdot, o algú del poble, et preguntin: "Quin presagi del Senyor ens portes?", digues-los: El presagi sou vosaltres mateixos, que sou per a mi una càrrega, i jo me la trauré del damunt. Ho dic jo, el Senyor.

³⁴ Si un profeta o un sacerdot, o algú del poble, diu: "Presagi del Senyor", li'n demanaré comptes, a ell i a la seva família. ³⁵ Més aviat heu de dir-vos l'un a l'altre: "Què ha respost el Senyor? Què ha dit el Senyor?" ³⁶ Però no parlem més de "presagi del Senyor", perquè aquesta paraula es convertirà en una càrrega per a qui la pronuncia, ja que ha capgirat la paraula del Déu viu, el Senyor de l'univers, el nostre Déu.

³⁷ »Als profetes, digueu-los: "Què t'ha respost el Senyor? Què t'ha dit el Senyor?", ³⁸ perquè, si parlem dels meus presagis, això us diu el Senyor: "Ja que vosaltres continueu parlant de presagis del Senyor, quan jo us havia dit que no en parléssiu més, ³⁹ estic disposat a prendre-us com si fóssiu una càrrega i a llançar-vos lluny de mi, tant a vosaltres com aquesta ciutat que jo us vaig donar, a vosaltres i als vostres pares. ⁴⁰ Caurà damunt vostre un oprobri etern, un deshonor perpetu que no serà mai oblidat."»

El senyal dels dos cistells de figues

24

¹ Després que Nabucodonosor, rei de Babilònia, va deportar al seu país des de Jerusalem el rei de Judà, Jeconies, fill de Joiaquim, juntament amb els prohoms de Judà, els ferrers i els serrallers, el Senyor em va mostrar dos cistells de figues posats l'un al costat de l'altre davant el temple del Senyor. ² En un dels cistells hi havia figues molt bones, tan bones com les figues primerenques, i a l'altre hi havia figues molt dolentes, tant que no es podien menjar.

³ El Senyor em va dir:

--Què veus, Jeremies?

Vaig respondre:

--Figs: les bones són molt bones; però les dolentes ho són tant, que no es poden menjar de tan dolentes.

⁴ Llavors el Senyor em va comunicar la seva paraula:

⁵ --Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Així com dona gust de mirar aquestes figues bones, jo també miraré amb benvolença els deportats de Judà al país dels caldeus, que jo mateix he expulsat d'aquesta ciutat. ⁶ Posaré sobre ells la meua mirada benvolent i els faré tornar en aquesta terra, els reconstruiré per no enderrocar-los més i els plantaré per no arrencar-los més. ⁷ Els obriré el cor perquè em coneguin: sabran que jo sóc el Senyor. Ells seran el meu poble i jo seré el seu Déu: es convertiran a mi de tot cor.

⁸ »En canvi, això diu el Senyor: Tractaré igual com figues que, de tan dolentes, no es poden menjar, Sedecies, rei de Judà, la seva cort i la resta dels habitants de Jerusalem, els que queden en aquest país i els que habiten al país d'Egipte. ⁹ En faré un espectacle esgarrifós per a tots els reialmes de la terra. Seran motiu d'insults i de sàtires, tema d'escarni i de malediccions pertot arreu on els dispersaré. ¹⁰ Enviaré contra ells l'espasa, la fam i la pesta, fins que desapareixeran de la terra que jo els vaig donar, a ells i als seus pares.

Vint-i-tres anys de predicació

25

¹ Paraula que el Senyor va comunicar a Jeremies referent al poble de Judà, l'any quart de Joiaquim, fill de Josies, rei de Judà, que era el primer de Nabucodonosor, rei de Babilònia. ² El profeta va dir això davant el poble de Judà i els habitants de Jerusalem:

³ --Ja fa vint-i-tres anys, des de l'any tretze de Josies, fill d'Amon, rei de Judà, fins al dia d'avui, que el Senyor em comunica la seva paraula. Jo no em canso de parlar-vos cada dia, però vosaltres no m'escolteu. ⁴ El Senyor tampoc no s'ha cansat d'enviar-vos cada dia els seus servents, els profetes, però vosaltres no els heu escoltat ni n'heu fet cas. ⁵ Ells us deien: "Si us convertiu cada un del vostre mal camí i de les vostres males accions, podreu continuar habitant al país que el Senyor us va donar, a vosaltres i als vostres pares, des de sempre i per sempre. ⁶ Si no m'irriteu, anant darrere altres déus i donant culte als ídols que us fabriqueu i adorant-los, no us enviaré cap desgràcia." ⁷ Però, per desgràcia vostra, no m'heu escoltat i m'heu indignat amb la vostra conducta. Ho dic jo, el Senyor.

⁸ »Ara, doncs, això us diu el Senyor de l'univers: "Com que no heu fet cas del que jo us deia, ⁹ jo mateix aniré a buscar tots els pobles del nord i el meu servent Nabucodonosor, rei de Babilònia. Ho dic jo, el Senyor. Els faré venir contra aquest país, contra els seus habitants i contra totes les nacions que l'envolten, els consagraré a l'extermini i en faré un motiu d'estupor i de riota, una ruïna perpètua. ¹⁰ Faré que s'hi acabin els crits de joia i de festa, el cant del nuvi i de la núvia, i el so de la mola, i apagaré la llum dels gresols.

¹¹ »Durant setanta anys, aquest país serà una ruïna i una desolació, i totes aquestes nacions estaran sotmeses al rei de Babilònia. ¹² Però quan s'hauran complert setanta anys, demanaré comptes pels seus crims al rei de Babilònia, al seu poble i al país dels caldeus, i els convertiré en una desolació perpètua. Ho dic jo, el Senyor. ¹³ Faré que es compleixi contra el país dels caldeus tot el que he dit sobre ell, tot el que hi ha escrit en aquest llibre, allò que Jeremies va profetitzar contra totes les nacions. ¹⁴ També ells seran sotmesos a moltes altres nacions i a grans reis. Així els donaré la paga merescuda per la seva conducta i les seves obres."

Oracles contra les nacions ([25,15-38](#))

La copa del càstig

¹⁵ Això em digué el Senyor, Déu d'Israel:

--Agafa aquesta copa de vi, la copa de la indignació que tinc a la mà, i fes-ne beure a totes les nacions a les quals jo t'enviaré: ¹⁶ que beguin, tentinegin i delirin davant l'espasa que llançaré enmig d'elles.

¹⁷ Vaig prendre la copa de mans del Senyor i en vaig donar a beure a la gent de totes les nacions a les quals el Senyor m'havia enviat: ¹⁸ a Jerusalem i a les ciutats de Judà, amb els seus reis i els seus prohoms. Així en vaig fer una ruïna, un objecte d'estupor, riota i maledicció, tal com són avui. ¹⁹ També en vaig donar a beure al faraó, rei d'Egipte, als seus cortesans, als seus oficials i a tot el seu poble; ²⁰ igualment, a tots els mercenaris d'occident, a tots els reis de la terra d'Us i a tots els reis del país dels filisteus: Ascaló, Gaza, Ecron i allò que resta d'Asdod; ²¹ a Edom, Moab i els ammonites; ²² als reis de Tir, de Sidó i de les costes de més enllà del mar; ²³ a Dedan i Temà, a Buz i a tots aquells qui s'afaiten els polsos; ²⁴ als reis d'Àrabia i als mercenaris d'occident que habiten al desert; ²⁵ als reis de Zimrí i d'Elam i a tots els reis de Mèdia; ²⁶ a tots els reis del nord, als de prop i als de lluny, uns després dels altres, a tots els reis del món que trepitgen aquesta terra. L'últim a beure serà el rei de Xeixac, que és Babilònia.

²⁷ El Senyor continuà:

--Digues-los: "Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Beveu, embriagueu-vos, vomiteu, caieu per terra i no us n'aixequiu, davant l'espasa que jo llançaré enmig vostre." ²⁸ I si no volguessin prendre la copa que tu els donaràs, digues-los: "Això us diu el Senyor de l'univers: En beureu, tant sí com no! ²⁹ He començat enviant el desastre a la ciutat que porta el meu nom. ¿I voleu que us tingui per innocents ara a vosaltres? No us hi tindrà pas! Convoco l'espasa contra tots els habitants de la terra. Ho dic jo, el Senyor de l'univers."

³⁰ »Tu comunica'ls aquesta profecia. Digues-los:

»"El Senyor des del cel rugeix,
clama des del lloc sant on resideix,
rugeix amb totes les forces
contra la seva pleta,
cria, com qui trepitja raïm,
contra tots els habitants de la terra.

³¹ El ressò arriba fins als límits del món:

el Senyor pledeja contra les nacions,
crida tothom a judici,
abandona els malvats a l'espasa.
Ho dic jo mateix,
el Senyor de l'univers.

³² Això diu el Senyor de l'univers:
Un desastre passa de poble en poble,
s'alça una gran tempesta
des de l'extrem de la terra.

³³ Aquell dia hi haurà
víctimes del Senyor pertot arreu,
d'un cap a l'altre de la terra.
No seran plorats ni recollits
ni enterrats;
seran com fems
escampats pel mig dels camps.

³⁴ Pastors, crideu i lamenteu-vos!
Majorals dels ramats, rebolqueu-vos!
Us arriba el dia de la matança,
el dia de la vostra dispersió,
i caureu com vasos preciosos.

³⁵ Els pastors no troben refugi,
no es poden escapar
els majorals dels ramats.

³⁶ Escolteu els crits dels pastors,
els planys dels majorals dels ramats:
el Senyor ha devastat les pastures;

³⁷ s'ha estès el silenci
per les millors pletes
davant l'enuig ardent del Senyor.

³⁸ És com el lleó que deixa el cau,
perquè la terra s'ha tornat un desert,
davant l'embat

de l'espasa devastadora,
davant l'enuig ardent del Senyor."

Oracles de salvació sobre Israel i Judà
i episodis de la vida de Jeremies ([26-45](#))

Jeremies, portat al tribunal

26

¹ A la primeria del regnat de Joiaquim, fill de Josies, rei de Judà, vingué del Senyor aquesta paraula:

² --Això diu el Senyor: Estigues-te a l'atri del temple del Senyor i, als qui, de totes les poblacions de Judà, hi vénen a adorar el Senyor, digues-los tot el que jo et comunico; no en treguis ni una paraula. ³ Qui sap si te'n faran cas, esmenaran la seva conducta, i jo em desdiré del càstig que tenia decidit contra ells per les seves males accions.

⁴ »Digues-los: "Això diu el Senyor: Si no feu cas de mi, si no compliu les instruccions que us dono, ⁵ si no escolteu les paraules dels meus servents, els profetes, que jo no em canso d'enviar-vos cada dia, tot i que no en feu cas, ⁶ faré amb aquest temple com vaig fer amb Siló, i aquesta ciutat serà recordada en les malediccions de tots els pobles de la terra."

⁷ Els sacerdots, els profetes i tot el poble van sentir com Jeremies pronunciava aquestes paraules al temple del Senyor. ⁸ Llavors, tan bon punt Jeremies hagué acabat de dir a tot el poble allò que el Senyor li havia manat, els sacerdots, els profetes i tot el poble van agafar-lo i cridaven:

--Seràs condemnat a mort! ⁹ Com t'atreveixes a profetitzar en nom del Senyor que aquest temple acabarà com Siló i aquesta ciutat quedarà destruïda i sense habitants?

Tot el poble estava aplegat al voltant de Jeremies al temple del Senyor. ¹⁰ Ho van saber els magistrats de Judà, van pujar del palau reial al temple del Senyor i es van asseure a l'entrada de la porta Nova del temple del Senyor.

¹¹ Llavors els sacerdots i els profetes van dir als magistrats i a tot el poble:

--Aquest home mereix pena de mort! Ha profetitzat contra aquesta ciutat, tal com vosaltres mateixos heu sentit.

¹² Jeremies va respondre als magistrats i a tot el poble:

--El Senyor m'ha enviat a profetitzar contra aquest temple i aquesta ciutat tot això que vosaltres heu sentit. ¹³ Ara, doncs, seguïu el bon camí, milloreu la vostra conducta, obeïu el Senyor, el vostre Déu, i ell es desdirà del càstig que ha anunciat contra vosaltres. ¹⁴ Quant a mi, estic a les vostres mans. Feu de mi el que us sembli just i correcte.

¹⁵ Però sapigueu que, si em mateu, us feu responsables de la sang innocent que caurà damunt vostre i damunt aquesta ciutat i els seus habitants. Perquè ha estat realment el Senyor qui m'ha enviat a anunciar-vos tot el que us he dit.

¹⁶ Llavors els magistrats i tot el poble van replicar als sacerdots i als profetes:

--Aquest home no mereix pena de mort. Ell ha parlat en nom del Senyor, el nostre Déu.

¹⁷ Es van aixecar després alguns dels ancians del país i digueren a l'assemblea del poble:

¹⁸ --Miquees de Morèixet, que era profeta en temps d'Ezequies, rei de Judà, va dir a tot el poble:

»"Això diu el Senyor de l'univers:

Sió serà un camp llaurat,
Jerusalem, un munt de ruïnes,
i la muntanya del temple,
un recinte cobert de matolls."

¹⁹ »¿El van fer morir Ezequies, rei de Judà, o els altres del poble? Més aviat van sentir respecte pel Senyor i el van apaivagar. I el Senyor es va desdir del càstig que havia anunciat contra ells. Ara, doncs, cometríem un gran crim i hauríem de pagar-lo.

Assassinat del profeta Uriahu

²⁰ Encara hi va haver un altre home que profetitzava en nom del Senyor: Uriahu, fill de Xemaiahu, de Quiriat-Jearim. Profetitzava contra aquesta ciutat i contra aquest país oracles semblants als de Jeremies. ²¹ El rei Joiaquim, els seus oficials i els seus prohoms van sentir parlar d'aquestes profecies i el rei intentà de matar-lo, però Uriahu ho va saber, va tenir por i fugí a Egipte. ²² Llavors el rei Joiaquim va enviar a Egipte uns quants homes: Elnatan, fill d'Acbor, i d'altres. ²³ Ells van agafar Uriahu i, des d'Egipte, el conduïren fins al rei Joiaquim. El rei el va fer matar i manà que llancessin el seu cadàver a la fossa comuna.

²⁴ Però Ahicam, fill de Xafan, protegia Jeremies perquè no caigués en mans de la gent que l'hauria mort.

El senyal dels lligams i els jous

27

¹ A la primeria del regnat de Sedecies, rei de Judà, el Senyor va comunicar a Jeremies aquesta paraula:

² --Això diu el Senyor: Prepara't uns lligams i uns jous. Posa-te'ls al coll ³ i després fes-los arribar als reis d'Edom, de Moab, dels ammonites, de Tir i de Sidó, per mitjà dels ambaixadors vinguts a Jerusalem per entrevistar-se amb Sedecies, rei de Judà. ⁴ Digues-los que enviïn aquest missatge als seus sobirans: "Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Digueu als vostres sobirans: ⁵ Amb gran força i amb braç poderós, jo he fet la terra, i els homes i animals que hi ha damunt d'ella. Ho he donat tot a qui m'ha semblat bé. ⁶ Ara, doncs, jo poso tots aquests països en mans del meu servent Nabucodonosor, rei de Babilònia, i li dono com a súbdits fins i tot els animals feréstecs.

⁷ Totes les nacions se li sotmetran, tant a ell com al seu fill i al fill del seu fill, fins que també a aquell país li arribi l'hora que el facin esclau nacions nombroses i grans reis. ⁸ Però, mentrestant, a la nació o reialme que no se sotmeti a Nabucodonosor, rei de Babilònia, i no posi el coll sota el seu jou, jo la perseguiré amb l'espasa, la fam i la pesta, fins que quedi del tot sotmesa al rei de Babilònia. Ho dic jo, el Senyor.

⁹ »No escolteu, doncs, els vostres profetes, endevins, intèrprets de somnis, intèrprets de presagis o bruixots, que us diuen: 'No quedareu sotmesos al rei de Babilònia.' ¹⁰ Us anuncien mentides que us allunyan de la vostra terra, perquè jo us en trauré i morireu. ¹¹ Però la nació que posi el coll sota el jou del rei de Babilònia i se li sotmeti, la deixaré a la seva terra, i podrà viure-hi i treballar. Ho dic jo, el Senyor."

¹² »A Sedecies, rei de Judà, li dic això mateix: "Poseu el coll sota el jou del rei de Babilònia, sotmeteu-vos a ell i al seu poble, i salvareu la vida. ¹³ ¿Voldríeu morir, tu i el teu poble, per l'espasa, la fam i la pesta, tal com el Senyor ha

decretat per a tota nació que no se sotmeti al rei de Babilònia? ¹⁴ Doncs no heu de fer cas dels profetes que us diuen: 'No quedareu sotmesos al rei de Babilònia!' Us anuncien mentides! ¹⁵ Jo no els he enviat, no és veritat que parlin en nom meu; ells tan sols aconseguiran que jo us bandegi i us faci morir, tant a vosaltres com als profetes que us anuncien tot això. Ho dic jo, el Senyor."

¹⁶ »Als sacerdots i a tot aquest poble, els dic: "Això diu el Senyor: No escolteu els vostres profetes quan us anuncien: 'Ara ben aviat tornaran de Babilònia els objectes preciosos del temple del Senyor.' No és veritat això que us anuncien! ¹⁷ No en feu cas. Sotmeteu-vos al rei de Babilònia i salvareu la vida! ¿Voldríeu que aquesta ciutat es convertís en una ruïna? ¹⁸ Si són profetes, si el Senyor els ha comunicat la seva paraula, que intercedeixin prop del Senyor de l'univers perquè els objectes que encara resten a Jerusalem, en el temple del Senyor i en el palau reial de Judà, no vagin a parar a Babilònia. ¹⁹ Perquè això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel, a propòsit de les columnes, el 'Mar' de bronze, les peanyes i tots els altres objectes que han quedat en aquesta ciutat ²⁰ i que Nabucodonosor, rei de Babilònia, no es va endur quan va deportar de Jerusalem a Babilònia Jeconies, fill de Joiaquim, rei de Judà, amb tots els nobles de Judà i de Jerusalem. ²¹ Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Els objectes que han quedat a Jerusalem, en el temple del Senyor i en el palau reial de Judà, ²² seran duts a Babilònia i allà restaran fins al dia que demanaré comptes als babilonis. Aquell dia els prendré per tornar-los en aquest lloc. Ho dic jo, el Senyor."

Mort d'Hananià, un fals profeta

28

¹ El mes cinquè de l'any quart de Sedecies, rei de Judà, el profeta Hananià, fill del profeta Azur, de Gabaon, em va dir en el temple del Senyor, en presència dels sacerdots i de tot el poble:

² --Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: "Jo he trencat el jou del rei de Babilònia. ³ D'aquí a dos anys faré tornar en aquest lloc tots els objectes del temple del Senyor que Nabucodonosor, rei de Babilònia, va prendre per endur-se'ls a Babilònia. ⁴ També faré tornar aquí Jeconies, fill de Joiaquim, rei de Judà, i tota la gent de Judà deportada a Babilònia. Així trencaré el jou del rei de Babilònia. Ho dic jo, el Senyor."

⁵ El profeta Jeremies, en presència dels sacerdots i de tot el poble, que eren al temple del Senyor, va respondre això al profeta Hananià:

⁶ --Amén! Que així ho faci el Senyor! Que el Senyor compleixi les paraules que has profetitzat i faci tornar aquí des de Babilònia els objectes del temple del Senyor i tots els deportats! ⁷ Tanmateix, escolta el que et dic a tu i a tot el poble: ⁸ Des de sempre, els profetes que ens han precedit a tu i a mi han anunciat la guerra, el desastre i la pesta contra molts països i grans reialmes. ⁹ Quan un profeta anuncia la pau i el benestar, només si es compleix la seva paraula se sap que aquell profeta era realment enviat del Senyor.

¹⁰ Aleshores el profeta Hananià va prendre el jou del coll del profeta Jeremies i el va trencar. ¹¹ Hananià digué en presència de tot el poble:

--Això diu el Senyor: "És així com, d'aquí a dos anys, jo trencaré el jou de Nabucodonosor, rei de Babilònia, que ara pesa sobre el coll de totes les nacions."

El profeta Jeremies se'n va anar.

¹² Però, després que el profeta Hananià hagué trencat el jou que el profeta Jeremies duia al coll, el Senyor va comunicar a Jeremies la seva paraula. Li digué:

¹³ --Vés a trobar Hananià i digues-li: "Això et diu el Senyor: Has volgut trencar jous de fusta, però amb això n'has forjat de ferro." ¹⁴ Perquè això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: "Ara és de ferro el jou que he posat sobre el coll de totes aquestes nacions per sotmetre-les a Nabucodonosor, rei de Babilònia. Se li hauran de sotmetre, perquè li he donat fins i tot els animals feréstecs."

¹⁵ I al profeta Hananià, Jeremies li va dir:

--Escolta, Hananià: El Senyor no t'ha enviat, i tu fas que aquest poble es refii de la mentida. ¹⁶ Doncs això et diu el Senyor: "Jo et faré desaparèixer de damunt la terra. Enguany mateix moriràs, perquè has profetitzat la desobediència al Senyor."

¹⁷ I aquell mateix any, el mes setè, el profeta Hananià va morir.

Carta de Jeremies als deportats

¹ Des de Jerusalem, el profeta Jeremies va enviar una carta als qui quedaven dels ancians, dels sacerdots, dels profetes i de la gent que Nabucodonosor havia deportat de Jerusalem a Babilònia. ² L'envià després que havien sortit de Jerusalem el rei Jeconies, la reina mare, els alts funcionaris, els prohoms de Judà i de Jerusalem, els ferrers i els serrallers. ³ Portaven la carta Ellassà, fill de Xafan, i Guemarià, fill d'Hilquià, a qui Sedecies, rei de Judà, havia enviat a Babilònia per a entrevistar-se amb Nabucodonosor, rei de Babilònia. La carta deia:

⁴ «Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel, a tots els qui jo he fet deportar de Jerusalem a Babilònia: ⁵ Construïu cases i habiteu-hi; planteu horts i mengeu-ne els fruits; ⁶ caseu-vos i tingueu fills i filles; preneu mullers per als vostres fills i doneu les vostres filles en matrimoni perquè també tinguin fills i filles. Multipliqueu-vos aquí, no minveu! ⁷ Procureu el bé de la ciutat on us he deportat i pregueu per ella al Senyor, perquè del seu benestar en depèn el vostre. ⁸ Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Que no us enganyin els profetes que hi ha entre vosaltres ni els vostres endevins o intèrprets de somnis. ⁹ No és veritat que profetitzin en nom meu; jo no els he pas enviat. Ho dic jo, el Senyor.

¹⁰ »Això diu el Senyor: Quan s'hauran complert setanta anys a Babilònia, em recordaré de vosaltres i compliré la promesa que us vaig fer de retornar-vos aquí. ¹¹ Jo sé quins són els meus designis sobre vosaltres, designis de pau i no de desgràcia: jo us donaré un futur i una esperança. Ho dic jo, el Senyor. ¹² M'invocareu, vindreu a suplicar-me, i jo us escoltaré. ¹³ Em cercareu i em trobareu, perquè em cercareu amb tot el cor ¹⁴ i jo em deixaré trobar. Ho dic jo, el Senyor. Renovaré la vostra vida, us aplegaré de totes les nacions i de tots els indrets on us he escampat i us faré tornar al lloc d'on us vaig deportar. Ho dic jo, el Senyor.

¹⁵ »Vosaltres dieu: "A Babilònia el Senyor ens ha donat profetes!" ¹⁶ Doncs bé, això diu el Senyor sobre el rei que ara seu al tron de David i sobre tot el poble que habita en aquesta ciutat, els vostres germans, que no han sortit d'aquí deportats amb vosaltres. ¹⁷ Això diu el Senyor de l'univers: Jo envio contra ells l'espasa, la fam i la pesta: els tractaré com aquelles figues dolentes, que de tan dolentes no es poden menjar. ¹⁸ Els perseguiré amb l'espasa, la fam i la pesta; en faré un espectacle esgarriós per a tots els reialmes de la terra. Seran motiu de maledicció, estupor, riota i insults en les nacions per on els hauré dispersat. ¹⁹ I és que no van escoltar les meves paraules. Ho dic jo, el Senyor. Jo no m'he cansat d'enviar-vos cada dia els meus servents, els profetes. Però ara vosaltres tampoc no n'heu fet cas. Ho dic jo, el Senyor. ²⁰ Vosaltres, doncs, tots els deportats que jo he enviat de Jerusalem a Babilònia, creieu-me, acolliu la paraula del Senyor!

²¹ »Pel que fa a Ahab, fill de Colaià, i a Sidquihu, fill de Maasseià, els quals, abusant del meu nom, us anuncien mentides, això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Els posaré en mans de Nabucodonosor, rei de Babilònia, que els matarà davant vostre. ²² I tots els deportats de Judà a Babilònia, quan vulguin maleir, diran: "Que el Senyor et tracti com a Sidquihu i com a Ahab, que el rei de Babilònia va fer rostir!" ²³ Ells van cometre una infàmia mai vista a Israel amb els seus adulteris amb dones d'altri i, abusant del meu nom, van anunciar coses falses, que jo no els havia comunicat. Jo, el Senyor, ho sé i en dono testimoni. Ho dic jo, el Senyor.»

Jeremies i Xemaïà

²⁴ El Senyor es va adreçar a Jeremies:

--Digues a Xemaïà de Nehelam: ²⁵ "Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Sé que has enviat cartes signades amb el teu nom a tota la gent de Jerusalem, al sacerdot Sefanià, fill de Maasseià, i a tots els sacerdots en aquests termes: ²⁶ 'El Senyor t'ha posat a tu, Sefanià, com a sacerdot en representació del sacerdot Joiadà, perquè hi hagi al temple del Senyor qui vigili qualsevol boig que hi profetitzi, i el lligui al cep i a l'argolla. ²⁷ Doncs bé, per què no escarmentes Jeremies d'Anatot, que està profetitzant entre vosaltres? ²⁸ Fins i tot ens ha escrit a Babilònia dient que n'hi ha per a temps, que ens construïm cases per a habitar-hi i que plantem horts per a menjar-ne els fruits!"

²⁹ El sacerdot Sefanià havia llegit aquesta carta de Xemaïà al profeta Jeremies.

³⁰ El Senyor, doncs, va comunicar la seva paraula a Jeremies. Li digué:

³¹ --Envia aquest missatge a tots els deportats: "Això diu el Senyor respecte a Xemaïà de Nehelam: Ell profetitza sense que jo l'hagi enviat i fa que us refieu de la mentida. ³² Doncs bé, això diu el Senyor: Jo demanaré comptes a Xemaïà de Nehelam i als seus descendents. Ningú de la seva família no formarà part d'aquest poble meu ni fruitirà del bé que jo li faré, ja que ell, Xemaïà, ha profetitzat la desobediència al Senyor. Ho dic jo, el Senyor."

Llibre de la consolació ([30-31](#))

Restauració d'Israel i de Judà

30

¹ Paraula que Jeremies rebé del Senyor:

² --Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Escriu en un llibre les paraules que t'he comunicat, ³ perquè vénen dies en què renovaré la vida del meu poble d'Israel i de Judà, diu el Senyor, i els faré tornar al país que vaig donar als seus pares perquè el posseeixin. Ho dic jo, el Senyor.

⁴ Aquestes són les paraules que el Senyor ha pronunciat sobre Israel i sobre Judà. ⁵ Això diu el Senyor:

«Hem sentit un crit d'esglai,
de terror i no de pau.

⁶ Pregunteu pertot arreu
si ara els homes donen a llum:
és que veig tots els homes
amb les mans als ronyons
com si fossin parteres,
pàl·lids i amb la cara descomposta.

⁷ Oh, que n'és, de llarg, aquell dia!
No n'hi ha cap d'igual.
És temps d'infortuni
per al poble de Jacob.
Però en serà salvat!

⁸ Aquell dia, ho dic jo,
el Senyor de l'univers,
trossejaré el jou
que t'han posat al coll,
trençaré els teus lligams.
Els estrangers no tornaran
a esclavitzar els de Jacob.

⁹ Serviran el Senyor, el seu Déu,
i David, el rei que els donaré.

¹⁰ Servent meu, Jacob, no temis.
No tinguis por, Israel.
T'ho dic jo, el Senyor.
Jo t'allibero dels països llunyans.
Salvo els teus fills
de la terra on són captius.
El poble de Jacob
tornarà i viurà tranquil,
descansarà sense que el pertorbin.

¹¹ Jo sóc amb tu per salvar-te.
Faré desaparèixer totes les nacions
on t'havia dispersat.
Ho dic jo, el Senyor.
A tu, però, no et destruiré del tot;
tan sols t'he corregit amb mesura,
perquè no et podia
tenir per innocent.

¹² »Això diu el Senyor:
La teva fractura encara és tendra,
la teva ferida és oberta;

¹³ no hi ha qui s'interessi
a tornar-te la salut,
qui porti remeis per a la teva nafra.

¹⁴ Tots els teus amants t'han oblidat,
ja no s'interessen per tu;
jo t'he ferit com qui fereix
un enemic,

t'he donat un escarment cruel
per les teves culpes innombrables,
per tants pecats teus.

¹⁵ No et queixis de la teva fractura,
de la teva ferida encara tendra:
te l'he feta jo perquè eren moltes
les teves culpes
i innombrables els teus pecats.

¹⁶ Doncs bé, els qui et devoren
seran devorats,
els teus enemics
acabaran tots captius,
els teus espoliadors
seran espoliats,
faré que saquegin
els teus saquejadors.

¹⁷ Jo tancaré la teva ferida,
et curaré de les teves nafres.
T'ho dic jo, el Senyor.
Ara t'anomenaran "Abandonada,
aquella Sió
per qui ningú no pregunta".

¹⁸ »Això diu el Senyor:
Renovaré la vida
de les tendes de Jacob,
m'apiadaré dels seus pavellons:
reedificaran la ciutat
sobre les seves ruïnes,
els palaus s'alçaran al lloc on eren.

¹⁹ De dins en sortiran accions de gràcies
i càntics de gent que fa festa.
Els multiplicaré i no minvaran,
els enfortiré i no s'afebliran;

²⁰ els seus fills seran fermes com abans,
es reuniran en assemblea davant meu,
i demanaré comptes
als qui els havien oprimits.

²¹ Els governarà un dels seus,
un sobirà sortit d'entre ells:
el faré acostar i s'estarà a prop meu.
Perquè, qui gosaria acostar-se a mi?
Ho dic jo, el Senyor.

²² Vosaltres sereu el meu poble
i jo seré el vostre Déu.

²³ »Esclata la tempesta del Senyor,
el seu enuig;
s'arremolina un huracà,
es retorça sobre el cap dels malvats.

²⁴ L'enuig del Senyor no es farà enrere,
fins que haurà complert
els seus designis:
a la fi dels temps,
els comprendreu del tot.»

Retorn de totes les tribus

31

¹ «En aquell temps seré Déu
de tots els clans d'Israel
i ells seran el meu poble.
Ho dic jo, el Senyor.

² Això diu el Senyor:
En el desert ja em vaig complaure
en el poble escapat de l'espasa;
Israel caminarà
cap al seu lloc de repòs.»

³ El Senyor se m'aparegué de lluny,
i em deia:

«T'estimo amb un amor etern;
per això t'he atret i et sóc fidel.

⁴ Et reedificaré i quedaràs reconstruïda,
nissaga d'Israel.

Tornaràs a prendre els teus tambors
i sortiràs dansant d'alegria.

⁵ Tornaràs a plantar vinyes
per les muntanyes de Samaria;
les plantaran i en colliran la verema.

⁶ Vindrà un dia que,
a la muntanya d'Efraïm,
els sentinelles cridaran:

"Anem, pugem a Sió,
a trobar el Senyor, el nostre Déu."

⁷ Això diu el Senyor:

Crideu d'alegria pel poble de Jacob,
celebreu la primera de les nacions,
feu sentir l'aclamació dient:
"Salva, Senyor, el teu poble,
la resta d'Israel!"

⁸ Jo els faré tornar del país del nord,
els aplegaré
des de l'extrem de la terra.

Entre ells hi haurà
els cecs i els coixos,
l'embarassada i la partera:
tornarà una gran gentada.

⁹ Vindran tot plorant,
suplicaran, i jo els guiaré;
els conduiré als rierols d'aigua
per un camí pla on no ensopeguin.
Perquè jo sóc un pare per a Israel,
i Efraïm és el meu primogènit.»

Gran festa a Sió

¹⁰ Escolteu, nacions,
la paraula del Senyor,
anuncieu-la als qui són lluny,
a les illes:

«El qui havia dispersat Israel,
de nou l'aplegarà,
i el guardarà
com un pastor el seu ramat:

11 el Senyor ha redimit
el poble de Jacob,
l'allibera de les mans dels més forts.

12 Arriben a les altures de Sió
cridant de goig,
a la llum de l'abundor del Senyor:
blat, vi i oli, i cries dels ramats.

Viuran com els horts amarats d'aigua,
no patiran mai més d'escassetat.

13 Llavors dansaran d'alegria les noies,
joves i vells dansaran junts:
canviaré el dol en dies de festa,
els consolaré de les penes
i els alegraré.

14 Satisfaré els sacerdots
amb la part millor de les ofrenes,
i l'abundor de casa meva
saciarà el meu poble.
Ho dic jo, el Senyor.»

Plors i consol d'Efraïm

15 «Això diu el Senyor:
A Ramà se sent un crit,
un plany, un plor amarg:
és Raquel que plora els seus fills
i no vol que la consolín,
perquè els seus fills ja no hi són.

16 Això diu el Senyor:
Deixa de plorar,
eixuga't les llàgrimes.
No perdràs la paga del teu treball,
els teus fills tornaran del país enemic.
Ho dic jo, el Senyor.

17 El teu futur és d'esperança,
els teus fills tornaran a la pàtria.
Ho dic jo, el Senyor.

18 »He sentit com Efraïm
es lamentava dient:
"M'has castigat com un vedell indòmit
i he après la lliçó.
Però fes-me tornar a tu i tornaré,
perquè tu ets el Senyor, el meu Déu.

19 M'havia desviat,
però ara me'n penedeixo;
em dono cops al pit,
ara que ho he comprès.
Estic avergonyit i confós
per les coses deshonroses
que he comès de jove."

20 Efraïm és per a mi un fill preciós,
un infant que m'encisa.
Com és que, després de renyar-lo,
encara me'n recordo tant?
Per ell se'm commouen les entranyes,
me l'estimo amb tendresa.
Ho dic jo, el Senyor.

21 »Dreça fites, poble d'Israel,
planta pilars,
mira bé quina ha estat la teva ruta,
el camí per on te'n vas anar,
i torna, nissaga d'Israel,
torna a les ciutats que són teves!
22 Fins quan donaràs tombs, filla rebel?
El Senyor crea una cosa nova
en aquest país:
serà la dona qui rondarà l'home.

23 »Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Quan jo renovaré la vida d'aquest poble, en el país de Judà i per les seves ciutats encara tornaran a dir: "Que el Senyor et beneeixi, seu de justícia, muntanya santa!" 24 Al seu entorn hi habitaran els de Judà en les seves ciutats, els pagesos i els qui transhumen amb els ramats. 25 Siciaré tots els qui defalleixen, satisfaré els qui pateixen d'escassetat. 26 Davant d'això diran: "Em desvetllo i veig que és realitat el meu dolç somni." 27 Vénen dies, ho dic jo, el Senyor, que en el casal d'Israel i el de Judà faré que creixi una sembrada d'homes i de bestiar. 28 I, tal com he vigilat per arrencar i enderrocar, per enrunar, per destruir i fer mal, també vigilaré per construir i plantar. Ho dic jo, el Senyor. 29 Aquells dies ja no diran: "Els pares menjaven raïm verd, i als fills se'ls esmussen les dents." 30 Cadascú morirà per culpa d'ell mateix: a tothom qui mengi raïm verd, se li esmussaran les dents.»

La nova aliança

31 «Vénen dies, ho dic jo, el Senyor, que pactaré una aliança nova amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà.
32 No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares, quan els vaig agafar per la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo havia complert els meus compromisos com a senyor. Sóc jo, el Senyor, qui ho diu. 33 L'aliança que jo pactaré amb el casal d'Israel després d'aquells dies serà aquesta: Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriuré en el seu cor. Llavors jo seré el seu Déu i ells seran el meu poble. Ho dic jo, el Senyor. 34 Ja no caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: "Coneixeu qui és el Senyor", perquè des del més petit fins al més gran, tots em coneixeran. Perdonaré la seva culpa, no em recordaré més del seu pecat. Ho dic jo, el Senyor.

35 »Això diu el Senyor,
que ha posat el sol
perquè il·lumini el dia,
i ha fixat el curs de la lluna
i els estels
perquè il·luminin la nit,
que agita la mar
i fa bramular les onades,
i que té per nom
"Senyor de l'univers":
36 "Si un dia les lleis que he fixat
per a tots ells
arribaven a esborrar-se
de davant meu,
només llavors el llinatge d'Israel
deixaria de ser
la nació que sempre tinc al davant.
Ho dic jo, el Senyor.

37 Això diu el Senyor:
Si algú arribés a amidar
l'alçada del cel
i pogués escorcollar
els fonaments pregons de la terra,
tan sols aleshores jo seria capaç
de rebutjar tot el llinatge d'Israel,
per tot el que ha fet.
Ho dic jo, el Senyor."

³⁸ »Vénen dies que la ciutat del Senyor serà reconstruïda, des de la torre d'Hananel fins a la porta de l'Angle. Ho dic jo, el Senyor. ³⁹ La corda d'amidar s'estendrà encara fins al turó de Gareb i girarà després cap a Goà. ⁴⁰ La vall on llencen les restes dels animals sacrificats i la cendra de les víctimes, tots els camps tocant al torrent de Cedró, fins a l'angle de la porta dels Cavalls, a l'orient, tot serà consagrat al Senyor. Mai més la ciutat no serà arrencada ni enderrocada.»

Compra del camp d'Anatot

32

¹ Paraula que Jeremies va rebre del Senyor l'any deu de Sedecies, rei de Judà, que era l'any divuit de Nabucodonosor.

² Per aquells dies, l'exèrcit del rei de Babilònia assetjava Jerusalem i el profeta Jeremies estava reclòs al pati de la guàrdia del palau del rei de Judà. ³ Sedecies, rei de Judà, l'hi havia reclòs després de fer-li aquest retret: «Per què profetitzes així? Tu dius: "Això diu el Senyor: Jo poso aquesta ciutat en mans del rei de Babilònia, que l'ocuparà, ⁴ i Sedecies, rei de Judà, no s'escaparà dels caldeus, sinó que el portaran davant el rei de Babilònia, amb qui parlarà cara a cara i a qui veurà amb els propis ulls. ⁵ Serà dut a Babilònia, d'on no tornarà fins que jo ho decidiré. Si combateu contra els caldeus, no us en sortireu. Ho dic jo, el Senyor."»

⁶ En aquesta situació, Jeremies va dir:

--El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué: ⁷ "El teu cosí Hanamel, fill del teu oncle Xal-lum, vindrà a dir-te que li compris el camp que té a Anatot, ja que per dret de parentiu et toca a tu de comprar-lo."

⁸ »Tal com el Senyor havia anunciat, Hanamel, fill del meu oncle, va venir al pati de la guàrdia i em va dir:

»--Compra'm el camp que tinc a Anatot, en territori de Benjamí; per dret de parentiu et toca a tu de posseir-lo: compra'l, doncs!

»Jo vaig comprendre aleshores que això era cosa del Senyor. ⁹ Per tant, vaig comprar el camp que Hanamel, el fill del meu oncle, tenia a Anatot i li'n vaig pagar disset sicles de plata. ¹⁰ Vaig escriure el contracte, el vaig segellar en presència de testimonis i vaig pesar la plata amb les balances. ¹¹ Després vaig prendre l'escriptura de compra, tant la part segellada, que contenia el resum de les clàusules i condicions, com la part oberta, ¹² i vaig donar-la a Baruc, fill de Nerià, fill de Mahseià, en presència del meu cosí Hanamel, dels testimonis que havien signat el contracte i dels altres jueus que vivien al pati de la guàrdia. ¹³ Davant d'ells vaig donar aquest encàrrec a Baruc:

¹⁴ »--Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: "Pren aquests documents, aquesta escriptura de compra, tant la part segellada com la part oberta, i posa'ls en una gerra de terrissa perquè es conservin durant molt de temps.

¹⁵ Perquè això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Encara es compraran cases, camps i vinyes en aquest país."

¹⁶ »Després d'haver donat l'escriptura de compra a Baruc, fill de Nerià, vaig pregar al Senyor:

¹⁷ »--Ah, Senyor, Déu sobirà! Tu has fet el cel i la terra amb gran força i amb braç poderós: per a tu no hi ha res impossible. ¹⁸ Tu mantens el teu amor per milers de generacions, però demanes comptes de les culpes dels pares en la persona dels fills, Déu gran i fort, que tens per nom "Senyor de l'univers." ¹⁹ Ets magnífic en el que decideixes i poderós en el que fas; els teus ulls vetllen la conducta dels homes, per pagar a cadascú el que ha merescut amb el seu comportament i amb les seves obres. ²⁰ Vas obrar senyals i prodigis al país d'Egipte, i fins al dia d'avui t'has guanyat una anomenada davant d'Israel i davant tota la humanitat. ²¹ Vas fer sortir Israel, el teu poble, del país d'Egipte, entre senyals i prodigis, amb mà forta i amb braç poderós i enmig de gestes esglaiadores. ²² Vas donar-los aquest país que havies promès als seus pares, aquesta terra que regalima llet i mel. ²³ Ells hi van entrar i en prengueren possessió, però després et van desobeir: no van viure d'acord amb les teves lleis ni van complir res del que els havies manat. Per això vas fer venir contra ells tot aquest desastre. ²⁴ Ara els terraplens ja toquen a la ciutat, i l'ocupació és imminent. L'espasa, la fam i la pesta faran que caigui en mans dels caldeus que l'assalten. Però tu, que veus com es compleix tot el que vas predir, ²⁵ em dius, Senyor, Déu sobirà, que compri el camp i en pagui el preu davant de testimonis, ara que la ciutat és a punt de caure en poder dels caldeus.

²⁶ Llavors el Senyor va comunicar la seva paraula a Jeremies. Li digué:

²⁷ --Jo sóc el Senyor, el Déu de tots els vivents, i per a mi no hi ha res impossible. ²⁸ Això diu el Senyor: Jo poso aquesta ciutat en mans dels caldeus i de Nabucodonosor, rei de Babilònia. Ell la prendrà. ²⁹ Els caldeus, que assalten aquesta ciutat, hi entraran, hi calaran foc i la cremaran; i també cremaran les cases on, a dalt dels terrats, es cremaven ofrenes a Baal i es vessaven libacions a altres déus per irritar-me. ³⁰ Perquè, des de la seva joventut, el poble d'Israel i el de Judà no han fet sinó ofendre'm; els israelites no han parat d'irritar-me amb els ídols que

havien fabricat. Ho dic jo, el Senyor. ³¹ Aquesta ciutat, des del dia que la van construir fins al dia d'avui, no ha servit sinó per a provocar el meu enuig: l'haig de fer desaparèixer de davant meu. ³² Els demanaré comptes per tota la maldat amb què m'han irritat, tant el poble d'Israel i el de Judà com els seus reis, els seus prohoms, els seus sacerdots i profetes, la gent de Judà i els habitants de Jerusalem. ³³ Se m'han girat d'esquena: jo no em cansava d'instruir-los cada dia, però ells no n'han fet cas ni han volgut aprendre la lliçó. ³⁴ Han profanat el temple que porta el meu nom, col·locant-hi els seus ídols abominables. ³⁵ Han incitat al pecat el poble de Judà, dedicant a Baal recintes sagrats a la vall de Benhinnom, per sacrificar-hi els seus fills i les seves filles cremant-los en honor de Moloc, cosa abominable que jo no els havia manat ni se m'havia acudit mai.

³⁶ »Però ara, això diu el Senyor, Déu d'Israel, a aquesta ciutat, que vosaltres reconeixeu que ha estat posada en mans del rei de Babilònia per l'espasa, la fam i la pesta: ³⁷ Jo aplegaré aquesta gent de tots els països per on l'han dispersada el meu enuig i la meva gran indignació, i la faré tornar aquí, perquè hi visqui sense temença. ³⁸ Ells seran el meu poble i jo seré el seu Déu. ³⁹ Faré que tots tinguin un sol cor i un sol comportament, tots em veneraran dia rere dia, per a bé d'ells i dels seus descendents. ⁴⁰ Pactaré amb ells una aliança eterna: no em cansaré de ser a prop seu per fer-los el bé; faré que em venerin de tot cor i no s'allunyin de mi. ⁴¹ El meu goig serà fer-los el bé: amb tot el cor i amb tota l'ànima els implantaré sòlidament en aquesta terra. ⁴² Això diu el Senyor: Així com he fet caure aquest gran desastre sobre aquest poble, també faré que vingui damunt d'ells tot el bé que els he promès. ⁴³ Tornaran a comprar camps en aquest país que ara veieu desolat, sense homes ni bestiar i deixat en mans dels caldeus. ⁴⁴ En el territori de Benjamí, a les rodalies de Jerusalem i per tot Judà, a les ciutats de la Muntanya, de la Xefelà i del Nègueb, hi compraran camps pagant-ne el preu, escrivint els contractes i segellant-los davant de testimonis, perquè jo renovaré la vida d'aquest poble. Ho dic jo, el Senyor.

Renovació del poble

33

¹ El Senyor va tornar a comunicar la seva paraula a Jeremies, mentre encara era reclòs al pati de la guàrdia. Li digué:

² --Això diu el Senyor, el Creador, el qui tot ho planeja per després realitzar-ho i que té per nom "el Senyor":

³ Crida'm i et respondré, et revelaré grans secrets inaccessibles, que tu no coneixes. ⁴ Això diu el Senyor, Déu d'Israel, referent a les cases d'aquesta ciutat i als edificis dels reis de Judà, destruïts a fi de defensar-se dels terraplens i de l'espasa. ⁵ Ara es disposen a combatre contra els caldeus, però no faran sinó omplir aquelles cases dels cadàvers dels qui jo faré morir amb l'ardor del meu enuig. Jo, per la seva maldat, he apartat la mirada d'aquesta ciutat. ⁶ Però després jo mateix la curaré i tancaré la seva ferida, posaré remei a les seves cases i li donaré a mans plenes la pau i la seguretat. ⁷ Renovaré la vida del poble de Judà i d'Israel i els reconstruiré tal com eren abans.

⁸ Els purificaré de tots els pecats que havien comès contra mi, els perdonaré la culpa d'haver pecat contra meu, d'haver-me estat infidels. ⁹ Això farà que davant tots els pobles de la terra jo tingui anomenada, glòria i honor, quan sentin contar tot el bé que els hauré fet: tots s'estremiran i es commouran quan veuran tot el benestar i la pau que jo els donaré.

¹⁰ »Això diu el Senyor: En aquest lloc, del qual vosaltres dieu: "És una ruïna, sense gent ni bestiar", a les ciutats de Judà i a les places de Jerusalem, ara desolades, on no habiten ni homes ni bèsties, encara es tornaran a sentir

¹¹ els crits de joia i de festa, el cant del nuvi i de la núvia, i la veu dels qui portaran una víctima d'acció de gràcies al temple del Senyor, tot cantant: "Enaltiu el Senyor de l'univers! Que n'és, de bo, el Senyor! Perdura eternament el seu amor." Perquè el Senyor diu: Renovaré la vida del país tal com era abans.

¹² »Això diu el Senyor de l'univers: En aquest lloc, que és una ruïna, sense gent ni bestiar, i a totes les ciutats, tornarà a haver-hi cabanes de pastors que apleguen els ramats. ¹³ A les ciutats de la Muntanya, de la Xefelà i del Nègueb, al territori de Benjamí, a les rodalies de Jerusalem i a les ciutats de Judà, tornaran a passar els ramats sota la mà del qui en fa el recompte. Ho diu el Senyor.

¹⁴ »Vénen dies, ho dic jo, el Senyor, que compliré la promesa que tinc feta al casal d'Israel i al de Judà. ¹⁵ En aquells dies, en aquell temps, faré néixer al llinatge de David un rebrot legítim, que defensarà en el país el dret i la justícia. ¹⁶ En aquells dies, Judà serà salvat i Jerusalem viurà segura. I la ciutat serà anomenada "El Senyor és la nostra salvació".

¹⁷ »Això diu el Senyor: No mancarà a David un successor que sigui en el tron del casal d'Israel. ¹⁸ Tampoc no mancaran sacerdots levítics que m'ofereixin holocaustos, que cremin ofrenes o immolin víctimes cada dia.

¹⁹ El Senyor va comunicar la seva paraula a Jeremies. Li digué:

²⁰ --Això diu el Senyor: Si sou capaços de trencar el meu pacte amb el dia i la nit, i de fer que dia i nit no vinguin al moment just, ²¹ també es trencarà el meu pacte amb el meu servent David: no hi haurà cap més fill seu que regni en el seu tron; i igualment es trencarà el meu pacte amb els sacerdots levítics que oficien davant meu. ²² Com l'estol dels astres, que no es pot comptar, i com la sorra de la vora de la mar, que no es pot mesurar, multiplicaré la descendència del meu servent David i la dels levites que oficien davant meu.

²³ El Senyor va comunicar la seva paraula a Jeremies. Li digué:

²⁴ --No sents què diu aquesta gent? Afirmen que el Senyor ha rebutjat les dues famílies que havia escollit, i menyspreen el meu poble, que per a ells ja no és una nació.

²⁵ »Això diu el Senyor: Si és cert que jo he fet un pacte amb el dia i la nit i he fixat les lleis del cel i de la terra,

²⁶ també és cert que no rebutjaré la descendència de Jacob i la de David, el meu servent: de la descendència de David n'escolliré governants destinats als descendents d'Abraham, d'Isaac i de Jacob. Jo renovaré la seva vida i en tindrè pietat.

El futur de Sedecies

34

¹ Paraula que Jeremies va rebre del Senyor mentre Nabucodonosor, rei de Babilònia, amb tot el seu exèrcit, i tots els pobles i regnes dominats per ell, combatien contra Jerusalem i contra totes les ciutats del voltant:

² --Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Vés a trobar Sedecies, rei de Judà, i digues-li: "Això diu el Senyor: Faré caure aquesta ciutat en mans del rei de Babilònia. Ell hi calarà foc ³ i tu no t'escaparàs de les seves mans, sinó que seràs capturat. Et portaran davant el rei de Babilònia, et veuràs amb ell, i ell et parlarà cara a cara. Aniràs, doncs, a Babilònia. ⁴ Malgrat tot, Sedecies, rei de Judà, escolta la paraula del Senyor. Això et diu el Senyor: No moriràs víctima de l'espasa, ⁵ sinó de mort natural. Faran per tu la complanta dita de l'"Ai, senyor!", com s'ha fet sempre pels reis, els teus pares. I així com s'encenien fogueres en els seus enterraments, també s'encendran en honor teu. Ho dic jo, el Senyor."

⁶ El profeta Jeremies va comunicar tot això a Sedecies, rei de Judà, a Jerusalem, ⁷ mentre el rei de Babilònia assetjava aquesta ciutat i les ciutats que encara quedaven de tot Judà: les places fortificades de Laquix i Azecà.

Alliberament dels esclaus

⁸ Paraula que Jeremies va rebre del Senyor després que el rei Sedecies i tota la gent que hi havia a Jerusalem s'havien compromès solemnement a proclamar l'alliberament dels esclaus: ⁹ tothom havia de deixar lliures els seus esclaus o esclaves hebreus, perquè cap jueu no tingués per esclaus els propis germans. ¹⁰ Tots els prohoms i tot el poble, que s'havien compromès a deixar lliures els esclaus i les esclaves i a no mantenir-los més en l'esclavatge, ho van complir. ¹¹ Però més tard es van fer enrere. Tornaren a prendre els esclaus i les esclaves que havien alliberat i els van sotmetre novament a l'esclavatge, tant homes com dones.

¹² Llavors Jeremies va rebre del Senyor aquesta paraula:

¹³ --Això diu el Senyor, Déu d'Israel: El dia que us vaig treure d'Egipte, la terra on éreu esclaus, vaig fer una aliança amb els vostres pares. Els vaig dir: ¹⁴ "Si un germà hebreu es ven per esclau, l'has de deixar lliure l'any setè. Que et serveixi durant sis anys, però després deixa'l lliure." Tot i això, els vostres pares no em van escoltar ni en van fer cas. ¹⁵ Últimament vosaltres us havíeu esmenat: davant meu, en el temple que porta el meu nom, us havíeu compromès solemnement a proclamar cadascú la llibertat del seu proïme, cosa que jo considero justa. ¹⁶ Però després us heu fet enrere profanant així el meu nom. Cadascú ha tornat a prendre l'esclau o l'esclava que havia alliberat i els heu sotmès novament a l'esclavatge, tant homes com dones.

¹⁷ »Ara, doncs, això diu el Senyor: Vosaltres no heu obeït el meu precepte de proclamar cadascú la llibertat del seu germà, del seu proïme. Jo, per tant, proclamo contra vosaltres la llibertat de l'espasa, la pesta i la fam: faré de vosaltres un espectacle esgarrifós per a tots els reialmes de la terra. Ho dic jo, el Senyor. ¹⁸ Tots aquells qui han trencat la meua aliança i no han mantingut el compromís solemne que van prendre davant meu quan van fer el ritu de partir en dos trossos un vedell i de passar entre les dues meitats, ¹⁹ els prohoms de Judà i de Jerusalem, els alts funcionaris, els sacerdots i tota l'altra gent que ha passat entre les dues meitats del vedell, ²⁰ a tots ells els faré caure en mans dels enemics que els volen matar: els ocellots i els animals feréstecs s'atiparan dels seus cadàvers.

²¹ A Sedecies, rei de Judà, i als seus prohoms, els faré caure en mans dels enemics que els volen matar, en mans de l'exèrcit del rei de Babilònia, que ara s'està retirant. ²² Jo donaré una ordre i ells tornaran per assaltar aquesta ciutat, se n'apoderaran i hi calaran foc. De les ciutats de Judà en faré un desert, no hi quedarà ningú. Ho dic jo, el

Senyor.

Fidelitat dels recabites

35

¹ Paraula que Jeremies va rebre del Senyor en temps de Joiaquim, fill de Josies, rei de Judà:

² --Vés a trobar els recabites, porta'ls a una estança del temple del Senyor i convida'ls a beure vi.

³ Vaig anar a buscar Jaazanià, fill d'Irmeiahu, fill d'Habassinià, els seus germans i els seus fills i tot el clan dels recabites, ⁴ i els vaig portar al temple del Senyor, a l'estança dels fills d'Hanan, fill d'Igdaliahu, home de Déu, que era al costat de l'estança de les autoritats del temple i damunt la de Maasseiahu, fill de Xal-lum, custodi de l'entrada.

⁵ Davant el clan dels recabites vaig treure gerros plens de vi i uns quants gots, i els vaig dir:

--Beveu vi.

⁶ Ells van respondre:

--Nosaltres no en bevem, de vi. El nostre pare, Jehonadab, fill de Recab, ens va manar que ni nosaltres ni els nostres fills no beguéssim vi mai de la vida. ⁷ També ens va dir: "No construïu cases, ni sembreu camps, ni planteu vinyes, ni posseïu res d'això: habiteu en tendes tota la vida. Així viureu molts anys al país on residiu." ⁸ Tant nosaltres com les nostres dones i els nostres fills i filles hem obeït en tot el nostre pare Jehonadab, fill de Recab: no bevem vi mai de la vida, ⁹ ni construïm cases per a habitar-hi, ni posseïm vinyes ni camps ni sembradura; ¹⁰ i habitem en tendes per complir escrupolosament tot el que ens va manar Jehonadab, el nostre pare. ¹¹ Només ara que Nabucodonosor, rei de Babilònia, està atacant el país, hem dit: "Entrem a Jerusalem i fugim de l'exèrcit dels caldeus i dels arameus." Per això ara vivim a Jerusalem.

¹² Llavors el Senyor va comunicar la seva paraula a Jeremies. Li digué:

¹³ --Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Vés a dir a la gent de Judà i als habitants de Jerusalem: "Apreneu la lliçó d'una vegada i feu cas de les meves paraules. Ho dic jo, el Senyor. ¹⁴ Vegeu com es compleix l'ordre de Jehonadab, fill de Recab: ell va manar als seus fills que no beguessin vi, i fins avui ells no n'han begut mai, per no desobeir el seu pare. Jo, en canvi, no em canso de parlar-vos cada dia, però vosaltres no feu cas de mi. ¹⁵ Us he enviat dia rere dia els meus servents, els profetes, perquè us diguessin: 'Convertiu-vos del mal camí, milloreu la vostra conducta, no aneu darrere altres déus ni els adoreu, i així podreu continuar habitant al país que us vaig donar a vosaltres i als vostres pares.' Però vosaltres no n'heu fet cas ni m'heu obeït. ¹⁶ Els fills de Jehonadab, fill de Recab, compleixen el que els va manar el seu pare, però aquest poble no fa cas de mi. ¹⁷ Ara, doncs, això diu el Senyor, Déu de l'univers, Déu d'Israel: Faré caure sobre Judà i sobre els habitants de Jerusalem totes les desgràcies que els he anunciat, perquè quan els parlava no em van escoltar i quan els cridava no em van respondre."

¹⁸ En canvi, Jeremies va dir al clan dels recabites:

--Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: A vosaltres que heu obeït el vostre pare, Jehonadab, fill de Recab, que heu observat els seus manaments i heu complert tot el que ell us va manar, ¹⁹ això us diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: "No mancaran mai descendents de Jehonadab, fill de Recab, que visquin a la meva presència."

Recull de les profecies de Jeremies

36

¹ L'any quart de Joiaquim, fill de Josies, rei de Judà, Jeremies va rebre del Senyor aquesta paraula:

² --Pren un rotlle i escriu-hi totes les paraules que t'he comunicat sobre Israel, sobre Judà i sobre totes les nacions, des del dia que et vaig cridar, en temps de Josies, fins al dia d'avui. ³ Qui sap si la gent de Judà, quan sentin les desgràcies que penso enviar-los, abandonaran cadascú el mal camí i els podré perdonar les culpes i pecats.

⁴ Jeremies va cridar Baruc, fill de Nerià, i li anà dictant totes les paraules que el Senyor li havia comunicat; Baruc les va escriure en un rotlle. ⁵ Després Jeremies donà aquest encàrrec a Baruc:

--A mi no m'és permès d'entrar al temple del Senyor. ⁶ Entra-hi tu un dia de dejuni i llegeix al poble el rotlle on has escrit les paraules del Senyor que jo t'he dictat; llegeix-les de manera que les senti tota la gent de Judà, que hi acudeix des de les diverses poblacions. ⁷ Qui sap si llavors presentaran al Senyor la seva súplica i cadascú es convertirà del mal camí: és gran l'enuig ardent amb què el Senyor amenaça aquest poble!

⁸ Baruc, fill de Nerià, complí tot el que li havia manat el profeta Jeremies i va anar al temple del Senyor a llegir-hi el rotlle que contenia les paraules del Senyor. ⁹ El mes novè de l'any cinquè de Joiaquim, fill de Josies, rei de Judà, havia estat proclamat un dejuni davant el Senyor per a tots els de Jerusalem i per a tota la gent que acudien a Jerusalem de les diverses poblacions de Judà. ¹⁰ Baruc va llegir a tot el poble les profecies de Jeremies en el temple del Senyor, a l'estança de Guemariahu, fill del canceller Xafan, a l'atri superior, tocant a l'entrada de la porta Nova del temple del Senyor. ¹¹ Quan Micàiehu, fill de Guemariahu, fill de Xafan, va sentir les paraules del Senyor escrites en aquell llibre, ¹² va baixar al palau reial, a l'estança del canceller, on eren reunits tots els prohoms: el canceller Elixamà, Delaiahu, fill de Xemaiahu, Elnatan, fill d'Acbor, Guemariahu, fill de Xafan, Sidquiahu, fill d'Haniahu, i altres prohoms. ¹³ Micàiehu els va contar tot el que havia sentit mentre Baruc llegia el llibre al poble. ¹⁴ Llavors tots ells van enviar Jehudí, fill de Netaniahu, fill de Xelemiahu, fill de Cuixí, que digués a Baruc:

--Pren el rotlle que has llegit al poble i vine.

Baruc, fill de Nerià, va prendre el rotlle i anà al lloc on eren reunits. ¹⁵ Ells li van dir:

--Seu, si et plau, i llegeix-nos aquest rotlle.

Baruc els el va llegir. ¹⁶ Tot sentint aquelles paraules, es miraven esglaiats els uns als altres. Després van dir a Baruc:

--Hem de comunicar al rei totes aquestes profecies.

¹⁷ També li digueren:

--Explica'ns com has recollit el que ell va dir.

¹⁸ Baruc respongué:

--Ell mateix em dictava totes aquestes profecies i jo les anava escrivint amb tinta directament en el rotlle.

¹⁹ Llavors els prohoms digueren a Baruc:

--Aneu a amagar-vos, tu i Jeremies, i que ningú no sàpiga on sou.

²⁰ Després de deixar el rotlle a l'estança del canceller Elixamà, entraren a trobar el rei per la banda del pati i li van explicar tot l'afer. ²¹ El rei va enviar Jehudí a recollir el rotlle a l'estança del canceller Elixamà. Jehudí el va llegir en presència del rei i de tots els prohoms que estaven drets envoltant-lo. ²² Era el mes novè: el rei s'estava a la residència d'hivern i tenia el braser encès al seu davant. ²³ Cada vegada que Jehudí acabava de llegir tres o quatre columnes del rotlle, el rei, amb el ganivet del canceller, tallava el bocí ja llegit i el tirava al foc del braser; d'aquesta manera tot el rotlle va quedar consumit pel foc. ²⁴ Ni el rei ni els qui l'envoltaven no es van esglaiar ni s'esquinçaren els vestits en sentir tot allò. ²⁵ Elnatan, Delaiahu i Guemariahu pregaren al rei que no cremés el rotlle, però ell ni se'ls va escoltar. ²⁶ A més, el rei va manar al seu fill Jerahmeel, a Seraiahu, fill d'Azriel, i a Xelemiahu, fill d'Abdeel, que detinguessin el secretari Baruc i el profeta Jeremies. Però el Senyor els va mantenir amagats.

²⁷ Després que el rei hagué cremat el rotlle que Baruc havia escrit amb les profecies dictades per Jeremies, el Senyor va comunicar la seva paraula al profeta. Li digué:

²⁸ --Pren un altre rotlle i escriu-hi totes aquelles profecies que contenia el rotlle cremat per Joiaquim, rei de Judà. ²⁹ I digues a Joiaquim, rei de Judà: "Això et fa saber el Senyor: Tu has cremat aquest rotlle tot dient: 'Com t'atreveixes a escriure que vindrà el rei de Babilònia a devastar aquest país i en farà desaparèixer homes i bèsties?' ³⁰ Per tant, això fa saber el Senyor a Joiaquim, rei de Judà: Cap descendent seu no s'asseurà al tron de David. Les seves despulles quedaran exposades a la calor del dia i al fred de la nit. ³¹ A ell, als seus descendents i als seus prohoms, els demanaré comptes de la seva culpa i farà caure damunt d'ells, damunt els habitants de Jerusalem i damunt la gent de Judà, totes les desgràcies que els he anunciat i que ells no han volgut escoltar."

³² Jeremies va prendre un altre rotlle, el va donar al secretari Baruc, fill de Nerià, i li tornà a dictar totes les profecies que hi havia en el volum que Joiaquim, rei de Judà, havia tirat al foc. I encara n'hi va afegir moltes de semblants.

Jeremies, empresonat

37

¹ En lloc de Jeconies, fill de Joiaquim, va regnar Sedecies, fill de Josies, a qui Nabucodonosor, rei de Babilònia, va fer rei del país de Judà. ² Ni ell ni els seus oficials ni la gent del poble no van fer cas de les paraules que el Senyor els comunicava per boca del profeta Jeremies.

³ El rei Sedecies va encarregar a Jucal, fill de Xelemià, i a Sefanià, fill del sacerdot Maasseià, que diguessin al profeta Jeremies:

--Intercedeix per nosaltres davant el Senyor, el nostre Déu.

⁴ Jeremies anava i venia entre la gent: encara no l'havien tancat a la presó. ⁵ L'exèrcit del faraó havia sortit d'Egipte

i, en tenir-ne notícia els caldeus que tenien assetjada Jerusalem, s'havien retirat.

⁶ Llavors el Senyor va comunicar la seva paraula al profeta Jeremies. Li digué:

⁷ --Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Comuniqueu això al rei de Judà, que us ha enviat a consultar-me: "L'exèrcit del faraó, que s'havia mobilitzat per ajudar-vos, ja se'n torna a Egipte, el seu país. ⁸ I els caldeus ja tornen per atacar aquesta ciutat: l'ocuparan i hi calaran foc. ⁹ Això diu el Senyor: No us enganyeu vosaltres mateixos pensant que els caldeus s'han retirat. No s'han pas retirat! ¹⁰ I encara que vencéssiu tot l'exèrcit dels caldeus que combaten contra vosaltres i en quedessin només uns quants de malferits, aquests s'aixecarien de la seva tenda i calarien foc a la ciutat."

¹¹ Com que l'exèrcit dels caldeus s'havia retirat de Jerusalem per la pressió de l'exèrcit del faraó, ¹² Jeremies volgué sortir de la ciutat per anar al territori de Benjamí, a un repartiment de terres entre els seus. ¹³ Però quan va ser a la porta de Benjamí, el cap de la guàrdia, Irià, fill de Xelemià, fill d'Hananià, va detenir el profeta Jeremies, tot dient: --Tu et passes als caldeus!

¹⁴ Jeremies protestà:

--És fals! Jo no em passo als caldeus!

Però Irià no en va fer cas i el va portar pres als oficials. ¹⁵ Aquests, enfurismats contra Jeremies, el van apallissar i el tancaren a casa del canceller Jehonatan, que havien convertit en presó. ¹⁶ Així Jeremies anà a parar al soterrani de l'edifici de la cisterna i s'hi va estar molts dies.

Entrevista secreta amb Sedecies

¹⁷ D'allí, el rei Sedecies el va fer treure secretament i el va fer portar al seu palau per preguntar-li:

--Has rebut alguna paraula del Senyor?

Jeremies respongué al rei Sedecies:

--Sí.

I afegí:

--Cauràs en mans del rei de Babilònia.

¹⁸ Jeremies va dir també al rei Sedecies:

--Per què m'heu fet tancar a la presó? No he fet pas res contra tu, ni contra els teus oficials, ni contra aquest poble!

¹⁹ On són ara els vostres profetes que us anunciaven que el rei de Babilònia no vindria a atacar-vos, ni a vosaltres ni aquest país? ²⁰ I ara, rei i senyor meu, escolta'm i permet que et presenti la meva súplica: no em facis tornar a casa del canceller Jehonatan, perquè hi moriria.

²¹ El rei Sedecies va donar l'ordre que custodiessin Jeremies al pati de la guàrdia i que cada dia li portessin un pa de la plaça dels forners, fins que el pa s'acabés a la ciutat. Jeremies es quedà, doncs, al pati de la guàrdia.

Jeremies dins la cisterna

38

¹ Xefatià, fill de Matan, Guedaliahu, fill de Paixhur, Jucal, fill de Xelemià, i Paixhur, fill de Malquià, van sentir les paraules que Jeremies anava dient a tothom:

² --Això diu el Senyor: El qui es quedi a la ciutat morirà per l'espasa, la fam o la pesta. Però el qui en surti i es rendeixi als caldeus no morirà: tindrà la pròpia vida com a premi. ³ Això diu el Senyor: Aquesta ciutat caurà en mans de l'exèrcit del rei de Babilònia i serà ocupada.

⁴ Llavors aquells prohoms van dir al rei:

--Que aquest home sigui condemnat a mort! Parlant d'aquesta manera, no fa més que desmoralitzar els pocs defensors que encara queden a la ciutat i la resta del poble. Aquest home no busca el bé del poble, sinó la seva perdició.

⁵ El rei Sedecies va respondre:

--El deixo a les vostres mans, perquè ni tan sols el rei no pot res contra vosaltres.

⁶ Van agafar, doncs, Jeremies i el van tirar a la cisterna de Malquiah, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi van baixar amb cordes. En aquella cisterna no hi havia aigua, sinó fang, i Jeremies va quedar enfonsat dins el fang.

⁷ El cuixita Èbed-Mèlec, un eunuc que vivia al palau reial, va saber que havien baixat Jeremies a la cisterna. El rei s'estava assegut prop de la porta de Benjamí. ⁸ Èbed-Mèlec va sortir del palau, anà a trobar el rei i li digué:

⁹ --Rei i senyor meu! Aquells homes no tenen cap dret a fer això contra el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i allí dintre es morirà de fam, perquè ja no queda pa a la ciutat.

¹⁰ Aleshores el rei va donar aquesta ordre al cuixita Èbed-Mèlec:

--Pren amb tu trenta homes i treu el profeta Jeremies de la cisterna abans no mori.

¹¹ Èbed-Mèlec va prendre amb ell aquells homes, va entrar al palau reial, anà sota la sala del vestuari, agafà trossos de roba i de draps i, per mitjà de cordes, els va fer arribar a Jeremies, dintre la cisterna. ¹² El cuixita Èbed-Mèlec va dir a Jeremies:

--Posa't aquests trossos de roba i de draps entre les aixelles i les cordes.

Jeremies així ho va fer. ¹³ Estirant-lo amb les cordes, el van treure de la cisterna. I Jeremies va continuar estant-se al pati de la guàrdia.

Darrera entrevista amb Sedecies

¹⁴ El rei Sedecies va enviar més homes que conduïssin el profeta Jeremies a la tercera entrada del temple del Senyor. El rei li va dir:

--Vull fer-te una pregunta: no m'amaguis res!

¹⁵ Jeremies li contestà:

--Si et dic la veritat, em mataràs, i si et dono un consell, no el seguiràs.

¹⁶ Llavors el rei Sedecies va fer en secret aquest jurament a Jeremies:

--Per la vida del Senyor, que ha creat la nostra vida, et juro que no et faré morir ni et posaré en mans dels qui et volen matar.

¹⁷ Aleshores Jeremies va dir a Sedecies:

--Això diu el Senyor, Déu de l'univers, Déu d'Israel: Si surts i et rendeixes als oficials del rei de Babilònia, salvaràs la vida i no calaran foc a aquesta ciutat; sobreviureu tu i la teva família. ¹⁸ Però si no et rendeixes als oficials del rei de Babilònia, aquesta ciutat caurà en poder dels caldeus: hi calaran foc, i tu no t'escaparàs de les seves mans.

¹⁹ El rei Sedecies va replicar:

--Tinc por dels jueus que s'han passat als caldeus: els caldeus em posaran a les seves mans perquè es burlin de mi.

²⁰ Jeremies li digué:

--No ho faran. Escolta la veu del Senyor i fes cas del que jo t'anuncio: t'anirà bé i salvaràs la vida. ²¹ Però si no et vols rendir, el Senyor m'ha revelat això: ²² Totes les dones que han quedat al palau dels reis de Judà seran conduïdes als oficials del rei de Babilònia, i llavors elles et diran:

»"T'han instigat i dominat els teus íntims amics.

T'has enfonsat dins el fang, mentre que ells han girat cua."

²³ »Les teves dones i els teus fills seran portats als caldeus, i tu tampoc no t'escaparàs: t'agafaran i et posaran en mans del rei de Babilònia, i aquesta ciutat serà incendiada.

²⁴ Llavors Sedecies va dir a Jeremies:

--Que ningú no sàpiga de què hem parlat. T'hi va la vida! ²⁵ Si els prohoms senten a dir que he parlat amb tu i et demanen que els expliquis què has dit al rei i què t'ha contestat, i t'amenacen de mort en cas que els amaguis res,

²⁶ digues-los: "He presentat al rei la meva súplica perquè no em fes tornar a casa de Jehonatan, on hauria mort."

²⁷ De fet, tots els prohoms anaren a fer preguntes a Jeremies, però ell els va respondre d'acord amb les instruccions del rei, i el van deixar tranquil, perquè ningú no havia sentit la conversa.

²⁸ Jeremies, doncs, va quedar-se al pati de la guàrdia fins al dia que caigué Jerusalem.

La caiguda de Jerusalem

([52,4-16](#); [2Re 25,1-12](#))

Segueix allò que va succeir quan caigué Jerusalem.

39

¹ El mes desè de l'any novè de Sedecies, rei de Judà, Nabucodonosor, rei de Babilònia, amb tot el seu exèrcit, va arribar a Jerusalem i la va assetjar. ² El dia nou del mes quart de l'any onze de Sedecies van obrir una bretxa a la muralla. ³ Tots els oficials del rei de Babilònia van entrar-hi i es van instal·lar a la porta del Mig. Eren Nergal-Sarèsser, Samgar-Nebó, Sarsequim, cap dels eunucs, i Nergal-Sarèsser, cap dels mags, i tots els altres oficials del rei de Babilònia. ⁴ En veure-ho, Sedecies, rei de Judà, i tots els defensors es van escapar de nit, sortint de la ciutat pel jardí del Rei, per la porta que hi ha entre les dues muralles. El rei se'n va anar pel camí de l'Aràbia. ⁵ Però les

tropes caldees els van perseguir i agafaren Sedecies a l'Arabà de Jericó. El van fer presoner i el van conduir a Riblà, al país d'Hamat, davant de Nabucodonosor, rei de Babilònia, que li donà la sentència: ⁶ a Riblà mateix, el rei de Babilònia va fer degollar els fills de Sedecies en presència d'aquest i va fer degollar igualment tots els nobles de Judà. ⁷ A Sedecies li va buidar els ulls i el va fer encadenar per dur-lo a Babilònia. ⁸ A més, els caldeus van calar foc al palau reial i a les altres cases i van enderrocar les muralles de Jerusalem. ⁹ Nebuzaradan, cap de la guàrdia, va deportar a Babilònia la resta de la població que encara hi havia a la ciutat, els desertors que s'havien passat a ell i la resta de la gent que quedava. ¹⁰ Nebuzaradan, cap de la guàrdia, només va deixar al país de Judà la gent més pobra, i fou aleshores que els va donar camps i vinyes.

Jeremies, protegit per Nabucodonosor

¹¹ Nabucodonosor, rei de Babilònia, havia donat aquesta ordre a Nebuzaradan, cap de la guàrdia, referent a Jeremies:

¹² --Vetlla per ell, no li facis cap mal i concedeix-li tot el que et demani.

¹³ Nebuzaradan, cap de la guàrdia, Nebuixazban, cap dels eunucs, Nergal-Sarèsser, cap dels mags, i altres dignataris del rei de Babilònia, ¹⁴ van fer treure Jeremies del pati de la guàrdia i el confiaren a Guedalià, fill d'Ahicam, fill de Xafan, perquè el duqués a casa. Així Jeremies pogué tornar a viure entre la gent.

Promesa a Èbed-Mèlec

¹⁵ Mentre Jeremies encara era reclòs al pati de la guàrdia, el Senyor li va comunicar la seva paraula. Li digué:

¹⁶ --Vés a trobar el cuixita Èbed-Mèlec i digues-li: "Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Quan arribi aquell dia, tu mateix veuràs com es compleixen les paraules que he pronunciat contra aquesta ciutat, per a desgràcia seva i no pas per al seu bé. ¹⁷ Però aquell dia jo et salvaré: no cauràs en mans dels qui tu tems. T'ho dic jo, el Senyor.

¹⁸ No cauràs víctima de l'espasa: tindràs la pròpia vida com a premi, perquè has confiat en mi. T'ho dic jo, el Senyor."

Jeremies, confiat a Guedalià

40

¹ Paraula que Jeremies va rebre del Senyor després que, a Ramà, Nebuzaradan, cap de la guàrdia, es fes càrrec d'ell, quan Jeremies es trobava entre els captius de Jerusalem i de Judà que, lligats amb cadenes, eren deportats a Babilònia.

² El cap de la guàrdia se'n va fer càrrec i li va dir:

--El Senyor, el teu Déu, havia decretat aquesta desgràcia contra aquest lloc. ³ Ara l'ha enviada, tal com havia decretat. Tot això us ha succeït perquè vau pecar contra el Senyor i no el vau obeir. ⁴ Però, a tu, t'allibero de les cadenes que portes a les mans. Si et sembla bé d'acompanyar-me a Babilònia, vine, que jo m'ocuparé de tu. I si no et sembla bé, no vinguis. Tens tot el país per a anar on vulguis: vés allà on et sembli millor.

⁵ Com que Jeremies no es decidia a tornar-se'n, Nebuzaradan li va dir:

--Vés amb Guedalià, fill d'Ahicam, fill de Xafan, que el rei de Babilònia ha nomenat governador de les poblacions de Judà, i viu amb ell entre la gent. I si no, vés allà on et sembli millor.

El cap de la guàrdia li donà provisions i li va fer un present, i el va acomiadar. ⁶ Jeremies se'n va anar, doncs, amb Guedalià, fill d'Ahicam, a Mispà, i va viure amb ell entre la gent que havia quedat al país.

⁷ Tots els oficials de les tropes que s'havien dispersat pels camps amb els seus homes van saber que el rei de Babilònia havia nomenat governador del país Guedalià, fill d'Ahicam, i li havia confiat la gent pobra, homes, dones i infants que no havien estat deportats a Babilònia. ⁸ Llavors anaren a trobar-lo a Mispà juntament amb els seus homes. Eren Ixmael, fill de Netanià, Johanan i Jonatan, fills de Caréah, Seraià, fill de Tanhúmet, els fills d'Efai de Netofà i Jezaniahu, fill del maacatita. ⁹ Guedalià, fill d'Ahicam, fill de Xafan, els va fer, a ells i als seus homes, aquest solemne jurament:

--No tingueu por de sotmetre-us als caldeus: quedeu-vos al país, sotmeteu-vos al rei de Babilònia i tot us anirà bé.

¹⁰ Jo m'he de quedar a Mispà, a disposició dels caldeus que vinguin al nostre país. Vosaltres aneu a viure a les poblacions que ara són vostres: feu-hi collites de vi, blat i oli i emmagatzemeu-les.

¹¹ Els altres jueus que eren a Moab, a Ammon i a Edom, o en altres països, en sentir que el rei de Babilònia havia permès que una part del poble restés a Judà i que els havia posat com a governador Guedalià, fill d'Ahicam, fill de Xafan, ¹² van tornar al país de Judà des de tots els llocs on s'havien dispersat. Es presentaren a Guedalià, que era a

Mispà, i van tenir una collita abundant de vi i de blat.

Assassinat de Guedalià

¹³ Johanan, fill de Caréah, i tots els oficials de les tropes que s'havien dispersat pels camps, anaren a Mispà a trobar Guedalià ¹⁴ i li van dir:

--¿No saps que Baalís, rei dels ammonites, ha enviat Ixmael, fill de Netanià, perquè et mati?

Però Guedalià, fill d'Ahicam, no se'ls va creure. ¹⁵ Llavors Johanan, fill de Caréah, va dir en secret a Guedalià a Mispà:

--Deixa'm anar a eliminar Ixmael, fill de Netanià, sense que ningú ho sàpiga. No podem permetre que et mati. Tots els jueus que ara s'han reunit al voltant teu es dispersarien i es perdria la resta de Judà.

¹⁶ Guedalià, fill d'Ahicam, va respondre a Johanan, fill de Caréah:

--No ho facis! No és veritat això que dius d'Ixmael!

41

¹ El mes setè, Ixmael, fill de Netanià, fill d'Elixamà, que era de nissaga reial i membre de la cort, va anar amb deu homes a Mispà a trobar Guedalià, fill d'Ahicam, i es van asseure a taula plegats. ² De sobte, Ixmael i els altres deu homes van desembeinar les espases i mataren Guedalià, fill d'Ahicam, fill de Xafan, governador del país, nomenat pel rei de Babilònia. ³ També van matar tots els jueus que hi havia a Mispà al costat de Guedalià i els caldeus que eren allí. Ixmael va matar tots els homes de guerra.

⁴ Dos dies després de la mort de Guedalià, i quan ningú encara no en sabia res, ⁵ es van presentar uns vuitanta homes de Siquem, de Siló i de Samaria, amb la barba afaitada i els vestits esquinçats i amb incisions al cos, que portaven oblacions i encens per oferir-los en el temple del Senyor. ⁶ Ixmael, fill de Netanià, sortí a rebre'ls des de Mispà tot plorant. Se'ls va acostar i els digué:

--Veni a veure Guedalià, fill d'Ahicam.

⁷ Però quan van ser al mig de la ciutat, Ixmael, fill de Netanià, acompanyat dels seus homes, els va degollar i els tirà a la cisterna. ⁸ Entre ells n'hi hagué deu que digueren a Ixmael:

--No ens matis, que tenim blat, ordi, oli i mel, amagats pels camps.

Llavors Ixmael es va desdir de matar-los amb els altres.

⁹ La cisterna on Ixmael va tirar els cadàvers dels homes que ell havia mort és ara la cisterna de Guedalià. Era la que havia excavat el rei Asà per defensar-se de Baixà, rei d'Israel. Ixmael, fill de Netanià, la va omplir de cadàvers.

¹⁰ A més, Ixmael va fer captius tots els qui quedaven a Mispà: les filles del rei i tots els altres que Nebuzaradan, cap de la guàrdia, havia confiat a Guedalià, fill d'Ahicam. Ixmael, fill de Netanià, se'ls va endur captius al país dels ammonites.

¹¹ Johanan, fill de Caréah, i els oficials que eren amb ell van ser informats de tot el mal que havia fet Ixmael, fill de Netanià. ¹² Llavors van reunir tota la tropa i sortiren per atacar Ixmael, fill de Netanià. El van aconseguir vora la gran bassa de Gabaon.

¹³ La gent que era amb Ixmael es va alegrar de veure Johanan, fill de Caréah, i els oficials de l'exèrcit que l'acompanyaven; ¹⁴ tots els captius que Ixmael s'endua de Mispà es passaren a Johanan, fill de Caréah. ¹⁵ Ixmael, fill de Netanià, amb vuit homes més, es pogué escapar de Johanan i se'n va anar al país dels ammonites.

¹⁶ Johanan, fill de Caréah, i els oficials de l'exèrcit que l'acompanyaven es van fer càrrec de la gent de Mispà que havien rescatat de les mans d'Ixmael, fill de Netanià, després que aquest havia mort Guedalià, fill d'Ahicam. Hi havia homes de guerra, dones, criatures i funcionaris de la cort. Johanan els havia rescatat a Gabaon. ¹⁷ Tots es posaren en camí i van fer una parada al campament de Quimham, prop de Betlem, a punt d'emprendre la marxa cap a Egipte. ¹⁸ Fugien, per por dels caldeus, ja que Ixmael, fill de Netanià, havia mort Guedalià, fill d'Ahicam, aquell que el rei de Babilònia havia nomenat governador del país.

Fugida a Egipte

42

¹ Tots els oficials, Johanan, fill de Caréah, i Jezanià, fill d'Oixaià, amb tota l'altra gent, del més petit fins al més gran, anaren a trobar ² el profeta Jeremies i li van dir:

--Permet que et presentem la nostra súplica: intercedeix davant el Senyor, el teu Déu, per aquesta resta que som nosaltres; tu mateix pots veure que n'hem quedat ben pocs, de tants com érem. ³ Que el Senyor, el teu Déu, ens faci saber què hem de fer i quin camí hem d'emprendre!

⁴ El profeta Jeremies els va dir:

--D'acord. Consultaré al Senyor, el vostre Déu, això que em dieu: tot el que el Senyor em respongui us ho comunicaré sense amagar-ne res.

⁵ Ells van dir a Jeremies:

--Que el Senyor sigui testimoni ferm i fidel contra nosaltres si no complim exactament tot allò que ell, el Senyor, el teu Déu, t'encarregui de dir-nos. ⁶ Tant si ens agrada com si no ens agrada, obeam el Senyor, el nostre Déu, que tu consultes a petició nostra. Així, si escoltem la veu del Senyor, el nostre Déu, tot ens anirà bé.

⁷ Al cap de deu dies, el Senyor va comunicar la seva paraula a Jeremies. ⁸ Ell cridà Johanan, fill de Caréah, els oficials que eren amb ell i tota la gent, des del més petit fins al més gran, ⁹ i els digué:

--Això diu el Senyor, Déu d'Israel, al qual m'heu fet presentar la vostra súplica: ¹⁰ "Si torneu on éreu i us quedeu en aquest país, us reconstruiré i no us enrunaré, us plantaré i no us arrencaré, perquè no vull continuar fent-vos mal.

¹¹ No tingueu por del rei de Babilònia. A vosaltres us fa por, però no temeu, perquè jo sóc amb vosaltres i us salvaré, us alliberaré de les seves mans. Ho dic jo, el Senyor. ¹² Faré que ell tingui pietat de vosaltres, se n'apiadarà i us deixarà tornar a les vostres terres. ¹³ Però si desobeïu el Senyor i no voleu viure més en aquest país, ¹⁴ si voleu anar-vos-en al país d'Egipte i viure-hi pensant que allà no veureu més la guerra, ni hi sentireu el toc d'alarma ni hi passareu fam, ¹⁵ llavors escolteu la paraula del Senyor, resta de Judà! Això us diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Si decidiu d'encaminar-vos cap a Egipte i aneu a refugiar-vos-hi, ¹⁶ l'espasa que temeu us atraparà en aquella terra; fins a Egipte us perseguirà la fam que tant us inquieta, i allà morireu. ¹⁷ Tots els qui s'encaminin cap a Egipte i vagin a refugiar-s'hi, moriran víctimes de l'espasa, de la fam i de la pesta: no hi haurà qui se salvi ni s'escapi de les desgràcies que farà caure damunt d'ells. ¹⁸ Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Així com es va abocar el meu enuig ardent sobre els habitants de Jerusalem, també s'abocarà sobre vosaltres si us refugieu a Egipte. Us convertireu en motiu de maledicció, d'estupor, d'imprecacions i de vergonya, i no veureu mai més aquest país. ¹⁹ A vosaltres, resta de Judà, el Senyor us diu: No aneu cap a Egipte! Sapiguen que avui testifico tot això contra vosaltres!"

²⁰ »Ara us equivoqueu en perjudici de la vostra vida. Em vau encomanar que m'adrecés al Senyor, el vostre Déu, i em dèieu: "Intercedeix per nosaltres davant el Senyor, el nostre Déu, i comunica'ns tot el que et digui el Senyor, el nostre Déu, que nosaltres ho complirem." ²¹ Avui us ho he comunicat, però no feu cas de res d'allò que el Senyor, el vostre Déu, m'havia encomanat de dir-vos. ²² Sapiguen, doncs, que morireu per l'espasa, la fam i la pesta en el lloc on voleu anar a refugiar-vos.

43

¹ Tan bon punt Jeremies acabà de comunicar al poble totes les paraules del Senyor, el seu Déu, que el mateix Senyor, Déu del poble, li havia encarregat de dir-los, ² Azarià, fill d'Oixaià, Johanan, fill de Caréah, i tots els homes insolents van dir a Jeremies:

--No és veritat, això que dius! El Senyor, el nostre Déu, no t'ha encarregat pas que ens diguis: "No aneu a viure a Egipte." ³ És Baruc, fill de Nerià, el qui t'esperona contra nosaltres, perquè caiguem en mans dels caldeus i ens matin o ens deportin a Babilònia.

⁴ Johanan, fill de Caréah, els altres oficials de l'exèrcit i la resta de la gent no van fer cas del Senyor, que els deia: «Quedeu-vos al país de Judà.» ⁵ Johanan, fill de Caréah, i els altres oficials s'endugueren tota la resta de Judà que havia tornat dels països on s'havien dispersat, ⁶ els homes, les dones, les criatures, les filles del rei i tots els qui Nebuzaradan, cap de la guàrdia, havia confiat a Guedalià, fill d'Ahicam, fill de Xafan, i també el profeta Jeremies i Baruc, fill de Nerià. ⁷ Desobeint el Senyor, es van refugiar al país d'Egipte i arribaren a Dafne.

Profecia contra Egipte

⁸ A Dafne, el Senyor va comunicar la seva paraula a Jeremies. Li digué:

⁹ --En presència de la gent de Judà, agafa pedres grosses i enfonsa-les dins l'argila de la bòbila que hi ha a l'entrada del palau del faraó a Dafne. ¹⁰ Després digues-los: "Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Jo faré venir el meu servent Nabucodonosor, rei de Babilònia. Sobre les pedres que aquí he enfonsat, jo hi col·locaré el seu tron, i ell hi estendrà el seu dossier. ¹¹ Vindrà i vencerà el país d'Egipte: els destinats a morir, moriran; els destinats a la captivitat, seran fets captius; els destinats a l'espasa, moriran per l'espasa. ¹² Jo calaré foc als temples dels déus

d'Egipte, i ell incendiarà els temples i s'endurà captius els seus déus. Netejarà el país d'Egipte, com un pastor neteja de puces el vestit, i en tornarà sa i estalvi. ¹³ Esmicolarà els obeliscos del temple del Sol, que hi ha al país d'Egipte, i incendiarà els temples dels déus d'Egipte."

Contra els jueus apòstates d'Egipte

44

¹ Paraula que Jeremies va adreçar a tots els jueus que habitaven al país d'Egipte, a les ciutats de Migdol, Dafne i Memfis i a la regió de Patrós. Digué:

² --Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: "Heu vist les calamitats que he fet caure sobre Jerusalem i sobre totes les ciutats de Judà. Avui estan destruïdes i sense habitants, ³ perquè les seves obres van ser dolentes: m'irritaven anant a cremar ofrenes i a donar culte a altres déus que ells no coneixien, ni tampoc vosaltres ni els vostres pares. ⁴ Sense cansar-me, jo enviava cada dia els meus servents, els profetes, que deien: 'No feu aquestes coses abominables, que jo les detesto!' ⁵ Però ells no van escoltar ni en van fer cap cas; no es convertiren de la seva maldat i continuaren cremant ofrenes a altres déus. ⁶ Per això es va encendre la meva indignació i es va abocar sobre les ciutats de Judà i les places de Jerusalem, que avui estan destruïdes i desolades.

⁷ »Ara, doncs, això us diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Per què us feu tant de mal vosaltres mateixos? ¿Voleu que extermini tots els de Judà, homes i dones, infants i nens de pit, fins que no quedi res de vosaltres? ⁸ Les vostres obres m'irriten: no feu més que cremar ofrenes a altres déus en el país d'Egipte on heu anat a refugiar-vos. Acabareu provocant el vostre propi extermini i us convertireu en motiu de malediccions i insults entre tots els pobles de la terra. ⁹ ¿És que heu oblidat les maldats que cometien els vostres pares o els reis de Judà o les mullers del rei Salomó, i les que cometíeu vosaltres i les vostres mullers al país de Judà i a les places de Jerusalem? ¹⁰ Fins al dia d'avui no us n'heu penedit, ni heu tingut temor, ni heu seguit la meva Llei i els manaments que us vaig donar a vosaltres i als vostres pares.

¹¹ »Ara, doncs, això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Jo us vigilo per a desgràcia vostra i exterminaré tot el poble de Judà. ¹² Faré que aquesta resta de Judà que es volgué encaminar cap a Egipte per anar a refugiar-s'hi desaparegui tota del país d'Egipte. Cauran víctimes de l'espasa o moriran de fam: des del més petit fins al més gran sucumbiran víctimes de la fam i l'espasa. Així es convertiran en motiu de maledicció, d'estupor, d'imprecacions i de vergonya. ¹³ Demanaré comptes als qui habiten al país d'Egipte, com vaig demanar comptes a Jerusalem, amb l'espasa, la fam i la pesta. ¹⁴ No s'escaparà ni fugirà ningú d'aquella resta de Judà que anà a refugiar-se al país d'Egipte, amb l'esperança de tornar al país de Judà. Ells es deixen per tornar a viure-hi, però no hi tornaran, llevat d'algun escàpol."

¹⁵ La gran multitud que vivia a Patrós, en terra d'Egipte, les dones presents en aquella gran assemblea i els homes que sabien que les seves dones cremaven ofrenes a altres déus, tots, uns i altres, van respondre a Jeremies:

¹⁶ --No et volem fer cas en això que ens has dit en nom del Senyor. ¹⁷ Complirem tot el que hem decidit: cremarem ofrenes i oferirem libacions a la Reina del cel, com van fer els nostres pares, els nostres reis i els nostres prohoms i com fèiem nosaltres a les ciutats de Judà i a les places de Jerusalem. Aleshores teníem pa abundant, tot ens anava bé i no ens passava res de mal. ¹⁸ Però des que hem deixat de cremar ofrenes i oferir libacions a la Reina del cel, ens manca de tot i anem morint, víctimes de l'espasa o de la fam. ¹⁹ A més, els nostres marits ens permeten que cremem ofrenes i oferim libacions a la Reina del cel i que, en honor d'ella, preparem coques amb la seva efígie.

²⁰ Llavors Jeremies va contestar a tot el poble, tant homes com dones, que havien replicat de la mateixa manera:

²¹ --¿No és més aviat que el Senyor va tenir present i va recordar les ofrenes que cremàveu, a les ciutats de Judà i a les places de Jerusalem, vosaltres, els vostres pares, els vostres reis, els vostres prohoms i tota la gent del poble?

²² El Senyor no pogué resistir-ho més i, per la vostra mala conducta i per les abominacions que cometíeu, ara el vostre país s'ha convertit en una ruïna, motiu d'estupor i de malediccions, en un lloc deshabitat, tal com el veieu avui. ²³ Tota aquesta desgràcia, tal com la veieu avui, us ha vingut perquè heu pecat contra el Senyor: heu cremat ofrenes, no heu escoltat la seva veu, no heu seguit la seva Llei, els seus manaments i els seus preceptes.

²⁴ Jeremies va dir encara a tota la gent i a totes aquelles dones:

--Tots els jueus que viviu al país d'Egipte, escolteu la paraula del Senyor! ²⁵ Això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: "Vosaltres i les vostres dones, ho heu dit de paraula i ho practiqueu amb els fets. Heu dit que us havíeu compromès amb vots a cremar ofrenes i a oferir libacions a la Reina del cel, i que els volíeu complir. Doncs bé, doneu per vàlids els vostres vots i compliu tot el que heu promès! ²⁶ Tots els jueus que viviu al país d'Egipte, escolteu la paraula del Senyor: Jo, el Senyor, també us juro pel meu gran nom que, en tot el país d'Egipte, ningú de

tota aquesta gent de Judà no jurarà més pel meu nom dient: 'Per la vida del Senyor, el nostre Déu!' ²⁷ Us vigilo per a desgràcia vostra i no per al vostre bé: tots els jueus que hi ha al país d'Egipte moriran víctimes de l'espasa o de la fam fins que siguin exterminats. ²⁸ Alguns, ben pocs, s'escaparan de l'espasa i podran tornar del país d'Egipte al de Judà: llavors la resta de Judà, que ha vingut a refugiar-se a Egipte, sabrà quina paraula s'ha complert, si la meva o la seva. ²⁹ Ho dic jo, el Senyor.

»Aquest serà el senyal dels comptes que jo passaré amb vosaltres en aquest país, perquè sapiguen que les meves amenaces contra vosaltres es compleixen. ³⁰ Això diu el Senyor: Faré caure el faraó Hofrà, rei d'Egipte, en mans dels enemics que el volen matar, com vaig fer caure Sedecies, rei de Judà, en mans de Nabucodonosor, rei de Babilònia, l'enemic que el volia matar."

Missatge a favor de Baruc

45

¹ Paraula que l'any quart de Joiaquim, fill de Josies, rei de Judà, el profeta Jeremies va comunicar a Baruc, fill de Nerià, que escrivia en un rotlle allò que Jeremies li dictava:

² --Baruc, això et fa saber el Senyor, Déu d'Israel: ³ "Tu dius: 'Pobre de mi! El Senyor afegeix pena al meu dolor, no em canso de gemegar i no trobo repòs.' ⁴ Ara tu, Jeremies, digues-li: 'Això et diu el Senyor: Enruno el que havia construït i arrenco el que havia plantat, i ho faig arreu de la terra. ⁵ Però demanes massa coses per a tu. No en demanis més. Ara que faig caure calamitats sobre tothom, a tu et concedeixo la pròpia vida com a premi, vagis on vagis. T'ho dic jo, el Senyor.'"

Oracles contra les nacions ([46-51](#))

46

¹ Paraula que el Senyor va comunicar al profeta Jeremies referent a les nacions.

Contra Egipte

² Referent a Egipte. Referent a l'exèrcit del faraó Necó, rei d'Egipte, quan era a Carquemix, prop del riu Eufrates, i Nabucodonosor, rei de Babilònia, el va vèncer l'any quart de Joiaquim, fill de Josies, rei de Judà:

³ «Prepareu escut i broquer,
llanceu-vos al combat!

⁴ Enganxeu els cavalls!
Guerrers, pugeu als carros,
formeu, coberts amb el casc!
Esmoleu les llances,
poseu-vos les cuirasses!

⁵ Què és el que veig?
Estan esfereïts i reculen.
Els seus guerrers, derrotats,
fugen, no es giren.
És el "Terror de tot arreu"!
Ho dic jo, el Senyor.

⁶ El més lleuger no pot fugir,
ni escapar-se el més valent.
Al nord, a la riba de l'Eufrates,
ensopeguen i cauen.

⁷ Qui és aquest que es desborda
com el Nil,
tumultuós com les aigües abismals?

⁸ És Egipte, que es desborda com el Nil,
tumultuós com les aigües abismals,
i diu: "Em desbordaré,
inundaré la terra,

es perdran les ciutats
i els seus habitants.

⁹ Amunt, cavalls!
Carros, llanceu-vos!
Endavant, guerrers,
els de Put i els de Cuix
amb l'escut,
els de Lud amb els arcs!"

¹⁰ »Però aquell dia,
per al Senyor, Déu de l'univers,
és dia de passar comptes
amb els seus adversaris:
l'espasa devorará fins a atipar-se'n,
s'embriagarà de sang.
Serà un sacrifici
en honor del Senyor,
Déu de l'univers,
en el país del nord,
a la riba de l'Eufrates.

¹¹ Poble d'Egipte, ja pots pujar a Galaad
a cercar-hi bàlsam:
és en va que multipliques
els remeis,
no se't tancaran les ferides.

¹² Les nacions coneixen la teva deshonra,
el teu plany omple la terra.
Un guerrer ensopega amb l'altre
i cauen tots dos plegats.»

¹³ Paraula que el Senyor va comunicar al profeta Jeremies quan Nabucodonosor, rei de Babilònia, anava a atacar el país d'Egipte:

¹⁴ «Anuncieu-ho a Egipte,
proclameu-ho a Migdol,
a Memfis i a Dafne.
Digueu: "Aixeca't i prepara't,
que t'envolta l'espasa mortal!"

¹⁵ Per què fuig el toro Apis?
Per què no resisteix?
És que el Senyor l'ha investit,

¹⁶ i ell ensopega i cau.
Els mercenaris també cauen
l'un sobre l'altre i es diuen:
"Anem, tornem-nos-en a casa,
a la terra on hem nascut:
fugim de l'espasa que devasta!"

¹⁷ Al faraó, rei d'Egipte,
poseu-li el nom
de "Terrabastall a destemps".

¹⁸ Juro per la meva vida que així serà,
tan cert com el Tabor
és enmig de les muntanyes
i el Carmel arran del mar.
Ho dic jo, el Senyor.
"Senyor de l'univers"
és el meu nom.

¹⁹ Prepareu-vos a ser deportats,
habitants del país d'Egipte:

Memfis quedarà desolada,
incendiada, sense habitants.

²⁰ Egipte és una vedella magnífica,
però ja ve, ja ve un tàvec
des del nord.

²¹ També els seus mercenaris
són com vedells d'engreix,
però giren igualment l'esquena:
fugen plegats, no resisteixen,
perquè els arriba el dia de la desfeta,
el temps que els demanaran comptes.

²² Egipte s'esmuny silencios
com la serp,
mentre ve qui avança amb força:
arriba amb destrals contra ell,
com qui abat els arbres.

²³ El Senyor diu:
Talleu els seus boscos,
els seus boscos impenetrables.
Ho dic jo, el Senyor.
Són més nombrosos que les llagostes,
que no es poden comptar.

²⁴ El país d'Egipte ha estat humiliat,
posat en mans del poble del nord.»

²⁵ Diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel:

--Passaré comptes amb els déus i els reis d'Egipte: amb Amon, el déu de Tebes, amb el faraó i amb els qui confien en ell. ²⁶ Els faré caure en mans de Nabucodonosor, rei de Babilònia, i en mans dels seus oficials, que busquen de matar-los. Però finalment Egipte tornarà a ser habitat com en temps antics. Ho dic jo, el Senyor.

Retorn dels israelites deportats

²⁷ «Servent meu, Jacob, no temis.

No tinguis por, Israel.

Jo t'allibero dels països llunyans.

Salvo els teus fills

de la terra on són captius.

El poble de Jacob

tornarà i viurà tranquil,

descansarà sense que el pertorbin.

²⁸ Servent meu, Jacob, no temis.

Ho dic jo, el Senyor.

Jo sóc amb tu per salvar-te.

Faré desaparèixer totes les nacions
on t'havia dispersat.

A tu, però, no et destruiré del tot.

Tan sols t'he corregit amb mesura,

perquè no et podia

tenir per innocent.»

Contra els filisteus

47

¹ Paraula que el Senyor va comunicar al profeta Jeremies referent als filisteus, abans que el faraó Necó s'apoderés de Gaza.

² Això diu el Senyor:

«Vénen aigües del nord,
són un torrent desbordat,
inunden el país i tot el que hi ha,
les ciutats i els qui hi viuen.
La gent crida auxili,
clamen els habitants del país
³ quan senten el galop dels cavalls,
el brogit dels carros
i l'estrèpit de les rodes.
Els pares no gosen mirar els fills,
els fallen les forces
⁴ quan veuen arribar
el dia que destruirà
tots els filisteus,
que privarà Tir i Sidó
de tot auxili dels aliats.
El Senyor devastarà els filisteus,
la resta de l'illa de Caftor.
⁵ A Gaza es rapen en senyal de dol,
Ascaló ha quedat silenciosa.
Vosaltres, que sou la resta
dels anaquites,
fins quan us fareu incisions?
⁶ "Ai! El Senyor ja té l'espasa!
Espasa, quan t'aturaràs?
Torna a la beina,
descansa i estigues quieta!
⁷ Però com et podries aturar?"
El Senyor li ha donat ordres
sobre Ascaló i la costa del mar:
allà l'ha convocada!»

Contra Moab

48

¹ Referent a Moab, això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel:

«Ai de Nebó,
que ha estat devastada!
Quiriataim
ha estat presa i humiliada,
humiliada i abatuda
la ciutat inexpugnable.
² S'ha acabat la fama de Moab!
Han maquinat
contra la ciutat d'Heixbon:
"Anem, fem-la desaparèixer
com a nació!"
I tu, Madmén,
acabaràs silenciosa:
l'espasa no s'apartarà
del teu darrere.
³ Se sent el clam d'Horonaim:
quina devastació, quin desastre!
⁴ Moab ha estat destrossat:

els seus crits se senten fins a Sóar.

⁵ La pujada de Luhit
fa pujar el sanglot dels plors,
i a la baixada d'Horonaim
se sent el clam dolorós de la desfeta:

⁶ "Fugiu, salveu la vida,
viviú com els matolls del desert!"

⁷ Et refiaves dels teus triomfs
i dels teus tresors,
però també tu seràs conquerida.
El déu Quemoix serà deportat
amb els seus sacerdots i dignataris.

⁸ El devastador entrarà
a totes les ciutats,
no se n'escaparà cap ni una:
destruirà les valls i saquejarà l'altiplà,
tal com ha dit el Senyor.

⁹ Doneu ales a Moab
perquè fugi volant;
les seves ciutats quedaran desolades,
no hi viurà ningú.

¹⁰ Maleït qui faci amb desgana
la tasca encomanada pel Senyor!
Maleït qui privi de sang
la seva espasa!

¹¹ »Moab, des de jove
havia viscut tranquil,
quiet com el vi sobre el solatge:
no el passaven d'una gerra a l'altra,
mai no l'havien deportat.
Conservava el gust com el vi,
no perdia la seva aroma.

¹² »Però ara vénen dies que hi enviaré qui el trasbalsi: buidaran les seves gerres i abocaran els seus bots. Ho dic jo, el Senyor. ¹³ I Moab s'avergonyirà de Quemoix, tal com la gent d'Israel, que confiava en Betel, se'n va avergonyir.

¹⁴ »¿Com podeu dir:
"Nosaltres som forts,
guerrers avesats a combatre"?

¹⁵ Moab serà devastat:
l'enemic n'assaltarà les ciutats,
i aquells guerrers escollits
baixaran a l'escorxador.
Ho dic jo, el Rei:

"Senyor de l'univers" és el meu nom.

¹⁶ S'acosta la desfeta de Moab,
li arriba molt de pressa la ruïna.

¹⁷ Planyeu-lo, pobles veïns
i tots els qui el coneixeu!
Digueu: "Com s'ha trencat
aquella vara poderosa,
aquell ceptre gloriós!"

¹⁸ Ciutat de Dibon, baixa del teu soli
i asseu-te assedegada;
el devastador de Moab t'ataca
i et destrossa les fortalezes.

¹⁹ Població d'Aroer,
munta guàrdia al camí,

pregunta als fugitius que s'escapen
que t'expliquin què ha passat.

²⁰ Ells diran:

"Moab ha estat humiliat i abatut!

Clameu i crideu auxili!

Anuncieu per l'Arnon

que Moab ha estat devastat!"

²¹ »Es compleix la sentència del Senyor contra l'altiplà: contra les ciutats d'Holon, Jahas i Mefàat, ²² contra Dibon, Nebó i Betdiblataim, ²³ contra Quiriataim, Betgàmul i Betmeon, ²⁴ contra Queriot, Bosrà i totes les altres ciutats de Moab, tant les de lluny com les de prop.

²⁵ »Moab és un toro

amb les banyes tallades,

un home amb els braços trencats.

Ho dic jo, el Senyor.

²⁶ »Embriagueu Moab: que es rebolqui en el seu vòmit i tothom es burli d'ell, perquè presumia contra el Senyor.

²⁷ ¿No t'havies burlat d'Israel? ¿No en parlaves movent el cap, com qui ha atrapat un lladre?

²⁸ »Habitants de Moab,

abandoneu les ciutats,

aneu a viure a les roques;

feu-vos nius, com els coloms,

a la boca dels avencs.

²⁹ Tots coneixem l'orgull de Moab,

la seva arrogància sense mida:

és superb, insolent i altiu de cor.

³⁰ Conec la seva insolència,

és insostenible el que diuen

i el que fan.

Ho dic jo, el Senyor.

³¹ Ara, doncs, em lamento per Moab,

m'exclamo per tot aquell poble;

tothom gemega

per la gent de Quirheres.

³² Més que per Jazer,

ploro per tu, vinya de Sibmà.

Els teus sarments

arribaven al Mar Mort,

arribaven fins al mar de Jazer.

Però el devastador s'ha llançat

sobre els teus fruits,

sobre la teva verema.

³³ S'han allunyat dels fruiterars

i dels camps de Moab

la joia i les festes;

no deixaré entrar vi en els cups,

no trepitjaran el raïm tot cantant,

el seu cant no serà

el de trepitjar raïm.

³⁴ Els crits d'Heixbon

arriben fins a Elalé i Jahas;

els de Sóar, fins a Horonaim

i Eglat-Xelixià.

Fins a les aigües de Nimrim

la terra ha quedat desolada!

³⁵ »Faré que s'acabin a Moab els qui pugen als recintes sagrats i hi cremen ofrenes als seus déus. Ho dic jo, el Senyor.

³⁶ »Ara, doncs, per Moab em surt del cor un so planyívol com el d'una flauta, un so planyívol per la gent de

Quirheres: han perdut el fruit del seu treball. ³⁷ Tots es rapen els cabells i s'afaiten la barba, es fan incisions a les mans i es vesteixen de dol. ³⁸ Dels terrats de les cases i dels carrers de Moab només en surten planys, perquè jo he esmicolat Moab com una gerra que ningú no vol. Ho dic jo, el Senyor.

³⁹ »Com ha estat destrossat! Planyeu-lo! Moab gira l'esquena de vergonya. És la riota i l'horror de tots els qui l'envolten.

⁴⁰ »Això diu el Senyor:

Algú vola com una àguila
i estén les ales sobre Moab.

⁴¹ Les ciutats són preses,
les places fortes, conquerides:
aquell dia els valents de Moab
encongiran el cor
com la dona quan infanta.

⁴² Moab deixarà de ser un poble,
perquè presumia contra el Senyor.

⁴³ El pànic, la fossa i el filat
se us tiren al damunt,
habitants de Moab.

Ho dic jo, el Senyor.

⁴⁴ Qui fugi del pànic
caurà dintre la fossa,
i si surt de la fossa,
s'enredarà a les malles del filat.
Tot això faré caure sobre Moab
l'any que passaré comptes amb ell.
Ho dic jo, el Senyor.

⁴⁵ Els fugitius, sense forces,
s'aturaran a recer d'Heixbon,
però llavors en sortirà un foc,
una flama de les files de Sehon
que consumirà els polsos de Moab,
el crani del poble tumultuós.

⁴⁶ Ai de tu, Moab!

Estàs perdut, poble del déu Quemoix:
s'emporten captius els teus fills
i captives les teves filles.

⁴⁷ Però a la fi dels temps
jo renovaré la vida de Moab.

Ho dic jo, el Senyor.»

Fins aquí la sentència contra Moab.

Contra Ammon

49

¹ Referent als ammonites, això diu el Senyor:

«Per ventura Israel no té fills
que puguin posseir la terra de Gad?
Com és, doncs, que el déu Milcom
se n'ha apoderat
i el seu poble n'habita les ciutats?

² Per això vénen dies
que faré ressonar el crit de guerra
a Rabà dels ammonites.

Ho dic jo, el Senyor.

Es tornarà un tossal desolat,
i seran incendiats
els pobles del voltant:
llavors Israel prendrà possessió
de la seva heretat.
Ho he dit jo, el Senyor.
³ Planyeu-vos, gent d'Heixbon,
perquè Ai ha estat devastada;
crideu, rodalies de Rabà,
vestiu-vos de dol, lamenteu-vos,
aneu errants
per les tanques dels camps,
perquè el déu Milcom serà deportat
amb els seus sacerdots i dignataris.
⁴ Gent rebel,
per què et glories de les fondalades
i dius que la teva vall és fèrtil?
Tu et refies dels teus tresors
i afirmes: "Qui m'atacarà?"
⁵ Doncs jo faré caure el pànic
damunt teu
i t'envoltarà pertot arreu:
us dispersareu cadascú pel seu costat
i no hi haurà
qui aplegui els esgarriats.
Ho dic jo, el Senyor,
Déu de l'univers.
⁶ Però finalment
renovaré la vida dels ammonites.
Ho dic jo, el Senyor.»

Contra Edom

⁷ Referent a Edom, això diu el Senyor de l'univers:

«Ja no hi ha savis a Teman?

No hi queden consellers?

Han perdut la saviesa?

⁸ Fugiu, habitants de Dedan,
retireu-vos a viure a les coves!

Jo envio una calamitat

al poble d'Esau;

ara haurà de donar comptes.

⁹ Us arriben els veremadors,

que no deixaran ni un gotim;

de nit us arriben lladres,

que saquejaran al seu gust.

¹⁰ Jo mateix despullo Esau,

descobreixo els seus cataus:

no es podrà pas amagar.

Tot el seu poble és devastat:

els fills, els germans

i els veïns ja no hi són.

¹¹ Abandona els teus orfes:

ja els pujaré jo;

i que les teves viudes confiïn en mi!

¹² »Perquè això diu el Senyor: Els qui no estaven sentenciats a beure la copa, també l'han beguda. ¿I tu te n'havies de lliurar? No te'n lliuraràs pas: ben cert que la beuràs!

¹³ Ho juro per mi mateix: Bosrà serà una ruïna, es convertirà

en motiu d'estupor, d'oprobri i de maledicció; totes les seves ciutats esdevindran ruïnes perpètuës.»

14 He sentit aquest missatge del Senyor,
i un enviat el porta a les nacions:
«Reuniu-vos, veniu i ataqueu-lo,
sortiu a combatre'!»

15 Jo et faré el més petit dels pobles,
mereixedor del més gran menyspreu.

16 T'has enganyat
creient que et feies témer,
t'has tornat altiu,
perquè vius a les esclètxes de la roca,
aferrat al cim dels turons;
però, ni que hi posis el niu
com l'àguila,
d'allà i tot et faré caure.
Ho dic jo, el Senyor.»

17 Edom serà motiu d'estupor: tothom qui hi passarà, quedarà esbalaït i es riurà de la seva desfeta. 18 Serà com la destrucció de Sodoma i Gomorra i dels seus habitants. Ho diu el Senyor. Ningú més no hi viurà ni s'hi refugiarà.

19 «Com un lleó quan puja
del bosc frondós del Jordà
cap als pasturatges d'Etan,
jo el faré fugir en un moment
i establiré el governant
que m'he escollit.

Qui és com jo?
Qui em pot cridar a judici?
Hi ha cap rei
que em pugui plantar cara?

20 Escolteu, doncs, la decisió
que el Senyor ha pres contra Edom,
les intencions que porta
contra els habitants de Teman:
els arrossegaran, certament,
com petits del ramat;
ben cert, ho veurà amb horror
la seva cleda.

21 Els crits de la seva caiguda
fan tremolar la terra,
des del Mar Roig
senten els seus crits d'auxili.

22 Algú vola com una àguila
i estén les ales sobre Bosrà.
Aquell dia els valents d'Edom
encongiran el cor
com la dona quan infanta.»

Contra Damasc

23 Referent a Damasc:
«Hamat i Arpad estan consternades,
estan inquietes perquè senten
males noves,
com la mar quan s'encrespa
i no es calma.

24 Damasc, acovardida, es gira i fuig,
el pànic l'ha atrapada,
li vénen angoixa i dolors

com a la dona quan infanta.

²⁵ Per què no han evacuat
la ciutat famosa,
que em donava tant de goig?

²⁶ »Per això, aquell dia els seus joves cauran pels carrers, tots els homes de guerra seran abatuts. Ho dic jo, el Senyor de l'univers. ²⁷ Calaré foc a les muralles de Damasc, i consumirà els baluards de Benadad.»

Contra les tribus àrabs

²⁸ Referent a Quedar i als reialmes d'Hassor, vençuts per Nabucodonosor, rei de Babilònia, això diu el Senyor:

«Assalteu Quedar,
devasteu els nòmades d'orient!

²⁹ Preneu-los tendes i ramats,
envelats i tot el bagatge;
endueu-vos els seus camells,
llanceu contra ells aquest crit:
"Terror de tot arreu!"

³⁰ Fugiu, disperseu-vos,
habitants d'Hassor,
aneu a viure en coves!

Ho dic jo, el Senyor.

Nabucodonosor, rei de Babilònia,
ha pres una decisió contra vosaltres:
ara ve amb males intencions.

³¹ Ataqueu aquest poble tranquil,
que viu confiat,
sense forrellats ni portes,
allunyat de tothom.

Ho dic jo, el Senyor.

³² Hi haurà camells per botí
i grans ramats per saquejar;
dispersaré als quatre vents
aquesta gent de polsos afaitats.

D'arreu on transiten
els farà venir desgràcies.

Ho dic jo, el Senyor.

³³ Hassor serà un cau de xacals,
una desolació perpètua:
ningú més no hi viurà
ni s'hi refugiarà.»

Contra Elam

³⁴ Paraula que el Senyor va comunicar al profeta Jeremies referent a Elam. Era a la primeria del regnat de Sedecies, rei de Judà.

³⁵ Això diu el Senyor de l'univers:

«Trencaré l'arc d'Elam,
el bo i millor del seu poder.

³⁶ Faré que s'abatin sobre Elam
els quatre vents,
des dels quatre extrems del cel,
i dispersaré els elamites
pels quatre costats de la terra:
no hi haurà nació on no arribin.

³⁷ Amb l'amenaça dels enemics,
dels qui busquen de matar-los,
escamparé el pànic a Elam.

Els farà caure al damunt

un gran desastre:
l'ardor del meu enuig.
Ho dic jo, el Senyor.
Els enviaré l'espasa,
i els perseguirà
fins que els hauré exterminat.
38 Posaré el meu tron a Elam
i en faré desaparèixer
reis i governants.
Ho dic jo, el Senyor.
39 Però a la fi dels temps
jo renovaré la vida d'Elam.
Ho dic jo, el Senyor.»
Caiguda de Babilònia i alliberament d'Israel (50-51)

50

¹ El Senyor, per mitjà del profeta Jeremies, va comunicar aquesta paraula referent a Babilònia i al país dels caldeus:

Babilònia

² «Anuncieu-ho entre les nacions,
comuniqueu-ho aixecant estendards,
comuniqueu-ho, no ho amagueu!
Digueu:
"Babilònia ha estat presa
i el déu Bel humiliat,
Marduc és abatut,
les seves imatges escarnides,
i enderrocats
els seus ídols repugnants."
³ Des del nord l'ataca una nació,
que converteix aquella terra
en una solitud.
No hi ha qui l'habiti:
homes i bèsties en fugen,
no en queda res.

Israel

⁴ »Aquells dies, aquells moments,
els d'Israel i els de Judà,
ho dic jo, el Senyor,
vindran tot plorant
a cercar el Senyor, el seu Déu.
⁵ Preguntaran el camí de Sió,
i l'emprendran tot dient:
"Anem a unir-nos al Senyor
amb una aliança eterna,
que no sigui mai oblidada!"
⁶ Eren ovelles perdudes
els del meu poble,
els seus pastors les esgarriaven
per les muntanyes:
elles anaven
d'una muntanya a un turó,
s'oblidaven de la pleta.

7 Qui les trobava se les menjava,
i els enemics deien:
"No fem cap mal,
perquè han pecat contra el Senyor."
I això que el Senyor havia estat
cleda segura,
esperança dels seus pares!

Babilònia

8 »Fugiu de Babilònia,
sortiu del país dels caldeus,
poseu-vos, com els bocs,
davant el ramat.

9 Jo desvetllo des del país del nord
un aplec de grans nacions
perquè ataquin Babilònia:
formaran en ordre de batalla
i la prendran;
les seves fletxes
són com bons guerrers,
que mai no tornen
amb les mans buides.

10 La terra dels caldeus serà un botí,
els qui la saquegin quedaran tips.
Ho dic jo, el Senyor.

11 ¿Us alegrareu ara, ho celebrareu,
espoliadors de la meva heretat?
¿Us posareu grassos
com la vedella quan trilla,
renillareu com els corsers?

12 La vostra mare està tota avergonyida,
està humiliada la qui us ha infantat:
sereu l'última de les nacions,
un desert, un ermot, una estepa.

13 La indignació del Senyor
deixarà Babilònia desolada
i deshabitada:
tothom qui hi passarà
quedarà esbalaït
i es riurà de la seva desfeta.

14 »Tots els qui tibeu l'arc,
formeu en ordre de batalla
entorn de Babilònia!
Tireu, no estalvieu les fletxes,
perquè ha pecat contra el Senyor.

15 Envolteu-la
llançant el crit de guerra!
La ciutat es rendeix,
les seves torres es desplomen,
s'enfonsen les muralles.
El Senyor li dóna
la paga que es mereixia.
Feu-li tot el que ella va fer!

16 No deixeu que vagin sembradors
a Babilònia
ni els qui empunyen la falç

en temps de sega.
Davant l'espasa que devasta,
que tothom torni al seu país,
que fugi cadascú a la seva terra.

Israel

¹⁷ »Eren ovelles escampades,
els d'Israel;
uns lleons les van espantar.

»Primer se les menjava el rei d'Assíria i després els va trencar els ossos Nabucodonosor, rei de Babilònia. ¹⁸ Ara, doncs, això diu el Senyor de l'univers, Déu d'Israel: Jo en demanaré comptes al rei de Babilònia i al seu país, com vaig fer amb el rei d'Assíria.

¹⁹ »Faré tornar Israel a la seva pleta,
perquè pasturi al Carmel i a Basan
i brostegi fins a saciar-se
per les muntanyes d'Efraïm
i de Galaad.

²⁰ Aquells dies, per aquell temps,
buscaran les culpes d'Israel
i no hi seran,
els pecats de Judà,
i no els trobaran:
jo perdonaré els qui faré sobreviure.
Ho dic jo, el Senyor.

Babilònia

²¹ »Ataca el país de Merataim,
vés a combatre contra ell
i contra els habitants de Pecod!
Anorrea'ls, extermina'ls,
fes el que t'he manat!
Ho dic jo, el Senyor.

²² Se sent brogit de guerra en el país,
hi ha una gran destrossa.

²³ Com ha estat trencada i trosdejada
la maça que esclafava la terra!
Com s'ha convertit Babilònia
en motiu d'estupor de tots els pobles!

²⁴ Babilònia, tu no sabies
que jo et parava una trampa,
i t'hi has agafat:
t'han atrapat, t'han fet presonera,
perquè feies la guerra
contra el Senyor.

²⁵ »El Senyor obre el seu arsenal
i en treu les armes del seu enuig;
el Senyor de l'univers, Déu sobirà,
les esgrimirà al país dels caldeus.

²⁶ Acudiu-hi de tot arreu,
obriu els seus graners;
apiloteu-la com el blat
i extermineu-la sense deixar-ne res.

²⁷ Mateu com toros els seus valents,
baixeu-los a l'escorxador.
Ai d'ells! Ha arribat el seu dia,
el temps que els demanaran comptes!

Israel

28 »Escolteu el crit dels fugitius,
dels qui s'han escapat
del país de Babilònia,
que proclamen a Sió
la justícia del nostre Déu,
del Senyor que ha demanat comptes
per la destrucció del seu temple.

Babilònia

29 »Convoqueu a Babilònia
tots els qui tiben l'arc.
Acampeu al seu entorn,
que no se n'escapi ni un!
Pagueu-li el que es mereix
per les seves obres,
feu-li tot el que ella va fer!
Perquè va ser insolent amb el Senyor,
amb el Sant d'Israel.

30 »Per això aquell dia els seus joves cauran pels carrers, tots els homes de guerra seran abatuts. Ho dic jo, el Senyor.

31 »Aquí em tens, insolent.
Ho dic jo, el Senyor de l'univers,
Déu sobirà.
Ha arribat el teu dia,
el temps que et demanaran comptes!

32 L'insolent ensopegarà, caurà,
i no tindrà qui l'aixequi:
calaré foc a les seves ciutats,
i consumirà els pobles de la rodalia.

Israel

33 »Això diu el Senyor de l'univers,
Déu d'Israel:
Els d'Israel i els de Judà
estan oprimits.
Tots els qui els van fer captius
ara els retenen,
no els volen deixar anar.

34 Però el seu defensor és fort,
el seu nom és
"Senyor de l'univers":
pledejarà amb força a favor d'ells
fins que reposin a la seva terra
i fins que tremolin
els habitants de Babilònia.

Babilònia

35 »Guerra contra els caldeus
i contra els habitants de Babilònia,
contra els seus governants
i contra els seus savis!
Ho dic jo, el Senyor.

36 Guerra contra els seus xarlatans:
que caiguin en desvaris!
I guerra contra els seus valents:
que es morin de por!

37 Guerra contra els seus cavalls
i contra els seus carros de guerra,
i contra els qui hi són de pas:
que es tornin donetes!

Guerra contra els seus tresors:
que siguin saquejats!

38 Secada contra les seves fonts:
que s'eixuguin!

Perquè és terra d'ídols,
d'ídols horribles
que els fan perdre el seny!

39 Per això hi viuran hienes
i gats mesquers,
s'hi instal·laran els estruços;
no serà mai més habitada,
no hi viurà ningú per segles i segles.

40 Serà com la destrucció que Déu va fer
de Sodoma i Gomorra
i dels seus habitants.
Ho dic jo, el Senyor.
Ningú més no hi viurà
ni s'hi refugiarà.

41 Un poble ve del nord,
una gran nació i uns reis poderosos
s'aixequen dels extrems de la terra.

42 Empunyen l'arc i els dards,
són cruels, no tenen pietat;
bramulen com les onades de la mar,
cavalquen sobre corsers;
formen en ordre de batalla,
com un sol home,
contra tu, ciutat de Babilònia.

43 Al rei de Babilònia, quan sap la nova,
li fallen les forces,
l'oprimeix l'angoixa,
té un dolor com la dona quan infanta.

44 Com un lleó quan puja
del bosc frondós del Jordà
cap als pasturatges d'Etan,
jo el faré fugir en un moment
i establiré el governant
que m'he escollit.

Qui és com jo?

Qui em pot cridar a judici?

¿Hi ha cap rei

que em pugui plantar cara?

45 »Escolteu, doncs, la decisió
que el Senyor ha pres
contra Babilònia,
les intencions que porta
contra el país dels caldeus:
els arrossegaran, certament,
com petits del ramat;
ben cert, ho veurà amb horror
la seva cleda.

46 Els crits de Babilònia capturada

fan tremolar la terra,
els seus crits d'auxili
se senten per les nacions.

51

¹ Això diu el Senyor:
Aixecaré contra Babilònia,
contra els qui habiten
al cor mateix de l'enemic,
un vent devastador.

² Enviaré estrangers
per ventar Babilònia
i deixar neta aquella terra:
li cauran al damunt de tot arreu
el dia del desastre.

³ »Que l'arquer dispari contra l'arquer
i no es quedi arronsat
dins la cuirassa.

No planyeu els seus joves guerrers,
extermineu tot l'exèrcit!

⁴ Hi haurà víctimes que cauran
en el país dels caldeus,
a les seves places n'hi haurà
que sucumbiran traspassats.

⁵ Israel i Judà
no són pas vidus del seu Déu,
del Senyor de l'univers!
I és que aquell país
era ple d'ofenses
contra el Sant d'Israel.»

⁶ Fugiu de Babilònia, salveu la vida,
no sucumbiu per culpa d'ella!
Perquè ara ve el temps
que el Senyor demanarà comptes:
li donarà la paga que es mereix.

⁷ Babilònia era una copa d'or
en mans del Senyor
i embriagava tota la terra.
Les nacions bevien del seu vi
fins al punt que perdien el seny.

⁸ Però de cop ha caigut i s'ha esmicolat.
Planyeu-vos per ella!
Porteu bàlsam per a les seves ferides:
potser es curarà.

⁹ Hem volgut posar remei
a Babilònia, però no en té.
Abandoneu-la, tornem al nostre país,
perquè la seva condemna
arriba fins al cel,
s'aixeca fins als núvols.

¹⁰ El Senyor ha sentenciat
a favor nostre.
Anem a Sió a proclamar
tot el que ha fet el Senyor,

el nostre Déu.

¹¹ El Senyor ha inspirat els reis de Mèdia, perquè té planejat de destruir Babilònia. És que el Senyor demana comptes per la destrucció del seu temple.

«Aguseu les fletxes,
ompliu-ne els buiracs.

¹² Arboreu l'estendard
contra els murs de Babilònia,
estrenyeu el setge,
poseu sentinelles contra ella,
pareu emboscades.

El Senyor ho ha planejat
i compleix el que té dit
contra els habitants de Babilònia.

¹³ Babilònia, que vius vora un gran riu,
plena de tresors:

ets com un teixit que arriba al final,
a punt que en tallin l'ordit.

¹⁴ T'ho juro per mi mateix,
jo, el Senyor de l'univers:
T'ompliré d'una munió d'homes,
nombrosos com llagostes,
i cantaran sobre teu
com qui trepitja raïm.»

¹⁵ El Senyor ha fet la terra
amb el seu poder,
amb la seva saviesa
sosté els continents;
ha desplegat el cel
amb la seva intel·ligència.

¹⁶ Quan fa sentir el seu tro,
hi ha remor d'aigua dalt al cel;
fa pujar els núvols
des de l'extrem de la terra,
amb els llamps desferma la pluja,
fa sortir els vents
dels seus amagatalls.

¹⁷ A tots els manca senderi:
els argenters s'averkonyiran
dels seus ídols,
perquè allò que han fos
és mentida, no té alè;

¹⁸ són coses absurdes,
un autèntic engany.
Desapareixeran quan el Senyor
demanarà comptes.

¹⁹ Ell és la possessió del poble de Jacob,
no s'assembla a aquests ídols:
és el creador de tot,
la part destinada a la seva heretat.
El seu nom és
«Senyor de l'univers».

²⁰ «Tu, Babilònia, eres la meva maça,
eres la meva arma:
amb tu esclafava nacions
i destruïa reialmes;

²¹ esclafava cavalls i cavallers,

els carros de guerra
i les seves dotacions;
22 amb tu esclafava homes i dones,
vells i criatures, noies i nois;
23 esclafava pastors i ramats,
llauradors i jovades;
amb tu esclafava
governadors i prefectes.

24 »Però ara faré pagar a Babilònia
i als habitants de Caldea
tot el mal que han fet a Sió
i que vosaltres heu vist.
Ho dic jo, el Senyor.

25 Vinc contra tu,
muntanya destructora
que destrüïes tota la terra;
aixeco la mà contra tu
i rodolaràs penyes avall:
seràs una muntanya cremada.
Ho dic jo, el Senyor.

26 No trauran de tu cap pedra angular
ni cap pedra de fonament:
quedaràs eternament assolada.
Ho dic jo, el Senyor.

27 Arboreu un estendard en el país,
convoqueu les nacions a toc de corn,
mobilitzeu-les contra Babilònia:
crideu els regnes d'Ararat,
de Minní i d'Aixquenaz,
designeu un cabdill contra ella,
envieu cavalls com llagostes eriçades.

28 Mobilitzeu nacions que l'ataquin:
els reis de Mèdia,
amb els seus governadors i prefectes,
i tot el territori del seu domini.

29 La terra tremola i dansa
quan es compleixen
els plans del Senyor
contra Babilònia:
convertir aquell país
en una solitud deshabitada.

30 Els més valents dels babilonis
han parat de combatre,
s'estan dins les fortaleses;
els falla el valor,
s'han tornat com donetes.
Els forrellats s'han trencat,
les cases estan incendiades.

31 Un correu corre rere l'altre,
un missatger rere l'altre missatger,
per anunciar al rei de Babilònia
que tota la ciutat ha estat presa.

32 Els guals són ocupats,
han incendiat els aiguamolls,
els guerrers estan morts de por.

33 Això diu el Senyor de l'univers,

Déu d'Israel:
la ciutat de Babilònia
és com una era al temps del batre;
dintre de poc li arribarà la collita.»

Israel

³⁴ M'ha devorat, m'ha trasbalsat
Nabucodonosor, rei de Babilònia;
m'ha deixat com un plat buit,
m'ha engolit com un drac:
s'ha omplert el ventre
del bo i millor que jo tenia,
i després m'ha vomitat.

³⁵ La gent de Sió s'exclama:
«Que la meva carn trepitjada
caigui sobre Babilònia!»
Jerusalem s'exclama:
«Que la meva sang vessada
caigui sobre els habitants de Caldea!»

³⁶ El Senyor respon:
«Jo pledejaré a favor teu
i et faré justícia;
eixugaré el seu riu
i estroncaré les seves fonts.

³⁷ Babilònia serà un munt de runa,
un cau de xacals,
un motiu d'estupor i de riota,
un indret sense habitants.

Babilònia

³⁸ »De moment, rugeixen com lleons,
xisclen com cadells de lleona.

³⁹ Jo els preparo un festí
per satisfer-los la passió,
els embriagaré
fins que arribin a l'eufòria,
i després dormiran un son etern:
no se'n despertaran.
Ho dic jo, el Senyor.

⁴⁰ Els faré baixar
com anyells a l'escorxador,
igual que els moltons i els boccs.

Elegia per Babilònia

⁴¹ »Com ha estat presa i conquerida
Xeixac, orgull de tota la terra!
Com ha quedat desolada
Babilònia enmig de les nacions!

⁴² Les onades tumultuoses de la mar
han arribat a Babilònia
i l'han coberta.

⁴³ Les seves ciutats
han quedat desolades,
ara són una terra eixuta i estepària,
una terra que no habitarà ningú,
que cap home no travessarà.

⁴⁴ Passaré comptes amb el déu Bel

a Babilònia,
li faré vomitar el que ha engolit.
No hi afluiran les nacions
per adorar-lo.

»Les muralles de Babilònia
s'han esfondrat.

⁴⁵ Fuig-ne, poble meu, salveu la vida,
que no us toqui
l'ardor del meu enuig!

⁴⁶ »No us desanimeu, no temeu pels rumors que corren pel país: que hi haurà violència, o que un governant en traurà un altre. Penseu que, any rere any, els rumors augmentaran.

⁴⁷ »Ara, doncs, vénen dies
que jo passaré comptes
amb els ídols de Babilònia.
Tot el seu país en quedarà avergonyit:
les víctimes cauran
enmig de la ciutat.

⁴⁸ El cel i la terra, i tot el que s'hi mou,
cridaran de goig
pel que passarà a Babilònia,
quan del nord
li arribaran devastadors.
Ho dic jo, el Senyor.»

El profeta

⁴⁹ A Babilònia, també hi podrien caure
víctimes d'entre la gent d'Israel,
com hi cauran víctimes
provinents de tota la terra.

⁵⁰ Però si fins ara
us ha respectat l'espasa,
aneu-vos-en, no us hi quedeu!
Quan sigueu lluny,
recordeu-vos del Senyor,
porteu Jerusalem en els vostres cors.

El poble de Déu

⁵¹ Quina ignomínia
quan sentíem els ultratges!
La vergonya ens cobria el rostre,
quan uns estrangers van penetrar
al lloc més sant
del temple del Senyor.

El Senyor

⁵² «Ara, doncs, vénen dies
que jo passaré comptes
amb els ídols de Babilònia:
per tot el país
gemegaran les víctimes.
Ho dic jo, el Senyor.

⁵³ Ni que Babilònia pugés fins al cel
i posés la fortalesa a les altures,
jo hi faria arribar
els seus qui l'han de devastar.
Ho dic jo, el Senyor.»

El profeta

⁵⁴ Crits d'auxili a Babilònia!

Desastre immens
al país dels caldeus!

⁵⁵ El Senyor devasta Babilònia
i farà callar aquella cridòria
que bramula
com les onades de la mar
i ressona com un tro.

⁵⁶ El devastador ataca Babilònia,
agafa els seus guerrers,
són trencats els seus arcs.
Perquè el Senyor,
el Déu que fa justícia,
els dóna el que es mereixen.

⁵⁷ «Embriagaré els seus nobles i els seus savis, els seus governants, prefectes i guerrers: dormiran un son etern i no se'n despertaran. Ho dic jo, el Rei. "Senyor de l'univers" és el meu nom.

⁵⁸ »Això diu el Senyor de l'univers:

Les muralles de Babilònia,
l'espaiosa, seran arrasades;
els seus portals, tan alts,
seran incendiats.

Els pobles han treballat per no res,
les nacions s'han fatigat
per una obra que ha acabat al foc.»

El missatge llançat a l'Eufrates

⁵⁹ Missatge que el profeta Jeremies va confiar a Seraià, fill de Nerià, fill de Mahseià, que, com a cap d'allotjament, va anar a Babilònia acompanyant Sedecies, rei de Judà, l'any quart del seu regnat.

⁶⁰ Jeremies va escriure en un rotlle totes les desgràcies que caurien sobre Babilònia, totes les profecies escrites fins aquí. ⁶¹ Després digué a Seraià:

--Quan seràs a Babilònia llegeix en veu alta totes aquestes profecies ⁶² i digues: "Senyor, tu has decretat que destruiràs aquest lloc i que ni homes ni bèsties no hi viuran més i es convertirà en una solitud eterna." ⁶³ Després de llegir el rotlle lliga-hi una pedra i llança'l al mig de l'Eufrates ⁶⁴ tot dient: "Així s'enfonsarà Babilònia i no se n'aixecarà: sofrirà la dissort que jo faré caure damunt d'ella."

Fins aquí les paraules de Jeremies.

Apèndix (52)

[\(2Re 24,18-25,30\)](#)

Sedecies, últim rei de Judà

[\(2Cr 36,11-12\)](#)

52

¹ Sedecies tenia vint-i-un anys quan començà a ser rei. Va regnar onze anys a Jerusalem. La seva mare es deia Hamutal i era filla d'Irmeiahu, de Libnà. ² Ofenia el Senyor amb el seu comportament, tal com havia fet Joiaquim.

³ El Senyor es va indignar contra Jerusalem i Judà i va acabar llançant-los lluny de la seva presència.

Revolta de Sedecies

[\(39,1-7\)](#)

Sedecies es va rebel·lar contra el rei de Babilònia. ⁴ L'any novè del regnat de Sedecies, el mes desè, el dia deu del mes, Nabucodonosor, rei de Babilònia, va arribar amb tot el seu exèrcit davant de Jerusalem. Van acampar enfront de la ciutat i l'envoltaren d'un mur de setge. ⁵ Jerusalem estigué assetjada fins a l'any onze de Sedecies. ⁶ El dia nou del mes quart, quan a la ciutat la fam havia arribat a un extrem insuportable i la gent del poble ja no tenia res per a menjar, ⁷ els enemics van obrir una bretxa a la muralla. Llavors tots els homes de guerra, de nit, van fugir. Fugiren

de la ciutat durant la nit per la porta que hi ha entre les dues muralles, davant el jardí del Rei, tot i que els caldeus tenien encerclada la ciutat, i se'n van anar pel camí de l'Arabà.⁸ Però les tropes caldees van perseguir el rei i van agafar Sedecies a l'Arabà de Jericó; totes les seves tropes, desbandades, l'havien abandonat.⁹ Van fer presoner el rei i el conduïren a Riblà, al país d'Hamat, davant el rei de Babilònia, que li donà la sentència.¹⁰ A Riblà mateix, el rei de Babilònia, en presència de Sedecies, va fer degollar els seus fills i també tots els prohoms de Judà.¹¹ A Sedecies, Nabucodonosor mateix li va buidar els ulls, el va fer encadenar i manà que el duguessin a Babilònia; i el van tenir pres a la caserna de la guàrdia, on va morir.

Incendi de Jerusalem. Segona deportació

¹² El mes cinquè, el dia deu del mes, que corresponia a l'any dinou del regnat de Nabucodonosor a Babilònia, Nebuzaradan, cap de la guàrdia i home de confiança del rei de Babilònia, va arribar a Jerusalem¹³ i va incendiar el temple del Senyor, el palau reial i totes les cases de la ciutat. Va calar foc a totes les cases de la gent important.¹⁴ Les tropes caldees, a les ordres del cap de la guàrdia, van enderrocar totes les muralles que envoltaven Jerusalem.¹⁵ Nebuzaradan, cap de la guàrdia, va deportar la resta de la població que encara hi havia a la ciutat, els desertors que s'havien passat al rei de Babilònia i els pocs del poble baix que quedaven.¹⁶ Nebuzaradan, cap de la guàrdia, només va deixar-hi la gent més pobra per al conreu de vinyes i camps.¹⁷ Els caldeus van fer trossos les columnes de bronze del temple del Senyor, les peanyes i l'anomenat «Mar» de bronze que hi havia al temple del Senyor i se'n van endur tot el bronze a Babilònia.¹⁸ També van agafar les olles, les pales, els ganivets, les calderetes d'aspersió, les cassoles i tots els objectes de bronze destinats al culte.¹⁹ El cap de la guàrdia va prendre les safates, els encensers, les calderetes d'aspersió, les olles, els canelobres, les cassoles i les tasses, tot el que era d'or i tot el que era de plata.²⁰ Les dues columnes, l'anomenat «Mar», els dotze vedells de bronze que el sostenien i les peanyes que Salomó havia fet per al temple del Senyor, sumaven una quantitat de bronze incalculable.²¹ Les columnes feien cada una divuit colzades d'alt, dotze de perímetre i quatre dits de gruix. Eren buides.²² Tenien un capitell de bronze d'una alçada de cinc colzades; cada capitell tenia al voltant una xarxa de magranes, tot de bronze. Els capitells de cada columna tenien la mateixa decoració amb magranes.²³ Les magranes de cada capitell eren noranta-sis, i totes sobresortien; en total, les que hi havia al voltant de la xarxa eren cent.²⁴ El cap de la guàrdia va empresonar el gran sacerdot Seraià, el segon sacerdot Sefanià i els tres guardians del cancell.²⁵ També va detenir a la ciutat un alt funcionari responsable dels homes de guerra, set consellers del rei que s'havien quedat a Jerusalem, l'oficial de l'exèrcit encarregat d'allistar la gent del poble, i seixanta homes de la gent del poble que s'havien quedat a la ciutat.²⁶ Nebuzaradan, cap de la guàrdia, els va agafar i els conduí davant el rei de Babilònia, a Riblà.²⁷ El rei de Babilònia els féu matar a Riblà, al país d'Hamat. Així va ser deportat el poble de Judà, lluny de la seva terra.²⁸ La gent de Judà que Nabucodonosor va deportar foren 3023 l'any setè del seu regnat,²⁹ i 832 de Jerusalem, l'any divuit.³⁰ Nebuzaradan, cap de la guàrdia, en va deportar 745 de Judà l'any vint-i-tres del regnat de Nabucodonosor. El total dels deportats va ser de 4600.

Jeconies és rehabilitat

³¹ Al cap de trenta-set anys d'haver estat deportat Jeconies, rei de Judà, el dia vint-i-cinc del mes dotzè, Evil-Merodac, rei de Babilònia, l'any mateix que començà a regnar, va indultar Jeconies, rei de Judà, i el va treure de la presó.³² Va parlar-li amistosament i li assignà un setial més elevat que el dels altres reis que vivien a la cort de Babilònia.³³ Li va fer treure els vestits de presoner i sempre més, durant tota la vida, Jeconies va menjar a la taula del rei.³⁴ El rei de Babilònia li va procurar el manteniment diari tota la resta de la seva vida fins al dia que Jeconies va morir.

Visió de la glòria del Senyor

1

¹⁻³ L'any cinquè de la deportació del rei Jeconies, el dia cinc del mes quart, el Senyor va comunicar la seva paraula al sacerdot Ezequiel, fill de Buzí, quan tenia trenta anys. Ezequiel es trobava al país de Babilònia, entre els deportats, a la riba del riu Quebar. Allà la mà del Senyor es va apoderar d'ell. El cel s'obrí i va tenir visions divines. ⁴ Jo, Ezequiel, vaig veure que venien del nord un vent de tempesta, un gran núvol nibat de resplendor i un foc arborat. Al bell mig es veia un esclat de llum com el del metall incandescent. ⁵ Al centre hi havia la figura de quatre vivents d'aparença humana. ⁶ Cada un tenia quatre cares i quatre ales. ⁷ Les seves cares eren rectes i tenien els peus com les peülles d'un vedell. Els vivents brillaven com el bronze brunyit. ⁸ A més de les cares i de les ales, tots quatre tenien mans d'home sota les ales, pels quatre costats. ⁹ Les seves ales es tocaven l'una amb l'altra. Els vivents no es giraven quan avançaven; cada un avançava de dret endavant. ¹⁰ Les seves cares tenien, la del davant, aspecte d'home; la del costat dret, aspecte de lleó; la del costat esquerre, aspecte de toro, i la del darrere, aspecte d'àguila. ¹¹ Així eren les seves cares. Les seves ales estaven esteses cap dalt: dues es tocaven l'una amb l'altra, i dues els cobrien el cos. ¹² Cada un avançava de dret endavant: avançaven, sense girar-se, cap on l'esperit els empenyia. ¹³ L'aspecte dels vivents s'assemblava al de brases ardents, eren com torxes cremant. El foc corria fulgurant entre ells, i del foc en sortien llampecs. ¹⁴ Els vivents anaven i venien com un llamp. ¹⁵ Mirant aquells vivents, vaig veure a terra, a prop d'ells, quatre rodes, una per cada un dels costats. ¹⁶ Les rodes, en totes i cada una de les seves parts, brillaven com el topazi. Totes quatre eren iguals. Cada roda en duia una altra d'entrecreuada. ¹⁷ Així les rodes podien avançar en les quatre direccions sense haver de girar. ¹⁸ L'alçària dels seus cèrcols feia basarda. Les quatre rodes eren plenes d'ulls de dalt a baix. ¹⁹ Quan els vivents avançaven, les rodes també avançaven, i quan ells s'enlairaven de terra, elles també s'enlairaven. ²⁰ Anaven on els empenyia l'esperit, anaven sota el seu impuls: les rodes s'aixecaven amb ells, perquè l'esperit dels vivents animava també les rodes. ²¹ Quan ells avançaven, elles també avançaven; quan els vivents s'aturaven, les rodes també s'aturaven, i quan ells s'enlairaven de terra, elles també s'enlairaven. Anaven on els empenyia l'esperit. ²² Per sobre dels vivents hi havia una mena de volta, estesa damunt els seus caps, semblant a un cristall d'esclat esglaiador. ²³ Per sota aquesta volta hi havia els vivents: cada un tenia dues ales, desplegadas d'un cap a l'altre, i amb les altres dues ales es cobria el cos. ²⁴ Mentre els vivents avançaven, vaig sentir la remor de les seves ales: era com el bramul de grans onades, com la veu del Totpoderós; un clam eixordador com la cridòria d'un exèrcit. Quan s'aturaven, plegaven les ales. ²⁵ Se sentí encara un crit des de la volta que era damunt els seus caps. ²⁶ Sobre la volta, blava com de safir, que tenien damunt els caps, hi havia com un tron, on seia una figura amb aspecte d'home. ²⁷ El vaig veure, de mig cos en amunt, semblant al metall incandescent, com si un foc l'envoltés, i, de mig cos en avall, com un foc nibat de resplendor. ²⁸ El seu esclat era semblant al de l'arc que s'obre en els núvols en dia de pluja. Era com el reflex de la presència gloriosa del Senyor. Quan ho vaig veure, em vaig prosternar amb el front a terra i vaig sentir una veu que parlava.

Missió d'Ezequiel

2

¹ Aquella veu em digué:
--Aixeca't, fill d'home, que et vull parlar.
² Tan bon punt la veu m'hagué parlat, l'Esperit va entrar dintre meu i em féu posar dret. Aleshores vaig sentir el qui em parlava. ³ Em deia:
--A tu, fill d'home, jo t'envio als israelites, gent rebel que s'ha revoltat contra mi; tant ells com els seus pares m'han estat infidels fins avui mateix. ⁴ Són gent de cara endurida i de cor empedreït. Jo t'hi envio per a dir-los: "Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà." ⁵ I ells, que són un poble rebel, tant si t'escolten com si no t'escolten, sabran que hi

ha un profeta enmig seu. ⁶ Però tu, fill d'home, no tinguis por d'ells ni temis les seves paraules. Et fan la contra i et fiblen, i has de seure damunt d'escorpins, però no tinguis por del que diguin ni t'espantis al seu davant: són un poble rebel. ⁷ Comunica'ls les meves paraules tant si t'escolten com si no t'escolten: són uns rebels. ⁸ En canvi, tu, fill d'home, escolta el que et dic. No siguis rebel com aquest poble, que és rebel. Obre la boca i menja't això que et dono.

⁹ Llavors vaig veure una mà que m'oferia un llibre en forma de rotlle. ¹⁰ El desplega davant meu: estava escrit a banda i banda i era ple de lamentacions, gemecs i planys.

3

¹ I em va dir:

--Fill d'home, menja això que reps. Menja't aquest escrit i vés a parlar a Israel.

² Jo vaig obrir la boca, i em va fer menjar aquell rotlle, ³ mentre em deia:

--Fill d'home, empassa-te'l, i que t'ompli les entranyes, aquest rotlle que ara et dono.

Me'l vaig menjar, i a la boca m'era dolç com la mel.

⁴ Després em digué:

--Ara tu, fill d'home, vés a trobar els d'Israel i porta'ls el meu missatge. ⁵ No t'envio a un poble de parla incompreensible o de llengua difícil, sinó al poble d'Israel; ⁶ no t'envio a pobles de parla incompreensible o de llengua tan difícil que no entendries. Si t'hi enviés, segur que ells t'escoltarien. ⁷ Però el poble d'Israel no et voldrà escoltar, perquè no em vol escoltar a mi: tots són gent de front dur i de cor empedreït. ⁸ Però jo t'he fet la cara tan endurida com la d'ells i el front tan dur com el seu; ⁹ t'he fet la cara com un diamant, més dura que una roca. No tinguis por, no t'espantis al seu davant: són un poble rebel.

¹⁰ Em va dir encara:

--Fill d'home, escolta amb atenció totes les paraules que et diré i acull-les en el teu cor. ¹¹ Vés a trobar els teus compatriotes deportats i parla'ls. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digues-los: "Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà."

¹² Llavors l'Esperit em va aixecar i vaig sentir aquest crit semblant al ressò d'un gran terratrèmol: «Beneïda la presència gloriosa del Senyor, que surt de l'indret on resideix!» ¹³ Vaig sentir també la remor de les ales dels vivents que batien l'una amb l'altra, el brogit de les rodes que anaven amb ells i el ressò d'un gran terratrèmol.

¹⁴ Llavors l'Esperit em va aixecar i se m'endugué. La mà del Senyor s'havia apoderat de mi amb tota la força. Jo, dolgut i irritat, ¹⁵ vaig anar a Tel-Abib, a trobar els deportats que vivien a la riba del riu Quebar. I allí on vivien, enmig d'ells, vaig estar-m'hi, atuït, durant set dies.

El profeta, sentinella d'Israel

¹⁶ Passats set dies, el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

¹⁷ --A tu, fill d'home, t'he fet sentinella del poble d'Israel. Quan sentis un crit d'alerta de la meua boca, adverteix-los de part meua. ¹⁸ Si jo amenaço el malvat dient-li: "Segur que moriràs", i tu no l'adverteixes ni li dius res perquè s'aparti del camí del mal i salvi així la seva vida, el malvat morirà per culpa seva, però a tu et demanaré comptes de la seva sang. ¹⁹ Si tu, en canvi, l'adverteixes i ell no es converteix de la seva maldat ni s'aparta del mal camí, morirà per culpa seva, però tu hauràs salvat la teua vida. ²⁰ I si un just s'aparta del bon camí i obra malament, i jo el faig caure, morirà. Morirà perquè tu no l'havies advertit pel seu pecat. No em recordaré del bé que havia obrat, però a tu et demanaré comptes de la seva sang. ²¹ Si tu, en canvi, l'adverteixes que no pequi i no peca, viurà, perquè tu l'hauràs advertit. I tu hauràs salvat la teua vida.

Judici de Déu sobre Israel ([3,22-24,27](#))

²² Allà mateix, la mà del Senyor es va apoderar de mi. Ell em digué:

--Surt a la plana, que allà et parlaré.

²³ Jo vaig sortir a la plana. Allà hi havia la presència gloriosa del Senyor, tal com l'havia vista a la riba del riu Quebar, i em vaig prosternar amb el front a terra. ²⁴ Llavors l'Esperit va entrar dintre meu i em féu posar dret. Ell em digué:

--Vés a recloure't dins de casa teua. ²⁵ A tu, fill d'home, et carregaran de cordes i quedaràs lligat, perquè no surtis enmig de la gent. ²⁶ Faré que la llengua se t'encasti al paladar, emmudiràs i ja no seràs per a ells l'home que els blasma, perquè són un poble rebel. ²⁷ Però quan et parlaré, et tornaré l'ús de la paraula i llavors els diràs: "Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà. Qui vulgui escoltar, que escolti, i qui no vulgui escoltar, que no escolti." Són un poble rebel!

Accions simbòliques referides al setge de Jerusalem

4

¹ »Tu, fill d'home, agafa una tauleta d'argila, posa-te-la al davant i grava-hi el dibuix d'una ciutat, que representarà Jerusalem. ² Assetja-la: construeix un mur de setge, alça un terraplè, situa les tropes contra ella i emplaça ariets al seu voltant. ³ Agafa després una placa de ferro, posa-la com una muralla inexpugnable entre tu i la ciutat i mira-la de fit a fit: la ciutat quedarà assetjada i tu en seràs l'assetjador. Això serà un senyal per al poble d'Israel.

⁴⁻⁵ »I tu jeu sobre el costat esquerre i carrega't així la culpa del reialme d'Israel. Porta la pena de la seva culpa tres-cents noranta dies. Jo t'imposo en dies els anys que ha durat la seva culpa. ⁶ Quan els hauràs complert, jeu altra vegada sobre el costat dret i carrega't quaranta dies la culpa del reialme de Judà; t'imposo un dia per any. ⁷ Després mira de fit a fit Jerusalem assetjada i amenaçada pel teu braç arromangat, per anunciar-li de part meva la destrucció. ⁸ Jo et lligaré amb cordes i no podràs girar-te d'un costat a l'altre, fins que acabis els dies del setge.

⁹ »I tu agafa blat, ordi, faves, llenties, mill i espelta: posa-ho tot en un atuell i fes-te'n un pa. Menja'n tots els dies que juguis de costat: tres-cents noranta dies. ¹⁰ L'aliment que prendràs cada dia no ha de pesar més d'un quart de quilo i te'l repartiràs per tota la jornada. ¹¹ Beuràs l'aigua mesurada: mig litre d'aigua, que també et repartiràs per tot el dia.

¹² Fes foc amb excrements humans i cou aquell pa davant d'ells com si fos una coca d'ordi.

¹³ El Senyor em va dir:

--Els israelites menjaran així el seu aliment impur enmig de les nacions on els dispersaré.

¹⁴ Jo vaig respondre:

--Ah, Senyor, Déu sobirà! Jo no he quedat mai impur. Des de jove fins ara no he menjat mai animals morts naturalment o destrossats per una bèstia salvatge; mai no ha entrat a la meva boca cap carn impura.

¹⁵ Ell em va dir:

--Està bé. Et concedeixo que coguis el teu pa amb excrements de bou, en comptes de fer-ho amb excrements humans.

¹⁶ I va afegir:

--Mira, fill d'home: faré que s'acabin les reserves de pa a Jerusalem. Menjaran amb angúnia el pa racionat, beuran amb tremolor l'aigua mesurada, ¹⁷ fins que els mancaran el pa i l'aigua i defalliran uns i altres: es corsecaran per les seves culpes.

5

¹⁻² »I tu, fill d'home, quan s'hauran complert els dies del setge, agafa una espasa afilada i, com si fos una navalla de barber, passa-te-la pel cap i per la barba. Pren després unes balances i pesa-hi el pèl en tres parts. Un terç, crema'l al mig de la ciutat; un altre terç, fes-lo a miques amb l'espasa al voltant de la ciutat; el darrer terç, escampa'l als quatre vents, que jo el perseguiré amb l'espasa desembeïnada. ³ Però dels cabells, agafa'n uns quants i lliga'ls a les borles del teu mantell; ⁴ d'aquests, agafa'n encara alguns i crema'ls; d'allí en sortirà un foc contra Israel.

⁵ »Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Així és Jerusalem! Jo l'havia assentada enmig de les nacions, envoltada de països; ⁶ però ella s'ha rebel·lat contra les meves decisions, amb més perversitat que els altres pobles; s'ha alçat contra els meus preceptes, més encara que els països que l'envolten. És cert, han rebutjat les meves ordres, no han seguit els meus preceptes.

⁷ »Per tant, això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: La vostra rebel·lió ha estat pitjor que la de les nacions que us envolten i no heu seguit els meus preceptes, no heu fet cas de les meves decisions i ni tan sols heu observat els costums d'aquelles altres nacions. ⁸ Per això el Senyor, Déu sobirà, et diu: També jo vinc contra tu, Jerusalem, i enmig teu executaré la sentència, a la vista de les nacions. ⁹ Per totes les teves pràctiques abominables, faré dintre teu el que mai no he fet ni faré mai més. ¹⁰ Enmig teu els pares es menjaran els fills, i els fills es menjaran els pares; jo executaré la sentència contra tu i dispersaré als quatre vents tota la teva resta. ¹¹ Per això ho afirmo i ho juro jo, el Senyor, Déu sobirà: Tu has profanat el meu santuari amb tots els teus ídols detestables i abominables. Doncs jo també et passaré la navalla i no tindrè una mirada de compassió ni et planyeré. ¹² Dintre teu un terç morirà de pesta o serà consumit per la fam; un altre terç caurà víctima de l'espasa al teu voltant, i al darrer terç l'escamparé als quatre vents i el perseguiré amb l'espasa desembeïnada. ¹³ Portaré fins al límit la meva indignació, desfogaré el meu enuig i faré justícia. Així satisfaré la meva indignació contra ells. Llavors sabran que jo, el Senyor, els havia

parlat engelosit. ¹⁴ Et convertiré en una ruïna, burla de les nacions que t'envolten i de tots els vianants. ¹⁵ Seràs objecte d'escarni i de sarcasme, motiu d'escarment i d'estupor per a les nacions veïnes, quan executaré contra tu la sentència amb indignació, enuig i càstigs severos. Sóc jo, el Senyor, qui t'ho diu.

¹⁶ »Quan jo, per exterminar-vos, llançaré les fletxes malignes de la fam, us agreujaré la carestia que patiu i us destruiré la provisió de pa. ¹⁷ Enviaré contra vosaltres les feres i la fam, i et quedaràs sense fills; hi haurà pesta i homicidis, i encara faré venir contra tu l'espasa de l'enemic. Sóc jo, el Senyor, qui t'ho diu.

Contra el culte dels ídols

6

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, adreça't a les muntanyes d'Israel i profetiza contra elles. ³ Digues:

»"Muntanyes d'Israel,
escolteu la paraula del Senyor,
Déu sobirà!
Això diu el Senyor Déu
als tossals i a les muntanyes,
als barrancs i a les valls:
Jo faré venir contra vosaltres l'espasa
i destruiré

els vostres recintes sagrats;
⁴ els vostres altars seran assolats,
seran trencats els emblemes del sol,
faré caure
els vostres ídols repugnants.

⁵ Llançaré davant els ídols
els cadàvers dels israelites.
Al voltant dels vostres altars
escamparé els vostres ossos.

⁶ Arreu on habiteu,
les viles seran devastades,
i els recintes sagrats, destruïts;
així els vostres altars
seran assolats i profanats,
els vostres ídols, esmicolats
i anorreats,
trencats els emblemes del sol
i destruït
tot el que us heu fabricat.

⁷ Cauran enmig vostre
els morts en combat.
Llavors sabreu que jo sóc el Senyor.

⁸ Però en deixaré sobreviure
alguns de vosaltres,
escapats de l'espasa
enmig de les nacions,
quan sereu dispersats
per altres països.

⁹ Els vostres supervivents
es recordaran de mi
entre les nacions
on els hauran deportat:
faré que es penedeixin
els seus cors adúlter,

que em van abandonar,
i els seus ulls, que es van prostituir
amb els ídols repugnants.
Sentiran fàstic d'ells mateixos
per les maldats que han comès,
per totes les seves abominacions.

¹⁰ Llavors sabran que jo, el Senyor,
no havia anunciat en va
que els faria aquest mal.

¹¹ Això diu el Senyor, Déu sobirà:
Pica de mans i de peus i digues:
Ai de totes les malvades
abominacions d'Israel!
Caurà per l'espasa,
per la pesta i per la fam!

¹² Qui sigui lluny morirà de pesta,
qui estigui a prop caurà per l'espasa,
i morirà de fam el qui quedi assetjat.
Així calmaré el meu enuig.

¹³ I sabreu que jo sóc el Senyor,
quan veureu els morts en combat
entre els ídols repugnants,
entorn dels seus altars,
en qualsevol turó elevat,
als cims de totes les muntanyes,
sota tot arbre frondós
i sota tota alzina ufanosa,
llocs on oferien perfums agradables
a tots aquells ídols.

¹⁴ Aixecaré contra ells la meva mà,
deixaré el país desolat i despoblat,
pertot arreu on habiten,
des del desert fins a Riblà.
I sabran que jo sóc el Senyor."

Anunci de la gran catàstrofe

7

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, el Senyor, Déu sobirà, diu això a la terra d'Israel:

»La fi!

Ve la fi pels quatre costats del país!

³ Ara t'arriba la fi!

Contra tu deixaré caure el meu enuig,
et jutjaré segons la teva conducta,
et farà pagar
totes les teves abominacions.

⁴ No et miraré amb compassió,
no tindrè pietat.

Sàpigues que et farà pagar
la teva conducta,
es perpetuarà en tu
el preu de les teves abominacions.
Llavors sabreu que jo sóc el Senyor.

⁵ »Això diu el Senyor, Déu sobirà:
Desastre mai vist! Ja ve el desastre!

⁶ La fi ve! Ve la fi!
Es desvetlla contra tu, ja arriba.

⁷ És hora que t'escapis,
tu que vius al país;
el temps arriba, el dia s'acosta.
Avalots, i no crits de festa
a les muntanyes!

⁸ Ara, de sobte, abocaré
damunt teu la meva indignació,
calmaré en tu el meu enuig,
et jutjaré segons la teva conducta,
et faré pagar
totes les teves abominacions.

⁹ No et miraré amb compassió,
no tindrè pietat.
Sàpigues que et faré pagar
la teva conducta,
es perpetuarà en tu el preu
de les teves abominacions.
Llavors sabreu que jo, el Senyor,
sóc el qui fereixo.

¹⁰ »Mira el dia, mira, ja ve!

L'hora fatal arriba:
ha florit l'altivesa,
ha rebrotat l'orgull,

¹¹ s'ha alçat la violència,
la vara de la maldat.

Però no en quedarà res:
res del seu aldarull
ni dels seus avalots,
ni res de la seva arrogància.

¹² Ve el temps, s'atansa el dia:
que no s'alegri el qui compra
ni s'entristeixi el qui ven,
perquè el furor amenaça uns i altres.

¹³ El qui ven
no recuperarà el que ha venut
ni que visquessin
ell i el qui comprava:
la profecia que amenaça uns i altres
no serà revocada.

Tothom viurà portant la pròpia culpa,
no podran refer-se'n.

¹⁴ El corn toca i tothom es prepara,
però ningú no s'encamina a la batalla,
ja que el meu furor
amenaça tot el poble.

¹⁵ L'espasa és fora,
la pesta i la fam són dins;
qui sigui al camp
morirà per l'espasa;
la fam i la pesta consumiran
el qui s'estigui a la ciutat.

¹⁶ Si queden supervivents,

aniran per les muntanyes;
tots gemegaran
com els coloms de les valls,
cada un per la seva pròpia culpa.

¹⁷ »Cap mà no té força,
cap genoll no s'aguanta;

¹⁸ porten vestits de sac,
i l'esglai els embolcalla;
tots duen a la cara la vergonya
i s'han rapat el cap.

¹⁹ Llancen pels carrers la seva plata,
tenen el seu or per immundícia;
ni la plata ni l'or
no podran salvar-los
el dia que arribi l'enuig del Senyor.
No satisfaran la seva fam,
no s'ompliran el ventre,
perquè l'or i la plata
eren l'ocasió
que els feia caure en la culpa.

²⁰ Dels seus joiells magnífics
n'han fet les imatges abominables
i detestables dels seus ídols,
que eren el seu orgull.
Per això els ho convertiré tot
en immundícia,

²¹ ho abandonaré al pillatge
de mans estrangeres,
al saqueig dels malvats de la terra,
perquè ho profanin.

²² Després els giraré la cara
i deixaré profanar el meu tresor:
els lladres entraran
per profanar el meu santuari.

²³ Forja cadenes,
perquè el país és ple
de tribunals assassins,
la ciutat és plena de violència.

²⁴ Jo faré venir
la xusma dels estrangers,
que ocuparan les seves cases;
faré expugnables els seus bastions,
i els seus santuaris seran profanats.

²⁵ El pànic arriba;
cercaran la pau i no n'hi haurà.

²⁶ Arribarà desastre sobre desastre,
una mala nova darrere l'altra;
en va consultaran el profeta,
el sacerdot no tindrà resposta
ni l'ancià donarà consell.

²⁷ El rei entonarà un plany,
el príncep estarà consternat,
i a la gent del poble
els tremolaran les mans.
Els tractaré segons la seva conducta,
els jutjaré tal com ells han jutjat.

Llavors sabran que jo sóc el Senyor.

Abominacions en el temple de Jerusalem

8

¹ L'any sisè de la deportació de Jeconies, el dia cinc del sisè mes, jo estava assegut a casa meva i els ancians de Judà seien davant meu. Allí la mà del Senyor, Déu sobirà, es va apoderar de mi ² i vaig veure una figura semblant a la d'un home: el vaig veure, de mig cos en avall, com un foc, i de mig cos en amunt, com nibat de resplendor, semblant al metall incandescent. ³ Llavors allargà la mà, em prengué pels cabells, i l'Esperit, en visió divina, em va aixecar entre la terra i el cel; llavors em duqué a Jerusalem, a l'entrada de la porta nord de l'atri interior, allí on hi ha l'estàtua idòlatrica que provoca la gelosia del Senyor. ⁴ Allà hi havia la presència gloriosa del Déu d'Israel, tal com jo l'havia vista a la plana. ⁵ Ell em digué:

--Fill d'home, mira cap al nord.

Jo hi vaig dirigir la mirada, i just a l'entrada que dóna a l'altar hi havia l'estàtua idòlatrica que provoca la gelosia del Senyor.

⁶ Ell continuà dient-me:

--Fill d'home, no veus què fan? ¿No t'adones de les grans abominacions que la gent d'Israel comet aquí, en el meu santuari, tan grans que em veuré obligat a abandonar-lo? Doncs encara veuràs abominacions pitjors.

⁷ Llavors em va dur a l'entrada de l'atri, vaig mirar i vaig veure un esvoranc a la paret.

⁸ Ell em digué:

--Fill d'home, travessa la paret.

Jo vaig travessar-la. Hi havia una obertura.

⁹ Ell em va dir:

--Entra i mira quines abominacions s'hi cometen.

¹⁰ Vaig entrar i vaig veure representacions de tota mena de rèptils i d'altres animals detestables, tots els ídols d'Israel, gravats a la paret tot al voltant. ¹¹ Setanta homes dels ancians d'Israel, entre ells Jaazaniahu, fill de Xafan, estaven drets davant d'ells, cada un amb el seu encenser a la mà. El perfum de l'encens pujava amunt.

¹² I em digué:

--¿Has vist, fill d'home, què fan a les fosques els notables d'Israel, cada un dins la cambra on té la seva imatge? Perquè diuen: "El Senyor no ens veu, el Senyor ha abandonat el país."

¹³ I continuà dient-me:

--Encara veuràs cometre abominacions pitjors.

¹⁴ Llavors em va dur a l'entrada de la porta nord del temple del Senyor, on hi havia unes dones assegudes que ploraven per Tammuz.

¹⁵ Ell em digué:

--¿Has vist, fill d'home? Doncs encara veuràs abominacions pitjors que aquestes.

¹⁶ Em va dur encara a l'atri interior del temple del Senyor. A l'entrada del santuari del Senyor, entre el vestíbul i l'altar, hi havia uns vint-i-cinc homes, d'esquena al santuari del Senyor i de cara a l'orient, prosternats mirant al sol.

¹⁷ I em digué:

--¿Has vist, fill d'home? ¿A la gent de Judà li semblen poca cosa les abominacions comeses aquí? Després d'haver omplert el país de violència i d'haver tornat a irritar-me, mira com es posen davant meu per ofendre'm a la cara.

¹⁸ Doncs jo també respondré indignat: no els miraré amb compassió ni en tindrè pietat; encara que clamin desesperadament a les meves orelles, no els escoltaré.

Càstig del temple i de la ciutat

9

¹ Aleshores em va cridar amb tota la força:

--Arriben els qui han de castigar la ciutat! Cada un empunya l'arma d'extermini.

² Llavors vaig veure que venien sis homes pel camí de la porta superior que mira al nord, empunyant cada un l'arma destructora. Enmig d'ells hi havia un home vestit de lli, amb els estris d'escrient a la cintura. Van entrar i es posaren

al costat de l'altar de bronze. ³ La presència gloriosa del Déu d'Israel es va elevar de sobre el querubí i s'avançà fins al llindar del santuari; llavors va cridar l'home vestit de lli, que duia els estris d'escrivent a la cintura. ⁴ El Senyor li digué:

--Travessa pel mig de la ciutat de Jerusalem i marca una creu al front dels homes que es planyen i gemeguen per totes les abominacions que es cometen enmig d'ella.

⁵ Després vaig sentir que deia als altres:

--Travesseu la ciutat darrere d'ell i mateu. No us mireu ningú amb compassió, no tingueu pietat: ⁶ vells i joves, noies, criatures i dones; aneu-los matant fins que els extermineu. Però no toqueu ningú que porti la creu. Comenceu pel lloc sant.

Van començar, doncs, pels notables que eren davant el santuari.

⁷ I els digué encara:

--Profaneu el santuari i ompliu els seus atris de cadàvers. I després sortiu!

Els sortiren a matar per la ciutat.

⁸ Mentre ells mataben, jo, que m'havia quedat sol, em vaig prosternar amb el front a terra tot clamant:

--Ai, Senyor, Déu sobirà! ¿Vols exterminar tota la resta d'Israel, abocant sobre Jerusalem la teva indignació?

⁹ Ell em va respondre:

--La culpa del poble d'Israel i de Judà és enorme; el país és xop de sang i la ciutat s'ha omplert de perversió. Ells diuen: "El Senyor ha abandonat el país, el Senyor ja no veu res." ¹⁰ Doncs jo tampoc no els miraré amb compassió ni tindrè pietat. Els faré pagar la seva conducta.

¹¹ En aquell moment, l'home vestit de lli, que duia els estris d'escrivent a la cintura, va donar comptes, dient:

--He fet el que m'has manat.

Una altra visió de la glòria del Senyor

10

¹ Llavors vaig veure aparèixer una figura semblant a la d'un tron. La vaig veure sobre la volta, blava com safir, que els querubins tenien damunt el cap.

² Algú digué a l'home vestit de lli:

--Fica't per entremig de la carrossa sota el querubí, pren un grapat de brases enceses d'entre els querubins i escampa-les per la ciutat.

I vaig veure que l'home hi entrava. ³ Els querubins eren a la dreta del santuari i el núvol omplia l'atri interior. ⁴ La presència gloriosa del Senyor es va elevar de sobre el querubí i s'avançà fins al llindar del santuari. El núvol omplí el santuari, i l'esclat de la glòria del Senyor es va estendre per tot l'atri. ⁵ La remor de les ales dels querubins se sentia des de l'atri exterior, com la veu del Totpoderós quan parla.

⁶ Així que l'home vestit de lli rebé l'ordre de prendre foc d'entremig de la carrossa, d'enmig dels querubins, vingué i es va quedar dret al costat de la roda. ⁷ El querubí va allargar la mà cap al foc d'entremig dels querubins, en prengué i el va posar a les mans del qui anava vestit de lli. Ell el va agafar i va sortir.

⁸ Llavors es va veure que sota les ales dels querubins hi havia una forma de mà humana. ⁹ Mentre mirava, vaig veure quatre rodes a prop dels querubins, una roda vora cada querubí. Les rodes brillaven com una pedra de topazi.

¹⁰ Totes quatre eren iguals. Cada roda en duia una altra d'entrecreuada. ¹¹ Quan avançaven, ho podien fer en totes quatre direccions, però sense girar-se: cap a l'indret on es dirigia la part de davant, avançaven també les rodes de darrere, sense girar-se. ¹² El cos de tots quatre querubins, l'esquena, les mans, les ales i les rodes, eren plens d'ulls tot a l'entorn. ¹³ I vaig sentir que donaven a les rodes el nom de «carrossa».

¹⁴ Cada un dels querubins tenia quatre cares: la cara del primer era de querubí; la del segon era una cara d'home; el tercer tenia cara de lleó, i el quart, d'àguila. ¹⁵ Els querubins es van enlairar: eren els vivents que jo havia vist al riu Quebar. ¹⁶ Quan avançaven els querubins, també avançaven les rodes, i quan els querubins desplegaven les ales per enlairar-se de terra, les rodes no se separaven d'ells. ¹⁷ Quan s'aturaven, les rodes també s'aturaven, i quan s'enlairaven, elles també s'enlairaven amb ells; perquè l'esperit dels vivents animava també les rodes.

¹⁸ Llavors la presència gloriosa del Senyor va sortir del llindar del santuari i es va posar sobre els querubins. ¹⁹ Els querubins van desplegar les ales, s'enlairaren de terra, davant els meus ulls, i van sortir juntament amb les rodes. S'aturaren a l'entrada de la porta oriental del temple del Senyor. La presència gloriosa del Déu d'Israel anava damunt d'ells. ²⁰ Eren els vivents que jo havia vist sota el Déu d'Israel al riu Quebar. Tot seguit vaig comprendre que eren querubins. ²¹ Cada un tenia quatre cares, quatre ales i una figura de mà humana sota les seves ales.

²² L'aspecte de les seves cares era el que jo havia vist a la riba del riu Quebar: era ben bé el mateix. I cada un avançava de dret endavant.

Plans inútils dels prohoms d'Israel

11

¹ L'Esperit em va aixecar i em va dur a la porta oriental del temple del Senyor, la que mira a llevant. A l'entrada de la porta hi havia vint-i-cinc homes; entre ells vaig veure-hi Jaazanià, fill d'Azur, i Pelatihu, fill de Benaià, caps del poble.

² L'Esperit em digué:

--Fill d'home, aquests són els qui forgen plans inútils i donen mal consell en aquesta ciutat. ³ Són els qui diuen: "¿No estem a punt de construir noves cases? La ciutat és l'olla i nosaltres som la carn!" ⁴ Per tant, profetitza en nom meu contra ells, profetitza, fill d'home!

⁵ Aleshores l'Esperit del Senyor va entrar dintre meu i m'envià a dir: «Això us anuncia el Senyor: Aquestes són les vostres intencions, gent d'Israel. Conec els vostres pensaments. ⁶ Heu acumulat les víctimes en aquesta ciutat i heu omplert de morts els seus carrers. ⁷ Per tant, això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: La ciutat és l'olla, però la carn són els morts que heu estès enmig d'ella; per això jo us n'expulsaré. ⁸ ¿Teniu por de l'espasa? Doncs jo la faré venir contra vosaltres. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ⁹ Us faré sortir de la ciutat, us posaré en mans d'uns estrangers i executaré les meves sentències contra vosaltres. ¹⁰ Caureu per l'espasa, us jutjaré dins el mateix territori d'Israel, i llavors sabreu que jo sóc el Senyor. ¹¹ La ciutat no serà cap olla per a vosaltres; però, en canvi, vosaltres sereu carn dins d'ella: us jutjaré dins el mateix territori d'Israel. ¹² Aleshores sabreu que jo sóc el Senyor, ja que no heu seguit els meus preceptes ni heu observat els meus decrets, sinó que us heu comportat segons els costums de les nacions que us envolten.»

¹³ Mentre jo feia aquesta profecia va morir Pelatihu, fill de Benaià. Jo vaig prosternar-me amb el front a terra i vaig clamar amb totes les forces:

--Ah, Senyor, Déu sobirà! ¿Vols aniquilar la resta d'Israel?

Promesa de renovació del poble

¹⁴ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

¹⁵ --Fill d'home, els habitants de Jerusalem diuen als teus germans, als teus parents i a tot el poble d'Israel:

"Vosaltres viviu lluny del Senyor; ens toca a nosaltres de posseir aquest país." ¹⁶ Per tant, digues: "Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: És veritat que jo els he allunyat entre les nacions, els he dispersat pels països; però en els països on resideixen, sóc per a ells com un santuari."

¹⁷ »Per això digues: "Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: Us aplegaré d'entre els pobles, us reuniré dels països on heu estat dispersats i us donaré la terra d'Israel. ¹⁸ Ells hi entraran i en faran fora tots els ídols detestables i abominables. ¹⁹ Jo els donaré un sol cor i els infondre un esperit nou; trauré d'ells aquest cor de pedra i els en donaré un de carn, ²⁰ perquè segueixin els meus preceptes, guardin els meus decrets i els posin en pràctica.

Llavors seran el meu poble i jo seré el seu Déu. ²¹ Però si el seu cor va darrere els ídols detestables i abominables, els faré pagar la seva conducta. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà."

La glòria del Senyor es retira de Jerusalem

²² Llavors els querubins van desplegar les ales, i les rodes s'alçaren amb ells. La presència gloriosa del Déu d'Israel anava damunt seu. ²³ La glòria del Senyor va pujar de dintre la ciutat i s'aturà a la muntanya que hi ha a l'orient.

²⁴ L'Esperit em va aixecar i em dugué a Caldea, on eren els deportats. M'hi dugué en visió l'Esperit de Déu. Després aquella visió s'esvaí. ²⁵ Allí vaig parlar als deportats de tot allò que el Senyor m'havia revelat.

Un forat a la paret

12

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Tu, fill d'home, vius enmig d'un poble rebel, que té ulls per a veure-hi i no hi veu, i orelles per a escoltar i no

escolta; és un poble rebel. ³ Ara tu, fill d'home, de dia i davant de tothom, fes-te un farcell d'allò que necessita un deportat i emigra, a la vista de tothom, del lloc on ets, cap a un altre indret. Qui sap si encara hi veurà, aquest poble rebel! ⁴ De dia, en presència d'ells, fes el teu farcell com un farcell de deportat, i al vespre surt, també en presència d'ells, com els qui són duts a l'exili. ⁵ Primer, a la vista de tothom, obre un forat a la paret i fes-hi passar el farcell. ⁶ Després, a les fosques, davant de tothom, carrega't el farcell a les espatlles i surt amb la cara tapada, per no veure el país. Vull que siguis un presagi per al poble d'Israel.

⁷ Jo ho vaig complir, tal com el Senyor m'ho havia manat: de dia vaig fer el farcell, com un farcell de deportat; al vespre, amb les mans, vaig fer un forat a la paret, em vaig carregar el farcell a les espatlles i vaig sortir a les fosques davant de tothom.

⁸ Al matí el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

⁹ --A tu, fill d'home, la gent d'Israel, aquest poble rebel, ¿no t'han preguntat què fas? ¹⁰ Doncs digues-los: "Això declara el Senyor, Déu sobirà: Aquest presagi es refereix al rei i a tota la gent d'Israel que habita a Jerusalem."

¹¹ Digues: "Sóc per a vosaltres un presagi. Això que jo he fet, ho faran també amb ells: seran fets captius i deportats. ¹² I el rei es carregarà el farcell a les espatlles i sortirà a les fosques pel forat que hauran obert en el mur per fer-lo passar, i es tapparà la cara per no veure amb els seus ulls el país. ¹³ Però jo estendré la meva xarxa damunt d'ell i quedarà atrapat en el meu filat; el conduiré a Babilònia, el país dels caldeus, i allí morirà sense haver-lo pogut veure. ¹⁴ Escamparé als quatre vents els qui l'envolten, la seva guàrdia i totes les seves tropes, i els perseguiré amb l'espasa desembeinada. ¹⁵ I quan els dispersaré entre les nacions i els escamparé pels països, sabran que jo sóc el Senyor. ¹⁶ Però faré que alguns d'ells sobrevisquin a l'espasa, a la fam i a la pesta, perquè contini a les nacions com hauran acabat les abominacions que tots ells cometien; així sabran que jo sóc el Senyor."

¹⁷ El Senyor em va comunicar encara la seva paraula. Em digué:

¹⁸ --Fill d'home, menja't el pa tremolant, beu-te l'aigua inquiet i anguniós ¹⁹ i digues a la gent del poble: "Això anuncia el Senyor, Déu sobirà, als qui viuen a Jerusalem i a la terra d'Israel: menjaran el pa amb angúnia i beuran l'aigua amb neguit, perquè el país serà assolat per culpa de la violència de tots els qui hi viuen. ²⁰ Les ciutats quedaran desertes i el país devastat. Llavors sabran que jo sóc el Senyor."

La paraula del Senyor es complirà

²¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

²² --Fill d'home, escolta'm. Què significa aquesta dita que corre per la terra d'Israel: "Els dies passen i no es compleix cap visió"? ²³ Doncs digues-los: "Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: Aboliré aquesta dita, mai més no la repetiran a Israel." Ja els pots dir que ha arribat l'hora i que des d'ara es complirà tota visió. ²⁴ En el poble d'Israel ja no hi haurà cap visió falsa ni cap predicció mentidera. ²⁵ Perquè jo, el Senyor, parlo, i la paraula que dic es complirà sense esperar més. Sí, poble rebel, ara, en els vostres dies, quan jo digui una paraula, la compliré. Ho afirmo jo, el Senyor, Déu sobirà.

²⁶ El Senyor em va comunicar encara la seva paraula. Em digué:

²⁷ --Fill d'home, mira què va dient la gent d'Israel: "La visió d'aquest és per a d'aquí a molts dies, profetitzada per a temps llunyans." ²⁸ Doncs digues-los: "Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Cap paraula meva no es farà esperar més; el que jo dic es complirà. Ho afirmo jo, el Senyor, Déu sobirà."

Contra els falsos profetes

13

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, profetitzada contra els profetes d'Israel. Digues als profetes que profetitzen segons el seu propi parer: "Escolteu la paraula del Senyor. ³ Això diu el Senyor, Déu sobirà: Ai dels profetes necis! Diuen el que els ve de gust, sense haver tingut cap visió. ⁴ Els teus profetes, Israel, són com xacals que rondan per les ruïnes.

⁵ »No heu refet els esvorancs del mur ni heu envoltat d'una muralla el poble d'Israel perquè resistís durant el combat en el dia del Senyor. ⁶ Les vostres visions són falses, i les vostres prediccions, una mentida. Alguns asseguren: 'Això ho diu el Senyor', però el Senyor no els ha enviat, i encara esperen que es compleixi la seva paraula! ⁷ ¿No és cert que les vostres visions són falses i les vostres prediccions una mentida, ja que dieu: 'Això ho diu el Senyor', sense que jo hagi parlat?

⁸ »Ara, doncs, escolteu què diu el Senyor, Déu sobirà: Per les vostres prediccions falses i les vostres visions mentideres, aquí em teniu contra vosaltres. Ho afirmo jo, el Senyor, Déu sobirà. ⁹ Faré pensar la meva mà contra els

profetes que tenen visions falses i fan prediccions mentideres: no prendran part en el consell del meu poble, no seran inscrits en el registre del casal d'Israel ni entraran a la terra d'Israel. Així sabran que jo sóc el Senyor, Déu sobirà.

¹⁰ »Cert, ells han esgarriat el meu poble, dient-li que tot va bé, quan res no va bé. El poble és com una paret que han aixecat i que els seus profetes arrebossen. ¹¹ Digues, doncs, als qui l'arrebossen que la paret caurà; perquè vindran una pluja torrencial i una pedregada, es girarà un vent de tempesta, ¹² i veureu la paret enderrocada! ¿No és cert que us diran: 'Què se n'ha fet, del vostre arrebossat?' ¹³ Per tant, això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: Indignat, desencadenaré un vent de tempesta, una pluja torrencial i una pedregada que ho arrasarà tot.

¹⁴ Enderrocaré la paret que havíeu arrebossat, la deixaré arran de terra, i quedaran al descobert els seus fonaments. Quan caurà, vosaltres desapareixereu sota d'ella; llavors sabreu que jo sóc el Senyor. ¹⁵ Un cop apaivagat el meu enuig contra aquella paret i els qui l'havien arrebossada, us diré: No queda res de la paret ni dels qui l'arrebossaven; ¹⁶ res dels profetes d'Israel que profetitzaven sobre Jerusalem i que li anunciaven visions de prosperitat, quan de fet no n'hi havia. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

Contra les fetilleres

¹⁷ »Tu, fill d'home, encara't també amb les dones del teu poble que profetitzen segons el seu propi parer i profetitzen contra elles. ¹⁸ Digues-los: 'Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Ai de les qui cusen cintes per als canells de les mans i fan vels de tota mida per posar-se'ls al cap i atrapar vides! Vosaltres, per poder viure, atrapeu vides del meu poble! ¹⁹ Profaneu davant el poble la meva santedat per guanyar-vos un grapat d'ordi i uns bocins de pa; predieu la mort als qui no han de morir i augureu vida als qui no han de viure. Així enganyeu el meu poble, que fa cas de la vostra superxeria. ²⁰ Ara, doncs, això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Aquí em teniu contra les vostres cintes, amb què atrapeu les vides com qui caça ocells; jo us les tallaré dels braços. Així deixaré lliures les vides que havíeu atrapat com qui caça ocells, ²¹ esquinçaré els vostres vels, alliberaré el meu poble de les vostres mans, i us fugirà la caça. Llavors sabreu que jo sóc el Senyor.

²² »Vosaltres inquieteu el just amb enganys, quan jo no l'havia inquietat; en canvi, encoratgeu el malvat perquè no es converteixi de la seva conducta malvada i així no pugui salvar la vida. ²³ Per això s'han acabat les vostres visions falses i les vostres prediccions. Alliberaré el meu poble de les vostres mans, i sabreu que jo sóc el Senyor.'"

L'amor secret als ídols

14

¹ Alguns dels ancians d'Israel vingueren a veure'm i es van asseure davant meu. ² Llavors el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

³ --Fill d'home, escolta'm. Tots aquests no fan més que pensar en els seus ídols repugnants, tenen sempre al davant allò que els fa caure en la culpa. ¿Puc permetre que em consultin? ⁴ Parla, doncs, amb ells i digues-los: "Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Tot home del poble d'Israel que tan sols pensa en els seus ídols i té sempre al davant allò que el fa caure en la culpa, si després encara recorre al profeta per consultar-me, jo mateix, el Senyor, li respondré. Li donaré el que es mereix perquè ve amb la multitud dels seus ídols. ⁵ Així em vull apoderar del cor del poble d'Israel, tot i que ells s'han allunyat de mi per amor dels seus ídols repugnants."

⁶ »Per tant, digues a la gent d'Israel: "Això us ordena el Senyor, Déu sobirà: Convertiu-vos, allunyeu-vos dels vostres ídols, aparteu la mirada de totes les vostres abominacions. ⁷ Perquè qualsevol home del poble d'Israel o dels immigrants que hi resideixen, si s'allunya de mi i només pensa en els seus ídols, tenint sempre al davant allò que el fa caure en la culpa, quan recorri al profeta per consultar-me, jo mateix, el Senyor, li respondré. ⁸ M'encararé amb aquest home i en faré un cas exemplar: l'exterminaré del meu poble. Així sabreu que jo sóc el Senyor.

⁹ »Ara bé, si un profeta es deixa enganyar i anuncia alguna cosa, jo, el Senyor, el deixaré en l'engany: aixecaré la mà contra ell i el faré desaparèixer d'enmig d'Israel, el meu poble. ¹⁰ Tan culpable serà el qui haurà consultat el profeta com el profeta que li haurà respost: tots dos portaran la seva culpa. ¹¹ No vull que el poble d'Israel s'extravii mai més lluny de mi i torni a profanar-se amb tantes infidelitats. Vull que sigui el meu poble i jo seré el seu Déu. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà."

Cap just no podrà salvar Jerusalem

¹² El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

¹³ --Fill d'home, escolta: Posem que un país peca contra mi essent-me infidel i jo aixeco la mà contra ell, faig que se

li acabin les reserves de pa, li envio la fam i extermino els seus homes i animals. ¹⁴ Si s'hi troben aquests tres homes: Noè, Daniel i Job, tan sols ells, perquè són justos, salvaran la vida. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ¹⁵ O bé posem que faig rondar pel país bèsties salvatges que el despoblen fins que es torna una terra desolada per on no passa ningú per por d'aquelles bèsties; ¹⁶ jo, el Senyor, Déu sobirà, afirmo i juro que aquests tres homes no salvaran fills ni filles: tan sols ells seran salvats, i el país quedarà desolat. ¹⁷ Posem encara que jo faig venir l'espasa contra aquest país, amb l'ordre de travessar-lo, i n'extirpo així homes i animals; ¹⁸ jo, el Senyor, Déu sobirà, afirmo i juro que aquests tres homes no salvaran fills ni filles: tan sols ells seran salvats. ¹⁹ Posem, finalment, que jo envio la pesta en aquest país i la meva indignació hi escampa la mortaldat fins al punt d'exterminar-ne homes i animals. ²⁰ Si s'hi troben Noè, Daniel i Job, jo, el Senyor, Déu sobirà, afirmo i juro que ells no salvaran fills ni filles: tan sols ells, perquè són justos, salvaran la vida.

²¹ »Però això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Encara que jo enviï contra Jerusalem els meus quatre flagells malignes —l'espasa, la fam, les bèsties salvatges i la pesta— per exterminar homes i animals, ²² malgrat això, hi deixaré una resta de supervivents, homes i dones. Els faran sortir de la ciutat i vindran cap a vosaltres. Llavors us adonareu de la seva conducta i de les seves maldats i us consolareu del mal que he fet caure sobre Jerusalem, de tot el que he fet contra ella. ²³ Sí, quan veureu la seva conducta i les seves maldats, això serà un consol per a vosaltres, perquè llavors sabreu que tot el que li he fet, no ho he pas fet sense raó. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

Israel, cep inútil

15

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, escolta'm!

La llenya del cep,
¿és millor que l'altra llenya
dels arbres del bosc?

³ Per ventura en treuen fusta
per poder-la treballar?

¿O en fan estagues
per penjar-hi els atuells?

⁴ La llancen per alimentar el foc,
perquè en consumeixi
les dues puntes
i en recremi la resta.

Com pot ser bona per a treballar-la?

⁵ Si quan era sencera
no es podia treballar,
quan el foc l'ha consumida
i recremada,
què se'n podrà fer?

⁶ »Per tant, això us fa saber
el Senyor, Déu sobirà:
Llançaré els habitants de Jerusalem
tal com llançaria al foc,
perquè la consumís,
la llenya del cep,
abans que l'altra llenya del bosc.

⁷ M'encararé amb ells:
han sortit del foc,
però el foc els consumirà.
Llavors, quan m'encararé amb ells,
sabreu que jo sóc el Senyor.

⁸ Del país, en farà una desolació
per les seves infidelitats.
Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

16

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, fes veure a Jerusalem que n'és, d'abominable, tot el que ha fet. ³ Digues-li: "Això et fa saber el Senyor, Déu sobirà, a tu, Jerusalem: Pel que fa al teu origen i a la teva naixença, ets del país de Canaan. El teu pare era amorreu, i la teva mare, hitita. ⁴ Quan vas néixer, no et tallaren el cordó, no et netejaren amb aigua, no et fregaren amb sal ni et van faixar amb bolquers. ⁵ Ningú no es va compadir de tu ni et va fer, per llàstima, cap d'aquestes feines. El dia que vingueres al món et van llançar al mig del camp, de fàstic que feies.

⁶ »Tot passant vora teu et vaig veure espeternegant i bruta de sang, i aleshores et vaig dir: 'Viu!' ⁷ I et vaig fer tan nombrosa com les herbes del camp. Vas créixer i et convertires en una dona molt bonica: se't formaren els pits i et va sortir el pèl, però anaves tota nua.

⁸ »Passant de nou vora teu et vaig mirar: tenies l'edat de l'amor. Aleshores vaig estendre el meu mantell damunt teu i vaig cobrir la teva nuesa. Et vaig jurar fidelitat, vaig fer una aliança amb tu, i vas ser meva. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ⁹ Et vaig banyar, vaig netejar-te la sang que et cobria i et vaig ungir amb oli perfumat. ¹⁰ Després et vaig posar un vestit brodat, unes sandàlies de pell fina, una faixa de lli i un mantell de seda. ¹¹ Et vaig engalanar amb joiells: braçalets, un collaret, ¹² arracades, un anell al nas i una diadema magnífica al front. ¹³ Vas quedar engalanada amb or i plata i vestida de lli, de seda i de teles brodades. T'alimentaves amb flor de farina, mel i oli; et tornares d'allò més bella i vas arribar a la reialesa. ¹⁴ Llavors la fama de la teva bellesa es va escampar entre les nacions: eres perfecta, tenies l'esplendor amb què jo t'havia adornat. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

¹⁵ »Però vas confiar en la teva bellesa i, valent-te de la teva anomenada, et prostituïres oferint-te al primer que passava, dient-li: 'Tot és per a tu!' ¹⁶ Vas agafar les teves boniques teles, te'n vas fer tendes de molts colors en els recintes sagrats i t'hi vas prostituir. Mai de la vida no havia de passar res de semblant! ¹⁷ De les joies precioses d'or i plata que jo t'havia donat, te'n vas fer imatges de déus amb les quals tu mateixa et prostituïes. ¹⁸ Les vas cobrir amb els teus vestits brodats i els oferies l'oli i l'encens que jo t'havia donat. ¹⁹ La flor de farina, l'oli i la mel amb què jo t'alimentava, els presents a aquelles imatges com a ofrena agradable. Això és el que vas fer! Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

²⁰ »També vas agafar els fills i les filles que m'havies donat i els oferires en sacrifici a aquells ídols perquè se n'alimentessin. ¿Et semblava encara poca cosa la teva prostitució? ²¹ Doncs fins i tot has arribat a degollar els meus fills i a cremar-los per oferir-los-els! ²² En totes les teves abominacions i disbauxes no t'has recordat dels dies del teu naixement, quan estaves tota nua, espeternegant i bruta de sang.

²³ »Ai, ai de tu! A més de tantes maldats, t'ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà,

²⁴⁻²⁵ a la plaça de cada ciutat i a la sortida de cada camí et vas construir barraques sagrades, t'hi vas fer llocs de culte i embrutires la teva bellesa eixancarrant-te davant tothom qui passava; així et prostituïres més i més. ²⁶ Et prostituïres amb els teus veïns egipcis, de gran virilitat, i vas multiplicar les disbauxes per irritar-me.

²⁷ »Llavors vaig aixecar la mà contra tu: vaig fer més petit el teu territori i et vaig deixar a mercè de les teves enemigues, les ciutats dels filisteus. Fins i tot elles s'avergonyien de la teva conducta deshonest! ²⁸ Però encara no en tenies prou: et prostituïres amb els assiris, que tampoc no et van satisfer. ²⁹ Llavors, a Caldea, país de mercaders, et vas donar més i més a les teves disbauxes, sense quedar tampoc satisfeta. ³⁰ Que n'eres, de dèbil, quan et comportaves com una bagassa descarada! Sí, t'ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ³¹ Quan et construïes una barraca a la sortida de cada camí, un lloc de culte a cada plaça, no feies com les prostitutes: tu menyspreaves la paga. ³² Dona adúltera, que en comptes del teu marit prens els marits de les altres! ³³ A totes les prostitutes els fan presents; però tu feies regals a tots els teus amants. Els obsequiaves perquè de tot arreu vinguessin a les teves disbauxes. ³⁴ Quan et prostituïes feies al revés de les altres dones: ningú no t'havia de buscar per jeure amb tu, i tu pagaves en comptes de rebre la paga. Tot ho feies al revés.

³⁵ »Per tant, bagassa, escolta la paraula del Senyor! ³⁶ Això t'anuncia el Senyor, Déu sobirà: Ja que ensenyaves les teves vergonyes i descobries la teva nuesa en les disbauxes amb els teus amants i amb els teus ídols repugnants i abominables, i els oferies la sang dels teus fills, ³⁷ jo reuniré tots els teus amistançats, aquells que tu volies complaure, tant els que estimaves com els que avorries; els reuniré de pertot arreu i els ensenyaré les teves vergonyes, perquè et vegin completament nua. ³⁸ Et jutjaré i et condemnaré a la pena de les adúlteres i de les que cometen crims de sang. Indignat i engelosit, et cobriré de sang. ³⁹ Et deixaré a les seves mans, perquè arrasin la

teva barraca sagrada i derroquin els teus llocs de culte, t'arrenquin els vestits, et robin les joies precioses i et deixin nua del tot. ⁴⁰ Després incitaran contra tu la gent, t'apedregaran, t'esquarteraran amb l'espasa ⁴¹ i calaran foc a les teves cases; executaran la teva condemna en presència d'una munió de dones. Així t'obligarà a deixar la teva prostitució i no tornaràs a pagar-ne el preu. ⁴² Llavors es calmarà el meu enuig contra tu, s'esvairà la meva gelosia i, un cop serè, no m'indignaré més. ⁴³ Tu havies oblidat els dies de la teva joventut i m'havies provocat amb tot això que has fet; jo, doncs, et faré pagar la teva mala vida. ¿Pots negar que, a les teves idolatries abominables, hi has afegit la infàmia? T'ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

Tal mare, tal filla

⁴⁴ »Tots els qui inventin refranys diran de tu: 'Tal mare, tal filla.' ⁴⁵ Ets ben bé filla de la teva mare, que havia detestat l'home i els fills, i germana de les teves germanes, que avorrien fills i marits. La vostra mare era hitita, i el vostre pare, amorreu. ⁴⁶ La teva germana gran és Samaria amb les seves ciutats: la tens a l'esquerra. La teva germana petita és Sodoma amb les seves ciutats: habita a la teva dreta. ⁴⁷ Seguir el seu exemple i cometre les mateixes abominacions et semblava poc, i et vas corrompre més que elles. ⁴⁸ Jo, el Senyor, Déu sobirà, afirmo i juro que la teva germana Sodoma i les seves ciutats no es van comportar com tu i les teves. ⁴⁹ La culpa de Sodoma, la teva germana, era aquesta: ella i les seves ciutats vivien en l'esplendor, l'abundor d'aliments i un plàcid benestar, però no ajudaven els pobres i indigents. ⁵⁰ S'enorgullien i feien el que jo detesto, i, quan ho vaig veure, les vaig fer desaparèixer. ⁵¹ Ni Samaria no ha comès la meitat dels teus pecats!

»Has comès tantes accions detestables que, al teu costat, les teves germanes són justes. ⁵² Tu, doncs, que amb els teus pecats has deixat en bon lloc les teves germanes, porta el teu deshonor. T'has fet més abominable que elles, fins al punt que, al teu costat, es veuen més justes que tu. Avergonyeix-te, doncs, i porta el teu deshonor, que deixa en bon lloc les teves germanes.

Judici bondadós del Senyor

⁵³ »Jo canviaré la sort de Sodoma i de les seves ciutats, de Samaria i de les seves ciutats, i també la teva igual que la d'elles; ⁵⁴ així portaràs el teu deshonor i t'avergonyiràs de tot el que has fet, mentre que elles tindran consol.

⁵⁵ Les teves germanes Sodoma i Samaria, amb les seves ciutats, recobriran la seva prosperitat, i també tu la recobraràs, amb les teves ciutats. ⁵⁶ La teva germana Sodoma, ¿no era tema de les teves converses en el temps de la teva esplendor, ⁵⁷ abans que fos pública la teva maldat? Ara tu ets com ella: ets l'escarni de les ciutats d'Edom i de totes les ciutats veïnes, les ciutats dels filisteus, que et menyspreen per totes bandes. ⁵⁸ Ara portes damunt teu la teva ignominia i les teves idolatries abominables. T'ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

⁵⁹ »Això t'anuncia el Senyor, Déu sobirà: Has violat l'aliança, menyspreant el jurament, i jo faré amb tu tal com tu has fet amb mi. ⁶⁰ Però encara recordaré l'aliança que vaig concloure amb tu quan eres jove i faré amb tu una aliança eterna. ⁶¹ Llavors, pensant en el teu comportament, t'avergonyiràs, en veure que prenc les teves germanes grans i les més petites i te les dono per filles, encara que no m'hi obligui la meva aliança amb tu. ⁶² Jo mateix restabliré amb tu la meva aliança i sabràs que jo sóc el Senyor. ⁶³ Així, quan ho recordis, quedaràs avergonyida. En la teva confusió, no gosaràs obrir la boca, quan vegis que et perdono tot el que has fet. T'ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà."

Les dues àguiles, el cedre i el cep

17

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, proposa un enigma, explica una paràbola al poble d'Israel. ³ Digues-los:

»"Això us fa saber

el Senyor, Déu sobirà:

Una gran àguila, d'ales amplíssimes,
de plomatge espès i virolat,
vingué al Líban.

Trencà el cimall d'un cedre,

⁴ en va esqueixar el rebrot més alt

i se l'endugué

a un país de mercaders,

el deixà
en una ciutat de comerciants.
5 Després prengué un sarment
del país d'Israel
i el plantà en terra de conreu,
com un plançó de salze
vora un corrent d'aigua;
6 volia fer-ne un cep ufanós,
però de poca alçària,
que estengués cap a l'àguila
els seus sarments
i mantingués sota d'ella
les seves arrels.
El cep tragué sarments
i estenia el seu ramatge.
7 »Hi havia, però,
una altra gran àguila,
d'ales amplíssimes i plomatge espès.
El cep girà cap a ella
els seus sarments
i, amb avidesa, estengué
sota d'ella les arrels,
esperant que el regaria millor.
8 ¿No en tenia prou d'estar plantat
en terra de conreu
i vora el corrent d'aigua,
per a treure sarments, donar fruit
i arribar a ser un cep esplèndid?"
9 »Digues: "Això pregunta el Senyor,
Déu sobirà:
¿Acabarà bé, aquest cep?
L'àguila primera,
¿no li arrencarà les arrels?
¿No destruirà el seu fruit?
¿No s'assecarà tot el seu fullatge?
No caldrà un gran esforç
ni molta gent
per a arrencar-lo de soca-rel.
10 Aquí el teniu ben plantat,
però no acabarà bé.
S'assecarà del tot
quan l'envesteixi el vent de llevant.
Allí on ha crescut s'assecarà."

Interpretació de l'al·legoria

11 Després el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

12 --Pregunta al poble rebel: "No enteneu què significa això?" Digues-los: "El rei de Babilònia vingué a Jerusalem, va prendre el rei i els seus prohoms i se'ls va endur al seu país. 13 En comptes d'ell va deixar-hi un home de la família reial, va concloure amb ell una aliança i li va fer jurar un pacte de fidelitat. S'endugué, doncs, la gent important del país 14 perquè fos un reialme feble, incapaç de revoltar-se, i complís fidelment el pacte. 15 Però aquell home es va rebel·lar contra el rei de Babilònia i va enviar els seus ambaixadors a Egipte per obtenir cavalls i molta tropa.

¿Acabarà bé, l'home que ha fet tot això? ¿Se'n sortirà, el qui ha violat una aliança?

16 »Jo, el Senyor, Déu sobirà, afirmo i juro que morirà a Babilònia, al país del rei que l'havia fet regnar, ja que ha violat el pacte d'aliança i ha menyspreat el jurament. 17 El faraó no el defensarà, ni amb un gran exèrcit ni amb molts soldats, quan els babilonis alcin un terraplè i construeixin un mur de setge per matar molta gent. 18 Ell ha violat el pacte d'aliança menyspreant el jurament. Ha obrat així després d'haver donat la seva paraula. No se'n sortirà!

¹⁹ »Per tant, això diu el Senyor, Déu sobirà: Tan cert com jo visc, juro que li faré pagar el menyspreu del pacte de fidelitat i la violació de l'aliança. ²⁰ Pararé una trampa davant d'ell i caurà en el meu filat. El duré a Babilònia i allí veuran que tinc raó d'acusar-lo pel perjuri que ha comès contra mi. ²¹ Les més escollides de totes les seves tropes moriran en el combat, i els supervivents seran dispersats als quatre vents. Llavors sabreu que jo, el Senyor, he parlat.

Sort final del cedre

²² »Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà:

»També jo trencaré
el cimall del cedre altiu,
n'esqueixaré el rebrot
més alt i tendre
i el plantaré
al cim d'una gran muntanya,
²³ a l'excelsa muntanya d'Israel.
Traurà branques ufanoses,
donarà fruit
i arribarà a ser un cedre majestuós.
S'hi ajocaran ocells de tota mena,
viuran a l'ombra
de les seves branques.

²⁴ Tots els arbres del bosc sabran
que jo sóc el Senyor,
que faig caure els arbres alts
i enalteixo els més petits,
asseco els arbres verds
i faig reverdir els secs.
Jo, el Senyor, sóc el qui ho ha dit
i el qui ho fa."

Responsabilitat personal

18

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Per què aneu propagant aquesta dita per la terra d'Israel:

»"Els pares menjaven raïm verd,
i als fills
se'ls esmussen les dents"?

³ »Jo, el Senyor, Déu sobirà, afirmo i juro que a Israel no repetireu més aquesta dita. ⁴ Totes les vides humanes són meves, tant la del pare com la del fill. Totes dues són meves. Només el qui pequi morirà.

⁵ »L'home just viu rectament i obra el bé. ⁶ No pren part en els àpats idolàtrics que se celebren dalt de les muntanyes ni posa la seva confiança en els ídols repugnants del poble d'Israel. No deshonra la dona d'un altre ni s'acosta a la seva quan té la menstruació. ⁷ No oprimeix ningú, restitueix les penyores als deutors i no roba mai res. Comparteix amb el famolenc els seus aliments i dona vestits al qui no en té. ⁸ Presta sense usura i sense cobrar interessos, defuig de fer-se còmplice de la injustícia i dona sentències justes en els plets, ⁹ segueix els meus preceptes, observa els meus decrets i els posa realment en pràctica. Aquest home just certament viurà. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

¹⁰ »Però si aquest home té un fill violent i sanguinari que comet alguna de les coses prohibides, ¹¹ que no es comporta com ell, sinó que pren part en els àpats idolàtrics que se celebren dalt de les muntanyes, deshonra la dona d'un altre, ¹² oprimeix els pobres i els indigents, roba, no restitueix les penyores als deutors, posa la confiança en els ídols repugnants, cosa abominable, ¹³ presta a usura i cobra interessos, aquest fill no viurà pas: certament morirà, perquè ha comès totes aquestes abominacions i ell mateix serà responsable de la seva mort.

¹⁴ »Ara bé, si aquest fill violent té, ell mateix, un fill que veu tots els pecats comesos pel seu pare, però no segueix el seu exemple, ¹⁵ no pren part en els àpats idolàtrics que se celebren dalt de les muntanyes, ni posa la seva

confiança en els ídols repugnants del poble d'Israel, no deshonra la dona d'un altre, ¹⁶ no oprimeix ningú, no reté les penyores als deutors ni roba mai res, comparteix amb el famolenc els seus aliments i dóna vestits al qui no en té, ¹⁷ defuig de perjudicar l'indigent i no cobra interessos d'usurer, compleix els meus decrets i segueix els meus preceptes, aleshores aquell fill no morirà per les culpes del seu pare, sinó que viurà. ¹⁸ Però el seu pare, que oprimia, robava al seu germà i feia el que no és bo enmig del poble, morirà per la seva pròpia culpa.

¹⁹ »I si vosaltres pregunteu per què el fill no es carrega la culpa del seu pare, jo responc: Perquè el fill viu rectament i obra el bé, observa tots els meus preceptes i els posa en pràctica; per això ell viurà. ²⁰ Només el qui pequi morirà. El fill no es carregarà les culpes del pare, ni el pare les del fill. L'home just collirà els fruits de la seva bondat, i l'injust els de la seva maldat.

²¹ »Però si el malvat s'aparta de tots els pecats que cometia, si observa tots els meus preceptes, viu rectament i obra el bé, no morirà pas, sinó que viurà. ²² No li tindrè en compte cap de les infidelitats que havia comès, sinó el bé que ha fet, i viurà. ²³ ¿Us penseu que m'agrada la mort del malvat? De cap manera. Jo, el Senyor, Déu sobirà, us ho asseguro: el que jo vull és que abandoni els mals camins i que visqui.

²⁴ »En canvi, si el just deixava d'obrar el bé i cometia les culpes i les accions abominables que comet el malvat, ¿us penseu que viurà? No li tindrè en compte el bé que havia fet: morirà per la seva infidelitat i pels pecats que haurà comès.

Els camins del Senyor

²⁵ »Vosaltres dieu: "La manera d'obrar del Senyor no va ben encaminada." Escolta'm bé, poble d'Israel: Quina manera d'obrar va desencaminada, la meva o la vostra? ²⁶ Si el just deixa de fer el bé, comet el mal i mor, mor per culpa del mal que ha comès. ²⁷ Però si el malvat deixa de cometre el mal, viu rectament i obra el bé, salvarà la vida. ²⁸ Si reconeix les seves infidelitats i se'n converteix, no morirà pas, sinó que viurà. ²⁹ I el poble d'Israel encara dirà que la manera d'obrar del Senyor és desencaminada! ¿Que no és encertada la meva manera d'obrar, poble d'Israel? El que no és encertat és com obreu vosaltres!

³⁰ »Per tant, poble d'Israel, jo jutjaré a cada un segons la seva conducta. Us ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. Convertiu-vos i aparteu-vos de totes les infidelitats, si no voleu que les vostres culpes us facin caure de nou.

³¹ Desfeu-vos de totes les vostres infidelitats, renoveu el vostre cor i el vostre esperit. Poble d'Israel, per què hauríeu de morir? ³² A mi no m'agrada la mort de ningú. Convertiu-vos i viviu! Us ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

Complanta pels reis i el poble

19

¹ »Entona una complanta dedicada als reis d'Israel. ² Digues:

»"Quina lleona entre els lleons,
la teva mare!

Ajaçada enmig de lleons,
criava els seus cadells.

³ En va pujar un
que es féu un lleó jove;
va aprendre a esqueixar la presa
i a devorar homes.

⁴ Les altres nacions ho saberen,
l'atraparen en un parany
i, amb garfis, se'l van endur
cap al país d'Egipte.

⁵ Quan la lleona va veure
que era en va la seva esperança,
preguè un altre dels cadells
i en féu un lleó jove.

⁶ Ell trespava entre els altres lleons,
esdevingut un lleó jove;
va aprendre a esqueixar la presa
i a devorar homes.

⁷ Destrossà baluards,
devastà places fortes,
tot el país s'esglaiava
en sentir el seu rugit.

⁸ Les nacions veïnes
s'aplegaren per caçar-lo,
li van posar un filat
i l'atraparen en el parany.

⁹ Amb garfis el ficaren a la gàbia
i el conduïren al rei de Babilònia,
que el tancà a les masmorres
perquè no se sentís més el seu rugit
per les muntanyes d'Israel.

¹⁰ »La teva mare era com un cep
plantat vora l'aigua.
Era frondós i fecund,
les aigües l'amaraven.

¹¹ Tenia sarments vigorosos,
bons per a ceptres reials;
el seu cimall s'elevava
a frec dels núvols;
era imposant la seva alçària
i l'abundor dels seus sarments.

¹² Però, arrencat amb furor,
va ser llançat per terra:
el vent del desert l'eixugà,
els seus fruits caigueren,
se li assecaren els sarments vigorosos
i el foc els consumí.

¹³ Ara està plantat al desert,
en terra eixuta i assedegada.

¹⁴ Del seu tronc n'ha sortit foc,
que ha consumit sarments i fruit.
Ja no té cap sarment vigorós,
cap ceptre per a governar."

»És una complanta, i com a complanta serà cantada.

Idolatria constant d'Israel

20

¹ L'any setè de la deportació del rei Jeconies, el dia deu del mes cinquè, vingueren alguns dels ancians d'Israel a consultar el Senyor i es van asseure davant meu. ² Llavors el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué: ³ --Fill d'home, respon als ancians d'Israel: "Això us diu el Senyor, Déu sobirà: ¿Heu vingut per consultar-me? Doncs bé, jo, el Senyor, Déu sobirà, afirmo i juro que no em deixaré consultar per vosaltres." ⁴ ¿Vols ser el seu jutge, fill d'home, vols ser-ne el jutge? Fes-los conèixer les abominacions dels seus pares. ⁵ Digues-los: "Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: El dia que vaig escollir Israel, vaig fer un jurament als descendents del casal de Jacob i em vaig fer conèixer a ells en el país d'Egipte. El meu jurament va ser aquest: Jo sóc el Senyor, el vostre Déu. ⁶ Aquell dia els vaig jurar que els faria sortir del país d'Egipte i que els portaria a un país que jo havia explorat per a ells, un país que regalima llet i mel, el més esplèndid de tots. ⁷ I els vaig donar aquesta ordre: Que cadascú rebutgi els ídols detestables que el sedueixen. No deixeu que us profanin els ídols repugnants d'Egipte. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu.

⁸ »Però ells es van rebel·lar contra mi i no em volgueren escoltar. Ningú no va rebutjar els ídols detestables que el seduïen ni abandonà els ídols repugnants d'Egipte. Llavors vaig pensar d'abocar damunt d'ells la meva indignació a Egipte mateix, i calmar així el meu enuig. ⁹ Però no ho vaig fer per consideració al meu nom, per no exposar-me al

menyspreu dels estrangers amb qui vivien; així em vaig fer conèixer a ells fent-los sortir del país d'Egipte davant els estrangers. ¹⁰ Els vaig fer sortir d'Egipte i els vaig menar al desert. ¹¹ Els vaig donar els meus preceptes i els vaig fer conèixer els meus decrets, que donen vida a qui els compleix. ¹² També els vaig donar els meus dies de repòs, com un signe del pacte que hi ha entre jo i ells, perquè se sàpiga que jo, el Senyor, els consagro al meu servei. ¹³ Però el poble d'Israel es va rebel·lar contra mi al desert: no seguien els meus preceptes, rebutjaven els meus decrets, que donen vida a qui els compleix, i profanaven greument els meus dies de repòs. Llavors vaig pensar d'abocar damunt d'ells la meva indignació allà al desert i fer-los desaparèixer. ¹⁴ Però no ho vaig fer per consideració al meu nom, per no exposar-me al menyspreu dels estrangers, davant els quals jo havia fet sortir el meu poble.

¹⁵⁻¹⁶ I, encara veient això, en el desert, rebutjaven els meus decrets, no seguien els meus preceptes i profanaven els meus dies de repòs, perquè els seus ídols repugnants els tenien el cor robat. Jo els vaig jurar que no els faria entrar al país que els havia donat, un país que regalima llet i mel, el més esplèndid de tots. ¹⁷ Però em vaig desdir d'exterminar-los, no els vaig fer desaparèixer al desert.

¹⁸ »Llavors, en el desert, vaig ordenar als seus fills: No seguiu els preceptes dels vostres pares, no guardeu el que us manen ni deixeu que us profanin els ídols repugnants. ¹⁹ Jo sóc el Senyor, el vostre Déu. Seguiu els meus preceptes, observeu els meus decrets i poseu-los en pràctica. ²⁰ Santifiqueu els meus dies de repòs, perquè siguin un signe del pacte que hi ha entre jo i vosaltres i se sàpiga que jo, el Senyor, sóc el vostre Déu. ²¹ Però també els seus fills es van rebel·lar contra mi: no seguien els meus preceptes, no guardaven ni posaven en pràctica els meus decrets, que donen vida a qui els compleix, i profanaven els meus dies de repòs. Llavors vaig pensar d'abocar damunt d'ells la meva indignació al desert i calmar així el meu enuig. ²² Però em vaig contenir per consideració al meu nom, per no exposar-me al menyspreu dels estrangers, davant els quals jo havia fet sortir el meu poble.

²³ També els vaig jurar al desert que els dispersaria entre les nacions i els escamparia pels països, ²⁴ perquè no complien els meus decrets, rebutjaven els meus preceptes, profanaven els meus dies de repòs i es deixaven seduir pels ídols repugnants dels seus pares. ²⁵ ¿És que jo els vaig donar preceptes que no eren bons i decrets que no els donarien la vida? ²⁶ ¿Sóc jo qui va portar-los a cometre la profanació d'oferir-me en sacrifici els seus primogènits? ¿Els vaig horroritzar, perquè així sabessin que jo sóc el Senyor?"

²⁷ »Ara, doncs, fill d'home, parla encara al poble d'Israel i digues-los: "Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Els vostres pares van continuar ultratjant-me amb les seves infidelitats. ²⁸ Jo els vaig fer entrar al país que els havia jurat de donar-los; però pertot on veien un turó elevat i un arbre ufanós, hi oferien els seus sacrificis, portaven les seves odioses ofrenes, presentaven els seus perfums d'olor agradable i vessaven les seves libacions. ²⁹ Jo els vaig preguntar: 'No són ben reconsagrats aquests turons on aneu?' I n'han dit turons sagrats per sempre més."

³⁰ »Per tant, digues al poble d'Israel: "Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Vosaltres quedeu impurs, ja que feu com els vostres pares, us substituïu amb ídols detestables ³¹ i, cremant en sacrifici els vostres fills, continueu encara avui deixant que us profanin tots els vostres ídols repugnants. Com puc deixar-me consultar per vosaltres, poble d'Israel? Jo, el Senyor, Déu sobirà, afirmo i juro que no em deixaré consultar.

³² »Vosaltres dieu: 'Volem ser com els estrangers, com la gent dels altres països que adoren la fusta i la pedra.' Doncs bé, això que us heu ficat al cap no es realitzarà mai de la vida. ³³ Jo, el Senyor, Déu sobirà, afirmo i juro que regnaré sobre vosaltres amb mà forta i amb braç poderós, amb indignació desbordant.

³⁴ »Amb mà forta i amb braç poderós, amb indignació desbordant, us faré sortir d'enmig dels pobles estrangers, us reuniré dels països on esteu dispersats, ³⁵ us conduiré a un desert lluny dels altres pobles i allí tindrem un judici cara a cara; ³⁶ tindrè amb vosaltres un judici tal com el vaig tenir amb els vostres pares al desert d'Egipte. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ³⁷ Com un pastor us faré passar sota la vara i us faré entrar al compromís de l'aliança.

³⁸ Separaré de vosaltres els rebels que s'han revoltat contra mi; els faré sortir del país on habiten, però no entraran a la terra d'Israel. Llavors sabreu que jo sóc el Senyor.

³⁹ »Poble d'Israel, això diu el Senyor, Déu sobirà: Aneu, si voleu, i adoreu cada un els vostres ídols repugnants. Però després no m'heu de desobeir més; guardeu-vos de profanar el meu sant nom amb les vostres ofrenes i els vostres ídols repugnants. ⁴⁰ Tan sols a la meva muntanya santa, a la muntanya alta d'Israel, m'adorarà tot el poble d'Israel, instal·lat tot ell al país. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. Allí em complaureu, allí acceptaré l'ofrena de les parts que em són reservades, les vostres primícies i tot allò que em consagreu. ⁴¹ Quan us faré sortir d'enmig dels altres pobles i us aplegaré dels països on esteu dispersats, em complauré en vosaltres com un perfum agradable i manifestaré en vosaltres la meva santedat davant les altres nacions. ⁴² Llavors, quan us faré entrar a la terra d'Israel, al país que vaig jurar als vostres pares, sabreu que jo sóc el Senyor. ⁴³ Allí, quan recordareu la vostra conducta passada i totes les accions amb què havíeu quedat impurs, sentireu fàstic de vosaltres mateixos, pensant en les maldats que havíeu comès. ⁴⁴ Poble d'Israel, quan us tractaré mirant l'honor del meu nom, i no com mereixerien la vostra mala conducta i les vostres accions perverses, sabreu que jo sóc el Senyor. Ho dic jo, el

Senyor, Déu sobirà."

L'espasa del Senyor

21

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, gira't de cara al sud, ruixa'l d'amenaques i profetitza contra el bosc dels camps del Nègueb. ³ Digues-li: "Escolta la paraula del Senyor. Això t'anuncia el Senyor, Déu sobirà: Encendré un foc que et devorà tots els arbres, tant els verds com els secs; la flama arborada no s'apagarà, i totes les contrades es cremaran, des del sud fins al nord. ⁴ Tothom veurà que sóc jo, el Senyor, qui l'ha encès: no s'apagarà."

⁵ Jo vaig respondre:

--Ah Senyor, Déu sobirà, ells ja van dient de mi: "Aquest home sempre conta rondalles."

⁶ El Senyor em va comunicar encara la seva paraula. Em digué:

⁷ --Fill d'home, gira't de cara a Jerusalem, ruixa d'amenaques els llocs sagrats i profetitza contra la terra d'Israel.

⁸ Digues-li: "Això t'anuncia el Senyor: Aquí em tens contra tu, desembeinaré l'espasa i mataré dintre teu tant justos com pecadors. ⁹ Vull matar justos i pecadors; per això desembeinaré contra tothom la meva espasa, des del sud fins al nord. ¹⁰ Llavors tothom sabrà que jo, el Senyor, he tret de la beina la meva espasa, i no hi tornarà."

¹¹ »Ara tu, fill d'home, gemega i cargola't de dolor, gemega amargament davant d'ells, ¹² i quan et preguntin per què gemegues, respon: "Està en camí una notícia; tan bon punt arribi, tots els cors es fondran, cap mà no tindrà força, tothom perdrà l'alè, no s'aguantarà cap genoll. Ja arriba, ja es compleix! Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà."

¹³ Després el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

¹⁴ --Fill d'home, profetitza i exclama: "Això diu el Senyor:

»L'espasa, l'espasa és afilada,
i fins i tot brunyida;

¹⁵ afilada per a la matança,
ben brunyida per a centellejar.

¿Ens podem alegrar
que el ceptre del meu fill
menyspreï tots els altres?

¹⁶ He fet brunyir l'espasa
abans d'empunyar-la:

ara ja està afilada, ja està brunyida
per a posar-la en mans del botxí.

¹⁷ Fill d'home, plany-te, crida de dolor;
l'espasa ha caigut sobre el meu poble,
sobre tots els governants d'Israel,
víctimes de l'espasa
amb els altres del poble.

Dóna't cops al pit en senyal de dol.

¹⁸ »És una prova. Què passarà si ni tan sols se'n salva el ceptre menyspreador? Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà."

¹⁹ »Tu, fill d'home, profetitza i pica de mans:

»"Que l'espasa repeteixi tres vegades
l'estocada!

És l'espasa de les víctimes,
l'espasa contra el gran sacríleg,
brandada tot al voltant,

²⁰ fins que defalleixin els cors
i caigui una multitud.

Davant totes les seves portes
alço l'amenaça de l'espasa
feta per a centellejar,
destinada a la matança.

²¹ Apunta a la dreta, espasa,
avança a l'esquerra,

on hakis de fer front!

22 També jo picaré de mans
i satisfaré la meva indignació.
Sóc jo, el Senyor, qui ha parlat."

Els dos camins de l'espasa

23 El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

24 --Tu, fill d'home, traça dos camins per on podria venir l'espasa del rei de Babilònia. Tots dos camins han de sortir del mateix país. A cada cap de camí posa-hi un senyal que indiqui la direcció de la ciutat: 25 el camí que portaria l'espasa contra Rabà dels ammonites i el camí que la portaria contra Judà, que té la seva plaça forta a Jerusalem. 26 El rei de Babilònia s'ha aturat al punt on comencen els dos camins, per consultar-hi els auguris: tira les sorts, traient una fletxa, consulta els ídols domèstics, examina el fetge d'una víctima. 27 A la mà dreta ja té la resposta: Jerusalem. L'ha d'atacar amb ariets, ha de donar l'ordre de matança, ha de llançar el crit de guerra, ha d'emplaçar els ariets davant les portes, ha d'alçar un terraplè i construir un mur de setge. 28 La gent de Jerusalem no veu en tot això res més que falsos vaticinis, però ells s'havien compromès amb juraments: el vaticini recorda per quina culpa seran capturats.

29 »Per tant, això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: Aquest fet us recordarà la vostra culpa, farà públiques les vostres infidelitats, manifestarà els pecats que heu comès en tot el vostre obrar. Ara, doncs, que us ha estat recordat tot això, sapiguen que sereu capturats per la força.

30 »I a tu, rei d'Israel, impiu i sacríleg, que avui arribes a l'hora final de la teva culpa, 31 el Senyor, Déu sobirà, et diu: Deixa la diadema, treu-te la corona! Des d'ara, res no serà igual: el que era a baix serà enaltit, el que era a dalt serà abaixat. 32 Ruïna, ruïna, ho reduiré tot a ruïna! Però no abans que arribi aquell a qui pertany el dret, que jo li tinc donat.

33 »I ara tu, fill d'home, profetitza i digues: "Així respon el Senyor, Déu sobirà, als ammonites i als seus escarnis." Digues: "L'espasa, l'espasa és desembeïnada, afilada per a la matança, brunyida per a destruir i centellejar, 34 per a clavar-la al coll dels impius i sacrílegs, que avui arriben a l'hora final de la seva culpa, mentre tu, Ammon, et refies de visions falses i de prediccions mentideres. 35 Que torni a la seva beina! Jo et jutjaré en el lloc on fores creada, en el teu país natal. 36 Abocaré damunt teu la meva indignació, atiaré contra tu el foc del meu furor i et deixaré en mans d'homes brutals, mestres de destrucció. 37 Seràs devorada pel foc, la teva sang serà escampada dins el país, i ningú no es recordarà més de tu. Sóc jo, el Senyor, qui ha parlat."

Culpes de Jerusalem

22

1 El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

2 --Tu, fill d'home, ¿vols acusar la ciutat sanguinària, la vols acusar? Denuncia totes les seves abominacions.

3 Digues-li: "Això et fa saber el Senyor, Déu sobirà: Tu ets la ciutat que fa córrer la sang a dintre seu per guanyar-se la condemna i que es torna impura fabricant-se ídols repugnants. 4 La sang que has vessat t'ha fet culpable, els ídols que fabriques t'han fet impura; has precipitat la teva hora, ja toques a la teva fi. Per això t'he fet escarni dels altres pobles, befa de tots els països. 5 Tots, els de prop i els de lluny, es riuran de tu, ciutat de grans desordres i amb fama d'impura.

6 »Mira enmig teu els prohoms d'Israel: cada un abusa del seu poder per vessar sang. 7 Hi ha qui no honra el pare i la mare, qui maltracta els immigrants, qui oprimeix els orfes i les viudes. 8 Menysprees allò que és sant i els meus dies de repòs. 9 Amb l'ajut de calúmnies són ajusticiades persones innocents a dintre teu. Dalt de les muntanyes, la gent pren part en àpats idolàtrics i comet infàmies. 10 Hi ha qui té relacions amb una de les dones del seu pare o violenta la pròpia muller durant la impuresa de la menstruació. 11 Un comet adulteri amb la dona del veí, un altre comet la infàmia de deshonrar la nora, un altre violenta la seva germanastra. 12 Els suborns porten a la mort persones innocents, practiques la usura, obtens beneficis explotant els altres i t'has oblidat de mi. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

13 »Jo pico de mans, indignat només de pensar en els beneficis que has aconseguit i en els crims que es cometen dintre teu. 14 ¿Et veuràs amb cor de resistir, sense desànim, els dies en què em giraré contra tu? Sóc jo, el Senyor, qui t'ho diu, i ho compliré. 15 Et dispersaré entre les nacions, t'escamparé pels països i així farà net de les impureses que hi ha en tu. 16 Seré difamat per culpa teva davant les nacions, però així sabràs que jo sóc el Senyor."

¹⁷ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

¹⁸ --Fill d'home, escolta. Per a mi el poble d'Israel és metall fals. Passat per la fornall, tan sols en queda coure, estany, ferro i plom. Era plata falsejada! ¹⁹ Per tant, això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Ja que tots sou metall fals, jo us aplegaré dintre de Jerusalem. ²⁰ Dins la fornall sereu un munt on hi haurà barrejats plata, coure, estany, ferro i plom. Hi atiaré el foc del meu enuig ardent i ho fondré: us hi amuntegaré i us hi faré fondre. ²¹ Quan us tindré aplegats atiaré contra vosaltres el foc del meu enuig per fondre-us dintre de Jerusalem. ²² Us hi fondreu com la plata dins la fornall. Llavors sabreu que jo, el Senyor, he abocat la meva indignació sobre vosaltres.

Responsabilitat de tot el poble

²³ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

²⁴ --Fill d'home, digues a Jerusalem que és una terra que no ha estat purificada, que no ha rebut la pluja el dia de la meva indignació. ²⁵ Els seus governants s'han conjurat dins d'ella com un lleó que rugeix i destrossa la presa: han devorat la gent, s'han apoderat dels béns i de les riqueses i multipliquen les viudes a dins de la ciutat. ²⁶ Els seus sacerdots han violat la meva Llei i han profanat allò que és sant, sense distingir entre sagrat i profà ni fer conèixer la diferència entre el que és pur i el que és impur. Han fet els ulls grossos sobre els meus dies de repòs. Així jo he estat profanat enmig d'ells. ²⁷ Dins la ciutat, els seus prohoms són llops que destrossen la presa, disposats a vessar sang i a fer morir gent si així obtenen beneficis. ²⁸ Els seus profetes han encobert el mal amb visions falses i prediccions mentideres, dient: "Això anuncia el Senyor, Déu sobirà", quan de fet el Senyor no parlava per a res. ²⁹ La gent del poble s'ha dedicat a oprimir i a rapinyar, a explotar pobres i indigents, a maltractar els immigrants. ³⁰ He cercat entre ells algú que construís una tanca i que es plantés davant meu a la bretxa, en bé del país, perquè jo no el destruís, però no he trobat ningú. ³¹ Llavors he abocat damunt d'ells el foc ardent de la meva indignació, no n'he deixat cap, he fet caure al seu damunt tot el que es mereixien. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

Prostitució de les dues germanes

23

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, escolta. Hi havia dues dones, filles de la mateixa mare. ³ De joves es van prostituir a Egipte. Allà els grapejaren els pits, allà les van desflorar. ⁴ La gran es deia Oholà, i la petita, Oholibà. Jo les vaig prendre totes dues per mullers, i amb elles vaig tenir fills i filles. La primera és Samaria, i la segona, Jerusalem.

⁵ »Oholà, tot i que em pertanyia, es tornà a prostituir i s'enamorà apassionadament dels assiris, els seus amants, que l'anaven a trobar. ⁶ Eren governadors i prefectes, vestits de porpra violeta, tots joves atractius, muntats a cavall.

⁷ Ella va oferir el seu cos a tots els assiris distingits, de qui s'havia enamorat perdudament, i va permetre que la profanessin els seus ídols repugnants. ⁸ Però alhora va continuar les disbauxes amb els egipcis, que havien jagut amb ella quan era jove i l'havien desflorada desfogant la seva luxúria. ⁹ Per això la vaig deixar en poder dels seus amants, els assiris, de qui s'havia enamorat perdudament. ¹⁰ Ells la despullaren, li prengueren els fills i les filles i la van matar amb l'espasa. El càstig que li van imposar la va fer cèlebre entre les dones.

¹¹ »Oholibà, la seva germana, havia vist tot això, però en la seva passió s'envilí més perdudament que Oholà. Les seves disbauxes van ser encara pitjors que les de la seva germana. ¹² S'enamorà bojament dels assiris: vingueren a trobar-la governadors i prefectes, vestits magníficament, tots joves atractius, muntats a cavall. ¹³ Vaig veure que ella també permetia que la profanessin: totes dues van seguir el mateix camí. ¹⁴ Però Oholibà va anar més enllà en les seves disbauxes. Va veure imatges d'homes gravades a la paret, figures de caldeus pintades amb vermelló. ¹⁵ Eren homes ben cenyits i amb turbants que els cobrien el cap, tots amb aspecte de dignataris, retrat fidel dels babilonis, nascuts al país dels caldeus. ¹⁶ Tan bon punt els veié, se'n va enamorar bojament i els envià missatgers a Caldea. ¹⁷ Els babilonis vingueren a trobar-la, jagueren amb ella i la van profanar amb les seves disbauxes. Però, un cop profanada, ella els va avorrir. ¹⁸ Havia descobert les seves vergonyes i s'havia donat a la prostitució. Llavors jo la vaig avorrir profundament, com abans havia avorrit la seva germana. ¹⁹ Ella es va prostituir encara més, recordant la seva joventut, els dies de disbauxa al país dels egipcis. ²⁰ S'apassionà per aquests degenerats d'egipcis, que tenen un sexe com el dels ases i ejaculen com cavalls.

²¹ »Has tornat al desvergonyiment de la teva juvenesa, quan els egipcis et grapejaven els pits i et van desflorar.

²² »Doncs bé, Oholibà, això et fa saber el Senyor, Déu sobirà: Jo cridaré els teus amants, que ara avorreixes, i els faré venir contra tu de tot arreu: ²³ els babilonis amb tots els caldeus, els de Pecod, de Xoa i de Coa, com també

tots els assiris, aquells joves atractius, governadors i prefectes, oficials i dignataris, tots muntats a cavall. ²⁴ Vindran contra tu acompanyats de molts carros de guerra i dels pobles aliats. T'encerclaran batallons protegits amb cascos, rodells i escuts. Els donaré poder de judicar-te i et jutjaran segons les seves lleis. ²⁵ Ja que has defraudat el meu amor, faré que et tractin amb ràbia. Et tallaran el nas i les orelles, i la resta dels teus habitants caurà víctima de l'espasa. Et prendran els fills i les filles, i el foc consumirà els supervivents. ²⁶ T'arrencaran els vestits i et robaran les joies precioses. ²⁷ Posaré fi a la teva infàmia, a la teva prostitució, començada al país dels egipcis; no giraràs més els ulls cap a ells, no et recordaràs més d'Egipte.

²⁸ »Això t'anuncia el Senyor, Déu sobirà: Et posaré en mans d'aquells que detestes, d'aquells que avorreixes profundament. ²⁹ Et tractaran amb odi, s'apoderaran del fruit del teu treball, et deixaran nua del tot, i quedarà al descobert la vergonya de la teva prostitució. El teu desvergonyiment i les teves disbauxes ³⁰ són la causa de tot això, perquè t'has donat a les nacions i has permès que et profanessin els seus ídols repugnants. ³¹ Has seguit els passos de la teva germana, i jo et posaré a les mans la seva copa.

³² »Això t'anuncia el Senyor, Déu sobirà:

»Beuràs la copa de la teva germana,
una copa fonda i ampla.

Seràs motiu de befa i d'escarni,
perquè és plena a vessar.

³³ Et deixarà embriagada i afligida
la copa d'horror i d'estupor,
la copa de Samaria, la teva germana.

³⁴ En beuràs, la buidaràs,
en rosegaràs els trossos trencats,
amb ells t'esgarrinxaràs els pits.

Sóc jo qui et parla.

Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

³⁵ »Això et diu el Senyor, Déu sobirà: Ja que t'has oblidat de mi i m'has girat l'esquena, carrega't la teva infàmia i la teva prostitució.

³⁶ El Senyor em digué:

--Fill d'home, vols jutjar Oholà i Oholibà? Mostra'ls que n'és, d'abominable, tot el que han fet. ³⁷ Són adúlteres, tenen les mans tacades de sang, han comès adulteri amb els seus ídols repugnants; han arribat a oferir-los per menjar els fills que jo havia tingut amb elles. ³⁸ I encara m'han fet això: el mateix dia profanaven el meu santuari i violaven el repòs dels meus dissabtes. ³⁹ El mateix dia, després de sacrificar els seus fills als ídols repugnants, entraven al meu santuari i així el profanaven. Això és el que han fet en la meva pròpia casa! ⁴⁰ Més encara: van enviar un missatger a uns homes, que vingueren de lluny. Quan hagueren arribat, elles es banyaren, es pintaren els ulls amb antimoni i es van enjoiar. ⁴¹ Després es van reclinar en un llit luxós, amb una taula parada al davant, i al damunt hi posaren l'encens i l'oli que m'havien d'oferir. ⁴² Allí se sentia la remor d'una multitud despreocupada, a la qual es va afegir una munió d'homes vinguts del desert. Aquests les van enjoiar amb braçalets i amb una magnífica diadema.

⁴³ Llavors vaig dir d'elles dues, masegades per tants adulteris: Encara es donen a les seves disbauxes! ⁴⁴ I anaven a trobar-les com qui va a una prostituta! Això feien amb Oholà i amb Oholibà, dones depravades! ⁴⁵ Però uns homes justos les jutjaran segons la llei de les adúlteres i de les assassines, perquè són adúlteres i tenen les mans tacades de sang.

⁴⁶ »Per tant, això diu el Senyor, Déu sobirà: Que vingui contra elles un aplec de gent i es converteixin en un espectacle de terror i de pillatge; ⁴⁷ que la gent les apedregui i les trossegi amb les seves espases; que matin els seus fills i calin foc a les seves cases. ⁴⁸ Posaré fi a la depravació que hi ha al país; totes les dones s'escarmentaran i no imitaran més les seves infàmies.

⁴⁹ »Tindreu la paga de la vostra infàmia i portareu la càrrega del pecats que vau cometre amb els vostres ídols repugnants. Llavors sabreu que jo sóc el Senyor, Déu sobirà.

Predicció de la caiguda de Jerusalem

24

¹ El dia deu del mes desè de l'any novè, el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, anota la data del dia d'avui, perquè avui mateix el rei de Babilònia ha assetjat Jerusalem. ³ Parla,

doncs, amb imatges al poble rebel. Digues-los: "Això m'ordena el Senyor, Déu sobirà:

»Posa l'olla al foc,
posa-la-hi i tira-hi aigua.

⁴ Posa-hi els talls,
tots els talls més bons:
cuixa i espatlla.

Omple-la amb els millors ossos.

⁵ Pren les ovelles més selectes,
encén un gran foc sota l'olla,
fes-la bullir ben fort,
que es coguin fins i tot els ossos.

⁶ Això us fa saber
el Senyor, Déu sobirà:
Ai de la ciutat sanguinària,
olla rovellada
d'on el rovell no se'n va!
Buida-la tall per tall,
surti el que surti,
sense fer-ho a sorts!

⁷ La sang que hi ha dins
està escampada damunt la roca nua;
no l'han vessada a terra
perquè la pols la cobris.

⁸ He deixat sobre la roca nua
la sang que ella ha vessat,
sense cobrir-la,
per fer esclatar la meva indignació
i demanar comptes amb tot rigor.

⁹ Això us fa saber
el Senyor, Déu sobirà:

Ai de la ciutat sanguinària!
Jo també atiaré una gran foguera.

¹⁰ Apilaré molta llenya, encendré el foc:
que la carn quedi recuita,
que el brou es consumeixi
i es cremin fins i tot els ossos!

¹¹ Deixaré sobre les brases l'olla buida,
fins que l'aram es posi roent,
es fongui la brutícia que hi ha dins
i en desaparegui el rovell.

¹² Ja em puc cansar fregant-lo!
N'hi ha tant, de gruix,
que no se'n va ni amb el foc!

¹³ »La teva impuresa és infamant; jo he volgut purificar-te'n, però tu no te n'has purificat. Doncs bé, no en quedaràs purificada fins que hauré apaivagat la meva indignació contra tu. ¹⁴ Sóc jo, el Senyor, qui ho ha dit. Tot això vindrà, jo mateix ho compliré, sense oblidar-me de res. No tindrè pietat ni me'n desdiré. Et jutjaran segons la teva conducta i les teves obres. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà."

Dol d'Ezequiel per la seva muller

¹⁵ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

¹⁶ --Fill d'home, escolta. De sobte et prendré la qui és l'encís dels teus ulls. Però no et planyis ni ploris; que no et caigui ni una llàgrima. ¹⁷ Sospira en silenci. No et posis de dol com es fa pels difunts: no et deslliguis els cabells ni et treguis les sandàlies, no et tapis la cara amb el mantell ni mengis el pa més ordinari.

¹⁸ Al matí en vaig parlar a la gent, i aquella mateixa tarda moria la meva muller. L'endemà, quan vaig complir l'ordre rebuda, ¹⁹ la gent em deia:

--¿Vols explicar-nos quin sentit té ara per a nosaltres això que fas?

²⁰ Jo els vaig respondre:

--El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué: ²¹ "Digues al poble d'Israel: Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Jo profanaré el meu santuari, que és la vostra força superba, l'encís dels vostres ulls, el consol de la vostra vida. Els fills i les filles que vau deixar a Jerusalem moriran víctimes de l'espasa. ²² Llavors haureu de fer com jo: no tapar-vos la cara amb el mantell ni menjar el pa més ordinari, ²³ no deslligar-vos els cabells ni treure-us les sandàlies. No us planyereu ni plorareu: per les vostres culpes us corsecareu sospirant els uns pels altres.

²⁴ Ezequiel haurà estat un presagi per a vosaltres: tot ho fareu tal com ell ha fet i, quan això es compleixi, sabreu que jo sóc el Senyor, Déu sobirà.

²⁵ »I tu, fill d'home, el dia que jo els prendré la seva força, el seu joiell, el seu goig, l'encís dels seus ulls, la delícia del seu cor, i també els seus fills i filles, ²⁶ aquell mateix dia se't presentarà un fugitiu per donar-te la notícia. ²⁷ Des d'aleshores ja podràs parlar i conversar amb el fugitiu: parla normalment, no facis més el mut. Hauràs estat per a ells un presagi, i sabran que jo sóc el Senyor."

Judici de Déu sobre les nacions ([25-32](#))

Contra els ammonites

25

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, adreça't als ammonites i profetitzo contra ells. ³ Digues-los: "Escolteu la paraula del Senyor, Déu sobirà: Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Vosaltres cridàveu d'alegria quan vau veure profanat el meu santuari, devastada la terra d'Israel i deportat el poble de Judà. ⁴ Doncs jo donaré el vostre país als nòmades d'orient perquè l'ocupin, hi estableixin els seus campaments i hi plantin les seves tendes. Es menjaran els vostres fruits i es beuran la vostra llet. ⁵ Convertiré Rabà en un clos de camells i tot el territori dels ammonites en una pleta de ramats, i sabreu que jo sóc el Senyor.

⁶ »Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Amb tot el menyspreu del vostre cor, picàveu de mans i de peus i us alegràveu d'això que veïeu a la terra d'Israel. ⁷ Doncs jo aixecaré la mà contra vosaltres: us abandonaré al pillatge de les nacions, us extirparé d'entre els pobles, us faré desaparèixer com a país i us destruiré del tot. Llavors sabreu que jo sóc el Senyor."

Contra els moabites

⁸ »Això fa saber el Senyor, Déu sobirà: Moab i Seïr van dient que el poble de Judà és igual que les altres nacions.

⁹ Doncs jo obriré un pas en el flanc de Moab, i d'un cap a l'altre el deixaré sense ciutats, sense les magnífiques ciutats del país: Betaieiximot, Baal-Meon i Quiriataim. ¹⁰ Les donaré en possessió als nòmades d'orient, tal com hauré fet amb els ammonites, fins al punt que ningú no els recordarà més entre les nacions. ¹¹ Executaré la sentència contra Moab i sabran que jo sóc el Senyor.

Contra els edomites

¹² »Això fa saber el Senyor, Déu sobirà: Els edomites s'han venjat del poble de Judà i amb la seva venjança s'han fet del tot culpables. ¹³ Per tant, això fa saber el Senyor, Déu sobirà: Jo aixecaré la mà contra Edom, extirparé del país homes i bèsties i el deixaré fet una ruïna. Des de Teman fins a Dedan cauran víctimes de l'espasa.

¹⁴ Demanaré comptes a Edom valent-me d'Israel, el meu poble. Ell els tractarà tal com exigeix la meva indignació ardent. Llavors els edomites sabran que passo comptes. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

Contra els filisteus

¹⁵ »Això fa saber el Senyor, Déu sobirà: Els filisteus s'han venjat amb tot el menyspreu del seu cor i, moguts per un odi de segles, s'han llançat a destruir. ¹⁶ Per tant, això fa saber el Senyor, Déu sobirà: Jo aixecaré la mà contra els filisteus, exterminaré els quereteus i faré desaparèixer la resta dels qui habiten a la costa. ¹⁷ El meu escarment serà gran, i terrible la meva indignació. Quan passi comptes amb ells, sabran que jo sóc el Senyor.

Contra Tir

26

¹ L'any onze, el dia u del mes, el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, escolta! Tir cridava en veure Jerusalem:

»"Bé, molt bé! Ja és esbotzada la porta
per on passaven tants pobles.

Això juga a favor meu:

ella està arruïnada i jo m'enriquiré.»

³ Doncs bé, això et fa saber

el Senyor, Déu sobirà:

Jo t'atacaré, ciutat de Tir,
faré que s'aixequin contra tu
moltes nacions,

com el mar aixeca les onades.

⁴ Enderrocaran les muralles de Tir

i demoliran les seves torres;

fins i tot n'escombraré la pols,
la convertiré en una roca pelada.

⁵ Serà un estenedor de xarxes

enmig del mar.

Sóc jo qui parla,

jo, el Senyor, Déu sobirà.

La saquejaran les nacions,

⁶ i els seus suburbis de terra ferma
seran víctimes de l'espasa.

Llavors sabran que jo sóc el Senyor.

⁷ Això fa saber el Senyor, Déu sobirà:

Contra Tir faré venir del nord

Nabucodonosor, rei de Babilònia,

el rei dels reis,

amb cavalls, amb carros de guerra,

amb genets i un gran exèrcit.

⁸ Els teus suburbis de terra ferma

seran víctimes de l'espasa.

Construirà un mur de setge,

alçarà un terraplè,

hi acostarà batallons escudats,

⁹ escometrà amb ariets els teus murs

i amb els pics

demolirà les teves torres.

¹⁰ Quan entraran els seus cavalls,

quedaràs coberta de pols.

El retronny de la cavalleria,

de rodes i de carros,

farà estremir els teus murs,

quan ell entri per les teves portes

com en una ciutat esbotzada.

¹¹ Els cascots dels seus cavalls

trepitjaran tots els teus carrers,

passarà els teus habitants

a tall d'espasa

i seran abatuts

els teus magnífics monuments.

¹² Saquejaran la teva riquesa,

t'espoliaran de les mercaderies,

enderrocaran la teva muralla,

arrasaran els teus palaus

i llençaran al mar les teves pedres,

la fusta i fins la pols.

¹³ Faré callar
la bullícia dels teus cants,
no se sentirà més
el so de les cítars.

¹⁴ Et convertiré en una roca pelada,
seràs un estenedor de xarxes
i no et reconstruiran mai més.
Sóc jo, el Senyor, qui ho ha dit,
jo, el Senyor, Déu sobirà."

¹⁵ »Això fa saber a Tir el Senyor, Déu sobirà: Els qui viuen lluny, a les illes, tremolaran quan sentin l'estrèpit de la teva caiguda i els gemecs dels ferits durant el carnatge que hi haurà dintre teu. ¹⁶ Tots els reis dels pobles del mar baixaran del tron, es trauran els mantells, s'arrencaran les robes brodades i, esgarrifats, s'asseuran per terra, tremolant sense parar i desolats per la teva sort. ¹⁷ Llavors entonaran aquesta complanta:

»"Com ha acabat,
la ciutat tan celebrada,
habitada per gent
que venia dels mars!
Eren poderosos en el mar,
ella i els qui l'habitaven;
infontien el terror
a tots els qui viuen vora l'aigua.

¹⁸ Ara, el dia de la teva caiguda,
els pobles de les costes tremolen,
les illes llunyanes del mar
s'esgarrifen de la teva fi."

¹⁹ »Això et fa saber el Senyor, Déu sobirà: Quan t'hauré convertit en una ciutat en ruïnes, com les ciutats deshabitades; quan faré pujar contra tu el gran oceà i et cobriran les seves aigües, ²⁰ et precipitaré cap als qui han baixat a la fossa, cap als qui vivien en temps passats. Et faré habitar al fons de la terra, com les ruïnes perpètuas, en companyia dels morts, perquè no tornis a ser habitada ni restablerta a la terra dels vivents. ²¹ Tothom s'esglaiarà de la teva sort i deixaràs d'existir; et buscaran però no et trobaran mai més. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

Complanta per la ruïna de Tir

27

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Tu, fill d'home, entona una complanta per Tir. ³ Digues a la ciutat plantada sobre els camins de la mar, que mercadeja amb tants pobles que viuen lluny, a les illes: "Això t'anuncia el Senyor, Déu sobirà:

»Tu, ciutat de Tir, et gloriaves
de la teva bellesa perfecta.

⁴ Tenies el recinte al cor dels mars;
els qui et van edificar
t'havien fet d'allò més bella.

⁵ Construïren el teu casc
amb xiprer de Senir;
prengueren un cedre del Líban
per fer-ne el pal major;

⁶ els teus rems eren de roure de Basan,
la fusta del pont, de boix de Quitim
incrustat de vori.

⁷ Arboraves les veles
de lli brodat d'Egipte,
i et feien de senyera;
et protegies amb lones

de porpra vermella i violeta
de les costes d'Elixà.

⁸ Homes de Sidó i d'Arvad
eren els teus remers;
mariners experts de Tir
eren els teus pilots.

⁹ Gent entesa de Biblos
et calafatava les juntures.
Totes les naus feien escala
al teu port
per adquirir les teves mercaderies.

¹⁰ Soldats de Pèrsia, Lud i Put
formaven el teu exèrcit,
penjaven dintre teu cascós i escuts
que et cobrien d'esplendor.

¹¹ Homes d'Arvad
i les teves pròpies tropes
feien la ronda de les muralles,
i els de Gammad
et guardaven les torres.
Penjaven els escuts als teus murs
i et feien d'allò més bella.

Tir, empori comercial

¹² »Tarsis negociava amb tu per l'abundància de les teves riqueses: a canvi de les teves mercaderies et donava plata, ferro, estany i plom. ¹³ Javan, Tubal i Mèixec comerciaven amb tu i et pagaven amb esclaus i objectes de bronze. ¹⁴ Els de Bet-Togarmà et pagaven les mercaderies amb mules i cavalls i amb homes que formaven les dotacions dels teus carros de guerra. ¹⁵ Els de Rodes també mercadejaven amb tu; molts pobles de les costes llunyanes, que s'enriquien amb el teu comerç, et pagaven amb ullals de vori i fusta de banús. ¹⁶ Els arameus tenien tractes amb tu per l'abundància dels teus productes: a canvi de les teves mercaderies et donaven robins, porpra vermella, teles brodades, lli, coral i carboncles. ¹⁷ Judà i el país d'Israel també mercadejaven amb tu: et canviaven els teus productes per blat de Minnit, mill, mel, oli i bàlsam. ¹⁸ Damasc negociava amb tu per l'abundància de la teva manufactura i la rica varietat del teu mercat: et pagava amb vi d'Helbon i llana de Sahar. ¹⁹ Vedan i Javan venien de la regió d'Uzal i, a canvi dels teus productes, proveïen el teu mercat de ferro forjat, canyella i canya aromàtica. ²⁰ Dedan comerciava amb tu amb gualdrapes per a guarnir els cavalls. ²¹ Aràbia i els prohoms de Quedar depenien del teu comerç: a canvi dels teus productes et pagaven amb anyells, moltons i boccs. ²² Els mercaders de Saba i de Ramà traficaven amb tu: et pagaven les mercaderies amb perfums de primera qualitat, or i tota mena de pedres precioses. ²³ Haran, Cannè i Edèn, com també els mercaders de Saba, Assur i Quilmad, negociaven amb tu ²⁴ amb vestits de luxe, mantells de porpra violeta, brodats, rics tapissos i cordes sòlidament trenades; aquest era el comerç que feies amb ells.

Tir, nau que s'enfonsa

²⁵ »Amb grans vaixells de Tarsis
transportaves les mercaderies.
Anaves plena, carregada fins a dalt
en el cor dels mars.

²⁶ Els teus remers t'havien dut
a alta mar
quan el vent de llevant
et va desarborar
en el cor mateix dels mars.

²⁷ La riquesa,
les mercaderies, els productes,
els mariners i pilots,
els calafatadors, els comerciants,
els soldats que duus a bord,

la tripulació sencera,
tot s'enfonsa dintre el mar
el dia que naufragues.

28 Quan senten la cridòria
dels teus pilots,
la gent s'estremeix
de la costa estant:

29 tots els remers salten de les naus,
els mariners i els pilots
es queden a terra.

30 Tothom els sent cridar per tu,
clamen amargament;
es tiren terra al cap
i es rebolquen a la cendra.

31 En senyal de dol per tu
s'afaiten el cap
i es vesteixen amb roba de sac;
per tu ploren amb desconsol,
es lamenten amargament.

32 Tot planyent-se entonen una elegia,
canten per tu aquesta complanta:

»'Qui era com Tir,
tan segura enmig del mar?

33 Quan desembarcaves les mercaderies
proveïes abundantament molts pobles,
l'opulència del teu comerç
enriquia els reis de la terra.

34 Ara t'has partit enmig del mar,
t'has enfonsat a l'abisme,
la càrrega i la tripulació
han naufragat.

35 Els qui habitaven lluny, a les illes,
estan consternats;
els seus reis tremolen,
l'esgarrifança els surt a la cara.

36 Els mercaders de tots els pobles
xiulen escruixits per tu:
ets l'esglai de tothom.
No existiràs mai més."

Contra el rei de Tir

28

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, digues al rei de Tir: "Això et fa saber el Senyor, Déu sobirà:

»La teva supèrbia t'ha fet dir:

'Sóc un déu, visc en una seu divina
en el cor mateix dels mars.'

Tu, que ets un home i no pas un déu,
tens pretensions divines.

³ Ets més savi que Daniel,
cap secret no t'és desconegut.

⁴ Amb habilitat i enginy
t'has creat una fortuna,

has atresorat l'or i la plata.

⁵ Per la teva gran destresa
en el comerç
has acumulat riqueses,
i el teu cor se n'ha sentit orgullós.

⁶ Doncs bé, això et fa saber
el Senyor, Déu sobirà:
Ja que tens pretensions divines,
⁷ farà venir contra tu uns estrangers,
els més violents de tots els pobles;
desembeinaran l'espasa,
es llançaran
contra el teu art meravellós
i violaran la teva esplendor.

⁸ Et faran baixar a la fossa
i moriràs de mort violenta
en el cor mateix dels mars.

⁹ Quan siguis davant els teus assassins,
¿encara gosaràs dir que ets un déu?
En mans dels qui et mataran
seràs ben bé un home, i no un déu!

¹⁰ Patiràs la mort dels incircumcisos
en mans d'estrangers.
Sóc jo qui t'ho diu,
jo, el Senyor, Déu sobirà."

¹¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

¹² --Fill d'home, entona una complanta pel rei de Tir. Digues-li: "Això et fa saber el Senyor, Déu sobirà:
»Eres un model de perfecció,
ple de seny i de bellesa acabada;

¹³ habitaves a l'Edèn, el jardí de Déu,
i pedres precioses de tota mena
ornaven el teu mantell:
robí, topazi i diamant,
crisòlit, ònix i jaspí,
safir, turquesa i beril·le;
els teus joiells i penjolls
eren cisellats en or,
preparats per a tu
des del dia que fores creat.

¹⁴ Vora el querubí protector
d'ales esteses,
jo et vaig donar un lloc;
feies estada
a la muntanya sagrada dels déus,
on passejaves entre pedres de foc.

¹⁵ Des del dia que fores creat
mantenies una conducta íntegra,
però et vas fer culpable.

¹⁶ La prosperitat del teu comerç
t'omplí de violència i vas pecar;
llavors et vaig fer fora
de la muntanya dels déus,
el querubí protector et va treure
d'entre les pedres de foc.

¹⁷ La teva bellesa
t'ha omplert d'orgull,

la teva esplendor
t'ha fet perdre el seny.
Llavors t'he precipitat a terra
i t'he convertit
en espectacle dels reis.

¹⁸ Eren massa les teves culpes:
amb els abusos del teu comerç
has profanat els teus santuaris.
Per això he fet que s'aixequés de tu
una flamarada que t'ha consumit;
tots els qui et miren no veuen
més que cendres escampades.

¹⁹ Entre els pobles, els qui et coneixien
estan consternats per la teva sort;
ets l'esglai de tothom.
No existiràs mai més."

Contra Sidó

²⁰ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

²¹ --Fill d'home, adreça't a la ciutat de Sidó i profetitza contra ella. ²² Digues-li: "Això et fa saber el Senyor, Déu sobirà:

»Aquí em tens contra tu, Sidó!
Jo seré glorificat dintre teu.
Quan executaré contra tu
la meva sentència
i manifestaré la meva santedat,
sabran que jo sóc el Senyor.

²³ Enviaré contra tu la pesta
i correrà la sang pels carrers,
l'espasa t'atacarà per tots costats
i cauran les víctimes enmig teu.
Llavors sabran que jo sóc el Senyor."

Repatriació d'Israel

²⁴ »El poble d'Israel no sofrirà més les punxades fiblants ni les esgarrinxades doloroses de cap dels pobles veïns que ara el menyspreen. Llavors sabran que jo sóc el Senyor, Déu sobirà.

²⁵ »Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Quan reuniré el poble d'Israel d'entre els pobles on ara viu dispersat, manifestaré la meva santedat en presència de les nacions. Els d'Israel habitaran a la seva pròpia terra, la terra que vaig donar al meu servidor Jacob. ²⁶ Hi habitaran segurs, edificaran cases i plantaran vinyes. Hi viuran segurs, quan jo executaré la sentència contra tots els pobles veïns que ara els menyspreen. Llavors sabran que jo, el Senyor, sóc el seu Déu.

Contra Egipte

29

¹ El dia dotze del mes desè de l'any deu, el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, adreça't al faraó, rei d'Egipte, i profetitza contra ell i contra tot el seu país. ³ Digues: "Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà:

»Aquí em tens contra tu, faraó,
rei d'Egipte, gran cocodril
ajaçat als braços del Nil.
Tu dius: 'El Nil és meu,
jo m'he creat a mi mateix.'

⁴ Doncs bé, jo et clavaré
garfis a les maixelles,

t'encastaré a les escates
els peixos dels teus canals
i te'n trauré fora
amb tots els peixos
que se t'hauran encastat.

⁵ Et llançaré al desert
amb els peixos dels teus canals.
Cauràs damunt la terra ferma
i no et recollirà ni t'arreplegarà ningú:
et donaré als animals feréstecs
i als ocellots
perquè et devorin.

⁶ Llavors tots els habitants d'Egipte
sabran que jo sóc el Senyor.

Tu, Egipte, eres una canya
on el poble d'Israel es recolzava;
⁷ quan ells s'hi agafaven, t'esquerdaves
i els esquinçaves el braç;
quan s'hi repenjaven, et trencaves
i els fallaven les forces.

⁸ »Per tant, això et fa saber el Senyor, Déu sobirà: Jo faig venir contra tu l'espasa i exterminaré del teu país homes i bèsties. ⁹ El país d'Egipte serà una desolació i una ruïna. Llavors sabran que jo sóc el Senyor.

»Tu has dit: 'El Nil és meu, sóc jo qui l'ha creat.' ¹⁰ Doncs bé, aquí em tens contra tu i contra els canals del teu Nil. El país d'Egipte serà tot ell ruïnes i desolació, des de Migdol fins a Assuan tocant a la frontera d'Etiòpia. ¹¹ Pel país no hi passaran ni homes ni bèsties, i durant quaranta anys no hi viurà ningú. ¹² Faré d'Egipte el més desolat de tots els països; les seves ciutats seran les més ruïnoses de les ciutats en ruïnes. Dispersaré els egipcis entre les nacions, els escamparé pels altres pobles.

¹³ »Però això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Al cap de quaranta anys aplegaré els egipcis d'entre els pobles on hauran estat dispersats. ¹⁴ Renovaré la vida d'Egipte, els faré tornar al país de Patrós, al seu país d'origen. Allí formaran un petit reialme. ¹⁵ Serà el més petit de tots els regnes i no dominarà mai més els altres pobles. Faré que minvin els seus habitants perquè no tornin a voler imposar-se sobre les altres nacions. ¹⁶ El poble d'Israel no posarà mai més en ells la confiança ni recaurà en la culpa d'anar darrere seu. Llavors sabran que jo sóc el Senyor, Déu sobirà."

La conquesta d'Egipte per Nabucodonosor

¹⁷ El dia u del mes primer de l'any vint-i-set, el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

¹⁸ --Fill d'home, escolta. Nabucodonosor, rei de Babilònia, ha imposat al seu exèrcit una dura campanya contra Tir: tots els soldats han perdut els cabells i tenen les espatlles destrossades. Però ni ell ni el seu exèrcit no han tret cap profit de la campanya contra Tir. ¹⁹ Doncs bé, això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Jo dono el país d'Egipte a Nabucodonosor, rei de Babilònia. S'endurà les seves riqueses, l'espoliarà i el saquejarà completament: aquesta serà la soldada del seu exèrcit. ²⁰ Li dono el país d'Egipte en recompensa pel que ha fet contra Tir, ja que ho ha fet per mi. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

²¹ »Aquell dia farà renéixer el poder del poble d'Israel. I faré que tu, fill d'home, puguis parlar de nou enmig del poble. Llavors sabran que jo sóc el Senyor.

El dia del Senyor i Egipte

30

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, profetitza i digues: "Això anuncia el Senyor, Déu sobirà:
»Gemegueu! Ai, aquell dia!

³ El dia s'acosta,
s'acosta el dia del Senyor;
serà un dia ennuvolat,

l'hora de passar comptes
amb les nacions.

⁴ L'espasa entrarà a Egipte,
i a Etiòpia tremolaran d'esglai
quan a Egipte hi haurà víctimes,
quan serà saquejada la seva riquesa
i destruïts els seus fonaments.

⁵ Etiòpia, Put i Lud,
tots aquests mercenaris,
Cub i els homes del país aliat,
cauran tots víctimes de l'espasa.

⁶ Això us fa saber el Senyor:
Cauran els qui sostenen Egipte,
serà abatut el seu poder arrogant.
De Migdol a Assuan
cauran víctimes de l'espasa.
Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

⁷ »Aquestes regions quedaran més desolades que cap altra regió; les seves ciutats seran les més ruïnoses de les ciutats en ruïnes. ⁸ Quan calaré foc a Egipte i destrossaré tots els qui l'ajuden, sabran que jo sóc el Senyor. ⁹ Aquell dia sortiran de part meva missatgers en barques per provocar l'esgarripança de la refiada Etiòpia. Etiòpia tremolarà el dia que Egipte serà destruït. I ja arriba, aquest dia!

¹⁰ »Això fa saber el Senyor, Déu sobirà:
Em valdré de Nabucodonosor,
rei de Babilònia,
per a fer emmudir
la bullícia dels egipcis.

¹¹ Ell, amb el seu exèrcit,
el més violent de les nacions,
vindrà a destruir aquell país.
Desembeinaran les espases
contra Egipte
i ompliran el país de cadàvers.

¹² Eixugaré els canals del Nil
i posaré Egipte
en mans de gent malvada;
em valdré d'uns estrangers
per a assolir aquell país
amb tot el que conté.
Sóc jo, el Senyor, qui ho diu.

¹³ Això anuncia el Senyor, Déu sobirà:
Destruiré els ídols repugnants,
faré desaparèixer
els falsos déus de Memfis.
A Egipte no hi haurà
cap més governant;
escamparé el terror per tot el país.

¹⁴ Assolaré Patrós,
calaré foc a Tanis
i executaré la sentència contra Tebes.

¹⁵ Abocaré la meva indignació
contra Pelúsium,
fortalesa d'Egipte,
i exterminaré la població de Tebes.

¹⁶ »Calaré foc a Egipte, Pelúsium es cargolarà de dolor, en el mur de Tebes obriran una bretxa, i els enemics entraran a Memfis en ple dia. ¹⁷ Els joves d'Heliòpolis i de Bubastis cauran víctimes de l'espasa, i la població serà enduta captiva.

¹⁸ »A Dafne s'enfosquirà el dia,
quan jo trencaré els jous d'Egipte
i es fondrà el seu poder arrogant.
Un núvol el cobrirà
i la població de les ciutats
serà enduta captiva.

¹⁹ Quan executaré la sentència
contra Egipte,
sabran que jo sóc el Senyor."

El rei de Babilònia, instrument de Déu

²⁰ El dia set del mes primer de l'any onze, el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

²¹ --Fill d'home, escolta. He trencat el braç del faraó, rei d'Egipte, però no l'han embenat per posar-hi remei ni l'hi han subjectat al cabestrell perquè recobri el vigor d'empunyar l'espasa. ²² Doncs bé, això fa saber el Senyor, Déu sobirà: Vinc contra el faraó, rei d'Egipte. Li trencaré els braços, tant el bo com el que té fracturat, i li faré caure l'espasa de la mà. ²³ Dispersaré els egipcis per totes les nacions, els esventaré pels altres països. ²⁴ Mantindré fermes els braços del rei de Babilònia i li posaré a la mà la meva espasa. En canvi, trencaré els braços del faraó i gemegarà ferit de mort davant el seu enemic. ²⁵ Mantindré fermes els braços del rei de Babilònia, mentre que penjaran els braços del faraó. Quan posaré la meva espasa a la mà del rei de Babilònia i ell la brandarà contra el país d'Egipte, tothom sabrà que jo sóc el Senyor. ²⁶ Quan dispersaré els egipcis per totes les nacions i els esventaré pels altres països, tothom sabrà que jo sóc el Senyor.

El faraó, cedre alterós

31

¹ El dia u del mes tercer de l'any onze, el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, digues al faraó, rei d'Egipte, i a la seva gent:

»"A qui t'assembles,
tu que ets tan gran?

³ A un xiprer, a un cedre del Líban,
de bell brancatge i d'ombra espessa,
tan alterós que el seu cim
arribava a frec dels núvols.

⁴ Les aigües profundes l'engrandien;
el gran oceà el feia créixer,
corrien les aigües abismals
per l'indret on era plantat
i els seus canals regaven
tots els arbres del camp.

⁵ Per això s'havia fet més alt
que tots els altres arbres;
el seu brancatge s'havia espessit,
s'havien estès les seves branques,
de tanta aigua com hi arribava.

⁶ Niaven a les seves branques
ocells de tota mena,
sota el seu brancatge
criaven totes les bèsties dels camps,
i una multitud de nacions
s'acollia a la seva ombra.

⁷ Eren magnífiques la seva grandària
i l'extensió del seu ramatge,
perquè enfonsava les arrels
dins les aigües del gran oceà.

⁸ En el jardí de Déu,
cap cedre no el sobrepujava,
cap savina no es podia comparar
al seu brancatge,
cap plàtan no era semblant
a una sola de les seves branques:
cap arbre del jardí de Déu
no l'igualava en bellesa.

⁹ Jo l'havia embellit
amb un ramatge abundant,
n'estaven engelosits
tots els arbres de l'Edèn,
els arbres del jardí de Déu.

El faraó, cedre abatut

¹⁰ »Doncs bé, això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Ja que ha elevat la seva alçària fins a tocar els núvols amb el seu cim i n'estava tot enorgullit, ¹¹ jo l'he fet caure en mans d'un capdavanter de nacions perquè el tracti com es mereix per la seva maldat. Jo l'he destituït! ¹² Uns estrangers, els més violents de les nacions, l'han abatut i l'han deixat allí mateix. Les seves branques, les seves rames trencades han caigut per les muntanyes, per totes les valls i barrancs del país. La gent de tot arreu ha fugit de la seva ombra, l'han abandonat.

¹³ »Damunt les seves despulles
s'hi posen ocells de tota mena,
totes les bèsties dels camps
trepitgen el seu brancatge.

¹⁴ »Així cap arbre ben regat no farà arribar el seu cim a frec dels núvols ni s'enorgullirà de la seva alçària; cap arbre regat abundantament no s'alçarà amb orgull per damunt dels altres.

»Tots acaben caient
en poder de la mort,
al país de sota terra,
igual que el comú dels mortals,
que davallen a la fossa.

¹⁵ »Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: El dia que el faraó ha baixat al país dels morts, he manat de fer dol, he tancat per ell la boca del gran oceà i he estroncat els seus rius, i les aigües abismals han quedat retingudes; per ell he posat de dol el Líban, i tots els arbres dels camps s'han marcit. ¹⁶ La seva caiguda estrepitosa ha fet tremolar les nacions, quan l'he precipitat al país dels morts per reunir-lo amb els qui baixen a la fossa. En el país de sota terra s'han consolat tots els arbres de l'Edèn, els més selectes, esplèndids i ben regats del Líban. ¹⁷ També han baixat amb ell al país dels morts, a reunir-se amb les víctimes de l'espasa, els qui eren els seus aliats i s'acollien a la seva ombra enmig de les nacions.

¹⁸ »A quin dels arbres de l'Edèn t'assembles, tu que ets gran i gloriós? I tanmateix t'han precipitat amb ells al país de sota terra, on jauràs amb els incircumcisos i les víctimes de l'espasa! Aquesta serà la sort del faraó i de tota la seva gent. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà."

Complanta pel faraó, el cocodril

32

¹ El dia u del mes dotzè de l'any dotze, el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, entona una complanta pel faraó, rei d'Egipte, i digues-li:

»"Semblaves el lleó de les nacions
però eres com els monstres
del gran oceà:
xarbotejaves a les aigües abismals,
les enterbolies amb les potes,
enfangaves els rius profunds.

³ Això et fa saber

el Senyor, Déu sobirà:

Estendré al teu damunt la meva xarxa,
en presència d'un aplec de pobles,
i et trauran amb el meu filat.

⁴ Et llançaré a terra,
et tiraré enmig del camp,
faré venir sobre teu
tota mena d'ocellots
i atiparé amb la teva carn
tots els animals feréstecs.

⁵ Escamparé les teves carns
per les muntanyes,
ompliré les valls de la teva carronya.

⁶ Assaonaré amb la teva sang
el país on et banyaves
i els barrancs se n'ompliran.

⁷ Quan t'apaguis, cobriré el cel
i enfosquiré les estrelles,
cobriré el sol amb un núvol
i la lluna amagarà la seva llum.

⁸ Per tu enfosquiré
tots els astres que brillen al cel
i cobriré de tenebres el teu país.
Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

⁹ »Quan farà arribar a les nacions la nova de la teva ruïna, quedarà trasbalsat el cor de molts pobles, fins i tot dels països que no coneixies. ¹⁰ Els deixaré esbalaïts davant la teva sort. Els seus reis quedaran esgarrifats quan brandaré la meva espasa davant d'ells. El dia de la teva caiguda tremolaran sense parar, i cada un temerà per la seva pròpia vida.

¹¹ »Això et fa saber el Senyor, Déu sobirà: Et caurà al damunt l'espasa del rei de Babilònia.

¹² »Amb l'espasa dels guerrers,
dels més violents entre els pobles,
abatré la teva gent.
Destrossaran l'orgull d'Egipte,
s'esvairà tot el que hi habita.

¹³ Faré desaparèixer tot el bestiar
de la vora de les aigües,
no les enterbolirà mai més
cap peu d'home
ni les enfangarà
cap peülla d'animal.

¹⁴ Llavors aclariré aquelles aigües,
els seus corrents fluiran com l'oli.
Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

¹⁵ Quan convertiré la terra d'Egipte
en un desert
i el país serà buidat
d'allò que l'omple,
quan hauré malferit
tots els qui hi viuen,
llavors sabran que jo sóc el Senyor."

¹⁶ »Aquesta és la complanta que entonanaran. La cantaran les dones de totes les nacions, la cantaran per la dissort d'Egipte i per tota la seva gent. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

El sepulcre, destí dels pobles poderosos

¹⁷ L'any dotze, el dia quinze del mes, el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

¹⁸ --Fill d'home, lamenta't ara per la sort de la gent d'Egipte i, en la teva complanta, fes-los baixar al país de sota

terra amb les altres ciutats de les nacions poderoses: que acompanyin els qui davallen a la fossa.

¹⁹ »¿Ets potser més agraciat que els altres? Baixa i jeu amb els incircumcisos! ²⁰ Tots cauen entre les víctimes de l'espasa! Egipte també està a mercè de l'espasa: endueu-vos-el amb tota la seva gent. ²¹ D'enmig del país dels morts, els millors guerrers amb els seus aliats li parlaran. Els incircumcisos, víctimes de l'espasa, han baixat tots en aquell país i ara hi jeuen plegats.

²² »Allí hi ha el rei d'Assíria i tota la seva cort. L'envolten els sepulcres dels seus soldats. Tots han caigut víctimes de l'espasa. ²³ Tenen les tombes a l'indret més profund de la fossa; aquí hi ha la seva cort i, al seu voltant, els sepulcres dels soldats. Tots han caigut víctimes de l'espasa, ells que havien escampat el terror per la terra dels vivents.

²⁴ »Allí hi ha el rei d'Elam i tota la seva gent. L'envolten els sepulcres dels seus soldats. Tots han caigut víctimes de l'espasa. Aquests incircumcisos que havien escampat el terror per la terra dels vivents han baixat al país de sota terra i ara porten el seu deshonor amb els altres que són a la fossa. ²⁵ El rei d'Elam està ajagut entre les víctimes, enmig de tota la seva gent; al seu voltant hi ha els sepulcres dels seus soldats. Tots són uns incircumcisos i han caigut víctimes de l'espasa. Havien escampat el terror per la terra dels vivents, però ara porten la seva deshonor amb els altres que són a la fossa, entre les víctimes de la guerra.

²⁶ »Allí hi ha els reis de Mèixec i Tubal i tota la seva gent. Els envolten els sepulcres dels seus soldats. Tots són uns incircumcisos, víctimes de l'espasa, ells que havien escampat el terror per la terra dels vivents. ²⁷ No jeuen amb els herois, caiguts en temps antics, aquells que, a la terra dels vivents, inspiraven terror. Aquells herois baixaren al país dels morts amb el seu armament, i els van posar l'espasa sota el cap, tot i que les seves culpes continuen pesant damunt d'ells. ²⁸ Però tu, faraó, jauràs destrossat entre els incircumcisos, entre les víctimes de l'espasa.

²⁹ »Allí hi ha Edom amb els seus reis i tots els seus dignataris. Malgrat el seu heroisme, han acabat entre les víctimes de l'espasa i jeuen amb els incircumcisos que han baixat a la fossa.

³⁰ »Allí hi ha tots els prínceps del nord i tots els sidonis, que han baixat amb les víctimes de la guerra. Malgrat el terror que inspiraven, aquests incircumcisos ara s'avergonyeixen del seu heroisme i jeuen entre les víctimes de l'espasa; porten la ignomínia dels qui davallen a la fossa.

³¹ »Quan el faraó els veurà, es consolarà de la sort de tota la seva gent: ell i tot el seu exèrcit hauran estat víctimes de l'espasa. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ³² Jo permetia que escampés el seu terror per la terra dels vivents, però ell i tota la seva gent jauran amb els incircumcisos, que han caigut víctimes de l'espasa. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

Restauració d'Israel ([33-37](#))

Ezequiel, el sentinella

33

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, parla als del teu poble. Digues-los de part meva: "Suposem que jo, el Senyor, faig venir l'espasa de l'enemic contra un país, i la gent del poble en pren un dels seus i el posa de sentinella. ³ Quan aquest veurà que l'espasa de l'enemic s'acosta al país, tocarà el corn per advertir el poble. ⁴ Si hi ha algú que sent ben clar el toc de corn però no en fa cas i es deixa sorprendre per l'espasa, serà culpable de la seva mort. ⁵ Morirà per culpa seva, perquè no ha fet cas del toc d'alarma. Però el qui en faci cas salvarà la vida. ⁶ Suposem, en canvi, que el sentinella veu que s'acosta l'espasa de l'enemic però no toca el corn i la gent no està alerta. Si algú és sorprès i el maten, ni que ell sigui culpable, jo demanaré comptes d'aquella sang al sentinella."

⁷ »A tu, doncs, fill d'home, t'he fet sentinella del poble d'Israel. Quan sentis un crit d'alerta de la meva boca, adverteix-los de part meva. ⁸ Si jo amenaço el malvat dient-li: "Malvat, segur que moriràs", i tu no l'adverteixes ni li dius res perquè s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però a tu, et demanaré comptes de la seva sang. ⁹ Si tu, en canvi, l'adverteixes que s'aparti del mal camí i ell no ho fa, morirà per culpa seva, però tu hauràs salvat la vida.

El malvat que es converteixi viurà

¹⁰ »Tu, fill d'home, digues al poble d'Israel: "Vosaltres aneu dient: 'Portem el pes de les nostres culpes i pecats, que ens van corsecant. Com podem viure?'" ¹¹ Digues-los, doncs, de part meva: "Jo, el Senyor, Déu sobirà, afirmo i juro que no m'agrada la mort del malvat. El que jo vull és que abandoni el seu mal camí i que visqui. Convertiu-vos, deixeu de seguir els mals camins! Per què heu de voler morir, poble d'Israel?"

¹² »Tu, fill d'home, digues també això als del teu poble: "El bé que un home just havia fet no el salvarà si un dia es torna infidel. El mal que el malvat havia comès no causarà la seva perdició si un dia renuncia a la seva maldat. Però tampoc no podrà viure el just perquè fins aleshores ha estat just, si un dia peca. ¹³ Suposem que jo dic al just que certament viurà, però ell, refiat que és just, es torna culpable: tot el seu bon comportament no li servirà de res, i morirà per les culpes comeses. ¹⁴ En canvi, si jo dic al malvat: 'Segur que moriràs', però ell renuncia a la seva vida pecadora, viu rectament i obra el bé, ¹⁵ si torna les penyores i restitueix el que havia robat, segueix els preceptes que donen vida i ja no comet res de mal, ben cert que viurà, no morirà. ¹⁶ Cap dels pecats que havia comès no li serà tingut en compte. És ben cert que viurà si ha viscut rectament i ha obrat el bé."

¹⁷ »Però els del teu poble diran: "La manera d'obrar del Senyor no va ben encaminada", quan és la seva manera d'obrar la que va desencaminada. ¹⁸ Si el just deixa de fer el bé i comet el mal, morirà per culpa d'això. ¹⁹ Però si el malvat deixa de cometre el mal, viu rectament i obra el bé, viurà gràcies a això. ²⁰ I encara diran que la manera d'obrar del Senyor és desencaminada! Sapiguen, poble d'Israel, que jutjaré cada un de vosaltres segons la seva conducta.

Pretensions dels no deportats

²¹ L'any dotze de la nostra deportació, el dia cinc del mes desè, se'm va presentar un fugitiu que venia de Jerusalem i em digué:

--La ciutat ha estat destruïda!

²² Però la tarda abans de l'arribada del fugitiu, la mà del Senyor s'havia apoderat de mi i m'havia tornat l'ús de la paraula. Quan l'escàpol se'm va presentar al matí, jo ja podia parlar i no vaig tornar més a ser mut.

²³ Llavors el Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

²⁴ --Fill d'home, escolta. Els qui viuen en aquelles ruïnes de la terra d'Israel van dient: "Si Abraham, que era un de sol, va obtenir la possessió del país, amb més raó a nosaltres, que som molts, el Senyor ens dóna el país perquè el posseïm." ²⁵ Doncs bé, tu digues-los: "Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Vosaltres, que preneu part en els àpats idolàtrics que se celebren dalt de les muntanyes, que poseu la confiança en els vostres ídols repugnants i cometeu crims de sang, ¿vosaltres preteneu tenir el país en possessió? ²⁶ Vosaltres, que confieu tan sols en les vostres espases, que cometeu coses abominables i deshonreu cada un la dona del veí, ¿vosaltres preteneu tenir el país en possessió?" ²⁷ Digues-los de part meva: "Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Tan cert com jo visc, juro que els qui han quedat a les ciutats en ruïnes cauran per l'espasa; als qui són fora poblat els donaré a les bèsties perquè els devorin, i els qui s'han refugiat en llocs escarpats o a les coves moriran de pesta. ²⁸ Devastaré el país i el convertiré en un desert, i quedarà abatut el seu poder arrogant. Les muntanyes d'Israel quedaran desolades, no hi passarà ningú." ²⁹ Quan hauré convertit el país d'Israel en un desert desolat per culpa de totes les abominacions que han comès, sabran que jo sóc el Senyor.

³⁰ »Tu, fill d'home, escolta. Els del teu poble xerren de tu darrere els murs i a les portes de les cases. Parlen l'un amb l'altre, cadascú amb el del seu costat, i diuen: "Veniu a escoltar quina paraula ve del Senyor." ³¹ Llavors s'acosten a tu com si es tractés d'una assemblea, els del meu poble s'asseuen al teu davant. Escolten les teves paraules, però ningú no les compleix, perquè tenen als llavis un parlar d'enamorats, mentre el cor se'ls en va darrere els seus propis desigs. ³² Mira, et tenen per un cantor d'amors, un cantor de veu deliciosa, un mestre en l'art de tocar acompanyaments. Escolten de gust el teu missatge, però ningú d'ells no el posa en pràctica. ³³ Ara bé, quan es complirà el que tu has dit —i ja està a punt de complir-se—, llavors sabran que hi havia un profeta enmig d'ells.

Contra els reis que pasturen Israel

34

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, profetitza contra els pastors, profetitza i digues-los: "Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Ai dels pastors d'Israel, que es pasturen a ells mateixos! Els pastors, ¿no han de pasturar el ramat? ³ Vosaltres, en canvi, us alimenteu de la seva llet, us vestiu amb la seva llana, mateu les ovelles més grasses, però no pastureu el ramat.

⁴ En comptes d'enrobustir les ovelles febles, curar les malaltes, embenar les que s'han trencat la pota, recollir les dispersades i buscar les que s'han perdut, domineu les ovelles amb violència i amb brutalitat. ⁵ Sense pastor, les ovelles s'han dispersat i han estat devorades per animals feréstecs de tota mena. Sí, s'han dispersat! ⁶ Les meves ovelles han errat per totes les muntanyes i els turons elevats; el meu ramat s'ha escampat per tot el país, sense que ningú se n'ocupés, sense que ningú anés a buscar-lo.

⁷ »Per tant, pastors, escolteu la paraula del Senyor: ⁸ Jo, el Senyor, Déu sobirà, afirmo i juro que el meu ramat ha estat depredat i devorat pels animals salvatges, perquè no tenia pastors. Els meus pastors no se n'ocupen: en comptes de pasturar-lo, es pasturen a ells mateixos. ⁹ Doncs ara, pastors, escolteu la paraula del Senyor. ¹⁰ Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Aquí em teniu contra els pastors. Jo mateix buscaré les meves ovelles, els les prendré de les mans i no les tornaran a pasturar. Els pastors no es pasturaran més a ells mateixos; salvaré de la seva boca les meves ovelles i mai més no les podran devorar.

¹¹ »Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: Jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte. ¹² Les comptaré com el pastor recompta el seu ramat un dia de núvols i fosc quan retroba les ovelles dispersades; jo les recolliré de tots els indrets on s'havien dispersat. ¹³ Les faré sortir d'entre els pobles, les aplegaré de tots els països, les faré venir a la seva terra i les pasturaré a les muntanyes d'Israel, en els seus barrancs i en tots els llocs habitats del país. ¹⁴ Les conduiré als bons pasturatges i tindran la pleta a les muntanyes més altes d'Israel; allà, en aquelles muntanyes, reposaran en una bona cleda i trobaran un pasturatge abundant. ¹⁵ Jo mateix pasturaré les meves ovelles i jo mateix les duré a reposar. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ¹⁶ Buscaré l'ovella perduda, recolliré l'esgarriada, embenaré la que s'havia trencat la pota i restabliré la malalta, però apartaré l'ovella massa forta i massa grassa. Pasturaré amb justícia el meu ramat.

¹⁷ »I a vosaltres, ovelles meves, això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: Mireu, jo jutjaré entre una ovella i una altra, entre els marrans i els boccs: ¹⁸ ¿No en teniu prou de pasturar en una bona pastura, que encara heu de trepitjar l'herba que queda? ¿No us basta beure l'aigua clara, que encara enterboliu amb les potes l'aigua on heu begut?

¹⁹ Les meves ovelles han de menjar herba trepitjada i beure aigua enterbolida! ²⁰ Doncs bé, això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Aquí em teniu per jutjar entre l'ovella grassa i la magra, ²¹ perquè vosaltres, amb el costat i l'espatlla empenyeu totes les ovelles més febles i les envestiu amb les banyes fins que les traieu fora. ²² Però jo vindré a salvar les meves ovelles i no permetré més cap pillatge. Jo jutjaré entre una ovella i una altra.

²³ »Jo els donaré un sol pastor que les pasturi: el meu servent David. Ell les pasturarà, serà el seu pastor. ²⁴ Jo, el Senyor, seré el seu Déu, i el meu servent David serà el seu príncep. Ho dic jo, el Senyor.

²⁵ »Faré amb el meu ramat una aliança de pau i exterminaré del país les bèsties ferotges, perquè puguin viure confiadament al desert i dormir a les bosquíries. ²⁶ Els beneiré a ells i beneiré tots els voltants de la meva muntanya; faré caure al seu temps les pluges; seran pluges de benedicció, ²⁷ perquè els arbres dels camps donin els seus fruits, i la terra, les seves collites. Viuran confiadament a la seva terra: jo trencaré el seu jou i els alliberaré del poder dels qui els esclavitzaven, i llavors sabran que jo sóc el Senyor. ²⁸ No seran més botí dels estrangers ni els devoraran les bèsties ferotges. Viuran segurs, sense que els esveri ningú. ²⁹ Faré cèlebre la fertilitat dels seus conreus; en el país no hi haurà més víctimes de la fam ni seran més l'escarni dels estrangers. ³⁰ Aleshores sabran que jo, el Senyor, el seu Déu, sóc amb ells i que ells, el casal d'Israel, són el meu poble. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ³¹ Vosaltres, els homes, sou les meves ovelles, el ramat que jo pasturo; jo sóc el vostre Déu. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà."

Contra Edom

35

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, adreça't a la muntanya de Seïr i profetitza contra ella. ³ Digues-li: "Això et fa saber el Senyor, Déu sobirà:

»Aquí em tens contra tu,
muntanya de Seïr!

Tinc la mà aixecada contra tu
i faré de tu un desert desolat.

⁴ Convertiré en ruïnes
les teves ciutats
i quedaràs desolada.

Llavors sabràs que jo sóc el Senyor.

⁵ »Des de sempre has odiat els israelites i els has fet caure víctimes de l'espasa en el moment de la seva desgràcia, quan el seu pecat havia arribat al final. ⁶ Doncs bé, jo, el Senyor, Déu sobirà, afirmo i juro que et convertiré en sang i que la sang et perseguirà. Tu has odiat els qui porten la teva mateixa sang; per això et perseguirà la sang que has vessat. ⁷ Faré de les muntanyes de Seïr un desert desolat i n'extirparé els qui les recorren. ⁸ Ompliré de víctimes les

seves muntanyes. Per tossals, valls i barrancs cauran les víctimes de l'espasa.

⁹ »Et deixaré desolada per sempre,
les teves ciutats
quedaran deshabitades.

Llavors sabreu que jo sóc el Senyor.

¹⁰ »Tu deies: 'Les dues nacions, els dos països, seran meus, nosaltres els prendrem en possessió.' Però, de fet, el Senyor ja era allí, a Israel! ¹¹ Doncs bé, jo, el Senyor, Déu sobirà, afirmo i juro que et tractaré amb la mateixa indignació i el mateix furor amb què tu vas tractar els israelites per l'odi que els tenies. Per la manera com et castigaré, em faré conèixer a ells. ¹² Llavors sabràs que jo, el Senyor, he sentit tots els ultratges que tu has proferit contra les muntanyes d'Israel: 'Quin desert, aquestes muntanyes! Ens les donen, són ben nostres!' ¹³ Heu aixecat la veu en contra meu, no heu parat de malparlar de mi. Jo mateix ho he sentit.

¹⁴ »Això et fa saber el Senyor, Déu sobirà: Tota la terra s'alegrarà quan et convertiré en un desert. ¹⁵ Tu t'alegraves de veure convertida en un desert l'heretat d'Israel. Doncs bé, jo faré el mateix amb tu: et convertiràs en una desolació, muntanya de Seir i Edom tot sencer! Llavors tots sabran que jo sóc el Senyor."

Promesa a les muntanyes d'Israel

36

¹ »I ara tu, fill d'home, profetitza a les muntanyes d'Israel. Digues: "Muntanyes d'Israel, escolteu la paraula del Senyor. ² Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: L'enemic ha dit de vosaltres: 'Molt bé! Les muntanyes eternes ara són possessió nostra.' ³ Per tant, profetitza i digues-los de part meva això que jo, el Senyor, Déu sobirà, els faig saber: Us han devastat i cobejat per tots cantons fins a convertir-vos en possessió dels qui quedaven de les nacions veïnes; la gent malparlava de vosaltres i us difamava. ⁴ Per això, muntanyes d'Israel, escolteu la paraula del Senyor, Déu sobirà! Això anuncia el Senyor, Déu sobirà, a les muntanyes, als tossals, als barrancs, a les valls, a les ruïnes desolades i a les ciutats abandonades que han estat el botí i la befa dels qui quedaven de les nacions del voltant:

⁵ Jo, el Senyor, Déu sobirà, us faig saber que parlo encès de zel contra els qui queden de les altres nacions i contra tot Edom, perquè s'han apropiat el meu país. Tenen el cor ple d'alegria i de menyspreu, mentre saquegen el país abandonat. ⁶ Profetitza, doncs, a la terra d'Israel i digues a les muntanyes, als tossals, als barrancs i a les valls el que jo, el Senyor, Déu sobirà, els anuncio: Aquí em teniu. Parlo ple de zel i d'indignació per la ignomínia que us fan passar les nacions. ⁷ Doncs bé, això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: Juro solemnement que les nacions que us envolten passaran també per la ignomínia.

⁸ »Però vosaltres, muntanyes d'Israel, us cobrireu de brancatge i donareu fruits per al meu poble d'Israel, que aviat tornarà. ⁹ Jo vindré a vosaltres i me n'ocuparé: sereu conreades i sembrades. ¹⁰ Faré que creixi molt la vostra població, la de tot el poble d'Israel. Les ciutats tornaran a ser habitades, i les ruïnes, reconstruïdes. ¹¹ Faré que augmenti la gent i el bestiar: seran molts i fecunds. Us repoblaré com en els temps passats i us faré més felices que en els primers temps. Llavors sabreu que jo sóc el Senyor. ¹² Encaminaré cap a vosaltres, muntanyes meves, la gent del meu poble d'Israel, i en prendran possessió. Tu, país d'Israel, seràs la seva heretat i no tornaràs més a deixar-los sense fills. ¹³ Això t'anuncia el Senyor, Déu sobirà: Diuen que ets un país que devora els homes, que has privat de fills el teu poble. ¹⁴ Doncs bé, ja no tornaràs a devorar els homes ni deixaràs més el teu poble sense fills. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ¹⁵ No permetré més que hakis de sentir els ultratges dels estrangers i que hakis de passar pels escarnis d'altres nacions. No privaràs més de fills el teu poble. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà."

El poble, renovat pel Senyor

¹⁶ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

¹⁷ --Fill d'home, escolta. Quan el poble d'Israel habitava la seva terra, la va profanar amb el seu comportament. Tot el que feien era per a mi com la immundícia de la menstruació. ¹⁸ Llavors vaig abocar damunt d'ells la meva indignació per la sang que havien escampat en aquell país i pels ídols repugnants amb què l'havien profanat. ¹⁹ Els vaig dispersar entre els altres pobles, els vaig esventar entre les nacions. Aquest és el càstig que vaig fer caure damunt d'ells pel seu comportament i per tot el que feien. ²⁰ A les nacions on anaven van profanar el meu sant nom i van fer que diguessin d'ells: "Aquest és el poble del Senyor, però s'ha vist obligat a abandonar el seu país."

²¹ Llavors em va doldre de veure que el casal d'Israel profanava el meu sant nom entre les nacions on anaven.

²² »Per tant, digues al poble d'Israel això que els anuncio jo, el Senyor, Déu sobirà: "No ho faig perquè ho hàgiu merescut, poble d'Israel, sinó pel meu sant nom, que vosaltres heu profanat entre les nacions on anàveu. ²³ Jo

santificaré el meu gran nom, que ha quedat profanat entre els altres pobles per la vostra presència enmig d'ells. Quan jo faci resplendir en vosaltres la meva santedat als ulls de les nacions, sabran que jo sóc el Senyor. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ²⁴ Us prendré d'entre els altres pobles, us aplegaré de tots els països i us faré tornar a la vostra terra. ²⁵ Abocaré sobre vosaltres aigua pura i quedareu purificats de totes les vostres immundícies i de tots els vostres ídols repugnants. ²⁶ Us donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins vostre; trauré de vosaltres aquest cor de pedra i us en donaré un de carn. ²⁷ Posaré el meu esperit dins vostre i faré que seguïu els meus preceptes, que compliu i observeu les meves decisions. ²⁸ Llavors habitareu en el país que vaig donar als vostres pares. Vosaltres sereu el meu poble i jo seré el vostre Déu. ²⁹ Us alliberaré de totes les vostres immundícies; faré granar el blat i abundarà, i no us deixaré passar més fam. ³⁰ Multiplicaré els fruits dels arbres i les collites dels camps; mai més no haureu de suportar davant les nacions la vergonya de passar fam. ³¹ Llavors us recordareu del vostre mal comportament, de les vostres obres que no eren bones, i sentireu fàstic de vosaltres mateixos per les vostres culpes i les vostres abominacions. ³² Però tot això no ho faré pas perquè ho hàgiu merescut. Sapiguen-ho bé! Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. Avergonyiu-vos, poble d'Israel, avergonyiu-vos del vostre comportament. ³³ »Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: El dia que jo us purificaré de totes les vostres culpes, que repoblaré les vostres ciutats, i seran reconstruïdes les vostres ruïnes, ³⁴ la terra abandonada tornarà a ser conreada: no serà més un ermot a la vista de tots els qui passaven. ³⁵ Aleshores diran: 'Mireu, aquesta terra abandonada s'ha convertit en un jardí com el jardí de l'Edèn, i les ciutats enrunades, desolades i derruïdes, ara estan fortificades i habitades.' ³⁶ Les nacions que hauran quedat al voltant vostre sabran que jo, el Senyor, reedifico les ciutats que estan en ruïnes i replanto els camps abandonats. Jo, el Senyor, ho he dit i ho compliré. ³⁷ »Això anuncia el Senyor, Déu sobirà: Permetré novament al poble d'Israel que em cerqui, i jo actuaré a favor d'ells; multiplicaré els seus homes com un ramat d'ovelles, ³⁸ com un ramat d'ovelles consagrades, com ovelles reunides a Jerusalem els dies de gran festa. Així les ciutats enrunades s'ompliran de ramats d'homes. Llavors sabran que jo sóc el Senyor."

La visió dels ossos

37

¹ La mà del Senyor es va apoderar de mi. Amb la força del seu Esperit em féu sortir fora i em va deixar al mig de la plana, que era plena d'ossos. ² Em va fer recórrer tot al voltant aquella estesa d'ossos: n'hi havia moltíssims per tota la plana i eren del tot secs. ³ Llavors em preguntà:

--Fill d'home, què hi dius: ¿podran reviure, aquests ossos?

Jo li vaig respondre:

--Senyor, Déu sobirà, només tu ho saps.

⁴ Ell em digué:

--Profetitza sobre aquests ossos. Digues-los: "Ossos secs, escolteu la paraula del Senyor. ⁵ Això anuncia el Senyor, Déu sobirà, a aquests ossos: Jo us infondré esperit i recobrareu la vida. ⁶ Us donaré tendons, faré créixer la carn damunt vostre, us revestiré de pell, us infondré esperit i reviureu. Llavors sabreu que jo sóc el Senyor."

⁷ Jo vaig profetitzar, tal com ell m'havia ordenat, i mentre parlava se sentí una remor: amb molt d'enrenou, els ossos es van ajuntar l'un amb l'altre. ⁸ Llavors vaig veure que es cobrien amb tendons, els creixia la carn i es revestien de pell pel damunt, però no tenien esperit de vida. ⁹ El Senyor em digué:

--Fill d'home, profetitza, profetitza a l'esperit. Digues-li: "Això et mana el Senyor, Déu sobirà: Vine, esperit, vine dels quatre vents i alena sobre aquests morts perquè recobrin la vida."

¹⁰ Jo vaig profetitzar tal com ell m'havia ordenat, i l'esperit va entrar dins d'ells, recobraren la vida i es posaren drets. Formaven una multitud molt i molt gran.

¹¹ Llavors ell em digué:

--Aquests ossos, fill d'home, són tot el poble d'Israel. Ells van dient: "Els nostres ossos ja són secs, hem perdut l'esperança; per a nosaltres, tot s'ha acabat." ¹² Doncs bé, profetitza i digues-los de part meva: "Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: Mireu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré tornar a la terra d'Israel.

¹³ Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo sóc el Senyor. ¹⁴ Posaré el meu esperit dins vostre, recobrareu la vida, i us establiré a la vostra terra. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert. Ho dic jo, el Senyor."

Israel i Judà, un sol regne

¹⁵ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

¹⁶ --Tu, fill d'home, pren un bastó i escriu-hi: "És de Judà i dels israelites units a ell." Pren-ne després un altre i escriu-hi: "És de Josep i de tot el poble d'Israel unit a ell." Aquest serà el bastó d'Efraïm. ¹⁷ Ajunta'ls després l'un amb l'altre perquè formin un sol bastó i quedin units en la teva mà. ¹⁸ Quan els del teu poble et diran: "Explica'ns què significa això", ¹⁹ digues-los: "Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Jo prendré el bastó de Josep, que és a les mans d'Efraïm i de les altres tribus d'Israel unides a ell, i l'ajuntaré amb el de Judà. En faré un sol bastó i quedaran units en la meva mà." ²⁰ Els bastons escrits, tingues-los a la mà, de manera que tothom els vegi. ²¹ Després digues-los: "Això diu el Senyor, Déu sobirà: Jo prendré els israelites d'entre les nacions on han anat, els aplegaré de pertot arreu i els faré tornar a la seva terra. ²² Allí, a les muntanyes d'Israel, en faré un sol poble, i tindran tots un sol rei. No formaran ja dos pobles ni estaran dividits en dos reialmes. ²³ No tornaran a quedar impurs amb els seus ídols repugnants i detestables ni amb les seves infidelitats. Els alliberaré del seu pecat d'apostasia i els purificaré; llavors seran el meu poble i jo seré el seu Déu.

²⁴ »El meu servent David regnarà damunt d'ells, tots tindran un sol pastor i seguiran els meus decrets, guardaran els meus preceptes i els posaran en pràctica. ²⁵ Habitaran el país que vaig donar a Jacob, el meu servent: ells, els seus fills i els fills dels seus fills habitaran per sempre allà on els seus pares havien habitat, i el meu servent David serà per sempre el seu príncep.

²⁶ »Faré amb ells una aliança de pau, que serà perpètua. Els restabliré i els multiplicaré, i posaré per sempre enmig d'ells el meu santuari; ²⁷ tindrè enmig d'ells el meu tabernacle, jo seré el seu Déu i ells seran el meu poble. ²⁸ Quan el meu santuari serà entre ells per sempre, totes les nacions sabran que jo, el Senyor, santifico Israel." Triomf final contra els enemics del Senyor ([38-39](#))

Profecia contra Gog

38

¹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Fill d'home, adreça't a Gog, cap suprem de Mèixec i Tubal, al país de Magog, i profetitza contra ell. ³ Digues: "Això et fa saber el Senyor, Déu sobirà: Aquí em tens contra tu, Gog, cap suprem de Mèixec i Tubal. ⁴ Et posaré garfis a les maixelles i t'arrossegareu on vulgui. Et faré sortir en campanya amb tot el teu exèrcit: els cavalls, les dotacions dels carros de guerra perfectament armades, forts contingents de tropes portant escuts i rodells, tots empunyant l'espasa. ⁵ Soldats de Pèrsia, Etiòpia i Put, tots equipats amb escuts i cascots, seran els teus aliats. ⁶ Hi haurà els batallons de Gómer i de Bet-Togarmà, els de l'extrem inaccessible del nord: molts pobles seran aliats teus. ⁷ Prepara't bé, estigues a punt amb totes les tropes que has concentrat al teu voltant i tingues-les en estat d'alerta. ⁸ »Passats molts anys rebràs una ordre. En els darrers temps vindràs contra un país restablert de la ruïna, contra un poble aplegat d'enmig de les nacions a les muntanyes d'Israel, que havien estat constantment desolades. Des del dia que aquell poble havia estat tret de les nacions on vivia, tots ells habitaven segurs a Israel. ⁹ Però tu, amb els teus batallons i amb tota la multitud de pobles aliats, arribaràs com una nuvolada que cobrirà el país.

¹⁰ »Això t'anuncia el Senyor, Déu sobirà: Aquell dia et vindran al cap certs pensaments i trammaràs un pla malvat. ¹¹ Et diràs: 'Envairé un país indefens, atacaré una gent tranquil·la, que viu confiada en ciutats sense muralles i desguarnides de portes i forrellats.' ¹² Hi aniràs per robar i saquejar, per girar la mà contra les ruïnes repoblades i contra un poble aplegat d'enmig de les nacions, que viu de la cria del bestiar i del comerç i que habita en el melic de la terra. ¹³ La gent de Saba i Dedan, els mercaders de Tarsis i tots els seus marxants et diran: '¿Has vingut per saquejar? ¿Has mobilitzat les teves tropes per emparar-te del botí, per apoderar-te de la plata i de l'or, del bestiar i de les mercaderies i endur-te'n grans trofeus?'"

¹⁴ »Doncs bé, fill d'home, profetitza i digues a Gog: "Això et fa saber el Senyor, Déu sobirà: ¿No és cert que el dia que el meu poble d'Israel viurà segur, tu et posaràs en marxa? ¹⁵ Vindràs del teu territori, de l'extrem inaccessible del nord, amb la multitud de pobles aliats, tots ells muntats a cavall, una gran host, un exèrcit poderós. ¹⁶ Atacaràs el meu poble d'Israel com una nuvolada que cobrirà el país. Això succeirà en els darrers temps. Jo et faré venir contra el meu país, perquè les nacions em coneguin, i davant d'elles faré resplendir la meva santetat valent-me de tu, Gog.

¹⁷ »Això et fa saber el Senyor, Déu sobirà: Tu, Gog, ¿no ets aquell de qui vaig parlar en temps passats mitjançant els meus servents, els profetes d'Israel? Ja llavors profetitzaren durant anys que jo et faria venir contra el meu poble. ¹⁸ Però quan tu, Gog, atacaràs aquell dia la terra d'Israel, m'encendré d'indignació. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ¹⁹ Ho dic ple de zel, en el foc del meu furor. Aquell dia, jo t'asseguro que a la terra d'Israel hi haurà un gran

terratrèmol. ²⁰ Davant meu tremolaran els peixos del mar, els ocells del cel, les bèsties del camp, els animals que s'arrossequen per terra i tots els homes que hi ha en el país. Les muntanyes s'enfonsaran, cauran els penyals i totes les muralles es desplomaran. ²¹ Per totes les meves muntanyes, Gog, cridaré l'espasa perquè vagi contra tu; els teus soldats es giraran els uns contra els altres. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ²² Et desafiaré amb la pesta i el carnatge; faré caure damunt teu i els teus batallons, i sobre la multitud de pobles aliats, una pluja torrencial, pedregada, foc i sofre. ²³ Així faré resplendir la meva grandesa i la meva santedat i faré que em coneguin moltes nacions. Llavors sabran que jo sóc el Senyor."

Derrota de Gog

39

¹ »Tu, fill d'home, profetiza contra Gog. Digues: "Això t'anuncia el Senyor, Déu sobirà: Aquí em tens contra tu, Gog, cap suprem de Mèixec i Tubal. ² Et portaré on vulgui, t'arrossegaré, et conduiré, et faré venir i, des de l'extrem inaccessible del nord, et faré atacar les muntanyes d'Israel. ³ Trencaré l'arc que tens a la mà esquerra i et faré caure les fletxes de la mà dreta. ⁴ Moriràs amb tots els teus batallons i la multitud de pobles aliats teus, a les muntanyes d'Israel; us donaré als voltors, als ocellots de tota mena i a les bèsties salvatges perquè us devorin. ⁵ Moriràs a camp ras, perquè jo ho he anunciat. Ho diu el Senyor, Déu sobirà. ⁶ Calaré foc al país de Magog i a les costes llunyanes, on la gent viu confiada. Llavors sabran que jo sóc el Senyor. ⁷ Faré conèixer el meu sant nom enmig d'Israel, el meu poble, i no deixaré que el profanin mai més. Llavors els altres pobles sabran que jo, el Senyor, el Sant, sóc a Israel. ⁸ Mira, tot això ja s'acosta i es complirà. Aquest és el dia de què he parlat. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ⁹ Llavors els habitants de les ciutats d'Israel sortiran, encendran foc i l'alimentaran amb armament: escuts i rodelles, arcs, fletxes, dards i llances. Podran alimentar aquell foc durant set anys. ¹⁰ La gent no haurà de recollir llenya pel camp ni en tallarà dels boscos, perquè per a mantenir el foc en tindran prou amb el material de guerra.

»Espoliaran els qui abans els havien espoliat a ells, saquejaran els qui abans els havien saquejat a ells. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà."

¹¹ »Quan arribarà aquell dia, donaré a Gog per sepultura un lloc famós a Israel. Serà la vall dels Vianants, a l'est del Mar Mort. La sepultura impedirà que els vianants hi passin. Allí enterraran Gog amb tota la seva tropa, i l'anomenaran la vall de la Tropa de Gog. ¹² El poble d'Israel necessitarà set mesos per a enterrar-los i purificar així el país. ¹³ Tota la gent del poble prendrà part en aquest enterrament, i serà per a ells memorable el dia que hauré mostrat la meva glòria. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ¹⁴ Passats set mesos, encara designaran homes que recorrin constantment el país, en companyia dels vianants, per enterrar els qui hauran quedat insepulcres i purificar així el territori. ¹⁵ Aquests homes recorreran el país i, si un d'ells veu ossos humans, hi posarà al costat un munt de pedres, fins que els enterradors els hauran sepultat a la vall de la Tropa de Gog. ¹⁶ També la ciutat d'aquella vall s'anomenarà Amonà (que vol dir "tropa"). Així purificaran el país.

¹⁷ »Tu, fill d'home, digues a tota mena d'ocellots i a totes les bèsties salvatges: "Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: Veniu, reuniu-vos, aplegueu-vos de tot arreu per prendre part en el gran sacrifici de víctimes immolades per a vosaltres a les muntanyes d'Israel. Menjareu carn i beureu sang; ¹⁸ menjareu carn d'herois i beureu sang dels capitosts de la terra; tots ells seran com marrans, anyells, bocs i toros engreixats als pasturatges de Basan.

¹⁹ D'aquest sacrifici que he preparat per a vosaltres, en menjareu greix fins a atipar-vos i en beureu sang fins a embriagar-vos. ²⁰ A la meva taula us atipareu de cavalls i de mules, d'herois i de guerrers de tota mena. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà."

Resum del missatge d'Ezequiel

²¹ »Mostraré a les nacions la meva glòria, i totes veuran que faig justícia i descarrego damunt d'elles el poder de la meva mà. ²² Des d'aquell dia i per sempre, el poble d'Israel sabrà que jo sóc el Senyor, el seu Déu. ²³ Les altres nacions comprendran que el poble d'Israel va ser deportat per la seva pròpia culpa, perquè m'eren infidels; per això els vaig girar l'esquena, els vaig deixar en mans dels enemics, i tots van caure víctimes de l'espasa. ²⁴ Els vaig girar l'esquena tal com mereixien les seves profanacions i les seves infidelitats.

²⁵ »Però això anuncia el Senyor, Déu sobirà: Des d'ara tindrà misericòrdia del poble d'Israel, renovarà la vida dels descendents de Jacob i em mostraré gelós del meu sant nom. ²⁶ S'avergonyiran de totes les faltes que han comès contra mi, quan habitaran en seguretat a la seva terra, sense que els torbi ningú. ²⁷ Els faré tornar dels altres pobles, els aplegaré dels països dels seus enemics i mostraré així la meva santedat davant moltes nacions.

²⁸ Aleshores sabran que jo sóc el Senyor, el seu Déu, quan, després d'haver-los deportat enmig de les nacions, els aplegaré a la seva terra, sense deixar-ne exclòs ni un de sol. ²⁹ No els giraré mai més l'esquena, perquè hauré infós el meu esperit al poble d'Israel. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.
Un nou temple, una nova ciutat, un nou país ([40-48](#))

Visió del futur temple de Jerusalem

40

¹ L'any vint-i-cinc de la nostra deportació, el dia deu del mes en què començava l'any, catorze anys després de la destrucció de la ciutat, aquell mateix dia la mà del Senyor es va apoderar de mi per dur-me al lloc on hi ha la ciutat.

² En visions divines em va transportar a la terra d'Israel. Em deixà dalt d'una muntanya molt alta, a la part sud de la qual hi havia com les edificacions d'una ciutat. ³ Quan m'hi hagué conduït, vaig veure-hi un home que tenia un aspecte com de bronze. Estava dret a la porta i duia a la mà una corda de lli i una vara d'amidar. ⁴ Aquell home em digué:

--Fill d'home, obre bé els ulls i para l'orella, estigues atent a tot el que jo et mostraré, ja que has estat portat aquí perquè t'ho facin veure. Després explica al poble d'Israel tot el que hauràs vist.

El mur exterior

⁵ Vaig veure un mur que encerclava tot el temple, a l'exterior del santuari. L'home portava a la mà una vara d'amidar de sis colzades antigues. Amidà el mur, i feia una vara d'amplada i una d'alçada.

Porta exterior oriental

⁶ Després l'home vingué a la porta oriental, pujà els esglaons i amidà el llindar de l'entrada de la porta, que feia una vara d'amplada; el primer llindar feia, doncs, una vara d'amplada. ⁷ Les cambres de guàrdia que hi havia a cada costat de l'entrada feien cadascuna una vara de llargada per una d'amplada, i entre cambra i cambra hi havia un espai de cinc colzades. Seguia la sortida que donava al vestíbul, el qual estava orientat vers el santuari. El llindar d'aquesta sortida tenia l'amplada d'una vara.

⁸⁻⁹ L'home amidà el vestíbul, i feia vuit colzades. Les seves pilastres eren de dues colzades. El vestíbul estava orientat vers el santuari. ¹⁰ A cada costat de la porta oriental hi havia tres cambres de guàrdia, que feien totes les mateixes mides, i les pilastres que hi havia a cada costat tenien també les mateixes dimensions. ¹¹ Acabat va amidar l'obertura de la porta, i feia deu colzades d'amplada i tretze de llargada. ¹² A banda i banda del passadís i davant les cambres, que tenien una estructura quadrada de sis colzades per cada costat, hi havia una vorera que feia una colzada. ¹³ Seguidament va amidar des de l'extrem del terrat d'una cambra fins al de l'altra que tenia enfront: l'amplada era de vint-i-cinc colzades. Les entrades de les cambres eren una davant de l'altra. ¹⁴ I va comptar seixanta colzades per a les pilastres. L'atri arribava fins a tocar les pilastres del vestíbul. El vestíbul era envoltat per l'atri. ¹⁵ Des de la façana de la porta fins a l'altra façana, la del costat del vestíbul, al fons de la porta, hi havia cinquanta colzades. ¹⁶ A les cambres de guàrdia i a les seves pilastres hi havia finestres amb gelosies tot a l'entorn de l'interior de la porta; també n'hi havia a l'interior del vestíbul, tot al voltant. A cada pilastra hi havia palmeres esculpides.

L'atri exterior

¹⁷ Després em va fer entrar a l'atri exterior, i vaig veure que hi havia estances i, a més, un empedrat tot al voltant de l'atri. Hi havia trenta estances al llarg d'aquell empedrat. ¹⁸ L'empedrat, que arribava als costats de les portes, en tota la seva extensió, era a peu pla. ¹⁹ Llavors va amidar la distància, des de la façana de la porta oriental que donava a l'atri exterior fins a la façana exterior de la porta de l'atri interior, i era de cent colzades. La distància era la mateixa tant pel costat oriental com pel costat nord.

Porta exterior nord

²⁰ L'home va amidar la llargada i l'amplada de la porta nord que dóna a l'atri exterior. ²¹ Les cambres de guàrdia, tres a una banda del passadís i tres a l'altra, les pilastres i el vestíbul tenien les mateixes dimensions que les de la primera porta, és a dir, cinquanta colzades de llargada per vint-i-cinc d'amplada. ²² Les seves finestres amb gelosies, el vestíbul i els relleus de palmeres tenien les mateixes dimensions que els de la porta oriental. S'hi pujava per set esglaons, i a l'altre costat de la porta hi havia el vestíbul. ²³ Enfront de la porta nord que dóna a l'atri exterior hi havia, igual com a la porta oriental, una altra porta que donava a l'atri interior. L'home va amidar la distància d'una

porta a l'altra, i era de cent colzades.

Porta exterior sud

²⁴ L'home em va conduir cap al sud, i vaig veure que també hi havia una porta orientada en aquesta direcció. Va amidar les pilastres i el vestíbul, i tenien les mateixes dimensions que els de les altres portes. ²⁵ Tot a l'entorn de la porta i del vestíbul hi havia finestres iguals que les de les altres portes. Les dimensions de la porta eren de cinquanta colzades de llargada per vint-i-cinc d'amplada. ²⁶ S'hi pujava per set esglaons, i a l'altre costat de la porta hi havia el vestíbul. A les pilastres d'una banda i de l'altra hi havia relleus de palmeres. ²⁷ L'atri interior també tenia una porta orientada cap al sud. Va amidar la distància entre aquesta porta i la porta sud que donava a l'atri exterior, i era de cent colzades.

Porta sud de l'atri interior

²⁸ Després em va fer entrar a l'atri interior per la porta sud. Va amidar la porta, i tenia les mateixes dimensions que les altres. ²⁹ Les cambres de guàrdia, les pilastres i el vestíbul tenien les mateixes mides que les altres. Tot a l'entorn de la porta i del vestíbul hi havia finestres amb gelosies. Les dimensions totals eren de cinquanta colzades de llargada per vint-i-cinc d'amplada. ³⁰ L'envoltaven vestíbuls que feien vint-i-cinc colzades de llargada per cinc d'amplada. ³¹ El vestíbul donava a l'atri exterior. A les seves pilastres hi havia relleus de palmeres, i l'escalinata que hi portava tenia vuit esglaons.

Porta oriental de l'atri interior

³² Després em va conduir a la porta oriental de l'atri interior. Va amidar la porta, i tenia les mateixes dimensions que les altres. ³³ Les cambres de guàrdia, les pilastres i el vestíbul tenien les mateixes dimensions que les altres. A l'entorn de la porta i del vestíbul hi havia finestres amb gelosies. Les dimensions totals eren de cinquanta colzades de llargada per vint-i-cinc d'amplada. ³⁴ El vestíbul donava a l'atri exterior. A les pilastres d'una banda i de l'altra hi havia relleus de palmeres, i l'escalinata que hi portava tenia vuit esglaons.

Porta nord de l'atri interior

³⁵ Acabat em va dur a la porta nord de l'atri interior. Va amidar la porta, i tenia les mateixes dimensions que les altres. ³⁶ També tenia cambres de guàrdia, pilastres i vestíbul. A l'entorn de la porta i del vestíbul hi havia finestres amb gelosies. Les dimensions totals eren de cinquanta colzades de llargada per vint-i-cinc d'amplada. ³⁷ Les pilastres del vestíbul donaven a l'atri exterior. A les pilastres d'una banda i de l'altra hi havia relleus de palmeres, i l'escalinata que hi portava tenia vuit esglaons.

Instal·lacions per als sacrificis

³⁸ Hi havia una estança, que tenia l'entrada vora les pilastres de les portes. Allí rentaven els animals abans d'oferir-los en holocaust. ³⁹ A una banda i altra del vestíbul de la porta hi havia dues taules per a degollar-hi els animals que havien de ser oferts en holocaust, en sacrifici pel pecat o en sacrifici de reparació. ⁴⁰ D'altra banda, al costat exterior, pujant a l'entrada de la porta nord, hi havia també dues taules, i a l'altre costat del vestíbul n'hi havia dues més. ⁴¹ Així hi havia quatre taules a un costat de la porta i quatre a l'altre. Eren vuit taules, doncs, les que servien per a degollar-hi els animals. ⁴² Les quatre taules reservades per als holocaustos eren de pedra tallada, d'una colzada i mitja de llargada per una i mitja d'amplada i una d'alçada. Allà deixaven els instruments amb què degollaven els animals destinats als holocaustos i als altres sacrificis. ⁴³ A banda i banda, les taules tenien quatre dits de vora inclinada cap a l'interior. Sobre aquestes taules posaven la carn per a les ofrenes.

Estances per als cantors i els sacerdots

⁴⁴ Fora de la porta nord que dóna a l'atri interior, tocant a aquest atri, hi havia les estances dels cantors; eren al costat de la porta nord, amb les façanes orientades cap al sud. Al costat de la porta oriental hi havia una altra estança amb la façana orientada cap al nord. ⁴⁵ Llavors l'home em digué:

--L'estança que té la façana orientada cap al sud és per als sacerdots que oficien en el santuari, ⁴⁶ i l'estança que la té orientada cap al nord és per als sacerdots que oficien a l'altar. Aquests sacerdots són descendents de Sadoc, i són els únics entre els descendents de Leví que poden acostar-se al Senyor per donar-li culte.

L'atri interior i el vestíbul del santuari

⁴⁷ Després va prendre les mides de l'atri interior: era un quadrat que feia cent colzades per costat. Davant el santuari hi havia l'altar. ⁴⁸ Després em va dur al vestíbul del santuari i amidà les pilastres del vestíbul: feien cinc colzades les d'un costat i cinc les de l'altre, i l'amplada a banda i banda de la porta era de tres colzades. ⁴⁹ La

llargada del vestíbul era de vint colzades, i l'amplada, d'onze. S'hi pujava per una escalinata de deu esglaons. Vora cada una de les dues pilastres que emmarcaven l'entrada hi havia una columna.

La nau del santuari i el lloc santíssim

41

¹ L'home em va fer entrar a la nau del santuari i amidà les pilastres a banda i banda: totes dues feien sis colzades d'amplada. Aquesta és l'amplada del tabernacle. ² L'entrada feia deu colzades d'amplada i els muntants tenien un gruix de cinc colzades. Després va amidar la nau del santuari: feia quaranta colzades de llargada per vint d'amplada. ³ Tot seguit va entrar a la cambra situada al fons del santuari i amidà les pilastres de l'entrada: cada una feia dues colzades; l'entrada tenia sis colzades i l'amplada a banda i banda de la porta era de set colzades. ⁴ Acabat va amidar la cambra interior: tenia vint colzades de llargada per vint d'amplada a continuació de la nau del santuari. Llavors l'home em digué:
--Aquest és el lloc santíssim.

Les cambres laterals del santuari

⁵ Després l'home va prendre les mides del mur del santuari: feia sis colzades de gruix. Les cambres que hi havia tot al seu voltant feien quatre colzades d'amplada. ⁶ Aquesta construcció tenia una estructura de tres pisos, i en cada pis hi havia trenta cambres. Les cambres descansaven sobre els reclaus que la paret del santuari tenia tot al voltant; així no s'encastaven a dins de la paret. ⁷ A cada pis, les cambres eren més grans, ja que, per tot el voltant, els reclaus carregaven cada cop més sobre la paret del santuari. Per això l'interior dels pisos més alts guanyava espai. Des del pis inferior es pujava a l'intermedi i després al de dalt. ⁸ Vaig veure que tot al volt del santuari hi havia una base de sis colzades, que fan una vara sencera; sobre aquesta base estaven assentades les cambres. ⁹ El gruix de la paret exterior de les cambres laterals era de cinc colzades. Hi havia també un espai lliure entre les cambres que tocaven al santuari ¹⁰ i les altres estances. Aquest espai que envoltava el santuari feia vint colzades. ¹¹ Les cambres laterals comunicaven amb aquest espai lliure per una entrada al nord i una altra al sud. Tot al voltant d'aquest pati hi havia una vora de cinc colzades d'amplada.

L'edifici occidental

¹² A occident, i davant l'espai lliure, hi havia un edifici que feia setanta colzades d'amplada. La paret d'aquest edifici tenia un gruix de cinc colzades tot al voltant i feia noranta colzades de llargada. ¹³ L'home va amidar el santuari i va trobar que feia cent colzades de llargada. La llargada de l'espai lliure, incloent-hi l'edifici amb els seus murs, també era de cent colzades. ¹⁴ L'amplada de la façana del santuari que donava a l'est, incloent-hi l'espai lliure, era també de cent colzades. ¹⁵ Després va amidar la llargada de l'edifici occidental, situat darrere el santuari i davant l'espai lliure: tenia galeries a cada costat i feia cent colzades.

Interior del santuari

Els sostres de la nau del santuari, de la cambra interior i del vestíbul que dona a l'atri ¹⁶ eren de teginat. Les finestres i les galeries d'aquestes tres parts del santuari, passat el llindar, estaven recobertes de fusta per tot el voltant, des del paviment fins a les finestres, que eren tancades amb gelosies. ¹⁷ Des de la paret de damunt l'entrada fins a la cambra interior del santuari i tot al volt per les bandes interior i exterior dels murs, ¹⁸ la fusta era decorada amb relleus de querubins i palmeres. Entre palmera i palmera hi havia un querubí. Cada querubí tenia dues cares: ¹⁹ una d'home que mirava cap a la palmera d'un costat, i l'altra de lleó que mirava cap a la palmera de l'altre costat. Aquesta ornamentació es repetia per totes les parets del santuari. ²⁰ En el mur de la nau del santuari, des del paviment fins a la paret de damunt l'entrada, hi havia representats els querubins i les palmeres. ²¹ La porta de la nau tenia els muntants quadrats. La façana de la nau, és a dir, del lloc sant, tenia el mateix aspecte.

L'altar-taula de fusta

²² L'altar de fusta feia tres colzades d'alçada, per dues de llargada i dues d'amplada. Els seus angles sortien enfora. El sòcol i les parets de l'altar-taula eren de fusta. Llavors l'home em digué:
--Aquesta és la taula que hi ha davant el Senyor.

Les portes

²³ Tant la nau com el lloc santíssim tenien portes dobles. ²⁴ Cada porta tenia dos batents que giraven. ²⁵ Sobre cada

batent de la porta de la nau hi havia representats querubins i palmeres, com els que hi havia a les parets. A la façana del vestíbul, per la part de fora, hi havia un baldaquí de fusta. ²⁶ A banda i banda de les parets del vestíbul hi havia espilleres i representacions de palmeres; n'hi havia també a les cambres laterals del santuari i en els baldaquins.

Les estances sagrades del nord i del sud

42

¹ L'home em va fer sortir després a l'atri exterior i em conduí a les estances situades al nord, enfront de l'espai lliure i davant l'edifici. ² La façana d'aquesta construcció feia cent colzades de llargada, amb l'entrada al nord, i en tenia cinquanta d'amplada. ³ Per un costat donava a l'espai lliure de vint colzades, situat a l'atri interior, i per l'altre costat donava a l'empedrat de l'atri exterior. Tenia tres plantes i en cada una hi havia una galeria. ⁴ Davant les estances hi havia un passadís de deu colzades d'amplada i un pas d'una colzada cap a l'atri interior. Les estances tenien les entrades per la part del nord. ⁵ Les estances superiors eren més estretes, ja que les galeries els prenién més espai que a les estances de la planta baixa i a les intermèdies. ⁶ La construcció, doncs, constava de tres plantes i no tenia columnes com els atris. Per això les estances superiors eren més estretes que les intermèdies i les de la planta baixa. ⁷ El clos que separava les estances que donaven al costat de l'atri exterior feia cinquanta colzades de llargada. ⁸ La llargada, doncs, de les estances que donaven a l'atri exterior era de cinquanta colzades, mentre que les que donaven enfront del santuari en feien cent.

⁹ Hi havia encara altres estances com aquestes. M'hi va fer arribar passant per l'est, per a entrar-hi des de l'atri exterior. ¹⁰ Vora el clos de l'atri, venint de l'est, hi havia estances enfront de l'espai lliure i davant l'edifici. ¹¹ Tenien al davant un passadís. Les seves dimensions, accessos i estructura eren iguals que els de les estances situades al nord. ¹² Al capdavall d'aquestes estances situades al sud hi havia una entrada que es trobava a l'extrem del passadís, paral·lela al clos. Aquesta entrada era a la part de l'est.

¹³ L'home em digué:

--Les estances del nord i les del sud, situades enfront de l'espai lliure, són les estances sagrades. En aquestes estances, els sacerdots que s'acosten al Senyor menjaran les coses santíssimes. Allà guardaran la part de les coses santíssimes que els pertoca de l'ofrena, del sacrifici pel pecat i del sacrifici de reparació. Aquest és un lloc sagrat. ¹⁴ Una vegada els sacerdots hagin entrat al santuari, no podran sortir a l'atri exterior sense treure's les vestidures amb les quals han oficiat, perquè són sagrades. Per a acostar-se als espais destinats al poble es posaran unes altres vestidures.

Perímetre del mur exterior

¹⁵ Quan l'home hagué acabat d'amidar el temple per dintre, em va fer sortir per la porta oriental i n'amidà el perímetre. ¹⁶ Amb la vara va prendre les mides del costat oriental: feia cinc-centes vares.

¹⁷⁻¹⁹ Després va passar als costats nord, sud i oest, i amb la vara d'amidar va fer el mateix; cada costat tenia les mateixes mides: cinc-centes vares. Amidà, doncs, els quatre costats. ²⁰ El mur que tancava el temple feia cinc-centes vares de llargada per cinc-centes d'amplada. Aquest mur separava el lloc sagrat del profà.

Retorn de la presència gloriosa del Senyor

43

¹ L'home em va conduir aleshores a la porta que dóna a l'orient. ² Allà vaig veure que la presència gloriosa del Déu d'Israel venia des de llevant. La remor que l'acompanyava era com el bramul de grans onades, i la seva presència gloriosa il·luminava la terra. ³ Aquesta visió era semblant a la que havia tingut quan vaig anar a la ciutat, abans que fos destruïda, i a la que vaig tenir a la riba del riu Quebar. Aleshores em vaig prosternar amb el front a terra.

⁴ La presència gloriosa del Senyor va entrar al santuari passant per la porta que dóna a l'orient. ⁵ Llavors l'Esperit em va aixecar i em conduí a l'atri interior. La presència gloriosa del Senyor omplia el santuari. ⁶ Mentre l'home estava dret al meu costat vaig sentir que algú em parlava des del santuari ⁷ i em deia:

--Fill d'home, escolta. Aquest és el lloc on tinc el tron, l'escambell on poso els peus. Aquí habitaré per sempre enmig d'Israel. Mai més ni ells ni els seus reis no profanaran el meu sant nom, ni amb les seves disbauxes ni amb les

despulles i els sepulcres dels seus reis. ⁸ Els reis havien construït el llindar de casa seva i els muntants de les seves portes al costat del meu llindar i dels meus muntants: entre jo i ells hi havia tan sols una paret mitgera. Profanaven el meu sant nom amb unes accions tan abominables que, indignat, els vaig consumir. ⁹ Però des d'ara apartaran de mi les seves disbauxes i les despulles dels seus reis, i jo habitaré enmig d'ells per sempre.

¹⁰ »I tu, fill d'home, descriu aquest temple al poble d'Israel perquè s'avergonyeixin de les seves culpes. Que prenguin les mides del plànol, ¹¹ i si estan realment avergonyits de tot el que han fet, explica'ls la forma del temple i la seva estructura, les entrades i les sortides i tota la seva disposició. Fes-los conèixer totes les seves ordinacions, el ritual i les lleis. Posa-ho per escrit sota els seus ulls perquè tinguin present com l'han de disposar, observin les ordinacions i ho posin tot en pràctica. ¹² La llei del temple és aquesta: el territori que envolta el cim de la muntanya serà tot ell santíssim. Aquesta és, doncs, la llei del temple.

L'altar dels holocaustos

¹³ Les dimensions de l'altar, preses amb la unitat de mida d'una colzada i quatre dits, són les següents: la cavitat per al foc ha de fer una colzada de fondària per una d'amplada, amb un vorell tot al voltant que faci un pam d'alçada. L'alçada de l'altar és aquesta: ¹⁴ dues colzades des de la base fins al sòcol inferior, amb un ampit d'una colzada d'amplada. Des d'aquest primer sòcol fins al segon, l'alçada ha de ser de quatre colzades. El segon sòcol també tindrà un ampit d'una colzada d'amplada. ¹⁵ A la part superior hi haurà el fogar, que ha de fer quatre colzades d'alçada. De cada un dels seus quatre cantons n'ha de sobresortir un angle. ¹⁶ El fogar serà un quadrat de dotze colzades per costat. ¹⁷ El segon sòcol ha de ser un quadrat de catorze colzades per costat. La cavitat per al foc tindrà una colzada de fondària, i el vorell tot al seu voltant, mitja colzada d'alçada. L'escalinata de l'altar donarà a l'orient.

¹⁸ L'home em va adreçar novament la paraula i em digué:

--Fill d'home, escolta. Això t'ordena el Senyor, Déu sobirà: Quan l'altar estigui construït, s'hi puguin oferir holocaustos i s'hi aspergeixi la sang, caldrà complir aquest ritual. ¹⁹ Als sacerdots levites descendents de Sadoc, que són els qui han d'acostar-se a mi per oficiar, dóna'ls un vedell, que immolaran en sacrifici pel pecat. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ²⁰ Després pren sang d'aquell vedell i unta amb la sang els quatre angles de l'altar, els quatre angles del segon sòcol i el vorell que envolta la cavitat per al foc. Així faràs la purificació i l'expiació de l'altar. ²¹ Pren després el vedell ofert en sacrifici pel pecat i crema'l al lloc designat dintre el recinte del temple, fora del santuari. ²² El segon dia, tal com es va fer amb el vedell, presenta un boc que no tingui cap defecte, en sacrifici pel pecat, i que es faci l'expiació de l'altar. ²³ Quan acabis l'expiació, presenta un vedell i un moltó, tots dos sense cap defecte, ²⁴ i ofereix-los al Senyor. Els sacerdots els tiraran sal al damunt i els oferiran en holocaust al Senyor. ²⁵ Cada dia, durant una setmana, ofereix un boc en sacrifici pel pecat i també un vedell i un moltó que no tinguin cap defecte. ²⁶ Durant set dies es farà l'expiació de l'altar: el purificaran i quedarà consagrat. ²⁷ Passats els set dies, des del dia vuitè en endavant, els sacerdots oferiran en aquell altar els holocaustos i els sacrificis de comunió. Llavors jo em complauré en vosaltres. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

Normes d'admissió al temple

44

¹ L'home em va fer tornar a la porta exterior del santuari, que dóna a l'orient. Era tancada. ² Llavors el Senyor em digué:

--Aquesta porta romandrà tancada. No l'obriran, no hi passarà ningú, perquè hi ha passat el Senyor, Déu d'Israel. Restarà, doncs, tancada. ³ Tan sols el sobirà, per la seva condició de sobirà, s'hi podrà asseure a dintre per consumir l'àpat sagrat a la presència del Senyor. Entrarà pel vestíbul de la porta i sortirà pel mateix indret.

⁴ Després em digué, per la porta que dóna al nord, cap a la façana del santuari. Vaig veure que l'omplia la presència gloriosa del Senyor i em vaig prosternar amb el front a terra. ⁵ El Senyor em digué:

--Fill d'home, estigues atent, obre bé els ulls i para l'orella al que et diré referent a totes les ordinacions i lleis del temple. Fixa't atentament qui pot entrar-hi i qui n'ha de ser exclòs. ⁶ Digues a aquests rebels, al poble d'Israel: «Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Ja n'hi ha prou de totes les vostres abominacions, poble d'Israel! ⁷ Introduïeu al meu temple estrangers, incircumcisos de cor i de cos, que el profanaven, mentre vosaltres m'oferíeu aliments, el greix i la sang. Amb les vostres abominacions heu trencat la meva aliança. ⁸ No heu tingut cap respecte per les meves coses santes; fins i tot heu posat estrangers en lloc vostre perquè prestin servei al meu temple. ⁹ Doncs això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: Cap estranger, incircumcís de cor i de cos, no entrarà al meu temple, ni que

visqui amb els israelites.

Ordinacions per als levites

¹⁰ »Els levites que em van abandonar quan Israel anava esgarriat darrere els seus ídols repugnants, hauran de pagar la seva culpa. ¹¹ S'estaran en el meu temple al servei de vigilància de les portes i s'encarregaran d'altres serveis: degollaran els animals destinats a l'holocaust i al sacrifici pel poble i estaran a la seva disposició per a servir-lo. ¹² Ja que el van servir quan Israel donava culte als seus ídols repugnants i van ser per a ell una ocasió de pecat, jo aixecaré la mà contra ells i pagaran la seva culpa. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ¹³ No podran presentar-se al meu davant per exercir les funcions sacerdotals ni podran tocar les meves coses santes, que són santíssimes. Hauran de suportar la seva deshonra per les accions abominables que van cometre. ¹⁴ Els encarregaré la guàrdia del temple i totes les feines que calgui.

Ordinacions per als sacerdots

¹⁵ »Els sacerdots levites, descendents de Sadoc, que van mantenir el servei del meu santuari quan els israelites s'esgarriaven lluny de mi, sí que es podran presentar al meu davant per donar-me culte i oferir-me el greix i la sang. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ¹⁶ Només ells entraran al meu santuari, s'acostaran a la taula com a servidors meus i s'encarregaran del meu servei. ¹⁷ Quan entrin a les portes de l'atri interior es posaran vestits de lli; quan oficiïn dins el recinte de l'atri interior i dins el santuari no portaran res de llana. ¹⁸ Se cenyiran el cap amb cintes de lli, i també serà de lli la seva roba interior. No es posaran a la cintura una faixa gaire estreta. ¹⁹ Quan hagin de sortir a l'atri exterior, on hi ha el poble, es trauran les vestidures que portaven per a exercir les seves funcions, les dipositaran a les estances del santuari i es posaran altres robes. Així no exposaran el poble al perill de tocar els seus vestits sagrats. ²⁰ No es raparan el cap, però es tallaran els cabells perquè no els creixin massa. ²¹ Cap sacerdot no beurà vi quan hagi d'entrar a l'atri interior. ²² Els sacerdots no prendran per muller una dona viuda o divorciada, sinó una donzella del poble d'Israel; tan sols podran casar-se amb una viuda si és la viuda d'un sacerdot. ²³ Ensenyaran al meu poble a distingir el sagrat del profà i li faran conèixer la diferència entre el que és pur i el que és impur. ²⁴ En els plets, ells seran jutges, i jutjaran atenent-se al meu dret. En totes les meves solemnitats compliran les lleis i les ordinacions que jo he prescrit, i vetllaran perquè em siguin consagrats els dies de repòs. ²⁵ Els sacerdots no s'acostaran a cap cadàver, per no quedar impurs, fora que es tractés del pare, de la mare, d'un fill, d'una filla, d'un germà o d'una germana soltera. ²⁶ En aquests casos, després d'haver observat els ritus de purificació, esperaran set dies. ²⁷ El dia que tornin a entrar a l'atri interior, al santuari, per oficiar, oferiran el seu sacrifici pel pecat. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ²⁸ Els sacerdots tindran una heretat, i aquesta heretat seré jo. No rebran cap més possessió a Israel, perquè jo seré la seva possessió. ²⁹ Menjaran de les ofrenes de farina i de les víctimes ofertes en sacrifici pel pecat o en sacrifici de reparació. Tot el que Israel em consagra serà per a ells. ³⁰ Les primícies de tota mena i totes les ofrenes que heu de reservar per a mi, seran per als sacerdots. Doneu-los les primícies de les vostres fornades, perquè la benedicció reposi sobre casa vostra. ³¹ Els sacerdots no han de menjar cap ocell o animal morts naturalment o destrossats per una bèstia salvatge.

Repartició del país. Part del Senyor

45

¹ »Quan repartireu el país reserveu-ne una part, que serà consagrada al Senyor, de vint-i-cinc mil vares de llargada per vint mil d'amplada. Aquest territori serà sagrat en tota la seva extensió. ² Dintre d'ell correspondrà al temple un quadrat de cinc-centes vares de costat, envoltat d'un espai lliure de cinquanta colzades. ³ D'aquell territori n'amidareu vint-i-cinc mil vares de llargada per deu mil d'amplada. Aquí hi haurà el santuari, el lloc santíssim. ⁴ Aquesta part consagrada del país serà per als sacerdots que oficien en el santuari i s'acosten al Senyor per donar-li culte. A més de ser un lloc sant reservat al temple, els sacerdots hi podran edificar les seves cases. ⁵ »Els levites, servidors del temple, rebran una heretat de vint-i-cinc mil vares de llargada per deu mil d'amplada perquè hi tinguin poblacions on habitar. ⁶ A la ciutat li assignareu encara una extensió de cinc mil vares d'amplada per vint-i-cinc mil de llargada, a tocar del territori sagrat. Hi podrà viure qualsevol membre del poble d'Israel.

Drets i deures del sobirà

⁷ »El sobirà tindrà una part a ambdues bandes del territori sagrat i del territori de la ciutat. Per un costat, des del límit occidental del territori sagrat i de la ciutat, la seva part s'estendrà fins al mar. Per l'altre costat, des del límit oriental

del territori sagrat i de la ciutat, s'estendrà fins al límit oriental del país. La seva llargada, des de la frontera del mar fins a la frontera oriental ⁸ del país, correspondrà a la de cada un dels altres territoris. Aquesta serà la possessió del sobirà a Israel. Així els meus sobirans no oprimiran més el meu poble, sinó que permetran a cada una de les tribus d'Israel de tenir el territori que li pertoca.

⁹ »Això ordena el Senyor, Déu sobirà: Ja n'hi ha prou, sobirans d'Israel! Deixeu-vos de violències i tiranies; governeu segons el dret i la justícia, allibereu el meu poble del pes dels vostres tributs! Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

¹⁰ »Que les balances i les mesures, tant per al gra com per als líquids, donin el pes i la mesura justa. ¹¹ L'efà i el bat tindran la mateixa capacitat, és a dir, la desena part d'un hòmer, que serà la unitat de mesura. ¹² La peça de plata d'un sicle tindrà vint gueràs. Seixanta sicles faran una mina.

Ofrenes per al culte

¹³ »L'ofrena que heu de presentar és aquesta: una sisena part d'efà per cada hòmer de blat o d'ordi. ¹⁴ La norma per a l'oli, que es mesura amb el bat, serà aquesta: una desena part de bat per cada cor, mesura igual a un hòmer de deu bats, ja que deu bats fan un hòmer. ¹⁵ De cada dos-cents caps de bestiar dels ramats d'ovelles i cabres que pasturen a Israel, en prendreu un animal i l'oferireu en holocaust o en sacrifici de comunió com a expiació pel poble. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. ¹⁶ Tota la població, a Israel, haurà d'aportar aquesta ofrena i la donarà al sobirà.

¹⁷ Ell s'encarregarà dels holocaustos, de les ofrenes i de les libacions amb motiu de les solemnitats, les festes de la lluna nova i els dissabtes, és a dir, en totes les festes del poble d'Israel. El sobirà, doncs, proveirà de tot el necessari per als sacrificis pel pecat, les ofrenes, els holocaustos i els sacrificis de comunió, com a expiació pel poble d'Israel.

Purificació del temple i dels israelites

¹⁸ »Això ordena el Senyor, Déu sobirà: El dia u del primer mes, agafa un vedell sense cap defecte i purifica el santuari. ¹⁹ El sacerdot prendrà sang de l'animal ofert en sacrifici pel pecat i untarà amb aquesta sang els muntants del santuari, els quatre angles del sòcol de l'altar i els muntants de les portes de l'atri interior. ²⁰ El dia set d'aquest mes fes el mateix pels qui hagin comès una falta involuntàriament i sense adonar-se'n. Així purificareu el temple.

Festa de Pasqua

²¹ »El dia catorze del primer mes celebrareu la festa de Pasqua. Durant set dies menjareu pa sense llevat. ²² Aquell dia, el sobirà oferirà un vedell en sacrifici per la seva culpa i per la de tot el poble. ²³ Durant els set dies de la festa, ell oferirà cada dia, en holocaust al Senyor, set vedells i set moltos que no tinguin cap defecte, i també un boc en sacrifici pel pecat. ²⁴ Per cada vedell i cada moltó sacrificats oferirà, a més, trenta quilos de farina i tres litres i mig d'oli.

Festa dels Tabernacles

²⁵ »Per la festa del dia quinze del mes setè, el sobirà farà el mateix que per la festa de Pasqua: durant set dies oferirà el sacrifici pel pecat, l'holocaust i les ofrenes de farina i d'oli.

Ordinacions especials per al sobirà

46

¹ »Això ordena el Senyor, Déu sobirà: La porta oriental de l'atri interior estarà tancada durant els sis dies feiners, però serà oberta cada dissabte i per la festa de la lluna nova. ² El sobirà entrarà al vestíbul de la porta des de l'atri exterior i es quedarà vora els muntants de la porta, mentre els sacerdots oferiran el seu holocaust i el seu sacrifici de comunió. El sobirà es prosternarà davant el Senyor en el llindar de la porta i després sortirà, però la porta no es tancarà fins al vespre. ³ Els dissabtes i les festes de la lluna nova, la gent del poble es prosternarà davant el Senyor a l'entrada d'aquesta porta. ⁴ L'holocaust que el sobirà oferirà al Senyor el dissabte serà de sis anyells i un moltó, tots sense cap defecte. ⁵ A més, presentarà una ofrena de trenta quilos de farina per cada moltó, però pels anyells oferirà la quantitat de farina que ell vulgui. Per cada ofrena de trenta quilos de farina oferirà també tres litres i mig d'oli. ⁶ El dia de la festa de la lluna nova oferirà un vedell, sis anyells i un moltó, tots ells sense cap defecte. ⁷ També oferirà trenta quilos de farina pel vedell i trenta més pel moltó; però, pels anyells, la quantitat de farina que ell vulgui. A més, per cada ofrena de trenta quilos de farina oferirà tres litres i mig d'oli.

⁸ »Quan el sobirà hagi d'entrar, ho farà pel vestíbul de la porta, i sortirà pel mateix indret. ⁹ Però quan la gent del poble entrarà els dies de solemnitat per prosternar-se davant el Senyor, els qui entrin per la porta del nord sortiran per la del sud, i els qui hagin entrat per la porta del sud sortiran per la del nord. Ningú no se'n tornarà per la mateixa

porta per on hagi entrat, sinó per la porta de l'altre costat. ¹⁰ El sobirà entrarà i sortirà amb la gent del poble. ¹¹ En les grans festes i solemnitats, l'ofrena serà de trenta quilos de farina per cada vedell i per cada moltó sacrificats, i, pels anyells, la quantitat de farina que ell vulgui. A més, per cada ofrena de trenta quilos de farina oferirà tres litres i mig d'oli.

¹² »Quan el sobirà presenti al Senyor una ofrena voluntària, tant si es tracta d'un holocaust com d'un sacrifici de comunió, li obriran la porta oriental i oferirà els sacrificis, de la mateixa manera que ho fa els dies festius. Després sortirà, i tancaran la porta. ¹³ També oferirà cada dia al matí un anyell d'un any, sense cap defecte, en holocaust al Senyor. ¹⁴ A més, cada matí presentarà una ofrena de cinc quilos de farina pastada amb un litre i mig d'oli. Aquesta ofrena al Senyor és una llei perpètua. ¹⁵ Cada matí oferiran al Senyor l'anyell, la farina i l'oli com a holocaust perpetu.

Les deixes del sobirà

¹⁶ »Això ordena el Senyor, Déu sobirà: Si el sobirà d'Israel fa una deixa a un dels seus fills, serà possessió del fill i passarà per dret d'herència als fills d'ell. ¹⁷ Però si fa una deixa a un dels seus dignataris, serà del dignatari fins a l'any del jubileu; llavors tornarà al sobirà. Només els fills del sobirà tindran la deixa en propietat.

¹⁸ »El sobirà no prendrà res de l'heretat d'un membre del seu poble, no l'espolarà de la seva propietat. L'heretat dels fills del sobirà sortirà, doncs, del patrimoni reial, perquè ningú del meu poble no sigui tret de la seva propietat.»

Les cuines sagrades

¹⁹ Després aquell home, passant per l'entrada que hi havia al costat de la porta, em va dur a les estances sagrades que donen al nord, reservades als sacerdots. Al capdavant de les estances vaig veure-hi un espai, a la banda de ponent. ²⁰ Ell em digué:

--Aquí els sacerdots faran coure la carn que els pertoca dels animals oferts en sacrifici per la reparació d'una falta i en sacrifici pel pecat; també aquí couran allò que els pertoca de les altres ofrenes. Així no trauran res a l'atri exterior i no exposaran el poble al perill del contacte amb coses sagrades.

²¹ Després em va fer sortir a l'atri exterior i em féu passar a la vora dels seus quatre angles. Vaig veure que a cada angle de l'atri hi havia un pati més petit. ²² Eren patis closos, adossats als quatre angles de l'atri. Feien quaranta colzades de llargada per trenta d'amplada; tots quatre tenien les mateixes mides, aprofitant els angles de l'atri.

²³ Tots quatre tenien un banc d'obra tot al voltant, amb fogons posats dintre el banc. ²⁴ L'home em digué:

--Aquestes són les cuines on els servidors del temple couran la part corresponent dels sacrificis oferts pel poble.

L'aigua que brolla del santuari

47

¹ L'home em va fer tornar a l'entrada del santuari i vaig veure que de sota el llindar del santuari, que té la façana a l'orient, naixia una font d'aigua que baixava cap a l'orient, pel costat dret del temple, al sud de l'altar. ² Tot seguit em va fer sortir del temple per la porta nord i em va fer donar la volta per fora fins a la porta exterior que mira a l'orient.

Vaig veure que l'aigua baixava del costat dret. ³ Llavors l'home es va encaminar cap a l'orient amb un cordill a la mà, amidà mil colzades i em va fer travessar el rierol: l'aigua m'arribava als turmells. ⁴ Amidà mil colzades més, em va fer travessar, i l'aigua m'arribava als genolls. ⁵ N'amidà mil més, però el nivell de l'aigua havia crescut tant que ja no vaig poder travessar. Era un corrent d'aigua on calia nedar, un riu que no es podia travessar. ⁶ Llavors ell em digué: --¿Has vist, fill d'home?

Després em va fer tornar a la riba del riu. ⁷ Vaig tornar-hi i vaig veure que hi havia molts arbres a banda i banda.

⁸ Llavors em digué:

--Aquesta aigua corre cap a la conca oriental, baixa a l'Arabà i desemboca al Mar Mort. Entra dins les aigües insalubres i les saneja. ⁹ A tot arreu on penetrarà l'aigua d'aquest riu, hi viuran tota mena d'animals aquàtics, i el peix hi serà molt abundant, perquè, així que hi arribi aquesta aigua, la mar quedarà sanejada. Arreu on arribi aquest riu, tot viurà. ¹⁰ Els pescadors s'aturaran a la riba, i des d'Enguedí fins a Eneglaim, tot serà un estenedor de xarxes. La varietat de peix serà tan gran com la del mar Mediterrani. ¹¹ Però els aiguamolls i les llacunes del Mar Mort no seran sanejats, sinó que serviran de salines. ¹² A banda i banda del riu creixeran tota mena d'arbres fruiters. No perdran mai la fulla i sempre tindran fruit. Cada mes donaran una collita nova, perquè l'aigua que els rega neix del santuari. Els seus fruits serviran d'aliment i les seves fulles seran un remei.

Les fronteres del país

¹³ »Això ordena el Senyor, Déu sobirà: Repartiu-vos així el territori entre les tribus d'Israel. Josep en tindrà dues parts. ¹⁴ Cada un dels altres en posseirà una part igual, ja que amb la mà alçada vaig jurar als vostres pares que els donaria la seva part. Aquest país, doncs, us tocarà en herència.

¹⁵ »Les fronteres del país són aquestes:

»La frontera nord s'estendrà des del mar Mediterrani cap a Hetlon, Lebó-Hamat, Sedad, ¹⁶ Berotà, Sibraim, entre la frontera de Damasc i la d'Hamat, i Hasser-Aticon, que és vora la frontera d'Hauran. ¹⁷ Aquesta frontera, doncs, s'estendrà cap a llevant des del mar fins a Hassar-Enan. Els seus límits al nord seran Damasc i Hamat. Aquest és el límit nord.

¹⁸ »La frontera oriental començarà a Damasc i Hauran, i seguirà pel riu Jordà entre Galaad i el país d'Israel, cap al Mar Mort, fins a Tamar. Aquest és el límit oriental.

¹⁹ »La frontera sud s'estendrà des de Tamar fins a l'oasi de Meribà de Cadeix i seguirà el torrent fins al mar Mediterrani. Aquest és el límit meridional.

²⁰ »A ponent, el mar Mediterrani servirà de frontera, que s'estendrà fins a l'altura de Lebó-Hamat. Aquest és el límit occidental.

²¹ »Us repartireu el país entre les tribus d'Israel. ²² Assignareu per sorts les parts de l'heretat tant per a vosaltres com per als immigrants que resideixen enmig vostre i que han tingut fills al país. Aquests estrangers, els heu de tractar com si fossin nadius israelites. Participaran en la distribució de l'heretat igual que les tribus d'Israel. ²³ Als immigrants que resideixen entre vosaltres, els donareu la seva part en el territori de la tribu on habitin. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

El territori de les set tribus

48

¹ »Aquests són els noms de les tribus amb els seus territoris:

»El territori de Dan estarà situat a l'extrem nord, al llarg del camí d'Hetlon, Lebó-Hamat i Hassar-Enon, amb la frontera de Damasc al nord, al costat d'Hamat. El territori s'estendrà des del límit oriental fins al mar.

² »El territori d'Aser s'estendrà al llarg de la frontera de Dan, des del límit oriental fins al mar.

³ »El territori de Neftalí, al llarg de la frontera d'Aser, des del límit oriental fins al mar.

⁴ »El territori de Manassès, al llarg de la frontera de Neftalí, des del límit oriental fins al mar.

⁵ »El territori d'Efraïm, al llarg de la frontera de Manassès, des del límit oriental fins al mar.

⁶ »El territori de Rubèn, al llarg de la frontera d'Efraïm, des del límit oriental fins al mar.

⁷ »El territori de Judà, al llarg de la frontera de Rubèn, des del límit oriental fins al mar.

La part del Senyor

⁸ »Seguint la frontera de Judà, des del límit oriental fins al mar, hi haurà la part que reservareu com a consagrada al Senyor. Tindrà una amplada de vint-i-cinc mil vares i una llargada igual que la de les altres tribus. Al mig d'aquest territori hi haurà el temple.

⁹ »La part que reservareu com a consagrada al Senyor farà vint-i-cinc mil vares de llargada per vint mil d'amplada.

¹⁰ La part sagrada d'aquest territori que correspondrà als sacerdots farà vint-i-cinc mil vares, tant al costat nord com al costat sud; l'amplada de la part oriental serà de deu mil vares, i la de la part occidental també serà de deu mil. Al mig hi haurà el temple del Senyor. ¹¹ La part sagrada serà dels sacerdots descendents de Sadoc, que es van mantenir fidels al meu culte i no es van esgarriar amb els altres israelites, com ho feren els levites. ¹² Els correspondrà, doncs, una part del territori més sant del país, reservat com a part consagrada al Senyor, tocant a la part dels levites. ¹³ El territori dels levites serà com el dels sacerdots. Tots dos faran vint-i-cinc mil vares de llargada per deu mil d'amplada. ¹⁴ No podran vendre ni permutar ni traspassar res d'aquesta part principal del país, perquè és consagrada al Senyor.

El territori de la ciutat

¹⁵ »L'espai que resta de cinc mil vares d'amplada per vint-i-cinc mil de llargada no serà territori sagrat, ja que serà destinat a la ciutat per a habitatges i pastura. En el centre hi haurà la ciutat; ¹⁶ formarà un quadrat de quatre mil cinc-centes vares de costat. ¹⁷ Tot al volt dels quatre costats de la ciutat hi haurà un pasturatge que tindrà dues-centes cinquanta vares. ¹⁸ A llevant i a ponent de la ciutat, paral·lelament al territori consagrat, hi haurà un terreny de deu mil vares de llargada. Les seves collites serviran per a alimentar els treballadors de la ciutat. ¹⁹ Els qui treballin a la

ciutat, sigui quina sigui la tribu d'Israel a què pertanyin, conrearan aquest terreny.

²⁰ »La part del territori reservat forma un quadrat de vint-i-cinc mil vares de costat, comprnent-hi la quarta part que és el territori de la ciutat.

El territori del sobirà

²¹ »La resta de territori, a banda i banda de la part consagrada i de la que pertany a la ciutat, serà del sobirà. S'estendrà cap a l'est des del límit de les vint-i-cinc mil vares del territori consagrat i del territori de la ciutat fins a la frontera oriental, i cap a l'oest, des del límit de les vint-i-cinc mil vares fins a la frontera del mar. La part del sobirà serà, doncs, igual a les altres. Al centre hi haurà el territori consagrat i el santuari del temple.

²² »Exceptuant el territori dels levites i el de la ciutat, enclavats enmig del territori del sobirà, tota l'extensió compresa entre la part de Judà i la de Benjamí serà del sobirà.

El territori de les cinc tribus

²³ »Per a la resta de les tribus:

»El territori de Benjamí s'estendrà des del límit oriental fins al mar.

²⁴ »El territori de Simeó s'estendrà al llarg de la frontera de Benjamí, des del límit oriental fins al mar.

²⁵ »El territori d'Issacar, al llarg de la frontera de Simeó, des del límit oriental fins al mar.

²⁶ »El territori de Zabuló, al llarg de la frontera d'Issacar, des del límit oriental fins al mar.

²⁷ »El territori de Gad, al llarg de la frontera de Zabuló, des del límit oriental fins al mar.

²⁸ »La frontera sud de Gad coincidirà amb la frontera sud del país. S'estendrà des de Tamar, per l'oasi de Meribà de Cadeix, i, seguint el torrent, fins al mar Mediterrani.

²⁹ »Aquest és el país que assignareu en heretat a les tribus d'Israel. Aquests seran els seus territoris.

Les dotze portes de Jerusalem

³⁰⁻³¹ »Aquestes seran les sortides de la ciutat. Cada una portarà el nom d'una tribu d'Israel. El mur del costat nord, de quatre mil cinc-cents vares, tindrà tres portes: la de Rubèn, la de Judà i la de Leví. ³² El mur del costat de llevant, de quatre mil cinc-cents vares, tindrà també tres portes: la de Josep, la de Benjamí i la de Dan. ³³ El mur del costat sud, de quatre mil cinc-cents vares, tindrà igualment tres portes: la de Simeó, la d'Issacar i la de Zabuló. ³⁴ El mur del costat de ponent, de quatre mil cinc-cents vares, tindrà també tres portes: la de Gad, la d'Aser i la de Neftalí. ³⁵ El perímetre total de la ciutat serà de divuit mil vares.

»El nom de la ciutat serà des d'ara: "El Senyor és allí."

Osees

Títol

1

¹ Paraula del Senyor comunicada a Osees, fill de Beerí, en temps d'Ozies, Jotam, Acaz i Ezequies, reis de Judà, mentre Jeroboam, fill de Jehoaix, era rei d'Israel.

El matrimoni d'Osees

² Comencen les paraules del Senyor a Osees. El Senyor li va dir:

--Vés, pren per muller una prostituta
i tingues fills d'una dona així,
perquè aquest país
no fa res més que prostituir-se
i apartar-se de mi, el Senyor.

³ Osees va prendre per muller Gómer, filla de Diblaim. Ella va quedar embarassada i li va donar un fill. ⁴ El Senyor va dir a Osees:

--Posa-li per nom Jizreel,
perquè ben aviat
demandaré comptes
a la dinastia de Jehú
pels crims de Jizreel.
Deixaré els d'Israel sense reis.

⁵ Aquell dia
trencaré els arcs d'Israel
a la vall de Jizreel.

⁶ Gómer va quedar embarassada una altra vegada i va tenir una filla. El Senyor digué a Osees:

--Posa-li Lo-Ruhamà
(que vol dir "no compadida"):
ja no em compadiré més dels d'Israel
ni els perdonaré.

⁷ »Però em compadiré dels de Judà. Jo, el Senyor, el seu Déu, els salvaré, i no necessitaré ni arc ni espasa, ni combats ni cavalls ni cavallers.

⁸ Després d'haver deslletat la «No compadida», Gómer va quedar embarassada una altra vegada i va tenir un fill.

⁹ El Senyor digué a Osees:

--Posa-li Lo-Ammí
(que vol dir "poble no-meu"):
vosaltres, els d'Israel,
no sereu el meu poble,
i jo no seré res per a vosaltres.

Una època de felicitat

2

¹ «Arribarà un dia
que la gent d'Israel
serà nombrosa com la sorra
de la vora de la mar,
que no es pot comptar ni mesurar.
I en el lloc on els deien:
"Vosaltres no sou el meu poble",
els diran: "Fills del Déu viu".

² Es reuniran la gent de Judà
i la gent d'Israel,
escolliran un cap únic
i es multiplicaran al país.
El dia de Jizreel serà gran!

³ Digueu "Poble meu"
als vostres germans,
i a les vostres germanes,
"Compadida".

Israel, esposa infidel

⁴ »Acuseu la vostra mare, acuseu-la,
perquè ja no és la meva muller
ni jo, el Senyor, sóc el seu marit.
Que es tregui de la cara
les marques de prostituta
i, dels pits,
els senyals dels adulteris!

⁵ Si no ho fa
la despollaré del tot,
la deixaré
com el dia que va néixer.
La deixaré com el desert,
com una terra eixuta,
i la faré morir de set.

⁶ No em compadiré dels seus fills,
perquè són fills de prostituta.

⁷ La seva mare s'ha prostituït,
s'ha cobert de vergonya
la qui els va engendrar.
Ella ha dit: "Aniré darrere els amants,
que em donen el pa i l'aigua,
llana i lli, oli i begudes."

⁸ »Ara, doncs, li barraré el camí
amb espines,
l'hi tancaré amb un mur
i mai més no trobarà la seva ruta.

⁹ Correrà darrere els amants,
però no els atraparà;
els cercarà, però no els trobarà.
Llavors dirà:

"Me'n torno al meu primer marit,
amb qui estava millor
que no pas ara."

¹⁰ »Ella no entén
que era jo qui li donava
el blat, el vi i l'oli,
qui l'enriquia amb plata i or,
que després servien
per a adorar Baal.

¹¹ Per això vindré a prendre
el meu blat al temps de la sega,
i el meu vi al temps de la verema.
Li prendré la meva llana i el meu lli
amb què vestia el seu cos nu.

¹² Mostraré el seu desvergonyiment

davant els seus amants:
ningú no la salvarà de la meva mà.
13 Posaré fi als cants alegres,
s'acabaran les festes de la lluna nova
i els dissabtes
i totes les solemnitats.

14 Devastaré les vinyes i les figueres
que ella tenia per la paga
que li donaven els seus amants.
La convertiré en un matollar
perquè la brostegin
els animals feréstecs.

15 Li demanaré comptes
del temps dedicat als Baals,
quan els cremava ofrenes:
es guarnia amb anells i collarets
per anar darrere els seus amants
mentre s'oblidava de mi.
Ho dic jo, el Senyor.

Déu refarà la unió

16 »Jo la seduiré,
la portaré al desert
i li parlaré al cor.

17 Des d'allí li tornaré les vinyes,
i la vall d'Acor
serà porta d'esperança.
Allà em correspondrà
com quan era jove,
quan pujà del país d'Egipte.

18 »Aquell dia, em dirà "Marit meu",
no em dirà més "Baal meu".
Ho dic jo, el Senyor.

19 Jo li trauré dels llavis
el nom de Baal,
no pronunciaran mai més
aquest nom.

20 Aquell dia, a favor d'ells
jo faré una aliança
amb els animals feréstecs,
amb els ocells del cel
i les bestioles de la terra;
trencaré arcs i espases
i eliminaré la guerra del país.
Jo faré que tots ells
puguin descansar tranquils.

21 Et prendré com a esposa per sempre,
et prendré com a esposa
i pagaré per tu bondat i justícia,
amor i misericòrdia.

22 Et prendré com a esposa
pagant un preu de fidelitat.
Així coneixeràs qui és el Senyor.

23 »Aquell dia —diu el Senyor—
donaré una resposta:
donaré al cel allò que espera,

i el cel ho donarà a la terra.

²⁴ La terra donarà allò que necessiten
el blat, el vi i l'oli,
i ells donaran el que espera Jizreel.

²⁵ Jo sembraré Jizreel per tot el país,
em compadiré
de la "No compadida",
i al qui s'anomenava
"Poble no-meu"
li diré "Ets el meu poble",
i ell em dirà "Ets el meu Déu".»

Osees i la muller infidel

3

¹ El Senyor em va dir:

--Vés encara, i estima una dona estimada pel seu marit i adúltera. Estima-la com el Senyor estima la gent d'Israel, tot i que ells van amb altres déus i es deleixen per pastissos de panses.

² Jo la vaig comprar per quinze peces de plata i dos-cents quilos d'ordi. ³ I li vaig dir:

--Durant molt de temps viuràs amb mi, sense prostituir-te ni donar-te a cap home. I jo tampoc no em donaré a tu.

⁴ »Perquè també la gent d'Israel viurà molt de temps sense rei ni governants, sense sacrificis ni pilars sagrats, sense efods ni terafim. ⁵ Després d'això, els d'Israel tornaran a cercar el Senyor, el seu Déu, i el descendent de David, el seu rei. A la fi dels temps, acudiran amb reverència al Senyor i n'esperaran tota mena de bé.

El Senyor acusa el seu poble

4

¹ Escolteu la paraula del Senyor, gent d'Israel:

«Jo, el Senyor, llanço una acusació
contra els habitants del país,
perquè en aquesta terra
no hi ha amor ni fidelitat,
no hi ha coneixement de Déu.

² Malediccions i enganys,
homicidis, robatoris
i adulteris es desborden:
un assassinat en segueix un altre!

³ Per això la terra estarà de dol
i es decandiran
tots els qui l'habiten,
els animals feréstecs
i els ocells del cel;
fins i tot s'acabaran
els peixos del mar.

⁴ »Que ningú no respongui!
Que ningú no contesti!
El teu poble es comporta
com els qui respotegen
al sacerdot!

⁵ Ensopegareu en ple dia,
i, de nit, el profeta ensopegarà
junt amb vosaltres;

faré callar la vostra mare.

⁶ Vosaltres, poble meu, haureu de callar,
perquè no em coneixeu.

I a tu, ja que no m'has volgut
conèixer,
jo no et voldré per al sacerdoci:
has oblidat la Llei del teu Déu,
i jo també m'oblidaré dels teus fills.

⁷ »Tants com són,
tots han pecat contra mi;
per això convertiré en infàmia
la seva glòria:

⁸ s'alimenten dels sacrificis
que el meu poble ofereix
pels seus pecats
i, per tant, desitgen que pequi.

⁹ »Però el poble i els sacerdots
tindran tots la mateixa sort:
els demanaré comptes
per la seva conducta,
els faré pagar
el mal que han fet.

¹⁰ Menjaran però no se saciaran,
promouran la prostitució
però no es multiplicaran,
perquè m'han abandonat a mi,
el Senyor,
i no em volen obeir.

¹¹ »Les prostitutes i el vi
fan perdre el seny.

¹² El meu poble fa consultes
a un bocí de fusta,
d'un tros de pal
en rep revelacions.
Un esperit de prostitució
l'ha esgarriat,
s'ha prostituït
i s'ha separat del seu Déu.

¹³ Ofereixen sacrificis
al cim de les muntanyes,
cremen ofrenes a dalt dels turons,
sota l'ombra agradable
del roure, el pollancre i l'alzina.
Per culpa d'això,
les vostres pròpies filles
es prostitueixen
i les vostres nores són adúlteres.

¹⁴ Però jo no demanaré comptes
per la prostitució de les vostres filles
ni per l'adulteri de les vostres nores,
perquè ells mateixos, els sacerdots,
se'n van a part amb prostitutes,
amb prostitutes sagrades
ofereixen sacrificis.
És un poble sense seny
que va de dret a la perdició.

¹⁵ »Si tu, Israel,
practiques la prostitució,
que almenys Judà
no se'n faci culpable!
No aneu al santuari de Guilgal,
no pugeu a Betaven
ni jureu per la vida del Senyor!

¹⁶ »Com una vaca indòmita,
és indòmit Israel.

I ara el Senyor els pasturarà
com anyells
en una terra sense horitzons.

¹⁷ Els d'Efraïm s'han aliat
amb els ídols.

Deixeu-los tranquils!

¹⁸ De tant prostituir-se
els ha passat l'embriaguesa!
També els qui els guien
estimaven la deshonra,

¹⁹ però ara les ales del vent
els embolcallen
i s'avergonyeixen
dels seus sacrificis.»

La culpa dels prohoms d'Israel

5

¹ «Escolteu això, sacerdots!
Estigueu atents, els d'Israel!
Pareu l'orella, casa reial!
A tots vosaltres us crido a judici.
Heu estat un parany dalt a Mispà,
una xarxa estesa dalt del Tabor.

² Uns adúlter han fet
una gran matança,
però jo els castigaré tots.

³ »Jo conec prou bé els d'Efraïm,
no em passa per alt res d'Israel.

Tu, Efraïm,
els has dut a prostituir-se,
i Israel ha quedat impur.

⁴ Les seves obres no els permeten
de retornar al seu Déu.

Porten a l'entranya
un esperit de prostitució,
i al Senyor ni el coneixen.

⁵ »Quedarà abatut l'orgull
que Israel porta a la cara.

Israel i Efraïm cauran
per la seva culpa,
i també Judà caurà amb ells.

⁶ Amb els ramats d'ovelles i vaques
aniran a cercar el Senyor,
però no el trobaran,

perquè s'ha allunyat d'ells.

⁷ Han estat infidels al Senyor
i han engendrat fills bastards.
Ara, doncs, cada lluna nova
els devorà,
a ells i els seus camps.

Guerra fratricida entre Efraïm i Judà

⁸ »Toqueu el corn a Guibà,
i la trompeta a Ramà!
Crideu l'alarma a Betaven!
Alerta darrere vostre, benjaminites!

⁹ El dia del càstig,
Efraïm serà devastat.
Ho faig saber amb tota certesa
a les tribus d'Israel.

¹⁰ »Els prohoms de Judà es comporten
com els qui desplacen les fites.
Abocaré sobre ells com un aiguat
la meva indignació.

¹¹ Efraïm és oprimat,
l'esclafa la meva sentència,
perquè s'ha entestat
a anar darrere els ídols immunds.

¹² Jo, com una arna,
he consumit Efraïm;
com un corc, he rosegat Judà.

¹³ Efraïm s'ha vist malalt,
i Judà, cobert d'úlceres.
Llavors Efraïm

s'ha adreçat als assiris,
ha enviat missatgers al Gran Rei,
però ell no us podrà guarir
ni us podrà tancar les úlceres,

¹⁴ perquè jo sóc com un lleó
per als d'Efraïm,
com un cadell de lleó
per als de Judà:

jo mateix atraparé la presa
i me n'aniré,
me l'enduré i ningú no podrà
arrabassar-me-la.

¹⁵ »M'allunyaré i tornaré a casa meva,
fins que reconequin les seves culpes
i vinguin a cercar-me.

Penediment inconstant del poble

»Enmig de les seves penes
corraran cap a mi. Diran:

6

¹ "Veni, tornem al Senyor.
Ell, que ens ha trossejat, ens guarirà;
ell, que ens ha ferit, ens embenarà.

² Ens tornarà la vida en dos dies,
el dia tercer ens farà aixecar
i viurem a la seva presència.

³ Maldem per conèixer el Senyor!
Ell està a punt d'aixecar-se
com l'aurora,
ens arribarà com pluja de tardor,
com el ruixat de primavera
que amara la terra."

⁴ »El Senyor respon:
Què he de fer amb tu, Efraïm?
Què he de fer amb tu, Judà?
L'amor que em teniu
és com la boira del matí,
com la rosada que desapareix
ben aviat.

⁵ Per això us he afaïçonat
valent-me dels profetes;
les meves paraules
us han dut la mort,
però la meva sentència
brilla com la llum:

⁶ el que jo vull és amor
i no sacrificis,
coneixement de Déu
i no pas holocaustos.

Greus infidelitats d'Israel

⁷ »Però ells,
com en el santuari d'Adam,
han trencat l'aliança;
com en aquell lloc,
m'han estat infidels.

⁸ Guilad és una ciutat
de gent malèfica,
pertot arreu hi ha petjades de sang.

⁹ Com bandolers emboscats,
colles de sacerdots
assassinen pel camí de Siquem,
executen les intrigues que han tramat.

¹⁰ He vist coses horribles a Israel:
Efraïm hi té un prostíbul,
i Israel ha quedat impur.

¹¹ També per a tu, Judà,
preparo una collita,
quan renovaré
la vida del meu poble.

7

¹ »Quan jo volia guarir Israel,
s'han descobert les culpes d'Efraïm,
les maldats de Samaria:
conreen l'engany,
hi ha lladres dintre la ciutat

i bandolers als afores.

² No s'adonen que jo recordo
tota la seva maldat.

Són presoners
de les seves pròpies obres,
i jo les tinc totes sota els meus ulls.

Conspiracions contra els reis

³ »Diverteixen el rei amb malícia,
i els seus cortesans amb mentides.

⁴ Tots ells són uns adúlter.
Són com un forn encès pel forner,
que ell no para d'atiar
després de fonyar la pasta
i mentre espera que fermenti.

⁵ El dia de la festa del rei,
el vi escalfa els cortesans,
els fa rodar el cap.

Mentrestant el rei
dóna la mà als farsants.

⁶ Els intrigants s'apropen,
el seu cor crema com un forn.

El forner d'aquest forn
dorm tota la nit,
però al matí crema com una flama.

⁷ Tots estan encesos com un forn
i devoren els qui els governen.
Tots els seus reis han caigut
i cap d'ells no m'ha demanat ajuda.

La infidelitat tossuda d'Efraïm

⁸ »Efraïm es barreja
amb els altres pobles;
és com una coca cuita d'un sol costat.

⁹ Els estrangers li xuclen les forces
i ell ni se n'adona.

Se li tornen blancs els cabells
i ell ni ho veu.

¹⁰ Està abatut l'orgull
que Israel porta a la cara,
però no retornen a mi,
el Senyor, el seu Déu,
ni em consulten res de tot això.

¹¹ Efraïm és un colom ingenu,
no té seny:

ara demana ajuda a Egipte,
ara se'n va cap a Assíria.

¹² Quan s'hi encaminin,
els tiraré el meu filat,
els caçaré com els ocells,
els castigaré

així que els senti reunits.

¹³ »Ai d'ells, que han fugit de mi!
Seran devastats perquè s'han rebel·lat
en contra meu!

¿I jo els he d'alliberar,

si quan parlen
no fan més que mentir-me?

14 No són sincers
quan em demanen ajuda,
es lamenten del lilit estant
i es fan incisions
per obtenir blat i vi.
M'han abandonat!

15 Sóc jo qui els va instruir,
qui va donar forces al seu braç
i ells, en canvi,
només maquinen en contra meu.

16 Si retornen a algú,
no ho fan mirant cap al cel.
Són com un arc que falla.
Els seus governants cauran
víctimes de l'espasa:
el seu llenguatge és insolent.
I des d'Egipte tothom se'n riurà.»

El Senyor condemna Israel

8

1 «Emboqueu el corn de guerra!
La desgràcia planeja com una àguila
damunt el poble del Senyor,
perquè han trencat la meva aliança
i han estat infidels a la meva Llei.

2 Cridant auxili em diuen:
"Oh Déu, som els d'Israel!
Nosaltres et coneixem!"

3 Però Israel ha rebutjat el seu bé,
i l'enemic els perseguirà.

4 S'han escollit reis
que jo no els havia donat,
i governants que jo no aprovava.
S'han fet ídols
amb la seva plata i el seu or,
per acabar exterminats!

5 El teu vedell ha estat rebutjat,
Samaria!

Provoqueu que m'indigni
contra vosaltres!
Fins quan sereu incapaços
de mantenir-vos innocents?

6 Aquest vedell prové d'Israel,
i no és pas Déu:
l'ha fet un artesà.

Però el vedell de Samaria
acabarà esmicolat.

7 Sembren ventades
i colliran tempestats.
Blat sense espiga
no dona farina,

i si de cas en donés,
uns estrangers l'engolirien.

⁸ »Israel ha estat engolit
i ara es troba entre les nacions
com una eina sense cap valor.

⁹ Ells s'han adreçat a Assíria
com un ase salvatge que va a la seva;
els d'Efraïm hi han llogat amants.

¹⁰ Encara que hagin llogat amants
entre les nacions,
ara jo els reuniré,
i aniran disminuint
sota el pes del Rei de reis.

¹¹ »Com més altars Efraïm ha dedicat,
més culpable s'ha fet.
Ha construït altars per pecar més.

¹² Jo he escrit per a ells
molts manaments de la Llei,
però ells els han mirat
com si fossin una cosa estranya.

¹³ M'ofereixen els sacrificis
que em pertoquen
i en mengen la carn,
però a mi, el Senyor,
no em complauen.

Em recordo de les seves culpes,
els demanaré comptes
dels seus pecats:
hauran de tornar a Egipte.

¹⁴ »Israel s'ha oblidat del seu creador
i s'ha construït temples.
Judà ha multiplicat
les ciutats fortificades,
però jo calaré foc a les seves ciutats
i consumiré les seves defenses.»

Anunci del càstig del poble

9

¹ Israel, no celebri festes
ni t'alegris com els altres pobles,
perquè prostituint-te
t'has allunyat del teu Déu.

T'estimaves més la paga que rebies
a totes les eres on batien el blat.

² Però ni l'era ni la premsa d'oli
no et donaran cap aliment,
i et fallarà el vi que esperes.

³ Efraïm no habitarà
a la terra del Senyor:
haurà de tornar a Egipte
o menjar aliments impurs
amb els assiris.

⁴ No oferiran al Senyor

libacions de vi
ni el complauran
amb els seus sacrificis.
El seu pa, com el pa del condol
ofert per un difunt,
farà impur tothom qui en mengi.
Aquest pa els saciarà,
però no el podran introduir
al temple del Senyor.
5 Com celebrareu el dia de la festa,
la solemnitat del Senyor?
6 Fugireu del país devastat,
i Egipte us recollirà
per enterrar-vos a Memfis.
Les ortigues s'apropiaran
del bo i millor de la vostra plata
i els cards envairan les vostres tendes.
7 Ha arribat
el temps de passar comptes,
l'hora de pagar el deute.
Que ho sàpiga Israel!
Els vostres profetes són insensats,
els homes inspirats deliren,
perquè són moltes les vostres culpes
i immensos els vostres odis.
8 Però el sentinella d'Efraïm
està amb el meu Déu;
els altres profetes, en canvi,
són un parany arreu on van:
fins i tot es mostren hostils
en el temple del seu Déu!
9 S'han corromput profundament,
com en els temps de Guibà.
Però el Senyor es recorda
de les seves culpes,
els demanarà comptes
dels seus pecats.

El càstig d'Israel

10 Diu el Senyor:
«Vaig trobar Israel
com qui troba raïms al desert.
Vaig mirar els vostres pares
com es miren les figues primerenques.
Però ells arribaren a Baal-Peor
i es van consagrar
a l'Ídol Vergonyós,
es van tornar fastigosos
com el seu amant.
11 La glòria d'Efraïm
volarà com un ocell:
no els naixeran més infants,
no n'esperaran, no en concebran.
12 I si arriben a pujar algun fill,
els en privaré
abans no sigui un home.
Ai d'aquest poble si jo l'abandonó!

¹³ Efraïm, jo et veia arribar a Tir,
com plantat en una prada,
però ara hauràs de portar
els teus fills a la matança.»

¹⁴ Senyor, dóna'ls...!
Però què els donaràs?
Dóna'ls entranyes estèrils,
pits que no puguin alletar!

¹⁵ Diu el Senyor:
«Tota la seva maldat
es va veure a Guilgal.
Allà els vaig avorrir.
Ara els trauré de casa meva
per tot el mal que han fet
i no els tornaré a estimar.
Tots els seus governants
són uns rebels.

¹⁶ Efraïm ha rebut molts cops,
les seves arrels s'han assecat
i no podrà donar més fruit.
I si encara tinguessin fills,
faré morir el fruit preciós
de les seves entranyes.»

¹⁷ El meu Déu els rebutjarà
perquè no l'han escoltat.
Seran un poble errant
entre les nacions.

El rei i l'ídol, anorreats

10

¹ Israel era un cep fecund
que donava molt de fruit.
Com més abundaven els seus raïms,
més altars es construïa;
com més fèrtil era el país,
més pilars sagrats aixecava.

² Tenen el cor esmunyedís
i ara ho pagaran:
el Senyor derrocarà els seus altars
i els arrasarà els pilars sagrats.

³ Ara diran: «No tenim rei
perquè no hem reverenciat el Senyor.
I, a més, un rei, de què ens serviria?»

⁴ Parlen només per parlar
i juren en fals quan pacten aliances.
El dret creix, com planta verinosa,
en els solcs del meu camp.

⁵ Els habitants de Samaria
temen pel vedellot de Betaven.
El poble i els falsos sacerdots
estan de dol per ell:
ell, que és la seva alegria gloriosa,
és a punt de ser deportat!

⁶ El vedellot serà endut a Assíria
com a regal per al Gran Rei.

Efraïm queda confós,
Israel s'avergonyeix
de les seves intrigues.

⁷ Samaria i el seu rei desapareixen,
com un branquilló
que l'aigua s'emporta.

⁸ Són destruïts
els recintes sagrats d'Aven,
que eren el pecat d'Israel.
Creixeran cards i espines
sobre els seus altars.

Llavors diran a les muntanyes:

«Cobriu-nos!»,

i als turons:

«Caieu damunt nostre!»

Israel recollirà el que ha sembrat

⁹ Diu el Senyor:

«El poble d'Israel ha pecat
des dels temps de Guibà
i així han continuat.

¿No és a Guibà on la guerra sorprendrà
els fills d'aquells malvats?

¹⁰ Estic decidit a castigar-los:
els pobles s'uniran contra ells,
que ja estan enjovats
per a llaurar el seu doble solc.

¹¹ »Efraïm era una vedella
ben acostumada,
que de bona gana batia el blat;
però li vaig posar un jou
al seu coll fornit:
vaig enganxar Efraïm al jou,
Judà va llaurar
i Jacob va esterrossar el seu camp.

¹² Vaig dir: "Sembreu-vos

llavor de justícia,
colliu fruits de bondat;
llaureu-vos un camp nou.

Ara és el moment
de cercar-me a mi, el Senyor,
fins que jo vingui i escampi
la salvació damunt vostre."

¹³ Però vosaltres heu conreat injustícies,
heu collit maldats,
heu menjat fruits dolents.

»Tu, Israel, has confiat
en les teves maquinacions
i en la multitud dels teus valents.

¹⁴ Però s'alçarà un avalot
dins el teu poble,
i les teves places fortes
seran totes devastades,
com Xalman va devastar Betarbel,
la ciutat-mare

esclafada amb els seus fills.

¹⁵ Betel us ha dut tot això,
ja que heu comès sovint el mal.
A l'alba hi haurà la fi
del rei d'Israel.»

Amor del Senyor pel seu poble

11

¹ Diu el Senyor:

«Quan Israel era un noi
me'l vaig estimar,
d'Egipte vaig cridar el meu fill.

² Però ell és d'aquells
que, com més els crides,
més se te'n van:
oferien sacrificis als Baals,
cremaven ofrenes als ídols.

³ Jo mateix vaig ensenyar
Efraïm a caminar
agafant-lo pels braços,
però ells no han reconegut
que jo els he guarit.

⁴ Jo els atreïa cap a mi
amb llaços d'afecte i amor.
Feia com qui aixeca un jou del coll
i deixa lliure la boca,
m'acostava cap a ell
i li donava menjar.

⁵ »No tornarà al país d'Egipte,
però el rei d'Assíria el dominarà,
perquè no han volgut tornar a mi.

⁶ La guerra farà estralls
a les seves ciutats:
esbotzarà les barres de les portes
i els engolirà
per culpa de les seves intrigues.

⁷ Els del meu poble s'aferren
a la seva apostasia.
Els exhorten a mirar cap al cel,
però cap d'ells no es redreça.

⁸ »Efraïm, com t'he de tractar?
¿T'haig d'abandonar, Israel?
¿Haig de tractar-te com Admà?
¿He de deixar-te com Seboïm?
Això em trasbalsaria el cor,
s'encendria la meva pietat.

⁹ No cediré a la meva indignació,
no tornaré a destruir Efraïm,
perquè jo sóc Déu i no un home,
sóc el Sant, present enmig teu:
no sóc dels qui es passegen
d'ací d'allà!

¹⁰ Vindran darrere meu,

i jo, el Senyor, rugiré com un lleó;
rugiré, i els meus fills
vindran de ponent.

¹¹ Vindran des d'Egipte, com ocells,
com coloms des del país d'Assíria,
i els faré viure a casa seva.
Ho dic jo, el Senyor.»

Engany i mentida d'Israel

12

¹ Diu el Senyor:

«Els d'Efraïm
m'han envoltat de mentides,
els d'Israel m'han enganyat;
però Judà és encara amb Déu,
es manté fidel al qui és santíssim.

² Efraïm s'alimenta de vent,
tot el dia va darrere el vent de llevant;
multiplica mentides i desastres.
Fa una aliança amb Assíria,
i obsequia Egipte amb oli.»

³ El Senyor pledeja amb Judà
i demana comptes als de Jacob
per la seva manera d'obrar:
els farà pagar el mal que han fet.

⁴ Jacob va suplantar el seu germà
dins les entranyes de la mare,
i quan va ser un home
va lluitar amb Déu,

⁵ lluità amb un àngel i el va vèncer;
va suplicar i obtingué el seu favor.
Déu l'anà a trobar a Betel
i allí ens va parlar a nosaltres:

⁶ «El Senyor és el Déu de l'univers;
amb aquest nom ha de ser invocat.

⁷ Tu, per tant, torna al teu Déu,
sigues fidel i just,
espera sempre en el teu Déu.»

⁸ Diu el Senyor:

«Els de Canaan
fan servir balances falses,
els agrada d'estafar.

⁹ I els d'Efraïm diuen:
"El cas és que som rics,
hem guanyat una fortuna,
i en tots els nostres guanys
ningú no hi trobarà culpa ni pecat."

¹⁰ Doncs bé, jo, el Senyor,
que sóc el vostre Déu
des que éreu a Egipte,
us tornaré a fer viure en tendes
com en el temps
que us vaig aplegar.

11 Jo he parlat als profetes,
jo els he concedit moltes visions,
i per mitjà dels profetes
m'explicaré.»

12 Guilad era un cau de maleficis;
ara s'ha convertit en no res.
A Guilgal sacrificaven vedells,
però els seus altars
són ara munts de pedres
entre els solcs dels camps.

13 Jacob va fugir al país dels arameus;
ell, Israel, es posà a servir
per aconseguir una muller,
i per ella va guardar els ramats.

14 Gràcies a un profeta,
el Senyor va fer pujar Israel d'Egipte,
i per ell el poble era guardat.

15 Però els d'Efraïm
han irritat amargament
el seu Senyor,
i ell els farà responsables
de la sang vessada,
els tornarà les ofenses
que han comès.

La fi del poble infidel al Senyor

13

1 Quan Efraïm parlava,
tremolava tothom,
era important entre les tribus d'Israel
però ara ha mort,
culpable d'adorar Baal.

2 Ara els d'Efraïm continuen pecant:
amb la seva plata i les seves arts
s'han fet ídols de fosa,
que no són més que obra d'artesans.
D'ells es pot dir:

«Els qui ofereixen sacrificis
són homes,
però fan petons a vedells.»

3 Per això seran
com la boira del matí,
com la rosada que aviat desapareix,
com la palla escampada pel vent,
com el fum que surt pel forat.

4 Diu el Senyor:
«Jo, el Senyor, sóc el vostre Déu
des que éreu a Egipte.

No coneixes cap Déu fora de mi,
no hi ha cap salvador sinó jo.

5 Jo et vaig conèixer al desert,
en una terra resseca.

6 »Així que els vaig alimentar,

van saciar-se;
però, un cop satisfets,
van enorgullir-se i m'oblidaren.
7 Per això jo m'he tornat per a ells
com un lleó,
com un lleopard
estic a l'aguait vora el camí.
8 Els ataco com una óssa
a qui han robat la cria,
els destrosso el pit
que tanca el cor,
els devoro com una lleona
allà mateix.
Els animals ferotges els destrossaran.
9 »Això t'ha perdut, Israel.
T'has girat contra mi,
que era la teva ajuda.
10 On és ara el teu rei,
el qui t'havia de salvar
a tu i les teves poblacions?
On són els teus jutges, a qui vas dir:
"Doneu-me un rei i una cort"?
11 Jo mateix, a contracor,
et vaig donar un rei,
i ara, indignat, te l'he pres.
12 »Tinc lligades les culpes
dels d'Efraïm,
els seus pecats són ben guardats.
13 Quan vénen els dolors de part,
ell és com un fill insensat
que, arribada l'hora,
no vol sortir
de les entranyes de la mare.
14 ¿I jo els hauré de rescatar
del país dels morts?
¿Hauré d'alliberar-los de la mort?
Oh mort, on són els teus desastres?
On tens el fibló, país dels morts?
Els meus ulls es tanquen a la pietat!
15 I encara que Efraïm florís
entre els seus germans,
vindrà un vent xardorós,
un vent del Senyor
que pujarà del desert:
assecarà les deus
i eixugarà les fonts;
l'enemic pillarà els tresors,
tots els objectes preciosos.

14

1 Samaria es rebel·la
contra el seu Déu:
és culpable de la seva falta.
Els seus habitants

cauran víctimes de l'espasa,
les criatures seran esclafades
i les dones embarassades
seran esventrades.»

Crida a la conversió

² Israel, torna al Senyor, el teu Déu!
La teva culpa t'ha fet ensopegar.

³ Torna al Senyor
i porta-li com a ofrena
aquestes paraules:
«Perdona totes les nostres culpes
i accepta'ns el bo i millor;
en comptes de vedells, t'oferim
la pregària dels nostres llavis.

⁴ Assíria no ens pot salvar,
ni ens salvarà
cap esquadró de cavallers,
ni direm a l'obra de les nostres mans
que és el nostre Déu.
Tu, Senyor,
et compadeixes dels orfes.»

Promesa del Senyor a Israel

⁵ Diu el Senyor:
«Jo els guariré de la seva infidelitat
i els estimaré amb tot el cor.
Ja no estic indignat amb ells.

⁶ Seré per a Israel com la rosada;
florirà com el lliri
i la seva soca arrelarà
com la dels àlbers.

⁷ Els seus rebrots creixeran,
i tindrà la ufana de l'olivera
i la fragància del Líban.

⁸ Es refaran els qui visquin
a la seva ombra,
seran fecunds com el blat,
creixeran com una parra
i es parlarà d'ells
com del vi del Líban.

⁹ Efraïm, què tinc a veure
amb els ídols?
Sóc jo qui respon i vetlla per tu.
Sóc com una savina frondosa:
els teus fruits vénen de mi.»

Paraules finals

¹⁰ ¿Qui és prou savi per a entendre això,
prou intel·ligent per a comprendre-ho?
Els camins del Senyor són planers,
i els homes justos els segueixen,
però hi ensopeguen
els qui no són fidels.

Joel

Títol

1

¹ Paraula del Senyor comunicada a Joel, fill de Petuel.

Plagues i secada

² Escolteu-me, ancians,
estigueu atents,
habitants del país!

¿S'havia vist mai res de semblant
al vostre temps,
o bé en temps dels vostres pares?

³ Conteuh-oh als vostres fills;
que ells ho contin també als seus,
i aquests, als qui vindran.

⁴ El que deixa la llagosta,
ho devora el saltamartí;
el que el saltamartí deixa,
ho devora la saltarel·la;
el que la saltarel·la deixa,
ho devora el llagost.

⁵ Desvetlleu-vos, embriacs, i ploreu;
planyeu-vos, bevedors,
perquè el vi, ni el tastareu.

⁶ Un exèrcit potent, innumerable,
ha envaït el meu país.
Té queixals de lleó, ullals de lleona.

⁷ M'ha deixat la vinya desolada,
les figueres, destrossades:
n'ha rosegat l'escorça,
les ha pelades,
ha deixat blanc el ramatge.

⁸ Planyeu-vos com la noia
vestida de dol
pel marit mort en plena joventut.

⁹ Ploren els sacerdots,
servidors del Senyor:
s'han acabat les libacions de vi
i les ofrenes de farina
en el temple del Senyor.

¹⁰ Estan assolats els camps,
endolades les terres:
el blat no ha granat,
s'ha pansit el raïm,
s'han assecat les olives.

¹¹ Desconsoleu-vos, pagesos;
ploreu, vinyaters.
No hi ha ordi ni blat,
la collita s'ha perdut.

¹² S'han assecat els ceps,
s'han esfullat les figueres.
Magraners, palmeres i pomers,

tots els fruiters són secs.
S'ha fos l'alegria de la gent.

Invitació a pregar i a dejunar

¹³ Sacerdots, vestiu-vos de dol i ploreu;
planyeu-vos, servidors de l'altar;
dormiu vestits amb roba de sac,
servidors del meu Déu.

S'han estroncat les libacions de vi
i les ofrenes de farina
en el temple del Senyor.

¹⁴ Proclameu un dejuni,
convoqueu l'assemblea,
reuniu els notables
i tots els habitants del país
al temple del Senyor, el vostre Déu,
per invocar el Senyor.

Plany del profeta davant el dia del Senyor

¹⁵ Ai, aquell dia!

Ja és a prop el dia del Senyor,
serà devastador el Totpoderós.

¹⁶ Hem vist com s'acabava l'aliment,
com cessaven les festes
a la casa del nostre Déu.

¹⁷ La llavor s'ha assecat
sota els terrossos,
són buides les sitges,
s'esfondren els graners,
el blat ni ha despuntat.

¹⁸ Com gemega el bestiar!
Les vaques van perdudes
perquè no troben pastura;
fins i tot les ovelles s'esgarrien.

¹⁹ A tu clamo, Senyor:
el foc de la secada
ha devorat l'estepa,
les flames han engolit
els arbres dels conreus.

²⁰ T'invocuen fins i tot
els animals feréstecs,
perquè s'han eixugat els rierols
i el foc ha devorat
l'herbei de l'estepa.

2

¹ Toqueu el corn a Sió,
doneu l'alarma
a la meva muntanya santa!
Que tremolin
tots els habitants del país,
perquè s'acosta,
ja és a prop el dia del Senyor:
² dia fosc i tenebrós,
dia ennuvolat i negre.

Un exèrcit potent, innumbrable,
despunta a l'horitzó,
s'estén per les muntanyes.
No se n'havia vist cap de semblant
ni se'n veurà mai més cap d'igual.
3 Tot just arriba,
devora com el foc,
i quan ha passat,
encara crema com la flama.
La terra, que era abans un paradís,
s'ha convertit en un erm desolat.
Res no s'escapa de les seves mans.
4 S'assembla a una càrrega
de cavalleria,
avança al galop com els genets.
5 Eixorda com l'estrèpit dels carros
damunt les carenes,
com l'espetic d'herba resseca
devorada pel foc,
com un exèrcit poderós
a punt per entrar en combat.
6 En veure'l, la gent s'estremeix,
es torna blanca com la cera.
7 Escometen com soldats valents,
com bons guerrers
escalen les muralles.
Van avançant arrenclerats,
no se'n desvia cap ni un.
8 Ningú no destorba el company,
tots avancen en filera.
Sota una pluja de fletxes,
es llancen sense desbandar-se.
9 Assalten la ciutat,
corren per les muralles,
s'enfilen per les cases,
entren com lladres per les finestres.
10 Al seu embat trontolla la terra
i el cel s'estremeix,
el sol i la lluna s'apaguen,
els estels perden l'esclat.
11 El Senyor, davant el seu exèrcit,
fa sentir la seva veu.
Les seves tropes són innumbrables.
Són irresistibles quan compleixen
les seves ordres.
Que n'és, de gran i terrible,
el dia del Senyor!
Qui podrà resistir-lo?

Crida a la conversió

12 "Però ara -diu el Senyor-,
"convertiu-vos a mi
amb tot el vostre cor,
dejuneu, ploreu i lamenteu-vos.
Ho dic jo, el Senyor."
13 Esquinceu-vos el cor,

i no els vestits.

Convertiu-vos al Senyor,
el vostre Déu,
que és compassiu i benigne,
lent per al càstig i ric en l'amor,
i que es desdiu de fer el mal.

¹⁴ Qui sap si se'n desdirà
i us deixarà encara una benedicció:
vi i farina per a oferir
al Senyor, Déu nostre!

Pregària de perdó

¹⁵ Toqueu el corn a Sió,
proclameu un dejuni,
convoqueu l'assemblea,
¹⁶ reuniu el poble,
aplegueu la comunitat,
congregueu els vells,
reuniu els nens i els infants de pit.
Que els joves esposos
surtin de la cambra nupcial.

¹⁷ Que els sacerdots,
servidors del Senyor,
plorin entre el vestíbul i l'altar
i diguin:

"Perdona el teu poble, Senyor,
no abandonis la teva heretat
a l'escarni,
a les burles dels altres pobles,
que diuen:
"On és el vostre Déu?""

La resposta de Déu

¹⁸ El Senyor, encès de zel pel seu país,
es compadeix del seu poble

¹⁹ i li respon: "Jo us enviaré
tant de blat i de vi, i tant d'oli,
que en quedareu saciats,
i ja no permetré
que us escarneixin els altres pobles.

²⁰ Allunyaré de vosaltres
l'enemic del nord
i l'esbandiré cap a les terres ermes;
l'avantguarda caurà
al mar de llevant,
la rereguarda s'ofegarà
al mar de ponent.

Se sentiran el seu tuf i la seva fetor.
Han fet massa desastres!"

²¹ No tingueu por, terres,
alegreu-vos-en i celebren-ho,
perquè el Senyor
fa grans meravelles.

²² No tingueu por, animals feréstecs:
ja reverdeix l'herbei de l'estepa;
els arbres donen fruit,
ceps i figueres reparteixen riquesa.

23 Alegreu-vos, fills de Sió,
celebreu el Senyor, el vostre Déu,
que us dóna, com abans,
pluges generoses,
la pluja de tardor
i la pluja de primavera.

24 Les eres s'omplen de gra,
els cubs sobreïxen de most i d'oli.

25 El Senyor diu:
"Us rescabalaré de les collites
devorades per llagostes,
saltamartins, llagosts i saltarel·les,
aquest gran exèrcit que he enviat
contra vosaltres.

26 Menjareu fins a saciar-vos
i lloareu el nom del Senyor,
el vostre Déu,
que ha obrat meravelles
enmig vostre.

El meu poble
no haurà d'abaixar el cap.

27 Llavors sabreu
que jo sóc present a Israel,
que jo, i ningú més,
sóc el Senyor, el vostre Déu.
El meu poble
no haurà d'abaixar el cap."

El Senyor donarà el seu esperit

3

1 "Després d'això,
abocaré el meu esperit sobre tothom:
els vostres fills i les vostres filles
profetitzaran,
els vostres vells tindran somnis,
i els vostres joves, visions.

2 Aquells dies, abocaré el meu esperit
fins i tot sobre els servents
i les serventes.

3 Faré que apareguin prodigis
al cel i a la terra:
sang, foc i núvols de fum.

4 El sol s'enfosquirà
i la lluna es tornarà sang,
abans no arribi el dia del Senyor,
dia gran i terrible.

5 Llavors, tots els qui invoquin
el nom del Senyor se salvaran,
sobreviuran a la muntanya de Sió,
a Jerusalem,
tal com el Senyor ha promès.
Són la resta que el Senyor crida."

Déu jutja els pobles

4

¹ "En aquells dies, en aquell temps,
restabliré Judà i Jerusalem.

² Reuniré totes les nacions
i les conduiré a la vall de Josafat;
allà les jutjaré
pel que han fet contra Israel,
el meu poble, la meva heretat:
l'han dispersat per totes les nacions,
s'han repartit el meu país,

³ s'han fet a sorts el meu poble;
han venut nois i noies com a esclaus
per pagar-se vins i prostitutes.

⁴ Què pretendreu, doncs, de mi,
vosaltres, Tir, Sidó i Filistea?
De què voleu rescabalar-vos?
Voleu passar comptes amb mi?
Us en daria, tot seguit, la torna!

⁵ M'heu robat la plata i l'or,
heu dut als vostres temples
el millor dels meus tresors.

⁶ Heu venut als grecs
els habitants de Judà i Jerusalem,
els heu allunyat de la seva pàtria.

⁷ Però jo els cridaré
del lloc on els heu venut
i us faré pagar la vostra culpa:

⁸ vendré els vostres fills
i les vostres filles
a la gent de Judà,
i ells els revendran als sabites,
una nació llunyana.

Sóc jo, el Senyor, qui us ho diu."

Batalla final i gran promesa

⁹ Feu una crida a les nacions:
"Proclameu la guerra santa,
prepareu els guerrers;
que avancin tots els combatents.

¹⁰ De les relles forgeu-ne espases,
de les falçs, llances.
Que l'inútil digui: "Sóc un valent."

¹¹ Correu, veniu, pobles veïns,
concentreu-vos aquí."

I tu, Senyor,
fes-hi acudir els teus valents!

¹² El Senyor diu:
"Que les nacions es posin en marxa
cap a la vall de Josafat;
allà m'asseuré per jutjar
tots els pobles veïns.

¹³ Empunyeu la falç,
ja és el temps de segar;

trepitgeu el raïm,
que el cup n'és ple:
les tines sobreixen.

És enorme, la maldat dels pobles!

¹⁴ Hi ha grans gentades
a la vall de la Sentència;
perquè a la vall de la Sentència
ja arriba el dia del Senyor.

¹⁵ El sol i la lluna s'enfosqueixen,
els estels perden l'esclat.

¹⁶ El Senyor rugeix des de Sió,
bramula des de Jerusalem;
cel i terra s'estremeixen,
però el Senyor
és un refugi per al seu poble,
una ciutadella per als d'Israel.

¹⁷ Llavors sabreu que jo sóc el Senyor,
el vostre Déu,
jo que habito a Sió,
la meva muntanya santa.
Jerusalem serà una ciutat santa,
i els estrangers
no la profanaran mai més.

¹⁸ "Aquell dia el vi i la llet
correran per les muntanyes,
s'escolaran pels turons;
tots els rierols de Judà
portaran aigua.
Del temple del Senyor
en naixerà una font
que regarà la vall de Xitim.

¹⁹ Egipte es tornarà una terra erma,
i Edom, una estepa deserta,
per les violències comeses
contra Judà,
per la sang innocent
vessada al país.

²⁰ Però Judà i Jerusalem
seran habitats per sempre,

²¹ i als qui han vessat la seva sang
no els deixaré sense càstig.
Jo, el Senyor, residiré a Sió."

Amós

Pròleg

1

¹ Paraules d'Amós, ramader de la vila de Tecoa. Dos anys abans del terratrèmol, el Senyor li revelà aquest missatge destinat al regne d'Israel, quan Ozies era rei de Judà i Jeroboam, fill de Jehoaix, era rei d'Israel. ² Amós va dir:

--El Senyor rugeix
des de la muntanya de Sió,
des de Jerusalem
fa sentir el seu crit.

Els pasturatges s'eixugaran,
s'assecarà el cim del Carmel.

El Senyor jutja Israel, Judà i els pobles veïns ([1,3-2,16](#))

Contra els arameus

³ Això diu el Senyor:

«Per tres i fins quatre crims
que Damasc ha comès
no em farà enrere!

Ja que han triturat
amb trills de ferro
el territori de Galaad,

⁴ incendiaré les muralles d'Hazael,
el foc consumirà
els baluards de Benadad.

⁵ Esbotzaré
els forrellats de Damasc,
exterminaré
el qui governa a Bicat-Aven
i el qui té el ceptre de Beteden.

El poble arameu
serà deportat a Quir.»
Ho diu el Senyor.

Contra els filisteus

⁶ Això diu el Senyor:

«Per tres i fins quatre crims
que Gaza ha comès
no em farà enrere!

Ja que han deportat
poblacions senceres
per posar-les

en mans dels edomites,
⁷ incendiaré les muralles de Gaza,
el foc consumirà els seus baluards.

⁸ Exterminaré
el qui governa a Asdod
i el qui té el ceptre d'Ascaló;
després giraré la mà contra Ecron
i no quedarà cap filisteu.»
Ho diu el Senyor, Déu sobirà.

Contra Tir

⁹ Això diu el Senyor:

«Per tres i fins quatre crims
que Tir ha comès
no em faré enrere!
Ja que han posat
en mans dels edomites
poblacions senceres
i no han mantingut
el pacte entre germans,
¹⁰ incendiaré les muralles de Tir,
el foc consumirà els seus baluards.»

Contra els edomites

¹¹ Això diu el Senyor:
«Per tres i fins quatre crims
que els edomites han comès
no em faré enrere!
Ja que han perseguit, espasa en mà,
els seus germans israelites,
destruint així
els fills de la pròpia mare;
ja que se'ls menja la rancúnia
i han covat un odi implacable,
¹² incendiaré la ciutat de Teman,
el foc consumirà
els baluards de Bosrà.»

Contra els ammonites

¹³ Això diu el Senyor:
«Per tres i fins quatre crims
que els ammonites han comès
no em faré enrere!
Ja que han engrandit el seu territori,
esventrant les dones embarassades
del territori de Galaad,
¹⁴ incendiaré les muralles de Rabà,
el foc consumirà els seus baluards
als crits de guerra
d'un dia de combat,
enmig de l'huracà
d'un dia de tempesta.
¹⁵ El seu rei serà deportat,
acompanyat de la seva cort.»
Ho diu el Senyor.

Contra els moabites

2

¹ Això diu el Senyor:
«Per tres i fins quatre crims
que els moabites han comès
no em faré enrere!
Ja que han cremat i calcinat
els ossos del rei d'Edom,
² incendiaré Moab,
el foc consumirà

els baluards de Queriot.
Els moabites moriran
en el tumult de la batalla,
als crits de guerra i als tocs de corn.
³ Eliminaré els seus jutges
i mataré amb ells
tots els governants.»
Ho diu el Senyor.

Contra el regne de Judà

⁴ Això diu el Senyor:
«Per tres i fins quatre crims
que els de Judà han comès
no em faré enrere!
Ja que han menyspreat la meva Llei
i no han complert
els meus manaments,
ja que s'han deixat esgarriar
pels ídols mentiders
que els seus pares
també havien seguit,
⁵ incendiaré Judà,
el foc consumirà
els baluards de Jerusalem.»

Contra el regne d'Israel

⁶ Això diu el Senyor:
«Per tres i fins quatre crims
que els d'Israel han comès
no em faré enrere!
Venen els innocents
a canvi de diners,
i els pobres,
per un parell de sandàlies.
⁷ Trepitgen el cap dels desvalguts
i destrossen la vida dels humils.
Pare i fill abusen de la mateixa noia
i així profanen el meu sant nom.
⁸ Vora mateix dels altars
es posen a taula amb els vestits
que han pres als pobres en penyora.
En el temple del seu déu
beuen el vi que han confiscat.
⁹ »Jo que vaig destruir
davant vostre els amorreus,
homes alts com els cedres
i forts com els roures!
Jo que els vaig destruir del tot,
des dels fruits a les arrels!
¹⁰ Jo que us vaig fer pujar d'Egipte
i us vaig conduir quaranta anys
pel desert,
perquè posseïssiu
el país dels amorreus!
¹¹ Jo que vaig fer que s'alcessin profetes
entre els vostres fills,
i homes consagrats a mi

entre els vostres joves!

¿No és cert això, gent d'Israel?

Ho dic jo, el Senyor.

¹² Però vosaltres feu beure vi
als qui m'estan consagrats
i maneu als profetes
que no profetitzin.

¹³ Ara, doncs, jo faré que us encalleu
com s'encalla un carro ple de garbes.

¹⁴ Ni els més lleugers podran fugir,
els més forts perdran les forces,
no se salvaran ni els més valents.

¹⁵ Els arquers no resistiran,
els qui més corren no s'escaparan,
no se salvarà cap genet.

¹⁶ Aquell dia, el guerrer més coratjós
llençarà les armes per fugir.

Ho dic jo, el Senyor.»

Oracles contra Israel ([3-6](#))

El Senyor demana comptes a Israel

3

¹ «Gent d'Israel, la família que jo, el Senyor, vaig fer pujar d'Egipte, escolteu les paraules que jo pronuncio contra vosaltres:

² »Entre totes les nacions de la terra,
tan sols us vaig escollir a vosaltres.
Per això mateix us demano comptes
de totes les vostres culpes.»

Missió del profeta

³ ¿Poden dos homes
començar junts un viatge
si abans no s'han posat d'acord?

⁴ ¿Rugeix el lleó enmig del bosc
si no ha trobat cap presa?

¿Crida el seu cadell des de l'amagatall
si no ha caçat res?

⁵ ¿Cau l'ocell en un parany
sense un esquer que l'hi porti?

¿Salten de terra els filats
si no hi ha res per capturar?

⁶ ¿Toca a la ciutat el corn de guerra
sense que la gent s'alarmi?

¿Passa cap desgràcia a la ciutat
que no vingui de la mà del Senyor?

⁷ Doncs bé, el Senyor, Déu sobirà,
no fa res

sense revelar el seu signi secret
als seus servents, els profetes.

⁸ Quan un lleó rugeix,
qui no s'esglaia?

Quan parla el Senyor, Déu sobirà,
qui no transmetrà el seu missatge?

Judici contra Samaria

⁹ Feu aquesta crida
als baluards d'Asdod
i als baluards del país d'Egipte:
«Reuniu-vos als turons de Samaria
per veure els grans desordres,
les violències que hi ha a la ciutat.

¹⁰ Aquesta gent no sap obrar
honestament.

Acumulen en els seus palaus
fruits de violència i de rapinya.
Ho dic jo, el Senyor.»

¹¹ Ara, doncs, això diu el Senyor,
Déu sobirà:

«Cauran desastres al teu damunt
i sobre el país que t'envolta:
s'enduran les teves riqueses
i saquejaran els teus palaus.»

¹² Això diu el Senyor:

«Com el pastor no pot arrencar
de la boca del lleó
més que dues potes
o un tros d'ovella,
així també passarà amb els israelites
que viuen a Samaria
entre divans luxosos
i llits encoixinats.

¹³ »Escolteu i amonesteu els de Jacob;
ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà,
Déu de l'univers:

¹⁴ El dia que passaré comptes
amb Israel per les seves infidelitats,
també tindrè presents
els altars de Betel.

Els angles de l'altar seran partits
i cauran per terra.

¹⁵ Destruiré les cases d'hivern
i les residències d'estiu.

Cauran les mansions d'ivori.
Serà la fi dels grans palaus!
Ho dic jo, el Senyor.»

Les dones de Samaria

4

¹ Escolteu aquestes paraules,
dames de la muntanya de Samaria,
vaques de Basan

que oprimiu els febles
i maltracteu els pobres,
vosaltres que dieu als marits:
«Porteu vi, que volem beure!»

² Doncs bé, el Senyor, Déu sobirà,
us jura això per la seva santedat:

«Vindran dies
que us agafaran amb garfis
i se us enduran,
fins a l'última de totes,
com peixos pescats amb l'ham.
3 Passant per les bretxes de la muralla,
sortireu l'una rere l'altra
i us llançaran a l'Armon.
Ho dic jo, el Senyor.»

Contra un culte purament formal

4 «Veni, israelites, a Betel
i rebel·leu-vos contra mi!
Aneu a Guilgal
i rebel·leu-vos encara més!
Ofereu sacrificis cada matí
i, cada tres dies, pagueu els delmes!
5 Cremeu víctimes d'acció de gràcies,
acompanyant-les de pa sense llevat,
i anuncieu a grans crits
les ofrenes voluntàries,
ja que és això el que us agrada!
Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.»

No hi ha conversió

6 «Sóc jo qui us treu
el menjar de la boca
en totes les vostres ciutats
i faig que manqui el pa
en tots els vostres pobles;
però vosaltres no torneu a mi.
Ho dic jo, el Senyor.
7 Sóc jo qui us ha privat de la pluja
tres mesos abans de la collita.
Jo he fet ploure sobre una ciutat
però no sobre una altra.
Un camp s'ha amarat d'aigua,
i un altre, sense pluja, s'ha assecat.
8 La gent de dues o tres ciutats
busquen una ciutat on hi hagi aigua
i no poden saciar la set;
però vosaltres no torneu a mi.
Ho dic jo, el Senyor.
9 He enviat secades i malures
als vostres sembrats,
la llagosta ha devorat
molts dels vostres fruiterars,
vinyes, olivars i figueres;
però vosaltres no torneu a mi.
Ho dic jo, el Senyor.
10 Us he enviat una pesta,
com la que vaig enviar a Egipte.
He fet morir en el combat
els vostres joves
i han capturat els vostres cavalls.
En els vostres campaments
us he fet sentir la fortor dels cadàvers;

però vosaltres no torneu a mi.
Ho dic jo, el Senyor.

¹¹ Us he destruït
com vaig destruir Sodoma
i Gomorra,
heu quedat com un tió
arrencat del foc;
però vosaltres no torneu a mi.
Ho dic jo, el Senyor.

¹² Per això, Israel,
ara veuràs com et tractaré,
ara veuràs el que t'espera.
Israel, prepara't a trobar-te
amb el teu Déu!»

¹³ Ell ha fet les muntanyes
i ha creat el vent;
explica als homes
quins són els seus designis,
fa sortir l'albada de dins les tenebres,
camina sobre les altures del món:
«Senyor, Déu de l'univers»
és el seu nom.

El Senyor, l'única esperança

5

¹ Escolta això que et dic,
la complanta que entono per tu,
poble d'Israel!

² Israel ha caigut
i no s'alçarà més.
Jeu a terra, abandonat,
i ningú no l'ajuda a aixecar-se.

³ Això diu el Senyor, Déu sobirà:
«A Israel, de mil homes
que una ciutat envia a la guerra,
en quedaran cent i prou;
i de cent que l'altra n'envia,
només en quedaran deu.»

⁴ Això diu el Senyor a Israel:
«Consulteu-me a mi,
si voleu viure,
⁵ però no feu consultes
en el santuari de Betel
ni aneu més a Guilgal.
No pelegrineu a Beerxeba.
Perquè els habitants de Guilgal
seran tots deportats
i Betel serà un cau de malefícis.»

⁶ Consulteu el Senyor,
si voleu viure;
si no, envairà com un foc
el casal de Josep,
el consumirà,

i a Betel no hi haurà qui l'apagui.

⁷ Perquè converteixen el dret
en absenta, l'herba amarga,
i llancen per terra la justícia.

⁸ Ell és qui ha fet les Plèiades i Orió,
el qui treu l'alba de la fosca
i fa del dia negra nit;
el qui crida les aigües de la mar
i les aboca sobre la terra.
El seu nom és «el Senyor».

⁹ Ell, davant els poderosos,
defensa el qui ha estat espoliat,
i espolia les ciutats fortificades.

¹⁰ Vosaltres odieu
el qui exigeix judicis justos,
avorriu el qui diu la veritat.

¹¹ Trepitgeu els febles
i els preneu la seva part de gra.
Per això no habitareu pas
les luxoses cases que heu construït
ni beureu el vi
de les vinyes selectes
que heu plantat.

¹² Jo sé que amuntegueu les culpes,
que són molts els vostres pecats:
maltracteu l'innocent,
accepteu suborns,
no feu justícia als pobres.

¹³ Per això, en aquest temps de dissort,
l'home assenyat ha de callar.

¹⁴ Cerqueu el bé i no el mal,
si voleu viure;
així el Senyor, Déu de l'univers,
serà amb vosaltres,
tal com ara preteneu.

¹⁵ Avorriu el mal i estimeu el bé,
defenseu la justícia als tribunals;
potser llavors el Senyor,
Déu de l'univers,
s'apiadarà dels supervivents
de Josep.

¹⁶ Això diu el Senyor, Déu sobirà:
«Hi haurà planys per tots els carrers,
cridaran ais per totes les places.
Convocaran al dol la gent del camp,
i a plànyer-se,
els ploraners d'ofici.

¹⁷ Quan passaré entre vosaltres
hi haurà planys per totes les vinyes.»
Ho diu el Senyor.

El dia del Senyor

¹⁸ Ai dels qui anhelan el dia del Senyor!
Què n'espereu, d'aquell dia?
Serà un dia de fosca i no de llum.

¹⁹ Serà com l'home que fugí d'un lleó

i es troba amb un ós;
es refugia a casa,
repenja la mà a la paret,
i el pica una serp.
20 ¿No serà, doncs, fosca, i no pas llum,
el dia del Senyor?
Serà un dia de tenebres,
sense gens de claror.

Un culte detestable

21 Diu el Senyor:
«Detesto i refuso les vostres festes;
els vostres aplecs sagrats,
no els puc veure.

22 Ni que m'oferiu holocaustos
i ofrenes, no m'hi complac;
els sacrificis de comunió,
ni tan sols me'ls miro.

23 No em molesteu més
amb el xivarri dels vostres cants.
No vull sentir
el so de les vostres arpes.

24 Deixeu que el dret brolli com l'aigua
i la justícia ragi
com un torrent inestroncable.

25 »Durant els quaranta anys que vau passar al desert, gent d'Israel, ¿em vau presentar mai sacrificis i ofrenes?

26 Però ara heu portat en processó les estàtues de Sicut, el vostre déu-rei, i de Quivun, el vostre déu astral. Són les estàtues que vosaltres mateixos us heu fet. 27 Per això us deportaré més lluny de Damasc.»
Ho diu el Senyor. El seu nom és «Déu de l'univers».

Falses seguretats

6

1 Ai dels qui viviu tranquils a Sió
i us creieu segurs
al turó de Samaria!
Sou la gent important
de la primera de les nacions.
Els israelites acuden a vosaltres,

2 i vosaltres responeu:
«Aneu a veure la ciutat de Calné,
d'allà passeu
per la gran ciutat d'Hamat
i baixeu fins a Gat, a Filistea.
Per ventura aquests regnes
són millors que vosaltres?
¿És que el seu territori
és més gran que el vostre?»

3 Així tanqueu els ulls
davant el dia del desastre
i us acosteu al soli de la violència.

4 Us ajaieu en llits de marfil,
us estireu en els vostres divans,
mengeu els anyells més tendres

i els vedells engreixats en estables.

⁵ Improviseu cants al so de l'arpa
i, com David,
inventeu instruments nous.

⁶ Beveu el vi en grans copes
i us perfumeu
amb les essències més fines,
però no us fa pena el desastre
que amenaça les tribus de Josep.

⁷ Per això vosaltres sereu els primers
en les files dels deportats:
així s'haurà acabat
l'orgia dels vividors!

La destrucció de Samaria

⁸ El Senyor, Déu sobirà,
ha fet aquest jurament:
«Ho dic jo, el Senyor,
Déu de l'univers:
detesto l'orgull del regne d'Israel,
odio els seus palaus,
i posaré en mans dels seus enemics
la capital amb tot el que hi ha dins.»

⁹ I si quedaven deu homes en una casa,
també moriran.

¹⁰ I quan un parent dels morts vindrà amb el qui crema cadàvers per treure els morts de casa, demanarà a qui sigui encara a dintre: «Hi ha algú amb tu?» Aquell respondrà: «No hi ha ningú.» Després afegirà: «Calla! No has de pronunciar el nom del Senyor!»

¹¹ Quan el Senyor donarà l'ordre
de destruir,
les cases grans quedaran esmicolades
i s'esquerdaran les petites.

Dues victòries inútils

¹² «¿Poden galopar els cavalls
sobre la roca?

I els bous, la poden llaurar?
Què en traieu de convertir
el dret en metzina
i la justícia en absentia?

¹³ »Vosaltres us vanteu perquè heu conquerit la ciutat de Lodebar i dieu encara: "Amb la nostra pròpia força hem conquerit la ciutat de Carnaim." ¹⁴ Doncs bé, jo enviaré contra vosaltres, gent d'Israel, una nació que us oprimirà des de Lebó-Hamat fins al torrent de l'Arabà. Ho dic jo, el Senyor, Déu de l'univers.»

Visions d'Amós (7-9)

Primera visió: les llagostes

7

¹ El Senyor, Déu sobirà, em va fer veure com preparava una plaga de llagostes just quan l'herba rebrotava després de la primera dallada, que és la reservada al rei. ² Veient que les llagostes acabarien devorant tota l'herba del país, jo vaig dir:

--Senyor, Déu sobirà, vulgues perdonar! Si no, com podrà sobreviure el poble de Jacob, que és tan petit?

³ El Senyor se'n va desdir i digué:

--No es complirà.

Ho diu el Senyor.

Segona visió: el foc

⁴ El Senyor, Déu sobirà, em va fer veure com convocava el foc perquè executés el seu judici: havia d'eixugar les aigües abismals i assecar així tots els conreus. ⁵ Però jo vaig dir:

--Senyor, Déu sobirà, atura't! Si no, com podrà sobreviure el poble de Jacob, que és tan petit?

⁶ El Senyor se'n va desdir i digué:

--Tampoc no es complirà.

Ho diu el Senyor, Déu sobirà.

Tercera visió: la plomada

⁷ Encara em va fer veure com ell, el Senyor, estava dret sobre un mur ben aplomat i tenia una plomada a la mà. ⁸ Ell em preguntà:

--Què veus, Amós?

Vaig respondre:

--Una plomada.

El Senyor digué:

--Mira, he posat la plomada al centre d'Israel, el meu poble, i ja no el tornaré a perdonar. ⁹ Devastaré els recintes sagrats dels descendents d'Isaac, derrocaré els santuaris d'Israel i m'alçaré amb l'espasa contra la dinastia de Jeroboam.

Amós i Amassià

¹⁰ Amassià, sacerdot de Betel, va enviar aquest missatge a Jeroboam, rei d'Israel: «Amós conspira contra tu dintre mateix d'Israel. El país no pot tolerar més el que ell diu. ¹¹ Això és el que Amós profetitza:

»Jeroboam morirà

víctima de l'espasa,

i el poble d'Israel serà deportat,

serà deportat lluny de la seva pàtria.»

¹² Després Amassià va dir a Amós:

--Vident, vés-te'n d'aquí, fuig al país de Judà i guanya-t'hi el pa fent de profeta, ¹³ però aquí, a Betel, no tornis més a profetitzar-hi, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat.

¹⁴ Amós li va respondre:

--Jo no era pas profeta ni formava part de cap comunitat de profetes. Era ramader i em dedicava a recollir figues de sicòmor, ¹⁵ però el Senyor em va prendre de darrere els ramats i em va dir: "Vés a profetitzar al meu poble d'Israel."

¹⁶ Ara, doncs, escolta la paraula del Senyor! Tu em dius que no profetitzi més contra la gent d'Israel, que no vaticini contra els descendents d'Isaac. ¹⁷ Doncs això et fa saber el Senyor:

»"La teva dona farà

de prostituta per la ciutat,

els teus fills i les teves filles

cauran víctimes de l'espasa,

les teves terres seran repartides;

tu moriràs en un país impur,

i el poble d'Israel

serà deportat lluny de la seva pàtria."

Quarta visió: la canya de collir fruita

8

¹ El Senyor, Déu sobirà, em va fer veure una canya de collir fruita d'estiu.

² Em va demanar:

--Què veus, Amós?

Vaig respondre:

--Una collidora de fruita d'estiu.

Llavors el Senyor em va dir:

--Ha arribat la collita,
la fi d'Israel, el meu poble.
Ja no li deixaré passar res més.
³ Aquell dia, els cants de palau
es tornaran crits de dolor.
Pertot hi haurà cadàvers
i arreu s'imposarà el silenci.
Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

Contra la injustícia i l'explotació

⁴ »Escolteu això,
els qui engoliu els pobres
fins al punt d'exterminar
els desvalguts del país!
⁵ Vosaltres dieu:
"¿Quan haurà passat
la festa de la lluna nova
per a poder vendre queviures?
¿Quan haurà passat
el repòs del dissabte
per a poder obrir els graners?
Vendrem amb mesures més petites
i pesarem les peces de plata
amb pesos més grossos,
farem trampa amb les balances.

⁶ Vendrem el rebuig i tot!
Amb aquells diners
comprarem esclaus,
o bé adquirirem un pobre
per un parell de sandàlies."

⁷ Jo, el Senyor, orgull de Jacob,
juro que no oblidaré mai això que feu!

⁸ »En veure-ho, la terra tremolarà
i estaran de dol
tots els seus habitants.
La terra creixerà, tota ella, com el Nil;
s'agitarà i s'abaixarà
com el riu d'Egipte.

El dia del judici de Déu

⁹ »Aquell dia,
apagaré el sol al mig del cel,
en ple dia s'enfosquirà la terra.
Ho dic jo, el Senyor.

¹⁰ Canviaré en dol les vostres festes,
i en complantes els vostres cants.
Tothom es vestirà amb roba de sac
i es raparà el cap,
com per la mort d'un fill únic.
Aquest final serà un dia amarg.

¹¹ »Vénen dies que enviaré fam al país:
no fam de pa ni set d'aigua,
sinó fam d'escoltar la meva paraula.
Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà.

¹² Aniran errants del sud fins a ponent,
exploraran del nord fins a llevant,
cercant la paraula del Senyor,

però no la trobaran.

¹³ »Aquell dia defalliran de set
les noies més boniques
i els nois joves.

¹⁴ Tots els qui juren
per l'ídol de Samaria dient:
"Per la vida de Dan, el teu déu!"
o "Pel camí sagrat de Beerxeba!",
cauran, i no s'alçaran mai més.

Cinquena visió: el santuari amenaçat

9

¹ Vaig veure, dret sobre l'altar, el Senyor que ordenava:

«Dóna un cop al capitell
i que tremolin les llindes.
Trenca-les sobre el cap de tots,
i als qui quedin
els mataré amb l'espasa.
Ni un de sol no fugirà,
no s'escaparà ningú.

² Ni que s'entafressin
al país dels morts,
d'allí els arrencaria la meva mà,
i si escalaven fins al cel,
també d'allà els faria caure.

³ Si s'amagaven al cim del Carmel,
jo els descobriria i els en trauria,
i si baixaven al fons de la mar
per escapar-se de la meva mirada,
manaria a la serp monstruosa
que en sortís i els piqués.

⁴ Si els enemics se'ls enduien captius,
manaria que els matés l'espasa.
Jo he fixat en ells la mirada
per fer-los mal, i no per al seu bé.»

El Senyor, creador i jutge

⁵ El Déu sobirà
és el Senyor de l'univers;
toca la terra, i es marfon,
i es posen de dol
tots els seus habitants:
la terra creix, tota ella, com el Nil
i s'abaixa com el riu d'Egipte.

⁶ Ell té dalt al cel els graons del tron
i sosté la volta del cel sobre la terra.
Crida les aigües de la mar
i les aboca sobre la terra.
El seu nom és «el Senyor».

Una resta se salvarà

⁷ «Vosaltres, gent d'Israel,
valeu tant com la gent d'Etiòpia.
Ho dic jo, el Senyor.

Jo us vaig fer pujar del país d'Egipte,
però, ¿no vaig fer pujar també
els filisteus des de Caftor,
i els arameus des de Quir?

⁸ Jo, el Senyor, Déu sobirà,
tinc els ulls posats
en aquest reialme pecador:
l'exterminaré de sobre la terra,
però no exterminaré del tot
els descendents de Jacob.
Ho dic jo, el Senyor.

⁹ He decidit d'escampar els d'Israel
per totes les nacions,
els sacsejaré com qui garbella blat
i no en perdré ni una engruna.

¹⁰ Els pecadors del meu poble
moriran tots per l'espasa,
ells que ara diuen:
"No ens amenaça ni ens tocarà
cap desgràcia."

El Senyor reconstruirà el regne de David

¹¹ »Aquell dia, aixecaré
la cabana de David, que està caient.
En refaré les esquerdes,
n'aixecaré les ruïnes,
la reconstruiré com era abans,

¹² perquè tornin a prendre possessió
d'allò que queda d'Edom
i de totes les altres nacions
que portaven el meu nom.
Ho dic jo, el Senyor, i ho compliré.

¹³ »Vénen dies que es podrà llaurar
poc després d'haver segat,
i que podran sembrar
just després de trepitjar el raïm.
Les muntanyes regalaran de most,
en regalimaran tots els turons.
Ho dic jo, el Senyor.

¹⁴ Renovaré la vida d'Israel,
el meu poble:
reconstruiran les ciutats desolades
i les habitaran,
plantaran vinyes i en beuran el vi,
conrearan hortes
i en menjaran els fruits.

¹⁵ Els implantaré a la seva terra,
i ningú no els arrencarà mai més
del país que jo els havia donat.»
Ho diu el Senyor, el teu Déu.

Abdies

Pròleg

1

¹ Missatge revelat a Abdies.
Això diu el Senyor, Déu sobirà, contra els d'Edom.
Hem sentit aquest missatge
del Senyor,
i un enviat el porta a les nacions:
"Sortim, sortim a combatre
contra Edom!"

Pecat i càstig d'Edom

² Diu el Senyor:
"Jo et faré el més petit dels pobles,
el més menyspreable de tots.
³ La teva altivesa t'ha enganyat,
perquè vius a les escletxes de la roca,
al cim dels turons,
i afirmes: "Qui me'n podrà treure?"
⁴ Ni que t'enlairaressis com l'àguila
i fessis el niu a les estrelles,
d'allà te'n faré caure.
Ho dic jo, el Senyor.
⁵ Si de nit t'arriben lladres,
si ve gent que t'espolia,
com podries quedar tranquil?
¿No és cert que et saquejaran
al seu gust?
Si t'arriben uns veremadors,
només en deixaran uns gotims!
⁶ Com han escorcollat el país d'Esau
i regirat els seus tresors!
⁷ Tots els aliats
t'han expulsat del teu país.
Els teus millors amics
t'han traït i dominat;
ells, que compartien el teu pa,
t'han parat trampes sota els peus.
I tu encara no tens seny!
⁸ "¿No és cert que aquell dia
exterminaré d'Edom
tots els seus savis,
i no hi haurà més seny
a la muntanya d'Esau?
Ho dic jo, el Senyor.
⁹ Els teus valents, Teman,
s'esglaiaran,
i així seran aniquilats tots els homes
de la muntanya d'Esau,
per culpa de la mortaldat:
¹⁰ per culpa de la violència
contra Jacob, el teu germà,

quedaràs avergonyit i eliminat
per sempre.

¹¹ "El dia que t'estaves
davant de Jerusalem,
el dia que uns estrangers
capturaven el seu exèrcit,
que uns estranys entraven
per les seves portes
i se la repartien a sorts,
tu també vas fer com ells.

¹² Tu no t'havies de complaure
en la dissort del teu germà,
aquell dia funest!

No havies d'alegrar-te
a costa dels de Judà
el dia que els veies perduts;
no havies de parlar-ne
amb insolència
el dia de l'opressió;

¹³ no havies d'entrar
a la ciutat del meu poble
el dia de la seva desgràcia;
no t'havies de complaure
en els seus mals
el dia del seu desastre;
no havies d'apoderar-te
de les seves riqueses
el dia de la seva calamitat;

¹⁴ no t'havies de plantar a les cruïlles
per matar els seus fugitius,
ni havies de lliurar
els qui s'escapaven
el dia de l'opressió.

¹⁵ És a prop el dia del Senyor,
dia d'amenaça
contra totes les nacions.
Et faran a tu tal com tu has fet.
Amb la mateixa paga et pagaran.

¹⁶ "Tal com vosaltres, poble meu,
heu begut la copa
a la meva muntanya santa,
així mateix la beuran
sense parar totes les nacions:
els pobles la beuran i la buidaran,
serà com si mai no haguessin existit!

Restauració d'Israel

¹⁷ "Però a la muntanya de Sió
hi haurà una resta, que serà santa,
i els del casal de Jacob posseiran
els qui els posseïen.

¹⁸ El casal de Jacob serà un foc,
i el de Josep, una flama,
però el d'Esau serà com la palla:
l'encendran i el consumiran.
Del casal d'Esau no en quedarà res.
Ho he dit jo, el Senyor.

19 Els de Judà que viuen al Nègueb
ocuparan la muntanya d'Esau,
i els de la Xefelà,
el país dels filisteus;
també ocuparan els camps d'Efraïm
i els camps de Samaria.
I els de Benjamí ocuparan Galaad.

20 Els antics deportats,
aquesta munió d'israelites,
s'establiran a Canaan fins a Sarepta,
i els antics deportats de Jerusalem
que són a Sefarad
ocuparan les ciutats del Nègueb.

21 Pujaran victoriosos
a la muntanya de Sió
i governaran la muntanya d'Esau.
I la reialesa serà del Senyor!"

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Jonàs

Jonàs intenta fugir del Senyor

1

¹ El Senyor va comunicar la seva paraula a Jonàs, fill d'Amitai. Li digué:

² --Vés a la gran ciutat de Nínive i proclama-hi que ja no suportó més la seva perversitat.

³ Però Jonàs decidí fugir cap a Tarsis, lluny del Senyor. Va baixar a Jafa, on trobà un vaixell que anava cap aquelles terres, va pagar el passatge i es va embarcar amb els mariners per fugir de la presència del Senyor.

⁴ Llavors el Senyor va enviar sobre el mar un vent tan fort i es va aixecar una tempesta tan gran, que semblava que la nau s'havia de partir. ⁵ Els mariners van agafar por i cada un demanava auxili al seu déu. I, per alleugerir el vaixell, van llançar la càrrega al mar.

Mentrestant Jonàs, que havia baixat al fons de la nau, jeia profundament adormit. ⁶ Se li va acostar el capità i li va dir:

--Què fas tu dormint? Aixeca't i clama al teu déu! Potser es recordarà de nosaltres i no morirem.

⁷ Els mariners es van dir entre ells:

--Veni, traguem sorts i sabrem qui té la culpa d'aquesta desgràcia.

Van treure sorts, i la sort va designar Jonàs. ⁸ Llavors li digueren:

--Així tu ets el culpable! Què t'hi porta, aquí? D'on vénis? Quin és el teu país? A quin poble pertanys?

⁹ Jonàs respongué:

--Sóc hebreu i adoro el Senyor, el Déu del cel, que ha fet el mar i la terra.

¹⁰ I un cop Jonàs els va haver explicat que fugia de la presència del Senyor, el pànic s'apoderà d'aquells homes, que li digueren:

--Com és que has fet això!

¹¹ Mentrestant el mar s'enfurismava cada vegada més, i els mariners li van preguntar:

--Què hem de fer amb tu perquè el mar es calmi?

¹² Ell respongué:

--Tireu-me al mar, i el mar es calmarà. Reconec que aquesta gran tempestat s'ha aixecat contra vosaltres per culpa meva.

¹³ Amb tot, els mariners es posaren a remar intentant de tornar a terra; però no podien, perquè el mar s'enfurismava cada vegada més. ¹⁴ Llavors van pregar al Senyor:

--Ah, Senyor, no ens enviïs la mort perquè ara fem morir aquest home; no ens demanis comptes de la mort d'un innocent. Tot passa, Senyor, tal com tu vols.

¹⁵ Els mariners, doncs, agafaren Jonàs i el van tirar al mar, i el mar va calmar la seva fúria. ¹⁶ Llavors es va apoderar d'aquells homes un gran respecte pel Senyor. Van oferir un sacrifici al Senyor i li feren promences.

Pregària de Jonàs

2

¹ El Senyor havia disposat que un gran peix engolís Jonàs. I Jonàs va estar dins el ventre del peix tres dies i tres nits.

² D'allí estant va pregar al Senyor, el seu Déu:

³ --Enmig del perill

he clamat al Senyor,

i ell m'ha respost.

Des de l'entranya de la mort

he cridat auxili,

i tu, Senyor, has escoltat el meu clam.

⁴ »M'havies llançat als mars profunds,

m'engolien les aigües abismals,

tots els teus rompents

i les teves onades
em passaven pel damunt.

⁵ I em deia:

Senyor, m'has apartat
de la teva presència.

Oh, si pogués tornar a veure
el teu sant temple!

⁶ »M'arribava l'aigua al coll,
m'engolia el gran oceà,
les algues se m'enredaven al cap.

⁷ Davallava als fonaments
de les muntanyes,
rere meu es tancaven per sempre
les portes del país dels morts.

»Però tu, Senyor, Déu meu,
m'has tret viu de la fossa.

⁸ Quan ja se m'escapava la vida,
m'he recordat de tu, Senyor.
T'ha arribat la meva pregària,
ha arribat al teu sant temple.

⁹ »Els qui adoren els ídols vans,
que deixin de venerar-los!

¹⁰ Però jo et donaré gràcies
i t'oferiré un sacrifici.

Compliré el que havia promès.

És el Senyor qui em salva!

¹¹ Després el Senyor va ordenar al peix que vomités Jonàs a la platja.

Jonàs predica a Nínive

3

¹ El Senyor, per segona vegada, va comunicar a Jonàs la seva paraula. Li digué:

² --Vés a Nínive, la gran ciutat, i proclama-hi el missatge que t'indicaré.

³ Jonàs, tal com el Senyor li havia ordenat, va anar-se'n a Nínive. La ciutat de Nínive era immensa, tant que calien tres dies per a recórrer-la sencera. ⁴ Jonàs començà a recórrer la ciutat. Va caminar tota una jornada cridant:

--D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda!

⁵ Els habitants de Nínive van fer cas de Déu; tots, rics i pobres, decidiren de proclamar un dejuni i es vestiren amb roba de sac. ⁶ Quan la notícia va arribar al rei de Nínive, es va alçar del tron, es tragué el mantell reial, es cobrí amb roba de sac i s'assegué a la cendra. ⁷ I va fer pregonar per la ciutat:

«Decret del rei i dels seus consellers. Que els homes i els animals, bestiar gros i petit, no mengin res; que els animals no pasturin i que ningú no els abeuri. ⁸ Que homes i bèsties es cobreixin amb roba de sac i invoquin Déu amb totes les seves forces. Que tothom abandoni el mal camí i les accions violentes. ⁹ Qui sap si Déu es repensarà, es calmarà el seu enuig i no morirem!»

¹⁰ Déu va veure que de fet havien renunciat al seu mal camí. Llavors li va saber greu de fer-los el mal que havia anunciat, i se'n va desdir.

Misericòrdia de Déu i indignació de Jonàs

4

¹ Jonàs s'ho va prendre molt malament. Tot enfurismat, ² va pregar així al Senyor:

--Ah, Senyor, és ben bé això el que temia quan encara era al meu país. Per això em vaig afanyar a fugir a Tarsis.

Sabia que ets un Déu compassiu i benigne, lent per al càstig i ric en l'amor, i que es desdiu de fer el mal. ³ I ara, t'ho

prego, Senyor, pren-me la vida; més em val morir que no pas viure!

⁴ El Senyor li va respondre:

--¿Et sembla bé d'enfurismar-te d'aquesta manera?

⁵ Jonàs va sortir de la ciutat en direcció a llevant. Es va fer una cabana i s'estava allí, a l'ombra de la cabana, per veure què passaria a la ciutat.

⁶ El Senyor-Déu va fer créixer, per damunt de Jonàs, una carbassera que li fes ombra sobre el cap i li calmés el mal humor. Jonàs se n'alegrà molt. ⁷ Però l'endemà, a punta de dia, Déu va disposar que un cuc rosegués la carbassera, i la planta es va assecar. ⁸ Després, quan va sortir el sol, Déu envià un vent xardorós de llevant. El sol queia de ple sobre el cap de Jonàs, que defallia i demanava la mort dient: «Més em val morir que no pas viure.»

⁹ Llavors Déu va preguntar a Jonàs:

--¿Et sembla bé d'enfurismar-te així per una carbassera?

Jonàs va respondre:

--Em sembla molt bé d'enfurismar-me. Més encara: morir, voldria!

¹⁰ El Senyor va dir:

--Aquesta carbassera no t'ha donat cap feina, ni ets tu qui l'ha feta créixer: en una nit ha brotat i en una nit s'ha marcit. I mira com te'n planys! ¹¹ ¿I jo no havia de plànyer Nínive, la gran ciutat, on viuen més de cent vint mil persones que no distingeixen el bé del mal, a més de tant de bestiar?

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Miquees

Títol

1

¹ Paraula del Senyor comunicada a Miquees de Morèixet en temps de Jotam, Acaz i Ezequies, reis de Judà: paraula revelada sobre Samaria i Jerusalem.
Contra els dirigents del poble ([1-3](#))

El càstig de Samaria

² Escolteu, tots els pobles!
Terra i els qui l'habiteu,
estigueu atents!

Que el Senyor, Déu sobirà,
testifiqui contra vosaltres
des del seu santuari del cel!

³ El Senyor surt del seu palau,
baixa i camina
sobre les altures del món.

⁴ Sota els seus passos
s'esberlen les valls
i es fonen les muntanyes,
com la cera vora el foc,
com l'aigua abocada pendís avall.

⁵ Tot això ho provoca
la culpa de Jacob,
els pecats dels d'Israel.
Quin és el lloc culpable de Jacob?
Samaria!
Quin és el recinte idolàtric de Judà?
Jerusalem!

⁶ Diu el Senyor: «Doncs jo faré de Samaria
un munt d'enderrocs,
una terra per a plantar-hi vinyes;
escamparé les seves pedres per la vall
i li descalçaré els fonaments.

⁷ Els seus ídols seran trossejats,
i els guanyats que en treu, llançats al foc.
Esmicolaré aquelles estàtues,
erigides gràcies a la paga
de les prostitutes,
i tornaran a ser paga de prostitutes.»

Lamentació per les ciutats de Judà

⁸ Per això em doldré i em lamentaré,
aniré descalç i nu,
udolant com els xacals
i somicant com els estruços.

⁹ El mal que fereix la ciutat
no té remei,
s'ha estès fins a Judà
i ha arribat a la porta del meu poble,
a Jerusalem mateix.

¹⁰ No ho divulgueu a Gat,

aguanteu-vos el plor.

A Betleufrà, rebolqueu-vos a la pols.

¹¹ Aneu passant, habitants de Xafir,
nus i avergonyits.

La població de Saanan
no gosa sortir.

Els de Betaéssel fan dol
i no us ajuden.

¹² Els habitants de Marot
es deleixen per temps millors,
perquè de part del Senyor
ha caigut el desastre
a les portes de Jerusalem.

¹³ Enganxeu els cavalls
als carros de guerra,
habitants de Laquix,
perquè vosaltres,
imitant les infidelitats d'Israel,
fóreu els primers a fer pecar
la ciutat de Sió.

¹⁴ Per tot això, torneu el dot
de Morèixet-Gat.

Els ravals d'Aczib són una decepció
per als reis d'Israel.

¹⁵ Habitants de Mareixà,
el Senyor us tornarà a enviar
el conqueridor.

La noblesa d'Israel
es refugiarà a Adul·lam.

¹⁶ En senyal de dol,
rapa't pels fills que estimes,
deixa't el cap pelat com un voltor,
perquè els han deportat lluny de tu.

Contra els rics opressors

2

¹ Ai dels qui, del llit estant,
planegen el mal
i, en fer-se clar, l'executen,
abusant del poder
que tenen a les mans!

² Si desitgen camps, els roben;
si volen cases, les prenen;
extorsionen el cap de casa
i la seva família,
li arrabassen l'heretat.

³ Per això diu el Senyor:
«També jo, mala gent,
tinc plans contra vosaltres;
serà un jou
que no us trauré del damunt,
no podreu anar amb el cap alt,
serà un temps de desastres.»

4 Aquell dia entonaran
un cant de burla contra vosaltres,
escarniran la complanta que diu:
«Hem quedat espoliats,
Déu ha repartit la terra
que pertanyia al nostre poble.
Com podrà restituir-nos
els camps que ha repartit?»

5 Per això no tindràs
qui et doni una heretat
en la comunitat del Senyor.

Polèmica entre el profeta i els seus adversaris

6 «No sermonegis», em diuen,
«no sermonegis d'aquesta manera!
No diguis que ens caurà al damunt
aquest deshonor!

7 ¿Així s'ha de parlar, fills de Jacob?
¿Que potser el Senyor és impacient?
¿És així com ell actua?»

També jo tinc bones paraules
per al qui obra amb rectitud!

8 Però encara ahir hi havia enemics
entre la gent del meu poble:
vosaltres, els qui prenieu el mantell
i així us apoderàveu de l'honor
dels qui passen confiats
i que refusen d'anar a la guerra!

9 Arrencàveu les dones
de la seva dolça llar
i prenieu per sempre als seus infants
l'honor que jo els donava.

10 Alceu-vos i aneu-vos-en,
que no és temps de reposar!
Tacats per les vostres culpes,
us espera un desastre,
un desastre horrorós.

11 En èxtasi inventen mentides
i diuen: «Jo profetitzo
que tindreu vi i licors.»
Així sermoneja aquesta gent!

Déu aplegarà la resta d'Israel

12 El Senyor diu:
«Jacob, jo et vull reunir tot sencer,
vull aplegar la resta d'Israel;
l'agruparé com les ovelles de Bosrà,
com un ramat
enmig de les seves pastures.
Seran més nombrosos
que els habitants d'Edom.

13 El qui s'obre camí
pujarà davant d'ells.
Els també s'obriran camí,
passaran la portalada i en sortiran.
El seu rei passarà davant d'ells,
el Senyor els precedirà.»

Contra els governants i els falsos profetes

3

¹ Jo us dic: Escolteu bé,
governants del poble de Jacob,
prohoms de la casa d'Israel!
¿No us pertoca a vosaltres
de conèixer el dret?

² Doncs només sabeu odiar el bé
i estimar el mal:
arrenqueu la pell del cos
i la carn dels ossos.

³ Però a ningú dels qui devoren
la carn del meu poble,
li arrenquen la pell
i li trinxen els ossos
com per tirar-los a l'olla
i bullir la carn en un perol,

⁴ a cap d'aquests
el Senyor no respondrà
quan cridin auxili.
Són uns criminals,
i ell els amagarà la cara.

⁵ Això diu el Senyor
parlant contra els profetes
que desencaminen el meu poble:
«Quan poden fer bones queixalades
proclamen que ve la pau,
però declaren la guerra santa
a qui no els posa res a la boca.»

⁶ Ara, doncs, la nit us caurà al damunt:
res de visions!
Us caurà al damunt la fosca:
res d'endevinar!
El sol es pondrà
per a aquests profetes:
se'ls enfosquirà el dia!

⁷ Els vidents quedaran avergonyits,
els endevins restaran confosos;
tots es taparan la boca,
perquè Déu no respondrà.

⁸ Jo, en canvi,
gràcies a l'esperit del Senyor,
estic ple de força,
de justícia i valentia
per a denunciar a Jacob
la seva infidelitat,
el seu pecat als d'Israel.

⁹ Escolteu, doncs, això,
governants del poble de Jacob,
prohoms de la casa d'Israel,
vosaltres que abomineu el dret
i torceu tot el que és recte,

¹⁰ que engrandiú Sió a còpia de sang,
i Jerusalem al preu d'injustícies!

¹¹ Els qui la governen
es deixen subornar,
els sacerdots
fan pagar els seus oracles,
i els profetes
vaticinen per diners;
i encara gosen recolzar-se
en el Senyor tot dient:
«¿No és cert que el Senyor
és enmig nostre
i no ens caurà al damunt
cap desgràcia?»

¹² Justament per culpa vostra
Sió serà un camp llaurat,
Jerusalem, un munt de ruïnes,
i la muntanya del temple,
un recinte cobert de matolls.
Oracles sobre el futur (4-5)

El futur de Sió

4

¹ En els darrers temps,
la muntanya del temple del Senyor
s'alçarà ferma
sobre els cims de les muntanyes,
dominarà per damunt dels turons.
Hi afluiran nacions,
² s'hi encaminaran
tots els pobles i diran:
«Veniu, pugem
a la muntanya del Senyor,
al temple del Déu de Jacob.
Ell ens ensenyarà els seus camins
i nosaltres seguirem les seves rutes.»
Perquè de Sió en surt l'ensenyament,
de Jerusalem, la paraula del Senyor.

³ Ell serà jutge entre moltes nacions,
arbitrarà sobre pobles
nombrosos i llunyans.
Forjaran relles de les seves espases
i falçs de les seves llances.
Cap nació no empunyarà l'espasa
contra una altra
ni s'entrenaran mai més
a fer la guerra.

⁴ Cadascú s'asseurà
a l'ombra de la seva parra
o de la seva figuera,
sense por de ningú.
Ha parlat el Senyor de l'univers.

⁵ Els pobles van pel camí

que els assenyala el seu déu,
però nosaltres seguim el camí
que ens assenyala el Senyor,
el nostre Déu, per sempre més.

⁶ Diu el Senyor:

«Aquell dia duré a la pleta
les ovelles coixes,
hi aplegaré les dispersades,
les que jo mateix havia maltractat.

⁷ De les coixes

en faré una resta escollida;
de les allunyades, un poble nombrós.
El Senyor serà el seu rei
a la muntanya de Sió,
des d'ara i per sempre.

⁸ I tu, Torre del Ramat,
turó de la ciutat de Sió
recobraràs la sobirania d'abans,
la reialesa de Jerusalem.»

⁹ Ara, doncs, per què gemegues?

¿Que potser no tens rei
o et falta el conseller,
que ara sents uns dolors
com la dona quan infanta?

¹⁰ Estremeix-te i retorça't
com la dona quan infanta,
vila de Sió:

ara sortiràs de la ciutat,
acamparàs al ras
i arribaràs a Babilònia.
Allà seràs alliberada,
allà et rescatarà el Senyor
de la mà dels enemics.

¹¹ Ara s'han ajuntat contra tu
moltes nacions i diuen:

«Que Sió sigui profanada,
que els nostres ulls s'hi rabegin!»

¹² Però les nacions ignoren
els plans del Senyor,
no entenen els seus designis:
ell les té amuntegades
com garbes a l'era.

¹³ Aixeca't, doncs, i trilla,
ciutat de Sió,
perquè jo, el Senyor,
et donaré banyes de ferro
i peülles de bronze
perquè destrossis molts pobles
i en consagris el botí al Senyor,
les seves riqueses
al sobirà de tota la terra.

¹⁴ Però mentrestant fes-te incisions,
ciutat en peu de guerra,
que ens tenen assetjats
i bastonegen a les galtes
el qui governa Israel!

El Messies davídic

5

¹ Diu el Senyor:

«I tu, Betlem Efrata,
ets petita per a ser comptada
entre els clans de Judà,
però de tu sortirà
el qui ha de governar Israel.
Els seus orígens vénen d'antic,
vénen de l'eternitat.»

² Així, doncs, el Senyor
els tindrà abandonats
fins al temps que infanti
la qui ha d'infantar.

Aleshores la resta dels seus germans
es reunirà amb els fills d'Israel.

³ Ell vindrà a pasturar
amb el poder del Senyor,
amb la glòria
del nom del Senyor, el seu Déu.
Viuran segurs perquè ell serà gran
d'un cap a l'altre de la terra.

⁴ Ell serà la pau.

Quan Assíria ocupi el nostre país
i s'apoderi dels nostres baluards,
li oposarem set pastors
i vuit capitans,

⁵ que pasturaran amb l'espasa
el país d'Assíria,
el país de Nimrod
amb l'espasa desembeinada.
I ell ens alliberarà d'Assíria
quan Assíria ocupi el nostre país
i s'apoderi de les nostres fronteres.

La resta d'Israel enmig de les nacions

⁶ Llavors la resta dels de Jacob
serà, enmig de molts pobles,
com la rosada que ve del Senyor
o el ploviscó que rega l'herba,
que no esperen res de cap home
ni es refien dels mortals.

⁷ La resta dels de Jacob serà
entre les nacions,
enmig de molts pobles,
com un lleó
entre els animals feréstecs
o com un cadell de lleó
entre ramats d'ovelles:
passen, trepitgen i trosseggen,
i no hi ha qui pugui alliberar
del seu poder.

⁸ Alçarà la mà

contra els teus adversaris,
i els teus enemics
acabaran exterminats.
9 Diu el Senyor: «Aquell dia
aniquilaré la teva cavalleria
i destrossaré
els teus carros de guerra;
10 aniquilaré les ciutats del teu país
i arrasaré les teves fortaleses;
11 aniquilaré els sortilegis
que tens a les mans
i no et quedaran més bruixots;
12 aniquilaré
les estàtues dels teus ídols
i els pilars sagrats erigits dintre teu,
perquè no et prosternis més
davant l'obra de les teves mans;
13 arrencaré els bosquets sagrats
plantats dintre teu,
deixaré destruïdes les teves ciutats.
14 Encès d'indignació, faré justícia
contra les nacions
que no m'hauran obeït.»
El judici d'Israel ([6-7](#))

El Senyor acusa el seu poble

6

1 Escolteu, doncs,
què em diu el Senyor:
«Aixeca't, llança l'acusació
davant les muntanyes;
que els turons sentin el teu clam.»
2 Escolteu, doncs, muntanyes,
l'acusació del Senyor;
escolteu-la, vosaltres,
fonaments incommovibles
de la terra!
El Senyor acusa el seu poble,
discuteix amb Israel:
3 «Poble meu, què t'he fet,
en què t'he afligit?
Respon-me!
4 Jo et vaig fer pujar
del país d'Egipte,
et vaig rescatar
de la terra on eres esclau
i vaig enviar al teu davant
Moisès, Aaron i Maria.
5 Poble meu, recorda
què tramava Balac, rei de Moab,
i què li contestà
Balaam, fill de Beor.
Recorda com vas passar

de Xitim fins a Guilgal.
Reconeix així els favors del Senyor!»

La justícia, única exigència

⁶ «Amb quina ofrena», es diuen,
«em presentaré al Senyor,
com adoraré el Déu excels?

¿Em presentaré davant d'ell
amb holocaustos,
li sacrificaré vedells d'un any?

⁷ ¿Es complau el Senyor
en mil caps de bestiar
o en deu mil torrents d'oli?

¿Haig d'oferir el meu primogènit
per expiar la meva infidelitat?

¿Caldrà que ofereixi pel meu pecat
el fruit de les meves entranyes?»

⁸ El Senyor respon:

«Ja t'han ensenyat, home, què és bo,
què espera de tu el Senyor:
practica la justícia, estima la bondat,
comporta't humilment
amb el teu Déu.»

Càstig per les injustícies

⁹ El Senyor adreça el seu crit
a la ciutat.

El qui és intel·ligent
venera el teu nom!

Escolteu el cop de vara
i el qui l'ha decretat:

¹⁰ «¿Puc encara suportar,
casa de maldat,
tresors mal adquirits

i mesures esquifides i detestables?

¹¹ ¿Puc justificar balances fraudulentos
o bosses de pesos falsificats?

¹² Els rics d'aquesta ciutat

són uns explotadors,
els seus habitants parlen amb engany,
de la seva llengua

no surten més que mentides.

¹³ Per això, també jo començo
a fuetejar-te

i a assolar-te pels teus pecats.

¹⁴ Menjaràs sense quedar satisfeta
i la fam et rosegirà per dintre.

No podràs salvar res
del que volies guardar,
i si alguna cosa en salvessis,
jo la destruiria.

¹⁵ Sembraràs i no colliràs;
premsaràs l'oliva,

però no tindràs oli al setrill;
rajarà el most del raïm,

però el vi, ni el tastaràs.

¹⁶ Segueixes els costums d'Omri

i les pràctiques de la família d'Acab;
et guies per la seva manera de fer.
Per això he decidit la teva destrucció;
els teus habitants
seran motiu d'escarni.
Haureu de suportar
l'oprobri del meu poble.»

Lamentació sobre la corrupció del poble

7

¹ Pobre de mi!
Sóc com qui espigola
després de la sega
o com qui esgotima
després de la verema.
No veig cap raïm per a menjar
ni la figa primerenca
que cerco amb delit.
² L'home fidel ha desaparegut
del país,
no hi ha ni un sol just entre els homes.
Tots estan a l'aguait per vessar sang,
es posen paranys els uns als altres.
³ Tenen les mans bones per a fer mal:
els governants
posen condicions per a obrar bé,
els jutges exigeixen una paga,
els poderosos parlen
de les seves cobejances
i ordeixen com dur-les a terme.
⁴ El millor d'ells
s'assembla a les ortigues,
el més just és pitjor
que una tanca d'espines.
Arriba el dia de passar comptes,
el dia que els teus sentinelles
anunciaven:
ara és l'hora que quedaran confosos.
⁵ No confieu en els companys
ni us refieu dels amics;
guarda't d'obrir la boca
davant la dona
que dorm als teus braços.
⁶ Perquè el fill insultarà el pare,
la filla es rebel·larà contra la mare,
i la nora, contra la sogra:
els enemics de cadascú
seran la gent de casa seva.
⁷ Però jo tinc els ulls posats
en el Senyor,
espero en el Déu que em salva:
el meu Déu m'escollarà.

Esperances

⁸ No t'alegris dels meus mals,
nació enemiga;
si he caigut, m'aixecaré,
si em trobo en la foscor,
el Senyor serà la meva llum.

⁹ Jo, que he pecat contra el Senyor,
he de suportar el seu enuig,
fins que defensarà la meva causa
i em farà justícia.

Ell em farà sortir a la llum,
i jo contemplaré la seva salvació.

¹⁰ Quan la meva enemiga ho veurà,
es cobrirà de vergonya,
ella que em deia:

«On és el Senyor, el teu Déu?»
Ara els meus propis ulls la veuran:
serà trepitjada
com el fang dels carrers.

¹¹ Arriba el dia
de reconstruir els teus murs
i d'eixamplar les teves fronteres.

¹² Aquell dia vindran cap a tu
des d'Assíria
i des de les ciutats d'Egipte,
des d'Egipte fins al riu Eufrates,
de mar a mar
i de muntanya a muntanya.

¹³ En canvi, les terres estrangeres
seran un desert
per culpa dels seus habitants,
en paga de les seves obres.

Pregària de petició i de reconeixement

¹⁴ Amb la teva vara, Senyor,
pastura el teu poble,
el ramat que és la teva heretat,
que viu solitari,
com una garriga enmig de jardins.
Que pasturi com en temps antic
a Basan i a Galaad!

¹⁵ Diu el Senyor: «Com en els dies que vas sortir
del país d'Egipte,
jo faré veure meravelles als egipcis.»

¹⁶ Ho veuran les nacions,
i quedaran avergonyides
del poder que es pensaven tenir;
amb la mà es tapan la boca,
les seves orelles quedaran eixordades.

¹⁷ Lleparan la pols com les serps,
com els rèptils
que s'arrossequen per terra.
Sortiran tremoloses
dels seus amagatalls,
esglaiades davant el Senyor,
el nostre Déu:
totes et temeran!

18 Quin déu es pot comparar amb tu,
tu que perdones les culpes
i passes per alt les infidelitats
de la resta del teu poble,
de la teva heretat?

No mantens per sempre l'enuig:
tu et complaus a estimar.

19 De nou et compadiràs de nosaltres:
trepitjaràs les nostres culpes
i llançaràs al fons del mar
tots els nostres pecats.

20 Seràs fidel amb els de Jacob
i misericordiós amb els d'Abraham,
tal com vas jurar als nostres pares
des dels temps antics.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Nahum

Títol

1

¹ Presagi sobre Nínive. Escrit que recull el que Déu va revelar a Nahum d'Elcoix.

La justícia del Senyor

Àlef

² El Senyor és Déu gelós i justicier,
és justicier i capaç d'enutjar-se.

El Senyor és justicier amb els adversaris,
no oblida els seus enemics.

³ El Senyor és lent per al càstig, però molt poderós,
i no té per innocent el culpable.

Bet

Avança entre tempestes i huracans,
els núvols són la pols que aixequen els seus peus.

Guímel

⁴ Amenaça la mar i l'asseca,
eixuga les aigües abismals.

(Dàlet)

Llavors es marceixen Basan i el Carmel,
les flors del Líban es mustiguen.

He

⁵ Al seu davant, les muntanyes tremolen
i es fonen els turons.

Vau

Davant d'ell es trasbalsa la terra,
el món i tots els qui l'habiten.

Zain

⁶ Qui resistirà la seva indignació?
Qui afrontarà l'ardor del seu enuig?

Het

La seva ira s'aboca com el foc,
les roques s'esmicolen davant seu.

Tet

⁷ El Senyor és bo,
és un refugi en dies d'opressió.

Iod

Guarda els qui es refugien en ell

⁸ tan bon punt arriben els aiguats;

Caf

però destruirà els de la ciutat de Nínive,
els seus enemics, perseguits enmig de la foscor.

Fi del poder dels assiris

⁹ Què trameu contra el Senyor?

Ell destruirà els seus adversaris,
l'opressió no es tornarà a alçar.

¹⁰ Són espessos com espines;
són embriacs sadolls d'embriaguesa,
però seran consumits com palla resseca.

¹¹ De tu, Nínive, ha sortit

el qui trama el mal contra el Senyor,
el qui executa els plans de Belial.
12 Això diu el Senyor als de Judà:
«Ni que ells tinguin un gran exèrcit encara intacte,
seran segats i no en quedarà res.
Us he afligit, però no us afligiré més.
13 Ara trencaré el jou que us imposaven
i us desfaré els lligams.»
14 Contra tu, rei de Nínive,
el Senyor ha decidit:
«No tindràs més fills que portin el teu nom.
Faré desaparèixer del temple dels teus déus
els ídols de talla i de fosa.
Els transformaré en el teu sepulcre,
perquè tu no vals res.»

2

1 Gent de Judà, mireu a les muntanyes
els peus del missatger de bones noves
que anuncia la pau.
Celebreu les vostres festes,
compliu les promences.
Belial no tornarà més
a recórrer el país:
ha estat del tot anorreat.
2 A tu, Nínive, un devastador se't llança al damunt.
Posa guàrdia a les forteses,
vigila els camins,
prepara't a combatre,
reuneix totes les forces!
3 El Senyor retornarà
la glòria als de Jacob,
la glòria que pertany a Israel.
Uns saquejadors els havien saquejat
fins a destrossar-los les sarments.

Nínive, assaltada i saquejada

4 Són rojos els escuts dels assaltants,
són escarlata els vestits dels seus valents.
Els carros de guerra brillen com el foc,
les llances s'agiten,
mentre la ciutat es prepara.
5 Pels afores, els carros corren embogits,
van llançats pels ravals fora ciutat,
semblen torxes enceses,
són ràpids com el llamp.
6 El rei crida els seus comandants,
però s'entrebanquen pel camí.
Els assaltants es precipiten a la muralla,
protegits sota els escuts.
7 Ara forcen les portes que donen als canals;
el palau reial s'esfondra.
8 El rei és allà dret;
a la reina, despullada, se l'emporten.

Les seves esclaves gemeguen com colomes
i es donen cops al pit.

⁹ Nínive era una piscina sempre plena,
però ara l'aigua s'escapa.

Criden: «Atureu-vos, atureu-vos!»,
però ningú no torna enrere.

¹⁰ «Robeu la plata, robeu l'or!»

Les riqueses de la ciutat són incomputables,
hi ha tota mena d'objectes preciosos.

¹¹ Devastació i desolació! Saqueig!

A tots se'ls fon el cor,
els flauegen els genolls,
senten esgarrifances per tot el cos,
es tornen blancs com la cera.

El lleó serà vençut

¹² Què se n'ha fet, del cau dels lleons?

Els lleons joves s'hi criaven
i, quan el lleó sortia, s'hi quedava la lleona:
ningú no inquietava els cadells.

¹³ El lleó caçava per a les seves cries,
escanyava les preses per a les lleones;
omplia de caça els seus cataus,
de despulles els seus jaços.

¹⁴ «Aquí em tens contra tu, Nínive!

Ho dic jo, el Senyor de l'univers.
Convertiré en fum la teva gent,
els teus cadells cauran víctimes de l'espasa.
Sobre la terra, posaré fi a la teva cacera,
i ningú més no hi sentirà
les ordres dels teus enviats.»

Carnatge a la ciutat sanguinària

3

¹ Ai de la ciutat sanguinària,
carregada d'impostura i de rapinya,
que no es cansava de caceres!

² Espetec de fuets, estrèpit de rodes,
galop de cavalls,
sotracs de carros de guerra!

³ Carrega la cavalleria,
brillen les espases,
llampeguegen les llances.
Ferits pertot arreu i munts de morts!
Cadàvers incomputables,
tothom hi ensopega!

Nínive, la prostituta, avergonyida

⁴ «Nínive, la gran prostituta,
que fascinaves per la bellesa
i per les arts de bruixeria!

Ja que venies pobles prostituïnt-te
i nacions a preu de bruixeries,

⁵ aquí em tens contra tu!

Ho dic jo, el Senyor de l'univers.
T'aixecaré la roba fins a la cara
perquè et vegin nua les nacions
i els reialmes et contemplin les vergonyes.
6 Abocaré immundícies damunt teu,
t'avergonyiré, et convertiré en un espectacle.
7 Tothom qui et vegi fugirà dient:
"Nínive ha quedat devastada,
i qui se'n compadirà?
On trobarem algú
que vulgui consolar-la?"»

Una destrucció com la de Tebes

8 ¿Et penses, Nínive, que ets millor que Tebes,
ciutat situada entre els canals del Nil,
pertot voltada d'aigua,
amb un mar per muralla
que la defensava millor que el mar mateix?
9 Etiòpia i Egipte li donaven una força
que no tenia límits.
El poble de Put i el de Líbia
eren els seus aliats.
10 Però també els tebens van ser deportats,
se'ls van endur captius,
i els van esclafar les criatures
a les cantonades dels carrers.
Es van fer a sorts els seus prohoms,
es van endur els nobles encadenats.
11 També tu, Nínive, t'embriagaràs
i quedaràs eclipsada!
També tu buscaràs qui et defensi
per no caure en poder de l'enemic!

La ciutat que no pot resistir

12 Totes les teves forteses
són figueres plenes de fruits primerencs;
quan l'arbre és sacsejat,
el fruit cau a la boca del qui l'espera.
13 Dintre teu, per tropa hi ha donetes.
Les portes del teu país, Nínive,
s'obren de bat a bat a l'enemic:
el foc ha consumit els forrellats.
14 Proveeix-te d'aigua per al setge,
reforça les fortificacions:
fica't al fang, vés trepitjant l'argila
i prepara el motlle dels maons.
15 Però sàpigues que allà mateix el foc et consumirà,
t'exterminarà l'espasa:
et devorarà com devoren les llagostes.

Una ciutat despoblada

La teva gent era incomptable com les llagostes,
es multiplicava com les saltarel·les.
16 Els teus marxants eren més que les estrelles,
però s'han dispersat com un vol de llagostes.
17 Els teus funcionaris
eren nombrosos com saltamartins,

i els qui duïen l'administració
eren com la plaga de llagostes
que s'atura sobre les tanques
en dies de fred.
Però, quan surt el sol, es dispersen
i ni es coneix el lloc on eren.

Un desastre total

¹⁸ Els teus governadors,
rei d'Assíria,
s'han adormit.
Els teus comandants
jeuen immòbils.
El teu exèrcit s'ha dispersat per les muntanyes
i no hi ha qui l'aplegui!
¹⁹ La teva ruïna no té remei,
la teva ferida és oberta.
Tots els qui en sentiran parlar
aplaudiran el teu desastre.
Perquè la teva maldat,
¿qui no l'ha soferta dia rere dia?

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Habacuc

Títol

1

¹ Presagi revelat al profeta Habacuc.

El profeta demana ajuda al Senyor

² Fins quan, Senyor, cridaré auxili
i no m'escoltaràs,
clamaré contra el violent
i no em salvaràs?

³ Per què em fas veure tanta injustícia?
Per què et mires de lluny l'opressió,
mentre jo he de presenciar
destruccions i violències?
Pertot esclaten processos i baralles.

⁴ Les lleis no són respectades
i la justícia no surt vencedora.
El culpable fa condemnar l'innocent:
les sentències es falsegen.

Resposta del Senyor: invasió dels caldeus

⁵ «Mireu les nacions, fixeu-vos-hi
i quedareu esbalaïts.
Ara, en el vostre temps, faig una obra
que, si us la conten, no la creureu.

⁶ Jo, el Senyor, he posat
en peu de guerra els caldeus,
poble impetuós i sense entranyes,
que recorre el món d'un cap a l'altre
per ocupar territoris que no són seus.

⁷ És gent ferotge i temible,
que s'arroga el dret i el predomini.

⁸ Els seus cavalls són més ràpids
que els lleopards,
més llestos
que els llops al capvespre.

Els seus cavallers ja cavalquen,
arriben de lluny galopant,
volen com l'àguila
que s'afua damunt la presa.

⁹ Tots vénen per rampinyar,
pensant què s'enduran a l'orient;
apleguen captius com grans de sorra.

¹⁰ Es riuen dels reis,
es burlen dels qui governen;
es mofen de qualsevol fortalesa:
aixequen terraplens i la prenen.

¹¹ Llavors es tornen insolents fora mida,
culpables de tenir per déu
la seva força.»

Nova súplica del profeta al Senyor

12 Senyor, tu ets des de sempre
el meu Déu sant: no morirem!
¿Els has escollit, Senyor,
per condemnar-nos?

¿Tu, la Roca, els has fet forts
per castigar-nos?

13 Tens els ulls massa purs
perquè suportin el mal,
no poden tolerar tanta opressió.
Doncs, per què et mires de lluny
aquests malvats?

Per què calles, mentre engoleixen
homes millors que no pas ells?

14 Per què tractes els homes
com peixos del mar,
com bestioles que pul·lulen
sense amo?

15 Ells els pesquen
amb l'ham i amb els filats,
els arrepleguen
amb les seves xarxes.

Després ho celebren amb gran alegria:

16 ofereixen sacrificis als filats
i cremen ofrenes
en honor de les xarxes
que els proveeixen de bons menjars,
d'un aliment saborós.

17 ¿Continuaran buidant els seus filats
i assassinant pobles
sense gens de pietat?

2

1 Em quedo dret
en el meu lloc de sentinella,
estic a l'aguait a la meva talaia,
per veure què em respondrà el Senyor
i què li puc respondre jo
sobre la meva queixa.

Resposta del Senyor: el just i l'opressor

2 El Senyor m'ha respost així:
«Escriu el que jo et revelo,
grava-ho sobre unes tauletes
perquè es pugui llegir
sense entrebancs.

3 No és encara el moment
que es compleixi,
però vola cap al terme i no fallarà.
Espera-ho, si és que triga;
segur que vindrà sense retard.

4 Aquell poble s'enorgulleix
però fracassarà,
mentre que el just viurà
per la seva fidelitat.

⁵ Encara que presumeixen
de ser uns traïdors,
no es mantindran
aquests homes orgullosos.
Obren la gola
com l'obre el país dels morts,
i, com la mort, no diuen mai prou.
Arrepleguen totes les nacions,
sotmeten tots els pobles.

⁶ Però tots els pobles
els dedicaran una cançó,
amb burles i sàtires. Diran:

La cançó de les cinc amenaces

»"Ai dels qui acumulen béns
que no són seus
i s'enriqueixen
amb penyores dels altres!
Fins quan obrareu així?

⁷ S'alçaran de sobte
els vostres creditors,
es desvetllaran per sacsejar-vos,
i us convertireu en el seu botí.

⁸ Vosaltres espoliàveu moltes nacions,
però ara us espoliaran
tots els altres pobles
com a assassins i tirans de la terra,
de les ciutats i dels seus habitants.

⁹ »Ai dels qui s'omplen la casa
del producte d'estafes
i posen el niu a les altures
per esquivar l'urpa de l'infortuni!

¹⁰ Heu planejat
la vergonya de casa vostra:
destruint tants pobles,
atempteu contra la vostra vida.

¹¹ Cridaran les pedres de les parets,
i les bigues respondran
des dels sostres.

¹² »Ai dels qui edifiquen
amb sang una ciutat
i la fonamenten sobre la injustícia!

¹³ ¿No és, tot això,
obra del Senyor de l'univers?
El treball dels pobles ha acabat al foc:
les nacions s'han cansat en va.

¹⁴ El país s'omplirà del coneixement
de la glòria del Senyor,
com l'aigua inunda la conca del mar.

¹⁵ »Ai dels qui fan beure
als seus companys
barreges fortes fins a embriagar-los
per veure'ls despullats!

¹⁶ Us heu cobert d'infàmia
i no de glòria:
beveu també vosaltres

fins que ensenyeu el prepuci!
El Senyor us passarà la copa,
i la infàmia cobrirà la vostra glòria.
17 Us caurà al damunt la violència
que el Líban ha sofert:
els animals que en van fugir,
ara us esclafaran
com a assassins i tirans de la terra,
de les ciutats i dels seus habitants.
18 »De què serveix una estàtua
que un escultor ha modelat?
O una imatge de fosa
que respon amb mentides?
Com pot confiar un escultor
en la seva escultura
fins a fabricar-se uns ídols muts?
19 »Ai dels qui diuen
a una fusta: 'Desperta't!',
i a la pedra muda: 'Desvetlla't!'
Què us poden respondre,
aquests ídols?
Van coberts d'or i de plata,
però a dins no tenen cap alè de vida.
20 En canvi, el Senyor
viu en el seu temple sant.
Que calli davant d'ell tota la terra!"»

Salm

3

1 Pregària del profeta Habacuc. A la tonada de «Xiguionot».
2 Senyor, he sentit a dir
el que havies fet:
m'esglaia, Senyor, la teva obra.
Manifesta-la en el nostre temps,
en el nostre temps fes-la conèixer;
i, si t'enutges,
no t'oblidis de compadir.
3 Des de Teman s'acosta Déu,
el Sant arriba
de la muntanya de Paran. Pausa
La seva glòria cobreix el cel
i la seva majestat omple la terra.
4 La seva resplendor és com el sol,
dos raigs li surten de la mà,
i allà s'amaga el seu poder.
5 La pesta camina al seu davant
i la febre li segueix les petjades.
6 S'atura i pren mides a la terra,
mira, i les nacions s'estremeixen.
Les muntanyes perpètuas s'esmicolen,
s'enfonsen els turons antics,
els camins eters per on passava.
7 He vist esfondrar-se

els campaments de Cuixan
i estremir-se les tendes
del país de Madian.

⁸ ¿És contra les aigües, Senyor,
contra les aigües abismals,
que tu t'indignes?

¿És contra el mar
que s'encén el teu enuig,
quan avances amb els teus cavalls,
amb els teus carros victoriosos?

⁹ Treus el teu arc de la funda,
amb la paraula conjures els dards. Pausa
La terra escup les aigües abismals.

¹⁰ En veure't, les muntanyes
s'estremeixen,
un diluvi inunda la terra,
bramulen els oceans
i alcen onades fins al cel.

¹¹ El sol i la lluna
s'han quedat al seu palau;
per tota llum, volen les teves fletxes,
llampegueja l'esclat de la teva llança.

¹² Indignat, trepitges la terra
i trilles, ple d'enuig, les nacions.

¹³ Has sortit per salvar el teu poble,
per socórrer el rei que has ungit.
Has esclafat el governant
del casal injust,

n'has descalçat del tot els fonaments. Pausa

¹⁴ Has traspassat
amb els seus mateixos dards
els caps dels seus comandants
quan es llançaven, com l'huracà,
per dispersar-nos,
segurs que, en secret,
engolirien l'indefens.

¹⁵ Has fet galopar els teus cavalls
pel fons del mar:
s'han apilat les aigües de l'oceà.

¹⁶ Se'm remouen les entranyes
quan ho sento;
sempre que en parlen,
em tremolen els llavis,
m'arriba als ossos l'esgarrifança.
Em quedo consternat
esperant el dia del desastre
que caurà sobre el poble
que ens mou guerra.

¹⁷ Cert que la figuera no té fruit
ni veiem la collita dels ceps;
l'olivera no ha pensat a produir
i els camps no donen res per a menjar;
no queda cap ovella als corrals
ni cap bou a les estables.

¹⁸ Però jo celebraré el Senyor,
feliç de veure que Déu em salva.

19 El Senyor Déu és la meva força,
fa els meus peus lleugers
com els dels cérvols
i m'encamina,
invencible, cap als cims.
Per al mestre de cor.
Amb instruments de corda.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Sofonies

Títol

1

¹ Paraula del Senyor comunicada a Sofonies, fill de Cuixí, fill de Guedalià, fill d'Amarià, fill d'Hizquià, en temps de Josies, fill d'Amon, rei de Judà.

L'enuig del Senyor ([1,2-2,3](#))

El Senyor castigarà la terra

² «Faré una gran collita
de tot el que hi ha sobre la terra.
Ho dic jo, el Senyor.

³ Recolliré homes i bèsties,
els ocells del cel i els peixos del mar,
i, juntament amb els malvats,
tot el que és ocasió d'escàndol.
No deixaré ningú en tota la terra.
Ho dic jo, el Senyor.

El Senyor castigarà Judà i Jerusalem

⁴ »Aixecaré la mà
contra la gent de Judà
i contra els habitants de Jerusalem.
Esborraré d'aquest lloc
el que resti del culte de Baal:
el nom dels seus servents i sacerdots,

⁵ els qui es prosternen dalt als terrats
per adorar l'estol dels astres,
els qui m'adoren
i juren pel meu nom
però també juren
pel nom del déu Milcom,
⁶ els qui s'allunyen de mi, el Senyor,
i no vénen a consultar
els meus oracles.»

El dia del Senyor

⁷ Silenci davant el Senyor,
Déu sobirà!
El dia del Senyor és a prop.
El Senyor té preparada una matança,
ja ha triat els convidats.

⁸ «El dia de la meva matança
vindrà contra els governants,
contra els fills del rei
i contra tots els qui es vesteixen
com els estrangers.

⁹ Aquell dia vindrà
contra els qui entren
al meu llindar a l'estil estranger,
i contra els qui omplen
la casa del seu Senyor
amb el fruit de robatoris i d'estafes.

10 Aquell dia, a Jerusalem
s'alçarà un clam
des de la porta dels Peixos;
un plany s'aixecarà del Barri Nou,
de la Ciutat Alta,
una gran lamentació.

11 Planyeu-vos,
habitants de la Ciutat Baixa,
perquè tots els mercaders
s'han esvaït
i els qui acaparen plata
s'han esfumat.

12 I s'esdevindrà en aquell moment
que escorcollaré Jerusalem,
amb llums a la mà,
per demanar comptes
als qui estan quiets
com el vi sobre el solatge
i que es diuen dintre seu:
"El Senyor no fa res,
ni en bé, ni en mal."

13 Les riqueses els seran saquejades,
i assolades les seves cases;
les construiran però no hi habitaran,
plantaran vinyes
però no en beuran el vi.»

14 El gran dia del Senyor s'acosta,
ve molt de pressa, ja és a prop.
Escolteu el clam que s'aixeca
el dia del Senyor,
quan fins i tot els valents
cridaran amargament.

15 Aquell dia serà d'indignació,
dia de tràngol i d'angoixa,
dia de destrucció i de ruïna.
Serà un dia de fosca i de tenebra,
un dia de negres nuvolades.

16 Aquell dia se sentiran tocs de corn
i crits de guerra
contra les ciutats fortificades
i les seves torres inexpugnables.

17 «Faré caure sobre els homes
un desastre,
i es mouran a les palpentos
com els cecs,
perquè han pecat contra mi,
el Senyor.
La seva sang serà escampada
com la pols,
i les seves carronyes,
com els fems.»

18 Ni el seu or ni la seva plata
no els podran salvar
el dia que s'indigni el Senyor.
El foc del seu zel
consumirà tot el país:

farà un extermini terrible
de tots els seus habitants.

Crida a la conversió

2

¹ Examineu-vos a fons,
gent menyspreable,

² abans no es compleixi el decret,
abans no passi el dia
i us escampin com la palla,
abans no caigui damunt vostre
l'enuig ardent del Senyor,
abans no caigui damunt vostre
el dia de la seva indignació.

³ Cerqueu el Senyor, vosaltres,
tots els humils del país,
que compliu els seus preceptes.

Cerqueu la bondat,
cerqueu la humilitat.

Potser així quedareu protegits
el dia de l'enuig del Senyor.

Amenaces contra tots els pobles ([2,4-3,8](#))

Amenaces contra els pobles de ponent

⁴ Gaza quedarà desolada,
i Ascaló, devastada.

En ple dia seran expulsats
els d'Asdod,

i els d'Ecron seran arrencats.

⁵ Ai de vosaltres, els quereteus,
que viviu a la regió de vora el mar.

El Senyor ha parlat així
contra vosaltres:

«Canaan, país dels filisteus,
jo t'arrasaré, no hi quedarà ningú.

⁶ La regió de vora el mar
serà terra de pasturatges,
amb pous per als pastors
i pletes per als ramats.»

⁷ Els supervivents de Judà
ocuparan aquesta regió;
hi portaran els ramats a pasturar,
i al vespre els ajauran
a les cases d'Ascaló.

Perquè el Senyor, el seu Déu,
els serà favorable
i renovarà la seva vida.

Amenaces contra els pobles de llevant

⁸ «Jo, el Senyor, he sentit
les burles de Moab
i els menyspreus dels ammonites.
S'han burlat del meu poble
i s'han engrandit

a costa del seu territori.

⁹ Ara, doncs, juro per la meva vida
que Moab i els ammonites
acabaran com Sodoma i Gomorra,
terres de males herbes
d'on es treu la sal,
terres desolades per sempre.
Ho dic jo, el Senyor de l'univers,
Déu d'Israel.

Seran saquejats
pels supervivents del meu poble,
la resta de la meva gent
els posseirà.»

¹⁰ Així pagaran la seva arrogància,
ja que es burlaven
del poble del Senyor de l'univers
i s'engrandien a costa d'ell.

¹¹ El Senyor es mostrarà terrible
davant d'ells,
destituirà tots els déus
d'aquells països.
Llavors l'adoraran
les nacions més llunyanes,
cada una en la pròpia terra.

Amenaces contra els pobles del sud i del nord

¹² «També a vosaltres, els etiòps,
jo, el Senyor,
us faré morir a la guerra.»

¹³ El Senyor també aixecarà la mà
cap al nord
per fer desaparèixer els assiris
i convertirà Nínive en una devastació,
en un lloc eixut com el desert.

¹⁴ S'hi ajauran els ramats,
tot el bestiar dels seus veïns.
El mussol i l'eriçó faran nit
dalt dels seus capitells,
i se'n sentiran els esgarips
a les finestres.

Des dels llindars es veuran les ruïnes,
perquè l'embigat de cedre
quedarà al descobert.

¹⁵ Així acabarà la ciutat altiva
que vivia confiada
i pensava dintre seu:
Sóc jo sola i ningú més.
Com s'ha convertit en solitud,
en refugi de les bèsties!
Tothom qui hi passi se'n riurà,
alçarà la mà amb aires de mofa.

Amenaces contra Jerusalem

¹ Ai de Jerusalem, ciutat rebel,
impura i opressora!

² No ha escoltat la crida,
no s'ha deixat corregir,
no ha confiat en el Senyor,
no s'ha acostat al seu Déu.

³ Els seus governants
són lleons que rugeixen;
els seus jutges, llops del capvespre
a qui al matí no queda res
per rosegar.

⁴ Els seus profetes
són uns desvergonyits,
gent traïdora.
Els seus sacerdots
profanen allò que és sagrat,
donen respostes injustes.

⁵ Però, enmig de la ciutat,
el Senyor és just:
fer el mal no és cosa seva.
Un matí rere un altre
dóna la seva sentència;
quan despunta el dia, no falta mai.
En canvi, l'home malvat
no coneix la vergonya.

Judici de Jerusalem i de tota la terra

⁶ «Jo, el Senyor,
he esborrat nacions senceres,
les seves torres estan enderrocades;
he devastat els seus carrers,
no hi passa ningú;
les seves ciutats
han quedat desolades,
sense ningú que les habiti.

⁷ Jo m'havia dit:
"Almenys Jerusalem em respectarà;
es deixarà corregir,
i no destruiré els seus habitatges
ni la castigaré,
tal com havia decidit."
Però, així que es lleven,
es desencaminen
i posen en pràctica
tots els seus mals propòsits.

⁸ Ara, doncs, espereu-me!
Ho dic jo, el Senyor.
Espereu el dia que m'aixecaré
per acusar-vos.
He decidit de reunir nacions,
d'aplegar reialmes,
per abocar-hi al damunt el meu enuig,
tot el foc del meu rigor.
Tota la terra serà devorada
pel foc de la meva gelosia.»
Promeses de renovació ([3,9-20](#))

El Senyor renovarà tots els pobles i Israel

⁹ «Llavors jo, el Senyor, canviaré
els llavis dels pobles:

els donaré uns llavis purs
perquè tots invoquin el meu nom
i tots plegats se'm sotmetin.

¹⁰ De més enllà dels rius d'Etiòpia,
els qui jo havia dispersat
i ara em supliquen
em portaran la seva ofrena.

¹¹ Aquell dia, ciutat meva,
no t'hauràs d'averkonyir
de les males accions
amb què fins ara m'eres infidel,
perquè trauré de dintre teu
els qui es gloriaven de la teva altivesa
i tu deixaràs de fer l'arrogant
en la meva muntanya santa.

¹² Jo faré que resti dintre teu
una gent humil i pobra
que cercarà refugi en el meu nom.

¹³ La resta d'Israel
no farà res de mal ni mentirà,
no tindrà als llavis
paraules enganyoses.
Podrà pasturar i reposar
sense que ningú l'esveri.»

Goig de Jerusalem

¹⁴ Crida de goig, ciutat de Sió!
Clameu ben fort, gent d'Israel!
Alegra't i celebra-ho de tot cor,
Jerusalem!

¹⁵ El Senyor ha revocat
la teva condemna,
ha allunyat els teus enemics.
El Senyor, rei d'Israel, és dintre teu:
mai més no hauràs de témer cap mal.

¹⁶ Aquell dia,
diran a Jerusalem:
«No tinguis por, Sió,
que les teves mans no defalleixin!

¹⁷ El Senyor, el teu Déu, el tens a dins.
Ell és poderós i et salva.
Per tu se sent joiós i alegre;
per l'amor que et té,
no et vol blasmar;
per tu està content i crida de goig.»

El Senyor restaurarà Jerusalem

¹⁸ «Jo, el Senyor,
aplegaré els qui estaven lluny de tu,
privats de festes i entristits.
Aquest era l'oprobri
que pesava sobre la ciutat!

¹⁹ En aquell temps

faré sentir el meu poder
contra tots els teus opressors.
Salvaré les ovelles coixes,
aplegaré les disperses
i els donaré glòria i renom
per tots els països
on ara les menyspreen.
20 En aquell temps, jo us conduiré,
llavors us aplegaré.
Vosaltres mateixos veureu
com renovaré la vostra vida
i us donaré glòria i renom
per tots els pobles de la terra.
Sóc jo, el Senyor, qui ho ha dit.»

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Ageu

L'hora de reconstruir el temple

1

¹ L'any segon del regnat de Darius, el dia primer del mes sisè, el Senyor, per mitjà del profeta Ageu, va comunicar la seva paraula al governador de Judà Zorobabel, fill de Xealtiel, i al gran sacerdot Jeixua, fill de Jossadac. Ageu els digué:

² --Això diu el Senyor de l'univers: "Aquest poble assegura que encara no ha arribat el temps propici de reconstruir el temple del Senyor."

³ Però el Senyor, per mitjà del profeta Ageu, va comunicar la seva paraula i digué:

⁴ --Que potser us ha arribat a vosaltres el temps de viure a les vostres cases luxoses mentre aquest temple és una ruïna? ⁵ Ara, doncs, això diu el Senyor de l'univers: "Reflexioneu sobre el que us passa! ⁶ Heu sembrat molt i heu collit poc, mengeu i no quedeu tips, beveu i no us poseu alegres, us vestiu i no aneu prou abrigats, el jornal dels assalariats cau en bosses foradades."

⁷ »Això diu encara el Senyor de l'univers: "Reflexioneu sobre el que us passa! ⁸ Aneu al bosc, porteu fusta i reconstruïu el temple. Jo m'hi complauré i en seré glorificat. Us ho dic jo, el Senyor. ⁹ Esperàveu molt i heu collit poc: tot el que hàveu entrat a casa, jo ho he escampat d'una bufada. I això, per què? Perquè mentre el meu temple és una ruïna, cada un de vosaltres tan sols es preocupa de casa seva. ¹⁰ Per això el cel us ha negat la rosada, i la terra, els seus fruits. ¹¹ Jo he fet eixorcis la terra i les muntanyes, els sembrats i les vinyes, els oliverars i tot el que el camp produeix, els homes, el bestiar i tot el treball de les vostres mans."

¹² Zorobabel, fill de Xealtiel, el gran sacerdot Jeixua, fill de Jossadac, i tota la resta del poble van fer cas del Senyor, el seu Déu, gràcies a les paraules del profeta Ageu, que el Senyor, el seu Déu, els havia enviat. I tots van obeir el Senyor.

¹³ Llavors Ageu, el missatger del Senyor, parlant segons l'encàrrec rebut d'ell, va dir al poble:

--Jo sóc amb vosaltres. Ho dic jo, el Senyor.

¹⁴ El Senyor, doncs, va desvetllar el zel del governador de Judà Zorobabel, fill de Xealtiel, del gran sacerdot Jeixua, fill de Jossadac, i de la resta del poble. Tots es presentaren per començar l'obra de reconstrucció del temple del seu Déu, el Senyor de l'univers. ¹⁵ Era el dia vint-i-quatre del mes sisè de l'any segon del regnat de Darius.

Esplendor del futur temple restaurat

2

¹ El dia vint-i-u del mes setè, el Senyor va comunicar la seva paraula per mitjà del profeta Ageu. Digué:

² --Parla al governador de Judà Zorobabel, fill de Xealtiel, al gran sacerdot Jeixua, fill de Jossadac, i a la resta del poble. Dígues-los:

³ »"¿Qui queda de vosaltres que hagi vist aquest temple en la seva antiga esplendor? I ara, com el veieu? Si es compara amb l'altre, sembla un no res! ⁴ Però tu, Zorobabel, sigues ferm. Ho dic jo, el Senyor. Tu també sigues ferm, Jeixua, gran sacerdot, fill de Jossadac, i sigueu fermes tots vosaltres, habitants del país. Ho dic jo, el Senyor. Poseu-vos a la feina, que jo sóc amb vosaltres. Ho dic jo, el Senyor de l'univers. ⁵ Que també així em vaig comprometre amb vosaltres quan vau sortir d'Egipte. El meu esperit és enmig vostre. No tingueu por!

⁶ »Això diu el Senyor de l'univers: Una vegada més, i serà aviat, jo faré tremolar el cel, la terra, el mar i els continents. ⁷ Faré tremolar totes les nacions. Aquí afluirà el bo i millor de cada una i omplirà d'esplendor aquest temple. Us ho dic jo, el Senyor de l'univers. ⁸ L'or i la plata són meus. Ho dic jo, el Senyor de l'univers. ⁹ Així aquest últim temple serà més esplendorós que el primer. Us ho dic jo, el Senyor de l'univers. I, en aquest lloc, jo donaré la pau. Ho dic jo, el Senyor de l'univers."

Nova crida a reconstruir el temple

¹⁰ L'any segon del regnat de Darius, el dia vint-i-quatre del mes novè, el Senyor va comunicar la seva paraula al profeta Ageu. Li digué:

¹¹ --Això diu el Senyor de l'univers: "Demana als sacerdots què diu la llei sobre aquest punt: ¹² Si algú porta a la

falda del seu vestit carn oferta en sacrifici, és a dir, que està santificada, i amb la falda toca pa, llegums, vi, oli o qualsevol altre menjar, ¿queden santificats?"

Els sacerdots respongueren que no. ¹³ Ageu afegí:

--I si algú ritualment impur pel contacte amb un cadàver toca aquestes coses, ¿quedaran impures?

Els sacerdots respongueren:

--Sí, quedaran impures.

¹⁴ Llavors Ageu va dir:

--El mateix passa amb aquest poble, amb aquesta nació, quan es presenten davant meu: tot el treball de les seves mans, tot el que m'ofereixen, és impur. Ho dic jo, el Senyor.

¹⁵ »Però ara reflexioneu sobre el que us passarà d'avui endavant! Abans que comencéssiu a col·locar pedres al temple del Senyor, ¹⁶ què us passava? Anàveu en una pila de gra on esperàveu trobar vint mesures i només n'hi trobàveu deu; anàveu al cup a buidar la bóta de cinquanta mesures de vi i només n'hi trobàveu vint. ¹⁷ Jo us castigava enviant la secada, les malures i la calamarsa sobre els vostres conreus, però vosaltres no pensàveu en mi. Ho dic jo, el Senyor. ¹⁸ Doncs bé, reflexioneu sobre el que us passarà d'avui endavant. Mireu què us passarà des d'ara, des del dia vint-i-quatre del mes novè, i què us passava el dia que va posar els fonaments del temple del Senyor. ¹⁹ Quina llavor hi queda, al graner? Fins la vinya, la figuera, el magraner i l'olivera no han produït res! Però sapigau que, des d'avui, jo els beneiré.

Promesa a Zorobabel, l'escollit del Senyor

²⁰ El mateix dia vint-i-quatre d'aquell mes, el Senyor va comunicar la seva paraula a Ageu per segona vegada. Li digué:

²¹ --Digues al governador de Judà Zorobabel: "Faré tremolar el cel i la terra, ²² bolcaré els trons dels reialmes i anorrearé el poder dels regnes estrangers. Bolcaré els carros de guerra amb els seus guerrers, cauran per terra els cavalls i els cavallers i es mataran amb l'espasa els uns als altres. ²³ Aquell dia, ho dic jo, el Senyor de l'univers, et prendré, servent meu Zorobabel, fill de Xealtiel, perquè siguis el meu segell personal. Ho dic jo, el Senyor. Jo t'he escollit. Ho dic jo, el Senyor de l'univers."

Zacaries

Primera part: visions (1-8)

Crida a la conversió

1

¹ El mes vuitè de l'any segon del regnat de Darius, el Senyor va comunicar la seva paraula al profeta Zacaries, fill de Baraquies, fill d'Idó. Li digué:

² --Jo, el Senyor, em vaig irritar molt contra els vostres pares. ³ Ara, però, digues als israelites: "Això us fa saber el Senyor de l'univers: Reconcilieu-vos amb mi i jo em reconciliaré amb vosaltres. Ho dic jo, el Senyor de l'univers.

⁴ No sigueu com els vostres pares: els profetes del seu temps els exhortaven de part del Senyor de l'univers dient-los: 'Deixeu els mals camins i les males accions.' Però ells no els escoltaven, no feien cas de mi. Ho dic jo, el Senyor. ⁵ Els vostres pares ja no hi són, i els profetes no viuen per sempre, ⁶ però les meves paraules i els meus determinis, que vaig confiar als meus servents, els profetes, van arribar fins als vostres pares. Llavors ells van tornar a mi i van reconèixer que jo, el Senyor de l'univers, els tractava com m'havia proposat per culpa del seu comportament i de les seves obres."

Primera visió: els cavalls

⁷ L'any segon del regnat de Darius, el dia vint-i-quatre del mes onzè, que és el mes de xebat, el Senyor va comunicar la seva paraula al profeta Zacaries, fill de Baraquies, fill d'Idó.

⁸ De nit, en una visió, vaig veure un cavaller que muntava un cavall roig. S'estava a la vall profunda, enmig d'unes murtres. Al seu darrere hi havia altres cavalls rojos, grisos i blancs.

⁹ Jo vaig preguntar:

--Qui són aquests, senyor meu?

L'àngel que parlava amb mi em va respondre:

--Ara t'ho faré saber.

¹⁰ I el cavaller que estava entre les murtres va dir:

--Són els qui el Senyor ha enviat a recórrer la terra.

¹¹ Aleshores aquests van informar l'àngel del Senyor que s'estava entre les murtres:

--Hem recorregut la terra, i a tot arreu hi ha pau i tranquil·litat.

¹² L'àngel del Senyor va exclamar:

--Senyor de l'univers, ja fa setanta anys que estàs irritat contra Jerusalem i contra les ciutats de Judà: quant de temps tardaràs encara a sentir-ne compassió?

¹³ El Senyor va respondre a l'àngel amb paraules consoladores i reconfortants.

El Senyor tornarà a Jerusalem

¹⁴ L'àngel que parlava amb mi em va ordenar que proclamés aquest missatge del Senyor de l'univers:

«M'estimo Jerusalem amb gelosia,

Sió amb un amor ardent.

¹⁵ Però és gran la meva indignació

contra les nacions

que viuen confiades:

quan em veieren indignat

contra el meu poble

se'n van aprofitar per a fer-li mal.

¹⁶ Per això jo, el Senyor, declaro

que em tornaré a compadir

de Jerusalem;

el meu temple serà reedificat

i la ciutat serà reconstruïda.

Ho dic jo, el Senyor de l'univers.»

¹⁷ L'àngel em va cridar perquè proclamés encara:

«Això anuncia el Senyor de l'univers:

Les meves ciutats

tornaran a estar plenes de béns,
em tornaré a compadir de Sió,
continuaré estimant Jerusalem.»

Segona visió: les banyes i els forjadors

2

¹ En una altra visió vaig veure quatre banyes. ² Vaig preguntar a l'àngel que parlava amb mi:

--Què són aquestes banyes?

Ell em respongué:

--Són les nacions poderoses que van dispersar els habitants de Judà, d'Israel i de Jerusalem.

³ Després el Senyor em va fer veure quatre forjadors. ⁴ Li vaig preguntar:

--Què vénen a fer aquests?

Ell em respongué:

--Aquelles banyes van dispersar Judà fins al punt que ningú no pogué resistir. Però ara vénen aquests forjadors per fer-les tremolar, per abatre les nacions que havien envestit els de Judà i els havien dispersat.

Tercera visió: la corda d'amidar

⁵ En una altra visió vaig veure un home que tenia a la mà una corda d'amidar. ⁶ Li vaig preguntar:

--On vas?

Ell em respongué:

--Vaig a amidar Jerusalem. Vull saber-ne l'amplada i la llargada.

⁷ En aquell moment sortia l'àngel que parlava amb mi i un altre àngel anà a trobar-lo. ⁸ El primer àngel li digué:

--Corre, digues a aquell home:

»"Jerusalem serà una ciutat

sense muralles:

tanta serà la gentada

i els ramats que hi viuran!

⁹ Diu el Senyor:

Jo mateix seré una muralla de foc

entorn de la ciutat,

i la meva glòria hi residirà."

Crida als exiliats

¹⁰ «Fugiu, fugiu del país del nord! Us ho dic jo, el Senyor. Jo us vaig dispersar als quatre vents, ¹¹ però ara, fills de Sió que residiu a Babilònia, escapeu-vos-en!»

¹² Això us anuncia el Senyor de l'univers, ara que la seva glòria m'envia a les nacions que us han espoliat:

«Els qui us toquen a vosaltres

em toquen la nineta dels ulls.

¹³ Jo aixecaré la mà contra ells

i seran el botí

dels seus propis esclaus.»

Quan això es complirà,

reconeixereu que m'ha enviat

el Senyor de l'univers.

¹⁴ «Alegra't, crida de goig,

ciutat de Sió,

que vinc a viure enmig teu.

T'ho dic jo, el Senyor.

¹⁵ Aquell dia, moltes nacions

s'uniran a mi, el Senyor,

i formaran part del meu poble.

Però jo continuaré residint

enmig teu.»

Quan això es complirà,

reconeixeràs que m'ha enviat a tu
el Senyor de l'univers.

¹⁶ El Senyor prendrà possessió de Judà,
la seva propietat,
a la Terra Santa,
i continuarà estimant Jerusalem.

¹⁷ Que tothom calli davant el Senyor,
que s'aixeca per sortir
del lloc sant on resideix!

Quarta visió: el gran sacerdot Jeixua

3

¹ El Senyor em va mostrar el gran sacerdot Jeixua, dret davant l'àngel del Senyor. L'Acusador estava a la seva dreta per acusar-lo, ² però el Senyor li va dir:

--Acusador, el Senyor et fa callar; et fa callar ell, que estima Jerusalem. ¿No veus que aquest és un tió arrencat del foc?

³ Jeixua, que estava dret davant l'àngel, portava el vestit brut. ⁴ L'àngel va manar als seus assistents que l'hi traguessin i va dir a Jeixua:

--Mira, et trec del damunt les culpes i et poso un vestit de festa.

⁵ Va manar també que li posessin al cap una diadema neta. Li van posar la diadema i el vestit, davant l'àngel del Senyor. ⁶ Llavors l'àngel va declarar solemnement a Jeixua:

⁷ --Això t'anuncia el Senyor de l'univers:

»"Si segueixes els meus camins
i compleixes els meus manaments
seràs el cap del meu temple,
vetllaràs pels meus atris
i et tindrè per assistent.

⁸ Escolta, doncs, Jeixua,
gran sacerdot;
escolteu també vosaltres,
els qui l'envolteu,
que seieu davant d'ell
i sou un signe per al futur!
Jo envio Germen, el meu servent.

⁹ Poso aquesta pedra davant de Jeixua,
una sola pedra amb set ulls;
hi gravaré una inscripció.
En un sol dia esborraré
la culpa d'aquest país.
Ho dic jo, el Senyor de l'univers.

¹⁰ Aquell dia us convidareu
els uns als altres
sota la parra i sota la figuera.
Ho dic jo, el Senyor de l'univers."

Cinquena visió: el canelobre i les dues oliveres

4

¹ L'àngel que parlava amb mi em va tornar a despertar com desperten un home quan dorm. ² Em va preguntar:
--Què veus?

Li vaig respondre:

--Veig un canelobre tot d'or i, a dalt, un recipient per a l'oli. El canelobre té set gresols i set brocs que alimenten cada un dels gresols. ³ Als costats del canelobre hi ha dues oliveres, l'una a la dreta i l'altra a l'esquerra.

⁴ Llavors vaig preguntar a l'àngel que parlava amb mi:

--Què vol dir això, senyor meu?

⁵ Ell em va respondre:

--No ho entens?

Li vaig replicar:

--No, senyor meu.

⁶ Aleshores l'àngel em va dir:

--El Senyor comunica a Zorobabel aquestes paraules: "No valen ni força ni armes; només compta el meu esperit. Ho dic jo, el Senyor de l'univers. ⁷ Què és aquest munt de runes per a Zorobabel? Ell el converteix en una esplanada, retroba la primera pedra del santuari i tots aclamen: Visca, visca! La pedra!"

⁸ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

⁹ --Les mans de Zorobabel han posat els fonaments del santuari i les seves mans acabaran de construir-lo. Quan això es complirà, reconeixereu que el Senyor de l'univers m'ha enviat a vosaltres. ¹⁰ Els qui es reien dels inicis insignificants, ara s'alegren de veure la pedra de plom, la primera pedra, en mans de Zorobabel: en ella hi ha els set ulls del Senyor que inspeccionen el país.

¹¹ Després vaig preguntar a l'àngel:

--Què volen dir les dues oliveres que hi ha a la dreta i a l'esquerra del canelobre?

¹² Li vaig preguntar també:

--Què signifiquen les dues branques d'olivera que hi ha al costat de les dues canelles d'or que deixen rajar l'oli daurat?

¹³ L'àngel em va respondre:

--No ho entens?

Li vaig replicar:

--No, senyor meu.

¹⁴ Aleshores ell em va dir:

--Són els dos ungits que estan al servei del sobirà de tota la terra.

Sisena visió: el rotlle que vola

5

¹ En una altra visió vaig veure un rotlle obert que volava.

² L'àngel em preguntà:

--Què veus?

Li vaig respondre:

--Veig un rotlle obert que vola. Fa quaranta pams de llargada i vint d'amplada.

³ Ell em va dir:

--És el document de la maledicció que caurà sobre tot el país. En una cara del rotlle hi ha escrit això: "Tots els lladres seran expulsats", i a l'altra cara: "Tots els qui juren en fals seran expulsats." ⁴ Jo mateix he llançat aquesta maledicció. Ho dic jo, el Senyor de l'univers. La maledicció entrarà a casa del lladre i a casa del qui jura en fals valent-se del meu nom, i s'hi quedarà fins que n'hagi destruït la fusta i la pedra.

Setena visió: la dona dins el cossi

⁵ L'àngel que parlava amb mi vingué a dir-me:

--Aixeca els ulls i mira què apareix.

⁶ Jo vaig preguntar-li:

--Què és això?

Ell em va dir:

--És un cossi. Està ple d'allò que fascina tothom.

⁷ Llavors es va aixecar la tapa de plom del cossi i vaig veure-hi una dona a dins.

⁸ L'àngel va dir:

--És la maldat.

Després va entaforar la dona dins el cossi i el va tancar amb la tapa de plom.

⁹ Vaig alçar els ulls i vaig veure dues dones que volaven portades pel vent; les seves ales eren com les de cigonya i es van endur el cossi cel amunt.

¹⁰ Jo vaig preguntar a l'àngel que parlava amb mi:

--On se l'emporten?

¹¹ Ell em va respondre:

--A Babilònia. Allí li construiran un temple i l'entronitzaran sobre el seu pedestal.

Vuitena visió: els quatre carros

6

¹ En una altra visió vaig veure quatre carros que sortien d'entre les dues muntanyes de bronze. ² El primer carro duia cavalls rojos; el segon, cavalls negres; ³ el tercer, cavalls blancs, i el quart, cavalls clapats i grisos. ⁴ Vaig preguntar a l'àngel que parlava amb mi:

--Qui són aquests, senyor meu?

⁵ L'àngel em va respondre:

--Són els quatre vents que surten de la presència del Senyor de tota la terra. ⁶ El carro amb cavalls negres surt cap al nord, els cavalls blancs el segueixen, i els clapats van cap al sud. ⁷ Els cavalls grisos han demanat d'anar a recórrer la terra. El Senyor els ha dit: "Aneu a recórrer la terra." I ells ho han fet així.

⁸ Aleshores el Senyor em va cridar i va parlar amb mi. Em digué:

--Mira, els qui van cap al nord faran reposar el meu esperit sobre els deportats al país del nord.

Coronació dels dos ungits

⁹ El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué:

¹⁰ --El dia que hakis de recollir les ofrenes dels repatriats, d'Heldai, Tobià i Jedaià, vés tu mateix a casa de Joixià, fill de Sefanià, on resideixen d'ençà que han tornat de Babilònia. ¹¹ Pren la seva plata i el seu or, fes-ne una corona, posa-la al cap del gran sacerdot Jeixua, fill de Jossadac, ¹² i digues-li:

»"Això anuncia el Senyor de l'univers:

Vet aquí un home

que es diu Germen;

gràcies a ell, tot germinarà,

ell reconstruirà el temple del Senyor.

¹³ Ben cert, reconstruirà

el temple del Senyor,

es vestirà de majestat

i s'asseurà al tron per governar.

També el sacerdot seurà en el seu tron,

i entre tots dos hi haurà

pau i concòrdia.

¹⁴ La corona estarà

al temple del Senyor,

com a memorial en honor d'Hélem,

de Tobià i de Jedaià

i com a memorial de la generositat

del fill de Sefanià."

¹⁵ Els qui són lluny vindran per reconstruir el temple del Senyor, i llavors reconeixereu que el Senyor de l'univers m'ha enviat a vosaltres. Tot això es complirà si escolteu la veu del Senyor, el vostre Déu.

El dejuni i la justícia

7

¹ L'any quart del regnat de Darius, el dia quatre del mes novè, que és el mes de quislev, el Senyor va comunicar la seva paraula a Zacaries.

² Darius va enviar Betel-Sarèsser, alt oficial del rei, amb els seus homes, per implorar el favor del Senyor ³ i per fer aquesta consulta als sacerdots del temple del Senyor de l'univers i als profetes:

--¿Hem de continuar plorant i dejunant el mes cinquè, com hem fet durant tants anys?

⁴ Aleshores el Senyor de l'univers em va comunicar la seva resposta:

⁵ --Diques això a tots els habitants del país i als sacerdots:

»"Des de fa setanta anys
feu dejunis i lamentacions
el mes cinquè i el mes setè,
però vosaltres no dejuneu pas per mi.

⁶ I quan feu àpats rituals,
mengeu i beveu per al vostre profit."

⁷ Paraules com aquestes ja les proclamava el Senyor de l'univers per mitjà dels profetes d'altre temps, quan estaven habitades i en pau Jerusalem, les ciutats del seu voltant, el Nègueb i la Xefelà.

⁸ El Senyor va comunicar encara la seva paraula a Zacaries. Li digué:

⁹ --Això havia demanat
el Senyor de l'univers:

»"Judiqueu amb justícia,
tingueu els uns amb els altres
un tracte lleial i compassiu.

¹⁰ No oprimiú les viudes i els orfes,
ni els immigrants ni els pobres.
No maquineu el mal
els uns contra els altres."

¹¹ Però ells no volgueren escoltar, es van girar d'esquena i es van tapar les orelles per no sentir-hi. ¹² Van endurir els seus cors com el diamant i no feren cas dels ensenyaments i de les paraules que l'esperit del Senyor de l'univers els enviava per mitjà dels profetes d'altre temps. Aleshores el Senyor de l'univers es va irritar molt i va declarar:

¹³ «Així com jo cridava
i ells no m'escoltaven,
ara ells criden i jo no els escolto.

¹⁴ Els vaig dispersar
entre pobles que no coneixien.
El país va quedar desert
al seu darrere,
ningú no hi passava ni l'habitava.
Van convertir aquella delícia
en una desolació.»

Promeses de pau i prosperitat

8

¹ El Senyor de l'univers em va comunicar la seva paraula. Em digué:

² --Això anuncia
el Senyor de l'univers:
"M'estimo Sió amb un amor ardent,
me l'estimo amb una gran passió."

³ »Això anuncia el Senyor:
"Tornaré a Sió,
residiré a Jerusalem.
Li diran 'Ciutat fidel',
i a la muntanya
del Senyor de l'univers,
'Muntanya santa'."

⁴ »Això anuncia el Senyor de l'univers:
"Als carrers de Jerusalem

hi tornaran a seure
homes i dones carregats d'anys,
cadascú amb el bastó a la mà.

⁵ Els carrers de la ciutat aniran plens
de nens i nenes que hi jugaran."

⁶ »Això anuncia el Senyor de l'univers:

"Si tot això sembla impossible
als supervivents d'aquest poble,
no ho és pas per a mi.

Ho dic jo, el Senyor de l'univers."

⁷ »Això anuncia el Senyor de l'univers:

"Jo salvaré el meu poble.

Els farà venir dels països
d'orient i d'occident,

⁸ els duré perquè visquin a Jerusalem.

Els seran el meu poble

i jo seré el seu Déu,

fidel i bondadós."

⁹ »Això us anuncia

el Senyor de l'univers:

"Tingueu coratge,

vosaltres que escolteu

aquestes promeses

de llavis dels profetes

d'ençà que es van posar els fonaments

del temple del Senyor de l'univers,

que ara es reconstrueix.

¹⁰ Abans d'aquells dies,

el treball dels homes no es pagava

i el del bestiar no donava res.

Ningú no es podia moure segur

pel perill dels enemics:

jo havia permès als homes

que s'enfrontessin els uns als altres.

¹¹ Ara ja no tractaré com abans

els supervivents d'aquest poble.

Ho dic jo, el Senyor de l'univers.

¹² Sembraré la pau,

les vinyes donaran fruit abundós,

i les terres, bones collites;

serà generosa la rosada del cel,

i jo donaré tots aquests béns

als supervivents d'aquest poble.

¹³ A vosaltres, Judà i Israel,

que éreu tema de maledicció

entre els pobles,

jo us salvaré

i sereu motiu de benedicció.

No tingueu por! Tingueu coratge!"

¹⁴ »Això us anuncia

el Senyor de l'univers:

"Quan els vostres pares

em van provocar,

jo, el Senyor de l'univers,

vaig decidir de castigar-los

i no me'n vaig desdir.

15 Però ara, Jerusalem i Judà,
he decidit d'omplir-vos de béns.
No tingueu por!

16 Així és com heu d'actuar:
Digueu-vos la veritat
els uns als altres.

Que les sentències dels tribunals
siguin justes i posin pau.

17 No maquineu el mal
els uns contra els altres,
no consentiu juraments falsos:
tot això ho detesto.
Ho dic jo, el Senyor."

18 El Senyor de l'univers em va comunicar la seva paraula. Em digué:

19 --Això anuncia
el Senyor de l'univers:
"Des d'ara, per a la gent de Judà,
els dejunis dels mesos quart,
cinquè, setè i desè
seran festes de goig i d'alegria.
Però estimeu sobretot
la veritat i la pau."

20 »Això anuncia el Senyor de l'univers:
"Vindran altres pobles
i habitants de grans ciutats.

21 Els d'una ciutat
aniran a una altra i diran:
'Anem a implorar el favor del Senyor,
a suplicar al Senyor de l'univers.'
I els altres respondran:
'Nosaltres també hi venim.'

22 Grans pobles i nacions
vindran a Jerusalem
a suplicar al Senyor de l'univers,
a implorar el seu favor."

23 »Això anuncia el Senyor de l'univers:
"Aquells dies, deu homes
de llengües diferents,
provinents de totes les nacions,
s'agafaran al mantell d'un jueu
i li diran:

'Volem venir amb vosaltres,
perquè hem sabut
que Déu és al vostre costat.'"

Segona part: Déu, rei universal ([9-14](#))

Anunci contra els pobles veïns d'Israel

9

1 Presagi. Paraula del Senyor
que arriba al país d'Hadrac,
i a Damasc, lloc on es detura,
perquè tothom miri cap al Senyor,
com fan totes les tribus d'Israel.

² És també per a Hamat,
veïna de Damasc,
per a Tir i Sidó, que són tan llestes.

³ Tir s'ha envoltat de muralles,
ha apilat la plata com la pols
i l'or com el fang dels carrers.

⁴ Però el Senyor prendrà la ciutat,
enfonsarà dins el mar
les seves defenses,
i el foc la devorará.

⁵ Ascaló tindrà por quan ho vegi,
Gaza s'estremirà tota sencera,
Ecron sentirà que perd el seu puntal.
No hi haurà més reis a Gaza,
Ascaló quedarà deshabitada,

⁶ i a Asdod s'hi instal·laran bastards.
Diu el Senyor:

«Jo abatré l'orgull dels filisteus:

⁷ no els deixaré
menjar més carn amb sang,
els trauré de la boca
els aliments abominables;
els supervivents em tindran per Déu,
seran com els principals de Judà;
el que havia passat amb els jebuseus,
passarà amb Ecron.

⁸ Acamparé com un guardià
per defensar el meu país,
el guardaré dels qui el travessen
una vegada i una altra;
no hi passarà mai més cap opressor,
perquè ara vetllo
amb els meus propis ulls.»

El rei que porta la pau

⁹ Alegra't, ciutat de Sió,
crida de goig, Jerusalem!
Mira el teu rei que ve cap a tu,
just i victoriós;
arriba humilment, muntat en un ase,
en un pollí, un fill de somera.

¹⁰ Destruirà els carros de guerra
d'Efraïm
i la cavalleria de Jerusalem,
trencarà els arcs dels guerrers
i anunciarà la pau als pobles;
dominarà d'un mar a l'altre,
des del Gran Riu
fins a l'extrem del país.

El Senyor salvarà el seu poble

¹¹ El Senyor declara:
«Per l'aliança segellada amb sang
que vaig fer amb vosaltres,
jo alliberaré els qui esteu empresonats
al fons d'un pou eixut.

¹² Torneu a Sió, la ciutat fortificada,

presoners que viviu d'esperança!
Avui mateix us ho prometo:
la vostra recompensa serà doble.

¹³ Tensaré Judà com un arc,
hi posaré Efraïm com a fletxa;
enviaré els teus homes, Sió,
a lluitar contra els pobles hel·lènics:
ells seran per a mi
com l'espasa d'un guerrer.»

¹⁴ El Senyor s'apareixerà damunt d'ells,
i les seves fletxes
sortiran com el llamp;
el Senyor Déu tocarà la trompeta
i arribarà
amb les tempestes de migjorn.

¹⁵ El Senyor de l'univers
els farà d'escut.
Les pedres de la seva fona
devoraran i esclafaran,
s'embriagaran i faran brogit
com els bevedors de vi,
quedaran plenes de sang
com les calderetes d'aspersió
o com els angles
de l'altar dels holocaustos.

¹⁶ Aquell dia, el Senyor, el seu Déu,
salvarà el poble,
que és el seu ramat.
Resplendiran en el país
com les pedres precioses
d'una corona.

¹⁷ Quina bellesa! Quina felicitat!
Nois i noies creixeran fermes
amb el blat i el vi novell.

Els ídols mentiders

10

¹ Demaneu al Senyor
les pluges de primavera.
Ell, que llança llampecs
i congria tempestes,
fa créixer per als homes
l'herba del camp.

² Però els ídols responen
amb oracles mentiders,
els endevins veuen falsedats,
els somnis que expliquen
són il·lusoris,
donen falsos consols.
Per això els vostres pares
anaven esgarriats,
abatuts com un ramat sense pastor.

Alliberament i retorn a la pàtria

³ «Contra els pastors
s'encén la meva ira,
passaré comptes amb aquests boc.
Jo, el Senyor de l'univers,
em preocuparé del meu ramat,
el poble de Judà,
i el conduiré al combat
com un cavall gloriós.

⁴ D'ell sortirà la Pedra Principal,
l'Estaca de la Tenda,
l'Arc de Guerra:
tots els capitans sortiran d'ell.

⁵ Seran com aquells guerrers ardits
que es llancen al combat
trepitjant el fang dels carrers;
lluitaran perquè jo, el Senyor,
sóc amb ells,
i els cavallers enemics
hauran de fugir humiliats.

⁶ Jo enfortiré el poble de Judà,
salvaré el poble de Josep.
Els farà tornar
perquè me n'he apiadat,
serà com si mai
no els hagués rebutjat.
Jo sóc el Senyor, el seu Déu,
que els responc.

⁷ Els homes d'Efraïm seran uns herois,
estaran contents
com si haguessin begut vi;
els seus fills se n'alegraran
quan ho vegin,
s'ompliran de goig gràcies al Senyor.

⁸ Els farà un senyal per reunir-los,
perquè els he rescatat.
Tornaran a ser tants com eren.

⁹ Jo els he escampat entre els pobles,
però de lluny estant
es recordaran de mi,
i tornaran amb els fills
que havien fet créixer.

¹⁰ Els farà tornar
d'Egipte i d'Assíria,
els reuniré i els portaré
a Galaad i al Líban,
però ni tan sols allí
no tindran prou lloc.

¹¹ Jo travessaré la mar perillosa,
partiré les ones,
i el fons del Nil s'assecarà.
L'orgullosa Assíria serà humiliada,
Egipte perdrà el seu poder.

¹² Jo enfortiré el meu poble,
i ells caminaran en el meu nom.
Ho dic jo, el Senyor.»

11

¹ Líban, obre les teves portes,
que el foc devori els teus cedres.

² Crida de dolor, xiprer:
el cedre ha caigut,
han destruït l'arbre alterós.
Crideu de dolor, roures de Basan:
han arrasat el bosc impenetrable.

³ Se sent el clam dels pastors,
han destruït la seva altivesa.
Se sent el rugit dels lleons,
han devastat
el bosc frondós del Jordà.

El pastor i les ovelles

⁴ El Senyor, el meu Déu, em va dir:

--Pastura les ovelles destinades a l'escorxador. ⁵ Els qui les compren les maten impunement; els qui les venen diuen: "Beneït sigui Déu! Quin bon negoci!" Ni tan sols els seus pastors no se'n compadeixen. ⁶ Doncs jo tampoc no em tornaré a compadir dels habitants d'aquest país. Posaré cadascú a mercè del seu veí i del seu rei. Que destrueixin el país! No faré res per salvar-los. Ho dic jo, el Senyor.

⁷ Vaig començar, doncs, a pasturar a compte dels negociants les ovelles destinades a l'escorxador. Llavors vaig agafar dues vares de pastor: una, la vaig anomenar Acord, i l'altra, Unió, i vaig portar el ramat a pasturar. ⁸ En un sol mes vaig descartar tres pastors, però vaig perdre també la paciència amb les ovelles, i elles es van cansar igualment de mi. ⁹ Aleshores vaig dir:

--No us pasturo més. La que es mori, que es mori, i la que es perdi, que es perdi; i les que quedin, que es devorin les unes a les altres.

¹⁰ Llavors vaig agafar la vara Acord i la vaig trencar per desfer el pacte que havia fet amb tots els pobles veïns. ¹¹ El pacte es va desfer aquell mateix dia, i els negociants d'ovelles que em vigilaven van comprendre que allò era una ordre del Senyor. ¹² Jo els vaig dir:

--Si us sembla bé, doneu-me el jornal, i si no, tant me fa!
Els van comptar trenta monedes de plata i me les van donar com a salari.

¹³ El Senyor em va dir:

--Mira el preu magnífic en què m'han avaluat! Llança-ho al fonedor!

Jo vaig agafar les trenta monedes i les vaig tirar al fonedor que hi ha al temple del Senyor. ¹⁴ Després vaig partir també la segona vara, Unió, per desfer la germanor entre la gent de Judà i la gent d'Israel.

¹⁵ Llavors el Senyor em va dir:

--Prepara't ara a fer de pastor dolent. ¹⁶ Perquè jo enviaré al país un pastor que no es preocuparà de les ovelles esgarriades; les que es quedin enrere, no les anirà a buscar, ni guarirà les que es trenquin un os. No engreixarà les que estan sanes, sinó que els partirà les peülles i es menjarà la carn de les més grasses.

¹⁷ Ai del mal pastor,
que abandona el seu ramat!
Que l'espasa li trenqui el braç
i li fereixi l'ull dret!
Sí, que el braç se li assequi
i l'ull se li buidi!

Setge de Jerusalem i victòria de Judà

12

¹ Presagi. Paraula del Senyor per a Israel. Això diu el Senyor, ell que ha desplegat el cel, ha assentat els fonaments

de la terra i ha posat l'alè de vida dintre l'home:

² «Jo convertiré Jerusalem en una copa embriagadora per a tots els pobles del voltant, i també hi convertiré Judà quan Jerusalem sigui assetjada. ³ Aquell dia faré de Jerusalem una pedra feixuga per a tots els pobles: el qui provi d'alçar-la s'hi farà mal. Totes les nacions de la terra s'uniran contra ella. ⁴ Aquell dia faré que es desboquin tots els seus cavalls i que els cavallers embogeixin. Miraré el poble de Judà amb bons ulls, però enregaré tots els cavalls dels altres pobles. ⁵ Llavors els caps de Judà reconeixeran que els habitants de Jerusalem troben la força en el Senyor de l'univers, el seu Déu. ⁶ Aquell dia convertiré els caps de Judà en un braseral que crema enmig del bosc, en una torxa encesa en els sembrats, i devoraran a dreta i esquerra tots els pobles veïns. Mentrestant, Jerusalem continuarà ferma en el seu lloc.

⁷ »El Senyor donarà la victòria primer de tot als campaments de Judà per abaixar aquella arrogància que els descendents de David i els habitants de Jerusalem mantenen envers Judà. ⁸ Després el Senyor protegirà els habitants de Jerusalem; el més feble serà tan fort com David, i la casa de David, tan forta com Déu mateix, com l'àngel del Senyor que els guia.»

Dol a Jerusalem

⁹ Això diu el Senyor: «Aquell dia em posaré a destruir tots els pobles que han vingut a atacar Jerusalem. ¹⁰ Abocaré sobre el casal de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit penedit i suplicant. Llavors em miraran a mi, aquell que han traspassat, ploraran com es plora la mort d'un fill únic, faran dol com per la mort del primer fill.

¹¹ Aquell dia la lamentació a Jerusalem serà tan gran com la que es fa per Adad-Rimmon a la vall de Meguidó.

¹² Tot el país farà dol, cada clan a part dels altres: en el clan de David, els homes a part de les dones; en el clan de Natan, els homes a part de les dones; ¹³ en el clan de Leví, els homes a part de les dones; en el clan de Ximí, els homes a part de les dones; ¹⁴ i en tots els altres clans, els homes a part de les dones.»

Purificació de Jerusalem

13

¹ Aquell dia brollarà una font per a purificar els pecats i les impureses dels descendents de David i dels habitants de Jerusalem.

² Això diu el Senyor de l'univers: «Aquell dia suprimiré del país els noms dels ídols i ningú no els tornarà a invocar. També n'extirparé els profetes moguts per l'esperit d'impuresa. ³ I si encara hi ha algú que es posa a fer de profeta, el seu pare i la seva mare li diran: "Has de morir, perquè has proclamat mentides en nom del Senyor." Aleshores els mateixos pares que el van engendrar el traspassaran mentre ell profetitza. ⁴ Aquell dia els profetes s'averkonyiran de les seves visions mentre profetitzin; no es tornaran a posar el seu mantell fet de pèl i no enganyaran la gent. ⁵ I cada un dirà: "Jo no sóc pas un profeta. Jo he treballat la terra des de jove per compte d'altri." ⁶ I quan li preguntin per les ferides que té als braços, ell respondrà que se les va fer a casa dels seus amics.»

Renovació de l'aliança

⁷ Això diu el Senyor de l'univers: «Desvetlla't, espasa, contra el meu pastor, el meu amic valent: mata el pastor, i les ovelles es dispersaran. La meva mà ferirà fins i tot els petits del ramat.»

⁸ Això diu el Senyor: «Dos terços dels habitants del país seran exterminats i només en quedarà un terç. ⁹ Jo refinaré i purificaré aquests supervivents com l'or i la plata que es passen pel foc. Llavors m'invocaran i jo els escoltaré. Els diré: "Vosaltres sou el meu poble", i ells respondran: "El Senyor és el nostre Déu.»

El regnat de Déu

14

¹ El Senyor fa arribar el dia en què, davant vostre, habitants de Jerusalem, seran repartits els vostres béns com a botí. ² El Senyor reunirà tots els pobles perquè combatin contra Jerusalem: prendran la ciutat, saquejaran les cases, violaran les dones, i la meitat de la població serà deportada. Però l'altra meitat no serà expulsada de la ciutat.

³ Després el Senyor sortirà a lluitar contra aquells pobles com havia lluitat abans en temps de guerra. ⁴ Aquell dia es plantarà dret dalt la muntanya de les Oliveres, que és davant de Jerusalem pel cantó d'orient. La muntanya s'obrirà pel mig i es formarà una vall immensa, des de llevant fins a ponent: mitja muntanya recularà cap al nord i mitja cap

al sud. ⁵ Aquella vall entre muntanyes arribarà fins a Assel. Vosaltres fugireu pel mig de la vall, tal com van fugir els vostres pares el dia del terratrèmol en temps d'Ozies, rei de Judà. Llavors vindrà el Senyor, el meu Déu, amb tots els seus sants àngels.

⁶ Des d'aquell dia, ja no hi haurà cels serens i cels coberts. ⁷ En aquell temps, que només el Senyor coneix, serà sempre de dia; ja no hi haurà dies i nits, perquè el vespre serà ple de llum.

⁸ Aquell dia brollarà una font a Jerusalem: la meitat de l'aigua anirà cap a orient, al Mar Mort, i l'altra meitat cap a occident, al Mediterrani, tant a l'estiu com a l'hivern. ⁹ El Senyor serà el rei de tota la terra. Aquell dia, tothom el reconeixerà com a únic Senyor i invocarà només el seu nom.

¹⁰ Tot el país es transformarà en una plana, des de Gueba fins a Rimmon, al sud de Jerusalem. Jerusalem quedarà enlairada i l'habitaran des de la porta de Benjamí fins a la porta de l'Angle, on hi havia la porta antiga, i des de la torre d'Hananel fins als Cups del Rei. ¹¹ Els seus habitants hi viuran segurs; Jerusalem no sofrirà mai més l'extermini.

¹² El Senyor ferirà amb un mal dolent tots els pobles que havien lluitat contra Jerusalem. Farà que se'ls podreixi la carn en vida; els ulls se'ls podriran a les òrbites, i la llengua, a la boca. ¹³ Aquell dia, el Senyor els omplirà del seu pànic, i es faran violència els uns als altres, cadascú atacarà el seu veí. ¹⁴ Els homes de Judà lluitaran per Jerusalem i aplegaran les riqueses de tots els pobles del voltant: or, plata i vestits en gran abundància. ¹⁵ I un mal dolent ferirà cavalls, mules, camells, ases i la resta del bestiar dels campaments enemics.

¹⁶ Tots els supervivents dels pobles que havien vingut a atacar Jerusalem hi pujaran cada any per adorar el Rei, el Senyor de l'univers, i per celebrar la festa dels Tabernacles. ¹⁷ I si algun dels pobles de la terra no puja a Jerusalem per adorar el Rei, el Senyor de l'univers, la pluja no caurà sobre el seu territori. ¹⁸ I si no hi puja el poble egipci, el Senyor el ferirà amb el mal dolent, igual com ferirà els altres pobles que no pugen a celebrar la festa dels Tabernacles. ¹⁹ Així seran castigats Egipte i tots els altres pobles que no pugin a celebrar aquesta festa.

²⁰ Aquell dia, fins i tot a les esquelles dels cavalls hi haurà escrit: «Consagrat al Senyor.» Les olles del temple seran tan sagrades com les calderetes d'aspersió que hi ha davant l'altar dels holocaustos. ²¹ Totes les olles de Jerusalem i de Judà seran consagrades al Senyor de l'univers. Els qui vinguin a oferir sacrificis les faran servir per a coure-hi la carn de les víctimes. I aquell dia no hi haurà cap més negociant al temple del Senyor de l'univers.

Títol

1

¹ Presagi. Paraula que el Senyor va adreçar a Israel per mitjà de Malaquies.

El Senyor prefereix Israel

² El Senyor diu: Jo us estimo. Però vosaltres responeu: «Com demostres que ens estimes?» Doncs bé, ho dic jo, el Senyor: Esaú i Jacob eren germans, però jo he estimat Jacob ³ i l'he preferit a Esaú. He deixat desolades les muntanyes d'Esaú, he donat la seva heretat als xacals de l'estepa. ⁴ I si els edomites diuen: «Ens han destruït, però reconstruirem les ruïnes», això dic jo, el Senyor de l'univers: Tot el que ells reconstrueixin, jo ho demoliré. Diran d'ells: «És un país culpable, és el poble que ha provocat per sempre la indignació del Senyor.» ⁵ Quan ho contemplareu amb els vostres propis ulls, direu: «El Senyor és gran fins més enllà del territori d'Israel.»

Els sacerdots indignes

⁶ A vosaltres, sacerdots, que menyspreu el meu nom, jo, el Senyor de l'univers, us dic: Els fills honoren els seus pares, i els servents, els seus senyors. Però si jo sóc pare, on és el meu honor? I si jo sóc senyor, on és el respecte que em deueu? I vosaltres contesteu: «Com demostres que menyspreem el teu nom?» ⁷ Doncs bé, l'heu menyspreat oferint en el meu altar aliments indignes. I encara pregunteu: «Què tenen d'indignes?» Vosaltres us penseu que la taula del Senyor és una taula qualsevol! ⁸ Quan porteu animals cecs per sacrificar-los, us sembla bé? Quan porteu animals coixos o malalts, us sembla bé? Porteu-los al governador, i veureu si es complau en vosaltres i us rep favorablement! Us ho dic jo, el Senyor de l'univers. ⁹ Mireu, doncs, de complaure'm i jo us concediré el meu favor.

Vosaltres, sacerdots, sou els responsables de tot això. Com us puc acollir favorablement? Us ho dic jo, el Senyor de l'univers. ¹⁰ Tant de bo que algú de vosaltres tanqués les portes del temple! Així no encendríeu en va el foc de l'altar. No em complac en vosaltres ni en les ofrenes que em presenten les vostres mans. Us ho dic jo, el Senyor de l'univers. ¹¹ Perquè de llevant fins a ponent tots els pobles reconeixeran que el meu nom és gran, i pertot arreu m'oferiran un sacrifici i una oblació pures. Sí, tots els pobles reconeixeran que el meu nom és gran. Us ho dic jo, el Senyor de l'univers. ¹² Però vosaltres profaneu el meu nom pensant que la taula del Senyor és una taula qualsevol, i que no cal mirar gaire què s'hi porta. ¹³ I afegiu: «Que n'és, de feixuc, el que fem!» Us ho dic jo, el Senyor de l'univers. Vosaltres em porteu animals aprofitats, coixos o malalts, per fer-me'n ofrena. ¿Com em puc complaure en el que em presenten les vostres mans? Us ho dic jo, el Senyor. ¹⁴ Maleït el canalla que té bon bestiar i, per complir un vot, sacrifica al Senyor el rebuig! Jo sóc un gran rei, i tots els pobles reconeixen que el meu nom és terrible. Us ho dic jo, el Senyor.

L'aliança sacerdotal amb Leví

2

¹ Ara, doncs, a vosaltres, sacerdots, us adreço aquest advertiment: ² Si no m'escolteu, si no us hi repenseu i doneu glòria al meu nom, us enviaré calamitats. Canviaré en maledicció les vostres benediccions. Cert que en faré una maledicció, si no us hi repenseu! ³ Sapigheu que no deixaré prosperar la vostra descendència. Us tiraré a la cara el rebuig dels animals sacrificats en les vostres festivitats, i vosaltres sereu llançats amb aquell rebuig. ⁴ Sapigheu que us he adreçat aquest advertiment perquè es compleixi l'aliança que vaig fer amb Leví. Us ho dic jo, el Senyor de l'univers. ⁵ Vaig fer aliança amb ell concedint-li la vida i la pau. Ell em reverenciava amb temor i tenia respecte pel meu nom. ⁶ Les respostes que donava eren veritat, no hi havia res de fals en els seus llavis. Caminava al costat meu en pau i amb rectitud, i gràcies a ell molts es penedien de les seves culpes. ⁷ De fet, les paraules del sacerdot han de vetllar per fer conèixer el que Déu vol, i la gent li demana una resposta perquè és l'enviat del Senyor de l'univers. ⁸ Però vosaltres, sacerdots, us heu apartat del bon camí, i les vostres respostes n'han fet caure molts. Heu arruïnat l'aliança que jo havia fet amb Leví. ⁹ Per això, també jo us omplo de menyspreu i d'humiliació als ulls de tot el poble, perquè no heu guardat els meus camins, i les vostres respostes es guien per favoritismes.

Reprensió als deslleials

¹⁰ ¿No tenim tots nosaltres un únic pare? ¿No és un únic Déu el qui ens ha creat? Doncs, per què n'hi ha que són deslleials al seu germà, profanant així l'aliança dels nostres pares? ¹¹ Els de Judà han estat deslleials. Enmig d'Israel, a Jerusalem, han comès coses abominables: han profanat el lloc sant, tan estimat pel Senyor, casant-se amb dones que adoren déus estrangers. ¹² Per als qui es comporten així, el Senyor farà desaparèixer del campament de Jacob el qui crida l'alerta i el qui la respon, i també el qui presenta ofrenes al Senyor de l'univers. ¹³ Però, a més a més, encara feu això altre: cobriu de llàgrimes l'altar del Senyor, plorant i gemegant, perquè ell no mira les vostres ofrenes ni les accepta amb benvolença de les vostres mans. ¹⁴ I pregunteu: «Per què és així?» Doncs bé: perquè el Senyor va ser testimoni del teu compromís entre tu i la dona de quan eres jove, però tu li has estat infidel, tot i que ella era la teva companya, la dona amb qui t'havies compromès. ¹⁵ Això no ho faria ningú que tingués una mica de seny! Què busca la persona assenyada? Una descendència segons Déu. Repenseu-vos-hi, doncs: no sigueu deslleials a la dona de quan éreu joves. ¹⁶ No vull que ningú abandoni la muller. Ho dic jo, el Senyor Déu d'Israel. Els qui ho han fet han cobert de violència el seu mantell matrimonial. Us ho dic jo, el Senyor de l'univers. Repenseu-vos-hi, doncs, i no sigueu deslleials.

Crítiques contra el Senyor

¹⁷ Les vostres enraonies cansen el Senyor. I vosaltres pregunteu: «Com demostres que el cansem?» Doncs bé, el canseu quan dieu que ell mira amb bons ulls els qui fan el mal i es complau en gent d'aquesta mena. O també quan pregunteu: «On és el Déu que fa justícia?»

Anunci de la vinguda del Senyor

3

¹ El Senyor de l'univers us diu: Jo envio el meu missatger perquè obri un camí davant meu, i tot seguit entrarà al seu temple el Sobirà que vosaltres cerqueu. El missatger de l'aliança, que vosaltres desitgeu, ja ve!

² Qui resistirà el dia de la seva arribada? Qui es mantindrà dret quan ell aparegui? Perquè és com el foc del fonedor, com el sabó de rentar roba. ³ S'asseurà com qui depura i refina la plata, i purificarà els descendents de Leví. Els refinarà com la plata i l'or. Llavors presentaran al Senyor ofrenes dignes d'ell. ⁴ Les ofrenes de Judà i de Jerusalem seran agradables al Senyor com ho eren en els temps antics, en èpoques passades.

⁵ El Senyor de l'univers us diu encara: Jo vindré enmig de vosaltres per jutjar-vos. Acusaré amb promptitud els qui practiquen bruixeries, els adúlter, els perjurs, els qui estafen el sou dels jornalers, els qui oprimeixen les viudes i els orfes, o maltracten els immigrants, sense cap por de mi.

Reconciliar-se amb el Senyor

⁶ Jo, el Senyor, no he pas canviat, però vosaltres, fills de Jacob, no heu deixat de comportar-vos malament. ⁷ Des dels temps dels vostres pares us aparteu dels meus decrets i no els observeu. Reconcilieu-vos amb mi i jo em reconciliaré amb vosaltres. Us ho dic jo, el Senyor de l'univers. Però vosaltres dieu: «Com ens hem de reconciliar?»

⁸ Doncs bé, ¿és just que un home defraudi Déu tal com vosaltres m'esteu defraudant? I encara em pregunteu: «En què t'hem defraudat?» Doncs en els delmes i en les altres parts que em són reservades. ⁹ Les calamitats us cauran al damunt, perquè vosaltres, el poble sencer, m'esteu defraudant. ¹⁰ Pagueu íntegre el delme al tresor del temple, i així hi haurà menjar a casa meua. Feu la prova de pagar-me'l. Us ho dic jo, el Senyor de l'univers. Llavors veureu com us obro les comportes del cel i aboco sobre vosaltres a mans plenes la benedicció. ¹¹ Allunyaré de vosaltres les plagues perquè no us facin malbé els fruits de la terra ni siguin infructuoses les vostres vinyes. Us ho dic jo, el Senyor de l'univers. ¹² Tots els pobles us tindran per feliços, perquè sereu un país envejable. Us ho dic jo, el Senyor de l'univers.

El dia del Senyor

¹³ Vosaltres parleu durament contra mi. Us ho dic jo, el Senyor. I encara repliqueu: «Què hem dit contra tu?»

¹⁴ Doncs bé, això és el que afirmeu: «No val la pena de servir Déu! Què n'hem tret, d'observar el que ell manava i de lamentar-nos davant el Senyor de l'univers?» ¹⁵ Nosaltres més aviat tenim per feliços els insolents: els qui fan el mal prosperen, i fins els qui posen Déu a prova s'escapen del seu càstig!»

¹⁶ Però llavors els qui creuen en el Senyor s'ho han parlat entre ells. El Senyor els ha escoltat i ha sentit què deien. Ha quedat escrit en un llibre, perquè davant el Senyor hi hagués constància dels qui creuen en ell i reverencien el

seu nom.

¹⁷ El Senyor de l'univers diu: Seran meus el dia que ara preparo, els prendré com la meva heretat preferida. Seré indulgent amb ells com un pare és indulgent amb el fill que li és fidel. ¹⁸ Llavors tornareu a veure la diferència entre justos i injustos, entre el qui és fidel a Déu i el qui no li és fidel. ¹⁹ Ja arriba aquell dia que abrusa com un forn! Tots els insolents i els qui fan el mal seran com palla: aquell dia, que ja s'acosta, els incendiarà i no en quedarà ni l'arrel ni un bri. Us ho dic jo, el Senyor de l'univers.

²⁰ En canvi, per a vosaltres que reverencieu el meu nom, brillarà el sol de la salvació, i els seus raigs us guariran. Sortireu enjogassats com els vedells d'engreix. ²¹ El dia que duré a terme la meva obra, trepitjareu els injustos com cendra sota les plantes dels peus. Us ho dic jo, el Senyor de l'univers.

Exhortació i promesa

²² Recordeu-vos sempre de la Llei del meu servent Moisès. A la muntanya de l'Horeb li vaig prescriure aquests manaments i decrets per a tot Israel. ²³ Abans que arribi el dia del Senyor, dia gran i terrible, jo us enviaré el profeta Elies. ²⁴ Ell farà que els pares es reconciliïn de cor amb els fills, i els fills amb els pares. Així, quan jo vindré, no hauré de consagrar el país a l'extermini.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Feliç l'home que estima la Llei del Senyor

1

¹ Feliç l'home que no es guia pels consells dels injustos,
ni va pels camins dels pecadors,
ni s'asseu en companyia dels descreguts;
² estima de cor la Llei del Senyor,
la repassa de nit i de dia.
³ Serà com un arbre que arrela vora l'aigua:
dóna fruit quan n'és el temps
i mai no es marceix el seu fullatge;
duu a bon terme tot el que emprèn.
⁴ No serà aquesta la sort dels injustos;
seran com la palla escampada pel vent.
⁵ En el judici no sabran què respondre;
callaran els pecadors en l'aplec dels justos.
⁶ El Senyor coneix els camins dels justos,
però els dels injustos acaben malament.

Per què s'avaloten les nacions?

2

¹ Per què s'avaloten les nacions,
i els pobles es conjuren en va?
² Els reis prenen les armes,
conspiren alhora els sobirans
contra el Senyor i el seu Ungit:
³ «Trenquem els seus lligams!
Traguem-nos el seu jou!»
⁴ Però se'n riu el qui té el tron al cel,
el Senyor els veu i se'n burla.
⁵ Aleshores els parla indignat,
el seu enuig els desconcerta:
⁶ «Jo mateix he consagrat el meu rei
a Sió, la meva muntanya santa.»
⁷ Ara proclamo el decret del Senyor.
Ell m'ha dit: «Tu ets el meu fill;
avui jo t'he engendrat.
⁸ Demana-m'ho, i et daré els pobles per herència,
posseiràs el món d'un cap a l'altre.
⁹ Els destrossaràs amb una vara de ferro,
els esmicolaràs com un gerro de terrissa.»
¹⁰ Per tant, reis, tingueu seny;
repenseu-vos-hi, governants de la terra.
¹¹ Respecteu el Senyor, sotmeteu-vos-hi,
veniu tremolosos a fer-li homenatge,
¹² no fos cas que s'irrités i anéssiu a la desfeta
si de sobte s'inflamava el seu enuig.
Feliços els qui en ell es refugien!

Senyor, quants n'hi ha que em persegueixen

3

¹ Salm del recull de David. De quan fugia del seu fill Absalom.

² Senyor, quants n'hi ha que em persegueixen!

Són molts els qui s'aixequen contra meu.

³ Són molts els qui diuen de mi:

«No espereu pas que Déu el salvi.» Pausa

⁴ Però tu, Senyor, ets l'escut que em protegeix,
tu, la meva glòria, aixeques el meu cap.

⁵ Quan crido invocant el Senyor,
ell em respon des de la santa muntanya. Pausa

⁶ Me'n vaig al llit,
i dormo en pau fins que em desperto:
el Senyor em sosté.

⁷ No em fa por la multitud
que acampa al meu voltant.

⁸ Aixeca't, Senyor,
salva'm, Déu meu.
Bufeteja els meus contraris,
trenca les dents dels culpables.

⁹ La salvació ve del Senyor.
Senyor, beneeix el teu poble! Pausa

Ara que t'invoco, respon-me

4

¹ Per al mestre de cor, amb instruments de corda. Salm del recull de David.

² Ara que t'invoco, respon-me,
oh Déu que em fas justícia.
Eixampla'm el cor en el perill,
compadeix-te de mi i escolta el meu prec.

³ Fins quan vosaltres, homes,
menyspreareu el Senyor, la meva glòria,
preferint els qui no són res,
acudint als qui són mentida? Pausa

⁴ Sapigheu que el Senyor ha escollit
l'home que li és fidel.
El Senyor m'escolta sempre que l'invoco.

⁵ Temeu el Senyor i no pequeu;
reflexioneu de nit i assereneu-vos. Pausa

⁶ Oferiu els sacrificis prescrits
i confieu en el Senyor.

⁷ Molts exclamen: «Qui ens farà feliços?»
Que sigui el nostre estendard
la claror de la teva mirada!

⁸ El goig que m'has posat al cor
és més gran que el d'ells
quan han tingut bona collita de blat i de vi.

⁹ M'adormo en pau així que em fico al llit,
perquè només tu, Senyor,

em fas reposar segur.

Escolta, Senyor, les meves paraules

5

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Hannehilot». Salm del recull de David.

² Escolta, Senyor, les meves paraules,
acull el meu anhel.

³ Estigues atent al meu crit d'auxili,
rei meu i Déu meu,
perquè és a tu que jo imploro.

⁴ Senyor, escolta el meu clam a trenc d'alba:
t'exposo el meu plet de bon matí
i em quedo esperant.

⁵ Tu no ets pas un Déu que es complagui en la maldat,
no admets el dolent a casa teva;

⁶ els homes obcecats no resisteixen
la teva mirada.

Detestes els amics de males arts,

⁷ fas desaparèixer els mentiders;
l'home fals i sanguinari,
tu l'abomines, Senyor.

⁸ Però jo, per la teva gran bondat,
entro a casa teva
i em prosterno ple de reverència
davant el santuari.

⁹ Guia'm, Senyor, tu que ets just,
perquè hi ha qui em vol mal;
aplana davant meu el teu camí.

¹⁰ En els seus llavis no hi ha sinceritat,
tenen el cor ple d'intriga;
sota una llengua que afalaga
hi ha un sepulcre obert.

¹¹ Déu meu, sentencia'ls.

Que els facin caure els seus mateixos plans.
Proscriu-los per tantes sedicions,
ja que es revolten contra tu.

¹² Però que s'alegrin els qui es refugien en tu,
que ho celebrin per sempre.
Als qui estimen el teu nom,
empara'ls i que exultin.

¹³ Tu, Senyor, beneeixes el just,
el teu favor el protegeix com un escut.

No em reprenguis, Senyor, tan durament

6

¹ Per al mestre de cor. Amb instruments de corda. A la tonada de «Haixeminit». Salm del recull de David.

² No em reprenguis, Senyor, tan durament,
no em corregeixis amb tant de rigor.

³ Compadeix-te de mi, Senyor:
vaig perdent força.

Guareix-me, Senyor:
el meu cos es desfà.
4 Tot jo vaig desfent-me.
I tu, Senyor, què esperes?
5 Torna, Senyor; salva'm la vida,
allibera'm per l'amor que em tens.
6 Entre els morts no hi ha qui et celebri:
qui pot lloar-te a la terra dels morts?
7 Estic esgotat de tants gemecs,
tota la nit no paro de plorar,
deixo el llit amarat de llàgrimes.
8 Els ulls se'm consumeixen de tristesa,
s'afebleixen, envoltat com estic de tants contraris.
9 Aparteu-vos de mi, gent malèfica!
El Senyor escolta el meu plor.
10 El Senyor escolta la meva súplica
i acull la meva pregària.
11 Els enemics, confosos i desfets,
tornaran enrere en un instant.

Senyor, Déu meu, en tu em refugio

7

1 Complanta. Del recull de David: càntic que adreçà al Senyor quan sentí les paraules de Cuix, el benjaminita.
2 Senyor, Déu meu, en tu em refugio:
salva'm dels perseguidors, allibera'm.
3 Que no m'arrabassin la vida com lleons:
si em claven les urpes, ningú no em salvarà.
4 Senyor, Déu meu, si he fet això que diuen,
si les meves mans hi tenen part,
5 si he pagat amb el mal un tracte d'amistat,
si he espoliat sense motiu els adversaris,
6 que l'enemic em persegueixi i m'agafi,
que em trepitgi per terra la vida
i la colgui a la pols. Pausa
7 Alça't indignat, Senyor,
i planta cara als enemics.
Desvetlla't i surt a defensar-me
en el judici que has convocat.
8 Que s'apleguin les nacions al teu voltant,
asseu-te ben alt al seu damunt:
9 el Senyor és el jutge dels pobles!
Fes-me justícia, Senyor.
Jo no tinc culpa i m'he portat honradament.
10 Ja n'hi ha prou, de la malícia dels injustos!
Tu, Déu just, dóna la raó a l'innocent,
tu que penetres el cor i els pensaments.
11 Déu és l'escut que em protegeix,
el salvador dels rectes de cor.
12 Déu és un jutge just,
és un Déu que judica cada dia.
13 Ben cert, l'injust ja esmola l'espasa,
tiba l'arc i l'apunta;

¹⁴ posa a punt les armes mortals,
prepara fletxes enceses.

¹⁵ Mireu-lo: duu a l'entranya el malefici,
concep la malícia, infanta la mentida.

¹⁶ Havia cavat una fossa profunda
i acaba caient-hi ell mateix;

¹⁷ la pròpia malícia li cau al damunt,
la seva maldat es desploma sobre d'ell.

¹⁸ Dono gràcies al Senyor perquè és just,
canto al nom del Senyor, l'Altíssim.

Senyor, sobirà nostre

8

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Haguitit». Salm del recull de David.

² Senyor, sobirà nostre,
que n'és, de gloriós, el teu nom per tota la terra!
En el cel tens posada la teva majestat.

³ Amb la paraula dels infants i dels nadons
has assentat els fonaments d'un baluard
contra els teus adversaris,
per fer callar el rebel i l'enemic.

⁴ Quan miro el cel que han creat les teves mans,
la lluna i els estels que hi has posat,

⁵ jo dic: «Què és l'home, perquè te'n recordis?
Què és un mortal, perquè el tinguis present?»

⁶ Gairebé n'has fet un déu,
l'has coronat de glòria i dignitat,

⁷ l'has fet rei de les coses creades,
tot ho has posat sota els seus peus:

⁸ ramades de vedells i d'ovelles,
fins i tot els animals feréstecs,

⁹ l'ocell que va pel cel i els peixos del mar,
i tot el que segueix els camins dels oceans.

¹⁰ Senyor, sobirà nostre,
que n'és, de gloriós, el teu nom per tota la terra!

Et dono gràcies, Senyor, amb tot el cor

9

(9 A)

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Mut labén». Salm del recull de David.

Àlef

² Et dono gràcies, Senyor, amb tot el cor,
contaré totes les teves meravelles,

³ saltaré de goig i ho celebraré,
cantaré al teu nom, oh Altíssim,

Bet

⁴ quan els enemics es faran enrere
i cauran derrotats al teu davant.

⁵ Assegut al tribunal, jutge justíssim,
has defensat el meu plet.

Guímel

⁶ Has amenaçat els pagans i exterminat l'impíu,
has esborrat els seus noms per sempre més.

⁷ L'enemic s'ha convertit en ruïnes perpètuas;
s'ha fos el record de les ciutats arrasades.
He

⁸ Però el Senyor seu per sempre en el seu tron,
té a punt el tribunal per al judici.

⁹ Judicarà tot el món amb justícia,
sentenciarà amb raó els plets dels pobles.

Vau

¹⁰ Per al desvalgut serà una plaça forta,
una plaça forta en moments de perill.

¹¹ Els qui coneixen el teu nom confiaran en tu,
perquè tu, Senyor, no abandones els qui et cerquen.

Zain

¹² Canteu al Senyor, que té el tron a Sió,
publiqueu les seves gestes entre els pobles;

¹³ ell recorda els crims comesos,
no oblida mai el clam de l'indefens.

Het

¹⁴ Compadeix-te de mi, Senyor,
mira com em maltracten els enemics,
tu que m'arrenques de les portes de la mort.

¹⁵ Llavors contaré les teves lloances,
celebraré la teva victòria
als portals de la ciutat de Sió.

Tet

¹⁶ Els pagans s'han enfonsat a la fossa que han obert,
han quedat agafats a la trampa que havien parat.

¹⁷ El Senyor es revela i fa justícia:
l'impíu ha caigut en el propi parany. Interludi. Pausa
lod

¹⁸ Que els impius se'n tornin a la terra dels morts,
que hi vagin els pagans que obliden Déu!

Caf

¹⁹ Però l'indefens no serà mai oblidat,
no es veurà defraudada l'esperança dels pobres.

²⁰ Aixeca't, Senyor, que aquell home no triomfi,
que els pagans siguin jutjats a la teva presència.

²¹ Senyor, fes caure l'esglai damunt d'ells,
que els pagans aprenguin que no són sinó homes. Pausa

Com és, Senyor, que et quedes lluny?

10 (9 B)

Làmed

¹ Com és, Senyor, que et quedes lluny,
que t'amagues en els moments de la desgràcia?

² Amb insolència, l'impíu persegueix els dissortats,
i cauen en les intrigues que ell trama.

³ S'enorgulleix de les seves ambicions;
àvid de diners, menysprea el Senyor.

⁴ Altíu i sense escrúpols, exclama:

«Déu no compta per a res.»

Això és el que pensa.

⁵ Sempre prospera en tot el que emprèn.
Per a ell són massa lluny els teus judicis,
es riu de tots els seus rivals.

⁶ Pensa en el seu cor: «No cauré mai;
per anys que passin, no veuré desgràcies.»

Pe

⁷ Té la boca plena de malediccions,
d'enganys i violència;
amaga sota la llengua conjurs i malefics.

⁸ Es posa a l'aguait a l'entrada del poble
per assassinar d'amagat l'innocent.

Ain

Els seus ulls espien l'indefens,

⁹ sotja d'amagat, com un lleó entre els matolls,
a punt per a endur-se el dissortat;
el captura, i amb el llaç l'arrossega;

¹⁰ s'ajup, s'aclofa fins a terra,
cau l'indefens a les seves urpes.

¹¹ Pensa en el seu cor: «Déu se n'oblida,
aparta els ulls, no veu mai res.»

Cof

¹² Alça't, Senyor, aixeca la mà, Déu meu,
no t'oblidis de l'indefens!

¹³ Per què l'impiu menysprea Déu
i pensa en el seu cor: «Ell no passa comptes?»

Reix

¹⁴ Prou que ho veus, tot això,
tu que esguardes penes i sofrències
i les reculls a les teves mans:
a tu s'abandona l'indefens,
tu ets l'ajuda dels orfes.

Xin

¹⁵ Desarma, Senyor, l'impiu i el dolent,
demana'ls comptes de la seva impietat,
i no en quedarà ni rastre.

¹⁶ El Senyor és rei per sempre més.
En el seu país, els pagans desapareixen.

Tau

¹⁷ Acull, Senyor, el desig dels desvalguts;
enforteix el seu cor, escolta'ls:

¹⁸ fes justícia al desvalgut i a l'orfe,
que no els torni a oprimir l'home que és terra.

Estic en mans del Senyor

11

(10)

¹ Per al mestre de cor. Del recull de David.
Estic en mans del Senyor.

¿Com podeu dir-me:

«Vés-te'n errant, ocell, per les muntanyes?»

² Mira, els malvats ja tiben l'arc,
tenen la fletxa posada a la corda

per tirar des de la fosca a l'home bo;
³ que si els fonaments del món s'esfondren,
el just, pot fer-hi res?
⁴ El Senyor habita en el seu sant palau,
el Senyor té el seu tron en el cel.
D'allà estant observa i examina tots els homes:
⁵ examina els justos i els injustos,
i abomina els qui volen violències.
⁶ Farà ploure dissorts sobre els injustos,
foc, sofre i vent ardent:
aquest serà el seu destí.
⁷ El Senyor, que és just, estima la justícia:
els homes bons el veuran cara a cara.

Creix la infàmia entre els homes

12⁽¹¹⁾

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Haixeminit». Salm del recull de David.
² Salva'ns, Senyor, que no es troba gent bona;
entre els homes ja no hi ha fidelitat.
³ Tot el que es diuen els uns als altres és mentida,
fruit de llavis aduldors i d'un cor fals.
⁴ Que el Senyor arrenqui els llavis aduldors
i la llengua que parla amb altivesa.
⁵ Ells diuen: «La llengua ens fa forts,
els nostres llavis ens defensen:
qui ens pot manar?»
⁶ Diu el Senyor: «Ara mateix m'aixeco
si els desvalguts són oprimits i gemeguen els pobres;
els salvaré si es burlen d'ells.»
⁷ La promesa del Senyor és de bona llei;
és plata sense escòries, refinada set vegades.
⁸ Tu, Senyor, la mantindràs,
i ens guardaràs d'aquesta gent per sempre.
⁹ Els injustos rondan pertot arreu,
i creix la infàmia entre els homes.

Fins quan, Senyor, em tindràs en l'oblit?

13⁽¹²⁾

¹ Per al mestre de cor. Salm del recull de David.
² Fins quan, Senyor, em tindràs en l'oblit?
Fins quan m'amagaràs la mirada?
³ Fins quan portaré dintre meu tants neguits,
tantes penes tot el dia dins el cor?
Fins quan l'enemic triomfarà contra mi?
⁴ Mira i respon-me, Senyor, Déu meu!
Omple'm els ulls de claror,
que el son de la mort no me'ls acluqui;
⁵ que no digui l'enemic: «L'he vençut.»
Els adversaris s'alegrarien de veure'm caure.
⁶ Però jo confio en el teu amor,

el meu cor s'alegra perquè em salves.
Canto al Senyor pels seus favors.

Què pensen els insensats?

14

(13)

¹ Per al mestre de cor. Del recull de David.

Pensen dintre seu els insensats:

«Déu no és res.»

Són corromputs, el seu obrar és detestable,
no n'hi ha cap que faci el bé.

² El Senyor guaita des del cel i observa els homes,
per veure si n'hi ha cap d'assenyat que cerqui Déu.

³ Tots plegats s'han desviat, s'han pervertit;
no n'hi ha cap que faci el bé, ni un de sol.

⁴ Qui no s'adona del que fan aquests malèfics?

Tot menjant el seu pa,
devoren el meu poble i no invoquen el Senyor.

⁵ Quin esglai els cau al damunt
quan veuen Déu a favor dels justos!

⁶ «Us rèieu de les esperances del pobre,
però el Senyor mateix l'empara.»

⁷ Oh! Que vingui de Sió
la salvació d'Israel!

Quan el Senyor renovarà la vida del seu poble,
Jacob s'omplirà de goig, Israel s'alegrarà.

Senyor, qui podrà estar-se a casa teva?

15

(14)

¹ Salm. Del recull de David.

Senyor, qui podrà estar-se a casa teva?

Qui podrà viure a la teva muntanya santa?

² El qui obra honradament,
practica la justícia

i diu la veritat tal com la pensa.

³ Quan parla no escampa calúmnies,
mai no fa mal al proïsme
ni carrega a ningú res infamant.

⁴ No compten als seus ulls els descreguts,
honora els fidels del Senyor.

No es desdiu d'un jurament onerós,

⁵ no fia els seus diners a interès
ni es ven per condemnar cap innocent.

El qui obra així,
mai no caurà.

Guarda'm, Déu meu, en tu trobo refugi

16

(15)

¹ Poema del recull de David.

Guarda'm, Déu meu,
en tu trobo refugi.

² Jo dic al Senyor: «Ets el meu sobirà,
ningú com tu no em fa feliç.»

³ Ells adoren els déus d'aquesta terra,
divinitats que jo també estimava;

⁴ multipliquen els seus ídols,
van darrere els falsos déus.

Però jo no els oferiré més sacrificis,
els meus llavis no pronunciaran els seus noms.

⁵ Senyor, heretat meva i calze meu,
tu m'has triat la possessió;

⁶ la part que m'ha tocat és deliciosa,
m'encisa la meva heretat.

⁷ Beneït sigui el Senyor, que em dóna seny.
Fins a les nits instrueix el meu cor.

⁸ Sempre tinc present el Senyor;
amb ell a la dreta, mai no cauré.

⁹ El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo,
fins el meu cos reposa confiat:

¹⁰ no abandonaràs la meva vida enmig dels morts
ni deixaràs caure a la fossa el qui t'estima.

¹¹ M'ensenyaràs el camí que duu a la vida:
joia i festa a desdir al teu davant;
al teu costat, delícies per sempre.

Escolta, Senyor, una causa justa

17

(16)

¹ Pregària. Del recull de David.

Escolta, Senyor, una causa justa,
escolta el meu plany.

Estigues atent a la meva pregària:
surt de llavis que no enganyen.

² Sentencia tu mateix la meva causa:
els teus ulls veuran qui té raó.

³ Has vingut de nit a escorcollar-me el cor,
m'has provat al foc i no m'has trobat fals.
La llengua no se me'n va com a tants d'altres,

⁴ he observat les teves paraules,
no abandono els camins prescrits.

⁵ Els meus passos segueixen les teves rutes,
els meus peus s'hi mantenen segurs.

⁶ T'invoco, Déu meu, i sé que em respons;
estigues atent, escolta el que et demano.

⁷ Que m'ajudi el teu amor admirable,
tu que salves dels enemics
els qui s'arreteren als teus braços.

⁸ Guarda'm com la nineta dels ulls,
empara'm a l'ombra de les teves ales,

⁹ on no m'abasti l'injust que m'assalta,
els enemics mortals que m'envolten.

10 Els seus cors són insensibles,
i els seus llavis, insolents.
11 Se m'acosten, ja m'encerclen,
em miren per tombar-me per terra,
12 com lleons delerosos per la presa,
com lleons emboscats en els matolls.
13 Alça't, Senyor! Planta'ls cara i doblega'ls!
Que la teva espasa salvi de l'injust la meva vida!
14 Que la teva mà, Senyor, em salvi dels mortals,
dels qui encara viuen en el món.
Que s'embañin del destí que els reserves,
que els seus fills en quedin saciats
i que en deixin als seus néts les engrunes.
15 Jo et veuré, perquè la meva causa és justa.
Quan em desvetlli, et contemplaré fins a saciar-me'n.

T'estimo, Senyor, força meva

18

(17)

1 Per al mestre de cor. Del recull de David, servent del Senyor. Càntic que va dedicar al Senyor quan l'hagué salvat del poder de tots els seus enemics i de les mans de Saül. David va dir:
2 T'estimo, Senyor, força meva!
3 Senyor, ets roca i muralla que em deslliura;
Déu meu, penyal on m'emparo,
escut i baluard, força que em salva!
4 Clamo al Senyor, que és digne de ser lloat:
ell em salva dels enemics.
5 Els llaços de la mort m'envoltaven,
sentia l'esglai dels torrents de Belial;
6 m'estrenyia la mort amb els seus llaços,
davant mateix tenia els seus paranys.
7 En veure'm en perill, clamo al Senyor,
crido socors al meu Déu;
des del seu palau, ell escolta el meu clam,
el meu crit li arriba al cor.
8 Llavors la terra s'estremí i tremolà,
cruïxiren els fonaments de les muntanyes,
trontollaren quan ell es va indignar.
9 El seu respir treia glops de fum,
li sortia de la boca un foc devorador,
tot ell llançava brases.
10 Decantà la volta del cel i baixà,
tenia sota els peus una negra nuvolada;
11 endut sobre les ales dels vents,
volava amb un querubí per carrossa.
12 L'envoltava un pavelló de fosca,
aigua tenebrosa i espessa nuvolada;
13 els núvols, davant el seu esclat,
es tornaven brases roents i calamarsa.
14 El Senyor, dalt al cel, féu esclatar la tronada,
l'Altíssim féu retronar la seva veu,
envià calamarsa i brases roents;
15 disparava pertot les seves fletxes,

fulminava a grapats els seus llamps.

16 Llavors va aparèixer el fons del mar,
els fonaments de la terra quedaren descoberts,
en sentir el crit del reny del Senyor
i el bufec terrible del seu respir.

17 Des de dalt allargà la mà i m'agafà,
i em tragué fora de l'aiguat;

18 m'alliberà d'enemics poderosos,
d'adversaris més forts que no pas jo.

19 Un mal dia van sortir-me al pas,
però el Senyor vingué a sostenir-me;

20 em féu sortir a camp obert,
m'alliberà perquè m'estimava.

21 El Senyor recompensa la meva innocència,
em premia perquè tinc pures les mans;

22 jo segueixo els seus camins,
no sóc culpable d'allunyar-me del meu Déu.

23 Sempre tinc presents els seus preceptes,
mai no em desvio dels seus decrets;

24 em porto amb ell honradament
i em guardo de tota culpa.

25 Així el Senyor recompensa la meva innocència,
em premia perquè, als seus ulls, tinc pures les mans.

26 Tu ets bo amb l'home bo,
ets honrat amb l'home honrat;

27 ets sincer amb el sincer,
però, amb l'astut, ets sagaç.

28 Tu salves el poble humiliat
i fas abaixar els ulls als superbs.

29 Tu, Senyor, em mantens la llàntia encesa,
Déu meu, claror en les meves nits.

30 Fiant-me de tu, escometo els enemics,
fiant-me del meu Déu, assalto la muralla.

31 Els camins de Déu són segurs,
les promeses del Senyor són de bona llei;
és escut de tothom qui s'hi empara.

32 Qui és Déu sinó el Senyor?
Quina roca hi ha, llevat del nostre Déu?

33 És ell qui m'ha armat de valentia
i m'ha mostrat el camí just.

34 Em dóna peus lleugers com els dels cérvols
i em manté invencible dalt dels cims;

35 m'ensinistra les mans a combatre,
i els braços, a tensar la ballesta.

36 Em dónes per defensa el teu escut,
em sosté la teva dreta,
em fa gran el teu favor.

37 Condueixes els meus peus per camins amples,
i els meus passos no flauegen.

38 Persegueixo els enemics fins que els atrapo,
no torno sense haver-los abatut;

39 els venço i no poden alçar-se,
cauen sota els meus peus.

40 M'has armat de valentia per a combatre,
doblegues els rebels sota meu,

41 fas fugir del meu davant els enemics,
extermino els meus adversaris.
42 Criden auxili, i ningú no els salva;
clamen al Senyor, i no els respon;
43 els desfaig com la pols al bat del vent,
els trepitjo com el fang dels carrers.
44 M'alliberes dels avalots del poble
i em fas sobirà d'altres nacions;
es posa al meu servei un poble que no coneixia.
45 Els estrangers, així que em senten,
se'm sotmeten i m'obeeixen;
46 desesrats i engrillonats,
s'acosten fent tentines.
47 Viu el Senyor! Beneït sigui el meu penyal!
Sigui enaltit el Déu que em salva!
48 Déu em concedeix de fer justícia
i sotmet els pobles al meu guiatge.
49 Tu m'alliberes de l'assalt dels enemics,
em fas triomfar dels qui s'alcen contra mi;
em salves dels homes violents.
50 Per això et lloaré entre les nacions,
cantaré al teu nom, Senyor:
51 «Ell dóna grans victòries al seu rei,
mostra l'amor que té al seu Ungit,
a David i al seu llinatge per sempre.»

El cel parla de la glòria de Déu

19 (18)

1 Per al mestre de cor. Salm del recull de David.
2 El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet les seves mans.
3 Els dies, l'un a l'altre es transmeten el missatge,
l'una a l'altra se'l revelen les nits.
4 Silenciosament, sense paraules,
sense que ningú els senti la veu,
5 el seu anunci s'escampa a tota la terra,
escolten el seu llenguatge fins als límits del món.
Déu ha posat en el cel un pavelló per al sol,
6 i el sol en surt com un espòs de la cambra;
radiant com un atleta que es llança a la cursa,
7 surt d'un extrem del cel i volta fins a l'altre;
res no s'escapa de la seva escalfor.
8 És perfecta la llei del Senyor,
l'ànima hi descansa;
és ferm el que el Senyor disposa,
dóna seny als ignorants.
9 Els preceptes del Senyor són planers,
omplen el cor de goig;
els manaments del Senyor són transparents,
il·luminen els ulls.
10 Venerar el Senyor és cosa santa,
es manté per sempre;

els determinis del Senyor són ben presos,
tots són justíssims.

¹¹ Són més desitjables que l'or fi,
més que l'or a mans plenes;
són més dolços que la mel
regalimant de la bresca.

¹² El teu servent hi troba la claror,
és molt profitós d'observar-los.

¹³ Però qui s'adona d'una falta involuntària?
Disculpa allò que em passa inadvertit!

¹⁴ Preserva el teu servent de l'orgull,
que no s'apoderi de mi;
així seré irrepreensible,
i net d'una gran culpa.

¹⁵ Que et complaguin les paraules dels meus llavis
i que et siguin agradables els pensaments del meu cor,
Senyor, penyal meu, redemptor meu!

Que el Senyor et respongui el dia del perill

20

(19)

¹ Per al mestre de cor. Salm del recull de David.

² Que el Senyor et respongui el dia del perill,
que t'empari el nom del Déu de Jacob,

³ que t'ajudi des del santuari
i et sostingui des de Sió.

⁴ Que tingui presents les teves ofrenes
i es complaqui en els teus holocaustos. Pausa

⁵ Que et concedeixi el que desitja el teu cor
i dugui a terme tot el que et proposes.

⁶ Que puguem celebrar la teva victòria
i alçar els estendards al nom del nostre Déu.
Que el Senyor faci tot el que demanes!

⁷ Ara sé de cert que el Senyor
dóna al seu Ungit la victòria;
li respon des del santuari, en el cel,
amb prodigis del seu braç victoriós.

⁸ Uns es fien dels carros, altres dels cavalls;
nosaltres invoquem el nom del Senyor, el nostre Déu.

⁹ Ells no s'aguanten i cauen,
nosaltres resistim a peu dret.

¹⁰ Senyor, dóna al rei la victòria
i respon-nos el dia que t'invoquem.

El rei celebra el teu triomf, Senyor

21

(20)

¹ Per al mestre de cor. Salm del recull de David.

² El rei celebra el teu triomf, Senyor.
Com se sent feliç de la teva victòria!

³ Li has concedit el que el seu cor volia,
no li has refusat el que et demanava. Pausa

4 T'avances a beneir-lo a mans plenes,
li poses al cap una corona d'or.
5 T'ha demanat vida, i li has fet la gràcia
d'allargar els seus anys per sempre, sense fi.
6 L'ha fet cèlebre la teva victòria,
l'has cobert d'honor i majestat;
7 sempre es valdran del seu nom per a beneir,
l'omples de goig a la teva presència.
8 El rei confia en el Senyor;
l'amor de l'Altíssim no el deixarà caure.
9 La teva mà s'empararà dels enemics,
s'apoderarà dels adversaris.
10 Els faràs cremar com un forn encès,
el dia que tu, Senyor, et manifestis.
Els consumirà la teva indignació,
el foc els devorarà.
11 Esborraràs el seu nom de la terra,
no quedarà rastre dels seus descendents.
12 Ni que intentin fer-te mal,
ni que conspirin contra tu, no podran res;
13 així que el teu arc els apunti de cara,
se't giraran d'esquena per fugir.
14 Alça't poderós, Senyor:
cantarem celebrant la teva gesta.

Déu meu, per què m'has abandonat?

22

(21)

1 Per al mestre de cor: a la tonada de «Aièlet haixàhar». Salm del recull de David.
2 Déu meu, Déu meu,
per què m'has abandonat?
No véns a salvar-me,
no t'arriba el meu clam.
3 Crido de dia i no em respons, Déu meu;
crido de nit, sense repòs.
4 I això que tu ets el Sant,
que té per tron les lloances d'Israel!
5 En tu confiaven els nostres pares,
hi confiaven i els vas alliberar;
6 a tu clamaven i eren deslliurats,
en tu confiaven i no foren confosos.
7 Però jo sóc un cuc, no pas un home,
befa de la gent, menyspreat del poble.
8 Tots els qui em veuen es riuen de mi,
fan ganyotes, prenen aires de mofa:
9 «Que s'adreci al Senyor, que ell el salvi,
que l'alliberi, si tant se l'estima!»
10 Però tu em tragueres del si de la mare,
ets tu qui em confiaries als seus pits;
11 acabat de néixer, em van dur a la teva falda,
des d'aleshores ets el meu Déu.
12 No t'allunyis, que el perill és a prop
i no tinc qui m'ajudi.

13 M'envolta un ramat de braus,
m'acorrallen vedells de Basan;
14 uns lleons que destrossen i rugeixen
baden la boca contra mi.
15 Tot jo m'escolo com l'aigua,
se'm deslloriguen tots els ossos;
el cor, com si fos cera,
se'm fon dins les entranyes.
16 La meva gola està resseca com terrissa,
la llengua se m'encasta al paladar.
M'ajeus a la pols de la mort.
17 M'envolta una munió de gossos,
m'encercla un estol de malfactors;
m'han lligat les mans i els peus,
18 puc comptar tots els meus ossos.
Em miren, em contemplen satisfets;
19 es reparteixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meva roba.
20 Però tu, Senyor, no t'allunyis;
força meva, cuita a defensar-me.
21 Allibera la meva vida de l'espasa,
que no mori entre les grapes del gos;
22 salva'm de la gola del lleó,
guarda'm de les banyes del brau.
Senyor, m'has escoltat!
23 Anunciaré el teu nom als meus germans,
et lloaré enmig del poble reunit:
24 «Fidels del Senyor, lloeu-lo,
fills de Jacob, glorifiqueu-lo,
reverencieu-lo, fills d'Israel!
25 Perquè no ha rebutjat ni menyspreat
el pobre desvalgut;
no l'ha privat de la seva mirada
i quan cridava auxili l'ha escoltat.»
26 En tu s'inspirarà el meu cant
davant de tot el poble;
davant dels fidels oferiré el que vaig prometre.
27 Els humils en menjaran fins a saciar-se,
lloaran el Senyor els qui el cerquen
i es diran: «Que tingueu llarga vida!»
28 Ho tindran present i tornaran al Senyor
tots els països de la terra,
es prosternarà davant seu
gent de totes les nacions.
29 Perquè la reialesa és del Senyor:
ell és el sobirà dels pobles.
30 Els qui estan plens de vida l'adoren,
s'agenollen davant d'ell els moribunds
i el qui ja no es pot revifar.
31 Una descendència donarà culte al Senyor;
parlaran d'ell a aquesta generació.
32 Vindran a anunciar la seva bondat
al poble que ha de néixer,
i diran: «El Senyor ha fet tot això!»

El Senyor és el meu pastor

23

(22)

¹ Salm del recull de David.

El Senyor és el meu pastor:
no em manca res.

² Em fa descansar en prats deliciosos,
em mena al repòs vora l'aigua,

³ i allí em retorna.

Em guia per camins segurs,
per amor del seu nom;

⁴ ni que passi per la vall tenebrosa,
no tinc por de cap mal.

Tu, Senyor, ets vora meu:
la teva vara i el teu bastó
em donen confiança.

⁵ Davant meu pares taula tu mateix
enfrent dels enemics;

m'has ungit el cap amb perfums,
omples a vessar la meva copa.

⁶ Ben cert, tota la vida m'acompanyen
la teva bondat i el teu amor.

I viuré anys i més anys
a la casa del Senyor.

El rei de la glòria

24

(23)

¹ Del recull de David. Salm.

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou,
el món i tots els qui l'habiten.

² Li ha posat els fonaments als mars profunds;
les bases, a les aigües abismals.

³ Qui pot pujar a la muntanya del Senyor?
Qui pot estar-se en el seu temple sant?

⁴ El qui té el cor sincer i les mans sense culpa,
que no confia en els déus falsos
ni jura per ganes d'enganyar.

⁵ Rebrà benediccions del Senyor,
rebrà els favors del Déu que salva.

⁶ Aquest és el poble que el cerca:
el poble de Jacob, que busca de veure'l. Pausa

⁷ Portals, alceu les llindes;
engrandiu-vos, portalades eternes,
que ha d'entrar el rei de la glòria!

⁸ Qui és aquest rei de la glòria?
És el Senyor, valent i poderós,
és el Senyor, poderós en el combat.

⁹ Portals, alceu les llindes;
engrandiu-vos, portalades eternes,
que ha d'entrar el rei de la glòria!

¹⁰ Qui és aquest rei de la glòria?
És el Senyor de l'univers,

és aquest el rei de la glòria. Pausa

A tu, Senyor, elevo la meva ànima

25

(24)

¹ Del recull de David.

Àlef

A tu, Senyor, elevo la meva ànima.

Bet

² En tu confio, Déu meu: que no en tingui un desengany,
que no se n'alegrin els meus enemics.

Guímel

³ No s'enduran un desengany els qui esperen en tu,
sinó els qui t'abandonen per no res.

Dàlet

⁴ Fes que conegui, Senyor, les teves rutes,
ensenyam els teus camins.

He

⁵ Encamina'm amb la teva veritat, instrueix-me,
perquè tu ets el Déu que em salves.

A cada moment espero en tu.

Zain

⁶ Recorda't, Senyor, de la teva tendresa
i de l'amor que has guardat des de sempre.

Het

⁷ No et recordis dels pecats i de les faltes
que he comès de jove;
recorda't de mi, tu que estimes tant,
tu que ets bo, Senyor.

Tet

⁸ El Senyor, bondados i recte,
ensenyam el bon camí als pecadors.

Iod

⁹ Encamina els humils amb la seva justícia,
els ensenya el seu camí.

Caf

¹⁰ L'obrar del Senyor és tot ell amor fidel
per als qui guarden la seva aliança.

Làmed

¹¹ Senyor, per amor del teu nom,
perdona la meva culpa, que és molt gran.

Mem

¹² Qui és l'home que venera el Senyor?
Ell li ensenyarà el camí que ha de seguir.

Nun

¹³ Cada nit reposarà feliç,
els seus fills posseiran la terra.

Sàmec

¹⁴ El Senyor es revela als seus fidels,
els fa conèixer la seva aliança.

Ain

¹⁵ Sempre tinc els ulls posats en el Senyor,
que allibera els meus peus del parany.

Pe

16 Gira't i compadeix-te de mi,
que em trobo sol i desvalgut.

Sade

17 L'opressió del meu cor és gran:
treu-me de la meva aflicció!

18 Mira que en sóc, d'infeliç i dissortat;
lleva'm tots els meus pecats.

Reix

19 Mira si en tinc, d'enemics,
i com en són, de violents, els seus odis!

Xin

20 Guarda la meva vida i allibera'm;
en tu m'emparo, que no en tingui un desengany!

Tau

21 La rectitud i l'honradesa em salvaguarden,
perquè en tu tinc posada l'esperança.

22 Déu meu, redimeix Israel
de tots els mals que l'afligeixen!

Examina'm, Senyor, posa'm a prova

26

(25)

1 Del recull de David.

Fes-me justícia, Senyor!

És honorat el meu camí.

Confio en el Senyor,
no tinc por de caure.

2 Examina'm, Senyor, posa'm a prova,
depura'm al foc el cor i les entranyes.

3 Tinc present el teu amor,
visc d'acord amb la teva veritat.

4 No m'assec amb homes falsaris,
no tinc tractes amb gent malèfica;

5 detesto les colles de malvats,
no m'assec amb els impius.

6 Ja que estic net de culpa, em rento les mans
i giro entorn del teu altar, Senyor,

7 cantant ben alt l'acció de gràcies
i anunciant les teves meravelles.

8 Senyor, m'estimo la casa on habites,
l'indret on resideix la teva glòria.

9 No em comptis entre els pecadors,
entre els homes que cometen crims de sang;

10 a les seves mans hi ha males intencions,
són plenes de regals per subornar.

11 La meva vida és honorada:
allibera'm i compadeix-te de mi.

12 Els meus peus van pel camí dret;
beneiré el Senyor enmig del poble reunit.

El Senyor m'il·lumina i em salva

27

(26)

¹ Del recull de David.

El Senyor m'il·lumina i em salva:

qui em pot fer por?

El Senyor és el mur que protegeix la meva vida:

qui em pot esfereir?

² Quan m'envesteix la gent malvada

per devorar-me sencer,

són ells, els enemics, els meus rivals,

els qui ensopiquen i cauen.

³ Ni que acampés contra mi tot un exèrcit,

el meu cor no temeria;

per més que em declaraessin la guerra,

jo em sentiria confiat.

⁴ Una cosa he demanat al Senyor

i la desitjo amb tota l'ànima:

poder viure a la casa del Senyor

tots els dies de la vida,

per fruir-hi de l'encís del Senyor

i vetllar pel seu temple.

⁵ Ell m'amaga al seu costat

en dies de desgràcia;

m'encobreix al recer de casa seva,

em porta dalt la roca inaccessible.

⁶ I ara aixeca el meu cap

sobre els enemics que m'envolten;

a casa d'ell ofereixo sacrificis,

ofereixo sacrificis de victòria,

himnes i càntics en honor del Senyor.

⁷ Escolta, Senyor, escolta el meu clam,

compadeix-te de mi, respon-me.

⁸ Tu em parles dintre el cor:

«Busqueu la meva presència!»

Buscar-la és el que vull, Senyor!

⁹ No t'amaguis lluny de mi!

No siguis sever fins a rebutjar el teu servent,

tu que ets el meu ajut!

No em deixis mai abandonat,

Déu meu, salvador meu!

¹⁰ Si mai m'abandonessin pare i mare,

el Senyor em recolliria.

¹¹ Ensenya'm, Senyor, la teva ruta,

condueix-me per camins planers.

Tu saps que tinc enemics.

¹² No em deixis a mercè dels adversaris.

Es presenten falsos testimonis

urgint la meva condemna.

¹³ N'estic cert, fruiré en el país de la vida

de la bondat que em té el Senyor.

¹⁴ Espera en el Senyor;

sigues valent, que el teu cor no defalleixi.

Espera en el Senyor.

A tu clamo, Senyor

28

(27)

¹ Del recull de David.

A tu clamo, Senyor:

penyal meu, no facis el sord al meu crit!

Si no fas cas de mi, m'assemblaré
als qui baixen a la fossa de la mort.

² Escolta la meua veu suplicant,
quan et demano auxili

i alço les mans vers la cambra del teu santuari.

³ No em llancis amb els culpables
ni amb els qui van amb males arts;
parlen en to d'amic als seus companys,
però coven malícia dins el cor.

⁴ Torna'ls això que han fet,
les maldats que han comès!
Torna'ls la paga que es mereixen
per l'obra de les seves mans!

⁵ No han entès les gestes del Senyor,
les obres de la seva mà;
per això els destruirà per sempre més.

⁶ Beneït sigui el Senyor,
que escolta la meua veu suplicant.

⁷ El Senyor és el mur que em protegeix;
el meu cor confia en ell.

M'ha defensat i me n'alegro tot jo;
vull lloar-lo amb els meus cants.

⁸ El Senyor és la muralla del seu poble,
el baluard que salva el seu Ungit.

⁹ Salva el teu poble!

Beneeix la teua heretat!

Sigues el seu pastor,
pren-los per sempre en els teus braços!

Doneu al Senyor glòria i honor

29

(28)

¹ Salm. Del recull de David.

Doneu al Senyor, fills de Déu,
doneu al Senyor glòria i honor;

² doneu al Senyor la glòria del seu nom.

Adoreu el Senyor: s'apareix la seva santedat.

³ La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües:
el Déu majestuós fa esclatar la tempesta,
ve el Senyor sobre les aigües de l'espai.

⁴ La veu del Senyor és potent,
la veu del Senyor és majestuosa.

⁵ La veu del Senyor estavella els cedres,
estavella el Senyor els cedres del Líban.

⁶ Fa saltar el Líban com un vedell,
i el Sirion, com la cria dels braus.

⁷ La veu del Senyor fa espurnejar flames de foc,

⁸ la veu del Senyor arremolina el desert,
arremolina el Senyor el desert de Cadeix.

⁹ La veu del Senyor arremolina l'alzinar
i escorça les bosquíries.

I al seu palau tot canta: «Glòria!»

¹⁰ El Senyor té el soli dalt les aigües diluvials,
hi seu el Senyor, rei per sempre.

¹¹ Que el Senyor faci poderós el seu poble,
que el Senyor el beneeixi amb la pau!

Amb quin goig t'exalço, Senyor

30

(29)

¹ Salm. Càntic per a la dedicació del temple. Del recull de David.

² Amb quin goig t'exalço, Senyor!

M'has tret a flor d'aigua quan m'ofegava
i no has permès que se n'alegrin els enemics.

³ Senyor, Déu meu,
vaig cridar auxili i em vas guarir.

⁴ Senyor, m'has arrencat de la terra dels morts;
quan ja m'hi enfonsava, m'has tornat a la vida.

⁵ Canteu al Senyor, els qui l'estimeu,
enaltiu-lo recordant que ell és sant.

⁶ El seu rigor dura un instant;
el seu favor, tota la vida.

Cap al tard tot eren plors,
l'endemà són crits de joia.

⁷ Jo pensava, quan em veia segur:
«No cauré mai.»

⁸ Tu, Senyor, m'afavories
i em mantenies en un cim inexpugnable;
però, quan vas amagar la mirada,
vaig quedar trasbalsat.

⁹ He clamat a tu, Senyor,
he suplicat al meu sobirà:

¹⁰ «Què hi guanyaràs que perdi la vida
i baixi a la fossa?

¿És la pols que et lloarà,
que proclamarà que ets fidel?

¹¹ Escolta, Senyor, compadeix-te de mi;
ajuda'm, Senyor!»

¹² Has mudat en danses els meus planys,
m'has tret el dol i m'has vestit de festa.

¹³ Per això el meu cor et cantarà; no callaré.
Senyor, Déu meu, et lloaré per sempre.

En tu, Senyor, m'emparo

31

(30)

¹ Per al mestre de cor. Salm del recull de David.

² En tu, Senyor, m'emparo,
que no en tingui un desengany.

Treu-me del perill, tu que ets bo,
3 escolta'm, no triguis a alliberar-me;
sigues el meu castell inexpugnable,
la meva roca salvadora.
4 Ets per a mi penyal i plaça forta;
guia'm, encamina'm per amor del teu nom,
5 treu-me del llaç que m'han parat,
ets tu qui em defensa.
6 Confio el meu alè a les teves mans;
tu, Senyor, Déu fidel, m'has rescatat.
7 Detesto els qui veneren els déus falsos;
jo confio en el Senyor.
8 Amb quin goig celebraré el teu amor!
T'has adonat del meu sofriment,
has vist en perill la meva vida
9 i no m'has deixat caure a les mans de l'enemic;
és ample el lloc on fas descansar els meus peus.
10 Compadeix-te de mi, Senyor,
que la desgràcia ha caigut damunt meu!
De tristor se'm consumeixen els ulls,
el cor i les entranyes.
11 La meva vida s'esgota en les penes;
els meus anys, en el dolor;
decau el meu vigor de tant sofrir,
se'm consumeixen les forces.
12 Sóc la befa de tots els enemics
i, més encara, dels veïns;
els coneguts s'esglaien de veure'm:
fuig de mi el qui em troba pel carrer.
13 S'han oblidat de mi com si fos mort,
com una eina que no és bona per a res.
14 Sento com parla la gent,
em veig amenaçat de tots costats,
han pres un acord contra mi,
han decidit la meva mort.
15 Però jo confio en tu, Senyor,
et dic: «Ets el meu Déu,
16 tens a les mans el meu destí.»
Allibera'm dels enemics que em persegueixen.
17 Fes veure al teu servent la claror de la teva mirada,
salva'm per l'amor que em tens.
18 Senyor, jo t'invoco: que no en tingui un desengany.
Però que quedin decebut els injustos
en el silenci de la terra dels morts;
19 que callin per sempre els llavis mentiders,
que parlen contra el just amb insolència,
desafiant i menyspreant.
20 Que n'és, de gran, la felicitat
que has reservat als teus fidels!
La dónes als qui s'emparen en tu,
i tothom ho pot veure.
21 Els amagues a la teva presència,
lluny de les intrigues humanes;
els aixoplugues a casa teva,
lluny dels atacs de males llengües.

22 Beneït sigui el Senyor.

És admirable l'amor que em té
dins la ciutat emmurallada.

23 Jo deia, veient-me perdut:

«M'has allunyat de la teva presència.»

Però tu has escoltat la meva súplica
quan implorava el teu auxili.

24 Estimeu el Senyor, els qui li sou fidels!

El Senyor guarda els qui creuen en ell,
però castiga els orgullosos sense plànyer-los.

25 Sigueu valents, tingueu coratge,

tots els qui espereu en el Senyor!

Feliç el qui ha estat absolt de la falta

32

(31)

¹ Del recull de David. Cant.

Feliç el qui ha estat absolt de la falta
i ha vist que un vel cobria el seu pecat!

² Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa
i que dintre seu ja no manté l'engany!

³ Mentre jo callava la culpa,

se'm consumien les forces
de tant cridar tot el dia;

⁴ nit i dia la teva mà pesava damunt meu,

s'eixugava el meu vigor

com en les secades d'estiu. Pausa

⁵ Però ara reconec el meu pecat,

no t'amago més la meva culpa.

Tan bon punt m'he proposat, Senyor,

de confessar-te la falta,

m'has perdonat la culpa comesa. Pausa

⁶ Per això et supliquen els fidels

a l'hora propícia;

per més que creixin les aigües,

a ells ni els tocaran.

⁷ En tu he trobat el meu recer,

tu em guardes del perill.

Fes que ells celebrin al meu voltant

el goig de veure'm lliure. Pausa

⁸ Em dius: «Jo mateix t'instruiré,

t'ensenyaré el camí que has de seguir;

t'aconsellaré, els meus ulls vetllaran per tu.

⁹ No siguis com el cavall o la mula, que no entenen res

i han d'anar fermats amb brides i regnes;

si no hi van, no t'hi pots acostar!»

¹⁰ Els injustos sofriran moltes penes,

però l'amor del Senyor

envolta els qui confien en ell.

¹¹ Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor;

homes rectes, aclameu-lo!

Justos, aclameu el Senyor

33

(32)

- ¹ Justos, aclameu el Senyor;
fareu bé de lloar-lo, homes rectes.
- ² Celebreu el Senyor amb la lira,
acompanyeu amb l'arpa els vostres cants;
- ³ dediqueu-li un càntic nou,
toqueu acompanyant l'aclamació.
- ⁴ Perquè la paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa.
- ⁵ Estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor.
- ⁶ El Senyor ha fet el cel amb la paraula,
amb l'alè de la boca ha creat l'estelada;
- ⁷ com dins un odre, recull l'aigua dels mars,
reté els oceans en el seu llit.
- ⁸ Que tota la terra veneri el Senyor,
que el temin els habitants del món.
- ⁹ A una paraula seva, tot començà;
a una ordre d'ell, tot existí.
- ¹⁰ El Senyor desfà els plans de les nacions,
tira a terra els propòsits dels pobles;
- ¹¹ però els plans del Senyor persisteixen,
manté per sempre els propòsits del seu cor.
- ¹² Feliç la nació que té el Senyor per Déu,
feliç el poble que ell ha escollit per heretat!
- ¹³ El Senyor guaita des del cel
observant un per un tots els homes.
- ¹⁴ Des del lloc on resideix
es fixa en els qui poblen la terra;
- ¹⁵ ell, que ha modelat tots els seus cors,
penetra totes les seves accions.
- ¹⁶ No és un gran exèrcit el que salva els reis,
ni tenir molta força allibera el valent;
- ¹⁷ els cavalls no valen res per a guanyar una victòria,
la seva envestida no salva ningú.
- ¹⁸ Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor que els té;
- ¹⁹ ell rescata de la mort la seva vida,
els retorna en temps de fam.
- ²⁰ Tenim posada l'esperança en el Senyor,
auxili nostre i escut que ens protegeix.
- ²¹ És l'alegria del nostre cor
i confiem en el seu sant nom.
- ²² Que el teu amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en tu!

Beneiré el Senyor en tot moment

34

(33)

- ¹ Del recull de David. De quan fingia que perdia el seny en presència d'Abimèlec, i aquest se'l va treure del davant i ell se n'anà.

Àlef

² Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva lloança.

Bet

³ La meva ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

Guímel

⁴ Tots amb mi glorifiqueu el Senyor,
exalcem plegats el seu nom.

Dàlet

⁵ He cercat el Senyor i ell m'ha respost,
m'ha alliberat de l'angoixa que tenia.

He

⁶ Alceu vers ell la mirada i sereu radiants,
i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits.

Zain

⁷ El Senyor escolta el pobre que l'invoca,
i el salva de tots els perills.

Het

⁸ Acampa l'àngel del Senyor
entorn dels seus fidels per protegir-los.

Tet

⁹ Tasteu i veureu que n'és, de bo, el Senyor;
feliç l'home que s'hi refugia!

Iod

¹⁰ Sants del Senyor, venereu-lo;
venereu-lo i no us mancarà res.

Caf

¹¹ Els més rics s'empobreixen, passen fam,
però als qui cerquen el Senyor no els faltarà cap bé.

Làmed

¹² Veniu, fills meus, escolteu-me;
us ensenyaré de venerar el Senyor.

Mem

¹³ Qui és l'home que estima la vida,
que vol viure temps i fruit de benestar?

Nun

¹⁴ Guarda't la llengua del mal,
que no diguin res de fals els teus llavis.

Sàmec

¹⁵ Decanta't del mal i fes el bé,
busca la pau, procura aconseguir-la.

Ain

¹⁶ Els ulls del Senyor vetllen pels justos,
els escolta quan criden auxili.

Pe

¹⁷ El Senyor es gira contra els malfactors
per esborrar de la terra el seu record.

Sade

¹⁸ Als qui clamen al Senyor, ell els escolta
i els treu de tots els perills.

Cof

¹⁹ El Senyor és a prop dels cors que sofreixen,
salva els homes que se senten desfets.

Reix

²⁰ El just pateix molts mals,

però el Senyor sempre l'allibera;

Xin

²¹ vetlla per cada un dels seus ossos,
no en trencaran cap ni un.

Tau

²² La malícia duu el malvat a la mort,
els qui detesten el just pagaran la seva culpa.

²³ El Senyor rescata la vida dels seus servents:
quedaran nets de culpa els qui es refugien en ell.

Acusa, Senyor, els qui m'acusen

35

(34)

¹ Del recull de David.

Acusa, Senyor, els qui m'acusen,
combat contra els qui em combaten;

² pren l'escut i el broquer,
aixeca't, vine a ajudar-me!

³ Branda la llança,
barra el pas als qui em persegueixen.

Senyor, digues-me:

«Jo et salvaré.»

⁴ Que quedin defraudats i avergonyits
els qui volen la meva mort.

Que se'n tornin plens de confusió
els qui es proposen fer-me mal.

⁵ Que siguin com la palla a mercè del vent
i que els encalci l'àngel del Senyor.

⁶ Que trobin fosc i relliscós el camí
i que l'àngel del Senyor els persegueixi.

⁷ No tenien motiu per a posar-me paranys
ni per a obrir clots on perdés la vida.

⁸ Que es trobin tot d'una en el desastre,
que els atrapin els paranys que em posaven
i caiguin als clots que han obert.

⁹ Però jo celebraré el Senyor,
m'alegraré perquè ell em salva;

¹⁰ proclamaré amb totes les forces:
«Senyor, qui és com tu?

Tu defenses el pobre contra el poderós,
el pobre desvalgut contra qui el roba.»

¹¹ Es presenten testimonis maliciosos,
m'interroguen sobre coses que no sé;

¹² em tornen mal per bé,
tothom m'abandona.

¹³ Quan ells estaven malalts,
jo em vestia de sac en senyal de dol,

m'afligia i dejunava,
no deixava de pregar;

¹⁴ arreu anava trist i abatut,
com si es tractés d'un germà o d'un amic,
com si plorés la pròpia mare.

¹⁵ Però ells, quan m'han vist caure,
s'han alegrat, s'han reunit contra mi,

m'han fet mal d'amagat,
no paren de destrossar-me;
16 es mofen de mi amb hipocresia,
estrenyen les dents contra meu.
17 Fins quan, Senyor, et quedaràs mirant-ho?
Defensa la meva vida de la seva violència,
defensa-la dels lleons.
18 Et donaré gràcies enmig del poble reunit,
davant de tothom et lloaré.
19 Que no puguin cantar victòria
els qui em volen mal sense motiu;
que no es facin l'ullet entre ells
els qui m'odien perquè sí.
20 Ells no parlen com a amics:
rumien com enganyar
la gent tranquil·la del país,
21 i diuen satisfets:
«Ja hem vist el que volíem.»
22 Tu, Senyor, ho has vist! No callis,
no t'allunyis de mi, Senyor.
23 Desperta't, desvetlla't,
fes-me justícia.
Déu meu i Senyor, defensa la meva causa!
24 Sentència amb la teva justícia.
Senyor, Déu meu, que no puguin alegrar-se!
25 Que no puguin dir de mi:
«Això és el que anhelàvem.»
Que no puguin dir: «L'hem engolit!»
26 Que quedin defraudats i avergonyits
els qui s'alegraven de la meva desgràcia.
Que siguin coberts de vergonya i confusió
els qui s'enorgullien contra mi.
27 Però que s'alegrin i cantin
els qui volien el meu triomf,
i puguin dir sempre: «És gran el Senyor,
que vol el bé del seu servent.»
28 Anunciaré la teva justícia,
tot el dia et lloaré.

Que n'és, de preciós, el teu amor

36 (35)

1 Per al mestre de cor. Del recull de David, servent del Senyor.
2 L'injust porta dintre seu l'oracle del pecat;
viu sense cap temor de Déu.
3 L'afalaga massa el seu pecat
per a descobrir i blasmar la pròpia culpa.
4 Tot el que diu és engany i maldat,
renuncia a tenir seny i a fer el bé.
5 Rumia tota la nit quin mal farà,
s'obstina a seguir els camins dolents,
no reprova la maldat.
6 El teu amor, Senyor, s'eleva fins al cel,

la teva fidelitat arriba fins als núvols.

⁷ La teva justícia és com les muntanyes més altes,
com l'oceà infinit són les teves decisions.
Senyor, tu salves homes i bèsties.

⁸ Que n'és, de preciós, Déu meu, el teu amor!
Els homes s'emparen a l'ombra de les teves ales,

⁹ se sacien del bo i millor de casa teva;
els fas beure al torrent del paradís.

¹⁰ En tu hi ha la font de la vida,
i veiem la llum en la teva llum.

¹¹ Obre el teu amor als qui et coneixen,
els teus favors, als rectes de cor.

¹² Que no se m'acosti el peu de l'orgullós,
que no em faci fugir la mà del malvat!

¹³ Allí mateix han caigut els qui van amb males arts;
els han tirat per terra i no es poden aixecar.

No t'exasperis pel triomf dels dolents

37

(36)

¹ Del recull de David.

Àlef

No t'exasperis pel triomf dels dolents,
no envegis els qui obren malament.

² S'assecaran ben aviat com l'herba,
es marciran com l'herbei dels prats.

Bet

³ Confia en el Senyor, fes el bé,
i viuràs segur en el país.

⁴ Que sigui el Senyor la teva delícia:
ell et donarà el que desitja el teu cor.

Guímel

⁵ Encomana al Senyor els teus camins;
confia en ell, deixa'l fer:

⁶ farà que brilli la teva justícia com la llum,
la teva raó, com el sol de migdia.

Dàlet

⁷ Reposa en el Senyor i espera en ell,
no t'exasperis contra els homes que triomfen,
contra els homes intrigants.

He

⁸ No t'irritis ni t'indignis,
no t'exasperis, que només faries mal,

⁹ i els qui fan mal seran exclosos del país,
però el qui espera en el Senyor posseirà la terra.

Vau

¹⁰ Dura tan poc, l'injust!

Si mires al seu lloc, ja no l'hi trobes.

¹¹ Però els humils posseiran la terra,
fruiran d'una gran pau.

Zain

¹² El malvat intriga contra el just,
estreny les dents contra ell.

13 Però el Senyor se'n riu,
perquè veu com s'acosta la seva hora.

Het

14 Els injustos desembeinen l'espasa i tiben l'arc
per abatre el pobre i l'humil,
per assassinar els qui van per bon camí;

15 però l'espasa se'ls clava al cor
i se'ls trenquen els arcs.

Tet

16 Val més la pobresa d'un sol just
que l'opulència de molts malvats;

17 perquè els braços dels malvats seran trencats,
però als justos, el Senyor els sosté.

Iod

18 El Senyor vetlla per la vida dels honrats:
posseiran eternament la seva herència.

19 No s'hauran d'averkonyir en anys dolents,
en temps de fam no els faltará l'aliment.

Caf

20 Els malvats van de dret a la ruïna;
els enemics del Senyor
s'esvairan com el greix de les víctimes,
s'esvairan amb el fum.

Làmed

21 L'injust manlleua i no torna;
el just, en canvi, és benèvol i dóna.

22 Els qui el Senyor beneeix posseiran la terra;
els qui ell maleeix en seran exclosos.

Mem

23 El Senyor guia els passos de l'home,
el manté ferm i vetlla el seu camí;

24 si mai cau, no queda estès a terra,
perquè el Senyor li dóna la mà.

Nun

25 Des de jove fins avui, que ja sóc vell,
no he vist encara un just abandonat
ni que els seus fills anessin a captar.

26 El just presta a mans plenes tot el dia;
serà beneït el seu llinatge.

Sàmec

27 Decanta't del mal i fes el bé,
i tindràs una casa per sempre;

28 perquè el Senyor estima la justícia
i mai no desempara els seus fidels.

Ain

No quedarà ni rastre dels perversos,
s'extingirà el llinatge dels malvats;

29 però els justos posseiran la terra,
hi habitaran per sempre més.

Pe

30 El just té als llavis la saviesa,
la seva boca diu la veritat;

31 té gravada al cor la llei del seu Déu
i camina amb pas segur.

Sade

32 El malvat espia el just
i cerca de portar-lo a la mort;
33 però el Senyor no l'abandona al seu poder
ni permet que els jutges el condemnin.

Cof

34 Confia, doncs, en el Senyor,
segueix els seus camins;
t'exaltarà i posseirà la terra,
i en veuràs exclosos els malvats.

Reix

35 He vist un malvat que triomfava
i prosperava com un arbre ufanós;
36 però, en passar-hi, ja no hi era;
l'he buscat i no en quedava ni rastre.

Xin

37 Fixa't en els bons, mira els honorats:
l'home de pau té descendència;
38 però els pecadors desapareixen tots alhora,
la descendència dels malvats s'extingirà.

Tau

39 És el Senyor qui salva els justos,
els protegeix en dies de perill.

40 El Senyor els ajuda i els allibera,
els allibera dels malvats i els salva,
perquè en ell es refugien.

No m'abandonis, Senyor

38 (37)

1 Salm, del recull de David, per a una ofrena de memorial.

2 No em reprenguis, Senyor, tan durament,
no em corregeixis amb tant de rigor.

3 Tinc clavades en mi les teves fletxes,
descarregues damunt meu la teva mà.

4 Has estat amb mi tan sever
que no em queda en tot el cos res de sa;
són tants els meus pecats
que els meus ossos no troben repòs.

5 Les culpes em cobreixen el cap,
em dobleguen com una càrrega feixuga.

6 Són tantes les meves nicieses
que se'm tornen repugnants les ferides.

7 Vaig a tot arreu prostrat i abatut,
estic entristit tot el dia;

8 em devora una febre ardent
i no em queda en tot el cos res de sa.

9 Estic esgotat i desfet,
crido i em planyo amb tota l'ànima.

10 Senyor meu, els meus anhels són davant teu,
no et passen per alt els meus gemecs.

11 El cor em palpita, les forces m'abandonen
i s'apaga la llum dels meus ulls.

12 Amics i veïns s'aparten dels meus mals,

els meus parents es mantenen a distància.
13 Els qui volen la meva mort paren els llaços,
els qui cerquen de fer-me mal parlen de perdre'm,
tot el dia rumien traïcions.
14 Però jo faig el sord, no escolto res;
com si fos mut, no obro la boca.
15 Faig com si no hi sentís,
com si no tingués res a replicar.
16 Senyor, jo espero en tu;
no em deixaràs sense resposta, Senyor, Déu meu.
17 Em dic: «Que no puguin alegrar-se'n,
que no cantin victòria, si el peu em fallava.»
18 Perquè em veig a punt de caure,
no puc oblidar el meu dolor;
19 confesso la meva culpa,
el meu pecat em turmenta.
20 Els enemics que encara viuen són molts,
són legió els qui m'odien sense causa;
21 els qui em tornen mal per bé
m'acusen del bé que he buscat.
22 No m'abandonis, Senyor;
Déu meu, no t'allunyis de mi!
23 Cuita a defensar-me,
Senyor meu, salvador meu!

Fes-me conèixer, Senyor, la meva fi

39

(38)

1 Per al mestre de cor: a la tonada de «Jedutun». Salm del recull de David.
2 M'havia dit a mi mateix:
«Vigilaré els meus passos
per no pecar amb la llengua;
guardaré closos els llavis
mentre hi hagi un injust al meu davant.»
3 Em tancava, doncs, en el silenci,
callava sense profit,
i el meu turment s'exacerbava,
4 el cor em cremava dintre meu.
Però, després que hi he pensat, s'ha encès un foc
i ha parlat la meva llengua:
5 «Fes-me conèixer, Senyor, la meva fi,
els anys de vida que em queden:
que m'adoni que passo de pressa.»
6 Els meus anys es mesuren amb pocs pams,
la meva vida, davant teu, és un no res.
L'home dura tant com un respir, Pausa
7 trafiqueja amb coses fugisseres;
es neguiteja inútilment,
arreplega i no sap per a qui.
8 I ara, Senyor, quina esperança em queda?
Jo confio en tu!
9 Allibera'm de totes les faltes,
no m'exposis a les burles dels insensats.

¹⁰ Ara guardo silenci. No obriré la boca,
perquè ets tu qui ho fas tot.

¹¹ Desvia de mi els teus cops,
defalleixo sota una mà tan rigorosa.

¹² Tu eduques l'home castigant les seves culpes
i consumeixes els seus béns tal com fa l'arna;
l'home no és més que un respir. Pausa

¹³ Escolta, Senyor, la meva pregària,
estigues atent al meu crit d'auxili,
no facis el sord als meus plors,
perquè per a tu sóc només un immigrant,
un foraster com els meus pares.

¹⁴ Aparta de mi l'esguard, que m'assereni,
abans no me'n vagi i ja no sigui res.

Tenia posada l'esperança en el Senyor

40

(39)

¹ Per al mestre de cor. Del recull de David. Salm.

² Tenia posada l'esperança en el Senyor,
i ell, inclinant-se cap a mi,
ha escoltat el meu clam.

³ M'ha tret de la fossa profunda,
del llot i del fangar.

Ha plantat els meus peus sobre la roca
i m'hi sento segur.

⁴ Ha inspirat als meus llavis un càntic nou,
un himne de lloança al nostre Déu.

Tots els qui ho veuen veneren el Senyor
i posen en ell la confiança.

⁵ Feliç l'home que confia en el Senyor
i no busca l'ajut dels idòlatres,
que es refien d'esperances enganyoses!

⁶ Com has pensat en nosaltres,
Déu incomparable!

Quantes meravelles has fet,
Senyor, Déu meu!

Si em proposava d'explicar-les,
no les podria ni comptar.

⁷ Tu m'has dit a cau d'orella
que no vols oblacions ni sacrificis,
que no demanes holocaust ni expiació.

⁸ Per això et dic: «A tu em presento,
en el llibre hi ha escrit el que has fet per mi.

⁹ Déu meu, vull fer la teva voluntat:
guardo la teva llei al fons del cor.»

¹⁰ Anuncio amb goig la salvació
a tot el poble reunit.

No puc deixar d'anunciar-la;
tu prou que ho saps, Senyor.

¹¹ No he amagat la teva salvació
dins el meu cor;

he fet conèixer el teu ajut fidel,
la lleialtat del teu amor,

a tot el poble reunit.

¹² I tu, Senyor, no apartis la teva misericòrdia;
que el teu amor fidel em guardi sempre.

¹³ Són tants els mals que m'envolten
que no es poden ni comptar.

Les meves culpes em cauen al damunt;
de tantes que són, en perdo el compte;
són més que els cabells del meu cap,
i em fallen les forces.

¹⁴ Senyor, vine a ajudar-me,
cuita a defensar-me, Senyor!

¹⁵ Que quedin defraudats i avergonyits
els qui volen la meva mort.

Que se'n tornin confosos
els qui s'alegren dels meus mals.

¹⁶ Que quedin muts de vergonya
els qui em diuen: «Massa poc!»

¹⁷ Que puguin alegrar-se i celebrar-ho
els qui et cerquen de debò;
que els qui estimen la teva obra salvadora
puguin dir sempre: «És gran, el Senyor!»

¹⁸ Jo sóc pobre i desvalgut,
però el Senyor pensa en mi.
Ets tu qui m'ajuda i m'allibera.
Déu meu, no triguis més!

Feliç el qui s'interessa pel desvalgut

41

(40)

¹ Per al mestre de cor. Salm del recull de David.

² Feliç el qui s'interessa pel desvalgut!
En temps difícils, el Senyor el salvarà;

³ el Senyor li guardarà la vida,
el farà feliç a la terra;
no el deixarà a mercè dels enemics.

⁴ El Senyor el sostindrà en el llit de dolor,
se n'ocuparà durant la seva malaltia.

⁵ Jo clamo: «Senyor, compadeix-te de mi.
He pecat contra tu, guareix-me!»

⁶ Els meus enemics em maleeixen:
«Que es mori i que s'esborri el seu nom!»

⁷ Si algun d'ells ve a veure'm, fingeix,
recull males notícies
i quan surt a fora les escampa.

⁸ Els qui m'odien murmuren entre ells,
fan contra mi presagis dolents:

⁹ «El seu mal no té remei;
ja és al llit i no se n'alçarà.»

¹⁰ Fins l'amic millor, en qui jo confiava,
el qui compartia el meu pa, m'ha traït el primer.

¹¹ Però tu, Senyor, compadeix-te de mi,
restableix-me i podré fer justícia.

¹² En això he conegut que m'estimes:
que el meu enemic no pot cantar victòria.

13 I a mi m'has sostingut perquè sóc innocent,
em mantens per sempre al teu davant.

14 Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel,
des de sempre i per sempre!
Amén, amén!

Com la cérvola es deleix per les fonts d'aigua

42₍₄₁₎

¹ Per al mestre de cor. Cant del recull dels fills de Corè.

² Com la cérvola es deleix per les fonts d'aigua,
també em deleixo jo per tu, Déu meu.

³ Tot jo tinc set de Déu,
del Déu que m'és vida;
quan podré anar a veure Déu cara a cara?

⁴ Les llàgrimes són el meu pa
de nit i de dia,

i a tota hora em diuen:

«On és el teu Déu?»

⁵ Jo esplaio el meu cor apenat
recordant quan anava en processó
cap a la casa de Déu,
enmig d'un aplec festiu,
amb crits d'alegria i de lloança.

⁶ Per què aquesta tristor, ànima meva?

Per què aquest torbament?
Espera en Déu!

Jo et tornaré a lloar,
salvador meu i Déu meu.

⁷ Tot jo em sento aclaparat,
quan em recordo de tu
des del país del Jordà, des de l'Hermon,
des de la muntanya de Missar.

⁸ Cada aiguat en crida un altre,
quan les fonts del cel ragen i bramulen:
tots els romponents de les onades
han passat per sobre meu.

⁹ Que el Senyor confirmi cada dia
l'amor que em té.

I cada nit li adreçaré el meu cant,
faré una pregària al Déu que m'és vida.

¹⁰ I diré a Déu, la meva roca:

«Per què t'oblides de mi?
Per què he d'anar de dol pertot arreu,
seguit de prop per l'enemic?»

¹¹ Veient ferit el meu cos,
els adversaris m'escarneixen,
i a tota hora em diuen:

«On és el teu Déu?»

¹² Per què aquesta tristor, ànima meva?

Per què aquest torbament?
Espera en Déu!

Jo et tornaré a lloar,
salvador meu i Déu meu.

Fes-me justícia, Déu meu

43

(42)

¹ Fes-me justícia, Déu meu,
defensa la meva causa contra una gent infidel;
allibera'm de l'home pervers i traïdor.

² Déu meu, tu ets el meu baluard.

Per què em rebutges?

Per què he d'anar de dol pertot arreu,
seguit de prop per l'enemic?

³ Envia'm la llum i la veritat;

que elles em guiïn,

que em duguin a la muntanya santa,
al lloc on resideixes.

⁴ I m'acostaré a l'altar de Déu,

a Déu, que és la meva alegria.

Jo et lloaré amb la cítara,

oh Déu, Déu meu.

⁵ Per què aquesta tristor, ànima meva?

Per què aquest torbament?

Espera en Déu!

Jo et tornaré a lloar,

salvador meu i Déu meu.

Vine a defensar-nos, Senyor

44

(43)

¹ Per al mestre de cor. Del recull dels fills de Corè. Cant.

² Déu nostre, nosaltres ho hem sentit,
els nostres pares ens han contat la teva gesta,
acomplerta en els seus dies,
obra de la teva mà en temps antics.

³ Tu, per implantar-los, desposseïres els nadius,
expulsares pobles per fer-los lloc.

⁴ No fou amb l'espasa que ocuparen el país,

no fou el seu braç que els donà la victòria;

van ser la teva mà i el teu braç,

i la claror de la teva mirada,

perquè tu els estimaves.

⁵ Tu eres, rei meu i Déu meu,

qui decretava les victòries de Jacob.

⁶ Amb tu investíem els adversaris,

en el teu nom trepitjàvem els agressors.

⁷ Jo no confiava en el meu arc,

la meva espasa no em donava la victòria:

⁸ tu mateix ens vas salvar dels adversaris

i vas cobrir els enemics de confusió.

⁹ Lloàvem Déu tot el dia.

Celebrarem per sempre el teu nom. Pausa

¹⁰ Però ara ens rebutges i humilies,

ja no surts amb nosaltres al combat;

11 ens fas retrocedir davant l'enemic,
el qui ens detesta es carrega de botí.
12 Ens has fet com anyells que han de matar,
ens has escampat per les nacions;
13 has venut per no res el teu poble,
ni tan sols n'has discutit el preu.
14 Has fet de nosaltres l'escarni dels veïns,
la befa i la burla dels països que ens envolten.
15 La nostra dissort és proverbial entre els pobles,
que branden el cap amb aires de mofa.
16 En tot moment estic humiliat,
i abaixo els ulls, avergonyit,
17 sentint com m'ultratgen uns blasfems,
veient uns enemics que es revengen.
18 I tot això ens passa sense haver-te oblidat
ni haver traït la teva aliança!
19 El nostre cor no s'ha allunyat de tu
ni els nostres passos dels teus camins,
20 i tu ens esclafes en un cau de xacals
sota un mantell de tenebra.
21 Si haguéssim oblidat el nom del nostre Déu
i estès les mans per invocar-ne un altre,
22 ¿és que Déu no se n'hauria adonat,
ell que coneix els secrets del cor?
23 És per tu que anem morint tot el dia
i ens tenen com anyells duts a matar.
24 Desperta't, Senyor! Per què dorms?
Desvetlla't, no ens rebutgis per sempre.
25 Per què ens amagues la mirada
i oblides el dolor que ens oprimeix?
26 El nostre pit s'enfonsa a la pols,
el nostre ventre no s'alça de terra.
27 Aixeca't, vine a defensar-nos!
Allibera'ns per l'amor que ens tens!

Un bon auguri em surt del cor

45

(44)

1 Per al mestre de cor: a la tonada de «Xoixanim». Del recull dels fills de Corè, cant. Cançó d'amor.
2 Un bon auguri em surt del cor.
Dedico al rei el meu poema,
la meva llengua és àgil com una ploma d'escrivà.
3 Ets el més bell de tots els homes,
exhalen gràcia els teus llavis:
Déu t'ha beneït per sempre.
4 Cenyeix-te l'espasa, valent,
vesteix-te d'honor i majestat.
5 Amb majestat triomfant, guia el teu carro
a favor de la veritat i la clemència.
Seran terribles les proeses del teu braç
6 i penetrants les teves fletxes.
Els pobles cauran als teus peus,
es rendiran els enemics del rei.

7 Que el teu tron, oh déu, desafii els segles
i el teu ceptre reial sigui un ceptre just.
8 Tu estimes la justícia i no la maldat;
per això el teu Déu t'ha preferit als teus companys
i t'ha ungit, oh déu, amb perfums de festa.
9 T'impregnen el vestit mirra, àloes i càssies,
des dels palaus de vori t'alegren les arpes.
10 En el teu seguici hi ha princeses enjoiades;
tens la reina a la dreta, vestida amb or d'Ofir.
11 Escolta, filla, estigues atenta,
oblida el teu poble i la casa del teu pare;
12 el rei està corprès de la teva bellesa.
És el teu senyor: fes-li homenatge.
13 La ciutat de Tir ve amb els seus regals,
els més rics del poble busquen el teu favor.
14 Entra la princesa tota radiant,
el seu vestit és de brocats d'or.
15 Guarnida amb brodat és conduïda al rei:
l'acompanya el seguici de donzelles amigues.
16 Conduïdes entre cants de festa,
entren al palau del rei.
17 En lloc dels teus pares tindràs els teus fills;
els nomenaràs governants per tot el país.
18 Vull perpetuar el record del teu nom.
Que els pobles et lloïn per sempre més.

Déu és el nostre castell de refugi

46

(45)

1 Per al mestre de cor. Del recull dels fills de Corè. A la tonada de «Alamot». Càntic.
2 Déu és el nostre castell de refugi,
un defensor ferm en hores de perill.
3 No temem res quan se somou la terra,
quan les muntanyes trontollen dins els mars,
4 quan bramulen i escumegen les aigües abismals
i al seu embat s'estremeixen les muntanyes. Pausa
5 Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu,
la mansió més sagrada de l'Altíssim.
6 Déu és al mig d'ella, no pot trontollar.
Déu la defensa abans que apunti el dia;
7 si s'amotinen nacions i trontollen reialmes,
fa esclatar el seu tro, i la terra es desfà.
8 El Senyor de l'univers és amb nosaltres,
la nostra muralla és el Déu de Jacob. Pausa
9 Veniu, mireu les gestes del Senyor,
les meravelles que fa sobre la terra.
10 A tot arreu ha fet cessar els combats,
ha trencat els arcs i trossejat les llances,
ha tirat al foc els escuts.
11 «Desistiu, reconeixeu que jo sóc Déu;
domino els pobles, domino el món.»
12 El Senyor de l'univers és amb nosaltres,
la nostra muralla és el Déu de Jacob. Pausa

Aplaudiu, tots els pobles del món

47 (46)

¹ Per al mestre de cor. Del recull dels fills de Corè. Salm.

² Aplaudiu, tots els pobles del món,
aclameu Déu amb entusiasme.

³ El Senyor és l'Altíssim, el temible,
el gran rei de tota la terra.

⁴ Sotmet els pobles al nostre guiatge,
posa nacions als nostres peus;

⁵ l'heretat que ell escull per a nosaltres
és la glòria de Jacob, el seu estimat. Pausa

⁶ Déu puja enmig d'aclamacions,
al so dels corns puja el Senyor.

⁷ Canteu a Déu, canteu-li!
Canteu al nostre rei, canteu-li!

⁸ Déu és rei de tot el món:
canteu a Déu un himne!

⁹ Déu regna sobre les nacions,
Déu seu al tron sagrat.

¹⁰ Els prínceps dels pobles s'uneixen
com a poble del Déu d'Abraham,
perquè són de Déu els poderosos de la terra,
són d'ell, que és sobirà de tots.

És gran el Senyor i digne de tota lloança

48 (47)

¹ Càntic, salm, del recull dels fills de Corè.

² És gran el Senyor i digne de tota lloança
a la ciutat del nostre Déu, a la santa muntanya,

³ cim admirable, goig de tot el món.
La muntanya de Sió és a tocar del cel,
és la ciutat del rei dels reis;

⁴ Déu sobresurt com un castell
enmig dels seus merlets.

⁵ Els reis s'havien aliat
per atacar-la tots junts.

⁶ S'han esverat només de veure-la
i han fugit desconcertats.

⁷ Els ha agafat allà mateix un tremolor,
un dolor com a la dona quan infanta,

⁸ igual que les ventades de llevant
quan estavellen els vaixells de Tarsis.

⁹ Ho havíem sentit a dir i ara ho hem vist
a la ciutat del nostre Déu,
a la ciutat del Senyor de l'univers:

Déu la manté ferma per sempre. Pausa

¹⁰ Déu nostre, evoquem el record del teu amor
enmig del temple;

11 ets conegut d'un cap a l'altre de la terra,
ets lloat pertot arreu, Déu nostre,
la teva mà és plena de bondat.

12 Que s'alegri la muntanya de Sió,
que es posin de festa les viles de Judà
i celebrin els teus determinis!

13 Recorreu les muralles de Sió;
compteu les seves torres,

14 mireu les seves defenses,
resseguiu-ne els merlets
i podreu dir després als vostres fills:

15 «Aquest és el Senyor,
el nostre Déu per sempre més;
ell és el nostre guia.»
A la tonada de «Mut».

L'home no dura en els honors

49

(48)

1 Per al mestre de cor. Del recull dels fills de Corè. Salm.

2 Escolteu això, tots els pobles,
estigheu atents, habitants del món,

3 gent noble i gent senzilla,
pobres i rics.

4 Us diré unes paraules assenyades,
unes reflexions que he pensat madurament.

5 Fixo l'atenció en un cas que m'intriga,
exposo el meu enigma al so de la lira:

6 Per què he de tenir por en dies dolents,
quan m'envolta la malícia dels perversos?

7 Ells es refien de la seva fortuna,
es glorien de la seva gran riquesa.

8 Quin home en podrà redimir un altre
i pagar a Déu el seu rescat?

9 Ni que ofereixi un preu molt alt,
s'acabarà per sempre més la seva vida:

10 no comprarà el dret de viure sempre
i escapar-se de la mort.

11 Veurà com moren els savis,
com se'n van els necis i els ignorants,
i abandonen als altres la fortuna:

12 les tombes seran la seva casa per sempre,
s'hi estaran segles i segles,
ni que els terrenys conservin els seus noms.

13 L'home no dura en els honors,
s'assembla al bestiar, de qui no es parla més.

14 Aquesta és la sort dels qui viuen refiats,
la fi dels qui parlen satisfets: Pausa

15 s'aplegaran com ramats a la terra dels morts,
la mort mateixa serà el seu pastor.

L'endemà els dominaran els justos,
en aquell país se'ls desfiguraran les faccions:
on seran llavors els seus palaus?

16 Però a mi, Déu em rescatarà la vida
de les urpes del regne dels morts
per prendre'm amb ell. Pausa
17 No et preocupis si un home s'enriqueix
i acumula una fortuna a casa seva:
18 quan es mori no s'endurà res,
no el seguiran les seves riqueses.
19 Ni que en vida se sentís feliç quan li deien:
«Tots t'alaben per la teva sort!»,
20 acabarà reunint-se amb els seus pares,
que no veuran mai més la llum.
21 L'home que viu en els honors i no entén res,
s'assembla al bestiar, de qui no es parla més.

Parla el Senyor, Déu dels déus

50

(49)

1 Salm. Del recull d'Assaf.
Parla el Senyor, Déu dels déus,
convoca la terra de llevant fins a ponent.
2 Des de Sió, ciutat meravellosa,
Déu resplendeix.
3 Ve el nostre Déu, i no callarà.
Un foc devorador li va al davant,
al voltant d'ell es congria la tempesta.
4 De dalt estant convoca cel i terra
al judici del seu poble:
5 «Aplegueu els meus fidels,
que amb l'ofrena d'una víctima
van concloure amb mi una aliança.»
6 El cel proclama la seva justícia,
és Déu mateix qui judica: Pausa
7 «Escolta, poble meu, que et vull parlar;
Israel, jo testifico contra tu:
Jo sóc el Senyor, el teu Déu.
8 »No és pas pels sacrificis que et reprenc:
sé que no et canses d'oferir holocaustos.
9 ¿Acceptaré vedells de casa teva
o bocs dels teus ramats,
10 quan són meus els animals feréstecs
i tinc molt de bestiar per les muntanyes?
11 Conec d'un a un els ocells que van pels cims
i són meus els animals més petits del camp.
12 »Si tenia fam, no t'ho diria:
és ben meu el món i tot el que s'hi mou.
13 ¿Et creus que menjaré carn de vedells
i beuré la sang dels bocs?
14 »Ofereix-me víctimes d'acció de gràcies,
compleix el que has promès a l'Altíssim,
15 invoca'm en dies de perill;
jo et salvaré i tu em glorificaràs.»
16 A l'home injust, Déu li diu:
«Per què parles tant dels meus preceptes

i t'omple la boca amb la meva aliança,
17 tu que no acceptes la correcció
i tant se te'n dóna del que et mano?
18 »Si veus un lladre, t'hi avens,
trobes els adúlter i t'hi ajuntes.
19 Obres els llavis per dir mal,
la teva llengua maquina enganys;
20 t'asseus a malparlar dels teus germans,
a difamar els teus parents.
21 »He de callar mentre fas tot això?
Et pensaves que seria com tu?
Te n'acuso, t'ho retrec a la cara.
22 Enteneu-ho bé, els qui no feu cas de mi:
si us clavo les urpes, ningú no us salvarà.
23 »El qui ofereix víctimes d'acció de gràcies
reconeix la meva glòria.
Jo mostraré la salvació
a l'home que viu honradament.»

Compadeix-te de mi, Déu meu

51 (50)

1 Per al mestre de cor. Salm del recull de David. 2 De quan el profeta Natan anà a trobar-lo després que David hagués tingut relacions amb Betsabé.
3 Compadeix-te de mi, Déu meu, tu que estimes tant;
tu que ets tan bo, esborra les meves faltes.
4 Renta'm ben bé de les culpes,
purifica'm dels pecats.
5 Ara reconec les meves faltes,
tinc sempre present el meu pecat.
6 Contra tu, contra tu sol he pecat,
he fet el que és dolent als teus ulls.
Per això ets just quan dones la sentència,
irrepreensible en el teu veredict.
7 Tu saps que he nascut en la culpa,
que la mare m'engendrà pecador.
8 Tu que estimes la veritat al fons del cor,
m'ensenyes dintre meu a tenir seny.
9 Aspergeix-me amb hisop, que quedi pur;
renta'm, i seré més blanc que la neu.
10 Fes que torni a sentir els crits de festa,
que s'alegrin els ossos que havies fet pols!
11 Aparta la mirada dels meus pecats,
esborra les meves culpes.
12 Déu meu, crea en mi un cor ben pur,
fes renéixer en mi un esperit ferm.
13 No em llancis fora de la teva presència,
no em prenguis el teu esperit sant.
14 Torna'm el goig de la teva salvació,
que em sostingui un esperit magnànim.
15 Ensenyaré els teus camins als pecadors
i tornaran a tu els qui t'han abandonat.
16 No em demanis compte de la sang que he vessat,

Déu meu, Déu que em salves,
i aclamaré la teva bondat.
17 Obre'm els llavis, Senyor,
i proclamaré la teva lloança.
18 Les víctimes no et satisfan;
si t'oferia un holocaust, no me'l voldries.
19 La víctima que ofereixo és un cor penedit;
un esperit que es penedeix,
tu, Déu meu, no el menysprees.
20 Afavoreix Sió amb la teva benvolença,
reconstrueix les muralles de Jerusalem.
21 Llavors acceptaràs els sacrificis,
l'ofrena sencera i els holocaustos;
llavors oferiran vedells al teu altar.

Per què et glories, valent, de fer el mal?

52

(51)

1 Per al mestre de cor. Cant del recull de David. 2 De quan l'edomita Doeg el va denunciar a Saül fent-li saber que David havia estat a casa d'Ahimèlec.
3 Per què et glories, valent, de fer el mal?
Déu és bo a cada moment!
4 Ordeixes intrigues,
tens la llengua esmolada,
home impostor!
5 Estimes el mal i no el bé,
la mentida i no la veritat; Pausa
6 prefereixes paraules destructives,
llengua impostora!
7 Per això Déu et derrocarà per sempre,
et traurà fora i t'arrasarà la casa,
t'arrencarà de la terra dels vivents. Pausa
8 Els justos, quan ho vegin, temeran Déu,
i diran tot rient-se'n:
9 «Mireu l'home valent:
no buscava pas en Déu la seva força,
es refiava de la seva gran riquesa,
es creia fort amb les seves intrigues.»
10 Però jo, com olivera frondosa,
dins la casa de Déu,
confio en el seu amor
per sempre més.
11 Sempre et donaré gràcies pel que has fet;
espero en la bondat del teu nom
davant els teus fidels.

No n'hi ha cap que faci el bé

53

(52)

1 Per al mestre de cor: a la tonada de «Mahalat». Cant del recull de David.
2 Pensen dintre seu els insensats:
«Déu no és res.»

Són corromputs, la seva culpa és detestable,
no n'hi ha cap que faci el bé.

³ Déu guaita des del cel i observa els homes,
per veure si n'hi ha cap d'assenyat
que el cerqui a ell.

⁴ Tots plegats s'han apartat, s'han pervertit;
no n'hi ha cap que faci el bé, ni un de sol.

⁵ Qui no s'adona del que fan aquests malèfics?
Tot menjant el seu pa
devoren el meu poble i no invoquen el Senyor.

⁶ Quin esglai els cau al damunt,
encara que no hi ha motius per a esglaiar-se!
Déu ha escampat els ossos dels qui t'assetjaven;
els has avergonyit perquè Déu ha fet que es retiressin.

⁷ Oh!, que vingui de Sió
la salvació d'Israel!
Quan Déu renovarà la vida del seu poble,
Jacob s'omplirà de goig, Israel s'alegrarà.

Salva'm, Déu meu, per amor del teu nom

54

(53)

¹ Per al mestre de cor, amb instruments de corda. Cant del recull de David. ² De quan els de Zif anaren a trobar Saül per fer-li saber que David vivia amagat en el seu territori.

³ Salva'm, Déu meu, per amor del teu nom;
amb el teu poder fes-me justícia.

⁴ Escolta, Déu meu, la meva súplica,
estigues atent a les meves paraules.

⁵ Uns estrangers s'aixequen contra mi,
uns violents que no fan cas de Déu
volen la meva mort. Pausa

⁶ Però és Déu qui m'ajuda,
el Senyor fa costat als qui em sostenen.

⁷ Caurà sobre els enemics el mal que em volen.
Anorrea'ls, tu que ets fidel!

⁸ De tot cor oferiré sacrificis;
Senyor, lloaré la bondat del teu nom.

⁹ El teu nom m'ha alliberat de tot perill,
he vist derrotats els adversaris.

Ecolta el meu prec, Déu meu

55

(54)

¹ Per al mestre de cor, amb instruments de corda. Cant de David.

² Escolta el meu prec, Déu meu;
quan et suplico, no t'amaguis!

³ Escolta atentament i respon-me!

Vaig perdut, portant arreu el meu dolor,

⁴ empès pels crits dels enemics

i la fúria dels malvats.

Aboquen damunt meu malediccions,
m'odien amb tota la ràbia.

5 Dintre meu sento el cor adolorit,
s'apodera de mi un pànic de mort,
6 m'agafa por i tremolo,
m'envaeix l'esgarrifança.
7 I dic: «Oh si tingués les ales del colom!
D'una volada aniria a aixoplugar-me.
8 Fugiria errant, ben lluny,
i m'estaria al desert. Pausa
9 De pressa buscaria un recer
contra ventades i huracans.»
10 Enreda les seves llengües, Senyor,
posa-hi desavinença!
Perquè veig a la ciutat violències i discòrdies,
11 que ronden la muralla de nit i de dia.
Dintre d'ella hi ha tirania i males arts,
12 és plena d'intrigues;
en els seus mercats abunden
l'engany i l'avarícia.
13 No és un enemic el qui m'insulta:
això ho podria suportar.
No em persegueix un que m'odia:
d'aquest, podria amagar-me'n.
14 Però ets tu, el meu company,
el meu amic i confident.
15 Una dolça intimitat ens unia,
ens trobàvem plegats a la casa de Déu.
16 Que els arribi la mort de sorpresa,
que baixin vius al país dels morts!
Hi ha tanta maldat dintre d'ells!
17 Però jo invoco Déu,
i ell, el Senyor, em salvarà.
18 Al vespre, al matí, al migdia,
li confio el meu dolor.
Ell ha escoltat el meu clam.
19 Ha guardat en pau la meva vida
enfront dels qui em combatien,
perquè molts lluitaven contra mi.
20 Que Déu m'escolti i els humiliï,
ell que regna des de sempre! Pausa
Són homes que no volen esmenar-se
ni tenen temor de Déu.
21 Trenquen els tractes de pau,
violen els pactes.
22 El seu parlar és melós,
però el seu cor és agressiu;
les seves paraules llisquen com l'oli,
però són punyals desembeinats.
23 Deixa en mans del Senyor el teu destí:
ell et mantindrà.
No permetrà mai de la vida
que el just sucumbeixi.
24 Tu, Déu meu, els faràs baixar
a la fossa de la mort.
Els homes traïdors i sanguinaris
no arribaran a la meitat de la vida.

Però jo confio en tu.

Es faran enrere els enemics

56

(55)

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Ionat élem rehoquim». Poema del recull de David. De quan els filisteus el van agafar a Gat.

² Compadeix-te de mi, Déu meu,
que els homes m'espïen;
no paren de combatre'm tot el dia,

³ m'espïen tot el dia els adversaris:
són molts els qui em combaten i em dominen.

⁴ Quan m'arriba un dia d'angoixa,
jo confio en tu.

⁵ Celebro les promeses de Déu;
confio en ell, no tinc por de res.
Què pot fer-me un mortal?

⁶ El que jo dic, ho falsegen tot el dia,
no pensen més que a fer-me mal;

⁷ m'espïen des d'un racó,
segueixen els meus passos,
busquen el moment per a matar-me.

⁸ Permetràs que s'escapin els culpables?
Déu meu, abat els insolents!

⁹ Tu portes el compte de la meva vida errant,
en el teu odre reculls les meves llàgrimes.
¿No ho vas escrivint en el teu llibre?

¹⁰ Es faran enrere els enemics
el dia que t'invocaré, Déu meu;
llavors sabré que tu m'afavoreixes.

¹¹ Celebro les promeses de Déu,
lloo el Senyor per les seves promeses;

¹² confio en ell, no tinc por de res.
Què pot fer-me un home?

¹³ Mantinc les prometences, Déu meu,
les compliré en acció de gràcies:

¹⁴ m'has alliberat de la mort,
has guardat el meu peu d'ensopegar,
perquè camini al teu davant, Déu meu,
a la llum de la vida.

Alça't cel amunt, Déu meu

57

(56)

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Taixhet». Poema del recull de David. De quan es va refugiar a la cova, perseguit per Saül.

² Compadeix-te de mi, Déu meu,
compadeix-te de mi!
En tu m'emparo,
m'emparo a l'ombra de les teves ales
fins que passin aquests mals.

³ Clamo al Déu altíssim,

al Déu que tant m'afavoreix.

⁴ M'allarga la mà des del cel i em salva,
confon el meu perseguidor; Pausa
Déu em dóna prova del seu amor fidel.

⁵ Estic envoltat de lleons,
he de jeure entre gent que escup foc;
les seves dents són llances i fletxes,
la seva llengua, una espasa esmolada.

⁶ Alça't cel amunt, Déu meu,
i omple la terra de la teva glòria.

⁷ Havien parat un llaç als meus peus
per atrapar-m'hi la vida;
havien obert un clot davant meu,
i ells mateixos hi han caigut. Pausa

⁸ El meu cor se sent segur, Déu meu,
se sent segur el meu cor.

Tocaré i cantaré:

⁹ desvetlla't, cor meu,
desvetlleu-vos, arpa i lira meva,
vull desvetllar l'aurora.

¹⁰ Et lloaré enmig dels pobles, Senyor,
et cantaré davant les nacions.

¹¹ El teu amor és gran fins al cel,
arriba als núvols la teva lleialtat.

¹² Alça't cel amunt, Déu meu,
i omple la terra de la teva glòria.

Hi ha un Déu que judica a la terra

58 (57)

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Taixhet». Poema del recull de David.

² ¿No és cert que, si parleu, calla la justícia?
Vosaltres, homes, ¿judiqueu amb raó?

³ Conscientment cometeu injustícies a la terra,
la vostra violència fa pes a la balança.

⁴ Els malvats, en néixer, ja es desvien,
els mentiders s'extravien de petits,

⁵ porten verí com les serps;
són com l'àspid sord que es tapa l'orella

⁶ per no sentir el cant del bruixot,
que amb el seu art l'encantaria.

⁷ Déu meu, trenca'ls les dents a la boca,
trosseja'ls, Senyor, els ullals de lleó!

⁸ Que es fonguin com l'aigua que s'escola,
que es perdin les fletxes que desapareixen.

⁹ Que siguin com el llimac, que s'arrossega,
o com l'avortó, que no arriba a veure el sol;

¹⁰ que abans no facin mata com els cards,
verds o secs, els escombri l'huracà.

¹¹ El just celebrarà que fas justícia,
es rentarà els peus amb la sang dels malvats.

¹² Tothom dirà: «El just recull el seu fruit.
Ben cert, hi ha un Déu que judica a la terra!»

Allibera'm, Déu meu, dels enemics

59

(58)

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Taixhet». Del recull de David. Poema. De quan Saül, decidit a matar-lo, va fer vigilar la seva casa.

² Allibera'm, Déu meu, dels enemics,
protegeix-me dels qui m'ataquen;

³ allibera'm dels qui van amb males arts,
salva'm dels homes sanguinaris.

⁴ Mira com sotgen la meva vida,
com s'apleguen contra mi els poderosos
sense que els hagi fet cap mal, Senyor;
⁵ m'escometen sense haver-ho merescut.

Alça't, vine a veure-ho!

⁶ Senyor de l'univers, Déu d'Israel,
desvetlla't i judica tots aquests pagans,
no planyis els malèfics traïdors! Pausa

⁷ Tornen cada vespre,
grunyint com els gossos,
rondant per la ciutat.

⁸ Amb quina violència parlen!
Els seus llavis semblen punyals,
i diuen: «Qui ens pot sentir?»

⁹ Però tu, Senyor, te'n rius,
et burles de tots aquests pagans.

¹⁰ En tu fixo els ulls, ciutadella meva!
Déu és el meu castell.

¹¹ Déu, que m'estima, em va al davant
i em fa veure derrotats els enemics.

¹² No els matis: el meu poble se n'oblidaria.
Dispersa'ls, fes-los caure amb el teu poder,
tu que ens escudes, Senyor!

¹³ Quan parlen, tenen als llavis el pecat,
pronuncien malediccions i mentides:
que els atrapi, doncs, el seu orgull!

¹⁴ Destruïx-los, destrueix-los indignat;
que no en quedi ni rastre!
I tothom sabrà que és Déu qui governa
el país de Jacob i la terra sencera. Pausa

¹⁵ Tornen cada vespre,
grunyint com els gossos,
rondant per la ciutat.

¹⁶ Van d'un lloc a l'altre buscant d'atipar-se
i udolen fins que queden satisfets.

¹⁷ Però jo cantaré la teva ajuda,
aclamaré el teu amor així que apunti el dia:
has estat per a mi el castell
on m'he emparat a l'hora del perill.

¹⁸ Jo et canto, ciutadella meva!
Déu és el meu castell,
és el Déu que m'estima.

Ajuda'ns contra els enemics

60

(59)

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Xuixan edut». Del recull de David, poema per a alligonar. ² De quan sortí a combatre contra els arameus de Naharaim i els de Sobà, i quan Joab, de tornada, derrotà dotze mil edomites a la vall de la Sal.

³ Déu nostre, ens has rebutjat i dispersat, estàs irritat: torna a nosaltres!

⁴ Has sacsejat el país i l'has clivellat: repara-li les esquerdes, que s'esfondra!

⁵ El teu poble ha hagut de viure moments durs, el trastorna aquest vi que li fas beure.

⁶ Davant els teus fidels has aixecat l'estendard en senyal de desbandada:

s'escapen en veure els arquers. Pausa

⁷ Allibera els teus amics.

Que el teu braç ens salvi! Respon-nos!

⁸ Déu ha donat un oracle en el seu temple:

«Celebro el meu triomf!

Reparteixo Siquem, amido la vall de Sucot;

⁹ Galaad és meu, és meu Manassès;

Efraïm és el casc que em cobreix,

Judà és el meu ceptre.

¹⁰ Moab és la pica on em rento,

tiro les sandàlies sobre Edom,

Filistea aclama el meu triomf.»

¹¹ ¿Qui em conduirà a la ciutat forta,

qui em guiarà fins a Edom,

¹² sinó tu, Déu nostre,

tu mateix que ens havies rebutjat

i ja no sorties amb els nostres exèrcits?

¹³ Ajuda'ns contra els enemics,

que l'auxili dels homes és inútil.

¹⁴ Pel poder de Déu farem proeses:

ell mateix trepitjarà els enemics.

Porta'm dalt la roca inaccessible

61

(60)

¹ Per al mestre de cor. Amb instruments de corda. Del recull de David.

² Escolta el meu clam, Déu meu, estigues atent a la meva súplica.

³ Des d'una terra llunyana t'invoco; el meu cor defalleix.

Porta'm dalt la roca inaccessible,

⁴ tu que ets el meu refugi,

una torre enfront de l'enemic.

⁵ Que pugui estar-me sempre a casa teva, que m'empari l'ombra de les teves ales. Pausa

⁶ Tu, Déu meu, has escoltat els meus prec, has concedit l'heretat als qui veneren el teu nom.

⁷ Afegeix nous dies a la vida del rei;
que els seus anys s'allarguin segles i més segles!
⁸ Que regni per sempre a la teva presència
i el guardi el teu amor fidel!
⁹ Llavors cantaré al teu nom per sempre,
compliré cada dia el que t'havia promès.

Només en Déu reposa la meva ànima

62₍₆₁₎

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Jedutun». Salm del recull de David.

² Només en Déu reposa la meva ànima,
d'ell em ve la salvació.

³ Només ell és la roca que em salva,
el castell on em trobo segur.

⁴ Fins quan us llançareu contra un home
vosaltres, tots junts, per enderrocar-lo,
com una muralla a punt de caure,
com una tàpia que s'esfondra?

⁵ Sols pensen com podran enganyar,
com podran tirar-me a terra;
mentre beneeixen amb la boca,
maleeixen dintre seu. Pausa

⁶ Reposa només en Déu, ànima meva;
d'ell em ve tota esperança.

⁷ Només ell és la roca que em salva,
el castell on em trobo segur.

⁸ En Déu tinc la salvació i la glòria,
és la meva roca inexpugnable;
trobo en Déu el meu refugi.

⁹ Vosaltres, poble seu, confieu sempre en ell,
esplaieu davant d'ell el vostre cor:
Déu és el nostre refugi. Pausa

¹⁰ La gent senzilla són com el fum,
i els nobles són només aparença:
tots plegats a les balances
no pesen més que el vent.

¹¹ No us refieu de guanys injustos,
no us il·lusioneu amb béns robats.
Si augmentàveu les riqueses,
no hi poseu el cor.

¹² Déu ha parlat,
i jo he entès dues coses:
que de Déu és el poder

¹³ i que l'amor és del Senyor;
i que tu pagues a cadascú
segons les seves obres.

Tu ets el meu Déu, Senyor; a l'alba et cerco

63₍₆₂₎

¹ Salm del recull de David. De quan era al desert de Judà.

² Tu ets el meu Déu, Senyor; a l'alba et cerco.
Tot jo tinc set de tu,
per tu es desviu el meu cor
en terra eixuta, assedegada, sense aigua.

³ Jo et contemplava al santuari
quan et veia gloriós i poderós.

⁴ L'amor que em tens és millor que la vida;
per això els meus llavis et lloaran.

⁵ Que tota la vida et pugui beneir
i alçar les mans lloant el teu nom.

⁶ Saciats del bo i millor,
et lloaré amb el goig als llavis.

⁷ Quan des del llit et recordo,
passo les nits pensant en tu,

⁸ perquè tu m'has ajudat,
i sóc feliç sota les teves ales.

⁹ La meva ànima s'ha enamorat de tu,
em sosté la teva mà.

¹⁰ Però ells, que volen la meva mort,
baixaran al més pregon de la terra,

¹¹ seran víctimes de l'espasa,
menjar per als xacals.

¹² I el rei celebrarà el triomf de Déu;
se'n gloriaran els qui juren pel seu nom
quan hauran de callar els qui diuen falsedats.

Escolta, Déu meu, el meu plany

64

(63)

¹ Per al mestre de cor. Salm del recull de David.

² Escolta, Déu meu, el meu plany,
guarda'm dels enemics que m'amenacen,
³ empara'm contra el complot dels dolents,
dels qui conspiren amb males arts.

⁴ Esmolen la llengua com espases,
llancen com fletxes paraules verinoses;

⁵ tiren d'amagat als innocents,
disparen de sobte, no els veu ningú.

⁶ S'animen l'un a l'altre a fer mal,
calculen com amagar els seus paranys,
i pensen: «Qui se n'adonarà?»

⁷ Tramen maldats i diuen:

«Tot ho hem previst i calculat:
ningú no sap què pensa l'home.»

⁸ Però Déu els dispara una fletxa
i de sobte queden ferits.

⁹ La seva pròpia llengua els ha fet caure;
tothom qui ho veu es mofa d'ells.

¹⁰ Tota la gent se n'admira,
proclamen l'obra de Déu
i ponderen les seves meravelles.

¹¹ El just celebra el Senyor
i en ell troba refugi;

els homes rectes se'n glorien.

Ets digne de lloança, Déu meu, a Sió

65

(64)

¹ Per al mestre de cor. Salm. Del recull de David: càntic.

² Ets digne de lloança, Déu meu, a Sió:
ets digne que et complim les promences.

³ A tu, que escoltes les pregàries,
acuden tots els vivents.

⁴ Les culpes ens aclaparen,
però tu perdones les nostres faltes.

⁵ Feliç aquell que tu esculls
per a entrar a viure en els teus atris!
Ens saciarem dels béns de casa teva,
dels dons sagrats del teu temple.

⁶ Déu, salvador nostre,
tu ens respons amb prodigis de bondat;
ets l'esperança de tota la terra
i dels mars més llunyans.

⁷ Amb la teva força plantes les muntanyes,
cenyit com un valent;

⁸ apaivagues el bramul de la mar,
el bramul de les onades
i els avalots dels pobles.

⁹ Els habitants de la terra s'esglaien
quan veuen els teus prodigis;
tu omplis de goig
les portes de l'aurora i del crepuscle.

¹⁰ Vétlles per la terra i la regues,
l'enriqueixes a mans plenes:
el rierol de Déu desborda d'aigua!
Prepares els sembrats fecundant la terra,

¹¹ amarant els seus solcs,
desfent-ne els terrossos,
ablanint-la amb els xàfecs
i beneint el que hi germina.

¹² Corones l'anyada amb l'abundor que ve del cel,
la fertilitat regalima de la teva carrossa.

¹³ Regalima l'herbei de l'estepa,
s'engalanen els turons,

¹⁴ les prades es vesteixen de ramats,
les valls, cobertes de blat,
aclamen joioses i canten.

Aclama Déu, tota la terra

66

(65)

¹ Per al mestre de cor. Càntic: salm.
Aclama Déu, tota la terra.

² Canteu la glòria del seu nom,
canteu la seva fama gloriosa.

³ Digueu a Déu:

«Que en són, d'admirables, les teves obres!
En veure't tan gran i poderós,
els teus enemics se sotmeten.

⁴ Tota la terra es prosterna al teu davant
i canta per a tu, canta al teu nom.» Pausa

⁵ Veniu a contemplar les gestes de Déu.
Que n'és, d'admirable, el que fa amb els homes!

⁶ Convertí la mar en terra ferma,
passaren el riu a peu eixut.
Celebrem, doncs, la seva gesta!

⁷ Ell governa sempre amb el seu poder,
els seus ulls vigilen les nacions:
que es guardin els rebels de revoltar-se! Pausa

⁸ Pobles, beneïu el nostre Déu,
feu sentir la seva lloança;

⁹ ell ens preserva la vida
i manté segurs els nostres peus.

¹⁰ Ens has provat, Déu nostre;
com la plata, ens depuraves al foc.

¹¹ Has fet que caiguéssim al parany,
ens has carregat un pes feixuc.

¹² Has fet passar gent a cavall per damunt nostre,
hem entrat a dins del foc i a dins de l'aigua,
però finalment ens has dut a l'abundància.

¹³ Porto víctimes a casa teva,
vinc a complir les prometes,

¹⁴ les prometes fetes pels meus llavis,
pronunciades en hores de perill.

¹⁵ T'ofereixo víctimes en holocaust,
faig pujar davant teu el fum dels moltons,
et sacrifico vedells i cabrits. Pausa

¹⁶ Veniu, escolteu-me,
els qui sou fidels a Déu,
i us contaré el que ha fet per mi.

¹⁷ Quan li adreçava el meu clam,
ja tenia a flor de llavis la lloança.

¹⁸ Si el meu cor s'hagués fiat de males arts,
el Senyor no m'hauria escoltat.

¹⁹ Però Déu m'ha escoltat,
ha fet cas de la meva súplica.

²⁰ Beneït sigui Déu:
no ha refusat la meva súplica
ni m'ha negat el seu amor.

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi

67

(66)

¹ Per al mestre de cor. Amb instruments de corda. Salm: càntic.

² Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi,
que ens faci veure la claror de la seva mirada. Pausa

³ La terra coneixerà els teus designis
i tots els pobles veuran la salvació.

⁴ Que et lloïn les nacions, Déu nostre,
que et lloïn tots els pobles alhora!

⁵ Que s'alegrin els pobles i cridin de goig:
tu governes les nacions amb justícia
i guies els pobles de la terra. Pausa

⁶ Que et lloïn les nacions, Déu nostre,
que et lloïn tots els pobles alhora!

⁷ La terra ha donat el seu fruit:
el Senyor, el nostre Déu, ens beneeix.

⁸ Que Déu ens beneeixi
i que el venerin d'un cap a l'altre de la terra!

Que Déu s'aixequi i els enemics es dispersin

68

(67)

¹ Per al mestre de cor. Del recull de David. Salm: càntic.

² Que Déu s'aixequi i els enemics es dispersin,
que fugin davant d'ell els qui l'odien!

³ Esvaeix-los de pressa com el fum,
com la cera que es fon vora el foc;
que davant de Déu no quedi rastre dels dolents!

⁴ Que els justos s'alegrin, que exultin,
que davant de Déu saltin d'alegria!

⁵ Canteu al Senyor, lloeu el seu nom,
deixeu pas al qui té els núvols per carrossa.
El seu nom és «el Senyor»;
celebreu davant d'ell el seu triomf.

⁶ Déu és pare d'orfes, defensor de viudes,
des del lloc sagrat on resideix.

⁷ Déu dóna casa als desemparats,
allibera els captius que vénen enmig de cants,
mentre que els rebels es queden a l'estepa.

⁸ Déu nostre, quan sorties guiant el poble,
quan avançaves pel desert, Pausa

⁹ la terra tremolà i el cel fou generós.
Això succeí davant de Déu, el Déu d'Israel.
Això fou el Sinai!

¹⁰ Tu, Déu nostre, vas fer caure una pluja abundant
per refer els teus camps esgotats,

¹¹ vas allotjar-hi la teva família;
vas preparar la terra per als pobres,
Déu nostre, donant-li fertilitat.

¹² El Senyor pronuncia un oracle:
«Estols de missatgeres anuncien la victòria.

¹³ Fugen, fugen els reis dels exèrcits;
les dones a casa reparteixen el botí.

¹⁴ Mentre jèieu entre les cledes,
les ales del colom es cobrien de plata
i l'or refulgia a les seves plomes.»

¹⁵ Quan l'Omnipotent dispersà els reis,
nevava a la muntanya de Salmon.

¹⁶ Són altíssimes, les muntanyes de Basan;
són escarpades, aquelles muntanyes.

17 Muntanyes escarpades,
per què envegeu la muntanya
que Déu ha escollit per residir-hi?
El Senyor hi habitarà per sempre més.

18 Els carros divins arriben a milers;
enmig d'ells hi ha el Senyor, glòria santa del Sinai.

19 Has pujat a Merom, hi has fet captius,
reps presents al santuari d'Adam.
Fins els rebels hi habiten, Senyor Déu!

20 Beneït sigui el Senyor dia rere dia;
és ell qui ens duu als braços,
el Déu salvador nostre. Pausa

21 Per a nosaltres és el Déu que salva;
són del Senyor Déu les portes de la mort.

22 Déu esberla els caps dels enemics,
esclafa el qui s'obstina en la maldat.

23 Diu el Senyor:
«Fins de Basan farà tornar els enemics,
els farà tornar del fons del mar;
24 la seva sang tenyirà els teus peus,
i els teus gossos la lleparan.»

25 Ja arriben les processons, Déu meu;
són processons del meu Déu, el meu rei,
dins el santuari.

26 Els cantors obren el seguici,
el clouen els músics;
al mig, les donzelles toquen tamborins.

27 I canten: «En dies d'aplec beneïu Déu;
ell és el Senyor des de l'origen d'Israel.»

28 Benjamí, el més petit, obre la marxa;
segueixen, amb els seus batallons, els caps de Judà,
els caps de Zabuló, els caps de Neftalí.

29 El teu Déu ha decretat la teva victòria, Israel:
la victòria, oh Déu, que vas obrar a favor nostre.

30 Des del teu palau, a Jerusalem,
on els reis et porten tributs,
31 amenaça la Fera del Canyar,
el Ramat de Toros amb els Vedells dels Pobles,
que es prosternen amb presents de plata!
Dispersa les nacions que volen la guerra!

32 Que portin d'Egipte robes d'escarlata;
que s'afanyi Etiòpia amb obsequis a Déu!

33 Canteu a Déu, reialmes de la terra,
toqueu himnes al Senyor; Pausa

34 ell cavalca pel cel més alt i etern,
fa sentir la seva veu, la veu majestuosa!

35 Canteu la majestat de Déu,
la seva grandesa sobre Israel,
la seva majestat dalt dels núvols.

36 Ets terrible, Déu nostre, des dels teus santuaris.
Ell és el Déu d'Israel,
que dona poder i valentia al seu poble.
Beneït sigui Déu!

Salva'm, Déu meu; l'aigua m'arriba al coll

69

(68)

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Xoixannim». Del recull de David.

² Salva'm, Déu meu;
l'aigua m'arriba al coll.

³ M'enfonso en el fangar profund
i no tinc on posar els peus,
em trobo dins les aigües abismals
i els remolins se m'enduen.

⁴ Estic rendit de tant cridar,
em crema la gorja;
els ulls se'm consumeixen
d'esperar el meu Déu.

⁵ Són més que els cabells del meu cap
els qui m'odien perquè sí;
són forts els qui em volen destrossar,
els qui volen fer-me mal sense motiu.

¿M'obligaran a tornar allò que no he pres?

⁶ Déu meu, tu saps les meves nicieses
i no desconeixes les meves mancances.

⁷ Que per culpa meva no quedin defraudats
els qui esperen en tu, Senyor Déu de l'univers!
Que per causa meva, Déu d'Israel,
no tinguin un desengany els qui et cerquen!

⁸ És per tu que aguanto els escarnis
i abaixo els ulls, avergonyit.

⁹ Els meus parents em consideren foraster,
em tenen per estranger els meus germans.

¹⁰ El zel del teu temple em consumia
i ara rebo els insults dels qui t'ultratgen.

¹¹ Si veuen que ploro i dejuno,
encara m'escarneixen.

¹² Si vaig de dol amb roba de sac,
tot són enraonies contra mi.

¹³ Em dediquen sàtires a les places,
i a les tavernes, músiques i cants.

¹⁴ Jo et prego, Senyor,
en aquesta hora propícia;
respon-me, Déu meu, tu que estimes tant,
tu que salves perquè ets fidel.

¹⁵ Treu-me del fang, que no m'enfonsi;
salva'm dels enemics i de les aigües abismals.

¹⁶ Que no se m'emportin els remolins,
que no m'engoleixin les aigües profundes
i no tanquin, com un pou, la seva boca.

¹⁷ Respon-me, Senyor, tu que estimes tant;
mira'm, que el teu amor vessa bondat.

¹⁸ No em privis de la teva mirada;
cuita a respondre'm, que estic en perill.

¹⁹ Vine al meu costat, defensa'm,
allibera'm dels enemics.

²⁰ Tu saps com m'escarneixen,
veus la vergonya i els oprobis que passo;
tens al davant tots els meus adversaris.

21 Els escarnis m'han trencat el cor;
per això estic malalt.
He esperat en va qui em compadís,
no trobo ningú que em consoli.
22 Em tiren fel al menjar;
quan tinc set, em fan beure vinagre.
23 Que la taula se'ls torni un parany,
que es torni una trampa per als seus convidats!
24 Que se'ls entelin els ulls i no hi vegin,
que els flauegin les forces a cada moment!
25 Aboca el càstig damunt d'ells,
que els atrapi la teva indignació,
26 que els sigui devastat el campament
i no quedi ni una ànima a les seves tendes,
27 ja que persegueixen el qui tu has ferit
i troben motius al dolor del qui tu traspasses.
28 Tingues en compte totes les seves culpes,
que no se'n vegin mai absolts;
29 esborra'ls del llibre dels vivents,
no els inscrivis en el registre dels justos!
30 Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent;
que el teu ajut em defensi!
31 Els meus càntics lloaran el nom de Déu,
reconeixeran la grandesa del Senyor;
32 li plauran més que una ofrena,
més que un toro i un vedell ja fet.
33 Se n'alegraran els humils quan ho vegin;
els qui cerquen Déu es diran:
«Que tingueu llarga vida!»
34 El Senyor escolta els pobres,
mai no abandona els captius.
35 Que el lloïn el cel i la terra,
els mars i tot el que s'hi mou.
36 Déu salvarà Sió,
reconstruirà les viles de Judà;
hi habitaran els servents del Senyor,
37 ells i els seus fills les posseiran,
hi viuran els qui estimen el seu nom.

Déu meu, vine a ajudar-me

70

(69)

1 Per al mestre de cor. Del recull de David. Per a una ofrena de memorial.
2 Déu meu, vine a ajudar-me;
cuïta a defensar-me, Senyor!
3 Que quedin defraudats i avergonyits
els qui volen la meva mort.
Que se'n tornin confosos
els qui s'alegren dels meus mals.
4 Que es retirin avergonyits
els qui diuen: «Massa poc!»
5 Que puguin alegrar-se i fer-te festa
els qui et cerquen de debò;

que els qui estimen la teva obra salvadora
puguin dir sempre: «Déu és gran!»

⁶ Jo sóc pobre i desvalgut;
no tardis, Déu meu.

Ets tu qui m'ajuda i m'allibera.
Senyor, no triguis més!

No em rebutgis al temps de la vellesa

71 (70)

¹ En tu, Senyor, m'emparo;
que no en tingui un desengany.

² Allibera'm i treu-me del perill;
tu que ets bo, escolta'm i salva'm,

³ sigues el meu castell inexpugnable
on sempre pugui acollir-me.

Has decidit de salvar-me;
per a mi ets penyal i plaça forta.

⁴ Déu meu, treu-me de les mans de l'injust,
de les grapes malvades del dolent.

⁵ Tu ets la meva esperança, Senyor;
he confiat en tu des de petit.

⁶ Tu em tragueres de les entranyes de la mare;
acabat de néixer em vaig emparar en tu.

No he parat mai de lloar-te!

⁷ Tothom em mirava com un prodigi:
eres per a mi un castell de refugi.

⁸ La meva boca no es cansava de lloar-te,
de cantar la teva glòria tot el dia.

⁹ No em rebutgis, doncs, al temps de la vellesa;
ara que decau el meu vigor no m'abandonis,

¹⁰ perquè els enemics, que m'espion per matar-me,
diuen, parlant de mi:

¹¹ «Perseguiu-lo, Déu l'ha abandonat;
agafeu-lo, que ningú no el defensa!»

¹² Senyor, no t'allunyis de mi;
Déu meu, cuita a defensar-me!

¹³ Que quedin confosos i avergonyits
els qui demanen per a mi pena de mort;
que ploguin les befes i els escarnis
sobre els qui volen fer-me mal!

¹⁴ El que és jo, mantindré sempre l'esperança
i et lloaré més i més.

¹⁵ D'un cap a l'altre del dia, els meus llavis
anunciaran la teva bondat.

T'has mostrat salvador tantes vegades:
qui les podria comptar!

¹⁶ Vindré a explicar, Senyor Déu meu, els teus prodigis,
recordaré que és única la teva bondat.

¹⁷ M'instrueixes, Déu meu, des de petit,
i encara avui proclamo les teves meravelles.

¹⁸ I ara que sóc vell, amb cabells blancs,
no m'abandonis, Déu meu,
fins que proclami el teu poder a aquesta generació,

la teva força a tots els qui vindran.

19 La teva bondat, Déu meu, arriba fins al cel;
les coses que has fet són grans:
Déu meu, qui és com tu?

20 Tu m'has fet veure perills,
que han estat molts i molt greus;
salva'm encara la vida,
torna'm a treure de la tomba profunda,

21 fes que recobri el meu bon nom,
torna a consolar-me.

22 Lloaré amb la cítara, Déu meu,
la teva lleialtat;
et cantaré al so de l'arpa,
Sant d'Israel!

23 Enmig dels cants t'aclamaran els meus llavis,
perquè tu has rescatat la meva vida.

24 D'un cap a l'altre del dia
parlaré de la teva bondat,
perquè han quedat confosos i avergonyits
els qui volien fer-me mal.

Déu meu, dóna al rei el teu dret

72

(71)

1 Referit a Salomó.

Déu meu, dóna al rei el teu dret,
dóna-li la teva rectitud.

2 Que governi amb justícia el teu poble,
que sigui recte amb els humils.

3 Que les muntanyes duguin pau al poble,
que li duguin benestar els turons.

4 Que els humils es vegin emparats,
i salvats els fills dels pobres.
Que desfaci els opressors!

5 Que duri com el sol i la lluna,
segles i més segles.

6 Que sigui com la pluja que amara l'herbei,
com els ruixats que assaonen la terra.

7 Que el benestar floreixi als seus dies,
i mesos i anys abundi la pau.

8 Que domini des d'un mar a l'altre,
des del Gran Riu fins a l'extrem del país.

9 Les tribus del desert s'agenollaran davant d'ell,
els enemics s'abaixaran fins a la pols.

10 Els reis de Tarsis i de les illes
li portaran obsequis;
els reis d'Aràbia i de Sebà
li oferiran presents.

11 Li faran homenatge tots els reis,
se li sotmetran tots els pobles.

12 Salvarà els pobres que reclamen,
els desvalguts que no tenen defensor.

13 S'apiadarà dels pobres i dels febles,

els salvarà de la mort;

¹⁴ els rescatarà d'enganys i violències,
estimant com un tresor la seva vida.

¹⁵ Que visqui i li donin l'or d'Aràbia,
que preguin per ell tots els dies
i no parin mai de beneir-lo!

¹⁶ Que els camps de blat abundin al país,
i pels cims onegin les espigues com al Líban;
que les ciutats floreixin com l'herba del camp.

¹⁷ Que es perpetuï el seu nom
i creixi mentre duri el sol.

Que els pobles es valguin del seu nom per a beneir-se
i li augurin la felicitat.

¹⁸ Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel,
l'únic que fa meravelles!

¹⁹ Sigui beneït per sempre el seu nom gloriós,
que la seva glòria ompli la terra!
Amén, amén!

²⁰ Fi de les pregàries de David, fill de Jessè.

Realment, Déu és bo amb Israel

73 (72)

¹ Salm. Del recull d'Assaf.

Realment, Déu és bo amb Israel,
és bo amb els qui són sincers de cor!

² Però jo he estat a punt de desviar-me,
i ja quasi relliscaven els meus peus,

³ d'enveja que sentia pels injustos,
veient el benestar dels insolents.

⁴ Sense neguits arriben a la mort,
van tips, són corpulents;

⁵ no passen penes com els altres,
no sofreixen com tothom.

⁶ L'orgull els fa de collaret,
la violència, de vestit;

⁷ les ambicions del seu cor traspuen
pels seus ulls, que els surten de la cara.

⁸ Escarneixen i parlen de fer mal;
es posen altius i amenacen amb la força,

⁹ desafien el cel com si res
i xerren de tot a la terra.

¹⁰ Per això, Déu condueix cap a ells el seu poble,
que beu amb delit aquelles aigües i diu:

¹¹ «Com pot ser que Déu no ho sàpiga,
que l'Altíssim no ho entengui?

¹² Mireu com aquests injustos
acumulen tranquils les riqueses!

¹³ Què en traiem, de guardar pur el cor
i de rentar-nos les mans

en senyal d'estar nets de culpa,

¹⁴ si a cada instant hem de sofrir,

si ens hem de veure castigats tot el dia?»

15 Si jo pensés: «Parlaré com ells»,
traïria els qui són els teus fills.
16 M'esforçava per entendre-ho,
m'hi esforçava inútilment,
17 fins que, entrant al santuari de Déu,
he comprès el destí dels injustos.
18 Realment, els has posat en un camí relliscós,
que els precipita a la ruïna.
19 Com han quedat de sobte desolats,
consumits en un moment; no en queda rastre!
20 De la seva ombra en fas tant de cas, Senyor,
com d'un somni, que en llevar-nos s'esvaeix.
21 Mentre el meu cor s'exasperava
i se sentia irritat dintre meu,
22 jo era incapaç d'entendre-ho:
davant teu era estúpid, com les bèsties.
23 Però jo no em separo mai de tu:
tu em dones la mà,
24 em guies amb el teu consell,
i després em prendràs a la glòria.
25 Qui trobo al cel fora de tu?
Si et tinc a tu, res no desitjo a la terra.
26 El meu cos i el meu cor es desfaran,
però Déu, la roca del meu cor,
serà sempre la meva possessió.
27 Els qui de tu s'allunyen es perden,
fas desaparèixer els qui et són infidels.
28 Però, per a mi, és bo d'estar prop de Déu,
de cercar en el Senyor, Déu sobirà, el meu refugi
i de contar totes les seves gestes.

Alça't, Déu nostre, a defensar la teva causa

74 (73)

1 Cant. Del recull d'Assaf.
Per què t'obstines, Déu nostre, a rebutjar-nos
i t'indignes amb el ramat que pastures?
2 Recorda't del poble que en altre temps et vas fer teu,
que vas redimir per posseir-lo,
i de la muntanya de Sió on residies.
3 Puja pas a pas a les ruïnes eternes:
els enemics han devastat el santuari,
4 baladrejant en el lloc dels teus aplecs;
han hissat allà els seus estendards.
5 S'assemblaven als qui branden les destrals
en un bosc impenetrable,
6 quan estellaven amb maces i tascons
totes les motlures i els relleus.
7 Han calat foc al santuari, l'han arrasat,
han profanat el lloc on residia el teu nom.
8 Pensaven: «Destruïm-los d'un cop!»
Han cremat en el país els llocs de culte.
9 No veiem les nostres senyeres,

ja no ens queda cap profeta,
i ningú de nosaltres no sap quant durarà.
10 Fins quan, Déu nostre, ens insultarà l'opressor?
Gosarà l'enemic menysprear el teu nom per sempre?
11 Per què retires la teva mà
i la mantens inactiva sobre el pit?
12 Però tu, oh Déu, des de sempre ets el meu rei,
victoriós per tota la terra.
13 Amb quin poder vas dividir el mar
i vas trencar els caps dels monstres marins!
14 Tu esclafares els caps de Leviatan,
convidares a menjar-se'l un poble del desert.
15 Tu vas obrir fonts i torrents
i eixugares rius inestroncables.
16 Teu és el dia, teva és la nit;
tu fixares la lluna i el sol.
17 Delimitares les fronteres del món;
l'estiu i l'hivern, tu vas formar-los.
18 Recorda, Senyor, que l'enemic t'insulta,
que un poble insensat menysprea el teu nom.
19 No donis la teva tórtora a les feres,
no oblidis els teus pobres per sempre.
20 Ja és hora que tinguis present l'aliança:
les coves del país són caus de violència.
21 Que els oprimits no se'n vagin defraudats,
que els desvalguts i els pobres lloïn el teu nom.
22 Alça't, Déu nostre, a defensar la teva causa!
Recorda que tot el dia t'insulta l'insensat.
23 No oblidis la cridòria dels teus enemics
ni l'avalot creixent dels qui s'alcen contra tu.

Et Iloem, Déu nostre, et Iloem

75 (74)

1 Per al mestre de cor: a la tonada de «Taixhet». Salm. Del recull d'Assaf. Càntic.
2 Et Iloem, Déu nostre, et Iloem;
el teu nom s'ha fet conèixer,
i tothom conta els teus prodigis:
3 «Vindré», diu ell, «a judicar amb raó
quan jo mateix ho decideixi.
4 Encara que trontolli la terra amb tots els qui l'habiten,
jo mantindré fermes els seus pilars.» Pausa
5 Ara dic als insolents: «No us insolenteu!»
Dic als descreguts: «No us enorgulliu!
6 No alceu tan alt el vostre front
ni parleu amb aquest gest arrogant.»
7 La grandesa no ve
ni de llevant, ni de ponent, ni del desert;
8 ve de Déu, l'únic que judica,
que abaixa l'un i exalta l'altre.
9 El Senyor té una copa a la mà,
plena d'un vi fort, adobat amb espècies,
i el fa beure fins a l'última gota

a tots els descreguts de la terra.

¹⁰ Ho proclamaré per sempre més,
cantaré al Déu de Jacob:

¹¹ «Abatré», diu ell, «l'orgull del descregut,
però el just alçarà el seu front.»

Déu s'ha fet conèixer a Judà

76 (75)

¹ Per al mestre de cor. Amb instruments de corda. Salm, càntic del recull d'Assaf.

² Déu s'ha fet conèixer a Judà,
a tot Israel és gran la seva anomenada.

³ Té a Jerusalem la residència,
ha posat a Sió el seu casal.

⁴ Ha trossejat allí les fletxes dels arcs,
escuts, espases i totes les armes. Pausa

⁵ Ets poderós i esplèndid
enmig de les muntanyes curulles de botí:

⁶ els valents espoliats
dormen el son de la mort,
ja no poden res els millors combatents.

⁷ La teva amenaça, Déu de Jacob,
ha deixat immòbils carros i cavalls.

⁸ Realment ets terrible:
si mai t'indignes,
qui et pot resistir?

⁹ Des del cel has dictat sentència,
i tot el món s'espanta i emmudeix

¹⁰ quan t'aixeques a fer justícia
i a salvar tots els humils de la terra. Pausa

¹¹ Els enemics més furients et lloaran,
es vestiran de sac els supervivents d'aquella fúria.

¹² Feu prometes al Senyor, el vostre Déu,
i compliu-les, tots els qui l'envolteu;
porteu tributs al Déu terrible,

¹³ a ell que abat l'orgull dels prínceps
i es fa respectar dels reis de la terra.

Que pugi a Déu el meu clam

77 (76)

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Jedutun». Del recull d'Assaf. Salm.

² Que pugi a Déu el meu clam,
que pugi a Déu i que ell m'escolti.

³ Et cerco, Senyor, en dies de perill,
i a les nits no em canso d'alçar les mans a tu,
però la meva ànima no troba consol.

⁴ Quan recordo el que Déu havia fet, sospiro,
em sento defallir sempre que hi penso; Pausa

⁵ no arribo a aclucar els ulls,
i em torbo tant, que ni goso parlar.

6 Penso en les èpoques llunyanes,
recordo els temps antics;
7 de nit rumio dintre meu
i em pregunto a mi mateix:
8 «¿És que el Senyor ens ha abandonat per sempre,
ja no ens serà propici mai més?
9 ¿Ha deixat per sempre d'estimar-nos,
s'ha desdit de les seves promeses?
10 ¿És que Déu s'ha oblidat de compadir,
i la indignació li endureix el cor?» Pausa
11 I exclamo: «És per això que sofreixo:
la mà de l'Altíssim ja no actua com abans!»
12 Recordo de nou les teves gestes, Senyor,
tots aquells fets meravellosos;
13 repasso dintre meu les teves obres
i penso en les teves proeses.
14 Déu meu, era sant el teu obrar;
quin déu era gran com ho era el nostre?
15 Tu, el Déu dels prodigis,
revelaves als pobles el teu poder.
16 Amb el teu braç vas rescatar el teu poble,
la fillada de Jacob i de Josep. Pausa
17 En veure't, Déu nostre, les ones,
en veure't, les ones s'arremolinaren,
s'esvalotaren les aigües abismals;
18 els núvols es desferen en aiguats,
van roncicar les nuvolades,
brunzien les teves fletxes.
19 Amb el retruny del teu tro,
els llamps il·luminaven l'univers,
la terra tremolava i trontollava.
20 Pel mig de la mar et vas obrir camí,
i l'oceà es convertí en lloc de pas
de les teves petjades invisibles.
21 Vas conduir com un ramat el teu poble
sota el guiatge de Moisès i d'Aaron.

Escolta, poble, el meu ensenyament

78 (77)

1 Cant. Del recull d'Assaf.
Escolta, poble, el meu ensenyament,
estigues atent a les meves paraules.
2 T'alliçonaran amb exemples els meus llavis,
t'aclariré el sentit dels fets antics.
3 El que vam sentir i aprendre,
el que els pares ens van contar,
4 no ho amagarem als nostres fills,
i ells ho contarán als qui vindran:
són les gestes glorioses del Senyor,
el seu poder i els seus prodigis.
5 Ell va fer un pacte amb el poble de Jacob,
donà una llei als fills d'Israel.

Ell va manar als nostres pares
que tot això ho ensenyessin als seus fills,
6 perquè ho coneguessin els qui vindran
i els fills que naixeran després.
Que s'alcin, doncs, i ho contin als seus fills,
7 perquè posin en Déu la confiança,
no oblidin mai més les seves obres
i guardin els seus manaments.
8 Que els fills no es tornin com els seus pares,
gent indòcil i rebel,
gent de cor inconstant,
d'esperit infidel a Déu.
9 La gent d'Efraïm són com arquers
que fugen a l'hora del combat;
10 no guarden l'aliança de Déu,
es neguen a seguir la seva llei.
11 Han oblidat les seves gestes,
les meravelles que els havia mostrat.
12 En terra d'Egipte, a la plana de Tanis,
obrà prodigis davant els seus pares:
13 per obrir-los camí partí la mar,
aguantant les aigües com un dic;
14 els guiava de dia amb un núvol,
de nit amb la resplendor del foc.
15 Esberlà roques al desert,
com per donar-los totes les aigües profundes;
16 va fer sortir rius de la pedra,
com si hi aboqués les aigües abismals.
17 Però ells continuaren ofenent-lo,
encarant-se en el desert contra l'Altíssim;
18 en el seu cor van posar Déu a prova
reclamant-li un menjar que els agradés.
19 Malparlaven de Déu i deien:
«¿Tindrà poder per a parar taula en ple desert?»
20 Quan va picar la roca,
l'aigua rajà i van baixar torrents;
però, ¿podrà donar-nos ara pa
i proveir de carn el seu poble?»
21 El Senyor els va sentir i s'indignà,
el seu foc s'abrandà contra Israel,
el seu rigor caigué sobre Jacob,
22 aquell poble que no creia en Déu
i desconfiava que el pogués salvar.
23 Però llavors donà ordres als núvols
i obrí els batents del cel,
24 perquè plogués damunt d'ells l'aliment del manà,
el do del seu blat celestial.
25 Els homes van menjar el pa dels àngels,
les provisions abundants que els enviava.
26 Després va allunyar el vent de llevant
i orientà el garbí amb el seu poder:
27 els féu ploure carn com núvols de pols,
milers d'ocells com grans de sorra;
28 va fer que caiguessin al bell mig del campament,
vora mateix de les tendes.

29 En menjaren fins a saciar-se;
així va satisfer el seu desig.
30 Però abans que aquell desig se'ls calmés,
amb el menjar encara a la boca,
31 el rigor de Déu va caure damunt d'ells:
va fer morir els més forts,
va abatre el jovent d'Israel.
32 I, malgrat tot, encara van pecar,
no creien en els seus prodigis;
33 per això en un no res posà fi als seus dies,
la seva vida s'acabà ràpidament.
34 Quan els feria, ells el cercaven,
es convertien i tornaven a Déu.
35 Es recordaven de Déu, la seva roca,
del Déu altíssim, el seu redemptor.
36 Però no eren més que afalacs,
mentida davant d'ell a flor de llavis;
37 els seus cors no eren constants,
eren cors infidels a l'aliança.
38 Ell, que és tot misericòrdia,
els perdonava la culpa i la vida,
refrenava constantment el seu rigor,
no els mostrava tot el seu enuig;
39 tenia en compte que eren mortals,
un alè que no torna quan se'n va.
40 Quantes vegades es rebel·laren al desert!
Com el contristaven en plena solitud!
41 Un cop i un altre posaven Déu a prova,
entristien així el Sant d'Israel.
42 No es recordaren del dia que aquella mà
els havia tret de l'opressió
43 obrant grans senyals a Egipte,
prodigis a la plana de Tanis:
44 va convertir en sang canals i recs,
perquè els egipcis no poguessin beure;
45 envià tàvecs que els picaven
i granotes que infestaven el país;
46 abandonà les collites als insectes,
el fruit del seu treball a les llagostes;
47 amb la pedregada els destrossà les vinyes,
i amb la calamarsa, els sicòmors;
48 moria el bestiar, víctima de la pedra,
i els seus ramats, víctimes dels llamps.
49 Desencadenà després el seu rigor:
indignació, càstig i desgràcies,
tot un estol d'àngels malèfics;
50 va donar lliure curs al seu enuig
deixant que la mort els assaltés
i la pesta consumís les seves vides;
51 matà tots els primogènits d'Egipte,
flor de la fillada del poble de Cam.
52 Tragué fora com un ramat el seu poble
i els va guiar com ovelles pel desert.
53 Els conduí segurs. Què els podia fer por?
La mar va sepultar els seus enemics!

54 Els introduí en el seu clos sagrat,
a la muntanya que el seu braç es conquerí.
55 Davant d'ells expulsà els pobles nadius,
els distribuí a la sort l'heretat
i instal·là a casa d'ells les tribus d'Israel.
56 Però posaren Déu a prova, es rebel·laren,
no van guardar l'aliança de l'Altíssim,
57 el refusaren i el traïren igual que els seus pares,
desviant-se com sagetes mal tirades;
58 l'irritaven en els recintes sagrats,
l'engelosien amb els seus ídols.
59 Déu es va indignar quan ho veié,
i repudià Israel completament;
60 abandonà el temple de Siló,
el tabernacle del santuari d'Adam,
61 i deixà captiva en mans dels opressors
la seva arca gloriosa.
62 Indignat contra la seva heretat,
abandonà el seu poble a mercè de l'espasa;
63 el foc consumí tants joves
que ja no se sentien cants de núvia;
64 els sacerdots van morir a la guerra,
sense que les viudes poguessin fer dol per ells.
65 Però el Senyor es desvetllà com si s'hagués adormit,
igual que un guerrer abaltit de massa vi:
66 va ferir els darreres dels enemics,
que en portaren per sempre la vergonya.
67 Deixà de banda la casa de Josep,
desestimà la tribu d'Efraïm;
68 va escollir la tribu de Judà,
la muntanya de Sió, que ell tant estima;
69 hi construí el seu temple, etern com el cel,
etern com la terra i els seus fonaments.
70 Va escollir David, el seu servent,
que vivia entre pletes i ramades,
71 i el prengué de darrere les ovelles,
per a pasturar el seu poble de Jacob,
la seva heretat, la casa d'Israel;
72 ell els pasturava amb cor irrepressible,
els guiava amb mà prudent.

Déu nostre, els pagans envaeixen la teva heretat

79

(78)

1 Salm. Del recull d'Assaf.

Déu nostre,
els pagans envaeixen la teva heretat,
profanen el teu sant temple
i converteixen Jerusalem en una ruïna.

2 Llencen els cossos dels teus servents
perquè se'ls mengin els ocellots del cel,
tiren a les bèsties ferotges de la terra
els cadàvers dels teus fidels.

³ Als voltants de Jerusalem
corre com aigua la sang,
i ningú no enterra els morts.
⁴ Els nostres veïns ens escarneixen,
som la burla i la riota dels qui ens envolten.
⁵ Fins quan, Senyor, estaràs irritat
i el teu zel cremarà com un incendi?
⁶ Aboca el teu rigor
damunt les nacions que no et coneixen
i els pobles que no invoquen el teu nom,
⁷ perquè han devorat els de Jacob,
han devastat la seva possessió.
⁸ No ens tinguis en compte les culpes passades,
no tardis a obrar amb misericòrdia,
que estem del tot deseparats.
⁹ Defensa'ns, oh Déu, salvador nostre,
per l'honor del teu nom;
allibera'ns i perdona'ns els pecats
per amor del teu nom.
¹⁰ Per què han de dir els altres pobles:
On és el seu Déu?
Que sàpiguen els pagans, davant nostre,
que els demanes compte de la sang dels teus servents!
¹¹ Que el plany dels captius arribi fins a tu;
amb el teu braç poderós
preserva de la mort els condemnats.
¹² Torna als veïns set vegades
l'ultratge que t'han fet, Senyor.
¹³ I nosaltres, poble teu,
ramat que pastures,
et donarem gràcies per sempre més;
proclamarem les teves lloances
a cada generació.

Pastor d'Israel, escolta

80 (79)

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Xoixannim». Testimoni del recull d'Assaf. Salm.
² Pastor d'Israel, escolta,
tu que guies els de Josep com un ramat,
tu que tens querubins per carrossa,
³ resplendeix davant d'Efraïm,
de Benjamí i de Manassès.
Desvetlla el teu poder,
vine a salvar-nos.
⁴ Déu de l'univers, renova'ns,
fes-nos veure la claror de la teva mirada
i serem salvats.
⁵ Senyor, Déu de l'univers,
fins quan estaràs irritat
mentre el teu poble et suplica?
⁶ Ha de menjar amb llàgrimes el pa,
ha de beure a glops els seus plors.
⁷ Ens has deixat a les disputes dels veïns;

els enemics es riuen de nosaltres.

⁸ Déu de l'univers, renova'ns,
fes-nos veure la claror de la teva mirada
i serem salvats.

⁹ Un cep vas portar d'Egipte;
per plantar-lo, tragueres els nadius.

¹⁰ Li havies deixat el terreny net,
va arrelar-hi, va omplir tot el país.

¹¹ La seva ombra va cobrir les muntanyes,
els seus sarments, els cedres més alts;

¹² els seus rebrots van créixer fins al mar,
els seus plançons, fins al Gran Riu.

¹³ Com és que has derrocat la seva tanca
perquè en culli el fruit qualsevol vianant?

¹⁴ Hi entren els senglars a devastar-lo
i els animals salvatges el brostegen.

¹⁵ Déu de l'univers, torna,
gira els teus ulls des del cel,
vine a visitar aquest cep,

¹⁶ el rebrot que havies plantat,
el plançó que havies enfortit.

¹⁷ Una mirada teva d'amenaça,
i ni rastre quedarà dels qui el tallen i el cremen.

¹⁸ Que la teva mà reposi
sobre l'home que serà el teu braç dret,
el fill d'home a qui tu dones la força.

¹⁹ No ens apartarem mai més de tu;
guarda'ns la vida i invocarem el teu nom.

²⁰ Senyor, Déu de l'univers, renova'ns,
fes-nos veure la claror de la teva mirada
i serem salvats.

Celebreu Déu, la nostra força

81

(80)

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Haguitit». Del recull d'Assaf.

² Celebreu Déu, la nostra força,
aclameu el Déu de Jacob.

³ Entoneu càntics tocant els tambors,
les arpes sonores i les cítares.

⁴ Toqueu els corns per la lluna nova
i per la lluna plena, anunciant la gran festa.

⁵ Així ho té prescrit Israel,
és festa ritual del Déu de Jacob,

⁶ un precepte que imposà als fills de Josep
quan es llançà contra la terra d'Egipte.
Sento un parlar que m'és desconegut:

⁷ «Li he tret el pes de les espatlles
i els cabassos de les mans.

⁸ Has cridat quan et veies oprimit:
t'he salvat, t'he respost en el tro misteriós,
t'he provat a les fonts de Meribà. Pausa

⁹ »Escolta, poble meu, l'advertiment!

Tant de bo m'escoltessis, Israel!

¹⁰ No tinguis déus estrangers,
no adoris els déus dels pagans.

¹¹ Jo sóc el Senyor, el teu Déu,
que t'he tret de la terra d'Egipte;
obre la boca, que jo te l'ompliré.»

¹² Però el meu poble no escolta la meva veu,
Israel no vol fer cas de mi,

¹³ i els abandono al seu cor obstinat,
al grat dels seus capricis.

¹⁴ Tant de bo que el meu poble m'escoltés
i seguís els meus camins!

¹⁵ En un instant jo venceria els seus enemics,
giraria la mà contra els seus opressors.

¹⁶ Els qui detesten el Senyor se li sotmetrien,
fóra aquest el seu destí per sempre.

¹⁷ L'alimentaria amb la flor del blat
i amb la mel abundant de les roques.

Déu s'aixeca en l'assemblea divina

82

(81)

¹ Salm. Del recull d'Assaf.

Déu s'aixeca en l'assemblea divina
i judica els qui la formen:

² «Fins quan jutjareu contra justícia
afavorint la causa dels culpables? Pausa

³ Defenseu els febles i els orfes,
feu justícia als pobres i als desvalguts!

⁴ Allibereu els indigents i els febles,
arrenqueu-los de les mans dels injustos!»

⁵ Però ells no tenen seny ni enteniment,
caminen a les fosques;
fins els fonaments de la terra se somouen!

⁶ «Doncs jo declaro: Ni que sigueu déus,
ni que sigueu tots fills de l'Altíssim,

⁷ com qualsevol home morireu,
caureu com han caigut tants governants.»

⁸ Alça't, Déu meu, a judicar la terra,
que tots els pobles són possessió teva!

Déu meu, no et quedis en silenci

83

(82)

¹ Càntic. Salm del recull d'Assaf.

² Déu meu, no et quedis en silenci,
sense dir res, impassible!

³ ¿No veus com s'avaloten els teus enemics,
com alcen el cap els qui et detesten?

⁴ Tramen un complot contra el teu poble,
conspiren contra el teu tresor

⁵ i diuen: «Suprimim-lo d'entre les nacions,
que caigui en l'oblit el nom d'Israel!»
⁶ Conspiren tots alhora,
lliguen pactes contra tu
⁷ els nòmades d'Edom i d'Ismael,
Moab i els fills d'Agar,
⁸ Guebal, Ammon i Amalec,
els filisteus i els habitants de Tir;
⁹ fins Assur s'ha aliat amb ells
i fa costat als fills de Lot. Pausa
¹⁰ Tracta'ls com a Madian i Sisserà,
com tractares Jabín en el Quixon;
¹¹ foren desfets a Endor
i serviren de fems per als camps.
¹² Tracta els seus nobles com Oreb i Zeeb,
i els seus capitans, com Zèbah i Salmunnà,
¹³ ells que van dir: «Apoderem-nos-en,
de la possessió de Déu!»
¹⁴ Escampa'ls, Déu meu, com llavor de card,
com la palla a mercè del vent.
¹⁵ Com un foc que s'abranda en els boscos,
com un incendi que devora muntanyes,
¹⁶ persegueix-los amb la teva tempesta,
desconcerta'ls amb el teu huracà.
¹⁷ Cobreix-los la cara de vergonya,
fins que cerquin el teu nom, Senyor.
¹⁸ S'enduran la confusió d'una desfeta,
desconcertats i avergonyits per sempre,
¹⁹ i sabran que tu ets l'únic Senyor,
l'Altíssim sobre tota la terra.

Que n'és, d'amable, el teu temple

84

(83)

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Haguitit». Del recull dels fills de Corè. Salm.
² Que n'és, d'amable, el teu temple,
Senyor de l'univers!
³ Tot jo sospiro i em deleixo
pels atris del Senyor.
Ple de goig i amb tot el cor
aclamo el Déu que m'és vida.
⁴ Fins l'ocell hi troba casa,
l'oreneta s'hi fa un niu
on posar la fillada,
prop dels teus altars,
Senyor de l'univers,
rei meu i Déu meu.
⁵ Feliç el qui viu a casa teva
lloant-te cada dia! Pausa
⁶ Feliç l'home que en tu troba la força:
de bona gana emprèn el camí!
⁷ Quan travessa la vall Eixuta,
li és com un oasi

beneït amb les pluges primerenques.

⁸ Passa d'un mur cap a l'altre,
fins a veure Déu a Sió.

⁹ Senyor, Déu de l'univers,
escolta la meva súplica;
estigues atent, Déu de Jacob. Pausa

¹⁰ Mira amb amor, Déu nostre, el teu Ungit,
fixa't en el rei, l'escut que ens protegeix.

¹¹ Un dia en els teus atris
val més que mil a fora;
m'estimo més quedar-me
al llindar de la casa del meu Déu
que anar a viure amb els injustos.

¹² El Senyor-Déu aixopluga i protegeix,
dóna la gràcia i la glòria,
i no refusa cap bé
al qui viu honradament.

¹³ Senyor de l'univers,
feliç l'home que confia en tu!

Has afavorit, Senyor, el teu país

85

(84)

¹ Per al mestre de cor. Del recull dels fills de Corè. Salm.

² Has afavorit, Senyor, el teu país
i renovat el poble de Jacob;

³ els has perdonat totes les culpes,
has estès un vel sobre tots els seus pecats; Pausa

⁴ el teu enuig s'ha apaivagat,
t'has desdit del teu rigor.

⁵ Déu, salvador nostre, renova'ns;
asserena't, no t'enutgis més.

⁶ ¿Estaràs sempre irritat amb nosaltres
i a cada generació mantindràs el rigor?

⁷ ¿És que no ens retornaràs la vida
perquè el teu poble trobi en tu l'alegria?

⁸ Senyor, fes-nos veure el teu amor
i dóna'ns la teva salvació!

⁹ Jo escolto què diu el Senyor:
Déu anuncia la pau
al seu poble i als qui l'estimen.

Però que no tornin a ser insensats!

¹⁰ Ell és a prop per salvar els seus fidels,
i la seva glòria habitarà al nostre país.

¹¹ La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la bondat i la pau;

¹² la fidelitat germinarà de la terra
i la bondat guaitarà des del cel.

¹³ El Senyor donarà la pluja
i la nostra terra donarà el seu fruit.

¹⁴ La bondat anirà al seu davant,
encaminarà les seves peïjades.

Escolta, Senyor, i respon-me

86

(85)

¹ Pregària. Referit a David.

Escolta, Senyor, i respon-me,
que sóc pobre i desvalgut.

² Guarda la meva vida, que sóc un fidel teu.

Salva, Déu meu, el teu servent
que en tu confia.

³ Senyor, compadeix-te de mi,
que tot el dia t'invoco.

⁴ Dóna aquest goig al teu servent;
a tu, Senyor, elevo la meva ànima.

⁵ Tu, Senyor, ets indulgent i bo,
ric en l'amor per a tothom qui t'invoca.

⁶ Senyor, escolta la meva pregària,
escolta la meva súplica.

⁷ T'invoco en hores de perill
i sé que em respons.

⁸ Entre els déus no hi ha ningú com tu,
no hi ha gestes comparables a les teves.

⁹ Tots els pobles que has creat, Senyor,
vindran a prosternar-se al teu davant
i glorificaran el teu nom.

¹⁰ Perquè tu ets gran, Senyor,
són prodigioses les teves obres,
tu ets l'únic Déu.

¹¹ Ensenya'm la teva ruta, Senyor,
que m'encamini en la teva veritat;
que el meu cor tot sencer veneri el teu nom.

¹² Et lloaré, Senyor, Déu meu, amb tot el cor,
glorificaré per sempre el teu nom:

¹³ «L'amor que em tens és molt gran,
m'has salvat de la terra dels morts.»

¹⁴ Déu meu, s'han alçat contra mi uns arrogants,
uns violents que no fan cas de tu
volen la meva mort.

¹⁵ Tu, Senyor, Déu compassiu i benigne,
lent per al càstig, fidel en l'amor,

¹⁶ mira'm, apiada't de mi.
Dóna el triomf al teu servent,
la victòria al teu fill d'esclava.

¹⁷ Dóna'm un senyal del teu favor,
i els qui m'odien veuran, avergonyits,
que tinc en tu, Senyor, consol i ajuda.

El Senyor té el palau a la muntanya santa

87

(86)

¹ Del recull dels fills de Corè. Salm, càntic.

El Senyor té el palau a la muntanya santa

² i estima més els portals de Sió

que totes les viles de Jacob.

³ Ell diu de tu, ciutat de Déu,
oracles gloriosos: Pausa

⁴ «Compto Egipte i Babilònia
entre els pobles que em coneixen.

A Filistea, a Tir i a Etiòpia
els dic: fills de Sió.»

⁵ Diran de Sió:

«Aquest i aquell altre, tots en són fills.»

I també: «L'Altíssim mateix l'ha fundada.»

⁶ El Senyor escriu en el registre dels pobles:

«Fills de Sió.» Pausa

⁷ I exclamen cantors i dansaires:

«De tu brollen, Sió, les meves fonts!»

Senyor, Déu, salvador meu

88

(87)

¹ Càntic, salm. Del recull dels fills de Corè. Per al mestre de cor: a la tonada de «Mahalat leannot». Poema d'Eman, l'ezrahita.

² Senyor, Déu, salvador meu,
clamo al teu davant nit i dia.

³ Que arribi fins a tu la meva súplica,
estigues atent al meu plany.

⁴ Són massa els mals que m'afeixuguen,
ja em sento a les portes de la mort;

⁵ tothom em veu amb el peu a la fossa,
com un home que ha perdut les forces.

⁶ Tinc un lloc entre els morts,
sóc com algú llançat a la tomba
i deixat de la teva mà,
que tu ja no recordes.

⁷ M'has enfonsat al gorg pregon,
a la foscor dels abismes;

⁸ el teu rigor pesa damunt meu,
m'aclaparen les teves onades. Pausa

⁹ Has allunyat de mi els coneguts,
m'has fet repugnant per a tothom;
estic reclòs, no puc sortir,

¹⁰ els ulls se'm consumeixen de pena.
Senyor, jo t'invoco cada dia
i alço les mans a tu.

¹¹ ¿És per als morts que fas prodigis?
¿S'aixecaran les ombres a lloar-te? Pausa

¹² Als sepulcres, ¿qui parla del teu amor?
¿Qui et té per lleial al país de la mort?

¹³ ¿Qui coneix els teus prodigis al lloc tenebrós,
la teva clemència al país de l'oblit?

¹⁴ Jo et crido auxili, Senyor,
cada matí t'arriba la meva súplica.

¹⁵ Senyor, per què m'abandones
i m'amagues la teva mirada?

¹⁶ Des d'infant que sóc feble i dissortat,

els teus terrors em dobleguen,
17 la teva fúria em passa pel damunt;
m'anorrea el teu esglai,
18 m'envolta com aigua tot el dia,
em cobreix pertot arreu.
19 Has allunyat de mi veïns i amics,
em fa companyia la foscor.

Senyor, cantaré tota la vida els teus favors

89

(88)

1 Cant. D'Etan, l'ezrahita.
2 Senyor, cantaré tota la vida
els teus favors,
d'una generació a l'altra anunciaré
la teva fidelitat.
3 N'estic cert, el teu favor és indestructible,
mantens la fidelitat en el cel.
4 «He fet aliança amb el meu elegit,
jurant a David, el meu servent:
5 T'he creat per sempre una dinastia,
mantindrè per tots els segles el teu tron.» Pausa
6 El cel celebra els teus prodigis, Senyor,
l'assemblea dels àngels canta la teva fidelitat.
7 Qui és comparable al Senyor dalt dels núvols?
Qui és com el Senyor entre els fills de Déu?
8 Déu és temible en el consell dels àngels,
és majestuós sobre tots els qui l'envolten.
9 Qui és com tu, Senyor, Déu de l'univers?
Senyor poderós, al teu voltant tot és fidelitat.
10 Domines l'arrogància de la mar,
amanseixes les onades quan s'encrespen.
11 Vas esbocinar el cadàver de Rahab,
el teu braç potent va dispersar els enemics.
12 Són teus el cel i la terra;
has format el món i tot el que s'hi mou.
13 Has creat el nord i el migdia;
el Tabor i l'Hermon aclamen el teu nom.
14 El teu braç és fort i potent,
la teva mà, poderosa i sublim.
15 El dret i la justícia sostenen el teu tron,
la lleialtat i l'amor et precedeixen.
16 Senyor, feliç el poble que t'aclama:
caminarà a la llum de la teva mirada,
17 celebrarà el teu nom tot el dia,
es gloriarà de la teva bondat.
18 De tu ve la glòria del nostre poder;
perquè ens estimes, podem alçar el front.
19 El nostre rei és del Sant d'Israel,
és del Senyor l'escut que ens protegeix.
20 Un dia, en una visió, vas parlar als teus fidels:
«He posat un noi per damunt d'un guerrer,
he enaltit un jove del poble.

21 M'he fixat en David, el meu servent,
i l'he ungit amb l'oli sant:
22 la meva mà el sostindrà per sempre,
el meu braç el farà invencible.
23 »No l'agafarà de sorpresa l'enemic
ni el venceran els injustos;
24 davant d'ell desfaré els adversaris,
derrotaré els qui l'odien.
25 »El meu amor serà amb ell fidelment,
en el meu nom aixecarà el seu front;
26 estendré el seu poder al fons dels mars,
a les aigües abismals el seu domini.
27 »Ell em dirà: "Ets el meu pare,
el meu Déu i la roca que em salva."
28 I jo el faré primogènit meu,
l'altíssim entre els reis de la terra.
29 Mantindré per sempre el meu amor,
la meva aliança amb ell serà perpètua.
30 Establiré per sempre la seva dinastia,
el seu tron durarà com el cel.
31 »Si els seus fills s'apartaven de la llei
i no seguien els meus decrets,
32 si violaven els meus preceptes
i no guardaven els meus manaments,
33 els demanaré comptes de les seves culpes,
castigaré amb flagells els seus pecats;
34 però persistiré en el meu amor,
no em desdiré de la meva fidelitat;
35 mantindré fermes les promeses,
no trencaré la meva aliança.
36 »Per la meva santedat, juro per sempre
de no faltar a la paraula donada a David:
37 "La seva dinastia es perpetuarà,
el seu tron subsistirà com el sol,
38 es mantindrà sempre com la lluna,
testimoni fidel dalt dels núvols."» Pausa
39 Però tu, disgustat amb el teu Ungit,
ara l'abandones i el rebutges;
40 trenques l'aliança amb el teu servent,
li tires per terra la corona;
41 derroques les seves muralles
i arrases les seves fortaliseses,
42 tots els vianants el saquegen
i els seus veïns es riuen d'ell.
43 Sostens el braç dels seus adversaris,
omples de goig els seus enemics;
44 però a ell li esmusses l'espasa,
ja no el sostens en el combat.
45 Has esfondrat la seva glòria,
has fet caure per terra el seu tron;
46 escurces els seus anys de joventut,
i la vergonya li fa de mantell. Pausa
47 Fins quan estaràs amagat, Senyor,
i el teu enuig cremarà com el foc?
48 Recorda com en sóc, de fugisser!

Són poca cosa els homes que has creat.
49 Quin home ha viscut que no hagi de morir,
que s'escapi del poder de la mort? Pausa
50 On són els favors d'altre temps, Senyor,
que havies jurat a David per la teva fidelitat?
51 Recorda, Senyor, l'oprobri dels teus servents!
Són molts els pobles que he de suportar.
52 Els teus enemics insulten, Senyor,
insulten les petjades del teu Ungit.
53 Beneït sigui el Senyor per sempre!
Amén, amén!

Al llarg de tots els segles has estat el nostre recer

90

(89)

1 Pregària. Referida a Moisès, home de Déu.
Senyor, al llarg de tots els segles
has estat el nostre recer.
2 Abans que naixessin les muntanyes,
abans que infantessis la terra i el món,
des de sempre i per sempre tu ets Déu.
3 Tu fas tornar els homes a la pols dient-los:
«Torneu-vos-en, fills d'Adam.»
4 Mil anys als teus ulls
són com un dia que ja ha passat,
com el relleu d'una guàrdia de nit.
5 T'emportes els homes com si fossin un son;
al matí s'espiguen com l'herba,
6 com l'herba que s'espiga i floreix,
però al vespre es marceix i s'asseca.
7 Com ens ha consumit el teu rigor!
La teva fúria ens té trastornats.
8 Has estès al teu davant les nostres culpes,
ens treus els secrets a plena llum.
9 Passem els dies sota el pes del teu enuig,
consumim els anys com un sospir.
10 Ni que visquéssim setanta anys,
i els més forts fins a vuitanta,
al capdavant són de fatigues inútils,
s'escolen de pressa, i passem volant.
11 ¿Qui pot amidar un rigor tan vehement?
Qui més et coneix, més l'ha de sofrir!
12 Ensenya'ns a comptar els nostres dies
per a adquirir la saviesa del cor.
13 Calma't, Senyor, què esperes?
Sigues pacient amb els teus servents.
14 Que cada matí ens sacii el teu amor,
i ho celebrarem amb goig tota la vida.
15 Dóna'ns tants dies d'alegria
com ens n'has donat d'afflicció,
tants anys de joia com n'hem vist de penes.
16 Que els teus servents puguin veure la teva obra,
i els seus fills, la teva glòria.

17 Que la tendresa del Senyor, el nostre Déu,
reposi damunt nostre.
Referma l'obra de les nostres mans;
sí, dóna-li ferma.

Tu que vius a recer de l'Altíssim

91

(90)

1 Tu que vius a recer de l'Altíssim
i fas nit a l'ombra del Totpoderós,
2 digues al Senyor: «Ets la muralla on m'emparo,
el meu Déu, en qui confio.»
3 Ell et guardarà del parany del caçador
i del flagell de la pesta;
4 t'abrigarà amb les seves plomes,
trobaràs refugi sota les seves ales:
ell, que és fidel, et serà escut i cuirassa.
5 No et farà por la basarda de la nit,
ni la fletxa que vola de dia,
6 ni la pesta que s'esmuny en la fosca
o l'epidèmia que a migdia fa estralls.
7 Ni que en caiguin vora teu un miler
o deu mil al teu costat,
a tu res no et tocarà.
8 Només obrir els ulls,
veuràs la paga que reben els injustos.
9 Quan deies: «M'emparo en el Senyor»,
feies de l'Altíssim el teu refugi.
10 No et passarà res de mal
ni s'acostarà a casa teva cap desgràcia,
11 perquè donarà ordre als seus àngels
de guardar-te en tots els camins.
12 Et duran a les palmes de les mans
perquè els teus peus no ensopuguin amb les pedres;
13 trepitjaràs lleopards i escurçons,
passaràs sobre lleons i sobre dracs.
14 «Ja que s'empara en mi, jo el salvaré,
el protegiré perquè coneix el meu nom.
15 Sempre que m'invocui, l'escoltaré,
estaré vora d'ell en els perills,
el salvaré i l'ompliré de glòria;
16 saciaré el seu desig de llarga vida,
li mostraré la meva salvació.»

És bo de lloar l'Altíssim

92

(91)

1 Salm, càntic. Per a la diada del dissabte.
2 És bo de lloar l'Altíssim,
de cantar al teu nom, Senyor,
3 de proclamar al matí el teu amor,
i de nit la teva fidelitat,

4 amb l'arpa de deu cordes i la lira,
als acords d'interludis de cítara.
5 Senyor, quin goig que em donen les teves gestes!
Aclamo l'obra de les teves mans!
6 Senyor, que en són, de grans, les teves obres,
els teus designis, que en són, de profunds!
7 Els ignorants els desconeixen,
els insensats no els comprenen.
8 Ni que els injustos creixin com l'herba,
ni que arribin a florir els amics de males arts,
acabaran destruïts per sempre més.
9 Però tu, Senyor, ets excels per sempre!
10 Els teus enemics, Senyor,
els teus enemics desapareixeran,
seran dispersats els amics de males arts.
11 A mi, com als búfals, m'alces el front,
i m'ungeixes amb oli novell.
12 Puc mirar de fit a fit els meus contraris;
dels malvats que s'aixequen contra mi,
en sento parlar sense por.
13 Els justos creixeran com les palmeres,
es faran grans com els cedres del Líban;
14 plantats a la casa del Senyor,
creixeran als atris del nostre Déu.
15 Encara donaran fruit a la vellesa,
continuaran plens d'ufana i de vigor,
16 per proclamar que és recte el Senyor, la meva roca,
i que en ell no hi ha injustícia.

El Senyor és rei, va vestit de majestat

93

(92)

1 El Senyor és rei, va vestit de majestat.
El Senyor va vestit i cenyit de poder.
El món es manté ferm, incommovible.
2 El teu soli, Senyor, es manté des del principi:
tu ets des de sempre.
3 Les fonts abismals, Senyor,
les fonts abismals fan sentir el seu bramul,
les fonts abismals fan sentir la remor.
4 Més potent que el bramul dels oceans,
més potent que les onades del mar,
és potent a les altures el Senyor.
5 El teu pacte és irrevocable, Senyor.
La santetat escau a casa teva
al llarg de tots els temps.

Déu de justícia, resplendeix

94

(93)

1 Déu de justícia, Senyor,
Déu de justícia, resplendeix!

² Aixeca't, jutge de la terra,
dóna als orgullosos la paga que es mereixen.
³ Fins quan els injustos, Senyor,
fins quan s'alegraran del seu triomf,
⁴ i els amics de males arts es vantaran,
proferint paraules insolents?
⁵ Trepitgen el teu poble, Senyor,
oprimeixen la teva heretat,
⁶ maten immigrants i viudes,
assassinen els orfes,
⁷ i encara diuen: «El Senyor no ho veu,
el Déu de Jacob no ho entén.»
⁸ Estúpids, enteneu-ho d'una vegada!
Insensats, no ho voleu comprendre?
⁹ El qui ha fet l'orella, no hi sentirà?
El qui ha format l'ull, no hi veurà?
¹⁰ ¿Podrà callar el qui reprèn els pobles
i ensenya als homes la saviesa?
¹¹ El Senyor sap que els pensaments de l'home
no s'aguanten més que el fum.
¹² Feliç l'home que tu eduques, Senyor,
que instrueixes amb la llei que has donat;
¹³ el guardes en pau els dies de desgràcia,
mentre a l'injust ja li caven la fossa!
¹⁴ El Senyor no abandona el seu poble,
no es desentén de la seva heretat:
¹⁵ tornaran a ser justes les sentències,
els homes rectes les aprovaran.
¹⁶ Qui s'alça a defensar-me contra els injustos?
Qui es posa a favor meu contra els amics de males arts?
¹⁷ Si no m'hagués defensat el Senyor,
ja em veia en el silenci del sepulcre.
¹⁸ Quan m'adono que estic a punt de caure,
el teu amor em sosté, Senyor;
¹⁹ i quan creix el neguit dintre meu,
el teu consol és la meva delícia.
²⁰ ¿T'avindries amb un tribunal corromput,
que sentència contra la llei,
²¹ un tribunal que es conjura contra la vida del just
i condemna a mort l'innocent?
²² El Senyor ha estat el meu castell;
el meu Déu, la meva roca de refugi.
²³ Ha fet caure damunt d'ells els malefics;
els destruirà amb el mateix mal que tramaven;
el Senyor, el nostre Déu, els destruirà.

Veniu, celebrem el Senyor

95

(94)

¹ Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa,
aclamem la roca que ens salva;
² presentem-nos davant seu a lloar-lo,
aclamem-lo amb els nostres cants.

³ El Senyor és el Déu sobirà,
rei de reis per damunt de tots els déus;
⁴ té a la mà les entranyes de la terra
i són d'ell els cims de les muntanyes;
⁵ la mar és d'ell, perquè ell l'ha feta,
les seves mans han modelat la terra ferma.
⁶ Entreu, prosternem-nos i adorem-lo,
agenollem-nos davant el Senyor que ens ha creat.
⁷ Ell és el nostre Déu,
i nosaltres som el poble que ell pastura,
el ramat que ell mateix guia.
Tant de bo que avui sentíssi la seva veu:
⁸ «No enduriu els cors com a Meribà,
com el dia de Massà, en el desert,
⁹ quan van posar-me a prova els vostres pares
i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.
¹⁰ »Disgustat durant quaranta anys,
vaig dir d'aquella generació:
"És un poble de cor esgarriat,
que desconeix els meus camins."
¹¹ Per això, indignat, vaig jurar:
"No entraran al meu lloc de repòs."»

Canteu al Senyor arreu de la terra

96₍₉₅₎

¹ Canteu al Senyor un càntic nou,
canteu al Senyor arreu de la terra,
² canteu al Senyor, beneïu el seu nom,
anuncieu de dia en dia que ens ha salvat.
³ Conteu a les nacions la seva glòria,
conteu a tots els pobles els seus prodigis.
⁴ El Senyor és gran i digne de tota lloança,
és més temible que tots els déus;
⁵ perquè els déus dels pobles no són res,
però el Senyor ha fet el cel.
⁶ Honor i majestat fan guàrdia davant d'ell,
poder i esplendor l'assisteixen al seu temple.
⁷ Doneu al Senyor, famílies dels pobles,
doneu al Senyor glòria i honor,
⁸ doneu al Senyor la glòria del seu nom,
entreu als seus atris portant-li ofrenes.
⁹ Adoreu el Senyor: s'apareix la seva santedat.
Que tremoli davant d'ell tota la terra!
¹⁰ Digueu a les nacions: «El Senyor és rei!»
Sentència amb raó les causes dels pobles.
El món es manté ferm, incommovible.
¹¹ El cel se n'alegra, la terra ho celebra,
bramula el mar amb tot el que s'hi mou,
¹² jubilen els camps amb tot el que hi ha,
criden de goig els arbres del bosc,
¹³ en veure que ve el Senyor,
que ve a judicar la terra.

Judicàrà tot el món amb justícia,
tots els pobles amb la seva veritat.

El Senyor és rei: la terra ho celebra

97 (96)

¹ El Senyor és rei:
la terra ho celebra,
se n'alegren totes les illes.
² Foscor i nuvolades vetllen entorn d'ell,
dret i justícia sostenen el seu tron.
³ Davant d'ell avança un foc
i abrusa els enemics tot al voltant.
⁴ Els seus llamps enlluernen tot el món,
i la terra, en veure-ho, s'estremeix.
⁵ Es fonen com cera les muntanyes davant el Senyor,
davant el sobirà de tota la terra.
⁶ El cel proclama la seva justícia
i tots els pobles contempen la seva glòria.
⁷ Queden avergonyits tots els idòlatres,
que es glorien de divinitats que no són res:
tots els déus es prosternen davant d'ell.
⁸ Sió se n'alegra en sentir-ho,
estan de festa les viles de Judà
i celebren, Senyor, els teus determinis.
⁹ Perquè tu ets el Senyor,
l'Altíssim sobre tota la terra,
ets excels per damunt de tots els déus.
¹⁰ Els qui estimen el Senyor detesten el mal.
Ell guarda la vida dels fidels,
els allibera de les mans dels injustos.
¹¹ La llum apunta per al just,
i l'alegria, per als rectes de cor.
¹² Justos, celebren el Senyor;
enaltiu-lo recordant que ell és sant.

Tothom ha vist la salvació del nostre Déu

98 (97)

¹ Salm.
Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obres prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat
han sortit victoriosos.
² El Senyor ha revelat el seu triomf
i els pobles contempen la salvació.
³ S'ha recordat de l'amor que guarda fidelment
a la casa d'Israel.
Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra,
la salvació del nostre Déu.
⁴ Aclameu el Senyor arreu de la terra,
esclateu en cants i en crits d'alegria.

⁵ Canteu al Senyor les vostres melodies,
canteu-les al so de les cítares;

⁶ aclameu el rei, que és el Senyor,
amb trompetes i tocs de corn.

⁷ Bramula el mar amb tot el que s'hi mou,
el món i tots els qui l'habiten;

⁸ tots els rius aplaudeixen
i aclamen alhora les muntanyes,

⁹ en veure que ve el Senyor,
que ve a judicar la terra.

Judicarà tot el món amb justícia,
tots els pobles amb raó.

El Senyor és rei: els pobles tremolen

99

(98)

¹ El Senyor és rei:
els pobles tremolen.

Seu en tron de querubins:
la terra trontolla.

² El Senyor és gran a Sió,
és excels per damunt de tots els pobles.

³ Que reconeixin el teu nom, gran i terrible:
«Ell és sant!»

⁴ Tu, rei potent, que estimes la rectitud,
has posat els fonaments del dret;
ets l'autor del dret i la justícia
en el poble de Jacob.

⁵ Exalceu el Senyor, el nostre Déu,
venereu l'escambell dels seus peus:
«Ell és sant!»

⁶ Moisès i Aaron entre els seus sacerdots,
Samuel entre els qui invocaven el seu nom,
invocaven el Senyor i ell els responia,

⁷ els parlava en la columna de núvol;
ells guardaven l'aliança
i els preceptes que els donava.

⁸ Senyor, Déu nostre, tu els responies:
eres per a ells Déu de perdó,
tot i castigar les seves culpes.

⁹ Exalceu el Senyor, el nostre Déu,
venereu la seva santa muntanya:
«És sant el Senyor, el nostre Déu!»

Aclameu el Senyor arreu de la terra

100

(99)

¹ Salm de lloança.

Aclameu el Senyor arreu de la terra,

² honoreu el Senyor amb cants de festa,
entreu davant d'ell amb crits d'alegria.

³ Reconeixeu que el Senyor és Déu,

que és el nostre creador i que som seus;
som el seu poble i el ramat que ell pastura.

⁴ Entreu als seus portals enaltint-lo,
canteu lloances als seus atris,
enaltiu-lo i beneïu el seu nom:

⁵ «Que n'és, de bo, el Senyor!
Perdura eternament el seu amor,
és fidel per segles i segles.»

Vull celebrar la bondat i la justícia

101

(100)

¹ Referit a David. Salm.

Vull celebrar la bondat i la justícia.

A tu, Senyor, dedico el meu cant.

² Vull ser irrepreensible i assenyat:

quan vindràs al costat meu?

Portaré les coses de palau
amb honradesa de cor.

³ No em proposaré d'aconseguir
cap objectiu innoble.

Detesto els qui cometem maldats,
no vull tenir-hi tracte.

⁴ Que s'allunyin de mi els cors perversos;
als dolents, ni els vull conèixer.

⁵ Als qui d'amagat infamen els companys,
els obligo a callar;
m'és insuportable l'home d'ulls altius
i de cor arrogant.

⁶ Poso els ulls en gent fidel del país
perquè visquin amb mi;
són homes de conducta irrepreensible,
els qui estan al meu servei.

⁷ No tindran lloc al meu palau
els homes fraudulents;
no es mantindrà a la meva presència
ningú que menteixi.

⁸ No em cansaré de fer callar cada dia
els injustos del país.

Vull que s'acabin a la ciutat del Senyor
tots els qui obren el mal.

No m'amaguis la mirada

102

(101)

¹ Pregària d'un dissortat que se sent defallir i aboca el seu plany davant el Senyor.

² Escolta, Senyor, la meva pregària,
que el meu clam arribi fins a tu.

³ No m'amaguis la mirada
en hores de perill;
sempre que t'invoco,
escolta atentament,

no triguís a respondre'm.

⁴ Els meus dies s'esvaeixen com el fum,
es consumeixen com les brases els meus ossos,

⁵ el meu cor s'asseca com l'herba segada,
no tinc esma de menjar el meu pa;

⁶ a força de plànyer-me,
la pell se m'encasta als ossos.

⁷ Visc com els mussols en el desert
i les xibeques a les ruïnes,

⁸ passo la nit en vetlla
com les òlibes al terrat.

⁹ Tot el dia els enemics m'escarneixen,
en to de burla juren pel meu nom.

¹⁰ Menjo cendra com si fos pa,
barrejo amb les llàgrimes la beguda,

¹¹ quan veig amb quina fúria m'has alçat
i m'has rebutat per terra.

¹² La vida se m'apaga com l'ombra del capvespre
i em vaig assecant com l'herba.

¹³ Però tu, Senyor, regnes per sempre
i es perpetua de segle en segle el teu record.

¹⁴ Aixeca't i tingues pietat de Sió,
que ja és temps de compadir-te'n, ja n'és l'hora!

¹⁵ Els teus servents estimen les seves pedres,
els fa llàstima la seva pols.

¹⁶ Els estrangers respectaran el nom del Senyor,
tots els reis del món, la seva majestat,

¹⁷ quan el Senyor restaurarà Sió
i manifestarà la seva glòria,

¹⁸ quan escoltarà l'oració dels desvalguts
i farà cas de les seves pregàries.

¹⁹ Que quedi escrit això per a les generacions que vindran,
i el poble creat de nou lloarà el Senyor dient:

²⁰ «El Senyor mira des de les altures del cel,
des del seu lloc sagrat guaita la terra,

²¹ per escoltar el plany dels captius,
per alliberar els condemnats a mort,

²² perquè anunciïn el seu nom a Sió,
a Jerusalem, la seva lloança,

²³ quan s'hi apleguin pobles i reialmes
per donar culte al Senyor.»

²⁴ Ell esgotava a mig camí les meves forces,
volia escurçar la meva vida.

²⁵ Però jo he dit:

«Déu meu, no em prenguis a la meitat dels meus dies,
mentre els teus anys s'allarguen pels segles.

²⁶ Al principi vas assentar la terra,
i el cel és obra de les teves mans;

²⁷ ells passaran, però tu perduraràs.

S'envelliran com un vestit,
els canviaràs com la gent muda de roba.

²⁸ Però tu ets sempre el mateix
i els teus anys no tindran fi.»

²⁹ Els fills dels teus servents viuran segurs,
els seus descendents es mantindran a la teva presència.

Beneeix el Senyor, ànima meva

103

(102)

¹ Referit a David.

Beneeix el Senyor, ànima meva,
del fons del cor beneeix el seu sant nom.

² Beneeix el Senyor, ànima meva,
no t'oblidis mai dels seus favors.

³ Ell et perdona les culpes
i et guareix de tota malaltia;

⁴ rescata de la mort la teva vida
i et corona d'amor entranyable;

⁵ et sacia dels béns que desitjaves,
i tu et rejoyeneixes com una àguila.

⁶ El Senyor fa justícia als oprimits,
sentencia a favor d'ells.

⁷ Ha revelat a Moisès els seus camins,
els seus propòsits, als fills d'Israel.

⁸ «El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, ric en l'amor.»

⁹ No sempre acusa
ni guarda rancúnia sense fi;

¹⁰ no ens castiga els pecats com mereixem,
no ens paga com deuria les nostres culpes.

¹¹ El seu amor als fidels és tan immens
com la distància del cel a la terra,

¹² llança les nostres culpes lluny de nosaltres
com l'orient és lluny de l'occident.

¹³ Com un pare s'apiada dels seus fills,
el Senyor s'apiada dels fidels,

¹⁴ perquè sap de quin fang ens va formar
i es recorda que som pols.

¹⁵ La vida de l'home dura com l'herba,
la seva florida és com la dels camps;

¹⁶ desapareix quan hi passa la ventada
i ni es coneix el lloc on era.

¹⁷ Però l'amor del Senyor pels seus fidels
és de sempre i dura sempre;

la seva bondat s'estén als fills dels fills

¹⁸ si guarden la seva aliança,
si es recorden dels preceptes i els compleixen.

¹⁹ El Senyor manté ferm el seu tron en el cel,
el seu regnat s'estén per tot el món.

²⁰ Beneïu-lo, àngels del Senyor,
herois poderosos que compliu les seves ordres,
sempre a punt d'obeir els seus manaments.

²¹ Beneïu-lo, estols del Senyor,
servidors que executeu els seus designis.

²² Beneïu-lo, criatures del Senyor,
a tot arreu on ell és sobirà.

Beneeix el Senyor, ànima meva.

Senyor, Déu meu, que n'ets, de gran

104

(103)

¹ Beneeix el Senyor, ànima meva.
Senyor, Déu meu, que n'ets, de gran!
Vas revestit d'honor i majestat,
² t'embolcalla la llum com un mantell.
Has estès el cel com una vela,
³ damunt les aigües t'has fet un palau.
Prens els núvols per carrossa,
avances sobre les ales dels vents.
⁴ Tens els vents per missatgers,
el foc i les flames executen les teves ordres.
⁵ Assentares la terra sobre uns fonaments,
incommovible per segles i segles.
⁶ La vas cobrir amb el mantell dels oceans,
les aigües sepultaven les muntanyes.
⁷ Les vas amenaçar i fugiren a l'instant,
esverades de sentir el teu tro,
⁸ pujant les muntanyes, baixant per les valls,
fins al lloc que els havies assignat:
⁹ els fixares un límit que no traspassaran,
mai més no cobriran la terra.
¹⁰ De les fonts en fas brollar torrents
que s'escolen entre les muntanyes.
¹¹ Els animals feréstecs s'hi abeuren,
els ases salvatges hi apaguen la set;
¹² a les seves ribes nien els ocells
i refilen entre les branques.
¹³ Des del teu palau regues les muntanyes,
sacies la terra de pluges del cel;
¹⁴ fas néixer l'herba per al bestiar
i les plantes que l'home conrea.
I ell treu el pa de la terra
¹⁵ i el vi que li alegra el cor,
l'oli amb què s'ungeix el front
i el pa que li renova les forces.
¹⁶ El Senyor assaona els arbres més alts,
els cedres del Líban que ell plantà.
¹⁷ Allà els ocells fan els seus nius;
a la seva copa hi habita la cigonya.
¹⁸ Els cabirols van per l'alta muntanya,
als roquissars s'hi refugien les fagines.
¹⁹ Has creat la lluna, que assenyala les festes;
el sol coneix el lloc on s'ha de pondre.
²⁰ Quan estens la fosca, es fa de nit
i ronden tots els animals de la selva;
²¹ els lleons rugeixen buscant la presa,
reclamant a Déu el seu menjar.
²² Quan fas sortir el sol, es retiren
i s'ajacen als seus caus;
²³ i l'home se'n va al seu treball,
a la seva tasca fins al vespre.

24 Que en són, de variades, Senyor, les teves obres!
Totes les has fetes amb saviesa.
La terra és plena de les teves criatures.
25 Mireu el mar, immens per totes bandes;
són incomptables els animals que s'hi belluguen,
des dels més petits fins als més grossos;
26 tot navegant el solquen els vaixells,
i Leviatan, que creares per jugar-hi.
27 Tots esperen de la teva mà
que els donis l'aliment al seu temps:
28 els el dones, i ells l'arreglen;
obres la mà, i mengen a desdir.
29 Però si deixes de mirar-los, s'esparveren;
si els retires l'alè, expiren
i tornen a la pols d'on van sortir.
30 Quan envies el teu alè, reneix la creació
i renoves la vida sobre la terra.
31 Glòria al Senyor per sempre!
Que s'alegri el Senyor de la seva obra!
32 Ell fa tremolar la terra quan la mira,
toca les muntanyes i s'hi aixequen glops de fum.
33 Cantaré al Senyor tota la vida,
cantaré al meu Déu mentre sigui al món.
34 Que li sigui agradable aquest poema,
són per al Senyor aquests cants de goig.
35 Que desapareguin de la terra els injustos
i no hi hagi més pecadors.
Beneeix el Senyor, ànima meva.
Al-leluia!

Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom

105

(104)

1 Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom,
feu conèixer entre els pobles les seves gestes.
2 Canteu-li al so de les cítares,
feu l'elogi de les seves meravelles.
3 Glorieu-vos del seu nom, que és sant,
alegreu-vos de cor, els qui cerqueu el Senyor.
4 Cerqueu el Senyor, penseu en el seu poder,
busqueu sempre la seva presència.
5 Recordeu les meravelles que ell obrà,
els seus prodigis i els seus designis,
6 vosaltres, fills d'Abraham, el seu servent,
fills de Jacob, els seus elegits:
7 ell, el Senyor, és el nostre Déu,
que imposa el seu designi per tota la terra.
8 Recorda sempre l'aliança,
la promesa feta per a mil generacions,
9 l'aliança pactada amb Abraham,
el jurament fet a Isaac
10 i confirmat a Jacob com un decret,
a Israel en aliança perpètua:

11 «Et donaré el país de Canaan
i serà la vostra possessió.»
12 Llavors encara es podien comptar,
eren pocs i forasters en el país,
13 emigraven de poble en poble
i de reialme en reialme.
14 Però ell no permeté que ningú els maltractés
i reprengué uns reis per causa seva:
15 «No toqueu els meus unguits,
no feu cap mal als meus profetes!»
16 Després cridà la fam al país,
els prengué el pa que els mantenia.
17 Havia enviat un home davant d'ells,
Josep, venut com un esclau;
18 li fermaren els peus amb un cep
i el coll amb una argolla,
19 fins que es complí la seva predicció
i l'oracle del Senyor l'acredità.
20 El rei va manar que el deslliguessin,
el sobirà dels pobles li obrí la presó,
21 i el nomenà senyor del seu palau
i administrador de tots els seus béns,
22 perquè instruís els nobles com volgués
i ensenyés la saviesa als ancians.
23 Llavors Israel va entrar a Egipte,
Jacob s'establí al país de Cam.
24 El Senyor va fer el poble molt fecund,
més nombrós que els seus enemics.
25 Però canvià el cor dels egipcis
perquè avorrissin el seu poble
i tractessin amb perfídia els seus servents.
26 Envià Moisès, el seu servent,
i Aaron, el seu elegit,
27 que van obrar prodigis enmig d'ells,
grans meravelles al país de Cam.
28 Envià tenebres i enfosquí el país,
però ells no escoltaren les seves paraules.
29 Canvià les aigües en sang
i va fer morir els peixos.
30 Infestà de granotes el país,
fins i tot les cambres dels seus reis.
31 Ordenà que vinguessin tàvecs i mosquits
per tot aquell territori.
32 En comptes de pluja els donà pedregades,
foc i flames per tot el país;
33 matà els ceps i les figueres,
destrossà els arbres d'aquelles regions.
34 Manà després que vingués la llagosta,
una invasió incalculable,
35 que es menjà tot el verd del país
i devorà totes les collites dels camps.
36 Per tot Egipte va matar els primogènits,
la flor de la seva fillada.
37 Va fer sortir el seu poble, carregat d'or i plata,
i cap d'ells no ensopegava pel camí.

38 Tot Egipte celebrà que se n'anessin,
perquè el terror dominava aquell país.
39 Estenia un núvol que els fes ombra
i un foc durant la nit perquè els fes llum.
40 Quan demanaren menjar, els envià guatilles
i els va saciar amb el pa del cel;
41 obrí la roca i en sortí un doll d'aigua,
que va córrer pel desert com un riu.
42 És que recordava la promesa santa,
feta a Abraham, el seu servent;
43 per això tragué el seu poble d'elegits,
entre cants de festa i d'alegria.
44 Els ha donat les terres d'altres pobles
i ara ells en poden collir els fruits,
45 si observen els seus preceptes
i guarden les seves lleis.
Al·leluia!

Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo

106

(105)

1 Al·leluia!
Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo!
Perdura eternament el seu amor.
2 ¿Qui pot contar les proeses del Senyor
i proclamar les seves lloances?
3 Feliços els qui observen la llei
i obren sempre amb justícia!
4 Per l'amor que tens al teu poble,
recorda't de nosaltres, Senyor;
visita'ns, vine a salvar-nos!
5 Que puguem veure feliços els elegits,
que ens alegrem amb el teu poble
i ens gloriem amb la teva heretat.
6 Hem pecat igual que els nostres pares,
som culpables, hem estat infidels.
7 Els nostres pares a Egipte
no van comprendre els teus prodigis;
i oblidant el gran amor que ens tens,
es van rebel·lar vora les aigües del Mar Roig.
8 Però ell els salvà per amor del seu nom,
perquè fos conegut el seu poder.
9 Amenaçà el Mar Roig, i quedà eixut,
i van passar per l'oceà com pel desert;
10 els salvà de les mans dels adversaris,
els alliberà de l'exèrcit enemic.
11 L'aigua sepultà els perseguidors,
no en va quedar ni un de sol.
12 Llavors van creure en les promeses del Senyor
i cantaren les seves lloances.
13 Però aviat van oblidar les seves obres,
no van fiar-se dels plans que tenia.
14 En la solitud desitjaren bon menjar

i temptaren Déu en el desert.

¹⁵ Ell els concedí el que demanaven,
però aquell menjar no els va fer cap profit.

¹⁶ Al campament van tenir enveja de Moisès
i d'Aaron, consagrat al Senyor;

¹⁷ però s'obrí la terra i engolí Datan,
el sepultà amb la banda d'Abiron;

¹⁸ un foc va consumir aquella gentussa,
una flamarada devorà aquells malvats.

¹⁹ A l'Horeb van fer una imatge de vedell,
adoraren un ídol de fosa;

²⁰ van canviar Déu, la seva glòria,
per la imatge d'un animal que menja herba.

²¹ Van oblidar Déu, que els havia salvat,
que havia fet prodigis a Egipte,

²² meravelles a la terra de Cam,
obres admirables al pas del Mar Roig.

²³ Ja parlava Déu d'exterminar-los,
quan Moisès, el seu elegit,
va gosar encarar-se al seu rigor
i el decantà de destruir-los.

²⁴ Després menysprearen la terra deliciosa,
no van creure en la seva promesa;

²⁵ van murmurar al campament,
no escoltaren la veu del Senyor.

²⁶ Ell va alçar la mà jurant
que els faria morir en aquell desert,

²⁷ que llançaria els seus fills entre els pobles
i els escamparia per tots els països.

²⁸ També es van sotmetre al déu Baal de Peor,
menjant les víctimes ofertes a déus morts;

²⁹ amb el seu obrar irritaren el Senyor,
i una epidèmia es va abatre damunt d'ells.

³⁰ Però Pinhàs va fer justícia,
i es va deturar l'epidèmia;

³¹ i li fou tingut en compte, en bé d'ell
i dels seus descendents per sempre.

³² També provocaren el Senyor a les fonts de Meribà
i, per culpa d'ells, Moisès rebé el seu càstig;

³³ li havien amargat l'esperit
i va parlar sense pensar què deia.

³⁴ Tampoc no van exterminar els cananeus
tal com el Senyor els havia ordenat;

³⁵ es van emparentar amb els pagans
i es contagiaren dels seus costums.

³⁶ Van donar culte als seus ídols,
van caure en els seus paranys,

³⁷ immolant als dimonis
els seus fills i les seves filles.

³⁸ Vessaren així una sang innocent,
la sang dels fills i de les filles
sacrificats als ídols cananeus,
i aquella sang va profanar el país.

³⁹ Es deshonraren amb els seus costums,
es prostituïren amb el seu obrar.

40 El Senyor es va arborar contra el seu poble
i avorri la seva heretat;
41 els abandonà en mans d'altres nacions,
d'enemics que els van sotmetre;
42 els van oprimir els adversaris,
els van doblegar sota el seu jou.
43 Quantes vegades el Senyor els alliberà!
Però ells s'obstinaven a ser rebels
i defallien per les seves culpes.
44 Quan el Senyor va sentir el seu plany
es va fixar en la seva desgràcia.
45 Es recordà de la seva aliança,
canvià de parer pel gran amor que els tenia
46 i va fer que en tinguessin pietat
els qui els retenien captius.
47 Salva'ns, Senyor, Déu nostre;
aplega'ns d'entre les nacions!
En donarem gràcies al teu nom, que és sant,
i ens gloriarem de lloar-te.
48 Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel,
des de sempre i per sempre!
I tot el poble respon: «Amén.»
Al·leluia!

Reconeguem els favors del Senyor

107

(106)

1 Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo!
Perdura eternament el seu amor.
2 Que responguin els qui el Senyor ha redimit,
els rescatats del poder dels tirans;
3 ell els ha aplegat de tots els països,
de llevant i de ponent,
del nord i de migdia.
4 Uns, perduts pel desert, vagant per l'estepa,
no trobaven cap lloc habitat,
5 patien fam i set
i els flaquejaven les forces.
6 En les seves penes van cridar al Senyor
i ell els salvà d'aquell perill:
7 els guià per una pista segura
fins a arribar en un lloc habitat.
8 Que enalteixin el Senyor pel seu amor,
pels prodigis que ha fet en bé dels homes:
9 calmà la set dels assedegats,
sacià de menjar els famolencs.
10 D'altres vivien en un lloc tenebrós,
presoners de la dissort i les cadenes:
11 s'havien rebel·lat contra els plans divins
i havien menyspreat els designis de l'Altíssim.
12 El seu cor defallia, afeixugat;
queien, i ningú no els ajudava.
13 En les seves penes cridaren al Senyor,

i els salvà d'aquell perill:

¹⁴ trencà les seves cadenes

i els tragué d'aquell lloc tenebrós.

¹⁵ Que enalteixin el Senyor pel seu amor,
pels prodigis que ha fet en bé dels homes:

¹⁶ ha esbotzat portes de bronze

i ha partit forrellats d'acer.

¹⁷ D'altres, insensats, estaven abatuts
per les seves culpes i pel seu viure pervers;

¹⁸ qualsevol menjar els repugnava,
ja arribaven a les portes de la mort.

¹⁹ En les seves penes cridaren al Senyor,
i els salvà d'aquell perill:

²⁰ envià la seva paraula per guarir-los,
per alliberar la seva vida del sepulcre.

²¹ Que enalteixin el Senyor pel seu amor,
pels prodigis que ha fet en bé dels homes;

²² que ofereixin sacrificis d'acció de gràcies
i, aclamant-lo, publiquin el que ha fet.

²³ Uns comerciants que s'embarcaren
i es feren mar endins,

²⁴ foren testimonis de les obres del Senyor,
dels seus prodigis en alta mar.

²⁵ A una ordre seva es girà un huracà
que aixecava grans onades:

²⁶ pujaven al cel, baixaven al fons
i, regirats de mareig,

²⁷ el cap els rodava;
no es tenien drets, com si anessin beguts,
s'havia esfumat la seva perícia.

²⁸ En les seves penes cridaren al Senyor
i els salvà d'aquell perill:

²⁹ mudà el temporal en bonança,
calmà les onades de la mar,

³⁰ i els va dur fins al port desitjat,
plens de goig per la calma retrobada.

³¹ Que enalteixin el Senyor pel seu amor,
pels prodigis que ha fet en bé dels homes;

³² que l'exalcin enmig del poble reunit,
que el lloïn en el consell dels ancians.

³³ Ell converteix els rius en deserts,
els dolls d'aigua en terra seca;

³⁴ les terres fèrtils es tornen salines
i així castiga els seus habitants depravats.

³⁵ Transforma en estanys el desert,
en dolls d'aigua la terra eixuta;

³⁶ la dóna als afamats perquè hi habitin,
i ells hi funden una ciutat ben poblada.

³⁷ Sembren els camps, planten les vinyes
i en cullen cada any el fruit.

³⁸ Ell els beneeix, i es multipliquen a desdir,
i no minva el seu bestiar.

³⁹ Però quan no es multipliquen,
abatuts per penes i desgràcies,

⁴⁰ ell mateix, que confon els poderosos

i els fa errar en un desert sense camí,
41 aixeca els pobres de la misèria
i augmenta, com els ramats, les seves famílies.
42 Que els justos s'alegrin de veure-ho,
i tota maldat clogui la boca.
43 Que els intel·ligents ho conservin en el cor
i compreguin els favors del Senyor!

El meu cor se sent segur, Déu meu

108

(107)

1 Càntic. Salm del recull de David.
2 El meu cor se sent segur, Déu meu;
tocaré i cantaré amb tota la força.
3 Desvetlleu-vos, arpa i lira meva,
vull desvetllar l'aurora.
4 Et lloaré enmig dels pobles, Senyor,
et cantaré davant les nacions.
5 El teu amor és gran, més alt que el cel,
arriba als núvols la teva lleialtat.
6 Alça't cel amunt, Déu meu,
i omple la terra de la teva glòria.
7 Allibera els teus amics.
Que el teu braç em salvi! Respon-me!
8 Déu ha donat un oracle en el seu temple:
«Celebro el meu triomf!
Reparteixo Siquem,
amido la vall de Sucot;
9 Galaad és meu, és meu Manassès;
Efraïm és el casc que em cobreix,
Judà és el meu ceptre.
10 Moab és la pica on em rento,
tiro les sandàlies sobre Edom,
Filistea aclama el meu triomf.»
11 Qui em conduirà a la ciutat forta,
qui em guiarà fins a Edom,
12 sinó tu, Déu nostre,
tu mateix que ens havies rebutjat
i ja no sorties amb els nostres exèrcits?
13 Ajuda'ns contra els enemics,
que l'auxili dels homes és inútil.
14 Pel poder de Déu farem proeses:
ell mateix trepitjarà els enemics.

Déu meu, no callis més

109

(108)

1 Per al mestre de cor. Referit a David: salm.
Déu meu, jo t'enalteixo, no callis més!
2 M'acusen injustos i falsaris,
em parlen amb engany,
3 m'encerclen amb paraules d'odi,

em combaten sense motiu.

4 Em paguen l'amistat acusant-me
i jo no faig sinó pregar;

5 em tornen mal per bé,
odi a canvi d'amistat.

I parlen així contra mi:

6 «Que porti un injust la seva causa,
que tingui un fiscal per defensor.

7 Que surti condemnat en el judici
i la pregària encara li augmenti la culpa.

8 »Que duri poc la seva vida
i un altre ocupi el seu càrrec.

9 »Que els seus fills acabin orfes,
i viuda la seva esposa;

10 que els seus fills siguin captaires i vagabunds,
que pidolin lluny de les ruïnes de casa seva.

11 »Que un usurer li embargui tots els béns
i uns estranys li saquegin la hisenda.

12 »Que ningú no el recordi amb amor
ni s'apiadi dels seus orfes.

13 Que desapareguin els seus descendents
i en una generació s'esborri el seu nom.

14 »Que el Senyor recordi les culpes dels seus pares
i no esborri els pecats de la seva mare,

15 que els tingui presents per sempre
i no deixi rastre del seu record a la terra.

16 »Aquest home no obrava amb lleialtat,
persegua el pobre i desvalgut
i buscava la mort del qui sofreix.

17 Li agradava de maleir: que sigui maleït!
No volia beneir: que ningú no el beneeixi!

18 La maledicció li feia de mantell:
que li penetri com aigua a les entranyes
i com oli al moll dels ossos!

19 Que el cobreixi com el seu vestit,
com la roba que no es treu del damunt!»

20 Així m'acusen davant el Senyor
els qui parlen contra mi i em volen mal.

21 Però tu, Senyor, Déu meu,
tracta'm com escau al teu nom,
allibera'm per la bondat del teu amor.

22 Perquè sóc pobre i desvalgut
i el meu cor se sent ferit dintre meu.

23 M'esvaeixo com l'ombra del capvespre,
se'm treuen del damunt com qui es treu una llagosta.

24 De tant dejunar em flauegen els genolls
i tinc el cos magre i descarnat.

25 Sóc objecte de les seves burles,
em miren amb aires de mofa.

26 Defensa'm, Senyor, Déu meu;
salva'm, per l'amor que em tens.

27 Que s'adonin que tot ve de les teves mans,
que ets tu, Senyor, qui ho ha fet.

28 Ja poden maleir, si tu beneeixes!
Ja poden acusar-me, que quedaran confosos

i el teu servent se n'alegrarà!

²⁹ Que la infàmia cobreixi els qui m'acusen,
que els embolcalli la vergonya com un mantell!

³⁰ Donaré gràcies al Senyor solemnement,
el lloaré enmig d'una gentada.

³¹ Ell s'ha fet defensor del desvalgut
per salvar dels tribunals la seva vida.

Oracle del Senyor al meu senyor

110

(109)

¹ Referit a David. Salm.

Oracle del Senyor al meu senyor:

«Seu a la meva dreta,
i espera que faci dels enemics
l'escambell dels teus peus.»

² Que el Senyor estengui lluny, des de Sió,
el poder del teu ceptre.
Impera enmig dels enemics.

³ Ets príncep des del dia que vas néixer,
tens la glòria sagrada des del si de la mare;
des de l'aurora, com rosada, ell t'ha engendrat.

⁴ El Senyor no es desdiu del que jurà:
«Ets sacerdot per sempre
com ho fou Melquisedec.»

⁵ El Senyor és al teu costat:
abat els reis el dia que s'indigna;

⁶ judica els pobles, els fa presoners,
abat governants arreu de la terra.

⁷ En plena campanya beus al torrent
i després aixeques el cap.

De tot cor enalteixo el Senyor

111

(110)

¹ Al-leluia!

Àlef

De tot cor enalteixo el Senyor,

Bet

amb els justos davant el poble.

Guímel

² Les obres del Senyor són grans:

Dàlet

qui les estima les contempla.

He

³ La seva gesta és gloriosa i esplèndida,

Vau

la seva bondat dura per sempre.

Zain

⁴ El Senyor, compassiu i benigne,

Het

deixà un memorial dels seus prodigis.

Tet

⁵ Recordant-se per sempre del seu pacte,
Iod
va donar un aliment als qui el veneren.

Caf

⁶ Demostrà al poble la força del seu braç
Làmed
repartint-los la terra dels nadius.

Mem

⁷ La seva acció és irrevocable i és justa,
Nun
les seves decisions són fermes,

Sàmec

⁸ assegurades per sempre més,

Ain

establertes fidelment i amb rectitud.

Pe

⁹ Disposà de redimir el seu poble,

Sade

deixà establert un pacte per sempre.

Cof

El seu nom és sant i venerable.

Reix

¹⁰ Venerar el Senyor és primícia de saviesa,

Xin

són molt prudents els qui el veneren.

Tau

La lloança del Senyor dura per sempre.

Feliç l'home que venera el Senyor

112 (111)

¹ Al·leluia!

Àlef

Feliç l'home que venera el Senyor

Bet

i estima de cor els seus preceptes!

Guímel

² La seva descendència serà gran al país,

Dàlet

serà beneït el llinatge dels justos.

He

³ A casa seva hi ha riquesa i abundància,

Vau

la seva bondat dura per sempre.

Zain

⁴ L'home just, compassiu i benigne,

Het

és, per als justos, llum que apunta en la fosca.

Tet

⁵ Sortós l'home que presta de bon grat,

Iod

que disposa a consciència els seus afers.

Caf

⁶ El just no caurà mai
Làmed
i deixarà un record inesborrable.
Mem
⁷ Viu sense por de males noves,
Nun
se sent ferm confiant en el Senyor,
Sàmec
⁸ té el cor incommovible, res no tem
Ain
i a la fi veurà vençuts els enemics.
Pe
⁹ Reparteix el que té, ho dóna als pobres,
Sade
la seva bondat dura per sempre,
Cof
pot alçar el front amb dignitat.
Reix
¹⁰ L'injust, quan ho veu, es consumeix,
Xin
estreny les dents d'indignació:
Tau
l'ambició de l'injust acaba malament.

Servents del Senyor, Iloeu-lo

113

(112)

¹ Al·leluia!
Servents del Senyor, Iloeu-lo,
Iloeu el nom del Senyor.
² Sigui beneït el nom del Senyor
ara i per tots els segles.
³ Des de la sortida del sol fins a la posta
Iloeu el nom del Senyor.
⁴ El Senyor és excels per damunt de tots els pobles,
la seva glòria s'eleva més enllà del cel.
⁵ Qui és com el Senyor, el nostre Déu?
Té molt amunt el seu tron
⁶ i des d'allí s'inclina
per veure el cel i la terra.
⁷ Aixeca de la pols el desvalgut,
treu el pobre de la cendra,
⁸ per asseure'l entre els poderosos,
els poderosos del seu poble.
⁹ La qui vivia estèril a casa,
la fa mare feliç amb els fills.
Al·leluia!

Quan els fills d'Israel sortiren d'Egipte

114

(113 A)

¹ Quan els fills d'Israel sortiren d'Egipte,

la casa de Jacob, d'aquell poble estranger,

² la terra de Judà fou el seu santuari,
el país d'Israel, la seva heretat.

³ El mar, en veure'ls, va fugir
i el Jordà se'n tornà riu amunt;

⁴ les muntanyes saltaren com anyells,
i els turons, com petits de la ramada.

⁵ Què tenies, mar, que vas fugir,
i tu, Jordà, per a tornar riu amunt?

⁶ Per què saltàveu, muntanyes, com anyells,
i els turons, com petits de la ramada?

⁷ Estremeix-te, terra, davant el Senyor,
davant el Déu de Jacob,

⁸ que converteix les roques en estanys,
la pedra dura en dolls d'aigua viva.

Dóna la glòria al teu nom

115

(113 B)

¹ No ens donis a nosaltres la glòria,
no ens la donis, Senyor;
dóna la glòria al teu nom,
perquè ets fidel en l'amor.

² Que no puguin dir els altres pobles:
«On és el seu Déu?»

³ El nostre Déu és al cel
i fa tot el que ell es proposa.

⁴ Els ídols d'ells són plata i or,
obra d'homes i res més:

⁵ tenen boca, però no parlen,
tenen ulls, però no hi veuen,

⁶ orelles que no hi senten
i nas que no olora.

⁷ Les seves mans no palpen,
els seus peus no caminen
ni té veu la seva gorja.

⁸ Seran com ells els qui els fabriquen
i tots els qui hi tenen confiança.

⁹ Casa d'Israel, confieu en el Senyor:
ell ajuda i protegeix.

¹⁰ Casa d'Aaron, confieu en el Senyor:
ell ajuda i protegeix.

¹¹ Confieu en el Senyor, els qui el venereu:
ell ajuda i protegeix.

¹² El Senyor es recorda de nosaltres
i ens beneirà:

beneirà la casa d'Israel,
beneirà la casa d'Aaron,

¹³ beneirà els seus fidels,
els beneirà tots, petits i grans.

¹⁴ Que us faci créixer el Senyor,
a vosaltres i als vostres fills.

¹⁵ Sigueu beneïts del Senyor,

que ha fet el cel i la terra.

¹⁶ El Senyor s'ha reservat el cel
i ha donat als homes la terra.

¹⁷ No són els morts els qui lloen el Senyor,
ni els qui baixen al silenci del sepulcre.

¹⁸ Els qui beneïm el Senyor som nosaltres
des d'ara i per tots els segles.
Al·leluia!

Em sento ple d'amor

116

(114-115)

¹ Em sento ple d'amor:

el Senyor ha escoltat la meva súplica,

² ha escoltat el meu clam
així que l'invocava.

³ M'envoltaven els llaços de la mort,
tenia davant meu els seus paranys
i dintre meu l'angoixa i el neguit.

⁴ Vaig invocar el nom del Senyor:
«Ah, Senyor, salva'm la vida!»

⁵ El Senyor és just i benigne,
el nostre Déu sap compadir;

⁶ el Senyor salvaguarda l'indefens,
jo era feble i m'ha salvat.

⁷ Recobra la serenor, ànima meva,
mira el que t'ha fet el Senyor.

⁸ Ha alliberat de la mort la meva vida,
els meus ulls, de negar-se en el plor,
els meus peus, de donar un pas en fals.

⁹ Continuaré caminant entre els qui viuen,
a la presència del Senyor.

¹⁰ Em sento ple de fe, tot i que deia:
«Que en sóc, de dissortat!»;

¹¹ tot i que deia, veient-me perdut:
«Els homes, tots enganyen!»

¹² Com podria retornar al Senyor
tot el bé que m'ha fet?

¹³ Invocant el seu nom, alçaré el calze
per celebrar la salvació.

¹⁴ Compliré les meves prometes,
ho faré davant el poble.

¹⁵ Al Senyor li voldria
la mort dels qui l'estimen.

¹⁶ Ah, Senyor, sóc el teu servent,
ho sóc des del dia que vaig néixer.
Tu m'has trencat les cadenes.

¹⁷ T'oferiré una víctima d'acció de gràcies
invocant el teu nom;

¹⁸ compliré les meves prometes,
ho faré davant el poble,

¹⁹ en els atris de la casa del Senyor,
al teu bell mig, Jerusalem.

Al·leluia!

Lloeu el Senyor, tots els pobles

117

(116)

¹ Lloeu el Senyor, tots els pobles;
glorifiqueu-lo, totes les nacions:

² el seu amor per nosaltres és immens,
la fidelitat del Senyor durarà sempre.

Al·leluia!

Del Senyor em ve la força i el triomf

118

(117)

¹ Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo!
Perdura eternament el seu amor.

² Que respongui la casa d'Israel:
Perdura eternament el seu amor.

³ Que respongui la casa d'Aaron:
Perdura eternament el seu amor.

⁴ Que responguin els qui veneren el Senyor:
Perdura eternament el seu amor.

⁵ Enmig del perill vaig clamar al Senyor,
i em va escoltar i me'n va treure.

⁶ Tinc el Senyor a favor, res no em fa por;
els homes, què em poden fer?

⁷ Tinc el Senyor a favor, ell em defensa;
veuré caure els enemics.

⁸ Més val emparar-se en el Senyor
que posar confiança en els homes.

⁹ Més val emparar-se en el Senyor
que fiar-se dels poderosos.

¹⁰ Quan totes les nacions m'envoltaven,
invocant el Senyor les he vençudes.

¹¹ Quan m'envoltaven i estrenyien el setge,
invocant el Senyor les he vençudes.

¹² Quan m'envoltaven com un eixam
i s'arboraven com foc d'argelagues,
invocant el Senyor les he vençudes.

¹³ M'empenyies tan fort que anava a caure;
però tu, Senyor, m'has sostingut.

¹⁴ Del Senyor em ve la força i el triomf,
és ell qui m'ha salvat.

¹⁵ Escolteu crits de festa i de victòria
al campament dels justos:

«La dreta del Senyor fa proeses,

¹⁶ la dreta del Senyor és poderosa,
la dreta del Senyor fa proeses.»

¹⁷ No moriré, viuré encara,
per contar les proeses del Senyor.

¹⁸ Els càstigs del Senyor han estat severos,
però no m'ha abandonat a la mort.

19 Obriu-me les portes dels justos:
entraré a donar gràcies al Senyor.
20 Aquest és el portal del Senyor,
els justos hi poden entrar.
21 Et dono gràcies perquè m'has escoltat
i has vingut a salvar-me.
22 La pedra rebutjada pels constructors,
ara és la pedra principal.
23 És el Senyor qui ho ha fet,
i els nostres ulls se'n meravellen.
24 Avui és el dia en què venç el Senyor:
alegrem-nos-en i celebrem-lo.
25 Ah, Senyor, dóna'ns la victòria!
Ah, Senyor, fes-nos triomfar!
26 Beneït el qui ve en nom del Senyor.
Us beneïm des de la casa del Senyor.
27 El Senyor és Déu i ell ens il·lumina.
Acosteu-vos amb els rams tot dansant
fins a les vores de l'altar.
28 Tu ets el meu Déu, et dono gràcies;
t'exalço, Déu meu!
29 Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo!
Perdura eternament el seu amor.

Feliços els homes de conducta irrepreensible

119

(118)

Àlef

1 Feliços els homes de conducta irrepreensible,
que segueixen la Llei del Senyor!
2 Feliços els homes que guarden el seu pacte
i cerquen el Senyor amb tot el cor,
3 no cometen mai cap mal,
segueixen els seus camins!
4 Has donat els teus preceptes
perquè siguin observats fidelment.
5 Tant de bo que els meus camins no es desviïn
de guardar els teus decrets;
6 mai no em veuré decebut
si tinc al davant tots els teus manaments.
7 El meu cor et lloarà amb sinceritat
quan aprendrà que decideixes amb justícia.
8 Vull guardar els teus decrets;
no m'abandonis, no em deixis sol.
Bet
9 Com mantindrà pur un jove el seu camí?
Vivint d'acord amb la teva paraula.
10 T'he cercat amb tot el cor:
no deixis que m'aparti dels teus manaments.
11 Guardo al fons del cor el que has promès,
per no pecar contra tu.
12 Sigues beneït, Senyor!
Fes que aprengui els teus decrets.

13 Els meus llavis compten d'una a una
totes les sentències que has donat.

14 Sóc més feliç guardant el teu pacte
que fruit de grans riqueses.

15 Vull considerar els teus preceptes
i fixar-me en els teus camins.

16 Els teus decrets són la meva delícia,
no oblidaré mai el que has promès.

Guímel

17 Concedeix la vida al teu servent,
que em vull fixar en la teva paraula.

18 Obre'm els ulls i podré contemplar
les meravelles de la teva Llei.

19 Sóc un foraster en aquesta terra;
no m'amaguis els teus manaments.

20 La meva ànima està assedegada
de sentir a cada moment els teus designis.

21 Tu amenges aquests maleïts superbs
que es desvien dels teus manaments.

22 Allunya de mi les burles i els menyspreus,
perquè jo guardo el teu pacte.

23 Ni que els poderosos deliberin contra mi,
jo faré l'elogi dels teus decrets.

24 El teu pacte és la meva delícia,
ell em fa de conseller.

Dàlet

25 Em veig sepultat a la pols;
fes-me viure, com vas prometre.

26 T'he exposat els meus camins i m'has respost;
fes que aprengui els teus decrets.

27 Fes-me entendre el camí dels preceptes
i faré l'elogi de les teves meravelles.

28 La meva vida es consumeix de pena;
renova'm, tal com vas prometre.

29 Aparta'm dels falsos camins
i fes-me el do de la teva Llei.

30 He escollit els camins veritables,
he admès les teves sentències.

31 Estic enamorat del teu pacte;
Senyor, fes que no quedi decebut.

32 Correré pels camins dels manaments,
perquè m'has eixamplat el cor.

He

33 Mostra'm el camí dels teus decrets, Senyor,
que el vull seguir fins al final.

34 Fes-me entendre la teva Llei,
que la vull guardar amb tot el cor.

35 Guia'm pel camí dels manaments,
que jo me l'estimo de debò.

36 Inclina el meu cor al teu pacte,
fes que no em deixi subornar.

37 Aparta els meus ulls dels qui no són res;
el teu camí em donarà la vida.

38 Compleix amb mi, servent teu,
la teva promesa i jo et seré fidel.

39 Allunya les burles que jo temo;
sé que són bones les sentències que has donat.

40 Mira com estimo els teus preceptes;
per la teva bondat, dóna'm la vida.

Vau

41 Que ploquin els teus favors, Senyor;
salva'm, com havies promès.

42 Que pugui respondre als qui es burlen de mi:
«Jo confio en la seva paraula.»

43 No em treguis dels llavis la promesa que no enganya:
confio en el teu judici.

44 Vull guardar sempre la teva Llei,
per segles i més segles.

45 Viuré amb el cor ample,
jo que medito els teus preceptes.

46 Davant els reis parlaré del teu pacte
i no hauré d'averkonyir-me'n.

47 Els teus manaments fan les meves delícies,
me'ls estimo de debò.

48 Prego alçant les mans cap als manaments que tant estimo,
faig l'elogi dels teus decrets.

Zain

49 Recorda la promesa que em vas fer
i que manté la meva esperança.

50 Això és el que em conforta en les penes:
la teva promesa em dóna la vida.

51 Quan els superbs es reien tant de mi
no em decantava de la teva Llei.

52 Recordava els judicis eterns,
i aquest record, Senyor, em confortava.

53 M'encenc d'indignació contra els injustos
quan veig que abandonen la Llei.

54 Els teus decrets són el tema dels meus cants
quan em trobo en terra estranya.

55 Senyor, fins de nit recordo el teu nom
i vetllo pensant en la teva Llei.

56 Emprenc com a cosa meva
la guarda dels teus preceptes.

Het

57 Senyor, jo dic: l'heretat que em toca
és estar atent a les teves paraules.

58 El meu cor cerca d'afalagar-te:
compadeix-te de mi, com vas prometre.

59 Examino els meus camins
perquè els meus peus no es desviïn del teu pacte.

60 Sense torbar-me, avanço de pressa
en la guarda dels teus manaments.

61 Els paranys dels injustos m'envolten,
però jo no oblidó la teva Llei.

62 A mitjanit em llevo a lloar-te,
perquè són justos els teus judicis.

63 M'uneixo a tots els fidels,
als qui guarden els teus preceptes.

64 Senyor, la terra és plena del teu amor;
fes que aprengui els teus decrets.

Tet

65 Has fet feliç el teu servent,
com tu, Senyor, havies promès.

66 Dóna'm enteniment i bon sentit,
que jo tinc fe en els teus manaments.

67 Abans de passar penes, vivia esgarriat,
però ara tinc presents les teves promeses.

68 Tu ets bo, tu fas el bé;
fes que aprengui els teus decrets.

69 No curen de res els remeis dels superbs;
jo guardo amb tot el cor els teus preceptes.

70 Els seus cors s'han endurit, són insensibles,
però la teva Llei fa la meva delícia.

71 M'ha fet bé haver sofert tantes penes:
així he après els teus decrets.

72 M'estimo més la Llei que et surt dels llavis
que mil monedes d'or o de plata.

Iod

73 Les teves mans m'han fet i m'han creat,
dóna'm seny per a aprendre els manaments.

74 Els qui et veneren s'alegraran
en veure que espero el que has promès.

75 Senyor, ets just, ho reconec;
amb raó he sofert tantes penes.

76 Que el teu amor em conforti,
com vas prometre al teu servent.

77 Que vingui la teva tendresa i viuré;
la teva llei fa les meves delícies.

78 Que els superbs s'avergonyeixin d'oprimir-me injustament;
jo faré l'elogi dels teus preceptes.

79 Que es posin a favor meu els fidels,
els qui coneixen el teu pacte.

80 Que el meu cor guardi plenament els teus decrets
i no quedaré confós.

Caf

81 Em sento defallir de tant esperar la salvació,
però confio en la teva paraula.

82 Se'm cansen els ulls d'esperar el que has promès,
i exclamo: «Quan vindràs a consolar-me?»

83 Fins si em quedava tot ressec,
no oblidaria els teus decrets.

84 Quant de temps viurà el teu servent?
Quan em faràs justícia dels qui em persegueixen?

85 M'han posat paranys els superbs
que no viuen segons la teva Llei.

86 Tots els teus manaments són justos;
defensa'm, que em persegueixen sense causa.

87 Han estat a punt d'esborrar-me de la terra,
però jo no he abandonat els teus preceptes.

88 Per l'amor que em tens, salva'm la vida
i guardaré el pacte que vas fer.

Làmed

89 Les teves promeses, Senyor, són eternes,
persistiran en el cel.

90 La teva fidelitat es manté per segles i segles

com es manté la terra que has creat.

⁹¹ Tot subsisteix fins ara perquè tu ho has decidit;
t'obeeix tot l'univers.

⁹² Si la teva Llei no fes les meves delícies,
jo hauria sucumbit, amb tantes penes.

⁹³ Em dónes vida pels teus preceptes;
jo no els oblidaré mai.

⁹⁴ Sóc teu: et prego que em salvis,
que jo medito els teus preceptes.

⁹⁵ Els injustos esperen l'ocasió de perdre'm
i jo miro d'entendre el teu pacte.

⁹⁶ He vist límits a la cosa més perfecta,
però els teus manaments són immensos.

Mem

⁹⁷ Com estimo la teva Llei!

Tot el dia la porto al pensament.

⁹⁸ Pels teus manaments, tinc més seny que l'enemic,
perquè me'ls he fet meus per sempre.

⁹⁹ Sóc més instruït que tots els meus mestres
de tant que medito el teu pacte.

¹⁰⁰ Complir els teus preceptes
em fa més assenyat que els ancians.

¹⁰¹ No deixo anar els meus peus per mals camins,
vull viure atent a les teves paraules.

¹⁰² Les decisions que has pres, no les defujo;
tu me les has ensenyades.

¹⁰³ Quina dolçor, les teves promeses!
Les trobo, quan en parlo, més dolces que la mel.

¹⁰⁴ El seny em ve dels teus preceptes;
per això detesto els camins enganyosos.

Nun

¹⁰⁵ La teva paraula fa llum als meus passos,
és la claror que m'il·lumina el camí.

¹⁰⁶ Ho he jurat i ho mantinc:
guardaré els teus justos decrets.

¹⁰⁷ Són grans les penes que sofreixo, Senyor:
fes que visqui, com havies promès.

¹⁰⁸ Accepta, Senyor, l'ofrena que et prometo
i fes que aprengui els teus designis.

¹⁰⁹ La meva vida està sempre en perill,
però no oblidó mai la teva Llei.

¹¹⁰ M'han parat una trampa els injustos,
però jo no em desvio dels teus preceptes.

¹¹¹ Tindrè sempre per herència el teu pacte:
és l'alegria del meu cor.

¹¹² Compliré de cor els teus decrets,
del tot i per sempre.

Sàmec

¹¹³ Em desagrada la gent de doble vida,
jo estimo la teva Llei.

¹¹⁴ Tu ets l'escut que em protegeix,
la teva promesa és la meva esperança.

¹¹⁵ Allunyeu-vos de mi, malfactors,
que vull guardar els manaments del meu Déu.

¹¹⁶ Tal com em vas prometre, referma'm i viuré;

no defraudis la meva esperança.

117 Aguanta'm i seré salvat,
vull fixar-me sempre en els teus decrets.

118 Tu desaproves els qui se n'allunyen,
enganyats per la pròpia astúcia.

119 Per a tu són escòria els injustos del país;
per això estimo el teu pacte.

120 Tot el meu cos s'esborrona de por,
perquè temo els teus judicis.

Ain

121 He obrat segons el dret i la justícia:
no m'abandonis en mans dels opressors.

122 Assegura'm que faràs feliç el teu servent,
que no m'oprimiran els superbs.

123 Els meus ulls es cansen d'esperar que em salvis
i que arribin els béns promesos.

124 Mostra l'amor que tens al teu servent,
fes que aprengui els teus decrets.

125 Sóc el teu servent, dóna'm seny
i coneixeré el teu pacte.

126 Ja és hora que intervinguis, Senyor:
ells han violat la teva Llei.

127 Jo aprecio els teus manaments
més que l'or, més que l'or fi;

128 per això trobo encertats els teus preceptes
i m'aparto dels camins enganyosos.

Pe

129 És admirable, el teu pacte;
per això el té present la meva ànima.

130 Penetrar les teves paraules
dóna llum i enteniment als més senzills.

131 Obro els llavis i aspiro amb delit:
m'agraden tant els teus manaments!

132 Mira'm i compadeix-te de mi,
tu que et compadeixes dels qui estimen el teu nom.

133 Que la teva promesa guii els meus passos,
que jo no sigui mai esclau de males arts.

134 Allibera'm dels homes que oprimeixen,
que pugui guardar els teus preceptes.

135 Fes veure al teu servent la claror de la teva mirada,
fes que el teu servent aprengui els teus decrets.

136 Mars de llàgrimes surten dels meus ulls
quan veig els qui no guarden la teva Llei.

Sade

137 Tu ets just, Senyor,
i són justes les teves sentències.

138 Has establert amb benvolença el teu pacte,
que és irrevocable.

139 Sento un zel que em consumeix,
veient com l'enemic oblida el que has promès.

140 Les teves promeses són de bona llei;
el teu servent les estima.

141 Per petit i menyspreat que jo sigui,
no m'oblido dels teus preceptes.

142 La teva bondat serà sempre generosa,

és irrevocable la teva Llei.

143 Quan em trobava en perill i en la desgràcia
em feien feliç els teus manaments.

144 Els teus pactes seran sempre justos;
dóna'm seny i podré viure.

Cof

145 Clamo amb tot el cor, Senyor, escolta'm:
vull complir els teus decrets.

146 Jo t'invoco: salva'm
i guardaré el teu pacte.

147 Encara no és de dia i ja vinc a implorar-te
confiant en les teves paraules.

148 Abans d'hora es desvetllen els meus ulls
per considerar les teves promeses.

149 Tu que m'estimes, escolta el meu clam;
dóna'm la vida, Senyor, com vas decidir.

150 Tinc a prop uns homes malèvols,
que estan lluny de la teva Llei.

151 Tu, Senyor, ets a prop meu
i es mantenen fermes els teus manaments;

152 jo sé, fa temps, que el teu pacte
l'has assegurat per sempre.

Reix

153 Mira les penes que sofreixo i allibera-me'n,
que no oblidó la teva Llei.

154 Pledeja a favor meu i defensa'm;
com vas prometre, donà'm la vida.

155 La salvació és lluny dels injustos,
perquè no mediten els teus decrets.

156 És gran, Senyor, la teva tendresa;
com vas decidir, donà'm la vida.

157 Ni que siguin tants els enemics que em persegueixen,
no m'he apartat del teu pacte.

158 Em repugnen els qui he vist apostatar
sense fer cas de les teves promeses.

159 Com m'estimo els teus preceptes, Senyor!
Per l'amor que em tens, donà'm la vida.

160 La teva paraula neix de la veritat,
són justes i eternes les teves decisions.

Xin

161 Quan els governants em perseguien sense causa,
jo sols temia les teves paraules.

162 La teva promesa em feia tan feliç
com un home que troba un gran botí.

163 Avorreixo l'engany, el detesto,
i estimo la teva Llei.

164 Et lloo set vegades cada dia,
perquè són justes les teves decisions.

165 Tenen molta pau els qui estimen la Llei;
res no els farà ensopegar.

166 Compleixo els manaments, Senyor,
mentre espero que em salvís.

167 El meu cor té present el teu pacte;
me l'estimo de debò.

168 Tinc presents el teu pacte i els teus decrets;

tots els meus camins són davant teu.

Tau

¹⁶⁹ Que el meu clam arribi fins a tu, Senyor,
dóna'm seny com vas prometre;

¹⁷⁰ deixa entrar al teu davant la meva súplica;
tal com vas prometre, allibera'm.

¹⁷¹ Tinc a flor de llavis la lloança,
perquè em fas aprendre els teus decrets.

¹⁷² La meva llengua canta les teves promeses;
tots els teus manaments són justos.

¹⁷³ Que la teva mà estigui a punt per a ajudar-me;
jo he escollit els teus preceptes.

¹⁷⁴ Anhele que em salvis, Senyor;
la teva Llei em farà feliç.

¹⁷⁵ Que visqui la meva ànima i et lloï
i que el teu judici em defensi.

¹⁷⁶ M'havia allunyat com una ovella perduda:
vine a buscar el teu servent,
que jo no oblidó els teus manaments.

Clamo al Senyor en la meva desgràcia

120

(119)

¹ Càntic de pelegrinatge.

Clamo al Senyor en la meva desgràcia,
i ell em respon.

² Allibera'm, Senyor, dels llavis mentiders
i de la llengua impostora.

³ Què et donarà el Senyor a mans plenes,
llengua impostora?

⁴ Fletxes esmolades de guerrer
i brases de ginesta!

⁵ Ai de mi, que he de viure a Mèixec,
exiliat als campaments de Quedar!

⁶ Fa massa temps que he de viure
amb els qui no volen la pau.

⁷ Jo sóc home de pau;
però, quan parlo amb ells,
es decanten per la guerra.

Alço els ulls a les muntanyes

121

(120)

¹ Càntic per al pelegrinatge.

Alço els ulls a les muntanyes:
d'on em vindrà l'ajuda?

² L'ajuda em vindrà del Senyor,
que ha fet el cel i la terra.

³ Que no deixi relliscar el teu peu
ni s'adormi el qui et guarda.

⁴ El guardià d'Israel mai no s'adorm,
sempre vigila.

⁵ El Senyor et guarda, el Senyor t'empara
al teu costat mateix.

⁶ De dia el sol no et farà mal
ni la lluna de nit.

⁷ El Senyor et guarda de tota desgràcia,
et guarda la vida.

⁸ El Senyor guarda tots els teus passos
ara i per tots els segles.

Quina alegria quan em van dir

122

(121)

¹ Càntic de pelegrinatge. Referit a David.

Quina alegria quan em van dir:

«Anem a la casa del Senyor!»

² Ja han arribat els nostres peus
al teu lliandar, Jerusalem.

³ Jerusalem, ciutat ben construïda,
conjunt harmoniós!

⁴ És allà que pugen les tribus,
les tribus del Senyor,
a complir l'aliança d'Israel,
a lloar el nom del Senyor.

⁵ Allí hi ha els tribunals de justícia,
els tribunals del palau de David.

⁶ Augureu la pau a Jerusalem:
«Que visquin segurs els qui t'estimen!

⁷ Que sigui inviolable la pau dels teus murs,
la quietud dels teus merlets!»

⁸ Per amor dels meus germans i els meus amics,
deixeu-me dir: «Que hi hagi pau dintre teu!»

⁹ Per la casa del Senyor, el nostre Déu,
et desitjo el benestar.

A tu alço els meus ulls

123

(122)

¹ Càntic de pelegrinatge.

A tu, que tens el tron en el cel,
alço els meus ulls.

² Com l'esclau té els ulls posats
en les mans del seu amo
i com l'esclava posa els ulls
en les mans de la mestressa,
tenim els ulls en el Senyor, el nostre Déu,
fins que es compadeixi de nosaltres.

³ Compadeix-nos, Senyor, compadeix-nos;
estem saturats de menyspreus!

⁴ La nostra ànima n'està ben saturada,
dels escarnis dels altius,
dels menyspreus dels insolents.

Si el Senyor no hagués estat a favor nostre

124 (123)

¹ Càntic de pelegrinatge. Referit a David.

Si el Senyor no hagués estat a favor nostre
—que respongui el poble d'Israel—,

² si el Senyor no hagués estat a favor nostre
quan uns homes intentaven assaltar-nos,

³ ens haurien engolit de viu en viu,
tan gran era la fúria que portaven.

⁴ Se'ns haurien endut les aigües;
la riuada ja ens passava més amunt del coll,

⁵ més amunt del coll ens passava
la crescuda de les aigües.

⁶ Beneït sigui el Senyor,
que no ens deixa caure a les seves dents.

⁷ Hem salvat la vida com l'ocell que fuig
del llaç dels caçadors:

s'ha trencat el llaç i tots hem fugit.

⁸ El nostre auxili és el nom del Senyor,
que ha fet el cel i la terra.

El qui confia en el Senyor és com Sió

125 (124)

¹ Càntic de pelegrinatge.

El qui confia en el Senyor
és com Sió, incommovible,
ferm per sempre.

² Jerusalem està envoltada de muntanyes;
és així com el Senyor envolta el seu poble
ara i per tots els segles.

³ El ceptre injust no pesarà més
sobre la terra dels justos,
no fos que els justos s'inclinessin a fer el mal.

⁴ Senyor, fes feliços els bons
i els rectes de cor.

⁵ Però als qui es desvien per camins tortuosos,
el Senyor se'ls endurà amb els malfactors.
Pau a Israel!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió

126 (125)

¹ Càntic de pelegrinatge.

Quan el Senyor renovà la vida de Sió,
ho crèiem un somni.

² La nostra boca s'omplí d'alegria,
de crits i de rialles.

Els altres pobles es deien:

«És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells!»

³ És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre,
amb quin goig ho celebrem!

⁴ Renova la nostra vida, Senyor,
com l'aigua renova l'estepa del Nègueb.

⁵ Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls
criden de goig a la sega.

⁶ Sortien a sembrar tot plorant,
carregats amb la llavor;
i tornen cantant d'alegria,
duent a coll les seves garbes.

Si el Senyor no construeix la casa

127

(126)

¹ Càntic de pelegrinatge. Referit a Salomó.

Si el Senyor no construeix la casa,
és inútil l'afany dels constructors.

Si el Senyor no guarda la ciutat,
és inútil que vigilin els guardes.

² És inútil que us lleveu tan de matí
i aneu tan tard a reposar,

per menjar un pa que us guanyeu a dures penes:
fins quan dormen, ell el dóna als seus amics!

³ L'herència del Senyor són els fills,
els descendents són la millor recompensa;

⁴ els fills que heu tingut quan éreu joves
són com les fletxes en mans d'un guerrer.

⁵ Feliç l'home que se n'omple el buirac!
Si discuteix a la plaça amb l'adversari,
no haurà de retirar-se avergonyit.

Feliç tu, fidel del Senyor

128

(127)

¹ Càntic de pelegrinatge.

Feliç tu, fidel del Senyor,
que vius seguint els seus camins!

² Menjaràs del fruit del teu treball,
seràs feliç i tindràs sort.

³ La teva esposa fruitarà com una parra,
dins la intimitat de casa teva;
els teus fills seran com plançons d'olivera
al voltant de la taula.

⁴ És així com els fidels del Senyor
seran beneïts.

⁵ Que el Senyor et beneeixi des de Sió!
Que tota la vida puguis veure
prosperar Jerusalem!

⁶ Que puguis veure els fills dels teus fills!
Pau a Israel!

M'han combatut molt sovint des de jove

129

(128)

¹ Càntic de pelegrinatge.

M'han combatut molt sovint des de jove
—que respongui el poble d'Israel—,

² m'han combatut molt sovint des de jove,
però mai no m'han vençut.

³ Uns llauradors han llaurat la meva esquena,
hi han obert solcs ben llargs,

⁴ però la justícia del Senyor
ha trencat les cordes dels injustos.

⁵ Que se'n tornin defraudats i avergonyits
els qui volen fer mal a Sió!

⁶ Que siguin com l'herba dels terrats,
que abans de créixer s'asseca:

⁷ no se'n faran cap manat els segadors
ni cap braçat els qui lliguen garbes.

⁸ Ningú dels qui passen no dirà:
«El Senyor us ha beneït.»

Us beneïm en el nom del Senyor.

Des de l'abisme et crido, Senyor

130

(129)

¹ Càntic de pelegrinatge.

Des de l'abisme et crido, Senyor;

² Senyor, escolta el meu clam;
escolta, estigues atent
al meu clam que et suplica.

³ Si tinguessis en compte les culpes,
Senyor, qui es podria sostenir?

⁴ Però ets tu qui dones el perdó;
per això mereixes que et venerin.

⁵ Espero amb tota l'ànima, Senyor,
confio en la teva paraula.

⁶ La meva ànima desitja el Senyor,
més que els sentinelles el matí.

Que els sentinelles esperin el matí;

⁷ Israel, confia en el Senyor,
perquè són del Senyor l'amor fidel
i la redempció generosa.

⁸ És ell qui redimeix Israel
de totes les seves culpes.

Senyor, el meu cor no és ambiciós

131

(130)

¹ Càntic de pelegrinatge. Referit a David.
Senyor, el meu cor no és ambiciós

ni són altius els meus ulls;
visc sense pretensions de grandeses
o de coses massa altes per a mi.

² Jo em mantinc en pau,
tinc l'ànima serena.

Com un nen a la falda de la mare,
així se sent la meva ànima.

³ Israel, confia en el Senyor
ara i per tots els segles.

Senyor, recorda't de David

132

(131)

¹ Càntic de pelegrinatge.

Senyor, recorda't de David
i de tot el seu zel,

² quan va fer aquest jurament al Senyor,
prometent al Poderós de Jacob:

³ «No entraré sota el sostre de casa,
no aniré al meu llit per descansar,

⁴ no deixaré que s'adormin els meus ulls,
que la son m'acluqui les parpelles,

⁵ fins que hauré trobat un lloc per al Senyor,
un casal per al Poderós de Jacob!»

⁶ Hem sabut que l'arca era a Efrata;
l'hem trobada a la plana de Jàar.

⁷ Entrem, doncs, a casa seva,
venerem l'escambell dels seus peus.

⁸ Alça't, Senyor, i vine on has de quedar-te,
amb l'arca del teu poder.

⁹ Que els teus sacerdots es vesteixin de festa
i esclatin els fidels en crits d'alegria.

¹⁰ Per amor de David, el teu servent,
no refusis d'acollir el teu Ungit.

¹¹ El Senyor va jurar a David;
va jurar en ferm, no se'n desdirà:
«En el teu tron hi posaré un descendent.

¹² Si els teus fills guarden la meva aliança,
el pacte que jo els proposo,
continuaran també els seus fills
ocupant per sempre el teu tron.»

¹³ El Senyor ha escollit Sió,
l'ha volguda per fer-hi estada:

¹⁴ «És aquí on vull quedar-me per sempre,
m'agrada, hi vull residir.

¹⁵ La beneiré i estarà ben proveïda,
els seus pobres menjaran fins a saciar-se.

¹⁶ Vestiré de triomf els seus sacerdots,
i els seus fidels esclataran en crits d'alegria.

¹⁷ Aquí faré germinar el poder de David,
per al meu Ungit tindrà una llàntia encesa.

¹⁸ Vestiré d'oprobri els seus enemics,
però al front d'ell brillarà la diadema.»

Que n'és, de bo, viure tots junts els germans

133

(132)

¹ Càntic de pelegrinatge. Referit a David.

Que n'és, de bo i agradable,
viure tots junts els germans!

² És com el perfum que ungeix el cap
i s'escampa per la barba,
s'escampa per la barba d'Aaron
fins al coll dels seus vestits.

³ És com la rosada de l'Hermon,
que s'escampa a les muntanyes de Sió.
Allí hi ha l'aplec que el Senyor beneeix:
li dóna la vida per sempre.

Beneïu el Senyor, servents del Senyor

134

(133)

¹ Càntic de pelegrinatge.

Beneïu el Senyor,
vosaltres, servents del Senyor,
que us quedeu de nit
a casa seva.

² Alceu les mans al santuari,
beneïu el Senyor.

³ Que el Senyor et beneeixi des de Sió,
ell que ha fet el cel i la terra.

Lloeu el nom del Senyor

135

(134)

¹ Al-leluia!

Lloeu el nom del Senyor,
lloeu-lo, servents del Senyor,

² que esteu a la casa del Senyor,
als atris de la casa del nostre Déu.

³ Lloeu el Senyor: que n'és, de bo!
Canteu al seu nom: que n'és, d'amable!

⁴ El Senyor escollí el poble de Jacob,
els fills d'Israel, per heretat preferida.

⁵ Reconec la grandesa del Senyor,
del Senyor nostre, que és més gran que tots els déus.

⁶ El Senyor fa tot el que es proposa,
al cel i a la terra,
en els mars i en tots els oceans.

⁷ Fa pujar els núvols de l'extrem de la terra,
crea els llamps, que acompanyen les pluges,
fa sortir els vents dels seus amagatalls.

⁸ Va fer morir els primogènits dels egipcis,

des dels homes fins a les bèsties.

⁹ Dins les teves fronteres, Egipte,
envià senyals i prodigis
contra el faraó i contra tots els seus vassalls.

¹⁰ És ell qui vencé tants de pobles
i féu morir tants de reis:

¹¹ Sehon, rei dels amorreus,
Og, rei de Basan,
i tots els reialmes cananeus.

¹² Va donar possessió d'aquell país
al seu poble d'Israel.

¹³ El teu nom, Senyor, és etern,
de segle en segle es perpetua el teu record.

¹⁴ Perquè el Senyor fa justícia al seu poble
i s'apiada dels seus servidors.

¹⁵ Els ídols dels pagans són plata i or,
obra d'homes i res més:

¹⁶ tenen boca, però no parlen,
tenen ulls, però no hi veuen,

¹⁷ orelles, però no hi senten,
no hi ha gens d'alè a la seva boca.

¹⁸ Seran com ells els qui els fabriquen
i tots els qui hi tenen confiança.

¹⁹ Casa d'Israel, beneeix el Senyor,
casa d'Aaron, beneeix el Senyor,

²⁰ casa de Leví, beneeix el Senyor,
beneïu-lo, els qui el venereu.

²¹ Sigui beneït el Senyor des de Sió,
ell que té a Jerusalem la seva estada!
Al·leluia!

Perdura eternament el seu amor

136

(135)

¹ Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo!
Perdura eternament el seu amor.

² Enaltiu el Déu dels déus.
Perdura eternament el seu amor.

³ Enaltiu el Senyor dels senyors.
Perdura eternament el seu amor.

⁴ L'únic que fa grans meravelles.
Perdura eternament el seu amor.

⁵ Ha creat el cel amb saviesa.
Perdura eternament el seu amor.

⁶ Consolidà la terra sobre l'aigua.
Perdura eternament el seu amor.

⁷ Creador dels dos astres gegants.
Perdura eternament el seu amor.

⁸ El sol, que impera sobre el dia.
Perdura eternament el seu amor.

⁹ La lluna i els estels, que governen la nit.
Perdura eternament el seu amor.

¹⁰ Va fer morir els primogènits d'Egipte.

Perdura eternament el seu amor.
11 Va fer sortir Israel d'aquell país.
Perdura eternament el seu amor.
12 Amb mà forta i amb braç poderós.
Perdura eternament el seu amor.
13 Va partir en dos el Mar Roig.
Perdura eternament el seu amor.
14 Va fer passar Israel pel mig del mar.
Perdura eternament el seu amor.
15 Hi enfonsà el faraó amb el seu exèrcit.
Perdura eternament el seu amor.
16 Va conduir pel desert el seu poble.
Perdura eternament el seu amor.
17 Vencé uns reis famosos.
Perdura eternament el seu amor.
18 Féu morir uns reis poderosos.
Perdura eternament el seu amor.
19 Sehon, rei dels amorreus.
Perdura eternament el seu amor.
20 Og, rei de Basan.
Perdura eternament el seu amor.
21 Va donar possessió d'aquell país.
Perdura eternament el seu amor.
22 El donà a Israel, el seu servent.
Perdura eternament el seu amor.
23 Es recordà que vivíem trepitjats.
Perdura eternament el seu amor.
24 Ens alliberà dels nostres enemics.
Perdura eternament el seu amor.
25 Ell alimenta tots els vivents.
Perdura eternament el seu amor.
26 Enaltiu el Déu del cel.
Perdura eternament el seu amor.

Vora els rius de Babilònia

137

(136)

1 Vora els rius de Babilònia
ens assèiem i ploràvem
d'enyorança de Sió;
2 teníem penjades les lires
als salzes d'aquella ciutat.
3 Els qui ens havien deportat
volien que cantéssim;
ens demanaven cants de festa
els qui ens havien entristit:
«Canteu-nos algun càntic de Sió.»
4 Com podíem cantar cants del Senyor
en una terra estrangera?
5 Si mai t'oblidava, Jerusalem,
que caigui en l'oblit la meva dreta.
6 Que se m'encasti la llengua al paladar
si deixés d'evocar el teu record,

si no posés Jerusalem
al capdamunt dels cants de festa.

⁷ Recorda't, Senyor,
com parlaven els d'Edom
el dia que caigué Jerusalem:
«Arraseu-la, arraseu-la
arran dels fonaments!»

⁸ Babilònia, com seràs devastada!
Feliç el qui et farà
el que tu ens vas fer a nosaltres!

⁹ Feliç el qui et prendrà les criatures
per esclafar-les a la roca!

T'enalteixo amb tot el cor, Senyor

138

(137)

¹ Del recull de David.

T'enalteixo amb tot el cor, Senyor,
et vull cantar a la presència dels àngels.

² Em prosterno davant el santuari
i enalteixo el teu nom,
perquè estimes i ets fidel:
les teves promeses sobrepassen
el que havíem sentit de tu.

³ Quan jo t'invocava, m'has escoltat,
has enfortit la meva ànima.

⁴ En sentir el que has promès, Senyor,
tots els reis de la terra et lloaran

⁵ i celebraran el teu obrar dient:
«Que n'és, de gran, la glòria del Senyor!

⁶ El Senyor és excels, però es mira els humils,
mentre que coneix els altius de lluny estant.»

⁷ Si passo entre perills, me'n treus amb vida,
amb la mà detures el furor de l'enemic,
la teva dreta em salva.

⁸ Que el Senyor continuï afavorint-me.
El teu amor perdura sempre, Senyor!
No abandonis l'obra de les teves mans!

Senyor, has penetrat els meus secrets

139

(138)

¹ Per al mestre de cor. Del recull de David. Salm.
Senyor, has penetrat els meus secrets i em coneixes,

² tu saps quan m'assec i quan m'aixeco;
descobreixes de lluny estant els meus propòsits,

³ saps prou bé si camino o si reposo,
et són coneguts tots els meus passos.

⁴ Encara no tinc als llavis la paraula,
que tu, Senyor, ja la veus pronunciada.

⁵ M'estrenys a banda i banda,
has posat damunt meu la teva mà.

6 No puc abastar un saber tan admirable;
és tan elevat que no el puc entendre.
7 On aniria lluny del teu esperit?
On fugiria lluny de la teva presència?
8 Si pujava dalt al cel, hi ets present,
si m'ajeia als inferns, també t'hi trobo.
9 ¿Provaré de prendre les ales de l'aurora?
¿Aniré a viure a l'altre extrem del mar?
10 També allà les teves mans m'hi portarien,
també allà m'hi vindrien a buscar.
11 ¿Diré, doncs, que m'amaguin les tenebres
i tingui per llum la negra nit?
12 Per a tu no són fosques les tenebres
i la nit és tan clara com el dia:
llum o fosca et són igual.
13 Tu has creat el meu interior,
m'has teixit en les entranyes de la mare.
14 Et dono gràcies perquè m'has fet tan admirable,
les teves obres són meravelloses:
ho reconec amb tota l'ànima.
15 Res del meu cos no et passava per alt
quan jo m'anava fent secretament,
com un brodat en el fons de la terra.
16 Els teus ulls em veien abans d'estar format,
i els anys que em destinaves
eren tots escrits en el teu llibre,
abans que n'existís un de sol.
17 Déu meu, com podria ponderar els teus designis?
Com podria comptar-los d'un a un?
18 Si m'hi posava, serien més que els grans de sorra!
Em desvetllo i encara estic amb tu.
19 Déu meu, si et dignessis fer morir l'injust!
I vosaltres, sanguinaris, allunyeu-vos de mi!
20 Ells pronuncien el teu nom amb traïdoria,
són enemics teus: juren en va pel teu nom.
21 Senyor, ¿no he d'avorrir els qui t'avorreixen
i detestar els qui es rebel·len contra tu?
22 Els avorreixo amb tota l'ànima,
els considero enemics meus.
23 Déu meu, penetra els meus secrets i coneix el meu cor,
examina'm per conèixer què desitjo.
24 Mira si vaig per camins d'idolatria
i guia'm per camins eters.

Salva'm, Senyor, de la gent dolenta

140

(139)

1 Per al mestre de cor. Salm del recull de David.
2 Salva'm, Senyor, de la gent dolenta,
guarda'm dels homes violents.
3 Porten al cor el desig de fer mal,
provoquen baralles cada dia,
4 fiblen amb la llengua com les serps,

porten als llavis verí d'escurçó. Pausa

⁵ Protegeix-me, Senyor, contra els injustos,
guarda'm dels homes violents,
que es proposen de fer-me ensopegar.

⁶ Uns insolents m'han parat llaços i cordes,
vora el camí han amagat un filat,
m'hi han posat paranys. Pausa

⁷ Però jo dic al Senyor: «Tu ets el meu Déu;
escolta, Senyor, la meva súplica.

⁸ Senyor, Déu meu, muralla que em salva,
cobreix-me el cap el dia del combat.

⁹ No satisfacis el desig dels injustos;
no deixis prosperar aquests intrigants:
serien encara més altius, Senyor.» Pausa

¹⁰ Que recaigui sobre el cap dels qui m'acusen
la dolenteria que surt dels seus llavis!

¹¹ Que ploquin damunt d'ells brases roents,
que el Senyor els fulmini amb el seu llamp,
que els llanci a la fossa i no se n'alcin!

¹² Que no prosperi al país cap detractor,
que als malvats i als violents
els atrapi el Senyor i els aniquili!

¹³ Sé que el Senyor farà justícia als afligits,
sentenciarà a favor dels desvalguts.

¹⁴ Els justos lloaran el teu nom,
els homes rectes viuran sota la teva mirada.

Senyor, jo t'invoco, no tardis a venir

141

(140)

¹ Salm. Del recull de David.

Senyor, jo t'invoco, no tardis a venir;
així que et crido, escolta el meu clam.

² Que pugi el meu prec davant teu com l'encens;
alço aquestes mans com en l'ofrena del capvespre.

³ Posa'm, Senyor, una guarda a la boca,
posa sentinelles a la porta dels meus llavis;

⁴ guarda'm el cor, que no es decanti a res de mal,
a cometre cap mena d'injustícia
al costat d'amics de males arts:

no vull compartir els seus menjars seductors.

⁵ Que el Just em pegui amb amor i em corregeixi,
però que no es desdigni d'haver ungit el meu cap!
Quan ells em fan mal, jo continuo pregant.

⁶ Els seus jutges s'han estimbat roca avall,
després d'haver sentit les meves paraules amables.

⁷ Com la terra queda oberta quan la llauren,
tenim els ossos escampats a la boca del país dels morts.

⁸ Senyor, Déu meu, a tu giro els meus ulls,
en tu em refugio, no em deixis morir.

⁹ Guarda'm dels qui em paren un llaç,
dels enganys dels qui van amb males arts.

¹⁰ Que l'injust caigui en les seves pròpies trampes,

però que jo pugui seguir camí enllà!

El meu crit implora l'ajut del Senyor

142

(141)

¹ Cant del recull de David. Quan era a la cova. Pregària.

² El meu crit implora l'ajut del Senyor,
el meu crit suplica al Senyor.

³ Aboco al seu davant el meu plany,
exposo davant d'ell el meu perill:

⁴ «El meu esperit se sent rendit,
però tu saps per on camino;
m'han amagat un llaç
al lloc per on passava.

⁵ Mira al meu costat i ho veuràs:
no trobo ningú que faci cas de mi,
he perdut tota esperança d'escapar-me,
ningú no s'interessa per salvar-me la vida.»

⁶ Imploro auxili, Senyor, i et dic:
«Tu ets el meu refugi,
la meva heretat en el país de la vida.

⁷ Escolta atentament el meu clam,
perquè he quedat deseparat.
Allibera'm dels meus perseguidors,
homes més forts que no pas jo.

⁸ Treu-me viu de la presó
i en donaré gràcies lloant el teu nom.
Els justos faran corona al voltant meu,
celebrant la mercè que m'hauràs fet.»

Senyor, escolta la meva pregària

143

(142)

¹ Salm. Del recull de David.

Senyor, escolta la meva pregària,
estigues atent a la meva súplica,
respon-me, tu que ets bo i fidel.

² No vulguis judicar el teu servent:
ningú dels qui viuen no és just davant teu.

³ L'enemic que em perseguia per matar-me
m'ha trepitjat per terra la vida,
m'ha confinat al país de les tenebres,
igual que els morts de temps immemorial.

⁴ El meu esperit se sent rendit,
està consternat el meu cor.

⁵ Tot evocant el record dels temps antics,
meditant les teves proeses,
considerant les obres de les teves mans,

⁶ estenc els braços cap a tu:
em sento davant teu com una terra esgotada. Pausa

⁷ De pressa, Senyor, respon-me,
que ja em falta l'alè;

no m'amaguis la teva mirada,
que baixaria a la fossa de la mort.
8 Fes-me escoltar el teu amor a punta de dia,
perquè jo confio en tu.
Fes-me conèixer el camí que he de seguir,
que a tu elevo la meva ànima.
9 Allibera'm de l'enemic, Senyor,
en tu trobo refugi.
10 Ensenya'm a fer la teva voluntat,
tu ets el meu Déu.
El teu esperit és bo:
que em condueixi per terra plana.
11 Pel teu nom, Senyor, guarda'm la vida;
tu que ets bo, treu-me del perill.
12 Per l'amor que em tens, anorrea els enemics,
destrueix els qui volen la meva mort,
que jo sóc servent teu.

Beneït sigui el Senyor, la meva roca

144

(143)

1 Del recull de David.
Beneït sigui el Senyor, la meva roca,
que m'ensinistra els braços a la lluita
i les mans al combat.
2 És l'amor i la muralla
que em deslliura i em salva;
és l'escut que m'empara.
Ell sotmet el poble al meu govern.
3 Senyor, què és l'home per a fixar-t'hi?
Què és un mortal perquè el tinguis en compte?
4 L'home s'esvaeix com el fum,
els seus dies es fonen com una ombra.
5 Senyor, decanta la volta del cel i baixa;
toca les muntanyes i que treguin glops de fum.
6 Desconcerta'ls llançant els teus llamps,
dispersa'ls tirant les teves fletxes.
7 Allarga la mà des de dalt,
salva'm i allibera'm de l'aiguat,
de les mans dels estrangers,
8 que parlen de déus que no són res
i alcen la dreta jurant falsament.
9 Déu meu, et dedicaré un càntic nou,
acompanyaré amb les arpes el meu cant.
10 Tu dones als reis la victòria
i salves de l'espasa maligna
David, el teu servent.
11 Salva'm i allibera'm
de les mans dels estrangers,
que parlen de déus que no són res
i alcen la dreta jurant falsament.
12 Que els nostres fills s'assemblin a plançons
que s'han fet grans amb vigor jove,
i les nostres filles, a pilastres ben tallades,

a pilastres d'un palau.

¹³ Que les nostres sitges siguin plenes
i proveeixin a vessar,
que es propaguin a milers les ramades
als afores de les nostres viles

¹⁴ i que els nostres bous arribin carregats.

Que no ens obrin una bretxa a la muralla
ni ens rendim a l'enemic;
que no sentim el crit d'alarma per les places.

¹⁵ Feliç el poble que frueix de tot això!
Feliç el poble que té el Senyor per Déu!

T'exalçaré, Déu meu i rei meu

145

(144)

¹ Lloança. Del recull de David.

Àlef

T'exalçaré, Déu meu i rei meu,
beneiré el teu nom per sempre.

Bet

² Et beneiré dia rere dia,
lloaré el teu nom per sempre més.

Guímel

³ El Senyor és gran i digne de tota lloança.
La seva grandesa no té límits.

Dàlet

⁴ Que a cada generació et lloïn pel que has fet,
que anunciïn les teves proeses.

He

⁵ Que expliquin la teva gloriosa majestat
i jo celebraré els teus prodigis.

Vau

⁶ Que parlin del teu poder terrible
i jo contaré les grandeses del Senyor.

Zain

⁷ Que recordin que és immensa la teva bondat
i aclamin els teus favors.

Het

⁸ El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, gran en l'amor.

Tet

⁹ El Senyor és bo per a tothom,
estima entranyablement tot el que ell ha creat.

Iod

¹⁰ Que t'enalteixin les teves criatures,
que et beneixin, Senyor, els teus fidels;

Caf

¹¹ que proclamïn la glòria del teu regne
i parlin de la teva potència;

Làmed

¹² que facin conèixer a tothom les teves gestes,
la majestat gloriosa del teu regne.

Mem

¹³ El teu regne s'estén a tots els segles,

el teu imperi, a totes les generacions.

Nun

Totes les paraules del Senyor són fidels,
les seves obres són obres d'amor.

Sàmec

¹⁴ El Senyor sosté els qui estan a punt de caure;
els qui han ensopegat, ell els redreça.

Ain

¹⁵ Tothom posa els ulls en tu, mirant esperançat,
i al seu temps els dónes l'aliment.

Pe

¹⁶ Tan bon punt obres la mà
sacies de bon grat tots els vivents.

Sade

¹⁷ Són camins de bondat, els del Senyor,
les seves obres són obres d'amor.

Cof

¹⁸ El Senyor és a prop dels qui l'invoquen,
dels qui l'invoquen amb sinceritat.

Reix

¹⁹ Satisfà el desig dels seus fidels,
escolta el seu crit d'auxili i els salva.

Xin

²⁰ El Senyor guarda els qui l'estimen,
però farà desaparèixer els injustos.

Tau

²¹ Que els meus llavis lloïn el Senyor,
que tothom beneeixi el seu sant nom
per sempre més!

Lloa el Senyor, ànima meva

146

(145)

¹ Al·leluia!

Lloa el Senyor, ànima meva.

² Lloaré el Senyor tota la vida,
cantaré al meu Déu mentre sigui al món.

³ No confieu en els poderosos,
homes incapaços de salvar.

⁴ Quan expiren, tornen a la terra
i aquell dia es desfan els seus plans.

⁵ Felç el qui troba ajuda en el Déu de Jacob
i espera en el Senyor, el seu Déu,

⁶ que ha fet el cel, la terra i el mar,
i tot el que s'hi mou!

Ell es manté fidel per sempre,

⁷ fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.

El Senyor allibera els presos,

⁸ el Senyor dóna la vista als cecs,
el Senyor redreça els qui ensopeguen,
el Senyor estima els justos;

⁹ el Senyor guarda els forasters,
manté les viudes i els orfes,

però capgira els camins dels injustos.
10 El Senyor regna per sempre;
és el teu Déu, Sió, per tots els segles.
Al·leluia!

Dóna bo de cantar al nostre Déu

147 [\(146-147\)](#)

1 Al·leluia!
Dóna bo de cantar al nostre Déu!
És agradós de lloar-lo!
2 El Senyor reconstrueix Jerusalem,
aplega els dispersats d'Israel.
3 Ell guareix els cors desfets,
els embena les ferides.
4 Té comptat el nombre dels estels,
els crida cada un pel seu nom.
5 És gran el Senyor, i és molt poderós,
és infinita la seva saviesa.
6 El Senyor sosté els desvalguts,
però abat els injustos fins a terra.
7 Canteu accions de gràcies al Senyor,
canteu amb les cítars al nostre Déu.
8 Ell cobreix el cel de nuvolades,
assegura les pluges a la terra,
fa néixer l'herba a les muntanyes.
9 Ell dóna l'aliment al bestiar
i a les cries dels corbs quan grallen.
10 No es complau en la força dels cavalls
ni en els peus lleugers del guerrer.
11 El Senyor es complau en els qui el veneren,
en els qui confien en el seu amor.
12 Glorifica el Senyor, Jerusalem;
Sió, canta lloances al teu Déu,
13 que assegura les teves portes
i beneeix dintre teu els teus fills,
14 manté la pau en el teu territori
i et sacia amb la flor del blat.
15 Envia ordres a la terra,
corre de pressa la seva paraula.
16 Tira neu com flocs de llana,
escampa com cendra la gebrada,
17 llança el seu glaç com molles de pa:
tanta fredor, qui la pot resistir?
18 Dóna una ordre, i tot es desglança;
fa bufar els seus vents, i l'aigua s'escola.
19 Anuncia la seva paraula als fills de Jacob,
als fills d'Israel, els seus decrets i decisions.
20 No ha obrat així amb cap altre poble,
no els ha fet conèixer les seves decisions.
Al·leluia!

Lloeu el Senyor des del cel

148

¹ Al·leluia!

Lloeu el Senyor des del cel,
lloeu-lo en les altures;

² lloeu-lo, tots els seus àngels,
lloeu-lo, tots els seus estols;

³ lloeu-lo, sol i lluna,
lloeu-lo, estrelles lluminoses;

⁴ lloeu-lo, cel del cel
i aigües de sobre el cel.

⁵ Que tots lloïn el nom del Senyor:
a una ordre d'ell, tots foren creats.

⁶ Els donà solidesa perpètua,
els imposà lleis que no traspassaran.

⁷ Lloeu el Senyor des de la terra,
monstres marins i tots els oceans,

⁸ llamps i pedra, neu i boira,
huracans, que compliu les seves ordres,

⁹ muntanyes i tots els turons,
arbres fruiters i tots els cedres,

¹⁰ feres i animals domèstics,
rèptils i ocells alats,

¹¹ pobles i reis de la terra,
poderosos i jutges del món,

¹² infants i vells,
joves i noies.

¹³ Que tots lloïn el nom del Senyor,
l'únic nom que excel·leix sobre tot altre;
la seva majestat domina cel i terra.

¹⁴ Ell ha donat al seu poble un gran poder.
Càntic de lloança de tots els qui l'estimen,
dels fills d'Israel, el poble que li és proper!
Al·leluia!

Canteu al Senyor un càntic nou

149

¹ Al·leluia!

Canteu al Senyor un càntic nou,
que el lloïn reunits els qui l'estimen!

² Que Israel celebri el qui l'ha creat
i s'alegrin del seu rei els fills de Sió.

³ Que lloïn el seu nom, que el lloïn tot dansant
i acompanyin els cants amb els tambors i les cítars.

⁴ Perquè el Senyor estima el seu poble
i corona de triomf els humils.

⁵ Que els qui l'estimen celebrin la seva glòria,
i fins de nit l'aclamin plens de goig.

⁶ Mentre els seus llavis glorifiquen Déu,
tenen a les mans espases de dos talls,

⁷ per fer justícia entre els pobles
i castigar les nacions,
⁸ per encadenar els seus reis
i emmanillar els poderosos,
⁹ per executar la sentència que està escrita.
Aquests són els honors reservats als qui l'estimen!
Al·leluia!

Lloeu Déu al seu santuari

150

¹ Al·leluia!
Lloeu Déu al seu santuari,
lloeu-lo al baluard del firmament,
² lloeu-lo per les seves gestes,
lloeu-lo per la seva grandesa.
³ Lloeu-lo al so dels corns,
lloeu-lo amb arpes i lires,
⁴ lloeu-lo amb tambors i danses,
lloeu-lo al so de flautes i corda.
⁵ Lloeu-lo amb címbals sonors,
lloeu-lo amb címbals triomfants.
⁶ Que tot el que respira
lloï el Senyor!
Al·leluia!

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Presentació de Job

1

¹ Hi havia un home a la terra d'Us que es deia Job. Era un home íntegre i recte, que reverenciava Déu i s'apartava del mal. ² Tenia set fills i tres filles. ³ Posseïa set mil ovelles, tres mil camells, cinc-centes parelles de bous, cinc-centes someres i tota una gentada que treballava per a ell. Era l'home més poderós de les terres d'orient.

⁴ Cada un dels fills organitzava festes amb els seus germans per torn a casa seva, i convidava també les tres germanes a menjar i beure amb ells. ⁵ Acabades les festes, Job els feia venir perquè es purifiquessin, i de bon matí ofería un holocaust per cada un d'ells, ja que pensava: «Potser els meus fills, sense adonar-se'n, han pecat i han ofès Déu en el seu cor.» Job ho feia així cada vegada.

Primera prova

⁶ Un dia es va reunir la cort celestial a la presència del Senyor. Entre ells també hi va anar l'Acusador.

⁷ El Senyor li preguntà:

--I tu, d'on vénis?

Ell respongué:

--De fer voltes per la terra i recórrer-la.

⁸ El Senyor li va dir:

--¿T'has fixat en el meu servent Job? No hi ha cap home com ell en tota la terra: és íntegre i recte, em reverencia i s'aparta del mal.

⁹ L'Acusador va contestar:

--¿És que Job reverencia Déu de franc? ¹⁰ ¿No és cert que l'has envoltat d'un clos per protegir-lo, a ell, la seva família i tots els seus béns? Tu l'has beneït en tot el que ha emprès, i els seus ramats es multipliquen sobre la terra.

¹¹ Però, només que aixequis la mà i toquis els seus béns, et juro que et maleirà a la cara!

¹² Llavors el Senyor digué a l'Acusador:

--Poso a les teves mans tot el que té, però a ell no el toquis.

I l'Acusador es va retirar de la presència del Senyor.

¹³ Un dia que els fills i les filles de Job menjaven i bevien a casa del germà gran, ¹⁴ es va presentar a casa de Job un missatger amb aquesta notícia:

--Mentre els bous llauraven i les someres pasturaven, ¹⁵ ens han caigut al damunt uns bandolers de Saba que han mort els mossos i s'han endut el bestiar. Només jo m'he pogut escapar per fer-t'ho saber.

¹⁶ Encara parlava, que n'arribà un altre i digué:

--Ha caigut foc del cel sobre els ramats i els pastors i els ha deixat carbonitzats. Només jo m'he pogut escapar per fer-t'ho saber.

¹⁷ Encara parlava, que n'arribà un altre i digué:

--Tres bandes de caldeus s'han llançat sobre els camells i te'ls han robat, després de matar els camellers. Només jo m'he pogut escapar per fer-t'ho saber.

¹⁸ Encara parlava, que n'arribà un altre i digué:

--Els teus fills i les teves filles menjaven i bevien a casa del germà gran ¹⁹ quan, de sobte, una ventada del desert ha envestit la casa per tots quatre cantons. La casa s'ha esfondrat i tots els joves han mort. Només jo m'he pogut escapar per fer-t'ho saber.

²⁰ Llavors Job es va aixecar, s'esquinçà el vestit i es va rapar el cap en senyal de dol. Seguidament es prosternà fins a terra ²¹ i digué:

--Vaig sortir nu de les entranyes de la mare i nu hi tornaré. El Senyor ho dóna, ell mateix ho pren. Beneït sigui el seu nom!

²² Enmig de tot això, Job no va pecar dient cap paraula de revolta contra Déu.

Segona prova

2

¹ Un dia es va reunir la cort celestial a la presència del Senyor. Entre ells també hi va anar l'Acusador.

² El Senyor li preguntà:

--I tu, d'on vénis?

Ell respongué:

--De fer voltes per la terra i recórrer-la.

³ El Senyor li va dir:

--¿T'has fixat en el meu servent Job? No hi ha cap home com ell en tota la terra: és íntegre i recte, em reverència i s'aparta del mal. M'has incitat a arruïnar-lo i no has aconseguit res: encara es manté ferm en la seva integritat.

⁴ L'Acusador va contestar:

--No és res, això de Job: per salvar la pell, l'home s'ho juga tot. ⁵ Però, només que aixequis la mà i toquis la seva persona, et juro que et maleirà a la cara!

⁶ Llavors el Senyor digué a l'Acusador:

--El poso a les teves mans, però respecta-li la vida.

⁷ L'Acusador es va retirar de la presència del Senyor i va afligir Job amb una úlcera maligna que l'afectà de cap a peus. ⁸ Job, assegut a la cendra, s'anava gratant amb un tros de terrissa. ⁹ La seva dona li deia:

--¿Encara et mantens ferm en la teva integritat? Maleeix Déu i mor d'una vegada!

¹⁰ Job li va respondre:

--Parles com qui no té seny. Acceptem els béns com un do de Déu, i no hem d'acceptar els mals?

Enmig de tot això, Job no va pecar amb cap paraula.

Els tres amics de Job

¹¹ Job tenia tres amics: Elifaz, de Teman, Bildad, de Xúah, i Sofar, de Naamà. Assabentats de les desgràcies de Job, van venir, cada un del seu país, i decidiren de visitar-lo plegats per plànyer-lo i consolar-lo.

¹² Primer se'l miraven de lluny i no el reconeixien. Però després s'esquinçaren els vestits, amb grans plors, i tiraven terra enlaire sobre els seus caps. ¹³ Set dies i set nits es van estar al seu costat, asseguts a terra, sense dir ni un mot, perquè veien que el dolor de Job era molt gran.

Diàleg entre Job i els seus amics ([3-31](#))

Primer poema de Job

3

¹⁻² A la fi, Job trencà el silenci i maleí el dia del seu naixement:

Que mori el dia que vaig néixer

³ Que mori el dia que vaig néixer

i la nit que s'adonà que era concebut un home!

⁴ Que, des de dalt, Déu oblidi aquell dia;

que es torni fosc i no rebi mai més llum!

⁵ Que el reclamin la tenebra i la fosca de la mort,

que un núvol espès el cobreixi,

que el sol, apagant-se, l'espanti!

⁶ Que la tenebra s'endugui aquella nit

i no entri en el recompte dels dies i mesos de l'any!

⁷ Que sigui una nit estèril

i no senti crits de goig!

⁸ Que els bruixots la maleixin,

ells que desvetllen el monstre Leviatan!

⁹ Que, a trenc d'alba,

els seus estels es tornin foscos,

que esperi la llum en va

i no torni mai a veure les parpelles de l'aurora!

¹⁰ Nit que no em tancà les portes a la vida,

nit que no em privà de veure el sofriment!

Tant de bo fos mort

¹¹ Per què no vaig morir en el si matern
o no vaig expirar acabat de néixer?

¹² Per què una falda m'acollí
i uns pits em van alletar?

¹³ Ara jauria tranquil,
dormint el son de la mort,

¹⁴ igual que els monarques i antics consellers
que alçaren tombes en llocs solitaris;

¹⁵ igual que els prínceps, carregats d'or,
que omplien de plata els seus mausoleus.

¹⁶ Seria com l'avortó colgat a terra,
com l'infant que mor sense veure la llum.

¹⁷ En el país dels morts, els malvats no mouen brega,
els extenuats hi troben repòs.

¹⁸ També hi descansen, segurs, els captius,
sense sentir els crits dels capatassos.

¹⁹ Grans i petits, allà tots són iguals,
allí l'esclau queda lliure del seu amo.

Val la pena de viure?

²⁰ Per què donar la llum al qui sofreix,
i la vida a l'amargat?

²¹ Esperen en va que la mort arribi,
la busquen amb ànsia més que un tresor.

²² Quan troben la seva tomba
ho celebren plens de goig.

²³ Sóc un home que no sap on anar:
Déu m'ha acorralat per totes bandes.

²⁴ El meu pa pren regust dels meus sospirs
i els gemecs del meu dolor brollen com l'aigua.

²⁵ M'arriba el que em feia més por,
em cau al damunt el que més m'esgarrifa.

²⁶ No tinc pau ni assossec,
no trobo repòs, m'assalta el neguit.

Primer poema d'Elifaz

4

¹ Llavors Elifaz de Teman va prendre la paraula i digué a Job:

Seguir els propis consells

² Potser estàs massa abatut
per a intentar una conversa.
Però, qui podria callar?

³ Tu has donat consells a molta gent,
has envigorit mans decaigudes.

⁴ Les teves paraules han sostingut el qui ja queia,
has dreçat genolls que es doblegaven.

⁵ Ara això et passa a tu, i ja t'enfoneses!
Cau el cop damunt teu, i has perdut l'esma!

⁶ ¿Ja no confies en la teva pietat?

¿Ja no et dóna esperança el teu bon camí?

7 Fes memòria, si et plau.
Quin innocent s'ha perdut mai?
¿Has vist esfumar-se els justos?
8 Jo sempre he constatat
que els qui llauren perfídia i sembren malícia,
després les recullen ells mateixos.
9 Déu els desfà d'una alenada,
d'una bufada desapareixen;
10 rugien tan fort com els lleons,
però Déu els trenca les dents;
11 moren per falta de presa
i es dispersen els seus cadells.

Reconèixer-se un home com els altres

12 Ha entrat dins meu un oracle,
la meva orella n'ha copsat la remor
13 entre fantasies de visions nocturnes,
quan el pes de la son cau sobre els homes.
14 M'agafa un tremolor d'espant,
s'estremeixen els meus ossos.
15 Sento un aire fred que em passa a frec de galta,
el meu cos s'esborrona.
16 Algú s'atura. No reconec el seu aspecte.
Una figura davant els meus ulls!
Es fa un gran silenci i escolto una veu:
17 «Un home, ¿pot ser més just que Déu?
¿Pot ser més pur que el seu creador?
18 Adona-te'n: Déu no es fia dels seus propis servents,
voldria més seny dels seus àngels.
19 Què serà dels qui habiten
un cos que és una casa de fang,
dels qui tenen la pols per fonament!
Una arna és tan fàcil d'esclafar!
20 Al matí són plens de vida
i al vespre s'han enrunat.
Ja no en fa cas ningú: desapareixen per sempre.
21 Tu els desfàs les cordes de la tenda
i moren sense haver entès res.»

5

1 Vinga, doncs, presenta el plet!
¿Hi haurà qui te l'accepti?
A quin àngel recorreiràs?
2 Mira, el despit mata el neci,
l'enuig fa morir el ximple.
3 Jo veig un neci que posa arrels
i tot seguit sé la fi de casa seva.
4 No hi ha ajuda per als seus fills;
els tracten injustament en els tribunals
i ningú no els defensa.
5 Qualsevol famolenc se'ls menja la collita,
els l'agafa fins i tot d'entre els cards;
la maldat els xucla tot el que tenen.

Acceptar la lliçó del Totpoderós

⁶ No! La misèria de l'home
no surt pas de la terra,
la pena no li ve de fora:
⁷ se la forja ell mateix,
com les guspies salten del foc.
⁸ Jo, de tu, m'adreçaria a Déu,
posaria a les seves mans la meva causa.
⁹ Ell fa coses grans, inabastables,
meravelles que ni es poden comptar.
¹⁰ Dóna la pluja a la terra,
reparteix l'aigua pels camps.
¹¹ Enalteix els humils,
posa en lloc segur els afligits.
¹² Desbarata els plans dels astuts
i queden reduïts a la impotència.
¹³ Atrapa els saberuts en la seva pròpia astúcia,
fa rrelliscar el consell dels tortuosos:
¹⁴ de dia ensopeguen enmig de la fosca,
van a les palpentos en ple sol, com si fos nit.
¹⁵ Però salva el pobre
de les astúcies d'ells i de la mà prepotent.
¹⁶ Tapa la boca a la injustícia
i el dèbil recobra l'esperança.
¹⁷ Feliç l'home que Déu corregeix!
No rebutgis la lliçó del Totpoderós!
¹⁸ Perquè ell, si et fa mal, t'embena les ferides;
si et dóna un cop, et cura amb la seva mà.
¹⁹ Una vegada i una altra et traurà del perill
i, finalment, el mal no caurà més damunt teu.
²⁰ En temps de fam et rescata de la mort,
i en ple combat, del poder de l'espasa.
²¹ Et posa a cobert de l'atac de males llengües:
no tindràs por quan arribi un desastre.
²² Et burlaràs del saqueig i de la fam,
no temeràs els animals feréstecs.
²³ Les pedres no faran nosa als teus camps
i les bèsties et respectaran les collites.
²⁴ Fruiràs de pau a casa teva
i, quan vagis a la pleta, no hi mancarà res.
²⁵ Veuràs com els teus fills es multipliquen
i es propaguen com l'herba dels prats.
²⁶ Arribaràs al sepulcre en plena maduresa,
com el gra que garberen al temps de la collita.
²⁷ Aquest és el fruit de la nostra experiència.
Les coses són així: fixa-t'hi i comprova-ho tu mateix!
Segon poema de Job

6

¹ Job va replicar:

Per què parlo així?

2 Tant de bo que es poguessin pesar
la meva ràbia i el meu infortuni
i els possessin plegats a les balances!
3 Serien més feixucs que la sorra de la mar!
Per això, quan parlo, se m'escanyen les paraules.
4 Tinc clavades les fletxes del Totpoderós
i el meu esperit en xucla el verí.
Els terrors de Déu m'encerclen,
disposats en ordre de batalla.
5 ¿Brama l'ase vora l'herba tendra?
¿Mugeix el bou davant el seu farratge?
6 ¿Es pot menjar sense sal una vianda?
¿Qui es beuria de gust una clara d'ou?
7 Jo no vull ni tocar la meva pena,
aquest menjar meu repugnant.

No puc aguantar més

8 Tant de bo que es complís el meu prec
i Déu satisfés el meu desig:
9 que es decidís a esclafar-me,
que estengués la mà i em tallés la vida!
10 Seria, si més no, el meu consol,
el final del dolor implacable,
i jo no hauria renegat de les paraules del Déu sant.
11 Quina força em queda per a continuar esperant?
Cap on va la meva vida perquè la vulgui allargar?
12 ¿Tinc la força de les roques?
¿Són de bronze els meus braços?
13 No, no tinc qui m'ajudi,
he perdut tota sortida.

No puc confiar en vosaltres

14 El qui és abandonat pel seu proïsme
s'aparta del temor del Totpoderós.
15 Els meus germans són traïdors com un torrent,
com el llit de les rieres que es desborden.
16 El glaç, fonent-se, les omple fins a dalt,
la neu les engrosseix fins que sobreixen.
17 Però, quan ja no plou, s'estronquen,
la secada d'estiu eixuga el seu llit;
18 les marques del seu curs es dispersen,
s'endinsen en el desert i s'esborren.
19 Se les miraven les caravanes de Temà,
hi confiaven els combois de Saba:
20 han avançat, encegats per l'esperança,
arriben fins allí i es troben defraudats.
21 ¿No sou també així vosaltres?
Veieu el meu desastre i teniu por.
22 ¿Us he demanat res?
No us he pas dit que fóssiu generosos,
23 que em traguéssiu de la mà de l'opressor
o em redimíssiu del poder dels usurers!

Digueu-me on he fallat

24 Aclariu-me les coses i callaré.
Si he fallat, mostreu-me en què.

25 Les paraules justes tenen molta força,
però els vostres arguments, què poden demostrar?

26 ¿Preteneu de criticar les meves paraules?
Les paraules del desesperat se les emporta el vent!

27 Vosaltres us jugaríeu un orfe,
fins i tot us vendríeu un amic!

28 I ara, em voleu mirar?
¿És que us menteixo a la cara?

29 Retracteu-vos, us ho prego!
No feu una injustícia! Retracteu-vos!
La meva honradesa encara és al seu lloc.

30 ¿És que tinc llengua d'escurçó
o un paladar insensible al regust de les intrigues?

Estic desfet

7

1 L'home, a la terra, ¿no treballa de valent?
¿No viu els seus dies sota el jou?

2 Es deleix per l'ombra igual que un esclau,
espera el seu sou com un jornalер.

3 També a mi m'ha tocat de passar el temps inútilment;
la paga que rebo són les nits en blanc.

4 Me'n vaig al llit i ja em ve la pregunta:
Quan em llevaré?

La nit es fa llarga,
el neguit m'omple fins que neix l'albada.

5 La meua carn, plena de cucs, és una crosta terrosa,
la pell se'm clivella i supura.

6 Els meus dies passen volant,
més ràpids que la llançadora,
i no em queda gens de fil;
se m'ha acabat l'esperança.

Déu meu, parlaré per queixar-me

7 Recorda, Déu meu, que la meua vida és un buf;
els meus ulls no esperen de veure més la felicitat.

8 Si tu em mires, no em veuràs;
posaràs els ulls en mi i no hi seré.

9 Com un núvol que passa i es desfà,
així és qui baixa al país dels morts: ja no en puja!

10 No torna altra vegada a casa seva,
no el veuran mai més els seus.

11 Però ara jo no vull callar.

Amb l'esperit afligit,
amb el cor ple d'angoixa,
parlaré per queixar-me.

12 ¿És que sóc l'Oceà o el Drac de la mar
perquè em posis una guàrdia?

13 Si em dic: «El llit m'alleujarà,
el son em donarà ànims»,

14 tu m'aterreixes amb somnis,
m'esveres amb visions nocturnes.

15 Valdria més que m'escanyessis!

M'estimo més la mort que els propis ossos!
16 N'estic tip, no he de viure pas per sempre!
Deixa'm tranquil, que els meus dies són un buf.
17 Què és l'home perquè en facis tant de cas
i no el perdis mai de vista,
18 vigilant-lo dia rere dia,
escorcollant-lo a cada instant?
19 Quan acabaràs d'espiar-me?
Quan deixaràs que, almenys,
pugui empassar-me la saliva?
20 Què et pot fer el meu pecat, espieta dels homes?
Per què sóc el sac dels cops?
En què et resulto una càrrega?
21 ¿No podries suportar el meu pecat,
passar per alt la meva falta?
Perquè, ara, m'ajauré a la pols,
i ja em podràs buscar, que no hi seré.
Primer poema de Bildad

8

¹ Llavors Bildad de Xúah va prendre la paraula i digué a Job:

Déu és just

² Fins quan has de parlar així,
amb paraules vehements com la ventada?
³ ¿És que Déu pot torçar el dret?
El Totpoderós, ¿falsejarà la justícia?
⁴ Els teus fills van pecar contra ell
i per això els posà en mans dels seus propis crims.
⁵ Però tu, si cerques Déu,
si demanes el favor del Totpoderós,
⁶ si ets pur i recte,
llavors ell vetllarà per tu
i et construirà una llar honorable:
⁷ la farà tan gran i esplendorosa
que et semblarà petita la primera!

L'experiència dels antics

⁸ Pregunta-ho als antics,
fes cas del saber dels seus pares,
⁹ que nosaltres, nats d'ahir, no tenim experiència;
el nostre temps a la terra és tot just com una ombra.
¹⁰ Les seves paraules t'instruiran,
t'oferiran aquestes reflexions:
¹¹ «¿Pot brostar un papir sense aiguamolls?
¿Va creixent un jonc fora de l'aigua?
¹² Tot just ha florit, ja es marceix,
s'asseca abans que el cullin,
primer que les altres plantes.»
¹³ També aquest és el camí dels qui s'obliden de Déu;
així s'acaba l'esperança de l'impíu.
¹⁴ La seva confiança s'esfondra,
s'aguanta en una teranyina:

15 s'hi arrepenja, però li falla;
s'hi aferra, però no el sosté.
16 L'arbre frondós plantat a la solana
cobreix el jardí amb el seu brancatge,
17 les arrels s'entrellacen amb les roques
i exploren els forats de les pedres;
18 però si l'arrenqueu de la terra,
ningú no podrà dir que l'hagi vist.
19 Així és també el goig de l'impíu:
al lloc on era, altres hi arrelen.
20 Déu no rebutja l'home honorat
ni enforteix la mà dels malfactors.
21 Ell t'omplirà encara la boca de rialles,
i els llavis, de crits d'alegria.
22 Els qui t'odien quedaran avergonyits,
la casa dels impius s'esvairà.
Tercer poema de Job

9

1 Job va replicar:

Sé que Déu és gran

2 Ja sé prou que és així:
com pot l'home ser just contra Déu?
3 I si volia tenir raó,
Déu li faria mil preguntes
i ell no en respondria cap ni una.
4 Déu és savi i poderós.
¿Qui pot plantar-li cara i continuar vivint en pau?
5 Quan s'indigna, capgira les muntanyes,
les canvia de lloc amb el seu enuig.
6 Fa tremolar la terra
i els seus pilars trontollen.
7 Si li ho mana, el sol no surt,
pot tancar amb pany i clau les estrelles.
8 Ell, tot sol, desplega el cel
i camina per les ones de la mar.
9 Ha fet l'Óssa i Orió,
les Plèiades i les Cambres del Sud.
10 Fa coses tan grans que no es poden abastar,
no es poden comptar els seus prodigis.
11 Passa pel meu costat i no el veig,
em passa a frec i no me n'adono.
12 Si vol prendre alguna cosa,
qui li ho pot impedir?
Qui gosaria dir-li: Què fas?
13 Quan Déu s'indigna, ningú no l'atura:
ni Rahab i els seus aliats
que ara li fan d'escambell!

Contra Déu no hi ha res a fer

14 ¿Sóc jo qui li he de respondre?
¿Buscaré arguments en contra d'ell?

15 Per més que sóc innocent, no puc replicar.
¿He de demanar gràcia al qui em condemna?
16 Si el convoqués i ell ho acceptava,
no crec que escoltés el meu clam.
17 Ell, que seu enmig de la tempesta,
em llança per terra
i m'omple de ferides sense cap motiu.
18 No em deixa ni respirar,
i encara em sadolla d'amargor.
19 ¿Recorreré a la força? Ell la té tota!
¿El convocaré a judici? Qui el citarà!
20 Sóc just, i la meva boca em condemna;
ell em declara culpable, malgrat que sóc innocent.
21 Però, ¿sóc innocent? Ni jo mateix no ho sé!
La vida em fa fàstic.
22 Hi ha un sol camí, per més que jo parli:
ell aniquila tant culpables com innocents.
23 Quan un flagell causa la mort,
ell encara es riu de la desgràcia dels innocents.
24 Ell tapa els ulls dels jutges
quan un país cau en mans d'un dictador.
¿Qui ho fa, doncs, sinó ell?
25 Els meus dies corren més que els missatgers,
fugen sense conèixer la felicitat.
26 Passen llampant com les barques de paper,
com una àguila que es llança sobre la presa.
27 Si em dic: «Oblidaré la tristesa,
canviaré d'aspecte i faré cara alegre»,
28 ja veig venir nous dolors:
sé que no em declararà innocent.
29 A mi em toca ser culpable!
Per què fatigar-me en va?
30 Ni que em banyés amb aigua de neu
i em rentés les mans amb lleixiu,
31 ell em capbussaria en la brutícia
i fins els meus vestits tindrien fàstic de mi.

Tam sols sóc un home

32 Jo tan sols sóc un home. Ell no ho és pas.
Per això no li puc replicar,
no puc anar amb ell a judici.
33 Si hi hagués un àrbitre entre ell i jo,
que tingués autoritat sobre tots dos,
34 em trauria del damunt la seva vara,
m'alliberaria del terror que m'espanta
35 i llavors jo parlaria sense por.
Però no és així, estic ben sol.

T'agrada fer-me mal?

10

1 Viure em fa fàstic,
vull desfogar-me a còpia de planys,

vull parlar, ple d'aflicció.

² Vull dir a Déu:

No em tractis com un culpable,
fes-me entendre què tens contra mi.

³ ¿T'agrada fer-me mal,
rebutjar l'obra de les teves mans
i afavorir els plans dels malvats?

⁴ ¿Són ulls de carn els teus ulls,
hi veus només com un home?

⁵ ¿Els teus dies són curts com els nostres,
dures els pocs anys d'un mortal?

⁶ Per què t'afanyes a buscar el meu crim
i a investigar el meu delicte?

⁷ Saps prou bé que no he pecat
i que ningú no m'arrençarà de tu.

⁸ Les teves mans m'han format,
m'han afaïçonat amb tot detall:
¿i ara em voldries destruir?

⁹ Recorda que m'has modelat com l'argila:
¿i ara em tornes a la pols?

¹⁰ M'has fet rajar com la llet
i quallar com el formatge.

¹¹ M'has vestit de pell i carn,
m'has teixit d'ossos i nervis.

¹² M'has infós vida i amor,
vetlles pel meu alè.

¹³ T'ho portaves amagat,
però sé que això és cosa teva:

¹⁴ vigiles si caic en pecat,
no em deixes passar cap falta.

¹⁵ Ai de mi si sóc culpable!
I si sóc just, ni goso alçar el cap,
embriac d'aflicció, saciat d'ignomínia!

¹⁶ Si alcés el cap, m'atraparies com un lleó,
tornaries a mostrar en mi la teva força;

¹⁷ portaries contra mi nous testimonis,
multiplicaries la teva indignació,
m'atacaries sense deixar-me respirar.

¹⁸ Per què m'has fet sortir de les entranyes de la mare?
Hauria mort sense que ningú em veiés!

¹⁹ Seria com si no hagués existit,
m'haurien portat de les seves entranyes al sepulcre.

²⁰ Per ventura em queda molt temps per a viure?
Doncs acaba d'una vegada!

Deixa'm estar i reposaré una mica,

²¹ abans que me'n vagi, per a no tornar,
al país de la fosca i la tenebra,

²² país d'ombres i desordre,
on l'aurora és fosc, i la claror, negra nit.

Primer poema de Sofar

11

¹ Llavors Sofar de Naamà va prendre la paraula i digué a Job:

L'home no pot tenir els coneixements de Déu

² ¿No rebrà resposta, aquest que parla tant?

¿Haurem de donar la raó al més xerraire?

³ ¿Vols deixar tothom bocabadat
amb la teva xerrameca?

¿Vols riure't dels altres sense que ningú et contradigui?

⁴ Tu has dit: «Jo jugo net,
no em pots reprotxar res.»

⁵ Tant de bo que Déu parlés
per contestar-te ara mateix

⁶ i posés al teu davant els secrets de la saviesa
que fascinen els més entesos!
Llavors sabries que Déu passa per alt
bona part dels teus pecats.

⁷ ¿Pretens de conèixer la profunditat de Déu?

¿Has descobert la perfecció del Totpoderós?

⁸ Com t'ho faràs, si és més alta que el cel?

Què en pots saber,
si és més fonda que el país dels morts,

⁹ si és més llarga que la terra
i més ampla que la mar?

¹⁰ Quan Déu passa i et deté
i et porta al tribunal,
qui li ho pot impedir?

¹¹ Ell coneix els mentiders
i no s'ha d'esforçar per veure la maldat.

¹² L'insensat posarà seny
el dia que un ase salvatge es deixi domesticar.

L'únic camí és la conversió

¹³ Si adreces el teu cor a Déu
i alces les mans cap a ell,

¹⁴ si les neteges de tota culpa
i no aculls la malícia a casa teva,

¹⁵ llavors aixecaràs el front net de pecat
i et mantindràs ferm, res no et farà por.

¹⁶ Oblidaràs les teves penes,
seran com record d'aigua passada.

¹⁷ La teva vida lluirà més que el migdia,
la fosca es tornarà com un matí.

¹⁸ Viuràs segur i ple d'esperança;
et sabrà greu el que vas fer, però dormiràs en pau.

¹⁹ Ningú no destorbarà el teu descans
i molts et diran coses boniques.

²⁰ Però els ulls dels impius es consumeixen
i no troben refugi enlloc.

La mort és la seva única esperança.

Quart poema de Job

12

¹ Job va replicar:

Tot el que dieu, ja ho sé

2 Sou ben bé uns pous de ciència!
Amb vosaltres morirà la saviesa!

3 Però jo també tinc seny, com vosaltres;
no em considero pas més ximple!
¿Qui no coneix arguments com els vostres?

4 Sóc la riota dels amics
quan clamo al Déu que abans sempre em responia:
un home just i honrat és la riota!

5 «Trepitgeu el desventurat!»,
crida la gent que viu tranquil·la
però fa caure els qui trontollen.

6 Cert, són segures les coves dels lladres,
estan tranquils els qui provoquen Déu
i els qui volen utilitzar-lo.

7 Pregunta, doncs, a les bèsties i t'instruiran,
o bé als ocells, i seràs instruït.

8 Parla amb la terra i aprendràs,
t'ho explicaran els peixos de la mar.

9 ¿Qui no sap, d'entre tots ells,
que «és la mà del Senyor qui ho ha fet»?

10 Ell té a la mà tots els vivents
i l'alè de tots els homes.

11 Diu el proverbi: «L'oïda distingeix paraules,
com el paladar un bon plat.

12 Les persones grans tenen seny,
en els vells hi ha experiència.»

13 Però és en Déu que hi ha consell i intel·ligència,
la saviesa i el poder per a actuar.

14 Allò que ell ensorra, ja no es restaura;
a l'home que ell tanca, ningú no l'obre.

15 Reté les aigües i ve la secada,
les deixa lliures i capgiren la terra.

16 Són d'ell la força i l'encert;
té a la mà el seduït i el seductor.

17 Fa divagar els consellers
i embulla el parer dels jutges.

18 Treu l'autoritat als reis
i els faixa amb roba d'esclau.

19 Fa divagar els sacerdots
i abat els qui sempre manen.

20 Treu la paraula als grans oradors
i lleva el seny als ancians.

21 Dishonra la gent il·lustre
i deixa indefensos els valents.

22 Treu a la claror el cor de les tenebres,
fa sortir a la llum la fosca de la mort.

23 Engrandeix les nacions, i després les aniquila;
eixampla els pobles, i més tard els deporta.

24 Fa perdre el seny als dirigents,
els esgarria per un desert sense camins:

25 van a les palpentes, sense llum,
els fa tentinejar com embriacs.

13

¹ Els meus ulls han vist tot això,
ho han sentit les meves orelles
i ho tinc ben entès.

² Ho sé tan bé com vosaltres,
no em considero pas més ximple!

³ Però ara vull parlar amb el Totpoderós,
és amb Déu que desitjo discutir.

¿Voleu ser advocats de Déu?

⁴ Vosaltres no sou més que uns quincallaires,
uns metges de per riure.

⁵ ¿Qui us farà callar d'una vegada?
Potser així arribaríeu a ser savis!

⁶ Escolteu la meva defensa,
pareu atenció als meus arguments.

⁷ Com goseu parlar en nom de Déu amb la mentida?

¿Voleu posar l'engany a favor d'ell?

⁸ ¿És així que penseu donar per ell la cara?

¿Així voleu ser advocats de Déu?

⁹ Què passaria si ell us escorcollés?

¿El podríeu ensarronar com s'ensarrona un home?

¹⁰ Sapigheu que us demanarà comptes,
si d'amagat preneu partit!

¹¹ ¿No us esvera la seva majestat?

¿No us cau al damunt el seu terror?

¹² Les vostres lliçons són proverbis de cendra,
els vostres raonaments són de fang.

Parla, que respondré

¹³ Calleu! Deixeu-me!

Parlaré, poc m'importa què em pugui passar!

¹⁴ M'hi jugo la pell,
arrisco la vida.

¹⁵ Sé que em pot matar, però no espero més.
Vull defensar-me a la seva presència.

¹⁶ Això sol em salvaria,
perquè ell no admet cap falsari.

¹⁷ Escolteu bé les meves paraules,
pareu l'orella al meu al·legat.

¹⁸ He preparat la defensa
i sé que sóc innocent.

¹⁹ ¿Hi ha algú capaç d'acusar-me?
Si és així, callaria i moriria ara mateix.

²⁰ Estalvia'm, només, dues coses
i davant teu no m'hauré d'amagar:

²¹ treu la mà del meu damunt
i no m'esveris amb el teu terror.

²² Després parla, que respondré,
o bé parlaré jo, i tu replica'm!

²³ Quines són les meves culpes i els meus pecats?
Fes-me conèixer les meves faltes!

²⁴ Per què t'amagues de mi
i em tens per enemic teu?

25 ¿Vols atrapar la fulla que cau,
la palla seca que el vent s'emporta?
26 Dictes contra mi càstigs amargs,
em retreus pecats de jove,
27 m'engrillones els peus,
vigiles tots els meus passos,
examines les meves petjades!
28 Jo em desfaig com fusta podrida,
com un vestit que s'arna.

Per què sotges els homes?

14

1 L'home neix de les entranyes de la mare,
viu un instant i s'atipa de neguits.
2 S'obre com les flors i es marceix,
passa com una ombra i no s'atura.
3 Però tu no deixes de sotjar-lo!
I a mi em fas acudir al teu judici!
4 Qui trobaria res de pur
en el qui neix impur?
Ningú!
5 Si ets tu qui fixes els dies de l'home
i el nombre dels seus mesos
i li marques una fita que no pot ultrapassar,
6 deixa'l viure tranquil
fins que acabi la jornada.
7 L'arbre conserva una esperança:
si el tallen, torna a brotar,
no para de treure llucs.
8 Fins si l'arrel envelleix a la terra
i la soca queda morta a la pols,
9 l'arbre que ensuma l'aigua rebrota,
treu branques com un plançó.
10 Però l'home mor i s'esvaeix.
On fa cap, doncs, quan expira?
11 L'aigua podria sortir de la mar,
i els rius escolar-se i quedar secs,
12 però l'home no s'alçarà de la tomba.
Primer s'acabarà el cel abans que ell es desperti,
abans que es desvetlli d'aquest son.
13 Tant de bo que m'amaguessis al país dels morts
fins que passés el teu enuig,
i que fixessis un temps per a recordar-te de mi!
14 Però, ¿pot un mort tornar a la vida?
Jo suportaria un temps de feixuguesa
fins que m'arribés el relleu!
15 Em cridaries, i jo et respondria,
miraries amb afecte l'obra de les teves mans.
16 Ni que ara comptis els meus passos,
llavors no et fixaries en els meus pecats:
17 tancaries dins un sac la meva falta,
amagaries la meva culpa.

18 Les muntanyes cauen i s'esberlen,
les roques llisquen del lloc on són,
19 l'aigua es menja les pedres
i obre còrrecs als camps.
Així desfàs l'esperança de l'home!
20 El destrosses per sempre i se'n va,
el desfigures i el llances fora.
21 Si els seus fills són honorats, no ho sabrà mai;
tampoc no sabrà si els humilien.
22 Només sent el seu dolor,
només plany la pròpia sort.
Segon poema d'Elifaz

15

¹ Llavors Elifaz de Teman va prendre la paraula i digué a Job:

L'home no ho sap pas tot

² Un savi no respon amb lliçons buides,
no infla el pit amb raons sense valor;
³ no empra arguments que no serveixen
ni parla per parlar.
⁴ Tu mines el temor de Déu
i tires per terra allò que d'ell puguem dir,
⁵ perquè parles amb malícia
i tries el llenguatge dels astuts.
⁶ Et condemna la teva boca, no pas jo:
t'acusen els teus llavis.
⁷ ¿Et van infantar el primer?
¿Vas néixer abans que les muntanyes?
⁸ ¿Assisteixes al consell de Déu
i acapares la seva saviesa?
⁹ Què saps tu que no sapiguem nosaltres?
Què coneixes que nosaltres ignorem?
¹⁰ Entre nosaltres hi ha savis i experts,
amb més edat que el teu pare.
¹¹ ¿Et sembla poc que Déu et consoli
i que nosaltres et parlem dolçament?
¹² Per què perds la calma
i se t'encenen els ulls
¹³ quan et revoltes contra Déu
i enraones sense fre?
¹⁴ Un home, ¿pot ser pur?
¿Pot creure's just un nat de dona?
¹⁵ Si Déu no es fia dels seus sants,
si ni el cel no és pur als seus ulls,
¹⁶ encara menys ho serà un home,
rebel i repugnant,
que engoleix el mal com si fos aigua.

Les lliçons dels savis

¹⁷ Escolta'm i t'instruiré;
et diré el que conec per experiència,
¹⁸ allò que expliquen els savis:

ells no amaguen res.
Ho han après dels seus pares,
19 d'aquells a qui fou donat el país
sense que cap estranger s'infiltrés enmig d'ells.
20 La vida del malvat és un turment continu:
els seus anys estan tots comptats.
21 Sempre sent veus que l'esglaien,
el Devastador l'assalta mentre està en pau.
22 No confia escapar de la tenebra:
viu entre l'espasa i la paret.
23 Veu al seu davant el bec dels voltors,
no s'escaparà de la desfeta.
El jorn de la tenebra l'aclapara,
24 l'envaeixen el temor i l'angoixa,
l'acorrallen com el rei que prepara l'escomesa.
25 Ha volgut alçar la mà contra Déu!
Ha gosat desafiar el Totpoderós!
26 Avança amb el coll tibet
darrere el seu escut enorme,
27 perquè té la cara robusta
i l'esquena plena de força.
28 Habita en viles destruïdes,
en cases on ningú no viuria,
condemnades a ser una ruïna.
29 Un home així no es farà ric,
no mantindrà el seu patrimoni,
la seva hisenda no prosperarà.
30 No podrà sortir de la tenebra,
la xardor rostirà els seus rebrots,
encesos per l'alè de Déu.
31 Confia en l'engany, i s'equivoca,
perquè l'engany serà el seu salari,
32 que es consumirà abans d'hora:
el seu brançam no reverdirà.
33 Serà com un cep amb raïm agre,
com un oliver que perd la flor.
34 Les colles d'impis són bordes;
el foc crema les seves cases,
perquè les han bastides amb suborn.
35 Qui engendra malícia, infanta maldat.
Aquest, dintre d'ell, cova l'engany!
Cinquè poema de Job

16

¹ Job va replicar:

No aguanto el vostre consol

² De coses així, n'he sentides massa:

no es pot aguantar el vostre consol.

³ Quan acabareu de dir coses sense solta?

Què us obliga a replicar-me?

⁴ Si us trobéssiu en el meu cas,

jo també parlaria com vosaltres:

us faria un gran sermó
movent, comprensiu, el cap.
5 Us consolaria amb bones paraules,
m'afanyaria a dar-vos conhort.

Déu em fereix i em torna a ferir

6 Però si parlo, continuo sofrint,
i, si callo, què m'estalvio?
7 Ara Déu m'ha deixat abatut,
m'ha pres els qui m'envoltaven,
8 m'ha marcat la cara d'arrugues
que testimonien contra mi,
i el cos, afluquit, m'acusa.
9 El seu enuig m'esquartera,
m'empaita amb cruixit de dents,
em clava uns ulls d'enemic.
10 La gent s'aplega contra mi,
m'humilia amb insults i bufetades.
11 Déu m'ha lliurat als perversos,
m'ha llançat a les mans dels malvats.
12 Jo vivia tranquil i m'ha sacsejat:
m'ha agafat pel clatell, m'ha desconjuntat.
M'ha convertit en un blanc
13 i tira contra mi les seves fletxes.
Em forada les entranyes sense pietat
i escampa el meu fel per terra.
14 Em fereix i em torna a ferir,
com el guerrer que enfonsa un mur.
15 No em trec de damunt la pell el vestit de sac
i enfonso el front a la pols.
16 Els plors m'han encès la cara,
en els meus ulls ronda l'ombra de la mort.
17 Però jo no tinc les mans brutes de violència,
i la meva pregària és pura!

Ets garant i testimoni

18 Oh terra, no amaguis la meva sang!
Que el meu clam no trobi refugi!
19 Ara tinc al cel un testimoni,
un que parla allà dalt a favor meu.
20 Els meus amics m'escarneixen,
però jo ploro davant de Déu
21 perquè em defensi contra ell mateix que m'ataca,
com un amic en defensa un altre.
22 És cert que tinc els anys comptats
i me'n vaig pel camí que no té retorn.

17

1 El meu alè s'esgota,
els meus dies s'acaben,
tinc un peu a la tomba.
2 Els burletes m'envolten,
el seu menyspreu em treu la son.
3 Accepta, Senyor, de ser el meu garant!

Qui es comprometria, sinó tu, a favor meu?

⁴ Tu, que els has tancat l'enteniment,
no deixaràs pas que triomfin.

⁵ ¿Ets com el qui convida els amics
mentre els propis fills han de menjar amb els ulls?

Sóc la riota de tothom

⁶ M'has convertit en la riota de la gent,
en la claveguera de les seves injúries.

⁷ La pena apaga els meus ulls,
no sóc més que l'ombra de mi mateix.

⁸ Els homes respectables n'estan tots sorpresos,
la gent d'ordre em retreu de ser un impiu.

⁹ Però el qui és just manté la seva ruta,
el qui té les mans netes augmenta el coratge.

¹⁰ Veniu, doncs, veniu tots vosaltres!
No en trobo cap que sigui savi!

¹¹ Els meus dies van passant,
els meus plans i esperances s'esvaeixen.

¹² ¿Preteneu que la nit sigui dia?
¿Voleu fer creure que la llum s'acosta,
quan de fet arriba la tenebra?

¹³ Espero viure al país dels morts,
estendre el meu jaç a la fosca.

¹⁴ Dic al sepulcre: «Ets el meu pare!»
I als cucs: «Sou per a mi mare i germanes!»

¹⁵ On és, doncs, la meva esperança?
Qui en pot veure una espurna?

¹⁶ Ella baixa amb mi al país dels morts,
caiem plegats a la pols.
Segon poema de Bildad

18

¹ Llavors Bildad de Xúah va prendre la paraula i digué:

L'impiu acaba malament

² Poseu fi a tantes paraules!
Reflexioneu, i després parlarem clar!

³ Per què hem de permetre que ens tractin com a bèsties?
¿Penseu que som tan beneïts?

⁴ Tu amb la teva ràbia et trossegues.
¿Vols buidar d'homes la terra
o fer lliscar les roques del lloc on reposen?

⁵ La llum de l'impiu s'apaga.
No brilla la flama de la seva llar,

⁶ l'oli de la llàntia se li acaba,
la seva vida queda a les fosques.

⁷ Els seus passos fermes, ara trontollen,
caurà a la pròpia trampa:

⁸ ja té els peus al forat,
camina sobre les branques,

⁹ un llaç li enganxa el taló,
queda atrapat al parany.

10 La corda s'amagava sota terra,
el filat l'esperava al camí.
11 L'envaeixen els terrors pertot arreu,
el persegueixen pas a pas.
12 La seva força s'esgota per la fam,
la misèria es planta al seu costat.
13 La pitjor malaltia, filla de la mort,
li podreix la pell i els membres.
14 L'arrenquen de la pau del seu recer
i l'arrossequen al reialme del terror.
15 S'apoderen de la seva mansió,
escampen sofre damunt la seva heretat.
16 És un arbre d'arrels seques
i de branques mortes i tallades.
17 El seu record desapareix del país,
el seu nom ja no sona per enlloc.
18 El llancen de la llum a les tenebres,
l'expulsen de la terra habitada.
19 No deixa fills ni parents entre el seu poble,
no sobreviu ningú de casa seva.
20 De llevant fins a ponent,
tothom queda esborronat escoltant la seva fi:
21 «Això resta de l'estatge de l'injust,
aquesta és la llar del qui no coneix Déu.»
Sisè poema de Job

19

¹ Job va replicar:

Per què m'humilieu?

² Fins quan em parlareu
per afligir-me i humiliar-me?
³ Ja m'heu insultat massa vegades!
¿No us avergonyiu de maltractar-me així?
⁴ Si fos cert que anés errat,
l'error seria cosa meva.
⁵ Però vosaltres em mireu de dalt a baix
i em tireu en cara el meu dolor.
⁶ Sapiguen, doncs, que és Déu qui m'oprimeix
i m'atrapa amb el seu filat.

Estic encerclat i abandonat

⁷ Si crido perquè m'ajudin, ningú no em respon;
si demano auxili, ningú no em fa justícia.
⁸ Déu m'ha barrat el camí, i no puc passar:
omple de tenebra les meves rutes.
⁹ M'ha despul·lat d'allò que m'honorava,
m'ha llevat la corona del prestigi.
¹⁰ Em soccava per tots cantons i trontollo,
arrenca, com un arbre, la meva esperança.
¹¹ Arbora contra mi el seu enuig,
em tracta com si fos un enemic.
¹² Les seves tropes arriben totes juntes,

construeixen terraplens per atacar-me,
acampen encerclant la meva tenda.

¹³ Déu allunya de mi els meus germans,
els coneguts em tracten com un foraster;

¹⁴ ja no em visiten els amics,
els parents s'han oblidat de mi.

¹⁵ Fins els hostes i les serventes de casa meva
em tracten com un estrany:
als seus ulls sóc un intrús.

¹⁶ Crido el meu servent i no en fa cas,
ni que el supliqui amb veu dolça.

¹⁷ La meva esposa no aguanta el meu alè
i faig fàstic als meus propis germans.

¹⁸ Fins els marrecs em menyspreen:
quan provo d'alçar-me, es burlen de mi.

¹⁹ Em detesten els millors amics,
els qui més m'estimaven em giren la cara.

²⁰ Només tinc la pell i l'os,
faig cara de mort en vida.

²¹ Tingueu pietat de mi, amics meus,
que la mà del Senyor m'ha colpejat!

²² Per què em perseguiu com Déu em persegueix?
¿Encara no m'heu masegat prou?

²³ Tant de bo que les meves paraules quedessin escrites,
gravades en una inscripció,

²⁴ fixades amb cisell d'acer
i resseguides amb plom,
entallades per sempre a la roca!

El meu defensor intervindrà

²⁵ Però jo sé que el meu defensor viu
i que a la fi s'alçarà de la pols.

²⁶ I, després que m'arrenquin la pell
i em quedi sense carn, jo contemplaré Déu.

²⁷ Jo mateix el contemplaré,
el veuran els meus ulls, no els d'un altre:
el meu cor se'n deleix dintre meu.

²⁸ Vosaltres dieu: «Com el perseguirem?»
Però quina raó trobeu en mi per a acusar-me?

²⁹ Compte, que l'espasa no us atrapi,
perquè seria la pena que mereixeu.
Sapiguen que hi ha algú que jutja!
Segon poema de Sofar

20

¹ Llavors Sofar de Naamà va prendre la paraula i digué a Job:

L'impíu s'ho passa malament

² Em poses neguitós
i se m'acaba la paciència!

³ La teva reprensió m'insulta,
però la meva raó m'inspira la resposta.

⁴ ¿No saps que des de sempre,
d'ençà que hi ha homes a la terra,

5 és breu l'alegria dels malvats,
i el goig de l'impíu dura un instant?
6 Ni que sigui alt fins al cel
i el seu cap arribi als núvols,
7 acabarà com els seus excrements.
Els qui el coneixien diran: On ha anat, aquest?
8 Vola com un somni, sense deixar rastre,
s'esvaneix com una visió nocturna.
9 Els qui el veien, ja no el veuen,
s'ha esfumat del lloc on era.
10 Els seus fills hauran de tornar als pobres
les riqueses que ell els va robar.
11 El vigor que omplia els seus ossos
ara jau amb ell a la pols.
12 La malícia endolceix la seva boca
i ell l'amaga sota la llengua:
13 l'assaboreix sense deixar-la,
la degusta i paladeja lentament.
14 Però és un menjar que li regira l'estómac
i se li torna verí de serp a les entranyes.
15 Vomita els béns que ha robat,
Déu fa que els tregui del ventre.
16 Ha xuclat un cap de serp
i el mata la fiblada d'escurçó.
17 No gaudirà de l'abundància,
dels rius i torrents de mel i mató.
18 Els seus guanys reglotiran, no se'ls empassarà,
no li faran profit els seus negocis.
19 Com que oprimeix i menysté els pobres,
roba cases en lloc de construir-ne
20 i mai no està content el seu desig,
no salvarà cap dels seus tresors.
21 Res no escapa de la seva ambició;
per això el seu benestar no té durada.
22 Quan neda en l'abundor troba la misèria,
li cau al damunt tot el pes del desastre.
23 És a punt d'omplir-se l'estómac,
i llavors el sacia l'enuig de Déu,
que li plou al damunt com si fos aliment.
24 Si fuig de l'espasa de ferro
el traspassa l'arc de bronze.
25 S'arrenca la fletxa
que li surt per l'esquena,
treu del seu fel la punta esmolada
i el terror cau damunt seu.
26 El seu destí és la negra nit.
Un foc que ningú no atia, el consumeix
i crema les despulles de casa seva.
27 El cel destaparà el seu crim
i la terra s'alçarà per acusar-lo.
28 La riuada s'emportarà els seus béns,
se'ls endurà el dia que Déu passi comptes.
29 Aquesta és la part
que Déu reserva a l'impíu,
la sort que ell mateix li ha preparat.

21

¹ Job va replicar:

Jo dic que l'impiu s'ho passa bé

² Si em volguéssiu escoltar d'una vegada,
rebria de part vostra el millor consoll!

³ Tingueu paciència mentre parlo,
i després ja us en podreu riure.

⁴ ¿És que em queixo d'algun home?
Per què, doncs, no hauria de perdre la paciència?

⁵ Presteu-me atenció i us esgarripareu;
quedareu muts, amb la boca tancada.

⁶ Quan hi penso, m'esborrono,
m'agafen tremolins per tot el cos.

⁷ Per què els impius continuen vivint
i envelleixen augmentant la força i el poder?

⁸ Veuen créixer segurs els seus fills
i contempen els seus néts.

⁹ Cap temença no desfà la pau de casa seva,
la vara de Déu no els toca mai.

¹⁰ Els seus toros són sempre fecunds,
les seves vaques no perden mai les cries.

¹¹ Els seus fills corren com anyells,
els seus infants juguen satisfets.

¹² Toquen la lira i el tamborí,
s'alegren al so de la flauta,

¹³ frueixen alegrement dels seus dies
i davallen en pau al país dels morts.

¹⁴ Han dit a Déu: «Deixa'ns en pau!
No ens interessa conèixer els teus camins!

¹⁵ Per què hem de servir el Totpoderós?
Què en traurem d'invocar-lo?»

¹⁶ Però els impius no són pas amos de la seva felicitat,
i jo no puc acceptar les seves raons!

¹⁷ Tanmateix, ¿quan s'apaga la llàntia de l'impiu
i li cau al damunt la desgràcia?

¿Quan li fa sentir Déu el seu enuig?

¹⁸ ¿És potser com la palla davant el vent
o com el boll a cavall de l'huracà?

¹⁹ ¿O és que Déu castigarà els fills de l'impiu?
És ell, el culpable, qui mereix l'escarment!

²⁰ Que vegi ell mateix el seu fracàs
i tasti la indignació del Totpoderós!

²¹ Què li importa el que passi després d'ell
quan s'hagin acabat els seus dies?

²² ¿Qui pot donar lliçons a Déu,
a aquell qui judica en les altures?

²³ L'un mor en plena salut,
ben tranquil, sense neguits,

²⁴ amb el ventre tot il·lustrós
i amb el moll dels ossos tendre.

25 I l'altre mor amargat,
sense tastar mai el goig.
26 Ara jeuen plegats a la pols,
tots dos revestits de cucs.
27 Conec les vostres opinions,
els parers que manteniu sobre el meu cas.
28 Dieu: «On és la casa del tirà?
On és l'habitatge dels impius?»
29 Per què no ho pregunteu als vianants?
Estaríeu al corrent del que contem:
30 el malvat s'escapa del desastre
i queda estalvi el dia del càstig.
31 ¿Qui li tira en cara la conducta?
¿Qui li passa comptes dels seus actes?
32 Ve l'hora que el porten al sepulcre
i fan vetlla al voltant de la seva tomba:
33 fins la terra l'acull amb suavitat!
Els qui l'acompanyen en l'enterrament
no es poden ni comptar.
34 És absurd que em vulgueu consolar.
Els vostres arguments són fal·laços!
Tercer poema d'Elifaz

22

1 Llavors Elifaz de Teman va prendre la paraula i digué a Job:
2 ¿Pot un home ser útil a Déu?
Qui té seny és útil a si mateix!
3 El Totpoderós, ¿treu profit de la teva justícia?
Què hi guanya si et comportes rectament?
4 ¿És per la teva pietat que et corregeix
i et crida al seu judici?
5 ¿No deu ser pel teu grapat de maldats,
pels teus delictes sense fi?

Job ha obrat malament

6 Has fet empenyorar il·legalment el teu germà,
li has pres els vestits, l'has deixat nu;
7 no donaves aigua al qui tenia set,
has negat el pa al qui tenia fam.
8 Tu, home fort, posseïes la terra;
t'hi vas instal·lar de manera arrogant.
9 Despatxaves les viudes amb les mans buides
i deixaves els orfes sense ajuda.
10 Per això t'encerclen per totes bandes,
t'esvera un pànic improvisat.
11 Tot és tenebra, no pots veure res,
t'inunda un aiguat terrible.
12 Déu és al capdamunt del cel
i veu sota d'ell les estrelles més altes.
13 I tu goses dir: «Què coneix Déu?
Com pot jutjar a través de la tempesta?»
14 El vel dels núvols no li deixa veure res
quan, caminant, fa el tomb del cel.»

15 ¿Vols seguir l'antiga ruta
que petjaren els malvats?
16 A ells se'ls endugueren abans d'hora,
la riuada s'emportà els seus fonaments.
17 Van dir a Déu: «Fuig del costat nostre!»
I, doncs, què els pot fer el Totpoderós?
18 Omplir-los la casa de benestar!
Però jo no puc pas acceptar les raons dels impius!
19 Ho veuran els justos i se n'alegraran,
l'innocent es burlarà d'ells:
20 «Com desapareixen els nostres adversaris!
El foc crema tot el que els queda!»

Cal fer les paus amb Déu

21 Val més, doncs, que facis les paus amb Déu,
i tornaràs a posseir la felicitat.
22 Acull l'ensenyament dels seus llavis,
posa les seves paraules en el teu cor.
23 Si et converteixes al Totpoderós,
ell et redreçarà.
Allunya de casa teva la injustícia,
24 llança els teus tresors a la pols,
l'or d'Ofir, al mig dels còdols.
25 Llavors el Totpoderós serà el teu tresor,
l'argent que més apreciïs;
26 fruiràs del Totpoderós,
miraràs Déu amb confiança.
27 Ell escoltarà la teva pregària
i tu compliràs les prometes.
28 Tindràs èxit en tot el que et proposis,
la llum brillarà en el teu camí.
29 Podràs donar ànims als abatuts,
perquè Déu salva els qui abaixen els ulls.
30 Déu alliberarà fins i tot el culpable:
ho farà per la puresa de les teves mans.
Vuitè poema de Job

23

¹ Job va replicar:

Tant de bo que jo sabés on trobar Déu

² Encara avui és rebel la meva queixa,
tot i que encadeno el meu gemec.
³ Tant de bo que jo sabés on trobar Déu!
M'arribaria fins al seu soli,
⁴ exposaria davant d'ell la meva causa,
la meva boca s'ompliria d'arguments.
⁵ Coneixeria les seves respostes,
em faria càrrec de la seva rèplica.
⁶ I ell, ¿pledejaria contra mi amb tot el seu poder?
No, tan sols m'escoltaria amb atenció.
⁷ Ell tindria al seu davant un home honrat
i jo em deslliuraria per sempre del meu jutge.

⁸ Però, si vaig a llevant, no hi és;
a ponent, no l'hi veig.

⁹ Si es mou pel nord, no me n'adono;
s'amaga cap al sud i no l'albiro.

El Totpoderós m'esfereix

¹⁰ Ell, en canvi, sap per on camino:
si em prova en el gresol, en sortiré com l'or.

¹¹ Els meus peus segueixen els seus passos,
segueixo el seu camí sense desviar-me.

¹² No m'aparto mai dels seus preceptes,
guardo sempre al cor els seus decrets.

¹³ Déu té un parer: ¿qui el pot fer canviar?
Ell sempre porta a terme els seus projectes.

¹⁴ Ell executarà la sentència que em pertoca,
com tantes altres que ha decidit.

¹⁵ Per això m'esfereix la seva presència.
Com més hi penso, més por li tinc.

¹⁶ Déu m'ha omplert el cor de basarda,
el Totpoderós em té esfereït.

¹⁷ Encara no m'he perdut en la tenebra,
però ell m'ha cobert de foscor.

24

¹ Per què no fixa el Totpoderós
una data per als seus judicis?
Ni els qui el coneixen no preveuen els seus terminis.

Veig la maldat dels impius

² Els impius desplacen les fites dels camps
i pasturen els ramats que han robat.

³ S'emporten l'ase dels orfes
i fan empenyorar el bou de la viuda.

⁴ Bandegen els pobres fora del camí,
els indigents no saben on refugiar-se.

⁵ Com els ases salvatges al desert,
els pobres surten de bon matí a la seva feina,
a buscar el seu aliment.

L'estepa és el rebost dels seus petits.

⁶ Espigolen el farratge del camp,
esgotimen la vinya dels impius.

⁷ Passen la nit despullats, sense cap cobertor,
sense cap abrigall que els resguardi del fred.

⁸ Queden xops dels ruixats de les muntanyes
i per falta d'aixopluc s'arrapen a la roca.

⁹ L'orfe és arrencat del pit de la viuda;
als pobres, tothom els exigeix penyores.

¹⁰ Privats de roba, han d'anar nus;
estan afamats i han de carregar garbes.

¹¹ Tresquen a ple sol enmig dels olivers,
tenen set i han de trepitjar raïms.

¹² Dins la ciutat, la gent gemega,
els oprimits alcen els seus clams.

Però Déu fa el sord a tanta crueltat!

¹³ Els qui odien la llum
desconeixen els camins de Déu,
no freqüenten les seves rutes.

¹⁴ L'assassí s'alça a trenc d'alba,
mata el pobre i l'indefens,
i a la nit es torna lladre.

¹⁵ L'ull de l'adúlter espia el crepuscle
i, pensant que així no el veurà ningú,
es posa un vel a la cara.

¹⁶ De nit rebenten les cases,
de dia s'hi tanquen a dins.
Són enemics de la llum.

¹⁷ El matí és per a ells densa tenebra,
estan avesats al terror de la nit.

¹⁸ Viuen com un suro damunt l'aigua,
la seva heretat és maleïda per la gent:
ja no podran anar-hi tranquils pel camí de les vinyes.

¹⁹ Com la secada i la calor eixuguen l'aigua de neu,
així el país dels morts engoleix el pecador.

²⁰ S'oblida d'ell la pròpia mare,
els cucs en fan un banquet,
ningú no el recorda mai més.
Els impius queden estellats com un arbre.

²¹ Freqüenten l'estèril que no pot infantar,
però no donen descendència a la viuda.

²² Déu té força per a expulsar els tirans:
quan ell s'alça, ningú no té la vida segura.

²³ Encara que els deixi tranquils,
vigila tots els seus passos.

²⁴ Es redrecen un moment però aviat no hi són:
es dobleguen com la flor que es marceix,
quedaran segats com una espiga.

²⁵ Sapiguen que això és així! Qui em contradirà?
Qui podrà anul·lar els meus arguments?
Tercer poema de Bildad

25

¹ Llavors Bildad de Xúah va prendre la paraula i digué a Job:

Petitesa de l'home

² Déu és poderós i temible
i posa la pau dalt al cel.

³ Qui podria comptar el seu exèrcit?
Sobre qui no brilla la seva llum?

⁴ Com pot ser just un home i anar contra Déu?
Com pot ser pur un nat de dona?

⁵ Si fins i tot la lluna no és prou clara
i als ulls de Déu s'entelen els estels,

⁶ què direm de l'home, pobre cuc,
d'un mortal, larva fugaç!

Novè poema de Job

26

¹ Job va replicar:

Les teves paraules no m'ajuden

² Com en saps, d'ajudar el feble,
d'assistir el qui no té forces!

³ Sí que en saps, d'aconsellar un indecís!
Ets molt llest, tens molta competència!

⁴ A qui s'adreça el teu discurs?
De qui ve la teva inspiració?

Déu té més poder del que pensem

⁵ Sota la mar i els qui l'habiten
tremolen de por els qui són ombres.

⁶ El país dels morts està nu davant de Déu,
cap vel no cobreix els abismes.

⁷ Déu estén el nord del cel damunt el buit,
penja la terra sobre el no-res.

⁸ Tanca les aigües dins els núvols
i, amb tot el pes, els núvols no es rebenten.

⁹ Amaga el seu tron a les mirades:
desplega el seu núvol davant d'ell.

¹⁰ Dibuixa l'horitzó damunt les aigües
com a fita entre la llum i les tenebres.

¹¹ Els suports del cel tremolen,
s'espanten quan ell els amenaça.

¹² Amb el seu poder ell parteix l'oceà,
amb el seu enginy esclafa Rahab.

¹³ Amb el seu alè esboira el cel,
la seva mà enferra la serp esmunyedissa.

¹⁴ Aquest és l'esbós de les seves obres,
el feble ressò que nosaltres en percebem.
Qui es farà càrrec de la seva omnipotència?
Desè poema de Job

27

¹ Job continuà així el seu discurs:

Sóc innocent

² Pel Déu vivent, que em nega la justícia,
pel Totpoderós, que m'omple d'amargor,
³ juro que, mentre em quedi un glop de vida
i conservi als meus narius l'alè de Déu,

⁴ els meus llavis no diran res d'injust
ni amb la llengua trairé la veritat!

⁵ Lluny de mi donar-vos la raó!
Defensaré la meva innocència mentre visqui.

⁶ M'aferro fermament a la meva justícia,
cap dels meus dies no increpa el meu cor.

⁷ Que el meu enemic acabi com l'impíu,
i el qui s'alça contra mi, com el malvat!

⁸ Quina esperança té l'impíu

quan Déu li talla el fil de la vida?

⁹ ¿Escolta Déu el seu clam
quan l'angoixa li cau al damunt?

¹⁰ Si hagués fruit del Totpoderós,
hauria invocat Déu en tot moment.

Conec el destí del malvat

¹¹ Jo us mostraré el poder de Déu,
no vull amagar els designis del Totpoderós.

¹² I si tots vosaltres ja els heu comprovat,
per què feu sermons sense sentit?

¹³ Aquesta és la sort que Déu reserva al malvat,
l'herència que el tirà rep del Totpoderós:

¹⁴ si té molts fills, l'espasa els matarà;
no tastarà el pa la seva descendència.

¹⁵ La pesta enterrarà els supervivents,
i les viudes no els podran ni plorar.

¹⁶ Encara que acumuli plata com la pols
i amuntegui vestits com qui apilona argila,

¹⁷ serà el just qui es posarà aquesta roba,
el fidel, qui fruitirà d'aquella plata.

¹⁸ Construeix la seva casa com un capoll d'arna,
com la cabana que es fa un guardatermes.

¹⁹ S'adorm ric, però és ja el final:
quan obre els ulls, tot s'ha esfumat.

²⁰ El terror l'atrapa com la riuada,
de nit se l'emporta un temporal.

²¹ El vent de llevant l'alça i l'empeny,
l'arrenca de casa seva amb violència,

²² el sacseja sense compassió,
mentre ell intenta d'evitar els seus embats;

²³ li cauen al damunt els seus cops,
xiula darrere seu onsevulla que es trobi.

On es pot trobar la saviesa?

28

¹ N'hi ha que excaven mines de plata
i troben llocs on rentar l'or.

² De la terra en treuen ferro;
de les pedres foses, el coure.

³ L'home il·lumina la fosca
i explora fins molt endintre
les pedres més amagades.

⁴ Obre pous lluny de les viles,
treballa penjat al buit,
oscil·lant, lluny dels altres humans.

⁵ La terra, pel damunt, fa sortir el blat
i, per sota, sembla traspalsada pel foc;

⁶ el safir surt de les pedres,
també s'hi troba pols d'or.

⁷ El falcó desconeix aquests camins,
no els albira ni l'ull del voltor;

8 no els han petjat les feres altives
ni el lleó hi ha passat.
9 Però l'home treballa el sílex,
capgira de soca-rel les muntanyes,
10 talla galeries a les roques
i veu tot el que hi ha de preciós,
11 asseca les deus d'aigua
i treu a la llum els tresors amagats.
12 Però, on es troba la saviesa?
On resideix la intel·ligència?
13 L'home ignora el preu que té,
perquè no es troba en aquest món.
14 L'Abisme crida: «Jo no la tinc pas!»
L'Oceà declara: «Amb mi no hi és.»
15 No es pot comprar amb or massís
ni es pot pagar a pes de plata.
16 No es canvia per l'or d'Ofir
ni pel safir o per l'ònix.
17 Val més que l'or i el cristall,
no l'hauries amb un vas d'or fi
18 ni amb el coral o el cristall de quars.
La saviesa val molt més que les perles.
19 No la iguala el topazi de Cuix
ni es canvia per l'or més refinat.
20 D'on ve, doncs, la saviesa?
On resideix la intel·ligència?
21 Resta amagada als ulls de tothom,
no la veuen ni els ocells del cel.
22 L'Abisme i la Mort declaren:
«N'hem sentit parlar només d'oïda.»
23 Però Déu coneix el camí que hi mena,
ell sap on podem trobar-la.
24 Ell contempla el món d'un cap a l'altre
i veu tot el que hi ha sota el cel.
25 Quan fixava el pes del vent
i mesurava el volum de l'aigua,
26 quan marcava els cicles de les pluges
i el camí de les tempestes,
27 llavors mirava i sospesava la saviesa:
ell la va fonamentar i va escutar-la a fons.
28 I després va dir a l'home:
«Venerar el Senyor és la saviesa,
apartar-se del mal és la intel·ligència.»
Onzè poema de Job

29

1 Job continuà així el seu discurs:

Abans jo era molt feliç

2 Si jo pogués reviure els temps passats,
aquells dies en què Déu em protegia,
3 quan brillava damunt meu la seva llum
i la seva claror em guiava en la fosca,

4 quan em trobava en la plenitud de la vida
i Déu, l'amic, em guardava la casa!
5 El Totpoderós era encara vora meu
i els meus fills m'envoltaven.
6 Podia banyar-me els peus amb llet,
del terreny pedregós en treia rius d'oli.
7 Quan sortia a la porta de la ciutat,
quan prenia seient a la plaça,
8 els joves m'obrien pas en veure'm
i els ancians es posaven drets.
9 Els prohoms paraven d'enraonar,
tenien la boca closa.
10 Els governants abaixaven la veu,
la llengua se'ls encastava al paladar.
11 La gent que em sentia em felicitava,
tothom qui ho veia en donava testimoni:
12 jo salvava el pobre suplicant
i l'orfe sense empara.
13 Els agonitzants em beneïen.
Jo tornava el goig al cor de la viuda.
14 Per vestit em posava la justícia,
el dret em feia de mantell i diadema.
15 Jo era els ulls del cec
i els peus del coix,
16 era el pare dels pobres
i l'advocat dels estrangers.
17 Jo trencava les barres del malvat
i li treia la presa de les dents.
18 Pensava: «Moriré dintre el meu niu,
amb tants dies com grans de sorra.
19 Tinc les arrels plantades vora l'aigua,
la rosada fa nit a les meves branques.
20 El meu prestigi augmenta i es renova,
em rejuveneixo com un arc tensat.»
21 Tothom m'escoltava amb atenció,
acollien en silenci el meu consell.
22 Ningú no objectava res al que jo deia,
el meu discurs els amarava gota a gota.
23 M'esperaven com s'espera la pluja,
com qui es deleix pels ruixats de primavera.
24 Jo somreia als qui no tenien confiança,
la llum del meu rostre els sostenia.
25 Era el seu cabdill i els mostrava el camí,
seia com un rei entre la tropa,
jo, el consolador dels afligits.

Ara sóc desgraciat

30

1 Però ara es riuen de mi
uns brètols més joves que no pas jo:
els seus pares no haurien trobat lloc
ni entre els gossos del meu ramat!

2 Ni la força dels seus braços no em servia,
havien perdut tot el seu vigor.

3 Consumits per la fam i la misèria,
rosegaven el botjar de la garriga,
una terra arruïnada de fa temps.

4 Collien el fonoll d'enmig dels esbarzers
i es nodrien de les arrels de ginestera.

5 Eren gent mal vista per tothom,
els escridassaven com als lladres.

6 Cercaven recer en barrancs tenebrosos,
en cavernes i esquerdes de la roca.

7 Bramaven entre les bardisses,
s'amuntegaven sota els cards.

8 Gent desgraciada i sense nom,
expulsada del país a garrotades.

9 Doncs ara jo sóc tema de les seves burles,
el motiu de les seves sàtires.

10 Em rebutgen, s'aparten de mi,
fins i tot m'escupen a la cara.

11 Com que Déu m'afebleix i m'humilia
no es refrenen davant meu.

12 Al meu costat s'alça una xusma
que em fa la traveta
i envesteix contra mi per perdre'm.

13 Em tallen la retirada
i busquen la meva ruïna:
no cal que ningú els ajudi!

14 Irrrompen com per la bretxa d'un mur,
s'esmunyen entre l'enderroc.

15 El terror es gira contra mi,
s'enduu, com el vent, la meva pau;
el meu benestar s'esvaneix com un núvol.

16 Mentrestant la vida se m'escapa,
els dies d'aflicció s'apoderen de mi.

17 La nit em mina els ossos,
el dolor que em rosegava no dorm.

18 La pell em tibia amb violència,
m'estreny com el coll d'una túnica.

19 Déu m'ha llançat al fang
i jo m'he tornat pols i cendra.

20 Jo t'imploro, Déu meu, i no em respons!
Estic davant teu, tu veus el que em passa.

21 T'has tornat cruel envers mi,
m'empaites amb la força de la teva mà.

22 Em carregues a la gropa del vent
i em sacseja la tempesta.

23 Sé que em portes a la mort,
el lloc reservat a tots els vivents.

24 ¿Qui no allarga la mà quan tot és ruïna?
¿A qui no fa cridar auxili el dolor?

25 ¿No he plorat pel qui vivia en la desgràcia?
¿No he sentit compassió davant el pobre?

26 Jo esperava el benestar
i ha vingut el desastre,
anhelava la llum

i ha arribat la foscor.

27 Se'm remouen les entranyes sense parar,
tinc al davant dies d'aflicció.

28 Camino tot trist, sense escalf.

M'alço en l'assemblea i crido auxili.

29 M'he convertit en germà dels xacals
i en company dels estruços.

30 La pell se'm torna negra al meu damunt
i els meus ossos, enfebrats, cremen i s'assequen.

31 La meva lira acompanya cants de dol,
i la flauta, la tonada dels qui ploren.

Declaro que sóc innocent

31

1 Havia fet pacte amb els meus ulls
de no desitjar cap donzella.

2 Quina és la part que Déu dóna des del cel,
l'heretat que el Totpoderós fixa allà dalt?

3 ¿No és el desastre per al malvat,
l'adversitat per als malfactors?

4 ¿No ho veu Déu, per on camino?

¿No compta tots els meus passos?

5 ¿He fet camí amb la mentida?

¿He corregut cap al frau?

6 Que Déu em pesi amb balances justes
i reconeixerà la meva integritat!

7 Si el meu pas s'ha apartat del bon camí,
si el meu cor s'ha deixat endur pels ulls
i m'he tacat les mans,

8 que un altre mengi el que jo he sembrat
i arrenqui de soca-rel els meus plançons!

9 Si el meu cor ha desitjat la dona d'algú,
si l'he espiada a la seva porta,

10 que la meva dona molgui per un altre
i que d'altres dormin amb ella!

11 Això seria un pecat,
un crim castigat pels jutges,

12 un foc de perdició que em devoraria
i que consumiria totes les meves collites!

13 Si he desatès el dret dels servents i les serventes
quan es planyien contra mi,

14 què podria fer quan Déu em judiqués?
Què li respondria quan ell demanés comptes?

15 ¿No ens ha fet Déu a tots iguals?

¿No ens ha teixit en les entranyes d'una mare?

16 ¿M'he tancat als precés dels pobres,
he permès el plor de les viudes?

17 ¿He menjat sol el meu pa
sense compartir-lo amb l'orfe?

18 Li he fet de pare des de la meva joventut.
Des de les entranyes de la mare he estat el seu guia.

19 ¿He vist algú mort de fred sense vestit,

un pobre sense roba per a cobrir-se,
20 i no han acabat beneint-me les seves espatlles,
calentes amb la llana dels meus xais?
21 Si he alçat la mà contra un orfe,
quan veia a favor meu el tribunal,
22 que se'm desllorigui l'espatlla
i el braç se'm trenqui pel colze!
23 El flagell de Déu m'horroritza,
no puc res davant la seva majestat.
24 ¿He posat en l'or la meva confiança,
com si fos allò que em donava seguretat?
25 ¿M'he alegrat per la meva gran fortuna,
pel munt de béns que he pogut guanyar?
26 Si, quan he vist el sol que resplendia
i la lluna que avançava radiant,
27 el meu cor els ha adorat en secret
i la meva mà els ha enviat un petó,
28 també això ho castigaria el meu jutge,
perquè hauria renegat del Déu del cel.
29 ¿M'he alegrat quan el meu enemic queia,
m'he congratulat quan l'ha ferit el mal?
30 La meva boca ni tan sols ha pecat
desitjant-li la mort amb una maledicció.
31 Tots els meus hostes donen testimoni
que s'han atipat de la carn que els repartia.
32 L'estranger no ha fet mai nit a la plaça,
la meva porta ha estat oberta al qui passava.
33 ¿He encobert, com Adam, el meu pecat,
he amagat dins el pit la meva culpa?
34 No em fa cap por l'opinió de la gent,
ni m'espanta el rebuig dels familiars,
ni estic callat sense gosar sortir a la porta.
35 Tant de bo que algú m'escoltés!
Jo signo tot el que he dit!
Que el Totpoderós respongui!
On és l'acta del meu acusador?
36 L'alçaré damunt la meva espatlla,
me la posaré per corona.
37 Li donaré comptes dels meus passos,
m'hi presentaré com un príncep.
38 Si els meus camps m'acusen,
si ploren els seus solcs
39 perquè he menjat de franc els fruits
amb la suor dels qui els conreen,
40 que hi creixin cards en lloc de blat,
i l'herbassar en comptes d'ordi!
Aquí s'acaben les paraules de Job.
Els discursos d'Elihú ([32-37](#))

32

¹ Elifaz, Bildad i Sofar ja no replicaren més a Job en veure que es tenia per just.

² Però Elihú, fill de Baraquiel, el buzita, de la família de Ram, es va enfurismar contra Job perquè pretenia ser més just que Déu. ³ També es va enfurismar contra els tres amics perquè no havien sabut respondre a Job i, malgrat

això, l'havien acusat d'impíu.

⁴ Elihú havia guardat silenci mentre Job i els altres parlaven, perquè ells eren homes de més edat. ⁵ Però quan veié que els tres amics de Job ja no sabien què respondre, es va indignar.

Primer discurs d'Elihú

⁶ Elihú, fill de Baraquel, el buzita, va prendre la paraula i digué:

Els arguments d'un jove

Jo sóc jove i vosaltres ja sou vells;
per això he dubtat i he tingut por
d'exposar les meves reflexions.

⁷ Jo em creia que parlaria l'edat
i que els molts anys mostrarien saviesa.

⁸ Però el que fa intel·ligent l'home
és l'alè, el buf del Totpoderós.

⁹ Ni l'edat garanteix la saviesa
ni la vellesa fa entendre el que és just.

¹⁰ Per això dic: «Escolteu-me,
també jo vull exposar les meves reflexions.»

¹¹ Jo estava atent a les vostres paraules,
escoltava els vostres arguments,
el raonament que anàveu exposant.

¹² He sondejat els vostres parers,
però no heu aportat cap prova contra Job,
no li heu donat cap resposta.

¹³ No digueu com a últim recurs:
«El pot refutar Déu, però no un home!»

¹⁴ Les paraules de Job, a mi no m'afecten,
no l'impugnaré pas amb les vostres raons.

¹⁵ Aquests tres estan acabats, no poden contestar,
ja no els queden més paraules.

¹⁶ ¿M'hauré de quedar esperant, ja que ells no parlen,
ja que no tenen més respostes?

¹⁷ Contestaré! Jo també vull dir-hi la meva,
vull exposar les meves reflexions.

¹⁸ Estic ple de paraules
i l'esperit em bull dintre meu:

¹⁹ sembla vi fermentat, sense sortida,
en bots nous a punt de rebentar.

²⁰ Deixeu-me parlar i m'esbravaré,
obriré els llavis per respondre.

²¹ No prendré partit a favor de ningú,
em guardaré prou d'adular els homes;

²² no és aquest el meu estil,
i el Creador tot seguit m'esventaria.

Déu no vol la mort dels homes

33

¹ Ara, Job, fes el favor d'escoltar-me,
estigues atent a les meves paraules.

² Ja començo a moure els llavis,
la meva llengua està a punt.

³ Et parlaré amb cor sincer,
els meus llavis seran purs i fidedignes.

4 L'alè de Déu m'ha creat,
el buf del Totpoderós em dóna vida.

5 Replica'm, si pots fer-ho!
Mostra'm els teus arguments, prepara't!

6 Davant de Déu, tu i jo som iguals:
també a mi m'ha pastat del fang!

7 De mi no has de témer res,
jo no et forçaré pas.

8 Mira, retinc el que has dit,
encara escolto el so de les teves paraules:

9 «Jo sóc pur, sense pecat;
sóc innocent, no tinc cap culpa.

10 Però Déu em carrega de greuges,
em pren per enemic seu,

11 posa grillons als meus peus,
vigila tots els meus passos.»

12 Jo et dic que en això no tens raó,
perquè Déu és més gran que l'home.

13 Per què vols discutir amb ell
si no dóna cap resposta?

14 Tanmateix, Déu parla de moltes maneres,
però no hi posem atenció.

15 Parla en somnis i visions
quan el pes del son cau sobre els homes,
mentre dormen al seu llit.

16 Llavors els destapa les oïdes
i hi segella els seus advertiments,

17 perquè l'home canviï els seus actes
i amagui el seu orgull.

18 Així l'allibera de la tomba,
el salva de la mort violenta.

19 També el corregeix amb malalties:
la febre li crema el cos,

20 li fa fàstic menjar pa,
rebutja els plats preferits;

21 es queda amb la pell i l'os,
és un esquelet vivent.

22 Ja té un peu a la fossa,
els missatgers de la mort són a la porta.

23 Però llavors a favor d'ell intervé un àngel,
un entre els mil que ens ajuden
i ensenyen el bon camí,

24 i, compadint-se, diu a Déu:
«No el facis baixar a la fossa,
que li he trobat un rescat.»

25 Llavors la seva carn recobra el vigor,
retorna als anys de joventut.

26 Prega a Déu i ell l'acull,
entra davant seu amb cants de goig,
ja que ara ell li torna a concedir el seu favor.

27 I entona davant els homes aquest cant:
«Havia pecat, havia deixat el bon camí,
però Déu no m'ha tractat com mereixia.

28 A la vora de la fossa m'ha salvat,
puc viure a plena llum.»

29 Déu fa tot això per a l'home,
una vegada i una altra,
30 per apartar-lo de la fossa
i fer-lo resplendir de vida.
31 Presta atenció, Job, escolta'm!
Guarda silenci i deixa'm parlar.
32 Si tens res a dir, replica'm;
parla, que et donaré la raó;
33 però si no has de dir res, escolta'm.
Guarda silenci i t'ensenyaré la saviesa.
Segon discurs d'Elihú

34

1 Elihú va continuar parlant i digué:

Job no sap el que es diu

2 Escolteu, savis, les meves paraules,
pareu l'orella, homes doctes!
3 L'oïda distingeix les paraules,
com el paladar assaboreix el menjar.
4 Escollim, doncs, el que és just per a nosaltres,
reconeguem entre nosaltres el que està bé!
5 Job ha dit: «Jo sóc just,
però Déu em nega la justícia,
6 i si la hi reclamo, passo per mentider.
Estic ferit de mort sense haver pecat.»
7 I vosaltres dieu:
«Quina mena d'home és Job?
Es beu la burla com l'aigua.
8 S'ajunta amb els malfactors
i camina amb els impius,
9 perquè diu: No hi guanya res un home
de cercar el seu goig en Déu.»

La justícia del Totpoderós

10 Escolteu-me, doncs, homes de seny:
Lluny de Déu obrar amb maldat!
Lluny del Totpoderós la injustícia!
11 Déu paga a cadascú segons les seves obres,
el fa anar pel camí que s'ha triat.
12 Certament, Déu no fa el mal,
el Totpoderós no viola mai el dret.
13 ¿És que algú li ha confiat la terra?
Qui, sinó ell, ha establert el món sencer?
14 Si Déu només pensés en ell mateix
i es reservés el seu buf i el seu alè,
15 tots els vivents expirarien alhora,
els humans tornarien a la pols.
16 Si tens coneixement, escolta això,
para l'orella a les meves paraules:
17 ¿Podria governar un enemic del dret?
¿Goses, doncs, condemnar el Just, el Poderós?
18 Ell que diu a un rei: «Malvat!»,

i als grans senyors: «Criminals!»,
19 no té preferències pels nobles,
ni fa passar el ric davant el pobre;
perquè tots són obra de les seves mans.
20 Aquells moren de sobte, a mitjanit.
El poble es revolta i ells desapareixen:
un tirà s'elimina sense gaire esforç.
21 Déu escruta el camí de l'home,
observa tots els seus passos.
22 No hi ha fosca ni tenebra
on pugui amagar-se el malfactor.
23 Déu no necessita gaire temps
perquè l'home comparegui al seu judici.
24 Sense indagar, esmicola els poderosos
i en posa d'altres al seu lloc.
25 Com que coneix les seves obres,
els capgira i els esclafa en una nit.
26 Els castiga a cops de verga,
com malfactors, a la vista de tothom,
27 perquè van deixar la seva companyia,
van ignorar els seus camins
28 i han fet que arribi a ell el clam dels pobres.
I ell escolta el clam dels oprimits!
29 ¿Qui pot blasmar el silenci de Déu?
¿Qui pot adonar-se si s'amaga?
Què poden fer homes i pobles
30 si els posa al tron un impiu
dels qui embauquen la gent?

Job és un rebel

31 Però si algú diu a Déu:
«Sofreixo el meu càstig, no pecaré més;
32 ensenya'm tot allò que no puc veure;
si he comès el mal, no hi tornaré»,
33 ¿a tu et sembla que Déu l'ha de castigar?
Ja ho sé, que n'estàs tip!
Però ets tu qui decideixes, i no jo!
Digues, almenys, què en penses!
34 Els savis que m'escoltin
i la gent de seny em diran:
35 «Job no sap el que es diu,
parla sense solta ni volta.
36 L'hem d'examinar a fons,
perquè replica com un descregut.
37 S'entesta en el seu pecat
i l'escampa entre nosaltres:
no para de girar-se contra Déu.»
Tercer discurs d'Elihú

35

1 Elihú va continuar parlant i digué:

Cal mantenir l'esperança en Déu

2 ¿Et sembla que tens raó

quan afirmes que ets més just que Déu,
3 quan li dius: «A tu, poc t'importa,
i jo, quin profit en trec, de no pecar?»
4 Doncs jo donaré una resposta
a tu i als teus amics.
5 Alça els ulls al cel i guaita,
mira els núvols, lluny de tu!
6 Si peques, quin mal causes a Déu?
Si multipliques les culpes, què li fas?
7 Si ets just, què li dones?,
què rep de la teva mà?
8 A homes com tu afecta el teu pecat,
i quan fas el bé, són els humans qui se'n gaudeixen!
9 Sota el pes de l'opressió, la gent protesta,
criden auxili contra el jou dels tirans.
10 Però no diuen: «On és el Déu que ens va fer,
que inspira cants dins la nit,
11 el qui ens fa més instruïts que les bèsties de la terra,
més savis que els ocells del cel?»
12 La gent crida, però Déu no respon
per culpa de l'orgull dels malvats.
13 Ben cert! Déu no escolta raons buides,
el Totpoderós no en fa mai cas!
14 Tu, Job, també dius que no te'n fa cas,
però ell té present la teva causa
i has de tenir esperança.
15 I si dius que no s'indigna
i no es fixa en les teves reflexions,
16 sàpigues que no l'encertes,
parles però no saps què dius.
Quart discurs d'Elihú

36

1 Elihú va continuar encara i va dir:

Déu fa justícia i salva

2 Tingues paciència i t'instruiré,
encara he de parlar a favor de Déu.
3 Faré servir tots els meus coneixements
per a donar la raó al meu creador.
4 T'asseguro que no diré res de fals:
tens al davant un savi de cap a peus!
5 Déu té el poder i no n'abusa,
és poderós i decideix amb fermesa.
6 No deixa viure l'impíu
i fa justícia als oprimits.
7 No es desentén dels justos;
els posa amb els reis dalt el tron,
els hi fa seure per sempre.
Però ells s'enorgulleixen
8 i, llavors, queden presos en cadenes,
capturats pels lligams de l'aflicció.
9 Déu els mostra el mal que han fet,

la seva culpable prepotència;
10 els fa parar l'orella a la correcció,
els diu que es converteixin de la maldat.
11 Si escolten i obeeixen,
passen els seus dies en el goig,
acaben en pau la seva vida.
12 Però si no escolten, moren amb violència,
expiren sense haver entès res.
13 Aquesta gent de mala fe s'encenen,
no supliquen quan Déu els afligeix.
14 Moren en plena joventut,
acaben la vida en el deshonor.
15 Però Déu salva el pobre amb la pobresa,
li fa parar l'orella amb l'aflició.
16 També a tu, Déu et sostreia
de l'estretor de l'angoixa
i et portava a un espai de llibertat:
la teva taula era plena de menjar.
17 Ara el mal que has fet t'omple de càstigs,
el judici i la sentència t'aclaparen.
18 No et deixis vèncer per la ràbia,
ni vagis darrere un fort suborn:
19 no te'n sortiràs ni amb or ni amb els teus béns
ni amb tots els recursos de la força.
20 No confiïs en la nit,
perquè els pobles s'hi esfumen!
21 No et decantis cap al mal
preferint-lo a l'aflició!

Déu és savi i poderós

22 Déu té força i majestat.
¿Qui pot ser mestre com ell?
23 ¿Qui pot dir-li com ha d'obrar?
¿Qui li retraurà un mal fet?
24 Recorda't de lloar les seves obres,
que tots els homes proclamen.
25 Tothom les pot contemplar
ni que les miri de lluny.
26 Déu és gran, inabastable,
no es poden comptar els seus anys.
27 Ell atrau les gotes d'aigua
i, llavors, d'aquesta boira en fa pluja,
28 que els núvols del cel aboquen
i escampen sobre els humans.
29 ¿Qui comprèn que els núvols planin
i que el tro retrunyi a la volta del cel?
30 Ell desplega el seu llampec sobre la mar,
la vesteix de llum fins als peus.
31 Així vetlla sobre els pobles,
dóna menjar en abundància.
32 Amb les mans branda el llampec
i l'envia contra el blanc.
33 El so del tro l'anuncia,
fins i tot els ramats el presenten.

37

¹ Per tot això el meu cor batega
com si s'escapés del pit.

² Escolteu bé l'esclat del seu tro,
el retronys que surt de la seva boca;

³ el descarrega sota el cel
i etziba el seu llampec
d'un cap a l'altre de la terra.

⁴ Després ve el bramul del tro,
la veu de Déu majestuosa.
Ningú no li pot seguir el rastre
quan fa sentir el seu brogit.

⁵ Quan trona aquesta veu, esclaten meravelles,
ell fa coses grans que no podem comprendre.

⁶ Diu a la neu que davallí a la terra,
i al xàfec, que sigui impetuós.

⁷ Talla de cop l'activitat dels homes
perquè tots reconeguín que això és obra d'ell.

⁸ L'animal entra al cau
i s'aclofa en el seu jaç.

⁹ L'huracà arriba del seu amagatall
i el fred entra des del nord.

¹⁰ El buf de Déu forma el gel
i en tota l'amplària es glacen les aigües.

¹¹ Déu carrega els núvols d'humitat
i el seu llamp els escampa.

¹² Es mouen d'ací d'allà,
complint les seves ordres,
observant els seus decrets
sobre la faç de la terra.

¹³ Ell hi envia les pluges
per beneir-la o castigar-la.

¹⁴ Presta tota l'atenció, Job,
medita les meravelles de Déu.

¹⁵ ¿Saps com ell les realitza,
com brilla el llamp en el núvol?

¹⁶ ¿Coneixes com planen els núvols,
meravella de perfecta intel·ligència?

¹⁷ Tu, que t'acalores sota els vestits
quan el vent del sud escalfa la terra,

¹⁸ ¿has ajudat Déu a forjar el cel blau,
sòlid com un mirall de bronze?

¹⁹ Ensenya'ns què li hem de dir!
Però si no podem dir res de la fosca estant!

²⁰ Quan jo parlo, ¿l'ha d'informar algú?
¿Li han de fer saber que un altre parla?

²¹ Tot d'una no es veu el sol
que s'amaga entre els núvols,
però arriba el vent i els escombra.

²² Del nord ve la llum daurada
i envolta Déu de terrible majestat.

²³ No podem abastar el Totpoderós,
immens en força i justícia;

ell, ric en bondat,
no viola mai el dret.
24 Per això els homes l'han de respectar:
Déu no fa cas dels aprenents de savi!
Diàleg entre Déu i Job ([38,1-42,6](#))
Primera intervenció del Senyor

38

¹ Llavors el Senyor va interpel·lar Job des del mig de la tempesta i va dir:

² Qui és aquest que enfosqueix els meus plans
amb paraules d'ignorant?

³ Vinga! Prepara't com un home,
que jo et preguntaré i tu m'instruiràs!

Les meravelles de l'univers

⁴ On eres tu quan jo posava els fonaments de la terra?

Explica-m'ho, tu que ho saps tot!

⁵ ¿Saps qui tirava el cordill
i fixava els límits del món?

⁶ ¿Saps on s'assenten els pilars de la terra?

¿Saps qui va posar la seva pedra principal

⁷ mentre els estels del matí cantaven

i cridava d'entusiasme

tot l'estol dels fills de Déu?

⁸ I quan la mar brollava del si matern,

¿qui la cloqué amb dos batents?

⁹ Jo la vaig vestir de núvols,
la vaig embolcallar amb bromada.

¹⁰ Jo li he marcat els límits
amb dos batents i un travesser,

¹¹ dient-li: «Fins aquí, ni un pas més!

Aquí se't desfarà l'orgull de les onades!»

¹² Al llarg dels teus anys,
has manat mai que el dia s'alci?

¿Has ordenat mai a l'aurora

¹³ que agafi la terra per les puntes

i n'espolsi els malvats?

¹⁴ Llavors, com argila modelada,

la terra mostra els relleus,

marcats com els plecs d'un vestit.

¹⁵ Llavors la llum dels malvats s'apaga

i el braç prepotent es trenca.

¹⁶ ¿Has visitat les fonts de la mar,

has caminat pel fons de l'oceà?

¹⁷ ¿Has descobert les portes de la Mort,

l'entrada del país de la foscor?

¹⁸ ¿Tens idea de l'amplària de la terra?

Vés-ho dient, tu que ho saps tot!

¹⁹ ¿Saps a quin cantó la llum fa estada

i de quin lloc arriba la tenebra?

²⁰ ¿Saps com guiar-les al lloc on viuen,

com les has d'encaminar a casa seva?

²¹ Bé ho deus saber, si ja havies nascut

i és tan gran el nombre dels teus anys!
22 ¿Has entrat als dipòsits de la neu,
has vist els magatzems de calamarsa,
23 que reservo per al temps del desastre,
per al dia de lluita i de combat?
24 Per quin camí la llum s'escampa
i el vent de llevant s'estén sobre la terra?
25 ¿Qui obre un pas als ruixats
i camins a les tempestes,
26 per fer ploure en el desert,
en llocs on no viu ningú,
27 per amarar terres desolades,
i fer-hi germinar l'herbei?
28 ¿Qui és el pare de la pluja?
¿Qui engendra la rosada?
29 ¿De quin ventre surt el glaç?
¿Qui infanta les gebrades?
30 Llavors l'aigua s'endureix com una roca
i es congela la faç de l'oceà.
31 ¿Pots lligar les Plèiades amb cordes
i desfer el Cinyell d'Orió,
32 o fer sortir el Zodíac al seu temps
i guiar l'Óssa amb els seus petits?
33 ¿Coneixes les lleis del cel
i les fas complir a la terra?
34 ¿En tens prou de cridar els núvols
perquè un xàfec et deixi xop?
35 ¿Dónes ordres als llampecs de fer camí
i et responen: «Aquí ens tens!»?
36 ¿Qui anuncia a l'ibis que el Nil creix
o fa saber al gall que ve la pluja?
37 ¿Qui és l'entès que compta els núvols
i aboca els odres del cel
38 quan la terra, empedreïda, s'activella
i els terrossos s'aglomeren?

Les meravelles del món animal

39 ¿Portes tu la presa a la lleona?
¿Satisfàs tu la fam dels lleons
40 quan s'ajupen en els seus amagatalls
o es posen a l'aguait entre els matolls?
41 ¿Qui prepara un mos al corb
quan criden a Déu les seves cries
vagant d'ací d'allà sense menjar?

39

1 ¿Saps quan crien els isards?
¿Vetlles el part de les cérvoles?
2 ¿Comptes els seus mesos de gestació?
¿Coneixes el temps en què pareixen?
3 S'ajupen, deslliuren les seves cries
i s'acaben els seus dolors.
4 Els seus petits s'enforteixen,

es fan grans a l'aire lliure,
se'n van i no tornen més.

⁵ ¿Qui deixa lliure l'ase salvatge?
¿Qui el desferma i el fa marxar?

⁶ Li he dat l'estepa per casa,
campa en un terreny salnitros.

⁷ Se'n riu, del brogit de la ciutat,
no sent els renecs del traginer.

⁸ Pastura per la muntanya,
hi busca tot el que és verd.

⁹ ¿Et voldrà servir el bou salvatge,
el faràs dormir a l'estable?

¹⁰ ¿L'enganxaràs a l'arada,
el posaràs a llaurar les valls?

¹¹ ¿Et fiaràs d'ell perquè és fort,
li confiaràs les teves feines?

¹² ¿Comptes que et tragini el blat
i te l'entri dins el graner?

¹³ L'ala de l'estruç bat alegrement
amb plomes maternals com de cigonya,

¹⁴ però abandona els ous per terra
perquè els escalfi la pols.

¹⁵ No pensa que els poden trepitjar,
que els pot esclafar qualsevol fera.

¹⁶ Abandona els petits com si no fossin seus,
tant li fa que el seu treball resulti inútil.

¹⁷ És que jo l'he privat de saviesa,
no li ha tocat gens d'enteniment.

¹⁸ Però, quan s'alça i es posa a córrer,
es riu del cavall i del genet.

¹⁹ ¿Dónes tu la força al cavall,
li vesteixes el coll amb la crinera,

²⁰ el fas saltar com la llagosta?

El seu renill altiu espanta,

²¹ piafa a la vall amb altivesa
i es llança impetuós a la batalla;

²² es riu de la por, no s'esvera,
no retrocedeix davant l'espasa.

²³ Sobre d'ell ressonen els buiracs,
llambregen javelines i llances.

²⁴ Devora l'espai amb fúria estrepitosa
i no es pot contenir quan toca el corn.

²⁵ A cada toc fa un renill,
des de lluny ensuma la batalla,
el renou dels generals i els crits de guerra.

²⁶ ¿Ensenyes a l'esperver a aixecar el vol
i a desplegar cap a migjorn les seves ales?

²⁷ ¿Manes que l'àguila s'enlairi
i posi el seu niu a dalt dels cims?

²⁸ Basteix la seva llar damunt les roques,
sobre una agulla de muntanya inaccessible.

²⁹ D'allà dalt espia la presa,
els seus ulls fiten de molt lluny.

³⁰ Els seus pollets xarrupen sang;
on hi ha cadàvers, allà el trobes.

Déu demana a Job una resposta

40

¹ Llavors el Senyor va interpel·lar Job i va dir:

² ¿Vols litigar encara, censor del Totpoderós?

Què respos, crític de Déu?

Primera resposta de Job

³ Job va adreçar aquesta resposta al Senyor:

⁴ Jo sóc ben poca cosa. Què puc replicar?

Amb la mà em tapo la boca!

⁵ He parlat massa i no vull respondre.

No hi afegiré res més.

Segona intervenció del Senyor

⁶ Llavors el Senyor va interpel·lar Job des del mig de la tempesta i va dir:

⁷ Vinga! Prepara't com un home,

que jo et preguntaré i tu m'instruiràs!

⁸ ¿Vols invalidar el meu judici?

¿Et vols justificar culpant-me a mi?

⁹ ¿Tens la força del meu braç,

trona la teva veu com la meva?

¹⁰ Revesteix-te, doncs, de glòria i de grandesa,
embolcalla't d'esplendor i de majestat!

¹¹ Llança els llamps del teu furor,
humilia els superbs amb la mirada!

¹² Doblega'ls tots amb l'esguard,
ajup els malvats allà on es trobin!

¹³ Enfonsa'ls plegats a la pols,
tanca'ls a la presó de la mort!

¹⁴ Llavors jo mateix et lloaré
pel triomf de la teva mà!

Behemot, l'hipopòtam

¹⁵ Fixa't en el monstre Behemot:

igual que tu, és criatura meva;
menja l'herba com el bou.

¹⁶ Quina força té als lloms,
quin vigor en els músculs del seu ventre!

¹⁷ Serva la cua tesa, com un cedre,
té els nervis de les cuixes ben trenats.

¹⁸ Els seus ossos són canons de bronze,
i ferro forjat les costelles.

¹⁹ És l'obra mestra de Déu,
i només jo, que l'he fet, el domino.

²⁰ Les muntanyes li forneixen la pastura,
els animals feréstecs juguen al seu voltant.

²¹ S'ajaça dins els lotus espinosos
i s'amaga als canyissars dels aiguamolls.

²² Els lotus espinosos li fan ombra
i l'envolten els salzes del torrent.

²³ Si la riuada l'envesteix, no s'hi amoïna,
no es mou ni amb l'aigua fins al musell.

²⁴ Però algú se li enfrontarà i el capturarà,

li travessarà els narius amb una argolla!

Leviatan, el cocodril

25 ¿Pots atrapar amb l'ham Leviatan
i subjectar-li la llengua amb el fil?

26 ¿Li passaries una corda pels narius,
li foradaries amb garfis les maixelles?

27 ¿És que et suplicaria amb insistència
i et diria paraules tendres?

28 Per ventura et signarà un contracte?
O bé serà el teu esclau tota la vida?

29 ¿Hi jugues com si fos un ocell
o el lligues amb un cordill
perquè el treguin a passeig les teves filles?

30 ¿El subhasten els pescadors,
el venen a trossos els comerciants?

31 ¿Li crivelles la pell amb fitores
o el cap amb un arpó?

32 Posa-li la mà al damunt
i, quan et recordis d'aquest combat, no hi tornaràs!

41

1 La certesa d'atrapar-lo és il·lusòria,
només de veure'l, ja et desmaies.

2 Ningú no gosaria provocar-lo!
Per tant, qui s'arriscaria a fer-me front?

3 ¿Qui m'ha deixat res, que jo li ho hagi de tornar?
Sota la capa del cel, tot és meu.

4 Contempla encara el cocodril,
fixa't en els seus membres,
el seu vigor i la seva àgil construcció.

5 ¿Qui ha obert pel ventre el seu vestit?
¿Qui penetra la seva doble cuirassa?

6 ¿Qui força els batents del seu musell,
encerclats de dents terribles?

7 La seva esquena són fileres d'escuts,
engalzats i segellats,

8 tan compactes l'un amb l'altre
que ni l'aire no hi passaria.

9 S'ajusten tots entre ells,
formen un bloc sense esquerdes.

10 Els seus esternuts són cascades lluminoses,
els seus ulls, pupil·les de l'aurora;

11 del seu musell en surten flamarades,
en brollen espurnes de foc.

12 Pels narius escup una fumada,
com l'olla que arrenca el bull.

13 El seu alè encén les brases,
surt foc del seu musell.

14 En el coll hi té la força,
i davant d'ell, l'esglai tremola.

15 Té la carn del cos espessa,
adherida a l'os, inamovible.

16 El seu cor és dur com la roca,
com la mola de sota en un molí.
17 Quan s'aixeca, els déus s'espanten;
reculen esgarriats.
18 Contra ell no hi valen espases,
ni dards, ni fletxes, ni llances.
19 Per a ell, el ferro és palla,
i el bronze, fusta podrida.
20 No el fan fugir els trets de l'arc,
per a ell són com pallús les pedres de la fona.
21 La maça li sembla un bri
i se'n riu quan bronz la javelina.
22 Amb puntes de test al ventre,
ell solca el fang com el trill.
23 Fa bullir el gorg com una olla,
el mar, com un calder d'aromes.
24 Al seu darrere deixa un solc lluminós,
una cabellera blanca enmig de l'oceà.
25 No té parió sobre la terra,
jo l'he fet el més intrèpid.
26 Planta cara a tots els arrogants,
és el rei dels animals ferotges.
Segona resposta de Job

42

1 Job va adreçar aquesta resposta al Senyor:
2 Reconec que tu ho pots tot,
que no t'és impossible cap projecte.
3 Tu has dit:
«¿Qui és aquest per a enfosquir els meus plans
sense cap coneixement?»
És cert! He parlat en la ignorància
de coses grans que no puc entendre.
4 Has dit encara:
«Escolta'm, doncs, i et parlaré;
jo et preguntaré i tu m'instruiràs.»
5 Jo només et coneixia d'oïda,
però ara t'he vist amb els meus ulls.
6 Per això ara em retracto,
penedit sobre la pols i la cendra.
Epíleg ([42,7-17](#))

Déu blasma els tres amics de Job

7 Quan el Senyor hagué parlat així a Job, s'adreçà a Elifaz de Teman i li digué:
--Estic indignat amb tu i els teus dos amics, perquè no heu dit la veritat sobre mi, com ho ha fet Job, el meu servent.
8 Ara, doncs, preneu set vedells i set moltons, porteu-los a Job, el meu servent, oferiu-los en holocaust, i que ell intercedeixi per vosaltres. Només en atenció a Job us perdonaré la pena que mereixeu perquè no heu dit la veritat sobre mi, tal com ho ha fet ell.
9 Elifaz de Teman, Bildad de Xúah i Sofar de Naamà van fer allò que el Senyor els havia ordenat, i ell va escoltar la intercessió de Job.

Déu retorna la prosperitat a Job

10 Quan Job hagué pregat pels seus amics, el Senyor li va retornar la felicitat perduda i li va duplicar els béns.

¹¹ Tots els seus parents i coneguts es reuniren i menjaren amb ell a casa seva. Li donaven conhort i el consolaven de totes les penes que el Senyor li havia enviat. Cadascú li va oferir una peça de plata i un anell d'or.

¹² El Senyor va beneir els últims anys de Job més encara que els primers. Job arribà a posseir catorze mil ovelles, sis mil camells, mil parelles de bous i mil someres. ¹³ Tingué set fills i tres filles. ¹⁴ A la filla gran li va posar Colometa, a la segona l'anomenà Flor de Canyella, i a la petita, Ombra dels Ulls. ¹⁵ En tot el país no hi havia noies més boniques que elles, i el seu pare els va donar la mateixa part d'herència que als seus germans.

¹⁶ Després d'això, Job va viure encara cent quaranta anys. Veié els seus fills i els seus néts fins a la quarta generació, ¹⁷ i morí després d'una llarga vida.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Pròleg

1

¹ Proverbis de Salomó, fill de David i rei d'Israel.

² Volen fer conèixer la saviesa i donar formació, fer comprendre sentències intel·ligents,

³ procurar una formació completa que porti a ser just, recte i honrat.

⁴ Volen proporcionar sagacitat als inexperts, als joves, coneixement i prudència;

⁵ el savi que els escolti augmentarà el saber, l'home instruït hi trobarà el camí.

⁶ Volen fer comprendre proverbis i dites penetrants, sentències dels mestres i enigmes.

⁷ Venerar el Senyor és primícia de coneixement, només els insensats rebutgen saviesa i formació. Saviesa i niciesa ([1,8-9,18](#))

Alerta contra les insídies dels malvats

⁸ Fill meu, fes cas del mestratge del pare, no rebutgis la instrucció de la mare:

⁹ com una diadema t'adornaran el front, t'engalanaran com els collarets.

¹⁰ Fill meu, no et deixis ensarronar per gent sense escrúpols

¹¹ que et diuen: «Vine amb nosaltres i posem-nos a l'aguait per vessar sang; sense més ni més, parem trampes a l'home bo.

¹² Com fa la mort mateixa, engolim-lo de viu en viu; per bo que sigui, llancem-lo a la fossa.

¹³ Aconseguirem tota mena de riqueses, ens farem la casa de rapinya.

¹⁴ Compartiràs la nostra sort, farem bossa comuna!»

¹⁵ Fill meu, no vagis amb ells, no segueixis les seves petjades:

¹⁶ només corren cap al mal, s'apressen a vessar sang.

¹⁷ Cap ocell no cau al filat si abans l'ha vist parar;

¹⁸ ells, en canvi, cauen en el propi filat, atempten contra ells mateixos.

¹⁹ Així acaben tots els lladregots: el mateix robatori els roba la vida.

Crida de la Saviesa

²⁰ La Saviesa fa una crida pels carrers, per les places aixeca la veu,

²¹ fa un pregó pels indrets més bulliciosos, a l'entrada de la ciutat proclama:

²² «Fins quan els ignorants preferireu la ignorància,

els insolents allargareu la insolència,
els beneïts refusareu el coneixement?
23 Feu cas de la meva exhortació:
vull escampar el meu esperit damunt vostre
i fer-vos entendre les meves paraules.
24 Jo cridava i heu fet el sord,
estenia la mà i no heu parat atenció:
25 tant se us en dóna, dels meus consells,
i no feu cas de la meva exhortació.
26 Però quan us toqui la desgràcia seré jo qui riurà,
jo, qui escarnirà quan us agafi el pànic.
27 Sí, quan us agafi el pànic com un temporal,
quan la desgràcia us envesteixi com una tempesta
i l'angoixa i l'aflicció us caiguin al damunt,
28 em cridareu i no respondré,
em cercareu i no em trobareu.
29 »Com que menyspreaven el coneixement
quan refusaven de venerar el Senyor,
30 com que tant se'ls en donava dels meus consells
i feien el sord a les meves exhortacions,
31 menjaran el fruit amarg del seu obrar,
s'afartaran dels propis consells.
32 L'obstinació acaba matant els inexperts,
la indolència destrueix els estúpids;
33 però el qui m'escolta viurà segur,
en pau i sense por de cap mal.»

Tresors de la saviesa

2

1 Fill meu, fes cas del que et dic,
fica't al cap els meus preceptes:
2 para l'orella a la saviesa,
obre el cor al seny;
3 fes venir la intel·ligència,
crida la sensatesa;
4 desitja-les com el diner,
recerca-les com un tresor.
5 Llavors sabràs venerar el Senyor,
arribaràs a conèixer el que Déu vol,
6 perquè només el Senyor dóna saviesa,
d'ell brollen seny i enteniment.
7 Ell reserva l'èxit als homes íntegres:
protegeix els qui viuen honradament,
8 vetlla els camins dels justos,
guarda els passos dels fidels.
9 Llavors comprendràs que una vida justa i recta,
una vida honrada, encamina a la felicitat;
10 la saviesa et posseirà
i gaudiràs del coneixement.
11 Et protegirà la prudència,
la intel·ligència et guardarà;
12 elles et salvaran del mal camí

i de l'home de parla enganyosa,
13 que abandona el camí dret
tot perdent-se fosca enllà:
14 es rabeja fent el mal,
s'alegra amb la dolenteria;
15 és de jeia traïdora,
de capteniment fingit.
16 La saviesa t'arrencarà també de la dona seductora,
de la dona d'altri que mareja amb afalacs:
17 ha abandonat el marit de quan era jove,
ha oblidat l'aliança amb el seu Déu.
18 La seva casa porta a la mort,
el seu rastre, al país de les ombres.
19 Qui l'acompanya no retorna,
no troba el camí de la vida.
20 Segueix, doncs, la bona ruta,
fressa les vies dels justos.
21 Perquè els rectes habitaran el país
i els honrats podran quedar-s'hi,
22 mentre que els malvats en seran exclosos
i els infidels seran arrencats de la terra.

Confiança en el Senyor

3

1 No oblidis la meva instrucció, fill meu,
guarda en el cor els meus preceptes:
2 gaudiràs de llarga vida,
dies i anys de prosperitat.
3 No perdis l'amor ni la fidelitat:
lliga-te-les al coll,
grava-te-les al cor,
4 i aconseguiràs favor i estima
tant de Déu com dels homes.
5 Confia en el Senyor de tot cor,
però malfia't del propi saber;
6 si tens present el Senyor en tot el que empris,
ell et guiarà pel camí dretur.
7 No estiguis pagat de tu mateix,
reverencia el Senyor i aparta't del mal,
8 i fins el cos se't refarà,
es rejuveniran els teus ossos.
9 Ofereix al Senyor els teus béns,
els primers fruits de les collites,
10 i els teus graners s'ompliran fins a dalt,
el most vessarà de les teves tines.
11 Fill meu, no refusis la correcció del Senyor,
no et cansis de la seva reprensió:
12 el Senyor reprèn els qui estima,
com un pare fa amb el fill preferit.

La saviesa assegura felicitat i vida

13 Feliç l'home que aconsegueix la saviesa,

l'home que arriba a tenir enteniment!

14 La saviesa és més lucrativa que la plata,
en trauràs més profit que de l'or;

15 val més que les pedres precioses,
ultrapassa el que pots desitjar.

16 Amb una mà ofereix llarga vida,
amb l'altra, riquesa i honor;

17 condueix per camins delitosos,
per viaranys tranquils.

18 Feliç el qui s'aferra a la saviesa:
s'aferra a l'arbre de la vida!

19 El Senyor assentà la terra amb saviesa,
amb enteniment refermà el cel;

20 amb la seva ciència fa brollar les fonts de les aigües,
i dels núvols s'escola la pluja.

21 Fill meu, conserva la discreció i la prudència,
no les perdis mai de vista:

22 et renovaran la vida,
t'embelliran d'aspecte.

23 Caminaràs segur,
el teu peu no ensopegarà;

24 si descances, no t'alçaràs sobresaltat,
dormiràs amb un son tranquil.

25 No hauràs de témer els estralls
ni l'atac que ve de l'home dolent,

26 perquè el Senyor estarà al teu costat
i et guardarà de caure al parany.

Un comportament íntegre

27 No neguis un favor a qui el necessita
si és a la teva mà de fer-lo.

28 Si ho tens a mà, no diguis a ningú:
«Vés-te'n i torna, demà t'ho donaré.»

29 No tramis res de mal contra el teu amic,
ell que viu amb tu del tot confiat.

30 No et barallis perquè sí
si ningú no t'ha fet cap mal.

31 No estiguis gelós del violent,
no desitgis seguir els seus camins.

32 Perquè el Senyor detesta els perversos,
mentre que als honrats els té per amics.

33 El Senyor maleeix la casa del malvat
i beneeix la llar del just.

34 Dels burletes, ell se'n burla,
però als humils els concedeix el seu favor.

35 Els savis heretaran la glòria,
els insensats, la vergonya.

Transmissió de la saviesa

4

1 Escolteu, fills, la instrucció paterna,
apliqueu-vos a adquirir intel·ligència.

² Us transmeto un saber excel·lent:
no abandoneu el que us ensenyo!

³ El pare em tractava realment com un fill,
la mare m'estimava tendrament.

⁴ El pare m'instruïa així:
«Recorda't de les meves paraules,
guarda els meus preceptes i viuràs.

⁵ Aconsegueix intel·ligència, aconsegueix saviesa,
no t'apartis dels meus consells, no te'n desentenguis.

⁶ No arraconis la saviesa, i et guardarà;
estima-la, i et defensarà.

⁷ Abans que res, aconsegueix saviesa;
procura't intel·ligència al preu que sigui.

⁸ Estima-la i t'ennobrirà,
abraça-la i t'exaltarà;

⁹ com una diadema t'adornarà el front,
t'engalanarà com una corona resplendent.»

Dos camins, dos comportaments

¹⁰ Escolta, fill, guarda les meves paraules
i allargaràs la vida anys i més anys.

¹¹ Et guiaré pel camí de la saviesa,
et conduiré per les bones rutes;

¹² si hi passes, no trobaràs obstacles,
no ensopegaràs si hi corres.

¹³ Dedicat a la teva formació, no la deixis;
aferra-t'hi, que hi tens la vida.

¹⁴ No segueixis els passos dels malvats,
no avancis pel camí dels perversos;

¹⁵ deixa'l, no l'agafis,
evita'l i tira enllà.

¹⁶ Els malvats, si no fan mal, ja no dormen,
la son els fuig si no han fet caure ningú;

¹⁷ com de pa, s'atipen de fer mal,
s'embriaguen de violència com de vi.

¹⁸ La via dels justos és com l'aurora:
cada cop es fa més clara fins que arriba el ple del dia;

¹⁹ però el camí dels malvats és negra nit,
no veuen on ensopeguen.

Fermesa a seguir el bon camí

²⁰ Fill meu, escolta les meves paraules,
fixa-t'hi atentament;

²¹ no les perdis mai de vista,
guarda-les al fons del cor:

²² qui les acull, troba la vida,
són remei per a tothom.

²³ Sobretot vetlla el fons del cor,
que d'allí surt la vida.

²⁴ Rebutja les mentides,
aparta't de l'engany.

²⁵ Mira sempre cara a cara,
esguarda endavant amb franquesa.

²⁶ Fixa't en la ruta per on passen els teus peus,
i els teus camins es mantindran segurs.

27 No et desviïs a dreta ni a esquerra,
aparta't de caure en el mal.

La dona seductora: un pou mort

5

¹ Fill meu, estigues atent a la meva saviesa,
fixa't en el meu seny,
² i et mantindràs clarivident,
parlaràs sabent de què parles.
³ La dona seductora atrau amb llavis de mel
i la seva paraula és més untuosa que l'oli,
⁴ però al capdavant resulta més amarga que l'absenta
i esdevé acerada com una espasa de dos talls.
⁵ Els seus peus t'arrosseguen a la mort,
al país dels morts condueixen els seus passos.
⁶ No fressa camins de vida,
i el seu rastre es perd d'improvís.
⁷ Per tant, fills, escolteu-me,
no rebutgeu els meus consells.
⁸ Allunya d'ella el teu camí,
no t'atansis al portal de casa seva:
⁹ el teu honor estaria a mercè d'altri,
el marit, implacable, arruïnaria la teva vida.
¹⁰ Uns desconeguts s'afartarien del teu esforç,
del teu treball en viuria gent estranya;
¹¹ i tu, al final, et lamentaries,
amb el cos del tot esgotat,
¹² i diries: «Com és que vaig avorrir la correcció
i el meu cor va menysprear tots els avisos?
¹³ Per què no he escoltat la veu dels mestres
ni he fet cas dels seus preceptes?
¹⁴ He estat a punt de sofrir grans mals
enmig del poble reunit.»

La bona muller: una font beneïda

¹⁵ Beu l'aigua de la pròpia cisterna,
la que brolla al mig del teu pou.
¹⁶ ¿S'ha de perdre l'aigua de la teva font?
¿L'abocaran les sèquies per les places?
¹⁷ Ha de ser teva, teva i prou;
no la comparteixis amb cap estrany.
¹⁸ Que sigui la teva font beneïda!
Frueix de l'esposa de la teva joventut,
¹⁹ cérvola amable, delicada daina:
deixa't perdre en les seves carícies,
que sempre t'embriagui el seu amor.
²⁰ Per què, fill meu, t'has d'embriagar de la dona seductora?
Per què t'has de llançar als braços de l'estranya?
²¹ Cert, el Senyor observa els camins de l'home,
coneix tots els seus passos.
²² Les pròpies culpes enxampen l'injust,
cau en la xarxa del propi pecat.

²³ Morirà perquè no sap dominar-se,
tanta niciesa el perdrà.

Alerta amb els avals

6

¹ Fill meu, si has sortit fiador d'un teu amic,
pensa que has avalat un estrany:

² la pròpia boca t'ha fet caure en la trampa,
t'ha fet presoner la paraula donada.

³ Per alliberar-te'n, fill meu, fes això:
com que estàs en mans d'un altre,
vés a trobar-lo, importuna'l, mareja'l.

⁴ No deixis que s'adormin els teus ulls
ni que s'acluquin les teves parpelles.

⁵ Allibera-te'n, com la gasela del caçador,
com l'ocell del filat de l'ocellaire.

El gandul i la formiga

⁶ Vés a mirar la formiga, gandul;
t'alliçonarà veure què fa:

⁷ no té comandant,
ni capatàs ni patró,

⁸ però arreplega aliment a l'estiu,
es proveeix durant la collita.

⁹ I tu, gandul, quan deixaràs de dormir?,
quan et trauràs la son de les orelles?:

¹⁰ a estones dormir, a estones ensopir-te,
a estones descansar amb els braços plegats,

¹¹ i t'assalta la pobresa com un emboscat,
la misèria, com un bandoler.

Retrat del malvat

¹² L'home malvat, l'home pervers,
va amb l'engany a la boca.

¹³ Pica l'ullet, avisa amb els peus,
fa senyes amb els dits,

¹⁴ amb mala idea maquina maldats
i tothora provoca baralles.

¹⁵ Per això, de sobte, el sorprendrà l'aiguat;
serà esclafat en un instant, sense remei.

Allò que el Senyor abomina

¹⁶ Sis coses odia el Senyor
i en detesta igualment una setena:

¹⁷ ulls altius, llengua mentidera,
mans tacades de sang innocent,

¹⁸ cor que maquina malvestats,
peus delerosos de córrer cap al mal,

¹⁹ un testimoni fals i mentider,
i l'home que enemista germans.

Contra l'adulteri

²⁰ Fes cas, fill meu, del mestratge del pare,

no rebutgis la instrucció de la mare.

²¹ Porta'ls sempre penjats sobre el teu cor,
lliga-te'ls com un collaret:

²² quan caminis, et guiaran;

quan dormis, et vetllaran;

quan et despertis, et parlaran.

²³ El mestratge és llàntia i la instrucció és llum,
dóna vida la correcció que amonesta.

²⁴ Et guardaran de la dona malèfica,
de l'ensucrada llengua de la seductora.

²⁵ No cobegis en el cor la seva bellesa,
que no et sedueixin les seves mirades.

²⁶ Per una prostituta es paga un mos de pa,
però el preu d'una casada és la teva vida.

²⁷ Si algú es fica foc a la pitrera,
¿no se li cremarà tota la roba?

²⁸ Si algú camina sobre les brases,
¿no se li cremaran els peus?

²⁹ Igualment qui s'entén amb una casada
no en sortirà pas ben parat.

³⁰ ¿No és menyspreat el lladre,
encara que robi per satisfer la fam?

³¹ I si és atrapat, ho pagarà set vegades:
haurà de donar tot el patrimoni.

³² Però qui comet adulteri ha perdut el seny,
només ho fa el qui vol la pròpia mort.

³³ Farà bona collita de cops i ultratges
i mai no s'esborrarà la seva infàmia:

³⁴ l'espòs enganyat s'enfurismarà,
no perdonarà en el dia de la venjança,

³⁵ no s'avindrà a cap indemnització,
no l'acceptarà, per molt generosa que sigui.

7

¹ Fill meu, observa el que et dic,
guarda com un tresor els meus preceptes;

² viuràs si els compleixes,
si els guardes com la nineta dels ulls;

³ lliga-te'ls als dits,
grava-te'ls al cor.

⁴ Considera la saviesa germana teva,
tingues la intel·ligència per parenta:

⁵ et guardarà de la dona seductora,
de la dona d'altri que mareja amb afalacs.

La dona seductora i els seus enganys

⁶ De la finestra de casa estant,
mirant jo darrere la reixa,

⁷ vaig veure, entre jovenalla inexperta,
un barbamec mancat de senderi.

⁸ Travessava el carrer, a prop de la cantonada,
i de dret enfilava la casa d'una dona.

⁹ Era hora foscant, quan mor el dia

i davallen nit i tenebra.

¹⁰ Veig que la dona va a trobar-lo,
amb parament de prostituta i l'engany al cor;

¹¹ és una dona bulliciosa i insolent,
que mai no para a casa:

¹² ara a la plaça, ara al carrer,
a cada cantonada està a l'aguait.

¹³ Abraça el jove, el besa
i li diu, descarada:

¹⁴ «Tinc a punt un àpat sagrat:
avui he complert una prometença;

¹⁵ per això t'he sortit al pas,
et volia conèixer i finalment ara et trobo.

¹⁶ He guarnit el divan amb robes boniques,
amb teles fines i virolades d'Egipte;

¹⁷ he perfumat el llit amb mirra,
amb àloe i cinnamom.

¹⁸ Vine, fem l'amor fins al matí,
embriaguem-nos de carícies;

¹⁹ el meu home no és a casa,
és lluny, ha sortit de viatge;

²⁰ s'ha endut la bossa dels diners
i no torna fins a mitjan mes.»

²¹ A força d'afalacs se'l guanya,
el conquista amb paraules seductores:

²² d'una revolada, ell se'n va darrere d'ella,
com un bou portat a l'escorxador,
com un cérvol atrapat a la trampa

²³ mentre espera el dard que el remati,
com l'ocell que va de cap al filat
sense saber que s'hi juga la vida.

²⁴ I ara, fills meus, escolteu-me,
estigueu atents a les meves paraules:

²⁵ no us perdeu darrere d'ella,
no us extravieiu pels seus camins;

²⁶ són innombrables els qui ha fet caure,
les seves víctimes no es poden comptar.

²⁷ La seva casa encamina al sepulcre,
porta de dret al domini de la mort.

Pregó de la Saviesa

8

¹ ¿No sentiu com crida la Saviesa,
com aixeca la veu la intel·ligència?

² Dalt les altures, dominant la ruta,
a la cruïlla dels camins, es planta;

³ vora les portes d'accés a la ciutat,
a les seves entrades, proclama:

⁴ «Us crido a tots vosaltres,
la meva veu s'adreça a tothom.

⁵ Inexperts, adquiriu sagacitat;
adquiriu seny, els qui sou insensats.

6 Escolteu, que el meu parlar és franc
i sincera la meva paraula:
7 assaboreixo la veritat,
i la maldat em fa fàstic.
8 No dic sinó paraules honestes:
no amaguen res de pèrfid ni de fals;
9 les troba clares qui les vol comprendre,
qui posseeix el coneixement les troba justes.
10 Accepteu la meva formació, i no pas plata,
el coneixement abans que l'or més preciós,
11 perquè la saviesa val més que els corals,
cap pedra preciosa no s'hi pot comparar.
12 »Jo, la Saviesa, visc amb la sagacitat,
conec la perspicàcia.
13 Qui venera el Senyor odia el mal.
Orgull, arrogància, mal comportament
i falsedat, són coses que detesto.
14 Jo aconsello amb competència,
posseeixo intel·ligència i força.
15 Gràcies a mi els reis regnen
i els sobirans promulguen lleis justes;
16 gràcies a mi governen els governants
i els magistrats jutgen amb justícia.
17 Jo estimo els qui m'estimen;
els qui per mi es deleixen, em troben.
18 Porto amb mi la riquesa i la glòria,
fortuna sòlida i prosperitat;
19 el meu fruit és millor que l'or més fi,
sóc més profitosa que la plata de llei;
20 jo camino amb qui practica la justícia,
amb qui segueix camins dreturers.
21 Procuro patrimoni als qui m'estimen,
els omplo de tresors.
22 »El Senyor em posseïa al començament,
abans de les seves obres, des de sempre.
23 Em va formar a l'inici del temps,
des de l'origen, des del primer moment de la terra.
24 Em va infantar quan els oceans no existien
ni brollaven les fonts d'aigua viva.
25 Abans que s'assentessin les muntanyes,
abans dels turons, ja m'havia infantat,
26 quan encara no havia fet l'amplària de la terra,
el primer grapat de fang dels continents.
27 Jo hi era quan desplegava la volta del cel
i marcava un horitzó a l'oceà;
28 quan a dalt penjaven els núvols
i contenia les aigües abismals;
29 quan imposava un límit a la mar
que les aigües no han de traspasar,
i quan senyalava els fonaments de la terra.
30 Jo era al seu costat com un mestre d'obres
i feia les seves delícies cada dia,
jugant davant d'ell sense parar.
31 Jugava per la terra que ell havia creat,
i m'era deliciosa la companyia dels homes.

32 »Escolteu-me, doncs, fills:
feliços els qui segueixen els meus camins!
33 Accepteu de formar-vos i posareu seny;
no ho refuséssiu pas.
34 Feliç l'home que m'escolta,
que vetlla cada dia al meu portal
vigilant el llindar de casa meva!
35 Qui em troba, troba la vida,
i el Senyor li concedeix el seu favor,
36 però el qui no em troba, es perjudica a ell mateix.
Els qui m'odien, estimen la mort.»

La invitació de la Saviesa

9

1 La Saviesa s'ha fet un palau
amb set columnes ben tallades,
2 ha matat el bestiar, ha preparat el vi
i fins ha parat la taula;
3 ha enviat les serventes, fa una invitació
des del punt més alt de la ciutat:
4 «Veniu aquí, gent inexperta,
als qui no teniu seny us dic:
5 veniu a menjar el meu aliment,
a beure el vi que he preparat;
6 aparteu-vos dels inexperts i viureu,
empreneu el camí de la intel·ligència.»

El savi i l'insolent

7 Rebrà insults, qui renya l'insolent;
qui reprèn el malvat en rebrà injúries.
8 No blasemis l'insolent, que t'odiarà;
reprèn, en canvi, l'assenyat i t'estimarà.
9 El savi serà més savi si l'instrueixes;
alliçona el just i augmentarà el seu saber.
10 Venerar el Senyor és primícia de saviesa,
el coneixement diví fa ser intel·ligent.
11 La saviesa allargarà els teus dies,
multiplicarà els anys de la teva vida.
12 Si ets assenyat, és en profit teu;
si ets insolent, ho pagues tu sol.

La invitació de la Niciesa

13 La Niciesa és una dona esvalotada,
ignorant, no sap què fa;
14 s'asseu en un tron a la porta de casa,
en el punt més alt de la ciutat,
15 i convida els vianants,
que van fent el seu camí:
16 «Veniu aquí, gent inexperta,
als qui no teniu seny us dic:
17 l'aigua robada és més dolça;
el menjar prohibit, més saborós.»
18 Però ells no saben que allí ronden les ombres,

que els seus convidats baixen al país dels morts.
Primer recull de sentències de Salomó ([10,1-22,16](#))

10

¹ Proverbis de Salomó.

Un fill assenyat alegra pare i mare,
un de beneit els entristeix.

² Béns mal adquirits no fan profit,
l'honradesa salva de la mort.

³ El Senyor no permet que el just passi gana,
però es nega a satisfer la fam del malvat.

⁴ Mans inactives empobreixen,
mans diligents enriqueixen.

⁵ Qui recull a l'estiu és home prudent;
un desgraciat, el qui s'adorm en temps de sega.

⁶ Plouen benediccions sobre el cap del just,
però la mala fama cobreix el malvat.

⁷ La memòria del just serà beneïda,
el nom del malvat serà oblidat.

⁸ El clarivident accepta els preceptes,
el qui parla perquè sí es perdrà.

⁹ Qui va amb sinceritat va segur;
a qui va amb replecs l'atrapen aviat.

¹⁰ Fer l'ullet porta problemes,
xerrar sense fre duu a la perdició.

¹¹ Els llavis del just són font de vida,
els del malvat encobreixen violència.

¹² L'odi atia la brega,
l'amor cobreix les ofenses.

¹³ Paraules assenyades, als llavis del savi;
a l'esquena del neci, un bon bastó.

¹⁴ El savi no escampa allò que sap;
parla el neci i tot són desastres.

¹⁵ La riquesa és la plaça forta del ric;
la pobresa, la ruïna del pobre.

¹⁶ El sou del just és la vida,
un final desastrós és el sou del malvat.

¹⁷ Qui es deixa formar s'encamina a la vida,
qui rebutja advertiments s'extravia.

¹⁸ Qui amaga l'odi és un hipòcrita,
qui escampa calúmnies és un beneit.

¹⁹ Qui molt xerra no evita la falta,
l'home assenyat mesura les paraules.

²⁰ Les paraules del just són plata de llei,
els pensaments del malvat no valen res.

²¹ Les paraules del just alimenten molta gent,
però els necis moriran per manca de seny.

²² La benedicció del Senyor dóna riquesa:
de res no serveixen els nostres esforços.

²³ El neci es diverteix obrant amb infàmia;
l'home intel·ligent, obrant amb saviesa.

²⁴ El just obté allò que desitja;
al malvat li acaba passant el que tem.

25 Passa la tempesta i el malvat desapareix,
però el just es manté ferm per sempre.
26 Com el vinagre irrita les dents o el fum els ulls,
el peresós irrita a qui li dóna un encàrrec.
27 El qui confia en el Senyor allarga la vida;
els anys dels malvats seran escurçats.
28 L'espera dels justos es compleix,
l'esperança dels malvats es perd.
29 El Senyor és la fortalesa dels honrats,
però és la ruïna dels malèfics.
30 El just no serà mai arrencat,
els malvats no romandran a la terra.
31 La boca del just fa créixer la saviesa,
però la llengua perversa serà tallada.
32 Les paraules del just complauen,
les del malvat traspalsen.

11

1 El Senyor detesta les balances falses,
però els pesos exactes el complauen.
2 L'arrogància provoca menyspreu;
la saviesa es troba en la humilitat.
3 Als honrats els guia la pròpia rectitud;
als perversos els perdrà la seva falsedat.
4 La riquesa serà inútil el dia del judici;
només la justícia salvarà de la mort.
5 La justícia fa planer el camí del just,
el malvat caurà per la seva injustícia.
6 L'honradesa dels rectes els salva,
la pròpia cobdícia atrapa els traïdors.
7 Mor el malvat i mor la seva esperança,
se li esfuma l'anhel de ser ric.
8 El just és salvat del perill,
el seu lloc l'ocupa un malvat.
9 La boca del malvat arrasa tothom;
el just, que ho sap, se n'escapa.
10 La felicitat dels justos alegra la ciutat,
si els malvats es perden hi ha cants de joia.
11 Una ciutat puja amb la benedicció dels honrats,
les paraules dels malvats la derroquen.
12 El qui parla dels altres amb menyspreu és un insensat,
l'home assenyat sap callar.
13 El xafarder tot ho xerra,
el discret guarda el secret.
14 Un poble mal governat s'enfonsa,
molts bons consellers el salven.
15 És molt dolent avalar un desconegut;
qui ho evita estarà tranquil.
16 La dona amable rep honors,
l'home decidit s'enriqueix.
17 L'home generós troba en ell mateix la recompensa;
a l'home cruel, el mal li retorna.
18 Guany aparent és el sou del dolent;

qui sembra dretura té paga segura.

¹⁹ Obrar el bé porta a la vida;
fer el mal, a la mort.

²⁰ El Senyor detesta el cor fals,
però es complau en la conducta sincera.

²¹ Al capdavant, el malvat no passarà per innocent;
en canvi, el llinatge dels justos se salvarà.

²² Dona bella però grollera:
anell d'or en morro de porc.

²³ Es compliran les esperances dels justos,
les del malvat s'esvairan.

²⁴ Hi ha qui dóna i encara s'enriqueix,
hi ha qui estalvia i es torna més pobre.

²⁵ L'home generós satisfà la seva fam;
qui dóna a beure, també és saciat.

²⁶ El poble maleeix l'acaparador de blat;
a qui el posa en venda el beneeix.

²⁷ Qui es deleix pel bé trobarà benvolença;
a qui va darrere el mal, aquest li caurà al damunt.

²⁸ Qui confia en les riqueses s'assecarà;
com fullatge ufanós, els justos floriran.

²⁹ Heretarà vent el qui descuro la casa:
un neci com aquest acabarà al servei de l'assenyat.

³⁰ Qui és just i savi es guanya els homes,
amb les seves obres els porta a l'arbre de la vida.

³¹ Si el just ja rep la paga aquí a la terra,
amb més raó el malvat i el pecador.

12

¹ Qui vol saber, vol que el reprenguin;
qui refusa la correcció és un estúpid.

² El Senyor es complau en l'home bo,
però condemna el qui va amb males intencions.

³ Qui s'arrela en el mal no es mantindrà ferm,
però l'arrel dels justos no serà mai arrencada.

⁴ Una dona forta és la corona del marit,
una mala esposa és un corc dintre els ossos.

⁵ Les intencions dels justos són rectes,
els homes malvats tramen l'engany.

⁶ Les paraules dels malvats són trampes mortals,
les dels justos salven la gent.

⁷ Així que els malvats se'n van, no en queda ni rastre;
la casa dels justos es manté ferma.

⁸ La lloança és reservada a l'home assenyat,
l'home sense seny no rep sinó menyspreu.

⁹ Val més ser un de tants i anar ben servit
que, sense un mos de pa, presumir de ric.

¹⁰ El just té cura de la vida del bestiar,
el malvat només té entranyes de crueltat.

¹¹ Qui treballa la terra s'atiparà de pa,
qui projecta fantasies ha perdut el cap.

¹² El malvat cobeja el botí dels dolents,
però la soca dels justos brostarà.

13 El malvat posa un parany amb paraules traïdores,
el just s'escapa del perill.
14 Ens saciarem dels fruits del que diem,
rebrem la paga del que fem.
15 El neci es pensa que ell tot sol pot decidir,
l'assenyat sap escoltar els consells.
16 El neci demostra tot seguit que està enfadat,
l'astut fa com si no veiés l'ultratge.
17 Qui diu la veritat proclama la justícia;
el fals testimoni, la impostura.
18 N'hi ha que fereixen quan parlen;
les paraules del savi amoreixen.
19 La veritat dura per sempre;
la mentida, un instant.
20 El qui forja el mal és falsari,
el qui aconsella pau en treu goig.
21 Al just no li passarà cap mal,
al malvat li vindran tots junts.
22 El Senyor detesta la paraula falsa,
però es complau en el qui obra fidelment.
23 L'intel·ligent calla allò que sap,
el neci baladreja la seva estupidesa.
24 Mà diligent, manarà;
mà indolent, serà esclava.
25 Una pena al cor deprimeix,
una bona paraula porta alegria.
26 L'home just és un bon guia,
el malvat malencamina.
27 El caçador mandrós no es rostirà mai cap peça,
l'home diligent amuntegarà riquesa.
28 Al camí de la justícia hi ha la vida;
qui el segueix no hi troba la mort.

13

1 Un fill savi es deixa educar pel pare,
l'insolent no admet que el corregeixin.
2 L'home bo recull el fruit del que diu,
el violent només té fam de traïdories.
3 Qui vigila el que diu conserva la vida,
qui parla sense reflexió se'n va a la ruïna.
4 El peresós, ni que ho desitgi, no assoleix res;
el diligent satisfarà la seva fam.
5 El just detesta la mentida,
el malvat infama i avergonyeix.
6 La rectitud guarda el just,
el pecat destrueix el malvat.
7 Hi ha qui no té res i presumeix de ric,
hi ha qui té molt i fingeix ser pobre.
8 El ric paga rescate per salvar la vida,
el pobre ni tan sols és amenaçat de segrest.
9 El just és llum que s'aviva,
el malvat és llàntia que s'apaga.
10 L'orgullós no crea més que conflictes;

és savi el qui es deixa aconsellar.

¹¹ Fortuna feta en un no res va minvant;
qui l'aplega a poc a poc la incrementa.

¹² L'esperança que es retarda afligeix el cor,
la que es compleix alimenta com l'arbre de la vida.

¹³ Qui menysprea un consell ho pagarà car,
rebrà bona paga el qui el segueix.

¹⁴ L'ensenyament del savi és font de vida
que aparta dels llaços de la mort.

¹⁵ El bon sentit es fa apreciar,
la conducta dels traïdors és desagradable.

¹⁶ L'home assenyat pensa el que fa,
el neci exhibeix la seva estúpidesa.

¹⁷ Un missatger malvat caurà en desgràcia,
un de fidel és com un remei.

¹⁸ Qui no es deixa corregir acaba pobre i escarnit;
serà honorat el qui es deixa amonestar.

¹⁹ Un desig satisfet és agradós;
als necis els fa fàstic apartar-se del mal.

²⁰ Qui va amb un savi es torna savi,
qui va amb un neci es torna més neci.

²¹ El mal persegueix els pecadors,
el bé és la recompensa dels justos.

²² L'home bo deixa una herència als descendents,
el just hereta la fortuna del pecador.

²³ L'heretat dels benestants forneix molt d'aliment,
però es pot perdre per manca de justícia.

²⁴ Qui plany el bastó no estima el seu fill;
qui l'estima, de bona hora el corregeix.

²⁵ El just menja a cor què vols,
el malvat passa gana de la bona.

14

¹ La dona assenyada aferma la casa;
l'esbojarrada, l'enderroca.

² L'home recte respecta el Senyor,
l'home tortuós el menysprea.

³ Amb el seu parlar, el neci es guanya garrotades,
però al sensat, les seves paraules el protegeixen.

⁴ Quan no hi ha bous no cal omplir la menjadora,
però tampoc no hi haurà collita abundant.

⁵ Un testimoni veraç no menteix,
un de fals no diu més que mentides.

⁶ L'arrogant cerca en va la saviesa,
l'intel·ligent l'aprèn fàcilment.

⁷ Aparta't del costat del neci,
que no n'aprendries res de bo.

⁸ La saviesa del prudent il·lumina el seu camí,
la conducta fraudulenta extravia els necis.

⁹ Els estúpids es mofen de les seves culpes,
però Déu es complau en els rectes.

¹⁰ El cor de cadascú coneix la joia i la pena,
i ningú més no les pot compartir.

11 La casa dels malvats s'ensorrarà,
prosperarà la família dels honrats.
12 Els teus plans et poden semblar bons,
però podrien portar-te a la mort.
13 Fins entre rialles s'amaguen les penes,
l'alegria acaba en tristor.
14 L'insensat rebrà la paga de la seva conducta;
l'home de bé, una paga millor.
15 L'inexpert s'ho creu tot,
qui té seny sap per on passa.
16 El savi tem el mal i se n'aparta,
el neci tira al dret tot confiat.
17 L'impulsiu fa bajanades,
l'intrigant serà rebutjat.
18 La niciesa és patrimoni dels ingenus,
la corona dels prudents és el saber.
19 Els dolents s'inclinaran davant els bons,
a les portes del just s'inclinaran els malvats.
20 El pobre es fa odiós fins i tot als veïns;
són molts els amics del ric.
21 Qui menysprea els altres peca;
feliç el qui s'apiada dels pobres!
22 Els forjadors del mal s'extravien,
els qui forgen el bé obtindran amor i lleialtat.
23 De tot treball se'n treu un profit;
de xerrar molt, misèria i prou.
24 La riquesa és la corona del savi,
el neci llueix la seva niciesa.
25 Un testimoni veraç salva vides,
un de fals confon els jutges.
26 Venerar el Senyor és garantia segura
i dóna seguretat als fills.
27 Venerar el Senyor és font de vida
i aparta dels llaços de la mort.
28 Una població nombrosa honora el rei,
un país despoblat l'arruïna.
29 Qui és pacient demostra molta prudència;
molta estupidesa, l'impacient.
30 L'ànim serè dóna vida al cos,
l'enveja és un corc dins els ossos.
31 Qui oprimeix el feble ultratja el seu creador;
l'honora qui es compadeix del pobre.
32 El malvat és abatut per la pròpia maldat;
la integritat del just el protegeix.
33 La saviesa reposa en l'home assenyat
i es fa conèixer, tant sí com no, entre els necis.
34 La justícia enalteix un poble,
el pecat és la seva vergonya.
35 El rei afavoreix el servidor sagaç,
però s'enutja amb el qui no sap el que fa.

15

¹ Una resposta suau calma la ira,

la paraula feridora encén la indignació.
2 La llengua del savi fa deliciós el saber,
la boca del neci vomita ximpleries.
3 El Senyor passeja arreu la seva mirada:
observa dolents i bons.
4 La paraula que consola és com l'arbre de la vida,
però si és perversa trastoca els ànims.
5 El neci menysprea l'educació del pare;
és assenyat qui fa cas dels avisos.
6 El just viu en l'abundància,
els cabals del malvat s'esfumen.
7 De la llengua del savi en raja el saber,
però els necis són ben diferents!
8 El Senyor detesta el sacrifici dels malvats,
però es complau en la pregària dels justos.
9 El Senyor detesta la conducta del malvat,
però estima el qui practica la justícia.
10 Mereix severa correcció qui deixa el bon camí;
qui menysté la reprensió es guanya la mort.
11 La fossa i el país dels morts no s'amaguen al Senyor:
molt menys encara els cors dels homes!
12 L'insolent no estima el qui el reprèn
ni vol la companyia dels savis.
13 L'home content fa bona cara,
l'home afligit està abatut.
14 L'intel·ligent procura aprendre,
l'estúpid s'alimenta de nicieses.
15 Els dies de l'afligit són tots dolents;
cada dia és festa per al qui està content.
16 Val més venerar el Senyor i tenir poc
que tenir molt i viure inquiet.
17 Val més plat de verdura amb amor
que vedell gras servit amb rancor.
18 El geniüt encén la lluita,
l'home pacient l'apaga.
19 El camí del tortuós és vorejat d'espines,
la ruta de l'home recte fa de bon seguir.
20 Un fill assenyat alegre pare i mare,
només el neci els menysprea.
21 L'estúpid es diverteix fent bestieses,
l'intel·ligent segueix el camí dret.
22 Sense deliberació, fracassen els projectes;
amb nombrosos consellers, arriben a bon terme.
23 Una bona resposta dóna alegria:
una paraula oportuna, que n'és, d'agradable!
24 L'home assenyat tira amunt pel camí de la vida,
no baixa tot seguit al país dels morts.
25 El Senyor aterra la casa dels altius,
però aferma la propietat de la viuda.
26 El Senyor detesta els càlculs perversos;
les paraules bondadoses li plauen.
27 Qui es deixa comprar arruïna la pròpia casa,
qui rebutja el suborn allargarà la vida.
28 El just s'hi pensa abans de respondre,
la boca dels malvats vomita maldat.

29 El Senyor s'aparta dels malvats,
però escolta les pregàries dels justos.
30 Un esguard radiant alegra el cor,
una bona notícia dóna nou vigor.
31 Qui accepta un reny saludable
farà estada entre els savis.
32 Qui no vol formar-se es menysprea ell mateix,
posa seny qui fa cas dels advertiments.
33 Venerar el Senyor és escola de saviesa:
primer la humilitat, després la glòria.

16

1 L'home es prepara la resposta,
però qui la hi posa a la boca és el Senyor.
2 L'home creu que sempre actua de manera irreprotxable,
però el Senyor és qui sospesa les intencions.
3 Confia al Senyor les teves tasques
i es realitzaran els teus projectes.
4 El Senyor ha fet cada cosa amb un propòsit:
fins el malvat ha estat fet per al dia del judici.
5 El Senyor detesta els altius,
tard o d'hora no els deixarà sense càstig.
6 L'amor fidel repara la culpa;
venerar el Senyor aparta del mal.
7 Si el Senyor es complau en la conducta d'algú
el reconcilia fins amb els seus enemics.
8 Val més ser honrat i tenir poc
que guanyar molt amb injustícies.
9 L'home planeja una ruta,
però el Senyor li encamina els passos.
10 El rei sentència en nom del Senyor:
no és fals el seu veredict.
11 Els plats de la balança justa són del Senyor:
ell ha establert el valor de cada pes.
12 Els reis detesten el mal,
perquè el tron s'aferma amb la justícia.
13 El rei es complau en el qui diu la veritat,
estima el qui parla honradament.
14 La ira del rei és anunci de mort,
l'home sensat arriba a calmar-la.
15 La cara afable del rei és auguri de vida,
com pluja primaveral és el seu favor.
16 Val més tenir saviesa que or fi,
l'enteniment és més preciós que la plata.
17 La ruta del just s'aparta del mal,
qui sap captenir-se es guarda ell mateix.
18 L'orgull s'encamina al desastre,
l'arrogància acaba per terra.
19 Val més viure humilment amb els pobres
que repartir-se botí amb els superbs.
20 Qui aprèn la lliçó prosperarà,
serà feliç qui confia en el Senyor.
21 L'home assenyat és tingut per intel·ligent,

qui parla dolçament convenç més.

22 Qui té seny té una font de vida;
la niciesa és el càstig dels necis.

23 L'home assenyat, abans de parlar, pensa,
i allò que diu convenç més.

24 Paraules afables són una bresca de mel:
dolces al paladar, saludables al cos.

25 Els teus plans et poden semblar bons,
però podrien portar-te a la mort.

26 La gana empeny l'obrer a treballar:
per mor de la boca s'hi veu abocat.

27 El depravat obre clots maliciosos,
dels llavis li surten paraules de foc.

28 El xafarder promou discòrdies,
el qui difama provoca enemistats.

29 El violent arrossega els altres
i els empeny pel mal camí.

30 Qui fa l'ullet és que planeja una maldat,
qui ja l'ha feta es mossega els llavis.

31 Els cabells blancs són una noble corona:
els qui viuen honradament l'aconsegueixen.

32 Val més ser pacient que valent,
dominar-se, més que conquerir ciutats.

33 Es tiren els daus de la sort,
i el que en surt ve del Senyor.

17

1 Val més pa sec menjat en pau
que grans festins de gent barallada.

2 Un servent capaç domina el fill indigne
i tindrà part en l'herència amb els altres germans.

3 El gresol prova la plata, i la fornal, l'or,
però els cors els prova el Senyor.

4 El malvat para l'orella a les malediccions,
el falsari està atent a la llengua malèfica.

5 Qui es mofa del pobre ultratja el seu creador,
serà castigat qui s'alegra d'una desgràcia.

6 Els néts són la corona dels avis,
els pares són l'orgull dels fills.

7 No escau al neci de parlar amb distinció,
ni a l'home distingit de parlar amb engany.

8 Per a alguns, el suborn és un talismà
que els dóna el triomf arreu on van.

9 Qui vol amistat oblida les ofenses,
perd l'amic el qui les retreu.

10 Fa més cas d'un sol avis l'assenyat
que no l'estúpid de cent vergassades.

11 El rebel trama revoltes:
li enviaran un botxí cruel.

12 Val més topar amb una óssa separada de la cria
que no pas amb un neci en ple deliri.

13 El qui torna mal per bé
té per sempre el mal a casa.

14 Començar un plet és aviar l'aigua:
abans d'embolicar-t'hi, retira't.
15 Absoldre el culpable i condemnar l'innocent:
el Senyor detesta una cosa i l'altra.
16 De què li serviran, al neci, els diners?
Un cap buit, adquirirà la saviesa?
17 L'amic estima en tot moment,
el germà és per a quan van mal dades.
18 És un insensat qui encaixa la mà
i es compromet a avalar el seu proïsme.
19 Qui estima la rebel·lió és amant de baralles,
qui fanfarroneja es busca la ruïna.
20 L'home tortuós no trobarà la felicitat,
caurà en la desgràcia el de llengua fingida.
21 Qui engendra un estúpid ja té prou pena,
no tindrà joia el pare d'un neci.
22 L'home joiós et fa posar bo,
l'home amargat et resseca els ossos.
23 El malvat rep suborns secretament:
provarà de violentar el curs de la justícia.
24 L'intel·ligent no perd de vista la saviesa,
els ulls del neci vagaregen arreu.
25 Un fill beneït és el suplici dels seus pares,
és l'afflicció dels qui l'han engendrat.
26 No és just de multar l'innocent
ni de fer assotar la gent generosa.
27 L'entenimentat parla poc,
l'intel·ligent conserva la calma.
28 Fins el neci, si calla, passa per savi;
per intel·ligent, qui tanca els llavis.

18

1 L'esquerp va al seu aire,
qualsevol consell el crispa.
2 El neci no desitja de comprendre,
només vol que se sàpiga el que pensa.
3 On va el malvat hi va el menyspreu,
i amb el menyspreu ve la vergonya.
4 Les paraules de l'home són aigua profunda,
torrent desbordant, font de saviesa.
5 No està bé de posar-se a favor del culpable
i violar els drets de l'innocent.
6 Els llavis del neci es posen en plets,
les seves paraules congrien la batussa.
7 La boca del neci és la seva ruïna,
els propis llavis li són un parany.
8 Les paraules del qui difama són tan llaminereres
que baixen fins al fons de les entranyes.
9 El qui treballa amb negligència
és germà del qui destrueix.
10 El nom del Senyor és una torre forta:
el just s'hi refugia i s'hi troba segur.
11 La riquesa és la plaça forta del ric,

s'imagina que és una muralla inaccessible.
12 L'orgull sempre s'encamina al desastre:
primer la humilitat, després la glòria.
13 Qui respon abans d'escoltar
passarà per neci i quedarà avergonyit.
14 L'home animós venç la malaltia;
però si es desanima, qui el reanimarà?
15 L'intel·ligent cerca coneixements,
el savi mira d'escoltar-ne més.
16 Un obsequi obre les portes
i condueix a la presència dels importants.
17 El primer a parlar en un plet té sempre raó,
fins que ve l'altre i el contradiu.
18 Tirar les sorts posa fi als litigis
i decideix el debat entre poderosos.
19 Un home ofès resisteix més que una plaça forta,
en el judici és com el forrellat d'un castell.
20 L'home se sacia amb els fruits del que diu,
amb el seu parlar satisfà la pròpia gana.
21 Mort i vida estan en mans de la llengua:
del que més desitgis, d'això menjaràs.
22 Qui troba dona, troba un bé:
ha rebut una gràcia del Senyor.
23 El pobre parla suplicant,
el ric respon arrogant.
24 Hi ha amics que porten la ruïna;
amic hi ha, més unit que un germà.

19

1 Val més un pobre de conducta honrada
que un home de paraula enganyosa, un neci.
2 Sense coneixement no és bo d'afanyar-se,
qui va massa de pressa ensopega.
3 És per la seva niciesa que l'home marra el camí,
però ell s'enfurisma contra el Senyor.
4 Com més fortuna, més amics,
però el pobre perd fins l'amic.
5 Un fals testimoni no quedarà impune,
no s'escaparà el qui calumnia.
6 Molts adulen l'home generós,
tots són amics del qui és esplèndid.
7 Al pobre no el volen ni els seus germans;
més encara l'evitaran els amics.
Quan reclama el que li han promès, ja no hi són.
8 Qui posa seny s'estima a si mateix,
prosperarà el qui es manté prudent.
9 Un fals testimoni no quedarà impune,
es perdrà el qui calumnia.
10 Al neci no li escau una vida regalada;
encara menys, al criat, donar ordres als senyors.
11 El prudent sap refrenar la ira,
li és un honor passar per alt l'ofensa.
12 Rugit de lleó, el furor del rei;

el seu favor, rosada damunt l'herba.

¹³ El fill estúpid és la desgràcia del pare;
la dona busca-raons, una gotera incessant.

¹⁴ Casa i hisenda es reben dels pares,
però la dona assenyada és un do del Senyor.

¹⁵ La peresa provoca abaltiment,
el gandul passarà gana.

¹⁶ Qui compleix els preceptes conserva la vida,
qui els menysprea morirà.

¹⁷ Qui es compadeix del pobre presta al Senyor
i ell li retornarà el préstec.

¹⁸ Corregeix el teu fill mentre hi hagi esperança,
però no t'hi abraonis fins a matar-lo.

¹⁹ Un rampell de mal geni s'ha de corregir;
si el deixes passar, es repetirà.

²⁰ Escolta els consells, deixa't instruir
i arribaràs a ser un home assenyat.

²¹ Per més que l'home cavil·li molts projectes,
tan sols la voluntat del Senyor es compleix.

²² Allò que els humans aprecien és la lleialtat:
val més un pobre que un mentider.

²³ Venerar el Senyor et condueix a la vida:
passaràs la nit tranquil a resguard del mal.

²⁴ El gandul fica la mà al plat,
però no arriba a portar-la a la boca.

²⁵ Atacona el mordaç, i l'inexpert es tornarà assenyat;
reprèn l'intel·ligent, i augmentarà el seu saber.

²⁶ El qui maltracta el pare i fa marxar la mare
és un fill que porta pena i vergonya.

²⁷ Fill meu, deixa de fer cas dels consells
i ja veuràs com erraràs sense nord.

²⁸ Un testimoni pervers es burla del dret,
la boca del malvat s'empassa la malícia.

²⁹ La sentència contra els mordaços és a punt:
els cops cauran a l'esquena dels necis.

20

¹ El vi és descarat, la beguda engresca;
qui hi perd la xaveta no posarà mai seny.

² Rugit de lleó, la ira del rei;
a qui l'enfurisma li va la vida.

³ Retirar-se d'una disputa honora;
el neci sempre s'hi embolica.

⁴ A la tardor el gandul no vol llaurar,
però a la sega buscarà i no trobarà res.

⁵ Aigua profunda és la intenció de l'home:
el qui és sagaç l'arriba a pouar.

⁶ Molts es vanten de ser gent lleial;
però un home de confiança, qui el trobarà?

⁷ El just mena una vida honrada:
feliços els fills que deixarà!

⁸ El rei, quan seu al tribunal,
destria el mal d'un cop d'ull.

⁹ ¿Qui pot dir que té el cor net,
que és pur del pecat?
¹⁰ Doble pes i doble mesura:
el Senyor detesta una cosa i l'altra.
¹¹ El jove deixa entreveure en el seu fer
si el seu obrar és pur i honrat.
¹² L'orella hi sent, l'ull hi veu:
tots dos els ha fet el Senyor.
¹³ No dormis massa, que t'empobriràs;
obre bé els ulls i tindràs pa de sobra.
¹⁴ «No val res, no val res!», diu el comprador,
i després se'n va tot fregant-se les mans.
¹⁵ L'or i els corals abunden,
però un parlar entenimentat no es troba.
¹⁶ Accepta el mantell d'un foraster que el té empenyorat
i després empenyora'l a favor d'un desconegut.
¹⁷ Entra molt bé el pa robat,
però després la boca s'omple d'arena.
¹⁸ Sospesa els teus projectes i assegura-te'n;
si has de fer la guerra, calcula bé.
¹⁹ El xafarder tot ho xerra;
no tinguis tractes amb el bocamoll.
²⁰ Al qui maleeix pare i mare
se li apagarà la llàntia enmig de la foscor.
²¹ Fortuna que de cop comença a créixer
no tindrà un final beneït.
²² No diguis: «Tornaré mal per mal!»
Confia en el Senyor i ell et salvarà.
²³ El Senyor detesta els pesos falsos:
no és bo de fer trampa amb les balances.
²⁴ El Senyor dirigeix els passos de l'home;
perquè l'home, com podria saber on va?
²⁵ És un parany fer promences sense solta
i després haver-se'n de desdir.
²⁶ Un rei savi esventa els malvats
i els fa passar el corró pel damunt.
²⁷ La llàntia del Senyor és l'alè que ha infós en l'home:
li ressegueix els racons més íntims.
²⁸ L'amor fidel protegeix el rei,
la misericòrdia aferma el seu tron.
²⁹ La força és l'honor dels joves;
els cabells blancs, la glòria dels vells.
³⁰ Cal obrir ferides per a drenar el mal,
calen cops per a netejar el fons de l'home.

21

¹ El cor del rei, en mans del Senyor, és com l'aigua dels recs:
el gira cap on vol.
² L'home creu sempre que els seus camins són dreturers,
però el Senyor és qui sospesa les intencions del cor.
³ La pràctica del dret i la justícia,
el Senyor la prefereix als sacrificis.
⁴ Esguard altiu i cor ambiciós:

tot el que fan els malvats és dolent.

⁵ Els projectes del diligent porten guanys;
els de l'impacient, només pèrdues.

⁶ Fortuna guanyada amb engany:
fum que es desfà, parany mortal.

⁷ La pròpia violència arrabassa els malvats,
ja que es neguen a obrar rectament.

⁸ El camí del criminal és tortuós,
la conducta de l'innocent és recta.

⁹ Val més viure en un racó de terrat
que en casa espaiosa amb dona busca-raons.

¹⁰ El malvat cobeja, tot ell, la maldat;
ni tan sols li fa goig un amic.

¹¹ El càstig de l'insolent alliuona l'ignorant;
quan el savi rep una lliçó, augmenta el seu saber.

¹² El just mira la casa dels malvats:
veu com els cau al damunt la desgràcia.

¹³ Qui no escolta el clam del pobre
no obtindrà resposta quan cridi ell.

¹⁴ Un present fet amb discreció apaga la ira,
un regal de sotamà calma el furor.

¹⁵ El just s'alegra que es faci justícia;
però això, al malfactor, li causa terror.

¹⁶ El qui s'aparta del camí assenyat
acabarà en companyia dels morts.

¹⁷ Acabarà miserable el qui busca plaers,
l'amic de vi i perfums no s'enriquirà.

¹⁸ El malvat servirà de rescat per al just;
el pèrfid, per a l'home honrat.

¹⁹ Val més viure al desert
que amb dona busca-raons i geniüda.

²⁰ El savi guarda a casa un tresor agradable i deliciós;
però, tot això, l'estúpid ho devora.

²¹ Qui s'esforça a ser bo i fidel
trobarà vida, bondat i honor.

²² L'home sagaç assaltarà la plaça forta
i derrocarà la ciutadella més refiada.

²³ Qui guarda la boca i la llengua
es guarda ell mateix de perills.

²⁴ L'insolent i arrogant té fama de burleta
i es comporta amb un orgull fora mida.

²⁵ El gandul arriba a morir de desigs,
perquè les seves mans no volen tocar la feina.

²⁶ N'hi ha que no fan més que desitjar;
el just, en canvi, dóna i no es queda res.

²⁷ Els sacrificis del malvat són abominables,
i encara més si els ofereix amb segones intencions.

²⁸ El fals testimoni desapareixerà,
però el qui sap escoltar tindrà sempre una paraula.

²⁹ El malvat pren aires de seguretat,
però l'home recte va segur pel seu camí.

³⁰ No hi ha saviesa ni sagacitat
ni consell que valguin davant el Senyor.

³¹ S'entrena el cavall per al dia del combat,
però la victòria depèn del Senyor.

22

- ¹ És millor bona fama que grans riqueses;
caure en gràcia, que plata i or.
- ² Ric i pobre coincideixen en això:
a tots dos els ha fet el Senyor.
- ³ L'astut veu venir la malvestat i s'aixopluga,
però l'incaut continua enllà i ho paga car.
- ⁴ Venerar el Senyor és fruit de la humilitat:
porta riquesa, honor i llarga vida.
- ⁵ El camí del fals és ple d'espines i paranyes:
qui vol guardar la seva vida se n'aparta.
- ⁶ Inicia el jove en el camí que ha de seguir:
ni quan sigui vell no se n'apartarà.
- ⁷ El ric domina els pobres,
el qui manlleua és esclau del creditor.
- ⁸ Qui sembla injustícia recull desgràcies:
la vara de la seva fúria es trencarà.
- ⁹ Serà beneït el qui és generós,
el qui dóna al pobre el seu pa.
- ¹⁰ Fes fora l'insolent i se n'aniran les baralles:
s'hauran acabat disputes i ofenses.
- ¹¹ El rei estima els nets de cor,
és amic dels qui parlen amb gràcia.
- ¹² El Senyor vetlla per fer saber la veritat
i descobreix l'engany del traïdor.
- ¹³ Diu el gandul: «A fora hi ha un lleó!
Ves si em matarà al mig del carrer!»
- ¹⁴ La boca de la prostituta és un clot profund;
hi caurà l'home amb qui el Senyor s'enutja.
- ¹⁵ La niciesa s'arrapa al cor dels joves:
una correcció ben donada els la traurà.
- ¹⁶ Qui oprimeix el pobre, al final el veurà ric;
qui dóna al ric, segur que s'empobrirà.
- Primer recull de sentències dels savis ([22,17-24,22](#))
- ¹⁷ Para atenció i escolta les sentències dels savis,
fes cas del meu saber;
- ¹⁸ t'agradarà de guardar-les dintre teu,
tingues-les totes a punt en els teus llavis.
- ¹⁹ Avui te les faig saber també a tu
perquè posis en el Senyor la confiança.
- ²⁰ T'he escrit trenta punts
que contenen consells i saber,
- ²¹ perquè aprenguis a conèixer la veritat
i a tornar una resposta fidel quan t'enviïn a dur un missatge.

1

- ²² No t'aprofitis del pobre perquè és pobre
ni aixafis el desvalgut al tribunal.
- ²³ El Senyor defensarà la seva causa
i privarà de la vida els qui l'han privat de tot.

2

24 No et facis amic del geniüt,
amb el rabiüt no hi vagis:
25 t'encomanaries del seu procedir,
t'exposaries a un parany mortal.

3

26 No et comprometis, encaixant mans,
a avalar deutes dels altres:
27 si no tens amb què pagar,
per què vols que et prenguin el llit mentre hi jeus?

4

28 No canviïs les fites antigues,
les que van posar els teus pares.

5

29 Fixa't en l'home llest en la feina:
al servei de reis el veuràs,
no al servei d'un qualsevol.

6

23

1 Convidat a la taula d'un senyor,
pensa davant de qui et trobes;
2 refrena la teva gana,
ni que siguis de molta vida;
3 no et deleixis pels seus bons menjars,
que et podrien comprometre.

7

4 No t'impacientis per ser ric,
deixa de capficar-t'hi.
5 Mires la riquesa, i ja no hi és:
sap fer-se sortir ales,
vola com una àguila cel enllà.

8

6 No mengis a la taula de l'avar,
no et deleixis pels seus bons menjars,
7 que són com un cabell a la gola.
«Menja i beu», et diu,
però no t'ho diu de cor.
8 Vomitaràs el mos que t'has empassat,
hauràs malgastat les teves bones paraules.

9

9 No miris de fer-te escoltar pel neci:
trobarà nècies les teves paraules.

10

10 No canviïs les fites antigues
ni et fiquis als terrenys dels orfes:
11 tenen un poderós defensor,
que contra tu defensarà la seva causa.

11

¹² Obre el cor a la correcció,
para l'orella al que diu la gent amb seny.

12

¹³ No estalviïs a un noi la correcció,
perquè, si li pegues, no morirà;

¹⁴ si li dónes bastonades,
li salvaràs la vida.

13

¹⁵ Fill meu, si el teu cor es fa savi,
també el meu cor se n'alegra;

¹⁶ tot jo ho celebraré
quan parlaràs honradament.

14

¹⁷ No tinguis enveja dels pecadors,
ans venera el Senyor tot el dia;

¹⁸ perquè certament hi ha un després,
i la teva esperança no serà decebuda.

15

¹⁹ Tu, fill meu, escolta i posa seny,
procura d'encaminar el teu cor.

²⁰ No vagis amb els qui beuen vi
ni amb els qui s'afarten de carn:

²¹ tant els bevedors com els farts s'arruïnen;
no fan més que dormir i es vestiran de parracs.

16

²² Escolta el teu pare: ell t'ha engendrat.
No menyspreïs la teva mare perquè s'ha fet vella.

²³ Adquireix la veritat i no te'n desfacis,
no abandonis la saviesa, la instrucció i la intel·ligència.

²⁴ El pare del just s'omplirà de goig;
qui té un fill assenyat se n'alegrarà.

²⁵ Que el pare i la mare s'alegrin de tu,
que s'ompli de goig la qui et va infantar.

17

²⁶ Confia en mi, fill meu,
mira de bon grat el meu exemple,

²⁷ perquè la prostituta és un clot profund,
i un pou estret la casada;

²⁸ es posen a l'aguait, com fan els bandolers,
i arrepleguen els homes infidels.

18

²⁹ De qui són els ais? De qui els uis?
De qui les baralles? De qui els gemecs?
A qui van a parar les garrotades?
Qui té la mirada enterbolida?

³⁰ El qui s'engormandeix amb la beguda,
que no para de fer el tastavins.

³¹ No miris el vi quan vermelleja,

quan fa l'ullet dintre la copa.
Tan suau com és quan entra,
32 i acaba mossegant com una serp,
picant com l'escurçó.
33 Els teus ulls veuran quimeres
i no et sortiran més que incoherències.
34 Et sentiràs com bressolat en alta mar,
com si et gronxessis en el pal major.
35 «M'han pegat, però no em fa mal!
M'han estovat, però no me'n sento!
Quan m'acabaré de desvetllar?
Encara tornaré a demanar vi!»

19

24

1 No tinguis enveja dels malvats
ni desitgis la seva companyia:
2 no rumien més que violències,
sols parlen de fer mal.

20

3 Cal saviesa per a construir una casa
i prudència per a consolidar-la;
4 gràcies al saber quedaran plenes les cambres
amb tot d'objectes preciosos i bonics.

21

5 L'home savi és realment fort,
l'home expert consolida el seu poder.
6 Has de planejar ben bé la guerra:
la victòria depèn de molts consellers.

22

7 L'estúpid no té accés a la saviesa,
en el tribunal no sap obrir la boca.

23

8 Al qui rumia maldats
l'anomenen intrigant.
9 El neci intriga per pecar;
la gent detesta l'insolent.

24

10 Si et desanimes en la desgràcia
vol dir que el teu coratge és esquifit.

25

11 Allibera els condemnats a mort,
mira de salvar els qui van al suplici.
12 Per més que diguis que no en sabíeu res,
prou que ho sap el qui sospesa els cors.
Ho sap el qui vigila la teva vida:
ell pagarà a cadascú segons les seves obres.

26

¹³ Menja mel, fill meu, que és bona,
la bresca et serà dolça al paladar.

¹⁴ Sàpigues què serà per a tu la saviesa:
si la trobes, tindràs un després
i la teva esperança no serà decebuda.

27

¹⁵ Malvat, no sotgis el recer del just,
no destrueixis el seu jaç:

¹⁶ ni que caigués set vegades, s'aixecaria.
Els malvats, en canvi, s'enfonsen en el mal.

28

¹⁷ No t'alegris quan cau el teu enemic;
si ensopega, no ho celebri:

¹⁸ el Senyor, que ho veu, no s'hi complauria
i retiraria el càstig contra ell.

29

¹⁹ No t'encenguis contra els qui fan el mal,
no t'exaltis contra els malvats:

²⁰ no hi ha un després per al malèfic,
el malvat serà llàntia que s'apaga.

30

²¹ Fill meu, tem el Senyor i també el rei;
no t'associïs amb amics de novetats:

²² els caurà de sobte l'infortuni,
i, ¿qui coneix el desastre que els espera?
Segon recull de sentències dels savis ([24,23-34](#))

²³ També aquestes són sentències dels savis.

No és bo ser parcial en un judici.

²⁴ A qui declara innocent el qui és culpable,
els pobles el maleeixen, les nacions el menyspreen.

²⁵ Qui sap corregir és un home agradós,
faran d'ell les millors lloances.

²⁶ Fa un petó als llavis
qui dona una resposta escaient.

²⁷ Assegura la feina de fora,
enllesteix els tràfecs del camp,
i després podràs construir-te la casa.

²⁸ No declaris sense raó contra un altre.
¿Han de ser enganyosos els teus llavis?

²⁹ No has de dir: «Li faré el que m'ha fet,
li pagaré amb la mateixa moneda.»

³⁰ He passat pel camp d'un gandul,
per la vinya d'un estúpid:

³¹ els cards creixien arreu;
les males herbes ho tapaven tot;
la tanca de pedres era a terra.

³² Ho mirava atentament,
reflexionava i en treia la lliçó:

³³ A estones dormir, a estones ensopir-te,
a estones descansar amb els braços plegats,

³⁴ i t'assalta la pobresa com un emboscat,

la misèria, com un bandoler.
Segon recull de sentències de Salomó ([25-29](#))

25

¹ També aquests proverbis són de Salomó. Van ser recollits pels escribes d'Ezequies, rei de Judà.

² Honora Déu el qui manté secretes les coses;
escrutar-les és l'honor dels reis.

³ El cel, tan alt, la terra, tan profunda,
i el pensament dels reis, són coses inescrutables.

⁴ Separa les escòries de la plata
i l'argenter en farà una copa;

⁵ separa del rei el mal conseller
i el tron s'afermarà en la justícia.

⁶ No et busquis honors davant el rei
ni et posis en el lloc dels importants.

⁷ Val més que et diguin: «Puja aquí dalt»,
que no pas veure't rebaixat davant d'un noble.
Ni que tu mateix vegis algú cometent un delicte,

⁸ no t'afanyis a dur-lo a judici:
què faries al capdavant
si l'altre demostrava que t'has equivocat?

⁹ Defensa't contra el qui t'acusa,
però no esbombis confidències d'altri:

¹⁰ t'increparà el qui ho senti
i no et trauràs del damunt la mala fama.

¹¹ Una paraula dita a temps
és poma d'or amb filigranes d'argent.

¹² Al qui l'escolta, la correcció del savi
li és com anell d'or, com collaret d'or vell.

¹³ Frescor de neu al fort de la sega
és el missatger fidel per al qui l'envia:
reanima el seu senyor.

¹⁴ Nuvolades i ventades sense ni una gota
és el qui promet i no dóna.

¹⁵ A força de paciència el jutge s'apaivaga,
la llengua dolça pot trencar un os.

¹⁶ Si trobes mel, menja'n només per la gana que tinguis,
perquè si te n'afartes la vomitaràs.

¹⁷ Escatima les visites a la casa del veí;
si se n'afarta t'avorrirà.

¹⁸ Mall, espasa, fletxa afuada,
és qui testimonia en fals contra un altre.

¹⁹ Confiar en el traïdor en moments de perill
és mastegar amb queixals corcats o córrer a peu coix.

²⁰ Cantar cançons al cor afligit
és com despullar algú en un dia fred,
o tirar vinagre a la sosa, o fum als ulls.

²¹ Si el teu enemic té fam, dóna-li menjar,
si té set, dóna-li beure:

²² serà com si posessis brases sobre el seu cap,
i el Senyor et recompensarà la teva obra.

²³ El vent del nord porta pluja;
criticar d'amagat, males cares.

24 Val més viure en un racó de terrat
que en casa espaiosa amb dona busca-raons.
25 Aigua fresca en gola resseca
són bones notícies de terra llunyana.
26 Font tèrbola, doll corromput,
és el just que cedeix davant el malvat.
27 No és bo menjar massa mel
ni buscar massa honors.
28 Ciutat esbalandrada i sense muralles
és l'home que no sap dominar-se.

26

1 Com la neu a l'estiu i la pluja a la sega,
també els honors donats al neci són fora de lloc.
2 Com ocell que aleteja i oreneta que vola,
una maledicció sense motiu no té cap efecte.
3 Per al cavall, tralla; per a l'ase, brida;
l'esquena dels necis necessita garrot.
4 No responguis al neci amb niciesa,
no fos que t'igualessis amb ell.
5 Respon al neci amb niciesa,
no fos que es cregués ser savi.
6 Qui confia un missatge a un neci
es talla els propis peus, s'atipa de violència.
7 El proverbi en boca d'un neci
s'aguanta tant com les cames d'un coix.
8 Qui honora un neci
és com si lligués un palet a la fona.
9 Card brandat per un embriac
és el proverbi pronunciat pel neci.
10 Arquer que dispara contra tothom
és qui lloga un neci o un passavolant.
11 Com gos que retorna al seu vòmit,
el neci repeteix la seva niciesa.
12 ¿Veus un home que es pensa ser savi?
Més es pot esperar d'un neci que no pas d'ell.
13 Diu el gandul: «Al camí hi ha una fera,
un lleó pels carrers!»
14 Com la porta gira per les frontisses,
es gira el gandul dintre el llit.
15 El gandul fica la mà al plat,
però no té esma de portar-la a la boca.
16 El gandul es creu més savi
que set homes experts.
17 Agafa un gos per les orelles,
el qui es fica, tot passant, en baralles d'altri.
18 Semblant al boig que dispara
fletxes i tions mortals
19 és qui enganya els altres
i els diu: «Era de per riure!»
20 Sense llenya, el foc s'apaga;
sense instigador, s'acaba la disputa.
21 El ventall encén el foc; els tions, la llenya;

el busca-raons manté encesa la brega.
22 Les paraules del qui difama són tan llamineres
que baixen fins al fons de les entranyes.
23 Terrissa platejada amb metall impur
són les paraules enceses en un cor dolent.
24 El qui odia ho dissimula amb paraules amables,
però per dintre trama malvestats.
25 Ni que endolceixi la veu, no te'l creguis,
que cova abominacions sense fi.
26 Ni que amagui l'odi amb una màscara,
la seva maldat es revelarà davant de tothom.
27 Qui cava una fossa, hi caurà a dintre;
qui fa rodar una pedra, li caurà al damunt.
28 El mentider odia els qui fereix,
el calumniador els porta a la ruïna.

27

1 No cantis victòria per demà,
que no saps què et porta l'avui.
2 Que et lloï la boca d'un altre,
la paraula d'un estrany, no la teva.
3 La pedra és pesant i feixuga l'arena,
però penes més feixugues et durà el neci.
4 La ira és cruel, el furor devastador;
però la gelosia, qui la podrà resistir?
5 Val més correcció franca
que un amic que calla els defectes.
6 Els retrets d'un amic són lleials;
són traïdors els besos d'un enemic.
7 Qui està tip, la mel i tot menysprea;
l'afamat troba dolç el que és amarg.
8 Com ocell que deixa el niu,
l'home que se'n va del seu país.
9 El perfum i l'encens alegren el cor;
la tendresa de l'amic val més que el propi parer.
10 No abandonis el teu amic ni l'amic del teu pare.
En la desgràcia no corris a casa del teu germà:
val més un veí a prop que un germà lluny.
11 Sigues sensat, fill meu: el meu cor s'alegrarà
i podré tapar la boca als qui m'ultratgen.
12 L'astut veu venir la maldat amagada,
però l'incaut continua enllà i ho paga car.
13 Accepta el mantell d'un foraster que el té empenyorat,
i després empenyora'l a favor d'un desconegut.
14 Qui saluda el veí a grans crits així que es lleva
és com si l'insultés.
15 Gotera incessant en dia de pluja
i dona busca-raons s'assemblen:
16 deturar-la és voler deturar el vent
o voler agafar oli amb la mà.
17 El ferro és igual al ferro,
i un home és igual a un altre.
18 Qui vigila la figuera menjarà figues;

serà honorat qui vetlla pel seu senyor.
19 L'aigua és l'espill de la cara,
el cor és l'espill de l'home.
20 La fossa i el país dels morts són insaciables;
els ulls de l'home sempre demanen més.
21 El gresol prova la plata, i la fomal, l'or;
l'home posa a prova els qui el lloen.
22 Ni que el piquis al morter entre els grans amb un piló,
al neci no li trauràs la niciesa.
23 Coneix com estan les teves ovelles,
dóna't ànsia pels teus ramats:
24 no duren sempre les riqueses,
ni les corones per totes les generacions.
25 Apunta el bri, brota l'herba,
es recull el fenc de les muntanyes:
26 pots vestir-te amb la llana dels anyells,
els boccs et donen per a comprar-te un camp,
27 i amb la llet de les cabres us alimenteu
tu, la teva família i les teves serventes.

28

1 Encara que no el persegueixin, el malvat fuig;
el just, en canvi, se sent segur com un lleó.
2 En un país revoltat, els governants es multipliquen;
amb un sol home sagaç i expert, el dret retorna.
3 Un home pobre que explota els febles
és pluja torrencial que s'emporta la collita.
4 Els qui abandonen la Llei aplaudeixen el malvat,
els qui la guarden combaten els qui l'abandonen.
5 Els malvats no comprenen el dret,
els qui cerquen el Senyor ho comprenen tot.
6 Val més el pobre que viu honradament
que l'home tortuós, per ric que sigui.
7 Qui guarda la Llei és un fill intel·ligent;
avergonyeix el seu pare qui s'ajunta amb disbauxats.
8 Qui augmenta el cabal prestant a usura
aplega a favor del qui s'apiada dels pobres.
9 Qui fa el sord a la Llei,
fins la seva pregària és detestable.
10 Qui esgarria l'honorat pel mal camí
caurà en el propi parany,
però els íntegres tindran la felicitat en herència.
11 El ric es pensa ser savi,
però un pobre que sigui llest li veurà el llautó.
12 Es fan grans festes quan triomfen els justos;
si pugen els malvats, la gent s'escapoleix.
13 Qui amaga les seves faltes no prosperarà;
obtindrà misericòrdia qui les reconeix i s'esmena.
14 Feliç l'home que sempre està alerta!
però l'obstinat caurà en la desgràcia.
15 Un lleó que rugeix, un ós voraç,
és el malvat que tiranitza un poble indigent.
16 Un sobirà insensat comet moltes injustícies;

el qui detesta els suborns viurà molts anys.
17 L'home afeixugat pel pes d'un crim
es precipita vers la tomba: no el detureu!
18 Qui viu honradament se salvarà;
qui porta una doble vida es perdrà en l'una o l'altra.
19 Qui treballa la terra s'atiparà de pa,
s'atiparà de misèria qui projecta fantasies.
20 L'home lleial serà beneït en abundància,
qui té pressa d'enriquir-se no es mantindrà innocent.
21 Fer distinció de persones no és bo,
però per un mos de pa es comet aquesta falta.
22 L'envejós es deleix per la riquesa:
no entén que li caurà la misèria.
23 Qui reprèn algú acabarà essent més estimat
que l'home de llengua aduladora.
24 Qui roba el pare i la mare, convençut que no és pecat,
va de bracet amb el pitjor dels bandolers.
25 El qui té grans apetències busca baralles,
el qui confia en el Senyor serà saciat.
26 És un neci qui es refia d'ell mateix,
se salvarà qui es comporta amb saviesa.
27 Qui dóna al pobre no passarà necessitat;
aplegarà malediccions qui d'ell aparta els ulls.
28 Pugen els malvats, i la gent s'amaga;
però, quan són derrocats, els justos augmenten.

29

1 L'home que va a la seva ni que el reprenguin
serà esclafat en un instant, sense remei.
2 Quan governen els justos, el poble s'alegra;
el poble gemega si mana un tirà.
3 Qui estima la saviesa fa feliç el seu pare,
qui va amb prostitutes rebenta el patrimoni.
4 Un rei que fa justícia consolida el país,
qui el carrega d'impostos l'arruïna.
5 Qui ensabona l'amic
para una trampa als seus peus.
6 El malvat cau al parany de la pròpia traïció;
el just se n'alegra i ho celebra.
7 El just promou els drets dels pobres,
el malvat és incapaç de reconèixer-los.
8 Els agitadors atien la ciutat,
els assenyats apaivaguen els ànims.
9 Si l'assenyat es querella amb el neci,
pot riure o enfadar-se, però no resoldrà res.
10 Els sanguinaris odien l'home honrat,
però els qui són rectes li defensen la vida.
11 El neci desfoga la seva passió,
el savi acaba per refrenar-la.
12 Si un governant escolta les mentides
farà que els súbdits es tornin dolents.
13 El pobre i l'usurer coincideixen en això:
el Senyor ha donat la vista a l'un i a l'altre.

14 Un rei que jutja amb equitat els febles
consolida el seu tron per sempre.
15 S'aprèn a força de bastó i correccions:
un noieta deixat a la seva és la vergonya de sa mare.
16 Si governen els malvats, augmenten els delictes:
els justos contemplaran com cauen.
17 Si corregeixes el teu fill, tu viuràs tranquil
i ell t'omplirà de satisfaccions.
18 Sense visions profètiques, el poble decandeix,
però el qui guarda la Llei és feliç.
19 Amb paraules soles no es corregeix un esclau:
t'entendrà però no et creurà.
20 ¿Veus un home que parla sense pensar-s'hi?
Pots esperar més d'un neci que no pas d'ell.
21 Qui avicia l'esclau des de petit
acabarà per fer-ne un rebel.
22 El geniüt encén la lluita,
el rabiüt promou delictes.
23 L'arrogància de l'home acabarà humiliant-lo,
l'esperit humil aconseguirà honors.
24 El còmplice del lladre es fa mal a si mateix:
quan senti la maledicció haurà de callar.
25 Tenir por d'un altre home és una trampa,
però el qui confia en el Senyor està segur.
26 Molts busquen l'aprovació del qui mana,
però l'únic que fa justícia és el Senyor.
27 Els justos detesten el pervers,
els malvats detesten l'home honrat.
Paraules d'Agur ([30,1-14](#))

30

1 Paraules d'Agur, fill de Jaquè. Oracle.
Sentència d'aquest home, donada en nom d'Itiel;
gràcies a Itiel sóc capaç de pronunciar-la.
2 Sóc més estúpid que ningú,
no tinc la intel·ligència dels humans.
3 No he après la saviesa
ni tinc el coneixement diví.
4 Qui ha pujat al cel i n'ha baixat?
Qui ha recollit el vent amb la mà?
Qui ha aplegat la mar en el mantell?
Qui ha fixat els límits de la terra?
Com es diu? I com es diu el seu fill?
Prou que ho deus saber!
5 Les promeses de Déu són de bona llei.
Ell és escut dels qui s'hi emparen.
6 No afegixis res a les seves paraules,
que, si et reprèn, es descobrirà que menteixes.
7 Dues coses t'he demanat, Senyor;
no me les neguis mentre visqui:
8 allunya de mi falsedat i mentida,
no em donis pobresa ni riquesa.
Dóna'm l'aliment que necessito i prou,

⁹ no fos que, sadollat, renegué de tu
dient: «Tant se me'n dóna, del Senyor!»,
o bé no fos que, indigent, anés a robar
abusant del nom del meu Déu.

¹⁰ No calumniïs un servent davant el seu amo:
et maleirà i pagaràs la teva falta.

¹¹ Hi ha gent perversa que maleeix el pare
i no beneeix la mare!

¹² Gent que es considera pura
i no es renta la immundícia!

¹³ Gent d'ulls altius
i mirades arrogants!

¹⁴ Gent que té espases per dents
i navalles per queixals,
a punt per a devorar els miserables del país,
els més pobres dels homes!

Proverbis numèrics ([30,15-33](#))

¹⁵ La sangonella té dues filles
que no paren de dir: «Porta, porta!»
Tres coses són insaciables
i una quarta no diu mai prou:

¹⁶ el país dels morts, el ventre estèril,
la terra que sempre demana aigua
i el foc que mai no diu prou.

¹⁷ L'ull que es mofa del pare,
que no vol obeir la mare,
l'orbaran els corbs del torrent,
el devoraran els voltors.

¹⁸ Tres coses m'ultrapassen
i una quarta no la comprenc:

¹⁹ el camí de l'àguila per l'aire,
el camí de la serp damunt la roca,
el camí de la nau en alta mar,
el camí de l'home en la dona.

²⁰ Aquest és el camí de la dona adúltera:
menja, s'eixuga la boca
i diu: «No he fet res de mal!»

²¹ Tres coses fan tremolar la terra
i una quarta no la pot aguantar:

²² un esclau que arriba a rei,
un estúpid que s'afarta,

²³ una dona odiosa que es casa,
una criada que passa a ser senyora.

²⁴ Hi ha a la terra quatre coses ben petites,
però més assenyades que els savis:

²⁵ les formigues, poble sense poder,
que a l'estiu acumulen provisions;

²⁶ les fagines, poble sense força,
que posen a la roca els seus cataus;

²⁷ les llagostes, que sense tenir rei
marxen ben arrenclerades;

²⁸ els dragons, que els atrapes amb les mans
i s'esmunyen als palaus dels reis.

²⁹ Tres coses porten una marxa airosa
i una quarta un pas esvelt:

30 el lleó, el més valent dels animals,
que no recula davant de ningú;
31 el llebrer de bons lloms; el boc;
el rei que no tolera la revolta.
32 Si has comès la niciesa d'envanir-te
o bé portes mala idea, tingues la boca tancada:
33 prémer el tel de la llet porta mantega,
prémer el nas porta sang,
prémer un home enrabiat porta baralles.
Paraules del rei Lemuel ([31,1-9](#))

31

1 Paraules del rei Lemuel. Oracle amb el qual l'alliçonava la seva mare.
2 Què vols que et digui, fill meu?
Què, fill de les meves entranyes?
Què, fill de les meves promences?
3 No dilapidis el teu vigor amb dones,
la teva carrera, amb les qui corrompen reis.
4 No convé als reis de donar-se al vi, Lemuel,
ni als prínceps de deixar-se endur per la beguda,
5 que si beuen oblidaran les lleis
i violaran els drets dels oprimits.
6 Més aviat porteu beguda al qui està perdut,
vi al qui viu en l'amargor:
7 que begui i oblidarà la misèria,
ja no recordarà la seva pena.
8 Parla a favor dels sense-veu,
enarbora la causa dels dissortats.
9 Parla per donar sentències justes,
defensa la causa de pobres i necessitats.
Poema de la dona forta ([31,10-31](#))

Àlef

10 Una dona forta, qui la trobarà?
És més preciosa que les perles.
Bet

11 El seu marit confia en ella:
no enyorarà cap més tresor;
Guímel

12 en rebrà benestar i no malestar
tots els dies de la vida.
Dàlet

13 Ella es procura llana i lli,
i les seves mans treballen amb delit.
He

14 Com les naus d'un mercader,
porta de lluny les provisions.
Vau

15 És de nit i ja es lleva;
prepara el menjar per als de casa
i la feina a les criades.
Zain

16 Es mira un camp i el compra,
amb el fruit del seu treball planta una vinya.

Het

17 Es posa amb energia a la feina,
fa anar els braços amb vigor.

Tet

18 Comprova que els negocis marxen bé:
en plena nit encara té encesa la llàntia.

Iod

19 Les seves mans agafen el fus,
buida que buida la filosa.

Caf

20 Obre la mà als pobres,
l'allarga als necessitats.

Làmed

21 Si neva no pateix pels de casa:
doble abric porten tots ells.

Mem

22 Ella mateixa es teixeix les flassades,
es vesteix de porpra i de roba de fil.

Nun

23 El seu marit és respectat en l'assemblea,
quan té sessió amb els notables del país.

Sàmec

24 Teixeix teles per a vendre,
proveeix de cenyidors els marxants.

Ain

25 Va vestida amb honor i dignitat,
es riu del dia de demà.

Pe

26 Parla amb sensatesa,
els seus llavis instrueixen dolçament.

Sade

27 Vetlla per la marxa de la casa,
no menja el pa sense guanyar-se'l.

Cof

28 Els fills van a felicitar-la,
el marit en canta les lloances:

Reix

29 «Hi ha moltes dones fortes,
però tu les guanyes totes!»

Xin

30 L'encís és enganyós, la bellesa s'esvaeix;
la dona que venera el Senyor mereix de ser lloada.

Tau

31 Reconeixeu-li el fruit del seu treball:
per tot el que fa, rebrà pública lloança.

Rut

La família d'Elimèlec emigra a Moab

1

¹ En l'època que els jutges governaven els israelites, hi hagué fam al país. Per això, un home de Betlem de Judà va emigrar, amb la dona i els dos fills, als camps de Moab. ² L'home es deia Elimèlec, la seva dona Noemí i els dos fills Mahlon i Quilion. Eren efratites, de Betlem de Judà. ³ Elimèlec, marit de Noemí, va morir. Ella es quedà sola amb els dos fills, ⁴ que es van casar amb dones moabites; l'una es deia Orpà, i l'altra, Rut. Uns deu anys més tard, ⁵ també van morir Mahlon i Quilion, i Noemí es va quedar tota sola, sense fills i sense marit.

Noemí retorna a Betlem acompanyada de Rut

⁶ Quan Noemí va saber que el Senyor havia concedit al seu poble una bona collita de blat, es preparà per a deixar els camps de Moab amb les seves nores. ⁷ Se'n van anar, doncs, del lloc on vivien per retornar a Judà. Però, mentre feien camí, ⁸ Noemí va dir a les seves nores:

--Aneu, torneu cada una a casa de la mare! Que el Senyor sigui tan bo amb vosaltres com vosaltres ho heu estat amb els marits difunts i amb mi mateixa! ⁹ Que el Senyor us concedeixi la felicitat a casa d'un nou marit!

Llavors Noemí les va besar. Elles van esclatar en plors ¹⁰ i li deien:

--No! Volem venir amb tu i unir-nos al teu poble!

¹¹ Noemí insistia:

--Torneu-vos-en, filles meves! Per què voleu venir amb mi? Jo ja no puc tenir més fills perquè us hi pugueu casar.

¹² Aneu, torneu-vos-en, filles meves! Sóc massa gran per a casar-me. I ni que pensés que encara puc tenir fills, em casés aquesta mateixa nit i n'arribés a tenir, ¹³ ¿esperaríeu fins que fossin grans? ¿Per ells renunciariéu a casar-vos? No, filles meves! El meu destí és més amarg que el vostre: la mà del Senyor s'ha girat contra mi.

¹⁴ De bell nou esclataren en plors. Orpà va besar la sogra per acomiadar-se'n, però Rut no se'n volgué separar.

¹⁵ Noemí li va dir:

--Mira, la teva cunyada ha tornat al seu poble i als seus déus. Fes com ella, torna-te'n a casa!

¹⁶ Però Rut contestà:

--No insisteixis que et deixi, que em separi de tu i me'n torni! On vagis tu, vull venir-hi jo; on visquis tu, vull viure-hi jo. El teu poble serà el meu poble, el teu Déu serà el meu Déu. ¹⁷ On moris tu, allí moriré jo i allí seré enterrada. Només la mort ens podrà separar; i si no és així, que el Senyor em faci caure al damunt tota mena de mals!

¹⁸ En veure Noemí que Rut s'entossudia a anar amb ella, no va insistir més.

¹⁹ I se n'anaren plegades fins que van fer cap a Betlem. La seva arribada va commoure tot el poble, i les dones exclamaven:

--Però, no és Noemí?

²⁰ Ella els responia:

--No em digueu Noemí; digueu-me Marà, perquè el Totpoderós m'ha omplert d'amargor. ²¹ Me'n vaig anar d'aquí amb les mans plenes i el Senyor m'hi ha fet tornar amb les mans buides. Per què, doncs, em dieu Noemí si el Senyor m'ha afligit, si el Totpoderós m'ha humiliat?

²² Així fou com Noemí, amb la seva nora Rut, la moabita, retornà dels camps de Moab. Van arribar a Betlem quan tot just començava la sega de l'ordi.

Rut espigola en el camp de Booz

2

¹ Noemí tenia un parent de la banda del seu marit, un home ric i considerat, de la família d'Elimèlec, anomenat Booz.

² Rut, la moabita, digué a Noemí:

--Deixa'm anar al camp d'algú que em miri amb bons ulls i espigolaré allò que no recullin els segadors.

Noemí li respongué:

--Vés-hi, filla meva.

³ Rut se'n va anar al camp i espigolava darrere els segadors. Per atzar anà a parar en un tros de terra que era de Booz, de la família d'Elimèlec. ⁴ Quan Booz va arribar de Betlem, saludà els segadors:

--El Senyor sigui amb vosaltres!

Els van respondre:

--Que el Senyor et beneeixi!

⁵ Booz va preguntar al majoral:

--De qui és aquesta noia?

⁶ El majoral respongué:

--És una noia moabita, la que vingué amb Noemí dels camps de Moab. ⁷ M'ha demanat per a espigolar entre les garbes darrere els segadors. D'ençà que ha arribat, aquest matí, que no ha parat ni un moment. Ha estat ben poca estona asseguda a la cabana.

⁸ Llavors Booz va dir a Rut:

--Escolta, filla meva! No vagis a espigolar en un altre camp; queda't aquí i uneix-te a la colla de les meves serventes.

⁹ Fixa't en l'indret on els segadors treballen i vés amb elles. He manat als meus homes que no et molestin. I si tens set, vés on hi ha els càntirs i beu el que hagin pouat els segadors.

¹⁰ Rut es va prosternar fins a tocar a terra amb el front i digué a Booz:

--Per què em mires amb bons ulls i t'interesses per mi que sóc estrangera?

¹¹ Booz li va respondre:

--M'han contat tot el que has fet amb la teva sogra després de la mort del teu marit; has deixat els teus pares i la terra on vas néixer i has vingut a viure enmig d'un poble que abans no coneixies. ¹² Que el Senyor, Déu d'Israel, sota les ales del qual has trobat refugi, et recompensi amb escreix tot el bé que has fet!

¹³ Ella va dir:

--Veig que em mires amb bons ulls. M'has omplert de confiança i has parlat al cor de la teva serventa, tot i que jo no sóc ni tan sols una de les teves criades.

¹⁴ Després, a l'hora de dinar, Booz li digué:

--Acosta't, pren un mos de pa i busca'l al vinagre.

Rut s'assegué al costat dels segadors i Booz li va torrar gra. Ella en va menjar tant com en volgué i encara li'n va sobrar. ¹⁵ Quan Rut s'aixecà per continuar la feina d'espigolar, Booz va dir als seus homes:

--Deixeu-la espigolar també entre les garbes. No la renyeu. ¹⁶ Mireu fins i tot que s'esmunyin algunes espigues dels manats perquè les pugui recollir. I no l'escridasseeu.

¹⁷ Rut va anar espigolant en aquell camp fins al vespre. Acabat va batre el que havia espigolat i en sortí mig sac d'ordi.

¹⁸ Després s'ho va carregar al coll i se n'anà al poble. La seva sogra va veure el que Rut havia espigolat; Rut tragué el menjar que li havia sobrat i el donà a la seva sogra. ¹⁹ Noemí li va preguntar:

--On has estat espigolant tot avui? On has treballat? Beneït sigui el qui ha estat tan bo amb tu!

Rut va explicar a la seva sogra amb qui havia treballat, i va afegir:

--L'home amb qui avui he treballat es diu Booz.

²⁰ Llavors Noemí va dir a la seva nora:

--Que el Senyor et beneeixi, el Senyor que sempre és bondadós amb vius i morts!

I afegí:

--Aquest home és un parent nostre, un dels qui ha de vetllar per nosaltres.

²¹ Llavors Rut, la moabita, va continuar:

--Fins i tot m'ha dit que no em separi dels seus homes fins que no acabin tota la sega.

²² Noemí va dir a la seva nora:

--Sí, filla meva, val més que continuïs sortint amb les serventes de Booz, que així evitaràs que et maltractin en un altre camp.

²³ Rut, doncs, va continuar espigolant amb les serventes de Booz fins que s'acabà la sega de l'ordi i del blat. Però continuava vivint amb la seva sogra.

Rut passa la nit al costat de Booz

3

¹ Un dia, Noemí, la seva sogra, li va dir:

--Filla meva, t'haig de cercar una llar on puguis ser feliç. ² Mira, tu has estat treballant amb les serventes de Booz, i ell és parent nostre. Aquesta nit Booz sortirà a ventar a l'era de l'ordi. ³ Renta't, doncs, perfuma't, posa't el vestit bo i baixa a l'era. Però no et deixis veure fins que ell haurà menjat i begut. ⁴ Llavors, quan ell es posi a jeure, et fixes on dorm; vés-hi, li destapes els peus i t'hi ajeus. Ell mateix et dirà què has de fer.

⁵ Rut respongué a Noemí:

--Faré tal com em dius.

⁶ Rut va baixar a l'era i va fer tal com li havia manat la seva sogra. ⁷ Booz va menjar i beure i es posà de bon humor; després se'n va anar a jeure vora la pila de gra. Rut s'hi va atansar de puntetes, li destapà els peus i s'hi va ajeure.

⁸ A mitjanit, Booz va tenir una esgarripança i es va tombar; llavors veié una dona ajaguda als seus peus. ⁹ Booz preguntà:

--Qui ets?

Ella va respondre:

--Sóc Rut, la teva serventa. Estén el teu mantell sobre la teva serventa, perquè a tu et toca vetllar per mi.

¹⁰ Booz li va dir:

--Que el Senyor et beneeixi, filla meva! Aquesta segona prova de fidelitat que acabes de donar és millor que la primera, perquè no t'has buscat cap pretendent jove, ni pobre ni ric. ¹¹ Ara, doncs, filla meva, no tinguis por! Faré per tu tot el que em demanis, perquè tots els prohoms del poble saben que ets una dona de vàlua. ¹² És cert que jo haig de vetllar per tu, però encara hi ha un altre parent més pròxim que no pas jo. ¹³ Aquesta nit passa-la aquí, i demà al matí, si ell vol fer ús del seu dret, que ho faci, però si no ho vol, ho faré jo: t'ho juro per la vida del Senyor. Ara descansa fins al matí.

¹⁴ Rut va jeure, doncs, als peus de Booz fins a la matinada i es llevà abans que la llum del dia permetés de reconèixer-la. Booz no volia que se sabés que la dona havia anat a l'era. ¹⁵ Llavors li va dir:

--Treu-te el mantell que portes i aguanta'l fort.

Ella l'hi va parar, i Booz l'hi va omplir de sis mesures d'ordi i l'ajudà a carregar-se-les. Tot seguit, Booz se n'anà al poble.

¹⁶ Rut, per la seva banda, va arribar a casa la sogra, i aquesta li va preguntar:

--Com t'ha anat, filla meva?

Rut li va contar tot el que Booz havia fet per ella. ¹⁷ I afegí:

--Fins i tot m'ha donat aquestes sis mesures d'ordi tot dient: "No vull que tornis a casa la sogra amb les mans buides."

¹⁸ Noemí li digué:

--Queda't aquí, filla meva, fins que sàpigues com aniran les coses. Certament que Booz no descansarà fins que ho deixarà tot resolt avui mateix.

Booz es casa amb Rut

4

¹ Booz se'n va anar a la plaça de davant el portal de la vila i s'hi assegué. En aquell instant passava el parent de qui ell havia parlat. Booz el cridà:

--Tu, noi, acosta't i seu aquí.

Ell es va acostar i s'assegué. ² Llavors Booz va fer venir deu ancians del poble i els va dir:

--Seieu aquí.

I ells es van asseure. ³ Aleshores Booz va dir a aquell parent:

--Noemí ha tornat dels camps de Moab i posa en venda el camp que havia estat propietat del nostre germà

Elimèlec. ⁴ Ara, davant els testimonis aquí presents i els ancians del poble, vull fer-t'ho saber i proposar-te que el compres. Exerceix, doncs, si vols, el teu dret de rescat. Però si no ho vols fer, m'ho dius. Aquest dret et toca a tu primer; jo vinc darrere teu.

L'altre va respondre:

--Compraré el camp.

⁵ Booz va continuar:

--Si compres aquest camp a Noemí, l'adquireixes també amb Rut, la moabita, muller del difunt. Així l'heretat del difunt conservarà el seu nom.

⁶ Llavors l'altre va dir:

--No ho puc fer. En aquestes condicions perjudicaria la meua pròpia heretat. Val més que et quedis amb el meu dret; jo no en vull fer ús.

⁷ Antigament, a Israel, quan es tractava d'un rescat o d'una permuta, per donar valor a la transacció hi havia el costum de treure's les sandàlies i donar-les a l'altre. Això a Israel autenticava la transacció. ⁸ Per això, quan l'altre va dir a Booz: «Compra'l tu», es va treure les sandàlies i les hi va donar.

⁹ Booz digué als ancians i a tots els allí presents:

--Avui vosaltres sou testimonis que compro a Noemí tot allò que pertanyia a Elimèlec i als seus fills Quilion i Mahlon ¹⁰ i que adquireixo com a esposa Rut, la moabita, dona de Mahlon. Així la propietat restarà dins la família del difunt i no serà esborrat el nom del difunt d'entre els seus germans i de la memòria del seu poble. Avui vosaltres en sou testimonis!

¹¹ Tots els presents i els ancians que eren a la plaça de davant el portal de la vila van respondre:

--En som testimonis! Que el Senyor beneeixi la dona que entra a casa teua; que la faci semblant a Raquel i Lia, que bastiren totes dues el casal d'Israel. Sigues ric a Efrata, famós a Betlem. ¹² Que per la fillada que el Senyor et vulgui donar d'aquesta noia, la teua casa sigui com la de Peres, el fill que Tamar va infantar a Judà!

Neix Obed, fill de Booz i Rut

¹³ Aleshores Booz va prendre Rut per muller. El Senyor va beneir aquesta unió fent que Rut tingués un fill. ¹⁴ Les veïnes deien a Noemí:

--Beneït sigui el Senyor, que no t'ha deixat avui sense ningú que vetlli per tu. El nom del difunt es mantindrà a Israel.

¹⁵ El nen et serà conhort i protecció en la vellesa, perquè l'ha infanat la teua nora que tant t'estima, ella que per a tu val més que set fills.

¹⁶ Noemí prenia el nadó, se'l posava a la falda i li feia de mainadera. ¹⁷ Les veïnes deien:

--Noemí ha tingut un fill!

I foren elles qui l'anomenaren Obed. Obed va ser el pare de Jessè, i Jessè, el pare de David.

Avantpassats de David

¹⁸ Llista genealògica dels descendents de Peres: Peres va ser el pare d'Hesron; ¹⁹ Hesron, el de Ram; Ram, el d'Amminadab; ²⁰ Amminadab, el de Nahxon; Nahxon, el de Salmon; ²¹ Salmon, el de Booz; Booz, el d'Obed; ²² Obed, el de Jessè, i Jessè va ser el pare de David.

1

¹ Càntic dels Càntics. De Salomó.

ELLA

² Que em besi amb besos de la seva boca!
Les teves carícies són més dolces que el vi.

³ Són embriagants els teus perfums,
aroma que s'escampa és el teu nom;
per això les donzelles s'enamoren de tu.

⁴ Atrau-me darrere teu! Correm!

El rei m'introdueix a les seves estances:

«Amb tu fruïrem i farem festa.»

Assaborim més que el vi les teves carícies!

Amb raó s'enamoren de tu!

⁵ Sóc bruna però bonica,
filles de Jerusalem,
com les tendes de Quedar,
com els pavellons de Salomó.

⁶ No us fixeu en la meva morenor:
és el sol que m'ha embrunit.

Aïrats contra mi, els fills de la meva mare
em feren guardiana de les vinyes,
però ni la meva vinya no he pogut guardar.

⁷ Diques-me, amor de la meva ànima,
on pastures el ramat,
on el fas reposar quan és migdia,
perquè no vagi perduda
darrere els ramats dels teus companys.

ELL

⁸ Si no ho saps, bellíssima entre les dones,
segueix les petjades dels ramats
i pastura els teus cabrits
vora les tendes dels pastors.

⁹ A una euga junyida als carruatges del faraó
et comparo, estimada meva!

¹⁰ Que en són, de belles, les teves galtes
entre les arracades,
el teu coll entre ramells de perles!

¹¹ Et farem arracades d'or
amb filigranes d'argent.

ELLA

¹² Mentre el rei és a la seva cambra,
el meu nard exhala el seu perfum.

¹³ El meu estimat és per a mi un saquet de mirra,
s'adorm entre els meus pits.

¹⁴ El meu estimat és un raïm de flor d'henna
de les vinyes d'Enguedí.

ELL

¹⁵ Que n'ets, de bella, estimada meva,
que n'ets, de bella!

Els teus ulls són coloms.

ELLA

¹⁶ Que n'ets, de bell, estimat meu,
que n'ets, de fascinant!
Com verdeja el nostre llit!

¹⁷ Són de cedre les bigues de casa nostra,
el nostre sostre és de savina.
ELLA

2

¹ Jo sóc un narcís de la plana de Saron,
un lliri de les valls.
ELL

² Com un lliri entre els cards
és la meva estimada entre les donzelles.
ELLA

³ Com un pomer entre els arbres del bosc
és el meu estimat entre els donzells.
Glateixo per seure a la seva ombra,
el seu fruit m'és dolç al paladar.

⁴ M'ha fet entrar al celler
i enarbora sobre mi la senyera de l'amor.

⁵ Retorneu-me amb panses,
sosteniu-me amb pomes:
estic malalta d'amor.

⁶ Té l'esquerra sota el meu cap
i amb la dreta m'abraça.

⁷ Filles de Jerusalem, us conjuro
per les gaseles i les cérvoles del camp:
no desvetlleu l'amor, no el desperteu
fins que ell mateix ho vulgui.

⁸ Una veu! El meu estimat!
Mireu, ve trescant per les muntanyes,
saltant per les collades.

⁹ El meu estimat és semblant a una gasela
o a un cervatell.

Mireu-lo! És darrere la nostra tanca,
aguaitant per la finestra,
espiant per les gelosies.

¹⁰ El meu estimat parla i em diu:
ELL

Aixeca't, amiga meva,
bonica meva, i vine!

¹¹ Mira, l'hivern ja ha passat,
la pluja s'ha esvaït, ja se n'ha anat.

¹² Les flors despunten a la terra,
ja arriba el temps d'esbrotar,
se sent la tórtora pels nostres camps.

¹³ Despunta el fruit verd de la figuera,
les vinyes florides escampen perfum.
Aixeca't, amiga meva,
bonica meva, i vine!

¹⁴ Coloma meva, en les esclotxes de la roca,
en els amagatalls dels espadats,
fes-me veure la teva cara,
fes-me sentir la teva veu,

perquè la teva veu és suau,
i la teva cara, bonica.

¹⁵ Caceu-nos els xacals,
els xacals menudets,
que destrossen les vinyes,
les nostres vinyes en flor.

ELLA

¹⁶ El meu estimat és tot meu,
i jo sóc tota seva,
ell que pastura el ramat entre els lliris.

¹⁷ Abans que bufi la marinada
i s'allarguin les ombres,
retorna, estimat meu,
semblant a la gasela, al cervatell,
per les muntanyes de Bèter.

ELLA

3

¹ En el meu llit, en plena fosca,
he cercat l'amor de la meva ànima.
L'he cercat i no l'he trobat.

² M'he llevat a fer un tomb per la vila:
pels carrers i per les places
cercaré l'amor de la meva ànima.
L'he cercat i no l'he trobat.

³ M'han trobat els guardes
que fan la ronda de la vila:
«¿No heu vist l'amor de la meva ànima?»

⁴ Tot just m'havia apartat d'ells,
trobo l'amor de la meva ànima.
L'he agafat i no el deixava,
fins que l'he dut a casa de la meva mare,
a la cambra de la qui m'ha concebut.

⁵ Filles de Jerusalem, us conjuro
per les gaseles i les cérvoles del camp:
no desvetlleu l'amor, no el desperteu
fins que ell mateix ho vulgui.

COR

⁶ Què és això que puja del desert,
com una columna de fum
que escampa olor de mirra i encens
i de totes les espècies exòtiques?

⁷ Mireu, és la llitera de Salomó!
Seixanta valents l'escorten,
d'entre els valents d'Israel.

⁸ Tots saben manejar l'espasa,
són experts en la guerra;
cada un cenneix l'espasa al flanc
contra els terrors de la nit.

⁹ El rei Salomó s'ha construït un baldaquí
de fustes del Líban;

¹⁰ n'ha fet d'argent les columnes,
d'or la respallera,
de porpra el setial;

per dintre l'han brodat amb amor
les filles de Jerusalem.

¹¹ Filles de Sió, sortiu,
contempleu el rei Salomó
amb la corona que li posà la seva mare
el dia de les seves noces,
el dia de la joia del seu cor.
ELL

4

¹ Que n'ets, de bella, estimada meva,
que n'ets, de bella!
Els teus ulls són coloms
darrere el teu vel.

La teva cabellera és com un ramat de cabres
que baixen de les muntanyes de Galaad.

² Les teves dents són un ramat d'ovelles toses
que pugen de banyar-se.
Totes van aparellades,
no n'hi ha cap sense companya.

³ Com un fil escarlata són els teus llavis,
la teva boca és un encís,
dues meitats de magrana són les teves galtes
darrere el teu vel.

⁴ El teu coll és com la torre de David,
que s'alça sobre els cims;
hi ha penjats mil escuts,
tots els trofeus dels guerrers.

⁵ Els teus pits són com dos cervatells,
com dos bessons de gasela,
que pasturen entre els lliris.

⁶ Abans que bufi la marinada
i s'allarguin les ombres,
me n'aniré a la muntanya de la mirra,
a la collada de l'encens.

⁷ Ets tota bella, amiga meva,
no tens cap defecte.

⁸ Vine amb mi del Líban, esposa,
vine del Líban!

Davalla dels cims de l'Amanà,
de la carena del Senir i de l'Hermon,
dels caus dels lleons,
de les muntanyes dels lleopards.

⁹ M'has robat el cor, germana meva, esposa,
amb una sola mirada m'has robat el cor,
amb una sola perla dels teus collarets.

¹⁰ Que en són, de delicioses, les teves carícies,
germana meva, esposa!
Les teves carícies són més dolces que el vi.
L'olor dels teus perfums,
més agradable que tots els bàlsams.

¹¹ Els teus llavis, esposa, destil·len nèctar,
tens mel i llet sota la llengua;
l'olor dels teus vestits

és com l'olor del Líban.

¹² Ets un jardí tancat, germana meva, esposa:
un jardí tancat,
una font segellada.

¹³ Els teus recs són un paradís de magraners
amb fruits saborosos,
amb hennes i nards,

¹⁴ nard i safrà;
canya aromàtica i cinnamom,
amb tota mena d'arbres d'encens,
amb mirra i àloes,
amb totes les essències balsàmiques.

¹⁵ Ets font de jardins,
pou d'aigües vives,
que brollen del Líban.

ELLA

¹⁶ Desvetlla't, tramuntana,
vine, migjorn,
bufa sobre el meu jardí
i que s'escampin els seus perfums.
Que entri el meu estimat al seu jardí
per assaborir-ne els fruits saborosos!
ELL

5

¹ He entrat al meu jardí, germana meva, esposa,
a collir la meva mirra i el meu bàlsam,
a menjar la meva bresca i la meva mel,
a beure el meu vi i la meva llet.

COR

Mengeu, amics, beveu,
embriagueu-vos d'amor.

ELLA

² Jo dormia, però el meu cor vetllava.
Una veu! El meu estimat que truca:
«Obre'm, germana meva, estimada meva,
coloma meva, el meu tot;
el meu cap és ple de rosada,
els meus rulls, de la serena de la nit.»

³ M'havia tret la túnica:
com posar-me-la de nou?

M'havia rentat els peus:
com me'ls tornaria a embrutar?

⁴ L'estimat passa la mà pel forat de la porta,
i les meves entranyes es commouen per ell.

⁵ M'alço per obrir al meu estimat:
les meves mans destil·laven mirra,
regalimaven mirra els meus dits
sobre l'agafador del forrellat.

⁶ Obro al meu estimat,
però el meu estimat ja no hi era:
mentre ell em parlava, jo m'havia esvanit.
El cercava, però no l'he trobat,
el cridava, però no m'ha respost.

7 M'han trobat els guardes
que fan la ronda de la vila.
M'han donat cops, m'han ferit,
m'han arrencat el mantell
els sentinelles de les muralles.

8 Jo us conjuro, filles de Jerusalem:
si trobeu el meu estimat,
què li contareu?
Digueu-li que estic malalta d'amor.
COR

9 En què és el teu estimat millor que els altres,
oh tu, la més bella de les dones?
En què és el teu estimat millor que els altres,
que així ens conjuris?
ELLA

10 El meu estimat és blanc i rogenc,
es distingeix entre deu mil.

11 El seu cap és or finíssim;
els seus rulls, tanys de palmera,
negres com el corb.

12 Els seus ulls són coloms
al costat dels rierols,
es banyen amb llet
i reposen a la vorada.

13 Les seves galtes són un erol de bàlsam,
arquetes de perfum.
Els seus llavis són lliris
que regalimen mirra.

14 Els seus braços són cilindres d'or
ornats amb gemmes de Tarsis,
el seu ventre és vori treballat
recobert de lapislàtzuli.

15 Les seves cames són columnes d'alabastre
assentades sobre sòcols d'or fi.
És esvelt com el Líban,
majestuós com el cedre.

16 La seva boca és dolça.

Tot ell és una delícia.
Així és el meu estimat,
així és el meu amor,
filles de Jerusalem!

COR

6

1 On se'n va el teu estimat,
oh tu, la més bella de les dones?
Cap on s'encamina el teu estimat?
El cercarem amb tu.

ELLA

2 El meu estimat ha baixat al seu jardí,
als erols de bàlsam,
per recrear-se entre les flors
i per collir-hi lliris.

3 Jo sóc tota del meu estimat

i el meu estimat és tot meu,
ell que pastura el ramat entre els lliris.
ELL

⁴ Ets bella com Tirsà, estimada meva,
bonica com Jerusalem,
impressionant com un exèrcit amb les banderes alçades.

⁵ Aparta de mi els teus ulls, que m'embruixen!
La teva cabellera és com un ramat de cabres
que baixen de Galaad.

⁶ Les teves dents són un ramat d'ovelles
que pugen de banyar-se.
Totes van aparellades,
no n'hi ha cap sense companya.

⁷ Dues meitats de magrana són les teves galtes
darrere el teu vel.

⁸ Seixanta són les reines,
vuitanta les concubines,
innombrables les donzelles,

⁹ però és única la meva coloma,
el meu tot:

única també per a la seva mare,
la preferida d'aquella qui la va infantar.
Les donzelles la veuen i la proclamen benaurada,
regines i concubines la lloen:

¹⁰ «Qui és aquesta que guaita com l'aurora,
bella com la lluna, resplendent com el sol,
impressionant com un exèrcit amb les banderes alçades?»

¹¹ He davallat al jardí de les nogueres
per veure florir la vall,
per veure si broten els ceps,
si els magraners ja despunten.

¹² Fora de mi per la joia,
m'has embriagat amb la teva dolçor,
filla de noble nissaga!

COR

7

¹ Gira't, gira't, Sulamita,
gira't, gira't, que et volem contemplar!
Què voleu veure de la Sulamita
en la dansa a dues colles?
ELL

² Que en són, de bells, els teus peus amb les sandàlies,
filla de príncep!

La teva cintura es doblega com un collaret
sortit de mans d'artista.

³ El teu llombrígol és una copa rodona
on mai no manca el vi aromàtic,
el teu ventre és un munt de blat
envoltat de lliris,

⁴ els teus pits són com dos cervatells,
com dos bessons de gasela.

⁵ El teu coll és com una torre de vori;
els teus ulls, com els estanys d'Heixbon,

vora la porta de Bat-Rabim;
el teu nas, com la torre del Líban,
que mira vers Damasc.

⁶ El teu cap s'aixeca com el Carmel,
de porpra és la teva cabellera,
un rei és presoner de les teves trenes.

⁷ Que n'ets, de bella i fascinant,
amor meu deliciós!

⁸ Ets esvelta com una palmera,
els teus pits en són els raïms.

⁹ Jo m'he dit: «Em vull enfilem a la palmera,
n'agafaré els ramells.»

Que els teus pits siguin per a mi com raïms d'una vinya,
el perfum de la teva cara, com el de les pomes!

¹⁰ La teva boca és vi exquisit,
que flueix suaument cap al teu estimat
regalimant sobre els llavis endormiscats.

ELLA

¹¹ Jo sóc tota del meu estimat,
i cap a mi ve la seva passió.

¹² Vine, estimat meu, sortim al camp,
fem nit en llogarrets.

¹³ De bon matí anirem a les vinyes
per veure si broten els ceps
i es desclou la seva florida,
si als magraners els esclaten les gemmes.
Allí t'ompliré de carícies.

¹⁴ Les mandràgores escampen el seu perfum,
tenim a les portes els fruits saborosos,
vells i nous:
els he reservat per a tu, estimat meu!

8

¹ Tant de bo fossis germà meu,
alletat als pits de la mare!
Si et trobava pel carrer, et besaria,
i ningú no m'ho podria retreure.

² Et portaria i et faria entrar
a casa de la meva mare.
Tu m'instruiries en l'amor
i jo et faria beure vi amb aromes,
most de les meves magranes.

³ Té l'esquerra sota el meu cap
i amb la dreta m'abraça.

⁴ Filles de Jerusalem, us conjuro:
no desvetlleu l'amor, no el desperteu
fins que ell mateix ho vulgui.

COR

⁵ Qui és aquesta que puja del desert,
recolzada en el seu estimat?

ELLA

Sota el pomer t'he desvetllat,
allí on la mare et va concebre,
on la qui et va concebre t'infantà.

⁶ Posa'm com un segell sobre el teu cor,
com un segell sobre el teu braç,
perquè l'amor és fort com la mort,
la passió, inexorable com l'abisme:
les seves flames són flames abrandades,
una flama divina.

⁷ Els mars profunds no podran apagar l'amor,
ni ofegar-lo les fonts dels oceans.
I si algú oferia tots els béns de casa seva a canvi de l'amor,
només obtindria menyspreu.

COR

⁸ La nostra germana és petita,
no té encara pits.
Què en farem, de la nostra germana,
el dia que es parlarà d'ella?

⁹ Si fos una muralla,
li construiríem merlets d'argent;
si fos una porta,
la recobriríem de cedre.

ELLA

¹⁰ Jo sóc una muralla,
els meus pits en són les torres.
I ara sóc als seus ulls
com la qui troba la pau.

ELL

¹¹ Salomó tenia una vinya a Baal-Amon
i la confià als guardians;
cada un havia de collir-ne fruits
per valor de mil peces d'argent.

¹² La meva vinya, meva i prou, és per a mi;
les mil monedes són per a tu, Salomó,
i dues-centes per als guardians dels fruits.

¹³ Oh, estimada, que sojornes als jardins:
els meus companys es deleixen per escoltar la teva veu.
Fes-me-la sentir!

ELLA

¹⁴ Fuig, estimat meu,
semblant a la gasela, al cervatell,
per les muntanyes dels bàlsams.

Cohèlet
(Eclesiastès)

Títol i tema

1

¹ Reflexions de Cohèlet, fill de David i rei a Jerusalem.

² Vanitat i més vanitat, diu Cohèlet,
tot és efímer, tot és en va.

³ Què en treu l'home
de tots els treballs
amb què s'afanya sota el sol?

Pròleg: No hi ha res de nou sota el sol

⁴ Una generació se'n va,
i una altra ve,
però la terra es manté sempre.

⁵ El sol surt, el sol es pon,
anhelant d'arribar al lloc
d'on tornarà a sortir.

⁶ El vent bufa de tramuntana,
ara es gira de migjorn;
dóna voltes i més voltes
i refà el camí que havia fet.

⁷ Els rius corren cap al mar,
i el mar no s'omple mai;
però els rius no cessen
d'anar sempre al mateix lloc.

⁸ Les paraules són pura rutina
i no val la pena de parlar;
l'ull no s'accontenta del que veu
ni l'orella del que sent.

⁹ Allò que ha passat tornarà a passar,
allò que s'ha fet tornarà a fer-se:
no hi ha res de nou sota el sol.

¹⁰ Quan d'una cosa diuen:
«Mira, això és nou!»,
segur que ja existia abans,
en el temps que ens ha precedit.

¹¹ De les generacions passades
no en queda cap record,
ni en quedarà cap de les futures;
el seu record s'haurà esvaït
entre els qui vindran després.

Tot és en va i afany inútil

¹² Jo, Cohèlet, que era rei d'Israel, a Jerusalem, ¹³ vaig posar-me amb tota l'ànima a investigar amb l'ajut de la saviesa tot el que passa sota el cel: un mal ofici, val a dir-ho, que Déu ha imposat als humans! ¹⁴ Vaig mirar tot el que es fa sota el sol, però vaig veure que tot és en va i afany inútil:

¹⁵ «El que és tort no es pot adreçar;
amb el que manca, no hi pots comptar.»

¹⁶ Em deia a mi mateix: «He crescut i avançat en saviesa més que cap altre dels reis que m'han precedit a Jerusalem. He fet l'experiència d'abundar en saviesa i coneixement.» ¹⁷ Però, després de llançar-me a investigar saviesa i coneixement, insensatesa i niciesa, vaig comprendre que també això és un afany inútil. ¹⁸ Perquè:

«Com més saviesa, més neguit;
a més coneixement, més sofrença.»

2

¹ Em deia encara a mi mateix: «Vine i tasta l'alegria, assaboreix el benestar.» Però vaig veure que també tot això és en va: ² les rialles em semblaven una estupidesa, i l'alegria, una cosa sense sentit.

³ Vaig pensar que podia regalar el meu cos amb vi i ajuntar-me amb la follia, bo i conservant el cap clar gràcies a la saviesa. Llavors entendria allò que fa feliços els homes durant els dies comptats de la seva vida sota el cel. ⁴ Vaig emprendre grans obres: em construïa palaus, plantava vinyes, ⁵ feia jardins i parcs i hi conreava tota mena d'arbres fruiters; ⁶ feia excavar basses per a regar les plantades d'arbres joves. ⁷ Vaig comprar esclaus i esclaves, i a casa tenia criats. De ramats de vaques i d'ovelles en posseïa més que tots els qui m'havien precedit a Jerusalem. ⁸ Vaig amuntegar plata i or, i tresors d'altres reis i governants. Em vaig procurar cantors i cantores, i allò que fa la delícia dels homes: un estol de concubines. ⁹ Vaig arribar a ser més important i més ric que tots els qui m'havien precedit a Jerusalem. I, amb tot això, conservava la meva saviesa. ¹⁰ Satisfesia tots els desigs dels meus ulls i no refusava cap alegria al meu cor, i aquest era el premi de tot el meu esforç: el meu cor n'estava content. ¹¹ Però, després de repassar totes les obres que havia dut a terme i tot el que havia aconseguit amb el meu esforç, em vaig adonar que tot és en va i afany inútil: sota el sol, no es treu res de cap treball.

¹² Em vaig detenir també a comparar la saviesa amb la follia i la niciesa, ja que el successor del rei només ha de fer el que està establert. ¹³ I em vaig adonar que la saviesa té més avantatges que la niciesa, com la llum en té més que la foscor:

¹⁴ «El savi té ulls a la cara,
el neci camina a les fosques.»

Però també em vaig adonar que l'un i l'altre tenen el mateix destí. ¹⁵ Em deia, doncs, a mi mateix: «La sort del neci serà també la meva; què en trec d'haver estat tan savi?» I concloïa que també tot això és en va. ¹⁶ Perquè el savi morirà igual que el neci, i el pas del temps tot ho esborra: al capdavant, del savi, com del neci, no en perdurarà pas el record. ¹⁷ Per això vaig avorrir la vida, perquè vaig trobar menyspreable tot el que fem en aquest món: tot és en va i afany inútil.

¹⁸ Vaig detestar tots els treballs amb què m'havia afanyat durant la vida, ja que n'hauré de deixar el fruit a l'home que em succeirà. ¹⁹ I qui pot dir si serà savi o neci? Tanmateix, disposarà de tot el que jo he guanyat sota el sol amb els meus afanys i la meva saviesa. També tot això és en va. ²⁰ Així, doncs, em vaig desanimar veient com m'havia escarrassat durant tota la vida. ²¹ Pensava que un home s'esforça a treballar amb saviesa, traça i eficàcia, per haver-ho de donar tot en herència a un altre que no s'hi ha esforçat gens. També tot això és en va, i és una gran injustícia. ²² Perquè, de fet, què li queda a l'home de tots els treballs i de tot l'esforç amb què s'afanya sota el sol? ²³ De dia no fa més que sofrir i neguitejar-se pels seus afers, i ni de nit el seu cor no reposa. També tot això és en va.

²⁴ Vaig comprendre que menjar, beure i gaudir de la felicitat del propi treball no és un bé que depengui de l'home mateix, sinó que és un do de Déu. ²⁵ Perquè, ¿qui pot menjar i qui pot fruit si això no li arriba de Déu? ²⁶ Ell dóna saviesa, coneixement i alegria a l'home que el complau; en canvi, al pecador li deixa l'ansia de recollir i emmagatzemar tot allò que després donarà al qui és agradable als seus ulls. Tot això també és en va i afany inútil.

Cada cosa té el seu moment

3

¹ Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps
per a cada cosa.

² Hi ha un temps d'infantar
i un temps de morir,
un temps de plantar
i un temps de collir.

³ Un temps de matar
i un temps de guarir,

un temps d'enrunar
i un temps de construir.

⁴ Un temps de plorar
i un temps de riure,
un temps de plànyer-se
i un temps de dansar.

⁵ Un temps de tirar pedres
i un temps d'aplegar-ne,
un temps d'abraçar
i un temps d'estar-se'n.

⁶ Un temps de cercar
i un temps de perdre,
un temps de guardar
i un temps de llençar.

⁷ Un temps d'esquinçar
i un temps de cosir,
un temps de callar
i un temps de parlar.

⁸ Hi ha un temps d'estimar
i un temps d'odiar,
hi ha un temps de guerra
i un temps de pau.

⁹ El qui treballa, què en treu del seu esforç? ¹⁰ M'he fixat en les feines que Déu ha imposat als homes: ¹¹ ell ha fet les coses boniques i apropiades al seu temps, i també ha donat a l'home el sentit del passat i del futur, però sense que l'home pugui arribar a comprendre, des del començament fins al final, l'obra que Déu ha fet.

¹² Jo entenc que el millor que pot fer l'home és alegrar-se i passar bé la vida. ¹³ Ara bé, menjar, beure i gaudir de la felicitat del propi treball és un do de Déu. ¹⁴ Entenc que tot el que Déu fa perdura eternament: no s'hi pot afegir res ni se'n pot sostreure res. Déu obra així perquè vol ser venerat. ¹⁵ Allò que ara és, ja ha estat abans, i allò que encara no és, també ja era. Déu és qui fa que tot continuï.

El plor dels oprimits

¹⁶ Encara he vist una altra cosa sota el sol: la maldat regna a la sala del judici, la maldat ha pres el lloc al dret. ¹⁷ I jo em dic: «Déu jutjarà tant el bo com el dolent, perquè hi ha un temps per a cada cosa i per a cada acció.»

¹⁸ Jo penso dels homes que Déu els posa a prova perquè vegin que, per ells mateixos, són com les bèsties.

¹⁹ Perquè el destí dels homes i el destí de les bèsties és el mateix: la bèstia mor i l'home mor. Tots dos tenien el mateix alè de vida. L'home no és pas més que la bèstia: tots dos són efímers. ²⁰ Tot va al mateix lloc: tot ha sortit de la pols i a la pols torna tot. ²¹ Qui sap si l'alè de vida de l'home puja cap amunt mentre que l'alè de vida de les bèsties baixa avall, cap a la terra? ²² Entenc que no hi ha res millor per a l'home que fruir de tot el que fa: aquesta és la seva paga! Perquè, qui li podrà fer veure què passarà després d'ell?

4

¹ M'he adonat, a més, de l'opressió que es comet en aquest món. Els oprimits ploren i no hi ha qui els consoli; i ningú no els pot consolar, perquè la força és dels opressors. ² Considero més feliços els morts, que ja no hi són, que no pas els vius, que encara viuen. ³ Però més feliç que els uns i els altres és el qui encara no ha nascut i no ha vist el mal que es fa en aquest món.

Treball i repòs

⁴ M'he convençut que tot l'esforç i tot l'èxit d'una obra és fruit de la rivalitat de l'un envers l'altre. També tot això és en va i afany inútil. ⁵ L'insensat s'està de braços plegats i es conforma a morir de fam. ⁶ Però més val un grapat de repòs que dues mans plenes de fatiga i afany inútil.

Avantatges de no estar sol

⁷ Encara he vist una altra cosa vana en aquest món. ⁸ Hi ha qui està sol, sense ningú, sense cap fill ni germà, i no para de treballar: els seus ulls no en tenen mai prou, de riquesa. Doncs bé, el qui així s'escarrassa i es priva de

viure bé, per a qui ho fa? També això és en va i un mal negoci.

⁹ Més val ser dos que no pas un, perquè així el treball rendeix més. ¹⁰ I si l'un cau, l'altre l'aixeca. Però ai del qui cau estant sol, sense que un altre el pugui aixecar! ¹¹ Igualment, si dos dormen junts, s'escalfen; però un de sol, com es pot escalfar? ¹² I si un de sol pot ser vençut, dos ja planten cara. Perquè: «Una corda de tres caps no es trenca fàcilment.»

Volubilitat de la gent

¹³ Més val un noi pobre però intel·ligent que no pas un rei ancià però neci, que ja no sap aconsellar-se. ¹⁴ Doncs bé, imaginem-nos que treuen aquest noi de la presó i l'asseuen al tron, malgrat haver nascut pobre durant el regnat del seu antecessor. ¹⁵ Més tard, però, si un altre noi ocupa el tron del primer, jo veig com tots els vivents, que fan via sota el sol, es posen de la seva banda: ¹⁶ és incomptable el nombre de gent que el segueix. Tanmateix, els qui vindran després tampoc no estaran contents d'aquest segon! Certament, també tot això és en va i afany inútil.

Pregària i promences

¹⁷ Quan vagis al temple de Déu, pensa en el que fas. Anar-hi i escoltar és més agradable que els sacrificis que ofereixen els necis. Aquests no se'n surten ni de fer el mal!

5

¹ Reflexiona bé abans de dir res; no tinguis pressa a parlar en presència de Déu. Déu és al cel i tu a la terra; per tant, mesura les teves paraules. ² Perquè així com l'excés de preocupacions provoca somnis, les moltes paraules porten a una xerrameca estúpida.

³ Quan facis una prometença a Déu, no triguïs a complir-la, que Déu no es complau en els insensats: allò que promets, compleix-ho. ⁴ Més val no prometre que no pas prometre i no complir. ⁵ No permetis que una sola paraula et faci culpable tot tu i després hakis de dir a l'enviat de Déu: «Ho he fet per error.» Déu podria indignar-se pel que has dit i fer fracassar l'obra que portes entre mans. ⁶ On hi ha massa somnis, abunden les vanes il·lusions i la xerrameca. Tu, però, sàpigues reverenciar Déu.

L'abús del poder

⁷ Si en aquest país veus que el pobre és oprimint i que són violats el dret i la justícia, no te n'estranyis, perquè una autoritat en té per sobre una altra que la protegeix, i per sobre encara hi ha una autoritat superior. ⁸ L'avantatge d'un país, en tots sentits, és que el rei mateix es preocupi del seu territori.

L'engany de la riquesa

⁹ El qui estima el diner no en té mai prou, el qui cobeja la riquesa no en treu profit.

Tot això també és en va.

¹⁰ Com més béns té algú, més gent se n'aprofita, i l'únic que en treu l'amo és mirar-s'ho.

¹¹ El treballador dorm bé, mengi poc o mengi molt; però el ric, de massa tip, no pot dormir.

¹² He vist sota el sol una gran desgràcia: la de l'home que ha atresorat una fortuna en perjudici propi. ¹³ Ve un dia que la perd en un mal negoci, i si té fills, es queden sense res. ¹⁴ Va sortir nu de les entranyes de la mare i nu se'n tornarà, tal com va venir. Del seu treball no n'ha tret res que es pugui emportar. ¹⁵ I això és una gran desgràcia: que se n'hagi d'anar tal com havia vingut. Què n'haurà tret de treballar en va? ¹⁶ És més: tots els seus dies es consumeixen en la foscor, el neguit, el sofriment i l'enuig.

¹⁷ La conclusió d'allò que he vist és aquesta: és bo que l'home mengi, begui i gaudeixi de la felicitat del treball amb què s'afanya sota el sol, durant els dies comptats de vida que Déu li dona; aquest és el destí que Déu li assigna.

¹⁸ A més, és un do de Déu que un home hagi rebut béns i riqueses, que tingui la possibilitat de fruit-ne i de

prendre'n la part que li pertoca, i que gaudeixi del seu treball. ¹⁹ Un home així no pensarà gaire en la brevetat de la seva vida, perquè Déu el fa estar atent al goig del seu cor.

6

¹ Hi ha un mal que he observat en aquest món i que aclapara l'home. ² Hi ha qui rep de Déu riquesa, béns i honor, sense que li falti res del que desitja, però Déu no li permet de fruir-ne, sinó que en frueix un estrany. Això sí que és en va i una gran desgràcia!

³ Un home pot tenir cent fills i viure anys i més anys; però, si no arriba a satisfer el desig de felicitat i acaba sense sepultura, jo dic que més feliç que ell és qui mor abans de néixer. ⁴ Perquè, aquest ha vingut en va i se'n torna enmig de la fosca, i el seu nom queda oblidat en la tenebra;

⁵ no ha vist el sol ni l'ha conegut, però ha trobat més repòs que no pas l'altre.

⁶ Encara que aquest altre visqués dues vegades mil anys, si no arribava a tastar la felicitat, què en trauria? A la fi, tothom fa cap al mateix lloc.

⁷ Si l'home treballa, és per menjar, però sempre torna a tenir gana. ⁸ Llavors, quin és l'avantatge del savi sobre l'ignorant? De què li serveix, al pobre, saber obrir-se camí en la vida? ⁹ Més val fruir del que es té que deixar-se endur pels desigs: també tot això és en va i afany inútil.

La limitació dels humans

¹⁰ Ja fa temps que allò que existeix ha rebut un nom. I, a més, tots sabem què és un home: sabem que no pot discutir amb qui és més fort que no pas ell. ¹¹ Com més abundants són les paraules de l'home, més abunden les paraules vanes. Quin profit, doncs, en treu de parlar? ¹² Al capdavall, qui sap què convé a l'home durant la vida, durant els dies comptats de la seva vida fugissera, que ell travessa com una ombra? Perquè, qui serà capaç d'explicar-li allò que passarà després d'ell sota el sol?

Els béns són relatius

7

¹ Una bona anomenada és millor que un bon perfum, i el dia de la mort, millor que el del naixement.

² Val més assistir a un dol que assistir a un banquet, perquè la mort és la fi de tot home i el qui encara és viu ha de pensar-hi.

³ Més val estar afligit que riure, perquè sota una cara trista el cor pot estar alegre.

⁴ Els savis pensen sovint en la mort; els estúpids només busquen passar-se-la bé.

⁵ Val més escoltar la reprensió d'un savi que sentir els afalacs dels necis:

⁶ com l'espetec de l'argelaga cremant sota l'olla, així són les riallades dels necis.

I també tot això és en va.

⁷ Les amenaces fan
que el savi perdi el seny;
els regals malmeten el cor.

⁸ Val més acabar una cosa
que començar-la;
val més ser pacient que arrogant.

⁹ No t'irritis massa de pressa,
que la ira només cova
en el pit dels necis.

¹⁰ No diguis:
«Com és que els temps passats
eren millors que els d'ara?»
No és una pregunta intelligent.

¹¹ La saviesa és tan bona
com una herència,
és profitosa per als qui veuen el sol.

¹² Qui es posa sota la protecció
de la saviesa
es posa a l'ombra de la riquesa;
i el coneixement té aquest avantatge:
la saviesa dóna vida
als qui la posseeixen.

¹³ Estigues atent a l'obra de Déu:
qui pot adreçar el que ell ha torçat?

¹⁴ Si tens sort, alegra-te'n;
si estàs de desgràcia, reflexiona:
Déu envia tant una cosa com l'altra,
perquè l'home no pugui descobrir
què passarà després d'ell.

Sobre la moderació

¹⁵ He vist de tot durant la meua vida efímera: gent bona que, malgrat ser bons, morien aviat, i gent dolenta que, tot i ser dolents, vivien molts anys. ¹⁶ No vulguis ser massa bo ni tornar-te massa savi: et podries destruir a tu mateix.

¹⁷ Tampoc no vulguis ser massa dolent ni et vulguis tornar neci: podries morir abans d'hora. ¹⁸ Convé que agafis això, però sense deixar-te escapar allò: el qui reverencia Déu se'n surt de tot plegat.

¹⁹ El savi és més fort amb la saviesa que una ciutat amb deu governadors. ²⁰ De fet, no hi ha a la terra cap home tan just que ho faci tot bé i no cometi cap falta. ²¹ No paris atenció a tot el que la gent diu, i no hauràs de sentir com el teu servent malparla de tu, ²² que prou bé saps quantes vegades també tu has malparlat dels altres!

Recerca decebedora

²³ He fet servir la saviesa per a experimentar tot això. He pretès de fer-me savi, però la saviesa em quedava lluny.

²⁴ Allò que existeix és distant i molt impenetrable: qui en traurà l'entrellat? ²⁵ He tornat encara, amb tota l'ànima, a conèixer, a investigar i a cercar la saviesa i la raó de les coses, i he après que la maldat és estúpidesa, i l'estúpidesa, follia.

²⁶ I trobo que la dona, quan és un parany, és més amarga que la mort. El seu cor és una xarxa; els seus braços, unes sogues. Aquell en qui Déu es complau se n'escaparà, però el pecador hi quedarà atrapat. ²⁷ Mira, diu Cohèlet: això és el que he trobat sospesant les coses una per una fins a fer-me'n un criteri. ²⁸ He estat cercant fins ara i he arribat sols aquí: d'homes, un entre mil; de dones, ni tan sols una. ²⁹ Això és l'únic que he entès: Déu ha fet íntegres els humans, però ells s'han buscat moltes complicacions.

El savi davant el poder

¹ Qui hi ha com el savi? Qui sap interpretar la dita: «La saviesa il·lumina el rostre de l'home i transforma la seva duresa»? ² Jo la interpreto així: Observa les ordres del rei, tingues en compte el jurament diví ³ i no et precipitis. Fuig de la seva presència, no et quedis immòbil quan les coses es posen malament, perquè el rei farà el que vulgui.

⁴ La paraula del rei és sobirana, i ningú no gosarà demanar-li explicacions dels seus actes.

⁵ A qui observa el que està manat, no li passarà res de dolent. El savi sap discernir com i quan s'ha d'actuar. ⁶ En efecte, per a cada cosa hi ha un moment oportú i una conducta adient. Però l'home està exposat a grans perills, ⁷ perquè no sap què ha de passar. Qui li podrà explicar quan passaran les coses?

⁸ L'home no és amo del seu alè de vida, i no pot retenir-lo; ningú no té poder sobre el dia de la mort. Ningú no s'escapa del combat, i la maldat no salva el qui la comet.

⁹ Tot això ho he vist fixant-me en tot el que es fa sota el sol, en un temps en què l'home domina sobre l'home, per a desgràcia seva.

L'èxit dels malvats

¹⁰ Així, he vist gent dolenta que havien freqüentat el temple i a qui feien grans funerals, mentre que a la ciutat eren oblidats els qui havien obrat honestament. També això és decebedor. ¹¹ Com que les obres dolentes no són castigades a l'instant, per això el cor dels homes no es cansa de fer el mal. ¹² En efecte, un pecador pot cometre el mal cent vegades i, en canvi, viure molts anys. Bé ho sé prou, allò de «Els qui reverencien Déu seran feliços, perquè el respecten, ¹³ però el malvat no aconseguirà la felicitat, ni allargarà la seva vida com una ombra, perquè no reverencia Déu». ¹⁴ De fet, a la terra hi ha una cosa que decep: hi ha justos a qui les coses van com si fossin malvats i hi ha malvats a qui les coses van com si fossin justos. Jo mantinc que també això és decebedor. ¹⁵ Per aquest motiu celebro l'alegria, perquè per a l'home no hi ha res millor en aquesta vida que menjar, beure i estar content; això l'acompanyarà en el seu treball durant els dies que Déu li ha concedit de viure sota el sol.

L'home no pot comprendre l'obra de Déu

¹⁶ M'he aplicat a conèixer la saviesa i a considerar els treballs que l'home ha de fer aquí a la terra: ni de dia ni de nit no s'acluquen els seus ulls. ¹⁷ I després de contemplar tota l'obra de Déu, veig que l'home no pot comprendre el que passa sota el sol; per més que s'hi esforcí no se'n surt. I encara que el savi pretengui d'entendre-ho, en realitat no ho pot descobrir.

La mort iguala tothom

9

¹ Certament, he reflexionat sobre tot això i ho he verificat: els justos i els savis, i tots els seus treballs, són a les mans de Déu. L'home ni tan sols sap si mereixerà amor o bé odi; tots els camins són oberts davant d'ell. ² Tot és igual per a tots: el mateix destí espera al just i a l'injust, al bo, al pur i a l'impur, al qui ofereix sacrificis i al qui no n'ofereix. No hi ha diferència entre el bo i el pecador, entre el qui fa juraments i el qui té por de fer-ne. ³ Tothom té un mateix destí, i aquest és un mal que afecta tot el que es fa sota el sol. A més, el cor dels homes és ple de maldat i, mentre viuen, no pensen més que follies, fins que al final van a reunir-se amb els altres morts.

⁴ Doncs bé, mentre hi ha vida hi ha esperança, perquè «Val més un gos viu que un lleó mort». ⁵ Almenys els vius saben que han de morir, mentre que els morts ja no saben res, i tampoc no poden esperar res, perquè el seu record s'ha esborrat. ⁶ Els seus amors, els seus odis, les seves gelosies han mort amb ells, i ja no tindran mai més part en tot el que es fa sota el sol.

Fruir de la vida com a do de Déu

⁷ Vés, menja amb alegria el teu pa i beu satisfet el teu vi, que Déu s'ha complagut en les teves obres. ⁸ Porta en tota ocasió vestits blancs i que no falti mai perfum en el teu cap. ⁹ Frueix de la vida amb la dona que estimes durant tots els dies de la teva efímera existència, perquè Déu et concedeix de viure sota el sol tots els teus efímers dies. Aquesta és la teva part en la vida i en el treball amb què t'afanyes sota el sol. ¹⁰ El que ara et vegis capaç de fer, fes-ho de la manera que puguis, perquè en el món dels morts on hauràs d'anar, no hi ha obres ni projectes, no hi ha coneixement ni saviesa.

Temps i contratemps

¹¹ Encara he vist més coses sota el sol: no són els més àgils els qui guanyen la cursa, ni els més forts els qui vencen en el combat; ni són els savis els qui tenen segur el menjar, ni els intel·ligents els qui es fan rics, ni els qui

saben moltes coses els qui es guanyen l'amistat. Perquè a tothom li arriba el temps i el contratemps. ¹² De fet, l'home ignora la seva hora. Com els peixos agafats per la xarxa traïdora o com els ocells enxampats al parany, així són atrapatats els homes per l'hora infausta que d'improvís els cau al damunt.

El poder de la saviesa, oblidat

¹³ Encara he vist sota el sol un cas referent a la saviesa que m'ha semblat important. ¹⁴ Hi havia una ciutat petita, amb pocs habitants. Un rei poderós anà a atacar-la: hi va posar setge i va construir contra ella grans torres d'assalt.

¹⁵ En aquella ciutat hi havia un home pobre però savi que, gràcies a la seva saviesa, hauria pogut salvar-la; però a ningú no se li va acudir de recórrer a un home pobre com ell. ¹⁶ Doncs bé, jo afirmo que val més la saviesa que la força. Tanmateix, quan un home savi és pobre, la gent el menysprea i no escolta els seus consells. ¹⁷ Val més escoltar les paraules d'un savi dites amb calma que els crits d'un capotost de necis. ¹⁸ Val més la saviesa que les màquines d'atac. Però un sol error malmet molta cosa bona.

La niciesa i la saviesa

10

¹ Així com una mosca morta

pot corrompre un perfum,

un bri de niciesa

pesa més que saviesa i honor.

² El pensament del savi va pel costat bo;

el del neci, avança pel dolent.

³ Fins i tot quan camina,

al neci li falta el seny

i diu a tothom que és neci.

⁴ Si el qui et mana s'enfurisma contra tu,

no abandonis el teu lloc,

que la serenitat evita grans errors.

⁵ Hi ha un mal

que he observat en aquest món,

un desencert

que prové dels qui governen:

⁶ els necis són elevats a altes dignitats,

mentre que els prohoms

han d'ocupar els llocs inferiors;

⁷ veig esclaus anar a cavall

i prínceps anar a peu com esclaus.

⁸ Qui cava un clot hi pot caure

i qui enderroca una paret

pot ser picat per una serp.

⁹ Qui talla pedra pot prendre mal,

qui estella llenya es posa en perill.

¹⁰ Si la destal està esmussada

i no l'esmolen,

caldrà picar més fort;

és profitós actuar amb saviesa.

¹¹ Si la serp pica

perquè no l'han encantada,

l'encantador no en treu cap profit.

¹² El savi es fa apreciar

amb les seves paraules,

mentre que els llavis del neci

són la seva perdió:

¹³ al començament, allò que diu és niciesa;

al final, follia perillosa.

¹⁴ Per més que el neci multipliqui les raons,
el cert és que l'home ignora el futur;
¿qui podrà explicar-li
què passarà després d'ell?

¹⁵ El neci es cansa de la feina,
ell que no sap ni anar a ciutat.

¹⁶ Ai de tu, país que tens per rei
un esclau
i prínceps que banquetegen
de bon matí!

¹⁷ Feliç tu, país que tens reis
de noble llinatge
i prínceps que mengen
quan és l'hora,
per refer les forces
i no per embriagar-se.

¹⁸ Per peresa, s'esfondra el sostre;
per deixadesa, la casa té goteres.

¹⁹ A taula hi vas a passar-t'ho bé,
el vi alegre la vida.
Menjar i beure és possible amb diners.

²⁰ Ni tan sols de pensament
no maleeixis el rei,
ni tan sols en privat
no malparlis del ric,
perquè un ocell pot endur-se
les teves paraules
i fer saber tot el que has dit.

Cal treballar, malgrat la incertesa del futur

11

¹ Llança el teu pa a l'aigua, que a la llarga el retrobaràs. ² Però sàpigues també repartir el que tens entre set i fins entre vuit, que no saps quina calamitat pot arribar a la terra. ³ Quan els núvols van carregats, aboquen la pluja damunt la terra, i quan un arbre cau, tant si és cap al nord com cap al sud, es queda al lloc on ha caigut. ⁴ Qui es fixa en el vent no sembla, i qui s'encanta mirant els núvols no cull. ⁵ Així com ignores quin és el camí de l'alè de vida i com es formen els ossos a les entranyes de la dona embarassada, també ignores com actua Déu, ell que fa una cosa i l'altra. ⁶ Sembla de bon matí la teva llavor i al vespre no donis repòs a les teves mans, perquè, d'aquestes dues coses, no saps quina reeixirà, o bé si totes dues seran igualment profitoses.

Fruir de la vida durant la joventut

⁷ Que n'és, de dolça, la llum! Que n'és, d'agradable, veure el sol! ⁸ Certament, si l'home viu molts anys, que els visqui amb alegria, però que recordi també que els dies de tenebra seran molts; tot el que vindrà és un desengany. ⁹ Jove, viu la joventut amb alegria, sigues feliç mentre ets encara jove. Segueix les inclinacions del teu cor i els desigs dels teus ulls, però sàpigues que Déu et cridarà a judici per tot el que faràs. ¹⁰ Allunya del teu cor la tristesa, aparta del teu cos el sofriment, perquè la joventut i la flor de la vida passaran aviat.

El record del Creador i la vellesa

12

¹ I recorda't del teu creador,

ara que ets jove,
abans no vinguin els dies dolents
i arribin aquells anys
en què ja no dóna gust de viure;
² abans no s'apaguin el sol i la llum,
la lluna i els estels,
i, després de la pluja,
encara torni la nuvolada.

³ Aquells dies, tremolen els homes
que abans guardaven la casa,
els més vigorosos s'encorben;
les dones que abans molien
són poques i deixen de moldre,
les qui guaitaven per les finestres
ja només veuen fosc;

⁴ i es tanquen les portes del carrer
mentre s'apaga
la remor de la mola;
l'home es lleva
amb el cant dels ocells,
però totes les cantúries es perden.

⁵ Llavors, una pujada espanta
i es té por de fer camí.
L'ametller floreix,
la llagosta s'engreixa
i la tàpera madura,
però l'home se'n va
al seu estatge etern,
i les ploraneres ja ronden pel carrer.

⁶ Sí, recorda't del teu creador
abans no es rompi el fil de plata
i el llantió d'or s'esberli,
abans no s'esmicoli la gerra a la font
i la corriola del pou es trenqui,

⁷ abans la pols no torni a la terra,
el lloc on era,
i l'alè de vida retorni a Déu,
ell que l'havia donat.

⁸ Vanitat i més vanitat, diu Cohèlet, tot és en va.

Epíleg

⁹ Cohèlet, a més de ser un savi, també va ensenyar el saber al poble. I va sospesar, aclarir i compondre molts proverbis. ¹⁰ Cohèlet mirà de trobar paraules atractives per a escriure exactament la veritat. ¹¹ Les sentències dels savis són com agullons i els qui les han recollides s'assemblen a fites ben plantades. Un sol pastor és qui les ha fetes.

¹² A més d'aquestes coses, fill meu, tingues en compte que escriure molts llibres és una feina de mai no acabar i que estudiar massa perjudica la salut.

¹³ Final de l'obra. Ja ho has sentit tot. Reverencia Déu i guarda els seus manaments: això vol dir ser home. ¹⁴ Déu jutjarà totes les accions, per amagades que siguin, tant les bones com les dolentes.

Lamentacions

Jerusalem, abandonada

Àlef

1

¹ Ah! Com ha quedat, de deserta,
la ciutat tan ben poblada!
La més famosa entre els pobles,
avui és una viuda.
La reina de les ciutats,
ara és esclava.

Bet

² Bé prou que plora de nit,
li llisca el plor per les galtes.
Cap dels qui l'estimaven
no ve pas a consolar-la.
L'han traïda els aliats;
ara li són enemics.

Guímel

³ Sotmès i esclau és Judà,
en pes ha estat deportat.
Viu en país estranger
i no sap on reposar.
Tots els qui el perseguien
l'han capturat i afligit.

Dàlet

⁴ Els camins de Sió estan de dol,
ja no va ningú a les festes;
les places estan desolades;
els sacerdots, tots gemeguen;
les noies joves sospiren.
Tot és amarg per a Sió.

He

⁵ Els seus opressors dominen,
s'hi fan fermes els enemics,
perquè el Senyor l'ha afligida
per tanta infidelitat.
Els seus fills, fets captius,
se'n van davant l'opressor.

Vau

⁶ Sió, la ciutat magnífica,
va perdent el seu esclat.
Els governants, com uns cérvols
que no troben cap pastura,
corren desfets i esgotats,
encalçats pels caçadors.

Zain

⁷ Aquests dies de misèria i d'abandó,
Jerusalem recorda les riqueses
que tenia des de sempre.
Es recorda del seu poble
capturat per l'enemic,
sense ajuda de ningú.

Quan l'han vista derrotada,
els botxins se n'han burlat.

Het

⁸ Ha pecat tant Jerusalem
que fa fàstic de mirar.
Aquells qui l'enaltien, la menyspreen
avui que l'han vista nua.

Ella gemega, però,
i es gira d'esquena.

Tet

⁹ Li taca tot el vestit
la sang immunda de les regles;
no esperava aquesta fi,
però de sobte ha caigut
i ningú no la consola.

«Mira, Senyor, la meva misèria;
l'enemic ara em domina.»

Iod

¹⁰ Els opressors s'han emparat
d'allò que ella més estimava;
ara veu com els estrangers
entren dins el santuari:
aquells, Senyor, que no admeties
entre els teus en l'assemblea.

Caf

¹¹ Tot el seu poble gemega,
mentre pidola aliment.
Per poder menjar, bescanvia béns preciosos,
i així recobra les forces.

«Senyor, fixa't en mi,
que he quedat humiliada.»

Làmed

¹² Als qui passeu pel camí,
a tots us és ben igual!
Mireu-ho bé i veureu
si hi ha un dolor com aquest:
el dolor amb què ell em turmenta,
amb què el Senyor m'afligeix
ara que s'indigna.

Mem

¹³ Del cel ha enviat un foc
que ha consumit els meus ossos;
m'ha posat un parany en ple camí,
de sobte m'ha fet caure.
M'ha deixat abandonada,
malalta tot el dia.

Nun

¹⁴ Em carrega les infidelitats com un jou:
amb la seva mà les nua
i me les carrega al coll;
m'esgota les forces.
El Senyor em lliura a les mans de gent
a qui no puc plantar cara.

Sàmec

¹⁵ El Senyor ha deshonrat els valents
que tenia dintre meu;

ha arreplegat contra mi una multitud
per destruir els meus combatents.
El Senyor ha trepitjat en el cup
el país de Judà.

Ain

¹⁶ És per això que ploro,
els ulls se'm fonen en llàgrimes;
no tinc ningú que em consoli,
no tinc ningú que em conforti:
he perdut tots els meus fills.
L'enemic ha vençut.

Pe

¹⁷ Sió estén les mans suplicant
i ningú no la consola;
el Senyor envia enemics
i encercla els de Jacob.
Enmig d'ells, Jerusalem
fa fàstic de mirar.

Sade

¹⁸ El Senyor, bé prou que és just,
però jo no l'obeïa.
Escolteu-me, tots els pobles,
mireu el meu dolor:
els meus nois i les meves joves
se'n van captius.

Cof

¹⁹ He cridat els qui més m'estimaven,
però, ai las!, m'han traït.
Ancians i sacerdots
cauen morts per la ciutat
mentre cerquen l'aliment
per a refer les seves forces.

Reix

²⁰ Mira, Senyor, quina angoixa:
se'm remouen les entranyes!
Tinc el cor tot trasbalsat
per haver estat tan rebel.
L'espasa em pren els fills pels carrers,
la mort entra a casa meva.

Xin

²¹ Prou em senten gemegar,
però ningú no em consola.
Els enemics s'han alegrat del meu mal,
perquè ets tu qui ho ha fet;
has fet caure sobre meu aquell dia anunciat.
Però ells acabaran com jo!

Tau

²² Tingues present la seva malícia
i tracta'ls a ells
igual com em tractares a mi
per les infidelitats.
No paro de gemegar;
tinc el cor tot desfet.

El Senyor destrueix Jerusalem

Àlef

2

¹ Ah! El Senyor, tot indignat,
ha omplert Sió de tenebres.
Ha llançat de cel a terra
tota l'esplendor d'Israel.
S'oblida, en l'enuig, que Sió
és l'escambell dels seus peus!
Bet

² El Senyor ha assolat sense mirar-s'hi
totes les viles de Jacob,
ha enderrocat furiosament
les fortaleses de Judà.
Ha llançat per terra i ha profanat
el regne amb els governants.
Guímel

³ Ha arranat, encès d'enuig,
tot el poder d'Israel.
El Senyor ha sostret la mà
que aturava l'enemic.
Ha calat un foc que tot ho crema
en el poble de Jacob.
Dàlet

⁴ El Senyor tensa l'arc, com l'enemic,
i el tiba amb la seva mà.
Com faria un adversari,
ha fet morir els millors del poble.
Ha abocat tot el foc del seu enuig
al santuari de Sió.
He

⁵ El Senyor, com un enemic,
ha destruït Israel:
ha destrossat els baluards,
ha enderrocat les ciutats fortes,
ha negat el país de Judà
de plors i de planys.
Vau

⁶ Com si fos la tanca d'un hort, ha arrasat el seu temple,
ha derruït el santuari.
Ha esborrat a Sió la recordança
de dissabtes i de festes,
i, pres del seu enuig, ha menyspreat
el rei i els sacerdots.
Zain

⁷ El Senyor ha rebutjat el seu altar,
ha abandonat el santuari.
Ha posat en mans dels enemics
els baluards i les muralles.
Hi ha cridadissa en el temple
com els dies de festa.
Het

⁸ El Senyor s'ha proposat de destruir
les muralles de Sió;
la seva mà tiba la llença,
no para de derruir-les.

Desfà merlets i muralla,
i s'esfondren tots alhora.

Tet

⁹ Les portes s'han enfonsat en el fang,
ell ha arrencat i esmicolat forrellats.
Són a l'exili el rei i els cortesans,
l'oracle diví ja no respon
i els profetes ja no tenen visions
que els arribin del Senyor.

Iod

¹⁰ Seuen per terra en silenci
els ancians de Sió,
omplen de terra els seus caps
i porten roba de sac.
Ajupen el cap, l'acoten fins a terra
les noies de Jerusalem.

Caf

¹¹ Els ulls se'm neguen de llàgrimes,
se'm remouen les entranyes,
he perdut tot el coratge.
La capital en ruïna!
Veig infants i nadons extenuats
pels carrers de la ciutat.

Làmed

¹² Demanen a les seves mares
on tenen el pa i el vi,
tot defallint, malferits,
pels carrers de la ciutat,
i exhalen el darrer sospir
a la falda de la mare.

Mem

¹³ Quina altra cosa puc dir-te?
Amb què et podré comparar,
ciutat de Jerusalem?
Amb què t'igualaré per consolar-te,
oh vila de Sió?
La teva ruïna és immensa com la mar!
Qui hi podrà posar remei?

Nun

¹⁴ Han tingut visions sobre tu els teus profetes,
però tot són falsedats i futilses.
Si t'haguessin mostrat els teus crims,
fóra un altre el teu destí.
Sobre tu veuen en somnis
presagis falsos i seductors.

Sàmec

¹⁵ Els qui passen pel camí
aplaudeixen la teva dissort,
xiulen contents, branden el cap
i exclamen, tot veient Jerusalem:
«¿És aquesta la qui s'havia de dir
"Belleza perfecta" i "Alegría del món"?»

Pe

¹⁶ Aquells qui et volien mal,
ara es riuen de tu;
xiulen satisfets i ensenyen les dents

dient: «Hem fet destrossa.
Aquest és el dia que esperàvem:
ja hi hem arribat!»

Ain

¹⁷ El Senyor ha fet allò que es proposava,
ha complert la paraula
que havia donat feia temps:
destruir sense plànyer.
Els enemics se n'alegren,
triomfen els opressors.

Sade

¹⁸ Crideu de tot cor al Senyor.
Oh muralla de Sió,
plora a llàgrima viva
de nit i de dia!
Que els ulls no se t'eixuguin,
no paris de plorar.

Cof

¹⁹ Lleva't i clama de nit,
a cada relleu de les guàrdies.
Que el teu cor es desbordi com l'aigua
davant el Senyor.
Alça les mans i suplica
per la vida dels petits,
que pels racons de les places
defalleixen de fam.

Reix

²⁰ Ella exclama: «Senyor, fixa't en mi;
quina angoixa m'has donat!»
Quina dona menjaria el fruit de les entranyes,
els fillets que amanyagava?
Qui immolaria sacerdots i profetes
en el temple del Senyor?

Xin

²¹ Els cadàvers de joves i vells
són estesos per les places;
han caigut les joves i els nois,
víctimes de l'espasa.
El dia del teu enuig els has mort,
els has immolat sense clemència.

Tau

²² Convoques, com en dies d'aplec,
els terrors de tots costats.
El dia que el Senyor s'ha indignat,
ningú no ha sobreviscut
d'aquells que vaig criar i amanyagar.
Els ha exterminat l'enemic.

Enmig del plany, una esperança

Àlef

3

¹ Sóc l'home que ha tastat el desastre
sota el cop furiós del Senyor.

² Em fa caminar i m'arrossega

per llocs de fosc, sense llum.

³ Gira tot el dia contra mi,
un cop i un altre, la seva mà.

Bet

⁴ Tinc la carn i la pell eixarreïdes,
ha esmicolat tots els meus ossos.

⁵ M'estreny i m'envolta
de turments i d'amargor.

⁶ M'ha confinat al país de les tenebres
igual que els morts de temps immemorial.

Guímel

⁷ M'ha reclòs darrere un mur; no en podré sortir.
Com em pesen les cadenes!

⁸ Fins si clamo i crido auxili,
ell ofega la meva pregària.

⁹ M'ha barrat els camins amb carreus,
m'ha amagat la bona ruta.

Dàlet

¹⁰ És com un ós que m'espia,
com un lleó a l'aguait!

¹¹ Ha sembrat d'esbarzers els camins,
m'ha deixat sense alè, esgarrinxat.

¹² Tensa l'arc mentre em crida: «No et moguis!»
Sóc el blanc dels seus dards.

He

¹³ Enfonsa en els meus ronyons
les seves sagetes.

¹⁴ Sóc la riota de tot el meu poble,
el tema de les seves sàtires.

¹⁵ M'atipa de plantes amargues,
m'embriaga d'absenta.

Vau

¹⁶ Em fa mastegar rocs, m'esdenta.
M'ha enfonsat a la cendra.

¹⁷ Senyor, m'has fet orfe de pau,
he oblidat el benestar.

¹⁸ M'he dit: «No tinc futur
ni esperança en el Senyor.»

Zain

¹⁹ Recordar l'abandó i la misèria
és per a mi com verí i absenta.

²⁰ Penso i repenso un cop i un altre,
i em replego dintre meu.

²¹ Però vull recordar això
que em dóna nova esperança:

Het

²² Encara som vius per l'amor del Senyor,
la seva misericòrdia no s'esgota.

²³ La renoves cada dia.

Oh, quina fidelitat!

²⁴ M'he dit: «El Senyor és la meva heretat.»
Per això confio en ell.

Tet

²⁵ El Senyor és bo per al qui en ell espera,
per als qui el cerquen de cor.

26 És bo d'esperar en silenci
la salvació del Senyor.

27 És bo que l'home carregui el seu jou
quan encara és jove.

Iod

28 Que resti tot sol en silenci.

Quan el Senyor el corregeix,

29 que enfonsi el rostre a la pols:
potser hi haurà encara esperança.

30 Que pari la galta al qui li pega
i aguanti l'oprobri.

Caf

31 El Senyor no abandona
per sempre més.

32 Fa sofrir, però també es compadeix
pel seu gran amor.

33 El seu cor no pretén d'afligir
ni vol que els homes sofreixin.

Làmed

34 Quan tots els captius del país
són esclafats i oprimits,

35 quan són violats drets humans
a la presència de l'Altíssim,

36 quan es comet injustícia en un plet,
el Senyor no ho veu?

Mem

37 Qui parla, i allò que diu es compleix?
Qui dona les ordres, llevat del Senyor?

38 No vénen potser de l'Altíssim
goig i desgràcia?

39 Si encara viu l'home, de què s'ha de plànyer?
Pot culpar un altre dels propis mancaments?

Nun

40 Mirem quins camins hem seguit.
Revisem-los, tornem al Senyor.

41 Amb el cor a les mans, supliquem
al Déu que és al cel:

42 «Som infidels i ens hem revoltat,
i tu no ens perdones.

Sàmec

43 »T'amagues darrere la fúria
per tal d'encaçar-nos.

Ens mates, no tens pietat de nosaltres.

44 Amagat en els núvols,
ignores la nostra pregària.

45 Has fet de nosaltres deixalla,
rebuig entre els pobles.»

Pe

46 Tots aquells qui ens volen mal
es riuen de nosaltres.

47 Terror i basarda és el nostre destí,
derrota i ruïna.

48 Mars de llàgrimes em cauen dels ulls
per la desfeta del meu poble.

Ain

49 Els meus ulls no paren de plorar,
no poden estar-se'n,

50 fins que el Senyor, des del cel,
s'inclini i ho vegi.

51 Em moro de dolor quan contemplo
les filles de la meva ciutat.

Sade

52 Sense motiu, els enemics
em volen caçar com un ocell.

53 Porten la meva vida al silenci del sepulcre,
a sobre em posen una llosa.

54 Em passa la riuada pel damunt
i exclamo: «Etic perdut!»

Cof

55 T'he cridat pel teu nom, oh Senyor,
des de la fossa profunda.

56 Has sentit el meu clam.

Escolta el meu crit d'auxili!

57 Quan et cridava, t'has acostat
i m'has dit: «No tinguis por!»

Reix

58 Has pledejat a favor meu,
has rescatat la meva vida.

59 Veus prou, Senyor, la injustícia que em fan:
defensa el meu dret!

60 Mira com volen venjar-se,
maquinen complots contra mi.

Xin

61 Has sentit, oh Senyor, els seus insults
i totes les seves conxorxes.

62 Tot el dia murmuren contra mi
els meus adversaris.

63 Mira com, a tort i a dret,
sóc tema de les seves sàtires.

Tau

64 Retorna'ls en paga, Senyor,
tot allò que m'han fet.

65 Dóna'ls un cor ofuscat:
maleeix-los així!

66 Que el teu enuig, Senyor, els empaiti
i els esborri de sota el teu cel.

Els horrors del setge

Àlef

4

1 Ah! Com s'ha enfosquit aquell or,
un or tan brillant!

Com han escampat pedreria sagrada
a les raconades dels carrers!

Bet

2 Als fills més nobles de Sió,
valuosos com l'or depurat,

els tenen per vasos d'argila
modelats pel terrisser.

Guímel

³ Fins i tot els xacals alleten
i crien els seus cadells.

Però el meu poble és una mare sense cor,
com els estruços del desert.

Dàlet

⁴ Als nadons, de tanta set, se'ls encasta
la llengua al paladar;
els infants reclamen pa,
però ningú no els en llesca.

He

⁵ Els qui assaborien plats exquisits,
van sense esma per les places,
els qui s'asseien en coixins escarlates
s'ajauen pels femers.

Vau

⁶ La culpa del meu poble és més gran
que el pecat de Sodoma,
la ciutat destruïda en un moment
i no pas per cap mà d'home.

Zain

⁷ Els seus nobles anaven com la neu,
més blancs i més pulcres que la llet;
els seus ossos eren forts com el corall,
les seves venes, blaves com safir.

Het

⁸ Ara, però, van més negres que el sutge:
ni els reconeixen quan caminen pel carrer.
Se'ls encasta la pell als ossos,
resseca com un tronc.

Tet

⁹ Més val morir per l'espasa
que ser víctima de la fam;
els uns defalleixen traspassats,
els altres, per manca d'aliment.

Iod

¹⁰ Mans de mares amoroses
couen els seus propis fills:
és el seu darrer aliment
mentre la ciutat s'esvaneix.

Caf

¹¹ L'enuig del Senyor és complet,
ha abocat el seu furor.
Ha calat foc a Sió,
l'ha consumida de soca-rel.

Làmed

¹² Ni els reis de la terra ni els seus habitants
no podien mai creure
que l'enemic entraria
per les portes de Jerusalem.

Mem

¹³ Hi ha entrat pels pecats dels profetes
i pels crims dels sacerdots,
que havien escampat per dintre d'ella

la sang dels justos.

Nun

¹⁴ Van engegats pels camins,
tacats de sang.

I ningú no pot tocar
els seus vestits.

Sàmec

¹⁵ Criden: «Aparteu-vos, som impurs!

Fora, fora, no ens toqueu!»

Fugen errants, i els altres pobles diuen:
«Que ningú no els aculli!»

Pe

¹⁶ El Senyor mateix els ha dispersat,
no se'ls tornarà a mirar.

Ningú no respecta els sacerdots
ni té compassió dels ancians.

Ain

¹⁷ Els nostres ulls s'han cansat d'esperar
una ajuda, però era un miratge:
haviem posat l'esperança
en pobles que no salven.

Sade

¹⁸ Ens espien els passos talment uns caçadors,
no ens deixen sortir pels camins.

La nostra fi s'acosta. El temps s'acaba.

Ha arribat la nostra fi.

Cof

¹⁹ Els perseguidors van més de pressa
que no volen les àguiles pel cel.
Per les muntanyes ens encalcen
i ja ens esperen al desert.

Reix

²⁰ L'ungit del Senyor, que era la nostra vida,
ha estat capturat en les seves trampes.

D'ell havíem dit: «A la seva ombra
viurem enmig dels pobles.»

Xin

²¹ Ara saltes d'alegria, oh poble d'Edom,
que vius a la terra d'Us!

Però també a tu t'arribarà la teva copa
i, embriagat, et despullaràs.

Tau

²² Ciutat de Sió, has expiat la teva culpa,
mai més no seràs deportada.

Però el Senyor passarà comptes amb tu, Edom,
posarà al descobert els teus pecats.

Converteix-nos, Senyor

5

¹ Recorda, Senyor, el que ens ha passat;
mira les ofenses que ens fan.

² Els nostres camps, ara són d'estrangers;
a les nostres cases hi sojorna gent forana.

³ Som orfes, no tenim pare;
són viudes les nostres mares.
⁴ Fins i tot hem de pagar l'aigua per beure;
la llenya també té preu.
⁵ Ens fan córrer a cops i empentes,
no ens deixen reposar; no podem més.
⁶ Hem fet aliança amb Egipte i Assíria
per saciar la nostra fam.
⁷ Els nostres pares van pecar, però ja no hi són;
i ara nosaltres paguem les seves culpes.
⁸ Uns esclaus són amos nostres,
ningú no ens salva del seu poder.
⁹ Per trobar pa, ens juguem la vida,
mentre els bandits del desert ens amenacen.
¹⁰ El cos ens crema com un forn,
enfebrat de tanta fam.
¹¹ Han violat les dones a Sió,
les donzelles a les viles de Judà.
¹² Han penjat els consellers del rei,
no han respectat els ancians.
¹³ Imposen als joves el treball de la mola,
sota el pes de la llenya s'ajupen els nois.
¹⁴ Els ancians no es reuneixen a les portes de la ciutat
ni s'hi senten les músiques dels joves.
¹⁵ S'ha fos el goig del nostre cor,
la nostra dansa s'ha convertit en dol.
¹⁶ Ja no portem les corones de festa.
Ai de nosaltres: hem pecat!
¹⁷ Per això el nostre cor està desfet,
per això s'entelen els nostres ulls,
¹⁸ en veure desolada la muntanya de Sió,
on ronden els xacals.
¹⁹ Però tu, Senyor, regnes per sempre;
el teu tron es manté segles i segles.
²⁰ Per què ens has d'oblidar per sempre?
¿Vols deixar-nos de banda anys i més anys?
²¹ Fes-nos tornar a tu, que tornarem;
refés, com era abans, la nostra vida.
²² Per ventura ens rebutges del tot?
¿En contra nostre t'indignes sense mida?

Ester

Banquet del rei Xerxes

1

¹ Era en temps de Xerxes, aquell que regnava sobre cent vint-i-set províncies des de l'Índia fins a Etiòpia, ² quan ja havia pres possessió del seu tron, a la ciutatella de Susa.

³ L'any tercer del seu regnat, Xerxes va oferir un banquet a tots els consellers i cortesans. L'exèrcit persa i el mede, els nobles i els governadors de cada província també van presentar-se davant seu; ⁴ durant sis mesos, el rei va exhibir davant d'ells l'opulència del seu imperi i la glòria de la seva vida fastuosa. ⁵ Un cop acabades aquelles festes, el rei va oferir un altre banquet a tots els habitants de la ciutatella de Susa, dels més poderosos als més humils: un banquet d'una setmana als pòrtics dels jardins del palau reial. ⁶ Hi havia domassos de lli blanc i porpra violeta penjats entre columnes d'alabastre i sostinguts per anelles de plata amb cordons de lli i porpra vermella. Sobre el paviment de pòfir, alabastre, nacre i marbre negre hi havia estesos divans d'or i de plata. ⁷ Es bevia en copes d'or, totes diferents l'una de l'altra, i el vi corria amb generositat reial. ⁸ Segons el costum, es bevia sense mesura: el rei havia ordenat als servents del palau de complaure tothom.

Xerxes destitueix la reina

⁹ També la reina Vaixtí oferia un banquet a les grans dames en el mateix palau reial de Xerxes. ¹⁰ El setè dia, el rei s'havia posat tan alegre a causa de la beguda que va cridar els set eunucs del seu servei personal: Mehuman, Bizetà, Harbonà, Bigtà, Abagtà, Zetar i Carcàs. ¹¹ El rei els va manar que fessin venir davant d'ell la reina Vaixtí amb la corona reial. Volia exhibir la seva bellesa davant els pobles i els governants: Vaixtí feia goig de veure. ¹² Però la reina va refusar d'anar-hi, contra l'ordre reial transmesa pels eunucs. Llavors el rei es va irritar i s'exasperà moltíssim.

¹³ Els afers reials havien de ser consultats als entesos en la tradició, experts en lleis i costums. El rei, doncs, va fer cridar ¹⁴ els set consellers principals de l'imperi persa i mede, els admesos a la seva presència: Carxenà, Xetar, Admata, Tarxix, Meres, Marsenà i Memucan. ¹⁵ Els va preguntar:
--Segons la llei, què cal fer amb la reina Vaixtí, culpable de no haver complert l'ordre del rei Xerxes que li han transmès els eunucs?

¹⁶ Memucan respongué al rei i als consellers:

--La reina Vaixtí no perjudica solament el rei; perjudica també tots els governants i tots els habitants de les províncies de l'imperi de Xerxes. ¹⁷ La notícia de la conducta de la reina podria escampar-se entre totes les dones i menysprearien l'autoritat dels seus marits dient-se: "El rei Xerxes va manar de fer venir davant d'ell la reina Vaixtí i ella no hi va anar."

¹⁸ »Avui mateix, les dones dels alts funcionaris perses i medes, assabentades de la conducta de la reina, els en parlaran i podran menysprear-los i provocar la seva indignació. ¹⁹ Per tant, si al rei li sembla bé, que es publiqui un edicte que digui: "Vaixtí no podrà presentar-se mai més davant el rei Xerxes. El rei donarà el títol de reina a una altra de més digna." L'edicte serà irrevocable, segons la legislació persa i meda. ²⁰ Quan el decret reial s'haurà notificat arreu de l'immens imperi, totes les dones respectaran els seus marits, del més poderós al més humil.

²¹ El rei i els seus consellers van trobar encertada la proposta de Memucan, i el rei la dugué a terme. ²² Va enviar cartes a totes les províncies de l'imperi, a cada província segons la pròpia escriptura i a cada nacionalitat segons la seva llengua, ordenant que l'home fos l'autoritat de la casa i que s'hi parlés la llengua materna d'ell.

Ester, coronada reina

2

¹ Després d'aquests fets, un cop asserenat, el rei Xerxes encara reflexionava sobre la decisió presa contra Vaixtí pel seu comportament. ² Llavors els seus servidors li van suggerir que es fes buscar algunes noies verges i, a més, boniques. ³ Els delegats nomenats pel rei en cada província de l'imperi podrien reunir aquestes noies a l'harem de la ciutatella de Susa. Confiades a l'eunuc Egai, guardià de l'harem, ell els proporcionaria cosmètics, ⁴ i la noia que agradés més al rei seria nomenada reina en lloc de Vaixtí.

El rei va trobar encertat aquest consell i ho va fer així.

⁵ A la ciutadella de Susa hi havia un jueu que es deia Mardoqueu. Era fill de Jaïr, descendent de Ximí i de Quix, de la tribu de Benjamí. ⁶ Pertanyia als jueus que Nabucodonosor, rei de Babilònia, havia deportat de Jerusalem amb Jeconies, el rei de Judà. ⁷ Mardoqueu tenia una cosina, Adassà, coneguda amb el nom d'Ester, una noia molt bonica que feia goig de veure. Els seus pares havien mort, i Mardoqueu se n'havia ocupat i l'havia adoptada com a filla.

⁸ Publicada l'ordre del rei de reunir moltes noies a la ciutadella de Susa i de confiar-les a Egai, també Ester va ser portada al palau reial i confiada a Egai, guardià de l'harem. ⁹ La noia li va caure en gràcia i es guanyà el seu favor. Li va donar tot seguit els cosmètics i les provisions que calien, li va assignar les set millors serventes del palau i l'allotjà amb elles en una bona estança de l'harem. ¹⁰ Però Ester no va revelar a quina nació pertanyia, perquè Mardoqueu li havia ordenat que no ho fes.

¹¹ Cada dia Mardoqueu es passejava davant el pati de l'harem per saber com estava Ester i com la tractaven.

¹² Segons els costums de l'harem, el torn de presentar-se al rei Xerxes arribava al cap de dotze mesos dedicats a l'embelliment amb els cosmètics: sis mesos de massatges amb oli de mirra i sis mesos més amb bàlsams i altres productes de bellesa. ¹³ Llavors la noia podia presentar-se al rei. Tot el que demanava per a endur-se de l'harem al palau, li era concedit. ¹⁴ Hi entrava al vespre, i l'endemà al matí passava en un segon harem, confiat a Xaaixgaz, l'eunuc guardià de les concubines. I no podia tornar a presentar-se al rei, fora que aquest ho desitgés i la fes cridar pel seu nom.

¹⁵ Quan va arribar el torn de presentar-se al rei a Ester, filla d'Abihail i cosina de Mardoqueu, el qui l'havia adoptada com a filla, ella no va demanar res per a endur-se'n al palau, fora del que li havia dit Egai, l'eunuc guardià de l'harem. De fet, Ester es guanyava l'admiració de tots els qui la tractaven.

¹⁶ Així, doncs, l'any setè del regnat de Xerxes, el mes desè, que és el mes de tebet, Ester va ser conduïda al palau del rei. ¹⁷ El rei s'enamorà d'Ester més que de cap altra noia, i ella es va guanyar el seu favor i el seu afecte. Xerxes la va preferir a totes les altres noies i la va coronar reina en lloc de Vaixtí. ¹⁸ En honor d'Ester, el rei va oferir un gran banquet als seus consellers i cortesans. Amb motiu d'aquell esdeveniment, va eximir les diverses províncies de pagar l'impost i, segons el costum reial, els distribuï presents.

¹⁹ Quan van tornar a reunir noies, Mardoqueu continuava vivint a l'entrada del palau reial.

²⁰ Ester no va revelar a ningú a quina nació pertanyia, tal com Mardoqueu li havia ordenat. Sempre l'obeïa, com quan estava sota la seva tutela.

Mardoqueu descobreix una conspiració

²¹ Per aquell temps, Bigtan i Tèreix, els dos eunucs guardians del llindar de l'estança reial, estaven exasperats i conspiraven per assassinar el rei Xerxes. Era un dia que Mardoqueu es trobava a l'entrada del palau reial. ²² Tan bon punt Mardoqueu en tingué notícies, va fer-ho saber a la reina Ester, i ella, en nom de Mardoqueu, ho va comunicar al rei. ²³ Descobert l'afer després d'una investigació, aquells dos eunucs van ser penjats a la forca. El fet va quedar consignat en la crònica reial.

Aman es proposa d'exterminar els jueus

3

¹ Passat un quant temps, el rei Xerxes va distingir amb grans honors Aman, fill d'Amedata, l'agaguïta, assignant-li un càrrec superior al de tots els seus cortesans. ² Tota la guàrdia de l'entrada del palau reial s'agenollava i es prosternava davant d'Aman. Així ho havia manat el rei. Però Mardoqueu era l'únic que no s'agenollava i es prosternava. ³ Veient-ho els de la guàrdia, li van dir:

--Per què no fas cas del manament del rei?

⁴ I com que un dia i un altre li feien la mateixa pregunta però ell no els escoltava, ho van denunciar a Aman. Volien comprovar si Mardoqueu es mantindria en la seva actitud, perquè els havia revelat que ell era jueu. ⁵ Quan Aman va veure que Mardoqueu no s'agenollava ni es prosternava davant d'ell, es posà furiós. ⁶ Com que l'havien informat que Mardoqueu era jueu, li va semblar que no n'hi havia prou de procedir contra ell sol i decidí d'exterminar tots els jueus de l'imperi de Xerxes.

⁷ Així, el primer mes, que és el de nissan, de l'any dotze del regnat de Xerxes, van tirar el Pur, és a dir, els daus de la sort, en presència d'Aman. La sort anà passant per tots els dies i mesos de l'any fins que va caure en el mes dotzè, és a dir, el mes d'adar.

⁸ Després Aman digué al rei Xerxes:

--Per totes les províncies del teu imperi, dispers i escampat entre les diverses nacions, hi ha un poble que té costums diferents dels altres i no compleix les ordres reials. No convé que el rei els deixi tranquils. ⁹ Si al rei li sembla bé, que es promulgui un decret d'extermini, i jo donaré als administradors de l'imperi tres-centes tones de plata per a ingressar-les al tresor reial.

¹⁰ El rei es va treure l'anell del segell reial i el donà a Aman, fill d'Amedata, l'agagueta, l'enemic dels jueus, ¹¹ tot dient-li:

--La plata te la pots quedar, i d'aquest poble fes-ne el que et plagui.

¹² El dia tretze del mes primer van ser convocats els escribes reials, i Aman els va dictar el decret adreçat als mandataris imperials, anomenats sàtrapes, als governadors de cada província i als caps de cada nació. El decret, escrit en nom del rei Xerxes i avalat amb el seu segell, va ser traduït a totes les llengües i transcrit en l'escriptura pròpia de cada una. ¹³ El decret, enviat a totes les províncies de l'imperi per mitjà de missatgers, establia que l'únic dia per a exterminar, assassinar i eliminar tots els jueus, joves i vells, dones i criatures, seria el dia tretze del mes dotzè, el mes d'adar, i alhora donava permís per a apoderar-se dels seus béns. ¹⁴ Les còpies del decret van ser promulgades en cada província, fent saber a tothom que havia d'estar preparat per a aquell dia. ¹⁵ Els missatgers sortiren immediatament per ordre del rei. El decret també va ser publicat a la ciutadella de Susa. Mentre el rei i Aman s'entaulaven a celebrar-ho, els habitants de Susa estaven consternats.

Reacció dels jueus

4

¹ Quan Mardoqueu va saber tot el que havia passat, es va esquinçar els vestits, es vestí de dol amb roba de sac i es cobrí de cendra. I anava cridant amargament per la ciutat ² fins que va arribar a l'entrada del palau reial, on no es podia entrar vestit amb roba de sac.

³ A cada província on arribava el decret promulgat pel rei esclatava un gran dol entre els jueus: dejunaven, ploraven, es planyien i molts s'ajeien, en senyal de dol, sobre els sacs i la cendra.

Ester intercedeix a favor dels jueus

⁴ Les serventes d'Ester i els seus eunucs vingueren a informar-la. La reina es trasbalsà profundament i envià vestits a Mardoqueu perquè es tragués la roba de sac, però ell no els va acceptar. ⁵ Llavors Ester va cridar Atac, un dels eunucs del rei que estava al seu servei, amb l'encàrrec d'anar a trobar Mardoqueu i esbrinar què passava i per què feia tot allò. ⁶ Atac va sortir a trobar Mardoqueu al carrer de la ciutat que porta a l'entrada del palau reial.

⁷ Mardoqueu el va posar al corrent de tot el que li havia passat i de la quantitat exacta de plata que Aman havia promès d'ingressar al tresor reial a canvi d'exterminar els jueus. ⁸ També li va donar una còpia del decret d'extermini promulgat a Susa, perquè l'ensenyés a Ester, la posés al corrent i li manés de presentar-se al rei a intercedir pel seu poble.

⁹ Atac va tornar a Ester per explicar-li el que Mardoqueu havia dit. ¹⁰ Ella ordenà a Atac que transmetés a Mardoqueu aquesta resposta:

¹¹ --Tothom sap, des dels funcionaris reials fins als habitants de tot l'imperi, que hi ha pena de mort per a qualsevol home o dona que s'acosti a l'atri interior del palau per presentar-se davant el rei sense haver estat cridat. Només pot salvar la vida si el rei estén damunt d'ell el ceptre d'or. Però a mi ja fa trenta dies que el rei no m'ha cridat.

¹² Atac va comunicar a Mardoqueu la resposta d'Ester. ¹³ Aquest li va replicar:

--No et pensis que, perquè ets de la casa reial, t'escaparàs de la sort de tots els jueus. ¹⁴ Pensa que, si en aquesta ocasió tu calles, els jueus rebran d'un altre costat l'auxili i la salvació, però tu i la teva família morireu. Qui sap si és per a una ocasió com aquesta que has arribat a ser reina!

¹⁵ Ester tornà a Mardoqueu aquesta resposta:

¹⁶ --Vés a reunir tots els jueus de Susa i dejuneu per mi, sense menjar ni beure res durant tres dies i tres nits.

També jo i les meves serventes dejunarem igualment. Després, per bé que la llei no ho permet, em presentaré al rei, i si em toca morir, moriré.

¹⁷ Mardoqueu se'n va anar i va fer tot el que Ester li havia ordenat.

Ester es presenta al rei

5

¹ Al cap de tres dies, Ester es va posar els vestits reials i es quedà dreta a l'atri interior del palau, davant la sala de recepcions. El rei s'estava assegut al tron del fons de la sala, enfront mateix de l'entrada. ² En veure la reina Ester dreta a l'atri, li concedí el seu favor i estengué damunt d'ella el ceptre d'or que tenia a la mà. Ella es va acostar i va tocar la punta del ceptre. ³ Llavors el rei li va preguntar:

--Què et passa, reina Ester? Què demanes? Et donaré ni que sigui la meitat del meu regne.

⁴ Ester va respondre:

--Si al rei li sembla bé, que vingui avui amb Aman al convit que li he preparat.

⁵ El rei va ordenar que cridessin immediatament Aman per complaure Ester, i tots dos van acudir al convit que Ester havia preparat.

⁶ Mentre bevien, el rei va dir a Ester:

--Demana el que vulguis i t'ho donaré. Et concediré ni que sigui la meitat del meu regne.

⁷ Ester va respondre:

--Què demano? Quin és el meu desig? ⁸ Doncs, si gaudeixo del favor del rei, si al rei li sembla bé de donar-me el que demano i de concedir-me el que desitjo, que torni amb Aman al convit que els prepararé, i demà donaré una resposta al rei.

Aman vol penjar Mardoqueu

⁹ Aquell dia, Aman se'n va anar molt content i feliç. Però, així que va veure Mardoqueu a l'entrada del palau reial i va adonar-se que ell no s'aixecava ni es movia en senyal de respecte, s'omplí d'indignació. ¹⁰ Tot i això, es va contenir i, quan hagué arribat a casa seva, va fer venir els seus amics i Zèreix, la seva dona. ¹¹ Els va parlar de la seva esplèndida riquesa, dels nombrosos fills que tenia i de com el rei l'havia distingit amb un lloc superior al dels governants i funcionaris reials. ¹² I va afegir:

--Fins i tot la reina Ester no ha invitat ningú més que a mi per a acompanyar el rei en el convit que havia preparat, i també m'ha tornat a convidar per a demà, a anar-hi amb el rei. ¹³ Però res d'això no em satisfà mentre vegi Mardoqueu, el jueu, assegut a la porta del palau reial.

¹⁴ La seva dona i tots els seus amics li van proposar que fes preparar una forca de vint-i-cinc metres d'alt. De bon matí podria demanar al rei que hi pengessin Mardoqueu i després, ben satisfet, podria acompanyar el rei al convit. La proposta va plaure a Aman, i va fer preparar la forca.

El rei fa honorar Mardoqueu

6

¹ Aquella nit, el rei no podia agafar el son. Va demanar, doncs, que li portessin la crònica i la hi llegissin. ² En un cert punt hi havia escrit com Mardoqueu havia denunciat la conspiració de Bigtan i Tèreix, els dos eunucs guardians del llindar de l'estança reial que havien volgut assassinar el rei.

³ El rei va preguntar:

--Amb quin honor ha estat recompensat Mardoqueu per aquest fet?

Els seus servidors van respondre:

--No ha rebut cap honor.

⁴ En aquell moment, Aman arribava a l'atri exterior del palau. Venia justament a demanar al rei que fes penjar Mardoqueu a la forca que li tenia preparada. El rei va dir:

--Qui hi ha a l'atri?

⁵ Els seus servidors li van respondre:

--És Aman.

El rei el va fer entrar ⁶ i li preguntà:

--Què s'hauria de fer amb l'home que el rei vol honorar?

Aman va pensar: «A qui voldrà honorar el rei, sinó a mi?» ⁷ Per això li va respondre:

--A l'home que el rei vol honorar, ⁸ li haurien de dur un vestit reial com el del mateix rei, i un cavall dels que el mateix rei cavalca, i posar-li al cap una corona reial. ⁹ Els vestits i el cavall s'haurien de donar a un dels nobles, un funcionari reial. Aquest hauria de vestir l'home que el rei vol honorar, fer-lo muntar al cavall i proclamar per tot el carrer major de la ciutat: "Així es tracta l'home que el rei vol honorar!"

¹⁰ Llavors el rei va ordenar a Aman:

--De pressa, tal com has dit, pren els vestits i el cavall i honora Mardoqueu, el jueu que presta servei a l'entrada del palau reial. No et descuidis de cap detall!

¹¹ Aman va prendre els vestits i el cavall, va vestir Mardoqueu i el féu cavalcar pel carrer major de la ciutat, tot proclamant al seu pas: "Així es tracta l'home que el rei vol honorar!"

¹² Després Mardoqueu tornà a l'entrada del palau reial, mentre Aman s'afanyava a tornar a casa seva, molest i amb el cap baix. ¹³ Va explicar a la seva dona Zèreix i als seus amics tot el que li havia succeït. Els qui l'aconsellaven i la seva dona Zèreix li van dir:

--Si aquest Mardoqueu, davant el qual has començat a decaure, és jueu de llinatge, no podràs res contra ell. Davant seu cauràs sense remei.

¹⁴ Encara estaven parlant quan van arribar els eunucs del rei per acompanyar tot seguit Aman al convit que Ester havia preparat.

Aman cau en desgràcia i mor penjat

7

¹ El rei i Aman van acudir al convit de la reina Ester. ² Mentre bevien, també aquest segon dia el rei va dir a la reina: --Demana el que vulguis, reina Ester, i t'ho donaré. Ni que demanis la meitat del regne, t'ho concediré.

³ Ester va respondre:

--Si gaudeixo del favor del rei, si al rei li sembla bé, li demano que em salvi la vida, desitjo que salvi el meu poble.

⁴ Si el meu poble i jo haguéssim estat venuts com a esclaus o esclaves, hauria callat: no hauria valgut la pena d'importunar el rei per això. Però hem estat venuts per a ser exterminats, assassinats i eliminats!

⁵ El rei Xerxes va preguntar a la reina Ester:

--Qui és? On és el qui ha tramet una cosa així?

⁶ Ester va respondre:

--L'adversari, l'enemic, és Aman, aquest pervers.

Aman va quedar sense paraula davant el rei i la reina. ⁷ El rei, furiós, s'aixecà de taula i va sortir al jardí del palau. Aman s'adonà que el rei havia decidit la seva desgràcia i s'alçà per implorar a la reina Ester que li salvés la vida.

⁸ El rei tornava del jardí a la sala del convit quan veié Aman ajagut al divan on era Ester, i va exclamar:

--¿Serà capaç de violar la reina estant jo a casa?

Tot seguit van cobrir la cara d'Aman: les paraules del rei l'havien sentenciat.

⁹ Harbonà, un dels eunucs al servei personal del rei, afegí:

--Encara hi ha més: Aman té preparada una forca per a Mardoqueu, l'home que havia denunciat la conspiració contra el rei. La forca és a casa seva i fa vint-i-cinc metres d'alt.

El rei va dir:

--Doncs pengeu-hi Aman!

¹⁰ Un cop penjat Aman a la forca que havia preparat per a Mardoqueu, la indignació del rei es va apaivagar.

8

¹ Aquell mateix dia, el rei Xerxes va donar la casa d'Aman, l'enemic dels jueus, a la reina Ester. Ester va informar el rei del parentiu que tenia amb Mardoqueu i aquest es va poder presentar davant d'aquell. ² El rei li va donar l'anell de segellar que havia pres a Aman. Per la seva part, Ester va confiar a Mardoqueu l'administració de tot el patrimoni d'Aman.

Nou decret a favor dels jueus

³ Ester va parlar altra vegada al rei. Prosternada als seus peus i amb llàgrimes als ulls, suplicava que impedís el mal que Aman, l'agagueta, s'havia proposat de fer contra els jueus.

⁴ El rei va estendre damunt d'ella el ceptre d'or perquè s'aixequés. Ella es posà dreta davant el rei ⁵ i li digué:

--Si el rei ho troba bé i jo gaudeixo del seu favor, si la meva petició és justa i el rei es complau en mi, que sigui revocat per escrit el decret criminal que Aman, fill d'Amedata, l'agagueta, havia promulgat per exterminar els jueus de totes les províncies de l'imperi. ⁶ Com podria jo contemplar el desastre que amenaça el meu poble? Com podria veure l'extermi del meu llinatge?

⁷ El rei Xerxes va respondre a la reina Ester i a Mardoqueu, el jueu:

--Aman havia atemptat contra els jueus. Per això l'he fet penjar a la forca i he donat a Ester el seu patrimoni. ⁸ Però un decret escrit en nom del rei i avalat amb el seu segell és irrevocable. Ara, doncs, també vosaltres, en nom del rei, escriviu als jueus el que cregueu convenient i segelleu-ho amb el meu anell.

⁹ Llavors foren convocats els escribes reials. Era el mes tercer, o sigui el mes de sivan, el dia vint-i-tres. Tal com els havia ordenat Mardoqueu, van escriure als jueus, als sàtrapes, als governadors i als administradors de cada província, des de l'Índia fins a l'Etiòpia. El decret va ser traduït a la llengua de cada poble, i també a la llengua i a l'escriptura pròpia dels jueus. ¹⁰ L'edecte era escrit en nom del rei Xerxes i estava avalat amb el seu segell. Les còpies van ser enviades per mitjà de missatgers que muntaven els millors corsers de l'administració reial. ¹¹ El rei concedia als jueus de cada ciutat que es poguessin aplegar per defensar la seva vida. Els permetia d'exterminar, matar i eliminar els escamots o les poblacions que els ataquessin, amb les dones i les criatures, i de prendre'ls botí. ¹² Aquesta autorització era vàlida per a un sol dia, el tretze del mes dotzè, el mes d'adar, i per a totes les províncies de l'imperi de Xerxes.

¹³ Les còpies d'aquest edicte s'havien de promulgar com a decrets en cada província i s'havien de fer públiques entre totes les ètnies, per tal que aquell dia els jueus poguessin passar comptes amb els seus enemics.

¹⁴ Els missatgers, muntant els millors corsers de l'administració reial, van sortir ràpidament per complir les ordres del rei. L'edecte va ser promulgat també a la ciutatella de Susa.

Triomf de Mardoqueu i dels jueus

¹⁵ Mardoqueu va sortir de la presència del rei amb un vestit reial de color violeta i blanc, amb una gran corona d'or i un mantell de lli i de porpra. La ciutat de Susa va esclatar en crits d'alegria.

¹⁶ Per als jueus va ser un dia de llum i d'alegria, de festa i de glòria. ¹⁷ En cada província, en cada ciutat, pertot arreu on arribava la nova de l'edecte reial, els jueus estaven alegres i joiosos, i van celebrar una festa amb convits. I moltes de les altres nacions de l'imperi es convertien a la religió jueva per por dels jueus.

9

¹ Va arribar el mes dotzè, és a dir, el mes d'adar. L'edecte del rei s'havia d'executar el dia tretze. Era el dia que els enemics dels jueus esperaven de triomfar contra ells. Però va succeir tot el contrari, perquè van ser els jueus els qui van triomfar contra els qui els odiaven. ² Els jueus es van aplegar en cada ciutat per totes les províncies de l'imperi de Xerxes per atacar els qui els volien exterminar. Ningú no els va plantar cara, de por que els tenien. ³ Fins els caps de les províncies, els sàtrapes, els governadors i els funcionaris reials van ajudar els jueus per por de Mardoqueu.

⁴ Mardoqueu era un personatge influent al palau. La seva anomenada arribava a totes les províncies, perquè cada vegada era més influent. ⁵ Els jueus, doncs, van abatre els seus enemics amb una desfeta desoladora, els van matar i exterminar: van fer el que van voler amb els seus adversaris. ⁶ A la ciutatella de Susa en van matar i exterminar cinc-cents,

⁷⁻¹⁰ entre els quals hi havia els deu fills d'Aman, fill d'Amedata, l'enemic dels jueus: Parxandata, Dalfon, Aspata, Porata, Adalià, Aridata, Parmaixta, Arissai, Aridai i Vaizata. Els van matar, però no van saquejar res.

¹¹ Aquell mateix dia, el rei es va assabentar del nombre de víctimes a la ciutatella de Susa, ¹² i va dir a la reina Ester:

--A la ciutatella de Susa, els jueus han mort i exterminat cinc-cents homes a més dels deu fills d'Aman. Què deuen haver fet a les províncies de l'imperi? Però demana el que vulguis i t'ho donaré. Digues-me què més vols encara, i t'ho concediré.

¹³ Ester va respondre:

--Si al rei li sembla bé, que concedeixi encara demà als jueus de Susa de continuar executant el decret del dia d'avui i que els cadàvers dels deu fills d'Aman siguin penjats a la forca.

¹⁴ El rei hi va accedir. El decret es va promulgar a Susa i els cadàvers dels deu fills d'Aman van ser penjats.

¹⁵ Així, doncs, els jueus de Susa es van aplegar encara el dia catorze del mes d'adar i mataren tres-cents homes més. Però no van saquejar res.

¹⁶ Els altres jueus de les províncies de l'imperi també s'havien aplegat per defensar la seva vida i desfer-se dels seus enemics. Van matar setanta-cinc mil dels seus adversaris. Però no van saquejar res. ¹⁷ Això succeïa el dia tretze del mes d'adar. El dia catorze hi va haver calma i es va convertir en un dia de festes i convits. ¹⁸ En canvi, per als jueus de Susa, que s'havien aplegat els dies tretze i catorze, el quinze va ser el dia de calma: un dia de festes i

convits.

¹⁹ Per això els jueus que viuen fora ciutat, el catorze del mes d'adar celebren una diada de festes i convits i s'obsequien amb regals els uns als altres.

La festa dels Purim

²⁰ Mardoqueu va escriure la relació d'aquests fets i envià cartes als jueus de totes les províncies de l'imperi de Xerxes, tant als de prop com als de lluny. ²¹ Hi ordenava de celebrar cada any els dies catorze i quinze del mes d'adar ²² per commemorar que en aquests dies els jueus s'havien desfet dels seus enemics i que, aquell mes, havien passat dels planys a l'alegria, del dol a la festa. Durant aquests dies s'havien de celebrar festes i convits i havien d'obsequiar-se els uns als altres amb regals i fer-ne partícips els pobres.

²³ Així, doncs, els jueus van acceptar de continuar això que ja havien començat a celebrar, tal com Mardoqueu els havia escrit. ²⁴ Perquè Aman, fill d'Amedata, l'agaguita, l'enemic de tots els jueus, s'havia proposat d'exterminar-los tirant el Pur, és a dir, els daus de la sort, i així confondre'ls i eliminar-los. ²⁵ Però quan el rei se'n va assabentar, va manar per escrit que el mal tramut contra els jueus recaigués sobre aquell home: Aman i els seus fills van ser penjats a la forca.

²⁶ Per això aquests dies s'anomenen Purim, del nom de Pur. I per això, seguint les instruccions d'aquella carta i segons el que havien vist i el que els havia succeït, ²⁷ els jueus van instituir una festa i acceptaren de celebrar-la cada any, ells, la seva descendència i tots el qui s'adherissin al judaisme. I no deixaran de celebrar aquells dos dies de la manera indicada en la carta i d'acord amb les dates fixades. ²⁸ Així, recordant i celebrant aquells dies de generació en generació, en cada família, en cada província i en cada ciutat, els jueus mantindran sempre la festa dels Purim, i els seus descendents en tindran un record que no desapareixerà.

²⁹ La reina Ester, filla d'Abihail, i Mardoqueu, el jueu, van confirmar per escrit, amb la seva autoritat, la festa dels Purim una segona vegada. ³⁰ I enviaren cartes a tots els jueus de les cent vint-i-set províncies de l'imperi de Xerxes augurant-los una pau autèntica ³¹ i instituint la festa dels Purim en els dies fixats, tal com els havien ordenat Mardoqueu, el jueu, i la reina Ester, i tal com ja s'havien compromès a complir ells mateixos i els seus descendents en tot el que pertocava als dejunis i als planys. ³² Totes aquestes prescripcions d'Ester instituint la festa dels Purim consten en aquest llibre.

Conclusió

10

¹ El rei Xerxes va imposar treballs públics als habitants de l'interior i als de les regions marítimes. ² Les gestes excepcionals del rei i el seu valor, com també el relat exacte de la grandesa de Mardoqueu, que havia estat enaltit pel rei, tot consta en la Crònica dels reis de Mèdia i Pèrsia.

³ Mardoqueu, el jueu, era, en efecte, el segon després del rei Xerxes i era molt considerat entre els altres jueus. Tots els seus germans l'apreciaven: sempre havia procurat el bé del seu poble i havia augurat la pau a tots els del seu llinatge.

Daniel

Daniel i els seus companys (1-6)

Al servei de Nabucodonosor

1

¹ L'any tercer del regnat de Joiaquim, rei de Judà, Nabucodonosor, rei de Babilònia, va anar a Jerusalem i la va assetjar. ² El Senyor va posar a les seves mans Joiaquim, rei de Judà, i una part dels objectes del temple de Déu; Nabucodonosor se'ls va endur al país de Xinar i enriquí amb aquells objectes el tresor del seu déu.

³ El rei va manar a Aixpenaz, cap del seu personal, que, d'entre els israelites, tant de la família reial com de les famílies nobles, escollís ⁴ uns joves sense cap defecte i ben plantats, instruïts en totes les branques de la saviesa, intel·ligents i assenyats, aptes per a servir al palau reial i per a aprendre l'escriptura i la llengua dels caldeus. ⁵ El rei ordenà que els donessin cada dia el mateix menjar i la mateixa beguda que servien a la seva taula. Els havien d'educar durant tres anys, i després entrarien al servei del rei.

⁶ Entre aquests joves n'hi havia alguns de Judà. Eren Daniel, Ananies, Misael i Azaries; ⁷ però el cap del personal els va canviar els noms: a Daniel li va posar Belteixassar; a Ananies, Xadrac; a Misael, Meixac, i a Azaries, Abed-Negó.

⁸ Daniel es proposà de no quedar ritualment impur amb el menjar i la beguda del rei, i va demanar al cap dels eunucs que li estalviés de caure en estat d'impuresa ritual.

⁹ Déu va fer que el cap del personal mirés Daniel amb benvolença i afecte. ¹⁰ Però li digué:

--Tinc por del rei, el meu senyor, que us va assignar què havíeu de menjar i de beure. ¿No trobarà la vostra cara més esblanqueïda que la dels altres joves de la vostra edat, i jo em jugaré el cap davant el rei per culpa vostra?

¹¹ Llavors Daniel va dir al guarda a qui el cap del personal havia fet responsable del mateix Daniel, d'Ananies, de Misael i d'Azaries:

¹² --Et prego que posis a prova aquests teus servents durant deu dies: dóna'ns llegums per a menjar i aigua per a beure. ¹³ Després compara el nostre aspecte i el dels joves que mengen de la taula del rei i fes amb nosaltres segons el que vegis.

¹⁴ Ell hi accedí, i els va posar a prova durant deu dies. ¹⁵ Al cap de deu dies feien més bona cara i estaven més plens que tots els joves que menjaven de la taula del rei. ¹⁶ El guarda, doncs, s'emportava el menjar i la beguda que tenien destinats, i els donava llegums.

¹⁷ Déu va concedir als quatre joves saber i coneixements i els instruí en tota mena d'escriptura i saviesa. Daniel, a més, interpretava totes les visions i els somnis.

¹⁸ Quan va arribar el temps de presentar-los, segons l'ordre del rei, el cap del personal els va portar davant de Nabucodonosor. ¹⁹ El rei va conversar amb ells. Entre tots, no n'hi havia cap com Daniel, Ananies, Misael i Azaries. Es van quedar, per tant, al servei del rei. ²⁰ En qualsevol qüestió que requerís saviesa o intel·ligència, el rei els trobava deu vegades superiors a tots els endevins i mags que hi havia en el seu reialme.

²¹ Daniel es va estar a la cort fins a l'any primer del rei Cir.

El somni de l'estàtua

2

¹ L'any segon del seu regnat, Nabucodonosor va tenir un somni, i es posà neguitós fins al punt de perdre la son.

² Llavors el rei va fer cridar els endevins, els mags i els experts en encanteris, tots els entesos del país, perquè li diguessin què havia somiat. Quan van arribar i es presentaren al rei, ³ ell els digué:

--He tingut un somni iestic neguitós perquè vull saber què he somiat.

⁴ Els entesos del país van respondre al rei, en arameu:

--Que el rei visqui per sempre! Conta'ns el somni a nosaltres, servents teus, i te'n donarem la interpretació.

⁵ El rei els va contestar:

--El meu decret és aquest: si no em dieu tant el somni com la seva interpretació, sereu tallats a bocins i les vostres cases seran convertides en femer, ⁶ però si m'ho feu saber tot, rebreu de part meva obsequis, presents i grans honors. Ara, doncs, digueu-me tant el somni com la seva interpretació.

7 Ells van insistir:

--Que el rei ens conti el somni a nosaltres, els seus servents, i li'n donarem la interpretació.

8 El rei va replicar:

--Jo sé prou bé que intenteu de guanyar temps perquè heu vist que el meu decret és irrevocable. ⁹ Si no em feu conèixer el somni, us espera la sentència que he donat. Us heu posat d'acord per a dir-me paraules mentideres i malicioses amb l'esperança que els temps canviïn. Digueu-me, doncs, el somni i veuré que sou capaços de donar-me'n la interpretació.

¹⁰ Ells van dir al rei:

--No hi ha cap home a la terra que pugui satisfer això que el rei exigeix. Cap rei, per gran i poderós que sigui, no ha demanat mai res d'igual a endevins, mags o altra gent entesa. ¹¹ La cosa que el rei demana és tan difícil que no hi ha ningú capaç de respondre-la al rei, fora dels déus, que no habiten entre els mortals.

¹² Amb aquesta resposta, el rei s'irrità i s'enfurismà molt, i va manar que matessin tots els savis de Babilònia. ¹³ La sentència va ser publicada i els savis havien de ser ajusticiats. També Daniel i els seus companys eren cercats per a aplicar-los la pena de mort.

¹⁴ Llavors Daniel es va adreçar amb tacte i prudència al comandant de la guàrdia reial, Arioc, que havia sortit a matar els savis de Babilònia. ¹⁵ Daniel va dir a Arioc, l'oficial del rei:

--Per què la sentència del rei és tan severa?

Arioc li va explicar què passava, ¹⁶ i Daniel anà a demanar al rei que li concedís un temps d'espera abans de donar-li la interpretació.

Daniel interpreta el somni

¹⁷ Daniel se'n va anar a casa seva i va parlar-ne amb els seus companys, Ananies, Misael i Azaries, ¹⁸ demanant-los que imploressin la misericòrdia del Déu del cel respecte al coneixement d'aquest secret, perquè no morissin ell i els seus companys amb els altres savis de Babilònia.

¹⁹ Llavors Daniel, en una visió nocturna, va rebre la revelació d'aquell secret i beneí el Déu del cel, ²⁰ dient:

--Que el Nom de Déu sigui beneït
des de sempre i per sempre,
perquè d'ell és la saviesa i el poder!

²¹ Ell fa que se succeeixin
èpoques i temps,
destrona reis i els entronitza,
dóna la saviesa als savis
i el coneixement als intel·ligents.

²² Ell revela el que és profund i amagat,
coneix allò que hi ha en la tenebra,
la llum conviu amb ell.

²³ T'enalteixo, Déu dels meus pares,
i et dono lloança,
perquè m'has donat saviesa i força;
ara m'has fet conèixer
el que t'havíem demanat,
ens has fet conèixer el que volia el rei.

²⁴ Després Daniel va entrar a veure Arioc, a qui el rei havia donat l'ordre de fer morir els savis de Babilònia, i li va dir:

--No facis matar els savis de Babilònia. Porta'm a la presència del rei i li faré saber la interpretació.

²⁵ Arioc va fer entrar de pressa Daniel davant el rei i va dir:

--Entre els deportats de Judà he trobat un home que donarà al rei la interpretació del seu somni.

²⁶ El rei, doncs, va dir a Daniel, anomenat també Belteixassar:

--¿Ets tu capaç de dir-me què he vist en somnis i de donar-me'n la interpretació?

²⁷ Daniel li va respondre:

--El secret que el rei demana, ni els savis, ni els mags, ni els endevins, ni els qui prediuen el futur, no poden comunicar-lo al rei. ²⁸ Solament el Déu del cel pot revelar aquest misteri i fer conèixer al rei Nabucodonosor allò que succeirà els darrers dies. El teu somni i les visions que, estant al llit, et passaven pel cap, són això: ²⁹ Tu, oh rei, estant al llit, tingueres pensaments d'allò que s'esdevindrà en el futur, i ara t'ho fa conèixer el qui revela els seus desigs secrets. ³⁰ A mi m'ha estat revelat aquest misteri, no per una saviesa superior a la de tots els vivents, sinó

perquè algú, oh rei, te'n doni la interpretació i rebis la resposta a allò que a tu et preocupa.

³¹ »Tu, oh rei, has tingut aquesta visió: Hi havia dreta al teu davant una estàtua; era una estàtua molt grossa i d'una resplendor extraordinària i un aspecte terrible. ³² Tenia el cap d'or fi; el pit i els braços, de plata; el ventre i les cuixes, de bronze; ³³ les cames, de ferro, i els peus, en part de ferro i en part d'argila. ³⁴ Mentre la miraves, una pedra es va desprendre, sense que ningú la toqués; va topar amb els peus de ferro i argila de l'estàtua i els va fer pols. ³⁵ En un instant, van quedar esmicolats alhora el ferro, l'argila, el bronze, la plata i l'or; van quedar com el pallús de l'era a l'estiu, i el vent se'ls va emportar sense deixar-ne ni rastre. Però la pedra que havia topat amb l'estàtua es va tornar una gran muntanya que omplí tota la terra.

³⁶ »Aquest és el somni, i ara en direm la interpretació al rei. ³⁷ A tu, rei i rei de reis, el Déu del cel t'ha donat l'imperi, el poder, la força i la glòria. ³⁸ Ell ha posat a les teves mans els homes, els animals i els ocells, onsevulla que visquin, i t'ha donat autoritat sobre tots ells. El cap d'or, ets tu.

³⁹ »Després s'aixecarà un altre imperi inferior al teu, i acabat, un tercer imperi de bronze que dominarà tota la terra.

⁴⁰ Un quart imperi serà fort com el ferro, que tot ho fa miques i tot ho esbocina; i, com el ferro, els farà miques i els trencarà tots. ⁴¹ Has vist els peus amb els seus dits en part d'argila de terrissaire i en part de ferro, perquè serà un regne partit; tindrà en part la força del ferro que has vist barrejat amb l'argila, ⁴² però, com que els dits dels peus eren en part de ferro i en part d'argila, per una part el regne serà fort i per l'altra fràgil: ⁴³ has vist el ferro barrejat amb l'argila, perquè s'uniran amb un parentiu humà, però no lligaran l'un amb l'altre, tal com el ferro no lliga amb l'argila.

⁴⁴ »En temps d'aquests reis, el Déu del cel farà que s'aixequi un Regne que mai no serà destruït ni passarà a cap altre poble. Farà miques i aniquilarà tots aquells altres regnes, però ell es mantindrà per sempre. ⁴⁵ Per això has vist que es despenia de la muntanya una pedra sense que ningú la toqués i feia pols el ferro i l'argila, el bronze, la plata i l'or. Per endavant, el gran Déu ha fet saber al rei què succeirà. El somni és veritat, i la interpretació, segura.

⁴⁶ Llavors el rei Nabucodonosor es va prosternar amb el front a terra davant de Daniel i ordenà que li presentessin ofrenes i encens. ⁴⁷ El rei va dir a Daniel:

--El vostre Déu és realment el Déu dels déus, el senyor dels reis i revela els seus designis secrets, ja que tu has estat capaç de revelar aquest misteri.

⁴⁸ Llavors el rei va honorar Daniel i l'omplí d'obsequis magnífics. El va nomenar governador de la província de Babilònia i cap suprem de tots els savis de Babilònia. ⁴⁹ Daniel va demanar i obtingué del rei que confiés l'administració de la província de Babilònia a Xadrac, Meixac i Abed-Negó, i ell s'estava a la cort del rei.

Els tres joves dins la fornal

3

¹ El rei Nabucodonosor va fer una estàtua d'or. Tenia trenta metres d'alçada per tres d'amplada, i la va erigir a la plana de Durà, a la província de Babilònia. ² El rei Nabucodonosor va convocar els sàtrapes, prefectes, governadors, consellers, tesorers, juristes i oficials de la guàrdia, tots els qui tenien alguna autoritat a la província, perquè vinguessin a la dedicació de l'estàtua que ell mateix havia fet erigir. ³ Tots aquests, doncs, que tenien alguna autoritat a la província es van reunir davant l'estàtua que havia erigit el rei Nabucodonosor, per celebrar-ne la dedicació. ⁴ L'herald va cridar amb totes les forces:

--Gent de tots els pobles, nacions i llengües! ⁵ En el moment que sentireu el so dels corns, de les flutes, de les cítares, de les lires, de les arpes, de les cornamuses i de tots els altres instruments, prosterneu-vos i adoreu l'estàtua d'or que ha erigit el rei Nabucodonosor. ⁶ Els qui no es prosternin i no l'adorin, a l'instant seran llançats a la fornal ardent.

⁷ Per això, tan bon punt la gent de tots els pobles, nacions i llengües van sentir el so dels corns, de les flutes, de les cítares, de les lires, de les arpes i de tots els altres instruments, es van prosternar i van adorar l'estàtua d'or que havia erigit el rei Nabucodonosor.

⁸ Mentrestant alguns caldeus es van acostar per acusar els jueus ⁹ davant el rei Nabucodonosor. Van dir-li:

--Que el rei visqui per sempre! ¹⁰ Tu, oh rei, has decretat que tothom, quan senti el so dels corns, de les flutes, de les cítares, de les lires, de les arpes, de les cornamuses i de tots els altres instruments, es prosterni i adori l'estàtua d'or, ¹¹ i que els qui no ho facin siguin llançats a la fornal ardent. ¹² Doncs bé, hi ha uns jueus, a qui tu has confiat càrrecs administratius de la província de Babilònia, Xadrac, Meixac i Abed-Negó, que no han fet cas de tu. Aquests homes, oh rei, no donen culte als teus déus ni adoren l'estàtua d'or que tu has erigit.

¹³ Llavors Nabucodonosor, encès de ràbia, va manar que fessin venir Xadrac, Meixac i Abed-Negó; i de seguida els

van fer venir a la presència del rei. ¹⁴ Nabucodonosor els va dir:

--¿És veritat, Xadrac, Meixac i Abed-Negó, que vosaltres no doneu culte als meus déus ni adoreu l'estàtua d'or que jo he erigit? ¹⁵ ¿Esteu disposats ara, quan sentireu el so dels corns, de les flautes, de les cítares, de les lires, de les arpes, de les cornamuses i de tots els altres instruments, a prosternar-vos i a adorar l'estàtua que jo he fet? Perquè, si no l'adoreu, a l'instant sereu llançats a la fornal ardent; i quin déu serà capaç d'alliberar-vos de les meves mans?

¹⁶ Xadrac, Meixac i Abed-Negó van respondre al rei Nabucodonosor:

--D'això, no cal ni tan sols que en parlem. ¹⁷ Si el Déu que nosaltres adorem pot salvar-nos de la fornal i de la teva mà, ell, oh rei, ens en salvarà. ¹⁸ I encara que no ho faci, sàpigues, oh rei, que nosaltres no donarem culte als teus déus ni adorarem l'estàtua d'or que has erigit.

¹⁹ Llavors Nabucodonosor es va omplir d'indignació contra Xadrac, Meixac i Abed-Negó, i l'expressió de la seva cara es trasmudà. Immediatament va ordenar que encenguessin la fornal set vegades més forta que de costum ²⁰ i que els homes més forçuts del seu exèrcit lliguessin Xadrac, Meixac i Abed-Negó i els tiressin dintre la fornal ardent. ²¹ Lligats, doncs, amb tota la seva vestimenta de túniques, barrets i mantells, els van tirar al mig de la fornal. ²² Com que l'ordre del rei era tan estricta i la fornal havia estat encesa tan forta, la flamarada va matar els homes que havien dut Xadrac, Meixac i Abed-Negó. ²³ I els tres homes, Xadrac, Meixac i Abed-Negó, van caure lligats al mig de la fornal ardent.

²⁴ (91) Llavors el rei Nabucodonosor, esglaiat, es va aixecar d'una revolada i digué als seus consellers:

--¿No hem tirat al foc tres homes, lligats?

Els van respondre:

--És veritat, oh rei.

²⁵ (92) Però ell continuà:

--Doncs jo veig quatre homes que caminen deslligats enmig de la fornal sense ni una cremada, i el quart té un aspecte semblant al d'un fill dels déus.

²⁶ (93) Nabucodonosor s'acostà més a la boca de la fornal i va cridar:

--Xadrac, Meixac i Abed-Negó, servents del Déu altíssim, sortiu i veniu!

Els van sortir del mig del foc.

²⁷ (94) Els sàtrapes, prefectes, governadors i consellers del rei es van acostar per veure aquells homes: el foc no els havia tocat el cos ni els havia rostit els cabells; tenien intactes les túniques i ni tan sols feien pudor de socarrim.

²⁸ (95) Nabucodonosor va exclamar:

--Beneït sigui el Déu de Xadrac, Meixac i Abed-Negó, que ha enviat el seu àngel per alliberar els seus servents que, confiant en ell, han desobeït l'ordre del rei i han exposat el seu cos a la mort abans de donar culte i adorar cap altre Déu fora del seu. ²⁹ (96) Jo ordeno que tot aquell, de qualsevol poble, nació o llengua, que parli sense respecte contra el Déu de Xadrac, Meixac i Abed-Negó, sigui tallat a bocins, i la seva casa sigui convertida en femer, perquè no hi ha cap altre Déu capaç de salvar com aquest.

³⁰ (97) Després el rei va promoure Xadrac, Meixac i Abed-Negó i els confià càrrecs importants a la província de Babilònia.

El somni del gran arbre

³¹ (98) «El rei Nabucodonosor, a la gent de tots els pobles, nacions i llengües que habiten a la terra: us desitjo molta pau! ³² (99) Em plau d'anunciar-vos els senyals i prodigis que ha fet amb mi el Déu altíssim.

³³ (100) »Que en són, de grans,
els seus senyals!

Que en són, de poderosos,
els seus prodigis!

El seu regne s'estén a tots els segles,
el seu imperi,
a totes les generacions.

4

¹ »Mentre jo, Nabucodonosor, vivia tranquil a la meva residència, feliç al meu palau, ² vaig tenir un somni que m'esglaià; estant al llit, les visions que em passaven pel cap m'alarmaren, ³ i vaig ordenar que em portessin tots els savis de Babilònia per donar-me la interpretació del somni. ⁴ Van venir, doncs, els endevins, els mags, els astròlegs i els qui prediuen el futur, i els vaig contar el meu somni, però ells no me'n saberen donar la interpretació.

⁵ Finalment es va presentar davant meu Daniel, que segons el nom del meu déu s'anomena Belteixassar i que té l'esperit dels déus sants. Li vaig contar el meu somni i li vaig dir:

⁶ »--Belteixassar, cap dels endevins, sé que tens l'esperit dels déus sants i que per a tu no hi ha secrets. Escolta, doncs, el somni que he tingut i dóna-me'n la interpretació. ⁷ Estant al llit, les visions em passaven pel cap i veia això:

»Hi havia un arbre
al bell mig de la terra,
un arbre molt gros.

⁸ L'arbre va créixer i es va fer fort;
la seva alçada arribava al cel
i es veia d'un cap a l'altre de la terra.

⁹ Tenia un brancatge magnífic,
i els seus fruits eren tan abundosos
que podien nodrir tothom.

Els animals feréstecs s'acollien
a la seva ombra
i els ocells feien niu
a les seves branques.

Tots els vivents
s'alimentaven d'aquell arbre.

¹⁰ »Estant al llit, les visions em passaven pel cap i veia que un dels sants àngels vigilants baixava del cel ¹¹ i cridava amb tota la força:

»"Abateu l'arbre i talleu-li el brancatge,
arrenqueu-li les fulles
i escampeu-ne els fruits.

Que les bèsties fugin de sota l'arbre,
i els ocells, de les seves branques.

¹² Però deixeu-li a terra
les arrels amb la soca,
lligada amb cadenes
de ferro i de bronze
enmig de l'herba del camp.

Quedarà xop de rosada
i, com les bèsties,
s'alimentarà d'herba.

¹³ En lloc d'un enteniment humà
tindrà els instints de les bèsties,
fins que hauran passat set anys.

¹⁴ Els àngels vigilants
han decretat la sentència,
els àngels sants ho han decidit,
perquè tots els vivents sàpiguen
que l'Altíssim és l'amo
dels reialmes humans:
els dóna a qui vol,
i enalteix els humils."

¹⁵ »Aquest és el somni que jo, el rei Nabucodonosor, vaig tenir.»

El rei va afegir:

--Tu, Belteixassar, dóna'm la interpretació d'aquest somni, perquè cap dels savis del meu regne no ha estat capaç de fer-ho. Tu sí que n'ets capaç, perquè tens l'esperit dels déus sants.

¹⁶ Llavors Daniel, que portava el nom de Belteixassar, restà un moment atònit, alarmat en el seu interior. Però el rei va insistir:

--Belteixassar, que no t'alarmin el somni i la seva interpretació.

Belteixassar va respondre:

--Senyor meu, que el somni sigui per als teus adversaris, i la seva interpretació, per als teus enemics! ¹⁷ L'arbre que has vist créixer i fer-se fort, tant que la seva alçada arribava al cel i es veia des de tota la terra, ¹⁸ que tenia un brancatge magnífic i fruits abundosos que podien nodrir tothom, amb una ombra sota la qual s'acollien els animals

feréstecs i amb branques on els ocells feien niu, ¹⁹ ets tu, oh rei. T'has fet gran i fort, fins que la teva grandesa ha arribat al cel i el teu domini s'ha estès d'un cap a l'altre de la terra.

²⁰ »Has vist també, oh rei, que un dels sants àngels vigilants baixava del cel i deia: "Abateu l'arbre i destrosseu-lo, però deixeu-li a terra les arrels amb la soca, lligada amb cadenes de ferro i de bronze enmig de l'herba del camp. Quedarà xop de rosada i s'alimentarà com les bèsties del camp, fins que hauran passat set anys."

²¹ »La interpretació, la decisió de l'Altíssim sobre el rei, el meu senyor, és aquesta: ²² Et trauran d'enmig dels homes i viuràs amb animals feréstecs; t'alimentaran d'herba com els bous i aniràs xop de rosada; així passaran set anys, fins que reconeguis que l'Altíssim és l'amo dels reialmes humans i que els dóna a qui vol. ²³ I l'ordre de deixar les arrels amb la soca de l'arbre, vol dir que el regne et serà retornat tan aviat com reconeguis que el Déu del cel és l'únic amo.

²⁴ »Ara, doncs, oh rei, escolta de bon grat el meu consell: salva't dels teus pecats i de les teves culpes fent bones obres i practicant la misericòrdia envers els pobres, si vols que duri la teva felicitat.

²⁵ Tot això va succeir al rei Nabucodonosor. ²⁶ Passats dotze mesos, mentre es passejava per la terrassa del palau reial de Babilònia, ²⁷ el rei va exclamar:

--¿No és aquesta la gran Babilònia que jo he construït com a residència reial? ¿No és obra del meu poder, i glòria de la meva magnificència?

²⁸ El rei tenia encara als llavis aquestes paraules quan va baixar del cel una veu que deia:

--A tu ho dic, rei Nabucodonosor: has perdut la reialesa; ²⁹ et trauran d'enmig dels homes i viuràs amb els animals feréstecs; t'alimentaràs d'herba com els bous, i així passaran set anys, fins que reconeguis que l'Altíssim és l'amo dels reialmes humans i que els dóna a qui vol.

³⁰ En aquell mateix instant es va complir la sentència donada contra Nabucodonosor: va ser tret d'enmig dels homes, menjava herba com els bous i el cos li quedava xop de la rosada; els cabells li van créixer com plomes d'àguila i les ungles se li tornaren com les dels ocells.

³¹ «Passat el temps predit, jo, Nabucodonosor, vaig alçar els ulls al cel i vaig recobrar el seny. Vaig beneir l'Altíssim, i vaig lloar i glorificar aquell qui viu eternament: el seu imperi s'estén a tots els segles, el seu regne, a totes les generacions. ³² Davant seu tots els habitants del món són no res, i obra com ell vol amb els estols del cel i els habitants de la terra. Ningú no li pot deturar la mà ni pot demanar-li comptes d'allò que fa.

³³ »Vaig recobrar el seny en aquell mateix moment.

Per a glòria del meu regne, vaig recobrar també l'honor i la majestat.

Els meus consellers i els meus nobles em van reclamar; vaig ser restablert en el meu regne, i augmentà molt la meva grandesa.

³⁴ »Ara jo, Nabucodonosor, alabo, exalço i glorifico el Rei del cel: totes les seves obres són encertades, són justos els seus camins, i té el poder d'humiliar els homes arrogants.»

El banquet de Baltasar

5

¹ El rei Baltasar va oferir un gran banquet a un miler dels seus magnats, i davant d'ells va beure molt vi. ² Enterbolit pel vi, Baltasar va manar que portessin els vasos d'or i de plata que el seu pare Nabucodonosor s'havia endut del temple de Jerusalem, per beure-hi ell, els seus magnats, les seves dones i les seves concubines. ³ Tot seguit van portar aquells vasos d'or que s'havien endut del temple, la casa de Déu de Jerusalem, i van beure-hi el rei, els seus magnats, les seves dones i les seves concubines. ⁴ Mentre hi bevien el vi, lloaven els déus d'or, de plata, de bronze, de ferro, de fusta i de pedra.

⁵ En aquell instant va aparèixer una mà humana que, amb els dits, escrivia a la llum del canelobre sobre el guix de la paret del palau reial. Quan el rei veié la mà que anava escrivint, ⁶ va perdre el color de la cara i, alarmat en el seu interior, tot ell va defallir i els genolls li tremolaven. ⁷ Llavors es posà a cridar desesperadament que fessin venir els mags, els astròlegs i els qui prediuen el futur. El rei va prometre això als savis de Babilònia:

--El qui llegeixi aquesta inscripció i me'n doni la interpretació serà vestit de porpra, portarà un collaret d'or i ocuparà

el tercer lloc del reialme.

⁸ Es van presentar tots els savis del rei, però no foren capaços de llegir la inscripció ni d'interpretar-la. ⁹ El rei Baltasar es va alarmar moltíssim, va perdre encara més el color i els seus magnats estaven desconcertats.

¹⁰ Quan la reina va sentir el que deien el rei i els seus magnats, entrà a la sala del banquet i digué:

--Que el rei visqui per sempre! No t'alarmis ni perdís el color de la cara. ¹¹ En el teu regne hi ha un home que té l'esperit dels déus sants. En temps del teu pare es va veure que tenia una clarividència, un enteniment i una saviesa com la dels déus; el rei Nabucodonosor, el teu pare, el va nomenar cap dels endevins, mags, astròlegs i els qui prediuen el futur, ¹² ja que Daniel, a qui el rei havia donat el nom de Belteixassar, es veu que està dotat més que ningú de coneixements i intel·ligència per a interpretar, explicar somnis, desxifrar enigmes i resoldre qüestions insolubles. Que cridin, doncs, Daniel i ell interpretarà aquesta inscripció.

¹³ Tot seguit van introduir Daniel a la presència del rei. El rei li va dir:

--¿Tu ets Daniel, un dels deportats que el rei, el meu pare, va fer venir de Judà? ¹⁴ He sentit a dir de tu que tens l'esperit dels déus i estàs dotat més que ningú de clarividència, enteniment i saviesa. ¹⁵ Ara mateix han fet entrar a la meua presència els savis i els mags perquè llegissin aquesta inscripció i me'n donessin la interpretació, però no n'han estat capaços. ¹⁶ He sentit a dir que tu saps donar interpretacions i resoldre qüestions insolubles. Si ets capaç de llegir la inscripció i interpretar-me-la, seràs vestit de porpra, portaràs un collaret d'or i ocuparàs el tercer lloc del reialme.

¹⁷ Daniel li va respondre:

--Queda't els teus presents, dóna a altres les teves recompenses. Jo, però, llegiré al rei aquesta inscripció i li diré com cal interpretar-la.

¹⁸ »El Déu altíssim, oh rei, va donar a Nabucodonosor, el teu pare, la reialesa, la grandesa, la glòria i la majestat.

¹⁹ Per la grandesa que el Déu altíssim li havia concedit, la gent de tots els pobles, nacions i llengües tremolaven de por davant d'ell; ell matava o deixava viure qui volia, n'enaltia uns i n'humiliava d'altres.

²⁰ »Però quan es va ensuperbir i es tornà orgullós i arrogant, va ser destronat de la seva reialesa i perdé la glòria.

²¹ »El van treure d'enmig dels homes, tenia l'instint de les bèsties, vivia amb els ases salvatges, s'alimentava d'herba com els bous i anava xop de rosada, fins que va reconèixer que el Déu altíssim és l'amo dels reialmes humans i els dóna a qui vol. ²² I tu, Baltasar, fill seu, coneixies tot això, però no has estat humil, ²³ i t'has alçat contra el Senyor del cel, t'has fet portar els vasos del seu temple per beure-hi tu, els teus magnats, les teves dones i les teves concubines, tot lloant els déus de plata, d'or, de bronze, de ferro, de fusta i de pedra, que no hi veuen, no hi senten ni comprenen. I no has glorificat el Déu que té a les mans el teu alé i de qui depèn el teu destí. ²⁴ Per aquest motiu, ell ha enviat aquesta mà per inscriure això que veus. ²⁵ El text inscrit és aquest: Mené, mené, tequel, u-farsín.

²⁶ I aquest és el seu significat: Mené vol dir "comptat": Déu ha passat comptes del teu regnat i li ha posat punt final.

²⁷ Tequel vol dir "pesat": t'ha pesat a les balances i t'ha trobat mancat de pes. ²⁸ Peres vol dir "dividit": el teu regne ha estat dividit i donat als medes i als perses.

²⁹ Llavors Baltasar va manar que vestissin Daniel de porpra, li va fer posar un collaret d'or i va proclamar que ocupava el tercer lloc del reialme. ³⁰ Aquella mateixa nit, Baltasar, rei dels caldeus, moria assassinat,

6

¹ i la reialesa va passar a Darius, el mede, que tenia seixanta-dos anys.

Daniel a la fossa dels lleons

² Darius va creure oportú de nomenar cent vint sàtrapes per a administrar tot el seu reialme, ³ i, per damunt d'ells, designà tres alts funcionaris. Daniel era un d'aquests tres. Els sàtrapes havien de donar compte de l'administració als tres alts funcionaris, per evitar al rei qualsevol perjudici. ⁴ Daniel es distingia entre els alts funcionaris i els sàtrapes perquè estava dotat més que ningú, i el rei pensava posar-lo al capdamunt de tot el reialme. ⁵ Per això els altres dos alts funcionaris i els sàtrapes cercaven algun motiu de queixa contra Daniel en l'administració del regne, però no van trobar-ne cap ni tampoc van trobar indicis de corrupció. Daniel era de tota confiança, i no el podien acusar de corrupció ni de negligència. ⁶ Llavors aquells homes es van dir: «No trobarem res contra Daniel si no ho busquem en la religió del seu Déu.»

⁷ Aquells alts funcionaris i sàtrapes van anar, doncs, tot seguit a trobar el rei per dir-li:

--Que el rei Darius visqui per sempre! ⁸ Tots els alts funcionaris del regne, els prefectes, els sàtrapes, els consellers i els governadors han acordat de redactar un decret reial que posi en vigor aquesta prohibició: "Durant trenta dies, ningú no podrà adreçar cap pregària a cap déu o a cap home, sinó tan sols a tu, oh rei; si ho fa, serà llançat a la

fossa dels lleons." ⁹ Ara, doncs, oh rei, signa aquest decret i promulga aquesta prohibició; i que ningú no la pugui modificar, tal com exigeix la llei irrevocable dels medes i dels perses.

¹⁰ El rei Darius va signar aquella prohibició.

¹¹ Quan Daniel va saber que havia estat signat aquell decret, entrà a casa seva. La casa tenia orientades les finestres de la cambra alta cap a Jerusalem, i allà tres vegades cada dia Daniel s'agenollava pregant i lloant el seu Déu; així ho havia fet sempre. ¹² Aquells homes, doncs, van anar-hi i van trobar Daniel pregant i suplicant al seu Déu. ¹³ Tot seguit es presentaren al rei i li van recordar el seu decret. Li digueren:

--¿No vas signar una ordre prohibint durant trenta dies que ningú pregués a cap déu ni a cap home fora de tu, oh rei, sota pena de ser llançat a la fossa dels lleons?

El rei els va respondre:

--És cert, i segons la llei dels medes i dels perses el decret és irrevocable.

¹⁴ Aleshores ells van exclamar davant el rei:

--Doncs Daniel, un dels deportats de Judà, no fa cas de tu, oh rei, ni de la prohibició que vas signar: tres vegades al dia fa la seva pregària.

¹⁵ El rei, en sentir-ho, es va entristir molt i es va proposar de salvar Daniel; fins a la posta del sol va fer els possibles per alliberar-lo. ¹⁶ Però aquells homes l'anaren a trobar i li digueren:

--Sàpigues, oh rei, que, segons la llei dels medes i els perses, tot decret reial, un cop promulgat, és irrevocable.

¹⁷ Finalment el rei va ordenar que portessin Daniel i el tiessin a la fossa dels lleons. El rei li va dir:

--El Déu que tu adores cada dia, et salvarà.

¹⁸ Després van dur una pedra per tancar la boca d'aquella fossa; el rei la va segellar amb el seu anell i amb l'anell dels seus magnats, perquè ningú no pogués fer res a favor de Daniel. ¹⁹ El rei va tornar al palau, va passar la nit en dejú, no es féu portar les concubines i no pogué dormir. ²⁰ A trenc d'alba es va llevar i se n'anà de pressa a la fossa dels lleons. ²¹ Quan era a la vora, va cridar Daniel i li preguntà amb veu adolorida:

--Daniel, servent del Déu viu, ¿el Déu que tu adores cada dia t'ha pogut salvar dels lleons?

²² Llavors Daniel va parlar al rei. Li va dir:

--Que el rei visqui per sempre! ²³ El meu Déu ha enviat el seu àngel a cloure la gola dels lleons i no m'han fet cap mal. Ell sap que sóc innocent i que no he comès res de mal contra tu, oh rei.

²⁴ El rei se'n va alegrar molt i ordenà que traguessin Daniel de la fossa. El van treure i no li van trobar ni una sola ferida, perquè havia confiat en el seu Déu. ²⁵ Després el rei va ordenar que portessin aquells homes que havien acusat Daniel i els tiessin a la fossa dels lleons amb els seus fills i les seves dones. Encara no havien tocat a terra, que els lleons els van clavar les urpes i trituraren tots els seus ossos.

²⁶ Llavors el rei Darius va escriure aquesta carta a la gent de tots els pobles, nacions i llengües que habiten arreu de la terra:

--Us desitjo molta pau! ²⁷ Jo, en persona, mano que en tots els dominis del meu reialme tothom respecti i reverenciï el Déu de Daniel.

»Ell és el Déu viu, el Déu etern.

El seu regne no es desfarà,
el seu imperi no tindrà fi.

²⁸ Ell salva i allibera.

Fa senyals i prodigis
al cel i a la terra,
i ha salvat Daniel
de les urpes dels lleons.

²⁹ Daniel va prosperar durant el regnat de Darius i de Cir, el persa.

Les visions de Daniel ([7-12](#))

Les quatre bèsties i el fill de l'home

7

¹ El primer any del regnat de Baltasar, rei de Babilònia, Daniel, estant al llit, va tenir un somni; li van passar pel cap unes visions. I va escriure els punts cabdals del somni que havia tingut. ² És Daniel mateix qui parla:

--Durant la nit he tingut una visió: els quatre vents del cel avalotaven el gran mar, ³ i del mar en sortien quatre bèsties monstruoses, cada una diferent de les altres. ⁴ La primera semblava un lleó amb ales d'àguila. Mentre jo la

contemplava li van arrencar les ales, la van aixecar de terra, la van posar dreta com un home, sobre dos peus, i li van donar un enteniment humà. ⁵ La va seguir una segona bèstia semblant a un ós; l'havien posada dreta sobre un costat, tenia entre les dents tres costelles, i li deien: "Vés, atipa't de carn." ⁶ Després d'aquesta, vaig veure una altra bèstia semblant a una pantera amb quatre ales a l'esquena. Tenia quatre caps, i li van donar poder. ⁷ Després d'ella, tot mirant aquella visió nocturna, vaig veure una quarta bèstia terrible, espantosa i extraordinàriament forta. Tenia unes grans dents d'acer, devorava i triturava, i amb les potes trepitjava les sobralles. Era diferent de totes les anteriors. Tenia deu banyes. ⁸ Mentre les mirava, vaig veure que, entre les deu, sorgia una banya més petita, que en va arrencar tres de les altres. Aquella nova banya tenia ulls com els ulls humans i una boca que parlava amb insolència.

⁹ »Jo continuava mirant, quan vaig veure com col·locaven uns trons on es va asseure un ancià carregat d'anys. El seu vestit era blanc com la neu, i els seus cabells, com llana blanquíssima. El seu tron era una gran flama, i les rodes de la carrossa eren de foc ardent. ¹⁰ Un riu de foc naixia i sortia del seu davant. Els seus servidors eren mil milers, els seus assistents, deu mil miriades. El tribunal es va asseure i foren oberts uns llibres. ¹¹ Jo estava mirant, atret per les paraules insolents que la banya proferia, i vaig veure que mataven la bèstia, trossejaven la seva carronya i la tiraven al foc. ¹² Les altres bèsties van ser privades del seu poder, però els fou concedit d'allargar la vida fins al temps i el moment fixats. ¹³ Després, tot mirant aquella visió nocturna, vaig veure venir amb els núvols del cel algú semblant a un fill d'home; arribà fins a l'ancià carregat d'anys, el van presentar davant d'ell ¹⁴ i li van donar el poder, la glòria i la reialesa. La gent de tots els pobles, nacions i llengües li faran homenatge; el seu poder és etern, no passarà mai; el seu regne no es desfarà.

¹⁵ »A mi, Daniel, se'm va contorbar l'esperit en el meu interior, alarmat per les visions que m'havien passat pel cap, ¹⁶ i em vaig acostar a un dels presents per demanar-li que m'aclarís tot això. Ell em va respondre donant-me aquesta interpretació:

¹⁷ »--Aquestes quatre bèsties monstruoses són quatre imperis que sortiran de la terra. ¹⁸ Després el poble sant de l'Altíssim rebrà la reialesa i la posseirà eternament, pels segles dels segles.

¹⁹ »Aleshores vaig voler saber què significava la quarta bèstia, diferent de totes les altres, i tan terrible, que amb dents d'acer i urpes de bronze devorava i triturava, i amb les potes trepitjava les sobralles. ²⁰ També volia saber què significaven les deu banyes que la bèstia tenia al cap, i la banya que va sorgir després i en va fer caure tres, que tenia ulls i una boca que parlava amb insolència, i fins i tot semblava més grossa que les altres. ²¹ Jo havia vist que aquella banya feia la guerra al poble sant i el vencia, ²² fins que venia aquell ancià carregat d'anys, feia justícia als sants de l'Altíssim i arribava el temps que el poble sant prenia possessió del regne. ²³ Ell em va dir:

»--La quarta bèstia és el quart imperi que hi haurà a la terra, diferent de tots els altres; devorà tota la terra, la trepitjarà i l'esmicolarà. ²⁴ Les deu banyes són deu reis que se succeiran en aquest regne; després d'ells en pujarà un altre, diferent d'ells, que en destronarà tres dels altres. ²⁵ Blasfemarà contra l'Altíssim, maltractarà el seu poble sant i intentarà de canviar les festes i la religió. El poble sant de l'Altíssim serà posat a les seves mans per un temps, dos temps i la meitat d'un temps. ²⁶ Després el tribunal el judicarà i li traurà el poder, fins a destruir-lo i anorrear-lo totalment. ²⁷ Llavors la reialesa, el poder i la grandesa de tots els reialmes que hi ha sota el cel serà donat al poble dels àngels sants de l'Altíssim. El seu regne serà etern, i tots els sobirans el serviran i l'obeiran.

²⁸ »Fins aquí, la narració. A mi, Daniel, em van alarmar molt els meus pensaments. Vaig perdre els colors de la cara i vaig guardar aquestes coses dins el meu cor.

La visió del marrà i el boc

8

¹ «L'any tercer del regnat de Baltasar, jo, Daniel, vaig tenir una altra visió, a més de la que havia tingut al començament.

² »Em trobava en visió a la ciutadella de Susa, a la província d'Elam. En la visió em veia vora el riu Ulai. ³ Alçant la mirada vaig veure un marrà a la vora del riu; tenia dues grans banyes, l'una més alta que l'altra, però la més alta havia crescut la darrera. ⁴ Vaig veure que el marrà investia cap a ponent, cap al nord i cap al sud; cap bèstia no resistia la seva investida ni tenia qui la salvés del seu poder. Feia el que volia i s'anava engrandint més i més.

⁵ Mentre jo pensava en això que veia, va arribar de ponent un boc que passava rabent per tot el món sense tocar a terra. El boc tenia entre els dos ulls una banya impressionant. ⁶ Es va acostar al marrà de dues banyes que jo havia vist a la vora del riu i es llançà contra ell amb totes les forces. ⁷ Jo vaig veure com s'hi atansava i l'atacava enfurismat. Li va trencar les dues banyes, i el marrà no va ser capaç de resistir. El boc el va tirar a terra, el va

trepitjar i ningú no va salvar el marrà.

⁸ »El boc va créixer extraordinàriament; però, en plena força, la seva gran banya es va trencar. En lloc d'ella van sorgir quatre banyes més, totes impressionants, orientades als quatre punts cardinals. ⁹ D'una d'elles, de la més petita, va sortir una banya que va créixer desmesuradament cap al sud, cap a l'orient i cap al país esplèndid. ¹⁰ Va créixer fins als estols celestials, fins a les estrelles, en va fer caure a terra una part i els va trepitjar. ¹¹ Desafià fins i tot el mateix cap dels estols celestials; suprimí el sacrifici perpetu i soscavà els fonaments del seu santuari.

¹² Perversament feren acampar un exèrcit on abans s'oferia el sacrifici perpetu. Ensorraren la veritat. Tot això va fer, i va triomfar. ¹³ Llavors vaig sentir un del poble sant que parlava, i un altre que li preguntava:

»--Quan durarà això que hem vist en la visió: la supressió del sacrifici perpetu, la profanació devastadora, el santuari traït i l'estol celestial trepitjat?

¹⁴ »Aquell li respongué:

»--Durarà dos mil tres-cents capvespres i matins; després el santuari serà purificat.

¹⁵ »Mentre jo, Daniel, contemplava la visió i cercava de comprendre-la, es presentà davant meu algú amb aspecte d'home. ¹⁶ Vaig sentir també una veu humana d'enmig de l'Ulai que cridava:

»--Gabriel, fes comprendre la visió a aquest Daniel.

¹⁷ »Es va atansar al lloc on jo estava, i quan arribà, vaig prosternar-me, esglaiat, amb el front a terra. Ell em va dir:

»--Has d'entendre, fill d'home, que la visió és per als temps finals.

¹⁸ »Tan bon punt em va parlar, vaig quedar desmaiàt de cara a terra. Ell em tocà i em va fer posar dret al mateix lloc on era. ¹⁹ Després em digué:

»--Jo et faré conèixer el que succeirà passat el temps d'indignació, perquè ja n'està fixada la fi. ²⁰ El marrà amb les dues banyes que tu has vist, representa els reis de Mèdia i Pèrsia. ²¹ El boc pelut és l'imperi de Grècia, i la gran banya que té entre els dos ulls n'és el primer rei. ²² Les quatre banyes que van sorgir després que la banya es trenqués són els quatre regnes que sortiran d'aquella nació, però que no seran tan forts com el primer. ²³ Al final d'aquells regnats, quan els perversos hauran arribat al seu punt més alt, vindrà un rei insolent i molt intrigant. ²⁴ El seu poder es consolidarà, però no per mèrits propis. Destruirà de manera increïble. Triomfarà en tot allò que faci. Destruirà gent poderosa i el poble dels àngels sants.

²⁵ »"Amb la seva astúcia aconseguirà el que es proposi. Ensuperbit en el seu cor, destruirà molta gent que es creia segura. Es rebel·larà contra el sobirà dels sobirans, però serà abatut sense la intervenció de ningú.

²⁶ »"La visió dels capvespres i dels matins que ha estat explicada és verídica, però tu mantén-la secreta, perquè es complirà al cap de molt temps.

²⁷ »Jo, Daniel, vaig perdre les forces i vaig caure malalt durant uns quants dies. Després em vaig llevar per complir la meva tasca al servei del rei. Però estava trasbalsat per la visió, no la podia comprendre.

Les setanta setmanes d'anys

9

¹ »L'any primer de Darius, fill de Xerxes, del llinatge dels medes, rei dels caldeus, ² l'any primer del seu regnat, jo, Daniel, vaig investigar en els llibres de l'Escltura el nombre d'anys que, segons la paraula del Senyor comunicada al profeta Jeremies, Jerusalem havia d'estar en ruïnes: eren setanta anys. ³ Em vaig adreçar al Senyor, el meu Déu, implorant-lo amb pregàries i súpliques, tot dejunant, vestit de sac i cobert de cendra.

⁴ »I vaig pregar al Senyor, el meu Déu, amb aquesta confessió:

»--Ah, Senyor, Déu gran i terrible, que mantens l'aliança i l'amor amb els qui t'estimen i guarden els teus manaments! ⁵ Hem pecat, hem comès el mal, som culpables i rebels. Ens hem apartat dels teus manaments i de la teva Llei. ⁶ No vam escoltar els teus servents, els profetes, que parlaven en nom teu als nostres reis, als nostres caps, als nostres pares i a tota la gent del país. ⁷ Tu has estat bondadós, Senyor, però a nosaltres tan sols ens queda la vergonya que passen avui els homes de Judà, els habitants de Jerusalem i tot el poble d'Israel, els de prop i els de lluny, escampats per tots els països on tu els vas dispersar perquè t'havien estat infidels. ⁸ A nosaltres, Senyor, als nostres reis, als nostres governants, als nostres pares, tan sols ens queda la vergonya que passem, perquè hem pecat contra tu; ⁹ en canvi, tu, Senyor, Déu nostre, ets misericordiós i perdones les nostres rebel·lions.

¹⁰ Nosaltres, Senyor, Déu nostre, no t'hem escoltat quan ens deies que seguíssim les instruccions que ens donaves mitjançant els teus servents, els profetes. ¹¹ Tot Israel ha violat la teva Llei, se n'ha allunyat, sense fer cas del que li deies. Finalment ens han caigut al damunt les malediccions i les imprecacions escrites en la Llei de Moisès, el teu servent, perquè havíem pecat contra tu. ¹² Has complert les teves amenaces contra nosaltres i contra els nostres

governants, que ens han dut les calamitats més grans que es podien imaginar sota el cel: les que hem vist a Jerusalem. ¹³ Totes aquestes calamitats han caigut damunt nostre, tal com està escrit en la Llei de Moisès. Però nosaltres no t'hem apaivagat, Senyor, Déu nostre, convertint-nos de les nostres culpes i tenint present que tu parles amb tota veritat. ¹⁴ Tu, Senyor, has vetllat perquè es complissin les teves amenaces i les has fetes caure damunt de nosaltres; perquè tu, Senyor, Déu nostre, has estat bondadós en tot el que has fet, però nosaltres no t'hem escoltat. ¹⁵ »"Senyor, Déu nostre, que has fet sortir amb mà forta el teu poble del país d'Egipte i que t'has fet una anomenada que arriba fins als nostres dies: ara nosaltres reconeixem que hem pecat i que som culpables. ¹⁶ Per la teva gran bondat, Senyor, calma l'ardor del teu enuig contra Jerusalem, la teva ciutat, i contra la teva muntanya santa. Pels nostres pecats i per les culpes dels nostres pares, Jerusalem i el teu poble són la befa de tots els països que ens envolten. ¹⁷ Escolta, Déu nostre, la pregària del teu servent i les seves súpliques. Fes brillar la claror de la teva mirada sobre el teu santuari devastat, per amor de tu mateix, Senyor.

¹⁸ »"Escolta atentament, Déu meu, obre els ulls i mira aquesta desolació i la ciutat que porta el teu nom. Et presentem les nostres súpliques, no comptant amb les nostres bones obres sinó amb la teva gran misericòrdia. ¹⁹ Senyor, escolta! Senyor, perdona! Senyor, estigues atent i actua, no triguïs més! Per l'amor de tu mateix, Déu meu, recorda que aquesta ciutat i aquest poble porten el teu nom!

²⁰ »Jo continuava parlant, tot pregant i confessant els meus pecats i els pecats d'Israel, el meu poble, i presentant al Senyor, el meu Déu, la meva súplica per la seva muntanya santa. ²¹ Encara pregava, quan Gabriel, l'home que havia vist al començament de la visió, se'm va acostar volant. Era l'hora de l'ofrena del capvespre. ²² Ell em va parlar perquè compregués. Em digué:

»--Daniel, acabo de sortir per fer-t'ho entendre. ²³ Quan començaves les teves súpliques, Déu ha donat una resposta, i jo he vingut per anunciar-te-la, perquè tu ets el seu preferit. Estigues atent al que et diré i entendràs la visió:

²⁴ »"Han de passar setanta setmanes d'anys en la vida del teu poble i de la teva ciutat santa per a posar fi a la infidelitat, cancel·lar el pecat i expiar la culpa; llavors arribarà la bondat eterna, es compliran la visió i la profecia i serà ungit el Sant dels sants.

²⁵ »"Sàpigues, doncs, i entén-ho: Des de l'instant que ha estat donada l'ordre de tornar i reconstruir Jerusalem fins al moment que un serà ungit com a príncep, passaran set setmanes d'anys. Durant seixanta-dues setmanes més, places i fossats seran reconstruïts, però els temps seran difícils. ²⁶ Passades les seixanta-dues setmanes d'anys, serà mort un home ungit, sense que hagi estat jutjat. La gent d'un príncep que arribarà, destruirà la ciutat i el santuari. Ell tindrà un final desastrós, però fins aquell moment hi haurà guerra i devastacions. ²⁷ Durant una setmana d'anys concertarà amb molts una aliança ferma, i durant mitja setmana d'anys abolirà sacrificis i oblacions. Sobre l'angle de l'altar hi haurà l'abominació devastadora, fins que la ruïna decretada es compleixi en aquell devastador.»

La gran visió final

10

¹ L'any tercer de Cir, rei de Pèrsia, Daniel, que duia el sobrenom de Belteixassar, va rebre una revelació. Era un missatge del tot cert que anunciava una gran tribulació. Ell va comprendre el missatge durant la visió. Daniel va dir:

² --Per aquells dies, jo, Daniel, m'havia posat de dol durant tres setmanes. ³ No menjava aliments delicats, no tastava vi ni carn ni m'havia posat perfums durant aquelles tres setmanes. ⁴ El dia vint-i-quatre del mes primer, jo era a la vora del gran riu Tigris. ⁵ Alçant els ulls vaig veure un home vestit de lli i amb un cenyidor d'or d'Ufaz. ⁶ El seu cos era com de crisòlit, la cara li brillava com un llamp, els ulls semblaven torxes enceses, els braços i els peus, bronze brunyit, i el so de la seva veu era com la remor d'una gentada. ⁷ Solament jo, Daniel, vaig veure l'aparició; els homes que m'acompanyaven no la van veure, però s'apoderà d'ells un esglai tan gran que van córrer a amagar-se. ⁸ M'havien deixat sol quan vaig veure aquesta aparició. No tenia gens de força, estava pàl·lid i desfigurat, no em podia sostenir. ⁹ Tan bon punt vaig sentir la veu d'aquell home, vaig quedar desmaiàt, de cara a terra.

¹⁰ »Llavors una mà em va tocar, i em féu incorporar sobre els genolls i les mans. ¹¹ Ell em va dir:

»--Daniel, preferit de Déu, fixa't en el que et dic i posa't dret al lloc on ets, perquè ara m'han enviat a tu.

»Mentre em deia això, em vaig posar dret tremolant. ¹² Ell continuà:

»--No tinguis por, Daniel: des del primer dia que et vas proposar de comprendre i d'humiliar-te davant el teu Déu, ell va escoltar la teva pregària, i per això jo he vingut. ¹³ L'àngel protector del regne de Pèrsia m'ho ha impedit durant vint-i-un dies, però Miquel, un dels àngels principals, ha vingut a ajudar-me. Jo estava retingut prop dels reis de

Pèrsia, ¹⁴ però ara he vingut per fer-te comprendre allò que succeirà al teu poble els darrers dies, perquè encara hi ha una visió referent a aquells dies.

¹⁵ »Mentre em parlava així, jo mirava a terra i callava. ¹⁶ Però algú que tenia figura d'home em va tocar els llavis; llavors vaig dir a aquell que tenia davant:

»--Senyor meu, l'aparició m'ha trasbalsat i no tinc gens de força. ¹⁷ Com podré jo, que sóc un servent del meu senyor, parlar al meu senyor si des d'ara no em queden forces i fins em falta l'alè?

¹⁸ »Llavors aquell que tenia aspecte d'home em tocà de bell nou i em va reanimar. ¹⁹ Em digué:

»--No tinguis por, preferit de Déu. La pau sigui amb tu. Coratge, sigues fort!

»Mentre ell em parlava, vaig reprendre forces i vaig dir:

»--Que parli el meu senyor, ja que tu m'has confortat.

²⁰ »Llavors el primer em va dir:

»--Saps per què he vingut? Ara jo me'n torno per combatre contra l'àngel de Pèrsia i, mentre seré fora, arribarà l'àngel de Grècia. ²¹ Però jo t'anunciaré el que hi ha escrit en el llibre de la veritat. Contra aquells, tan sols n'hi ha un que em sostingui: és Miquel, el vostre àngel.

11

¹ I jo, l'any primer de Darius, el mede, ja estava al seu costat per sostenir-lo i confortar-lo.

Interpretació de les visions anteriors

² »"Ara jo t'anunciaré la veritat: tres reis governaran encara Pèrsia, i el quart serà el més ric de tots; però el mateix poder de la seva riquesa ho somourà tot: somourà el regne de Grècia. ³ Allà s'alçarà un rei que serà un gran guerrer, dominarà grans territoris i farà el que voldrà.

⁴ »"Tot just establert, el seu regne es partirà i es dispersarà als quatre vents del cel, però no entre la seva descendència; ja no dominaran com ell ho havia fet, perquè el seu regne li serà arrencat i donat a altres que no seran els seus descendents.

⁵ »"El rei del sud serà poderós, però un dels seus generals arribarà a ser més fort que ell, i el seu domini s'estendrà sobre un imperi més gran. ⁶ Al cap d'uns quants anys faran un pacte: la filla del rei del sud es casarà amb el rei del nord per executar els acords, però ella no serà prou poderosa i no es mantindrà amb la seva descendència. Serà traïda juntament amb els qui la van portar, amb el seu fill i amb el qui l'havia sostinguda en aquells temps. ⁷ Però un rebrot de les seves mateixes arrels s'aixecarà en el seu lloc d'origen, marxarà contra l'exèrcit i contra la fortalesa del rei del nord, lluitarà contra ells i els vencerà. ⁸ Fins i tot s'endurà captius a Egipte els seus déus, les seves imatges de fosa, amb els seus objectes preciosos d'or i de plata. Després, durant uns quants anys, es mantindrà allunyat del rei del nord. ⁹ Aquest voldrà envair el territori del rei del sud, però haurà de tornar a la seva terra. ¹⁰ Un fill seu es prepararà reunint grans exèrcits, l'atacarà, l'envairà i l'inundarà. De tornada atacarà fins i tot la ciutadella.

¹¹ Després, el rei del sud, enfurismat, sortirà a combatre contra el rei del nord; posarà en peu de guerra una gran multitud, i l'exèrcit del rei del nord serà derrotat: ¹² la multitud s'alçarà, el coratge d'aquell rei augmentarà i el vencedor en farà caure a milers, però no es mantindrà fort. ¹³ El rei del nord tornarà a mobilitzar una multitud més gran que la primera i al cap d'uns quants anys vindrà amb un nombrós exèrcit i un gran bagatge.

¹⁴ »"Per aquells temps, molts s'aixecaran contra el rei del sud, i uns homes violents del teu poble se sublevaran perquè es compleixi allò que anuncia la visió. Però fracassaran. ¹⁵ Vindrà el rei del nord, elevarà un terraplè i prendrà una ciutat fortificada. Les forces del sud no aguantaran, ni tan sols les tropes escollides. Ningú no podrà resistir. ¹⁶ L'invasor farà el que voldrà. Ningú no se li podrà enfrontar. S'establirà al país esplèndid exterminant pertot arreu. ¹⁷ Es proposarà de venir amb la força de tot el seu regne i de pactar amb el rei del sud donant-li una muller per a destruir-lo. Però no ho aconseguirà, no se n'apoderarà. ¹⁸ Llavors es girarà cap a les illes i en conquerirà moltes. Però un cabdill posarà fi als seus ultratges i ell no es podrà revenjar. ¹⁹ Tornarà, doncs, cap a les ciutats fortificades del seu país. Però fracassarà, i caurà sense deixar rastre. ²⁰ En lloc d'ell se n'alçarà un altre que enviarà un delegat per espoliar el temple a favor del tresor reial, però al cap de poc temps desapareixerà, no en públic ni en el camp de batalla. ²¹ El succeirà un home menyspreable, que ningú no haurà coronat. Arribarà tranquil·lament i s'apoderarà de la corona amb intrigues. ²² La seva embranzida submergirà les tropes invasores i les trossejarà, com també farà desaparèixer el príncep de l'aliança. ²³ Abusant de l'amistat pactada, enganyarà i s'anirà enfortint, ni que sigui amb poca gent a favor d'ell. ²⁴ Amb tranquil·litat entrarà a les regions més riques del territori de Judà i farà allò que mai no havien fet els seus pares ni els pares dels seus pares: distribuirà als seus partidaris despulles, botí i riqueses i projectarà d'atacar les ciutats fortificades. Però tot això no durarà. ²⁵ Tindrà a punt la força i el coratge per

a anar a lluitar contra el rei del sud amb un gran exèrcit. El rei del sud es prepararà també per a la guerra amb un exèrcit molt gran i poderós, però no podrà resistir, perquè conspiraran contra ell. ²⁶ Els qui mengin a la seva pròpia taula el traïran, el seu exèrcit serà vençut i hi haurà una gran mortaldat. ²⁷ Els dos reis, amb intenció de fer-se mal, s'asseuran a la mateixa taula i mentiran, sense cap resultat, perquè no haurà arribat encara el temps fixat. ²⁸ Se'n tornarà al seu país amb grans riqueses. Es proposarà de fer mal a l'aliança santa i, després de triomfar, arribarà al seu país.

²⁹ »"En el temps fixat tornarà a marxar contra el sud, però el final no serà com el de l'expedició anterior. ³⁰ Vindran contra ell naus de ponent, i això l'espantarà. Aïradament voldrà perseguir de nou l'aliança santa i triomfarà. Llavors es tornarà a posar d'acord amb els qui abandonen l'aliança santa. ³¹ Les tropes enviades per ell es presentaran per profanar el santuari i la ciutadella, aboliran el sacrifici perpetu i erigiran l'abominació devastadora. ³² Amb afalacs farà apostatar els transgressors de l'aliança, però el poble dels qui coneixen el seu Déu actuarà amb fermesa i triomfarà. ³³ Els assenyats del poble n'instruiran molts, però durant un temps cauran per l'espasa, el foc, la presó i la confiscació de béns. ³⁴ En la seva caiguda, pocs els ajudaran, encara que molts s'ajuntaran a ells per oportunisme. ³⁵ Entre els assenyats, alguns cauran per tal de ser purificats al gresol, rentats i blanquejats per als temps darrers, ja que el temps fixat encara haurà de venir.

³⁶ »"El rei farà el que voldrà, s'enorgullirà, es creurà més gran que tots els déus i parlarà amb insolència contra el Déu dels déus. Prosperarà fins que la indignació arribi al punt culminant, perquè allò que ha estat decretat es complirà.

³⁷ »"No farà cas del déu dels seus avantpassats ni del déu preferit de les dones, no tindrà miraments per cap déu perquè es creurà més gran que tots. ³⁸ En comptes d'això retrà honors al déu de les fortalezes, un déu que els seus pares no coneixien. L'honorarà amb or, plata, pedres precioses i objectes valuosos. ³⁹ Posarà les seves fortalezes sota la protecció d'un déu desconegut. Cobrirà d'honors els qui el reconeixeran, els donarà poder sobre molta gent i els repartirà terres en recompensa.

⁴⁰ »"Quan s'acosti l'hora de la fi, el rei del sud s'enfrontarà contra ell. Llavors el rei del nord l'escometrà amb carros de guerra, amb cavalleria i moltes naus. Inundant-los, travessarà diversos països. ⁴¹ Entrarà al país esplèndid i molts cauran. Però Edom, Moab i la resta dels ammonites seran salvats. ⁴² S'apoderarà de diversos territoris, i el país d'Egipte no se n'escaparà. ⁴³ S'apropriarà dels tresors amagats d'or i de plata i de tots els objectes preciosos d'Egipte. Els libis i els etiòps li seguiran els passos. ⁴⁴ Però li arribaran notícies de l'orient i del nord que l'alarman, i sortirà enfurismat per destruir i exterminar molta gent. ⁴⁵ Plantarà els seus pavellons entre els dos mars, vora la muntanya gloriosa i santa. Allà li arribarà la fi i no hi haurà qui l'ajudi.

Salvació del poble de Déu

12

¹ »"En aquell temps s'alçarà Miquel, el gran àngel que fa costat als fills del teu poble. Hi haurà un temps de tribulació com no n'hi ha hagut cap des que existeixen les nacions fins aquell moment. Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui es trobin inscrits en el llibre. ² Molts dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllaran, els uns per a la vida eterna, els altres per a l'oprobri, per a la reprovació eterna. ³ Els assenyats resplendiran com la llum del firmament, els qui n'hauran portat molts per camins de justícia brillaran com les estrelles per sempre.

⁴ »"I tu, Daniel, guarda en secret aquestes paraules i segella el llibre fins als temps darrers. Molts l'escrutaran i el seu coneixement augmentarà.

Conclusió

⁵ »Llavors jo, Daniel, vaig veure dos homes més, drets, un a cada vora del riu. ⁶ L'un dels dos va preguntar a l'home vestit de lli que estava damunt les aigües del riu:

»--Quan vindrà la fi d'aquestes coses extraordinàries?

⁷ »L'home vestit de lli que estava damunt les aigües del riu va alçar cap al cel la mà dreta i la mà esquerra, i vaig sentir que jurava pel qui viu pels segles dels segles:

»--Un temps, dos temps i la meitat d'un temps. Quan s'haurà acabat completament la força del poble sant, tot això es complirà.

⁸ »Jo ho vaig sentir, però no ho vaig entendre. Vaig preguntar, doncs:

»--Senyor, com serà l'acabament de tot això?

⁹ »Ell em va respondre:

»--Vés-te'n, Daniel, perquè tot això serà un secret guardat i segellat fins als temps darrers. ¹⁰ Molts seran rentats, blanquejats i purificats al gresol, però els malvats persistiran en la seva maldat; ningú d'ells no ho comprendrà, però els assenyats sí que ho entendran. ¹¹ A partir del moment en què serà abolit el sacrifici perpetu i erigida l'abominació devastadora, passaran mil dos-cents noranta dies.

¹² »"Feliç el qui sàpiga esperar i arribi a mil tres-cents trenta-cinc dies!

¹³ »"Tu vés-te'n fins que arribi la fi. Descansaràs i després t'aixecaràs per rebre la teva recompensa el darrer dia.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Esdres

Els primers jueus repatriats i la reconstrucció del temple (1-6)

El rei Cir autoritza la reconstrucció del temple

1

¹ L'any primer del regnat de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor va decidir de complir el que havia anunciat per boca de Jeremies. Va moure el cor de Cir, rei de Pèrsia, a promulgar per tot el seu imperi, de viva veu i per escrit, aquest edicte:

² «Això fa saber Cir, rei de Pèrsia: El Senyor, Déu del cel, que ha posat a les meves mans tots els reialmes de la terra, m'ha encomanat que li edifiqui un temple a Jerusalem, al país de Judà. ³ Tots aquells de vosaltres que pertanyen al seu poble —que el seu Déu sigui amb ells!—, que tornin a Jerusalem, al país de Judà, a construir el temple del Senyor, Déu d'Israel, que habita a Jerusalem. ⁴ I arreu on hi hagi gent d'aquest poble, que la població del lloc on resideixen els ajudi amb plata, or, provisions i bestiar, a més d'ofrenes voluntàries per al temple del Déu que fa estada a Jerusalem.»

⁵ Aleshores els caps de llinatge de les tribus de Judà i de Benjamí, els sacerdots i els levites es disposaren a partir. Eren tots aquells a qui Déu havia mogut el cor perquè tornessin a Jerusalem a reconstruir el seu temple, el temple del Senyor. ⁶ Tots els seus veïns els van ajudar donant-los objectes de plata, or, provisions, bestiar i molts altres béns, a més de les ofrenes voluntàries per al temple.

⁷ El mateix rei Cir va fer restituir els objectes del temple del Senyor que Nabucodonosor havia pres de Jerusalem i que havia dipositat al temple dels seus déus. ⁸ Per ordre de Cir, rei de Pèrsia, el tresorer Mitredat en va fer l'inventari i els confià a Xeïxbassar, príncep de Judà. ⁹ L'inventari era aquest:

30 safates d'or,

1000 safates de plata,

29 ganivets,

¹⁰ 30 copes d'or,

410 copes de plata de segona categoria,

1000 utensilis d'altres menes.

¹¹ En total hi havia 5400 objectes d'or i de plata.

Quan els deportats van retornar de Babilònia a Jerusalem, Xeïxbassar es va emportar tots aquests objectes.

Llista dels repatriats

2

¹ Aquests són els deportats, originaris de la província de Judà, que van retornar a Jerusalem i al territori de Judà, cada un a la seva població. Les seves famílies havien viscut captives a Babilònia d'ençà que Nabucodonosor, rei de Babilònia, les hi havia deportades. ² Els guiaven Zorobabel, Jeixua, Nehemià, Seraià, Reelaià, Mordocai, Bilxan, Mispar, Bigvai, Rehum i Baanà.

Aquesta és la llista dels homes del poble d'Israel que van tornar de l'exili:

³ Descendents de Paroix, 2172. ⁴ Descendents de Xefatià, 372. ⁵ Descendents d'Arah, 775. ⁶ Descendents de Pahat-Moab, és a dir, descendents de Jeixua i de Joab, 2812. ⁷ Descendents d'Elam, 1254. ⁸ Descendents de Zatú, 945.

⁹ Descendents de Zacai, 760. ¹⁰ Descendents de Baní, 642. ¹¹ Descendents de Bebai, 623. ¹² Descendents

d'Azgad, 1222. ¹³ Descendents d'Adonicam, 666. ¹⁴ Descendents de Bigvai, 2056. ¹⁵ Descendents d'Adín, 454.

¹⁶ Descendents d'Ater, és a dir, descendents de Jehizquià, 98. ¹⁷ Descendents de Bessai, 323. ¹⁸ Descendents de

Jorà, 112. ¹⁹ Descendents d'Haixum, 223. ²⁰ Descendents de Guibar, 95. ²¹ Originaris de Betlem, 123. ²² Originaris

de Netofà, 56. ²³ Originaris d'Anatot, 128. ²⁴ Originaris d'Azmàvet, 42. ²⁵ Originaris de Quiriari-Arim, de Quefirà i de

Beerot, 743. ²⁶ Originaris de Ramà i de Gueba, 621. ²⁷ Originaris de Micmàs, 122. ²⁸ Originaris de Betel i d'Ai, 223.

²⁹ Originaris de Nebó, 52. ³⁰ Originaris de Magbix, 156. ³¹ Descendents d'un altre Elam, 1254. ³² Descendents

d'Harim, 320. ³³ Originaris de Lod, d'Hadid i d'Onó, 725. ³⁴ Originaris de Jericó, 345. ³⁵ Originaris de Senaà, 3630.

³⁶ Llista dels sacerdots que van tornar:

Descendents de Jedaià, de la casa de Jeixua, 973. ³⁷ Descendents d'Immer, 1052. ³⁸ Descendents de Paixhur,

1247. ³⁹ Descendents d'Harim, 1017.

⁴⁰ Llista dels levites que van tornar:

Descendents de Jeixua, és a dir, de Cadmiel, de Binnui i d'Odavià, 74.

⁴¹ Cantors del temple:

Descendents d'Assaf, 128.

⁴² Porters:

Descendents de Xal-lum, d'Ater, de Talmon, d'Acub, d'Hatità i de Xobai, en total, 139.

⁴³ Servents del temple:

Descendents de Sihà, d'Hassufà, de Tabaot, ⁴⁴ de Querós, de Siahà, de Padon, ⁴⁵ de Lebanà, d'Hagabà, d'Acub, ⁴⁶ d'Hagab, de Xalmai, d'Hanan, ⁴⁷ de Guidel, de Gàhar, de Reaià, ⁴⁸ de Ressín, de Necodà, de Gazam, ⁴⁹ d'Uzà, de Passéah, de Bessai, ⁵⁰ d'Asnà, dels meünites, dels nefussites, ⁵¹ de Bacbuc, d'Hacufà, d'Harhur, ⁵² de Baslut, de Mehidà, d'Harxà, ⁵³ de Barcós, de Sisserà, de Tèmah, ⁵⁴ de Nessíah i d'Hatifà.

⁵⁵ Descendents dels servents de Salomó:

Descendents de Sotai, de Sofèret, de Perudà, ⁵⁶ de Jalà, de Darcon, de Guidel, ⁵⁷ de Xefatià, d'Hatil, de Poquèret-Assebaim i d'Amí.

⁵⁸ Total dels servents del temple i dels descendents dels servents de Salomó: 392.

⁵⁹ Els següents repatriats, procedents de Tel-Mèlah, Tel-Harxà, Querub, Adan i Immer, no pogueren demostrar que el seu llinatge i la seva descendència fossin israelïtes:

⁶⁰ Descendents de Delaià, de Tobià i de Necodà, 652.

⁶¹ Dels sacerdots, es van trobar en la mateixa situació els descendents d'Hobaià, de Cos i de Barzil-lai. Aquest es deia així perquè havia adoptat el nom de família de la seva dona en casar-se amb una de les filles de Barzil-lai, del territori de Galaad. ⁶² Cap d'ells no aconseguí de trobar els registres genealògics de la seva família. Per tant, van ser considerats impurs i van ser exclosos del sacerdoci. ⁶³ El mateix governador els va prohibir que mengessin aliments consagrats fins que un sacerdot pogués prendre una decisió per mitjà de les sorts sagrades dels urim i tummim.

⁶⁴ En total, el conjunt de la comunitat era de 42360 persones, ⁶⁵ sense comptar 7337 esclaus i esclaves, i 200 cantors i cantores. ⁶⁶ Tenien 736 cavalls, 245 mules, ⁶⁷ 435 camells i 6720 ases.

⁶⁸ Quan van arribar a Jerusalem, al temple del Senyor, alguns caps de llinatge van fer ofrenes voluntàries perquè el temple de Déu pogués ser reedificat en el seu emplaçament original. ⁶⁹ Cadascú hi va contribuir segons les seves possibilitats. En total van aportar al tresor per al finançament de l'obra 61000 monedes d'or i 2855 quilos de plata; i també van donar 100 túniques sacerdotals.

⁷⁰ Els sacerdots, els levites, una part del poble, els cantors, els porters i els servents del temple es van establir en les seves poblacions. Així tots els israelïtes tornaren a habitar en els seus llocs d'origen.

Restabliment de l'altar i represa del culte

3

¹ Quan va arribar el mes setè de l'any, tots els israelïtes, que ja s'havien establert en les seves poblacions, es van congregar com un sol home a Jerusalem. ² El sacerdot Jeixua, fill de Jossadac, juntament amb els seus germans els altres sacerdots, i Zorobabel, fill de Xealtiel, amb els seus parents, van reconstruir l'altar del Déu d'Israel, per poder-hi oferir holocaustos tal com prescriu la Llei de Moisès, home de Déu. ³ Malgrat el temor que els inspiraven els habitants del país, van erigir l'altar sobre els seus antics fonaments i van oferir-hi els holocaustos del matí i del capvespre en honor del Senyor. ⁴ Els israelïtes també van celebrar, tal com és prescrit, la festa dels Tabernacles: cada un dels dies de la festa van oferir el nombre manat d'holocaustos. ⁵ I a partir d'aleshores van oferir cada dia l'holocaust perpetu, els holocaustos de la festa del primer dia del mes i els de totes les festivitats consagrades al Senyor, a més dels holocaustos que li oferien voluntàriament. ⁶ Així, des del primer dia del mes setè, començaren a oferir holocaustos al Senyor. Tot i això, els fonaments del nou temple del Senyor encara no estaven posats.

Inici de la reconstrucció del temple

⁷ Després, amb autorització de Cir, rei de Pèrsia, van contractar, pagant-los amb diners, picapedrers i fusters, i també van contractar mercaders de Sidó i de Tir perquè, a canvi de queviures, begudes i oli, els enviessin fusta de cedre del Líban per mar fins a Jafa.

⁸ L'any segon després de la seva arribada a Jerusalem, al temple de Déu, en el mes segon, Zorobabel, fill de

Xealtiel, i Jeixua, fill de Jossadac, amb els altres germans seus, els sacerdots, amb els levites i amb tots els qui havien tornat de la captivitat a Jerusalem, van començar la reconstrucció del temple del Senyor. Els levites de vint anys en amunt van ser els encarregats de dirigir l'obra. ⁹ Així, doncs, els levites Jeixua, amb els seus fills i germans, i Cadmiel, amb els seus fills, del clan d'Odavià, van emprendre unànimement la direcció dels treballadors de l'obra del temple de Déu. Col·laboraven amb ells els levites descendents d'Henadad, els seus fills i els seus germans. ¹⁰ Quan els constructors hagueren de posar els fonaments del temple del Senyor, es van congregar els sacerdots, amb vestidures sagrades i amb les trompetes, i els levites, descendents d'Assaf, amb els címbals, per lloar el Senyor, seguint les disposicions de David, rei d'Israel. ¹¹ Entonaven lloances i accions de gràcies al Senyor cantant a cors alterns: «Que n'és, de bo; perdura eternament el seu amor a Israel!» I tot el poble proferia grans aclamacions de lloança al Senyor, perquè posaven els fonaments del seu temple. ¹² Però, mentre la majoria cridava de joia i d'alegria, molts sacerdots, levites i caps de llinatge ja ancians que havien conegut el temple anterior, ploraven a llàgrima viva veient com posaven els fonaments del nou temple. ¹³ I era impossible de distingir entre les aclamacions d'alegria dels uns i els sanglots i el plor dels altres, perquè el poble proferia unes aclamacions tan fortes que se sentien de molt lluny.

Oposició a la reconstrucció del temple

4

¹ Quan els enemics de les tribus de Judà i de Benjamí sentiren a dir que els repatriats construïen un temple per al Senyor, Déu d'Israel, ² anaren a trobar Zorobabel i els caps de llinatge i els van dir:

--Deixeu-nos col·laborar en la construcció del temple. Perquè també nosaltres adorem el vostre Déu i li oferim sacrificis d'ençà que Assarhadon, rei d'Assíria, ens va deportar aquí.

³ Però Zorobabel, Jeixua i els altres caps de llinatge d'Israel els van respondre:

--A vosaltres no us correspon de construir amb nosaltres un temple per al nostre Déu. El temple del Senyor, Déu d'Israel, l'hem d'edificar nosaltres sols, tal com ens ha ordenat Cir, rei de Pèrsia.

⁴ Llavors els habitants del país començaren a descoratjar els jueus i a intimidar-los perquè no construïssin el temple.

⁵ I durant tot el regnat de Cir, rei de Pèrsia, i fins al regnat de Darius, van dedicar-se a subornar contra ells els consellers del rei perquè fessin fracassar els seus projectes.

Denúncies sobre la reconstrucció de la ciutat

⁶ Al començament del regnat de Xerxes, els enemics dels jueus van escriure una carta al rei amb acusacions contra els habitants de Judà i de Jerusalem.

⁷ Més tard, en temps d'Artaxerxes, rei de Pèrsia, Bixlam, Mitredat, Tabel i la resta dels seus col·legues també escriviren al rei. La carta va ser escrita en arameu, si bé ha estat traduïda.

⁸ També el governador Rehum i Ximxai, el seu secretari, van escriure al rei Artaxerxes una carta contra Jerusalem. Aquest era l'encapçalament de la carta:

⁹ «De part de Rehum, governador, de Ximxai, secretari, i dels seus col·legues —jutges i alts funcionaris, homes oriünds de Tarpel, Afaràs, Èrec, Babilònia i Susa, és a dir, Elam—, ¹⁰ i de part de tots els altres pobles que el gran i honorable Osnapar va deportar i va establir a les ciutats de Samaria i a la resta de la Transeufratina.»

¹¹ El text de la carta deia així:

«Al rei Artaxerxes, de part dels seus súbdits, habitants de la Transeufratina.

¹² »Majestat, et fem saber que els jueus vinguts de prop teu han arribat a Jerusalem i estan reconstruint aquesta ciutat rebel i malvada: reparen les muralles i en protegeixen els fonaments amb terraplens. ¹³ Ara bé, has de saber que, si es reconstrueix aquesta ciutat i se'n refan les muralles, els qui l'habiten deixaran de pagar els tributs, els impostos i els drets de pas, i l'erari reial se'n veurà perjudicat. ¹⁴ Considerant, doncs, que tenim l'honor d'estar al servei del palau i que no podríem suportar aquest perjudici al rei, t'enviem aquest informe. ¹⁵ Fes investigar en els annals dels teus avantpassats. Podràs comprovar-hi que aquesta ciutat és rebel: sempre ha portat perjudicis als reis i als governs de les províncies i no ha parat de fomentar revoltes des dels temps antics. Per això va ser destruïda.

¹⁶ Sàpiga el rei que, si es reedifica la ciutat i se'n refan les muralles, sa majestat no podrà mantenir les seves possessions a la Transeufratina.»

Resposta del rei Artaxerxes

¹⁷ El rei va enviar la resposta següent:

«Al governador Rehum, al secretari Ximxai i als altres col·legues seus que resideixen a Samaria i a la resta de la

Transeufratina. Salut!

¹⁸ »L'informe que ens heu enviat m'ha estat llegit amb tot detall. ¹⁹ He ordenat que es fessin investigacions i s'ha pogut constatar que, des dels temps antics, Jerusalem es revolta contra els reis i s'hi produeixen rebel·lions i sedicions. ²⁰ També s'ha comprovat que hi havia hagut en aquesta ciutat reis poderosos que dominaven tot el territori de l'actual Transeufratina i hi recaptaven impostos, tributs i drets de pas.

²¹ »Per tot això, doneu l'ordre de suspendre les obres, i que aquesta ciutat no sigui reconstruïda fins que jo mateix no ho disposi. ²² Actueu amb tota diligència en aquest assumpte, no fos cas que la situació empitjorés i el govern imperial se'n veiés perjudicat.»

²³ La còpia de la resposta del rei Artaxerxes va ser llegida a Rehum, al secretari Ximxai i a la resta dels seus col·legues. Immediatament es van presentar a Jerusalem i van obligar els jueus a interrompre les obres per força.

Represa de la reconstrucció del temple

²⁴ A Jerusalem, les obres de reconstrucció del temple de Déu estaven aturades. La interrupció va durar fins l'any segon del regnat de Darius, rei de Pèrsia.

5

¹ Però el profeta Ageu i el profeta Zacaries, fill d'Idó, van parlar als jueus de Judà i de Jerusalem en nom del Déu d'Israel, que els inspirava. ² Llavors Zorobabel, fill de Xealtiel, i Jeixua, fill de Jossadac, es van posar a construir el temple de Jerusalem; i els profetes de Déu eren amb ells i els donaven suport.

³ De seguida s'hi va presentar Tatenai, governador de la Transeufratina, acompanyat de Xetar-Boznai i d'altres alts funcionaris, i els van preguntar:

--Qui us ha autoritzat a reconstruir aquest edifici i a preparar tota aquesta fusta? ⁴ Us manem que ens doneu els noms dels qui aixequen aquesta construcció.

⁵ Però Déu vetllava pels dirigents dels jueus, i no els van fer parar les obres mentre esperaven que l'informe arribés a Darius i que aquest els comunicés per escrit la seva resposta.

Carta al rei Darius

⁶ Aquesta és la còpia de la carta enviada al rei Darius per Tatenai, governador de la Transeufratina, i Xetar-Boznai i els seus col·legues, funcionaris d'aquella regió. ⁷ L'informe era escrit en els termes següents:

«Al rei Darius, salut i prosperitat!

⁸ »Sàpiga el rei que hem anat a la província de Judà i hem vist que estan reconstruint el temple del gran Déu. El construeixen amb carreus i amb bigues de fusta posades dintre els murs. El treball és fet amb diligència, i l'obra progressa ràpidament. ⁹ Hem preguntat, doncs, als dirigents dels jueus qui els havia autoritzat a construir aquell edifici i preparar tota aquella fusta. ¹⁰ També els hem demanat els seus noms, per poder-te enviar la llista escrita dels qui porten l'obra. ¹¹ La seva resposta ha estat aquesta:

»"Nosaltres som servents del Déu de cel i terra i estem reconstruint el temple que, fa molts anys, un gran rei d'Israel va edificar i deixà acabat. ¹² Després, com que els nostres avantpassats van provocar la indignació del Déu del cel, ell els posà en mans de Nabucodonosor, el caldeu, rei de Babilònia, que destruí aquest temple i deportà el poble a Babilònia. ¹³ Però quan Cir va ser rei de Babilònia, el primer any del seu regnat, va decretar que el temple fos reconstruït. ¹⁴ A més, va restituir els objectes d'or i de plata que Nabucodonosor havia pres del temple de Jerusalem i s'havia endut al temple de Babilònia. Cir els va fer retirar del temple de Babilònia i els donà a un home anomenat Xeixbassar, que ell mateix havia designat governador. ¹⁵ Li va ordenar que prenguéss aquells objectes i els diposités al temple de Jerusalem, i que s'encarregués de reedificar-lo en el seu emplaçament original. ¹⁶ Aleshores Xeixbassar va venir a Jerusalem i posà els fonaments del temple de Déu. De llavors ençà l'hem anat construint, però encara no l'hem acabat."

¹⁷ »Per tot això, ara demanem que, si a sa majestat li sembla bé, s'investigui en els arxius reials de Babilònia si existeix un edicte, donat pel rei Cir, que ordeni de reconstruir el temple de Déu a Jerusalem. I preguem al rei que ens comuniqui la seva decisió sobre aquest assumpte.»

Darius fa complir l'edicte de Cir

6

¹ Llavors el rei Darius va ordenar que es fessin investigacions en els arxius reials babilònics. ² I fou a Ecbàtana, ciutat fortificada de la província de Mèdia, on van trobar un rotlle en el qual hi havia registrat el següent document: ³ «Any primer del regnat de Cir. Edicte del rei Cir sobre el temple de Jerusalem: El temple serà reconstruït, perquè es disposi d'un lloc apropiat per a oferir-hi sacrificis. S'aprofitaran els seus antics fonaments. Farà seixanta colzades d'alt i seixanta d'ample. ⁴ Els seus murs tindran tres filades de carreus per cada filada de fusta. Les despeses aniran a càrrec del tresor reial. ⁵ A més, els objectes d'or i de plata que Nabucodonosor havia pres del temple de Jerusalem i s'havia endut a Babilònia seran retornats al temple de Jerusalem, de manera que cada cosa torni a ocupar el seu lloc. Els objectes seran dipositats al temple de Déu.»

⁶ En vista d'això, el rei Darius va promulgar el següent edicte:

«A Tatenai, governador de la Transeufratina, a Xetar-Boznai i als seus col·legues, els altres funcionaris d'aquesta satrapia. No intervingueu en aquest assumpte. ⁷ Deixeu continuar les obres d'aquest temple de Déu. Que el governador dels jueus i els seus dirigents el reconstrueixin en el seu emplaçament originari.

⁸ »Aquestes són les meves ordres sobre com heu de procedir amb els dirigents dels jueus respecte a la reconstrucció del temple: Amb els fons reials provinents dels tributs recaptats a la Transeufratina seran pagades puntualment les despeses de les obres als dirigents dels jueus, de manera que no s'interrompin els treballs.

⁹ »Cada dia, sense excepció, serà donat als sacerdots de Jerusalem tot el que necessitin, d'acord amb les seves indicacions: vedells, moltons i anyells per als holocaustos oferts al Déu del cel, i també blat, sal, vi i oli. ¹⁰ Així podran presentar ofrenes agradables al Déu del cel i pregar per la vida del rei i dels seus fills.

¹¹ »Finalment, en cas que algú transgredeixi aquestes disposicions, ordeno que li arrenquin una biga de fusta de casa seva, la clavïn dreta a terra i que ell hi sigui assotat. I que converteixin la casa en un munt de runa. ¹² Que el Déu que fa habitar a Jerusalem el seu nom, ell mateix aniquili qualsevol rei o nació que, transgredint aquestes disposicions, gosi destruir el seu temple! Jo, Darius, he promulgat aquest decret. Que sigui executat al peu de la lletra.»

¹³ Llavors Tatenai, governador de la Transeufratina, Xetar-Boznai i els altres funcionaris, van complir diligentment les ordres rebudes del rei Darius.

Acabament de les obres del temple

¹⁴ D'aquesta manera, els dirigents dels jueus van poder continuar amb èxit els treballs de reconstrucció. Els encoratjaven, amb els seus missatges, el profeta Ageu i el profeta Zacaries, fill d'Idó. Van acabar feliçment la reconstrucció, d'acord amb les ordres del Déu d'Israel i els edictes dels reis perses Cir, Darius i Artaxerxes.

¹⁵ L'edifici del temple va quedar enllestit el dia vint-i-tres del mes d'adar, l'any sisè del regnat de Darius.

¹⁶ Els israelites, els sacerdots, els levites i els altres repatriats van dedicar amb alegria el temple de Déu. ¹⁷ Amb motiu de la dedicació van oferir cent vedells, dos-cents moltons, quatre-cents anyells i, com a sacrifici pel pecat de tot el poble, dotze bocs, un per cada una de les tribus d'Israel. ¹⁸ Després van organitzar els sacerdots en torns i els levites en grups perquè estiguessin al servei del culte a Déu que es fa a Jerusalem, tal com està escrit en el llibre de Moisès.

Celebració de la Pasqua

¹⁹ El dia catorze del primer mes, els repatriats van celebrar la festa de Pasqua. ²⁰ Tant els sacerdots com els levites s'havien purificat, però els altres repatriats no estaven purificats. Com que els levites, doncs, eren purs, sense excepció, van immolar els anyells pasquals per als altres repatriats, per als seus germans els sacerdots i per a ells mateixos. ²¹ Tots els israelites van menjar el sopar pasqual, tant els qui havien tornat de l'exili com els qui havien trencat amb els costums impurs dels pagans del país i s'havien unit als repatriats. Volien cercar fidelment el Senyor, Déu d'Israel. ²² Durant els set dies següents van celebrar amb alegria la festa dels Àzims, ja que el Senyor mateix els havia omplert de goig: havia inspirat en el rei d'Assíria una actitud favorable envers ells i els havia donat coratge en l'obra de reconstrucció del temple de Déu, del Déu d'Israel.

Missió d'Esdres ([7-10](#))

Esdres, sacerdot i mestre de la Llei

7

¹ Després d'aquests fets, durant el regnat d'Artaxerxes, rei de Pèrsia, va arribar Esdres, que era fill de Seraià, fill d'Azarià, fill d'Hilquià, ² fill de Xal-lum, fill de Sadoc, fill d'Ahitub, ³ fill d'Amarià, fill d'Azarià, fill de Meraiot, ⁴ fill de

Zerahià, fill d'Uzì, fill de Buquí, ⁵ fill d'Abixua, fill de Pinhàs, fill d'Eleazar, fill del gran sacerdot Aaron. ⁶ Esdres va arribar de Babilònia. Era un mestre de la Llei, un expert en la Llei que el Senyor, Déu d'Israel, havia donat a Moisès. El rei li concedia tot el que demanava, perquè la mà del Senyor, el seu Déu, el protegia.

⁷ L'any setè del regnat d'Artaxerxes, va arribar a Jerusalem un grup d'israelites i alguns sacerdots, levites, cantors, porters i servents del temple. ⁸ Així, doncs, Esdres va arribar a Jerusalem l'any setè d'Artaxerxes, el mes cinquè.

⁹ Havia iniciat el retorn des de Babilònia el dia primer del mes primer, i va arribar a Jerusalem el dia primer del mes cinquè, ja que la mà del Senyor el protegia. ¹⁰ Esdres es dedicava de tot cor a estudiar la Llei del Senyor, a posar-la en pràctica, i a ensenyar a Israel els decrets i les prescripcions d'aquesta Llei.

Missió confiada a Esdres per Artaxerxes

¹¹ El rei Artaxerxes va promulgar un edicte i en donà còpia a Esdres, sacerdot i mestre de la Llei, expert en els manaments i decrets donats pel Senyor a Israel. Deia així:

¹² «Artaxerxes, rei de reis, al sacerdot Esdres, mestre de la Llei del Déu del cel. Salut!

¹³ »Disposo que, en el meu reialme, qualsevol del poble d'Israel, dels seus sacerdots o dels seus levites que desitgi anar-se'n a Jerusalem, hi pugui anar amb tu. ¹⁴ Jo, el rei, i els meus set consellers principals t'enviem perquè inspeccionis si a Judà i a Jerusalem tot està organitzat segons la Llei del teu Déu, que tu tens a mà. ¹⁵ Et confiem també l'or i la plata que jo i els meus consellers presentem com a ofrena voluntària al Déu d'Israel, que té el santuari a Jerusalem. ¹⁶ Emporta-te'ls juntament amb tota la plata i l'or que aconseguis de recollir en tota la província de Babilònia, i amb les ofrenes voluntàries que el poble i els sacerdots facin per al temple del seu Déu, el temple de Jerusalem. ¹⁷ Un cop allí, faràs servir escrupolosament aquests diners per a comprar vedells, moltons, anyells i tot el que cal per a les ofrenes de farina i les libacions de vi, i ho oferiràs tot damunt l'altar del temple del vostre Déu, a Jerusalem. ¹⁸ I del que sobri de la plata i de l'or, tu i els teus companys en podreu disposar com us sembli bé, d'acord amb la voluntat del vostre Déu. ¹⁹ A més, els objectes que et seran confiats per al culte del temple del teu Déu, diposita'ls a la presència de Déu, a Jerusalem. ²⁰ I tot el que necessitis de més a més per al temple del teu Déu, ho rebràs de la tresoreria reial.

²¹ »Jo, el rei Artaxerxes, dono aquesta ordre a tots els tresorers de la Transeufratina: Tot el que demani el sacerdot Esdres, mestre de la Llei del Déu del cel, serà subministrat puntualment, ²² fins a un màxim de tres mil quatre-cents quilos de plata, disset mil quilos de blat, dos mil cent litres de vi i dos mil cent litres d'oli; quant a la sal, no hi haurà limitació. ²³ Totes les ordres donades pel Déu del cel respecte al seu temple seran executades amb diligència, no fos que la seva indignació caigués sobre els dominis del rei i dels seus fills. ²⁴ A més, us fem saber que tots els sacerdots, levites, cantors, porters, servents i la resta de personal d'aquest temple estan exempts de tributs, impostos i drets de pas.

²⁵ »Quant a tu, Esdres, d'acord amb la saviesa que el teu Déu t'ha donat, designa jutges i magistrats que administrin la justícia a tot el poble que viu a la Transeufratina, és a dir, a tots els qui observen les lleis del teu Déu. I ensenyeu-les als qui no les coneixen. ²⁶ A qui no se sotmeti a la Llei del teu Déu i a la llei del rei, que li sigui aplicada rigorosament la sentència: mort, exili, multa o presó.»

Pregària d'Esdres

²⁷ «Beneït sigui el Senyor, Déu dels nostres pares! Ell ha posat en el cor del rei el desig d'honorar el seu temple que hi ha a Jerusalem. ²⁸ Ell ha decantat a favor meu la bondat del rei, dels seus consellers i dels seus ministres. I jo, sostingut per la mà del Senyor, el meu Déu, que em protegeix, he pogut reunir alguns caps del poble d'Israel perquè tornessin amb mi.»

Llista dels qui van acompanyar Esdres

8

¹ «Aquesta és la llista dels caps de llinatge que van tornar amb mi de Babilònia, en el regnat del rei Artaxerxes. De cada un s'indica la descendència a què pertany:

²⁻³ »Guexom, dels descendents de Pinhàs; Daniel, dels descendents d'Itamar; Hatuix, fill de Xecanià, dels descendents de David; Zecarià, dels descendents de Paroix, amb el qual es van inscriure 150 homes; ⁴ Eliehoenai, fill de Zerahià, dels descendents de Pahat-Moab, acompanyat de 200 homes; ⁵ Xecanià, fill de Jahaziel, dels descendents de Zatú, acompanyat de 300 homes; ⁶ Èbed, fill de Jonatan, dels descendents d'Adín, acompanyat de 50 homes; ⁷ Jeixaià, fill d'Atalià, dels descendents d'Elam, acompanyat de 70 homes; ⁸ Zebadià, fill de Micael, dels

descendents de Xefatià, acompanyat de 80 homes; ⁹ Obadià, fill de Jehiel, dels descendents de Joab, acompanyat de 218 homes; ¹⁰ Xelomit, fill de Jossifià, dels descendents de Baní, acompanyat de 160 homes; ¹¹ Zecarià, fill de Bebai, dels descendents de Bebai, acompanyat de 28 homes; ¹² Johanan, fill de Catan, dels descendents d'Azgad, acompanyat de 110 homes; ¹³ Elifèlet, Jeiel i Xemaia, els últims dels descendents d'Adonicam, acompanyats de 60 homes; ¹⁴ Utai, descendent de Bigvai, i Zacur, de la mateixa descendència, acompanyat de 70 homes.

Preparatius per al viatge

¹⁵ »Vaig reunir tots aquests homes prop del canal que va cap a la ciutat d'Ahavà i vam estar tres dies acampats en aquest lloc. Vaig constatar que entre aquella gent hi havia sacerdots però que no hi havia cap levita. ¹⁶ Per això vaig convocar alguns caps de llinatge: Elièzer, Ariel, Xemaia, Elnatan, Jarib, Elnatan, Natan, Zecarià i Meixul-lam; d'entre aquests, Jarib i Elnatan instruïen el poble en la Llei. ¹⁷ Els vaig enviar a Idó, responsable del santuari de Cassifià, i els vaig explicar què havien de dir a Idó i als seus companys, servents d'aquell santuari, perquè ens facilitessin alguns homes per al servei del temple del nostre Déu. ¹⁸ I com que ens protegia la mà bondadosa del nostre Déu, ens van dur Xerebià, un home assenyat, dels descendents de Mahlí, fill de Leví, fill d'Israel, amb els seus fills i els seus germans —en total, divuit homes; ¹⁹ i també Haixabià, acompanyat de Jeixaià, dels descendents de Merarí, amb els seus germans i els fills d'ells —en total, vint homes. ²⁰ A més, també ens van facilitar dos-cents vint servents del temple, descendents d'aquells que David i els caps del poble havien posat al servei dels levites; tots ells foren inscrits pel seu nom.

²¹ »Allí, vora el canal d'Ahavà, vaig proclamar un dejuni, per humiliar-nos davant el nostre Déu i demanar-li que ens concedís un feliç viatge, a nosaltres i als nostres fills, amb tots els nostres béns. ²² M'hauria fet vergonya de demanar al rei una escorta d'infanteria i cavalleria per a protegir-nos dels enemics durant el camí, perquè li havíem explicat: "La mà bondadosa del nostre Déu protegeix tots els qui el cerquen fidelment, però el seu rigor i el seu enuig es fan sentir sobre tots els qui l'abandonen." ²³ Vam dejunar, doncs, i vam demanar al nostre Déu que ens protegís, i ell va escoltar la nostra pregària.

²⁴ »Després vaig escollir dotze caps dels sacerdots, com també Xerebià i Haixabià i deu levites més. ²⁵ Vaig pesar davant d'ells la plata, l'or i els objectes de valor que el rei, els seus consellers, els seus ministres i tots els israelites presents havien donat com a ofrena per al temple del nostre Déu. ²⁶ I els vaig confiar tots aquests tresors. El total era:

22000 quilos de plata;

100 objectes de plata, amb un pes global d'unes quantes arroves;

3000 quilos d'or;

²⁷ 20 copes d'or, valorades en 1000 monedes d'or;

2 magnífics vasos de bronze brunyit, tan preciosos com si fossin d'or.

²⁸ »Llavors els vaig dir:

«--Així com vosaltres esteu consagrats al Senyor, també aquests objectes li han estat consagrats. La plata i l'or són ofrenes voluntàries per al Senyor, Déu dels vostres pares. ²⁹ Custodieu aquests tresors amb tota cura fins que arribeu a Jerusalem. Allí els confiareu als caps dels sacerdots i dels levites i als caps de llinatge d'Israel, després de pesar-los davant d'ells a les estances annexes del temple de Déu.

³⁰ »Els sacerdots i els levites es van fer càrrec de la plata, de l'or i dels objectes de valor, tot el que havia estat pesat, amb la missió de traslladar-ho a Jerusalem, al temple del nostre Déu.

Viatge i arribada a Jerusalem

³¹ »El dia dotze del mes primer vam partir del canal d'Ahavà en direcció a Jerusalem. Durant tot el camí, la mà del nostre Déu ens protegia i ens va alliberar dels atacs dels enemics i de les emboscades dels bandolers. ³² Arribats a Jerusalem, vam reposar tres dies. ³³ El quart dia vam anar al temple del nostre Déu i vam pesar-hi la plata, l'or i els objectes de valor, davant el sacerdot Meremot, fill d'Urià, i li ho vam confiar tot. Amb ell hi havia Elazar, fill de Pinhàs, i els levites Jozabad, fill de Jeixua, i Noadià, fill de Binnui. ³⁴ Tot va ser comptat i pesat, i el pes total fou consignat per escrit.

»Aleshores ³⁵ tots els deportats que havien tornat de la captivitat van oferir víctimes al Déu d'Israel: en holocaust, dotze vedells en nom de tot Israel, noranta-sis moltons i setanta-dos anyells, i, en sacrifici pel pecat, dotze bocs. Tots aquests animals foren oferts al Senyor. ³⁶ Després van comunicar els decrets del rei als mandataris imperials, anomenats sàtrapes, i als governadors de la Transeufratina. Així, aquests van prestar el seu suport als israelites i al temple de Déu.

Esdras s'assabenta dels matrimonis amb dones estrangeres

9

¹ »Després d'aquests fets, se'm van acostar alguns caps del poble i em van dir:

»--Els israelites, incloent-hi els sacerdots i els levites, no s'han mantingut separats dels altres habitants del país, sinó que han imitat les pràctiques abominables dels cananeus, els hitites, els perizites, els jebuseus, els ammonites, els moabites, els egipcis i els amorreus. ² Els israelites i els seus fills s'han casat amb les dones dels altres habitants del país, de manera que la nissaga santa ha quedat barrejada amb ells. I justament els caps i els notables han estat els primers a cometre aquesta prevaricació.

³ »Quan vaig sentir això, em vaig esquinçar el vestit i el mantell, em vaig arrencar cabells del cap i pèls de la barba i vaig asseure'm, aclaparat. ⁴ Tots els qui tenien respecte per les paraules del Déu d'Israel es van anar aplegant al voltant meu, preocupats per la infidelitat dels israelites repatriats. Però jo em mantenia assegut, consternat, fins que va arribar l'hora del sacrifici del capvespre.

Pregària d'Esdres pels jueus infidels

⁵ »A l'hora de l'ofrena del capvespre vaig sortir del meu estat d'abatiment. Encara amb el vestit i el mantell esquinçats, vaig caure de genolls i, amb les mans alçades cap al Senyor, el meu Déu, ⁶ vaig dir:

»--Déu meu, estic tan avergonyit i humiliat que no goso aixecar la mirada cap a tu. Les nostres culpes s'han multiplicat fins a cobrir-nos del tot, les nostres ofenses han crescut i arriben al cel. ⁷ Des dels temps dels nostres pares fins avui no hem parat d'ofendre't; i, per les nostres culpes, tant nosaltres com els nostres reis i sacerdots hem estat deixats a mercè dels reis estrangers: hem sofert guerres, captivitats, pillatges i humiliacions. I això fins al dia d'avui. ⁸ Però ara, per un moment, tu, Senyor, Déu nostre, començaves a mostrar-te misericordiós amb nosaltres: rescataves de l'exili una resta del teu poble i li donaves estada en el teu lloc sant; així, Déu nostre, il·luminaves els nostres ulls i començaves a donar-nos vida enmig de la nostra servitud. ⁹ Perquè nosaltres som esclaus, però el nostre Déu no ens ha abandonat en la servitud, sinó que ha decantat a favor nostre la bondat dels reis de Pèrsia: el nostre Déu ens ha donat nova vida perquè restauréssim el seu temple, en reparéssim les ruïnes i així tinguéssim un lloc segur a Judà i a Jerusalem.

¹⁰ »I ara, Déu nostre, què podrem dir després de tants favors? Doncs que hem desobeït els manaments ¹¹ que ens havies prescrit per boca dels teus servents, els profetes. Ens deies: "El país en què esteu a punt d'entrar per prendre'n possessió és profanat: els habitants que l'ocupen són impurs i l'han infestat d'un cap a l'altre amb les seves pràctiques abominables. ¹² Per tant, no doneu per mullers les vostres filles als seus fills ni prengueu per als vostres fills les seves filles. No afavoriu mai el benestar i la prosperitat d'aquesta gent. Així us convertireu en un poble fort, menjareu el bo i millor d'aquesta terra i la deixareu en herència als vostres descendents per sempre."

¹³ »Déu nostre, per les nostres accions dolentes i per la nostra gran culpa hem sofert moltes desgràcies. Però tu no ens has castigat tant com mereixíem pels nostres pecats, sinó que ens has concedit que en quedéssim una resta.

¹⁴ Com podríem tornar a violar els teus manaments emparentant-nos amb els pobles que practiquen aquestes abominacions? ¿No t'irritaries contra nosaltres fins a exterminar-nos del tot, sense deixar ni un sol supervivent?

¹⁵ Senyor, Déu d'Israel, la teva bondat ha permès que de nosaltres fos rescatada una resta. I això fins al dia d'avui. Aquí ens tens davant teu, carregats amb les nostres culpes, tot i que, d'aquesta manera, ningú no es pot mantenir a la teva presència.»

Els jueus acomiaden les seves dones estrangeres

10

¹ Mentre Esdres, prosternat davant el santuari de Déu i plorant, feia aquesta pregària i aquesta confessió, s'anà aplegant al seu voltant una immensa multitud d'israelites: homes, dones i infants. I el poble també plorava amargament. ² Llavors Xecanià, fill de Jehiel, dels descendents d'Elam, va dir a Esdres:

--Hem estat infidels al nostre Déu casant-nos amb dones estrangeres, pertanyents a la població d'aquest país.

Malgrat tot, el poble d'Israel encara pot tenir esperança. ³ Fem ara un pacte amb el nostre Déu i comprometem-nos a fer marxar totes aquestes dones i els seus fills. Així nosaltres, servents teus, seguirem el teu parer i el parer de tots els qui respecten els manaments del nostre Déu. Que es faci tal com mana la seva Llei. ⁴ Aixeca't, doncs, que és feina teva. Nosaltres et farem costat. Sigues ferm i actual!

⁵ Llavors Esdres s'alçà i va fer jurar als caps dels sacerdots levites i de tot Israel que actuarien tal com Xecanià

havia proposat. I ho van jurar. ⁶ Després Esdres es retirà de davant el santuari de Déu, se'n va anar a l'estança de Jehohanan, fill d'Eliaixib, i va quedar-s'hi. Però no menjà pa ni begué aigua, perquè estava afligit per la infidelitat dels repatriats.

⁷ Per tot Judà i a Jerusalem van fer publicar l'ordre que tots els repatriats es congreguessin a Jerusalem. ⁸ Al qui no s'hi presentés dins els tres dies següents, d'acord amb la decisió dels caps del poble i dels notables, li serien confiscats els béns i ell seria exclòs de la comunitat dels repatriats.

⁹ Al cap de tres dies, el vint del mes novè, tots els homes de Judà i de Benjamí s'havien reunit a Jerusalem. Tot el poble estava aplegat a la plaça del temple, tremolant no solament per tot l'afer sinó també per la pluja que queia.

¹⁰ El sacerdot Esdres es posà dret i els digué:

--Heu estat infidels casant-vos amb dones estrangeres. Així heu fet créixer la culpa d'Israel. ¹¹ Reconeixeu ara l'honor que deveu al Senyor, Déu dels vostres pares, i feu la seva voluntat: aparteu-vos dels altres habitants del país, separeu-vos de les dones d'origen estranger.

¹² Llavors tota l'assemblea respongué en veu alta:

--Tens raó. Complirem el que ens dius. ¹³ Però el nostre poble és nombrós i ara som a l'estació de les pluges: no ens podem quedar més a la intempèrie. A més, no és feina d'un dia o dos, perquè som molts els qui hem pecat en aquest afer. ¹⁴ Proposem que es quedin els nostres caps en representació de tota l'assemblea: tots els israelites que s'hagin casat amb dones estrangeres, que vinguin en dates determinades, acompanyats dels notables i dels jutges de les seves respectives poblacions. Així podrem allunyar la indignació del nostre Déu, que hem provocat amb el nostre comportament.

¹⁵ Jonatan, fill d'Assahel, i Jahzeià, fill de Ticvà, als quals feren costat Meixul·lam i el levita Xabetai, van ser els únics que s'hi van oposar. ¹⁶ De tota manera, els israelites repatriats van actuar d'acord amb la proposta. El sacerdot Esdres va escollir, designant-los nominalment, uns quants homes, caps de llinatge, que representessin els diversos llinatges. Aquests homes començaren les sessions per a examinar la qüestió el dia primer del mes desè, ¹⁷ i acabaren de tractar el cas de tots els homes que s'havien casat amb dones estrangeres el dia primer del mes primer de l'any següent.

Llista dels transgressors

¹⁸ Aquesta és la llista dels qui s'havien casat amb dones estrangeres.

Dels sacerdots:

Maasseià, Elièzer, Jarib i Guedalià, descendents de Jeixua, fill de Jossadac, i dels seus germans. ¹⁹ Aquests es van comprometre a fer marxar les seves dones i cada un va oferir un moltó en sacrifici d'expiació pel seu pecat.

²⁰ Hananí i Zebadià, descendents d'Immer. ²¹ Maasseià, Elià, Xemaià, Jehiel i Uzià, descendents d'Harim.

²² Elioenai, Maasseià, Ixmael, Netanel, Jozabad i Elazar, descendents de Paixhur.

²³ Dels levites:

Jozabad, Ximí, Quelaià (anomenat també Quelità), Petahià, Jehudà i Elièzer.

²⁴ Dels cantors:

Eliaixib.

Dels porters:

Xal·lum, Tèlem i Urí.

²⁵ De la resta dels israelites:

Ramià, Izià, Malquià, Miamín, Elazar, Malquià i Benaià, descendents de Paroix. ²⁶ Matanià, Zecarià, Jehiel, Abdí, Jeremot i Elià, descendents d'Elam. ²⁷ Elioenai, Eliaixib, Matanià, Jeremot, Zabad i Azizà, descendents de Zató.

²⁸ Jehohanan, Hananià, Zabai i Atlai, descendents de Bebai. ²⁹ Meixul·lam, Mal·luc, Adaià, Jaixub, Xeal i Ramot, descendents de Baní. ³⁰ Adnà, Quelal, Benaià, Maasseià, Matanià, Bessalel, Binnui i Menaixè, descendents de Pahat-Moab. ³¹ Elièzer, Ixià, Malquià, Xemaià, Ximon, ³² Biniamín, Mal·luc i Xemarià, descendents d'Harim.

³³ Matenai, Matatà, Zabad, Elifèlet, Jeremai, Menaixè i Ximí, descendents d'Haixum. ³⁴ Maadai, Amram, Uel,

³⁵ Benaià, Bedeià, Queluhu, ³⁶ Vanià, Meremot, Eliaixib, ³⁷ Matanià, Matenai, Jaassai, ³⁸ Baní, Binnui, Ximí,

³⁹ Xelemià, Natan, Adaià, ⁴⁰ Macnadebai, Xaixai, Xarai, ⁴¹ Azarel, Xelemiahu, Xemarià, ⁴² Xal·lum, Amarià i Jossef, descendents de Baní. ⁴³ Jeiel, Matitià, Zabad, Zebinà, Jadai, Joel i Benaià, descendents de Nebó.

⁴⁴ Tots aquests s'havien casat amb dones estrangeres, i alguns ja n'havien tingut fills.

Nehemies

Reconstrucció de les muralles de Jerusalem (1-7)

1

¹ Memòries de Nehemies, fill d'Hacalià.

Nehemies s'assabenta de l'estat de Jerusalem

«L'any vint del regnat d'Artaxerxes, el mes de quislev, trobant-me jo a la ciutadella de Susa, ² va arribar Hananí, un dels meus germans, acompanyat d'alguns homes de Judà. Jo els vaig demanar notícies de Jerusalem i dels jueus que s'havien salvat de la captivitat, ³ i em van respondre:

»--Els supervivents de la captivitat que viuen allí, a la província, es troben en una situació molt desgraciada i humiliant; la muralla de Jerusalem està mig enderrocada i les portes han estat incendiades.

Pregària de Nehemies pel seu poble

⁴ »Quan vaig sentir aquestes notícies, em vaig asseure plorant, i durant molts dies vaig estar afligit, dejunant i pregant davant el Déu del cel. ⁵ Deia:

»--Ah, Senyor, Déu del cel, Déu gran i terrible! Tu mantens fidelment l'aliança amb els qui t'estimen i guarden els teus manaments. ⁶ Digna't mirar i escoltar amb atenció la pregària del teu servent. Nit i dia et prego per nosaltres, els israelites, els teus servents: reconec els pecats que hem comès contra tu. Jo mateix i la meva família t'hem estat infidels! ⁷ T'hem ofès greument desobeint els manaments, els decrets i les prescripcions que ens havies donat per mitjà de Moisès, el teu servent. ⁸ Recorda't de la promesa que vas fer a Moisès, el teu servent: "Si no em sou fidels, us dispersaré entre els pobles estrangers. ⁹ Però si després us convertiu a mi i compliu els meus manaments i els poseu en pràctica, us tornaré a reunir, encara que estigueu escampats fins a l'horitzó, i us portaré al lloc que he escollit perquè hi habiti el meu nom." ¹⁰ Senyor, nosaltres som els teus servents, som el teu poble, que has alliberat amb gran poder i amb mà forta. ¹¹ Ah, Senyor, escolta amb atenció la pregària del teu servent i la pregària de tots els qui es complauen a reverenciar el teu nom. I ara et demano que els plans del teu servent arribin a bon terme i que el rei m'aculli amb benevolència.

»En aquella època jo era coper del rei.

El rei autoritza Nehemies a anar a Jerusalem

2

¹ »Un dia del mes de nissan del mateix any vint del regnat d'Artaxerxes, estant el rei a taula va arribar l'hora de servir el vi. Mentre jo, que gaudia del favor reial, oferia vi al rei, ² ell em va dir:

»--Per què fas mala cara? I no és pas que estiguis malalt! Alguna cosa et deu preocupar.

»Jo, molt esglaiat, ³ li vaig respondre:

»--Que el rei visqui per sempre! Com vol el rei que no faci cara trista si la ciutat que guarda els sepulcres dels meus pares és una ruïna i les seves portes han estat consumides pel foc?

⁴ »El rei em va preguntar:

»--Doncs què pretens?

»Jo, tot pregant al Déu del cel, ⁵ li vaig respondre:

»--Si el rei ho troba bé, si un servidor he merescut la seva confiança, que m'envii a Judà a reconstruir la ciutat on hi ha els sepulcres dels meus pares.

⁶ »El rei, que tenia la reina asseguda al costat, em preguntà:

»--Quant de temps durarà el teu viatge? Quan tornaràs?

»Jo li vaig proposar una data que li semblà bé, i em va permetre que hi anés. ⁷ I encara vaig demanar al rei que, si ho creia oportú, em fes donar cartes perquè els governadors de la Transeufratina em deixessin passar fins a Judà.

⁸ També li vaig demanar una carta per a Assaf, administrador dels boscos reials, perquè em proveís de fusta per a bastir les portes de la ciutadella que hi ha al costat del temple, la muralla de la ciutat i la casa on jo havia de residir. El rei m'ho va concedir tot. La mà bondadosa del meu Déu em protegia.

⁹ »Vaig dirigir-me, doncs, als governadors de la Transeufratina i els vaig presentar les cartes reials. El rei m'havia fet

escortar per oficials de l'exèrcit i forces de cavalleria. ¹⁰ Quan Sanbal·lat, l'horonita, i Tobià, el funcionari ammonita, van saber que havia arribat, es van enfadar molt que hagués vingut algú a procurar el benestar dels israelites.

Inspecció nocturna de l'estat de les muralles

¹¹ »Un cop arribat a Jerusalem, no vaig fer res durant tres dies. ¹² Després vaig sortir de nit, acompanyat d'un petit grup d'homes. No portàvem cap cavalleria, fora de la que jo muntava. No havia revelat a ningú allò que el meu Déu m'havia inspirat de fer a favor de la ciutat. ¹³ Vaig sortir de Jerusalem per la porta de la Vall, en negra nit, i vaig dirigir-me cap a la font dels Xacals i cap a la porta de les Escombraries. Vaig anar examinant la muralla de la ciutat i vaig constatar que hi havia bretxes i que les portes havien estat consumides pel foc. ¹⁴ Vaig continuar cap a la porta de la Font i cap a la bassa del Rei. Més endavant ja no hi havia camí transitable per a la cavalleria que portava.

¹⁵ Llavors, sempre de nit, vaig continuar remuntant el torrent de Cedró, mentre comprovava l'estat de la muralla. Després vaig fer mitja volta i tornarem a entrar a la ciutat per la porta de la Vall.

¹⁶ »Els dirigents del poble no sabien on havia anat ni què havia fet, perquè fins aquell moment jo no havia revelat res als de Judea; ni tan sols als sacerdots, als nobles, als notables o als responsables de les obres. ¹⁷ Però llavors els vaig dir:

»--Ja veieu en quina misèria ens trobem: Jerusalem és una ruïna i les seves portes han estat incendiades. Reconstruïm la muralla i fem que acabi aquesta situació humiliant!

¹⁸ »I els vaig revelar com em protegia la mà bondadosa del meu Déu i què m'havia dit el rei. Aleshores ells van exclamar:

»--Som-hi! Comencem la reconstrucció!

»I es van disposar coratjosament a dur a terme aquella gran obra.

¹⁹ »Quan ho van saber Sanbal·lat, l'horonita, Tobià, el funcionari ammonita, i Guèixem, l'àrab, es burlaven de nosaltres i deien amb menyspreu:

»--Cap on voleu anar? Que potser us voleu revoltar contra el rei?

²⁰ »Però jo els vaig replicar:

»--Vosaltres no sou ciutadans de Jerusalem, ni hi podeu exercir cap autoritat, ni teniu dret a participar en el seu culte. Nosaltres som servents del Déu del cel i començarem la reconstrucció, perquè estem segurs que ell ens farà triomfar.

Llista dels constructors de les muralles

3

¹ »El gran sacerdot Eliaixib i els altres sacerdots es van posar a reconstruir la porta de les Ovelles, la van consagrar i van col·locar-hi els batents. Després reconstruïren i consagraren la muralla fins a la torre del Centenar i fins a la torre d'Hananel. ² Al costat d'ells reconstruïen la muralla els homes de Jericó i, més enllà, Zacur, fill d'Imrí.

³ »La porta dels Peixos, la van reconstruir els habitants de Senaà; la van embigar i van col·locar-hi els batents, els forrellats i les barres. ⁴ Al costat d'ells treballava en la reparació de la muralla Meremot, fill d'Urià i nét de Cos; més enllà, Meixul·lam, fill de Berequià i nét de Meixezabel, i després Sadoc, fill de Baanà. ⁵ Al costat d'ells treballaven els de Tecoa; però els prohoms de Tecoa no es volgueren rebaixar a treballar sota les meves ordres.

⁶ »La porta de la Jeixanà, la van refer Joiadà, fill de Passéah, i Meixul·lam, fill de Bessodià; la van embigar i van col·locar-hi els batents, els forrellats i les barres. ⁷ Al costat d'ells treballaven en la reparació de la muralla Melatià, de Gabaon, i Jadon, de Meronot, juntament amb altres homes de Gabaon i de Mispà, lloc de residència del governador de la Transeufratina. ⁸ Al costat seu treballava Uziel, fill d'Harhaià, tots dos orfebres, i més enllà, Hananià, perfumer. Una part de l'antiga Jerusalem va quedar fora de la muralla; la muralla refeta anava a entroncar amb la muralla Amplà. ⁹ Al costat d'ells treballava Refaià, fill d'Hur, cap de la meitat del districte de Jerusalem. ¹⁰ Al costat seu ho feia Jedaïà, fill d'Harumaf, enfront de casa seva, i més enllà, Hatuix, fill d'Haixabneià. ¹¹ Malquià, fill d'Harim, i Haixub, fill de Pahat-Moab, van reparar el segon tram de muralla que tenien assignat, incloent-hi la torre dels Forns. ¹² Al costat d'ells treballava Xal·lum, fill de Loheix, cap de l'altra meitat del districte de Jerusalem, juntament amb les seves filles.

¹³ »La porta de la Vall, la van refer Hanun i els habitants de Zanóah: la van reconstruir i van col·locar-hi els batents, els forrellats i les barres. A més, van reparar uns cinc-cents metres de muralla, fins a la porta de les Escombraries.

¹⁴ »La porta de les Escombraries, la va refer Malquià, fill de Recab, cap del districte de Betaquèrem: la va reconstruir i va col·locar-hi els batents, els forrellats i les barres.

¹⁵ »La porta de la Font, la va refer Xal-lun, fill de Colhozè, cap del districte de Mispà: la va reconstruir, la va cobrir i va col·locar-hi els batents, els forrellats i les barres. També va reparar la muralla del costat de la bassa del canal, tocant al jardí del Rei, fins a les escales que baixen de la ciutat de David.

¹⁶ »A continuació, Nehemià, fill d'Azbug, cap de la meitat del districte de Betsur, va reparar la muralla fins al davant dels sepulcres de David, fins a la bassa edificada en altre temps i fins a la caserna dels herois.

¹⁷ »A continuació treballaven els levites: Rehum, fill de Baní, i, al costat seu, Haixabià, cap de la meitat del districte de Queilà, en representació d'aquest districte. ¹⁸ Més endavant, Binnui, fill d'Henadad, cap de l'altra meitat del districte de Queilà. ¹⁹ I, al costat seu, Ézer, fill de Jeixua i cap de Mispà, el qual treballava aquí en el segon tram que tenia assignat, enfront de la pujada de l'Arsenal, allí on hi ha la Raconada de la muralla. ²⁰ Més endavant, Baruc, fill de Zabai, treballava en el segon tram que tenia assignat, que anava des de la Raconada fins al lliandar de la casa d'Eliaixib, el gran sacerdot. ²¹ A continuació, Meremot, fill d'Urià i nét de Cos, treballava en el segon tram que tenia assignat: des del lliandar de la casa d'Eliaixib fins on s'acabava la casa.

²² »A continuació treballaven els sacerdots de la rodalia de Jerusalem. ²³ Després treballaven Biniamín i Haixub enfront de casa seva. Més endavant ho feia Azarià, fill de Maasseià i nét d'Ananià, al costat de casa seva. ²⁴ A continuació, Binnui, fill d'Henadad, treballava en el segon tram que tenia assignat: des de la casa d'Azarià fins a la Raconada i fins a l'Angle. ²⁵ Palal, fill d'Uzai, treballava des de davant la Raconada i la torre superior que sobresurt del palau reial; és la torre que dóna al pati de la presó. A continuació, Pedaià, fill de Paroix, ²⁶ i els servents del temple, que vivien a l'Ófel, treballaven fins al davant de la porta de les Aigües, cap a llevant, i fins a la torre que sobresurt. ²⁷ Després, els de Tecoa treballaven en el segon tram que tenien assignat: des del davant de la gran torre que sobresurt fins al mur de l'Ófel.

²⁸ »El tram de sobre la porta dels Cavalls, el van reparar els sacerdots: cada un treballava enfront de casa seva.

²⁹ A continuació treballava, davant de casa seva, Sadoc, fill d'Immer. Després treballava Xemaïà, fill de Xecanià, guardià de la porta de Llevant. ³⁰ Després, en el segon tram que tenien assignat, treballaven Hananià, fill de Xelemià, i Hanun, sisè fill de Salaf. A continuació, Meixul-lam, fill de Berequià, treballava enfront del seu magatzem.

³¹ Més endavant, Malquià, orfebre, treballava fins a la casa reservada als servents del temple i als mercaders, davant la porta de la Inspecció, i fins a la cambra alta de l'Angle. ³² I des de la cambra alta de l'Angle fins a la porta de les Ovelles treballaven els orfegres i els mercaders.

Oposició dels adversaris

³³ »Quan Sanbal-lat va saber que reconstruíem la muralla, s'enrabià moltíssim. I començà a burlar-se de nosaltres, ³⁴ dient als seus compatriotes i als soldats de la guarnició de Samaria:

»--Què volen fer, aquests miserables jueus? ¿Es pensen que se'n sortiran i que podran oferir sacrificis? ¿És que volen tenir-ho tot llest avui mateix? Per ventura podran fer reviure les pedres d'aquests munts d'enderroc? Però si són pedres calcinades!

³⁵ »Tobià, l'ammonita, que era al seu costat, va afegir:

»--Ja poden anar construint! Només que una guineu s'hi enfilii, aquesta muralla de pedres s'enfonsarà.

³⁶ »Jo vaig pregar: "Escolta, Déu nostre, de quina manera ens menyspreen! Fes que els seus escarnis es girin contra ells mateixos. Lliura'ls al pillatge i a la deportació en un país estranger. ³⁷ T'han ofès ofenent els constructors de la muralla: no perdonis la seva falta, no esborris el seu pecat!"

³⁸ »Amb tot, vam continuar treballant en la reconstrucció. I la muralla, en tota la seva longitud, ja arribava fins a mitja alçada. El cor del poble vibrava per l'obra.

Nehemies organitza la defensa

4

¹ »Quan Sanbal-lat, Tobià, els àrabs, els ammonites i la gent d'Asdod van saber que la reparació de les muralles de Jerusalem progressava i que les bretxes ja començaven a estar tapades, s'irritaren molt ² i es posaren tots d'acord per venir a atacar Jerusalem i causar perjudicis a les obres. ³ Llavors vam elevar pregàries al nostre Déu i vam posar guàrdia nit i dia per defensar-nos contra ells. ⁴ Tanmateix, la gent de Judà deia:

»"A l'obrer li fallen les forces,
està esgotat.

No podrem refer les muralles
de la ciutat."

⁵ »Els nostres enemics es pensaven que nosaltres no sabríem ni veuríem res fins al moment que caurien enmig nostre per matar-nos i aturar així l'obra. ⁶ A més a més, els jueus que vivien prop d'ells van venir deu vegades a demanar-nos, des de totes les poblacions on residien, que tornéssim al seu costat. ⁷ Llavors vaig fer preparar una esplanada a la part de baix de l'espai de darrere les muralles i vaig agrupar el poble per clans, armat amb espases, llances i arcs. ⁸ Vaig passar revista i després vaig dir als nobles, als notables i a la resta del poble:

»--No tingueu por d'ells! Recordeu-vos que el Senyor és gran i terrible i lluiteu pels vostres germans, pels vostres fills i les vostres filles, per les vostres dones i per les vostres llars.

⁹ »Els nostres enemics es van adonar que estàvem al corrent de les seves intencions: Déu havia fet fracassar els seus plans. Llavors tots nosaltres vam poder tornar a la muralla, cadascú a la seva feina. ¹⁰ Però des d'aquell dia només la meitat dels meus homes treballaven en l'obra, mentre que l'altra meitat anaven armats amb escuts, llances, arcs i cuirasses. Els caps militars vetllaven per tota la gent de Judà, ¹¹ que reconstruïa la muralla. Els qui traginaven materials treballaven amb una sola mà, perquè amb l'altra empunyaven l'arma, ¹² i tots els qui aixecaven la muralla portaven cenyida l'espasa mentre anaven edificant. Jo tenia el corneta al meu costat, ¹³ perquè havia dit als nobles, als notables i a la resta del poble:

»--L'extensió de l'obra és molt gran i nosaltres ens trobem disseminats per la muralla, allunyats els uns dels altres.

¹⁴ Quan senti, doncs, el so del corn en un lloc, reuniu-vos-hi amb mi. El nostre Déu lluitarà a favor nostre.

¹⁵ »D'aquesta manera treballàvem en l'obra, la meitat de nosaltres amb les armes a la mà, des de trenc d'alba fins que apuntaven les estrelles. ¹⁶ Durant aquell període també vaig ordenar al poble que cadascú, amb el seu ajudant, passés la nit dintre de Jerusalem, perquè hi hagués guàrdia durant la nit i de dia tothom treballés. ¹⁷ I ni jo, ni els meus parents, ni els meus homes, ni la guàrdia que m'acompanyava, no ens trèiem mai els vestits, si no era per banyar-nos d'un a un.

Nehemies intervé contra les injustícies socials

5

¹ »Llavors començà d'haver-hi greus queixes de la gent del poble, homes i dones, contra els seus compatriotes jueus. ² Uns deien: "Tenim molts fills i moltes filles i no sabem d'on treure el gra per a poder menjar i sobreviure."

³ Uns altres deien: "Hem d'empenyorar els camps, les vinyes i les cases per aconseguir gra mentre dura aquesta fam." ⁴ Encara n'hi havia d'altres que deien: "Per tal de poder pagar el tribut al rei, hem d'empenyorar els camps i les vinyes!" ⁵ I tots s'exclamaven: "¿És que no som de la mateixa sang que els nostres germans? I els nostres fills, ¿no són iguals que els seus? Però ara ens veiem obligats a donar per esclaus els nostres fills i les nostres filles. Algunes de les nostres filles ja han estat sotmeses a esclavatge, i no podem fer-hi res, perquè els nostres camps i les nostres vinyes ja no ens pertanyen."

⁶ »Quan em van arribar les seves queixes i vaig sentir aquestes paraules, vaig indignar-me molt. ⁷ Després de sospesar la qüestió, em vaig enfrontar als nobles i als notables i els vaig dir:

»--Per què feu préstecs d'usurer als vostres propis germans?

»Llavors vaig convocar contra ells una gran assemblea ⁸ i els vaig dir:

»--Hem estat rescatant germans nostres jueus venuts als estrangers, tants com hem pogut. ¿I ara vosaltres veneu els vostres germans i preteneu que nosaltres mateixos en siguem els compradors?

»Els, no sabent què respondre, callaven. ⁹ Llavors vaig afegir:

»--Això que feu no està bé. ¿No valdria més que visquéssiu en el temor del nostre Déu i evitéssiu així el menyspreu dels pobles estrangers, enemics nostres? ¹⁰ També jo, els meus parents i els meus homes hem fet préstecs de diners i de gra. Però ara us demano que tots abandonem aquest sistema de préstecs d'usurer: ¹¹ torneu, avui mateix, als vostres deutors els seus camps, les seves vinyes, els seus oliverars i les seves cases, i restituïu els interessos de tot el que els heu prestat: diners, gra, vi o oli.

¹² »Els van respondre:

»--Farem el que ens dius. Ho retornarem tot i no els reclamarem res.

»Llavors vaig fer venir els sacerdots perquè els creditors juressin davant seu que complirien la paraula donada. ¹³ A més, em vaig espolsar la bossa del mantell, tot dient:

»--Que també Déu espolsi així, fora de la seva casa i lluny de les seves propietats, el qui no mantingui aquesta promesa! Que així sigui espolsat i es quedi sense res!

»Tota l'assemblea va respondre:

»--Amén!

»I van lloar el Senyor.

»Tots van complir la paraula donada.

Apologia de Nehemies

¹⁴ »Quant a mi, des del dia que, l'any vint del regnat d'Artaxerxes, el rei va nomenar-me governador del territori de Judà fins a l'any trenta-dos del seu regnat, és a dir, durant dotze anys, vaig renunciar a les despeses de manutenció que em corresponien, a mi i als meus parents. ¹⁵ Els governadors que m'havien precedit i els seus col·laboradors oprimien el poble exigint-li, per a la manutenció diària, quaranta monedes de plata. Però jo, per temor de Déu, no he obrat així. ¹⁶ Ben al contrari, m'he dedicat amb totes les forces a l'obra d'aquesta muralla, i també els meus homes hi han treballat conjuntament. Cap de nosaltres no s'ha preocupat d'adquirir terrenys. ¹⁷ Els notables jueus que menjaven a la meua taula eren cent cinquanta, a més dels hostes que rebíem de les nacions veïnes. ¹⁸ Cada dia preparaven, a càrrec meu, un bou, sis moltons escollits i aviram. I cada deu dies encarregava una gran quantitat de vins de tota mena. Malgrat això, no he reclamat la manutenció que em corresponia com a governador, perquè sobre aquest poble ja pesava una càrrega prou feixuga.

¹⁹ »Déu meu, recorda't de mi per tot el que he fet a favor d'aquest poble i tracta'm amb bondat.

Els adversaris volen intimidar Nehemies

6

¹ »Sanbal·lat, Tobià, l'àrab Guèixem i els altres enemics nostres van saber que jo havia reconstruït les muralles i que no hi quedava cap bretxa, tot i que en aquell moment encara no havia fet col·locar els batents a les portes. ² Llavors Sanbal·lat, juntament amb Guèixem, m'envià un missatger per invitar-me a entrevistar-me amb ells a Aquefirim, a la plana d'Onó. Planejaven de fer-me mal. ³ Per això els vaig enviar missatgers amb aquesta resposta: "Estic ocupat en una obra important i no puc baixar. El treball s'interrompia, si l'abandonés per trobar-me amb vosaltres."

⁴ »Quatre vegades em van fer arribar la mateixa invitació i cada vegada els vaig respondre de la mateixa manera.

⁵ Sanbal·lat encara ho va intentar una cinquena vegada, enviant-me un dels seus servents amb una carta oberta

⁶ que deia: "Tal com m'ha confirmat Guèixem, entre els pobles no-israelites corre el rumor que tu i els jueus esteu ordint una revolta i que per això reconstrueixes la muralla. Segons aquestes notícies, estàs a punt de convertir-te en el seu rei. ⁷ Fins i tot es diu que has designat profetes per a proclamar a Jerusalem que tu ets el rei de Judà. La notícia no trigarà a arribar al rei. Per això et proposo que vinguis i que tinguem consell plegats." ⁸ Però jo li vaig enviar la següent resposta: "No hi ha res de tot això que dius; t'ho inventes tu! ⁹ Tothom mira d'intimidat-nos, pensant que, descoratjats, abandonarem l'obra. El que has de fer és ajudar-me."

¹⁰ »Un dia vaig anar a veure Xemaïà, fill de Delaià i nét de Mehetabel, que estava tancat a casa seva. Em va dir: »--Anem tots dos al temple de Déu, dins el santuari, i tanquem les portes, perquè els teus adversaris volen venir, de nit, a matar-te.

¹¹ »Però jo li vaig respondre:

»--¿Un home com jo ha de fugir? A més, com podria un laic com jo entrar dins el santuari sense incórrer en pena de mort? No hi entraré pas!

¹² »De fet, vaig comprendre que no l'havia enviat Déu, sinó que, si m'havia parlat com un profeta, era perquè Tobià i Sanbal·lat l'havien subornat. ¹³ Ho havien fet perquè jo, per por, actués d'acord amb la proposta de Xemaïà i així pequés. D'aquesta manera haurien compromès la meua reputació i m'haurien convertit en objecte d'escarni.

¹⁴ »Déu meu, no t'oblidis de tot això que han fet Tobià i Sanbal·lat; no t'oblidis de la profetessa Noadià i els altres profetes que volien intimidar-me.

Acabament de la muralla

¹⁵ »Vam acabar la muralla el dia vint-i-cinc del mes d'elul, després de cinquanta-dos dies de feina. ¹⁶ Quan van saber-ho tots els nostres enemics, el temor es va difondre entre els pobles que ens envolten i es van sentir profundament humiliats, perquè van comprendre que aquella obra havia estat portada a terme gràcies al nostre Déu.

¹⁷ »Durant aquella mateixa època hi hagué un important intercanvi de correspondència entre els nobles de Judà i Tobià. ¹⁸ Molts jueus estaven lligats amb ell per jurament, perquè era gendre d'un jueu, Xecanià, fill d'Arah, i el seu fill Jehohanan era casat amb la filla de Meixul·lam, fill de Berequià. ¹⁹ Fins i tot s'atrevien a ponderar els seus mèrits en presència meua i li reportaven les meves paraules. Tobià mateix enviava cartes per intimidar-me.

7

¹ »Un cop reconstruïda la muralla, vaig fer col·locar els batents de les portes; i els porters, els cantors i els levites començaren a exercir les seves funcions. ² Vaig confiar l'administració de Jerusalem a Hananí, germà meu, i a Hananià, comandant de la ciutatella, home lleial i fidel a Déu com pocs. ³ Els vaig dir: «--Les portes de Jerusalem no s'han de deixar obertes durant l'hora de la migdiada, sinó que les tancareu i passareu els forrellats quan la gent encara estigui desperta. I s'organitzarà un torn de guàrdia entre els habitants de Jerusalem; els uns vigilaran en els llocs de guàrdia i els altres enfront de casa seva.

Repoblament de la ciutat. Llista dels primers repatriats

⁴ »Jerusalem era una ciutat gran i espaiosa, però era poc poblada i algunes cases no havien estat reconstruïdes. ⁵ Per això, Déu em mogué el cor perquè reunís els nobles, els notables i la resta del poble per fer un cens. Vaig consultar el llibre que contenia el cens dels primers repatriats i vaig trobar-hi escrit el que segueix: ⁶ »"Aquests són els deportats originaris de la província de Judà, que van retornar a Jerusalem i al territori de Judà, cada un a la seva població. Les seves famílies havien viscut captives a Babilònia d'ençà que Nabucodonosor, rei de Babilònia, les hi havia deportades. ⁷ Els guiaven Zorobabel, Jeixua, Nehemià, Azarià, Raamià, Nahamaní, Mordocai, Bilxan, Mispèret, Bigvai, Nehum i Baanà. »Aquesta és la llista dels homes del poble d'Israel que van tornar de l'exili: ⁸ »Descendents de Paroix, 2172. ⁹ Descendents de Xefatià, 372. ¹⁰ Descendents d'Arah, 652. ¹¹ Descendents de Pahat-Moab, és a dir, descendents de Jeixua i de Joab, 2818. ¹² Descendents d'Elam, 1254. ¹³ Descendents de Zatú, 845. ¹⁴ Descendents de Zacai, 760. ¹⁵ Descendents de Baní, 648. ¹⁶ Descendents de Bebai, 628. ¹⁷ Descendents d'Azgad, 2322. ¹⁸ Descendents d'Adonicam, 667. ¹⁹ Descendents de Bigvai, 2067. ²⁰ Descendents d'Adín, 655. ²¹ Descendents d'Ater, és a dir, descendents d'Hizquià, 98. ²² Descendents d'Haixum, 328. ²³ Descendents de Bessai, 324. ²⁴ Descendents d'Harif, 112. ²⁵ Originaris de Gabaon, 95. ²⁶ Originaris de Betlem i de Netofà, 188. ²⁷ Originaris d'Anatot, 128. ²⁸ Originaris de Betzazmàvet, 42. ²⁹ Originaris de Quiriat-Jearim, de Quefirà i de Beerot, 743. ³⁰ Originaris de Ramà i de Gueba, 621. ³¹ Originaris de Micmàs, 122. ³² Originaris de Betel i d'Ai, 123. ³³ Originaris de l'altre Nebó, 52. ³⁴ Descendents d'un altre Elam, 1254. ³⁵ Descendents d'Harim, 320. ³⁶ Originaris de Jericó, 345. ³⁷ Originaris de Lod, d'Hadid i d'Onó, 721. ³⁸ Originaris de Senaà, 3930. ³⁹ »Llista dels sacerdots que van tornar: »Descendents de Jedaià, de la casa de Jeixua, 973. ⁴⁰ Descendents d'Immer, 1052. ⁴¹ Descendents de Paixhur, 1247. ⁴² Descendents d'Harim, 1017. ⁴³ »Llista dels levites que van tornar: »Descendents de Jeixua, és a dir, de Cadmiel, de Binnui i d'Odavià, 74. ⁴⁴ »Cantors del temple: »Descendents d'Assaf, 148. ⁴⁵ »Porters: »Descendents de Xal-lum, d'Ater, de Talmon, d'Acub, d'Hatità, de Xobai: en total, 138. ⁴⁶ »Servents del temple: »Descendents de Sihà, d'Hassufà, de Tabaot, ⁴⁷ de Querós, de Sià, de Padon, ⁴⁸ de Lebanà, d'Hagabà, de Xalmai, ⁴⁹ d'Hanan, de Guidel, de Gàhar, ⁵⁰ de Reaià, de Ressín, de Necedà, ⁵¹ de Gazam, d'Uzà, de Passéah, ⁵² de Bessai, dels meünites, dels nefussites, ⁵³ de Bacbuc, d'Hacufà, d'Harhur, ⁵⁴ de Baslit, de Mehidà, d'Harxà, ⁵⁵ de Barcós, de Sisserà, de Tèmah, ⁵⁶ de Nessíah i d'Hatifà. ⁵⁷ »Descendents dels servents de Salomó: »Descendents de Sotai, de Sofèret, de Peridà, ⁵⁸ de Jalà, de Darcon, de Guidel, ⁵⁹ de Xefatià, d'Hatil, de Poquèret-Assebaïm i d'Amon. ⁶⁰ »Total dels servents del temple i dels descendents dels servents de Salomó: 392. ⁶¹ »Els següents repatriats, procedents de Tel-Mèlah, Tel-Harxà, Querub, Adon i Immer, no pogueren demostrar que el seu llinatge i la seva descendència fossin israelites: ⁶² »Descendents de Delaià, de Tobià i de Necedà, 642. ⁶³ »Dels sacerdots, es van trobar en la mateixa situació els descendents d'Hobaià, de Cos i de Barzil-lai. Aquest es

deia així perquè havia adoptat el nom de família de la seva dona en casar-se amb una de les filles de Barzil-lai, del territori de Galaad. ⁶⁴ Cap d'ells no aconseguí de trobar els registres genealògics de la seva família. Per tant, van ser considerats impurs i foren exclosos del sacerdoci. ⁶⁵ El mateix governador els va prohibir que mengessin aliments consagrats fins que un sacerdot pogués prendre una decisió per mitjà de les sorts sagrades dels urim i tummim.

⁶⁶ »En total, el conjunt de la comunitat era de 42360 persones, ⁶⁷ sense comptar 7337 esclaus i esclaves, i 245 cantors i cantores. ⁶⁸ Tenien 435 camells i 6720 ases.

⁶⁹ »Alguns caps de llinatge van fer donatius per a l'obra. El governador va donar al tresor de l'obra 1000 monedes d'or, 50 calderetes, 30 túniques sacerdotals i 300 quilos de plata. ⁷⁰ Alguns dels caps de llinatge van aportar al tresor de l'obra 20000 monedes d'or i 1200 quilos de plata. ⁷¹ La resta del poble va donar 20000 monedes d'or, 1100 quilos de plata i 67 túniques sacerdotals.

⁷² »Els sacerdots, els levites, els porters, els cantors, una part del poble, els servents del temple i tots els israelites es van establir a les seves poblacions."»

La vida del poble al voltant de la Llei (8-10)

Lectura pública de la Llei

Quan va arribar el mes setè de l'any, tots els israelites que ja s'havien establert a les seves poblacions

8

¹ es van congregar, com un sol home, a Jerusalem, a la plaça que hi ha davant la porta de les Aigües, i van demanar a Esdres, el mestre de la Llei, que portés el llibre de la Llei de Moisès, que el Senyor havia donat a Israel.

² El sacerdot Esdres va portar el llibre de la Llei davant el poble reunit. Hi havia homes, dones i infants amb ús de raó. Era el dia primer del mes setè. ³ I allí, a la plaça de davant la porta de les Aigües, des de l'alba fins al migdia, Esdres va anar llegint el llibre de la Llei davant de tothom: homes, dones i infants amb ús de raó. Tot el poble escoltava atentament la lectura.

⁴ Esdres, el mestre de la Llei, estava dret damunt una tribuna de fusta, preparada expressament per a l'ocasió. Tenia drets al seu costat, a la dreta Matitià, Xema, Anaià, Urià, Hilquià i Maasseià, i a l'esquerra Pedaià, Mixael, Malquià, Haixum, Haixbadana, Zecarià i Meixul-lam. ⁵ Esdres, que estava situat per damunt del poble, va obrir el llibre davant de tothom, i llavors tot el poble es posà dret. ⁶ Esdres va beneir el Senyor, Déu gran, i tota l'assemblea va alçar les mans i respongué: «Amén! Amén!» Després s'agenollaren i es prosternaren fins a tocar a terra amb el front per adorar el Senyor. ⁷ Mentre el poble s'estava dret al seu lloc, alguns levites li explicaven la Llei. Eren: Jeixua, Binnui, Xerebià, Jamín, Acub, Xabetai, Odavià, Maasseià, Quelità, Azarià, Jozabad, Hanan i Pelaià.

⁸ Llegien de manera clara el llibre de la Llei de Déu i n'exposaven el sentit, perquè la lectura fos entenedora.

⁹ En sentir les paraules de la Llei, tot el poble plorava. Per això Nehemies, que era el governador, Esdres, el sacerdot i mestre de la Llei, i els levites que explicaven el text a la gent, els van dir:

--La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, el vostre Déu: no us lamenteu ni ploreu.

¹⁰ Esdres va afegir:

--Aneu, mengeu bé, beveu bones begudes i repartiu-ne als qui no tenen res preparat, perquè la diada d'avui és santa, dedicada al nostre Senyor. No us entristiu: la joia que ve del Senyor és la vostra força.

¹¹ També els levites miraven de calmar la gent. Deien:

--No ploreu més, que avui és un dia sant. No estiguen tristos!

¹² Llavors tot el poble se n'anà a menjar i beure, i van compartir-ho tot. I van celebrar una gran festa, ja que havien entès el sentit de les paraules amb què havien estat instruïts.

Celebració de la festa dels Tabernacles

¹³ L'endemà, els caps de llinatge de tot el poble, juntament amb els sacerdots i els levites, es van reunir amb Esdres, el mestre de la Llei, per estudiar amb detall els ensenyaments de la Llei. ¹⁴ En la Llei que el Senyor havia prescrit per mitjà de Moisès, van trobar-hi escrit que els israelites havien d'habitar en cabanes durant tots els dies de la festa del mes setè, ¹⁵ i que havien de difondre la següent proclama per Jerusalem i les altres poblacions: «Sortiu a la muntanya i porteu branques d'olivera, d'ullastre, de murtra, de palmera i d'altres arbres frondosos per a fer cabanes, tal com està escrit.»

¹⁶ Llavors el poble anà a cercar el brancatge i es van fer cabanes, uns al terrat de casa o al pati, altres als atris del temple de Déu, o a la plaça de la porta de les Aigües, o a la plaça de la porta d'Efraïm. ¹⁷ Així tota la comunitat dels

qui havien tornat de la captivitat es van construir cabanes i hi vivien. Era la primera vegada que els israelites tornaven a fer-ho des dels temps de Josuè, fill de Nun. L'alegria que tingueren va ser immensa. ¹⁸ Cada dia, des del primer dia de la festa fins a l'últim, Esdres llegia un fragment del llibre de la Llei de Déu. La festa va durar set dies i acabà el dia vuitè, tal com està prescrit, amb un aplec sagrat de cloenda.

Litúrgia penitencial

9

¹ El dia vint-i-quatre del mateix mes, els israelites es van reunir per a un dejuni: duïen roba de sac i el cap ple de terra. ² Els qui eren de nissaga israelita se separaren de tots els estrangers i es congregaren per confessar els seus pecats i els dels seus avantpassats. ³ Drets en els seus llocs, van escoltar la lectura del llibre de la Llei del Senyor, el seu Déu, durant unes tres hores; després, durant tres hores més, estigueren confessant els seus pecats i adorant, prosternats, el Senyor, el seu Déu. ⁴ Jeixua, Baní, Cadmiel, Xebanià, Bunní, Xerebià, Baní i Quenaní es van col·locar dalt de l'escala dels levites i van invocar en veu alta el Senyor, el seu Déu. ⁵ Llavors els levites Jeixua, Cadmiel, Baní, Haixabneià, Xerebià, Odavià, Xebanià i Petahià van dir:

--Poseu-vos drets, beneïu el Senyor, el vostre Déu:

»"Que el teu nom gloriós sigui beneït des de sempre i per sempre. La teva grandesa supera tota benedicció i lloança."

Pregària del poble

⁶ «Tu, tu sol, ets el Senyor.

Tu has fet el cel,
el cel del cel i tots els seus estols,
la terra i tot el que s'hi troba,
els mars i tot el que hi habita.
Dónes vida a totes les criatures,
i les potències del cel
es prosternen davant teu.

⁷ »Tu ets el Senyor Déu
que va escollir Abram.
El vas fer sortir d'Ur de Caldea
i li posares el nom d'Abraham.

⁸ Quan vas veure
que el seu cor t'era fidel,
vas concloure amb ell l'aliança:
vas prometre que donaries
a la seva descendència
el país dels cananeus, dels hitites,
dels amorreus,
dels perizites, dels jebuseus
i dels guirgaixites.
I vas complir la teva promesa,
perquè ets just.

⁹ »Tu vas veure l'afflicció
dels nostres pares a Egipte
i escoltares el seu clam
a la vora del Mar Roig.

¹⁰ Vas obrar senyals i prodigis
contra el faraó,
contra tota la seva cort
i contra tot el seu poble,
perquè sabies amb quina arrogància
ells havien tractat els nostres pares.
Així et vas guanyar una anomenada

que encara avui perdura.

11 Vas partir el mar
davant els nostres pares
i van passar pel mig del mar,
per terra eixuta,
mentre llançaves al fons
els seus perseguidors,
com una pedra que cau
dins les aigües impetuoses.

12 »De dia vas guiar els nostres pares
amb una columna de núvol,
i de nit, amb una columna de foc
que els il·luminava el camí
per on havien de passar.

13 Vas baixar a la muntanya del Sinai
per parlar amb ells des del cel:
els vas donar decrets justos,
lleis segures,
preceptes i manaments excel·lents;

14 els ensenyares
a respectar el dissabte,
consagrat a tu;
els vas prescriure manaments,
preceptes i una Llei,
per mitjà del teu servent Moisès.

15 Els donares pa del cel
per saciar la seva fam,
feres brollar aigua d'una roca
per calmar la seva set.
Els enviaves a conquerir el país
que els havies promès amb jurament.

16 »Però ells, els nostres pares,
plens d'arrogància,
van anar a la seva
i no obeïren els teus manaments.

17 Es negaren a obeir,
s'oblidaren de les meravelles
que havies fet a favor d'ells.
Van anar a la seva
i s'entestaren
a tornar a l'esclavitud d'Egipte.
Tu, però, ets un Déu
que sempre perdona,
benigne i compassiu,
lent per al càstig, ric en l'amor,
i no els vas abandonar.

18 Es van fer un vedell de fosa
i es deien entre ells:
"Aquest és el teu Déu,
que t'ha tret d'Egipte."
Així van ultratjar-te greument.

19 »Però tu, per la teva gran
misericòrdia,
no els vas abandonar
en el desert:
la columna de núvol

que, de dia, els guiava pel camí
no es va allunyar d'ells,
ni tampoc la columna de foc
que, durant la nit,
il·luminava el camí
per on havien de passar.

²⁰ Els vas donar el teu bon esperit
perquè fossin capaços d'entendre;
no els mancava l'aliment del manà,
i els donaves aigua
per calmar la seva set.

²¹ Vas vetllar pel seu sosteniment
durant quaranta anys al desert:
no els va faltar res;
els seus vestits no es feren malbé,
els seus peus no van inflar-se.

²² »Els vas donar
pobles i reialmes
i els repartires aquests territoris
que els servien de frontera:
van ocupar el país de Sehon,
rei d'Heixbon,
i el territori d'Og,
rei de Basan.

²³ Vas enviar-los tants fills
com estrelles hi ha al cel
i feres entrar aquests fills al país
que havies ordenat als seus pares
que entressin a prendre'n possessió.

²⁴ Els fills van entrar al país
i en prengueren possessió.
Vas humiliar davant d'ells els cananeus,
que habitaven aquella terra,
i posares a les seves mans
els reis i les nacions del país
perquè en fessin el que volguessin.

²⁵ Van conquerir ciutats fortificades
i una terra fèrtil,
van ocupar cases
plenes de tota mena de béns,
cisternes excavades a la roca,
vinyes, oliverars
i molts arbres fruiters.
Menjaven fins a saciar-se,
s'engreixaven
i vivien en les delícies
de la teva gran prosperitat.

²⁶ »Però, rebels contra tu,
es revoltaren,
i tant se'ls en donava
de la teva Lleï:
van assassinar els teus profetes,
que els conjuraven
perquè es convertissin a tu.
Així t'ultratjaren greument.

²⁷ Llavors els vas posar en mans

dels seus adversaris,
que els van oprimir.
Amb tot, quan en la seva tribulació
clamaven a tu,
tu, des del cel, els escoltaves
i, per la teva gran misericòrdia,
els donaves llibertadors
que els salvaven del poder
dels enemics.

²⁸ Però, tan bon punt podien reposar
lliures dels enemics,
tornaven a ofendre't
amb el seu mal comportament,
i tu els abandonaves
a les mans dels seus adversaris,
que els sotmetien una altra vegada.
I novament clamaven a tu,
i tu, des del cel, els escoltaves
i els alliberaves,
una vegada i una altra,
per la teva misericòrdia.

²⁹ Tu els exhortaves
a tornar a la teva Llei,
però ells, plens d'arrogància,
no obeïen els teus manaments
i pecaven contra els teus decrets,
que donen la vida
a l'home que els compleix.
Es van tornar tossuts
i anaven a la seva,
i no volgueren escoltar.

³⁰ Durant molts anys
vas tenir paciència amb ells;
els advertia el teu esperit,
per mitjà dels teus profetes.
Però no volgueren escoltar,
i els vas posar en mans
de pobles estrangers.

³¹ Amb tot, per la teva gran
misericòrdia,
no els vas aniquilar
ni vas abandonar-los,
perquè ets un Déu
benigne i compassiu.

³² »Tu, Déu nostre, ets un Déu gran,
poderós i terrible.
Tu mantens fidelment l'aliança.
No menystinguis les calamitats
que tots nosaltres hem sofert:
els nostres reis i els nostres caps,
els nostres sacerdots
i els nostres profetes,
els nostres pares
i tot el nostre poble,
des dels temps dels reis d'Assíria
fins al dia d'avui.

³³ Tu has estat just

en tot això que ens ha passat,
perquè has obrat fidelment,
mentre que nosaltres obràvem
amb malícia.

³⁴ Els nostres reis, els nostres caps,
els nostres sacerdots
i els nostres pares
no complien la teva Llei,
no prestaven atenció
als teus manaments
ni a les advertències que els feies.

³⁵ Fins quan estaven en el seu propi regne,
fruit dels béns que els havies donat,
instal·lats en el país espaiós i fèrtil
que havies posat davant d'ells,
no et van servir
ni renunciaren
a les seves males accions.

³⁶ I així avui nosaltres som esclaus.
Som esclaus al país
que vas donar als nostres pares
perquè en mengessin els fruits
i gaudissin dels seus béns.

³⁷ Les seves abundants collites
són per als reis que,
per culpa dels nostres pecats,
tu has posat damunt nostre.
Els disposen al seu grat
de les nostres persones
i del nostre bestiar.
La nostra situació
és del tot desgraciada.»

Compromís comunitari de complir la Llei

10

¹ «Després de tot això ens vam comprometre amb un pacte i el posàrem per escrit. En el document segellat figuren els noms dels nostres caps, els nostres levites i els nostres sacerdots.

² »Van ratificar el document, en primer lloc, el governador Nehemies, fill d'Hacalià, i Sidquià.

³ »A continuació, Seraià, Azarià, Irmeià, ⁴ Paixhur, Amarià, Malquià, ⁵ Hatuix, Xebanià, Mal·luc, ⁶ Harim, Meremot, Obadià, ⁷ Daniel, Guinneton, Baruc, ⁸ Meixul·lam, Abià, Miamín, ⁹ Maazià, Bilgà i Xemaià. Aquests són els sacerdots.

¹⁰ »Després, els levites Jeixua, fill d'Azanià, Binnui, dels fills d'Henadad, i Cadmiel, ¹¹ i els altres levites, germans seus: Xebanià, Odià, Quelità, Pelaià, Hanan, ¹² Micà, Rehob, Haixabià, ¹³ Zacur, Xerebià, Xebanià, ¹⁴ Odià, Baní i Beninu.

¹⁵ »Finalment, els caps del poble: Paroix, Pahat-Moab, Elam, Zatú, Baní, ¹⁶ Bunní, Azgad, Bebai, ¹⁷ Adonià, Bigvai, Adín, ¹⁸ Ater, Hizquià, Azur, ¹⁹ Odià, Haixum, Bessai, ²⁰ Harif, Anatot, Nebai, ²¹ Magpiaix, Meixul·lam, Hezir, ²² Meixezabel, Sadoc, Jadia, ²³ Pelatà, Hanan, Anaià, ²⁴ Oixea, Hananià, Haixub, ²⁵ Loheix, Pilhà, Xobec, ²⁶ Rehum, Haixabnà, Maasseià, ²⁷ Ahià, Hanan, Anan, ²⁸ Mal·luc, Harim i Baanà.

²⁹ »Es van adherir a aquest pacte la resta del poble, els altres sacerdots i levites, els porters, els cantors i els servents del temple, és a dir, tots els qui s'havien mantingut separats dels altres habitants del país per seguir la Llei de Déu, juntament amb les dones i els fills i filles que tenien ús de raó. ³⁰ Adherint-se als seus compatriotes més significats, van jurar solemnement que viurien segons la Llei que Déu havia donat per mitjà del seu servent Moisès i que complirien i posarien en pràctica tots els manaments del Senyor, el nostre sobirà, i tots els seus decrets i

preceptes.

³¹ »Vam prometre, doncs, que no donaríem per mullers les nostres filles a la gent dels pobles estrangers que vivien al país, i que tampoc no prendríem per als nostres fills les seves filles; ³² també vam prometre que, si en dissabte o en qualsevol altre dia sant, aquesta gent ens venia a vendre cereals o altres mercaderies, no els en compraríem, i que cada set anys deixariem reposar la terra i condonariem tots els deutes.

³³ »També ens vam imposar l'obligació de donar cada any una moneda de plata per al culte del temple del nostre Déu, ³⁴ és a dir, per als pans que es presenten davant de Déu, per a l'ofrena i l'holocaust perpetus, per als sacrificis que s'ofereixen el dissabte, la festa del primer dia del mes i les solemnitats, per a les altres ofrenes sagrades, per als sacrificis d'expiació pels pecats d'Israel i, en general, per a qualsevol obra de manteniment del temple del nostre Déu.

³⁵ »Sacerdots, levites i laics, vam sortejar entre els nostres respectius llinatges els períodes de l'any en què ens comprometíem a portar l'ofrena de llenya al temple del nostre Déu, perquè es puguin cremar les víctimes damunt l'altar del Senyor, el nostre Déu, tal com està escrit en la Llei.

³⁶ »Igualment ens vam comprometre a portar cada any al temple del Senyor els primers productes de la nostra terra i els primers fruits dels nostres arbres. ³⁷ I a portar-hi també, tal com està escrit en la Llei, els nostres fills primogènits i les primeres cries del nostre bestiar, tant del bestiar gros com del bestiar menut, per presentar-los als sacerdots que presten servei al temple del nostre Déu. ³⁸ I a més ens vam comprometre a portar per als sacerdots, a les estances del temple del nostre Déu, les primícies de les nostres fornades, la part reservada de les ofrenes, les primícies dels fruits de tots els arbres, del vi novell i de l'oli; també ens vam comprometre a donar una desena part del producte de les nostres terres als levites, els quals passarien a recollir aquest delme per totes les poblacions on hi ha conreus. ³⁹ Un sacerdot, descendent d'Aaron, acompanyaria els levites durant el cobrament dels delmes, i els levites portarien una desena part del delme al temple del nostre Déu, a les estances del tresor. ⁴⁰ És en aquestes estances on els israelites i els levites han de dipositar les ofrenes de blat, de vi novell i d'oli; també és en aquest lloc on es guarden els objectes del santuari i on s'estan els sacerdots de servei, els porters i els cantors. D'aquesta manera ens vam comprometre a no abandonar mai el temple del nostre Déu.»

Organització comunitària (11-13)

Llista dels repobladors de Jerusalem

11

¹ Els caps del poble es van establir a Jerusalem. Els altres israelites van escollir per sorteig una de cada deu famílies perquè anés a residir a Jerusalem, la ciutat santa, mentre que les altres nou es quedarien a les diverses poblacions del país. ² El poble va beneir tots aquells qui s'oferreren voluntàriament per a anar a viure a Jerusalem. ³⁻⁴ A les diverses poblacions de Judà s'hi havien establert gent del poble, sacerdots, levites, servents del temple i descendents dels servents de Salomó; cadascú vivia a la seva propietat. Però a Jerusalem hi vivien alguns de les tribus de Judà i de Benjamí.

Aquesta és la llista dels caps de la província que es van establir a Jerusalem:

De la tribu de Judà: Ataià, fill d'Uzià, que descendia de Peres a través de Mahalalel, Xefatià, Amarià i Zecarià, ⁵ i Maasseià, fill de Baruc, descendent de Xiloní a través de Zecarià, Joiarib, Adaià, Hazaià i Colhozè. ⁶ Total dels descendents de Peres que s'establiren a Jerusalem: 468 homes aptes per a la guerra.

⁷ De la tribu de Benjamí: Sal·lú, fill de Meixul·lam, descendent de Jeixaià a través d'Iltiel, Maasseià, Colaià, Pedaià i Joed; ⁸ i, a més, Gabai i Sal·lai. Total dels descendents de Benjamí: 928.

⁹ Joel, fill de Zicrí, era el responsable de tots ells, i Jehudà, fill de Senuà, era el segon en el govern de la ciutat.

¹⁰ Dels sacerdots: Jedaià, fill de Joiarib, Jaquín, ¹¹ Seraià, fill d'Hilquià, descendent del gran sacerdot Ahitub a través de Meraiot, de Sadoc i de Meixul·lam, ¹² i altres parents seus ocupats en el ministeri del temple, 822; Adaià, fill de Jeroham, descendent de Malquià a través de Paixhur, Zecarià, Amsí i Pelalià, ¹³ i altres caps de llinatge parents seus, 242; Amaixessai, fill d'Azarel, descendent d'Immer a través de Meixil·lemot i Ahzai, ¹⁴ i altres parents seus, tots homes valents, 128. El responsable dels sacerdots era Zabdiel, fill d'Aguedolim.

¹⁵ Dels levites: Xemaià, fill d'Haixub, descendent de Bunní a través d'Haixabià i Azricam; ¹⁶ Xabetai i Jozabad, caps levítics que s'encarregaven de les feines exteriors del temple; ¹⁷ Matanià, fill de Micà, descendent d'Assaf a través de Zabdí, i que era el director de la salmòdia i el qui entonava el cant de lloança durant la pregària; Bacbuquià, un dels seus parents, que era el seu segon; Abdà, fill de Xammua, descendent de Jedutun a través de Galal. ¹⁸ Total de levites residents a la ciutat santa: 284.

¹⁹ Porters: Acub, Talmon i els altres parents seus encarregats de vigilar les portes, 172.

²⁰ Els altres israelites, incloent-hi els sacerdots i els levites, residien a les altres poblacions de Judà, cadascú a la seva propietat.

²¹ Els servents del temple vivien al barri de Jerusalem anomenat Ófel; estaven sota l'autoritat de Sihà i de Guixpà.

²² El responsable dels levites de Jerusalem era Uzí, fill de Baní, descendent de Micà a través de Matanià i Haixabià; pertanyia al clan dels descendents d'Assaf, que eren els encarregats del cant en el temple. ²³ Aquests cantors estaven subjectes a una disposició reial i a un reglament que determinava les seves tasques diàries.

²⁴ Petahià, fill de Meixezabel, del clan de Zèrah, fill de Judà, representava els interessos del poble davant el rei de Pèrsia.

Població jueva fora de Jerusalem

²⁵ En les poblacions següents i el terme que les envoltava van establir-s'hi famílies de la tribu de Judà: Quiriàt-Arbà i la seva rodalia, Dibon i la seva rodalia, Jecabseel i els poblets del voltant, ²⁶ Jeixua, Moladà, Betpèlet, ²⁷ Hassar-Xual, Beerxeba i la seva rodalia, ²⁸ Siclag, Meconà i la seva rodalia, ²⁹ Enrimmon, Sorà, Jarmut, ³⁰ Zanóah, Adul·lam i els poblets del voltant, Laquix i el seu terme, i Azecà i la seva rodalia. Estaven establerts, doncs, des de Beerxeba fins a la vall d'Hinnom.

³¹ Les famílies de la tribu de Benjamí es van establir a Gueba, Micmàs, Aià, Betel i la seva rodalia, ³² Anatot, Nob, Ananià, ³³ Hassor, Ramà, Guitaim, ³⁴ Hadid, Seboïm, Nebal·lat, ³⁵ Lod, Onó i Gueharaixim. ³⁶ Alguns levites de Judà es van establir al territori de Benjamí.

Sacerdots i levites retornats de l'exili

12

¹ Aquesta és la llista dels sacerdots i levites repatriats amb Zorobabel, fill de Xealtiel, i amb Jeixua.

Sacerdots: Seraià, Irmeià, Ezrà, ² Amarià, Mal·luc, Hatuix, ³ Xecanià, Rehum, Meremot, ⁴ Idó, Guinnetoi, Abià, ⁵ Miamín, Maadià, Bilgà, ⁶ Xemaià, Joiarib, Jedaià, ⁷ Sal·lú, Amoc, Hilquià i Jedaià. Aquests eren els caps dels sacerdots i dels seus germans en temps de Jeixua.

⁸ Levites: Jeixua, Binnui, Cadmiel, Xerebià, Jehudà, Matanià, que amb els seus germans estava encarregat dels cants de lloança, ⁹ i Bacbuquià i Unní, parents seus, que estaven a la seva disposició per a les guàrdies.

Descendents del gran sacerdot Jeixua

¹⁰ Jeixua va ser el pare de Joiaquim; Joiaquim, d'Eliaixib; Eliaixib, de Joiadà; ¹¹ Joiadà, de Johanan, i Johanan, de Jadaa.

Caps de llinatges sacerdotals i levítics

¹² A l'època en què Joiaquim era gran sacerdot, els llinatges sacerdotals tenien aquests caps: el llinatge de Seraià, Meraià; el d'Irmeià, Hananià; ¹³ el d'Ezrà, Meixul·lam; el d'Amarià, Jehohanán; ¹⁴ el de Melicú, Jonatan; el de Xebanià, Jossef; ¹⁵ el d'Harim, Adnà; el de Meraiot, Helcai; ¹⁶ el d'Idó, Zacaries; el de Guinneton, Meixul·lam; ¹⁷ el d'Abià, Zicrí; el de Miamín, ...; el de Maadià, Piltai; ¹⁸ el de Bilgà, Xammua; el de Xemaià, Jehonatan; ¹⁹ el de Joiarib, Matenai; el de Jedaià, Uzí; ²⁰ el de Sal·lú, Cal·lai; el d'Amoc, Éber; ²¹ el d'Hilquià, Haixabià, i el de Jedaià, Netanel.

²² En temps dels grans sacerdots Eliaixib, Joiadà, Johanan i Jadaa, els levites van ser inscrits per llinatges, com s'havia fet també amb els sacerdots durant el regnat de Darius el Persa. ²³ Els caps dels llinatges levítics van ser inscrits en el llibre de la Crònica fins a l'època de Johanan, fill d'Eliaixib.

²⁴ Els caps dels levites eren: Haixabià, Xerebià i Jeixua, fill de Cadmiel. Aquests, d'acord amb les disposicions de David, home de Déu, es col·locaven davant el segon cor de levites, per cantar lloances i accions de gràcies. Uns i altres alternaven el cant. ²⁵ El segon cor estava format per Matanià, Bacbuquià i Obadià. Els porters eren Meixul·lam, Talmon i Acub: aquests s'encarregaven de vigilar els magatzems situats al costat de les portes del temple.

²⁶ Tots aquests van viure en temps de Joiaquim, fill de Jeixua i nét de Jossadac, i en temps del governador Nehemies i d'Esdras, sacerdot i mestre de la Llei.

Inauguració de la muralla de Jerusalem

²⁷ «Amb motiu de la dedicació de la muralla de Jerusalem van ser convocats els levites de totes les poblacions perquè vinguessin a Jerusalem. S'hi havia de celebrar una gran festa de dedicació, amb himnes d'acció de gràcies, acompanyats de címbals, arpes i lires.

²⁸⁻²⁹ S'hi van aplegar, doncs, els cantors, procedents de les poblacions que s'havien construït en les proximitats de Jerusalem: venien tant del districte de la rodalia de Jerusalem com de les poblacions del voltant de Netofà, de Betaguilgal i dels termes de Gueba i Azmàvet. ³⁰ Els sacerdots i els levites es van purificar, i també van purificar el poble, les portes i la muralla.

³¹ »Llavors vaig fer pujar els caps de Judà dalt de la muralla i vaig formar dos grans cors per a la processó. L'un es va encaminar, seguint el pas de ronda de la muralla, cap al sud, en direcció a la porta de les Escombraries.

³² Darrere els cantors seguien Oixaià i la meitat dels caps de Judà. ³³ A continuació, els sacerdots Azarià, Ezrà, Meixul-lam, ³⁴ Jehudà, Biniamín, Xemaià i Irmeià, ³⁵ amb trompetes. Després, Zecarià, fill de Jonatan, descendent d'Assaf a través de Zacur, Micà, Matanià i Xemaià, ³⁶ i els seus companys Xemaià, Azarel, Milalai, Guilalai, Maai, Netanel, Jehudà i Hananí, amb els instruments de música inventats per David, home de Déu. Esdres, el mestre de la Llei, presidia aquest primer cor. ³⁷ Arribats a la porta de la Font, davant les escales que puguen a la ciutat de David, s'encaminaren en aquesta direcció, de dret amunt pel pas de ronda de la muralla, fins passat el palau de David i fins a la porta de les Aigües, a l'est.

³⁸ »El segon cor va sortir cap al nord. Jo el seguia amb l'altra meitat de la gent. Caminant pel pas de ronda de la muralla, va passar més enllà de la torre dels Forns i arribà a la muralla Ampla. ³⁹ Continuà, més enllà de la porta d'Efraïm, la porta de la Jeixanà, la porta dels Peixos, la torre d'Hananel, la torre del Centenar i fins a la porta de les Ovelles, i es va aturar a la porta de la Inspecció. ⁴⁰ Finalment, els dos cors es van aturar al temple de Déu.

Igualment em vaig aturar jo i la segona meitat dels notables, que anava amb mi. ⁴¹ Hi havia també els sacerdots Eliaquim, Maasseià, Miniamín, Micaià, Elioenai, Zecarià i Hananià, amb trompetes. ⁴² I també Maasseià, Xemaià, Elazar, Uzí, Jehohanan, Malquià, Elam i Èzer. Els cantors es posaren a cantar sota la direcció d'Izrahia.

⁴³ »Aquell dia van oferir sacrificis solemnes, i tots, també les dones i els infants, estaven molt contents: Déu els havia donat motiu d'una gran alegria. Els crits de festa de Jerusalem se sentien de molt lluny.»

Una època ideal

⁴⁴ En aquella mateixa època van ser designats els encarregats dels magatzems on es guardaven les provisions, la part reservada de les ofrenes, les primícies i els delmes. En aquests magatzems havien de recollir, dels camps de cada població, les parts de la collita que la Llei assigna als sacerdots i als levites. Els habitants de Judà estaven molt contents de tenir els sacerdots i els levites exercint el seu ofici, ⁴⁵ vetllant pel culte del seu Déu i pels ritus de purificació. També els cantors i els porters s'ajustaven a les disposicions de David i del seu fill Salomó. ⁴⁶ Perquè ja des d'antic, des del temps de David i d'Assaf, hi havia directors dels cantors i aquests entonaven càntics de lloança i d'acció de gràcies a Déu.

⁴⁷ En temps de Zorobabel i en temps de Nehemies, tots els israelites donaven als cantors i als porters el que els corresponia per al seu sosteniment diari. Igualment, donaven als levites les ofrenes consagrades, i aquests portaven als sacerdots, descendents d'Aaron, la part que els corresponia.

13

¹ En aquella època, llegint el llibre de Moisès davant de tot el poble, hi trobaren escrit que ni els ammonites ni els moabites no podien ser mai admesos a la comunitat de Déu. ² La raó era que aquests pobles no havien acollit els israelites amb menjar i aigua; a més, Moab havia llogat Balaam perquè els maleís, si bé el nostre Déu va canviar la maledicció en benedicció. ³ Així, doncs, quan els israelites hagueren escoltat la lectura de la Llei, van bandejar de la comunitat tots els estrangers.

Segona missió de Nehemies. Correcció d'abusos

⁴ «Un quant temps abans, el sacerdot Eliaixib, encarregat de les estances del temple del nostre Déu, com que era parent de Tobià, ⁵ havia posat a la seva disposició una gran estança. Fins llavors, en aquesta cambra s'hi dipositaven la farina per a les ofrenes, l'encens, els utensilis del temple, el delme del blat, del vi novell i de l'oli que segons la Llei corresponia als levites, als cantors i als porters, i la part que se'n reservava per als sacerdots.

⁶ »Mentre passava tot això, jo no era a Jerusalem, perquè l'any trenta-dos del regnat d'Artaxerxes, rei de Babilònia, havia tornat prop del rei. Però al cap d'algun temps, amb el permís del rei, ⁷ vaig tornar a Jerusalem. Aleshores em vaig adonar del mal que havia fet Eliaixib, el qual havia cedit a Tobià un magatzem que donava als atris del temple.

⁸ Això em va disgustar molt i vaig llançar fora de l'estança tot el que pertanyia a Tobià. ⁹ Després vaig ordenar que purifiquessin les estances i vaig fer-hi dipositar de nou els utensilis del temple, la farina per a les ofrenes i l'encens. ¹⁰ »També em van informar que els levites no rebien les porcions que els pertocaven i que, per tant, s'havien vist obligats a abandonar el servei i anar-se'n, cada un a les seves terres. Semblantment havia passat amb els cantors. ¹¹ Aleshores em vaig enfrontar als notables i els vaig reprotxar de tenir abandonat el temple de Déu. Després vaig reunir els levites i els cantors i els vaig restablir en les seves funcions. ¹² Tota la gent de Judà començà a dur als magatzems el delme del blat, del vi novell i de l'oli. ¹³ Vaig encarregar l'administració dels magatzems al sacerdot Xelemià, a Sadoc, mestre de la Llei, i a Pedaià, un dels levites. I vaig nomenar com a adjunt seu Hanan, fill de Zacur, fill de Matanià. Tots ells eren tinguts per homes de confiança, i per això van rebre l'encàrrec de distribuir allò que tocava als seus companys.

¹⁴ »Déu meu, recorda't de mi per tot això que he fet! No t'oblidis de la fidelitat amb què he treballat pel temple del meu Déu i pel seu culte.

¹⁵ »En aquella mateixa època vaig reparar que, en el país de Judà, hi havia qui es dedicava a trepitjar raïm als cups en dissabte. Així mateix hi havia qui traginava garbes i les carregava damunt els ases, com també vi, raïm, figues i altres càrregues, i ho transportava a Jerusalem en dissabte. El dia que venien els queviures, jo els ho vaig retreure enèrgicament. ¹⁶ També hi havia gent de Tir, amb residència a Jerusalem, que feien venir peix i tota mena de mercaderies i ho venien en dissabte als jueus, a la mateixa Jerusalem. ¹⁷ Llavors em vaig enfrontar als nobles de Judà i els vaig dir:

»--Com és que feu això tan reprovable de profanar el dissabte? ¹⁸ Els vostres pares van obrar de la mateixa manera, i per això el nostre Déu va fer caure damunt nostre i damunt aquesta ciutat tota aquesta desgràcia. Ara vosaltres, profanant el dissabte, augmenteu el seu enuig contra Israel.

¹⁹ »I vaig ordenar que, just abans del dissabte, quan l'ombra comencés a cobrir les portes de Jerusalem, tanquessin els batents i que no els tornessin a obrir fins passat el repòs sabàtic. A més, vaig apostar alguns dels meus homes a les portes a fi d'assegurar que no hi entrés cap càrrega en dia de dissabte. ²⁰ Malgrat tot, fins a un parell de vegades els comerciants i venedors de tota classe de mercaderies es van instal·lar fora de Jerusalem. ²¹ Per això els vaig fer aquesta advertència:

»--Per què us instal·leu davant la muralla? Si hi torneu, us faré sentir el pes de la meva mà!

»De llavors ençà, no van venir més en dissabte. ²² Finalment, vaig manar als levites que es purifiquessin i que vinguessin a guardar les portes, per tal que es respectés el caràcter sagrat del dissabte.

»Déu meu, recorda't de mi també per això que he fet. Tu que estimes tant, tingues pietat de mi!

²³ »En una altra ocasió vaig reparar que hi havia jueus que s'havien casat amb dones d'Asdod, d'Ammon i de Moab; ²⁴ la meitat dels seus fills parlaven la llengua d'Asdod, o una altra llengua estrangera, i eren incapaços de parlar la llengua de Judà. ²⁵ M'hi vaig enfrontar i els vaig maleir. A alguns, els vaig maltractar i fins vaig arrencar-los els cabells. Després els vaig fer jurar per Déu que no donarien per mullers les seves filles als fills dels estrangers i que no prendrien les seves filles per als seus fills ni per a ells mateixos. I vaig continuar:

²⁶ »--¿No va ser per aquest motiu que va pecar Salomó, rei d'Israel? Entre la multitud de les nacions no hi ha hagut cap rei com ell; era estimat de Déu, i Déu l'havia fet rei de tot Israel. Doncs, fins i tot a ell van arrossegat al pecat les dones estrangeres. ²⁷ Que no se senti a dir de vosaltres que cometeu aquesta greu falta i obreu pèrfidament contra el nostre Déu casant-vos amb dones estrangeres.

²⁸ »Perquè fins i tot un dels fills de Joiadà, fill del gran sacerdot Eliaixib, era gendre de Sanbal·lat, l'horonita. Per això el vaig fer marxar del meu costat.

²⁹ »Déu meu, no oblidis com han profanat el sacerdoci i com han violat la teva aliança amb els sacerdots i els levites.

³⁰ »Així, doncs, vaig purificar el poble de tot el que era estranger. Vaig restablir els serveis dels sacerdots i dels levites, cadascú en la tasca que tenia. ³¹ També vaig restablir les ofrenes periòdiques de llenya i les ofrenes de les primícies.

»Déu meu, recorda't de mi i tracta'm amb bondat.»

D'Adam a Abraham

1

¹ Adam, Set, Enoix, ² Quenan, Mahalalel, Jèred, ³ Henoc, Matusalem, Lèmec, ⁴ Noè, Sem, Cam i Jàfet.
⁵ Descendents de Jàfet: Gómer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mèixec i Tiràs. ⁶ Descendents de Gómer: Aixquenaz, Difat i Togarmà. ⁷ Descendents de Javan: Elixà, Tarsis, els quitites i els rodanites.
⁸ Descendents de Cam: Cuix, Egipte, Put i Canaan. ⁹ Descendents de Cuix: Sebà, Havilà, Sabtà, Ramà i Sabtecà. Descendents de Ramà: Saba i Dedan. ¹⁰ Cuix va ser el pare de Nimrod, el primer guerrer de la terra. ¹¹ Egipte fou l'avantpassat de la gent de Lud, Anam, Lehab, Naftúah, ¹² Patrós, Caslúah i Caftor, d'on van sortir els filisteus.
¹³ Canaan va ser el pare de Sidó, el seu primogènit, i d'Het; ¹⁴ i l'avantpassat també dels jebuseus, amorreus, guirgaixites, ¹⁵ hivites, arquites, sinites, ¹⁶ arvadites, semarites i hamatites.
¹⁷ Descendents de Sem: Elam, Assíria, Arfaxad, Lud, Aram, Us, Hul, Guèter i Mèixec. ¹⁸ Arfaxad va ser el pare de Xèlah, i Xèlah, d'Éber. ¹⁹ Éber va tenir dos fills: l'un es deia Pèleg, perquè en el temps que ell vivia es va dividir la població de la terra; el seu germà es deia Joctan. ²⁰ Joctan va ser el pare d'Almodad, Xèlef, Hassarmàvet, Jèrah, ²¹ Adoram, Uzal, Diclà, ²² Ebal, Abimael, Saba, ²³ Ofir, Havilà i Jobab. Tots ells eren fills de Joctan.
²⁴ Sem va ser el pare d'Arfaxad; Arfaxad, de Xèlah; ²⁵ Xèlah, d'Éber; Éber, de Pèleg; Pèleg, de Reú; ²⁶ Reú, de Serug; Serug, de Nahor; Nahor, de Tèrah, ²⁷ i Tèrah, d'Abram, que després es va dir Abraham.

Descendents d'Abraham

²⁸ Abraham va tenir dos fills: Isaac i Ismael.

²⁹ Aquests són els seus descendents:

A Ismael li van néixer Nebaiot, el primogènit, Quedar, Adbeel, Mibsam, ³⁰ Mixmà, Dumà, Massà, Hadad, Temà,

³¹ Jetur, Nafix i Quedma. Aquests són els fills d'Ismael.

³² Queturà, concubina d'Abraham, va donar a llum Zimran, Jocxan, Medan, Madian, Ixbac i Xúah. Fills de Jocxan: Saba i Dedan. ³³ Fills de Madian: Efà, Éfer, Hanoc, Abidà i Eldaà. Tots aquests són els descendents de Queturà.

Descendents d'Isaac

³⁴ Abraham va ser el pare d'Isaac. Fills d'Isaac: Esaú i Israel.

³⁵ Fills d'Esaú: Elifaz, Reuel, Jeux, Jalam i Córah. ³⁶ Fills d'Elifaz: Teman, Omar, Sefí, Gatam, Quenaz, Timnà i Amalec. ³⁷ Fills de Reuel: Nàhat, Zèrah, Xammà i Mizà. ³⁸ Fills de Seir: Lotan, Xobal, Sibon, Anà, Dixon, Ésser i Dixan. ³⁹ Fills de Lotan: Horí i Omam. Timnà era germana de Lotan. ⁴⁰ Fills de Xobal: Alian, Manàhat, Ebal, Xefí i Onam. Fills de Sibon: Aià i Anà. ⁴¹ Fills d'Anà: Dixon. Fills de Dixon: Hamran, Eixban, Itran i Queran. ⁴² Fills d'Ésser: Bilhan, Zaavan i Jaacan. Fills de Dixan: Us i Aran.

⁴³ Aquests són els reis que van regnar al país d'Edom abans que els israelites tinguessin rei: Bela, fill de Beor; la seva ciutat s'anomenava Dinhaba. ⁴⁴ Bela va morir, i en lloc seu va regnar Jobab, fill de Zèrah, de Bosrà. ⁴⁵ Mort Jobab, va regnar en lloc seu Huixam, del país dels temanites. ⁴⁶ Mort Huixam, va regnar en lloc seu Adad, fill de Bedad, que derrotà els madianites a la plana de Moab; el nom de la seva ciutat era Avit. ⁴⁷ Mort Adad, va regnar en lloc seu Samlà, de Masrecà. ⁴⁸ Mort Samlà, va regnar en lloc seu Xaül, de Rehobot-Annahar. ⁴⁹ Mort Xaül, va regnar en lloc seu Baal-Hanan, fill d'Acbor. ⁵⁰ Mort Baal-Hanan, va regnar en lloc seu Adad; el nom de la seva ciutat era Paí, i la seva dona es deia Mehetabel i era filla de Matred, filla de Mezahab. ⁵¹ Mort Adad, van governar Edom els xeics Timnà, Alvà, Jetet, ⁵² Oholibamà, Elà, Pinon, ⁵³ Quenaz, Teman, Mibsar, ⁵⁴ Magdiel i Iram. Aquests van ser els xeics d'Edom.

Descendents d'Israel (Jacob)

2

¹ Aquests són els fills d'Israel: Rubèn, Simeó, Leví, Judà, Issacar, Zabuló, ² Dan, Josep, Benjamí, Neftalí, Gad i Aser.

Descendents de Judà, de Caleb i de Jerahmeel

³ Fills de Judà: Er, Onan i Xelà; tots tres li van néixer de la filla de Xua, que era cananea. El pervers comportament d'Er, el primogènit de Judà, va desagradar al Senyor, i el va fer morir. ⁴ Tamar, nora de Judà, va tenir d'ell Peres i Zèrah. Judà tingué, doncs, en total cinc fills.

⁵ Fills de Peres: Hesron i Hamul.

⁶ Fills de Zèrah: Zimrí, Etan, Eman, Calcol i Dera; cinc en total. ⁷ Entre els fills de Carmí hi havia Acar, que va portar la desgràcia a Israel perquè es va apropiari d'una part dels objectes consagrats a l'extermini. ⁸ Etan va tenir un fill, que es digué Azarià.

⁹ Fills que va tenir Hesron: Jerahmeel, Ram i Caleb.

¹⁰ Ram fou el pare d'Amminadab, i Amminadab, de Nahxon, cap dels jueus. ¹¹ Nahxon fou el pare de Salmà; Salmà, de Booz; ¹² Booz, d'Obed, i Obed, de Jessè. ¹³ Els fills de Jessè van ser: Eliab, el primogènit; Abinadab, el segon; Ximà, el tercer; ¹⁴ Netanel, el quart; Radai, el cinquè; ¹⁵ Óssem, el sisè, i David, el setè. ¹⁶ Les filles de Jessè van ser Seruià i Abigail. Fills de Seruià: Abisai, Joab i Assahel. ¹⁷ Abigail va donar a llum Amassà, el pare del qual fou Jèter, l'israelita.

¹⁸ Caleb, fill d'Hesron, va tenir una filla, Jeriot, de la seva dona Azubà. Els fills de Jeriot van ser Jèixer, Xobab i Ardon. ¹⁹ Després de la mort d'Azubà, Caleb es va casar amb Efrata i d'ella va tenir Hur. ²⁰ Hur va ser el pare d'Urfí, i Urfí, de Bessalel. ²¹ Després, quan Hesron tenia seixanta anys, es va casar amb la filla de Maquir, pare de Galaad, i tingué d'ella un fill, que es deia Segub. ²² Segub va ser el pare de Jaïr, que va posseir vint-i-tres poblacions al país de Galaad. ²³ Però Gueixur i Aram van prendre els Poblets de Jaïr, i també Quenat i les seves rodalies; en total, seixanta pobles. Tots aquests van ser els descendents de Maquir, pare de Galaad. ²⁴ Després de la mort d'Hesron, Caleb es va unir amb Efrata. La dona d'Hesron era Abià, i d'ella va tenir Aixhur, el pare de Tecoa.

²⁵ Els fills de Jerahmeel, primogènit d'Hesron, van ser: Ram, el fill gran, Bunà, Oren, Óssem i Ahià. ²⁶ Jerahmeel va tenir una altra dona, que es deia Atarà i fou la mare d'Onam. ²⁷ Els fills de Ram, primogènit de Jerahmeel, van ser Maas, Jamín i Équer. ²⁸ Els fills d'Onam van ser Xammai i Jadà, i els de Xammai, Nadab i Abixur. ²⁹ La dona d'Abixur es deia Abihail i va ser mare d'Ahban i Molid. ³⁰ Fills de Nadab: Sèled i Apaim. Sèled va morir sense deixar descendència. ³¹ Apaim va tenir un fill que es digué Ixí. Ixí va ser el pare de Xeixan, i Xeixan, d'Ahlai. ³² Fills de Jadà, germà de Xammai: Jèter i Jonatan. Jèter va morir sense deixar descendència. ³³ Fills de Jonatan: Pèlet i Zazà. Aquests van ser els descendents de Jerahmeel.

³⁴ A Xeixan no li van néixer fills, però sí filles. Xeixan tenia un esclau egipci que es deia Jarhà, ³⁵ al qual va donar una filla per muller; aquesta li infantà un fill, que es digué Atai. ³⁶ Atai fou el pare de Natan; Natan, de Zabad; ³⁷ Zabad, d'Eflal; Eflal, d'Obed; ³⁸ Obed, de Jehú; Jehú, d'Azarià; ³⁹ Azarià, d'Heles; Heles, d'Elassà; ⁴⁰ Elassà, de Sismai; Sismai, de Xal-lum; ⁴¹ Xal-lum, de Jecamià, i Jecamià, d'Elixamà.

⁴² Fills de Caleb, germà de Jerahmeel: Meixà, el primogènit, que va ser el pare de Zif, i Mareixà, que fou el pare d'Hebron. ⁴³ Fills d'Hebron: Córah, Tapúah, Rèquem i Xema. ⁴⁴ Xema va ser el pare de Ràham, i Ràham, de Jorqueam; Rèquem va ser pare de Xammai; ⁴⁵ Xammai, de Maon, i Maon, de Betsur. ⁴⁶ Efà, concubina de Caleb, va ser mare d'Haran, Mossà i Gazez. Haran va tenir un fill que també es digué Gazez. ⁴⁷ Fills de Jahdai: Rèquem, Jotam, Gueixan, Pèlet, Efà i Xàaf. ⁴⁸ Maacà, concubina de Caleb, va ser mare de Xèber i Tirhanà. ⁴⁹ També va donar a llum Xàaf, que va ser el pare de Madmannà, i Xevà, que va ser el pare de Macbenà i de Guibà. Caleb va tenir una filla que es deia Acsà. ⁵⁰ Aquests van ser els fills de Caleb.

Fills d'Hur, primogènit d'Efrata: Xobal, fundador de Quiriat-Jearim; ⁵¹ Salmà, fundador de Betlem, i Haref, fundador de Betgader.

⁵² Xobal, fundador de Quiriat-Jearim, va ser el pare de Reaià i avantpassat de la meitat dels manahatites ⁵³ i dels clans de Quiriat-Jearim, és a dir, dels itrites, putites, xumateus i mixraïtes. D'ells van sortir els soraïtes i els eixtaolites.

⁵⁴ Descendents de Salmà: la gent de Betlem, de Netofà, d'Atrot-Betjoab, l'altra meitat dels manahatites, i els soraïtes, ⁵⁵ com també els clans dels escribes que viuen a Jabés, els tiratites, els ximatites i els sucateus. Aquests eren els quenites descendents d'Hammat, avantpassat dels recabites.

Fills de David

[\(2Sa 3,2-5; 5,5.14-15\)](#)

3

¹ Aquests són els fills que David va tenir a Hebron: Amnon, el primogènit, fill d'Ahinóam, de Jizreel; el segon, Daniel, fill d'Abigail, de Carmel; ² el tercer, Absalom, fill de Maacà, la filla de Talmai, rei de Gueixur; el quart, Adonies, fill d'Haguit; ³ el cinquè, Xefatjà, fill d'Abital; el sisè, Itream, de la seva esposa Eglà. ⁴ Aquests sis fills van néixer a Hebron, on David va regnar set anys i mig. Després va regnar trenta-tres anys a Jerusalem, ⁵ on va tenir Ximà, Xobab, Natan i Salomó, tots quatre de Bat-Xua, filla d'Ammiel. ⁶ Encara tingué nou fills més: Ibhar, Elixamà, Elifèlet, ⁷ Nógah, Nèfeg, Jafia, ⁸ Elixamà, Eliadà i Elifèlet. ⁹ Tots aquests eren fills de David, sense comptar els fills que va tenir de les seves concubines. També tenia una filla que es deia Tamar.

Descendants de Salomó o d'altres fills de David

¹⁰ Els successors de Salomó van ser: Roboam, Abies, Asà, Josafat, ¹¹ Joram, Ahazià, Joaix, ¹² Amasies, Azarià, Jotam, ¹³ Acaz, Ezequies, Manassès, ¹⁴ Amon i Josies. ¹⁵ Fills de Josies: Johanan, el primogènit; Joiaquim, el segon; Sedecies, el tercer, i Xal-lum, el quart. ¹⁶ Fills de Joiaquim: Jeconies i Sidquià. ¹⁷ Fills de Jeconies, el deportat: Xealtiel, el primogènit; ¹⁸ Malquiram, Pedaià, Xenassar, Jecamià, Oixamà i Nedabià. ¹⁹ Fills de Pedaià: Zorobabel i Ximí. Zorobabel va tenir dos fills, Meixul-lam i Hananià, una filla, Xelomit, ²⁰ i cinc altres fills: Haixubà, Óhel, Berequià, Hassadià i Juixab-Hèssed. ²¹ Fills d'Hananià: Pelatià i Jeixaià. Al costat d'ells hi havia els descendents de Refaià, d'Arnan, d'Obadià i de Xecanià. ²² Fill de Xecanià: Xemaïà. Xemaïà va tenir sis fills: Hatuix, Igal, Baríah, Nearià i Xafat. ²³ Nearià va tenir tres fills: Elioenai, Hizquià i Azricam. ²⁴ Elioenai en va tenir set: Odaviahu, Eliaixib, Pelaià, Acub, Johanan, Delaià i Ananí.

Segona llista dels descendents de Judà

4

¹ Fills de Judà: Peres, Hesron, Carmí, Hur i Xobal. ² Reaià, fill de Xobal, va ser el pare de Jàhat, i Jàhat, d'Ahumai i de Làhad. Aquests van ser els clans dels soraites.

³ Jizreel, Ixmà i Idbaix van donar origen a la població d'Etam. La seva germana es deia Asselelponí. ⁴ Hur va tenir també Penuel, fundador de Guedor, i Ézer, fundador d'Huixà. Tots aquests van ser els fills d'Hur, primogènit d'Efrata i fundador de Betlem.

⁵ Aixhur, fundador de Tecoa, tingué dues dones: Helà i Naarà. ⁶ Naarà li va donar Ahuzam, Héfer, Temní i Ahaixtarí. Aquests van ser els fills de Naarà. ⁷ Helà fou mare de Sèret, Sóhar i Etnan.

⁸ Cos fou el pare d'Anub i Sobebà, i l'avantpassat dels clans d'Aharhel, fill d'Arum. ⁹ Jabés era més important que els seus germans, i la seva mare li va posar aquest nom perquè exclamà: «L'he donat a llum sofrint!» ¹⁰ Jabés va fer aquesta petició al Déu d'Israel: «Si veritablement em beneeixes, engrandeix el meu territori, ajuda'm i protegeix-me del mal, perquè no sofreixi.» Déu li va concedir el que li havia demanat.

¹¹ Quelub, germà de Xuhà, va ser el pare de Mehír; Mehír, d'Eixton, ¹² i Eixton, de Bet-Rafà, Passéah i Tehinnà, fundador de la ciutat de Nahaix. Aquests van ser els homes de Recà.

¹³ Fills de Quenaz: Otniel i Seraià. Fills d'Otniel: Hatat i Meonotai. ¹⁴ Meonotai va ser el pare d'Ofrà, i Seraià, de Joab, el fundador de Gueharaixim, anomenada així perquè els d'aquest lloc eren artesans.

¹⁵ Fills de Caleb, fill de Jefunnè: Irú, Elà i Nàam. Elà va ser el pare de Jehal-lelel i de Quenaz.

¹⁶ Fills de Jehal-lelel: Zif, Zifà, Tirià i Assarel.

¹⁷ Fills d'Ezrà: Jèter, Mèred, Éfer i Jalon. Jèter fou el pare de Miriam, Xammai i Ixbah, fundador d'Eixtemoa.

¹⁸ Mèred es va casar amb Bitià, que era egípcia i filla del faraó, i amb ella tingué Jèred, fundador de Guedor, Hèber, fundador de Socó, i Jecutièl, fundador de Zanóah. ¹⁹ Amb la seva altra dona, Odià, germana de Nàham, va tenir aquests dos fills: el pare de Queilà, el garmita, i Eixtemoa, el maacatita.

²⁰ Fills de Ximon: Amnon, Rinnà, Benhanan i Tilon. Fills d'Ixí: Zohet i Benzohet.

²¹ Fills de Xelà, fill de Judà: Er, fundador de Lecà, Ladà, fundador de Mareixà, i els clans que produeixen els teixits de lli fi a Betaixbea. ²² Xelà també fou l'avantpassat de Joquim i de la gent de Cozebà, de Joaix i de Saraf, que dominaren Moab i després van tornar a Betlem; es tracta de fets molt antics. ²³ Eren terrissers, que habitaven a Netaïm i Guederà, prop del rei, i estaven al seu servei.

Descendants de Simeó

²⁴ Fills de Simeó: Nemuel, Jamín, Jarib, Zèrah i Xaül. ²⁵ Descendents de Xaül: Xal-lum, Mibsam i Mixmà. ²⁶ Els de Mixmà van ser: Hammuel, Zacur i Ximí. ²⁷ Ximí va tenir setze fills i sis filles; però els seus germans no van tenir gaires fills i tots els seus clans no van ser tan nombrosos com els de Judà. ²⁸ Vivien a Beerxeba, Moladà i Hassar-Xual, ²⁹ Bilhà, Èssem, Tolad, ³⁰ Betuel, Hormà, Siclag, ³¹ Betammarcabot, Hassar-Sussim, Betbirí i Xaaraim. Aquestes eren les seves ciutats fins al regnat de David. ³² A més tenien quatre pobles: Etam, Enrimmon, Toquen i Aixan, ³³ i tots els altres pobles al voltant d'aquelles ciutats fins a Bàal. Aquests eren els llocs on vivien. Registre dels seus clans: ³⁴ Meixobab, Jamlec, Joixà, fill d'Amassià, ³⁵ Joel, Jehú, fill de Joixibià, que era fill de Seraià, fill d'Assiel, ³⁶ Elioenai, Jaacobà, Jeixohaià, Assaià, Adiel, Issimiel, Benaià, ³⁷ Zizà, fill de Xifí, que era fill d'Al-lon, fill de Jedaià, fill de Ximrí, fill de Xemaià. ³⁸ Aquests que han estat designats pels seus noms eren els caps dels clans; els seus llinatges van ser tan nombrosos ³⁹ que arribaren a la vora de Guedor, fins a la banda oriental de la vall, buscant pasturatges per al seu bestiar. ⁴⁰ Hi van trobar pasturatge abundant i bo, i la regió era espaiosa, tranquil·la i segura. Abans hi havien viscut els camites. ⁴¹ En temps d'Ezequies, rei de Judà, aquests que han estat esmentats en el registre van entrar a la regió i van destruir els seus campaments i també els meünites que hi havia, i els van exterminar, fins al punt que, dels antics habitants, no en queda rastre en el present. S'hi van quedar a viure, doncs, en lloc d'ells, perquè hi havia pasturatges. ⁴² Cinc-cents d'ells, descendents de Simeó, van anar a les muntanyes de Seïr, comandats per Pelatià, Nerià, Refaià i Uziel, fills d'Ixí. ⁴³ Van destruir la resta dels fugitius d'Amalec i han viscut allí fins al dia d'avui.

Descendents de Rubèn

5

¹ Fills de Rubèn, primogènit d'Israel. Efectivament, ell era el primogènit; però havia jagut amb una de les dones del seu pare i per això el seu dret de primogenitura va passar als fills de Josep, fill d'Israel, encara que aquest no consti en les genealogies com a primogènit. ² És cert que Judà va ser el més poderós entre els germans i d'ell va sortir un sobirà, però el dret de primogenitura era de Josep.

³ Fills de Rubèn, primogènit d'Israel: Hanoc, Pal-lú, Hesron i Carmí.

⁴ Descendents de Joel: Xemaià, Gog, Ximí, ⁵ Micà, Reaià, Bàal, ⁶ Beerà, cap dels rubenites, deportat per Tiglat-Pilèsser, rei d'Assíria. ⁷ Els seus parents, enregistrats llinatge per llinatge, segons les seves genealogies, eren: Jeiel, el primer, Zecariahu, ⁸ i Bela, fill d'Azaz, que era fill de Xema, fill de Joel, que habitava a Aroer. Les seves possessions s'estenien fins a Nebó i Baal-Meon, ⁹ i, per la banda d'orient, fins al límit del desert que separava el seu territori del riu Eufrates, ja que el seu bestiar s'havia multiplicat al país de Galaad. ¹⁰ En temps de Saül van lluitar contra els fills d'Agar i els van derrotar. Després van habitar a les seves tendes per tota la regió oriental de Galaad.

Descendents de Gad

¹¹ Els fills de Gad habitaven al costat dels rubenites, al territori de Basan, fins a Salcà. ¹² En primer lloc venia Joel; en segon lloc, Xafam, i després Jaanai i Xafat. ¹³ Els seus parents formaven set llinatges: els de Micael, de Meixul-lam, de Xeba, de Jorai, de Jacan, de Zia i d'Éber. ¹⁴ Aquests van ser fills d'Abihail, i els seus avantpassats en línia directa foren Hurí, Jaróah, Guilad, Micael, Jeixixai, Jahdó i Buz. ¹⁵ Ahí, fill d'Abdiel i nét de Guní, fou el cap d'aquests llinatges. ¹⁶ Habitaven a Galaad, a Basan, en els seus pobles i en tots els llocs de pasturatge de Xaron fins als límits del territori. ¹⁷ La genealogia de tots ells va ser enregistrada en temps de Jotam, rei de Judà, i de Jeroboam, rei d'Israel.

¹⁸ Entre els descendents de Rubèn, de Gad i de la meitat de la tribu de Manassès, es va formar un exèrcit de quaranta-quatre mil set-cents seixanta homes valents, armats amb escuts i espases, tiradors d'arc i entrenats per a la guerra. ¹⁹ Van lluitar contra els fills d'Agar i contra els de Jetur, de Nafix i de Nodab. ²⁰ Durant el combat van invocar Déu i ell els va escoltar, els ajudà perquè havien confiat en ell; els fills d'Agar i tots els seus aliats van caure a les seves mans. ²¹ El nombre de caps de bestiar capturat va ser de cinquanta mil camells, dues-centes cinquanta mil entre ovelles i cabres i dos mil ases. També van fer cent mil presoners. ²² Molts homes van caure ferits de mort, perquè aquella guerra era cosa de Déu. Després es van establir al territori dels agarites i s'hi van quedar fins a l'època de la deportació.

Descendents de la meitat de la tribu de Manassès

²³ Els descendents de la meitat de la tribu de Manassès van habitar al territori que s'estén des de Basan fins a Baal-Hermon, Senir i la muntanya de l'Hermon. Eren molt nombrosos. ²⁴ Els caps dels seus llinatges eren: Éfer, Ixí, Eliel,

Azriel, Irmeià, Odavià i Jahdiel. Van ser homes coratjosos i de renom, caps dels seus llinatges.

²⁵ Però foren infidels al Déu dels seus pares i es van prostituir adorant els déus de les nacions que Déu havia exterminat davant d'ells. ²⁶ Llavors el Déu d'Israel va instigar Pul, rei d'Assíria, és a dir, Tiglat-Pilèsser, rei d'Assíria, que va deportar els rubenites, els gadites i la meitat de la tribu de Manassès a les regions d'Halah, Habor i Arà, i al costat del riu de Gozan, on avui encara viuen.

Descendents de Leví. Els sacerdots

²⁷ Fills de Leví: Guerxon, Quehat i Merarí. ²⁸ Fills de Quehat: Amram, Ishar, Hebron i Uziel. ²⁹ Fills d'Amram: Aaron, Moisès i Maria. Fills d'Aaron: Nadab, Abihú, Eleazar i Itamar.

³⁰ Eleazar va ser el pare de Pinhàs; Pinhàs, d'Abixua; ³¹ Abixua, de Buquí; Buquí, d'Uzí; ³² Uzí, de Zerahià; Zerahià, de Meraiot; ³³ Meraiot, d'Amarià; Amarià, d'Ahitub; ³⁴ Ahitub, de Sadoc; Sadoc, d'Ahimaas; ³⁵ Ahimaas, d'Azarià; Azarià, de Johanan; ³⁶ Johanan, d'Azarià, que va exercir el sacerdot al temple que Salomó edificà a Jerusalem.

³⁷ Azarià va ser el pare d'Amarià; Amarià, d'Ahitub; ³⁸ Ahitub, de Sadoc; Sadoc, de Xal·lum; ³⁹ Xal·lum, d'Hilquià; Hilquià, d'Azarià; ⁴⁰ Azarià, de Seraià; Seraià, de Jossadac, ⁴¹ i Jossadac va ser deportat quan el Senyor va deportar la població de Judà i de Jerusalem valent-se de Nabucodonosor.

Els altres levites

6

¹ Fills de Leví: Guerxon, Quehat i Merarí. ² Fills de Guerxon: Libní i Ximí. ³ Fills de Quehat: Amram, Ishar, Hebron i Uziel. ⁴ Fills de Merarí: Mahlí i Muixí. Aquests són els clans dels levites segons els seus avantpassats.

⁵ Descendents de Guerxon: Libní, Jàhat, Zimmà, ⁶ Joah, Idó, Zèrah i Jeatrai. ⁷ Descendents de Quehat: Amminadab, Corè, Assir, ⁸ Elcanà, Ebiassaf, Assir, ⁹ Tàhat, Uriel, Uzià i Xaül. ¹⁰ Fills d'Elcanà: Amassai, Ahimot i Elcanà. ¹¹ Fills d'Elcanà: Suf, Nàhat, ¹² Eliab, Jeroham, Elcanà i Samuel. ¹³ Fills de Samuel: Joel, el primogènit, i Abià, el segon. ¹⁴ Descendents de Merarí: Mahlí, Libní, Ximí, Uzà, ¹⁵ Ximà, Haguia i Assaià.

Els cantors del temple

¹⁶ Aquests són els homes a qui David va confiar el servei del cant a la casa del Senyor d'ençà que va dipositar-hi l'arca de l'aliança. ¹⁷ Eren els encarregats del cant davant el tabernacle de la tenda del trobament, fins que Salomó va edificar el temple del Senyor a Jerusalem, on exercien les seves funcions, segons les normes establertes.

¹⁸ Els qui exercien aquesta tasca, juntament amb els membres dels seus cors, eren:

Dels descendents de Quehat hi havia Eman, el cantor. Els seus avantpassats eren: Joel, Samuel, ¹⁹ Elcanà, Jeroham, Eliel, Tóah, ²⁰ Suf, Elcanà, Màhat, Amassai, ²¹ Elcanà, Joel, Azarià, Sefanià, ²² Tàhat, Assir, Ebiassaf, Corè, ²³ Ishar, Quehat, Leví i Israel.

²⁴ A la dreta d'Eman hi havia el seu company Assaf. Els seus avantpassats eren: Berequiah, Ximà, ²⁵ Micael, Baasseià, Malquià, ²⁶ Etní, Zèrah, Adaià, ²⁷ Etan, Zimmà, Ximí, ²⁸ Jàhat, Guerxon i Leví.

²⁹ A l'esquerra d'Eman s'hi posaven els membres del cor de Merarí, dirigits per Etan. Els seus avantpassats eren: Quixí, Abdí, Mal·luc, ³⁰ Haixabià, Amassià, Hilquià, ³¹ Amsí, Baní, Xèmer, ³² Mahlí, Muixí, Merarí i Leví.

³³ Els altres descendents de Leví tenien a càrrec seu tots els serveis del tabernacle del temple de Déu. ³⁴ Aaron i els seus descendents cremaven les ofrenes damunt l'altar dels holocaustos, i els perfums, damunt l'altar de l'encens. També s'ocupaven de tot el que es referia al lloc santíssim i celebraven el ritual d'expiació a favor d'Israel, d'acord amb tot el que Moisès, servent de Déu, havia ordenat.

³⁵ Aquests són els descendents d'Aaron: Eleazar, Pinhàs, Abixua, ³⁶ Buquí, Uzí, Zerahià, ³⁷ Meraiot, Amarià, Ahitub, ³⁸ Sadoc i Ahimaas.

Ciutats dels descendents d'Aaron

³⁹ Aquests són els llocs de residència i els seus límits, assignats als descendents d'Aaron, del clan de Quehat, que van ser els primers a rebre el territori que els va tocar per sorteig; ⁴⁰ els van donar Hebron, en el territori de la tribu de Judà, amb els pasturatges del voltant. ⁴¹ Però els camps d'aquesta ciutat amb els pobles del voltant ja els havien donat en herència a Caleb, fill de Jefunnè. ⁴² Els descendents d'Aaron van rebre com a ciutats amb dret de refugi Hebron, Libnà, Jatir, Eixtemoa, ⁴³ Hilén, Debir, ⁴⁴ Aixan i Bet-Xèmeix, totes amb els seus pasturatges. ⁴⁵ També van rebre aquestes ciutats del territori de la tribu de Benjamí: Gueba, Alèmet i Anatot. En total, tretze ciutats, amb els seus pasturatges.

Ciutats donades als altres levites

⁴⁶ Als altres clans dels descendents de Quehat els van tocar en sort deu ciutats dels territoris de les tribus d'Efraïm i Dan, i de la meitat de la tribu de Manassès. ⁴⁷ Als clans dels descendents de Guerxon els van donar tretze ciutats dels territoris de les tribus d'Issacar, Aser, Neftalí i Manassès, tribu establerta a Basan. ⁴⁸ Als clans dels descendents de Merarí els van tocar en sort dotze ciutats de les tribus de Rubèn, Gad i Zabuló. ⁴⁹ Els israelites van donar aquestes ciutats, amb els seus pasturatges, als descendents de Leví. ⁵⁰ Les ciutats dels territoris de les tribus de Judà, Simeó i Benjamí, esmentades anteriorment, les van assignar també per sorteig.

⁵¹ Als altres clans dels descendents de Quehat els van tocar en sort algunes ciutats del territori d'Efraïm; ⁵² els van assignar, amb dret de refugi, la ciutat de Siquem, a les muntanyes d'Efraïm, i també les ciutats de Guèzer, ⁵³ Jocneam, Bethoron, ⁵⁴ Aialon i Gat-Rimmon; ⁵⁵ també, de la meitat de la tribu de Manassès, les ciutats d'Aner i Bilam. Cada una d'aquestes ciutats va ser donada, amb els seus pasturatges, a la resta dels clans dels descendents de Quehat.

⁵⁶ Als clans descendents de Guerxon els van donar, de la meitat de la tribu de Manassès, les ciutats de Golan, al territori de Basan, i Aixtarot. ⁵⁷ De la tribu d'Issacar, Quèdeix, Daberat, ⁵⁸ Ramot i Anem. ⁵⁹ De la tribu d'Aser, Maixal, Abdon, ⁶⁰ Hucoc, Rehob. ⁶¹ De la tribu de Neftalí, Quèdeix, a Galilea, Hammon i Quiriataim. Totes aquestes ciutats van ser donades juntament amb els seus pasturatges.

⁶² A la resta dels levites, és a dir, als descendents de Merarí, els van donar: de la tribu de Zabuló, Rimmonà i Tabor; ⁶³ de la tribu de Rubèn, situada a la banda oriental del Jordà, enfront de Jericó, Bèsser, a l'estepa, Jahas, ⁶⁴ Quedemot i Mefàat; ⁶⁵ de la tribu de Gad, Ramot, a Galaad, Mahanaim, ⁶⁶ Heixbon i Jazer. Totes elles amb els seus pasturatges.

Descendents d'Issacar

7

¹ Issacar va tenir quatre fills: Tolà, Puà, Jaixub i Ximron. ² Fills de Tolà: Uzí, Refaià, Jeriel, Jahmai, Ibsam i Xemuel. Aquests eren els caps dels llinatges de Tolà, tots ells homes valents. Segons les seves genealogies, a l'època de David el seu nombre era de vint-i-dos mil sis-cents. ³ El fill d'Uzí era Izrahià. Izrahià amb els seus fills Micael, Obadià, Joel i Ixià, feien cinc; tots ells eren caps. ⁴ Segons el registre dels seus llinatges, els pertocava de proporcionar trenta-sis mil homes aptes per a la guerra, perquè tenien moltes dones i fills. ⁵ Tots els homes valents dels clans d'Issacar enregistrats en el cens eren en total vuitanta-set mil.

Descendents de Benjamí i de Neftalí

⁶ Benjamí va tenir tres fills: Bela, Bèquer i Jediael. ⁷ Bela en va tenir cinc: Esbon, Uzí, Uziel, Jerimot i Irlí, homes valents, caps dels seus llinatges. El registre dels seus llinatges donava vint-i-dos mil trenta-quatre homes.

⁸ Descendents de Bèquer: Zemirà, Joaix, Elièzer, Elioenai, Omrí, Jeremot, Abià, Anatot i Alèmet. Tots aquests descendents de Bèquer ⁹ eren caps dels seus llinatges i homes valents. Segons el registre dels seus llinatges eren vint-i-dos mil dos-cents. ¹⁰ El fill de Jediael era Bilhan. Fills de Bilhan: Jeuix, Biniamín, Ehud, Quenaanà, Zetan, Tarxix i Ahixàhar. ¹¹ Tots aquests descendents de Jediael eren caps de llinatge i homes valents. En total eren disset mil dos-cents homes aptes per a la guerra. ¹² Xupim i Hupim eren fills d'Ir. Huixim era fill d'un altre.

¹³ Fills de Neftalí: Jahassiel, Guní, Jésser i Xal·lum. Aquests eren néts de Bilhà.

Descendents de l'altra meitat de la tribu de Manassès

¹⁴ Fills de Manassès tinguts amb la concubina aramea: Asriel i Maquir, pare de Galaad. ¹⁵ Maquir es va casar amb una dona que es deia Maacà, germana de Xupim i Hupim. El segon fill es deia Selofhad i només va tenir filles.

¹⁶ Maacà, dona de Maquir, tingué un altre fill i li posà el nom de Pèreix; el nom del seu germà era Xèreix. Els fills de Xèreix es deien Ulam i Rèquem. ¹⁷ Ulam va ser el pare de Bedan. Aquests van ser els descendents de Galaad, fill de Maquir, fill de Manassès. ¹⁸ Molèquet, germana de Maquir, va ser la mare d'Ixhod, Abièzer i Mahlà. ¹⁹ Fills de Xemidà: Ahian, Xèquem, Liquehí i Aniam.

Descendents d'Efraïm

²⁰ Descendents d'Efraïm: Xutèlah, Bèred, Tàhat, Eladà, Tàhat, ²¹ Zabad i Xutèlah. Els seus altres dos fills, Ézer i Elad, van baixar a Gat per robar el bestiar dels nadius de la regió, que els van matar. ²² Efraïm, el seu pare, els va

plorar durant molt de temps, i els seus parents anaren a consolar-lo. ²³ Després es va unir a la seva dona, que va tenir un fill. Ell li va posar el nom de Berià, «per la desgràcia», deia, «que ha afectat la meua família». ²⁴ Tenia una filla que es deia Xeerà i és la que va construir Bethoron de Baix i de Dalt, i Uzén-Xeerà. ²⁵ Els seus descendents eren: Rèfah, Rèixef, Tèlah, Tàhan, ²⁶ Ladan, Ammihud, Elixamà, ²⁷ Non i Josuè.

²⁸ Les seves propietats i llocs de residència eren Betel i les seves rodalies, Naaran amb les seves rodalies a la banda d'orient, Guèzer amb les seves rodalies a ponent, i des de Siquem fins a Aià amb les seves rodalies. ²⁹ Els descendents de Manassès, en canvi, posseïen Bet-Xean, Tanac, Meguidó i Dor, amb les seves rodalies. Els descendents de Josep, fill d'Israel, habitaven en aquests llocs.

Descendents d'Aser

³⁰ Fills d'Aser: Imnà, Ixvà, Ixví, Berià i Sèrah, la germana d'ells. ³¹ Fills de Berià: Hèber i Malquiel, pare de Birzait. ³² Fills d'Hèber: Jaflet, Xèmer, Hotam i Xuà, germana d'ells. ³³ Fills de Jaflet: Passac, Bimhal i Aixvat. Aquests eren els fills de Jaflet. ³⁴ Fills de Xèmer: Ahí, Rohgà, Hubà i Aram. ³⁵ Fills del seu germà Élem: Sofah, Imnà, Xéleix i Amal. ³⁶ Fills de Sofah: Súah, Harnèfer, Xual, Berí, Imrà, ³⁷ Bèsser, Od, Xammà, Xilxà, Itran i Beerà. ³⁸ Fills de Jèter: Jefunnè, Pispà i Arà. ³⁹ Fills d'Ul-là: Arah, Hanniel i Rissia. ⁴⁰ Tots aquests descendents d'Aser eren caps de llinatge, gent escollida i valenta, bons dirigents. El seu cens donava un nombre total de vint-i-sis mil homes aptes per a la guerra.

Descendents de Benjamí

8

¹ Benjamí va ser el pare de Bela, el seu primogènit; d'Aixbel, el segon; d'Ahrah, el tercer; ² de Nohà, el quart, i de Rafà, el cinquè. ³ Fills de Bela: Adar, Guerà, Abihud, ⁴ Abixua, Naaman, Ahóah, ⁵ Guerà, Xefufan i Huram. ⁶ Fills d'Ehud, caps de llinatge que habitaven a Gueba i van ser deportats a Manàhat: ⁷ Naaman, Ahia i Guerà, pare d'Uzà i d'Ahihud, que els va fer deportar.

⁸ Xaharaim, després d'haver-se divorciat de les seves dones Huixim i Baarà, va tenir fills a la plana de Moab ⁹ amb Hódeix, la seva altra dona, que li donà Jobab, Sibià, Meixà, Malcam, ¹⁰ Jeús, Saquià i Mirmà. Aquests fills seus van ser caps de llinatge. ¹¹ Amb Huixim havia tingut Abitub i Elpàal. ¹² Fills d'Elpàal: Éber, Mixam i Xèmed, que va edificar Onó i Lod, amb les seves rodalies.

¹³ Berià i Xema, caps de llinatge dels habitants d'Aialon, van fer fugir els habitants de Gat. ¹⁴ Fills de Berià: Ahió, Xaixac, Jeremot, ¹⁵ Zebadià, Arad, Éder, ¹⁶ Micael, Ixpà i Johà. ¹⁷ Fills d'Elpàal: Zebadià, Meixul-lam, Hizquí, Hèber, ¹⁸ Ixmerai, Izlià i Jobab. ¹⁹ Fills de Ximí: Jaquim, Zicrí, Zabdí, ²⁰ Elienai, Sil-letai, Eliel, ²¹ Adaià, Beraià i Ximrat. ²² Fills de Xaixac: Ixpan, Éber, Eliel, ²³ Abdon, Zicrí, Hanan, ²⁴ Hananià, Elam, Anetotià, ²⁵ Ifdeia i Penuel. ²⁶ Fills de Jeroham: Xamxerai, Xeharià, Atalià, ²⁷ Jaareixià, Elià i Zicrí. ²⁸ Aquests eren els caps de llinatge, segons les seves genealogies, que habitaven a Jerusalem.

²⁹ El fundador de Gabaon habitava en aquesta ciutat amb la seva dona, que es deia Maacà. ³⁰ El seu primogènit era Abdon, i després venien Sur, Quix, Bàal, Ner, Nadab, ³¹ Guedor, Ahió, Zèquer i Miclot. ³² Miclot va ser el pare de Ximà. També aquests vivien a Jerusalem, amb els seus parents.

Descendents de Saül

³³ Ner va ser el pare de Quix; Quix, de Saül, i Saül, de Jonatan, de Malquixua, d'Abinadab i d'Eixbaal. ³⁴ El fill de Jonatan era Merí-Baal, i Merí-Baal va ser el pare de Micà. ³⁵ Els fills de Micà foren Piton, Mèlec, Tarea i Ahaz. ³⁶ Ahaz va ser el pare de Jehoadà; Jehoadà, d'Alèmet, d'Azmàvet i de Zimrí; Zimrí, de Mossà; ³⁷ Mossà, de Binà; Binà, de Rafà; Rafà, d'Elassà, i Elassà, d'Assel. ³⁸ Assel va tenir sis fills, que es deien Azricam, Bocrú, Ixmael, Xearià, Obadià i Hanan. Aquests eren fills d'Assel. ³⁹ Fills d'Éixec, germà d'Assel: Ulam, el primogènit; Jeuix, el segon, i Elifèlet, el tercer. ⁴⁰ Els fills d'Ulam eren homes valents, tiradors d'arc. Van tenir molts fills i néts: cent cinquanta en total.

Tots aquests van ser els descendents de Benjamí.

9

¹ Tots els israelites foren censats i inscrits en el llibre dels reis d'Israel.

La comunitat de Jerusalem després de l'exili

La gent de Judà va ser deportada a Babilònia per la seva infidelitat. ² Els primers que es van establir de nou en les seves propietats i poblacions van ser gent del poble, sacerdots, levites i servents del temple. ³ A Jerusalem hi vivien alguns de les tribus de Judà, de Benjamí, d'Efraïm i de Manassès.

⁴ Del clan de Peres, fill de Judà: Utai, fill d'Ammihud, fill d'Omri, fill d'Imri, fill de Baní. ⁵ Dels silonites: Assaià, el primogènit, amb els seus fills. ⁶ Del clan de Zèrah: Jeuel i els seus parents. Total: 690.

⁷ De la tribu de Benjamí: Sal-lú, fill de Meixul-lam, fill d'Odavià, fill de Senuà; ⁸ Ibneià, fill de Jeroham; Elà, fill d'Uzí, fill de Micrí, i Meixul-lam, fill de Xefatià, fill de Reuel, fill d'Ibneià. ⁹ Total, amb els seus parents, segons les seves genealogies: 956. Tots aquests homes eren caps dels seus llinatges.

¹⁰ Dels sacerdots: Jedaià, Joiarib, Jaquín ¹¹ i Azarià, fill d'Hilquià, descendent del gran sacerdot Ahitub, a través de Meraiot, de Sadoc i de Meixul-lam; ¹² Adaià, fill de Jeroham, descendent de Malquià, a través de Paixhur, i, encara, Massai, fill d'Adiel, descendent d'Immer, a través de Meixil-lemi, de Meixul-lam i de Jahzerà. ¹³ Total d'aquests caps de llinatge amb els altres sacerdots: 1760. Tots eren homes valents i dedicats al servei del temple de Déu.

¹⁴ Dels levites: Xemaià, fill d'Haixub, fill d'Azricam, fill d'Haixabià, descendent de Merari; ¹⁵ Bacbacar, Hèreix i Galal; Matanià, fill de Micà, descendent d'Assaf a través de Zicrí. ¹⁶ Obadià, fill de Xemaià, descendent de Jedutun a través de Galal; Berequià, fill d'Assà, fill d'Elcanà, que habitava a les poblacions dels netofatites.

¹⁷ Dels porters: Xal-lum, el cap, i els seus parents Acub, Talmon i Ahiman. ¹⁸ Fins ara estan al servei de la porta del rei, situada a llevant. Els seus avantpassats eren els porters del campament dels levites. ¹⁹ Xal-lum, fill de Coré, fill d'Ebiassaf, fill de Corè, i els seus parents, descendents del clan de Corè, feien el servei de vigilància dels llindars de la tenda, com abans els seus avantpassats havien fet guàrdia a l'entrada del campament del poble del Senyor.

²⁰ Pinhàs, fill d'Eleazar, havia estat en altre temps el seu cap. Que el Senyor sigui amb ell! ²¹ Zecarià, fill de Meixelemià, també era porter a l'entrada de la tenda del trobament. ²² Total dels elegits per a ser porters dels llindars: 212. Tots havien estat enregistrats en els seus pobles respectius. David i Samuel, el vident, els havien donat aquest encàrrec perquè l'exercissin permanentment. ²³ Ells i el seus fills van tenir a càrrec seu la guàrdia de les portes del temple del Senyor, és a dir, la casa de la tenda. ²⁴ Hi havia porters a les quatre entrades, a l'est, a l'oest, al nord i al sud. ²⁵ Altres porters, que vivien en els seus pobles respectius, hi anaven per torns a ajudar-los durant una setmana. ²⁶ Els quatre porters principals eren levites que s'hi quedaven de manera permanent, i tenien cura de les cambres i dels tresors del temple de Déu. ²⁷ Passaven la nit al voltant del temple de Déu, encarregats de la vigilància i d'obrir les portes cada matí.

²⁸ Alguns d'ells s'encarregaven dels objectes del culte, i en feien el recompte quan els eren retornats i quan els deixaven. ²⁹ Altres s'encarregaven dels utensilis, sobretot dels utensilis del santuari que servien per a la flor de farina, el vi, l'oli, l'encens i els perfums. ³⁰ Però la preparació de l'oli sant amb perfums era reservada als de llinatge sacerdotal. ³¹ Matitià, un levita, fill primogènit de Xal-lum, del clan de Corè, tenia l'encàrrec permanent de preparar les ofrenes de farina cuites a la planxa. ³² Alguns dels seus parents, del clan de Quehat, eren els encarregats de preparar els pans d'ofrena de cada dissabte.

³³ Alguns cantors, caps de famílies levítiques, habitaven a les cambres del temple, alliberats de tot altre servei, perquè es dedicaven nit i dia a la seva funció.

³⁴ Aquests eren els caps de les famílies levítiques, segons les seves genealogies, que habitaven a Jerusalem. Regnat de David ([10-29](#))

La família de Saül

³⁵ Jeiel, fundador de Gabaon, habitava en aquesta ciutat amb la seva dona, que es deia Maacà. ³⁶ El seu fill primogènit era Abdon; després venien Sur, Quix, Bàal, Ner, Nadab, ³⁷ Guedor, Ahió, Zèquer i Miclot. ³⁸ Miclot va ser el pare de Ximà. Tots ells vivien a Jerusalem amb els seus parents. ³⁹ Ner va ser el pare de Quix; Quix, de Saül; Saül, de Jonatan, de Malquixua, d'Abinadab i d'Eixbaal. ⁴⁰ El fill de Jonatan era Merí-Baal, i aquest va ser el pare de Micà. ⁴¹ Els fills de Micà foren: Piton, Mèlec, Tarea i Ahaz; ⁴² Ahaz va ser el pare de Jarà; Jarà, d'Alèmet, d'Azmàvet i de Zimrí; Zimrí, de Mossà; ⁴³ Mossà, de Binà; Binà, de Rafà; Rafà, d'Elassà, i Elassà, d'Assel. ⁴⁴ Assel va tenir sis fills, que es deien: Azricam, Bocrú, Ixmael, Xearià, Obadià i Hanan. Aquests eren els fills d'Assel.

Batalla de Guilboa i mort de Saül

(1Sa 31)

10

¹ Els filisteus van atacar els israelites. Aquests van fugir i molts van caure morts a les muntanyes de Guilboa. ² Els filisteus perseguien de prop Saül i els seus fills. Van matar Jonatan, Abinadab i Malquixua, fills de Saül. ³ Llavors el pes del combat es va abocar contra Saül. Els arquers el van descobrir i el feriren greument. ⁴ Saül va ordenar al seu escuder:

--Desembeina l'espasa i clava-me-la, abans no arribin aquests incircumcisos i ho facin ells: em convertiria en la seva riota.

Però l'escuder no va gosar clavar-la-hi, pel gran respecte que li tenia. Saül, doncs, va plantar a terra l'espasa i s'hi tirà al damunt. ⁵ En veure l'escuder que Saül era mort, també es va tirar sobre l'espasa i va morir. ⁶ Així van morir plegats Saül, els seus tres fills i tot el seu casal.

⁷ En veure la derrota i la mort de Saül i dels seus fills, tots els israelites de la plana van abandonar les seves poblacions i van fugir. Els filisteus les van ocupar i s'hi van establir.

⁸ L'endemà, quan els filisteus anaren a espoliar els cadàvers, van trobar Saül i els seus fills, morts a les muntanyes de Guilboa. ⁹ Van espoliar Saül, es van endur el seu cap i les seves armes i els van passejar per tot Filistea, per portar la bona notícia de la victòria als seus ídols i al seu poble. ¹⁰ Van dipositar les armes de Saül al temple dels seus déus i van clavar el seu cap al temple de Dagon.

¹¹ Quan els habitants de Jabeix-Galaad van sentir a dir el que els filisteus havien fet amb Saül, ¹² tots els homes valents van sortir de la ciutat, es van endur els cadàvers de Saül i dels seus fills i els van portar a Jabeix. Van enterrar els seus ossos sota l'alzina de Jabeix. Després van dejunar set dies.

¹³ Saül va morir per la seva infidelitat al Senyor: no havia complert el manament del Senyor i, a més, havia evocat un espectre per consultar-lo, ¹⁴ en lloc de consultar el Senyor. El Senyor el va fer morir i traspassà la reialesa a David, fill de Jessè.

Coronació de David

([2Sa 5,1-3](#))

11

¹ Llavors tot Israel es va reunir amb David a Hebron. Li van dir:

--Nosaltres som parents teus, os dels teus ossos i carn de la teva carn. ² Ja abans, quan Saül encara era el nostre rei, tu dirigies les campanyes d'Israel. El Senyor, el teu Déu, t'havia dit: "Tu pasturaràs Israel, el meu poble; tu seràs el seu sobirà."

³ Així, quan tots els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i el van ungir rei d'Israel, tal com havia dit el Senyor per boca de Samuel.

Conquesta de Jerusalem

([2Sa 5,6-10](#))

⁴ David i tot el poble d'Israel van dirigir-se a Jerusalem, que llavors es deia Jebús; allà vivien els jebuseus, habitants d'aquell territori. ⁵ Els jebuseus havien dit a David:

--Aquí no hi entraràs!

Però David es va apoderar de la fortalesa de Sió, que ara és la ciutat de David. ⁶ David havia dit:

--El primer que derroti els jebuseus serà general en cap.

El primer d'arribar-hi va ser Joab, fill de Seruïa, i fou nomenat general en cap. ⁷ David s'instal·là a la fortalesa. Per això la van anomenar «ciutat de David». ⁸ La va reforçar per tot el voltant, des del terraplè anomenat Mil-ló i per tot el voltant, mentre que Joab restaurava la resta de la ciutat. ⁹ David anava creixent en poder: el Senyor de l'univers era amb ell.

Els herois de David

([2Sa 23,8-39](#))

¹⁰ Els caps dels herois de David el van ajudar a ser rei. Amb tots els israelites el van proclamar rei, tal com el Senyor havia anunciat a Israel.

¹¹ Els herois de David eren:

Ixbaal, fill d'Hacmoní, cap dels de la guàrdia, que va brandar la seva llança i, en un sol atac, va deixar estesos tres-

cents homes.

¹² Seguia Elazar, fill de Dodó, del clan d'Ahóah, un dels tres herois de David. ¹³ Era amb David a Pasdammim, i els filisteus van fer pinya allà per combatre. Hi havia una feixa plena d'ordi, i quan el poble fugia de davant els filisteus, ¹⁴ els homes d'Elazar es van plantar al mig de la feixa, la van defensar i derrotaren els filisteus. La victòria que li donà el Senyor fou extraordinària.

¹⁵ Un dia, tres dels principals herois baixaren a trobar David a la roca de la cova d'Adul-lam mentre l'exèrcit filisteu estava acampat a la vall dels Rafaites. ¹⁶ David vivia en aquell refugi fortificat, i a Betlem hi havia una guarnició filisteu. ¹⁷ David, però, enyorava la bona aigua i va exclamar:

--Oh, si algú me'n donés, amb quin gust beuria aigua de la cisterna que hi ha a l'entrada de Betlem!

¹⁸ Llavors aquells tres, obrint-se pas pel mig del campament dels filisteus, anaren a pouar aigua a la cisterna de l'entrada de Betlem i l'oferiren a David. Però ell, de cap manera no en volgué beure. Tot abocant-la a terra, la va oferir al Senyor, ¹⁹ mentre deia:

--Déu me'n guard, de beure-la! Aquesta aigua és la sang d'aquests homes que han anat allà baix jugant-se la vida: s'han jugat la vida per dur-me-la!

David, doncs, no en volgué beure. Això és el que van fer aquells tres herois.

²⁰ Abisai, germà de Joab, era cap dels tres. Un dia, a cops de llança va deixar estesos tres-cents homes, però la seva fama no era comparable a la de tots tres. ²¹ Va ser més considerat que els altres dos i fou el seu cap, però no va igualar els mèrits dels tres principals herois.

²² Benaiahu, de Cabseel, fill del gran guerrer Jehoiadà, havia fet moltes proeses. Matà els dos Ariels de Moab i, un dia de neu, va baixar dintre una cisterna per matar-hi un lleó. ²³ Va matar també un egipci que feia més de dos metres d'alt. L'egipci duia a la mà una llança que tenia una asta com un plegador de teixidor, però ell el va escometre amb un garrot, va arrabassar-li la llança i amb la mateixa llança el va matar. ²⁴ Aquestes proeses de Benaiahu, fill de Jehoiadà, també el van fer famós al costat dels tres herois. ²⁵ Va ser més considerat que els trenta, però no va igualar els mèrits dels tres principals. David li confià el comandament de la guàrdia reial.

²⁶ Els herois de l'exèrcit eren:

Assahel, germà de Joab; Elhanan, fill de Dodó, betlemita; ²⁷ Xammot, l'ararita; Heles, el pelonita; ²⁸ Irà, fill d'Iqueix de Tecoa; Abièzer, d'Anatot; ²⁹ Sibecai, d'Huixà; Ilai, del clan d'Ahóah; ³⁰ Mahrai, de Netofà; Héled, fill de Baanà, de Netofà; ³¹ Itai, fill de Ribai, de Guibà de Benjamí; Benaià, de Piraton; ³² Hurai, dels torrents de Gàaix; Abiel, l'arbatita; ³³ Azmàvet, de Bahurim; Eliahbà, de Xaalbon; ³⁴ els fills d'Aixem, el guizonita; Jonatan, fill de Xagué l'ararita; ³⁵ Ahiam, fill de Sacar l'ararita; Elifal, fill d'Ur; ³⁶ Héfer, el mequeratita; Ahia, el pelonita; ³⁷ Hesró, de Carmel; Naarai, fill d'Ezbai; ³⁸ Joel, germà de Natan; Mibhar, fill d'Agrí; ³⁹ Sèlec, l'ammonita; Nahrai, de Beerot, escuder de Joab, fill de Seruià; ⁴⁰ Irà, de Jatir; Gareb, de Jatir; ⁴¹ Uries, l'hitita; Zabad, fill d'Ahlai; ⁴² Adinà, fill de Xizà, el rubenita, cap dels rubenites, i trenta homes amb ell; ⁴³ Hanan, fill de Maacà; Joixafat, el mitnita; ⁴⁴ Uzià, d'Aixtarot; Xamà i Jeiel, fills d'Hotam d'Aroer; ⁴⁵ Jediael, fill de Ximrí; Johà, germà seu, el tissita; ⁴⁶ Eliel, el mahavita; Jeribai i Joixavià, fills d'Elnàam; Itmà, el moabita; ⁴⁷ Eliel, Obed i Jaassiel, de Sobaià.

Partidaris de David en temps del rei Saül

12

¹ Mentre David, per allunyar-se de Saül, fill de Quix, vivia exiliat a Siclag, va haver-hi uns homes valents que l'anaren a trobar, disposats a lluitar al seu costat. ² Anaven armats amb arcs i fones i sabien disparar fletxes i llançar pedres amb la dreta i amb l'esquerra. Eren parents de Saül, de la tribu de Benjamí. ³ El seu cap era Ahiezer, i l'acompanyava Joaix; tots dos eren fills de Xemaà de Guibà. Hi havia també Jeziel i Pèlet, fills d'Azmàvet; Beracà, Jehú, d'Anatot; ⁴ Ixmaià, de Gabaon, heroi d'un grup de trenta i cap del grup, ⁵ Irmeià, Jahaziel, Johanan, Jozabad, de Guederà; ⁶ Eluzai, Jerimot, Bealià, Xemariahu i Xefatihu, l'harufita; ⁷ Elcanà, Ixياهو, Azarel, Joèzer i Jaixobam, del clan de Corè; ⁸ Joelà i Zebadià, fill de Jeroham, de Guedor.

⁹ També es van passar a David alguns homes de Gad i es van ajuntar amb ell en el seu refugi del desert. Eren bons guerrers, homes preparats per al combat, destres en el maneig de l'escut i de la llança. Tenien aspecte de lleons i eren lleugers com les gaseles dalt les muntanyes. ¹⁰ Ézer era el seu cap; Obadià, el segon; Eliab, el tercer;

¹¹ Mixmannà, el quart; Irmeià, el cinquè; ¹² Atai, el sisè; Eliel, el setè; ¹³ Johanan, el vuitè; Elzabad, el novè;

¹⁴ Irmeiahu, el desè, i Macbannai, l'onzè. ¹⁵ Aquests descendents de Gad eren caps de l'exèrcit: el qui manava menys homes, en manava cent; el primer, mil. ¹⁶ Aquests són els qui van passar el Jordà el primer mes, quan el

nivell del riu cobreix les ribes, i van fer fugir tots els habitants de les valls, tant a llevant com a ponent.

¹⁷ També alguns de Benjamí i de Judà van anar al refugi de David. ¹⁸ Aquest els va sortir al pas i els digué:

--Si heu vingut en so de pau, per ajudar-me, m'uniré de cor amb vosaltres; però si heu vingut per traïr-me i posar-me en mans dels meus enemics, quan jo no he fet res de mal, que ho vegi el Déu dels nostres pares i que ell mateix jutgi.

¹⁹ Llavors l'esperit s'apoderà d'Amassai, cap dels de la guàrdia. Amassai va exclamar:

--Som teus, David,
i estem amb tu, fill de Jessè.

Que la pau,
que la pau sigui amb tu;
que la pau sigui també
amb els qui t'ajuden,
perquè tens el teu Déu
de part teva.

David els va acollir i els va fer caps dels escamots que feien incursions.

²⁰ També alguns de Manassès es van passar a David, quan anava amb els filisteus a lluitar contra Saül. Però ni David ni els seus partidaris no van lluitar al costat dels filisteus, perquè els magistrats filisteus havien decidit en consell que havien de fer fora David. Deien: «Es passarà a Saül, el seu senyor, i se'l guanyarà al preu dels nostres caps.» ²¹ Els homes de Manassès que es van unir a David quan tornava a Siclag foren: Adnah, Jozabad, Jediel, Micael, Jozabad, Elihú i Sil·letai, caps responsables de mil homes a la tribu de Manassès. ²² Van ajudar David en la seva incursió, perquè tots eren bons guerrers, i van ser nomenats caps de l'exèrcit. ²³ Cada dia es presentaven més homes a David per ajudar-lo, fins que va comptar amb moltes tropes, amb tropes nombroses i fortes.

Guerrers que van entronitzar David a Hebron

²⁴ Aquest és el nombre dels homes equipats per a fer la guerra que s'ajuntaren amb David a Hebron per traspassar-li la reialesa de Saül, tal com el Senyor havia ordenat. ²⁵ Dels descendents de Judà, sis mil vuit-cents homes amb escut i llança, equipats per a fer la guerra. ²⁶ Dels descendents de Simeó, set mil cent homes valents per a fer la guerra. ²⁷ Dels descendents de Leví, quatre mil sis-cents, ²⁸ a més de Joiadà, cap dels descendents d'Aaron amb tres mil set-cents, ²⁹ i Sadoc, jove i valent, amb vint-i-dos caps del seu llinatge. ³⁰ Dels descendents de Benjamí, parents de Saül, tres mil. La majoria d'ells havia servit fidelment fins aleshores el casal de Saül. ³¹ Dels descendents d'Efraïm, vint mil vuit-cents valents, tots ells homes de renom en els seus llinatges. ³² De la meitat de la tribu de Manassès, divuit mil, designats nominalment per a anar a proclamar David rei. ³³ Dels descendents d'Issacar, dos-cents caps amb tots els parents que tenien a les seves ordres. Eren homes experts a conèixer les ocasions propícies i discernir quina decisió havia de prendre Israel. ³⁴ De Zabuló, cinquanta mil homes aptes per a l'exèrcit, equipats amb tota mena d'armes i disposats a lluitar tots a l'una. ³⁵ De Neftalí, mil caps i, amb ells, trenta-set mil homes armats amb escut i llança. ³⁶ Dels danites, vint-i-vuit mil sis-cents disposats a combatre. ³⁷ D'Aser, quaranta mil homes aptes per a l'exèrcit i disposats a combatre. ³⁸ De les tribus de Rubèn, de Gad i de la meitat de la tribu de Manassès, que habitaven a l'est del Jordà, cent vint mil homes, equipats amb tota mena d'armes, un exèrcit a punt de combat.

³⁹ Tots aquests guerrers, preparats per a formar en ordre de batalla, van anar sense cap mala intenció a Hebron per proclamar David rei de tot Israel. També tota la resta dels israelites estava d'acord a fer rei David. ⁴⁰ Es van quedar allà tres dies amb David menjant i bevent allò que els seus compatriotes els havien preparat. ⁴¹ També la gent de les regions veïnes, fins i tot d'Issacar, Zabuló i Neftalí, van arribar amb ases, camells, mules i bous, carregats de queviures: farina, pans de figues, panses, vi, oli, vedells, anyells i cabrits en abundància, perquè Israel estava de festa.

Trasllat de l'arca

[\(2Sa 6,1-11\)](#)

13

¹ David, després d'aconsellar-se amb els caps responsables de mil i de cent homes i amb tots els principals del poble, ² va dir a tota l'assemblea d'Israel:

--Si us sembla bé i si el Senyor, el nostre Déu, ho aprova, enviem missatgers als altres germans nostres de tots els

territoris d'Israel, com també als sacerdots i levites que habiten en les seves ciutats i pasturatges, perquè es reuneixin amb nosaltres,³ i drem aquí l'arca del nostre Déu, ja que, en temps de Saül, no ens en vam preocupar. ⁴ Tota la comunitat va estar-hi d'acord: tot el poble ho veia bé. ⁵ Així David va reunir tots els israelites, des del torrent d'Egipte, a l'extrem sud, fins a Lebó-Hamat, a l'altre extrem, per traslladar des de Quiriat-Jearim l'arca de Déu. ⁶ Acompanyat, doncs, de tots els israelites, va anar cap a Baalà, és a dir, Quiriat-Jearim de Judà, per traslladar des d'allí l'arca de Déu que porta el nom del Senyor, el qui té per tron els querubins. ⁷ Van carregar l'arca de Déu a dalt d'un carro nou, des de la casa d'Abinadab. Uzà i Ahió conduïen el carro. ⁸ David i tots els israelites dansaven a la presència de Déu amb tot l'entusiasme, cantant al so de cítares, arpes, tamborins, sistres i trompetes. ⁹ En arribar a l'era de Quidon, hi hagué un moment que els bous van fer decantar l'arca de Déu, i Uzà va posar-hi la mà al damunt per sostenir-la. ¹⁰ Però el Senyor va indignar-se contra Uzà, que havia posat la mà damunt l'arca, i va morir allà mateix, davant de Déu. ¹¹ David va sentir profundament que el Senyor hagués fulminat Uzà, i va donar a aquell lloc el nom de Peres-Uzà (que significa «bretxa d'Uzà»), i així es diu encara avui. ¹² Aquell dia s'apoderà de David un gran respecte per Déu, i va pensar: «Com puc dur al meu palau l'arca de Déu?» ¹³ I no va portar l'arca al seu palau, a la ciutat de David, sinó que la va fer dur a casa d'Obed-Edom, de Gat. ¹⁴ L'arca de Déu va estar tres mesos amb Obed-Edom, a casa d'ell, i el Senyor va beneir la seva família i tots els seus béns.

David a Jerusalem ([2Sa 5,11-16](#))

14

¹ Hiram, rei de Tir, va enviar una ambaixada a David amb fusta de cedre, mestres d'obres i fusters, per tal d'edificar-li un palau. ² Llavors David va comprendre que el Senyor l'havia consolidat com a rei d'Israel i havia enaltit molt amunt el seu reialme per amor d'Israel, el seu poble. ³ David va prendre més esposes a Jerusalem i va tenir més fills i filles. ⁴ Els noms dels fills que tingué a Jerusalem són aquests: Xammua, Xobab, Natan, Salomé, ⁵ Ibhàr, Elixua, Elpèlet, ⁶ Nógah, Nèfeg, Jafia, ⁷ Elixamà, Baaliadà i Elifèlet.

Derrota dels filisteus ([2Sa 5,17-25](#))

⁸ Quan els filisteus sentiren a dir que David havia estat ungit rei de tot Israel, van pujar tots junts a atacar-lo. David ho va saber i els va sortir al pas. ⁹ Els filisteus arribaren i es van desplegar per la vall dels Rafaites. ¹⁰ Llavors David va consultar Déu:

--¿Pujo contra els filisteus, i tu els faràs caure a les meves mans?

El Senyor li va respondre:

--Sí, puja-hi, que els farà caure a les teves mans.

¹¹ Van pujar, doncs, a Baal-Perassim, i allà els va derrotar. Aleshores digué:

--Déu s'ha servit de mi per a obrir una bretxa entre els meus enemics, com una bretxa oberta per un aiguat.

Per això van donar a aquell lloc el nom de Baal-Perassim (que vol dir «amo de bretxes»). ¹² Els filisteus abandonaren allí les estàtues dels seus déus, i David va ordenar que les cremessin.

¹³ Novament van pujar els filisteus i es desplegaren per la vall. ¹⁴ David tornà a consultar Déu, i ell li va respondre:

--No els persegueixis. Separa't d'ells i ataca'ls des del terme de Becaïm. ¹⁵ Quan sentis un soroll de passes als cims de Becaïm, llança't a l'atac; serà senyal que Déu haurà sortit al teu davant per derrotar els filisteus.

¹⁶ David va fer tal com Déu li havia ordenat i anà derrotant l'exèrcit filisteu des de Gabaon fins a Guèzer. ¹⁷ La fama de David es va estendre per tots els països i el Senyor va fer que totes les nacions el temessin.

Arribada de l'arca a Jerusalem ([2Sa 6,12-19](#))

15

¹ David es va construir edificis a la ciutat de David, preparà un lloc per a l'arca de Déu i va fer-li un tabernacle.

² Després digué:

--Tan sols els levites poden portar l'arca de Déu. El Senyor els va escollir per a portar la seva arca i estar sempre al seu servei.

³ David va convocar tots els israelites a Jerusalem per traslladar l'arca del Senyor al lloc que li havia preparat.

⁴ També va reunir els descendents d'Aaron i els levites. ⁵ Dels descendents de Quehat: Uriel, el cap, amb cent vint parents seus; ⁶ dels descendents de Merarí: Assaià, el cap, amb dos-cents vint parents seus; ⁷ dels descendents de Guerxon: Joel, el cap, amb cent trenta parents seus; ⁸ dels descendents d'Elissafan: Xemaià, el cap, amb dos-cents parents seus; ⁹ dels descendents d'Hebron: Eliel, el cap, amb vuitanta parents seus; ¹⁰ dels descendents d'Uziel: Amminadab, el cap, amb cent dotze parents seus.

¹¹ David va cridar després els sacerdots Sadoc i Abiatar, i els levites Uriel, Assaià, Joel, Xemaià, Eliel i Amminadab, ¹² i els va dir:

--Vosaltres sou els caps dels llinatges dels levites; purifiqueu-vos ritualment, amb els vostres parents, i traslladeu l'arca del Senyor, Déu d'Israel, al lloc que li he preparat. ¹³ La primera vegada vosaltres no hi éreu, i no ens vam ocupar de l'arca tal com mana la Llei; per això el Senyor, el nostre Déu, ens va fulminar.

¹⁴ Llavors els sacerdots i els levites es van purificar ritualment per traslladar l'arca del Senyor, Déu d'Israel.

¹⁵ Després els levites van carregar-se a l'espatlla l'arca de Déu amb les barres, tal com Moisès havia manat d'acord amb les ordres que havia rebut de Déu.

¹⁶ David va ordenar als caps dels levites que disposessin els seus cantors, amb els instruments musicals, arpes, lires i címbals, i que els fessin sonar ben fort en senyal de festa. ¹⁷ Els levites van designar Eman, fill de Joel, Assaf, fill de Berequiah, emparentat amb Joel, i Etan, fill de Cuixaiahu, descendent de Merarí, emparentat també amb els anteriors. ¹⁸ Amb ells hi havia, en segon lloc, els levites porters, Zecarià, Aziel, Xemiramot, Jehiel, Unní, Eliab, Benaiahu, Maasseiahu, Matitià, Elifalehu, Micneiahu, Obed-Edom i Jeiel.

¹⁹ Els cantors Eman, Assaf i Etan feien sonar els címbals de bronze; ²⁰ Zecarià, Aziel, Xemiramot, Jehiel, Unní, Eliab, Maasseiahu i Benaiahu tocaven les arpes a la tonada de «Alamot», ²¹ i Matitià, Elifalehu, Micneiahu, Obed-Edom, Jeiel i Azaziahu tocaven les lires a la tonada de «Haixeminit lenasséah». ²² Quenanià, cap dels levites encarregats de portar l'arca, dirigia el trasllat com a persona experta. ²³ Berequià i Elcanà eren els porters de l'arca. ²⁴ Els sacerdots Xebaniahu, Joixafat, Netanel, Amassai, Zecariahu, Benaiahu i Elièzer tocaven les trompetes davant l'arca de Déu. Obed-Edom i Jehià també eren porters de l'arca.

²⁵ David, els ancians d'Israel i els caps responsables de mil homes acompanyaven amb alegria el trasllat de l'arca de l'aliança del Senyor des de la casa d'Obed-Edom. ²⁶ I mentre Déu donava el seu ajut als levites que portaven l'arca de l'aliança del Senyor, van sacrificar set toros i set moltons. ²⁷ David anava vestit amb un mantell de lli, igual que tots els levites que portaven l'arca, els cantors i Quenanià, que dirigia el trasllat. David duia a més una túnica de lli. ²⁸ Tot Israel acompanyava l'arca de l'aliança del Senyor enmig d'aclamacions, al so dels corns, de les trompetes, dels címbals i de la música d'arpes i lires.

²⁹ Quan l'arca de l'aliança del Senyor entrava a la ciutat de David, Mical, la filla de Saül, s'ho mirava des de la finestra i, en veure el rei David saltant i ballant, el menyspreà dins el seu cor.

16

¹ Van portar, doncs, l'arca de Déu i la col·locaren dins el tabernacle que David havia fet plantar. Llavors van oferir a la presència de Déu holocaustos i víctimes de comunió. ² Després d'oferir-los, David va beneir el poble en el nom del Senyor ³ i va manar que distribuïssin a cadascú, a tothom del poble d'Israel, homes i dones, una fogassa de pa amb carn rostida i un pastís de panses.

⁴ David va designar alguns levites perquè oficiessin davant l'arca del Senyor, per a invocar el Senyor, Déu d'Israel, donar-li gràcies i lloar-lo. ⁵ Assaf n'era el cap; Zecarià, el segon; després, Aziel, Xemiramot, Jehiel, Matitià, Eliab, Benaiahu, Obed-Edom i Jeiel, que tocaven arpes i lires; Assaf tocava els címbals; ⁶ i els sacerdots Benaiahu i Jahaziel anaven tocant les trompetes davant l'arca de l'aliança de Déu.

⁷ Aquell dia, per primera vegada, David va encarregar a Assaf i als del seu grup que lloessin així el Senyor:

⁸ «Enaltiu el Senyor,
proclameu el seu nom,
feu conèixer entre els pobles
les seves gestes.

⁹ Canteu-li al so de les cítares,

feu l'elogi de les seves meravelles.

¹⁰ Glorieu-vos del seu nom, que és sant,
alegreu-vos de cor,
els qui cerqueu el Senyor.

¹¹ Cerqueu el Senyor,
penseu en el seu poder,
busqueu sempre la seva presència.

¹² Recordeu les meravelles que ell obrà,
els seus prodigis i els seus designis,

¹³ vosaltres, fills d'Israel, el seu servent,
fills de Jacob, els seus elegits:

¹⁴ ell, el Senyor, és el nostre Déu,
que imposa el seu designi
per tota la terra.

¹⁵ Recordeu sempre la seva aliança,
la promesa feta per a mil generacions,

¹⁶ l'aliança pactada amb Abraham,
el jurament fet a Isaac

¹⁷ i confirmat a Jacob com un decret,
a Israel en aliança perpètua:

¹⁸ "Et donaré el país de Canaan
i serà la vostra possessió."

¹⁹ Llavors encara es podien comptar,
eren pocs i forasters en el país,

²⁰ emigraven de poble en poble
i de reialme en reialme.

²¹ Però ell no permeté
que ningú els maltractés
i reprengué uns reis per causa seva:

²² "No toqueu els meus ungits,
no feu cap mal als meus profetes!"

²³ »Canteu al Senyor arreu de la terra,
anuncieu de dia en dia
que ens ha salvat.

²⁴ Conteu a les nacions la seva glòria,
a tots els pobles, els seus prodigis.

²⁵ El Senyor és gran
i digne de tota lloança,
és més temible que tots els déus;

²⁶ perquè els déus dels pobles no són res,
però el Senyor ha fet el cel.

²⁷ Honor i majestat fan guàrdia
davant d'ell,
poder i esclat l'assisteixen
al lloc on habita.

²⁸ Doneu al Senyor, famílies dels pobles,
doneu al Senyor glòria i honor,

²⁹ doneu al Senyor la glòria del seu nom,
entreu davant d'ell portant-li ofrenes.

Adoreu el Senyor:
s'apareix la seva santedat.

³⁰ Que tremoli davant d'ell tota la terra!
El món es manté ferm, incommovible.

³¹ El cel se n'alegra, la terra ho celebra.
Digueu a les nacions:

"El Senyor és rei!"

³² Bramula el mar amb tot el que s'hi mou,
jubilen els camps amb tot el que hi ha,
³³ criden de goig els arbres del bosc,
en veure que ve el Senyor,
que ve a judicar la terra.

³⁴ »Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo!
Perdura eternament el seu amor.

³⁵ I digueu: "Salva'ns,
Déu que ets la nostra salvació,
aplega'ns i allibera'ns
d'entre les nacions!
En donarem gràcies al teu nom,
que és sant,
i ens gloriarem de lloar-te.

³⁶ Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel,
des de sempre i per sempre!"»

I tot el poble respongué: «Amén! Lloeu el Senyor!»

³⁷ David va deixar Assaf i els del seu grup davant l'arca de l'aliança del Senyor, per a prestar-hi servei constantment, complint el ritual prescrit per a cada dia. ³⁸ Obed-Edom i els del seu grup eren seixanta-vuit. A Obed-Edom, fill de Jedutun, i a Hossà els va fer porters. ³⁹ Al sacerdot Sadoc i als seus parents sacerdots els va encarregar el culte del tabernacle del Senyor en el turó sagrat que hi havia a Gabaon, ⁴⁰ perquè diàriament oferissin al Senyor l'holocaust del matí i del capvespre sobre l'altar, d'acord amb el que hi ha escrit en la Llei que el Senyor va prescriure a Israel.

⁴¹ Amb ells hi havia Eman, Jedutun i els altres levites escollits i designats nominalment per a lloar el Senyor: «Perquè perdura eternament el seu amor.» ⁴² Tenien trompetes, címbals sonors i altres instruments de cant sagrat. Els fills de Jedutun guardaven la porta.

⁴³ Després tothom se'n tornà a casa seva. També David va tornar al seu palau per beneir els seus familiars.

Profecia de Natan

[\(2Sa 7,1-17\)](#)

17

¹ Quan David s'hagué instal·lat al seu palau, va dir al profeta Natan:

--Jo visc en un palau de cedre, mentre que l'arca de l'aliança del Senyor està en una tenda de lona.

² Natan va respondre a David:

--Vés, fes tot el que el cor et digui. Déu és amb tu.

³ Però aquella nit Déu va comunicar a Natan aquesta paraula:

⁴ --Vés i digues a David, el meu servent: "Això diu el Senyor: No m'has pas de construir tu el casal on he de residir.

⁵ D'ençà del dia que vaig fer pujar el poble d'Israel fins ara, no he residit mai en cap palau; anava sempre en una tenda, en un tabernacle. ⁶ A tot arreu on he anat enmig del poble d'Israel, ¿m'he queixat mai a cap dels jutges a qui manava de conduir el meu poble, que no m'haguessin construït un palau de cedre?" ⁷ Ara, doncs, digues al meu servent David: "Això diu el Senyor de l'univers: Jo t'he pres del clos de les ovelles, de pasturar el ramat, perquè fossis sobirà d'Israel, el meu poble. ⁸ He estat amb tu en totes les campanyes que has emprès, he derrotat els teus enemics i t'he donat una anomenada com la dels homes més famosos de la terra. ⁹ Destinaré un lloc per al meu poble d'Israel i l'hi implantaré perquè hi habiti sense por; no el molestaran més els perversos com havien fet abans,

¹⁰ durant el temps que vaig enviar jutges per a governar Israel, el meu poble. Jo he sotmès tots els teus enemics. I ara t'anuncio que sóc jo, el Senyor, qui et farà un casal. ¹¹ Quan t'arribarà l'hora d'anar-te'n amb els teus pares,

posaré en el teu lloc un del teu llinatge, un dels teus fills, i refermaré el seu regnat. ¹² És ell qui em construirà un

casal, i jo faré que el seu tron es mantingui ferm per sempre. ¹³ Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill. No em

desdiré del meu amor, com me'n vaig desdir amb el teu predecessor. ¹⁴ L'instituiré per sempre en el meu casal i en

el meu reialme: el seu tron es mantindrà per sempre."

¹⁵ Això és el que Natan va dir a David quan li va comunicar aquesta visió profètica.

Pregària de David

[\(2Sa 7,18-29\)](#)

¹⁶ Llavors el rei David anà a asseure's a la presència del Senyor i va dir: --Qui sóc jo, Senyor-Déu, i què és el meu casal, perquè m'hagis conduït fins aquí? ¹⁷ I com si això et semblés poca cosa, Déu meu, has volgut parlar del casal d'aquest servent teu en temps futurs. Tu m'has mirat com un home d'alta condició, Senyor-Déu! ¹⁸ Què més podria dir-te encara David que et donés glòria, ell que és servent teu? Tu coneixes el teu servent! ¹⁹ Senyor, per amor del teu servent, pel teu bon cor, has volgut fer tot això tan gran i fer conèixer així totes les teves grans obres. ²⁰ Senyor, no hi ha ningú com tu, no hi ha cap més Déu fora de tu, capaç de fer tot el que hem sentit contar. ²¹ I quina altra nació hi ha a la terra com tu, Israel? Déu mateix ha anat a rescatar-se'ls per fer-ne el seu poble! Tu t'has fet una anomenada: has obrat coses grans i prodigioses, expulsant nacions de davant el teu poble que havies rescatat d'Egipte. ²² Del poble d'Israel, tu n'has fet el teu poble per sempre, i tu, Senyor, t'has fet el seu Déu. ²³ Ara, doncs, Senyor, mantén per sempre això que has promès al teu servent i al seu casal; compleix la teva promesa. ²⁴ Quan la gent dirà: "El Senyor de l'univers és el Déu d'Israel", reconeixerà la grandesa eterna del teu nom. I el casal del teu servent David es mantindrà ferm davant teu, ²⁵ perquè tu, Déu meu, has revelat al teu servent que li edificaries un casal. Per això jo, que sóc el teu servent, he gosat adreçar-te aquesta pregària. ²⁶ Tu, Senyor, ets realment Déu i has comunicat al teu servent aquesta bona promesa. ²⁷ Digna't beneir ara el casal del teu servent perquè es perpetui per sempre davant teu. Allò que tu, Senyor, beneeixes, queda beneït per sempre.

Expansió del reialme de David

[\(2Sa 8,1-14\)](#)

18

¹ Després d'això, David va atacar els filisteus i els va sotmetre. Els va arrabassar Gat amb les seves rodalies. ² També va derrotar Moab, i els moabites van ser vassalls seus i li pagaven tribut. ³ David va derrotar encara Adadèzer, rei de Sobà, a Hamat, quan aquest volia restablir el seu domini fins al riu Eufrates. ⁴ David li va capturar mil carros de guerra, set mil homes de les dotacions dels carros i vint mil soldats d'infanteria, i va inutilitzar el garró de tots els seus cavalls de tir: només se'n va reservar cent. ⁵ Els arameus de Damasc volien ajudar Adadèzer, rei de Sobà, però David els va causar vint-i-dues mil baixes. ⁶ Llavors David va instal·lar guarnicions entre els arameus de Damasc. Els arameus van ser vassalls seus i li pagaven tribut. Arreu on David anava, el Senyor li donava la victòria. ⁷ David va agafar els escuts d'or que portava la guàrdia d'Adadèzer i se'ls endugué a Jerusalem. ⁸ De Tibhat i de Cun, ciutats d'Adadèzer, se'n va emportar una gran quantitat de bronze. Més tard Salomó el féu servir per a construir l'anomenat «Mar» de bronze i les columnes i els utensilis de bronze per al temple. ⁹ Tohu, rei d'Hamat, sentí a dir que David havia derrotat tot l'exèrcit d'Adadèzer, rei de Sobà, ¹⁰ i va enviar-li el seu fill Aduram per saludar-lo i felicitar-lo d'haver fet la guerra contra Adadèzer i haver-lo vençut: Adadèzer estava en guerra amb Tohu. Tots els objectes d'or, de plata i de bronze, ¹¹ el rei David els va consagrar al Senyor, a més de la plata i l'or provinents de totes les nacions per ell sotmeses, o sigui d'Edom, de Moab, dels ammonites, dels filisteus i dels amalequites. ¹² Abisai, fill de Seruià, va derrotar els edomites, en nombre de divuit mil, a la vall de la Sal. ¹³ Després va instal·lar guarnicions a Edom, i tots els edomites foren vassalls seus. Arreu on David anava, el Senyor li donava la victòria.

La cort de David

[\(2Sa 8,15-18\)](#)

¹⁴ David regnava sobre tot Israel. Governava tot el seu poble segons el dret i la justícia. ¹⁵ Joab, fill de Seruià, era el general en cap de l'exèrcit; Jehoixafat, fill d'Ahilud, era cronista; ¹⁶ Sadoc, fill d'Ahitub, i Abimèlec, fill d'Abiatar, eren sacerdots; Xavxà era canceller; ¹⁷ Benaiahu, fill de Jehoiadà, comandava els quereteus i els peleteus. Els fills de David eren els principals ajudants del rei.

Campanya contra els ammonites

[\(2Sa 10,1-19; 12,26-31\)](#)

19

¹ Després d'això va morir Nahaix, rei dels ammonites, i el va succeir el seu fill. ² David es va dir: «Tractaré bé Hanun, fill de Nahaix, perquè també el seu pare em va tractar bé a mi.» David va enviar, doncs, una ambaixada a expressar-li el condol per la mort del seu pare. Quan els enviats de David van arribar al país dels ammonites per donar-li el condol, ³ els principals dels ammonites digueren a Hanun, el seu senyor:

--¿Et penses que David t'ha enviat aquests homes per fer honor al teu pare i expressar el condol per la seva mort?
¿No és més aviat per observar i explorar el país amb la intenció de destruir-lo, que han vingut els seus ambaixadors?

⁴ Llavors Hanun va agafar els enviats de David, els afaità, els tallà els vestits pel mig a l'altura de les natges i els va fer marxar. ⁵ Quan van fer saber a David el que havia passat amb aquells homes, com que estaven molt avergonyits, va manar que sortissin a rebre'ls. El rei els va fer dir:

--Quedeu-vos a Jericó fins que us hagi crescut la barba. Després ja tornareu.

⁶ Hanun i els ammonites es van adonar que havien provocat David i enviaren tres tones i mitja de plata a Aram-Naharaim, a Aram-Maacà i a Sobà per contractar carros de guerra amb les seves dotacions. ⁷ Van contractar trenta-dos mil carros de guerra, i també el rei de Maacà amb el seu exèrcit, que acamparen davant de Medebà. Els ammonites es van mobilitzar i van sortir de les seves ciutats disposats a entrar en combat. ⁸ David ho va saber i envià Joab amb les tropes escollides. ⁹ Els ammonites sortiren a combatre i van formar en ordre de batalla davant la porta de la ciutat, mentre que els reis que havien vingut eren a camp obert. ¹⁰ Llavors Joab, en veure's amenaçat pel davant i pel darrere, va fer una tria de les millors tropes d'Israel i va formar una línia enfront dels arameus. ¹¹ La resta de les tropes les confià al seu germà Abisai, perquè s'enfrontessin amb els ammonites, ¹² tot dient-li:

--Si ens guanyen els arameus, vine a auxiliar-me, i si us guanyen els ammonites, t'ajudaré jo. ¹³ Sigues fort i lluitem amb coratge per amor del nostre poble i de les ciutats del nostre Déu. I que el Senyor faci el que li sembli millor!

¹⁴ Joab, amb la seva tropa, es va llançar a l'atac contra els arameus, i aquests van fugir. ¹⁵ Quan els ammonites veieren que els arameus fugien, ells també van fugir davant d'Abisai, el germà de Joab, i entraren a la ciutat. Joab se'n tornà a Jerusalem.

¹⁶ Els arameus, en veure que els israelites els havien derrotat, enviaren missatgers per mobilitzar els arameus de l'altra banda del riu Eufrates. Tots estaven a les ordres de Xofac, general en cap de l'exèrcit d'Adadèzer. ¹⁷ Així que David va assabentar-se'n, mobilitzà tot Israel, va travessar el Jordà, va arribar on eren ells i prengué posicions prop de les seves línies. Va formar les tropes en ordre de batalla contra els arameus, i aquests l'atacaren, ¹⁸ però van fugir davant d'Israel. David els va matar set mil cavalls de tir i quaranta mil homes d'infanteria, entre ells Xofac, general en cap de l'exèrcit.

¹⁹ Tots els reis vassalls d'Adadèzer, veient que Israel els havia derrotat, van fer les paus amb David, que els reduí a vassallatge. Els arameus, en endavant, no volgueren ajudar més els ammonites.

20

¹ Quan va arribar la primavera, a l'època que els reis solen sortir en campanya, Joab, amb el gros de l'exèrcit, va devastar el territori dels ammonites. Després anà a posar setge a Rabà, però David es quedà a Jerusalem. Joab, mentrestant, va atacar Rabà i la va arrasar. ² David s'apoderà de la corona instal·lada sobre el cap del déu Milcom, i va constatar que era d'or i pesava més de trenta quilos, i tenia una pedra preciosa, que van encastar a la corona de David. El rei s'endugué de la ciutat un botí enorme. ³ En va expulsar els habitants i els condemnà als suplicis de serres, pics i destrals. El mateix va fer amb totes les altres ciutats dels ammonites. Després David tornà amb tot l'exèrcit a Jerusalem.

Guerres amb els filisteus

[\(2Sa 21,18-22\)](#)

⁴ Després d'això va haver-hi una altra batalla contra els filisteus a Guèzer. Fou llavors quan Sibecai, d'Huixà, va matar Sipai, que era de la raça dels gegants rafaïtes. Els filisteus van quedar sotmesos.

⁵ Hi hagué encara un altre combat contra ells a Guèzer. Elhanan, fill de Jaïr, va matar Lahmí, germà de Goliat, el de Gat. Aquest portava una llança que tenia l'asta com un plegador de teixidor.

⁶ Va haver-hi un altre combat a Gat. Hi havia un home de gran talla que tenia sis dits a cada mà i sis a cada peu, vint-i-quatre en total, i que també era de la raça dels gegants rafaïtes. ⁷ Insultava els israelites, però Jehonatan, fill de Ximà, germà de David, el va matar.

⁸ Aquests homes de la raça dels gegants rafaïtes eren de Gat. Tots van morir a mans de David i dels seus homes.

Cens d'Israel

([2Sa 24,1-9](#))

21

¹ Satanàs es va alçar contra Israel i va incitar David a fer el cens d'Israel. ² David ordenà a Joab i als oficials de l'exèrcit:

--Aneu a fer el cens d'Israel des de Beerxeba fins a Dan i porteu-me el resultat, que vull saber el nombre dels censats.

³ Joab li va replicar:

--Que el Senyor multipliqui el seu poble cent vegades més del que és. Tots estan al teu servei, rei i senyor meu. Per què, doncs, el meu senyor desitja aquest cens? Per què Israel se n'ha de fer culpable?

⁴ Així i tot, el rei va mantenir l'ordre donada a Joab. Aquest es posà en camí i recorregué tot Israel. Després va tornar a Jerusalem ⁵ i comunicà a David la xifra del cens: a Israel hi havia un milió cent mil homes capaços de manejar l'espasa, i quatre-cents setanta mil a Judà. ⁶ Però Joab no va fer el cens de Leví i de Benjamí, perquè li repugnava l'ordre del rei.

Conseqüències del cens

([2Sa 24,10-17](#))

⁷ Aquest cens va desplaure a Déu, que va castigar Israel. ⁸ Llavors David digué a Déu:

--He comès un greu pecat amb això que he fet, però ara vulgues passar per alt la culpa del teu servent. He estat un estúpid!

⁹ El Senyor va parlar a Gad, vident de David:

¹⁰ --Vés i digues a David: "Això et fa saber el Senyor: Et proposo tres càstigs, i el càstig que triïs, jo l'executaré."

¹¹ Gad anà a trobar David i li va transmetre el missatge. Li digué:

--Això diu el Senyor: Tria tu mateix ¹² si vols tres anys de fam, o bé tres mesos de derrotes perseguit per l'espasa dels teus enemics, o bé tres dies d'espasa del Senyor, és a dir, de pesta al país: que l'àngel del Senyor faci estralls per tot el territori d'Israel. Pensa-t'ho i mira què haig de respondre al qui m'ha enviat.

¹³ David va dir a Gad:

--Estic atrapat! Però val més caure en mans del Senyor, que és molt misericordiós, que no pas en les mans dels homes.

¹⁴ Així, doncs, el Senyor va enviar la pesta a Israel, i van caure setanta mil homes. ¹⁵ Déu envià un àngel a Jerusalem per devastar-la. Però tan bon punt havia començat, el Senyor ho veié, li va dordre aquella calamitat i va manar a l'àngel exterminador:

--Prou! Atura la mà!

L'àngel del Senyor es trobava a l'era d'Ornan, el jebuseu. ¹⁶ David va alçar els ulls i veié que l'àngel del Senyor, dret entre cel i terra, apuntava contra Jerusalem amb l'espasa desembeinada a la mà. Llavors David i els ancians, vestits amb roba de sac en senyal de dol, es prosternaren amb el front a terra. ¹⁷ David va clamar a Déu:

--Sóc jo qui he ordenat de fer el cens del poble! Sóc jo qui he pecat, qui he obrat malament. Aquest ramat, què ha fet? Senyor Déu meu, que la teva mà caigui damunt meu i la meva família, però que aquesta plaga no s'abati sobre el teu poble!

David dedica un altar al Senyor

([2Sa 24,18-25](#))

¹⁸ L'àngel del Senyor va manar a Gad que digués a David d'anar a l'era d'Ornan, el jebuseu, per dedicar-hi un altar al Senyor. ¹⁹ David hi va anar, per complir allò que Gad li havia dit en nom del Senyor. ²⁰ Ornan, que batia el blat, es va girar i veié l'àngel. Els seus quatre fills, que eren amb ell, es van amagar. ²¹ David s'acostà a Ornan i, quan aquest va veure David, sortí de l'era i es va prostrar amb el front fins a terra al davant d'ell. ²² David va dir a Ornan: --Cedeix-me l'era per a dedicar-hi un altar al Senyor i aturar així la plaga que afligeix el poble. T'ho pagaré pel que val.

²³ Ornan va replicar a David:

--Que el rei, el meu senyor, la prengui i faci tot el que li plagui. Mira, també et dono els bous per als holocaustos, els

trills per a la llenya i el blat per a l'ofrena. Tot t'ho dono.

²⁴ Però el rei David li va respondre:

--De cap manera! T'ho compraré i t'ho pagaré pel que val. No puc pas prendre el que és teu per oferir al Senyor holocaustos que no m'hagin costat res.

²⁵ David, doncs, va pagar a Ornan per l'era sis-cents sicles d'or. ²⁶ Allà va construir un altar dedicat al Senyor i va oferir-hi holocaustos i víctimes de comunió. Va invocar el Senyor, i ell li va respondre enviant foc del cel sobre l'altar dels holocaustos. ²⁷ Llavors el Senyor va manar a l'àngel que tornés l'espasa a la beina. ²⁸ En aquell moment, en veure David que el Senyor li havia respost a l'era d'Ornan, el jebuseu, va oferir-hi més sacrificis. ²⁹ En aquella època, el tabernacle del Senyor que Moisès havia fet al desert, i l'altar dels holocaustos, eren al turó sagrat de Gabaon. ³⁰ Però David no havia pogut anar a consultar-hi Déu, perquè l'espasa de l'àngel del Senyor el tenia esgarriat.

22

¹ Després David digué:

--Aquest lloc és el temple del Senyor-Déu, i aquest és l'altar dels holocaustos d'Israel.

Preparatiu per a la construcció del temple

² David va ordenar de reunir els estrangers que residien al país d'Israel i va designar picapedrers perquè preparassin carreus per a edificar el temple de Déu. ³ A més va reunir una gran quantitat de ferro per a fer els claus dels batents de les portes i les seves abraçadores, i un munt de bronze impossible de pesar; ⁴ era també incalculable la quantitat de fusta de cedre amb què els sidonis i els tiris havien proveït abundantment David.

⁵ David pensava: «El meu fill Salomó encara és jove i poc madur, i el temple que hem de construir per al Senyor ha de ser famós en tots el països per la seva grandesa i esplendor. Jo li ho deixaré, doncs, tot preparat.» Per això David, abans de morir, va fer grans preparatius. ⁶ Va cridar el seu fill Salomó i li ordenà que construís un temple per al Senyor, Déu d'Israel.

⁷ David digué a Salomó:

--Fill meu, jo havia desitjat construir un temple dedicat al nom del Senyor, el meu Déu. ⁸ Però el Senyor em va comunicar la seva paraula i em va dir: "Tu has fet moltes guerres i has vessat molta sang. Per tant, no has d'edificar un casal dedicat al meu nom: he vist que és molta la sang que has vessat per terra. ⁹ Però naixerà de tu un fill que serà un home reposat; jo li concediré el repòs de tots els enemics que l'envolten. Mentre ell visqui faré que Israel estigui en pau i tranquil·litat. Per això es dirà Salomó (que vol dir 'home de pau'). ¹⁰ Serà ell qui construirà un casal dedicat al meu nom; serà per a mi un fill i jo li seré pare, i mantindré per sempre el tron del seu reialme a Israel." ¹¹ I ara, fill meu, que el Senyor sigui amb tu, perquè duguis a bon terme la construcció del casal del Senyor, el teu Déu, tal com ell ha promès. ¹² Que ell et doni seny i enteniment quan et confiarà el govern d'Israel, perquè compleixis la Llei del Senyor, el teu Déu. ¹³ Si compleixes els decrets i les prescripcions que el Senyor va manar a Moisès per al poble d'Israel, tot ho duràs a bon terme. Sigues ferm i decidit. No tinguis por, no t'acovardeixis. ¹⁴ Mira, jo, amb molt treball, he preparat per al temple del Senyor tres mil tones d'or, trenta mil tones de plata i una quantitat incalculable de bronze i de ferro, a més de pedra i fusta, i tu n'hi hauràs d'afegir encara més. ¹⁵ També disposes de molts obrers: paletes, picapedrers, fusters i tota mena d'artesans experts. ¹⁶ Tens de sobres or, plata, bronze i ferro. Vés, posa mans a l'obra i que el Senyor sigui amb tu.

¹⁷ David va ordenar a tots els prohoms d'Israel que col·laboressin amb el seu fill Salomó. ¹⁸ Els digué:

--El Senyor, el vostre Déu, és amb vosaltres i us ha concedit el repòs per tot el voltant. Ell ha posat a les meves mans els habitants d'aquest país, sotmès ara a ell i al seu poble. ¹⁹ Dediqueu-vos, doncs, de cor i d'ànima, a complir la voluntat del Senyor, el vostre Déu. Disposeu-vos a construir el santuari del Senyor-Déu, per tal de poder traslladar l'arca de l'aliança del Senyor i els objectes sagrats de Déu al casal dedicat al seu nom.

Organització dels levites

23

¹ David ja era vell, saciat d'una llarga vida. Per això va nomenar rei d'Israel el seu fill Salomó. ² Després va convocar tots els prohoms d'Israel, amb els sacerdots i els levites.

³ Van fer el cens dels levites de trenta anys en amunt, comptats un per un, i donà un nombre de trenta-vuit mil homes. ⁴ D'aquests, en foren designats vint-i-quatre mil per a dirigir les obres del temple del Senyor, sis mil com a escribes i jutges, ⁵ quatre mil com a porters i quatre mil per a lloar el Senyor amb els instruments destinats a acompanyar el cant. ⁶ David els va repartir en grups, corresponents als tres descendents de Leví: Guerxon, Quehat i Merarí.

⁷ Fills de Guerxon: Ladan i Ximí. ⁸ Ladan tingué tres fills: Jehiel, el cap, Zetam i Joel. ⁹ Ximí tingué tres fills: Xelomit, Haziel i Aran. Aquests van ser els caps dels llinatges descendents de Ladan. ¹⁰ Ximí tingué quatre fills: Jàhat, Zizà, Jeux i Berià. ¹¹ Jàhat era el cap; Zizà, el segon; Jeux i Berià no van tenir gaires fills; per això, en el cens, van ser comptats com un sol llinatge.

¹² Quehat tingué quatre fills: Amram, Ishar, Hebron i Uziel. ¹³ Fills d'Amram: Aaron i Moisès. Aaron i els seus descendents van ser posats a part, per a consagrar-se al servei de les coses més santes: cremar l'encens, oficiar davant el Senyor i beneir en nom d'ell. ¹⁴ Els fills de Moisès, home de Déu, van ser censats amb la tribu de Leví.

¹⁵ Fills de Moisès: Guerxom i Elièzer. ¹⁶ El fill de Guerxom era Xebuel, el cap; ¹⁷ el d'Elièzer era Rehabià. Elièzer no tenia altres fills, però Rehabià va tenir una nombrosa descendència. ¹⁸ El fill d'Ishar era Xelomit, el cap. ¹⁹ Fills d'Hebron: Jerià, el cap; Amarià, el segon; Jahaziel, el tercer, i Jecamam, el quart. ²⁰ Fills d'Uziel: Micà, el cap, i Ixià, el segon.

²¹ Fills de Merarí: Mahlí i Muixí. Fills de Mahlí: Elazar i Quix. ²² Elazar va morir sense fills; tan sols tenia filles, que es van casar amb els fills de Quix, cosins seus. ²³ Muixí tingué tres fills: Mahlí, Éder i Jerimot.

²⁴ Aquests eren els descendents de Leví, repartits en llinatges, inscrits nominalment un per un com a caps de llinatge. De vint anys en amunt, estaven dedicats als serveis del temple del Senyor. ²⁵ David, en efecte, havia dit: «El Senyor, Déu d'Israel, ha concedit el repòs al seu poble i habita a Jerusalem per sempre. ²⁶ Els levites ja no hauran de transportar més el tabernacle ni cap dels objectes necessaris per al culte.» ²⁷ Perquè, segons les últimes disposicions de David, els levites entraven en el cens de vint anys en amunt ²⁸ i estaven a les ordres dels descendents d'Aaron per al servei del temple del Senyor. S'ocupaven de tot el referent als atris, les cambres, el manteniment en estat de puresa ritual de tots els objectes sagrats, i les tasques relacionades amb el culte del temple de Déu: ²⁹ els pans d'ofrena, la flor de farina per a les ofrenes, els tortells sense llevat, cuits a la planxa o barrejats amb oli, els estris de mesurar capacitats i d'amidar. ³⁰ Diàriament havien d'assistir matí i tarda al temple, per donar gràcies al Senyor i lloar-lo, ³¹ acompanyant els holocaustos oferts al Senyor; havien d'acompanyar les celebracions del dissabte, del primer dia de mes i de les festes solemnes, d'acord amb la llei perpètua que tenien prescrita. ³² També tenien a càrrec seu la custòdia de la tenda del trobament i del santuari, mentre que els descendents d'Aaron, els seus germans levites, s'ocupaven del culte que els era assignat en el temple del Senyor.

Distribució dels sacerdots

24

¹ Grups dels descendents d'Aaron:

Fills d'Aaron: Nadab, Abihú, Eleazar i Itamar. ² Com que Nadab i Abihú moriren abans que el seu pare i no van tenir fills, les funcions sacerdotals foren confiades a Eleazar i Itamar. ³ David, amb l'ajuda de Sadoc, descendent d'Eleazar, i amb la d'Ahimèlec, descendent d'Itamar, els va distribuir per torns segons el servei que havien de prestar. ⁴ Entre els descendents d'Eleazar hi havia més homes aptes per a ser caps que entre els d'Itamar. Per això als descendents d'Eleazar els van correspondre setze caps de llinatge, i als d'Itamar només vuit. ⁵ La distribució dels caps, tant de l'un com de l'altre grup, es va fer per sorteig, ja que tant els descendents d'Eleazar com els d'Itamar tenien caps que servien el santuari i caps que servien Déu. ⁶ Xemaïà, fill de Netanel, un levita que exercia la funció d'escriba, va inscriure els noms en presència del rei, dels prohoms, del sacerdot Sadoc, d'Ahimèlec, fill d'Abiatar, i dels caps de llinatge dels sacerdots i dels levites: per cada llinatge d'Itamar que escollien en sorteig, n'escollien dos d'Eleazar.

⁷ En el sorteig van sortir: primer, Joiarib; segon, Jedaïà; ⁸ tercer, Harim; quart, Seorim; ⁹ cinquè, Malquià; sisè, Miamín; ¹⁰ setè, Cos; vuitè, Abià; ¹¹ novè, Jeixua; desè, Xecaniahu; ¹² onzè, Eliaixib; dotzè, Jaquim; ¹³ tretzè, Hupà; catorzè, Jeixebab; ¹⁴ quinzè, Bilgà; setzè, Immer; ¹⁵ dissetè, Hezir; divuitè, Pissés; ¹⁶ dinovè, Petahià; vintè, Jehezquel; ¹⁷ vint-i-unè, Jaquín; vint-i-dosè, Gamul; ¹⁸ vint-i-tresè, Delaiahu; vint-i-quatrè, Maaziahu.

¹⁹ Aquesta va ser la distribució per torns segons el servei que havien de prestar quan acudissin a complir-lo d'acord amb la llei perpètua que tenien prescrita per Aaron, el seu avantpassat, tal com havia ordenat el Senyor, Déu

d'Israel.

Complement a l'organització dels levites

²⁰ Llista dels altres levites:

Per als descendents d'Amram, Xebuel; per als de Xebuel, Jehdeiahu; ²¹ per a Rehabià i els seus descendents, Ixià, el cap; ²² per als d'Ishar, Xelomot; per als de Xelomot, Jàhat; ²³ per als d'Hebron, Jerià, el cap, Amarià, el segon, Jahaziel, el tercer, i Jecamam, el quart; ²⁴ per als d'Uziel, Micà; per als de Micà, Xamir; ²⁵ per als d'Ixià, Zecariahu, germà de Micà.

²⁶ Fills de Merarí: Mahlí i Muixí; també era fill seu Jaaziahu. ²⁷ Descendents de Merarí per part del seu fill Jaaziahu: Xóham, Zacur i Ibrí. ²⁸ Per part de Mahlí: Elazar, que no tingué fills, ²⁹ i Quix. Per part de Quix, el seu fill Jerahmeel.

³⁰ Fills de Muixí: Mahlí, Éder i Jerimot.

Tots aquests eren levites, de diversos llinatges. ³¹ També ells, amb els seus germans levites descendents d'Aaron, van fer la distribució per sorteig, des dels caps de llinatge fins al més petit dels seus germans, en presència del rei David, de Sadoc, d'Ahimélec i dels caps dels llinatges sacerdotals i levítics.

Distribució dels cantors

25

¹ David i els caps del servei de culte van seleccionar els fills d'Assaf, d'Eman i de Jedutun, que salmejaven cants profètics tot acompanyant-los amb les cítares, les arpes i els címbals.

Els homes que tenien a càrrec seu aquest servei del culte eren els següents:

² De la família d'Assaf: Zacur, Jossef, Netanià i Assarela. Els fills d'Assaf estaven al costat del seu pare, que salmejava cants profètics prop del rei.

³ De la família de Jedutun: els seus fills Guedaliahu, Serí, Jeixaiahu, Haixabià, Matitiahu i Ximí, sis en total, que estaven al costat del seu pare Jedutun, que salmejava cants profètics al so de les cítares, donant gràcies i lloant el Senyor.

⁴ De la família d'Eman: els seus fills Buquiahu, Mataniahu, Uziel, Xubael, Jeremot, Hananià, Hananí, Eliata, Guidalti, Romamti-Èzer, Joixbecaixa, Mal·loti, Otir i Mahaziot. ⁵ Tots eren fills d'Eman, vident del rei, que li transmetia les paraules de Déu per enaltir el seu poder reial. Déu va concedir a Eman catorze fills i tres filles.

⁶ Tots aquests, al costat dels seus pares, cantaven durant el culte del temple del Senyor i acompanyaven el seu cant amb címbals, arpes i cítares. Assaf, Jedutun i Eman estaven prop del rei. ⁷ Comptant els seus germans levites que sabien el repertori de cants del Senyor, incloent-hi tots els mestres, eren dos-cents vuitanta-vuit. ⁸ L'ordre dels torns de servei va ser establert per sorteig, incloent-hi joves i grans, mestres i deixebles.

⁹ En el sorteig van sortir: primer, Jossef, que era d'Assaf; segon, Guedaliahu, amb els seus fills i germans, dotze en total; ¹⁰ tercer, Zacur, amb els seus fills i germans, dotze en total; ¹¹ quart, Serí, amb els seus fills i germans, dotze en total; ¹² cinquè, Netanià, amb els seus fills i germans, dotze en total; ¹³ sisè, Buquiahu, amb els seus fills i germans, dotze en total; ¹⁴ setè, Jessarela, amb els seus fills i germans, dotze en total; ¹⁵ vuitè, Jeixaiahu, amb els seus fills i germans, dotze en total; ¹⁶ novè, Mataniahu, amb els seus fills i germans, dotze en total; ¹⁷ desè, Ximí, amb els seus fills i germans, dotze en total; ¹⁸ onzè, Azarel, amb els seus fills i germans, dotze en total; ¹⁹ dotzè, Haixabià, amb els seus fills i germans, dotze en total; ²⁰ tretzè, Xubael, amb els seus fills i germans, dotze en total; ²¹ catorzè, Matitiahu, amb els seus fills i germans, dotze en total; ²² quinzè, Jeremot, amb els seus fills i germans, dotze en total; ²³ setzè, Hananià, amb els seus fills i germans, dotze en total; ²⁴ dissetè, Joixbecaixa, amb els seus fills i germans, dotze en total; ²⁵ divuitè, Hananí, amb els seus fills i germans, dotze en total; ²⁶ dinovè, Mal·loti, amb els seus fills i germans, dotze en total; ²⁷ vintè, Eliata, amb els seus fills i germans, dotze en total; ²⁸ vint-i-unè, Otir, amb els seus fills i germans, dotze en total; ²⁹ vint-i-dosè, Guidalti, amb els seus fills i germans, dotze en total; ³⁰ vint-i-tresè, Mahaziot, amb els seus fills i germans, dotze en total; ³¹ vint-i-quatrè, Romamti-Èzer, amb els seus fills i germans, dotze en total.

Distribució dels porters

26

¹ Pel que fa als grups dels porters, els descendents de Corè eren representats per Meixelemià, fill de Coré, descendent d'Ebiassaf. ² Fills de Meixelemià: Zecarià, el primogènit; Jediael, el segon; Zebadiahu, el tercer; Jatniel, el quart; ³ Elam, el cinquè; Jehohanan, el sisè; Eliehoenai, el setè.

⁴ Fills d'Obed-Edom: Xemaià, el primogènit; Jehozabad, el segon; Joah, el tercer; Sacar, el quart; Netanel, el cinquè; ⁵ Ammiel, el sisè; Issacar, el setè; Peül·letai, el vuitè: Déu, en efecte, havia beneït Obed-Edom. ⁶ El seu fill Xemaià va tenir per fills uns homes valerosos que governaven el seu llinatge. ⁷ Fills de Xemaià: Otní, Refael, Obed, Elzabad, i els seus germans, Elihú i Semaquiahu; eren homes de vàlua. ⁸ Tots aquests descendien d'Obed-Edom. Amb els seus fills i els seus germans eren seixanta-dos en total, dotats de valor i de força per al servei que havien de prestar.

⁹ Els fills i germans de Meixelemià, tots homes de vàlua, eren divuit.

¹⁰ Fills d'Hossà, descendent de Merarí: Ximrí, el cap; encara que no fos el primogènit, el seu pare li havia atribuït el primer lloc; ¹¹ Hilquiahu, el segon; Tebaliahu, el tercer; Zecariahu, el quart. Els fills i germans d'Hossà eren tretze en total. ¹² A aquests grups de porters, tant als caps com als altres membres, els van encarregar el servei de guàrdia del temple del Senyor. ¹³ El servei de cada porta va ser assignat a cada llinatge per sorteig; hi foren inclosos tant els joves com els grans. ¹⁴ A Xelemiahu li va tocar la porta oriental. La del nord, després de tirar les sorts, va tocar al seu fill Zecarià, que era un conseller assenyat. ¹⁵ La del sud, a Obed-Edom, i els magatzems, als seus fills. ¹⁶ A Xupim i a Hossà els va tocar la part occidental, on hi ha la porta de Xal·lèquet, que dóna al camí de la pujada. Els serveis de guàrdia es distribuïen així: ¹⁷ a la porta oriental hi havia sis levites; a la del nord, quatre per dia; a la del sud, quatre per dia, i dos en cada un dels magatzems. ¹⁸ A les dependències de la part occidental n'hi havia quatre per a vigilar el camí de la pujada i dos per a vigilar les dependències. ¹⁹ Aquests eren els grups de porters, descendents de Corè i de Merarí.

Altres funcions dels levites

²⁰ Altres levites tenien a càrrec seu la custòdia dels tresors del temple de Déu i dels objectes sagrats més preciosos. Aquests levites eren Ahià ²¹ i uns descendents de Ladan, del clan de Guerxon, caps de llinatge de Ladan: Jehiel ²² i els fills de Jehiel, Zetam amb el seu germà Joel. Aquests eren custodis dels tresors del temple del Senyor.

²³ Pel que fa als descendents d'Amram, d'Ishar, d'Hebron i d'Uziel, ²⁴ el tresorer major era Xebuel, descendent de Guerxon, fill de Moisès. ²⁵ Els seus parents, descendents d'Elièzer, eren: Rehabià, Jeixaiahu, Joram, Zicrí i Xelomot. ²⁶ Aquest Xelomot, amb els seus germans, custodiava els tresors que el rei David, els caps de llinatge i els caps responsables de mil i de cent homes i els generals de l'exèrcit, ²⁷ havien consagrat a Déu del botí de les guerres, per al manteniment del temple del Senyor. ²⁸ Tot el que Samuel, el vident, Saül, fill de Quix, Abner, fill de Ner, i Joab, fill de Seruià, havien consagrat a Déu, també estava sota la custòdia de Xelomot i dels seus germans.

²⁹ Quenaniahu i els seus fills, del llinatge d'Ishar, s'ocupaven dels afers civils d'Israel, com a escribes i jutges.

³⁰ Haixabiahu i mil set-cents parents seus, homes de vàlua, descendents del llinatge d'Hebron, administraven els afers religiosos i reials a la part del territori d'Israel de l'oest del Jordà. ³¹ El cap dels descendents d'Hebron era Jerià. L'any quaranta del regnat de David van fer recerques en els arbres genealògics del llinatge d'Hebron i es van trobar també homes valerosos d'aquest llinatge a Jazer de Galaad. ³² Hi havia, entre els seus parents, dos mil set-cents homes de vàlua, caps de llinatge. El rei David els va posar al davant dels descendents de les tribus de Rubèn, de Gad i de la meitat de la tribu de Manassès per a tots els afers religiosos i reials.

Organització de l'exèrcit

27

¹ Llista dels israelites, caps de llinatge, caps responsables de mil i de cent homes, amb els altres capdavanters, que estaven al servei del rei en l'organització dels cossos de l'exèrcit, que durant tot l'any entraven i sortien per servir durant un mes. Un cos d'exèrcit constava de vint-i-quatre mil homes.

² Al davant del primer cos, que entrava de servei el mes primer, hi havia Jaixobam, fill de Zabdiel. El seu cos d'exèrcit constava de vint-i-quatre mil homes. ³ Jaixobam era descendent de Peres. Era el cap de la plana major durant el primer mes.

⁴ Al davant del segon cos, que entrava de servei el mes segon, hi havia Dodai, del clan d'Ahóah. Miclot el comandava. El seu cos d'exèrcit constava de vint-i-quatre mil homes.

⁵ El cap del tercer cos, que entrava de servei el mes tercer, era Benaiahu, fill del gran sacerdot Jehoiadà. El seu cos d'exèrcit constava de vint-i-quatre mil homes. ⁶ Aquest Benaiahu era un heroi dels trenta, i cap de tots ells. El seu fill

Ammizabad també comandava aquest cos.

⁷ En el quart cos, que entrava de servei el mes quart, hi havia Assahel, germà de Joab; el va succeir el seu fill Zebadià. El seu cos d'exèrcit constava de vint-i-quatre mil homes.

⁸ El cinquè cos, que entrava de servei el mes cinquè, el comandava Xamhut, del clan de Zèrah. El seu cos d'exèrcit constava de vint-i-quatre mil homes.

⁹ El sisè cos, que entrava de servei el mes sisè, el comandava Irà, fill d'Iqueix, de Tecoa. El seu cos d'exèrcit constava de vint-i-quatre mil homes.

¹⁰ El setè cos, que entrava de servei el mes setè, el comandava Heles, el pelonita, d'Efraïm. El seu cos d'exèrcit constava de vint-i-quatre mil homes.

¹¹ El vuitè cos, que entrava de servei el mes vuitè, el comandava Sibecai, d'Huixà, del clan de Zèrah. El seu cos d'exèrcit constava de vint-i-quatre mil homes.

¹² El novè cos, que entrava de servei el mes novè, el comandava Abièzer, d'Anatot, de Benjamí. El seu cos d'exèrcit constava de vint-i-quatre mil homes.

¹³ El desè cos, que entrava de servei el mes desè, el comandava Mahrai, de Netofà, del clan de Zèrah. El seu cos d'exèrcit constava de vint-i-quatre mil homes.

¹⁴ L'onzè cos, que entrava de servei el mes onzè, el comandava Benaià, de Piraton, del clan d'Efraïm. El seu cos d'exèrcit constava de vint-i-quatre mil homes.

¹⁵ El dotzè cos, que entrava de servei el mes dotzè, el comandava Heldai, de Netofà, del clan d'Otniel. El seu cos d'exèrcit constava de vint-i-quatre mil homes.

Organització civil

¹⁶ Caps de les tribus d'Israel:

Tribu de Rubèn: Elièzer, fill de Zicrí. Tribu de Simeó: Xefatihu, fill de Maacà. ¹⁷ Tribu de Leví: Haixabià, fill de Quemuel. Descendents d'Aaron: Sadoc. ¹⁸ Tribu de Judà: Elihú, parent de David. Tribu d'Issacar: Omrí, fill de Micael. ¹⁹ Tribu de Zabuló: Ixmaiahu, fill d'Obadiahu. Tribu de Neftalí: Jerimot, fill d'Azriel. ²⁰ Tribu d'Efraïm: Oixea, fill d'Aziahu. De la meitat de la tribu de Manassès: Joel, fill de Pedaiahu. ²¹ De l'altra meitat de la tribu de Manassès, a Galaad: Idó, fill de Zecariahu. Tribu de Benjamí: Jaassiel, fill d'Abner. ²² Tribu de Dan: Azarel, fill de Jeroham.

Aquests eren els caps de les tribus d'Israel.

²³ David no va incloure en el cens els qui encara no havien complert vint anys, perquè el Senyor havia promès que multiplicaria Israel fins a fer-lo tan nombrós com les estrelles del cel. ²⁴ Joab, fill de Seruià, començà a fer el cens, però no el va acabar, perquè això provocà la indignació del Senyor contra Israel. Així, doncs, el resultat del cens no va quedar consignat en la Crònica del rei David.

Administradors i consellers

²⁵ Azmàvet, fill d'Adiel, era el tresorer reial. Jehonatan, fill d'Uziah, administrava els dipòsits de reserves, situats al camp, a les ciutats, als pobles i a les torres fortificades. ²⁶ Ezrí, fill de Quelub, dirigia els treballs del camp i el conreu de les terres. ²⁷ Ximí, de Ramà, s'ocupava de les vinyes; Zabdí, de Xefam, dels cellers per a guardar el vi que les vinyes produïen. ²⁸ Baal-Hanan, de Guèder, s'ocupava dels oliverars i sicòmors de la Xefelà. Joaix tenia cura dels dipòsits d'oli. ²⁹ Xirtai, de Saron, s'ocupava dels ramats de vaques que pasturaven a la plana de Saron. ³⁰ Obil, l'ismaelita, tenia cura dels camells; Jehdeiahu, el meronotita, de les someres. ³¹ Jaziz, l'agarita, dels ramats d'ovelles i cabres. Tots aquests eren administradors del patrimoni del rei David.

³² Jehonatan, oncle de David, home intel·ligent i lletrat, era conseller del rei. Jehiel, fill d'Hacmoní, era el preceptor dels fills del rei; ³³ Ahitófel també era conseller del rei. Huixai, l'arquita, era el confident del rei. ³⁴ A Ahitófel el van succeir en el càrrec Jehoiadà, fill de Benaiahu, i Abiatar. El general en cap de l'exèrcit del rei era Joab.

Disposicions sobre la construcció del temple

28

¹ David va convocar a Jerusalem tots els prohoms d'Israel: els caps de les tribus, els caps dels cossos d'exèrcit que estaven al servei del rei, els caps responsables de mil i de cent homes, i els administradors de tots els béns i ramats del rei i dels seus fills; també l'alt servei de la cort, els herois i tots els homes valerosos. ² El rei David es va posar dret i els digué:

--Germans meus, poble meu, escolteu-me! Jo m'havia proposat d'edificar un casal on reposés l'arca de l'aliança del Senyor, l'escambell dels peus del nostre Déu. Jo feia els preparatius per a edificar-lo. ³ Però Déu em digué: "Tu no has d'edificar cap casal dedicat al meu nom, perquè has estat un guerrer i has vessat molta sang."

⁴ »Però el Senyor, Déu d'Israel, m'havia escollit d'entre tota la meva família perquè fos rei d'Israel per sempre. Ell va escollir Judà com a tribu capdavantera, i de les famílies de Judà va escollir la meva, i d'entre els meus germans es va complaure en mi per a fer-me regnar sobre tot Israel. ⁵ I d'entre els molts fills que el Senyor m'ha donat, ell ha escollit el meu fill Salomó perquè ocupi el tron reial del Senyor sobre Israel. ⁶ El Senyor em digué: "Serà el teu fill Salomó qui construirà el meu casal, amb els meus atris, perquè l'he escollit com a fill, i jo li seré pare. ⁷ Mantindrè per sempre el seu regnat si continua complint els meus manaments i els meus preceptes, com ha fet fins ara."

⁸ »Així, doncs, davant de tot Israel, que és la comunitat del Senyor, i a la presència del nostre Déu, jo us dic: Observeu i cerqueu de complir tots els manaments del Senyor, el vostre Déu, perquè pugueu posseir aquest bon país i transmetre'l després en herència als vostres descendents per sempre. ⁹ I tu, Salomó, fill meu, reconeix el Déu del teu pare i serveix-lo de tot cor i amb promptitud d'esperit, perquè el Senyor examina els cors i penetra totes les intencions. Si el cerques, ell es deixarà trobar; però si l'abandones, et rebutjarà per sempre. ¹⁰ Pensa ara que el Senyor t'ha escollit a tu perquè construeixis un casal que serà el seu santuari. Sigues ferm i comença!

¹¹ Llavors David va donar al seu fill Salomó l'esbós del vestíbul i dels seus annexos, dels seus magatzems, de les seves cambres altes, dels compartiments interiors i de la cambra per a l'arca amb la seva coberta. ¹² Li va donar també l'esbós de tot el que tenia pensat sobre els atris del temple del Senyor, amb les dependències del voltant, destinades als tresors del temple de Déu i als objectes sagrats. ¹³ També li va donar l'ordenació dels torns dels sacerdots i dels levites, i dels diversos serveis del temple del Senyor, i l'esbós dels utensilis destinats al seu culte. ¹⁴ Li va indicar el pes de cada utensili d'or o de plata, segons la seva funció en el culte; ¹⁵ el pes dels lampadaris d'or o de plata amb els seus gresols, segons la funció de cada lampadari en el culte; ¹⁶ la quantitat d'or de cada taula per als pans d'ofrena i la quantitat de plata per a les taules de plata; ¹⁷ la quantitat d'or pur per a les forquetes, les calderetes d'aspersió i els gerrets; i, respecte a les copes d'or i de plata, el pes d'or i de plata corresponent a cada copa; ¹⁸ la quantitat d'or fi per a l'altar de l'encens, i l'esbós de la carrossa dels querubins d'or que amb les seves ales esteses havien de cobrir l'arca de l'aliança del Senyor. ¹⁹ «Tot això», deia David, «figura en un escrit que he rebut de mans del Senyor per a fer-me conèixer tots els detalls de l'obra representada en l'esbós.»

²⁰ Llavors David va dir al seu fill Salomó:

--Sigues ferm i decidit, i comença! No tinguis por, no t'acovardeixis, que el Senyor-Déu, el meu Déu, és amb tu. Ell no et deixarà ni t'abandonarà fins que hauràs enllestit tota l'obra destinada al culte en el seu temple. ²¹ Aquí tens els grups dels sacerdots i dels levites que estan al servei de tot el que pertoca al culte en el temple de Déu; també comptes amb experts en tota mena d'oficis que et prestaran voluntàriament la seva ajuda, i, a més, comptes amb els prohoms i tot el poble, que estaran a les teves ordres.

Donatius per a la construcció del temple

29

¹ Després el rei David va dir a tota l'assemblea:

--El meu fill Salomó, l'únic que Déu ha escollit, encara és jove i poc madur, i l'empresa és grandiosa, perquè aquest edifici reial no és per a un home, sinó per al Senyor-Déu. ² Per això he posat el meu esforç a preparar per al casal del meu Déu la quantitat necessària d'or, de plata, de bronze, de ferro i de fusta per a tot el que s'ha de fer d'or, de plata, de bronze, de ferro o de fusta. He preparat també pedres d'ònix i altres per a encastar, pedra negra o vinçada, tota mena de pedres precioses i grans blocs d'alabastre. ³ Encara, portat per l'amor al temple del meu Déu, a més de tot el que ja he preparat per a aquest sant casal, tinc un tresor d'or i de plata que destino a aquest temple. ⁴ Faig donació de cent tones d'or d'Ofir i de dues-centes quaranta de plata fina, per a revestir les parets interiors dels edificis, ⁵ per als diversos objectes d'or o de plata i per a tota mena de treballs d'orfebreria. ¿Qui de vosaltres està també disposat a fer generosament un donatiu per al Senyor?

⁶ Llavors els caps de llinatge, els caps de les tribus d'Israel, els responsables de mil i de cent homes, i els caps de l'administració reial, van fer ofrenes voluntàries: ⁷ per a l'obra del temple de Déu van donar cent cinquanta tones i deu mil monedes d'or, tres-centes cinquanta tones de plata, sis-centes tones de bronze i tres mil quatre-centes tones de ferro. ⁸ Els qui tenien pedres precioses, les feien a mans de Jehiel, descendent de Guerxon, per al tresor del temple del Senyor. ⁹ El poble es va alegrar de les ofrenes voluntàries, perquè les havien fetes de tot cor al Senyor. També el rei David en va tenir una gran alegria.

Oració de David

¹⁰ Llavors David va beneir el Senyor en presència de tota l'assemblea. Digué:

--Sigues beneït, Senyor, Déu del nostre pare Israel, des de sempre i per sempre. ¹¹ Són teus, Senyor, la grandesa i el poder, la glòria, l'esplendor i la majestat, perquè també és teu tot el que hi ha al cel i a la terra. És teva, Senyor, la reialesa, per damunt de tots els sobirans. ¹² Tu dones la riquesa i la glòria, tu domines sobre tot el món; està a les teves mans de donar força i valentia, fer créixer tota cosa i refermar-la. ¹³ Per això, Déu nostre, t'enaltim i lloem el teu nom gloriós. ¹⁴ Qui sóc jo i qui és el meu poble per a tenir la gosadia de fer-te ofrenes generoses com aquestes? És ben cert que tot ve de tu: i això que t'ofereixim, tu ens ho has donat. ¹⁵ Perquè davant teu som immigrants i forasters, igual que els nostres pares; la nostra vida a la terra és com una ombra, sense esperança. ¹⁶ Senyor, Déu nostre, aquesta multitud de coses que hem preparat per a edificar un temple en honor del teu nom, ha vingut de tu i tot és teu. ¹⁷ Jo sé, Déu meu, que tu examines els cors i estimes la rectitud. Jo, amb sinceritat de cor, he ofert generosament tot això, i ara veig amb goig la generositat amb què el teu poble reunit aquí t'ofereix voluntàriament els seus dons. ¹⁸ Senyor, Déu dels nostres pares Abraham, Isaac i Israel, conserva sempre en el teu poble aquests mateixos sentiments i decanta els seus cors cap a tu. ¹⁹ Concedeix al meu fill Salomó un cor sincerament disposat a observar els teus manaments, les teves prescripcions, els teus decrets, prompte per a complir-ho tot i per a construir aquest edifici reial que he preparat.

²⁰ Acabat, David va dir a tota l'assemblea:

--Beneïu el Senyor, el vostre Déu!

Tota l'assemblea va beneir el Senyor, el Déu dels seus pares, i es van agenollar i es prosternaren davant el Senyor i davant el rei.

Entronització de Salomó

²¹ L'endemà al matí van oferir sacrificis i holocaustos al Senyor: mil vedells, mil moltons, mil anyells, amb les corresponents libacions de vi, i molts més sacrificis per a tot Israel. ²² Aquell dia van menjar i beure a la presència del Senyor, i van celebrar així una gran festa. Salomó, fill de David, va ser proclamat rei per segona vegada, i el van consagrar al Senyor ungint-lo com a sobirà. També van ungir Sadoc com a sacerdot.

²³ Salomó va ocupar el tron del Senyor, com a rei successor del seu pare David, i va prosperar. Tot Israel li prestà obediència. ²⁴ Tots els prohoms, tots els herois, i també tots els fills del rei David, es van sotmetre al rei Salomó.

²⁵ El Senyor va enaltir el rei Salomó fins al capdamunt davant tot Israel i li concedí un reialme gloriós com no havia tingut mai cap dels anteriors reis d'Israel.

Mort de David

²⁶ David, fill de Jessè, havia estat rei de tot Israel. ²⁷ Havia regnat quaranta anys sobre Israel: set a Hebron i trenta-tres a Jerusalem. ²⁸ Va morir, després d'una vellesa feliç, carregat d'anys, de riquesa i de glòria. El va succeir en el regne el seu fill Salomó.

²⁹ La història del rei David, des del principi a la fi, consta en les Cròniques del vident Samuel, en les del profeta Natan i en les de Gad, el vident. ³⁰ Allà es parla també del seu regnat, del seu poder i de tot el que van passar ell, el poble d'Israel i tots els reialmes dels altres països.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Segon llibre de les
Cròniques
Regnat de Salomó ([1-9](#))

Aparició del Senyor a Gabaon ([1Re 3,4-15](#))

1

¹ Salomó, fill de David, es va consolidar en el seu reialme. El Senyor, el seu Déu, que era amb ell, el va engrandir fora mida. ² Salomó va parlar amb els israelites, amb els caps responsables de mil i de cent homes, amb els jutges, i amb els principals de tot Israel, és a dir, els caps de llinatge, ³ i es va dirigir amb tota l'assemblea al turó sagrat de Gabaon, on hi havia la tenda del trobament de Déu que Moisès, servent del Senyor, havia fet al desert. ⁴ L'arca de Déu, en canvi, David l'havia traslladada des de Quiriat-Jearim al lloc que li havia preparat, a Jerusalem, on li havia plantat una tenda. ⁵ L'altar de bronze que havia fet Bessalel, fill d'Urfí, descendent d'Hur, també era a Gabaon davant el tabernacle del Senyor. Salomó i tota l'assemblea hi anaren per consultar el Senyor.

⁶ Salomó va pujar a l'altar de bronze, que era davant el Senyor, vora la tenda del trobament, i va oferir mil holocaustos en aquell altar.

⁷ Aquella nit, Déu es va aparèixer a Salomó i li va dir:

--Digues-me què vols que et doni.

⁸ Salomó respongué a Déu:

--Tu vas demostrar un gran amor al meu pare David, i a mi m'has fet regnar en lloc d'ell. ⁹ Ara, Senyor-Déu, que es mantingui la promesa que vas fer al meu pare David, ja que m'has fet rei d'un poble tan nombrós com els grans de pols de la terra. ¹⁰ Dóna'm saviesa i seny perquè pugui anar al davant d'aquest poble. Altrament, qui seria capaç de governar aquest teu poble, que és tan gran?

¹¹ Déu digué a Salomó:

--Ja que aquest és el teu desig i no em demanes riqueses, tresors, glòria, la mort dels teus enemics i una llarga vida, sinó que demanes per a tu tan sols saviesa i seny per a governar el meu poble, del qual jo t'he fet rei, ¹² jo t'ho concedeixo. Però, a més, et donaré també riqueses, tresors i glòria, com no n'havien tingut els reis que t'han precedit ni en tindran els teus successors.

¹³ Després Salomó, des de la tenda del trobament en el turó sagrat de Gabaon, va tornar a Jerusalem, i regnà a Israel.

Riquesa de Salomó ([1Re 10,26-29](#))

¹⁴ Salomó tenia mil quatre-cents carros de guerra, amb unes dotacions que pujaven a dotze mil homes. Els va acantonar a les ciutats on hi havia els carros de guerra i també prop d'ell, a Jerusalem.

¹⁵ El rei va fer que a Jerusalem la plata i l'or fossin tan abundants com les pedres i que hi hagués tanta fusta de cedre com sicòmors a la Xefelà. ¹⁶ Els cavalls de Salomó provenien d'Egipte i de Quevé. Els marxants del rei els compraven a Quevé. ¹⁷ Un carro provinent d'Egipte costava sis-centes peces de plata, i un cavall, cent cinquanta. Els marxants del rei també en compraven per revendre'ls als reis dels hitites i dels arameus.

Tractes de Salomó amb el rei Hiram ([1Re 5,15-30](#))

¹⁸ Salomó decidí d'edificar un temple dedicat al nom del Senyor i un palau reial per a residir-hi.

2

¹ Reclutà setanta mil traginers i vuitanta mil picapedrers per a treballar a la muntanya, a les ordres de tres mil sis-cents capatassos.

² Després trameté a Hiram, rei de Tir, aquest missatge: «Tu vas enviar fusta de cedre al meu pare David perquè edificués el palau on residia. Fes amb mi tal com vas fer amb ell. ³ Ara jo vull construir un temple dedicat al nom del Senyor, el meu Déu, vull consagrar-lo a ell, cremar-hi encens aromàtic, tenir-hi sempre els pans d'ofrena, i oferir els

holocaustos del matí i del capvespre, els dels dissabtes, els de les festes del primer dia de mes i els de les festes solemnes del Senyor, Déu nostre. Així es farà perpètuament a Israel. ⁴ El temple que vull edificar ha de ser gran, perquè el nostre Déu és el més gran de tots els déus. ⁵ Però, qui es veurà amb cor d'edificar-li un temple, si ni el cel ni el cel del cel no poden contenir la seva immensitat? I qui sóc jo per a edificar-li un temple, ni que fos tan sols per a cremar encens en honor seu? ⁶ Envia'm, doncs, un home expert en l'art de treballar l'or, la plata, el bronze, el ferro, i en l'art de teyir teixits de color de porpra vermella, de carmesí i de porpra violeta, i que sàpiga gravar i esculpir baixos relleus. Treballarà amb els artesans que va preparar el meu pare David i que jo tinc a Judà i a Jerusalem. ⁷ Envia'm també fusta de cedre, de savina i fusta olorosa del Líban, perquè jo sé que els teus operaris saben tallar els troncs del Líban. Els meus operaris aniran amb els teus ⁸ per tal de proveir-me de fusta en gran quantitat, perquè el temple que vull construir ha de ser gran i meravellós. ⁹ Als qui tallin els arbres els donaré vint mil càrregues de blat mòlt, vint mil d'ordi també mòlt, vint mil mesures de vi i vint mil d'oli.» ¹⁰ Hiram, rei de Tir, respongué a Salomó en una carta que li va enviar: «El Senyor t'ha fet rei del seu poble, perquè se l'estima.» ¹¹ I afegia: «Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel, que ha fet el cel i la terra: ell ha concedit al rei David un fill savi, dotat de seny i d'enteniment, que li construirà un temple i per a si mateix edificarà un palau! ¹² T'envio, doncs, Hiram, el primer dels meus fonadors, un home expert i intel·ligent. ¹³ És fill d'una dona descendent de Dan, i el seu pare és un home de Tir. Sap treballar l'or, la plata, el bronze, el ferro, la pedra, la fusta, la porpra vermella i violeta, i també el lli i el carmesí; coneix igualment l'art de gravar tota mena de figures, i durà a bon terme qualsevol treball que li sigui confiat, amb la col·laboració dels teus experts i dels que tenia el teu pare, el meu senyor David. ¹⁴ Ara, doncs, senyor meu, envia als teus servents el blat, l'ordi, l'oli i el vi que has promès. ¹⁵ Nosaltres ens ocuparem de tallar tots els arbres del Líban que necessitis i te'ls enviarem per mar en rais a Jafa; tu t'encarregaràs de transportar-los a Jerusalem.» ¹⁶ Salomó va fer el cens de tots els estrangers que residien al país d'Israel; aquest cens va ser posterior al que ja havia fet David, el seu pare. El resultat va ser de cent cinquanta-tres mil sis-cents. ¹⁷ Setanta mil els va destinar a traginers, vuitanta mil a picapedrers a la muntanya, i tres mil sis-cents els nomenà capatassos per a fer treballar la gent.

Construcció del temple

([1Re 6,1-38](#); [7,15-22](#))

3

¹ Salomó va emprendre la construcció del temple del Senyor a Jerusalem, a la muntanya de Morià, on el Senyor s'havia aparegut a David, el seu pare; era el lloc que aquest havia preparat a l'era d'Ornan, el jebuseu. ² Va emprendre la construcció el mes segon de l'any quart del seu regnat. ³ La planta que Salomó va donar al temple de Déu feia, en mides antigues, seixanta colzades de llarg i vint d'ample. ⁴ El vestíbul del davant de la nau tenia vint colzades de llarg en el sentit de l'amplada del santuari, deu de fons en el sentit de la seva llargada i cent vint d'alçada. Va recobrir d'or pur el seu interior. ⁵ Va revestir de fusta de savina la nau central, la va recobrir amb or molt fi i va esculpir-hi palmeres i garlandes. ⁶ Va decorar el santuari amb pedres precioses i or autèntic de Parvaim. ⁷ També va recobrir d'or la nau, les bigues, les llindes, les parets i les portes, i a les parets va esculpir-hi figures de querubins. ⁸ Després va construir la cambra del lloc santíssim. Feia vint colzades de llarg en el sentit de l'amplada del santuari i vint de fons. La va recobrir amb or molt fi; el total del pes de l'or era de vint tones. ⁹ Els claus d'or pesaven mig quilo. També va recobrir d'or les cambres altes. ¹⁰ Per a la cambra del lloc santíssim va fer esculpir dos querubins i els va recobrir d'or. ¹¹ De banda a banda, les ales dels querubins feien vint colzades de llargada. ¹² Cada una de les ales feia cinc colzades. Un querubí tocava amb una de les seves ales la paret i amb l'altra tocava l'ala de l'altre querubí. Igualment, l'altre querubí tocava amb una de les seves ales l'altra paret, i amb l'altra ala, l'ala de l'altre querubí. ¹³ Les ales de tots dos querubins, desplegadas, feien un total de vint colzades de llargada. Estaven drets, de cara a la nau central. ¹⁴ Va fer també la cortina, teixida de porpra violeta i vermella, carmesí i lli, i decorada amb querubins. ¹⁵ Davant l'edifici va fer-hi dues columnes de trenta-cinc colzades d'alçada, coronades amb un capitell de cinc colzades. ¹⁶ Va fer unes garlandes i les va posar als capitells de les columnes; també va fer cent magranes i les va posar a les garlandes. ¹⁷ Va col·locar les columnes davant l'edifici del temple, l'una a la dreta i l'altra a l'esquerra. Va anomenar la columna de la dreta Jaquín, i la de l'esquerra, Bóaz.

Objectes destinats al temple

([1Re 7,23-26.38-51](#))

4

¹ Va fer encara un altar de bronze de vint colzades de llarg, vint d'ample i deu d'alt. ² Després va fer l'anomenat «Mar» de bronze, un dipòsit rodó de bronze fos. Feia deu colzades de diàmetre, trenta de perímetre i cinc de profunditat. ³ Tot al voltant hi havia a sota dos rengles amb figures de vedells, que decoraven el «Mar», deu per cada colzada. Havia estat fos tot junt. ⁴ El «Mar» reposava sobre dotze vedells: tres miraven a tramuntana, tres a ponent, tres a migdia i tres a llevant. Els vedells el sostenien amb les gropes girades cap al centre. ⁵ El «Mar» tenia un gruix de quatre dits, i la seva vora era com els llavis d'un calze de flor de lotus. La seva cabuda era de seixanta-tres mil litres.

⁶ Va fer també deu piques i en posà cinc a la dreta i cinc a l'esquerra per a les ablucions. Hi rentaven els utensilis per als holocaustos, mentre que el «Mar» era per a les ablucions dels sacerdots.

⁷ Va fer deu lampadaris d'or, segons la forma prescrita, i els col·locà a l'edifici del temple, cinc a la dreta i cinc a l'esquerra. ⁸ També va fer deu taules i les col·locà a l'edifici del temple, cinc a la dreta i cinc a l'esquerra. Va fer encara cent calderetes d'or per a les aspersions.

⁹ Va construir l'atri dels sacerdots i l'atri principal, amb les seves portes, que revestí de bronze. ¹⁰ Va col·locar el «Mar» a la dreta, cap al sud-est.

¹¹ Hiram va fer també olles, pales i calderetes d'aspersió i va enllestir tota l'obra que Salomó li havia encarregat per al temple de Déu: ¹² les dues columnes; les dues boles dels capitells que coronaven les columnes, amb les xarxes per a cobrir les boles dels capitells que coronaven les columnes; ¹³ les quatre-centes magranes, col·locades en dos rengles per a cada xarxa, per a cobrir també les boles dels capitells de dalt les columnes; ¹⁴ va fer també les peanyes i les piques que van damunt les peanyes; ¹⁵ el «Mar» amb els dotze vedells que el sostenien; ¹⁶ les olles, les pales i les forquetes. Tots aquests utensilis que Hiram, el primer dels fonedors, havia fabricat per al rei Salomó, destinats al temple del Senyor, eren de bronze brunyit. ¹⁷ El rei els va fer fondre a la plana del Jordà en motlles d'argila, entre Sucot i Seredà.

¹⁸ Salomó va fer tots aquests utensilis en tanta quantitat, que el pes del bronze no es pogué calcular. ¹⁹ També va fer tots els objectes destinats al santuari de Déu: l'altar d'or; les taules on es dipositaven els pans d'ofrena, també d'or; ²⁰ els lampadaris amb els seus gresols d'or pur, que, tal com era prescrit, havien d'estar encesos davant la cambra interior; ²¹ amb les flors, els gresols i les esmocadores d'or, d'or de bona llei; ²² els ganivets, les calderetes d'aspersió, les cassoletes i els encensers, tot d'or fi; l'entrada que dona a la cambra interior, al lloc santíssim, amb les seves portes, i les portes que donen a la nau del santuari, tot era d'or.

5

¹ Quan va quedar enllestida tota l'obra que Salomó havia encarregat per al temple del Senyor, va fer portar les ofrenes sagrades que havia deixat el seu pare David, plata, or i tots els objectes, i ho diposità tot al tresor del temple de Déu.

Trasllat de l'arca al temple

([1Re 8,1-13](#))

² Llavors Salomó va convocar a Jerusalem els ancians d'Israel i tots els caps de les tribus, els principals dels llinatges d'Israel, per traslladar l'arca de l'aliança del Senyor des de la ciutat de David, que és Sió. ³ Tots els homes d'Israel es reuniren amb el rei Salomó per a la festa del mes setè. ⁴ Quan tots els ancians d'Israel hagueren arribat, els levites van prendre l'arca. ⁵ Amb l'arca del Senyor pujaren la tenda del trobament i tots els objectes sagrats que contenia. Tot ho portaven els sacerdots levites.

⁶ El rei Salomó, amb tota la comunitat d'Israel reunida davant l'arca, va sacrificar moltons i vedells en tanta quantitat que no es podia comptar ni calcular. ⁷ Els sacerdots van portar l'arca de l'aliança del Senyor al seu lloc, a la cambra interior del santuari, al lloc santíssim, sota les ales dels querubins. ⁸ Els querubins, en efecte, desplegaven les ales cap a l'indret de l'arca i cobrien l'arca i les seves barres. ⁹ Les barres eren tan llargues que els extrems, des de l'arca, es veien davant la cambra sagrada, però no eren visibles des de l'exterior; encara són allí el dia d'avui.

¹⁰ Dintre l'arca només hi havia les dues taules de pedra que Moisès hi havia dipositat a l'Horeb, quan el Senyor va pactar amb els israelites, després que sortissin d'Egipte.

¹¹ Llavors els sacerdots van sortir del lloc sant; tots els qui s'hi trobaven s'havien purificat ritualment sense seguir l'ordre dels torns litúrgics. ¹² Tots els levites cantors, Assaf, Eman i Jedutun, amb els seus fills i parents, vestits de lli, amb címbals, arpes i lires, eren allà, drets al costat oriental de l'altar, amb cent vint sacerdots que tocaven les trompetes. ¹³ Tocaven les trompetes i cantaven tan a l'uníson que se sentia una sola veu quan lloaven i enaltien el Senyor. Alçaven la veu al so de les trompetes, dels címbals i dels altres instruments musicals, lloant el Senyor i dient: «Que n'és, de bo! Perdura eternament el seu amor.» Llavors l'edifici es va omplir d'un núvol; era l'edifici del temple del Senyor. ¹⁴ Els sacerdots no hi podien oficiar. El núvol ho impedia, ja que la presència gloriosa del Senyor havia omplert el temple de Déu.

6

¹ Llavors Salomó va dir:

--Tu, Senyor, has dit que vols habitar en la foscor. ² Per això t'he construït una mansió esplèndida, un lloc on habitis per sempre.

Exhortació de Salomó al poble

([1Re 8,14-21](#))

³ Després el rei es va girar i va beneir tota l'assemblea d'Israel, que era allà dreta. ⁴ Salomó digué:

--Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel! Ell va parlar al meu pare David i ara ha complert allò que li havia dit: ⁵ "Des del dia que vaig fer sortir del país d'Egipte el meu poble, no he escollit cap ciutat, d'entre totes les tribus d'Israel, per a construir-hi un temple que portés el meu nom; i no vaig escollir ningú perquè fos sobirà del meu poble Israel.

⁶ Només vaig escollir Jerusalem perquè portés el meu nom, i David perquè regís Israel, el meu poble." ⁷ David, doncs, el meu pare, portava al cor el desig d'edificar un temple dedicat al nom del Senyor, Déu d'Israel. ⁸ Però el Senyor li va dir: "La intenció que portes al cor de dedicar un temple al meu nom és bona; ⁹ però no seràs tu qui edificarà aquest temple, sinó el teu fill, sortit de les teves entranyes; serà ell qui edificarà el temple dedicat al meu nom." ¹⁰ El Senyor, doncs, ha complert la seva promesa: jo he succeït el meu pare David, he ocupat el tron d'Israel, tal com el Senyor havia dit, i he construït aquest temple dedicat al nom del Senyor, Déu d'Israel; ¹¹ i en aquest temple he posat l'arca que guarda el document de l'aliança que el Senyor va concloure amb els israelites.

Pregària de Salomó

([1Re 8,22-53](#))

¹² Salomó, dret de cara a l'altar del Senyor, davant tota l'assemblea d'Israel, va alçar les mans. ¹³ Era dalt d'una estrada de bronze que feia cinc colzades de llarg, cinc d'ample i tres d'alt; l'havia feta construir i l'havia col·locada al mig de l'atri. Allà s'agenollà davant tota l'assemblea d'Israel i, amb les mans esteses cap al cel, ¹⁴ va pregar així: --Senyor, Déu d'Israel, no hi ha cap Déu com tu, ni al cel ni a la terra. Tu guardes l'aliança i la fidelitat envers els teus servents que es comporten amb tu amb cor sincer. ¹⁵ Tu has complert les promeses fetes al meu pare David, el teu servent: allò que li vas prometre de paraula, ho has dut a terme el dia d'avui. ¹⁶ Ara, doncs, Senyor, Déu d'Israel, guarda a favor del teu servent, el meu pare David, la promesa que li vas fer quan li deies: "Mai no deixarà d'haver-hi un descendent teu que ocupi el tron d'Israel, mentre els teus descendents vetllin sobre la seva conducta i es comportin davant meu segons la meva Llei, tal com tu has fet." ¹⁷ Així, doncs, Senyor, Déu d'Israel, que es realitzi la promesa que vas fer al teu servent David!

¹⁸ »Però, ¿és que Déu podria veritablement residir amb els homes a la terra? Si ni el cel ni el cel del cel no poden contenir la teva immensitat, molt menys aquest temple que jo t'he construït. ¹⁹ Però tu, Senyor, Déu meu, presta atenció a la pregària i a la súplica d'aquest servent teu. Escolta el clam i la pregària que aquest servent teu t'adreça. ²⁰ Tingues oberts els ulls nit i dia sobre aquest temple, sobre el lloc que, tal com tu has dit, portarà el teu nom, i escolta la pregària que el teu servent adreça vers aquest lloc. ²¹ Escolta la pregària del teu servent i d'Israel, el teu poble, quan preguin de cara a aquest lloc. Escolta des del lloc on habites, des del cel: escolta i perdona!

²² »Si un home és acusat d'haver-ne perjudicat un altre i aquest li exigeix que ell pronunciï una imprecació contra si mateix, si la pronuncia davant el teu altar en aquest temple, ²³ tu escolta des del cel i actua fent de jutge entre els teus servents. Castiga el culpable fent caure sobre ell el mal que ha obrat, i absol l'innocent tractant-lo d'acord amb la seva innocència.

²⁴ »Si els enemics derroten Israel, el teu poble, perquè ha pecat contra tu, però el teu poble es converteix i es

confessa culpable, et prega i suplica al teu davant en aquest temple, ²⁵ tu escolta'l des del cel, perdona-li el pecat i fes-lo tornar a la terra que vas donar a ell i als seus pares.

²⁶ »Quan el cel es tanqui i no plogui perquè el poble ha pecat contra tu, si prega en aquest lloc i es confessa culpable, si es penedeix dels seus pecats perquè tu l'has afligit, ²⁷ tu escolta'l des del cel i perdona els pecats dels teus servents, el teu poble d'Israel, ensenya'ls el bon camí que han de seguir i concedeix la pluja a la teva terra, que vas donar en heretat al teu poble.

²⁸ »Si hi hagués fam o pesta al país, si bufessin vents xardorosos, si una malura s'apoderés de les espigues, si vingués la plaga de llagosta o de saltamartí, si l'enemic assetgés les ciutats dels país, si arribés qualsevol calamitat o malaltia, ²⁹ llavors, tota pregària o súplica que qualsevol home o tot el teu poble d'Israel facin estenent les mans vers aquest temple, penedit en la desgràcia i l'afflicció, ³⁰ tu escolta-la des del cel, on tens el tron, perdona i dona a cadascú el que mereixin les seves obres: tu coneixes els cors, ets l'únic que coneixes el cor dels homes. ³¹ Així et respectaran i seguiran els teus camins mentre visquin a la terra que vas donar als nostres pares.

³² »Fins i tot l'estranger que no forma part del teu poble d'Israel i ve d'un país llunyà atret per la teva anomenada, per la teva mà forta i el teu braç poderós, si ve a pregar en aquest temple, ³³ tu escolta'l des del cel, des del lloc on tens el tron, i concedeix-li tot allò que ell t'hagi demanat. Així tots els pobles de la terra coneixeran el teu nom, et veneraran com et venera el teu poble d'Israel i sabran que aquest temple que jo he construït porta el teu nom.

³⁴ »Quan el teu poble surti a combatre contra l'enemic, cap on tu li hauràs indicat, si et prega de cara a aquesta ciutat que has escollit i al temple que he dedicat al teu nom, ³⁵ tu escolta des del cel la seva pregària i la seva súplica, i fes-los justícia.

³⁶ »Si alguns pequen contra tu, perquè no hi ha home que no pequi, i tu, indignat contra ells, permets que els enemics els vencin, i els vencedors se'ls emporten captius en un país de lluny o de prop, ³⁷ si en el país on són captius es penedeixen, es converteixen i et supliquen reconeixent que han pecat, que són dolents i culpables; ³⁸ si es converteixen, doncs, a tu amb tot el cor i amb tota l'ànima en aquell país on els hauran portat, i preguen de cara al seu país, a la terra que vas donar als seus pares, i de cara a la ciutat que tu has escollit i al temple que jo he dedicat al teu nom, ³⁹ llavors tu, des del cel, des del lloc on tens el tron, escolta la seva pregària i la seva súplica, i fes-los justícia. Perdona el teu poble, que havia pecat contra tu.

⁴⁰ »Ara, Déu meu, et prego que tinguis els ulls oberts i les orelles atentes a les pregàries que es facin en aquest lloc.

⁴¹ »I ara, Senyor-Déu,

vés a ocupar el lloc
on has de residir,
tu i l'arca del teu poder;
que els teus sacerdots
es vesteixin de festa
i els teus fidels
gaudeixin de felicitat.

⁴² No rebutgis, Senyor-Déu,
el rei que has consagrat.
Recorda't dels favors promesos
a David, el teu servent.

Festes de la dedicació del temple

([1Re 8,54.62-66](#))

7

¹ Quan Salomó va acabar la seva pregària, baixà foc del cel i consumí l'holocaust i els sacrificis. La presència gloriosa del Senyor omplia l'edifici, ² i els sacerdots no hi podien entrar, perquè l'havia omplert la presència gloriosa del Senyor. ³ Quan els israelites veieren que el foc baixava i que la presència gloriosa del Senyor era damunt l'edifici del temple, s'agenollaren i es van prosternar tots sobre el paviment amb el front a terra enaltint així el Senyor: «Que n'és, de bo! Perdura eternament el seu amor.» ⁴ Després el rei i tot el poble van oferir sacrificis davant el Senyor.

⁵ Les víctimes que el rei Salomó va oferir al Senyor foren vint-i-dos mil vedells i cent vint mil caps de bestiar en anyells i cabrits. El rei i tot el poble van dedicar així el temple de Déu. ⁶ Els sacerdots atenien a les seves funcions, i els levites, amb els instruments per a cantar al Senyor que el rei David havia fet construir, enaltien el Senyor: «Perdura eternament el seu amor», tal com David els feia salmejar. Davant d'ells, els sacerdots tocaven les

trompetes i tot el poble d'Israel estava dret.

⁷ Salomó també va consagrar l'interior de l'atri que hi ha davant l'edifici del santuari del Senyor. Allí va oferir els holocaustos, les ofrenes i el greix de les víctimes de comunió, perquè a l'altar de bronze que ell havia fet construir no hi cabien els holocaustos, les ofrenes i el greix. ⁸ En aquella ocasió, Salomó va celebrar la festa dels Tabernacles durant set dies, amb tot el poble d'Israel, una gran assemblea, vinguda des de Lebó-Hamat fins al torrent d'Egipte.

⁹ El dia vuitè van celebrar l'aplec sagrat de cloenda, ja que durant set dies havien celebrat la dedicació de l'altar, i durant set dies més la festa dels Tabernacles. ¹⁰ El dia vint-i-tres del mes setè, Salomó va acomiadar el poble. Ells se'n tornaren a casa seva, contents i amb el cor ple de goig per tot el bé que el Senyor havia fet a David, a Salomó i a Israel, el seu poble.

Segona aparició del Senyor a Salomó

([1Re 9,1-9](#))

¹¹ Quan Salomó acabà de construir el temple del Senyor i el palau reial, quan havia dut a bon terme tot el que s'havia proposat de fer en aquests dos edificis, ¹² el Senyor se li va aparèixer de nit i li digué:

--He escoltat la teva pregària i m'he escollit aquest lloc com a temple perquè m'hi ofereixin sacrificis. ¹³ Quan jo tanqui el cel i no hi hagi pluja, quan jo mani a la llagosta de devorar la vegetació del país o enviï la pesta contra el meu poble, ¹⁴ si llavors el poble que porta el meu nom s'humilia, prega, busca la meva presència i abandona la seva mala conducta, jo l'escoltaré des del cel, perdonaré els seus pecats i restabliré el seu país. ¹⁵ En endavant, tindrè els ulls oberts i les orelles atentes a les pregàries que es facin en aquest lloc; ¹⁶ he escollit i santificat aquest temple perquè porti per sempre el meu nom. Hi tindrè sempre posats els ulls i el cor. ¹⁷ Si tu et comportes davant meu tal com es va comportar el teu pare David, compleixes tot el que et tinc manat i observes els meus decrets i els meus preceptes, ¹⁸ jo consolidaré el teu tron reial, tal com vaig prometre al teu pare David en dir-li que mai no deixaria d'haver-hi un descendent seu que regnés a Israel. ¹⁹ Però si vosaltres apostateu i abandoneu els decrets i els manaments que us he anat donant, si aneu a retre culte a altres déus i els adoreu, ²⁰ jo us arrencaré de la meva terra, la que us havia donat, trauré del meu davant aquest temple que jo havia consagrat al meu nom, i el convertiré en motiu de burles i escarnis entre tots els pobles. ²¹ Aquesta casa tan excelsa als ulls dels qui hi passaven a la vora, quedarà desolada, i llavors preguntaran: "¿Com és que el Senyor ha fet això amb aquest país i amb aquest temple?" ²² I els respondran: "És que van abandonar el Senyor, el Déu dels seus pares, que els havia fet sortir d'Egipte, i van anar darrere altres déus, els van adorar i els donaren culte. Per això el Senyor ha fet venir damunt d'ells tot aquest desastre."

Relacions amb Hiram

8

¹ Al cap de vint anys, Salomó havia construït el temple del Senyor i el palau reial. ² Va fortificar els pobles que Hiram li havia donat i va instal·lar-hi els israelites. ³ Després va atacar Hamat-Sobà i se'n va apoderar. ⁴ Fortificà Tadmor, al desert, i totes les ciutats de proveïment construïdes en el terme d'Hamat. ⁵ Reconstruí també Bethoron de Dalt i Bethoron de Baix, i les va convertir en places fortes, amb muralles, portes i forrellats. ⁶ Fortificà igualment Baalat i totes les ciutats de proveïment que li pertanyien, i, a més, les ciutats on estaven acantonats els carros de guerra i les seves dotacions. Salomó va construir tot allò que s'havia proposat, a Jerusalem, al Líban i en tots els seus dominis.

Administració, culte i comerç

([1Re 9,15-28](#))

⁷ En el país havia quedat tota una població no-israelita: hitites, amorreus, perizites, hivites i jebuseus. ⁸ Els seus descendents havien continuat allí, perquè els israelites no els havien exterminat. Salomó els va sotmetre a la prestació personal forçosa, i així continuen encara avui. ⁹ Però Salomó no va destinar cap israelita a prestacions forçoses. Els israelites eren només soldats, guàrdies i comandants dels carros de guerra i de les seves dotacions.

¹⁰ Els encarregats de les obres públiques de Salomó eren dos-cents cinquanta, que dirigien els qui treballaven.

¹¹ Salomó va traslladar la seva muller, filla del faraó, de la ciutat de David al palau que li havia construït. Es va dir: «Aquesta dona no pot habitar al palau de David, rei d'Israel, ja que tots els llocs on ha entrat l'arca del Senyor són sagrats.»

¹² Des d'aleshores, Salomó oferia holocaustos a l'altar que havia dedicat al Senyor davant el vestibul. ¹³ Els oferia

complint el ritu diari dels holocaustos i les prescripcions de Moisès referents als dissabtes, les festes del primer dia de mes i les tres solemnitats anuals: la dels Àzims, la de les Setmanes i la dels Tabernacles.

¹⁴ Seguint les normes del seu pare David, també va assignar als grups sacerdotals els torns de servei; als levites, les seves funcions de cantar lloances i de prestar servei al costat dels sacerdots, segons els ritus propis de cada dia; i als porters, els torns de servei a cada porta. Així, en efecte, ho havia ordenat David, home de Déu. ¹⁵ No es desviaven en res de les prescripcions que el rei Salomó havia ordenat als sacerdots i als levites, ni tampoc del referent a la custòdia dels tresors. ¹⁶ Tota l'obra de Salomó havia arribat a bon terme, primerament el dia que es posaren els fonaments del temple del Senyor, després quan el temple va ser del tot acabat.

¹⁷ Llavors Salomó va anar a Ession-Guèber i a Elat, a la costa del mar, en el país d'Edom. ¹⁸ Hiram, per mitjà dels seus homes, li envià vaixells i gent que coneixia bé la mar. Amb els homes de Salomó van arribar a Ofir, se'n van endur quinze tones d'or i les portaren al rei Salomó.

Visita de la reina de Saba

([1Re 10,1-13](#))

9

¹ La reina de Saba sentí parlar de la fama de Salomó i anà a Jerusalem per posar-lo a prova amb enigmes. Venia amb un gran seguici i amb camells carregats d'espècies aromàtiques, d'una gran quantitat d'or i de pedres precioses. Es va presentar a Salomó i, conversant amb ell, li va fer totes les preguntes que li venien al pensament.

² Salomó va donar resposta a totes les seves qüestions; no hi hagué res que el rei desconegués i no pogués resoldre. ³ Quan la reina de Saba va veure la saviesa de Salomó, el palau que havia construït, ⁴ els menjars de la seva taula, els habitatges dels seus cortesans, el capteniment i la indumentària dels seus criats i dels seus copers i de la seva comitiva quan pujava al temple del Senyor, va perdre l'alè, ⁵ i digué al rei:

--És ben cert tot el que havia sentit explicar en el meu país sobre el teu parlar i la teva saviesa. ⁶ No m'ho he cregut fins que he vingut i ho he contemplat amb els meus propis ulls. I ara veig que no me n'havien dit ni la meitat! La teva saviesa supera la fama que m'havia arribat. ⁷ Feliç la teva gent, feliços els teus cortesans, que poden estar sempre al teu davant i escoltar la teva saviesa! ⁸ Beneït sigui el Senyor, el teu Déu, que s'ha complagut en tu i t'ha donat el seu tron reial, el tron que li pertany! Per l'amor que el teu Déu té a Israel, ell que vol que duri per sempre, t'ha fet rei perquè governis segons el dret i la justícia.

⁹ Després ella va obsequiar el rei amb quatre tones d'or, espècies aromàtiques en gran quantitat i pedres precioses. Mai més no arribaren tantes espècies aromàtiques com les que la reina de Saba va regalar al rei Salomó.

¹⁰ A més, els homes que estaven al servei d'Hiram i de Salomó i havien portat l'or d'Ofir, havien dut també fusta olorosa i pedres precioses. ¹¹ D'aquesta fusta olorosa, el rei en va fer baranes per al temple del Senyor i per al palau reial, i arpes i lires per als cantors. Mai no s'havia vist fusta com aquesta al país de Judà.

¹² El rei Salomó va regalar a la reina de Saba tot el que ella va tenir ganes de demanar-li, sense fixar-se en el que ella li havia dut. Després la reina se'n tornà al seu país amb el seu seguici.

Riquesa de Salomó

([1Re 10,14-29](#))

¹³ El pes de l'or que arribava a Salomó en un sol any era de sis-cents seixanta-sis talents, ¹⁴ sense comptar allò que aportaven els grans mercaders i els petits comerciants. També els reis d'Aràbia i els governadors del país li aportaven or i plata.

¹⁵ El rei Salomó va manar fer dos-cents grans escuts d'or batut, que pesaven cada un sis quilos, ¹⁶ i tres-cents escuts petits, també d'or batut, que pesaven cada un tres quilos. Salomó els va dipositar a l'edifici del Bosc del Líban. ¹⁷ El rei va fer obrar un gran tron d'ivori recobert d'or fi. ¹⁸ El tron tenia sis graons i un escambell al peu del tron. Tocant als dos braços del seient hi havia dos lleons drets, ¹⁹ i a banda i banda dels sis graons del tron hi havia dotze lleons més, dos a cada graó. Cap rei no havia fet mai res de semblant.

²⁰ Totes les copes del rei Salomó eren d'or, i tota la vaixel·la de l'edifici del Bosc del Líban era d'or fi. No hi havia cap objecte de plata, ja que en temps de Salomó la plata no era gens apreciada. ²¹ El rei tenia a la mar una flota de grans vaixells, que navegaven a terres llunyanes amb els homes d'Hiram i cada tres anys tornaven carregats d'or, plata, ivori, mones i paons.

²² El rei Salomó superava tots els reis de la terra en riquesa i saviesa. ²³ Tots els reis de la terra venien a veure'l per escoltar la saviesa que Déu li havia infós. ²⁴ Cada un li portava el seu present: objectes de plata i d'or, vestits,

armadures, espècies aromàtiques, cavalls i mules; i això, any rere any. ²⁵ Tenia en els seus estables quatre mil tirs de cavalls i els carros de guerra corresponents, amb unes dotacions que pujaven a dotze mil homes. Els va acantonar a les ciutats on hi havia els carros de guerra i també prop d'ell, a Jerusalem.

²⁶ Salomó era sobirà de tots els reis que hi havia des de l'Eufrates fins al país dels filisteus i fins a la frontera d'Egipte. ²⁷ El rei va fer que a Jerusalem la plata fos tan abundant com les pedres i que hi hagués tanta fusta de cedre com sicòmors a la Xefelà. ²⁸ Els cavalls de Salomó provenien d'Egipte i de tots el països.

Mort de Salomó

([1Re 11,41-43](#))

²⁹ La resta de la història de Salomó, des del principi a la fi, consta en la Crònica del profeta Natan, en la Profecia d'Ahià de Siló i en la Visió del vident Jedó, aquestes dues referents a Jeroboam, fill de Nebat. ³⁰ La durada del regnat de Salomó a Jerusalem sobre tot Israel va ser de quaranta anys. ³¹ Salomó va morir i es va reunir amb els seus pares; el van enterrar a la ciutat de David, el seu pare. El va succeir el seu fill Roboam.

Història dels reis de Judà ([10-36](#))

Cisma de Jeroboam

([1Re 12,1-19](#))

10

¹ Roboam va anar a Siquem, on s'havien aplegat tots els d'Israel per proclamar-lo rei. ² Jeroboam, fill de Nebat, que era a Egipte, on havia fugit del rei Salomó, ho va saber i tornà d'aquell país. ³ El van fer cridar, i aleshores ell va acudir a Siquem amb tot Israel. El poble va parlar a Roboam en aquests termes:

⁴ --El teu pare havia fet molt pesat el jou que portàvem. Ara alleugereix-nos la dura servitud, el jou pesant que el teu pare ens havia imposat, i et servirem.

⁵ Ell els respongué:

--Torneu d'aquí a tres dies.

El poble se'n va anar.

⁶ Llavors el rei Roboam va demanar consell als ancians que havien estat al servei del seu pare Salomó mentre aquest vivia. Els digué:

--Què m'aconselleu que respongui a aquest poble?

⁷ Ells li contestaren:

--Si et portes bé amb aquest poble, si els complaus i els respons amb paraules amables, ells et serviran d'ara endavant.

⁸ Però Roboam va prescindir del consell dels ancians i va demanar parer als joves que s'havien criat amb ell i que estaven al seu costat. ⁹ Els digué:

--I vosaltres, què m'aconselleu? Què cal respondre a aquest poble que m'ha dit: "Alleugereix-nos el jou que ens havia imposat el teu pare"?

¹⁰ Els joves que s'havien criat amb ell li respongueren:

--Al poble que t'ha dit: "El teu pare havia fet molt pesat el jou que portàvem; alleugereix-nos-el", li has de contestar així: "El meu dit petit és més gros que la cintura del meu pare. ¹¹ Si el meu pare us va imposar un jou pesant, jo encara hi afegiré. Si el meu pare us assotava amb fuets, jo ho faré amb escorpins."

¹² El tercer dia, Jeroboam i tot el poble anaren a trobar Roboam, tal com el rei els havia indicat. ¹³ El rei els respongué amb duresa. Roboam no va fer cas del consell dels ancians, ¹⁴ sinó que va donar una resposta segons el parer dels joves:

--Encara us imposaré un jou pesant, encara hi afegiré. Si el meu pare us assotava amb fuets, jo ho faré amb escorpins.

¹⁵ El rei no volgué escoltar el poble. Déu ho havia decidit així perquè es complís la paraula que ell, el Senyor, havia adreçat a Jeroboam, fill de Nebat, per boca d'Ahià de Siló. ¹⁶ Tots els d'Israel, com que el rei no els escoltava, li van respondre:

--Quina part tenim amb David?

Quina heretat, amb el fill de Jessè?

Israel, cadascú a casa seva!

I tu, David, ocupa't dels teus!

I tots els d'Israel del nord se'n tornaren a casa. ¹⁷ Però Roboam continuà regnant sobre la gent d'Israel que habitava a les poblacions de Judà. ¹⁸ El rei Roboam va enviar Adoram, el qui dirigia els treballs públics, però els d'Israel el van apedregar, i ell va morir. Llavors el rei Roboam pujà de pressa al seu carro i fugí a Jerusalem. ¹⁹ I els d'Israel s'han mantingut independents de la casa de David fins al dia d'avui.

Roboam, rei de Judà

([1Re 12,21-24](#))

11

¹ Roboam arribà a Jerusalem i va mobilitzar tota la gent de Judà i de Benjamí, en total cent vuitanta mil homes escollits, per combatre contra Israel i recuperar així el reialme per a ell. ² Però Déu va comunicar la seva paraula a Xemaïà, home de Déu. Li va dir:

³ --Parla a Roboam, fill de Salomó, rei de Judà, i a tots els israelites de Judà i de Benjamí, i digues-los: ⁴ "Això mana el Senyor: No aneu a combatre contra els vostres germans; torneu-vos-en a casa, perquè això ha estat cosa meva." Ells van obeir la paraula del Senyor i se'n van tornar, tal com el Senyor els havia manat.

⁵ Roboam residia a Jerusalem i va fortificar algunes ciutats de Judà. ⁶ Va reconstruir Betlem, Etam, Tecoa, ⁷ Betsur, Socó, Adul-lam, ⁸ Gat, Mareixà, Zif, ⁹ Adoraim, Laquix, Azecà, ¹⁰ Sorà, Aialon i Hebron, ciutats fortificades de Judà i de Benjamí. ¹¹ Consolidà aquestes forteses, hi establí comandants i les proveí de magatzems de queviures, d'oli i de vi. ¹² Va dotar cada una d'aquestes ciutats amb escuts i llances i les convertí en places ben fortificades. Així mantingué el seu domini sobre Judà i Benjamí.

Partidaris de Roboam

¹³ Els sacerdots i levites de tot Israel vingueren de tots els seus territoris per unir-se a Roboam. ¹⁴ Els levites, abandonant els seus pasturatges i les seves propietats, se n'anaren a Judà i a Jerusalem, perquè Jeroboam i els seus fills els havien exclòs d'exercir el sacerdoci del Senyor. ¹⁵ Jeroboam havia designat personalment sacerdots destinats als recintes sagrats i al culte dels boccs i dels vedells que ell havia fabricat. ¹⁶ Gent de totes les tribus d'Israel, donada de tot cor al Senyor, Déu d'Israel, van seguir els sacerdots i els levites i anaren a Jerusalem perquè volien oferir sacrificis al Senyor, el Déu dels seus pares. ¹⁷ Així enfortiren el reialme de Judà i consolidaren el poder de Roboam, fill de Salomó, durant tres anys, ja que en tot aquest temps van seguir la conducta de David i de Salomó.

Família de Roboam

¹⁸ Roboam es va casar amb Mahalat; el pare d'ella era Jerimot, fill de David, i la mare, Abihail, filla d'Eliab, fill de Jessè. ¹⁹ Els fills que tingué de Mahalat van ser: Jeuix, Xemarià i Zàham. ²⁰ Prengué també per muller Maacà, filla d'Absalom, i d'ella tingué aquests fills: Abies, Atai, Zizà i Xelomit. ²¹ Roboam s'estimava més Maacà, filla d'Absalom, que totes les seves altres dones i concubines. Tenia divuit dones i seixanta concubines, i li van néixer vint-i-vuit fills i seixanta filles. ²² A Abies, fill de Maacà, el va posar davant els seus germans com a príncep, perquè volia fer-lo rei. ²³ Després va tenir la sagacitat de repartir tots els seus fills per tot el territori de Judà i de Benjamí i per totes les ciutats fortificades, els va proveir d'una gran quantitat de queviures i els va procurar moltes dones.

Infidelitat de Roboam. Invasió dels egipcis

([1Re 14,25-28](#))

12

¹ Quan Roboam hagué consolidat el seu reialme i se sentí fort, va abandonar la Llei del Senyor, i tot Israel va seguir el seu exemple. ² Per la seva infidelitat al Senyor, l'any cinquè del regnat de Roboam, Xixac, rei d'Egipte, va marxar contra Jerusalem. ³ Amb mil dos-cents carros de guerra, seixanta mil soldats de cavalleria i una multitud incomptable de libis, suquites i etiòps, que venien amb ell d'Egipte, ⁴ va conquerir les ciutats fortificades de Judà i arribà fins a Jerusalem.

⁵ Llavors el profeta Xemaïà anà a trobar Roboam i els prohoms de Judà, que s'havien aplegat a Jerusalem fugint de Xixac, i els digué:

--Això diu el Senyor: "Vosaltres m'heu abandonat; doncs ara jo també us abandono a les mans de Xixac."

⁶ Els prohoms d'Israel i el rei van confessar amb humilitat:

--El Senyor és just!

⁷ Quan el Senyor veié que s'havien humiliat, va comunicar la seva paraula a Xemaïà i li digué:

--S'han humiliat. No els destruiré. Aviat els alliberaré i no abocaré la meva indignació sobre Jerusalem valent-me de Xixac. ⁸ Amb tot, li quedaran sotmesos, perquè sàpiguen la diferència que hi ha entre servir-me a mi i servir els reialmes de la terra.

⁹ Xixac, rei d'Egipte, va entrar a Jerusalem i saquejà els tresors del temple del Senyor i els del palau reial. Es va apoderar de tot, fins dels escuts d'or que havia fet Salomó. ¹⁰ Més tard, Roboam els va substituir per uns escuts de bronze, que va confiar als capitans de la guàrdia que custodiaven l'entrada del palau reial. ¹¹ Cada vegada que el rei entrava al temple del Senyor, els homes de la guàrdia prenien els escuts, i en acabat els tornaven a deixar a la sala de la guàrdia. ¹² Ja que s'havia humiliat, la indignació del Senyor es decantà de Roboam i no el va destruir del tot. Judà va conèixer encara un cert benestar.

Resum i fi del regnat de Roboam

[\(1Re 14,21-22.29-31\)](#)

¹³ El rei Roboam consolidà el seu poder a Jerusalem i continuà regnant. Va ser rei quan tenia quaranta anys i en va regnar disset a Jerusalem, la ciutat que el Senyor havia escollit d'entre totes les tribus d'Israel perquè portés el seu nom. La seva mare es deia Naamà i era ammonita. ¹⁴ Les seves accions van ser dolentes, perquè no es va dedicar de tot cor a servir el Senyor.

¹⁵ La història de Roboam, des del principi a la fi, consta en la Crònica del profeta Xemaïà i en la del vident Jedó, on hi ha registrat el seu llinatge. Roboam i Jeroboam van estar sempre en guerra. ¹⁶ Roboam va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat a la ciutat de David. El va succeir el seu fill Abies.

Abies, rei de Judà

[\(1Re 15,1-2.6\)](#)

13

¹ L'any divuit del regnat de Jeroboam, Abies començà a ser rei de Judà. ² Va regnar tres anys a Jerusalem. La seva mare es deia Micaïahu; era filla d'Uriel, de Guibà.

Abies i Jeroboam estaven en guerra. ³ Abies emprengué la campanya amb un exèrcit de quatre-cents mil soldats, homes valents i preparats per al combat. Jeroboam li va fer front amb un exèrcit de vuit-cents mil soldats, homes escollits. ⁴ Abies, dret dalt de Semaraim, a les muntanyes d'Efraïm, digué:

--Jeroboam i tots els israelites, escolteu-me: ⁵ Vosaltres prou sabeu que el Senyor, Déu d'Israel, ha concedit per sempre a David i als seus descendents la reialesa d'Israel, en virtut d'una aliança inviolable. ⁶ Amb tot, Jeroboam, fill de Nebat, servent de Salomó, fill de David, es va rebel·lar contra el seu senyor. ⁷ Entorn d'ell s'agruparen uns homes aventurers i malcontents, i s'oposaren a Roboam, fill de Salomó, que era jove i no tenia encara fermesa de caràcter per a poder-se enfrontar amb ells. ⁸ I ara vosaltres us penseu poder plantar cara al reialme del Senyor que és en mans dels descendents de David! Vosaltres sou una gran multitud i teniu amb vosaltres els vedells d'or que Jeroboam us va fer perquè els tinguéssiu com a déus. ⁹ Heu expulsat els descendents d'Aaron, sacerdots del Senyor, i els levites, i us heu instituït sacerdots com els altres pobles de la terra. A qualsevol que vingui a vosaltres amb un vedell del seu ramat i set moltons per a rebre la investidura sacerdotal, ja l'instituïu sacerdot d'uns que no són déus. ¹⁰ Pel que fa a nosaltres, el Senyor és el nostre Déu, i no l'hem pas abandonat. Els sacerdots que oficien davant el Senyor són descendents d'Aaron, i els levites compleixen les funcions que els corresponen. ¹¹ Cada matí i cada capvespre ofereixen al Senyor els holocaustos i l'encens aromàtic. Ells col·loquen damunt la taula, ritualment pura, els pans d'ofrena; cada vespre encenen els gresols del canelobre d'or. Nosaltres complim les prescripcions del Senyor, el nostre Déu, però vosaltres l'heu abandonat. ¹² Mireu que Déu és amb nosaltres, al davant nostre, amb els seus sacerdots i les trompetes per a fer sentir en contra vostre el toc trinat de guerra. Israelites, no lluiteu contra el Senyor, el Déu dels vostres pares, perquè no triomfareu pas.

Victòria d'Abies sobre Jeroboam

¹³ Jeroboam va ordenar que pareessin una emboscada que envoltés pel darrere els de Judà. Aquests tenien l'exèrcit al davant i l'emboscada al darrere. ¹⁴ Quan els de Judà es van girar i veieren que els atacaven per dos fronts, van

clamar al Senyor, i els sacerdots tocaren les trompetes. ¹⁵ Els homes de Judà van llançar el crit de guerra, i en aquell moment Déu derrotà Jeroboam i tots els israelites davant d'Abies i de tot Judà. ¹⁶ Els israelites van fugir davant d'ells i Déu els va fer caure a les seves mans. ¹⁷ Abies i les seves tropes els van infligir una gran derrota: moriren cinc-cents mil soldats escollits d'Israel. ¹⁸ En aquella ocasió els israelites foren humiliats, mentre que els de Judà en sortiren enfortits, perquè havien confiat en el Senyor, el Déu dels seus pares. ¹⁹ Abies va perseguir Jeroboam i li prengué les ciutats de Betel, Jeixanà i Efron, amb les seves rodalies. ²⁰ Durant el regnat d'Abies, Jeroboam no pogué recuperar el seu antic poder. Finalment, el Senyor el va abatre, i ell va morir. ²¹ Abies, al contrari, s'enfortí. Tenia catorze dones, vint-i-dos fills i setze filles.

Mort d'Abies

([1Re 15,7-8](#))

²² La resta de la història d'Abies, el seu comportament i tot el que va fer, consta en el Relat del profeta Jedó.

²³ Abies va morir i es va reunir amb els seus pares; el van enterrar a la ciutat de David.

Asà, rei de Judà

([1Re 15,11](#))

El va succeir el seu fill Asà. En vida d'ell, el país va estar tranquil durant deu anys.

14

¹ Asà va fer allò que agrada i plau al Senyor, el seu Déu. ² Va suprimir els altars d'origen estranger i els recintes sagrats, va tallar i esmicolar els pilars i els bosquets sagrats. ³ Exhortava Judà a cercar el Senyor, el Déu dels seus pares, i a complir la Llei i els manaments. ⁴ Va suprimir de totes les poblacions de Judà els recintes sagrats i els emblemes del sol. El reialme no conegué la guerra mentre ell va viure. ⁵ Aprofitant aquest repòs que el Senyor li havia concedit i la calma que regnava al país, ja que durant aquells anys no hagué de fer front a cap guerra, va construir a Judà ciutats fortificades. ⁶ Asà digué als de Judà:

--Podem disposar del país perquè hem cercat el Senyor, Déu nostre; l'hem cercat, i ell ens ha concedit el repòs per tot el voltant. Fortifiquem, doncs, aquestes ciutats i envoltem-les de murs amb torres, portes i forrellats. Van iniciar el treball i el dugueren a bon terme.

⁷ Asà comptava amb un exèrcit de tres-cents mil homes de Judà, armats amb escuts i llances, i de dos-cents vuitanta mil benjaminites, armats amb broquers i arcs. Tots ells eren guerrers valents.

Atac de Zèrah contra Asà

⁸ Zèrah, el cuixita, va marxar contra ells amb un exèrcit d'un milió d'homes i tres-cents carros de guerra i arribà fins a Mareixà. ⁹ Asà li va sortir al pas, i es van situar en ordre de batalla a la vall de Sefata, tocant a Mareixà.

¹⁰ Llavors Asà va invocar el Senyor, el seu Déu, dient:

--Senyor, ningú fora de tu no pot donar ajuda quan lluiten el poderós i el dèbil. Ajuda'ns, doncs, Senyor, Déu nostre, ja que esperem en tu; confiant en el teu nom, hem vingut contra aquesta multitud. Tu, Senyor, ets el nostre Déu. No et deixis vèncer per un home.

¹¹ El Senyor va derrotar els cuixites enfront d'Asà i de Judà, i els cuixites van fugir. ¹² Asà els va perseguir amb el seu exèrcit fins a Guerar. Desfets davant el Senyor i el seu exèrcit, van ser tants els cuixites que caigueren que no en quedà cap de supervivent. El botí va ser molt abundant. ¹³ Els de Judà van assaltar totes les ciutats entorn de Guerar, perquè el terror del Senyor s'havia apoderat de totes elles. Totes les ciutats foren saquejades: hi havia un gran botí. ¹⁴ També van atacar els campaments on hi havia els ramats i se n'endugueren una gran quantitat d'ovelles, cabres i camells. Després se'n tornaren a Jerusalem.

El rei Asà i la idolatria

([1Re 15,12-15](#))

15

¹ Azariah, fill d'Oded, portat per l'esperit de Déu, ² anà a trobar Asà i li digué:

--Asà i tots els de Judà i de Benjamí, escolteu-me! Si esteu amb el Senyor, ell estarà amb vosaltres; si el cerqueu,

es deixarà trobar; però si l'abandoneu, ell també us abandonarà. ³ Durant molt de temps, Israel havia viscut sense el Déu veritable, sense cap sacerdot que l'instruís i sense Llei. ⁴ Però en la seva dissort tornaven al Senyor, Déu d'Israel, el cercaven, i ell es deixava trobar. ⁵ En aquell temps ningú no es podia moure segur, perquè molts desordres afligien tots els habitants de cada contrada. ⁶ Nacions i ciutats es destruïen les unes a les altres, perquè Déu les pertorbava amb tota mena de desgràcies. ⁷ Vosaltres, però, sigueu fermes i no defalliu, perquè no perdeu pas la paga del vostre treball.

⁸ Quan Asà va sentir aquest missatge profètic d'Azariah, fill d'Oded, es decidí a eliminar els abominables ídols de tot el país de Judà i de Benjamí, i de les ciutats que havia conquerit a les muntanyes d'Efraïm. També va restaurar l'altar que hi havia davant el vestíbul del temple del Senyor. ⁹ Després va reunir tot Judà i tot Benjamí, i els d'Efraïm, de Manassès i de Simeó que residien amb ells: de fet, molts israelites s'havien passat al bàndol d'Asà, en veure que el Senyor, el seu Déu, era amb ell.

¹⁰ Es reuniren a Jerusalem el mes tercer de l'any quinze del regnat d'Asà. ¹¹ Aquell dia, del botí que havien pres, van oferir en sacrifici al Senyor set-cents vedells i set mil caps de bestiar entre anyells i cabrits. ¹² Després, en una cerimònia de renovació de l'aliança, van prometre que cercarien el Senyor, Déu dels seus pares, amb tot el cor i amb tota l'ànima, ¹³ i que condemnarien a mort tots aquells qui no cerquessin el Senyor, Déu d'Israel, grans o petits, homes o dones. ¹⁴ Així ho van jurar al Senyor amb veu forta i entre crits de festa, al so de les trompetes i dels corns. ¹⁵ Tot Judà se sentia feliç del jurament que havien fet de tot cor. Plens de bona voluntat, havien cercat el Senyor, i ell s'havia deixat trobar. El Senyor els va concedir el repòs de tots els veïns que els envoltaven.

¹⁶ El rei Asà també va privar la seva àvia Maacà de la dignitat de reina mare, perquè havia fet construir un signe infame per a un bosquet sagrat. Asà el va tallar, el reduí a pols i el va fer cremar al torrent de Cedró. ¹⁷ Així i tot, en el territori d'Israel no foren suprimits els recintes sagrats. Però, durant tota la seva vida, el cor d'Asà va ser fidel.

¹⁸ Va fer portar al temple de Déu les ofrenes sagrades del seu pare i també les seves pròpies: plata, or i objectes de culte.

¹⁹ No hi hagué cap guerra fins a l'any trenta-cinc del regnat d'Asà.

Guerra d'Asà amb Baixà, rei d'Israel

([1Re 15,16-22](#))

16

¹ Però l'any trenta-sis del regnat d'Asà, Baixà, rei d'Israel, va atacar Judà i va fortificar Ramà per barrar el pas a Asà, rei de Judà. ² Llavors Asà va recollir la plata i l'or dels tresors del temple i del palau i ho envià a Benadad, rei dels arameus, que residia a Damasc, dient-li:

³ --Fem una aliança tu i jo, com la que van fer el meu pare i el teu. T'envio plata i or. Trenca la teva aliança amb Baixà, rei d'Israel, i així es retirarà del meu territori.

⁴ Benadad va accedir a la proposta del rei Asà i envià els comandants dels seus exèrcits contra les ciutats d'Israel: van atacar Ion, Dan, Abel-Maim i tots els llocs de proveïment de les poblacions de Neftalí. ⁵ Quan Baixà ho va saber, suspengué els treballs de fortificació de Ramà i parà les obres. ⁶ Llavors el rei Asà va mobilitzar tot Judà per endur-se de Ramà les pedres i la fusta de les fortificacions que Baixà hi construïa. Amb aquells materials va fortificar Gueba i Mispà.

⁷ Aleshores el vident Hananí anà a trobar Asà, rei de Judà, i li digué:

--Ja que has confiat en el rei dels arameus en comptes de confiar en el Senyor, el teu Déu, ara se t'ha escapat de les mans l'exèrcit d'aquest rei. ⁸ Els cuixites i els libis també formaven un gran exèrcit, amb molts carros de guerra i les seves dotacions. Però, com que llavors vas confiar en el Senyor, el teu Déu, ell te'ls va posar a les mans;

⁹ perquè la mirada del Senyor recorre tota la terra, i ell dóna força als qui li són fidels de cor. En aquesta avinentesa, però, t'has comportat com una persona sense seny; des d'ara, doncs, hi haurà guerres contra tu.

¹⁰ Asà es va indignar amb el vident i el va fer lligar al cep, irritat contra ell per tot això. També per aquells dies Asà va maltractar altres persones del poble.

Mort d'Asà

([1Re 15,23-24](#))

¹¹ La història d'Asà, les seves gestes, de les primeres a les darreres, consten en la Crònica dels reis de Judà i d'Israel.

¹² L'any trenta-nou del seu regnat, Asà va emmalaltir dels peus. El mal es va agreujar, però durant la malaltia no va

recórrer al Senyor, sinó als metges. ¹³ Asà va morir l'any quaranta-u del seu regnat i es va reunir amb els seus pares. ¹⁴ El van enterrar al sepulcre que s'havia fet excavar a la ciutat de David. El posaren damunt una llitera plena d'aromes i perfums, preparats segons l'art dels perfumistes, i van encendre en honor seu una gran foguera.

Josafat, rei de Judà

17

¹ Josafat, fill d'Asà, va succeir aquest en el tron i va consolidar la seva posició a Israel. ² Josafat instal·là tropes a totes les places fortes de Judà i governadors per tot el territori; igualment va fer amb les ciutats d'Efraïm que el seu pare havia conquerit. ³ El Senyor era amb Josafat, perquè seguia el camí que abans havia seguit David, el seu avantpassat. No va recórrer als Baals, ⁴ sinó al Déu del seu pare, i complia els seus preceptes. No es comportava com ho feien els del regne d'Israel. ⁵ El Senyor va consolidar el reialme a les seves mans. Tot Judà li pagava tribut, i Josafat arribà a tenir una gran riquesa i un gran prestigi. ⁶ Es gloriava de seguir el camí assenyalat pel Senyor, fins al punt que va suprimir de Judà els recintes i els bosquets sagrats.

⁷ L'any tercer del seu regnat, envià els seus dignataris Benhail, Obadià, Zecarià, Netanel i Micaiahu per donar instrucció als habitants de les ciutats de Judà. ⁸ Anaven amb ells els levites Xemaiahu, Netaniahu, Zebadiahu, Assahel, Xemiramot, Jehonatan, Adoniahu, Tobiahu i Tobadonià, i els sacerdots Elixamà i Jehoram. ⁹ Duien el llibre de la Llei del Senyor i recorrien totes les poblacions de Judà instruint el poble.

¹⁰ Un terror enviat pel Senyor es va apoderar de tal manera de tots els reialmes dels països veïns de Judà, que no s'atrevien a fer la guerra contra Josafat. ¹¹ Fins i tot del país dels filisteus li pagaven tribut, li portaven presents i plata; també els àrabs li duïen ramats: set mil set-cents ovelles i set mil set-cents boccs.

¹² Josafat s'anava fent més i més poderós. Va construir en el territori de Judà fortaleses i ciutats de proveïment.

¹³ Emprenia moltes obres a les ciutats de Judà. A Jerusalem disposava d'una guarnició d'homes valents, preparats per a la guerra. ¹⁴ Censat per llinatges, hi havia, per part de Judà, aquest alt comandament: Adnà, general en cap, amb tres-cents mil guerrers valents. ¹⁵ Tenia a les seves ordres el general Jehohanan, que comandava dos-cents vuitanta mil homes, ¹⁶ i Amassià, fill de Zicrí, que s'havia ofert voluntàriament per a servir el Senyor i comandava dos-cents mil guerrers valents.

¹⁷ Per part de Benjamí hi havia Eliadà, un guerrer valent, amb dos-cents mil homes armats amb arcs i escuts.

¹⁸ Tenia a les seves ordres Jehozabad, que comandava cent vuitanta mil homes equipats per a la guerra. ¹⁹ Tots aquests servien el rei, sense comptar els homes que ell havia destinat a les ciutats fortificades de tot Judà.

Aliança de Josafat amb Acab, rei d'Israel

([1Re 22,3-28](#))

18

¹ Josafat arribà a tenir una gran riquesa i prestigi, i s'emparentà amb Acab, rei d'Israel. ² Passats alguns anys, baixà a veure Acab a Samaria. Acab va fer matar molts anyells, cabrits i vedells per al seu hoste i el seu seguici. Després el va convèncer perquè atacés Ramot-Galaad. ³ Acab, rei d'Israel, va dir a Josafat, rei de Judà:

--Vols venir amb mi a Ramot-Galaad?

Josafat li va respondre:

--Jo faré com tu, el meu exèrcit farà com el teu; anirem junts a la guerra.

⁴ Amb tot, Josafat va suggerir al rei d'Israel:

--Abans, però, consulta el Senyor a veure què respon.

⁵ El rei d'Israel va aplegar els profetes, uns quatre-cents homes, i els preguntà:

--¿Convé que ataquem Ramot-Galaad, o ho haig de deixar córrer?

Els van respondre:

--Puja-hi, que Déu la farà caure en mans del rei.

⁶ Llavors Josafat va demanar:

--¿No hi ha pas aquí cap més profeta del Senyor que poguéssim consultar?

⁷ El rei d'Israel va dir a Josafat:

--Encara hi ha un home per mitjà del qual podríem consultar el Senyor, però el tinc avorrit perquè mai no em

profetitzava res de bo, només desgràcies. És Micàiehu, fill d'Imlà.

Josafat va replicar:

--Majestat, no parlis així!

⁸ Llavors el rei d'Israel va cridar un funcionari de la cort i li digué:

--Corre, fes venir Micàiehu, fill d'Imlà.

⁹ Entretant, el rei d'Israel i Josafat, rei de Judà, seien, amb els vestits reials, cada un en un tron, a l'era que hi ha vora la porta de Samaria. Davant d'ells, tots aquells profetes entraven en deliri. ¹⁰ Sidquiah, fill de Quenaanà, s'havia fet unes banyes de ferro i deia:

--Això diu el Senyor: "Així donaràs banyades als arameus fins que no en quedi cap."

¹¹ Semblantment profetitzaven tots els altres profetes. Deien:

--Puja a Ramot-Galaad, que triomfaràs! El Senyor la farà caure en mans del rei!

¹² El missatger que havia anat a cridar Micàiehu li digué:

--Els profetes prediuen, tots alhora, la victòria del rei. Que el teu oracle sigui com el d'ells: anuncia la victòria!

¹³ Micàiehu va respondre:

--Et juro per la vida del Senyor que diré allò que el meu Déu em dirà.

¹⁴ Va arribar on era el rei, i aquest li va preguntar:

--Micàiehu, ¿convé que ataquem Ramot-Galaad, o bé ho haig de deixar córrer?

Ell va respondre:

--Pugeu-hi, que triomfareu! El Senyor la farà caure a les vostres mans!

¹⁵ El rei va dir:

--Quantes vegades t'hauré de conjurar que no em diguis res més que la veritat en nom del Senyor?

¹⁶ Llavors Micàiehu va anunciar:

--Veig tot Israel

escampat per les muntanyes,

com ovelles sense pastor.

El Senyor ha dit: "No tenen amo."

Que cadascú torni en pau a casa seva!

¹⁷ El rei d'Israel va dir a Josafat:

--No t'ho deia? Mai no m'anuncia res de bo; només desgràcies.

¹⁸ Micàiehu va afegir:

--Doncs escolta encara la paraula del Senyor! He vist el Senyor assegut en el seu tron i tots els estols celestials que l'assistien, a dreta i a esquerra. ¹⁹ El Senyor ha preguntat: "Qui seduirà Acab, el rei d'Israel, perquè pugui a Ramot-Galaad i caigui en la batalla?" L'un proposava una cosa; l'altre, una altra. ²⁰ En aquestes, l'esperit de profecia s'ha avançat i, dret davant el Senyor, li ha dit: "Jo el seduiré." El Senyor li ha preguntat: "De quina manera?" ²¹ Ell ha respost: "Seré un esperit que faci mentir tots els seus profetes." El Senyor li ha dit: "El seduiràs. Te'n sortiràs. Vés i fes-ho així." ²² Ara, doncs, el Senyor ha posat un esperit de mentida a la boca de tots aquests profetes teus, perquè té decidida la teva perdició.

²³ Llavors Sidquiah, fill de Quenaanà, va donar una bufetada a Micàiehu tot dient-li:

--Com és que l'esperit del Senyor ha sortit de mi per parlar-te a tu?

²⁴ Micàiehu li va respondre:

--Ja t'ho trobaràs el dia que t'hauràs d'anar a amagar a la cambra més secreta.

²⁵ El rei d'Israel va ordenar a uns dels seus homes:

--Agafeu Micàiehu, porteu-lo a Amon, el governador de la ciutat, i a Joaix, el fill del rei, ²⁶ i digueu-los: "Això ordena el rei: Tanqueu aquest home a la presó i tingueu-l'hi amb el pa i l'aigua racionats fins que jo tornaré victoriós."

²⁷ Però Micàiehu replicà:

--Si tornes victoriós, senyal que el Senyor no parlava per la meua boca.

I va afegir encara:

--Escolteu-ho, tots els pobles!

Mort d'Acab

([1Re 22,29-36](#))

²⁸ El rei d'Israel i Josafat, rei de Judà, van pujar contra Ramot-Galaad. ²⁹ El rei d'Israel va dir a Josafat:

--Jo aniré al combat vestit com un soldat qualsevol. Tu posa't els vestits reials.

El rei d'Israel, que anava d'incògnit, va entrar en combat. ³⁰ El rei dels arameus havia donat aquesta ordre als oficials dels seus carros de guerra:

--No ataqueu petit ni gran, sinó tan sols el rei d'Israel.

³¹ Quan els oficials dels carros van veure Josafat, es van pensar que era el rei d'Israel i l'envoltaren per atacar-lo. Aleshores Josafat es posà a cridar, i el Senyor l'ajudà: Déu els va fer desistir. ³² Els oficials dels carros, en adonar-se que no era el rei d'Israel, el van deixar estar. ³³ Però algú va disparar l'arc i, per casualitat, va ferir el rei d'Israel entre les juntures de la cuirassa. Acab va dir al qui menava el seu carro de guerra:

--Gira i treu-me del camp de batalla, que estic ferit.

³⁴ Però com que aquell dia la batalla va ser molt aferrissada, el rei d'Israel hagué de quedar-se en el seu carro enfront dels arameus, fins al vespre. Va morir a posta de sol.

El vident Jehú increpa Josafat

19

¹ Josafat, rei de Judà, va tornar sa i estalvi al seu palau de Jerusalem. ² Però el vident Jehú, fill d'Hananí, l'anà a trobar i li digué:

--¿Has d'ajudar un malvat i estimar els enemics del Senyor? Per això el Senyor s'ha indignat contra tu. ³ Amb tot, tens això de bo: has eradicat d'aquest país els bosquets sagrats i has cercat el Senyor amb tot el teu cor.

Josafat estableix jutges

⁴ Josafat residia a Jerusalem, però volgué tornar a passar entre el poble, des de Beerxeba fins a les muntanyes d'Efraïm, fent que es convertissin al Senyor, el Déu dels seus pares. ⁵ Va establir jutges en cada ciutat fortificada del país de Judà, ⁶ i els deia:

--Fixeu-vos bé en el que feu, perquè no jutjareu en nom dels homes sinó del Senyor, que serà amb vosaltres quan dictareu la sentència. ⁷ Temeu, per tant, el Senyor i mireu-vos-hi quan sentencieu, perquè el Senyor, el nostre Déu, no admet injustícies, ni favoritismes, ni suborns.

⁸ A Jerusalem, Josafat també va designar-hi alguns levites, sacerdots i caps de llinatge perquè jutgessin tal com mana el Senyor i perquè resolguessin els plets dels habitants de Jerusalem. ⁹ Els va donar aquestes ordres:

--Obreu reverenciant el Senyor, amb fidelitat i amb cor sincer. ¹⁰ Cada vegada que algú del poble, germà vostre, que resideix a la seva població, us presenti un cas, ja sigui una causa d'homicidi, ja sigui una qüestió sobre una llei, un manament, un estatut o uns drets, vosaltres aclariu-los-ho. Així no es faran culpables davant el Senyor i ell no s'indignarà contra vosaltres ni contra els vostres germans. Feu-ho així i no sereu culpables. ¹¹ El gran sacerdot Amariahu us presidirà en tots els casos relatius al Senyor, i Zebadiah, fill d'Ixmael, cap del poble de Judà, en tots els casos de jurisdicció reial. Teniu els levites com a agutzils. Sigueu fermes i treballeu, i que el Senyor sigui amb els qui obren bé.

Guerra contra Josafat

20

¹ Després d'algun temps, els moabites i els ammonites, amb alguns meünites, van emprendre una campanya contra Josafat. ² Alguns van portar al rei aquesta informació:

--Una gran multitud ve contra tu des de l'altra banda del Mar Mort, des del país d'Edom; ja són a Hassasson-Tamar, o sigui Enguedí.

³ Josafat, espantat, va decidir de recórrer al Senyor i proclamà un dejuni per tot Judà. ⁴ Vingueren, doncs, els de Judà, els de totes les ciutats del país, i es van aplegar per invocar el Senyor. ⁵ Josafat, dret enmig de l'assemblea de Judà i de Jerusalem, en el temple del Senyor, davant el nou atri, ⁶ va exclamar:

--Senyor, Déu dels nostres pares, tu ets el Déu del cel i domines tots els reialmes de la terra. Tens a les mans la força i el poder, i ningú no et pot plantar cara. ⁷ Tu, Déu nostre, vas desposseir els habitants d'aquest país davant el teu poble d'Israel, i el vas donar per sempre als descendents d'Abraham, el teu amic. ⁸ Un cop establerts al país, hi van edificar un santuari dedicat al teu nom, pensant: ⁹ "Quan sobrevingui una desgràcia, el càstig de la guerra, la pesta o la fam, si ens presentem davant aquest temple, davant teu, perquè és el temple que porta el teu nom, i si clamem a tu enmig del perill, tu ens escoltaràs i ens salvaràs." ¹⁰ Ara ja veus què fan els ammonites, els moabites i els edomites de la muntanya de Seir: quan els d'Israel venien del país d'Egipte, tu no vas permetre que passessin

pel seu territori, i per això, en lloc de destruir-los, es van desviar. ¹¹ Ara ens ho paguen venint a desposseir-nos de l'heretat que tu ens havies donat. ¹² Ets tu, Déu nostre, qui els has de judicar. Nosaltres no tenim prou força per a fer front a aquesta gran multitud que ara ens ataca; no sabem què fer, però tenim els ulls posats en tu.

¹³ Tots els de Judà, amb les seves dones i els fills, i fins i tot les criatures, eren allà, drets davant el Senyor.

¹⁴ Llavors, enmig de l'assemblea, l'esperit del Senyor s'apoderà d'un descendent d'Assaf, el levita Jahaziel, fill de Zecariahu, fill de Benaià, fill de Jeiel, fill de Matanià. ¹⁵ Jahaziel digué:

--Estigueu atents, tots els de Judà i de Jerusalem, i tu, rei Josafat! Això diu el Senyor: No tingueu por, no us acovardiu davant aquesta gran multitud. Aquesta batalla no és cosa nostra, sinó de Déu. ¹⁶ Demà baixeu contra ells; vindran per la pujada de Sis i els trobareu al final del torrent que hi ha davant el desert de Jeruel. ¹⁷ En aquesta ocasió no sou vosaltres qui heu de combatre. Situeu-vos allí i quedeu-vos-hi per contemplar la victòria del Senyor a favor vostre. Gent de Judà i de Jerusalem, no tingueu por, no us acovardiu. Demà sortiu-los al pas, que el Senyor serà amb vosaltres.

¹⁸ Josafat es va prosternar amb el front a terra, i també tots els de Judà i de Jerusalem es prosternaren davant el Senyor per adorar-lo. ¹⁹ Els levites descendents dels clans de Quehat i de Corè es van aixecar per lloar el Senyor, Déu d'Israel, amb totes les seves forces.

²⁰ De bon matí es posaren en marxa cap al desert de Tecoa. Quan sortien, Josafat s'aturà i digué:

--Escolteu-me, homes de Judà i de Jerusalem! Confieu en el Senyor, el vostre Déu. Sortiu confiats. Tingueu confiança en els profetes i triomfareu.

²¹ Llavors va reunir l'assemblea del poble per designar un grup de cantors que lloessin el Senyor quan fes aparèixer la seva santedat. Col·locats al davant de les tropes, havien de cantar: «Enaltiu el Senyor; perdura eternament el seu amor.»

²² Tan bon punt començaren els crits de festa i de lloança, el Senyor va parar emboscades contra els ammonites, els moabites i els edomites de les muntanyes de Seïr que havien vingut contra Judà, i foren derrotats. ²³ Els ammonites i els moabites s'aixecaren contra els de Seïr per exterminar-los i aniquilar-los. Després d'exterminar els de Seïr, tots van col·laborar a destruir-se mútuament els uns als altres.

²⁴ Quan els de Judà arribaren al promontori des d'on es domina el desert, van mirar cap a la multitud dels enemics, i tot eren cadàvers estesos per terra; no es veia ni un sol fugitiu. ²⁵ Josafat i la seva gent anaren a saquejar les despulles. Van trobar molts animals de càrrega, ramats, vestits i objectes de valor. El botí era tan abundós que van estar tres dies saquejant; de tant que n'hi havia, no se'l podien endur tot. ²⁶ El quart dia s'aplegaren a la vall de la Benedicció. Aquest és el nom que van donar a aquell indret, i encara avui es coneix amb aquest nom, perquè allà van beneir el Senyor. ²⁷ Després, tots els homes de Judà i de Jerusalem, amb Josafat al davant, van emprendre el retorn a Jerusalem cantant de goig, perquè el Senyor els havia donat l'alegria d'alliberar-los dels seus enemics.

²⁸ Arribats a Jerusalem, van anar al temple del Senyor amb arpes, lires i trompetes. ²⁹ Un gran pànic s'apoderà de tots els reialmes dels països veïns quan van saber que el Senyor havia lluitat contra els enemics d'Israel. ³⁰ El reialme de Josafat va quedar tranquil: el seu Déu li va concedir el repòs de tots els qui l'envoltaven.

Resum del regnat de Josafat

([1Re 22,41-46.49](#))

³¹ Josafat, doncs, era rei de Judà. Tenia trenta-cinc anys quan començà a regnar, i va ser rei vint-i-cinc anys a Jerusalem. La seva mare es deia Azubà i era filla de Xilí. ³² Va comportar-se com el seu pare Asà, sense desviar-se'n gens i fent tot allò que plau al Senyor. ³³ Amb tot, els recintes sagrats no van ser suprimits, i el poble encara no mantenia el cor fidel al Déu dels seus pares.

³⁴ La resta de la història de Josafat, des del principi a la fi, tot consta en la Història de Jehú, fill d'Hananí, inclosa en el Llibre dels reis d'Israel.

³⁵ Finalment, Josafat, rei de Judà, s'associà amb Ahazià, rei d'Israel, que tenia una conducta impia. ³⁶ L'acord amb el rei d'Israel era per a construir una flota de grans vaixells. Van construir les naus a Ession-Guèber. ³⁷ Llavors Elièzer, fill de Dodavahu, de Mareixà, va profetitzar contra Josafat dient-li:

--Ja que t'has associat amb Ahazià, el Senyor destruirà la teva obra.

Efectivament, les naus no pogueren emprendre el viatge, perquè es van estavellar a Ession-Guèber.

21

¹ Josafat va morir i es va reunir amb els seus pares; fou enterrat amb ells a la ciutat de David.

Joram, rei de Judà

[\(2Re 8,16-22\)](#)

El va succeir el seu fill Joram. ² Els seus germans per part de pare eren: Azarià, Jehiel, Zecariahú, Azariahú, Micael i Xefatiahú, tots fills de Josafat, rei d'Israel. ³ El seu pare els havia donat una gran quantitat de plata, or i objectes preciosos, a més d'algunes ciutats fortificades a Judà; però el reialme, el va deixar a Joram, que era el primogènit.

⁴ Joram, doncs, va obtenir la reialesa del seu pare; però tan bon punt s'hi va consolidar, assassinà amb l'espasa els seus germans i també alguns prohoms d'Israel.

⁵ Joram tenia trenta-dos anys quan començà a regnar. Va ser rei vuit anys a Jerusalem. ⁶ Joram es va portar com els reis d'Israel, tal com s'havia comportat el llinatge d'Acab, perquè era casat amb una filla d'ell. Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament. ⁷ Però el Senyor no volgué destruir el llinatge de David, a causa de l'aliança que havia fet amb David, perquè li havia promès que concediria a ell i als seus descendents de tenir sempre una llàntia encesa a la seva presència.

⁸ En temps de Joram, els edomites es van rebel·lar contra la dominació de Judà i van proclamar un rei. ⁹ Joram va passar la frontera amb els seus oficials i tots els seus carros de guerra. En plena nit, el rei i els oficials dels carros hagueren de travessar entre els edomites, que els tenien encerclats. ¹⁰ Així fou com Edom va independitzar-se de Judà fins al dia d'avui.

En aquell temps també es va independitzar Libnà.

Això va succeir perquè Joram havia abandonat el Senyor, el Déu dels seus pares.

Idolatria de Joram

¹¹ A més, Joram manà de construir recintes sagrats a les muntanyes de Judà, va fer que la població de Jerusalem es prostituís adorant altres déus i va desencaminar Judà. ¹² Llavors li arribà una carta del profeta Elies, que deia: «Això et fa saber el Senyor, Déu de David, el teu avantpassat: Tu no has seguit la conducta del teu pare Josafat, ni la d'Asà, rei de Judà, ¹³ sinó la dels reis d'Israel, i has fet que Judà i la població de Jerusalem es prostituïssin adorant altres déus, seguint l'exemple del casal d'Acab; has assassinat fins i tot els teus germans, la família del teu pare, que eren millors que no pas tu; ¹⁴ ara, doncs, el Senyor enviarà una gran plaga al teu poble, als teus fills, a les teves dones i a tot el teu bestiar. ¹⁵ Tu patiràs moltes malalties provocades per un mal crònic als budells, i els aniràs traient fora. Cada dia que passi estaràs pitjor.»

Hostilitat dels filisteus i dels àrabs

¹⁶ El Senyor va instigar contra Joram l'hostilitat dels filisteus i de les tribus àrabs que vivien al costat dels cuixites.

¹⁷ Van pujar, doncs, contra Judà, van envair el país i s'apoderaren de totes les riqueses que hi havia al palau del rei, com també dels seus fills i de les seves dones; no li va quedar cap fill, llevat de Jehoahaz, el més petit de tots.

Mort de Joram

[\(2Re 8,23-24\)](#)

¹⁸ Després de tot això, el Senyor va afligir Joram amb un mal incurable que li va atacar els budells. ¹⁹ El temps va anar passant, fins que, els dos darrers dies, el mal va fer que els anés traient fora. Va morir enmig de sofriments terribles. El seu poble no va encendre cap foguera en honor d'ell, com havia fet pels seus predecessors.

²⁰ Tenia trenta-dos anys quan començà a regnar. Va ser rei vuit anys a Jerusalem. Se'n va anar sense que fessin dol per ell. Fou enterrat a la ciutat de David, però no als sepulcres reials.

Ahazià, rei de Judà

[\(2Re 8,26-29\)](#)

22

¹ La població de Jerusalem, en lloc de Joram, va proclamar rei Ahazià, el seu fill més petit, perquè l'horda que, amb els àrabs, havia penetrat al territori de Judà, havia assassinat tots els fills més grans. Així regnà Ahazià, fill de Joram, rei de Judà.

² Ahazià tenia vint anys quan començà a regnar. Va ser rei un any a Jerusalem. La seva mare es deia Atalia i era descendent d'Omri, rei d'Israel. ³ Ahazià també es va comportar com el llinatge d'Acab, ja que la seva mare l'aconsellava perquè fes el mal. ⁴ Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament, igual que el llinatge d'Acab, ja que, després de la mort del seu pare, els familiars d'Acab eren els seus consellers, per a perdició d'ell. ⁵ També

seguint els seus consells, va anar a combatre al costat de Jehoram, fill d'Acab, rei d'Israel, contra Hazael, rei dels arameus, a Ramot-Galaad. Els arameus van ferir Jehoram, ⁶ que hagué de tornar a Jizreel perquè el curessin de les ferides que li havien fet a Ramot, en la batalla contra Hazael, rei dels arameus. I Ahazià, fill de Joram, rei de Judà, va baixar a Jizreel a visitar Jehoram, fill d'Acab, que estava ferit.

Mort d'Ahazià i dels nobles de Judà

⁷ Va ser cosa de Déu que Ahazià anés a visitar Jehoram i allà trobés la seva fi. Quan era allà, juntament amb Jehoram, va sortir al pas de Jehú, fill de Nimxí, que el Senyor havia ungit per a exterminar el llinatge d'Acab.

⁸ Mentre Jehú executava la sentència contra el llinatge d'Acab, va trobar els prohoms de Judà i els nebots d'Ahazià que estaven al seu servei, i els va eliminar. ⁹ Després féu buscar Ahazià; el van capturar a Samaria, on s'havia amagat, i el portaren davant de Jehú, que el va matar. Però van enterrar-lo, perquè es van dir: «Era fill de Josafat, que havia servit el Senyor amb tot el cor.»

No va quedar ningú del llinatge d'Ahazià que fos capaç de ser rei.

La reina Atalia

[\(2Re 11,1-3\)](#)

¹⁰ Quan Atalia, la mare d'Ahazià, va veure que el seu fill era mort, va fer exterminar tots els hereus del tron reial de Judà. ¹¹ Però Jehoixabat, filla del rei Joram, muller del sacerdot Jehoiadà i germana d'Ahazià, va agafar Joaix, fill d'Ahazià, d'enmig dels fills del rei que anaven a matar, i el va amagar, amb la seva dida, al fons de la cambra on hi havia els llits. Així el va sostreure a Atalia i no el van fer morir. ¹² Joaix es va quedar amb ells amagat al temple del Senyor, durant sis anys, mentre Atalia regnava en el país.

Proclamació de Joaix i mort d'Atalia

[\(2Re 11,4-20\)](#)

23

¹ L'any setè, Jehoiadà es revestí de valor i va fer venir els oficials de les companyies: Azariah, fill de Joram, Ismael, fill de Jehohanan, Azariah, fill d'Obed, Maasseiahu, fill d'Adaiahu, i Elixafat, fill de Zicrí. Els oficials van fer un pacte amb Jehoiadà. ² Recorregueren Judà i convocaren els levites de totes les ciutats i els caps dels llinatges d'Israel. Tots van acudir a Jerusalem. ³ Llavors tota aquesta assemblea va concloure un pacte amb el rei al temple de Déu. Jehoiadà els digué:

--Aquí teniu Joaix, el fill del rei. Ell és qui ha de regnar, tal com el Senyor va prometre a la descendència de David.

⁴ Això és el que heu de fer: el terç de vosaltres, sacerdots i levites, que entra de servei el dissabte, farà guàrdia a les portes dels llindars; ⁵ un altre terç custodiarà el palau reial i un altre terç la porta del Fonament; tot el poble se situarà als atris del temple del Senyor. ⁶ Però que no entri ningú al temple del Senyor, llevat dels sacerdots i dels levites que hagin d'oficiar; ells, com a consagrats que són, hi podran entrar. I que tot el poble observi les prescripcions del Senyor. ⁷ Els levites manteniu-vos al voltant del rei, tots amb les armes a la mà. Si algú prova d'entrar al temple, mateu-lo. Acompanyeu el rei onsevulla que vagi.

⁸ Els levites i tots els de Judà van fer-ho tal com el sacerdot Jehoiadà havia disposat. Cada un d'ells va prendre els seus homes, els qui entraven de servei aquell dissabte i els qui en sortien, ja que el sacerdot Jehoiadà no havia deixat marxar ningú dels qui havien complert el seu torn. ⁹ El sacerdot Jehoiadà va donar als oficials de les companyies les llances, els escuts i els broquers del rei David que es guardaven al temple de Déu. ¹⁰ Va fer arreglar tots els homes, cada un amb l'arma a la mà, des del costat dret del santuari fins al costat esquerre, en l'espai entre l'altar i el santuari, a punt per a envoltar el rei. ¹¹ Llavors van fer sortir el fill del rei, li van imposar la diadema i les insígnies reials i el proclamaren rei. Jehoiadà i els seus fills el van ungir. Tothom es posà a cridar:

--Visca el rei!

¹² Atalia va sentir el clam del poble que corria i aclamava el rei, i corregué, també ella, cap on era la gent, al temple del Senyor. ¹³ Allà va veure el rei dret, al costat de la columna a l'entrada, amb els oficials de les companyies i les trompetes al costat del rei, mentre tota la gent del poble manifestava la seva alegria, les trompetes sonaven i els cantors acompanyaven els càntics de lloança amb els seus instruments. Llavors Atalia s'esquinçà els vestits i cridà: --És un complot! És un complot!

¹⁴ El sacerdot Jehoiadà va fer intervenir els oficials de les companyies que comandaven les tropes i els digué:

--Traieu-la fora del temple entre files de guàrdies, i si algú la segueix, que el matin.

Perquè el sacerdot havia ordenat: «No la mateu a l'interior del temple del Senyor.» ¹⁵ La van agafar i, en arribar al palau reial pel camí de la porta dels Cavalls, allà mateix la van matar.

¹⁶ Jehoiadà va fer que, en virtut d'una aliança amb ell, el rei i el poble es comprometessin a ser el poble del Senyor.

¹⁷ Tota la gent va anar al temple de Baal i el van enderrocar. Van fer miques els seus altars i els seus ídols, i davant els altars van fer morir Matan, sacerdot de Baal.

¹⁸ Jehoiadà va posar una guàrdia al temple del Senyor, a les ordres dels sacerdots levites, que David havia repartit en torns per al servei del temple, amb la funció d'oferir holocaustos al Senyor, tal com és escrit en la Llei de Moisès; havien d'acompanyar l'ofrena amb les aclamacions d'alegria i amb els càntics que David havia ordenat. ¹⁹ També va posar porters a les entrades del temple del Senyor perquè no hi entrés ningú que, pel motiu que fos, es trobés impur. ²⁰ Després, amb els oficials de les companyies, els notables, les autoritats del país i tota la gent del poble, va fer baixar el rei del temple del Senyor i, per la porta superior, van entrar al palau reial. Allí van fer seure el rei al tron dels reis. ²¹ Tota la gent del poble estava contenta, i la ciutat va quedar en pau després que hagueren mort Atalia.

Joaix, rei de Judà

[\(2Re 12,1-17\)](#)

24

¹ Joaix tenia set anys quan començà a regnar. Va ser rei quaranta anys a Jerusalem. La seva mare es deia Sibjà i era de Beerxeba. ² Joaix va fer allò que plau al Senyor, mentre va viure el sacerdot Jehoiadà. ³ Aquest el va fer casar amb dues dones, i d'elles, Joaix tingué fills i filles.

⁴ Passat un cert temps, Joaix es proposà de restaurar el temple del Senyor. ⁵ Va reunir els sacerdots i els levites i els digué:

--Aneu per les ciutats de Judà i recolliu diners de tots els israelites per a reparar cada any el temple del vostre Déu. Sigueu diligents en aquest afer.

Però els levites no tenien pressa. ⁶ Llavors el rei cridà Jehoiadà, el màxim responsable, i li digué:

--Per què no t'has preocupat que els levites recaptessin de Judà i de Jerusalem el tribut que Moisès, servent del Senyor, i l'assemblea d'Israel havien fixat per a la tenda que guardava el document de l'aliança? ⁷ La malvada Atalia i tots els seus partidaris van destrossar el temple de Déu, i fins i tot havien fet servir per al culte dels Baals els objectes sagrats del temple del Senyor.

⁸ Llavors el rei va ordenar que fessin una caixa i la posessin a la part de fora de la porta del temple del Senyor.

⁹ Després van fer una proclama per Judà i Jerusalem manant que portessin al Senyor el tribut que Moisès, servent de Déu, havia fixat a Israel en el desert. ¹⁰ Tots els prohoms i tot el poble se'n van alegrar, i venien a dipositar la seva contribució a la caixa, fins a omplir-la. ¹¹ Cada vegada que els levites duïen la caixa a la inspecció reial i veïen que hi havia molts diners, venien el canceller del rei i un inspector del gran sacerdot, buidaven la caixa i la tornaven a posar al seu lloc. Així ho feien cada dia, i van recaptar molts diners. ¹² El rei i Jehoiadà donaven els diners als encarregats de l'obra del temple del Senyor, i aquests contractaven picapedrers i fusters per a restaurar-lo, com també ferrers i fonadors de bronze per a reparar-lo. ¹³ Els encarregats de les obres es posaren a la feina i, sota la seva direcció, la restauració va progressar. El temple de Déu quedà restablert i consolidat. ¹⁴ Quan van acabar, dugueren al rei i a Jehoiadà la resta dels diners, i ells els destinaren a l'utilatge del temple del Senyor: utensilis per al culte i per als holocaustos, copes i objectes d'or i de plata. Mentre Jehoiadà va viure, sempre s'oferiren holocaustos en el temple. ¹⁵ Però Jehoiadà es va fer vell i morí a l'avançada edat de cent trenta anys. ¹⁶ El van enterrar amb els reis a la ciutat de David, perquè s'havia comportat bé amb Israel, amb Déu i amb el seu temple.

Infidelitat de Joaix

¹⁷ Després de la mort de Jehoiadà, els prohoms d'Israel vingueren a retre homenatge al rei. El rei va fer cas del que li deïen, ¹⁸ i tots ells van abandonar el temple del Senyor, el Déu dels seus pares, per donar-se al culte dels bosquets sagrats i dels ídols. Aquest pecat va provocar la indignació divina contra Judà i Jerusalem. ¹⁹ El Senyor els envià profetes per fer que es convertissin a ell, però no van escoltar les seves amonestacions. ²⁰ Llavors l'esperit de Déu s'apoderà de Zacaries, fill del sacerdot Jehoiadà, i des d'un lloc elevat digué al poble:

--Això diu el Senyor: Per què violeu els manaments del Senyor? No en traureu cap profit. Com que heu abandonat el Senyor, ell també us ha abandonat a vosaltres.

²¹ Alguns es van conjurar contra ell i, per ordre del rei, el van apedregar a l'atri del santuari del Senyor. ²² El rei Joaix no tingué en compte el bé que li havia fet Jehoiadà, pare de Zacaries, i va fer matar el seu fill. Abans de morir,

Zacaries exclamà:

--Que el Senyor ho vegi i en demani comptes!

Invasió aramea i assassinat de Joaix

[\(2Re 12,18-22\)](#)

²³ Quan arribà la primavera, tropes aramees van atacar Joaix. Envaïren Judà, avançaren fins a Jerusalem, van matar tots els prohoms del poble i enviaren el botí al rei de Damasc. ²⁴ Tot i que la tropa aramea era reduïda, el Senyor va fer caure a les seves mans un exèrcit molt nombrós, perquè els de Judà havien abandonat el Senyor, el Déu dels seus pares. Joaix mateix va rebre el càstig que es mereixia. ²⁵ Quan els arameus s'hagueren allunyat del seu costat, deixant-lo en molt mal estat, els oficials del rei van conspirar contra ell per venjar l'assassinat del fill del sacerdot Jehoiadà, i el mataren en el seu llit. El van enterrar a la ciutat de David, però no en els sepulcres reials. ²⁶ Els qui van conspirar contra Joaix eren Zabad, fill de Ximat, l'ammonita, i Jehozabad, fill de Ximrit, la moabita. ²⁷ Pel que fa als fills de Joaix, als nombrosos missatges profètics contra ell i a la restauració del temple de Déu, tot consta en el Relat del llibre dels Reis. El va succeir el seu fill Amasies.

Amasies, rei de Judà

[\(2Re 14,1-7\)](#)

25

¹ Quan Amasies començà a ser rei tenia vint-i-cinc anys, i va regnar vint-i-nou anys a Jerusalem. La seva mare es deia Jehoadan i era de Jerusalem. ² Amasies feia allò que plau al Senyor, però no ho feia amb tot el cor. ³ Quan el regne va quedar consolidat a favor d'ell, va matar els oficials que havien assassinat el rei, el seu pare; ⁴ però, tal com prescriu la Llei, el llibre de Moisès, no va fer matar els fills dels assassins. En efecte, allí el Senyor ordena que els pares no siguin condemnats a mort per culpa dels fills, ni els fills per culpa dels pares, sinó que cadascú ho sigui pels seus propis crims.

⁵ Amasies va reunir els homes de Judà i els organitzà per llinatges, a les ordres de caps responsables de mil i de cent homes, per tot Judà i Benjamí. Després en va fer el cens des de vint anys en amunt. El resultat va ser de tres-cents mil homes escollits, aptes per a l'exèrcit, i armats amb llança i escut. ⁶ A més, va reclutar a sou cent mil homes valents d'Israel, per un total de tres-centes mil peces de plata. ⁷ Però un home de Déu anà a trobar Amasies i li digué:

--Que les tropes d'Israel no vinguin amb tu, oh rei, perquè el Senyor no és amb Israel ni amb cap dels efraïmites.

⁸ Altrament, vés amb ells, llança-t'hi, lluita fort en la batalla, i que Déu et faci caure davant l'enemic, perquè Déu té el poder d'auxiliar o de fer caure.

⁹ Amasies respongué a l'home de Déu:

--Doncs, què cal fer amb les tres-centes mil peces de plata que he donat a la tropa d'Israel?

L'home de Déu li respongué:

--El Senyor pot donar-te molt més que això.

¹⁰ Llavors Amasies va separar la tropa d'Efraïm que s'havia unit amb ell i els féu tornar a la seva terra. Ells es van indignar molt contra Judà i se'n tornaren enfurismats.

¹¹ Amasies es posà coratjosament al capdavant de la seva tropa en direcció a la vall de la Sal i va aniquilar deu mil homes de Seir. ¹² Els de Judà feren presoners uns altres deu mil homes, els van portar al penyal de Sela i els precipitaren de dalt a baix: tots van quedar esclafats.

¹³ Però els homes que Amasies havia llicenciat perquè no lluitessin al seu costat, es van dispersar per les ciutats de Judà, des de Samaria fins a Bethoron, i van matar-hi tres mil persones. El botí va ser molt gran.

Idolatria d'Amasies

¹⁴ Quan Amasies va tornar victoriós dels edomites, s'emportà els déus dels de Seir, els va prendre per déus seus, es prosternava davant d'ells i els cremava ofrenes. ¹⁵ Llavors el Senyor es va indignar contra Amasies i li va enviar un profeta, que li digué:

--Per què recorres als déus d'aquest poble, que no han estat capaços d'alliberar-lo de les teves mans?

¹⁶ Mentre el profeta li parlava, Amasies el va interrompre:

--Que potser t'han nomenat conseller del rei? Acaba, si no vols que et matin.

El profeta va acabar amb aquestes paraules:

--Sé que Déu ha decidit destruir-te perquè has fet això i no vols escoltar el meu consell.

Amasies i Jehoaix

[\(2Re 14,8-14\)](#)

¹⁷ Amasies, rei de Judà, després d'haver-se aconsellat, va enviar missatgers al rei d'Israel Jehoaix, fill de Joahaz, fill de Jehú, per dir-li:

--Vine, que ens veurem les cares!

¹⁸ Jehoaix, rei d'Israel, va contestar així a Amasies, rei de Judà:

--El card del Líban va dir al cedre del Líban: "Dóna la teva filla al meu fill per muller." Però va passar una bèstia salvatge del Líban i va trepitjar el card. ¹⁹ Tu has vençut Edom, i el teu cor n'està orgullós. Frueix ara d'aquesta glòria, però en el teu propi palau. Per què t'has d'embranchar en una operació desastrosa que us farà caure a tu i a Judà?

²⁰ Però Amasies no el va escoltar, perquè era cosa de Déu, que els volia vençuts, ja que havien recorregut als déus d'Edom. ²¹ Llavors Jehoaix, rei d'Israel, el va atacar. Joaix i Amasies, rei de Judà, es van veure les cares a Bet-Xèmeix de Judà. ²² Els israelites derrotaren els de Judà, que van fugir a la desbandada. ²³ A Bet-Xèmeix, el rei d'Israel, Jehoaix, va fer presoner el rei de Judà, Amasies, fill de Joaix, fill de Jehoahaz, i se'l va emportar a Jerusalem. Va obrir a la muralla de la ciutat una bretxa de dos-cents metres, des de la porta d'Efraïm fins a la porta de l'Angle. ²⁴ Va capturar tot l'or i la plata, tots els objectes que hi havia al temple de Déu a cura d'Obed-Edom i els tresors del palau reial. Capturà també ostatges i se'n tornà a Samaria.

Conclusió del regnat d'Amasies

[\(2Re 14,15-20\)](#)

²⁵ Amasies, fill de Joaix, rei de Judà, va viure encara quinze anys després de la mort de Jehoaix, fill de Joahaz, rei d'Israel. ²⁶ La resta de la història d'Amasies, des del principi a la fi, consta en la Crònica dels reis de Judà i d'Israel. ²⁷ Després que Amasies s'hagué apartat del Senyor, es va tramir una conspiració contra ell a Jerusalem, i va fugir a Laquix; però enviaren gent a perseguir-lo fins a Laquix, i allí el van matar. ²⁸ Transportaren a cavall el seu cadàver i el van enterrar prop dels seus pares, a la ciutat de Judà.

Ozies (Azarià), rei de Judà

[\(2Re 14,21-22; 15,2-3\)](#)

26

¹ Tot el poble de Judà va agafar Ozies, que tenia setze anys, i el van proclamar rei en lloc del seu pare Amasies.

² Va ser Ozies qui reconstruí Elat i va retornar-la a Judà, després que el rei Amasies hagués mort i s'hagués reunit amb els seus pares. ³ Ozies tenia setze anys quan començà a regnar. Va ser rei a Jerusalem cinquanta-dos anys. La seva mare es deia Jecolià i era de Jerusalem. ⁴ Ozies feia allò que plau al Senyor, tal com ho havia fet Amasies, el seu pare. ⁵ Va recórrer a Déu mentre va viure Zecariahu, que tenia el do d'interpretar les visions del Senyor; i mentre va recórrer al Senyor, Déu el va fer prosperar.

Prosperitat d'Ozies

⁶ Ozies va emprendre una campanya contra els filisteus, va enderrocar les muralles de Gat, de Jabné i d'Asdod i construí fortaleses a Asdod i per tot el territori dels filisteus. ⁷ Déu el va ajudar contra els filisteus, contra els àrabs que habitaven a Gurbaal i contra els meünites. ⁸ Els meünites també pagaven tribut a Ozies; va arribar a ser tan poderós que la seva anomenada s'estenia fins a les fronteres d'Egipte.

⁹ També a Jerusalem va construir torres fortificades a la porta de l'Angle, a la porta de la Vall i a la Raconada de la muralla. ¹⁰ A més edificà torres al desert i obrí molts pous, perquè tenia molt de bestiar, tant a la Xefelà com a la plana. També tenia agricultors i vinyaters a les muntanyes i a Carmel, perquè a Ozies li agradava la terra.

¹¹ Ozies comptava amb un gran exèrcit preparat per a combatre, que sortia a fer incursions organitzat en destacaments, segons el cens efectuat pel canceller Jeiel i per Maasseiahu, encarregat del reclutament. Estava a les ordres d'Haniahu, un dels generals del rei. ¹² El nombre dels caps de llinatge que comandaven aquests homes valents era de dos mil sis-cents. ¹³ Tenien a les seves ordres un poderós exèrcit de tres-cents set mil cinc-cents homes en peu de guerra, disposats a combatre amb força i valentia per ajudar el rei contra l'enemic. ¹⁴ Ozies va equipar tot l'exèrcit amb escuts, llances, cascos, cuirasses, arcs i pedres per a les fones. ¹⁵ Va fer construir a

Jerusalem uns artefactes, obra d'enginyeria, per a tirar fletxes i llançar grans pedres, i els va posar dalt de les torres i els angles de la muralla. La seva anomenada s'estenia lluny, perquè Déu l'ajudava a fer-se poderós.

Infidelitat d'Ozies

¹⁶ Però, quan se sentí poderós, la supèrbia el va dur a la perdició. Va ser infidel al Senyor, el seu Déu, volent entrar al santuari del Senyor per cremar encens a l'altar dels perfums. ¹⁷ Darrere d'ell va entrar-hi el gran sacerdot Azariahu amb vuitanta sacerdots valerosos, ¹⁸ es van plantar davant el rei Ozies i li digueren: --Ozies, no et correspon a tu de cremar encens al Senyor, sinó als sacerdots descendents d'Aaron, consagrats per a fer aquesta ofrena. Surt del santuari! Has estat infidel, i la teva acció no t'honora pas davant el Senyor-Déu. ¹⁹ Ozies, que tenia l'encenser a la mà a punt d'oferir l'encens, es va indignar contra els sacerdots, però a l'instant, dins el santuari del Senyor, vora l'altar de l'encens i davant els sacerdots, aparegué lepra en el seu front. ²⁰ El gran sacerdot Azariahu i els altres sacerdots van fixar en ell la mirada i van veure que tenia lepra al front. Llavors el feren sortir d'allí precipitadament, i ell mateix també s'afanyà a sortir, perquè s'adonà que el Senyor l'havia castigat.

Mort d'Ozies

[\(2Re 15,5-7\)](#)

²¹ El rei Ozies va continuar leprós fins al dia de la seva mort. Havia de viure com a leprós en una casa a part i estava exclòs del temple del Senyor. El seu fill Jotam feia de cap del palau reial i administrava justícia a la gent del poble.

²² La resta de la història d'Ozies, des del principi a la fi, la va escriure el profeta Isaïes, fill d'Amós. ²³ Ozies va morir i es va reunir amb els seus pares; el van enterrar amb ells, però en el camp on hi havia els sepulcres reials, perquè tingueren en compte que era leprós. El va succeir el seu fill Jotam.

Jotam, rei de Judà

[\(2Re 15,33-36.38\)](#)

27

¹ Jotam tenia vint-i-cinc anys quan començà a regnar. Va regnar setze anys a Jerusalem. La seva mare es deia Jeruixà i era filla de Sadoc. ² Jotam feia allò que plau al Senyor, tal com ho havia fet Ozies, el seu pare, i a més no va cometre la falta d'entrar al santuari del Senyor. Però el poble continuava corrompent-se. ³ Jotam va construir la porta superior del temple del Senyor i va fer moltes obres a les muralles de l'Ófel. ⁴ També va emmurallar algunes ciutats a la Muntanya de Judà i edificà fortaleses i torres on abans hi havia bosc. ⁵ Va lluitar contra el rei dels ammonites i el va vèncer. Els ammonites li van pagar aquell any tres tones de plata, deu mil càrregues de blat i deu mil d'ordi; els dos anys següents li van pagar el mateix tribut. ⁶ Jotam arribà a ser fort, perquè es mantenia fidel al Senyor, el seu Déu.

⁷ La resta de la història de Jotam, les seves guerres i el seu comportament consten en la Crònica dels reis d'Israel i de Judà. ⁸ Tenia vint-i-cinc anys quan començà a ser rei. Va regnar setze anys a Jerusalem. ⁹ Jotam va morir i es va reunir amb els seus pares; el van enterrar amb ells a la ciutat de David. El va succeir el seu fill Acaz.

Acaz, rei de Judà

[\(2Re 16,2-4\)](#)

28

¹ Acaz tenia vint anys quan començà a regnar. Va regnar setze anys a Jerusalem. No es va comportar com David, el seu avantpassat. No va plaure al Senyor ² i va seguir els exemples dels reis d'Israel, fent ídols de metall fos que representaven els Baals. ³ Cremava ofrenes a la vall de Benhinnom i va arribar fins al punt de cremar en sacrifici els seus propis fills, seguint una pràctica abominable de les nacions que el Senyor havia desposseït del país per donar-lo als israelites. ⁴ Acaz oferia sacrificis i cremava ofrenes en els recintes i turons sagrats i sota de tots els arbres frondosos.

⁵ Per això el Senyor, el seu Déu, el va fer caure en mans del rei dels arameus, que el derrotaren, van fer-li molts captius i se'ls endugueren a Damasc. També el va fer caure en mans del rei d'Israel: la desfeta va ser molt gran.

⁶ Pècah, fill de Remaliahu, rei d'Israel, va matar en un sol dia cent vint mil homes de Judà, tots ells guerrers valents; és que havien abandonat el Senyor, el Déu dels seus pares. ⁷ Zicrí, un heroi d'Efraïm, va matar Maasseiahu, fill del rei, Azricam, cap de la casa reial, i Elcanà, segon després del rei. ⁸ A més, els israelites feren dos-cents mil captius als seus germans de Judà, entre dones, fills i filles; també es van apoderar d'un abundant botí i se l'endugueren a Samaria.

⁹ Allí hi havia un profeta del Senyor que es deia Obed. Aquest va sortir al pas de l'exèrcit que entrava a Samaria, i els digué:

--El Senyor, Déu dels vostres pares, s'havia indignat contra Judà, i per això els ha posat a les vostres mans. Però vosaltres heu fet entre ells una mortaldat tan ferotge que clama al cel. ¹⁰ I ara, a més, voleu reduir aquesta gent de Judà i de Jerusalem a la condició d'esclaus i esclaves. Però, ¿no és cert que això seria fer-vos més culpables davant el Senyor, el vostre Déu? ¹¹ Escolteu-me, doncs, i doneu la llibertat als captius que heu fet entre els vostres germans, perquè l'enuig del Senyor s'ha encès contra vosaltres.

¹² Llavors alguns dels caps dels efraïmites, Azariahu, fill de Jehohanan, Berequiahu, fill de Meixil-lemot, Jehizquiahu, fill de Xal-lum, i Amassà, fill d'Hadlai, es plantaren davant els qui venien de la campanya ¹³ i els digueren:

--No dugueu aquí aquests captius: seria fer-nos més culpables davant el Senyor. La nostra culpa ja és prou gran, i ja està prou encès l'enuig del Senyor contra Israel, perquè encara vulgueu augmentar els nostres pecats i les nostres culpes.

¹⁴ Llavors els combatents, davant els prohoms i davant tota l'assemblea, van alliberar els captius i renunciaren al botí. ¹⁵ Després uns homes designats personalment es van fer càrrec dels captius. Amb el que hi havia en el botí vestiren els qui no tenien roba, els donaren calçat, els feren menjar i beure i, amb oli, els van amorosir les ferides. Van fer muntar en ases tots els qui no podien caminar i els dugueren a Jericó, la ciutat de les Palmeres, prop dels seus connacionals. Després se'n tornaren a Samaria.

Intervenció del rei d'Assíria

[\(2Re 16,7-18\)](#)

¹⁶ Per aquell temps, el rei Acaz va enviar una ambaixada als reis d'Assíria perquè l'ajudessin. ¹⁷ Els edomites havien fet una altra incursió contra Judà i s'havien endut captius. ¹⁸ A més, els filisteus havien saquejat les ciutats de la Xefelà i del Nègueb de Judà. Havien ocupat Bet-Xèmeix, Aialon, Guederot, com també Socó, Timnà i Guimzó amb les seves rodalies, i s'hi havien establert. ¹⁹ El Senyor humiliava Judà per culpa d'Acaz, rei d'Israel, que havia introduït a Judà el llibertinatge i era infidel al Senyor. ²⁰ Però Tiglat-Pilèsser, rei d'Assíria, en lloc de donar-li un reforç, anà a atacar-lo i el va assetjar. ²¹ Tot i que Acaz havia saquejat el temple del Senyor, el palau reial i les cases de la gent principal i ho havia donat al rei d'Assíria, no va aconseguir que aquest l'ajudés.

²² Durant el temps que el rei Acaz sofria el setge, encara persistia en la seva infidelitat al Senyor. ²³ Oferia sacrificis als déus de Damasc, que l'havien derrotat, perquè pensava: «Si els déus dels reis arameus els ajuden, jo els oferiré sacrificis i així ells també m'ajudaran.» Però van ser la seva ruïna i la de tot Israel. ²⁴ Acaz aplegà els objectes del temple de Déu i els va trossejar. Tancà les portes del temple del Senyor i es va fer altars per tots els racons de Jerusalem. ²⁵ En totes les ciutats de Judà va construir recintes sagrats per a cremar-hi ofrenes a altres déus, irritant així el Senyor, Déu dels seus pares.

Mort d'Acaz

[\(2Re 16,19-20\)](#)

²⁶ La resta de la història d'Acaz, tot el seu comportament, des del principi a la fi, consta en la Crònica dels reis de Judà i d'Israel. ²⁷ Acaz va morir i es va reunir amb els seus pares; el van enterrar a la ciutat de Jerusalem, però no el posaren en els sepulcres dels reis d'Israel. El va succeir el seu fill Ezequies.

Ezequies, rei de Judà

[\(2Re 18,1-3\)](#)

29

¹ Ezequies, doncs, començà a ser rei. Tenia vint-i-cinc anys, i va regnar vint-i-nou anys a Jerusalem. La seva mare es deia Abià i era filla de Zecariahu. ² Ezequies feia allò que plau al Senyor, tal com ho havia fet David, el seu avantpassat.

Purificació del temple

³ El primer any del seu regnat, el primer mes, Ezequies va obrir i va reparar les portes del temple del Senyor. ⁴ Va fer venir els sacerdots i els levites, els reuní a la plaça de llevant ⁵ i els digué:

--Escolteu-me, levites. Purifiqueu-vos i purifiqueu el temple del Senyor, Déu dels vostres pares. Traieu del santuari la immundícia, ⁶ perquè els nostres pares han estat infidels al Senyor, el nostre Déu, l'han ofès amb el seu comportament, l'han abandonat. S'han despreocupat del santuari del Senyor i li han girat l'esquena. ⁷ Fins i tot han tancat les portes del vestíbul, han apagat les llànties, han deixat de cremar ofrenes i d'oferir holocaustos al Déu d'Israel en el lloc sant. ⁸ Per això el Senyor s'ha indignat contra Judà i Jerusalem i n'ha fet motiu d'estupor, d'espant i d'escarni, com veieu amb els vostres propis ulls. ⁹ Per això els nostres pares han caigut a tall d'espasa, i els nostres fills, les nostres filles i les nostres dones, per culpa de tot això, han anat al captiveri. ¹⁰ Ara, doncs, jo em proposo de concloure una aliança amb el Senyor, Déu d'Israel, perquè aparti de nosaltres la seva indignació. ¹¹ Per tant, fills meus, no us resistiu, que el Senyor us ha escollit perquè estigueu a la seva presència, per a oficiar, donar-li culte i cremar-li ofrenes.

¹² Tot seguit es van posar a la feina els levites Màhat, fill d'Amassai, i Joel, fill d'Azarià, dels descendents de Quehat; Quix, fill d'Abdí, i Azariahu, fill de Jehal-lelel, dels descendents de Merarí; Joah, fill de Zimmà, i Eden, fill de Joah, dels descendents de Guerxon; ¹³ Ximrí i Jeiel, dels descendents d'Elissafan; Zecariahu i Mataniahu, dels descendents d'Assaf; ¹⁴ Jehiel i Ximí, dels descendents d'Eman; Xemaià i Uziel, dels descendents de Jedutun.

¹⁵ Van reunir els seus parents, es van purificar ritualment i anaren a purificar el temple, tal com havia manat el rei per ordre del Senyor.

¹⁶ Els sacerdots van entrar a l'interior del santuari del Senyor per purificar-lo; van treure a l'atri del temple totes les coses impures que trobaren al santuari del Senyor, i els levites les van prendre per llançar-les fora, al torrent de Cedró. ¹⁷ Van començar aquesta purificació el dia u del mes primer, i el dia vuit van arribar al vestíbul del santuari. Durant vuit dies purificaren el santuari del Senyor, i el dia setze del primer mes ja havien acabat.

¹⁸ Després anaren a trobar el rei Ezequies i li digueren:

--Hem purificat tot el temple del Senyor, l'altar dels holocaustos amb tots els seus accessoris i la taula dels pans d'ofrena amb tots els seus accessoris. ¹⁹ També hem purificat tots els objectes que el rei Acaz, per la seva infidelitat, va rebutjar quan era rei, i els hem deixat davant l'altar del Senyor.

Restabliment del culte i dels sacrificis

²⁰ L'endemà al matí el rei Ezequies va reunir els prohoms de la ciutat i va pujar al temple del Senyor. ²¹ Portaren set toros, set moltons, set anyells i set boc, per oferir-los en sacrifici pel pecat i fer el ritu d'expiació per la casa reial, pel santuari i pel poble de Judà. El rei ordenà als sacerdots descendents d'Aaron que els oferissin en holocaust sobre l'altar del Senyor. ²² Van degollar els toros, els sacerdots van recollir-ne la sang i aspergiren l'altar; el mateix van fer amb els moltons i amb els anyells. ²³ Acabat feren acostar els boc davant el rei i l'assemblea per oferir-los en sacrifici pel pecat, i tots els imposaren les mans. ²⁴ Els sacerdots els van degollar i vessaren la sang sobre l'altar per expiar per tot Israel, perquè el rei havia ordenat que oferissin per tot Israel els holocaustos i els sacrificis pel pecat.

²⁵ Ezequies havia fet col·locar els levites al temple del Senyor amb címbals, arpes i lires, tal com ho havien disposat David, Gad, el vident del rei, i el profeta Natan, ja que aquesta disposició venia de Déu per mitjà dels profetes.

²⁶ Estaven drets allà els levites amb els instruments de David, i els sacerdots amb les trompetes. ²⁷ Ezequies va ordenar que oferissin l'holocaust a l'altar. Tan bon punt començaren d'oferir-lo, entonaren càntics en honor del Senyor, acompanyats pel toc de les trompetes i pels instruments de David, rei d'Israel. ²⁸ Tota l'assemblea estigué prosternada fins que es consumí l'holocaust; mentrestant, el cor cantava i ressonaven totes les trompetes. ²⁹ Quan acabaren d'oferir els sacrificis, el rei i tot el seu seguici s'agenollaren i es van prosternar. ³⁰ El rei Ezequies i els prohoms van demanar als levites que lloessin el Senyor amb els càntics que David i el vident Assaf havien compost. Els levites van entonar lloances cada cop més joioses; després s'agenollaren i es prosternaren.

³¹ Llavors Ezequies prengué la paraula i va dir a la gent:

--Ara, ja que veniu preparats a presentar ofrenes al Senyor, apropieu-vos i porteu al temple del Senyor els vostres sacrificis de comunió i d'acció de gràcies.

Llavors els congregats en assemblea oferiren sacrificis de comunió i d'acció de gràcies, i tots els qui ho desitjaven van oferir holocaustos. ³² Els caps de bestiar que van presentar els units en assemblea per oferir en holocaust al Senyor van ser setanta vedells, cent moltons i dos-cents anyells. ³³ Com a sacrificis de comunió i d'acció de gràcies, van ser immolats sis-cents vedells i tres mil caps de bestiar entre anyells i cabrits. ³⁴ Però els sacerdots eren pocs i no donaven l'abast a preparar tots els animals per a l'holocaust; per això els van ajudar els seus germans levites,

fins que fou acabada la tasca i fins que els altres sacerdots s'hagueren purificat. En efecte, els levites havien estat més diligents per a purificar-se que els sacerdots. ³⁵ A més hi havia per cremar molt greix dels sacrificis de comunió, i també calia fer les libacions de vi que acompanyen els holocaustos. Així es va restablir el culte del temple del Senyor. ³⁶ Ezequies i tot el poble es van alegrar de veure com Déu havia predisposat la gent, perquè tot es va fer sense cap previsió.

Celebració de la Pasqua

30

¹ El rei Ezequies va enviar missatgers per tot Israel i tot Judà, i fins va escriure a les tribus d'Efraïm i de Manassès, perquè vinguessin al temple de Jerusalem a celebrar la Pasqua del Senyor, Déu d'Israel. ² El rei es va aconsellar amb els prohoms i amb tota l'assemblea de Jerusalem, i sorgí la proposta de celebrar la Pasqua el mes segon, ³ ja que no l'havien poguda celebrar a temps: els sacerdots encara no s'havien purificat en nombre suficient i el poble encara no s'havia reunit a Jerusalem. ⁴ Al rei i a tota l'assemblea els va semblar bé aquella proposta. ⁵ Llavors acordaren de proclamar per tot Israel, des de Beerxeba fins a Dan, que vinguessin a Jerusalem a celebrar la Pasqua del Senyor, Déu d'Israel, perquè feia molt temps que no s'havia celebrat tal com és prescrit.

⁶ Els missatgers recorregueren tot Israel i Judà amb les cartes del rei i dels seus prohoms, i per ordre del rei pregonaven: «Israelites, torneu al Senyor, el Déu d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, i ell tornarà a vosaltres, la resta que us heu escapat de les mans dels reis d'Assíria. ⁷ No sigueu com els vostres pares i com els vostres germans: eren infidels al Senyor, Déu dels seus pares, i ell els va deixar el país devastat, com vosaltres mateixos podeu veure.

⁸ Ara, doncs, no aneu més a la vostra, com ells hi van anar. Reconcilieu-vos amb el Senyor, veniu al santuari que ell ha consagrat per sempre. Serviu el Senyor, el vostre Déu, perquè decanti de vosaltres la seva indignació. ⁹ Si torneu al Senyor, els qui s'han endut captius els vostres germans i els vostres fills es compadiran d'ells i els deixaran tornar en aquest país, perquè el Senyor, el vostre Déu, és compassiu i benigne, i no us girarà la cara, si us convertiu a ell.»

¹⁰ Els missatgers van recórrer els territoris d'Efraïm i de Manassès, de ciutat en ciutat, fins a Zabuló, però la gent es reia d'ells i els escarnia. ¹¹ Amb tot, alguns homes de les tribus d'Aser, de Manassès i de Zabuló es van humiliar i anaren a Jerusalem. ¹² El poder de Déu també es va fer sentir als de Judà, i va infondre en els seus cors la voluntat unànime de complir el que el rei i els seus prohoms havien manat, d'acord amb la paraula del Senyor.

¹³ Així, el mes segon es va reunir a Jerusalem una gran gentada per celebrar la festa dels Àzims; era una assemblea nombrosíssima. ¹⁴ Van anar a treure els altars on s'oferien sacrificis i també tots els altars on es cremava encens que hi havia a Jerusalem, i els llançaren al torrent de Cedró. ¹⁵ El dia catorze del mes segon van immolar les víctimes pasquals. Els sacerdots i els levites, avergonyits, s'havien purificat ritualment per oferir holocaustos en el temple del Senyor. ¹⁶ Després anaren a ocupar els llocs que tenien prescrits, d'acord amb la llei de Moisès, home de Déu: els sacerdots feien l'aspersió amb la sang que els levites els presentaven. ¹⁷ Com que molts de l'assemblea no s'havien purificat, els levites es van encarregar d'immolar les víctimes pasquals de tots els qui no estaven ritualment purs, a fi de consagrar-les al Senyor. ¹⁸ De fet, eren molts, principalment dels d'Efraïm, de Manassès, d'Issacar i de Zabuló, els qui, contra el que està prescrit, van menjar la víctima pasqual sense haver-se purificat. Però Ezequies va intercedir per ells, dient:

--Que el Senyor, que és bondadós, ho perdoni! ¹⁹ El seu cor estava disposat a cercar Déu, el Senyor, el Déu dels seus pares, encara que no s'haguessin purificat tal com demana el contacte amb les coses santes.

²⁰ El Senyor va escoltar Ezequies i no tingué en compte aquella falta del seu poble. ²¹ Els israelites que es trobaven a Jerusalem van celebrar la festa dels Àzims durant set dies amb gran goig. Els levites i els sacerdots lloaven el Senyor cada dia amb tota la força dels seus instruments, que sonaven en honor del Senyor. ²² Ezequies va felicitar afectuosament tots els levites, perquè havien demostrat que sabien com convé donar culte al Senyor. Els levites passaren els set dies de festa participant en els sacrificis de comunió i lloant el Senyor, Déu dels seus pares.

²³ Després tota l'assemblea, reunida en consell, va decidir d'allargar la festa set dies més, i així ho van fer amb gran goig. ²⁴ Ezequies, rei de Judà, havia proporcionat a tot el poble mil vedells i set mil caps de bestiar menut, i els prohoms havien aportat mil vedells i deu mil caps de bestiar menut. A més, un gran nombre de sacerdots estaven purificats ritualment. ²⁵ Tota la comunitat estava contenta, tant la gent de Judà com els sacerdots i els levites; estaven contents tots els qui havien vingut d'Israel i els immigrants originaris d'Israel i que ara vivien a Judà. ²⁶ El goig era tan gran a Jerusalem que, des del temps de Salomó, fill de David, rei d'Israel, no s'havia vist a Jerusalem res de semblant.

²⁷ Després els sacerdots levites van beneir el poble. El Senyor els escoltà, i la seva oració va arribar fins al cel, fins al lloc sant on resideix.

Organització del servei del temple

31

¹ Després d'això, tots els israelites que es trobaven allí van passar per les ciutats de Judà a esmicolar els pilars sagrats i a tallar els bosquets dels recintes sagrats, i els van destruir juntament amb els altars de tot Judà, Benjamí, Efraïm i Manassès. Després tots els israelites se'n tornaren a les seves ciutats i possessions.

² Ezequies va organitzar els torns dels sacerdots i dels levites i va assignar a cada torn la funció sacerdotal o levítica que li corresponia: oferir holocaustos i sacrificis de comunió, oficiar el culte i executar els cants d'acció de gràcies i de lloança dins el recinte del campament del Senyor. ³ Va destinar una part dels ramats de la casa reial per als holocaustos del matí i del capvespre, els dels dissabtes, de les festes del primer dia del mes i de les solemnitats, tal com prescriu la Llei del Senyor. ⁴ A la població de Jerusalem li va ordenar que donés la part corresponent als sacerdots i als levites perquè poguessin dedicar-se amb constància a la Llei del Senyor. ⁵ Tan bon punt es va divulgar aquesta ordre, els israelites dugueren amb molta generositat les primícies de la collita del blat, del vi, de l'oli, de la mel i de tota mena de productes del camp. Portaren en abundància el delme de tot. ⁶ També els habitants de les poblacions de Judà, tant els qui procedien del regne d'Israel com els de Judà mateix, dugueren el delme dels ramats de vaques, ovelles i cabres; quant als delmes de les collites consagrats al Senyor, el seu Déu, els van posar en munts. ⁷ El mes tercer començaren a fer els munts, i el mes setè van acabar. ⁸ Quan Ezequies i els prohoms arribaren i veieren aquells munts, van beneir el Senyor i el seu poble d'Israel. ⁹ Ezequies va preguntar als sacerdots i als levites què eren aquells munts, ¹⁰ i Azariah, el gran sacerdot, de la família de Sadoc, li respongué: --Des que van començar a portar al temple la part reservada al Senyor, mengem fins a saciar-nos i encara en sobra molt, perquè el Senyor ha beneït el seu poble. En aquests munts hi ha tot el que sobra.

¹¹ Llavors Ezequies va ordenar que preparessin cambres en el temple del Senyor. Així ho van fer, ¹² i van dur-hi fidelment les parts reservades al Senyor, els delmes i les altres ofrenes consagrades. El levita Cananiahu va ser l'intendent, i el seu germà Ximí era el seu ajudant. ¹³ Per ordre del rei Ezequies i d'Azariah, intendent en cap del temple de Déu, van ser nomenats responsables Jehiel, Azaziah, Nàhat, Assahel, Jerimot, Jozabad, Eliel, Ismaquiah, Màhat i Benaiah, a les ordres de Cananiahu i del seu germà Ximí. ¹⁴ El levita Corè, fill d'Imnà, porter de la porta Oriental, tenia a càrrec seu les ofrenes voluntàries fetes a Déu i la distribució de les parts reservades al Senyor i de les ofrenes més santes. ¹⁵ Tenia a les seves ordres Eden, Miniamín, Jeixua, Xemaiah, Amariahu i Xecaniahu; a les ciutats on vivien els sacerdots, aquests s'encarregaven de repartir-los fidelment les porcions d'acord amb els diversos torns. No feien diferència entre grans i petits; ¹⁶ només calia que estiguessin inscrits entre els homes de tres anys en amunt. Feien el mateix amb tots els qui entraven al temple del Senyor per complir les funcions de cada dia assignades a cada grup segons els diversos torns.

¹⁷ Els sacerdots eren inscrits per famílies, mentre que els levites, de vint anys en amunt, ho eren per grups i per torns. ¹⁸ Havien de ser inscrits amb tots els seus: dones, fills i filles, és a dir, amb tota la seva família, sempre que estiguessin en estat de puresa ritual. ¹⁹ Pel que fa als sacerdots descendents d'Aaron que vivien en els camps de pasturatge d'alguna de les ciutats sacerdotals, hi havia en cada ciutat uns homes designats personalment per a distribuir les porcions corresponents a cada home d'entre els sacerdots i a tots els levites inscrits en el registre.

²⁰ Així obrava Ezequies per tot Judà. Feia el que és bo, recte i fidel davant el Senyor, el seu Déu. ²¹ Tot el que emprenia per al servei del temple de Déu, o per complir la Llei i els manaments, ho feia cercant el seu Déu amb tot el seu cor, i per això prosperava.

Invasió de Sennaquerib

([2Re 18,13.17-37](#); Is 36)

32

¹ Després d'aquests fets i d'aquestes mostres de fidelitat d'Ezequies al Senyor, Sennaquerib, rei d'Assíria, va envair Judà i assetjà les ciutats fortificades amb la intenció d'apoderar-se'n. ² Quan Ezequies veié que Sennaquerib havia vingut amb el propòsit d'atacar Jerusalem, ³ va reunir en consell els prohoms i els oficials de l'exèrcit per parlar de la

conveniència d'obturar les fonts d'aigua que hi havia fora de la ciutat. Ells van estar-hi a favor. ⁴ Llavors es reuní molta gent i van obturar totes les fonts i el rierol que corria pel mig de la vall, perquè es deien: «Només faltaria que quan arribessin els reis d'Assíria trobessin tanta aigua!» ⁵ Ezequies s'animà a reconstruir la part de muralla que estava ensorrada, va aixecar més les torres de defensa i va construir una segona muralla a l'exterior; consolidà el Mil·ló de la ciutat de David i va fer una gran quantitat de dards i d'escuts. ⁶ Va nomenar caps militars per a comandar el poble, va reunir la gent a la plaça de la porta de la ciutat i els arengà dient:

⁷ --Sigueu fermes i decidits! No temeu ni us acovardiu davant el rei d'Assíria i davant tot el gran exèrcit que té al seu costat. Al costat nostre tenim algú més gran, que ell no té. ⁸ Ell compta amb forces humanes, però nosaltres comptem amb el Senyor, el nostre Déu, que ens ajudarà i lluitarà amb nosaltres.

Les paraules d'Ezequies, rei de Judà, van encoratjar el poble.

⁹ Després d'això, mentre Sennaquerib, rei d'Assíria, era a Laquix amb totes les tropes que comandava, envià una ambaixada a Jerusalem, a trobar Ezequies, rei de Judà, i tots els de Judà que eren a Jerusalem, per dir-los:

¹⁰ --Aquest és el missatge de Sennaquerib, rei d'Assíria: En què confieu per a continuar assetjats a Jerusalem?

¹¹ Ezequies us està enganyant i us exposa a morir de fam i de set quan us diu: "El Senyor, el nostre Déu, ens salvarà de les mans del rei d'Assíria." ¹² Però, ¿no veieu que Ezequies li ha destruït tots els recintes sagrats i els altars, i ha ordenat als habitants de Judà i de Jerusalem que l'adorin i ofereixin els sacrificis davant un únic altar?

¹³ ¿No sabeu el que jo vaig fer i el que van fer els meus avantpassats amb tots els pobles de la terra? ¿És que els déus d'aquestes nacions han pogut alliberar els seus propis països de les mans del rei d'Assíria? ¹⁴ Si mai cap déu d'aquestes nacions que els meus avantpassats han exterminat no ha pogut alliberar el seu poble de les meves mans, perquè el vostre Déu us n'hauria de poder salvar? ¹⁵ Ara, doncs, no us deixeu enganyar, no us deixeu enredar així per Ezequies. No us el cregueu, perquè cap déu de cap nació ni de cap reialme no ha pogut alliberar el seu poble de les meves mans ni de les dels meus avantpassats. Per tant, tampoc els vostres déus no us en podran alliberar.

¹⁶ Els ambaixadors de Sennaquerib encara llançaren més invectives contra el Senyor-Déu i contra el seu servent Ezequies. ¹⁷ A més, Sennaquerib havia escrit una carta insultant el Senyor, Déu d'Israel, i dient d'ell: «Tal com els déus de les nacions de la terra no van alliberar els seus pobles de les meves mans, tampoc el Déu d'Ezequies no alliberarà el seu poble.» ¹⁸ Els enviats assiris cridaven fort i en hebreu a la població de Jerusalem que era a dalt de la muralla, per espantar-la i desmoralitzar-la i així poder conquerir la ciutat. ¹⁹ Parlaven del Déu de Jerusalem com dels déus dels altres pobles de la terra, fabricats per mans d'home.

²⁰ En sentir tot això, el rei Ezequies i el profeta Isaïes, fill d'Amós, van pregar clamant al cel. ²¹ Llavors el Senyor envià un àngel que va aniquilar tots els guerrers amb els caps i oficials del campament del rei d'Assíria. Aquest se'n tornà avergonyit al seu país, i, quan va entrar al temple del seu déu, allí mateix alguns dels seus propis fills el van assassinar. ²² Així el Senyor salvà Ezequies i la població de Jerusalem de les mans de Sennaquerib, rei d'Assíria, i de les mans de tots els seus enemics, i els concedí el repòs de tots els qui els envoltaven. ²³ Molta gent venia a Jerusalem portant ofrenes al Senyor i presents per a Ezequies, rei de Judà. Ezequies, després d'aquests fets, va adquirir un gran prestigi davant de totes les nacions.

Malaltia i guarició d'Ezequies

²⁴ Per aquell temps, Ezequies es posà malalt de mort. Llavors va pregar al Senyor, i ell va parlar-li i va fer un prodigi a favor seu. ²⁵ Ezequies, malgrat el benefici rebut, no va ser agraït; al contrari, es va enorgullir i atragué sobre ell i sobre Judà i Jerusalem la indignació del Senyor. ²⁶ Però, tot i haver-se enorgullit, Ezequies es va humiliar, ell i els habitants de Jerusalem. El Senyor no tornà a indignar-se contra ells en vida d'Ezequies.

Prosperitat d'Ezequies

²⁷ Ezequies va acumular moltes riqueses i un gran prestigi. Atresorà molta plata, or, pedres precioses, perfums, escuts i tota mena d'objectes de valor. ²⁸ Va construir magatzems per a guardar-hi les collites de blat, de vi i d'oli, estables per a tota mena de bestiar i pletes per als ramats. ²⁹ Es construï ciutats i va adquirir molts ramats de bestiar gros i menut, perquè Déu li havia concedit moltíssims béns.

³⁰ Va ser Ezequies qui obturà la sortida superior de les aigües de Guihon i les desvià per un canal subterrani cap a la part occidental de la ciutat de David. Ezequies va tenir èxit en tot el que emprengué. ³¹ Però, quan rebé uns dignataris vinguts de Babilònia, acompanyats d'intèrprets, per informar-se del prodigi que hi havia hagut al país, Déu l'abandonà per posar-lo a prova i per conèixer totes les seves intencions.

Mort d'Ezequies

³² La resta de la història d'Ezequies i les seves obres piadoses consten en la Visió del profeta Isaïes, fill d'Amós, i en

la Crònica dels reis de Judà i d'Israel. ³³ Ezequies va morir i es reuní amb els seus pares; el van enterrar a la pujada dels sepulcres dels descendents de David. Tot Judà i la població de Jerusalem li van retre honors fúnebres. El va succeir el seu fill Manassès.

Manassès, rei de Judà

[\(2Re 21,1-10\)](#)

33

¹ Manassès tenia dotze anys quan començà a ser rei. Va regnar cinquanta-cinc anys a Jerusalem. ² Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament, amb les pràctiques abominables de les nacions que el Senyor havia desposseït del país per donar-lo als israelites. ³ Va reconstruir els recintes sagrats que el seu pare Ezequies havia destruït. Va consagrar altars als Baals i va plantar bosquets sagrats. Adorava tot l'estol dels astres i els donava culte. ⁴ Va dedicar altars dins el temple del Senyor, tot i que el Senyor havia dit: «Jerusalem portarà per sempre el meu nom.» ⁵ Així, doncs, va dedicar altars a tot l'estol dels astres en els dos atris del temple del Senyor. ⁶ Va cremar en sacrifici els seus fills a la vall de Benhinnom, practicava els encanteris, la màgia i la bruixeria, i va cridar nigromants i endevins. No parava d'ofendre el Senyor i d'irritar-lo amb el seu mal comportament. ⁷ L'estàtua idòlatrica que havia fet, la va instal·lar al temple de Déu, tot i que Déu havia dit a David i al seu fill Salomó: «Faré que aquest temple i Jerusalem portin el meu nom per sempre, ja que he escollit aquesta ciutat d'entre totes les tribus d'Israel. ⁸ Mai més no deixaré que els peus del poble d'Israel s'allunyin d'aquesta terra que vaig destinar als vostres pares, a condició que mirin de posar en pràctica tot allò que els he manat, tota la Llei, els decrets i els preceptes que van rebre per mitjà de Moisès.»

⁹ Manassès va esgarriar tant Judà i els habitants de Jerusalem, que es portaven encara pitjor que les nacions que el Senyor havia exterminat davant els israelites.

¹⁰ El Senyor va parlar a Manassès i al seu poble, però no en feren cas. ¹¹ Llavors el Senyor va fer venir contra ells els generals de l'exèrcit del rei d'Assíria, que capturaren Manassès, li posaren garfis a la boca i se l'endugueren a Babilònia carregat de cadenes. ¹² En la seva dissort va intentar d'apaivagar el Senyor, el seu Déu, i s'humilià profundament davant el Déu dels seus pares. ¹³ El va implorar, i el Senyor es deixà commoure per ell: va escoltar la seva pregària i el féu tornar a Jerusalem perquè continués el seu regnat. Llavors Manassès va reconèixer que el Senyor és l'únic Déu.

¹⁴ Algun temps després, Manassès va construir una muralla molt alta a l'exterior de la ciutat de David, des de l'oest de Guihon, en el torrent, fins al camí que arriba a la porta dels Peixos, vorejant l'Ófel. També va posar caps militars en totes les ciutats fortificades de Judà.

¹⁵ Va retirar del temple del Senyor els déus estrangers, l'estàtua idòlatrica i tots els altars que havia dedicat a la muntanya del temple del Senyor i per tot Jerusalem; els llançà fora de la ciutat. ¹⁶ Va restaurar l'altar del Senyor, hi oferí sacrificis de comunió i d'acció de gràcies i va ordenar als de Judà que donessin culte al Senyor, Déu d'Israel.

¹⁷ Amb tot, el poble encara continuava oferint sacrificis en els recintes sagrats, per bé que només al Senyor, el seu Déu.

Mort de Manassès

[\(2Re 21,17-18\)](#)

¹⁸ La resta de la història de Manassès, com va pregar al seu Déu, i els missatges dels vidents que li parlaven en nom del Senyor, Déu d'Israel, tot consta en la Crònica dels reis d'Israel. ¹⁹ La seva pregària i l'acolliment que va rebre, el seu pecat i la seva infidelitat, els recintes sagrats que havia edificat, amb els bosquets que hi havia plantat i els ídols que hi havia erigit abans d'humiliar-se, tot consta en la Crònica d'Hozai. ²⁰ Manassès va morir i es va reunir amb els seus pares; el van enterrar en el seu palau. El va succeir el seu fill Amon.

Amon, rei de Judà

[\(2Re 21,19-24\)](#)

²¹ Amon tenia vint-i-dos anys quan començà a ser rei. Va regnar dos anys a Jerusalem. ²² Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament, tal com havia fet el seu pare Manassès. Amon oferia sacrificis i donava culte a tots els ídols que havia fabricat el seu pare Manassès. ²³ Però no es va humiliar davant el Senyor, com ho havia fet el seu pare Manassès; al contrari, Amon cometé encara més pecats. ²⁴ Els seus oficials van conspirar contra ell i el van matar en el seu palau. ²⁵ Però la gent del poble va matar tots els qui havien conspirat contra el rei Amon i van proclamar

rei el seu fill Josies.

Josies, rei de Judà

[\(2Re 22,1-2\)](#)

34

¹ Josies tenia vuit anys quan començà a ser rei. Va regnar trenta-un anys a Jerusalem. ² Va plaure al Senyor i va imitar el comportament de David, el seu avantpassat, sense desviar-se'n ni a dreta ni a esquerra.

Reformes de Josies

³ L'any vuitè del seu regnat, quan encara era un noi, Josies començà a recórrer al Déu del seu avantpassat David, i l'any dotzè començà a purificar Judà i Jerusalem dels recintes i els bosquets sagrats i dels ídols esculpits o de fosa. ⁴ Van enderrocar a la seva presència els altars dels Baals. Va partir pel mig els emblemes del sol que hi havia damunt els altars, va trossejar els bosquets sagrats i els ídols esculpits o de fosa; ho va reduir tot a pols i l'escampà sobre els sepulcres dels qui els havien ofert sacrificis. ⁵ A més va cremar els ossos dels sacerdots sobre els seus altars. Així purificà Judà i Jerusalem. ⁶ A les ciutats de Manassès, d'Efraïm, de Simeó i fins de Neftalí, va fer escorcollar totes les cases, ⁷ va destruir els altars i els bosquets sagrats, va esmicolar els ídols fins a reduir-los a pols i va partir pel mig els emblemes del sol en tot el territori del regne d'Israel. Després se'n tornà a Jerusalem. ⁸ L'any divuit del seu regnat, després de purificar el país i el temple, Josies envià Xafan, fill d'Assaliahu, Maasseiahu, governador de la ciutat, i el cronista Joah, fill de Joahaz, amb l'encàrrec de restaurar el temple del Senyor, el seu Déu. ⁹ Ells anaren a trobar el gran sacerdot Hilquià perquè recomptés els diners de les ofrenes del temple de Déu, tot allò que els levites guardians del cancell havien recollit de les tribus de Manassès, d'Efraïm i de tota la resta d'Israel, com també de tot Judà i Benjamí i de la població de Jerusalem. ¹⁰ I ho van donar als mestres d'obres encarregats de l'edifici del temple del Senyor, perquè ells mateixos, que treballaven en les obres de reparació i consolidació del temple del Senyor, en paguessin les despeses. ¹¹ També van donar diners als fusters i als paletes perquè compressin els carreus per al mur i la fusta per a refer els encaixos i els embigats que els reis de Judà havien malmès. ¹² Aquells homes complien a consciència la seva feina, sota la direcció dels levites Jàhat i Obadiahu, descendents de Merarí, i Zecarià i Meixul·lam, descendents de Quehat. Els levites, bons músics, ¹³ supervisaven els qui traginaven materials i dirigien tots els treballadors, en cada una de les feines. Entre els levites hi havia escribes, reclutadors i porters.

Descoberta del llibre de la Llei

[\(2Re 22,8-10\)](#)

¹⁴ Mentre recomptaven els diners de les ofrenes fetes al temple del Senyor, el sacerdot Hilquià va trobar el llibre de la Llei del Senyor donada per mitjà de Moisès. ¹⁵ Llavors Hilquià va dir al canceller Xafan:
--He trobat el llibre de la Llei al temple del Senyor!
Hilquià va passar el llibre a Xafan, ¹⁶ aquest el portà al rei i, a més, li va fer saber això:
--Els teus servents han fet tot el que els havia estat encomanat. ¹⁷ Han comptat tots els diners recollits al temple del Senyor i els han donat als encarregats i als qui executen els treballs.
¹⁸ Després el canceller Xafan va comunicar al rei:
--El sacerdot Hilquià m'ha donat un llibre.
I Xafan el va llegir davant el rei.

Consulta a una profetessa

[\(2Re 22,11-20\)](#)

¹⁹ Quan el rei va sentir les paraules de la Llei es va esquinçar els vestits. ²⁰ Després va donar aquesta ordre a Hilquià, a Ahicam, fill de Xafan, a Abdon, fill de Micà, al canceller Xafan i a Assaià, oficial reial:
²¹ --Aneu a consultar el Senyor per mi i per la resta d'Israel i de Judà, sobre el que hi ha escrit en aquest llibre que ha estat trobat, perquè la indignació del Senyor s'haurà abocat sobre tots nosaltres, ja que els nostres pares no van obeir la paraula del Senyor i no van complir tot el que hi ha prescrit en aquest llibre.
²² Hilquià i aquells que el rei havia designat anaren a trobar la profetessa Huldà, muller de Xal·lum, fill de Toquehat, fill d'Hasrà, encarregat del vestuari. Huldà vivia a Jerusalem, al Barri Nou. Quan li van explicar l'assumepte, ²³ ella els va dir:

--Això us respon el Senyor, Déu d'Israel: Digueu a l'home que us ha enviat: ²⁴ "Jo, el Senyor, faré caure un desastre damunt aquest lloc i els seus habitants; així es compliran totes les malediccions escrites en el llibre que ha estat llegit davant el rei de Judà. ²⁵ Ells m'han abandonat i han cremat ofrenes a altres déus, m'han irritat amb els ídols que són obra de les seves mans; per això la meva indignació s'ha abocat sobre aquest lloc, i és un foc que no s'apagarà." ²⁶ Responen, doncs, al rei de Judà que us ha enviat a consultar el Senyor: "Això et dic jo, el Senyor, Déu d'Israel: Les meves paraules que has sentit referents a aquest lloc i als seus habitants ²⁷ t'han tocat el cor, i t'has humiliat; t'has esquinçat els vestits, has plorat i t'has humiliat davant meu. Per tant, jo també t'he escoltat a tu. Ho dic jo, el Senyor. ²⁸ Faré que et reuneixis amb els teus pares; reposaràs en pau dins el sepulcre, i els teus ulls no veuran res de la calamitat que faré caure damunt aquest lloc i la seva població." Ells van fer saber al rei aquesta resposta.

Renovació de l'aliança

([2Re 23,1-3](#))

²⁹ El rei va convocar al seu costat tots els ancians de Judà i de Jerusalem. ³⁰ Llavors va pujar al temple del Senyor amb tots els homes de Judà, tots els habitants de Jerusalem, els sacerdots, els levites i tot el poble, del més gran fins al més petit, i va proclamar davant d'ells tot el que hi havia escrit en el llibre de l'aliança trobat al temple del Senyor. ³¹ El rei, dret al seu lloc, a la presència del Senyor, va renovar l'aliança amb el compromís de seguir-lo i de complir els seus preceptes, les seves prescripcions i els seus decrets amb tot el cor i amb tota l'ànima, i de guardar les clàusules de l'aliança, tal com estaven escrites en aquell llibre. ³² El rei va fer que tots els qui es trobaven a Jerusalem i a Benjamí acceptessin el compromís de l'aliança. Els habitants de Jerusalem també van comprometre's a complir l'aliança de Déu, el Déu dels seus pares.

³³ Josies va suprimir totes les pràctiques abominables de tots els territoris israelites i obligà tots els seus habitants a donar culte al Senyor, el seu Déu. Mentre ell va viure, no es van decantar del Senyor, el Déu dels seus pares.

Celebració de la Pasqua

([2Re 23,21-23](#))

35

¹ Josies va celebrar a Jerusalem la Pasqua del Senyor. Van immolar els anyells el dia catorze del mes primer.

² Josies va fer que els sacerdots reprenguessin les seves funcions i els encoratjà a mantenir el culte en el temple del Senyor. ³ Després s'adreçà als levites encarregats d'instruir tot Israel, homes consagrats al Senyor, i els digué: --Deixeu estar l'arca santa a l'interior del santuari que Salomó, fill de David i rei d'Israel, va edificar. Ja que no l'heu de traslladar més sobre les espatlles, dediqueu-vos ara a servir el Senyor, el vostre Déu, i el seu poble Israel.

⁴ Organitzeu-vos per llinatges i per torns de servei, tal com van disposar per escrit David, rei d'Israel, i el seu fill Salomó. ⁵ Estigueu al santuari, distribuïts per llinatges i per torns, de manera que cada torn levític estigui a disposició de cada llinatge dels vostres germans, la gent del poble. ⁶ Immoieu l'anyell pasqual, purifiqueu-vos ritualment i feu els preparatius per als vostres germans, perquè puguin celebrar la Pasqua tal com el Senyor va ordenar per mitjà de Moisès.

⁷ Josies, dels seus propis ramats, va proporcionar, per a les víctimes pasquals de la gent del poble que es trobava allí, trenta mil caps en total entre anyells i cabrits; a més va proporcionar-los tres mil vedells. ⁸ També els prohoms del rei, voluntàriament, van proporcionar caps de bestiar al poble, als sacerdots i als levites. Hilquìa, Zecariahu i Jehiel, intendants del temple de Déu, van donar als sacerdots dos mil sis-cents caps de bestiar menut perquè servissin de víctimes pasquals i, a més, tres-cents vedells. ⁹ Cananiahu i els seus germans Xemaiahu, Haixabiahu i Netanel, i els caps dels levites Jeiel i Jozabad, van donar als levites com a víctimes pasquals cinc mil caps de bestiar menut i, a més, cinc-cents vedells.

¹⁰ Un cop enllestits els preparatius de la celebració, els sacerdots van ocupar els seus llocs, i els levites es van distribuir segons els seus torns, tal com el rei havia ordenat. ¹¹ Llavors van immolar les víctimes pasquals; els sacerdots feien l'aspersió amb la sang que els presentaven i els levites escorxaven els animals. ¹² A part van posar les víctimes destinades als holocaustos de la gent del poble i les van repartir a cada llinatge perquè les oferissin al Senyor, tal com és prescrit en el llibre de Moisès. Van separar també els vedells. ¹³ Després van coure al foc els anyells pasquals tal com és prescrit, però els altres aliments sagrats els van coure en olles, en calderes o a la planxa, i els van distribuir de seguida entre tota la gent del poble. ¹⁴ Els levites també van preparar la part que els corresponia, a ells i als sacerdots, ja que els sacerdots, descendents d'Aaron, van estar ocupats fins a la nit oferint

els holocaustos i el greix de les víctimes. Per això els levites hagueren de preparar la seva part i la dels sacerdots. ¹⁵ Els cantors, descendents d'Assaf, eren als seus llocs, tal com havien disposat David i els seus vidents, Assaf, Eman i Jedutun. Els porters també es mantenien a les portes corresponents i no hagueren d'interrompre el seu servei, perquè altres levites els van preparar la seva part.

¹⁶ Així s'organitzà aquell dia tot el culte del Senyor per tal de celebrar la Pasqua i oferir els holocaustos a l'altar del Senyor, tal com havia ordenat el rei Josies. ¹⁷ Els israelites que es trobaven allí van celebrar en aquella ocasió la Pasqua i la festa dels Àzims durant set dies. ¹⁸ Des del temps del profeta Samuel no s'havia celebrat a Israel una Pasqua com aquella ni cap rei d'Israel havia fet una Pasqua com la que van celebrar Josies, els sacerdots, els levites, la gent de Judà i d'Israel que eren allí presents i els habitants de Jerusalem. ¹⁹ Aquesta Pasqua es va celebrar l'any divuit del regnat de Josies.

Desobediència i mort de Josies

[\(2Re 23,28-30\)](#)

²⁰ Temps després d'haver restaurat Josies el temple, Necó, rei d'Egipte, es va dirigir a Carquemix, a la riba de l'Eufrates, per entaular-hi batalla, però Josies li va sortir al pas. ²¹ Llavors Necó li va enviar una delegació amb aquest missatge:

--Què t'he fet jo perquè vinguis contra mi, rei de Judà? Avui jo no vinc contra tu, sinó contra una dinastia que està en guerra amb mi, i Déu m'ha dit que m'afanyés. Deixa, doncs, d'oposar-te a Déu, si no vols que ell et destrueixi, perquè ell és al meu costat.

²² Però Josies no va renunciar a plantar-li cara i anà d'incògnit a atacar-lo. Desatenent el que Necó li havia dit de part de Déu, va entrar en combat contra ell a la vall de Meguidó. ²³ Els arquers van tirar contra el rei Josies, i aquest digué als seus oficials:

--Traieu-me d'aquí, que estic greument ferit.

²⁴ Llavors els oficials el tragueren del seu carro de guerra, el posaren en el segon carro que ell tenia i el portaren a Jerusalem, on morí; fou enterrat en els sepulcres dels seus avantpassats. Tot Judà i Jerusalem van fer dol per Josies. ²⁵ Jeremies va compondre una COMPLANTA sobre Josies, i tots els cantors i cantores continuen recordant Josies en les seves complantes; s'han fet tradicionals a Israel i apareixen escrites en el recull de complantes.

²⁶ La resta de la història de Josies, les seves obres piadoses fetes d'acord amb el que hi ha escrit en la Llei del Senyor ²⁷ i totes les seves accions, des del principi a la fi, tot consta en la Crònica dels reis d'Israel i de Judà. Final del regne de Judà

Joahaz, rei de Judà

[\(2Re 23,31-34\)](#)

36

¹ La gent del poble va prendre Joahaz, fill de Josies, i el proclamà rei per a succeir el seu pare a Jerusalem.

² Joahaz tenia vint-i-tres anys quan començà a ser rei. Va regnar tres mesos a Jerusalem. ³ El rei d'Egipte el destituí a Jerusalem i va imposar al país un tribut de tres tones i mitja de plata i trenta-cinc quilos d'or. ⁴ Llavors el rei d'Egipte va fer rei de Judà i de Jerusalem el seu germà Eliaquim i li va canviar el nom pel de Joiaquim. Quant al seu germà Joahaz, Necó va agafar-lo i se'l va endur a Egipte.

Joiaquim, rei de Judà

[\(2Re 23,36-24,6\)](#)

⁵ Joiaquim tenia vint-i-cinc anys quan començà a ser rei. Va regnar onze anys a Jerusalem. Ofenia el Senyor, el seu Déu, amb el seu comportament. ⁶ Nabucodonosor, rei de Babilònia, va envair el país i s'endugué Joiaquim a Babilònia carregat de cadenes. ⁷ Nabucodonosor també s'hi va endur una part dels objectes del temple del Senyor i els diposità en el seu palau, a Babilònia.

⁸ La resta de la història de Joiaquim, les pràctiques abominables que va cometre i tot el que li esdevingué, consta en la Crònica dels reis d'Israel i de Judà. El va succeir el seu fill Jeconies.

Jeconies, rei de Judà

[\(2Re 24,8-9\)](#)

⁹ Jeconies tenia vuit anys quan començà a ser rei. Va regnar tres mesos i deu dies a Jerusalem. Ofenia el Senyor

amb el seu comportament. ¹⁰ Quan va arribar la primavera, el rei Nabucodonosor ordenà que el conduïssin a Babilònia, amb els objectes preciosos del temple del Senyor. Nabucodonosor va fer rei de Judà i de Jerusalem Sedecies, que era parent de Jeconies.

Sedecies, últim rei de Judà

([2Re 24,18-20](#); [Jr 52,1-3](#))

¹¹ Sedecies tenia vint-i-un anys quan començà a ser rei. Va regnar onze anys a Jerusalem. ¹² Ofenia el Senyor, el seu Déu, amb el seu comportament i no s'humilià davant el profeta Jeremies, que li parlava de part del Senyor. ¹³ A més es va rebel·lar contra el rei Nabucodonosor, que li havia fet jurar per Déu que li seria fidel. Va anar a la seva i endurí el seu cor, en lloc de convertir-se al Senyor, Déu d'Israel. ¹⁴ També tots els caps dels sacerdots i del poble multiplicaven les seves infidelitats, imitant les pràctiques abominables dels altres pobles, i profanaven així el temple del Senyor que ell s'havia consagrat a Jerusalem. ¹⁵ El Senyor, Déu dels seus pares, els advertia sense parar per mitjà dels seus missatgers, perquè no volia fer desaparèixer el seu poble i el santuari on residia. ¹⁶ Però ells feien befa dels missatgers de Déu, menyspreaven la paraula de Déu i es burlaven dels seus profetes, fins que la indignació del Senyor contra el seu poble s'arborà tant que ja no hi hagué remei.

Destrucció de Jerusalem i deportació

¹⁷ Llavors el Senyor va enviar contra ells el rei dels caldeus, que va passar els seus joves a tall d'espasa a l'interior del seu santuari, sense cap pietat pels nois i per les noies, pels ancians i pels vells decrepits. El Senyor ho va posar tot a les seves mans. ¹⁸ El rei dels caldeus es va emportar a Babilònia tots els objectes del temple de Déu, grans i petits, els tresors del temple del Senyor, els del rei i els tresors dels seus prohoms. ¹⁹ Després incendiaren el temple de Déu, enderrocaren la muralla de Jerusalem, calaren foc a tots els seus baluards i destruïren tot el que hi havia de valor. ²⁰ Finalment s'endugueren deportats a Babilònia tots els supervivents de la mortaldat, i van ser vassalls del rei i dels seus fills, fins que el reialme de Pèrsia va imposar el seu domini. ²¹ Així es va complir la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: «La terra gaudirà del seu repòs tot el temps de la seva desolació, en compensació pel repòs que no ha tingut, fins que s'hauran complert setanta anys.»

Decret de Cir

²² L'any primer del regnat de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor va decidir de complir el que havia anunciat per boca de Jeremies. Va moure el cor de Cir, rei de Pèrsia, a promulgar per tot el seu imperi, de viva veu i per escrit, aquest edicte: ²³ «Això fa saber Cir, rei de Pèrsia: El Senyor, Déu del cel, que ha posat a les meves mans tots els reialmes de la terra, m'ha encomanat que li edifiqui un temple a Jerusalem, al país de Judà. Tots aquells de vosaltres que pertanyen al seu poble poden tornar. I que el Senyor, el seu Déu, sigui amb ells!»

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Genealogia de Jesús ([Lc 3,23-38](#))

1

¹ Genealogia de Jesús, el Messies, fill de David, fill d'Abraham.

² Abraham va ser el pare d'Isaac; Isaac, de Jacob; Jacob, de Judà i els seus germans; ³ Judà va ser el pare de Fares i Zara, nascuts de Tamar; Fares va ser el pare d'Hesron; Hesron, d'Aram; ⁴ Aram, d'Amminadab; Amminadab, de Naasson; Naasson, de Salmon; ⁵ Salmon va ser el pare de Booz, nascut de Rahab; Booz va ser el pare d'Obed, nascut de Rut; Obed va ser el pare de Jessè; ⁶ Jessè va ser el pare de David, el rei.

David va ser el pare de Salomó, nascut de la muller d'Uries; ⁷ Salomó va ser el pare de Roboam; Roboam, d'Abies; Abies, d'Asà; ⁸ Asà, de Josafat; Josafat, de Joram; Joram, d'Ozies; ⁹ Ozies, de Jotam; Jotam, d'Acáz; Acáz, d'Ezequies; ¹⁰ Ezequies, de Manassès; Manassès, d'Amon; Amon, de Josies; ¹¹ Josies va ser el pare de Jeconies i els seus germans. En aquell temps hi hagué la deportació a Babilònia.

¹² Després de la deportació de Babilònia, Jeconies va ser el pare de Salatiel; Salatiel, de Zorobabel; ¹³ Zorobabel, d'Abihud; Abihud, d'Eliaquim; Eliaquim, d'Azor; ¹⁴ Azor, de Sadoc; Sadoc, d'Aquim; Aquim, d'Eliüd; ¹⁵ Eliüd, d'Eleazar; Eleazar, de Matan; Matan, de Jacob, ¹⁶ i Jacob va ser el pare de Josep, l'espòs de Maria, de la qual nasqué Jesús, l'anomenat Messies.

¹⁷ En total, doncs, són catorze les generacions des d'Abraham fins a David; catorze, des de David fins a la deportació de Babilònia, i catorze, des de la deportació de Babilònia fins al Messies.

Naixement de Jesús

¹⁸ El naixement de Jesús, el Messies, fou d'aquesta manera: Maria, la seva mare, estava unida amb Josep per acord matrimonial i, abans de viure junts, ella es trobà que havia concebut un fill per obra de l'Esperit Sant. ¹⁹ Josep, el seu espòs, que era un home just i no volia difamar-la públicament, resolgué de desfer en secret l'acord matrimonial. ²⁰ Ja havia pres aquesta decisió, quan se li va aparèixer en somnis un àngel del Senyor que li digué: --Josep, fill de David, no tinguis por de prendre Maria, la teva esposa, a casa teva: el fruit que ella ha concebut ve de l'Esperit Sant. ²¹ Tindrà un fill, i li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.

²² Tot això va succeir perquè es complís allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: ²³ La verge concebrà i tindrà un fill, i li posaran el nom d'Emmanuel, que vol dir «Déu amb nosaltres».

²⁴ Quan Josep es despertà, va fer el que l'àngel del Senyor li havia manat i va prendre a casa la seva esposa. ²⁵ No hi havia tingut relacions conjugals quan ella tingué el fill. I Josep li va posar el nom de Jesús.

Visita d'uns savis

2

¹ Després que Jesús va néixer a Betlem de Judea, en temps del rei Herodes, vingueren uns savis d'Orient i, en arribar a Jerusalem, ² preguntaven:

--On és el rei dels jueus que acaba de néixer? Hem vist sortir la seva estrella i venim a adorar-lo.

³ Quan el rei Herodes ho va saber, es va inquietar, i amb ell tot Jerusalem. ⁴ Herodes va convocar tots els grans sacerdots i els mestres de la Llei que hi havia entre el poble i els preguntava on havia de néixer el Messies. ⁵ Ells li respongueren:

--A Betlem de Judea. Així ho ha escrit el profeta:

⁶ » I tu Betlem, terra de Judà,
no ets de cap manera la més petita
de les principals viles de Judà,
perquè de tu sortirà un príncep
que pasturarà Israel, el meu poble.

⁷ Llavors Herodes cridà en secret els savis, va demanar-los el moment exacte en què se'ls havia aparegut l'estrella

⁸ i els encaminà a Betlem dient-los:

--Aneu i informeu-vos amb exactitud d'aquest infant; i quan l'haureu trobat, feu-m'ho saber, perquè jo també pugui anar a adorar-lo.

⁹ Després de sentir aquestes paraules del rei, es posaren en camí. Llavors l'estrella que havien vist sortir començà a avançar davant d'ells, fins que s'aturà damunt el lloc on era l'infant. ¹⁰ L'alegria que tingueren en veure l'estrella va ser immensa. ¹¹ Van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar. Després van obrir les seves arquetes i li oferiren presents: or, encens i mirra.

¹² I, advertits en somnis que no anessin pas a veure Herodes, se'n tornaren al seu país per un altre camí.

Fugida a Egipte

¹³ Quan els savis se n'hagueren anat, un àngel del Senyor es va aparèixer en somnis a Josep i li digué:

--Lleva't, pren el nen i la seva mare, fuig cap a Egipte i queda-t'hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà l'infant per matar-lo.

¹⁴ Josep es llevà, prengué de nit el nen i la seva mare, se'n va anar cap a Egipte ¹⁵ i s'hi quedà fins a la mort d'Herodes. Així es va complir allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: D'Egipte he cridat el meu fill.

Matança dels infants de Betlem

¹⁶ Quan Herodes es veié burlat pels savis, es va indignar molt, i ordenà que a Betlem i a la seva rodalia matessin tots els nens de dos anys en avall, l'edat que calculava pel que li havien dit els savis. ¹⁷ Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Jeremies:

¹⁸ A Ramà se sent un crit,

plors i grans planys:

és Raquel que plora els seus fills,

i no vol que la consolin,

perquè ja no hi són.

Retorn d'Egipte

¹⁹ Després de la mort d'Herodes, un àngel del Senyor es va aparèixer en somnis a Josep, a Egipte, ²⁰ i li digué: --Lleva't, pren el nen i la seva mare i vés-te'n al país d'Israel, que ja són morts els qui volien matar l'infant.

²¹ Josep es llevà, prengué el nen i la seva mare i va tornar al país d'Israel.

²² Però quan va sentir a dir que Arquelau regnava a Judea en lloc del seu pare Herodes, tingué por d'anar-hi.

Advertit en somnis, es retirà a la regió de Galilea ²³ i se n'anà a viure en un poble anomenat Natzarèt. Així es va complir allò que havien anunciat els profetes: «Li diran Natzarè.»

Predicació de Joan Baptista

([Mc 1,2-8](#); [Lc 3,1-9.15-17](#); [Jn 1,19-28](#))

3

¹ Per aquells dies es va presentar Joan Baptista, que predicava en el desert de Judea ² dient:

--Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.

³ De Joan parlava el profeta Isaïes quan deia:

És la veu d'un que crida en el desert:

Prepareu el camí del Senyor,

aplaneu les seves rutes.

⁴ Joan duia un vestit de pèl de camell i portava una pell a la cintura; el seu aliment eren llagostes i mel boscana.

⁵ Anaven a trobar-lo gent de Jerusalem, de tot Judea i de tota la regió del Jordà, ⁶ confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà.

⁷ Quan Joan veié que molts fariseus i saduceus hi anaven perquè els bategés, els va dir:

--Cria d'escurçons! Qui us ha ensenyat que us escapareu del judici que s'acosta? ⁸ Doneu els fruits que demana la conversió, ⁹ i no us refieu pensant que teniu Abraham per pare; us asseguro que Déu pot fer sortir fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. ¹⁰ Ara la dextral ja és ran de la soca dels arbres, i tot arbre que no dóna bon fruit és tallat i llençat al foc. ¹¹ Jo us batejo amb aigua perquè us convertiu; però el qui ve després de mi és més fort que jo, i

jo no sóc digne ni de portar-li les sandàlies: ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. ¹² Ja té la pala a les mans

per ventar el gra de l'era; entrarà el blat al graner, però cremarà la palla en un foc que no s'apaga.

Baptisme de Jesús

([Mc 1,9-11](#); [Lc 3,21-22](#); [Jn 1,32-34](#))

¹³ Llavors Jesús vingué de Galilea i es va presentar a Joan, vora el Jordà, a fer-se batejar per ell. ¹⁴ Però Joan s'hi oposava, dient:

--Sóc jo el qui necessita ser batejat per tu, i tu véns a mi!

¹⁵ Jesús li respongué:

--Deixa'm fer, ara. Convé que complim d'aquesta manera tot el que Déu vol.

Aleshores Joan el deixà fer.

¹⁶ Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua. Davant d'ell el cel s'obrí, i Jesús veié l'Esperit de Déu que baixava com un colom i venia damunt d'ell. ¹⁷ I una veu digué des del cel:

--Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.

Temptacions de Jesús

([Mc 1,12-13](#); [Lc 4,1-13](#))

4

¹ Aleshores l'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el temptés. ² Jesús dejunà quaranta dies i quaranta nits, i al final tenia fam. ³ El temptador se li acostà i li digué:

--Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.

⁴ Però ell li va respondre:

--L'Espectura diu: L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

⁵ Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el posa dalt de tot del temple ⁶ i li diu:

--Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. Diu l'Espectura: Donarà ordre als seus àngels, i et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres.

⁷ Jesús li contestà:

--També diu l'Espectura: No temptis el Senyor, el teu Déu.

⁸ Després el diable se l'enduu dalt d'una muntanya molt alta, li mostra tots els reialmes del món i la seva glòria ⁹ i li diu:

--Et donaré tot això si et prosternes i m'adores.

¹⁰ Li diu Jesús:

--Vés-te'n, Satanàs! Diu l'Espectura: Adora el Senyor, el teu Déu, dóna culte a ell tot sol.

¹¹ Llavors el diable el va deixar, i vingueren uns àngels i el servien.

Ministeri de Jesús a Galilea ([4,12-16,12](#))

Inici de la predicació a Galilea

([Mc 1,14-15](#); [Lc 4,14-15](#))

¹² Quan Jesús va saber que Joan havia estat empresonat, es retirà a Galilea; ¹³ però va deixar Natzaret i se n'anà a viure a Cafarnaüm, vora el llac, en els territoris de Zabuló i de Neftalí. ¹⁴ Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes:

¹⁵ Terra de Zabuló i de Neftalí,
camí del mar, l'altra banda del Jordà,
Galilea dels pagans:

¹⁶ el poble que vivia en la fosca
ha vist una gran llum;
una llum ha resplendit
per als qui vivien
al país de mort i de tenebra.

¹⁷ Des d'aleshores Jesús començà a predicar. Deia:

--Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.

Crida dels primers deixebles

([Mc 1,16-20](#); [Lc 5,1-11](#))

¹⁸ Tot caminant vora el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i el seu germà Andreu, que tiraven les xarxes a l'aigua. Eren pescadors. ¹⁹ Jesús els diu:

--Veni amb mi i us faré pescadors d'homes.

²⁰ Ells deixaren immediatament les xarxes i el van seguir.

²¹ Una mica més enllà veié altres dos germans, Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca amb Zebedeu, el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els va cridar. ²² Ells deixaren immediatament la barca i el pare i el van seguir.

Activitat de Jesús

²³ Jesús recorria tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint entre el poble malalties i xacres de tota mena.

²⁴ La seva anomenada es va escampar per tot Síria. Li portaven tots els qui estaven malalts, els afectats per diverses malalties i sofriments: endimoniats, epilèptics i paralítics; i ell els curava. ²⁵ I el va seguir molta gent de Galilea, de la Decàpolis, de Jerusalem, de Judea i de l'altra banda del Jordà.

Sermó de la muntanya ([5-7](#))

Les Benaurances

([Lc 6,20-26](#))

5

¹ En veure les multituds, Jesús pujà a la muntanya, s'assegué, i se li acostaren els deixebles. ² Llavors, prenent la paraula, començà a instruir-los dient:

³ --Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel!

⁴ »Feliços els qui ploren: Déu els consolarà!

⁵ »Feliços els humils: ells posseiran la terra!

⁶ »Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: Déu els saciarà!

⁷ »Feliços els compassius: Déu se'n compadirà!

⁸ »Feliços els nets de cor: ells veuran Déu!

⁹ »Feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus!

¹⁰ »Feliços els perseguits pel fet de ser justos: d'ells és el Regne del cel!

¹¹ »Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies! ¹² Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. També així van perseguir els profetes que us han precedit.

Sal de la terra i llum del món

¹³ »Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada? Ja no és bona per a res, sinó per a llençar-la fora i que la gent la trepitgi.

¹⁴ »Vosaltres sou la llum del món. No es pot amagar un poble posat dalt d'una muntanya, ¹⁵ i ningú no encén una llàntia per posar-la sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè faci llum a tots els qui són a la casa. ¹⁶ Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel.

Jesús i la Llei

¹⁷ »No us penseu que he vingut a anul·lar els llibres de la Llei o dels Profetes; no he vingut a anul·lar-los sinó a dur-los a la plenitud.

¹⁸ »Us ho asseguro: mentre durin el cel i la terra, no passarà ni un punt ni una coma de la Llei. Tot arribarà a la plenitud. ¹⁹ Per tant, aquell qui deixi de complir un dels manaments més petits i ensenyi als altres a fer el mateix, serà tingut pel més petit en el Regne del cel, però aquell qui els compleixi i ensenyi a complir-los, serà tingut per gran en el Regne del cel.

²⁰ »Jo us dic que, si no sou més justos que els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel.

L'homicidi

²¹ »Ja sabeu que es va dir als antics: No matis, i el qui mati serà condemnat pel tribunal.

22 »Doncs jo us dic: El qui s'irriti amb el seu germà serà condemnat pel tribunal; el qui l'insulti serà condemnat pel Sanedrí, i el qui el maleeixi acabarà al foc de l'infern.

23 »Per això, si en el moment de presentar la teva ofrena a l'altar, allí et recordes que el teu germà té alguna cosa contra tu, ²⁴ deixa allí mateix, davant l'altar, la teva ofrena i vés primer a fer les paus amb el teu germà; ja tornaràs després a presentar la teva ofrena.

25 »Afanya't a arribar a un acord amb el qui et vol denunciar, mentre vas amb ell camí del tribunal, no sigui cas que et posi en mans del jutge, i el jutge en mans dels guardes, i et tanquin a la presó. ²⁶ T'ho asseguro: no en sortiràs que no hagi pagat fins l'últim cèntim.

L'adulteri

27 »Ja sabeu que es va dir: No cometis adulteri.

28 »Doncs jo us dic: Tothom qui mira la dona de l'altre amb desig de posseir-la, ja ha comès adulteri amb ella en el seu cor. ²⁹ Si l'ull dret et fa caure en pecat, arrenca-te'l i llença'l; val més que es perdi un dels teus membres que no pas que tot el teu cos sigui llençat a l'infern. ³⁰ I si la mà dreta et fa caure en pecat, talla-te-la i llença-la; val més que es perdi un dels teus membres que no pas que vagi a parar a l'infern tot el teu cos.

El divorci

([Lc 16,18](#))

31 »També es va dir: Si algú es divorcia de la seva dona, que li doni un document de divorci.

32 »Doncs jo us dic: Tothom qui es divorcia de la seva dona, fora del cas d'una relació il·legítima, l'empeny a l'adulteri, i el qui es casa amb una repudiada comet adulteri.

Els juraments

33 »També sabeu que es va dir als antics: No trenquis els juraments. I encara: Compleix allò que has jurat al Senyor.

34 »Doncs jo us dic: No juris mai; ni pel cel, que és el tron de Déu, ³⁵ ni per la terra, que és l'escambell dels seus peus, ni per Jerusalem, que és la ciutat del gran rei. ³⁶ No juris tampoc pel teu cap, perquè tu no en pots fer tornar blanc o negre un sol cabell. ³⁷ Digueu sí, quan és sí; no, quan és no. El que es diu de més, ve del Maligne.

La venjança

([Lc 6,29-30](#))

38 »Ja sabeu que es va dir: Ull per ull , i dent per dent.

39 »Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra el qui us fa mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra.

40 Al qui et vulgui posar un plet per quedar-se el teu vestit, dóna-li també el mantell. ⁴¹ Si algú t'obliga a portar una càrrega durant un quilòmetre, acompanya'l dos quilòmetres. ⁴² Dóna a qui et demana; no et desentenguis del qui et vol manllevar.

Estimar els enemics

([Lc 6,27-28.32-36](#))

43 »Ja sabeu que es va dir: Estima els altres , però no estimis els enemics.

44 »Doncs jo us dic: Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen. ⁴⁵ Així sereu fills del vostre Pare del cel, que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos. ⁴⁶ Perquè, si estimeu els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? ¿No fan el mateix els publicans? ⁴⁷ I, si només saludeu els vostres germans, què feu d'extraordinari? ¿No fan el mateix els pagans?

48 »Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial.

L'almoïna

6

¹ »Mireu de no fer el que Déu vol només perquè la gent us vegi, ja que així no tindríeu cap recompensa del vostre Pare del cel.

² »Per tant, quan facis almoïna, no ho anunciïs a toc de trompeta, com fan els hipòcrites a les sinagogues i pels carrers, perquè tothom els alabi. Us asseguro que ja tenen la seva recompensa. ³ En canvi, tu, quan facis almoïna, mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta, ⁴ perquè el teu gest quedi amagat, i el teu Pare, que veu el que

és amagat, t'ho recompensarà.

La pregària

[\(Lc 11,2-4\)](#)

⁵ »I quan pregueu, no sigueu com els hipòcrites, que els agrada de posar-se drets i pregar a les sinagogues i a les cantonades de les places perquè tothom els vegi. Us asseguro que ja tenen la seva recompensa. ⁶ En canvi, tu, quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà.

⁷ »Quan pregueu, no parleu per parlar, com fan els pagans: es pensen que amb la seva xerrameca es faran escoltar. ⁸ No sigueu, doncs, com ells, que bé sap el vostre Pare de què teniu necessitat abans que li ho demaneu.

⁹ »Vosaltres, pregueu així:

Pare nostre del cel,
santifica el teu nom,

¹⁰ vingui el teu Regne,
que es faci la teva voluntat
aquí a la terra com es fa en el cel.

¹¹ Dóna'ns avui
el nostre pa de cada dia;
¹² perdona les nostres ofenses,
així com nosaltres
perdonem els qui ens ofenen;

¹³ no permetis
que caiguem en la temptació,
i allibera'ns del mal.

¹⁴ »Perquè, si perdoneu als altres les seves faltes, el vostre Pare celestial també us perdonarà a vosaltres; ¹⁵ però si no els les perdoneu, el vostre Pare no us perdonarà les vostres.

El dejuni

¹⁶ »I quan dejuneu, no feu un posat trist com els hipòcrites, que es desfiguren la cara perquè tothom vegi que dejunen. Us asseguro que ja tenen la seva recompensa. ¹⁷ En canvi, tu, quan dejunis, perfuma't el cap i renta't la cara, ¹⁸ perquè els altres no vegin que dejes, sinó tan sols el teu Pare, present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà.

Un tresor en el cel

[\(Lc 12,33-34\)](#)

¹⁹ »No amuntegueu tresors aquí a la terra, on les arnes i els corcs els fan malbé i els lladres entren i els roben.

²⁰ Reuniu tresors al cel, on ni les arnes ni els corcs no els fan malbé i els lladres no entren ni els roben. ²¹ Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor.

El llum del cos

[\(Lc 11,34-36\)](#)

²² »El llum del cos és l'ull. Per tant, si el teu ull és bo, tot el teu cos quedarà il·luminat; ²³ però si és dolent, tot el teu cos quedarà a les fosques. Perquè si allò que en tu ha de ser llum és fosc, que en serà, de gran, la fosc!

Déu i el diner

[\(Lc 16,13\)](#)

²⁴ »Ningú no pot servir dos senyors, perquè si estima l'un, avorrirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner.

Confiança i neguit

[\(Lc 12,22-31\)](#)

²⁵ »Per això us dic: No us preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu. ¿No val més la vida que el menjar, i el cos més que el vestit? ²⁶ Mireu els ocells del cel: no sembren, ni seguen, ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. ¿No valeu més vosaltres que no pas ells? ²⁷ ¿Qui de vosaltres, per més que s'hi esforci, pot allargar d'un sol instant la seva vida? ²⁸ I del vestit, per

què us en preocupeu? Fixeu-vos com creixen les flors del camp: no treballen ni filen, ²⁹ però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles. ³⁰ I si l'herba del camp, que avui és i demà la tiren al foc, Déu la vesteix així, ¿no farà més per vosaltres, gent de poca fe? ³¹ Per tant, no us preocupeu, pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. ³² Tot això, els pagans ho busquen amb neguit, però el vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat. ³³ Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més. ³⁴ No us preocupeu, doncs, pel demà, que el demà ja s'ocuparà d'ell mateix. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.

No judicar els altres

([Lc 6,37-38.41-42](#))

7

¹ »No judiqueu, i no sereu judicats. ² Perquè tal com judiqueu sereu judicats, i tal com mesureu sereu mesurats. ³ Com és que veus la brossa a l'ull del teu germà i no t'adones de la biga que hi ha en el teu? ⁴ Com pots dir al teu germà: "Deixa'm que et tregui la brossa de l'ull", si tu tens una biga en el teu? ⁵ Hipòcrita, treu primer la biga del teu ull i llavors hi veuràs prou clar per a treure la brossa de l'ull del teu germà. ⁶ »No doneu als gossos les coses santes ni tireu les perles als porcs, perquè les trepitjaran i després encara es giraran per destrossar-vos.

Demandar, cercar, trucar

([Lc 11,9-13](#))

⁷ »Demaneu, i Déu us donarà; cerqueu, i trobareu; truqueu, i Déu us obrirà; ⁸ perquè el qui demana, rep; el qui cerca, troba, i a qui truca, li obren. ⁹ ¿Qui de vosaltres, si el seu fill li demana pa, li donarà una pedra? ¹⁰ O bé, si li demana peix, li donarà una serp? ¹¹ Així, doncs, si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el vostre Pare del cel donarà coses bones als qui les hi demanen. ¹² »Feu als altres tot allò que voleu que ells us facin; aquest és el resum de la Llei i els Profetes.

Els dos camins

([Lc 13,24](#))

¹³ »Entreu per la porta estreta, perquè és ampla la porta i espaiós el camí que condueix a la perdició, i són molts els qui hi entren. ¹⁴ Però és estreta la porta i dur el camí que condueix a la vida, i són pocs els qui el troben.

L'arbre i els seus fruits

([Lc 6,43-44](#))

¹⁵ »Guardeu-vos dels falsos profetes, que vénen a vosaltres disfressats d'ovella, però per dintre són llops rapaços. ¹⁶ Pels seus fruits els coneixereu. ¿Es cullen potser raïms dels cards, o figues dels arços? ¹⁷ Tot arbre bo dóna fruits bons, i l'arbre dolent dóna fruits dolents. ¹⁸ Un arbre bo no pot donar fruits dolents, ni un arbre dolent, donar fruits bons. ¹⁹ Tot arbre que no dóna bon fruit és tallat i llençat al foc. ²⁰ Així, doncs, pels seus fruits els coneixereu.

Dir i fer

²¹ »No tothom qui em diu: "Senyor, Senyor", entrarà al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel. ²² Aquell dia, molts em diran: "Senyor, Senyor, ¿no és cert que en nom teu vam profetitzar, i vam treure dimonis, i vam fer molts miracles?" ²³ Llavors jo els diré clarament: "No us he conegut mai. Aparteu-vos de mi, vosaltres que obràveu el mal! "

Les dues cases

([Lc 6,47-49](#))

²⁴ »Per això, tothom qui escolta aquestes meves paraules i les compleix, s'assembla a un home assenyat que va construir la seva casa sobre roca. ²⁵ Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, però no es va ensorrar, perquè estava fonamentada sobre roca. ²⁶ En canvi, tothom qui escolta aquestes meves paraules i no les compleix, s'assembla a un home sense seny que va construir la seva casa damunt de sorra. ²⁷ Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, i la casa es va ensorrar: la seva ruïna fou completa.

L'autoritat de Jesús

([Mc 1,22](#); [Lc 4,32](#))

²⁸ Quan Jesús hagué acabat aquests ensenyaments, la gent va quedar admirada de la seva doctrina, ²⁹ perquè els ensenyava amb autoritat i no com ho feien els mestres de la Llei.

Guarició d'un leprós

([Mc 1,40-45](#); [Lc 5,12-14](#))

8

¹ Jesús baixà de la muntanya, i molta gent es posà a seguir-lo. ² Llavors es va acostar un leprós, es prosternà davant d'ell i li deia:

--Senyor, si vols, em pots purificar.

³ Jesús va estendre la mà i el tocà dient:

--Ho vull, queda pur.

A l'instant quedà pur de la lepra. ⁴ Jesús li digué:

--Vigila de no dir-ho a ningú. Vés a fer-te examinar pel sacerdot i presenta l'ofrena que va ordenar Moisès: això els servirà de prova.

Guarició del criat d'un centurió

([Lc 7,1-10](#); [Jn 4,43-54](#))

⁵ Jesús va entrar a Cafarnaüm. Un centurió l'anà a trobar i li suplicava:

⁶ --Senyor, el meu criat és a casa al llit amb paràlisi i sofreix terriblement.

⁷ Jesús li diu:

--Vinc a curar-lo.

⁸ El centurió li respon:

--Senyor, jo no sóc digne que entris a casa meva; digues només una paraula i el meu criat es posarà bo. ⁹ Perquè jo mateix, que estic sota les ordres d'un altre, tinc soldats a les meves ordres. I a un li dic: "Vés-te'n", i se'n va, i a un altre: "Vine", i ve, i al meu criat li mano: "Fes això", i ho fa.

¹⁰ Quan Jesús ho sentí, en quedà admirat i digué als qui el seguien:

--Us asseguro que no he trobat ningú a Israel amb tanta fe. ¹¹ I us dic que vindrà molta gent d'orient i d'occident i s'asseuran a taula amb Abraham, Isaac i Jacob en el Regne del cel, ¹² mentre que els hereus del Regne seran llançats fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents.

¹³ Després Jesús digué al centurió:

--Vés-te'n, i que es faci tal com has cregut.

I en aquell mateix moment el criat es va posar bo.

Guarició de la sogra de Pere i d'altres malalts

([Mc 1,29-34](#); [Lc 4,38-41](#))

¹⁴ Jesús va arribar a casa de Pere i trobà que la sogra d'aquest era al llit amb febre. ¹⁵ Llavors li tocà la mà, i la febre va deixar-la. Ella es va aixecar i es posà a servir-lo.

¹⁶ Al vespre li van portar molts endimoniats. Jesús va treure els esperits malignes només amb la seva paraula, i va curar tots els malalts. ¹⁷ Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes:

Ell va portar les nostres febleses

i prengué damunt seu

les nostres malalties.

Seguir Jesús

([Lc 9,57-60](#))

¹⁸ Jesús, veient que hi havia una gentada al seu voltant, va donar l'ordre de passar a l'altra riba. ¹⁹ Llavors s'acostà un mestre de la Llei i li digué:

--Mestre, et seguiré arreu on vagis.

²⁰ Jesús li respon:

--Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.

²¹ Un altre, un dels seus deixebles, li digué:

--Senyor, deixa'm anar primer a enterrar el meu pare.

²² Jesús li respon:

--Segueix-me, i deixa que els morts enterrin els seus morts.

La tempesta calmada

([Mc 4,35-41](#); [Lc 8,22-25](#))

²³ Jesús pujà a la barca, i els seus deixebles van anar amb ell. ²⁴ Tot d'una es va aixecar una gran tempesta en el llac, fins al punt que les onades cobrien la barca. Però Jesús dormia. ²⁵ Ells van anar a despertar-lo i li deien:

--Senyor, salva'ns, que ens enfonsem!

²⁶ Ell els diu:

--Per què sou tan covards, gent de poca fe?

Llavors es va aixecar, va increpar els vents i l'aigua, i seguí una gran bonança. ²⁷ Aquells homes, admirats, deien:

--Qui és aquest, que fins els vents i l'aigua l'obeeixen?

Guarició de dos endimoniats a Gàdara

([Mc 5,1-20](#); [Lc 8,26-39](#))

²⁸ Després Jesús va arribar a l'altra banda del llac, al territori dels gadarencs, i l'anaren a trobar dos endimoniats que venien de les coves sepulcrales. Eren tan perillosos que ningú no s'aventurava a passar per aquell camí. ²⁹ Els endimoniats es posaren a cridar:

--Per què et fiques amb nosaltres, Fill de Déu? ¿Has vingut aquí a turmentar-nos abans d'hora?

³⁰ Un tros lluny, hi pasturava un gran ramat de porcs. ³¹ Els dimonis suplicaven a Jesús:

--Si ens treus fora, envia'ns al ramat de porcs.

³² Ell els digué:

--Aneu-hi.

Els dimonis van sortir i se n'anaren als porcs. Llavors tot el ramat es va tirar al llac des de dalt del precipici, i van morir ofegats dintre l'aigua. ³³ Els porquers van fugir, anaren a la ciutat i escamparen la notícia de tot el que havia passat i el cas dels endimoniats. ³⁴ Tota la ciutat va sortir a trobar Jesús i li suplicaren que abandonés el seu territori.

Guarició d'un paralític

([Mc 2,1-12](#); [Lc 5,17-26](#))

9

¹ Llavors Jesús pujà en una barca, va passar a l'altra riba i anà al seu poble. ² Allà li dugueren un paralític ajagut en una llitera. Jesús, en veure la fe d'aquella gent, va dir al paralític:

--Coratge, fill, et són perdonats els pecats.

³ Hi havia allà uns mestres de la Llei que es deien dintre seu: «Aquest blasfema.»

⁴ Però Jesús s'adonà dels seus pensaments i els replicà:

--Per què penseu amb dolenteria dins vostre? ⁵ Què és més fàcil, dir: "Et són perdonats els pecats", o bé dir:

"Aixeca't i camina"? ⁶ Doncs ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra.

Llavors diu al paralític:

--Aixeca't, pren la llitera i vés-te'n a casa.

⁷ Ell s'aixecà i se'n va anar cap a casa seva. ⁸ La gent, en veure-ho, sentí un gran respecte, i glorificava Déu que havia donat als homes un poder tan gran.

Jesús crida Mateu, el publicà

([Mc 2,13-17](#); [Lc 5,27-32](#))

⁹ Mentre se n'anava, Jesús veié tot passant un home que es deia Mateu, assegut al lloc de recaptació d'impostos, i li digué:

--Segueix-me.

Ell s'aixecà i el va seguir.

¹⁰ Després, mentre era a taula a casa seva, van acudir-hi molts publicans i altres pecadors i es posaren a taula amb Jesús i els seus deixebles. ¹¹ Quan els fariseus ho veieren, digueren als deixebles:

--Per què el vostre mestre menja amb els publicans i els pecadors?

¹² Jesús ho va sentir i digué:

--El metge, no el necessiten els qui estan bons, sinó els qui estan malalts. ¹³ Aneu a aprendre què vol dir allò de: El que jo vull és amor, i no sacrificis. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors.

Discussió sobre el dejuni

([Mc 2,18-22](#); [Lc 5,33-39](#))

¹⁴ Els deixebles de Joan van anar a trobar Jesús i li preguntaren:

--Per què nosaltres i els fariseus fem molts dejunis, i els teus deixebles no dejunen?

¹⁵ Jesús els respongué:

--¿Poden estar tristos els convidats a noces mentre l'espòs és amb ells? Ja vindrà el temps que l'espòs els serà pres, i llavors sí que dejunaran.

¹⁶ »Ningú no posa en un vestit vell un pedaç de roba sense tractar: el pedaç estiraria la roba del vestit i es faria un esquinç més gros. ¹⁷ Tampoc no posen vi nou en bots vells: els bots es reventarien, es farien malbé i el vi es vessaria. El vi nou s'ha de posar en bots nous, i així es conserven bots i vi.

Guarició d'una dona amb hemorràgies. Una noia, retornada a la vida

([Mc 5,21-43](#); [Lc 8,40-56](#))

¹⁸ Mentre Jesús els parlava, es presentà un home important, es va prosternar davant d'ell i li digué:

--La meua filla s'acaba de morir. Vine a imposar-li la mà i viurà.

¹⁹ Jesús s'aixecà i el seguí, acompanyat dels seus deixebles.

²⁰ Hi havia una dona que patia d'hemorràgies des de feia dotze anys. Se li va acostar per darrere i li tocà la borla del mantell, ²¹ perquè pensava: «Només que li pugui tocar el mantell, ja em curaré.» ²² Jesús es girà i, en veure-la, digué:

--Coratge, filla, la teua fe t'ha salvat.

I la dona quedà curada des d'aquell moment.

²³ Quan Jesús va arribar a casa d'aquell home important i veié els flautistes i l'aldarull de la gent, ²⁴ va dir:

--Aparteu-vos: la noia no és morta, sinó que dorm.

Però ells se'n burlaven. ²⁵ Quan la gent va ser fora, Jesús entrà, agafà la noia per la mà, i ella va aixecar-se. ²⁶ I la notícia d'aquest fet s'escampà per tota aquella regió.

Guarició de dos cecs

²⁷ Mentre Jesús se n'anava d'allà, dos cecs el seguien tot cridant:

--Fill de David, tingues pietat de nosaltres!

²⁸ Quan va arribar a casa, els cecs l'anaren a trobar. Jesús els preguntà:

--¿Creieu que ho puc fer, això?

Li responen:

--Sí que ho creiem, Senyor.

²⁹ Llavors els va tocar els ulls dient:

--Que es faci segons la vostra fe.

³⁰ I els ulls se'ls van obrir. Jesús els advertí severament:

--Mireu que ningú no ho sàpiga.

³¹ Però ells, així que van sortir, començaren a parlar d'ell per tota aquella regió.

Guarició d'un mut endimoniat

³² Quan ells se n'anaven, van portar a Jesús un mut endimoniat. ³³ Jesús va treure el dimoni, i el mut es posà a parlar. La gent, admirada, deia:

--No s'havia vist mai res de semblant a Israel.

³⁴ Però els fariseus deien:

--Aquest treu els dimonis pel poder del príncep dels dimonis.

Jesús es compadeix de les multituds

³⁵ Jesús recorria totes les viles i pobles, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint malalties i xacres de tota mena.

³⁶ En veure les multituds, se'n compadí, perquè estaven malmenades i abatudes, com ovelles sense pastor.

³⁷ Llavors digué als seus deixebles:

--La collita és abundant, però els segadors són pocs. ³⁸ Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors.

Elecció dels Dotze

([Mc 3,13-19](#); [Lc 6,14-16](#))

10

¹ Jesús va cridar els seus dotze deixebles i els donà poder de treure els esperits malignes i de guarir malalties i xacres de tota mena.

² Els noms dels dotze apòstols són aquests: primer, Simó, anomenat Pere, i Andreu, el seu germà; Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, el seu germà; ³ Felip i Bartomeu; Tomàs i Mateu, el publicà; Jaume, fill d'Alfeu, i Tadeu; ⁴ Simó el Zelós i Judes l'Iscaiot, el qui el va traïr.

Instruccions als Dotze

([Mc 6,7-13](#); [Lc 9,1-5](#))

⁵ Aquests dotze, Jesús els va enviar amb aquestes instruccions:

--No us encamineu a terra de pagans ni entreu en cap població samaritana. ⁶ Aneu més aviat a les ovelles perdudes d'Israel. ⁷ Pel camí prediqueu dient: "El Regne del cel és a prop." ⁸ Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis; de franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc. ⁹ No us emporteu cap moneda: ni d'or, ni de plata, ni de coure; ¹⁰ no prengueu sarró per al camí, ni dos vestits, ni sandàlies, ni bastó. El qui treballa, bé es mereix que el mantinguin. ¹¹ Quan entreu en una vila o en un poble, busqueu si hi ha algú digne de rebre-us i quedeu-vos-hi fins que deixeu aquell lloc. ¹² Quan entreu a la casa, saludeu els qui hi habiten; ¹³ si la casa n'és digna, que rebí la pau que li desitgeu, i si no n'és digna, que la pau torni a vosaltres. ¹⁴ Si no us acullen ni escolten les vostres paraules, sortiu d'aquella casa i d'aquella població i espouseu-vos la pols dels peus. ¹⁵ Us asseguro que el dia del judici serà més suportable per a Sodoma i Gomorra que per a aquella població.

Persecucions dels enviats

([Mc 13,9-13](#); [Lc 21,12-19](#))

¹⁶ »Mireu, jo us envio com ovelles enmig de llops: sigueu astuts com les serps i innocents com els coloms.

¹⁷ »Aneu alerta amb la gent: per causa meva us portaran als tribunals i us assotaran a les sinagogues, ¹⁸ i us conduiran davant els governadors i els reis perquè doneu testimoni davant d'ells i davant els pagans. ¹⁹ Quan us hi portin no us preocupeu del que haureu de dir ni de com parlareu: en aquell moment direu allò que us serà inspirat, ²⁰ perquè no sereu vosaltres qui parlareu, sinó que l'Esperit del vostre Pare parlarà per mitjà vostre.

²¹ »Un germà portarà a la mort el seu germà, i un pare, el seu fill; els fills es rebel·laran contra els pares i els mataran. ²² Tothom us odiarà per causa del meu nom. Però el qui es mantindrà ferm fins a la fi se salvarà. ²³ Quan us persegueixin en una població, fugiu cap a una altra. Us asseguro que no acabareu de recórrer totes les poblacions d'Israel abans que vingui el Fill de l'home.

²⁴ »El deixeble no és més que el seu mestre, ni el criat més que el seu amo. ²⁵ El deixeble en té prou de ser com el seu mestre, i el criat, com el seu amo. Si al cap de casa l'han tractat de Beelzebul, molt més hi tractaran els altres de la casa.

Invitació a la confiança

([Lc 12,2-7](#))

²⁶ »Per tant, no tingueu por de tots ells, perquè no hi ha res de secret que no s'hagi de revelar, ni res d'amagat que no s'hagi de saber. ²⁷ Allò que us dic en la fosca, digueu-ho a plena llum, i allò que sentiu a cau d'orella, pregoneu-ho des dels terrats. ²⁸ I no tingueu por dels qui maten el cos però no poden matar l'ànima; temeu més aviat el qui pot fer que l'ànima i el cos es consumeixin a l'infern. ²⁹ ¿No es venen dos ocells per pocs diners? Doncs ni un de sol no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. ³⁰ I pel que fa a vosaltres, fins i tot els cabells, us té comptats. ³¹ Per tant, no tingueu por: vosaltres valeu més que tots els ocells.

Reconèixer Jesucrist davant els homes

[\(Lc 12,8-9\)](#)

³² »A tot aquell qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel. ³³ Però al qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el meu Pare del cel.

Jesús, motiu de divisió

[\(Lc 12,51-53\)](#)

³⁴ »No us penseu que hagi vingut a portar la pau a la terra. No he vingut a portar la pau, sinó l'espasa. ³⁵ He vingut a desunir el fill i el pare, la filla i la mare, la nora i la sogra. ³⁶ Els enemics de cadascú seran la gent de casa seva.

Disposicions dels seguidors de Jesús

³⁷ »Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi. Qui estima el fill o la filla més que a mi, no és digne de mi. ³⁸ Qui no pren la seva creu i em segueix, no és digne de mi. ³⁹ Qui haurà guanyat la seva vida, la perdrà, però qui l'haurà perduda per causa meva, la trobarà.

Acollir els enviats de Jesús

⁴⁰ »Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. ⁴¹ Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes. Qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos. ⁴² I tothom qui doni un got d'aigua fresca a un d'aquests petits només perquè és deixeble meu, us asseguro que no quedarà sense recompensa.

Activitat de Jesús

11

¹ Quan Jesús hagué acabat de donar aquestes instruccions als seus dotze deixebles, se'n va anar a ensenyar i a predicar per aquelles poblacions.

Els enviats de Joan Baptista

[\(Lc 7,18-35\)](#)

² Joan, que era a la presó, va saber les obres que feia el Messies i envià els seus deixebles ³ a preguntar-li: «¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?»

⁴ Jesús els respongué:

--Aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu: ⁵ els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova. ⁶ I feliç aquell qui no em rebutjarà!

⁷ Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar de Joan a les multituds:

--Què heu sortit a contemplar al desert? ¿Una canya sacsejada pel vent? ⁸ Doncs què hi heu sortit a veure? ¿Un home vestit refinadament? Els qui porten vestits refinats viuen als palaus dels reis! ⁹ Doncs què hi heu sortit a veure? ¿Un profeta? Sí, us ho asseguro, i més que un profeta. ¹⁰ És aquell de qui diu l'Escriptura: Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí. ¹¹ Us ho asseguro: entre els nascuts de dona no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; però el més petit en el Regne del cel és més gran que ell. ¹² Des de Joan Baptista fins ara, el Regne del cel sofreix violència, i gent violenta se'n vol apoderar. ¹³ Tots els profetes i la Llei han profetitzat fins que ha arribat Joan. ¹⁴ I ni que no ho volguéssiu creure, ell és Elies, el qui havia de venir. ¹⁵ Qui tingui orelles, que escolti.

¹⁶ »A qui compararé la gent d'aquesta generació? Són com els nois que seuen a les places i criden als seus companys ¹⁷ dient-los: "Toquem la flauta, i no balleu; cantem complantes, i no us planyeu!" ¹⁸ Perquè ha vingut Joan, que no menja ni beu, i diuen: "Té el dimoni!"; ¹⁹ ha vingut el Fill de l'home, que menja i beu, i diuen: "Aquí teniu un golut i un bevedor, amic de publicans i pecadors." Però les obres de la saviesa acrediten que és justa.

Les poblacions galilees que no s'han convertit

[\(Lc 10,12-15\)](#)

²⁰ Aleshores Jesús començà a blasmar les poblacions on havia fet molts dels seus miracles, perquè no s'havien convertit:

²¹ --Ai de tu, Corazín! Ai de tu, Betsaida! Si a Tir i a Sidó s'haguessin fet els miracles que vosaltres heu vist, ja fa

temps que, en senyal de penediment, s'haurien posat cendra i vestits de sac i s'haurien convertit. ²² Per això us dic que el dia del judici serà més suportable per a Tir i Sidó que per a vosaltres. ²³ I tu, Cafarnaüm, ¿et creus que seràs enalçada fins al cel? Al país dels morts, baixaràs! Si a Sodoma s'haguessin fet els miracles que tu has vist, encara avui existiria. ²⁴ Per això et dic que el dia del judici serà més suportable per a Sodoma que per a tu.

Pregària de Jesús

([Lc 10,21-22](#))

²⁵ En aquell temps, Jesús digué:

--T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. ²⁶ Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho.

²⁷ »El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.

²⁸ »Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. ²⁹ Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, ³⁰ perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera.

Les espigues arrencades en dissabte

([Mc 2,23-28](#); [Lc 6,1-5](#))

12

¹ En aquell temps, Jesús anava per uns sembrats en dissabte. Els seus deixebles tenien gana i es posaren a arrencar espigues i a menjar-se-les. ² Quan els fariseus ho veieren, van dir a Jesús:

--Mira, els teus deixebles fan allò que no és permès de fer en dissabte.

³ Jesús els respongué:

--¿No heu llegit què va fer David quan van tenir gana ell i els qui anaven amb ell: ⁴ com va entrar al temple de Déu i va menjar els pans d'ofrena, que no podien menjar ni ell ni els qui l'acompanyaven, sinó únicament els sacerdots?

⁵ ¿I no heu llegit en la Llei que els sacerdots en el temple violen el repòs del dissabte i no en són culpables? ⁶ Doncs jo us dic que aquí hi ha alguna cosa més gran que el temple. ⁷ Si haguéssiu entès què vol dir allò de: El que jo vull és amor, i no sacrificis, no hauríeu condemnat uns homes que no tenen culpa. ⁸ Perquè el Fill de l'home és senyor del dissabte.

Un home curat en dissabte

([Mc 3,1-6](#); [Lc 6,6-11](#))

⁹ Després se n'anà d'allí i va entrar a la sinagoga. ¹⁰ Hi havia un home que tenia la mà paralizada. Ells preguntaren a Jesús, per poder-lo acusar:

--¿És permès de curar en dissabte?

¹¹ Ell els respongué:

--¿Qui de vosaltres, si té una sola ovella i li cau en un clot en dissabte, no anirà a agafar-la i la'n traurà? ¹² I un home val molt més que una ovella! Per tant, és permès de fer el bé en dissabte.

¹³ Llavors digué a aquell home:

--Estén la mà.

Ell la va estendre, i li quedà bona igual que l'altra. ¹⁴ Els fariseus sortiren i prengueren l'acord de fer morir Jesús.

Jesús, el servent escollit

¹⁵ Quan ell ho va saber, se n'anà d'allí. El va seguir molta gent, i ell els va curar tots, ¹⁶ però els manà severament que no el descobrissin. ¹⁷ Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes:

¹⁸ Aquí teniu el meu servent,
que jo he escollit,
el meu estimat,
en qui m'he complagut.

Posaré damunt d'ell el meu Esperit
perquè porti la justícia a les nacions.

¹⁹ No disputarà ni alçarà la veu,
no la farà sentir pels carrers.

²⁰ No trencarà la canya esquerpada
ni apagarà el ble que vacil·la
fins que faci triomfar la justícia.

²¹ I les nacions posaran l'esperança
en el seu nom.

Jesús i Beelzebul

([Mc 3,22-30](#); [Lc 11,14-23](#))

²² Llavors portaren a Jesús un endimoniat cec i mut. Ell el va curar, i el mut recobrà la paraula i la vista. ²³ Tota la gent, desconcertada, deia:

--¿No deu ser aquest el Fill de David?

²⁴ Quan els fariseus ho sentiren, digueren:

--Aquest treu els dimonis pel poder de Beelzebul, el príncep dels dimonis.

²⁵ Jesús, que coneixia els seus pensaments, els digué:

--Tot reialme que es divideix i lluita contra si mateix, va a la ruïna. I tota ciutat o casa que es divideix i lluita contra si mateixa, no durarà. ²⁶ I si Satanàs treu fora Satanàs, vol dir que està dividit i lluita contra si mateix. Com podrà durar, doncs, el seu reialme? ²⁷ I si jo trec els dimonis pel poder de Beelzebul, amb quin poder els treuen els vostres seguidors? Per això ells mateixos seran els vostres jutges. ²⁸ Ara bé, si jo trec els dimonis pel poder de l'Esperit de Déu, és que ha arribat a vosaltres el Regne de Déu.

²⁹ »Com pot entrar algú a casa d'un que és fort i prendre-li els seus béns si abans no el lliga? Tan sols així li podrà saquejar la casa. ³⁰ Qui no està amb mi, està contra mi. Qui amb mi no recull, escampa.

³¹ »Per això us dic: els homes obtindran el perdó per tots els pecats i per totes les blasfèmies, però la blasfèmia contra l'Esperit no serà perdonada. ³² El qui parli contra el Fill de l'home serà perdonat, però el qui parli contra l'Esperit Sant no serà perdonat ni en aquest món ni en l'altre.

Coses bones i coses dolentes

([Lc 6,43-45](#))

³³ »Si planteu un arbre bo, dóna bon fruit, i si el planteu dolent, dóna un fruit dolent, perquè l'arbre es coneix pel fruit.

³⁴ Cria d'escurçons! Com podríeu dir coses bones, vosaltres que sou dolents? Perquè del que sobreix del cor, en parla la boca. ³⁵ L'home bo treu coses bones del seu bon tresor, i l'home dolent, del seu tresor dolent, en treu de dolentes. ³⁶ I jo us dic que, de tota paraula inútil que diguin els homes, en donaran compte el dia del judici: ³⁷ per allò que hauràs dit et salvaràs, i per allò que hauràs dit et condemnaràs.

El senyal de Jonàs

([Lc 11,29-32](#))

³⁸ Llavors alguns mestres de la Llei i fariseus digueren a Jesús:

--Mestre, volem veure un senyal.

³⁹ Ell els respongué:

--La gent d'aquesta generació dolenta i adúltera demana un senyal, però no els en serà donat cap altre que el del profeta Jonàs. ⁴⁰ Perquè així com Jonàs va estar tres dies i tres nits en el ventre del gran peix, també el Fill de l'home estarà tres dies i tres nits en el cor de la terra. ⁴¹ El dia del judici, els habitants de Nínive s'aixecaran per condemnar la gent d'aquesta generació, perquè ells es van convertir quan Jonàs els predicà; i aquí hi ha alguna cosa més que Jonàs. ⁴² El dia del judici, la reina del país del sud s'alçarà per condemnar la gent d'aquesta generació, perquè ella va venir de l'altre cap de món per escoltar la saviesa de Salomó; i aquí hi ha alguna cosa més que Salomó.

Retorn de l'esperit maligne

([Lc 11,24-26](#))

⁴³ »L'esperit maligne, quan surt d'un home, vaga pels llocs erms buscant repòs, però no en troba. ⁴⁴ Aleshores es diu: "Me'n tornaré a casa meva, d'on he sortit." Hi arriba i la troba desocupada, escombrada i endreçada. ⁴⁵ Llavors se'n va a buscar altres set esperits pitjors que ell, entren en aquell home i s'hi queden. Al final, l'estat d'aquell home és pitjor que abans. Així passarà amb la gent d'aquesta generació dolenta.

La mare i els germans de Jesús

([Mc 3,31-35](#); [Lc 8,19-21](#))

⁴⁶ Mentre Jesús s'adreçava a la gent, la seva mare i els seus germans, que eren fora, volien parlar amb ell. ⁴⁷ Algú li digué:

--La teva mare i els teus germans són aquí fora, que volen parlar amb tu.

⁴⁸ Ell li respongué:

--¿Qui és la meva mare i qui són els meus germans?

⁴⁹ Llavors, assenyalant amb la mà els seus deixebles, digué:

--Aquests són la meva mare i els meus germans. ⁵⁰ El qui fa la voluntat del meu Pare del cel, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare.

Paràbola del sembrador

([Mc 4,1-9](#); [Lc 8,4-8](#))

13

¹ Aquell dia, Jesús va sortir de la casa i es va asseure vora el llac. ² Es reuní tanta gent entorn d'ell, que va haver de pujar en una barca i s'hi assegué. La gent es quedà vora l'aigua. ³ Ell els va parlar llargament en paràboles. Deia:

--Un sembrador va sortir a sembrar. ⁴ Tot sembrant, una part de les llavors va caure arran del camí; vingueren els ocells i se les van menjar. ⁵ Unes altres llavors van caure en un terreny rocós, on hi havia poca terra, i de seguida van germinar, ja que la terra tenia poc gruix; ⁶ però, quan sortí el sol, recremà les plantes, i es van assecar, perquè no tenien arrels. ⁷ Unes altres llavors van caure enmig dels cards; els cards van créixer i les ofegaren. ⁸ Però una part de les llavors va caure en terra bona i donà fruit: unes llavors van donar el cent, unes altres el seixanta, unes altres el trenta per u.

⁹ »Qui tingui orelles, que escolti.

El perquè de les paràboles

([Mc 4,10-12](#); [Lc 8,9-10](#))

¹⁰ Els deixebles s'acostaren i li van preguntar:

--Per què els parles en paràboles?

¹¹ Ell els respongué:

--A vosaltres, Déu us dona a conèixer els designis secrets del Regne del cel, però no a ells. ¹² Perquè al qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar, mentre que al qui no té, li prendran fins allò que li queda. ¹³ Per això els parlo en paràboles, perquè miren però no hi veuen, escolten però no hi senten ni comprenen. ¹⁴ Així es compleix en ells aquella profecia d'Isaïes que diu:

» Escoltareu, però no comprendreu;

mirareu bé, però no hi veureu.

¹⁵ S'ha fet insensible,

el cor d'aquest poble!

S'han tapat les orelles,

han tancat els ulls,

no fos cas que els seus ulls hi veiessin,

les seves orelles hi sentissin,

el seu cor compregués

i es convertissin.

I jo els guariria!

¹⁶ »Feliços, en canvi, els vostres ulls, perquè hi veuen, i les vostres orelles, perquè hi senten! ¹⁷ Us asseguro que molts profetes i justos van desitjar veure el que vosaltres veieu, però no ho veieren, i sentir el que vosaltres sentiu, però no ho sentiren.

Explicació de la paràbola del sembrador

([Mc 4,13-20](#); [Lc 8,11-15](#))

¹⁸ »Per tant, escolteu ara, vosaltres, què vol dir la paràbola del sembrador. ¹⁹ A tot aquell qui escolta la paraula del Regne però no la comprèn, ve el Maligne i li pren la llavor sembrada en el seu cor. Aquest és el de la llavor sembrada arran del camí. ²⁰ El de la llavor sembrada en un terreny rocós és el qui escolta la paraula i de seguida la rep amb alegria, ²¹ però no té cap arrel dintre d'ell, és inconstant: tan bon punt la paraula li porta tribulacions o

persecucions, sucumbeix tot seguit. ²² El de la llavor sembrada enmig dels cards és el qui escolta la paraula, però les preocupacions d'aquest món i la seducció de les riqueses arriben a ofegar-la; per això no dóna fruit. ²³ El de la llavor sembrada en terra bona és el qui escolta la paraula i la comprèn; aquest dóna fruit, i arriba al cent, al seixanta o al trenta per u.

Paràbola del blat i el jull

²⁴ Després els proposà aquesta altra paràbola:

--Amb el Regne del cel passa com amb un home que va sembrar bona llavor en el seu camp; ²⁵ però, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, va sembrar jull enmig del blat i se'n va anar. ²⁶ Quan els brins van créixer i es va formar l'espiga, aparegué també el jull. ²⁷ Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren:

»--Senyor, ¿no vas sembrar bona llavor en el teu camp? D'on ha sortit, doncs, el jull?

²⁸ »Els respongué:

»--Això ho ha fet un enemic.

»Els mossos li diuen:

»--¿Vols que anem a arrencar el jull?

²⁹ »Els respon:

»--No ho feu pas, no fos cas que, arrencant el jull, arrenquésiu també el blat. ³⁰ Deixeu que creixin junts fins al temps de la sega, i llavors diré als segadors: "Arrenqueu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; el blat, en canvi, arplegueu-lo i porteu-lo al meu graner."

Paràbola del gra de mostassa

([Mc 4,30-32](#); [Lc 13,18-19](#))

³¹ Els proposà encara una altra paràbola:

--Amb el Regne del cel passa com amb el gra de mostassa que un home va sembrar en el seu camp: ³² la mostassa és la més petita de totes les llavors; però, quan ha crescut, es fa més gran que les hortalisses i arriba a ser un arbre; fins i tot vénen els ocells del cel a fer niu a les seves branques .

Paràbola del llevat

([Lc 13,20-21](#))

³³ Els digué una altra paràbola:

--Amb el Regne del cel passa com amb el llevat que una dona va posar dins tres mesures de farina, fins que tota la pasta va fermentar.

El perquè de les paràboles

([Mc 4,33-34](#))

³⁴ Tot això, Jesús ho digué a la gent en paràboles, i no els deia res sense paràboles. ³⁵ Així es va complir allò que havia anunciat el profeta:

Obriré els llavis

per parlar en paràboles,

proclamaré coses

que estaven amagades

des de la creació del món.

Explicació de la paràbola del blat i el jull

³⁶ Llavors deixà la gent i se'n va anar a casa. Els deixebles se li acostaren i li digueren:

--Explica'ns la paràbola del jull sembrat en el camp.

³⁷ Ell els digué:

--El qui sembra la bona llavor és el Fill de l'home. ³⁸ El camp és el món. La bona llavor són els qui pertanyen al Regne. El jull són els qui pertanyen al Maligne. ³⁹ L'enemic que ha sembrat el jull és el diable. La sega és la fi del món, i els segadors són els àngels. ⁴⁰ Així com arrenquen el jull i el cremen al foc, així passarà a la fi del món: ⁴¹ el Fill de l'home enviarà els seus àngels a arrencar del seu Regne tots els qui fan caure en pecat i els qui obren el mal, ⁴² i els llançaran a la fornall ardent; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents. ⁴³ Llavors els justos resplendiran com el sol en el Regne del seu Pare.

»Qui tingui orelles, que escolti.

Paràbola del tresor amagat

⁴⁴ »Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp: l'home que el troba el torna a amagar i, ple de joia, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp.

Paràbola de la perla

⁴⁵ »També passa amb el Regne del cel com amb un mercader que busca perles fines: ⁴⁶ quan en troba una de gran valor, va a vendre tot el que té i la compra.

Paràbola de la xarxa

⁴⁷ »També passa amb el Regne del cel com quan tiren una xarxa a l'aigua i la xarxa arreplega tota mena de peixos.

⁴⁸ Un cop plena, la treuen a la platja, s'asseuen, i recullen en coves els peixos bons i llencen els dolents.

⁴⁹ Igualment passarà a la fi del món: sortiran els àngels i destriaran els dolents dels justos, ⁵⁰ i els llançaran a la fornall ardent; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents.

Coses noves i coses velles

⁵¹ »¿Ho heu entès, tot això?

Li responen:

--Sí.

⁵² Ell els diu:

--Doncs bé, tot mestre de la Llei que s'ha fet deixeble del Regne del cel és semblant a un cap de casa que treu del seu tresor coses noves i coses velles.

Jesús, rebutjat en el seu poble

([Mc 6,1-6](#))

⁵³ Quan Jesús hagué acabat de dir aquestes paràboles se'n va anar d'aquell lloc. ⁵⁴ Arribà al seu poble i instruïa la gent a la sinagoga. Ells se n'estranyaven i deien:

--D'on li vénen, aquesta saviesa i aquests miracles que fa? ⁵⁵ ¿No és el fill del fuster? La seva mare, ¿no és aquella que es diu Maria? Els seus germans, ¿no es diuen Jaume, Josep, Simó i Judes? ⁵⁶ I les seves germanes, ¿no viuen totes entre nosaltres? D'on li ve, tot això?

⁵⁷ I no eren capaços d'acceptar-lo. Jesús els digué:

--Un profeta només és menyspreat al seu poble i a casa seva.

⁵⁸ I no va fer allí gaires miracles, perquè ells no tenien fe.

Mort de Joan Baptista

([Mc 6,14-29](#))

14

¹ En aquell temps, el tetrarca Herodes va sentir parlar de l'anomenada de Jesús ² i digué als seus cortesans:

--Aquest és Joan Baptista: ha ressuscitat d'entre els morts, i per això té el poder de fer miracles.

³ En efecte, Herodes havia fet agafar Joan, l'havia encadenat i l'havia tancat a la presó, a causa d'Herodíes, la dona del seu germà Filip. ⁴ Joan li deia:

--No t'és permès de conviure amb ella.

⁵ Herodes el volia fer matar, però tenia por del poble, que considerava Joan un profeta.

⁶ El dia del natalici d'Herodes, la filla d'Herodíes va ballar davant els convidats, i va agradar tant a Herodes ⁷ que aquest es comprometé amb jurament a donar-li el que demanés. ⁸ Ella, instigada per la seva mare, digué:

--Dóna'm aquí mateix, en una safata, el cap de Joan Baptista.

⁹ El rei es va entristir, però a causa del jurament que havia fet davant els convidats manà que l'hi donessin, ¹⁰ i va fer decapitar Joan a la presó. ¹¹ Van dur el cap en una safata, el donaren a la noia, i ella el va portar a la seva mare.

¹² Els deixebles de Joan anaren a endur-se'n el cos i li donaren sepultura. Després ho van fer saber a Jesús.

Primera multiplicació dels pans

([Mc 6,32-44](#); [Lc 9,10-17](#); [Jn 6,1-13](#))

¹³ Quan Jesús va rebre la notícia, se n'anà d'allí en una barca tot sol cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber, el seguiren a peu des de les seves poblacions. ¹⁴ Quan desembarcà, veié una gran gentada, se'n compadí i va curar els seus malalts.

¹⁵ Arribat el capvespre, els deixebles s'acostaren a dir-li:

--Aquest lloc és despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiada la gent, i que vagin als pobles a comprar-se menjar.

¹⁶ Però Jesús els respongué:

--No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos.

¹⁷ Ells li diuen:

--Aquí només tenim cinc pans i dos peixos.

¹⁸ Ell els digué:

--Porteu-me'ls aquí.

¹⁹ Llavors va manar que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedició, partí els pans, els donà als seus deixebles, i ells els donaren a la gent. ²⁰ Tots en van menjar i quedaren saciats. Després van recollir els bocins de pa que havien sobrat i n'ompliren dotze cistelles. ²¹ Els qui n'havien menjat eren uns cinc mil homes, a més de les dones i les criatures.

Jesús camina sobre l'aigua

([Mc 6,45-52](#); [Jn 6,16-21](#))

²² Tot seguit, Jesús va fer pujar els deixebles a la barca i els manà que passessin al davant d'ell cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. ²³ Després d'acomiar-los va pujar tot sol a la muntanya a pregar. Al vespre encara era allà tot sol. ²⁴ La barca ja s'havia allunyat un bon tros de terra, i les ones la sacsejaven, perquè el vent era contrari. ²⁵ A la matinada, Jesús va anar cap a ells caminant sobre l'aigua. ²⁶ Quan els deixebles el veieren caminant sobre l'aigua, es van esglaiar i es digueren:

--És un fantasma!

I es posaren a cridar de por.

²⁷ Però de seguida Jesús els digué:

--Coratge! Sóc jo. No tingueu por!

²⁸ Pere li contestà:

--Senyor, si ets tu, mana'm que vingui caminant sobre l'aigua.

²⁹ Jesús li digué:

--Vine.

Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà cap a Jesús. ³⁰ Però en veure que el vent era fort, es va acovardir. Llavors començà d'enfonsar-se i cridà:

--Senyor, salva'm!

³¹ A l'instant, Jesús estengué la mà i va agafar-lo tot dient-li:

--Home de poca fe! Per què has dubtat?

³² Llavors pujaren a la barca, i el vent va parar. ³³ Els qui eren a la barca es prosternaren davant d'ell i exclamaren:

--Realment ets Fill de Déu.

Guarició de malalts a Genesaret

([Mc 6,53-56](#))

³⁴ Quan hagueren fet la travessia del llac, Jesús i els seus deixebles van tocar terra a Genesaret. ³⁵ La gent d'aquell indret el van reconèixer i escamparen la notícia per tota la regió. Li van portar tots els malalts ³⁶ i li demanaven que els deixés tocar ni que fos tan sols la borla del seu mantell. I tots els qui el van tocar quedaren curats.

La tradició dels antics

([Mc 7,1-23](#))

15

¹ Uns fariseus i uns mestres de la Llei que havien vingut de Jerusalem anaren a trobar Jesús i li van dir:

² --Com és que els teus deixebles violen la tradició dels antics i no es renten les mans ritualment a l'hora de menjar?

³ Ell els respongué:

--I com és que vosaltres violeu els manaments de Déu en nom de la vostra tradició? ⁴ En efecte, Déu ha dit: Honra el pare i la mare. I també: Qui maleeixi el pare o la mare serà condemnat a mort. ⁵ Però vosaltres afirmeu: "El qui digui al pare o a la mare: 'Consagro a Déu els béns amb què us hauria d'ajudar', ⁶ ja no té cap obligació d'honrar els seus pares." Així, en nom de la vostra tradició, invalideu la paraula de Déu. ⁷ Hipòcrites! Amb tota la raó Isaïes va

profetitzar de vosaltres quan digué:

⁸ » Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi.

⁹ El culte que em donen és buit, les doctrines que ensenyen són preceptes humans.

¹⁰ Llavors cridà la gent i els digué:

--Escolteu i enteneu-ho bé: ¹¹ El que fa impur l'home no és allò que entra a la boca; és el que en surt, allò que el fa impur.

¹² Després els deixebles anaren a dir a Jesús:

--¿Saps que els fariseus s'han escandalitzat d'això que has dit?

¹³ Ell els respongué:

--Tota plantació que no ha plantat el meu Pare celestial serà arrencada. ¹⁴ Deixeu-los estar: són cecs que guien cecs, i si un cec guia un altre cec, tots dos cauen al clot.

¹⁵ Llavors Pere li digué:

--Explica'ns aquest proverbi.

¹⁶ Jesús respongué:

--¿També vosaltres sou incapaços d'entendre-ho? ¹⁷ ¿No compreneu que tot allò que entra a la boca passa al ventre i és tret fora del cos? ¹⁸ Allò que surt de la boca ve del cor, i això sí que fa impur l'home. ¹⁹ Perquè del cor de l'home surten les intencions dolentes que el porten a assassinats, adulteris, relacions il·legítimes, robatoris, falsos testimonis, injúries. ²⁰ Això és el que fa impur l'home, però menjar sense rentar-se les mans ritualment no el fa pas impur.

Guarició de la filla d'una cananea

([Mc 7,24-30](#))

²¹ Jesús se'n va anar d'allí i es retirà a la regió de Tir i Sidó. ²² Una dona cananea, que era d'aquell territori, vingué a trobar-lo i es posà a cridar:

--Senyor, Fill de David, tingues pietat de mi. La meva filla està endimoniada i sofreix molt.

²³ Jesús no li va tornar contesta. Els seus deixebles es van acostar i li demanaven:

--Fes-la marxar: no fa més que cridar darrere nostre.

²⁴ Jesús els digué:

--Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes d'Israel.

²⁵ Però la dona vingué a prosternar-se davant d'ell i li deia:

--Senyor, ajuda'm!

²⁶ Jesús contestà:

--No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets.

²⁷ Ella digué:

--És veritat, Senyor, però també els gossets mengen les engrunes que cauen de la taula dels seus amos.

²⁸ Llavors Jesús li respongué:

--Dona, és gran la teva fe! Que es faci tal com tu vols.

I des d'aquell mateix moment es posà bona la seva filla.

Guarició de molts malalts

²⁹ Jesús se'n va anar d'allí i arribà vora el llac de Galilea, pujà a la muntanya i s'assegué. ³⁰ Llavors anà a trobar-lo molta gent que portava coixos, cecs, esguerrats, muts i molts altres malalts. Els van deixar als seus peus, i ell els va curar. ³¹ La gent, en veure que els muts parlaven, que els esguerrats quedaven curats, els coixos caminaven i els cecs hi veien, se'n meravellava i glorificava el Déu d'Israel.

Segona multiplicació dels pans

([Mc 8,1-10](#))

³² Llavors Jesús va cridar els seus deixebles i els digué:

--Sento una gran compassió per aquesta gent, perquè ja fa tres dies que no es mouen d'aquí amb mi i no tenen res per a menjar. I no vull que se'n vagin dejuns, no fos cas que defallissin pel camí.

³³ Els deixebles li diuen:

--D'on traurem en despoblat el pa que cal per a alimentar tanta gent?

³⁴ Jesús els pregunta:

--Quants pans teniu?

Els li responen:

--Set, i uns quants peixos.

³⁵ Llavors Jesús va manar que la gent s'assegués a terra, ³⁶ prengué els set pans i els peixos, digué l'acció de gràcies, els partí, en donava als deixebles, i els deixebles en donaven a la gent. ³⁷ Tots en van menjar i quedaren saciats. Després van recollir els bocins de pa que havien sobrat i n'ompliren set paneres. ³⁸ Els qui n'havien menjat eren quatre mil homes, a més de les dones i les criatures.

³⁹ Després d'acomiarar la gent, Jesús va pujar a la barca i se n'anà al territori de Magadan.

Petició d'un senyal

([Mc 8,11-13](#))

16

¹ Es presentaren els fariseus i els saduceus i, per posar-lo a prova, li demanaren que els fes veure un senyal del cel.

² Jesús els respongué:

--Quan arriba el capvespre, dieu: "Cel rogenic, bon temps." ³ I de bon matí: "Cel roig i fosc, mal temps, avui."

¿Vosaltres, doncs, sabeu interpretar l'aspecte del cel i no sou capaços d'interpretar els signes dels temps? ⁴ La gent d'aquesta generació dolenta i adúltera demana un senyal, però no els en serà donat cap altre que el de Jonàs.

Llavors Jesús els deixà i se'n va anar.

El llevat i els pans

([Mc 8,14-21](#))

⁵ Quan els deixebles passaren a l'altra riba, van veure que s'havien oblidat de proveir-se de pans. ⁶ Jesús els digué: --Estigueu alerta, gardeu-vos del llevat dels fariseus i dels saduceus.

⁷ Ells pensaven: «Ho diu perquè no ens hem proveït de pans.»

⁸ Jesús se n'adonà i els va dir:

--Gent de poca fe! Per què esteu pensant que no teniu pans? ⁹ ¿Encara no ho compreneu? ¿No recordeu el fet dels cinc pans i dels cinc mil homes, i quantes cistelles va recollir de les sobres? ¹⁰ ¿O el fet dels set pans i dels quatre mil homes, i quantes paneres va recollir del que havia sobrat? ¹¹ ¿Encara no compreneu que no us he parlat de pans? Guardeu-vos del llevat dels fariseus i dels saduceus.

¹² Aleshores compregueren que no els parlava de guardar-se del llevat del pa, sinó de la doctrina dels fariseus i dels saduceus.

Pujada de Jesús a Jerusalem ([16,13-20,34](#))

Pere reconeix Jesús com a Messies

([Mc 8,27-30](#); [Lc 9,18-21](#))

¹³ Després Jesús va arribar a la regió de Cesarea de Filip, i preguntava als seus deixebles:

--Qui diu la gent que és el Fill de l'home?

¹⁴ Ells respongueren:

--Uns diuen que és Joan Baptista; d'altres, Elies; d'altres, Jeremies o algun dels profetes.

¹⁵ Ell els pregunta:

--I vosaltres, qui dieu que sóc?

¹⁶ Simó Pere li respongué:

--Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu.

¹⁷ Llavors Jesús li va dir:

--Feliç de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho han revelat els homes, sinó el meu Pare del cel! ¹⁸ I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar.

¹⁹ Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel.

²⁰ Després va manar als seus deixebles que no diguessin a ningú que ell era el Messies.

Jesús anuncia la seva mort i resurrecció

([Mc 8,31-9,1](#); [Lc 9,22-27](#))

²¹ Des d'aleshores Jesús començà a explicar als deixebles que calia que anés a Jerusalem i que patís molt de part dels notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia.

²² Llavors Pere, prenent-lo a part, es posà a renyar-lo dient:

--Déu te'n guard, Senyor! A tu això no et passarà.

²³ Però Jesús es girà i digué a Pere:

--Vés-te'n d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes.

²⁴ Aleshores Jesús digué als seus deixebles:

--Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. ²⁵ Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà. ²⁶ Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdía la vida? Què no donaria l'home a canvi de la seva vida? ²⁷ Perquè el Fill de l'home ha de venir amb els seus àngels en la glòria del seu Pare, i llavors pagarà a cadascú segons les seves obres. ²⁸ Us asseguro que alguns dels qui són aquí no moriran sense haver vist el Fill de l'home venint en el seu Regne.

Transfiguració de Jesús

([Mc 9,2-13](#); [Lc 9,28-36](#))

17

¹ Sis dies després, Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, se'ls endugué a part dalt d'una muntanya alta ² i es transfigurà davant d'ells; la seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. ³ Llavors se'ls van aparèixer Moisès i Elies, que conversaven amb Jesús. ⁴ Pere digué a Jesús: --Senyor, és bo que estiguem aquí dalt. Si vols, hi faré tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies.

⁵ Encara parlava, quan els cobrí un núvol lluminós, i una veu digué des del núvol:

--Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.

⁶ Els deixebles, en sentir-ho, es van prosternar amb el front fins a terra, plens de gran temor. ⁷ Jesús s'acostà, els tocà i els digué:

--Aixequeu-vos, no tingueu por.

⁸ Ells van alçar els ulls i no veieren ningú més que Jesús tot sol.

⁹ Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va donar aquesta ordre:

--No digueu res a ningú d'aquesta visió fins que el Fill de l'home hagi ressuscitat d'entre els morts.

¹⁰ Després els deixebles preguntaren a Jesús:

--Com és que els mestres de la Llei diuen que primer ha de venir Elies?

¹¹ Jesús els respongué:

--És cert que Elies havia de venir a renovar-ho tot; ¹² i jo us asseguro que ja va venir i no el reconegueren, sinó que el van tractar com van voler. Igualment el Fill de l'home ha de patir a les seves mans.

¹³ Llavors els deixebles compregueren que els havia parlat de Joan Baptista.

Guarició d'un noi endimoniaat

([Mc 9,14-29](#); [Lc 9,37-43a](#))

¹⁴ Així que van arribar on era la gent, un home es va acostar a Jesús, s'agenollà davant d'ell ¹⁵ i li digué:

--Senyor, tingues pietat del meu fill, que és epilèptic i pateix molt: sovint cau al foc o a l'aigua. ¹⁶ L'he portat als teus deixebles, però no l'han pogut curar.

¹⁷ Jesús digué:

--Generació descreguda i esgarriada! Fins quan hauré d'estar amb vosaltres? Fins quan us hauré de suportar? Porteu-me el noi aquí.

¹⁸ Aleshores Jesús increpà el dimoni, que va sortir del noi, i el noi quedà curat des d'aquell mateix moment.

¹⁹ Quan van ser sols, els deixebles anaren a trobar Jesús i li preguntaren:

--Per què nosaltres no l'hem pogut treure?

²⁰ Ell els respongué:

--Per la vostra poca fe. Us ho asseguro: només que tinguéssiu fe com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta muntanya: "Vés-te'n allà", se n'hi aniria. Res no us seria impossible. (²¹)

Jesús anuncia per segona vegada la seva mort i resurrecció

([Mc 9,30-32](#); [Lc 9,43b-45](#))

²² Es trobaven tots junts a Galilea, i Jesús digué als seus deixebles:

--El Fill de l'home ha de ser entregat en mans dels homes, ²³ i el mataran; però el tercer dia ressuscitarà. I els deixebles es van entristir molt.

El tribut del temple

²⁴ Després que ells van arribar a Cafarnaüm, els qui cobraven el tribut del temple anaren a trobar Pere i li preguntaren:

--¿Que no té el costum de pagar el tribut, el vostre mestre?

²⁵ Pere respongué:

--És clar que sí.

Un cop Pere va entrar a casa, Jesús s'avançà a preguntar-li:

--Què et sembla, Simó? Els reis de la terra, ¿de qui cobren impostos i tributs: dels seus fills o dels estranys?

²⁶ Pere li respon:

--Dels estranys.

Jesús li diu:

--Per tant, els fills no hi estan obligats. ²⁷ Però, per no escandalitzar ningú, vés al llac, tira l'ham, obre la boca del primer peix que agafis i hi trobaràs la moneda que ens cal per a pagar: dona'ls-la per mi i per tu.

El més important en el Regne del cel

([Mc 9,33-37](#); [Lc 9,46-48](#))

18

¹ En aquella ocasió, els deixebles preguntaren a Jesús:

--Qui és el més important en el Regne del cel?

² Jesús va cridar un infant, el posà enmig d'ells ³ i digué:

--Us ho asseguro: si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel. ⁴ Així, doncs, el qui es faci petit com aquest infant és el més important en el Regne del cel. ⁵ I qui acull un infant com aquest en nom meu, m'acull a mi.

Fer caure en pecat

([Mc 9,42-48](#))

⁶ »Però al qui fa caure en pecat un d'aquests petits que creuen en mi, més li valdria que li pengessin al coll una mola de molí i l'enfonsessin enmig del mar.

⁷ »Ai del món, on tants fan caure en pecat! Això no es pot evitar, però ai dels qui fan que els altres caiguin en pecat!

⁸ Si la mà o el peu et fan caure en pecat, talla-te'ls i llença'ls. Val més que entris a la vida sense mà o sense peu, que no pas que siguis llançat amb totes dues mans o amb tots dos peus al foc etern.

⁹ »I si l'ull et fa caure en pecat, arrenca-te'l i llença'l. Val més que entris a la vida amb un sol ull, que no pas que siguis llançat amb tots dos ulls al foc de l'infern.

Paràbola de l'ovella perduda

¹⁰ »Mireu de no menysprear cap d'aquests petits, perquè us asseguro que en el cel els seus àngels veuen constantment cara a cara el meu Pare celestial. (¹¹) ¹² Què us sembla? Si un home té cent ovelles i se li n'esgarria una, ¿no deixa les noranta-nou a la muntanya i va a buscar l'esgarriada? ¹³ I si l'arriba a trobar, us asseguro que té més alegria per aquesta ovella que per les noranta-nou que no s'havien esgarriat. ¹⁴ Igualment, el vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un de sol d'aquests petits.

El germà que fa una ofensa

¹⁵ »Si el teu germà et fa una ofensa, vés a trobar-lo i, tot sol amb ell, fes-li veure la seva falta. Si t'escolta, t'hauràs guanyat el germà. ¹⁶ Si no t'escolta, crida'n un o dos més, perquè tota qüestió ha de ser resolta per la declaració de dos o tres testimonis. ¹⁷ Si tampoc no els escolta, digues-ho a la comunitat reunida. I si ni tan sols escolta la comunitat, considera'l un pagà i un públicà. ¹⁸ Us ho asseguro: tot allò que lligueu a la terra quedarà lligat al cel, i tot

allò que deslligueu a la terra quedarà deslligat al cel.

¹⁹ »Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra es posen d'acord per a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà; ²⁰ perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells.

Paràbola del servent sense compassió

²¹ Aleshores Pere preguntà a Jesús:

--Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades?

²² Jesús li respon:

--No et dic set vegades, sinó setanta vegades set.

²³ »Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que volgué demanar comptes als seus subordinats. ²⁴ Tot just havia començat, quan li'n van portar un que li devia deu mil talents. ²⁵ Com que no tenia amb què pagar, aquell senyor va manar que, per a poder satisfer el deute, el venguessin com a esclau, amb la seva dona, els seus fills i tots els seus béns. ²⁶ Ell se li va llançar als peus i, prosternat, li deia:

»--Tingues paciència amb mi i t'ho pagaré tot.

²⁷ »Llavors, compadit d'ell, el senyor deixà lliure aquell subordinat i li va perdonar el deute.

²⁸ »Quan aquell home sortia, va trobar un dels seus companys que tan sols li devia cent denaris. L'agafà i l'escanyava dient:

»--Paga'm el que em deus.

²⁹ »El company se li va llançar als peus i li suplicava:

»--Tingues paciència amb mi i ja t'ho pagaré.

³⁰ »Però ell s'hi va negar i el va fer tancar a la presó fins que pagués el deute.

³¹ »Quan els altres companys van veure el que havia passat, els va saber molt de greu, i anaren a explicar-ho al seu senyor. ³² Ell va fer cridar aquell home i li digué:

»--Servidor dolent, quan vas suplicar-me, et vaig perdonar tot aquell deute. ³³ ¿No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu?

³⁴ »I, indignat, el va posar en mans dels botxins perquè el torturessin fins que hagués pagat tot el deute.

³⁵ »Igualment us tractarà el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.

Casar-se i no casar-se

([Mc 10,1-12](#))

19

¹ Quan Jesús hagué acabat aquests ensenyaments, se'n va anar de Galilea i arribà a la regió de Judea, a l'altra banda del Jordà. ² El va seguir molta gent, i ell els curava.

³ Aleshores se li van atansar uns fariseus i, per posar-lo a prova, li preguntaren:

--¿És permès a un home de divorciar-se de la seva dona per qualsevol motiu?

⁴ Jesús els va dir:

--¿No heu llegit en l'Escriptura que el Creador, des del principi, els va fer home i dona ?

⁵ I digué encara:

-- Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i tots dos formen una sola carn. ⁶ Per tant, ja no són dos, sinó una sola carn. Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi.

⁷ Ells li pregunten:

--Doncs com és que Moisès va ordenar que, si el marit vol divorciar-se, doni a la seva muller un document de divorci?

⁸ Jesús els respon:

--Moisès us va permetre de divorciar-vos de la muller per la vostra duresa de cor. Però al principi no era pas així. ⁹ I jo us dic que el qui es divorcia de la seva dona, fora del cas d'una relació il·legítima, i es casa amb una altra, comet adulteri.

¹⁰ Els deixebles li diuen:

--Si la situació entre marit i muller és aquesta, val més no casar-se.

¹¹ Ell els respongué:

--No tothom comprèn aquest ensenyament, sinó tan sols aquells a qui Déu ho concedeix.

¹² »Hi ha qui no pot casar-se perquè ha sortit així de les entranyes de la mare; a d'altres, els homes els n'han fet

incapaços; però n'hi ha que renunciïn a casar-se per causa del Regne del cel. Qui ho pugui comprendre, que ho compregui.

Jesús i els infants

([Mc 10,13-16](#); [Lc 18,15-17](#))

¹³ Alguns presentaren a Jesús uns infants perquè els imposés les mans i pregués per ells, però els deixebles els renyaven. ¹⁴ Jesús digué:

--Deixeu estar els infants: no els impediu que vinguin a mi, perquè el Regne del cel és dels qui són com ells.

¹⁵ I, després d'imposar-los les mans, se'n va anar d'allí.

El jove ric

([Mc 10,17-30](#); [Lc 18,18-30](#))

¹⁶ Un jove anà a trobar Jesús i va preguntar-li:

--Mestre, quina cosa bona haig de fer per a obtenir la vida eterna?

¹⁷ Jesús li digué:

--Per què em preguntes sobre el que és bo? Un de sol és bo. Si vols entrar a la vida, guarda els manaments.

¹⁸ Ell li preguntà:

--Quins?

Jesús li respongué:

-- No matis, no cometis adulteri, no robis, no acusis ningú falsament, ¹⁹ honra el pare i la mare, i estima els altres com a tu mateix.

²⁰ El jove li va dir:

--Tot això ja ho he complert. Què em falta encara?

²¹ Jesús li respongué:

--Si vols ser perfecte, vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me.

²² Quan aquell jove va sentir aquestes paraules, se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns.

²³ Llavors Jesús digué als seus deixebles:

--Us asseguro que un ric difícilment entrarà al Regne del cel. ²⁴ Més encara: és més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu.

²⁵ Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren molt desconcertats, i deien:

--Si és així, qui pot salvar-se?

²⁶ Jesús se'ls mirà i els digué:

--Als homes els és impossible, però Déu ho pot tot.

²⁷ Llavors Pere li va dir:

--Mira, nosaltres ho hem deixat tot i t'hem seguit. Què rebrem, doncs?

²⁸ Jesús els digué:

--Us ho asseguro: quan neixi el món nou i el Fill de l'home s'assegui en el seu tron gloriós, també vosaltres, els qui m'heu seguit, us asseureu en dotze trons i jutjareu les dotze tribus d'Israel. ²⁹ I tothom qui pel meu nom hagi deixat cases, germans, germanes, pare, mare, fills o camps, en rebrà cent vegades més i posseirà la vida eterna.

Paràbola dels treballadors de la vinya

³⁰ »Molts passaran de primers a darrers, i molts, de darrers a primers.

20

¹ »Perquè amb el Regne del cel passa com amb un propietari que va sortir de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya. ² Després de fer tractes amb ells per un jornal d'un denari, els envià a la seva propietat. ³ Va tornar a sortir cap a mig matí, en veié d'altres que s'estaven a la plaça sense feina ⁴ i els digué:

»--Aneu també vosaltres a la meva vinya i us donaré el que sigui just.

⁵ »Els hi van anar. Cap a migdia i cap a mitja tarda va sortir una altra vegada i va fer el mateix. ⁶ Encara va sortir cap al final de la tarda, en va trobar d'altres i els digué:

»--Per què us esteu aquí tot el dia sense fer res?

⁷ »Els li responen:

»--És que ningú no ens ha llogat.

»Els diu:

»--Aneu també vosaltres a la meva vinya.

⁸ »Quan va arribar el vespre, l'amo de la vinya va dir a l'encarregat:

»--Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels qui han arribat darrers i acaba pels primers.

⁹ »Vingueren, doncs, els qui havien començat a treballar al final de la tarda i van cobrar un denari cada un. ¹⁰ Quan va tocar als primers, es pensaven que cobrarien més, però també van rebre un denari. ¹¹ Mentre cobraven, protestaven contra el propietari ¹² i deien:

»--Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar el pes de la jornada i la calor.

¹³ »L'amo va respondre a un d'aquests:

»--Company, jo no et faig cap injustícia. ¿No havíem fet tractes per un denari? ¹⁴ Doncs pren el que és teu i vés-te'n. A aquest darrer li vull donar igual que a tu. ¹⁵ ¿Que no puc fer el que vull amb el que és meu? ¿O és que tens enveja perquè jo sóc generós?

¹⁶ »Així, els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers.

Jesús anuncia per tercera vegada la seva mort i resurrecció

([Mc 10,32-34](#); [Lc 18,31-34](#))

¹⁷ Mentre Jesús pujava a Jerusalem va prendre a part els dotze deixebles i pel camí els digué:

¹⁸ --Ara pugem a Jerusalem, i el Fill de l'home serà entregat als grans sacerdots i als mestres de la Llei, el condemnaran a mort ¹⁹ i el posaran en mans dels pagans perquè l'escarneixin, l'assotin i el crucifiquin; però el tercer dia ressuscitarà.

Petició de la mare dels fills de Zebedeu

([Mc 10,35-45](#))

²⁰ Llavors la mare dels fills de Zebedeu va anar amb els seus fills a trobar Jesús i es prosternà per fer-li una petició.

²¹ Jesús li preguntà:

--Què demanes?

Ella li respongué:

--Mana que aquests dos fills meus seguin en el teu Regne l'un a la teva dreta i l'altre a la teva esquerra.

²² Jesús contestà:

--No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure la copa que jo he de beure?

Els li responen:

--Sí que podem.

²³ Jesús els diu:

--Prou que beureu la meva copa, però seure a la meva dreta o a la meva esquerra, no sóc jo qui ho ha de concedir: hi seuran aquells per a qui el meu Pare ho ha preparat.

²⁴ Quan els altres deu ho sentiren, es van indignar contra els dos germans. ²⁵ Jesús els cridà i els digué:

--Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. ²⁶ Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, ²⁷ i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; ²⁸ com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom.

Guarició de dos cecs a Jericó

([Mc 10,46-52](#); [Lc 18,35-43](#))

²⁹ Mentre sortien de Jericó, molta gent seguia Jesús. ³⁰ Dos cecs que seien vora el camí van sentir dir que passava Jesús, i començaren a cridar:

--Senyor, Fill de David, tingues pietat de nosaltres!

³¹ La gent els renyava perquè callessin, però ells cridaven encara més fort:

--Senyor, Fill de David, tingues pietat de nosaltres!

³² Jesús s'aturà, els cridà i digué:

--Què voleu que faci per vosaltres?

³³ Ells li responen:

--Senyor, que se'ns obrin els ulls.

³⁴ Jesús se'n compadí, els va tocar els ulls, i a l'instant hi veieren i el van seguir.

Ministeri de Jesús a Jerusalem. Passió, mort i resurrecció ([21-28](#))

Entrada de Jesús a Jerusalem

([Mc 11,1-10](#); [Lc 19,28-38](#); [Jn 12,12-19](#))

21

¹ Quan es van acostar a Jerusalem i arribaren a Betfagé, a la muntanya de les Oliveres, Jesús va enviar dos deixebles ² amb aquest encàrrec:

--Aneu al poble que teniu al davant i tot seguit trobareu una somera fermada, amb un pollí al seu costat. Deslligueu-la i porteu-me'ls. ³ Si algú us preguntava res, responeu-li: "El Senyor els ha de menester, però de seguida els tornarà."

⁴ Això va succeir perquè es complís allò que havia anunciat el profeta:

⁵ Digueu a la ciutat de Sió:

Mira el teu rei que ve cap a tu;
arriba humilment,
muntat en una somera i en un pollí,
fill d'un animal de càrrega.

⁶ Els deixebles hi anaren i feren el que Jesús els havia manat: ⁷ portaren la somera i el pollí, van posar els mantells al seu damunt, i ell hi va muntar. ⁸ Molta gent va començar a estendre els seus mantells pel camí; d'altres tallaven branques dels arbres i encatifaven el terra. ⁹ La gent que anava davant d'ell i els qui seguien darrere cridaven:

-- Hosanna al Fill de David! Beneït el qui ve en nom del Senyor! Hosanna a dalt del cel!

¹⁰ Quan hagué entrat a Jerusalem, tota la ciutat es va inquietar, i preguntaven:

--Qui és aquest?

¹¹ La multitud responia:

--Aquest és el profeta Jesús, de Natzaret de Galilea.

Purificació del temple

([Mc 11,15-19](#); [Lc 19,45-48](#); [Jn 2,13-22](#))

¹² Llavors Jesús va entrar al recinte del temple i en va treure els qui hi compraven i venien, va bolcar les taules dels canvistes i les parades dels venedors de coloms, ¹³ i els deia:

--Diu l'Escriptura: El meu temple serà anomenat "casa d'oració", però vosaltres en feu una cova de lladres.

¹⁴ Després, mentre era dins el recinte del temple, se li acostaren cecs i coixos, i els va curar. ¹⁵ Quan els grans sacerdots i els mestres de la Llei veieren els prodigis que feia i els infants que cridaven en el temple: «Hosanna al Fill de David», es van indignar ¹⁶ i li digueren:

--¿No sents què diuen, aquests?

Jesús els contestà:

--Sí. ¿No heu llegit mai en l'Escriptura: Amb la paraula dels infants i dels nadons t'has fet cantar una lloança ?

¹⁷ Llavors Jesús els deixà, sortí de la ciutat i anà a Betània, on va passar la nit.

Jesús maleeix una figuera, i la figuera s'asseca

([Mc 11,12-14.20-24](#))

¹⁸ De bon matí, tornant a la ciutat, Jesús va tenir gana. ¹⁹ Veié vora el camí una figuera i s'hi va acostar, però no va trobar-hi res més que fulles. Llavors digué a la figuera:

--Que mai més no surti fruit de tu!

I a l'instant la figuera es va assecar.

²⁰ En veure-ho, els deixebles, sorpresos, li preguntaren:

--Com és que la figuera s'ha assecat en un instant?

²¹ Jesús els respongué:

--Us ho asseguro: si teniu fe i no dubteu, no solament fareu això que jo he fet a la figuera, sinó que fins si dieu a aquesta muntanya: "Alça't i tira't al mar", es realitzarà. ²² Tot allò que demanareu en la pregària amb fe, ho rebreu.

L'autoritat de Jesús

([Mc 11,27-33](#); [Lc 20,1-8](#))

²³ Un cop hagué entrat al recinte del temple, mentre ensenyava, se li van acostar els grans sacerdots i els notables del poble i li preguntaren:

--Amb quina autoritat fas tot això? Qui te l'ha donada, aquesta autoritat?

²⁴ Jesús els replicà:

--Jo també us faré una pregunta. Si me la contesteu, també jo us diré amb quina autoritat faig tot això. ²⁵ El baptisme de Joan, d'on venia: de Déu o dels homes?

Els van pensar: «Si responem que venia de Déu, ens preguntarà: "Doncs per què no el vau creure?" ²⁶ Però si diem que venia dels homes, ja podem tenir por de la gent, perquè tothom està convençut que Joan era un profeta.»

²⁷ Per això respongueren a Jesús:

--No ho sabem.

Llavors els digué:

--Doncs jo tampoc no us dic amb quina autoritat faig tot això.

Paràbola dels dos fills

²⁸ »Què us en sembla? Un home tenia dos fills. Va anar a trobar el primer i li va dir:

»--Fill, véu avui a treballar a la vinya.

²⁹ »Eli li va respondre:

»--No hi vull anar.

»Però després se'n penedí i va anar-hi. ³⁰ Aquell home anà a trobar el segon i li digué el mateix. Ell va respondre:

»--De seguida, senyor.

»Però no hi va anar.

³¹ Quin d'aquests dos va fer la voluntat del pare?

Li responen:

--El primer.

Jesús els diu:

--Us asseguro que els publicans i les prostitutes us passen al davant en el camí cap al Regne de Déu. ³² Perquè vingué Joan per encaminar-vos a fer el que Déu vol, però no el vau creure. Els publicans i les prostitutes sí que el van creure; en canvi, vosaltres, ni després de veure això, no us heu penedit ni l'heu cregut.

Paràbola dels vinyaters homicides

([Mc 12,1-12](#); [Lc 20,9-19](#))

³³ »Escolteu una altra paràbola: Hi havia un propietari que va plantar una vinya, la va envoltar d'una tanca, hi va excavar un cup i va construir-hi una torre de guàrdia. Després la va arrendar a uns vinyaters i se'n va anar lluny.

³⁴ Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus servents als vinyaters per rebre'n els fruits que li corresponien; ³⁵ però els vinyaters van agafar els servents, i a l'un el van apallissar, a l'altre el van matar, i a l'altre van apedregar-lo. ³⁶ Novament els envià altres servents, més nombrosos que els primers, però els van tractar igual.

³⁷ Finalment els envià el seu fill, tot dient-se: "Al meu fill, el respectaran." ³⁸ Però els vinyaters, en veure el fill, es digueren entre ells: "Aquest és l'hereu: vinga, matem-lo i quedem-nos la seva heretat!" ³⁹ L'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar.

⁴⁰ »Quan vingui l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?

⁴¹ Li responen:

--Farà morir de mala manera aquells mals homes i arrendarà la vinya a uns altres vinyaters que li donin els fruits al seu temps.

⁴² Jesús els diu:

--¿No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: La pedra rebutjada pels constructors, ara és la pedra principal. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen?

⁴³ »Per això us dic que el Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el faci fructificar. ⁴⁴ Tothom qui caigui sobre aquella pedra quedarà trossejat, i aquell sobre qui la pedra caigui quedarà fet miques.

⁴⁵ Quan els grans sacerdots i els fariseus sentiren les seves paràboles, van comprendre que es referia a ells, ⁴⁶ i volien agafar-lo, però van tenir por de la gent, que el considerava un profeta.

Paràbola del banquet de noces

([Lc 14,15-24](#))

22

¹ Jesús es posà a parlar-los novament en paràboles. Els digué:

² --Amb el Regne del cel passa com amb un rei que celebrava el casament del seu fill. ³ Va enviar els seus servents a cridar els convidats a les noces, però ells no hi volien anar. ⁴ Llavors envià uns altres servents amb aquest encàrrec:

»--Ja tinc preparat el meu banquet: he fet matar els vedells i l'aviram, i tot és a punt. Veniu a les noces!

⁵ »Però ells no en feren cas i se'n van anar, l'un al seu camp, l'altre al seu negoci; ⁶ i els altres agafaren els servents, els van maltractar i els van matar. ⁷ El rei, indignat, envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat. ⁸ Llavors va dir als seus servents:

»--El banquet de noces és a punt, però els convidats no n'eren dignes; ⁹ aneu, doncs, a les cruïlles dels camins i convidau a les noces tothom que trobeu.

¹⁰ »Aquells servents van sortir als camins i van reunir tots els qui van trobar, bons i dolents; i la sala del banquet s'omplí de convidats.

¹¹ »Aleshores el rei va entrar a veure els convidats i s'adonà que allí hi havia un home que no duia vestit de noces, ¹² i li digué:

»--Amic, com és que has entrat aquí sense vestit de noces?

»Però ell va callar. ¹³ Llavors el rei digué als qui servien:

»--Lligueu-lo de mans i peus i llanceu-lo fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents. ¹⁴ Perquè molts són cridats, però pocs són escollits.

El tribut al Cèsar

([Mc 12,13-17](#); [Lc 20,20-26](#))

¹⁵ Aleshores els fariseus van planejar la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora. ¹⁶ I van enviar els seus deixebles i els partidaris d'Herodes a dir-li:

--Mestre, sabem que dius la veritat i que ensenyas de debò el camí de Déu, sense deixar-te influir per ningú, ja que no fas distinció de persones. ¹⁷ Digues-nos què et sembla: ¿És permès o no de pagar tribut al Cèsar?

¹⁸ Jesús es va adonar de la seva malícia i els digué:

--Per què em poseu a prova, hipòcrites? ¹⁹ Ensenyeu-me la moneda del tribut.

Els li portaren un denari. ²⁰ Jesús els preguntà:

--De qui són aquesta cara i aquesta inscripció?

²¹ Li responen:

--Del Cèsar.

Jesús els diu:

--Doncs doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu.

²² En sentir aquesta resposta quedaren sorpresos i, deixant-lo, se'n van anar.

Els saduceus i la resurrecció

([Mc 12,18-27](#); [Lc 20,27-38](#))

²³ Aquell dia, uns saduceus l'anaren a trobar. Els saduceus neguen que hi hagi resurrecció; per això li van plantejar aquesta dificultat:

²⁴ --Mestre, Moisès va dir: Si un home mor sense fills, el seu germà s'ha de casar amb la viuda per donar descendència al germà difunt. ²⁵ Doncs bé, hi havia entre nosaltres set germans. El primer es va casar i va morir, i com que no tenia descendència, el seu germà es va casar amb la viuda. ²⁶ El mateix va passar amb el segon, amb el tercer, i així fins al setè. ²⁷ Després de tots va morir la dona. ²⁸ Per tant, quan arribi la resurrecció, de quin dels set serà muller, si tots ells s'hi havien casat?

²⁹ Jesús els respongué:

--Aneu equivocats, perquè desconeixeu les Escripures i el poder de Déu. ³⁰ Quan arribi la resurrecció, ja no prendran muller ni marit, sinó que seran com els àngels del cel.

³¹ »I pel que fa a la resurrecció dels morts, ¿no heu llegit el que Déu us va dir: ³² Jo sóc el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob ? Ell no és Déu de morts, sinó de vius.

³³ La gent, que ho va sentir, estava admirada de la seva doctrina.

El primer manament

[\(Mc 12,28-34; Lc 10,25-28\)](#)

³⁴ Quan els fariseus van saber que Jesús havia fet callar els saduceus, es reuniren tots junts, ³⁵ i un d'ells, que era mestre de la Llei, per provar-lo li va fer aquesta pregunta:

³⁶ --Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?

³⁷ Jesús li digué:

-- Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament. ³⁸ Aquest manament és el més gran i el primer. ³⁹ El segon li és semblant: Estima els altres com a tu mateix. ⁴⁰ Tots els manaments de la Llei i dels Profetes es fonamenten en aquests dos.

El Messies, fill de David

[\(Mc 12,35-37; Lc 20,41-44\)](#)

⁴¹ Els fariseus estaven reunits i Jesús els va fer aquesta pregunta:

⁴² --Què en penseu, del Messies: de qui ha de ser fill?

Li responen:

--De David.

⁴³ Ell els diu:

--¿Com és, doncs, que David, mogut per l'Esperit, l'anomena "Senyor" quan diu:

⁴⁴ » El Senyor digué al meu Senyor:

Seu a la meva dreta,

i espera que posi els enemics

sota els teus peus ?

⁴⁵ »Per tant, si David l'anomena Senyor, com pot ser fill seu?

⁴⁶ Ningú no va ser capaç de respondre-li res, ni es van atrevir des d'aquell dia a fer-li cap més pregunta.

Acusacions contra els mestres de la Llei i els fariseus

23

¹ Aleshores Jesús s'adreçà a la gent i als seus deixebles ² i digué:

--Els mestres de la Llei i els fariseus s'han assegut a la càtedra de Moisès. ³ Feu i observeu tot el que us diguin, però no actueu com ells, perquè diuen i no fan. ⁴ Preparen càrregues pesades i insuportables i les posen a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure-les amb el dit. ⁵ En tot actuen per fer-se veure de la gent:

s'eixemplen les filactèries i s'allarguen les borles del mantell; ⁶ els agrada d'ocupar el primer lloc als banquetes i els primers seients a les sinagogues, ⁷ i que la gent els saludi a les places i els doni el títol de "rabí", o sigui "mestre".

⁸ »Però vosaltres no us feu dir "rabí", perquè de mestre només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; ⁹ ni doneu a ningú el nom de "pare" aquí a la terra, perquè de pare només en teniu un, que és el del cel; ¹⁰ ni us feu dir "guies", perquè de guia només en teniu un, que és el Crist. ¹¹ El més important d'entre vosaltres, que es faci el vostre servidor. ¹² El qui s'enalteixi serà humiliat, però el qui s'humiliï serà enaltit.

¹³ »Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que tanqueu a la gent l'entrada del Regne del cel! Vosaltres no hi entreu ni permeteu que hi entrin els qui voldrien entrar-hi. (¹⁴)

¹⁵ »Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que recorreu mar i terra per guanyar un sol prosèlit i, quan el teniu, el feu mereixedor de l'infern el doble que vosaltres!

¹⁶ »Ai de vosaltres, guies cecs, que dieu: "Si algú fa una prometença jurant pel santuari, no està obligat a res; però si la fa jurant per l'or que hi ha al santuari, queda obligat!" ¹⁷ Estúpids i cecs! Què és més important: l'or que hi ha al santuari o el santuari que fa sagrat l'or? ¹⁸ I dieu encara: "Si algú fa una prometença jurant per l'altar, no està obligat a res, però si la fa jurant per l'ofrena que hi ha damunt l'altar, queda obligat." ¹⁹ Cecs! Què és més important: l'ofrena de damunt l'altar o l'altar que fa sagrada l'ofrena? ²⁰ Per tant, qui fa una prometença per l'altar, jura per l'altar i per tot el que hi és ofert, ²¹ i qui fa una prometença pel santuari, jura pel santuari i per aquell qui hi resideix, ²² i qui fa una prometença pel cel, jura pel tron de Déu i per aquell qui hi seu.

²³ »Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que pagueu el delme de la menta, del fonoll i del comí, però heu abandonat les coses més fonamentals de la Llei: la justícia, l'amor i la fidelitat! Calia complir això sense deixar allò altre. ²⁴ Guies cecs, que coleu un mosquit i us empasseu un camell!

²⁵ »Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que purifiqueu per fora copes i plats mentre per dins els

teniu plens de rapacitat i cobdícia! ²⁶ Fariseu cec, purifica primer la copa per dintre, i així també el defora serà pur. ²⁷ »Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que sou com sepulcres emblanquinats: de fora semblen bonics, però per dintre són plens d'ossos i de tota mena d'impuresa! ²⁸ Igualment vosaltres, de fora semblen homes justos, però per dintre sou plens d'hipocresia i de maldat.

²⁹ »Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que construïu monuments sepulcral als profetes i decoreu les tombes dels justos, ³⁰ i dieu: "Si haguéssim viscut en temps dels nostres pares, no hauríem pres part al costat d'ells en la mort dels profetes"! ³¹ Dient això doneu testimoni contra vosaltres mateixos que sou els fills dels qui van assassinar els profetes. ³² Doncs bé, acabeu d'omplir la mesura dels vostres pares! ³³ Serps, cria d'escurçons! Com podeu escapar-vos de ser condemnats a l'infern?

³⁴ »Així, doncs, jo us envio profetes, savis i mestres: a uns els matareu i crucificareu, a d'altres els assotareu a les vostres sinagogues, i a d'altres els perseguireu de ciutat en ciutat. ³⁵ Per això caurà damunt vostre la sang de tots els justos vessada arreu de la terra, des de la sang del just Abel fins a la de Zacaries, fill de Baraquies, que va assassinar entre el santuari i l'altar. ³⁶ Us asseguro que tot això caurà sobre aquesta generació.

Lamentació sobre Jerusalem

([Lc 13,34-35](#))

³⁷ »Jerusalem, Jerusalem, que mates els profetes i apedregues els qui et són enviats! Quantes vegades he volgut aplegar els teus fills com una lloca aplega els seus pollets sota les ales, però no ho heu volgut! ³⁸ Doncs bé, el vostre temple és abandonat i queda desert. ³⁹ Us dic que des d'ara no em veureu més fins que direu: Beneït el qui ve en nom del Senyor!

Jesús anuncia la destrucció del temple

([Mc 13,1-2](#); [Lc 21,5-6](#))

24

¹ Jesús va sortir del temple. Quan se n'anava, els deixebles se li acostaren i li van fer notar les seves construccions.

² Ell els digué:

--Veieu tot això? Us asseguro que no en quedarà pedra sobre pedra: tot serà enderrocat.

Començament de les calamitats

([Mc 13,3-13](#); [Lc 21,7-19](#))

³ Mentre estava assegut a la muntanya de les Oliveres, els deixebles li demanaren a part:

--Digues-nos quan passarà això i quin serà el senyal de la teva vinguda i de la fi del món.

⁴ Jesús els va respondre:

--Estigueu alerta, que ningú no us enganyi. ⁵ Perquè en vindran molts que es valdran del meu nom i diran: "Jo sóc el Messies", i enganyaran molta gent. ⁶ Sentireu parlar de guerres i de rumors de guerres. Mireu de no alarmar-vos; cal que això succeeixi, però encara no serà la fi. ⁷ Un poble s'alçarà contra un altre poble, i un regne contra un altre regne; hi haurà fam i terratrèmols pertot arreu. ⁸ Tot això serà només l'inici dels dolors d'infantament.

⁹ »Us faran passar tribulacions i us mataran. Tots els pobles us odian per causa del meu nom. ¹⁰ Llavors molts sucumbiran, es denunciaran els uns als altres i s'odiaran entre ells. ¹¹ Sortiran molts falsos profetes i enganyaran molta gent. ¹² I el mal augmentarà tant, que es refredarà l'amor de la majoria. ¹³ Però el qui es mantindrà ferm fins a la fi se salvarà. ¹⁴ Aquesta bona nova del Regne serà anunciada per tota la terra, perquè tots els pobles en rebin un testimoni. I aleshores vindrà la fi.

La gran tribulació

([Mc 13,14-23](#); [Lc 21,20-24](#))

¹⁵ »Així, doncs, quan veureu instal·lada al lloc sant l'abominació devastadora de què parla el profeta Daniel —que el lector ho compregui!—, ¹⁶ llavors els qui es trobin a Judea, que fugin a les muntanyes; ¹⁷ el qui sigui al terrat, que no baixi a endur-se res de casa seva, ¹⁸ i el qui sigui al camp, que no se'n torni a recollir el mantell. ¹⁹ Ai de les qui esperin un fill o el criïn aquells dies! ²⁰ Pregueu que no hàgiu de fugir a l'hivern o en dissabte. ²¹ Perquè aleshores hi haurà una gran tribulació, com no n'hi ha haguda cap des de la creació del món fins ara ni tornarà a haver-n'hi cap més. ²² I si Déu no hagués decidit d'escurçar aquells dies, no se salvaria ningú; però, per amor als elegits, els

escurçarà.

²³ »En aquell moment, si algú us deia: "El Messies és aquí" o "És allà", no us ho cregueu. ²⁴ Perquè sortiran falsos messies i falsos profetes, que faran grans senyals i prodigis per enganyar, si fos possible, també els elegits. ²⁵ Us ho he dit per endavant. ²⁶ Per tant, si us deien: "És al desert", no hi aneu; i si us deien: "És en un lloc amagat", no us ho cregueu. ²⁷ Perquè, igual com el llampec surt de llevant i es veu fins a ponent, així serà la vinguda del Fill de l'home. ²⁸ On hi ha carronya, s'hi apleguen els voltors.

La vinguda del Fill de l'home

([Mc 13,24-27](#); [Lc 21,25-28](#))

²⁹ »Tot seguit, després de la tribulació d'aquells dies, el sol s'enfosquirà i la lluna ja no farà claror; les estrelles cauran del cel i els estols celestials trontollaran .

³⁰ »Aleshores apareixerà en el cel el senyal del Fill de l'home: tots els pobles de la terra faran grans planys quan vegin el Fill de l'home venint sobre els núvols del cel amb gran poder i majestat. ³¹ Ell enviarà els seus àngels que, al so d'una trompeta potent, reuniran els seus elegits des dels quatre vents, d'un extrem a l'altre del cel.

La lliçó de la figuera

([Mc 13,28-31](#); [Lc 21,29-33](#))

³² »Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i comença a treure fulla, coneixeu que l'estiu és a prop; ³³ igualment, quan veureu tot això, sapigueu que ell és a prop, que ja és a les portes. ³⁴ Us asseguro que no passarà aquesta generació sense que tot això hagi succeït. ³⁵ El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran.

El dia i l'hora

³⁶ »D'aquell dia i d'aquella hora, ningú no en sap res, ni els àngels del cel ni el Fill, sinó tan sols el Pare.

³⁷ »Tal com van ser els dies de Noè, així serà la vinguda del Fill de l'home. ³⁸ Els dies abans del diluvi anaven menjant i bevent, i prenent muller i marit, fins al dia mateix que Noè va entrar a l'arca; ³⁹ no es van adonar de res fins que va venir el diluvi i se'ls endugué tots. Així serà igualment la vinguda del Fill de l'home. ⁴⁰ Llavors hi haurà dos homes al camp: l'un serà pres i l'altre deixat; ⁴¹ i dues dones que moldran a la mola: l'una serà presa i l'altra deixada. ⁴² Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. ⁴³ Prou que ho compreneu: si l'amo de la casa hagués sabut a quina hora de la nit havia de venir el lladre, hauria vetllat i no hauria permès que li entressin a casa. ⁴⁴ Per això, estigueu a punt també vosaltres, perquè el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.

El servent fidel i l'infidel

([Lc 12,42-46](#))

⁴⁵ »¿Qui és el servent fidel i assenyat a qui l'amo ha confiat la gent de casa seva perquè els doni l'aliment al temps degut? ⁴⁶ Feliç aquell servent que l'amo, quan arriba, troba que ho fa així! ⁴⁷ Us asseguro que li confiarà tots els seus béns. ⁴⁸ Però si aquell servent era dolent i es deia: "El meu amo tarda", ⁴⁹ i començava a pegar als seus companys, i se n'anava a menjar i beure amb els embriacs, ⁵⁰ vindrà l'amo el dia que menys s'ho espera i a l'hora que ell no sap; ⁵¹ el castigarà i li farà compartir la sort dels malvats. Allà hi haurà els plors i el cruixit de dents.

Paràbola de les deu verges

25

¹ »Amb el Regne del cel passarà com amb deu noies que van prendre les seves torxes per sortir a rebre l'espòs.

² N'hi havia cinc que no tenien seny i cinc que eren assenyades. ³ Les que no tenien seny van prendre les seves torxes, però no es van endur oli. ⁴ En canvi, les assenyades es van endur ampelles amb oli juntament amb les torxes.

⁵ »Com que l'espòs tardava, els vingué son a totes i es van adormir. ⁶ A mitjanit es va sentir un clam: »--L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'!!

⁷ »Llavors totes aquelles noies es van despertar i començaren a preparar les seves torxes. ⁸ Les noies sense seny van dir a les assenyades:

»--Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes s'apaguen.

⁹ »Les assenyades respongueren:

»--Potser no n'hi hauria prou per a nosaltres i per a vosaltres; val més que aneu als qui en venen i us en compreu.
10 »Mentre anaven a comprar-ne, va arribar l'espòs, i les qui estaven a punt entraren amb ell a les noces. I la porta quedà tancada.

11 »Finalment arribaren també les altres noies i deien:

»--Senyor, Senyor, obre'ns!

12 »Però ell va respondre:

»--Us asseguro que no us conec.

13 »Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.

Paràbola dels talents

([Lc 19,11-27](#))

14 »De manera semblant, un home que havia de fer un llarg viatge va cridar els seus servents i els va confiar els seus béns. 15 A un li donà cinc talents; a l'altre, dos, i a l'altre, un —a cada un segons la seva capacitat—, i després se'n va anar.

»Immediatament, 16 el qui havia rebut cinc talents els va fer treballar i va guanyar-ne cinc més. 17 Igualment, el qui n'havia rebut dos en va guanyar dos més. 18 Però el qui n'havia rebut un se'n va anar a fer un clot a terra i va amagar-hi els diners del seu amo.

19 »Al cap de molt de temps arriba l'amo d'aquells servents i es posa a passar comptes amb ells. 20 Es presentà el qui havia rebut cinc talents i en dugué cinc més, tot dient:

»--Senyor, em vas confiar cinc talents; mira: n'he guanyat cinc més.

21 »L'amo li va dir:

»--Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor.

22 »Es presentà també el qui havia rebut dos talents i digué:

»--Senyor, em vas confiar dos talents; mira: n'he guanyat dos més.

23 »L'amo li va dir:

»--Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor.

24 »Es presentà encara el qui havia rebut un talent i digué:

»--Senyor, sabia que ets un home dur, que segues on no has sembrat i reculls on no has escampat. 25 Vaig tenir por i vaig amagar a terra el teu talent. Aquí tens el que és teu.

26 »Però l'amo li va respondre:

»--Servent dolent i gandul! Sabies que sego on no he sembrat i recullo on no he escampat. 27 Per això calia que possessis els meus diners al banc, i ara que he tornat hauria recobrat el que és meu amb els interessos. 28 Preneu-li el talent i doneu-lo al qui en té deu. 29 Perquè a tot aquell qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar; però al qui no té, li prendran fins allò que li queda. 30 I a aquest servent inútil llanceu-lo fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents.

El judici final

31 »Quan el Fill de l'home vindrà ple de glòria, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà en el seu tron gloriós.

32 Tots els pobles es reuniran davant seu, i ell destriarà la gent els uns dels altres, com un pastor separa les ovelles de les cabres, 33 i posarà les ovelles a la seva dreta i les cabres a la seva esquerra. 34 Aleshores el rei dirà als de la seva dreta:

»--Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món.

35 Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vaucollir; 36 anava despullat, i em vaucostir; estava malalt, i em vaucostar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm.

37 »Llavors els justos li respondran:

»--Senyor, ¿quan et vam veure afamat, i et donàrem menjar; o que tenies set, i et donàrem beure? 38 ¿Quan et vam veure foraster, i et vam acollir; o que anaves despullat, i et vam vestir? 39 ¿Quan et vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure't?

40 »El rei els respondrà:

»--Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.

41 »Després dirà als de la seva esquerra:

»--Aparteu-vos de mi, maleïts, aneu al foc etern, preparat per al diable i els seus àngels. 42 Perquè tenia fam, i no em donàreu menjar; tenia set, i no em donàreu beure; 43 era foraster, i no em vaucollir; anava despullat, i no em vaucostir; estava malalt o a la presó, i no em vaucostar.

44 »Llavors ells li respondran:

»--Senyor, ¿quan et vam veure afamat o assedegat, foraster o despullat, malalt o a la presó, i no et vam assistir?

⁴⁵ »Ei els contestarà:

»--Us ho asseguro: tot allò que deixàveu de fer a un d'aquests més petits, m'ho negàveu a mi.

⁴⁶ »I aquests aniran al càstig etern, mentre que els justos aniran a la vida eterna.

Complot contra Jesús

([Mc 14,1-2](#); [Lc 22,1-2](#))

26

¹ Quan Jesús hagué acabat tots aquests ensenyaments, va dir als seus deixebles:

² --D'aquí a dos dies, tal com sabeu, és la festa de Pasqua, i el Fill de l'home serà entregat perquè el crucifiquin.

³ Aleshores els grans sacerdots i els notables del poble es van reunir a la casa del gran sacerdot Caifàs, ⁴ i

prengueren l'acord d'apoderar-se amb astúcia de Jesús i matar-lo. ⁵ Deien:

--No ho fem durant la festa, que no hi hagi un avalot entre el poble.

Unció de Jesús a Betània

([Mc 14,3-9](#))

⁶ Jesús es trobava a Betània, a casa de Simó el Leprós. ⁷ Mentre era a taula, se li va acostar una dona que duia una ampolleta d'alabastre plena d'un perfum molt valuós i el buidà sobre el cap de Jesús. ⁸ Els deixebles, en veure-ho, deien indignats:

--De què serveix llençar-lo així? ⁹ S'hauria pogut vendre a bon preu i donar els diners als pobres.

¹⁰ Jesús se n'adonà i els digué:

--Per què molesteu aquesta dona? Ha fet amb mi una bona acció. ¹¹ De pobres, en teniu sempre amb vosaltres; en canvi, a mi no sempre em tindreu. ¹² Aquesta dona, abocant sobre el meu cos aquest perfum, ha preparat la meva sepultura. ¹³ Us asseguro que, quan aquest evangeli serà anunciat per tot el món, també recordaran aquesta dona i diran això que ha fet.

Judes s'ofereix per traïr Jesús

([Mc 14,10-11](#); [Lc 22,3-6](#))

¹⁴ Llavors un dels Dotze, l'anomenat Judes Iscariot, se n'anà a trobar els grans sacerdots ¹⁵ i els digué:

--Què esteu disposats a donar-me si us entrego Jesús?

Els li van oferir trenta monedes de plata. ¹⁶ I des d'aleshores Judes buscava una ocasió per entregar-lo.

Preparatius del sopar pasqual

([Mc 14,12-16](#); [Lc 22,7-13](#))

¹⁷ El primer dia dels Àzims, els deixebles anaren a dir a Jesús:

--On vols que et fem els preparatius per a menjar el sopar pasqual?

¹⁸ Ell respongué:

--Aneu a la ciutat, a casa de tal, i digueu-li: "El Mestre diu: La meva hora és a prop. Faré el sopar pasqual amb els meus deixebles a casa teva."

¹⁹ Els deixebles van complir el que Jesús els havia ordenat i prepararen el sopar pasqual.

Anunci de la traïció de Judes

([Mc 14,17-21](#); [Lc 22,14,21-23](#); [Jn 13,21-30](#))

²⁰ Arribat el capvespre, Jesús es posà a taula amb els Dotze. ²¹ Mentre sopaven, digué:

--Us ho asseguro: un de vosaltres em traïrà.

²² Molt entristits, li anaven preguntant, l'un rere l'altre:

--¿No sóc pas jo, Senyor?

²³ Jesús respongué:

--Un que suca amb mi al mateix plat és el qui em traïrà. ²⁴ El Fill de l'home se'n va, tal com l'Escriptura ha dit d'ell, però ai de l'home que el traïx! Més li valdria no haver nascut.

²⁵ Judes, el qui el traïa, li preguntà:

--¿No sóc pas jo, rabí?

Ell li respongué:

--Tu ho has dit.

L'últim sopar

([Mc 14,22-26](#); [Lc 22,15-20](#); [1Co 11,23-25](#))

²⁶ Mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i, tot donant-lo als deixebles, digué:

--Preneu, mengeu-ne: això és el meu cos.

²⁷ Després prengué una copa, digué l'acció de gràcies i els la donà tot dient:

--Beveu-ne tots, ²⁸ que això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tothom en remissió dels pecats.

²⁹ Us asseguro que des d'ara ja no beuré d'aquest fruit de la vinya fins al dia que begui vi nou amb vosaltres en el Regne del meu Pare.

³⁰ Després de cantar els salms, van sortir cap a la muntanya de les Oliveres.

Anunci de les negacions de Pere

([Mc 14,27-31](#); [Lc 22,31-34](#); [Jn 13,36-38](#))

³¹ Llavors Jesús els digué:

--Aquesta nit, davant el que em passarà, tots vosaltres fallareu, perquè diu l'Escriptura: Mataré el pastor, i es dispersaran les ovelles del ramat. ³² Però quan hauré ressuscitat aniré davant vostre a Galilea.

³³ Pere li va contestar:

--Ni que tots fallin, jo no fallaré pas.

³⁴ Jesús li digué:

--T'ho asseguro: aquesta mateixa nit, abans no canti el gall, m'hauràs negat tres vegades.

³⁵ Llavors Pere li diu:

--Ni que em calgui morir amb tu, no et negaré.

I tots els altres deixebles digueren el mateix.

Pregària de Jesús a Getsemaní

([Mc 14,32-42](#); [Lc 22,39-46](#))

³⁶ Llavors Jesús va arribar amb els deixebles en un terreny anomenat Getsemaní, i els digué:

--Seieu aquí mentre vaig allà a pregar.

³⁷ Va prendre amb ell Pere i els dos fills de Zebedeu, i començà a sentir tristor i abatiment. ³⁸ Llavors els digué:

--Sento a l'ànima una tristor de mort. Quedeu-vos aquí i vetlleu amb mi.

³⁹ S'avançà un tros enllà, es prosternà amb el front a terra i pregava dient:

--Pare meu, si és possible, que aquesta copa s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull, sinó com tu vols.

⁴⁰ Després va cap als deixebles i els troba dormint. Diu a Pere:

--Així, doncs, ¿no heu estat capaços de vetllar una hora amb mi? ⁴¹ Vetlleu i pregueu, per no caure en la temptació. L'esperit de l'home és prompte, però la seva carn és feble.

⁴² Se n'anà per segona vegada i va pregar dient:

--Pare meu, si aquesta copa no pot passar lluny sense que jo la begui, que es faci la teva voluntat.

⁴³ Després tornà i els trobà dormint: és que els ulls els pesaven.

⁴⁴ Els deixà i se'n tornà a pregar per tercera vegada, dient les mateixes paraules. ⁴⁵ Llavors va cap als deixebles i els diu:

--Dormiu ara i reposeu! S'acosta l'hora, i el Fill de l'home serà entregat en mans dels pecadors. ⁴⁶ Aixequen-vos, anem! El qui em traïx ja és aquí.

Jesús és detingut

([Mc 14,43-50](#); [Lc 22,47-53](#); [Jn 18,3-11](#))

⁴⁷ Encara Jesús parlava quan va arribar Judes, un dels Dotze. L'acompanyava molta gent, armada amb espases i garrots, que venia de part dels grans sacerdots i dels notables del poble. ⁴⁸ El qui el traïa els havia donat aquest senyal:

--És el qui jo besaré: deteniu-lo.

⁴⁹ Tot seguit es va acostar a Jesús i li digué:

--Salve, rabí!

I el besà.

⁵⁰ Jesús li digué:

--Company, estigues pel que has de fer.

Llavors s'abraonaren sobre Jesús i el detingueren. ⁵¹ Però un dels qui anaven amb ell desembeinà tot seguit l'espasa i, d'un cop, tallà l'orella al criat del gran sacerdot.

⁵² Jesús li diu:

--Torna l'espasa a la beina, que tots els qui empunyen l'espasa, per l'espasa moriran. ⁵³ ¿Et penses que no puc demanar ajut al meu Pare? Ara mateix m'enviaria més de dotze legions d'àngels. ⁵⁴ Però llavors, com es complirien les Escripures, segons les quals cal que sigui així?

⁵⁵ En aquella mateixa hora, Jesús digué a la gent:

--Heu sortit a agafar-me armats amb espases i garrots, com si fos un bandoler. Cada dia m'asseia al temple per ensenyar i no em vau detenir. ⁵⁶ Però tot això ha passat perquè es complís el que hi ha escrit en els llibres dels Profetes.

Llavors tots els deixebles l'abandonaren i fugiren.

Jesús davant el Sanedrí

([Mc 14,53-65](#); [Lc 22,54-55.66-71](#); [Jn 18,12-14.19-24](#))

⁵⁷ Els qui havien detingut Jesús se'l van endur a casa de Caifàs, el gran sacerdot, on s'havien reunit els mestres de la Llei i els notables. ⁵⁸ Pere el seguia de lluny, fins que va arribar al pati de la casa del gran sacerdot. Hi entrà i s'assequé amb els guardes per veure quin seria el desenllaç.

⁵⁹ Els grans sacerdots i tot el Sanedrí buscaven una falsa declaració contra Jesús per condemnar-lo a mort, ⁶⁰ però no en van trobar cap, tot i que es van presentar molts falsos testimonis. Finalment se'n presentaren dos ⁶¹ que van declarar:

--Aquest va dir: "Puc destruir el santuari de Déu i reconstruir-lo en tres dies."

⁶² Llavors el gran sacerdot s'aixecà i va dir a Jesús:

--¿No contestes res? Què en dius, de les acusacions que aquests et fan?

⁶³ Però Jesús callava. El gran sacerdot li digué:

--Et conjuro pel Déu viu que ens diguis si tu ets el Messies, el Fill de Déu!

⁶⁴ Jesús li respon:

--Tu ho has dit. Us ho asseguro: des d'ara veureu el Fill de l'home assegut a la dreta del Totpoderós i venint sobre els núvols del cel .

⁶⁵ Aleshores el gran sacerdot s'esquinçà els vestits exclamant:

--Ha blasfemat! Per què necessitem més testimonis? Ara mateix acabeu de sentir la blasfèmia. ⁶⁶ Què us en sembla?

Eills respongueren:

--Mereix pena de mort!

⁶⁷ Llavors es posaren a escopir-li a la cara i a donar-li cops de puny. Altres li pegaven bufetades ⁶⁸ tot dient:

--Fes de profeta, Messies! Endevina qui t'ha pegat!

Negacions de Pere

([Mc 14,66-72](#); [Lc 22,56-62](#); [Jn 18,15-18.25-27](#))

⁶⁹ Mentrestant, Pere s'estava assegut a fora, al pati. Se li va acostar una criada i li digué:

--Tu també hi anaves, amb Jesús, el Galileu.

⁷⁰ Però ell ho negà davant de tothom:

--No sé de què parles.

⁷¹ Quan Pere sortia cap al portal, una altra criada el veié i digué als qui eren allí:

--Aquest anava amb Jesús, el Natzarè.

⁷² Pere ho tornà a negar tot jurant:

--No conec aquest home.

⁷³ Poc després, els qui eren allí es van acostar a Pere i li digueren:

--És veritat que tu també ets d'ells: si fins i tot se't nota per l'accent amb què parles!

⁷⁴ Llavors es posà a maleir i a jurar dient:

--Jo no conec aquest home!

A l'instant va cantar el gall. ⁷⁵ Pere es va recordar d'allò que Jesús li havia dit: «Abans no canti el gall, m'hauràs negat tres vegades.»

I així que va ser fora va plorar amargament.

Jesús, conduït davant de Pilat

([Mc 15,1](#); [Lc 23,1](#); [Jn 18,28](#))

27

¹ Quan va despuntar el dia, tots els grans sacerdots i els notables del poble van prendre l'acord de condemnar Jesús a mort. ² I després de fer-lo lligar, se'l van endur i l'entregaren a Pilat, el governador.

Mort de Judes

³ Aleshores Judes, el qui l'havia traït, quan veié que l'havien condemnat, es penedí del que havia fet. Va retornar les trenta monedes de plata als grans sacerdots i als notables, ⁴ i els digué:

--He pecat entregant a la mort un innocent.

Però ells li contestaren:

--I a nosaltres què ens importa? Això és cosa teva!

⁵ Ell va llençar les monedes al santuari i sortí. Se'n va anar i es va penjar.

⁶ Els grans sacerdots recolliren les monedes tot dient-se:

--No és permès de tirar-les al tresor del temple, perquè són preu de sang.

⁷ Llavors van prendre l'acord de comprar amb aquells diners el Camp del Terrisser per sepultar-hi els forasters. ⁸ Per això, fins al dia d'avui aquell camp s'anomena Camp de Sang. ⁹ Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Jeremies: Prengueren les trenta monedes, el preu d'aquell que alguns israelites havien avaluat, ¹⁰ i les donaren a canvi del Camp del Terrisser, tal com m'havia ordenat el Senyor.

Jesús, interrogat per Pilat

([Mc 15,2-5](#); [Lc 23,3-5](#); [Jn 18,33-38](#))

¹¹ Jesús comparegué davant el governador. El governador el va interrogar:

--¿Tu ets el rei dels jueus?

Jesús li respongué:

--Tu ho dius.

¹² Però Jesús no contestava res a les acusacions que li feien els grans sacerdots i els notables.

¹³ Aleshores Pilat li diu:

--¿No sents quants testimonis presenten contra tu?

¹⁴ Però Jesús no li va respondre res sobre cap acusació, i el governador n'estava tot sorprès.

Jesús, condemnat a mort

([Mc 15,6-15](#); [Lc 23,13-25](#); [Jn 18,39-19,16](#))

¹⁵ Cada any, per la festa de Pasqua, el governador tenia el costum de deixar lliure el pres que la gent volia.

¹⁶ Llavors tenien un pres famós, un tal Barrabàs. ¹⁷ Quan la gent, doncs, s'hagué reunit, Pilat els digué:

--Qui voleu que us deixi lliure, Barrabàs, o Jesús, l'anomenat Messies?

¹⁸ Deia això perquè sabia que li havien entregat Jesús per enveja.

¹⁹ Mentre Pilat era al tribunal, la seva dona li féu arribar aquest missatge:

--Desentén-te del cas d'aquest just. Avui, en somnis, he patit molt per causa d'ell.

²⁰ Mentrestant els grans sacerdots i els notables van convèncer la gent que reclamessin Barrabàs i fessin matar Jesús. ²¹ El governador els preguntà:

--Quin d'aquests dos voleu que us deixi lliure?

Els respongueren:

--Barrabàs!

²² Pilat els diu:

--I de Jesús, l'anomenat Messies, què n'he de fer?

Tots van respondre:

--Que el crucifiquin!

²³ Ell replicà:

--Però quin mal ha fet?

Els cridaven encara més fort:

--Que el crucifiquin!

24 Pilat, veient que no en treia res i que més aviat començava un avalot, es rentà les mans amb aigua davant la gent i els va dir:

--Jo sóc innocent de la sang d'aquest home. Això és cosa vostra.

25 Tot el poble respongué:

--Que la seva sang caigui sobre nosaltres i els nostres fills!

26 Llavors els deixà lliure Barrabàs i, després de fer assotar Jesús, el va entregar perquè fos crucificat.

Burles dels soldats

([Mc 15,16-20](#); [Jn 19,2-3](#))

27 Els soldats del governador es van endur Jesús dins el pretori i reuniren al seu voltant tota la cohort. 28 El van despullar, el cobriren amb una capa de color escarlata 29 i li posaren al cap una corona d'espines que havien trenat, i a la mà dreta una canya. S'agenollaven al seu davant i l'escarnien dient:

--Salve, rei dels jueus!

30 Després li escopien, prenien la canya i li pegaven al cap.

31 Acabada la burla, li tragueren la capa, li posaren els seus vestits i se l'endugueren per crucificar-lo.

Crucifixió de Jesús

([Mc 15,21-32](#); [Lc 23,26-43](#); [Jn 19,17-27](#))

32 Quan sortien van trobar un home de Cirene, que es deia Simó, i l'obligaren a portar la creu de Jesús. 33 Arribats en un indret anomenat Gòlgota —que vol dir «lloc de la Calavera»—, 34 li donaren a beure vi barrejat amb fel; ell el va tastar, però no en volgué beure.

35 Després de crucificar-lo, es repartiren els seus vestits jugant-se'ls als daus. 36 I s'estaven asseguts allà custodiant-lo.

37 Damunt el seu cap havien posat escrita la causa de la seva condemna: «Aquest és Jesús, el rei dels jueus.»

38 Juntament amb ell foren crucificats dos bandolers, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. 39 Els qui passaven per allí l'injuriaven movent el cap amb aires de mofa 40 i dient:

--Tu que havies de destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't a tu mateix, si ets Fill de Déu, i baixa de la creu!

41 També els grans sacerdots se'n burlaven, amb els mestres de la Llei i els notables, tot dient:

42 --Ell que va salvar-ne d'altres, a si mateix no es pot salvar! És rei d'Israel: que baixi ara de la creu i creurem en ell!

43 Ha confiat en Déu: que l'alliberi ara, si tant se l'estima! Ell, que va dir: "Sóc Fill de Déu"!

44 Els bandolers que havien estat crucificats amb ell l'insultaven de la mateixa manera.

Mort de Jesús

([Mc 15,33-41](#); [Lc 23,44-49](#); [Jn 19,28-30](#))

45 Des del migdia fins a les tres de la tarda es va estendre una foscor per tota la terra. 46 I cap a les tres de la tarda, Jesús va exclamar amb tota la força:

-- Elí, Elí, ¿lemà sabactani? —que vol dir: « Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat? »

47 En sentir-ho, alguns dels qui eren allí deien:

--Aquest crida Elies.

48 De seguida un d'ells correu a prendre una esponja, la xopà de vinagre, la posà al capdamunt d'una canya i la hi donava perquè begués. 49 Els altres deien:

--Deixa, a veure si ve Elies a salvar-lo.

50 Però Jesús tornà a cridar amb tota la força, i va expirar.

51 Llavors la cortina del santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix; la terra tremolà, les roques s'esberlaren;

52 els sepulcres s'obriren, i molts cossos dels sants que hi reposaven van ressuscitar. 53 Sortiren dels sepulcres i, després de la resurrecció de Jesús, van entrar a la ciutat santa i s'aparegueren a molts.

54 El centurió i els qui amb ell custodiaven Jesús, veient el terratrèmol i tot el que havia passat, van agafar molta por i deien:

--És veritat: aquest era Fill de Déu.

55 També hi havia allà moltes dones que s'ho miraven de lluny estant. Havien seguit Jesús des de Galilea i li prestaven ajut. 56 Entre elles hi havia Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume i de Josep, i la mare dels fills de Zebedeu.

Sepultura de Jesús

([Mc 15,42-47](#); [Lc 23,50-56](#); [Jn 19,38-42](#))

⁵⁷ Arribat el capvespre, vingué un home ric d'Arimatea, que es deia Josep i era també deixeble de Jesús. ⁵⁸ Aquest anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús, i Pilat va manar que l'hi donessin. ⁵⁹ Josep prengué el cos, l'embolcallà amb un llençol per estrenar ⁶⁰ i el va dipositar en un sepulcre nou, que ell s'havia fet tallar a la roca. Després va fer rodolar una gran pedra a l'entrada del sepulcre i se n'anà. ⁶¹ També eren allà Maria Magdalena i l'altra Maria, assegudes enfront del sepulcre.

La guàrdia al sepulcre

⁶² El dissabte, l'endemà del dia de la preparació, els grans sacerdots i els fariseus es reuniren i anaren a trobar Pilat ⁶³ per dir-li:

--Senyor, ens hem recordat que aquell impostor, quan encara vivia, va dir: "Al cap de tres dies ressuscitaré."

⁶⁴ Dóna ordre, doncs, que assegurin el sepulcre fins al tercer dia, no fos cas que els seus deixebles vinguessin a robar el cos i després diguessin al poble: "Ha ressuscitat d'entre els morts." Seria una impostura pitjor que la primera.

⁶⁵ Pilat els digué:

--Aquí teniu una guàrdia. Aneu al sepulcre i assegureu-lo tan bé com sapiguen.

⁶⁶ Ells anaren al sepulcre i l'asseguraren segellant-ne la pedra de l'entrada i posant-hi la guàrdia.

El sepulcre buit. Aparició a les dones

([Mc 16,1-8](#); [Lc 24,1-12](#))

28

¹ Passat el dissabte, quan clarejava el diumenge, Maria Magdalena i l'altra Maria anaren a visitar el sepulcre. ² Tot d'una hi hagué un gran terratrèmol: un àngel del Senyor va baixar del cel, féu rodolar la pedra i s'hi va asseure al damunt. ³ Resplendia com un llamp, i el seu vestit era blanc com la neu. ⁴ De por d'ell, els guardes es posaren a tremolar i van quedar com morts. ⁵ L'àngel digué a les dones:

--No tingueu por, vosaltres. Sé que busqueu Jesús, el crucificat. ⁶ No és aquí: ha ressuscitat, tal com va dir. Veniu, mireu el lloc on havia estat posat. ⁷ Aneu de seguida a dir als seus deixebles: "Ha ressuscitat d'entre els morts, i ara va davant vostre a Galilea. Allà el veureu." Aquest és el missatge que us havia de donar.

⁸ Immediatament elles, amb por, però amb una gran alegria, se n'anaren del sepulcre i van córrer a anunciar-ho als deixebles.

⁹ Però tot d'una Jesús els va sortir al pas i les va saludar. Elles se li acostaren, se li abraçaren als peus i el van adorar. ¹⁰ Jesús els digué:

--No tingueu por. Aneu a anunciar als meus germans que vagin a Galilea. Allà em veuran.

L'informe dels guardes

¹¹ Mentre elles hi anaven, alguns de la guàrdia van entrar a la ciutat i comunicaren als grans sacerdots tot el que havia passat. ¹² Els grans sacerdots es van reunir amb els notables i prengueren la decisió d'oferir molts diners als soldats ¹³ i donar-los aquesta consigna:

--Feu córrer que els seus deixebles van venir de nit i van robar el seu cos mentre vosaltres dormíeu. ¹⁴ I si això arriba a oïda del governador, ja el convencerem nosaltres que us deixi tranquils.

¹⁵ Ells agafaren els diners i van complir la consigna rebuda.

Aquesta versió dels fets s'ha escampat entre els jueus fins al dia d'avui.

Jesús ressuscitat envia els seus deixebles

¹⁶ Els onze deixebles se n'anaren a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. ¹⁷ En veure'l, el van adorar; abans, però, havien dubtat. ¹⁸ Jesús s'acostà i els va dir:

--He rebut plena autoritat al cel i a la terra. ¹⁹ Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant ²⁰ i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món.

Evangelí segons Marc
Preparació del ministeri de Jesús ([1,1-13](#))

Predicació de Joan Baptista
([Mt 3,1-6.11](#); [Lc 3,1-6.15-17](#); [Jn 1,19-28](#))

1

¹ Comença l'evangelí de Jesús, el Messies, Fill de Déu.

² En el profeta Isaïes hi ha escrit:
Jo envio davant teu el meu missatger
perquè et prepari el camí.

³ És la veu d'un que crida
en el desert:

Prepareu el camí del Senyor,
aplaneu les seves rutes.

⁴ Es presentà, doncs, Joan, que batejava en el desert i que predicava un baptisme de conversió per al perdó dels pecats. ⁵ Anaven a trobar-lo gent d'arreu de Judea i tots els habitants de Jerusalem, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà.

⁶ Joan duia una roba de pèl de camell i portava una pell a la cintura; s'alimentava de llagostes i mel boscana. ⁷ I predicava així:

--Després de mi ve el qui és més fort que jo, i jo no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li les corretges de les sandàlies. ⁸ Jo us batejo amb aigua, però ell us batejarà amb l'Esperit Sant.

Baptisme de Jesús
([Mt 3,13-17](#); [Lc 3,21-22](#); [Jn 1,32-34](#))

⁹ Per aquells dies, Jesús vingué des de Natzaret de Galilea i fou batejat per Joan en el Jordà. ¹⁰ I tot seguit, mentre sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell. ¹¹ I una veu digué des del cel:

--Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut.

Jesús és temptat
([Mt 4,1-11](#); [Lc 4,1-13](#))

¹² Immediatament l'Esperit empenyé Jesús cap al desert. ¹³ Hi va passar quaranta dies, temptat per Satanàs; s'estava entre els animals feréstecs, i els àngels el servien.

Ministeri de Jesús a Galilea ([1,14-8,26](#))

Inici de la predicació a Galilea
([Mt 4,12-17](#); [Lc 4,14-15](#))

¹⁴ Després que Joan fou empresonat, Jesús anà a Galilea i anunciava la bona nova de Déu. ¹⁵ Deia:
--S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.

Crida dels primers deixebles
([Mt 4,18-22](#); [Lc 5,1-11](#))

¹⁶ Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu, que tiraven les xarxes a l'aigua. Eren pescadors. ¹⁷ Jesús els digué:

--Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes.

¹⁸ Immediatament deixaren les xarxes i el van seguir.

¹⁹ Una mica més enllà veié Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan, que eren a la barca repassant les xarxes, ²⁰ i tot seguit els va cridar. Ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca i se n'anaren amb Jesús.

Guarició d'un home posseït d'un esperit maligne
([Lc 4,31-37](#))

²¹ Després van anar a Cafarnaüm. El dissabte, Jesús entrà a la sinagoga i ensenyava. ²² La gent estava admirada

de la seva doctrina, perquè els ensenyava amb autoritat i no com ho feien els mestres de la Llei.

²³ En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne, que es posà a cridar:

²⁴ --Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? ¿Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: el Sant de Déu!

²⁵ Però Jesús el va increpar dient:

--Calla i surt d'aquest home.

²⁶ Llavors l'esperit maligne el sacsejà violentament, llançà un gran xiscle i en va sortir. ²⁷ Tots quedaren molt sorpresos i es preguntaven entre ells:

--Què és tot això? Una doctrina nova ensenyada amb autoritat! Fins i tot dóna ordres als esperits malignes i l'obeeixen!

²⁸ I la seva anomenada s'estengué de seguida per tota la regió de Galilea.

Guarició de la sogra de Simó i d'altres malalts

([Mt 8,14-17](#); [Lc 4,38-41](#))

²⁹ Sortint de la sinagoga arribaren, acompanyats de Jaume i Joan, a casa de Simó i Andreu. ³⁰ La sogra de Simó era al llit amb febre, i ho digueren a Jesús. ³¹ Llavors ell s'hi acostà i, agafant-la per la mà, la va fer aixecar. La febre va deixar-la, i ella es posà a servir-los.

³² Al vespre, quan el sol s'havia post, li anaven portant tots els malalts i els endimoniats. ³³ Tota la població s'havia aplegat davant la porta. ³⁴ Ell va curar molts malalts que patien diverses malalties; també va treure molts dimonis i no els deixava parlar, perquè sabien qui era.

Jesús predica per tot Galilea

([Lc 4,42-44](#))

³⁵ De bon matí, quan encara era fosc, es va llevar, sortí, se n'anà en un lloc solitari i s'hi va quedar pregant.

³⁶ Simó i els seus companys es posaren a buscar-lo. ³⁷ Quan el van trobar li digueren:

--Tothom et busca.

³⁸ Ell els diu:

--Anem a altres llocs, als pobles veïns, a predicar-hi, que per això he vingut.

³⁹ I anà per tot Galilea, predicant a les seves sinagogues i traient els dimonis.

Guarició d'un leprós

([Mt 8,1-4](#); [Lc 5,12-16](#))

⁴⁰ Un leprós el vingué a trobar i, agenollat, li suplicava:

--Si vols, em pots purificar.

⁴¹ Jesús, compadit, va estendre la mà, el tocà i li digué:

--Ho vull, queda pur.

⁴² A l'instant li desaparegué la lepra i quedà pur. ⁴³ Tot seguit Jesús el va fer marxar, després d'advertir-lo severament. ⁴⁴ Li digué:

--Vigila de no dir res a ningú. Vés a fer-te examinar pel sacerdot i ofereix per la teva purificació el que va ordenar Moisès: això els servirà de prova.

⁴⁵ Però ell, així que se n'anà, començà de pregonar la nova i escampar-la pertot arreu, de manera que Jesús ja no podia entrar obertament en cap població, sinó que es quedava a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

Guarició d'un paralític

([Mt 9,1-8](#); [Lc 5,17-26](#))

2

¹ Al cap d'uns quants dies, Jesús entrà novament a Cafarnaüm. Va córrer la veu que era a casa, ² i s'hi aplegà tanta gent que no cabien ni davant la porta. Ell els anunciava la paraula. ³ Llavors vingueren uns homes a dur-li un paralític. El portaven entre quatre. ⁴ Veient que amb tanta gent no podien dur-lo fins a Jesús, van fer un forat al sostre sobre l'indret on ell era i van baixar la llitera on jeia el paralític. ⁵ Jesús, en veure la fe d'aquella gent, diu al paralític:

--Fill, et són perdonats els pecats.

⁶ Hi havia allà asseguts uns mestres de la Llei que pensaven: ⁷ «Com és que aquest parla així? Això és una blasfèmia! Qui pot perdonar els pecats sinó Déu?»

⁸ A l'instant, Jesús s'adonà que pensaven així i els digué:

--Per què penseu això dins vostre? ⁹ Què és més fàcil, dir al paralític: "Et són perdonats els pecats", o bé dir-li:

"Aixeca't, pren la llitera i camina"? ¹⁰ Doncs ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra.

Llavors diu al paralític:

¹¹ --T'ho mano, aixeca't, pren la llitera i vés-te'n a casa.

¹² Ell s'aixecà, prengué immediatament la llitera i va sortir a la vista de tothom. Tots quedaren sorpresos i donaven glòria a Déu. Deien:

--No havíem vist mai res de semblant.

Jesús crida Leví, un publicà

([Mt 9,9-13](#); [Lc 5,27-32](#))

¹³ Jesús tornà a sortir cap a la vora del llac. Tothom venia a trobar-lo i ell els ensenyava. ¹⁴ Tot passant, veié Leví, fill d'Alfeu, assegut al lloc de recaptació d'impostos, i li digué:

--Segueix-me.

Ell s'aixecà i el va seguir.

¹⁵ Després es posà a taula a casa d'ell, i molts publicans i altres pecadors es posaren també a taula amb Jesús i els seus deixebles; eren molts els qui el seguien. ¹⁶ Llavors, quan els mestres de la Llei del grup dels fariseus veieren que Jesús menjava amb els pecadors i els publicans, digueren als deixebles:

--Com és que menja amb els publicans i els pecadors?

¹⁷ Jesús ho va sentir i els digué:

--El metge, no el necessiten els qui estan bons, sinó els qui estan malalts. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors.

Discussió sobre el dejuni

([Mt 9,14-17](#); [Lc 5,33-39](#))

¹⁸ Un dia que els deixebles de Joan i els fariseus dejunaven, alguns van anar a trobar Jesús i li preguntaren:

--Per què els deixebles de Joan i els dels fariseus fan dejuni i els teus no dejunen?

¹⁹ Jesús els respongué:

--¿Poden dejunar els convidats a noces mentre l'espòs és amb ells? Mentre el tenen amb ells no poden pas dejunar.

²⁰ Però ja vindrà el temps que l'espòs els serà pres, i aquell dia sí que dejunaran.

²¹ »Ningú no cus a un vestit vell un pedaç de roba sense tractar: la roba nova estiraria la vella i es faria un esquinç més gros. ²² I ningú no posa vi nou en bots vells: el vi rebentaria els bots i es farien malbé bots i vi. A vi nou, bots nous.

Les espigues arrencades en dissabte

([Mt 12,1-8](#); [Lc 6,1-5](#))

²³ Un dissabte, Jesús passava per uns sembrats. Tot fent camí, els seus deixebles es posaren a arrencar espigues.

²⁴ Els fariseus li van dir:

--Mira, per què fan en dissabte això que no és permès?

²⁵ Jesús els respon:

--¿No heu llegit mai què va fer David quan van tenir necessitat de menjar ell i els qui anaven amb ell? ²⁶ Tal com es diu en el passatge del gran sacerdot Abiatar, David va entrar al temple de Déu, va menjar els pans d'ofrena, que solament poden menjar els sacerdots, i en va donar també als qui l'acompanyaven.

²⁷ I els deia:

--El dissabte ha estat fet per a l'home, i no l'home per al dissabte. ²⁸ Per això el Fill de l'home és senyor fins i tot del dissabte.

Un home curat en dissabte

([Mt 12,9-14](#); [Lc 6,6-11](#))

3

¹ En una altra ocasió Jesús va entrar a la sinagoga. Hi havia allí un home que tenia la mà paralyzada. ² Ells l'espriaven per veure si el curaria en dissabte i així poder-lo acusar. ³ Jesús diu a l'home que tenia la mà paralyzada: --Aixeca't i posa't aquí al mig.

⁴ Llavors els pregunta:

--Què és permès en dissabte: fer el bé o fer el mal, salvar una vida o deixar-la perdre?

Però ells callaven. ⁵ Jesús se'ls anà mirant, indignat i entristit per l'enduriment del seu cor, i digué a aquell home:

--Estén la mà.

Ell la va estendre, i la mà recobrà el moviment.

⁶ Els fariseus sortiren i llavors mateix, juntament amb els partidaris d'Herodes, començaren a fer plans contra Jesús per fer-lo morir.

Una gran gentada vora el llac

⁷ Jesús es retirà amb els seus deixebles cap al llac, i el va seguir una gran gentada de Galilea. També va anar a trobar-lo molta gent de Judea, ⁸ de Jerusalem, d'Idumea, de l'altra banda del Jordà i dels voltants de Tir i de Sidó, que havien sentit a dir tot el que feia. ⁹ Jesús digué als seus deixebles que li tinguessin a punt una barca perquè la gent no el masegués: ¹⁰ n'havia curat tants, que els qui patien malalties se li tiraven al damunt per poder-lo tocar.

¹¹ Els esperits malignes, quan el veien, es prosternaven davant d'ell i cridaven:

--Tu ets el Fill de Déu!

¹² Però Jesús els manava molt severament que no el descobrissin.

Elecció dels Dotze

([Mt 10,1-4](#); [Lc 6,12-16](#))

¹³ Jesús pujà a la muntanya, va cridar els qui va voler, i ells anaren cap a Jesús. ¹⁴ En designà dotze, als quals donà el nom d'apòstols, perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar, ¹⁵ amb poder de treure dimonis.

¹⁶ Els dotze que va designar són aquests: Simó, a qui donà el nom de Pere; ¹⁷ Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, germà de Jaume, als quals donà el nom de Boanerges, que vol dir «fills del tro»; ¹⁸ Andreu, Felip, Bartomeu, Mateu, Tomàs, Jaume, fill d'Alfeu, Tadeu, Simó el Zelós ¹⁹ i Judes Iscariot, el qui el va traïr.

Jesús i Beelzebul

([Mt 12,22-32](#); [Lc 11,14-23](#))

²⁰ Després Jesús va entrar a casa amb els deixebles, i tornà a reunir-s'hi tanta gent, que no els quedava temps ni de menjar.

²¹ Quan els seus familiars sentiren dir el que passava, hi anaren per endur-se'l, perquè deien:

--Ha perdut el seny!

²² Els mestres de la Llei que havien baixat de Jerusalem deien:

--Està posseït per Beelzebul.

I encara:

--Aquest treu els dimonis pel poder del príncep dels dimonis.

²³ Llavors Jesús els va cridar i els parlava valent-se de paràboles:

--Com pot ser que Satanàs tregui fora Satanàs? ²⁴ Si un reialme es divideix i lluita contra si mateix, no pot durar. ²⁵ I si una casa es divideix i lluita contra si mateixa, tampoc no durarà. ²⁶ Si és cert, doncs, que Satanàs s'ha aixecat contra si mateix i s'ha dividit, no pot durar: ha arribat la seva fi. ²⁷ Ningú no pot entrar a casa d'un que és fort i apoderar-se dels seus béns si abans no el lliga; tan sols així li podrà saquejar la casa.

²⁸ »Us asseguro que tot serà perdonat als homes, els pecats i totes les blasfèmies que hagin proferit, ²⁹ però el qui blasfema contra l'Esperit Sant no tindrà mai perdó: és culpable del seu pecat per sempre més.

³⁰ Jesús va parlar així perquè deien d'ell que tenia un esperit maligne.

La mare i els germans de Jesús

([Mt 12,46-50](#); [Lc 8,19-21](#))

³¹ Llavors arriben la mare i els germans de Jesús i, de fora estant, envien a buscar-lo. ³² Hi havia molta gent asseguda al voltant d'ell. Li diuen:

--La teva mare i els teus germans són aquí fora, que et busquen.

³³ Ell els respon:

--¿Qui són la meva mare i els meus germans?

³⁴ Llavors, mirant els qui seien al seu voltant, diu:

--Aquests són la meva mare i els meus germans. ³⁵ El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare.

Paràbola del sembrador

([Mt 13,1-9](#); [Lc 8,4-8](#))

4

¹ Jesús es posà altra vegada a ensenyar vora el llac. Es reuní tanta gent entorn d'ell, que va haver de pujar en una barca. S'assegué a la barca, dintre el llac, i la gent es quedà a terra, vora l'aigua. ² Ell els ensenyava moltes coses en paràboles. Tot instruint-los deia:

³ --Escolteu: Un sembrador va sortir a sembrar. ⁴ Tot sembrant, una part de les llavors va caure arran del camí; vingueren els ocells i se la van menjar. ⁵ Una altra part va caure en un terreny rocós, on hi havia poca terra, i de seguida va germinar, ja que la terra tenia poc gruix; ⁶ però, quan sortí el sol, recremà la planta, i es va assecar, perquè no tenia arrels. ⁷ Una altra part va caure enmig dels cards; els cards van créixer i l'ofegaren, i no va donar fruit. ⁸ Però una part de les llavors va caure en terra bona, i va pujar i va créixer fins que donà fruit: unes llavors van donar el trenta, unes altres el seixanta, unes altres el cent per u.

⁹ I deia:

--Qui tingui orelles per a escoltar, que escolti.

El perquè de les paràboles

([Mt 13,10-17](#); [Lc 8,9-10](#))

¹⁰ Quan la gent se'n va anar i Jesús s'hagué quedat sol, els qui eren al voltant d'ell juntament amb els Dotze li preguntaven sobre les paràboles. ¹¹ Ell els digué:

--A vosaltres, Déu us confia el disseny secret del seu Regne; en canvi, als de fora, tot els arriba en paràboles, ¹² per tal que

» mirin bé, però no hi vegin;
escoltin, però no entenguin,
no fos cas que es convertissin
i fossin perdonats .

Explicació de la paràbola del sembrador

([Mt 13,18-23](#); [Lc 8,11-15](#))

¹³ I afegí:

--Si no enteneu aquesta paràbola, com podreu entendre totes les altres? ¹⁴ El sembrador sembla la paraula. ¹⁵ Els uns són els d'arran del camí, on és sembrada la paraula; quan l'han escoltada, tot seguit ve Satanàs i s'enduu la paraula sembrada en ells. ¹⁶ Els altres són els de la llavor sembrada en un terreny rocós; així que escolten la paraula, de seguida la reben amb alegria, ¹⁷ però no tenen cap arrel dintre d'ells, són inconstants: tan bon punt la paraula els porta tribulacions o persecucions, sucumbeixen tot seguit. ¹⁸ Els altres són els de la llavor sembrada enmig dels cards; aquests són els qui escolten la paraula, ¹⁹ però les preocupacions d'aquest món, la seducció de les riqueses i les altres cobejances els envaeixen i arriben a ofegar-la; per això no dóna fruit. ²⁰ Els darrers són els de la llavor sembrada en terra bona; aquests escolten la paraula, l'acullen i donen fruit: uns el trenta, uns altres el seixanta, uns altres el cent per u.

La llàntia sota la mesura

([Lc 8,16-18](#))

²¹ I els deia:

--És que algú porta una llàntia per posar-la sota una mesura o sota el llit? No és per col·locar-la en el portallànties?

²² No hi ha res d'amagat que no s'hagi de descobrir, ni res de secret que no s'hagi de conèixer. ²³ Si algú té orelles per a escoltar, que escolti.

²⁴ I els deia també:

--Mireu de quina manera escolteu. Tal com mesureu sereu mesurats, i encara hi afegiran. ²⁵ Perquè al qui té, li

donaran encara més; però al qui no té, li prendran fins allò que li queda.

Paràbola de la llavor que creix tota sola

²⁶ Deia encara:

--Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra la llavor a la terra: ²⁷ tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com. ²⁸ La terra, tota sola, dóna fruit: primer brins, després espigues, i finalment blat granat dins les espigues. ²⁹ I així que el gra és a punt, aquell home fa córrer la falç, perquè ha arribat el temps de la sega.

Paràbola del gra de mostassa

([Mt 13,31-32](#); [Lc 13,18-19](#))

³⁰ Deia també:

--A què compararem el Regne de Déu? Amb quina paràbola en podríem parlar? ³¹ És com quan sembren un gra de mostassa, que és la més petita de totes les llavors de la terra; ³² però, un cop sembrada, va creixent i arriba a fer-se més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells del cel fan niu a la seva ombra.

Jesús parla en paràboles

([Mt 13,34-35](#))

³³ Amb moltes paràboles semblants, Jesús anunciava la paraula a la gent, de la manera que ells eren capaços d'escoltar-la. ³⁴ No els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als seus deixebles.

La tempesta calmada

([Mt 8,23-27](#); [Lc 8,22-25](#))

³⁵ Aquell mateix dia, arribat el capvespre, Jesús diu als deixebles:

--Passem a l'altra riba.

³⁶ Deixaren, doncs, la gent i se'l van endur en la mateixa barca on es trobava. L'acompanyaven altres barques.

³⁷ Tot d'una es va aixecar un gran temporal; les onades es precipitaven dins la barca i l'anaven omplint. ³⁸ Jesús era a popa, dormint amb el cap sobre un coixí. Ells el desperten i li diuen:

--Mestre, ¿no et fa res que ens enfonsem?

³⁹ Així que es despertà, va increpar el vent i digué a l'aigua:

--Silenci! Calla!

Llavors el vent va parar i seguí una gran bonança. ⁴⁰ Jesús els digué:

--Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?

⁴¹ Ells van sentir un gran temor i es deien l'un a l'altre:

--Qui és aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?

Guarició d'un endimoniat a Gèrasa

([Mt 8,28-34](#); [Lc 8,26-39](#))

5

¹ Després van arribar a l'altra banda del llac, al territori dels gerasencs. ² Així que Jesús saltà de la barca, l'anà a trobar un home posseït d'un esperit maligne, que venia de les coves sepulcral, ³ el lloc on vivia. Ningú no era capaç de lligar-lo ni tan sols amb una cadena, ⁴ perquè moltes vegades havia trencat les cadenes i havia trossejat els grillons amb què l'havien volgut lligar. Ningú no tenia prou força per a dominar-lo. ⁵ Sempre, de nit i de dia, anava pels sepulcres i per les muntanyes, cridant i donant-se cops amb pedres. ⁶ Quan l'home veié Jesús de lluny estant, correu, es prosternà davant d'ell ⁷ i li digué cridant amb veu forta:

--Per què et fiques amb mi, Jesús, Fill del Déu altíssim? Et conjuro per Déu que no em turmentis!

⁸ És que Jesús li havia dit: «Esperit maligne, surt d'aquest home!»

⁹ Jesús li pregunta:

--Com et dius?

Ell li respon:

--Em dic "Legió", perquè som molts.

¹⁰ I demanava a Jesús amb insistència que no el tragués fora d'aquell territori.

¹¹ Hi havia allà pasturant vora la muntanya un gran ramat de porcs. ¹² Llavors els esperits malignes van fer a Jesús aquesta súplica:

--Envia'ns als porcs, que hi entrarem.

¹³ Jesús els ho permeté. I tan bon punt els esperits malignes van sortir de l'home i entraren als porcs, el ramat es va tirar al llac des de dalt del precipici; els porcs, que eren uns dos mil, es van ofegar dintre l'aigua.

¹⁴ Els porquers van fugir i escamparen la notícia per la ciutat i per la rodalia, i la gent sortí a veure què havia passat.

¹⁵ Anaren a trobar Jesús i, quan veieren aquell home que havia estat posseït per la legió, assegut, vestit i amb el seny recobrat, es van espantar molt. ¹⁶ Els qui ho havien vist els explicaren què havia passat a l'endimoniat i l'episodi dels porcs. ¹⁷ Llavors es posaren a suplicar a Jesús que se n'anés del seu territori.

¹⁸ Quan Jesús pujava a la barca, el qui havia estat endimoniat li demanava que el volgués amb ell. ¹⁹ Però Jesús no li ho va permetre, i li digué:

--Vés a casa teva, amb els teus, i anuncia'ls tot el que el Senyor t'ha fet i com s'ha compadit de tu.

²⁰ Aquell home se n'anà i pregonava per la Decàpolis tot el que Jesús li havia fet, i tothom en quedava sorprès.

Guarició d'una dona amb hemorràgies. La filla de Jaire, retornada a la vida

([Mt 9,18-26](#); [Lc 8,40-56](#))

²¹ Jesús travessà el llac amb la barca i va tornar a l'altra riba. Molta gent es reuní al seu voltant, i ell es quedà vora l'aigua. ²² Llavors arriba un dels caps de la sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu, se li llança als peus ²³ i, suplicant-lo amb insistència, li diu:

--La meva filleta s'està morint. Vine a imposar-li les mans perquè es curi i visqui.

²⁴ Jesús se n'anà amb ell. El seguia molta gent que l'empenyia pertot arreu.

²⁵ Hi havia una dona que patia d'hemorràgies des de feia dotze anys. ²⁶ Havia sofert molt en mans de metges i s'hi havia gastat tot el que tenia, però no havia obtingut cap millora, sinó que anava de mal en pitjor. ²⁷ Aquesta dona, que havia sentit parlar de Jesús, se li va acostar per darrere enmig de la gent i li tocà el mantell, ²⁸ perquè pensava: «Només que li pugui tocar la roba, ja em curaré.» ²⁹ Immediatament va deixar de perdre sang i sentí dintre d'ella que estava guarida del mal que la turmentava. ³⁰ Jesús s'adonà a l'instant de la força que havia sortit d'ell i es girà per preguntar a la gent:

--Qui m'ha tocat la roba?

³¹ Els seus deixebles li contestaren:

--¿Veus que la gent t'empeny pertot arreu i encara preguntes qui t'ha tocat?

³² Però Jesús anava mirant al seu voltant per veure la qui ho havia fet. ³³ Llavors aquella dona, que sabia prou bé què li havia passat, tremolant de por es prosternà davant d'ell i li va explicar tota la veritat. ³⁴ Jesús li digué:

--Filla, la teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau i queda guarida del mal que et turmentava.

³⁵ Mentre Jesús encara parlava, en van arribar uns de casa del cap de la sinagoga a dir-li:

--La teva filla s'ha mort. Què en trauràs, d'amoïnar el Mestre?

³⁶ Però Jesús, en sentir aquestes paraules, digué al cap de la sinagoga:

--No tinguis por; tingues només fe.

³⁷ I no va permetre que l'acompanyés ningú, fora de Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. ³⁸ Quan arriben a casa del cap de la sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i feia grans planys. ³⁹ Entra a la casa i els diu:

--Què són aquest aldarull i aquests plors? La nena no és morta, sinó que dorm.

⁴⁰ Ells se'n burlaven, però Jesús els treu tots fora, i pren només el pare i la mare de la nena i els qui l'acompanyaven, entra al lloc on era la nena, ⁴¹ l'agafa per la mà i li diu:

-- Talità, cum —que vol dir: «Noia, aixeca't.»

⁴² A l'instant la noia es va aixecar i es posà a caminar. Tenia dotze anys. Tots quedaren sorpresos i no se'n sabien avenir. ⁴³ Però Jesús els prohibí que ho fessin saber a ningú. I els digué que donessin menjar a la noia.

Jesús, rebutjat en el seu poble

([Mt 13,53-58](#))

6

¹ D'allà, Jesús se'n va anar al seu poble, i els seus deixebles el seguiren. ² El dissabte es posà a ensenyar a la sinagoga. Molts, en sentir-lo, se n'estranyaven i deien:

--D'on li ve, tot això? Què és aquesta saviesa que ha rebut? I aquests miracles obrats per les seves mans? ³ ¿No és

el fuster, el fill de Maria, el germà de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves germanes, ¿no viuen aquí entre nosaltres?

I no eren capaços d'acceptar-lo. ⁴ Jesús els digué:

--Un profeta només és menyspreat al seu poble, entre els seus parents i a casa seva.

⁵ I no pogué fer allí cap miracle; tan sols va curar uns quants malalts, imposant-los les mans. ⁶ I el sorprenia que no tinguessin fe.

Missió dels Dotze

([Mt 10,1.5-15](#); [Lc 9,1-6](#))

Jesús recorria els pobles del voltant i hi ensenyava.

⁷ Llavors va cridar els Dotze i començà a enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes ⁸ i els instruïa dient:

--No prengueu res per al camí, fora del bastó: ni pa, ni sarró, ni cap moneda. ⁹ Poseu-vos les sandàlies, però no us emporteu dos vestits.

¹⁰ I els deia encara:

--Quan entreu en una casa, quedeu-vos-hi fins que deixeu aquell lloc. ¹¹ Si una població no us acull ni us escolta, sortiu-ne i espolseu-vos la pols dels peus com a acusació contra ells.

¹² Ells se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. ¹³ Treien molts dimonis i curaven molts malalts, ungint-los amb oli.

Mort de Joan Baptista

([Mt 14,1-12](#))

¹⁴ L'anomenada de Jesús s'havia estès pertot arreu, i el rei Herodes en va sentir parlar. Alguns deien:

--És Joan Baptista que ha ressuscitat d'entre els morts, i per això té el poder d'obrar miracles.

¹⁵ D'altres deien:

--És Elies.

I d'altres:

--És un profeta, semblant als antics profetes.

¹⁶ Herodes, sentint tot això, deia:

--És Joan, el qui jo vaig fer decapitar, que ha ressuscitat.

¹⁷ En efecte, Herodes era el qui havia fet agafar Joan, l'havia encadenat i l'havia tancat a la presó, a causa d'Herodies, la dona del seu germà Filip, amb la qual ell s'havia casat. ¹⁸ Joan deia a Herodes:

--No t'és permès de conviure amb la dona del teu germà.

¹⁹ Herodies odiava Joan i el volia fer matar, però no podia, ²⁰ perquè Herodes, sabent que Joan era un home just i sant, el respectava i el protegia; quan el sentia, quedava molt perplex, però l'escoltava de bon grat.

²¹ L'ocasió es va presentar quan Herodes, amb motiu del seu natalici, va oferir un banquet als seus alts funcionaris, als tribuns de l'exèrcit i als personatges importants de Galilea. ²² Durant el convit entrà la filla d'Herodies a ballar, i va agradar tant a Herodes i als convidats que el rei digué a la noia:

--Demana'm el que vulguis i t'ho donaré.

²³ I li féu aquest jurament:

--Et donaré el que em demanis, ni que sigui la meitat del meu regne.

²⁴ La noia va sortir i preguntà a la seva mare:

--Què haig de demanar?

Ella li respongué:

--El cap de Joan Baptista.

²⁵ La noia tornà a entrar, se'n va anar decidida cap al rei i li demanà:

--Vull que ara mateix em donis en una safata el cap de Joan Baptista.

²⁶ El rei es va posar molt trist, però a causa del jurament que havia fet davant els convidats no volgué contrariar-la.

²⁷ Immediatament, doncs, envià un guarda amb l'ordre de portar el cap de Joan. El guarda va anar a la presó i el va decapitar. ²⁸ Després dugué el cap en una safata, el donà a la noia, i la noia el donà a la seva mare.

²⁹ Quan els deixebles de Joan ho van saber, anaren a endur-se el seu cos i li donaren sepultura.

Primera multiplicació dels pans

([Mt 14,13-21](#); [Lc 9,10-17](#); [Jn 6,1-13](#))

³⁰ Els apòstols es reuniren amb Jesús i li van explicar tot el que havien fet i ensenyat. ³¹ Ell els diu:

--Veni ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica.

Perquè hi havia tanta gent que anava i venia, que no els quedava temps ni de menjar.

³² Se n'anaren, doncs, amb la barca tots sols cap a un lloc despoblat. ³³ Però els veieren marxar i molts ho van saber; de totes les poblacions van córrer a peu fins allà i van arribar-hi abans que ells. ³⁴ Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor ; i es posà a instruir-los llargament.

³⁵ Quan ja s'havia fet tard, els deixebles s'acostaren a dir-li:

--Aquest lloc és despoblat i ja s'ha fet tard. ³⁶ Acomiada la gent, i que vagin a les cases i als pobles del voltant a comprar alguna cosa per a menjar.

³⁷ Però Jesús els respongué:

--Doneu-los menjar vosaltres mateixos.

Els li diuen:

--Per a donar-los menjar hauríem de comprar pa per valor de dos-cents denaris!

³⁸ Jesús els pregunta:

--Quants pans teniu? Aneu a veure-ho.

Els ho miren i li diuen:

--Cinc pans i dos peixos.

³⁹ Llavors Jesús els va manar que fessin seure tothom en colles a l'herba verda. ⁴⁰ La gent s'assegué en grups de cent i de cinquanta. ⁴¹ Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, partí els pans i en donava als seus deixebles perquè els servissin a la gent. També va repartir els dos peixos a tothom.

⁴² Tots en van menjar i quedaren saciats. ⁴³ Després van recollir els bocins de pa que havien sobrat i n'ompliren dotze cistelles, i també van recollir les sobres dels peixos. ⁴⁴ D'aquells pans, n'havien menjat cinc mil homes.

Jesús camina sobre l'aigua

([Mt 14,22-33](#); [Jn 6,16-21](#))

⁴⁵ Tot seguit, Jesús va fer pujar els seus deixebles a la barca i els manà que passessin al davant cap a l'altra riba, en direcció a Betsaida, mentre ell acomiadava la gent. ⁴⁶ Després d'acomiar-los se'n va anar a la muntanya a pregar. ⁴⁷ Al vespre, la barca es trobava al mig del llac, i Jesús era tot sol a terra. ⁴⁸ Veient que patien remant, perquè el vent els era contrari, pels volts de la matinada va anar cap a ells caminant sobre l'aigua, com si volgués passar de llarg. ⁴⁹ Quan ells el veieren caminant sobre l'aigua, es van pensar que era un fantasma i es posaren a cridar; ⁵⁰ tots l'havien vist i estaven esglaiats. Però Jesús els parlà de seguida i els digué:

--Coratge! Sóc jo. No tingueu por!

⁵¹ Llavors pujà a la barca amb ells, i el vent va parar. Ells quedaren completament desconcertats. ⁵² És que no havien entès allò dels pans: tenien el cor endurit.

Guarició de malalts a Genesaret

([Mt 14,34-36](#))

⁵³ Quan hagueren fet la travessia del llac, Jesús i els seus deixebles tocaren terra a Genesaret i van fondejar. ⁵⁴ Així que desembarcaren, la gent el va reconèixer. ⁵⁵ Ells començaren a recórrer tota la regió, i la gent anava duent-li els malalts en lliteres allà on sentien a dir que era. ⁵⁶ A tot arreu on arribava, pobles, viles o llogarrets, posaven els malalts a la plaça i li demanaven que els deixés tocar ni que fos la borla del seu mantell. I tots els qui el tocaven quedaven curats.

La tradició dels antics

([Mt 15,1-20](#))

7

¹ Els fariseus i alguns mestres de la Llei que havien vingut de Jerusalem es van reunir entorn de Jesús, ² i s'adonaren que alguns dels seus deixebles prenien els aliments amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. ³ Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, guarden la tradició dels antics i no es posen a menjar si abans no s'han rentat les mans ritualment; ⁴ i encara, quan tornen del mercat, no mengen sense haver fet les ablucions; i observen per tradició moltes altres pràctiques, com purificar amb aigua copes, gerros, safates i fins els divans on mengen.

⁵ Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús:

--Com és que els teus deixebles no segueixen la tradició dels antics, sinó que mengen amb les mans impures?

⁶ Ell els respongué:

--Amb tota la raó Isaïes va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, quan va escriure:

» Aquest poble m'honora amb els llavis,
però el seu cor es manté lluny de mi.

⁷ El culte que em donen és buit,
les doctrines que ensenyen
són preceptes humans.

⁸ » Vosaltres abandoneu els manaments de Déu i observeu la tradició dels homes.

⁹ I els deia encara:

--Com en sabeu, d'anul·lar els manaments de Déu per conservar la vostra tradició! ¹⁰ En efecte, Moisès ha dit: Honra el pare i la mare. I també: Qui maleeixi el pare o la mare serà condemnat a mort. ¹¹ Però vosaltres, si algú diu al pare o a la mare: "Declaro corban, és a dir, consagrats a Déu, els béns amb què us hauria d'ajudar", ¹² ja li permeteu que no faci res a favor del pare o de la mare. ¹³ Així, amb la tradició que us aneu transmetent, invalideu la paraula de Déu. I de coses com aquesta, en feu moltes.

¹⁴ Llavors Jesús tornà a cridar la gent i els deia:

--Escolteu-me tots i enteneu-ho bé: ¹⁵ No hi ha res del que entra a l'home des de fora que el pugui fer impur; només allò que surt de l'home el fa impur. (¹⁶)

¹⁷ Quan deixà la gent i entrà a casa, els seus deixebles li van preguntar què volia dir aquell proverbi. ¹⁸ Jesús els respongué:

--¿També vosaltres sou incapaços d'entendre-ho? ¿No compreneu que tot allò que entra a l'home des de fora no el pot fer impur, ¹⁹ perquè no li va al cor, sinó al ventre, i acaba fora del cos?

D'aquesta manera declarava purs tots els aliments.

²⁰ I va afegir:

--Només allò que surt de l'home el fa impur. ²¹ Perquè de dintre el cor de l'home surten les intencions dolentes que el porten a relacions il·legítimes, robatoris, assassinats, ²² adulteris, avarícies, maldats, trampes, llibertinatge, enveges, injúries, arrogància, insensatesa. ²³ Tot això dolent surt de dintre i fa impur l'home.

Guarició de la filla d'una sirofenícia

([Mt 15,21-28](#))

²⁴ Jesús se'n va anar d'allí i arribà al territori de Tir. Va entrar en una casa i no volia que ningú ho sabés, però no pogué passar desapercebut. ²⁵ De seguida va sentir parlar d'ell una dona que tenia una filla posseïda d'un esperit maligne, i vingué a prosternar-se als seus peus. ²⁶ La dona, que era pagana, sirofenícia d'origen, pregava a Jesús que tragués de la seva filla el dimoni. ²⁷ Ell li va dir:

--Deixa que primer s'alimentin els fills. No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets.

²⁸ Ella li respon:

--Senyor, també els gossets, sota la taula, mengen les engrunes que els fills deixen caure.

²⁹ Llavors Jesús li digué:

--Ja que has respost així, vés, que el dimoni ja ha sortit de la teva filla.

³⁰ Ella se'n va anar a casa seva i trobà la nena estirada al llit. El dimoni l'havia deixada.

Guarició d'un sord-mut

³¹ Jesús se'n va anar del territori de Tir i, passant pel de Sidó, arribà al llac de Galilea, després de travessar el territori de la Decàpolis. ³² Llavors li porten un sord, que amb prou feines podia parlar, i li demanaven que li imposés la mà. ³³ Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li ficà els dits a les orelles, va escopir i li tocà la llengua amb la saliva. ³⁴ Després va alçar els ulls al cel, sospirà i li digué:

-- Efatà ! —que vol dir: «Obre't!»

³⁵ A l'instant se li van obrir les orelles, la llengua se li destravà i parlava perfectament. ³⁶ Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho pregonaven. ³⁷ Estaven completament admirats i deien:

--Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlïn.

Segona multiplicació dels pans

([Mt 15,32-39](#))

8

¹ Aquells dies, hi tornava a haver una gran gentada i no tenien res per a menjar. Jesús va cridar els deixebles i els digué:

² --Sento una gran compassió per aquesta gent, perquè ja fa tres dies que no es mouen d'aquí amb mi i no tenen res per a menjar. ³ Si els faig anar dejuns a casa seva, defalliran pel camí; n'hi ha que han vingut de lluny.

⁴ Els deixebles li preguntaren:

--D'on es podria treure el pa per a alimentar-los aquí, en un lloc despoblat?

⁵ Jesús els preguntà:

--Quants pans teniu?

Els li respongueren:

--Set.

⁶ Llavors Jesús va manar que la gent s'assegués a terra, prengué els set pans, digué l'acció de gràcies, els partí i en donava als seus deixebles perquè en servissin a la gent; i així ho van fer. ⁷ Tenien a més uns quants peixets, i Jesús, després de beneir-los, digué que també els servissin. ⁸ La gent en va menjar i quedaren saciats. Després van recollir set paneres dels bocins que havien sobrat. ⁹ Eren unes quatre mil persones.

Jesús els va acomiadar, ¹⁰ va pujar a la barca amb els seus deixebles i se'n anà a la regió de Dalmanuta.

Petició d'un senyal

([Mt 16,1-4](#))

¹¹ Vingueren els fariseus i començaren a discutir amb Jesús. Per posar-lo a prova, li demanaven un senyal del cel.

¹² Ell sospirà profundament i digué:

--Per què demana un senyal, la gent d'aquesta generació? Us asseguro que no els serà donat cap senyal.

¹³ Jesús els deixà, s'embarcà altra vegada i se'n va anar a l'altra riba.

El llevat i els pans

([Mt 16,5-12](#))

¹⁴ Els deixebles s'havien oblidat de proveir-se de pans i tan sols en portaven un a la barca. ¹⁵ Jesús els va fer aquesta advertència:

--Estigueu alerta, aneu amb compte amb el llevat dels fariseus i el llevat d'Herodes.

¹⁶ Llavors es posaren a discutir que no tenien pans. ¹⁷ Jesús se'n adonà i els digué:

--Per què discuteu que no teniu pans? ¿Encara no compreneu ni enteneu? ¿És que el vostre cor està endurit?

¹⁸ ¿Teniu ulls, i no hi veieu, orelles, i no hi sentiu?

»¿No recordeu ¹⁹ quantes cistelles va omplir amb els bocins que havien sobrat quan vaig partir els cinc pans per als cinc mil homes?

Els li responen:

--Dotze.

²⁰ --I quan vaig partir els set pans per a les quatre mil persones, quantes paneres plenes de bocins va recollir?

Li diuen:

--Set.

²¹ I els digué:

--¿Encara no ho enteneu?

Guarició d'un cec a Betsaida

²² Arribaren a Betsaida. Allà li portaren un cec i li demanaven que el toqués. ²³ Jesús agafà el cec per la mà i se l'endugué fora del poble. Llavors li escopí als ulls, li imposà les mans i li preguntà:

--Veus alguna cosa?

²⁴ El cec va alçar els ulls i deia:

--Distingeixo les persones: les veig com si fossin arbres, però caminen.

²⁵ Jesús tornà a imposar-li les mans sobre els ulls, i el cec hi veié clarament. Estava guarit, i ho veia tot amb nitidesa. ²⁶ Jesús el va enviar a casa seva i li digué:

--No entris al poble.

Pujada de Jesús a Jerusalem ([8,27-10,52](#))

Pere reconeix Jesús com a Messies

[\(Mt 16,13-20; Lc 9,18-21\)](#)

²⁷ Jesús, amb els seus deixebles, se'n va anar als pobles del voltant de Cesarea de Filip, i pel camí els preguntava:

--Qui diu la gent que sóc jo?

²⁸ Ells li respongueren:

--Uns diuen que ets Joan Baptista; d'altres, Elies; d'altres, algun dels profetes.

²⁹ Llavors els preguntà:

--I vosaltres, qui dieu que sóc?

Pere li respon:

--Tu ets el Messies.

³⁰ Però ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú.

Jesús anuncia la seva mort i resurrecció

[\(Mt 16,21-28; Lc 9,22-27\)](#)

³¹ Llavors començà a instruir-los dient:

--Cal que el Fill de l'home pateixi molt. Els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ha de ressuscitar.

³² I els ho deia amb tota claredat. Aleshores Pere, prenent-lo a part, es posà a renyar-lo. ³³ Però Jesús es girà i, davant els deixebles, renyà Pere dient-li:

--Vés-te'n d'aquí, Satanàs! No veus les coses com Déu, sinó com els homes.

³⁴ Llavors va cridar la gent i els seus deixebles i els digué:

--Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. ³⁵ Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà. ³⁶ Què en treu l'home de guanyar tot el món si perd la vida? ³⁷ Què no donaria l'home a canvi de la seva vida? ³⁸ Si algú s'avergonyeix de mi i de les meves paraules davant aquesta generació adúltera i pecadora, també el Fill de l'home s'avergonyirà d'ell quan vindrà amb els sants àngels en la glòria del seu Pare.

9

¹ I afegia:

--Us asseguro que alguns dels qui són aquí no moriran sense haver vist arribar amb poder el Regne de Déu.

Transfiguració de Jesús

[\(Mt 17,1-13; Lc 9,28-36\)](#)

² Sis dies després, Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, se'ls endugué a part tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells; ³ els seus vestits es tornaren resplendents i tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. ⁴ Llavors se'ls va aparèixer Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. ⁵ Pere digué a Jesús:

--Rabí, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies.

⁶ No sabia pas què deia, d'esglaiats que estaven. ⁷ Llavors es formà un núvol que els anà cobrint, i del núvol va sortir una veu:

--Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.

⁸ Però de sobte, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

⁹ Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va manar que no expliquessin a ningú allò que havien vist, fins que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. ¹⁰ Ells retingueren aquestes paraules, però discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

¹¹ Després preguntaven a Jesús:

--Com és que els mestres de la Llei diuen que primer ha de venir Elies?

¹² Jesús els respongué:

--És cert que Elies havia de venir primer a renovar-ho tot. Però llavors, per què l'Escriptura diu del Fill de l'home que ha de patir molt i ha de ser tingut per no res? ¹³ Doncs bé, jo us asseguro que Elies ja va venir, i que el van tractar com van voler, tal com d'ell diu l'Escriptura.

Guarició d'un noi posseït d'un esperit maligne

[\(Mt 17,14-20; Lc 9,37-43a\)](#)

¹⁴ Quan van arribar on eren els altres deixebles, veieren una gentada al seu voltant i uns mestres de la Llei que discutien amb ells. ¹⁵ Tota la gent, sorpresos de veure Jesús, anaren corrents a saludar-lo. ¹⁶ Jesús els preguntà: --Què discutíeu amb ells?

¹⁷ Un de la gent li respongué:

--Mestre, t'he portat el meu fill, posseït d'un esperit que el priva de parlar. ¹⁸ Quan se n'apodera, sigui on sigui, el tira per terra, i el noi treu bromera, cruix de dents i es queda rígid. He dit als teus deixebles que l'hi traguessin, però no han pogut.

¹⁹ Jesús els diu:

--Generació descreguda! Fins quan hauré d'estar amb vosaltres? Fins quan us hauré de suportar? Porteu-me el noi.

²⁰ Ells l'hi portaren. Així que el noi veié Jesús, l'esperit el sacsejà violentament; el noi caigué a terra i es rebolcava traient bromera. ²¹ Jesús preguntà al seu pare:

--Des de quan li passa això?

Ell contestà:

--Des de petit. ²² Sovint l'ha tirat al foc i a l'aigua per matar-lo. Si hi pots fer res, compadeix-te de nosaltres, ajuda'ns!

²³ Jesús li respongué:

--Em dius si puc fer-hi res... Tot és possible al qui creu.

²⁴ A l'instant el pare del noi exclamà:

--Crec, però ajuda'm a tenir més fe.

²⁵ Jesús, veient que hi acudia més gent, increpà l'esperit maligne amb aquestes paraules:

--Esperit mut i sord, jo t'ho mano: surt d'aquest noi i no hi tornis més.

²⁶ Llavors l'esperit va sortir enmig de xiscles i de grans convulsions, i el noi quedà com mort: tothom deia que ja no vivia. ²⁷ Però Jesús el va prendre per la mà, el va aixecar i el noi es posà dret.

²⁸ Un cop a casa tots sols, els seus deixebles li preguntaven:

--Com és que nosaltres no l'hem pogut treure?

²⁹ Ell els va respondre:

--Esperits d'aquesta mena només es poden treure amb la pregària.

Jesús anuncia per segona vegada la seva mort i resurrecció

([Mt 17,22-23](#); [Lc 9,43b-45](#))

³⁰ Sortint d'allà, travessaven Galilea, però Jesús no volia que ho sabés ningú. ³¹ Instruïa els seus deixebles i els deia:

--El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, i el mataran; però, un cop mort, al cap de tres dies ressuscitarà.

³² Ells no comprenien què volia dir, però tenien por de fer-li preguntes.

El més important

([Mt 18,1-5](#); [Lc 9,46-48](#))

³³ Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà:

--Què discutíeu pel camí?

³⁴ Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells era el més important. ³⁵ Aleshores s'assegué, va cridar els Dotze i els va dir:

--Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots.

³⁶ Llavors va agafar un infant, el posà enmig d'ells, el prengué en braços i els digué:

³⁷ --Qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.

Qui no està contra nosaltres, està amb nosaltres

([Lc 9,49-50](#))

³⁸ Joan digué a Jesús:

--Mestre, n'hem vist un que es valia del teu nom per a treure dimonis i hem mirat d'impedir-ho, perquè no és dels qui vénen amb nosaltres.

³⁹ Jesús respongué:

--No li ho impediu. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi. ⁴⁰ Qui no està contra nosaltres, està amb nosaltres. ⁴¹ Tothom qui us doni un got d'aigua pel fet que sou de Crist, us asseguro que no quedarà sense recompensa.

Fer caure en pecat

([Mt 18,6-9](#))

⁴² »Però al qui fa caure en pecat un d'aquests petits que creuen en mi, més li valdria que li lliguessin al coll una mola de molí i el tiressin al mar.

⁴³ »Si la mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, que no pas que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga. (⁴⁴)

⁴⁵ »Si el peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, que no pas que siguis llançat amb tots dos peus a l'infern. (⁴⁶)

⁴⁷ »I si l'ull et fa caure en pecat, arrenca-te'l. Val més que entris al Regne de Déu amb un sol ull, que no pas que siguis llançat amb tots dos ulls a l'infern, ⁴⁸ on el cuc no mor i el foc no s'apaga: ⁴⁹ tothom serà salat amb el foc de la prova.

⁵⁰ »La sal és bona, però, si perd la salabor, amb què la tornareu salada? Tingueu sal enmig vostre i viviu en pau entre vosaltres.

Matrimoni i divorci

([Mt 19,1-12](#))

10

¹ Jesús se'n va anar d'allí al territori de Judea, a l'altra banda del Jordà. La gent tornà a reunir-se al seu voltant, i ell els instruïa, com tenia per costum.

² Aleshores se li van atansar uns fariseus. Volien posar-lo a prova i li preguntaren si és permès a un home de divorciar-se de la seva dona. ³ Ell els va fer aquesta altra pregunta:

--Què us va ordenar Moisès?

⁴ Li respongueren:

--Moisès va permetre de donar a la muller un document de divorci i fer-la marxar.

⁵ Jesús els digué:

--Moisès va escriure aquesta norma per la vostra duresa de cor. ⁶ Però, des del principi de la creació, Déu els va fer home i dona. ⁷ Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, ⁸ i tots dos formen una sola carn.

Per tant, ja no són dos, sinó una sola carn. ⁹ Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi.

¹⁰ Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-li sobre això mateix. ¹¹ Jesús els diu:

--El qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra, comet adulteri contra la primera, ¹² i si la dona es divorcia del seu home i es casa amb un altre, comet adulteri.

Jesús i els infants

([Mt 19,13-15](#); [Lc 18,15-17](#))

¹³ Alguns presentaven a Jesús uns infants perquè els imposés les mans, però els deixebles els renyaven. ¹⁴ En veure-ho, Jesús es va indignar i els digué:

--Deixeu que els infants vinguin a mi. No els ho impedi, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. ¹⁵ Us ho asseguro: qui no acull el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas.

¹⁶ I els prenien en braços i els beneïa tot imposant-los les mans.

L'home ric

([Mt 19,16-30](#); [Lc 18,18-30](#))

¹⁷ Quan es posava en camí, un home s'acostà corrent, s'agenollà davant de Jesús i li preguntà:

--Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

¹⁸ Jesús li digué:

--Per què em dius bo? De bo, només n'hi ha un, que és Déu. ¹⁹ Ja saps els manaments: No matis, no cometis adulteri, no robis, no acuis ningú falsament, no facis cap frau, honra el pare i la mare.

²⁰ Ell li va dir:

--Mestre, tot això ho he complert des de jove.

²¹ Jesús se'l mirà i el va estimar. Li digué:

--Només et falta una cosa: vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i

segueix-me.

²² En sentir aquestes paraules, aquell home va quedar abatut i se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns.

²³ Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als seus deixebles:

--Que n'és, de difícil, per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu!

²⁴ Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren molt sorpresos. Però Jesús els tornà a dir:

--Fills meus, que n'és, de difícil, entrar al Regne de Déu! ²⁵ És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu.

²⁶ Ells quedaren encara més desconcertats, i es deien els uns als altres:

--Si és així, qui pot salvar-se?

²⁷ Jesús se'ls mirà i digué:

--Als homes els és impossible, però no a Déu, perquè Déu ho pot tot.

²⁸ Llavors Pere li va dir:

--Mira, nosaltres ho hem deixat tot i t'hem seguit.

²⁹ Jesús digué:

--Us ho asseguro: tothom qui per mi i per l'evangeli hagi deixat casa, germans, germanes, mare, pare, fills o camps,

³⁰ rebrà, ja en el temps present, cent vegades més de cases, germans, germanes, mares, fills, camps, i també persecucions, i, en el món futur, la vida eterna. ³¹ Molts passaran de primers a darrers, i molts, de darrers a primers.

Jesús anuncia per tercera vegada la seva mort i resurrecció

([Mt 20,17-19](#); [Lc 18,31-34](#))

³² Mentre feien camí pujant a Jerusalem, Jesús els anava al davant i ells n'estaven molt sorpresos: els qui el seguien tenien por. Llavors Jesús tornà a prendre a part els Dotze i començà a dir-los el que li havia de succeir:

³³ --Ara pugem a Jerusalem, i el Fill de l'home serà entregat als grans sacerdots i als mestres de la Llei, el condemnaran a mort i el posaran en mans dels pagans, ³⁴ l'escarniran, li escopiran, l'assotaran i el mataran; però al cap de tres dies ressuscitarà.

Petició dels fills de Zebedeu

([Mt 20,20-28](#))

³⁵ Llavors Jaume i Joan, els fills de Zebedeu, s'acosten a Jesús i li diuen:

--Mestre, voldríem que ens concedissis el que et demanarem.

³⁶ Jesús els preguntà:

--Què voleu que faci per vosaltres?

³⁷ Ells li respongueren:

--Concedeix-nos de seure amb tu a la teva glòria l'un a la teva dreta i l'altre a la teva esquerra.

³⁸ Jesús els contestà:

--No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure la copa que jo beuré o ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?

³⁹ Ells li respongueren:

--Sí que podem.

Jesús els digué:

--Prou que beureu la copa que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat; ⁴⁰ però seure a la meva dreta o a la meva esquerra, no sóc jo qui ho ha de concedir: hi seuran aquells per a qui Déu ho ha preparat.

⁴¹ Quan els altres deu ho sentiren, es van indignar contra Jaume i Joan. ⁴² Jesús els cridà i els digué:

--Ja sabeu que els qui figuren com a governants de les nacions les dominen com si en fossin amos, i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. ⁴³ Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, ⁴⁴ i qui vulgui ser el primer, que es faci l'esclau de tots; ⁴⁵ com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescate per tothom.

Guarició del cec Bartimeu

([Mt 20,29-34](#); [Lc 18,35-43](#))

⁴⁶ Arribaren a Jericó. Quan Jesús en sortí amb els deixebles i molta gent, el fill de Timeu, Bartimeu, cec i captaire, s'estava assegut vora el camí. ⁴⁷ Va sentir dir que passava Jesús de Natzaret i començà a cridar:

--Fill de David, Jesús, tingues pietat de mi!

⁴⁸ Tothom el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort:

--Fill de David, tingues pietat de mi!

⁴⁹ Jesús s'aturà i digué:

--Crideu-lo.

Els van cridar el cec dient-li:

--Coratge! Aixeca't, que et crida.

⁵⁰ Ell llançà el mantell, es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Jesús. ⁵¹ Jesús li preguntà:

--Què vols que faci per tu?

El cec respongué:

--Rabuni, fes que hi vegi.

⁵² Jesús li digué:

--Vés, la teva fe t'ha salvat.

A l'instant hi veié i el seguia camí enllà.

Ministeri de Jesús a Jerusalem. Passió, mort i resurrecció ([11,1-16,8](#))

Entrada de Jesús a Jerusalem

([Mt 21,1-11](#); [Lc 19,28-38](#); [Jn 12,12-19](#))

11

¹ Quan s'acostaven a Jerusalem, pel cantó de Betfagé i Betània, prop de la muntanya de les Oliveres, Jesús va enviar dos dels seus deixebles ² amb aquest encàrrec:

--Aneu al poble que teniu al davant. Així que hi entrareu, trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat mai encara. Deslligueu-lo i porteu-lo. ³ Si algú us preguntava per què ho feu, responeu-li: "El Senyor l'ha de menester, però de seguida us el tornarà."

⁴ Ells se n'anaren i trobaren un pollí fermat al costat d'una porta, fora al carrer, i el deslligaren. ⁵ Alguns dels qui eren allà els deien:

--Què feu, que deslligueu el pollí?

⁶ Ells respongueren tal com Jesús els havia dit, i els van deixar fer. ⁷ Llavors portaren a Jesús el pollí, li van posar al damunt els seus mantells, i ell hi va muntar. ⁸ Molts van estendre els mantells pel camí, i d'altres, ramatge que tallaven dels camps. ⁹ Els qui anaven davant i els qui seguien darrere cridaven:

-- Hosanna! Beneït el qui ve en nom del Senyor! ¹⁰ Beneït el Regne que arriba, el del nostre pare David! Hosanna a dalt del cel!

¹¹ Jesús va entrar a Jerusalem, al temple. Després de donar una mirada tot al voltant, com que ja era el vespre, va sortir amb els Dotze cap a Betània.

Jesús maleeix una figuera

([Mt 21,18-19](#))

¹² L'endemà, quan sortien de Betània, Jesús va tenir gana. ¹³ Veié de lluny una figuera que ja estava coberta de fullatge i va anar-hi per si hi trobava alguna cosa. Però, quan s'hi acostà, no va trobar-hi res més que fulles, perquè no era el temps de les figues. ¹⁴ Llavors digué a la figuera:

--Que mai més ningú no mengi fruits teus!

I els seus deixebles van sentir aquestes paraules.

Purificació del temple

([Mt 21,12-17](#); [Lc 19,45-48](#); [Jn 2,13-22](#))

¹⁵ Quan arribaren a Jerusalem, Jesús va entrar al recinte del temple i es posà a treure els qui hi compraven i venien, va bolcar les taules dels canvistes i les parades dels venedors de coloms, ¹⁶ i no permetia que ningú traginés res per dins el recinte del temple. ¹⁷ I els instruïa així:

--¿No diu l'Esclatúra: El meu temple serà anomenat "casa d'oració per a tots els pobles" ? Però vosaltres n'heu fet una cova de lladres !

¹⁸ Ho van sentir els grans sacerdots i els mestres de la Llei i buscaven com podrien fer-lo morir; però li tenien por, perquè tota la gent estava admirada de la seva doctrina.

¹⁹ I quan es va fer fosc, Jesús i els seus deixebles van sortir de la ciutat.

La figuera, seca

[\(Mt 21,20-22\)](#)

²⁰ Al matí, tot passant, van veure que la figuera s'havia assecat de soca-rel. ²¹ Pere, recordant les paraules de Jesús, li diu:

--Mira, rabí! La figuera que vas maleir s'ha assecat.

²² Jesús els respon:

--Tingueu fe en Déu. ²³ Si algú diu a aquesta muntanya: "Alça't i tira't al mar", sense dubtar-ne en el seu cor, sinó creient que es realitzarà allò que diu, us asseguro que li serà concedit. ²⁴ Per això jo us dic: tot allò que demaneu en la pregària, creieu que ja ho teniu concedit, i ho rebreu. ²⁵ I quan pregueu, si teniu res contra algú, perdoneu-ho, i així també el vostre Pare del cel us perdonarà les vostres faltes. (²⁶)

L'autoritat de Jesús

[\(Mt 21,23-27; Lc 20,1-8\)](#)

²⁷ Se'n tornaren a Jerusalem i, mentre Jesús caminava pel recinte del temple, l'anaren a trobar els grans sacerdots, els mestres de la Llei i els notables ²⁸ i li preguntaren:

--Amb quina autoritat fas tot això? Qui te l'ha donada, aquesta autoritat?

²⁹ Jesús els replicà:

--Us faré una altra pregunta. Contesteu-me-la i us diré amb quina autoritat faig tot això. ³⁰ El baptisme de Joan, ¿venia de Déu o dels homes? Contesteu-me.

³¹ Ells discutien i es deien:

--Si responem que venia de Déu, ens preguntarà: "Doncs per què no el vau creure?" ³² Però tampoc no podem dir que venia dels homes!

Tenien por de la gent, perquè tothom estava convençut que Joan era realment un profeta.

³³ Per això respongueren a Jesús:

--No ho sabem.

Llavors Jesús els diu:

--Doncs jo tampoc no us dic amb quina autoritat faig tot això.

Paràbola dels vinyaters homicides

[\(Mt 21,33-46; Lc 20,9-19\)](#)

12

¹ Jesús es posà a parlar-los en paràboles:

--Un home va plantar una vinya, la va envoltar d'una tanca, hi va excavar un cup i va construir-hi una torre de guàrdia. Després la va arrendar a uns vinyaters i se'n va anar lluny. ² Quan va ser el temps, envià un servent als vinyaters per rebre'n la part que li corresponia dels fruits de la vinya; ³ però ells el van agafar, el van apallissar i el van despatxar amb les mans buides. ⁴ Novament els envià un altre servent; a aquest li van obrir el cap i el van ultratjar. ⁵ Els en va enviar encara un altre, i el van matar; i així feren amb molts altres: a uns els apallissaven, a d'altres els mataven. ⁶ Tenia encara el seu fill estimat, i els l'envià en darrer lloc, tot dient-se: "Al meu fill, el respectaran." ⁷ Però aquells vinyaters es digueren entre ells: "Aquest és l'hereu: vinga, matem-lo i l'heretat serà nostra!" ⁸ L'agafaren, doncs, el van matar i el van llençar fora de la vinya.

⁹ »Què farà l'amo de la vinya? Vindrà, farà morir aquells vinyaters i donarà la vinya a uns altres. ¹⁰ ¿No heu llegit allò que diu l'Escriptura: La pedra rebutjada pels constructors, ara és la pedra principal. ¹¹ És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen?

¹² Ells van comprendre que Jesús amb aquella paràbola es referia a ells, i volien agafar-lo, però van tenir por de la gent. Llavors el van deixar estar i se n'anaren.

El tribut al Cèsar

[\(Mt 22,15-22; Lc 20,20-26\)](#)

¹³ Aleshores van enviar a Jesús alguns fariseus i alguns partidaris d'Herodes per sorprendre'l en alguna paraula comprometedora. ¹⁴ Hi van, doncs, i li diuen:

--Mestre, sabem que dius la veritat, sense deixar-te influir per ningú, ja que no fas distinció de persones, sinó que ensenyes de debò el camí de Déu. Digues: ¿És permès o no de pagar tribut al Cèsar? ¿L'hem de pagar o no l'hem de pagar?

¹⁵ Jesús es va adonar de la seva hipocresia i els respongué:
--Per què em poseu a prova? Porteu-me un denari i deixeu-me'l veure.

¹⁶ Ells l'hi portaren. Jesús els preguntà:
--De qui són aquesta cara i aquesta inscripció?
Ells li respongueren:
--Del Cèsar.

¹⁷ Jesús els digué:
--Doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu.
I quedaren sorpresos de la seva resposta.

Els saduceus i la resurrecció

([Mt 22,23-33](#); [Lc 20,27-38](#))

¹⁸ Després uns saduceus l'anaren a trobar. Els saduceus neguen que hi hagi resurrecció; per això li van plantejar aquesta dificultat:

¹⁹ --Mestre, Moisès ens va prescriure que, si un home mor i deixa muller, però no ha tingut fills, el seu germà es casi amb la viuda per donar descendència al germà difunt. ²⁰ Doncs bé, hi havia set germans. El primer es va casar, i va morir sense tenir descendència. ²¹ El segon es va casar amb la dona del difunt, i morí sense tenir-ne descendència. Igualment el tercer. ²² Cap dels set no va tenir descendència. Després de tots va morir també la dona. ²³ Per tant, quan arribi la resurrecció i tots ells ressuscitin, de quin dels set serà muller, si tots set s'hi havien casat?

²⁴ Jesús els respongué:

--Aneu equivocats precisament perquè desconexeu les Escripures i el poder de Déu. ²⁵ Quan tots ells ressuscitin d'entre els morts, ja no prendran muller ni marit, sinó que seran com els àngels del cel.

²⁶ »I sobre el fet que els morts ressusciten, ¿no heu llegit en el llibre de Moisès, en el passatge de la Bardissa, com Déu li va dir: Jo sóc el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob ? ²⁷ Ell no és Déu de morts, sinó de vius. Aneu molt equivocats!

El primer manament

([Mt 22,34-40](#); [Lc 10,25-28](#))

²⁸ Llavors un dels mestres de la Llei, que havia sentit la discussió i havia trobat bona la resposta de Jesús, se li va acostar i li va fer aquesta pregunta:

--Quin és el primer de tots els manaments?

²⁹ Jesús va respondre:

--El primer és: Escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. ³⁰ Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb totes les forces. ³¹ El segon és aquest: Estima els altres com a tu mateix. No hi ha cap manament més gran que aquests.

³² Llavors el mestre de la Llei li digué:

--És veritat, mestre. Amb tota la raó dius que ell és l'únic i que no n'hi ha d'altre fora d'ell, ³³ i que estimar-lo amb tot el cor, amb tot l'enteniment i amb totes les forces i estimar els altres com a si mateix val més que tots els holocaustos i sacrificis.

³⁴ Jesús, veient que havia parlat assenyadament, li digué:

--No ets pas lluny del Regne de Déu.

I ningú no s'atreu a fer-li cap més pregunta.

El Messies, fill de David

([Mt 22,41-46](#); [Lc 20,41-44](#))

³⁵ Jesús prengué la paraula i ensenyava en el temple dient:

--Com poden dir els mestres de la Llei que el Messies ha de ser fill de David? ³⁶ David mateix, mogut per l'Esperit Sant, va dir:

» El Senyor digué al meu Senyor:

Seu a la meva dreta,

i espera que posi els enemics

sota els teus peus.

³⁷ »Per tant, si David mateix l'anomena Senyor, com pot ser fill seu?

Una gran gentada l'escoltava de bon grat.

Acusacions contra els mestres de la Llei

([Lc 20,45-47](#))

³⁸ Jesús, instruint la gent, deia:

--Aneu amb compte amb els mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb llargues vestidures, que la gent els saludi a les places ³⁹ i que els facin ocupar els seients d'honor a les sinagogues i els primers llocs en els banquets.

⁴⁰ Devoren els béns de les viudes i fan veure que pregunuen llargament. Per això aquests seran jutjats amb més rigor.

L'ofrena d'una viuda pobre

([Lc 21,1-4](#))

⁴¹ Jesús es va asseure davant la sala del tresor i mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt.

⁴² Llavors va arribar una viuda pobre que hi tirà dues petites monedes de coure. ⁴³ Jesús va cridar els seus deixebles i els digué:

--Us asseguro que aquesta viuda pobre ha tirat al tresor més que tots els altres. ⁴⁴ Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que posseïa, tot el que tenia per a viure.

Jesús anuncia la destrucció del temple

([Mt 24,1-2](#); [Lc 21,5-6](#))

13

¹ Quan Jesús sortia del temple, un dels seus deixebles li diu:

--Mestre, mira quines pedres i quines construccions!

² Jesús li respon:

--Veus aquestes grans construccions? No en quedarà pedra sobre pedra: tot serà enderrocat.

Començament de les calamitats

([Mt 24,3-14](#); [Lc 21,7-19](#))

³ Després, mentre estava assegut a la muntanya de les Oliveres, enfront del temple, Pere, Jaume, Joan i Andreu li preguntaren a part:

⁴ --Digues-nos quan passarà això i quin serà el senyal que tot això està a punt de complir-se.

⁵ Aleshores Jesús els va dir:

--Estigueu alerta, que ningú no us enganyi. ⁶ En vindran molts que es valdran del meu nom i diran: "Sóc jo", i enganyaran molta gent. ⁷ Quan sentireu parlar de guerres i de rumors de guerres, no us alarmeu: cal que això succeeixi, però encara no serà la fi. ⁸ Un poble s'alçarà contra un altre poble, i un regne contra un altre regne; hi haurà terratrèmols pertot arreu, hi haurà fam. Així començaran els dolors d'infantament.

⁹ »Vosaltres mateixos estigueu alerta. Per causa meva us portaran als tribunals i us assotaran a les sinagogues, i compareixereu davant els governadors i els reis perquè doneu testimoni davant d'ells: ¹⁰ cal que, abans de la fi, la bona nova de l'evangeli sigui anunciada a tots els pobles. ¹¹ I quan us posin a les seves mans no us preocupeu del que haureu de dir: en aquell moment digueu allò que us sigui inspirat, perquè no sereu vosaltres qui parlareu, sinó l'Esperit Sant. ¹² Un germà portarà a la mort el seu germà, i un pare el seu fill; els fills es rebel·laran contra els pares i els mataran. ¹³ Tothom us odiarà per causa del meu nom. Però el qui es mantindrà ferm fins a la fi se salvarà.

La gran tribulació

([Mt 24,15-28](#); [Lc 21,20-24](#))

¹⁴ »Quan veureu l'abominació devastadora instal·lada on no hauria d'estar —que el lector ho compregui!—, llavors els qui es trobin a Judea, que fugin a les muntanyes; ¹⁵ el qui sigui al terrat, que no baixi ni entri a casa seva per endur-se'n res, ¹⁶ i el qui sigui al camp, que no se'n torni a recollir el mantell. ¹⁷ Ai de les qui esperin un fill o el criïn aquells dies! ¹⁸ Pregueu que això no passi a l'hivern. ¹⁹ Perquè aquells dies seran d'una gran tribulació, com no n'hi ha haguda cap des que Déu va crear el món fins ara ni tornarà a haver-n'hi cap més. ²⁰ I si el Senyor no hagués decidit d'escurçar aquells dies, no se salvaria ningú; però, per amor als seus elegits, els escurçarà.

²¹ »En aquell moment, si algú us deia: "El Messies és aquí" o "És allà", no us ho cregueu. ²² Perquè sortiran falsos messies i falsos profetes, que faran senyals i prodigis per esgarriar, si fos possible, els elegits. ²³ Estigueu alerta: jo us ho he dit tot per endavant.

La vinguda del Fill de l'home

([Mt 24,29-31](#); [Lc 21,25-28](#))

²⁴ »Però aquells dies, després de la tribulació, el sol s'enfosquirà i la lluna ja no farà claror; ²⁵ les estrelles aniran caient del cel i els estols celestials trontollaran.

²⁶ »Aleshores veuran el Fill de l'home venint entre núvols amb gran poder i majestat. ²⁷ I llavors ell enviarà els àngels a reunir els seus elegits des dels quatre vents, de l'extrem de la terra a l'extrem del cel.

La lliçó de la figuera

([Mt 24,32-35](#); [Lc 21,29-33](#))

²⁸ »Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i comença a treure fulla, coneixeu que l'estiu és a prop; ²⁹ igualment, quan veureu que succeeix tot això, sapigueu que ell és a prop, que ja és a les portes. ³⁰ Us asseguro que no passarà aquesta generació sense que tot això hagi succeït. ³¹ El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran.

El dia i l'hora

³² »D'aquell dia i d'aquella hora, ningú no en sap res, ni els àngels del cel ni el Fill, sinó tan sols el Pare.

³³ »Estigueu alerta, vetlleu, perquè no sabeu quan serà el moment. ³⁴ Passa com amb un home que se'n va a terres llunyanes. Deixa casa seva, després de donar facultats als seus servents i confiar a cada un la seva tasca; i al porter li mana que vetlli. ³⁵ Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quan vindrà l'amo de la casa: al vespre, a mitjanit, al cant del gall o a la matinada; ³⁶ no fos cas que arribés sobtadament i us trobés dormint. ³⁷ El que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu!

Complot contra Jesús

([Mt 26,1-5](#); [Lc 22,1-2](#))

14

¹ Quan faltaven dos dies per a la festa de Pasqua i dels Àzims, els grans sacerdots i els mestres de la Llei buscaven la manera d'apoderar-se amb astúcia de Jesús i matar-lo. ² Deien:

--No ho fem durant la festa, no fos cas que el poble s'avalotés.

Unció de Jesús a Betània

([Mt 26,6-13](#))

³ Jesús es trobava a Betània, a casa de Simó el Leprós. Mentre era a taula, vingué una dona que duia una ampolleta d'alabastre plena d'un perfum de nard autèntic i molt costós. La dona trencà l'ampolleta i buidà el perfum sobre el cap de Jesús. ⁴ Alguns comentaven indignats:

--De què serveix llençar així aquest perfum? ⁵ S'hauria pogut vendre per més de tres-cents denaris i donar els diners als pobres.

I la censuraven.

⁶ Però Jesús digué:

--Deixeu-la! Per què la molesteu? Ha fet amb mi una bona acció. ⁷ De pobres, en teniu sempre amb vosaltres, i els podreu fer el bé sempre que voldreu; en canvi, a mi no sempre em tindreu. ⁸ Aquesta dona ha fet el que podia fer: s'ha anticipat a ungir el meu cos preparant-lo per a la sepultura. ⁹ Us asseguro que, quan l'evangeli serà anunciat per tot el món, també recordaran aquesta dona i diran això que ha fet.

Judes s'ofereix per traïr Jesús

([Mt 26,14-16](#); [Lc 22,3-6](#))

¹⁰ Judes Iscariot, un dels Dotze, se n'anà a trobar els grans sacerdots per entregar-los Jesús. ¹¹ Ells, en sentir-ho, se'n van alegrar i prometeren de donar-li diners. I Judes buscava la manera d'entregar-lo en el moment oportú.

Preparatius del sopar pasqual

([Mt 26,17-19](#); [Lc 22,7-13](#))

¹² El primer dia dels Àzims, quan se sacrificava l'anyell pasqual, els deixebles van dir a Jesús:

--On vols que anem a fer els preparatius perquè puguis menjar el sopar pasqual?

¹³ Ell envià dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec:

--Aneu a la ciutat i vindrà a trobar-vos un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, ¹⁴ i allà on entri digueu al cap de casa: "El Mestre diu: On tens la sala on haig de menjar el sopar pasqual amb els meus deixebles?" ¹⁵ Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, parada amb estores i coixins. Prepareu-nos allí el sopar.

¹⁶ Els deixebles se n'anaren. Van arribar a la ciutat, ho trobaren tot tal com Jesús els havia dit i prepararen el sopar pasqual.

Anunci de la traïció de Judes

([Mt 26,20-25](#); [Lc 22,14.21-23](#); [Jn 13,21-30](#))

¹⁷ Arribat el capvespre, Jesús vingué amb els Dotze. ¹⁸ I mentre eren a taula, tot sopant, Jesús digué:

--Us ho asseguro: un de vosaltres em trairà, un que menja amb mi.

¹⁹ Ells es van posar tristos i li anaven preguntant, l'un rere l'altre:

--¿No sóc pas jo?

²⁰ Jesús els respongué:

--Un dels Dotze, un que suca amb mi al mateix plat. ²¹ El Fill de l'home se'n va, tal com l'Escriptura ha dit d'ell, però ai de l'home que el traïx! Més li valdria no haver nascut.

L'últim sopar

([Mt 26,26-30](#); [Lc 22,15-20](#); [1Co 11,23-25](#))

²² Mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donà. I digué:

--Preneu: això és el meu cos.

²³ Després prengué una copa, digué l'acció de gràcies, els la donà i en begueren tots. ²⁴ Els digué:

--Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tothom. ²⁵ Us asseguro que ja no beuré més del fruit de la vinya fins al dia que begui vi nou en el Regne de Déu.

²⁶ Després de cantar els salms, van sortir cap a la muntanya de les Oliveres.

Anunci de les negacions de Pere

([Mt 26,31-35](#); [Lc 22,31-34](#); [Jn 13,36-38](#))

²⁷ Llavors Jesús els digué:

--Tots fallareu, perquè diu l'Escriptura: Mataré el pastor, i les ovelles es dispersaran. ²⁸ Però després de la meva resurrecció aniré davant vostre a Galilea.

²⁹ Pere li va dir:

--Ni que tots fallin, jo no.

³⁰ Jesús li digué:

--T'ho asseguro: avui, aquesta mateixa nit, abans del segon cant del gall, m'hauràs negat tres vegades.

³¹ Però ell afirmava amb més insistència:

--Ni que em calgui morir amb tu, no et negaré.

I tots els altres deien el mateix.

Pregària de Jesús a Getsemaní

([Mt 26,36-46](#); [Lc 22,39-46](#))

³² Van arribar en un terreny anomenat Getsemaní, i Jesús digué als deixebles:

--Seieu aquí mentre jo prego.

³³ Va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, i començà a sentir esglai i abatiment, ³⁴ i els digué:

--Sento a l'ànima una tristesa de mort. Quedeu-vos aquí i vetlleu.

³⁵ S'avançà un tros enllà, es deixà caure a terra i pregava que, si era possible, s'allunyés d'ell aquella hora. ³⁶ Deia:

-- Abba , Pare, tot t'és possible; aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols.

³⁷ Després va cap a ells i els troba dormint. Diu a Pere:

--Simó, dorms? ¿No has estat capaç de vetllar una hora? ³⁸ Vetlleu i pregueu, per no caure en la temptació.

L'esperit de l'home és prompte, però la seva carn és feble.

³⁹ Se n'anà una altra vegada i va pregar dient les mateixes paraules. ⁴⁰ Després tornà i els trobà dormint: és que els ulls els pesaven. Ells no sabien què dir-li.

⁴¹ Va cap a ells per tercera vegada i els diu:

--Dormiu ara i reposeu! Tot s'ha acabat. Ha arribat l'hora: el Fill de l'home és entregat a les mans dels pecadors.

42 Aixequieu-vos, anem! El qui em traeix ja és aquí.

Jesús és detingut

([Mt 26,47-56](#); [Lc 22,47-53](#); [Jn 18,3-11](#))

43 Immediatament, quan encara Jesús parlava, es presenta Judes, un dels Dotze. L'acompanyava un grup de gent armada amb espases i garrots, que venia de part dels grans sacerdots, dels mestres de la Llei i dels notables. 44 El qui el traïa els havia donat aquesta contrasenya:

--És el qui jo besaré: deteniu-lo i emporteu-vos-el ben custodiat.

45 Tot seguit se li va acostar i li digué:

--Rabí!

I el besà.

46 Ells s'abraonaren sobre Jesús i el detingueren. 47 Però un dels presents desembeinà l'espasa i, d'un cop, tallà l'orella al criat del gran sacerdot.

48 Jesús els digué:

--Heu sortit a agafar-me armats amb espases i garrots, com si fos un bandoler. 49 Cada dia era amb vosaltres al temple ensenyant i no em vau detenir. Però és que s'han de complir les Escripures.

50 Llavors tots l'abandonaren i fugiren.

51 El seguia un jove, cobert només amb un llençol, i el van agafar. 52 Però ell es va desfer del llençol i va fugir tot nu.

Jesús davant el Sanedri

([Mt 26,57-68](#); [Lc 22,54-55.66-71](#); [Jn 18,12-14.19-24](#))

53 Llavors es van endur Jesús a casa del gran sacerdot i s'hi reuniren tots els grans sacerdots, els notables i els mestres de la Llei. 54 Pere el va seguir de lluny fins a dintre el pati de la casa del gran sacerdot i s'estava assegut amb els guardes, escalfant-se vora el foc.

55 Els grans sacerdots i tot el Sanedri buscaven una declaració contra Jesús per condemnar-lo a mort, però no en trobaven cap, 56 perquè molts declaraven en fals contra ell, però les seves declaracions no concordaven. 57 Alguns s'aixecaren a presentar contra ell aquesta falsa acusació:

58 --Nosaltres vam sentir que deia: "Jo destruiré aquest santuari, fet per mans d'home, i en tres dies en construiré un altre, no fet per mans d'home."

59 Però ni així no concordava la seva declaració.

60 Llavors el gran sacerdot va anar cap al mig i preguntà a Jesús:

--¿No contestes res? Què en dius, de les acusacions que aquests et fan?

61 Però ell callava i no va respondre res. Novament, el gran sacerdot l'interrogà i li digué:

--¿Tu ets el Messies, el fill del Beneït?

62 Jesús respongué:

--Sí, sóc jo; i veureu el Fill de l'home assegut a la dreta del Totpoderós i venint amb els núvols del cel.

63 Aleshores el gran sacerdot s'esquinçà els vestits tot exclamant:

--Per què necessitem més testimonis? 64 Vosaltres mateixos acabeu de sentir la blasfèmia! Què us en sembla?

Tots van sentenciar que mereixia pena de mort.

65 Llavors alguns van començar a escopir-li, a tapar-li la cara, a donar-li cops de puny i a dir-li:

--Fes de profeta!

I els guardes li pegaven bufetades.

Negacions de Pere

([Mt 26,69-75](#); [Lc 22,56-62](#); [Jn 18,15-18.25-27](#))

66 Mentrestant, Pere era a baix, al pati. Arriba una de les criades del gran sacerdot 67 i, en veure'l allà escalfant-se, se'l queda mirant i li diu:

--Tu també hi anaves, amb el Natzarè, amb Jesús.

68 Però ell ho negà:

--No sé ni entenc de què parles.

Llavors va sortir fora, al vestíbul, i un gall va cantar.

69 La criada el va veure i començà a dir una altra vegada als qui eren allí:

--Aquest és un d'ells.

70 Pere tornà a negar-ho.

Poc després els qui eren allí li tornaren a dir:

--És veritat que ets un d'ells: si fins i tot ets galileu!

⁷¹ Però ell es posà a maleir i a jurar dient:

--Jo no conec aquest home de qui parleu!

⁷² A l'instant va cantar el gall per segona vegada. Pere es va recordar d'allò que Jesús li havia dit: «Abans del segon cant del gall, m'hauràs negat tres vegades.»

I va esclatar en plors.

Jesús davant de Pilat

([Mt 27,1-2.11-14](#); [Lc 23,1-5](#); [Jn 18,28-38](#))

15

¹ Tot seguit, en despuntar el dia, els grans sacerdots, amb els notables i els mestres de la Llei i tot el Sanedrí, van prendre un acord. I després de fer lligar Jesús, se'l van endur i l'entregaren a Pilat.

² Pilat el va interrogar:

--¿Tu ets el rei dels jueus?

Ell li respongué:

--Tu ho dius.

³ Els grans sacerdots li feien moltes acusacions.

⁴ Llavors Pilat l'interrogà altra vegada:

--¿No contestes res? Mira quantes acusacions et fan!

⁵ Però Jesús ja no va respondre res més, i Pilat n'estava sorprès.

Jesús, condemnat a mort

([Mt 27,15-26](#); [Lc 23,13-25](#); [Jn 18,39-19,16](#))

⁶ Cada any, per la festa de Pasqua, Pilat els deixava lliure el pres que ells demanaven. ⁷ Hi havia un tal Barrabàs, empresonat amb els sediciosos que havien comès un assassinat durant els disturbis. ⁸ La gent, doncs, va pujar i demanaven a Pilat allò que els solia concedir. ⁹ Pilat els digué:

--¿Voleu que us deixi lliure el rei dels jueus?

¹⁰ Deia això perquè s'adonava que els grans sacerdots li havien entregat Jesús per enveja. ¹¹ Però els grans sacerdots van incitar la gent perquè demanessin la llibertat de Barrabàs. ¹² Pilat els replicà:

--Què voleu que en faci, doncs, del qui anomenau el rei dels jueus?

¹³ Ells tornaren a cridar:

--Crucifica'!!

¹⁴ Pilat els deia:

--Però quin mal ha fet?

Els cridaren encara més fort:

--Crucifica'!!

¹⁵ Pilat, volent acontentar la gent, els deixà lliure Barrabàs i va entregar Jesús, després de fer-lo assotar, perquè fos crucificat.

Burles dels soldats

([Mt 27,27-31](#); [Jn 19,2-3](#))

¹⁶ Els soldats se'l van endur a l'interior del palau, és a dir, al pretori, i convocaren tota la cohort. ¹⁷ Llavors el vestiren de porpra, li cenyiren al cap una corona d'espines que havien trenat ¹⁸ i l'anaven saludant:

--Salve, rei dels jueus!

¹⁹ Li pegaven al cap amb una canya, li escopien i s'agenollaven per fer-li homenatge.

²⁰ Acabada la burla, li tragueren la porpra, li posaren els seus vestits i se l'endugueren fora per crucificar-lo.

Crucifixió de Jesús

([Mt 27,32-44](#); [Lc 23,26-43](#); [Jn 19,17-27](#))

²¹ I van obligar a portar la creu de Jesús un que passava, un tal Simó de Cirene, el pare d'Alexandre i de Rufus, que venia del camp. ²² Dugueren Jesús a un indret anomenat Gòlgota —que vol dir «lloc de la Calavera». ²³ Li oferien vi adobat amb mirra, però no en prengué.

²⁴ Llavors el van crucificar i es repartiren els seus vestits jugant-se'ls als daus , a veure què treia cadascú. ²⁵ Eren les nou del matí quan el crucificaren.

²⁶ El rètol on constava la causa de la seva condemna deia això: «El rei dels jueus.»

²⁷ Juntament amb ell van crucificar dos bandolers, l'un a la seva dreta i l'altre a la seva esquerra. (²⁸) ²⁹ Els qui passaven per allí l'injuriaven movent el cap amb aires de mofa i dient:

--Va, tu que havies de destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, ³⁰ salva't a tu mateix i baixa de la creu!

³¹ També els grans sacerdots se'n burlaven entre ells i amb els mestres de la Llei, tot dient:

--Ell que va salvar-ne d'altres, a si mateix no es pot salvar! ³² El Messies, el rei d'Israel! Que baixi ara de la creu perquè ho vegem i creguem!

També l'insultaven els qui estaven crucificats amb ell.

Mort de Jesús

([Mt 27,45-56](#); [Lc 23,44-49](#); [Jn 19,28-30](#))

³³ Arribat el migdia, es va estendre per tota la terra una foscor que va durar fins a les tres de la tarda. ³⁴ I a les tres de la tarda, Jesús va cridar amb tota la força:

-- Eloi, Eloi, ¿lemà sabactani? —que vol dir: « Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat? »

³⁵ En sentir-ho, alguns dels presents deien:

--Mireu com crida Elies.

³⁶ Llavors un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya i la hi donava perquè begués, dient:

--Deixeu, a veure si ve Elies i el baixa de la creu.

³⁷ Però Jesús llançà un gran crit i va expirar.

³⁸ Llavors la cortina del santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. ³⁹ El centurió, que estava enfront d'ell, quan veié la manera com havia expirat, digué:

--És veritat: aquest home era Fill de Déu.

⁴⁰ També hi havia unes dones que s'ho miraven de lluny estant; entre elles, Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume el Menor i de Josep, i Salomé. ⁴¹ Aquestes dones seguien Jesús quan era a Galilea i li prestaven ajut. N'hi havia també moltes d'altres que havien pujat amb ell a Jerusalem.

Sepultura de Jesús

([Mt 27,57-61](#); [Lc 23,50-56](#); [Jn 19,38-42](#))

⁴² Arribat ja el capvespre, com que era el dia de preparació, el dia abans del repòs del dissabte, ⁴³ Josep d'Arimatea, membre distingit del Sanedrí, que esperava també l'arribada del Regne de Déu, va gosar entrar a veure Pilat per demanar-li el cos de Jesús. ⁴⁴ Pilat es va estranyar que ja fos mort i féu cridar el centurió per preguntar-li si això era cert. ⁴⁵ Informat pel centurió, va permetre a Josep que s'endugués el cadàver. ⁴⁶ Josep va comprar un llençol, va baixar Jesús de la creu, l'emboïllà amb el llençol i el va dipositar en un sepulcre que havia estat tallat a la roca. Després va fer rodolar una pedra davant l'entrada del sepulcre. ⁴⁷ Maria Magdalena i Maria, mare de Josep, miraven on el posaven.

El sepulcre buit

([Mt 28,1-8](#); [Lc 24,1-12](#))

16

¹ Passat el repòs del dissabte, Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume, i Salomé van comprar olis aromàtics per anar a ungir el cos de Jesús. ² El diumenge, molt de matí, arribaren al sepulcre a la sortida del sol. ³ Es deien entre elles:

--¿Qui ens farà rodolar la pedra de l'entrada del sepulcre?

⁴ Llavors van alçar els ulls i s'adonaren que la pedra ja havia estat apartada; era una pedra realment molt grossa.

⁵ Van entrar al sepulcre i veieren assegut a la dreta un jove vestit de blanc, i s'esglaiaren. ⁶ Ell els diu:

--No us espanteu. Vosaltres busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat: ha ressuscitat, no és aquí. Mireu el lloc on l'havien posat. ⁷ Però ara aneu a dir als seus deixebles i a Pere: "Ell va davant vostre a Galilea; allà el veureu, tal com us va dir."

⁸ Elles sortiren del sepulcre i van fugir, plenes d'esglai i tremoloses; i no digueren res a ningú, perquè tenien por.

Apèndix ([16,9-20](#))

Jesús s'apareix a Maria Magdalena

⁹ Després que Jesús hagué ressuscitat el diumenge de bon matí, es va aparèixer primer a Maria Magdalena, de qui havia tret set dimonis. ¹⁰ Ella anà a anunciar-ho als qui havien conviscut amb Jesús i que ara estaven afligits i ploraven. ¹¹ Però aquests, quan van sentir que Jesús vivia i que ella l'havia vist, no la van creure.

Jesús s'apareix a dos deixebles

¹² Després d'això, es va manifestar amb un aspecte diferent a dos d'ells que feien camí fora ciutat. ¹³ Aquests, llavors, se'n tornaren a anunciar-ho als altres, però tampoc no els van creure.

Jesús s'apareix als Onze

¹⁴ Finalment, mentre eren a taula, Jesús es va aparèixer als Onze i els reprotxà la seva falta de fe i la seva duresa de cor, ja que no havien cregut els qui l'havien vist ressuscitat. ¹⁵ Els digué:
--Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat. ¹⁶ Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran. ¹⁷ Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llenguatges que no coneixien, ¹⁸ agafaran serps amb les mans i, si beuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons.

Ascensió de Jesús

¹⁹ Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assequé a la dreta de Déu. ²⁰ Ells se n'anaren a predicar pertot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Pròleg

1

¹ Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure un relat dels fets que s'han acomplert entre nosaltres, ² valent-se del que ens van transmetre els qui des del principi en foren testimonis oculars i després esdevingueren servidors de la Paraula. ³ Ara jo, havent-me informat minuciosament de tot des dels orígens, he decidit d'escriure-t'ho, il·lustre Teòfil, en una narració ordenada, ⁴ perquè constatis la solidesa de l'ensenyament que has rebut.

Anunci del naixement de Joan Baptista

⁵ En temps d'Herodes, rei de Judea, hi havia un sacerdot del torn d'Abià que es deia Zacaries. La seva muller, descendent d'Aaron, es deia Elisabet. ⁶ Tots dos eren justos davant de Déu i irrepressibles en el compliment de tots els manaments i les observances del Senyor. ⁷ Però no tenien fills, perquè Elisabet era estèril i tots dos eren ja d'edat avançada.

⁸ Un dia, mentre Zacaries era al temple oficiant davant de Déu amb els del seu torn, ⁹ segons el ritual dels sacerdots, li tocà per sorteig d'entrar al santuari del Senyor a oferir l'encens. ¹⁰ Mentre l'oferia, tot el poble era a fora pregant. ¹¹ Llavors se li va aparèixer un àngel del Senyor, a la dreta de l'altar de l'encens. ¹² Zacaries, en veure'l, es va torbar i la por s'apoderà d'ell. ¹³ Però l'àngel li digué:

--No tinguis por, Zacaries: la teva súplica ha estat escoltada. Elisabet, la teva muller, et donarà un fill, i li posaràs el nom de Joan. ¹⁴ En tindràs una gran joia, i molts s'alegraran del seu naixement. ¹⁵ Serà gran als ulls del Senyor; no beurà vi ni altres begudes alcohòliques i quedarà ple de l'Esperit Sant ja des de les entranyes de la mare.

¹⁶ Conduirà molts israelites cap al Senyor, el seu Déu. ¹⁷ Anirà al davant del Senyor amb l'esperit i el poder d'Elies: farà que els pares es reconciliïn de cor amb els fills i portarà els rebels pels camins dels justos. Així prepararà per al Senyor un poble ben disposat.

¹⁸ Zacaries preguntà a l'àngel:

--Com puc saber que serà així? Jo ja sóc vell i la meva dona també és d'edat avançada.

¹⁹ L'àngel li va respondre:

--Jo sóc Gabriel i m'estic prop de Déu. És ell qui m'ha enviat per anunciar-te aquestes bones noves. ²⁰ Quedaràs mut, sense poder dir res, fins al dia que passi tot això: tu no has cregut les meves paraules, però al seu temps es compliran.

²¹ Mentrestant, el poble esperava Zacaries, estranyat que s'estigués tanta estona dins el santuari. ²² Quan finalment va sortir, no podia parlar-los, i compregueren que mentre era al santuari havia tingut una visió. S'expressava només amb senyes, perquè havia quedat mut.

²³ Quan es van acabar els dies del seu servei sacerdotal, Zacaries se'n tornà a casa seva. ²⁴ Al cap de poc temps, la seva muller Elisabet va quedar embarassada. Durant cinc mesos ella no sortia de casa, i pensava: ²⁵ «Com ha obrat amb mi el Senyor! Ha volgut treure'm la vergonya de no tenir fills.»

Anunci del naixement de Jesús

²⁶ El sisè mes, Déu envià l'àngel Gabriel en un poble de Galilea anomenat Natzaret, ²⁷ a una noia verge, unida per acord matrimonial amb un home que es deia Josep i era descendent de David. La noia es deia Maria. ²⁸ L'àngel entrà a trobar-la i li digué:

--Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu.

²⁹ Ella es va torbar en sentir aquestes paraules i pensava per què la saludava així. ³⁰ L'àngel li digué:

--No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia. ³¹ Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. ³² Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare. ³³ Regnarà per sempre sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindrà fi.

³⁴ Maria preguntà a l'àngel:

--Com podrà ser això, si jo sóc verge?

³⁵ L'àngel li respongué:

--L'Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit que naixerà serà sant i l'anomenaran Fill de Déu. ³⁶ També Elisabet, la teva parenta, ha concebut un fill a les seves velleses;

ella, que era tinguda per estèril, ja es troba al sisè mes, ³⁷ perquè per a Déu no hi ha res impossible.

³⁸ Maria va dir:

--Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.

I l'àngel es va retirar.

Maria visita Elisabet

³⁹ Per aquells dies, Maria se n'anà de pressa a la Muntanya, en un poble de Judea, ⁴⁰ va entrar a casa de Zacaries i saludà Elisabet. ⁴¹ Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, l'infant va saltar dins les seves entranyes, i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant. ⁴² Llavors cridà amb totes les forces:

--Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes! ⁴³ Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar? ⁴⁴ Tan bon punt he sentit la teva salutació, l'infant ha saltat de joia dins les meves entranyes. ⁴⁵ Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà!

Càntic de Maria

⁴⁶ Maria digué:

--La meva ànima magnifica el Senyor,

⁴⁷ el meu esperit celebra

Déu que em salva,

⁴⁸ perquè ha mirat la petitesa

de la seva serventa.

Des d'ara totes les generacions

em diran benaurada,

⁴⁹ perquè el Totpoderós

obra en mi meravelles:

el seu nom és sant,

⁵⁰ i l'amor que té

als qui creuen en ell

s'estén de generació en generació.

⁵¹ »Les obres del seu braç són potents:

dispersa els homes de cor altiu,

⁵² derroca els poderosos del soli

i exalta els humils;

⁵³ omple de béns els pobres,

i els rics se'n tornen sense res.

⁵⁴⁻⁵⁵ »Ha protegit Israel, el seu servent,

com havia promès als nostres pares;

s'ha recordat del seu amor a Abraham

i a la seva descendència per sempre.

⁵⁶ Maria es va quedar uns tres mesos amb ella, i després se'n tornà a casa seva.

Naixement i circumcisió de Joan Baptista

⁵⁷ Quan se li va complir el temps, Elisabet tingué un fill. ⁵⁸ Els veïns i els parents sentiren a dir que el Senyor li havia mostrat el seu amor, i tots la felicitaven.

⁵⁹ Al cap de vuit dies es reuniren per circumcidar l'infant i volien que es digués Zacaries, com el seu pare. ⁶⁰ Però la seva mare s'hi va oposar dient:

--No! S'ha de dir Joan!

⁶¹ Ells li replicaren:

--Però si no hi ha ningú de la família que porti aquest nom!

⁶² Llavors feren senyes al pare i li preguntaven com volia que es digués. ⁶³ Ell va demanar unes tauletes i va escriure: «El seu nom és Joan.» Tots van quedar meravellats. ⁶⁴ A l'instant Zacaries va recobrar la paraula i

començà a beneir Déu. ⁶⁵ Un gran respecte s'apoderà de tots els veïns. La gent parlava d'aquestes coses per tota la muntanya de Judea, ⁶⁶ i tothom qui ho sentia ho guardava en el seu cor i es preguntava: «Què serà aquest infant?»
Realment, la mà del Senyor era amb ell.

Càntic de Zacaries

⁶⁷ Zacaries, el pare de Joan, quedà ple de l'Esperit Sant i va dir profèticament:

68 --Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel:
ha visitat el seu poble i l'ha redimit;
69 fa que s'aixequi un salvador poderós
a la casa de David, el seu servent,
70 com havia anunciat de temps antic
per boca dels seus sants profetes.
71 Així ens salva,
alliberant-nos dels enemics,
de les mans dels qui ens volen mal,
72 mogut pel seu amor als nostres pares
i pel record de l'aliança santa
73 que jurà al nostre pare Abraham,
prometent de concedir-nos
que, 74 sense por,
lliures dels enemics, li donem culte,
75 amb santedat i justícia, tota la vida.
76 »I a tu, infant, et diran
profeta de l'Altíssim,
perquè aniràs al davant del Senyor
a preparar els seus camins;
77 faràs saber al poble
que li ve la salvació,
el perdó dels seus pecats.
78 Per l'amor entranyable del nostre Déu,
ens visitarà un sol que ve del cel,
79 per il·luminar els qui viuen a la fosca,
a les ombres de la mort,
i guiar els nostres passos
per camins de pau.

Creixença de Joan Baptista

80 L'infant creixia i s'enfortia en l'Esperit, i va viure al desert fins al dia que es manifestà a Israel.

Naixement i circumcisió de Jesús

2

1 Per aquells dies sortí un edicte de Cèsar August ordenant que es fes el cens de tot l'imperi. 2 Aquest cens va ser anterior al que es féu quan Quirini era governador de Síria. 3 Tothom anava a inscriure's a la seva població d'origen.

4 També Josep va pujar de Galilea, del poble de Natzaret, a Judea, al poble de David, que es diu Betlem, perquè era de la família i descendència de David. 5 Josep havia d'inscriure's juntament amb Maria, la seva esposa. Maria esperava un fill.

6 Mentre eren allà, se li van complir els dies 7 i va néixer el seu fill primogènit: ella el va faixar amb bolquers i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat cap lloc on hostatjar-se.

8 A la mateixa contrada hi havia uns pastors que vivien al ras i de nit es rellevaven per guardar el seu ramat. 9 Un àngel del Senyor se'ls va aparèixer i la glòria del Senyor els envoltà de llum. Ells es van espantar molt. 10 Però l'àngel els digué:

--No tingueu por. Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: 11 avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. 12 Això us servirà de senyal: trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora.

13 I de sobte s'uní a l'àngel un estol dels exèrcits celestials que lloava Déu cantant:

14 --Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima.

15 Quan els àngels els deixaren i se'n tornaren cap al cel, els pastors deien entre ells:

--Arribem-nos a Betlem a veure això que ha passat i que el Senyor ens ha fet saber.

¹⁶ Hi anaren, doncs, de pressa i trobaren Maria i Josep, amb el nen posat a la menjadora. ¹⁷ En veure-ho, van contar el que els havien anunciat d'aquell infant. ¹⁸ Tothom qui ho sentia quedava meravellat del que deien els pastors. ¹⁹ Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava. ²⁰ Després els pastors se'n tornaren, glorificant Déu i lloant-lo pel que havien vist i sentit: tot ho van trobar tal com els ho havien anunciat.

²¹ Quan van complir-se els vuit dies i hagueren de circumcidat l'infant, li van posar el nom de Jesús; era el nom que havia indicat l'àngel abans que el concebés la seva mare.

Presentació de l'infant Jesús al temple

²² Quan van complir-se els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, portaren Jesús a Jerusalem per presentar-lo al Senyor. ²³ Així ho prescriu la Llei del Senyor: Tot primogènit mascle serà consagrat al Senyor.

²⁴ Havien d'ofrir en sacrifici, tal com diu la Llei del Senyor, un parell de tórtres o dos colomins .

²⁵ Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era just i pietós, esperava que Israel seria consolat i tenia el do de l'Esperit Sant. ²⁶ En una revelació, l'Esperit Sant li havia fet saber que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. ²⁷ Va anar, doncs, al temple, guiat per l'Esperit, i quan els pares entraven amb l'infant Jesús per complir amb ell el que era costum segons la Llei, ²⁸ el prengué en braços i beneí Déu dient:

²⁹ --Ara, Senyor,
deixa que el teu servent
se'n vagi en pau,
com li havies promès.

³⁰ Els meus ulls han vist el Salvador,

³¹ que preparaves per presentar-lo
a tots els pobles:

³² llum que es reveli a les nacions,
glòria d'Israel, el teu poble.

³³ El seu pare i la seva mare estaven meravellats del que es deia d'ell. ³⁴ Simeó va beneir-los i digué a Maria, la seva mare:

--Aquest infant serà motiu que a Israel molts caiguin i molts d'altres s'aixequin; serà una senyera combatuda, ³⁵ i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima. Així es revelaran els sentiments amagats al cor de molts.

³⁶ Hi havia també una profetessa, Anna, filla de Fanuel, de la tribu d'Aser. Era d'edat molt avançada: havia viscut set anys amb el seu marit, ³⁷ però havia quedat viuda, i ara ja tenia vuitanta-quatre anys. Mai no es movia del temple i donava culte a Déu nit i dia amb dejunis i pregàries. ³⁸ Ella, doncs, es va presentar en aquell mateix moment i donava gràcies a Déu i parlava de l'infant a tots els qui esperaven que Jerusalem seria alliberada.

Creixença de Jesús

³⁹ Quan hagueren complert tot el que manava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Natzaret.

⁴⁰ L'infant creixia i s'enfortia, ple d'enteniment; i Déu li havia donat el seu favor.

A l'edat de dotze anys, Jesús va al temple

⁴¹ Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb motiu de la festa de Pasqua. ⁴² Quan ell tenia dotze anys, hi van pujar a celebrar la festa, tal com era costum. ⁴³ Acabats els dies de la celebració, quan se'n tornaven, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. ⁴⁴ Pensant que era a la caravana, van fer una jornada de camí abans de començar a buscar-lo entre els parents i coneguts; ⁴⁵ com que no el trobaven, van tornar a Jerusalem a buscar-lo. ⁴⁶ Al cap de tres dies el van trobar al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. ⁴⁷ Tots els qui el sentien es meravellaven de la seva intel·ligència i de les seves respostes.

⁴⁸ En veure'l allà, els seus pares van quedar sorpresos, i la seva mare li digué:

--Fill meu, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.

⁴⁹ Ell els respongué:

--Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?

⁵⁰ Però ells no comprengueren aquesta resposta.

⁵¹ Després baixà amb ells a Natzaret i els era obedient. La seva mare conservava tot això en el seu cor. ⁵² Jesús es feia gran, avançava en enteniment i tenia el favor de Déu i dels homes.

Predicació de Joan Baptista

([Mt 3,1-12](#); [Mc 1,2-8](#); [Jn 1,19-28](#))

3

¹ L'any quinzè del regnat de Tiberi Cèsar, mentre Ponç Pilat era governador de Judea, Herodes, tetrarca de Galilea, Filip, el seu germà, tetrarca d'Iturea i de la regió de Traconítida, i Lisànies, tetrarca d'Abilene, ² durant el pontificat d'Annàs i de Caifàs, Déu va comunicar la seva paraula a Joan, el fill de Zacaries, en el desert. ³ Joan anà per tota la regió del Jordà predicant un baptisme de conversió per al perdó dels pecats, ⁴ tal com està escrit en el llibre del profeta Isaïes:

És la veu d'un que crida en el desert:

Prepareu el camí del Senyor,
aplaneu les seves rutes.

⁵ S'alçaran les fondalades,
s'abaixaran les muntanyes i els turons,
el terreny tortuós quedarà pla
i el camí escabrós serà allisat;

⁶ i tothom veurà la salvació de Déu.

⁷ Joan deia a la gent que anava a fer-se batejar per ell:

--Cria d'escurçons! Qui us ha ensenyat que us escapareu del judici que s'acosta? ⁸ Doneu els fruits que demana la conversió, i no comenceu a dir-vos que teniu Abraham per pare; us asseguro que Déu pot fer sortir fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. ⁹ Ara la dextral ja és ran de la soca dels arbres, i tot arbre que no dóna bon fruit és tallat i llençat al foc.

¹⁰ La gent li preguntava:

--Així, doncs, què hem de fer?

¹¹ Ell els responia:

--Qui tingui dos vestits, que en doni un al qui no en té, i qui tingui menjar, que també el comparteixi.

¹² Entre els qui anaven a fer-se batejar hi havia fins i tot uns publicans, que li deien:

--Mestre, què hem de fer?

¹³ Ell els respongué:

--No exigiu més del que està establert.

¹⁴ Igualment uns soldats li preguntaven:

--I nosaltres, què hem de fer?

Els va respondre:

--No feu servir la violència ni presenteu falses denúncies per treure diners de ningú, i acontenteu-vos amb la vostra soldada.

¹⁵ El poble vivia en l'expectació, i tots pensaven si Joan no fóra potser el Messies. ¹⁶ Joan respongué dient a tothom:

--Jo us batejo amb aigua, però ve el qui es més fort que jo, i jo no sóc digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies: ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. ¹⁷ Ja té la pala a les mans per ventar el gra de l'era i per entrar el blat al graner; però cremarà la palla en un foc que no s'apaga.

¹⁸ Amb aquestes i moltes altres exhortacions, Joan anunciava al poble la bona nova.

¹⁹ Joan blasfemava el tetrarca Herodes perquè vivia amb Herodies, la muller del seu germà, i per totes les maldats que havia comès. ²⁰ A totes aquestes, Herodes n'hi afegí encara una: va fer tancar Joan a la presó.

Inicis del ministeri de Jesús: baptisme i genealogia

([Mt 1,1-17](#); [3,13-17](#); [Mc 1,9-11](#); [Jn 1,32-34](#))

²¹ Tot el poble es feia batejar, i Jesús també fou batejat. Mentre pregava, el cel s'obrí, ²² i l'Esperit Sant baixà cap a ell en forma visible, com un colom, i una veu digué des del cel:

--Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut.

²³ Jesús va començar el seu ministeri quan tenia uns trenta anys i, segons creien, era fill de Josep, que era fill d'Elí, ²⁴ fill de Matat, fill de Leví, fill de Melquí, fill de Jannai, fill de Josef, ²⁵ fill de Mataties, fill d'Amós, fill de Naüm, fill d'Heslí, fill de Nangai, ²⁶ fill de Màat, fill de Mataties, fill de Semeín, fill de Josec, fill de Jodà, ²⁷ fill de Joanan, fill de Resà, fill de Zorobabel, fill de Salatiel, fill de Nerí, ²⁸ fill de Melquí, fill d'Adí, fill de Cosam, fill d'Elmadam, fill d'Er, ²⁹ fill de Jesús, fill d'Elièzer, fill de Jorim, fill de Matat, fill de Leví, ³⁰ fill de Simeó, fill de Judà, fill de Josef, fill de Jonam, fill d'Eliaquim, ³¹ fill de Meleà, fill de Mennà, fill de Matatà, fill de Natan, fill de David, ³² fill de Jessè, fill d'Obed, fill de Booz, fill de Salà, fill de Naasson, ³³ fill d'Amminadab, fill d'Admín, fill d'Arní, fill d'Hesron, fill de Fares,

fill de Judà, ³⁴ fill de Jacob, fill d'Isaac, fill d'Abraham, fill de Tèrah, fill de Nahor, ³⁵ fill de Serug, fill de Ragaú, fill de Fàlec, fill d'Éber, fill de Xèlah, ³⁶ fill de Cainam, fill d'Arfaxad, fill de Sem, fill de Noè, fill de Lèmec, ³⁷ fill de Matusalem, fill d'Henoc, fill de Jèred, fill de Maleleel, fill de Quenan, ³⁸ fill d'Enoix, fill de Set, fill d'Adam, fill de Déu.

Temptacions de Jesús

([Mt 4,1-11](#); [Mc 1,12-13](#))

4

¹ Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà. L'Esperit el va conduir pel desert ² durant quaranta dies, i era temptat pel diable. Aquells dies no va menjar res, i a la fi tenia fam. ³ El diable li digué:

--Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.

⁴ Però Jesús li va respondre:

--L'Esriptura diu: L'home no viu només de pa.

⁵ Després el diable se l'endugué enlaire, li va mostrar en un instant tots els reialmes del món ⁶ i li digué:

--Et donaré tota l'autoritat i la glòria d'aquests reialmes: me l'han confiada a mi, i jo la dono a qui vull. ⁷ Adora'm i tot serà teu.

⁸ Jesús li respongué:

--Diu l'Esriptura: Adora el Senyor, el teu Déu, dóna culte a ell tot sol.

⁹ Després el conduí a Jerusalem, el va posar dalt de tot del temple i li digué:

--Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. ¹⁰ Diu l'Esriptura: Donarà ordre als seus àngels de guardar-te. ¹¹ I encara: Et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres.

¹² Jesús li contestà:

--Diu l'Esriptura: No temptis el Senyor, el teu Déu.

¹³ Un cop el diable hagué esgotat tota mena de temptacions, s'allunyà d'ell fins al moment oportú.

Ministeri de Jesús a Galilea ([4,14-9,50](#))

Inici de la predicació a Galilea

([Mt 4,12-17](#); [Mc 1,14-15](#))

¹⁴ Llavors Jesús, ple del poder de l'Esperit, se'n tornà a Galilea. La seva anomenada es va estendre per tota la regió. ¹⁵ Ensenyava a les seves sinagogues, i tothom el lloava.

Jesús a la sinagoga de Natzaret

¹⁶ I se n'anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte, com tenia per costum, va entrar a la sinagoga i s'aixecà a llegir.

¹⁷ Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i va trobar el passatge on hi ha escrit:

¹⁸ L'Esperit del Senyor reposa sobre meu,
perquè ell m'ha ungit.

M'ha enviat

a portar la bona nova als pobres,

a proclamar als captius la llibertat

i als cecs el retorn de la llum,

a posar en llibertat els oprimits,

¹⁹ a proclamar

l'any de gràcia del Senyor.

²⁰ Després plegà el volum, el retornà a l'ajudant de la sinagoga i es va asseure. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en ell. ²¹ Aleshores començà dient-los:

--Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar.

²² Tothom l'aprojava i es meravellava de les paraules plenes de gràcia que sortien de la seva boca. I deien:

--¿No és el fill de Josep, aquest?

²³ Ell els digué:

--Ben segur que m'aplicareu aquella dita: "Metge, cura't a tu mateix!" Tot el que hem sentit a dir que feies a Cafarnaüm, fes-ho també aquí al teu poble.

²⁴ I afegí:

--Us asseguro que cap profeta no és ben rebut al seu poble. ²⁵ Més encara, us asseguro que en temps d'Elies, quan

el cel es va tancar durant tres anys i sis mesos i una gran fam s'estengué per tot el país, hi havia moltes viudes a Israel, ²⁶ però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una dona viuda de Sarepta de Sidó. ²⁷ I en temps del profeta Eliseu, també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no fou purificat, sinó Naaman, de Síria. ²⁸ En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga es van omplir d'indignació; ²⁹ es van aixecar, el van empènyer fora del poble i el dugueren fins a un espadat de la muntanya sobre la qual era edificat el poble, amb la intenció d'estimbar-lo. ³⁰ Però Jesús va passar entremig d'ells i se'n va anar.

Guarició d'un home posseït d'un dimoni

([Mc 1,21-28](#))

³¹ Després va baixar a Cafarnaüm, població de Galilea, i els dissabtes hi ensenyava. ³² La gent estava admirada de la seva doctrina, perquè parlava amb autoritat.

³³ En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un dimoni, un esperit maligne, que es posà a cridar amb tota la força:

³⁴ --Ah! Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? ¿Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: el Sant de Déu!

³⁵ Però Jesús el va increpar dient:

--Calla i surt d'aquest home!

Llavors el dimoni el llançà allà al mig i en va sortir sense fer-li cap mal. ³⁶ Tots quedaren molt sorpresos i comentaven entre ells:

--Què és tot això? Dóna ordres amb autoritat i amb poder als esperits malignes i els fa sortir!

³⁷ I la seva fama s'escampava per tots els indrets d'aquella regió.

Guarició de la sogra de Simó i d'altres malalts

([Mt 8,14-17](#); [Mc 1,29-34](#))

³⁸ Quan va anar-se'n de la sinagoga, entrà a casa de Simó. La sogra de Simó tenia una febre molt alta, i van demanar a Jesús que fes alguna cosa per ella. ³⁹ Jesús se li acostà, va increpar la febre, i la febre la va deixar. Ella es va aixecar a l'instant i es posà a servir-los.

⁴⁰ Quan s'hagué post el sol, tots els qui tenien malalts afectats per diverses malalties els anaven portant cap a Jesús. Ell imposava les mans a cada un i els curava. ⁴¹ De molts en sortien dimonis cridant i dient-li:

--Tu ets el Fill de Déu!

Però Jesús els increpava i no els deixava parlar, perquè sabien que era el Messies.

Jesús predica per tot Galilea

([Mc 1,35-39](#))

⁴² Un cop s'hagué fet de dia, sortí i se'n anà en un lloc solitari. La gent el buscava i, quan van arribar al lloc on ell era, el volien retenir perquè no els deixés. ⁴³ Però ell els digué:

--També haig d'anunciar el Regne de Déu a les altres poblacions, que per això he estat enviat.

⁴⁴ I anava predicant per les sinagogues del país dels jueus.

Crida dels primers deixebles

([Mt 4,18-22](#); [Mc 1,16-20](#))

5

¹ En una ocasió, Jesús es trobava vora el llac de Genesaret, i la gent s'apinyava al seu voltant per escoltar la paraula de Déu. ² Llavors veié dues barques amarrades vora l'aigua; els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. ³ Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i instruïa la gent de la barca estant.

⁴ Quan acabà de parlar, digué a Simó:

--Tira llac endins i caleu les xarxes per pescar.

⁵ Simó li respongué:

--Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem agafat res; però, ja que tu ho dius, calaré les xarxes.

⁶ Ho feren així, i van arplegar tant i tant de peix que les xarxes se'ls esquinçaven. ⁷ Llavors van fer senyal als companys de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les dues barques que quasi

s'enfonsaven.

⁸ Simó Pere, en veure-ho, es llançà als genolls de Jesús dient:

--Aparta't de mi, Senyor, que sóc un pecador!

⁹ Veient una pesca com aquella, ell i tots els qui anaven amb ell no se'n sabien avenir, ¹⁰ i igualment passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Jesús digué a Simó:

--No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes.

¹¹ Ells tornaren les barques a terra, ho deixaren tot i el van seguir.

Guarició d'un leprós

([Mt 8,1-4](#); [Mc 1,40-45](#))

¹² Una altra vegada, Jesús es trobava en un poble on hi havia un home ple de lepra. Aquest home, en veure Jesús, es prosternà amb el front a terra i el pregà dient:

--Senyor, si vols, em pots purificar.

¹³ Jesús va estendre la mà i el tocà dient:

--Ho vull, queda pur.

A l'instant li desaparegué la lepra. ¹⁴ Jesús li manà que no ho digués a ningú, i afegí:

--Vés a fer-te examinar pel sacerdot i ofereix per la teva purificació el que va ordenar Moisès: això els servirà de prova.

¹⁵ L'anomenada de Jesús s'estenia cada vegada més, i molta gent acudia per escoltar-lo i fer-se curar de les seves malalties; ¹⁶ però ell es retirava en llocs solitaris i pregava.

Guarició d'un paralític

([Mt 9,1-8](#); [Mc 2,1-12](#))

¹⁷ Un dia Jesús ensenyava. Uns fariseus i uns doctors de la Llei, vinguts de tots els pobles de Galilea i Judea, i de Jerusalem, eren allà asseguts. Jesús, pel poder del Senyor, guaria els malalts. ¹⁸ Llavors es presentaren uns homes que duïen en una llitera un paralític, i buscaven d'entrar-lo i posar-lo davant d'ell, ¹⁹ però amb tanta gent no sabien per on fer-ho. Pujaren, doncs, a la teulada, tragueren algunes teules i van baixar aquell home amb la llitera i el posaren al mig, davant de Jesús. ²⁰ Jesús, en veure la fe d'aquella gent, va dir:

--Home! Els teus pecats et són perdonats.

²¹ Els mestres de la Llei i els fariseus començaren a pensar: «Qui és aquest que diu blasfèmies? Qui pot perdonar els pecats sinó Déu?»

²² Jesús s'adonà dels seus pensaments i els replicà:

--Què és això que penseu dins vostre? ²³ Què és més fàcil, dir: "Et són perdonats els pecats", o bé dir: "Aixeca't i camina"? ²⁴ Doncs ara sabreu que el Fill de l'home té poder aquí a la terra de perdonar els pecats.

Llavors digué al paralític:

--T'ho mano, aixeca't, pren la llitera i vés-te'n a casa.

²⁵ A l'instant, ell s'aixecà davant d'ells, prengué la llitera on jeia i se'n va anar cap a casa seva donant glòria a Déu.

²⁶ Tots quedaren molt sorpresos i donaven glòria a Déu. Plens de temor, deien:

--Avui hem vist coses extraordinàries.

Jesús crida Leví, un publicà

([Mt 9,9-13](#); [Mc 2,13-17](#))

²⁷ Després d'això, Jesús va sortir i veié un publicà que es deia Leví, assegut al lloc de recaptació d'impostos, i li digué:

--Segueix-me.

²⁸ Ell ho deixà tot, s'aixecà i es posà a seguir-lo.

²⁹ Després Leví va preparar un gran banquet en honor de Jesús a casa seva, i molts publicans i altra gent eren a taula amb ells. ³⁰ Els fariseus i els seus mestres de la Llei ho retreïen als deixebles de Jesús i els deien:

--Per què mengeu i beveu amb els publicans i els pecadors?

³¹ Jesús els respongué:

--El metge, no el necessiten els qui estan sans, sinó els qui estan malalts. ³² No he vingut a cridar els justos a convertir-se, sinó els pecadors.

Discussió sobre el dejuni

([Mt 9,14-17](#); [Mc 2,18-22](#))

³³ Llavors li digueren:

--Els deixebles de Joan dejenen sovint i fan pregàries, igual que els dels fariseus. Però els teus mengen i beuen.

³⁴ Jesús els respongué:

--¿Podeu fer dejenar els convidats a noces mentre l'espòs és amb ells? ³⁵ Ja vindrà el temps que l'espòs els serà pres; aquells dies sí que dejenaran.

³⁶ Els proposà també una paràbola:

--Ningú no talla un pedaç d'un vestit nou i el posa en un vestit vell: si ho fes així, hauria esquinçat el vestit nou, i el pedaç tret del nou no s'avindria amb el vell. ³⁷ I ningú no posa vi nou en bots vells: si ho fes així, el vi nou rebenaria els bots i es vessaria, i els bots es farien malbé. ³⁸ El vi nou s'ha de posar en bots nous. ³⁹ Ningú que begui vi vell, no en vol després de nou, perquè diu: "El vell és millor."

Les espigues arrencades en dissabte

([Mt 12,1-8](#); [Mc 2,23-28](#))

6

¹ Un dissabte, Jesús passava per uns sembrats. Els seus deixebles anaven arrencant espigues, en treien el gra amb les mans i se'l menjaven. ² Alguns dels fariseus van dir:

--Per què feu això que no és permès en dissabte?

³ Jesús els respongué:

--¿No heu llegit què va fer David quan van tenir gana ell i els qui anaven amb ell? ⁴ Va entrar al temple de Déu, va menjar els pans d'ofrena, que únicament poden menjar els sacerdots, i en donà també als seus acompanyants.

⁵ I els deia:

--El Fill de l'home és senyor del dissabte.

Un home curat en dissabte

([Mt 12,9-14](#); [Mc 3,1-6](#))

⁶ Un altre dissabte, Jesús va entrar a la sinagoga i ensenyava. Hi havia allí un home que tenia la mà dreta paralizada. ⁷ Els mestres de la Llei i els fariseus l'espiaven per veure si faria una guarició en dissabte i així trobar de què acusar-lo. ⁸ Però Jesús, que coneixia els seus pensaments, digué a l'home que tenia paralizada la mà:

--Aixeca't i posa't aquí al mig.

Ell s'hi va posar. ⁹ Llavors Jesús els digué:

--Us vull fer una pregunta. Què és permès en dissabte: fer el bé o fer el mal, salvar una vida o deixar-la perdre?

¹⁰ Jesús se'ls anà mirant tots i digué a l'home:

--Estén la mà.

L'home ho va fer, i la mà recobrà el moviment.

¹¹ Però ells, ofuscats, discutien els uns amb els altres què podien fer contra Jesús.

Elecció dels Dotze

([Mt 10,1-4](#); [Mc 3,13-19](#))

¹² Per aquells dies, Jesús se n'anà a la muntanya a pregar, i va passar tota la nit pregant a Déu. ¹³ Quan va ser de dia, va cridar els seus deixebles, n'escollí dotze i els donà el nom d'apòstols: ¹⁴ Simó, que anomenà també Pere, Andreu —el seu germà—, Jaume, Joan, Felip, Bartomeu, ¹⁵ Mateu, Tomàs, Jaume, fill d'Alfeu, Simó, anomenat Zelós, ¹⁶ Judes, fill de Jaume, i Judes Iscariot, que va ser el traïdor.

Jesús i les multituds

¹⁷ Després Jesús va baixar amb ells de la muntanya i s'aturà en un indret pla. Allí hi havia molts dels seus deixebles i una gran gentada del poble, vinguda de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó, ¹⁸ per escoltar-lo i fer-se guarir de les seves malalties. Els turmentats per esperits malignes també eren curats. ¹⁹ Tota la gent intentava tocar-lo, perquè sortia d'ell una força que guaria tothom.

Benaurances i maldaurances

([Mt 5,1-12](#))

²⁰ Llavors alçà els ulls cap als seus deixebles i digué:

--Feliços els pobres: és vostre el Regne de Déu!

²¹ »Feliços els qui ara passeu fam: Déu us saciarà!

»Feliços els qui ara ploreu: vindrà dia que riureu!

²² »Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us rebutjarà, us insultarà i denigrarà el nom que porteu! ²³ Aquell dia, alegreu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. Igualment feien els seus pares amb els profetes.

²⁴ »Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol!

²⁵ »Ai de vosaltres, els qui ara aneu tips: vindrà dia que passareu fam!

»Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà dia que us doldreu i plorareu!

²⁶ »Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igualment feien els seus pares amb els falsos profetes!

Estimar els enemics

([Mt 5,38-48](#))

²⁷ »Però a vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els vostres enemics, feu bé als qui us odien, ²⁸ beneïu els qui us maleeixen, pregueu pels qui us calumnien. ²⁹ Si algú et pega en una galta, para-li també l'altra, i si et vol prendre el mantell, no li neguis el vestit. ³⁰ Dóna a tothom qui et demana, i no reclamis res al qui et pren allò que és teu.

³¹ Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin. ³² Si estimeu els qui us estimen, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells qui els estimen! ³³ I si feu bé als qui us en fan, qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors! ³⁴ I si feu préstecs als qui espereu que us donaran alguna cosa, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors fan préstecs als pecadors, si saben que en trauran un guany.

³⁵ »Però vosaltres, estimeu els vostres enemics, feu bé i presteu sense esperar res a canvi: llavors serà gran la vostra recompensa, i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i amb els dolents.

³⁶ »Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare.

No judicar els altres

([Mt 7,1-5](#))

³⁷ »No judiqueu, i no sereu judicats; no condemneu, i no sereu condemnats; perdoneu, i sereu perdonats. ³⁸ Doneu, i us donaran: us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Tal com mesureu sereu mesurats.

³⁹ Els digué encara una paràbola:

--¿És que un cec pot guiar un altre cec? ¿No cauran tots dos al clot? ⁴⁰ El deixeble no és més que el mestre; però tot deixeble, un cop instruït, serà com el seu mestre. ⁴¹ Com és que veus la brossa a l'ull del teu germà i no t'adones de la biga que hi ha en el teu? ⁴² Com li pots dir: "Germà, deixa'm que et tregui la brossa de l'ull", si tu no veus la biga del teu? Hipòcrita, treu primer la biga del teu ull i llavors hi veuràs prou clar per a treure la brossa de l'ull del teu germà.

L'arbre i els seus fruits

([Mt 7,17-20](#); [12,33-35](#))

⁴³ »No hi ha cap arbre bo que doni fruits dolents ni cap arbre dolent que doni fruits bons. ⁴⁴ Cada arbre es coneix pel seu fruit: no es cullen figues dels cards ni es veremen raïms de les bardisses. ⁴⁵ L'home bo, del bon tresor del seu cor, en treu la bondat, i l'home dolent, del seu tresor dolent, en treu el mal. Perquè del que sobreïx del cor, en parla la boca.

Les dues cases

([Mt 7,24-27](#))

⁴⁶ »Per què em dieu "Senyor, Senyor", i no feu el que jo dic? ⁴⁷ Jo us diré a qui s'assembla tothom qui ve a escoltar les meves paraules i les compleix. ⁴⁸ S'assembla a un home que construïa una casa; va cavar i va enfondir fins que assentà el fonament sobre roca. Quan vingué la inundació, el riu va envestir contra aquella casa, però no la pogué somoure, perquè estava ben edificada. ⁴⁹ Però el qui escolta les meves paraules i no les compleix, s'assembla a un home que va construir una casa al pla de terra, sense fonaments. El riu la va envestir, i de seguida es va ensorrar: la destrucció d'aquella casa fou completa.

Guarició del criat d'un centurió

([Mt 8,5-13](#); [Jn 4,43-54](#))

7

- ¹ Quan Jesús hagué acabat de dir totes aquestes paraules davant el poble que l'escoltava, va entrar a Cafarnaüm.
- ² El criat d'un centurió estava malalt, a punt de morir. ³ El centurió l'apreciava molt i, quan sentí parlar de Jesús, li va enviar alguns notables dels jueus a demanar-li que vingués a salvar el seu criat. ⁴ Quan arribaren on era Jesús, el suplicaven amb insistència dient:
- Es mereix que li concedeixis això, ⁵ perquè estima el nostre poble i és ell qui ens ha construït la sinagoga.
- ⁶ Jesús se n'anà amb ells. No era gaire lluny de la casa, quan el centurió li va enviar uns amics a dir-li:
- Senyor, no et molestis: jo no sóc digne que entris a casa meva, ⁷ i per això ni tan sols m'he considerat digne de venir a trobar-te; digues una paraula i el meu criat es posarà bo. ⁸ Perquè jo mateix, que estic sota les ordres d'un altre, tinc soldats a les meves ordres. I a un li dic: "Vés-te'n", i se'n va, i a un altre: "Vine", i ve, i al meu criat li mando: "Fes això", i ho fa.
- ⁹ Quan Jesús ho sentí, es va omplir d'admiració per aquell home; es girà cap a la gent que el seguia i digué:
- Us asseguro que ni a Israel no he trobat tanta fe.
- ¹⁰ Quan els enviats tornaren a la casa van trobar que el criat estava restablert.

Resurrecció del fill d'una viuda de Naïm

- ¹¹ Després Jesús se n'anà en un poble anomenat Naïm. L'acompanyaven els seus deixebles i molta gent. ¹² Quan s'acostava a l'entrada del poble, duïen a enterrar un mort, fill únic d'una dona que era viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. ¹³ Així que el Senyor la va veure, se'n va compadir i li digué:
- No ploris.
- ¹⁴ Després s'acostà al fèretre i el va tocar. Els qui el portaven s'aturaren. Ell digué:
- Jove, aixeca't.
- ¹⁵ El mort va incorporar-se i començà a parlar. I Jesús el va donar a la seva mare. ¹⁶ Tothom va quedar esglaiat i glorificaven Déu dient:
- Un gran profeta ha sorgit entre nosaltres.
I també:
- Déu ha visitat el seu poble.
- ¹⁷ L'anomenada de Jesús s'escampà per tot el país dels jueus i per totes les regions veïnes.

Els enviats de Joan Baptista

(Mt 11,2-19)

- ¹⁸ Els deixebles de Joan van comunicar tot això al seu mestre. Aleshores Joan va cridar-ne dos ¹⁹ i els envià al Senyor per preguntar-li: «¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?»
- ²⁰ Aquells homes arribaren on era Jesús i li digueren:
- Joan Baptista ens envia a preguntar-te: "¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?"
- ²¹ Llavors mateix en va curar molts de malalties i sofriments o els alliberà d'esperits malignes, i donà la vista a molts cecs. ²² Jesús, doncs, els respongué:
- Aneu a anunciar a Joan el que heu vist i sentit: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova. ²³ I feliç aquell qui no em rebutjarà!
- ²⁴ Mentre els enviats de Joan se n'anaven, Jesús es posà a parlar de Joan a les multituds:
- Què heu sortit a contemplar al desert? ¿Una canya sacsejada pel vent? ²⁵ Doncs què hi heu sortit a veure? ¿Un home vestit refinadament? Els qui porten vestits sumptuosos i viuen amb luxe s'estan als palaus dels reis! ²⁶ Doncs què hi heu sortit a veure? ¿Un profeta? Sí, us ho asseguro, i més que un profeta. ²⁷ És aquell de qui diu l'Escriptura: Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí. ²⁸ Us ho asseguro: entre els nascuts de dona no hi ha ningú més gran que Joan; però el més petit en el Regne de Déu és més gran que ell.
- ²⁹ »Tot el poble, i fins i tot els publicans, van sentir la predicació de Joan i es feren batejar per ell, i reconegueren així que Déu és just, ³⁰ però els fariseus i els mestres de la Llei no es feren batejar i van rebutjar el disseny de Déu sobre ells.
- ³¹ »A qui compararé, doncs, la gent d'aquesta generació? A qui s'assemblen? ³² Són com els nois que seuen a les places i es criden els uns als altres dient: "Toquem la flauta, i no balleu; cantem complantes, i no ploreu!" ³³ Perquè ha vingut Joan Baptista, que no menja pa ni beu vi, i diu: "Té el dimoni"; ³⁴ ha vingut el Fill de l'home, que menja i

beu, i dieu: "Aquí teniu un golut i un bevedor, amic de publicans i pecadors." ³⁵ Però els fills de la saviesa acrediten tots que és justa.

Jesús perdona una pecadora

³⁶ Un fariseu va invitar Jesús a menjar amb ell. Jesús entrà a casa del fariseu i es posà a taula. ³⁷ Hi havia al poble una dona que era una pecadora. Quan va saber que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb una ampolleta d'alabastre plena de perfum ³⁸ i es quedà plorant als peus de Jesús, darrere d'ell. Li mullava els peus amb les llàgrimes, els hi eixugava amb els cabells, els hi besava i els hi ungia amb perfum. ³⁹ El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Si aquest fos profeta, sabria qui és aquesta dona que el toca i quina mena de vida porta: és una pecadora.» ⁴⁰ Jesús li digué:

--Simó, t'haig de dir una cosa.

Ell li respongué:

--Digues, mestre.

⁴¹ --Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-cents denaris, i l'altre, cinquanta. ⁴² Com que no tenien res per a pagar, els va perdonar el deute a tots dos. Quin d'ells et sembla que l'estimarà més?

⁴³ Simó li contestà:

--Suposo que aquell a qui ha perdonat el deute més gran.

Jesús li diu:

--Has respost correctament.

⁴⁴ Llavors es girà cap a la dona i digué a Simó:

--Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teva, tu no m'has donat aigua per a rentar-me els peus; ella, en canvi, me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells. ⁴⁵ Tu no m'has rebut amb un bes; ella, en canvi, d'ençà que he entrat, no ha parat de besar-me els peus. ⁴⁶ Tu no m'has ungit el cap amb oli; ella, en canvi, m'ha ungit els peus amb perfum. ⁴⁷ Així, doncs, t'asseguro que els seus molts pecats li han estat perdonats: per això ella estima molt. Aquell a qui poc és perdonat, estima poc.

⁴⁸ Després digué a la dona:

--Els teus pecats et són perdonats.

⁴⁹ Els qui eren a taula amb ell començaren a pensar: «Qui és aquest que fins i tot perdona pecats?»

⁵⁰ Jesús digué encara a la dona:

--La teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau.

Algunes dones acompanyen Jesús

8

¹ Després d'això, Jesús anava per cada vila i per cada poble predicant i anunciant la bona nova del Regne de Déu. L'acompanyaven els Dotze ² i algunes dones que havien estat curades d'esperits malignes i de malalties: Maria, l'anomenada Magdalena, de la qual havien sortit set dimonis, ³ Joana, la muller de Cuses, administrador d'Herodes, Susanna i moltes altres, que els proveïen amb els seus béns.

Paràbola del sembrador

([Mt 13,1-9](#); [Mc 4,1-9](#))

⁴ Es reunia molta gent entorn de Jesús i hi acudien de totes les poblacions. Ell els digué, valent-se d'una paràbola:

⁵ --Un sembrador va sortir a sembrar la seva llavor. Tot sembrant, una part de les llavors va caure arran del camí i fou trepitjada, o bé els ocells se la van menjar. ⁶ Una altra part va caure a la roca; però, quan la planta començava a créixer, es va assecar, perquè no tenia saó. ⁷ Una altra part va caure entre els cards; els cards van créixer al mateix temps i l'ofegaren. ⁸ Una altra part de les llavors va caure en terra bona, va créixer i va donar fruit fins al cent per u. I, acabat de dir això, exclamà:

--Qui tingui orelles per a escoltar, que escolti.

El perquè de les paràboles

([Mt 13,10-17](#); [Mc 4,10-12](#))

⁹ Els seus deixebles li preguntaven què volia dir aquella paràbola. ¹⁰ Ell respongué:

--A vosaltres, Déu us dóna a conèixer els designis secrets del seu Regne; als altres, en canvi, se'ls parla en

paràboles, per tal que
» mirin bé, però no hi vegin;
escoltin, però no entenguin.

Explicació de la paràbola del sembrador

([Mt 13,18-23](#); [Mc 4,13-20](#))

¹¹ »La paràbola vol dir això:

»La llavor és la paraula de Déu. ¹² Els d'arran del camí són els qui l'escolten, però després ve el diable i s'enduu la paraula del seu cor perquè no creguin i no se salvin. ¹³ Els de la llavor que cau a la roca són els qui escolten la paraula i l'acullen amb alegria, però no tenen cap arrel: creuen només per un moment, i a l'hora de la prova es fan enrere. ¹⁴ La llavor que cau enmig dels cards són els qui escolten, però les preocupacions, les riqueses i els plaers de la vida els arrossegueu i acaben per ofegar-los, i no arriben a donar fruit madur. ¹⁵ La llavor que cau en terra bona són els qui escolten la paraula amb un cor bo i generós, la retenen i amb perseverança arriben a donar fruit.

La llàntia sota el gerro

([Mc 4,21-25](#))

¹⁶ »Quan algú encén una llàntia, no la tapa amb un gerro o la posa sota el llit, sinó que la col·loca en el portallànties perquè els qui entren en vegin la claror. ¹⁷ No hi ha res d'amagat que no s'hagi de descobrir, ni res de secret que no s'hagi de saber i no s'hagi de conèixer.

¹⁸ »Mireu, doncs, com escolteu. Perquè al qui té, li donaran encara més; però al qui no té, li prendran fins allò que es pensa que li queda.

La mare i els germans de Jesús

([Mt 12,46-50](#); [Mc 3,31-35](#))

¹⁹ La mare i els germans de Jesús van arribar on ell era, però hi havia tanta gent que no se li podien acostar. ²⁰ Algú li va dir:

--La teva mare i els teus germans són aquí fora, que et volen veure.

²¹ Ell els respongué:

--La meva mare i els meus germans són els qui escolten la paraula de Déu i la compleixen.

La tempesta calmada

([Mt 8,23-27](#); [Mc 4,35-41](#))

²² Un dia Jesús va pujar en una barca amb els seus deixebles i els digué:

--Passem a l'altra riba del llac.

I s'allunyaren de terra. ²³ Mentre navegaven, Jesús s'adormí. Llavors caigué sobre el llac un temporal, i els entrava tanta aigua que es trobaven en perill. ²⁴ Ells van anar a despertar-lo i li deien:

--Mestre, mestre, ens enfonsem!

Així que ell es despertà, va increpar el vent i les onades; a l'instant es van calmar, i seguí la bonança. ²⁵ Jesús els digué:

--On és la vostra fe?

Els, plens alhora de temor i admiració, es deien l'un a l'altre:

--Qui és aquest, que fins i tot dóna ordres als vents i a l'aigua i l'obeeixen?

Guarició d'un endimoniat a Gèrasa

([Mt 8,28-34](#); [Mc 5,1-20](#))

²⁶ Van desembarcar a la regió dels gerasencs, que es troba enfront de Galilea. ²⁷ Així que Jesús baixà a terra, l'anà a trobar un home de la ciutat posseït per dimonis. Feia molt de temps que anava sense vestit i no vivia en cap casa, sinó a les coves sepulcrales. ²⁸ Quan veié Jesús, es posà a cridar, es prosternà davant d'ell i digué amb veu forta:

--Per què et fiques amb mi, Jesús, Fill del Déu altíssim? Et prego que no em turmentis!

²⁹ És que Jesús manava a l'esperit maligne que sortís d'aquell home. Moltes vegades l'esperit se n'havia apoderat, i encara que el lliguessin amb cadenes i grillons, ell els trencava, i el dimoni se l'enduuia cap als llocs despoblats.

³⁰ Jesús li preguntà:

--Com et dius?

Ell respongué:

--Legió.

Perquè havien entrat en ell molts dimonis. ³¹ I demanaven a Jesús que no els manés d'anar-se'n als abismes. ³² Hi

havia allà un gran ramat de porcs pasturant a la muntanya, i ells van suplicar a Jesús que els permetés d'entrar-hi. Jesús els ho permeté. ³³ Tan bon punt els dimonis van sortir de l'home i entraren als porcs, el ramat es va tirar al llac des de dalt del precipici i es va ofegar.

³⁴ Els porquers, en veure el que havia passat, van fugir i escamparen la notícia per la ciutat i per la rodalia. ³⁵ La gent sortí a veure què havia passat. Anaren a trobar Jesús i, quan veieren l'home de qui havien sortit els dimonis assegut als seus peus, vestit i amb el seny recobrat, es van espantar molt. ³⁶ Els qui ho havien vist els explicaren com l'endimoniament havia estat guarit. ³⁷ Llavors tota la gent del territori dels gerasencs, esporuguida, demanà a Jesús que se n'anés d'allí. Ell pujà en una barca i se'n tornà. ³⁸ L'home de qui havien sortit els dimonis li pregava que el volgués amb ell, però Jesús el va fer marxar dient:

³⁹ --Torna a casa teva i explica el que Déu t'ha fet.

Ell se n'anà per tota la ciutat proclamant el que li havia fet Jesús.

Guarició d'una dona amb hemorràgies. La filla de Jaire, retornada a la vida

([Mt 9,18-26](#); [Mc 5,21-43](#))

⁴⁰ De tornada, la gent va acollir Jesús, ja que tothom l'esperava. ⁴¹ Llavors va arribar un home que es deia Jaire i que era cap de la sinagoga. Es llançà als peus de Jesús i li suplicava que anés a casa seva, ⁴² perquè la seva filla única, que tenia uns dotze anys, s'estava morint. Mentre hi anava, la gent l'estrenyia tant que l'ofegava.

⁴³ Hi havia una dona que patia d'hemorràgies des de feia dotze anys i s'havia gastat en metges tot el que tenia per a viure, però ningú no l'havia poguda curar. ⁴⁴ Se li va acostar per darrere i li tocà la borla del mantell. A l'instant l'hemorràgia se li va estroncar. ⁴⁵ Jesús preguntà:

--Qui m'ha tocat?

Tots negaven que ho haguessin fet, i Pere digué:

--Mestre, però si tota la gent t'envolta i t'empeny!

⁴⁶ Jesús insistí:

--Algú m'ha tocat; sé que una força ha sortit de mi.

⁴⁷ La dona, veient-se descoberta, s'acostà tremolosa a Jesús, es prosternà i va explicar davant de tota la gent per què l'havia tocat i com havia quedat guarida a l'instant.

⁴⁸ Jesús li digué:

--Filla, la teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau.

⁴⁹ Mentre Jesús encara parlava, n'arriba un de casa del cap de la sinagoga a dir-li:

--La teva filla és morta. No amoïnis més el Mestre.

⁵⁰ Però Jesús ho va sentir i li respongué:

--No tinguis por; tingues només fe, i ella se salvarà.

⁵¹ Arribat a la casa, no va permetre que ningú entrés amb ell, fora de Pere, Joan i Jaume, i el pare i la mare de la nena. ⁵² Tots ploraven i feien planys per ella, però Jesús els digué:

--No ploreu. No ha mort, sinó que dorm.

⁵³ Però ells se'n burlaven, perquè sabien que era morta. ⁵⁴ Jesús l'agafà per la mà i la cridà dient:

--Noia, aixeca't!

⁵⁵ Ella tornà a la vida i s'aixecà a l'instant. Jesús va manar que li donessin menjar. ⁵⁶ Els seus pares no se'n sabien avenir, però Jesús els ordenà que no diguessin a ningú el que havia passat.

Missió dels Dotze

([Mt 10,5-15](#); [Mc 6,7-13](#))

9

¹ Jesús va reunir els Dotze i els donà poder i autoritat per a treure tots els dimonis i guarir malalties. ² I els envià a anunciar el Regne de Déu i a curar els malalts. ³ Els digué:

--No prengueu res per al camí: ni bastó, ni sarró, ni pa, ni diners, i no us endugueu dos vestits. ⁴ Quan entreu en una casa, quedeu-vos-hi fins que deixeu aquell lloc. ⁵ I si no us acullen, sortiu d'aquella població i espolseu-vos la pols dels peus com a acusació contra ells.

⁶ Ells se'n van anar i passaven per tots els pobles anunciant la bona nova i curant pertot arreu.

Herodes vol veure Jesús

([Mt 14,1-2](#); [Mc 6,14-16](#))

⁷ El tetrarca Herodes va sentir parlar de tot el que succeïa, i estava intrigat, perquè alguns deien que Joan havia ressuscitat d'entre els morts; ⁸ d'altres, que Elies s'havia aparegut; i d'altres, que havia ressuscitat un dels antics profetes. ⁹ Herodes va dir:

--A Joan, jo el vaig fer decapitar. Però, qui és aquest de qui sento a dir tot això?
I tenia ganes de veure Jesús.

Multiplicació dels pans

([Mt 14,13-21](#); [Mc 6,32-44](#); [Jn 6,1-13](#))

¹⁰ A la tornada, els apòstols explicaren a Jesús el que havien fet. Ell se'ls endugué tots sols cap a un poble anomenat Betsaida. ¹¹ Però la gent ho va saber i el seguiren. Jesús els acollí, els parlava del Regne de Déu i guaria els qui en tenien necessitat. ¹² El dia començava a declinar, i els Dotze s'acostaren a dir-li:

--Acomiada la gent, i que vagin als pobles i a les cases del voltant per trobar allotjament i menjar. Aquí som en un lloc despoblat.

¹³ Però Jesús els digué:

--Doneu-los menjar vosaltres mateixos.

Els respongueren:

--Només tenim cinc pans i dos peixos; si de cas hauríem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada.

¹⁴ Hi havia, en efecte, uns cinc mil homes. Llavors Jesús digué als seus deixebles:

--Feu-los seure en grups de cinquanta.

¹⁵ Ells ho van fer així, i tothom s'assegué. ¹⁶ Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i en donava als deixebles perquè els servissin a la gent. ¹⁷ Tots en van menjar i quedaren saciats. Després van recollir dotze cistelles dels bocins de pa que havien sobrat.

Pere reconeix Jesús com a Messies

([Mt 16,13-20](#); [Mc 8,27-30](#))

¹⁸ Una vegada que Jesús feia pregària en un lloc apartat, els seus deixebles eren amb ell. Llavors els preguntà:

--Qui diu la gent que sóc jo?

¹⁹ Ells respongueren:

--Uns diuen que ets Joan Baptista; d'altres, que ets Elies; d'altres, que ha ressuscitat un dels antics profetes.

²⁰ Ell els preguntà:

--I vosaltres, qui dieu que sóc?

Pere li respongué:

--El Messies de Déu.

²¹ Però ell els manà severament que no ho diguessin a ningú.

Jesús anuncia la seva mort i resurrecció

([Mt 16,21-28](#); [Mc 8,31-9,1](#))

²² Jesús afegí:

--Cal que el Fill de l'home pateixi molt. Els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort i ha de ressuscitar el tercer dia.

²³ I deia a tothom:

--Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi. ²⁴ Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà. ²⁵ Què en treu l'home de guanyar tot el món si es perd o es destrueix a ell mateix? ²⁶ Si algú s'avergonyeix de mi i de les meves paraules, el Fill de l'home s'avergonyirà d'ell quan vindrà en la seva glòria i en la glòria del seu Pare i dels sants àngels. ²⁷ Us ho asseguro: alguns dels qui són aquí no moriran sense haver vist el Regne de Déu.

Transfiguració de Jesús

([Mt 17,1-8](#); [Mc 9,2-8](#))

²⁸ Uns vuit dies després d'haver-los dit tot això, Jesús va prendre amb ell Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. ²⁹ Mentre pregava, l'aspecte de la seva cara va canviar i el seu vestit es tornà d'una blancor esclatant.

³⁰ Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, ³¹ que es van aparèixer gloriosos i parlaven de la partença de Jesús, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. ³² A Pere i els seus companys, la son els

vència, però es van desvetllar i van veure la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. ³³ Quan aquests ja se separaven de Jesús, Pere li digué:

--Mestre, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies. No sabia què deia. ³⁴ Encara ell parlava així, quan es formà un núvol que els anà cobrint. Ells s'esglaiaren, en veure que entraven dins el núvol.

³⁵ Llavors va sortir del núvol una veu que deia:

--Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.

³⁶ Així que s'hagué sentit la veu, Jesús es quedà tot sol.

Els guardaren el secret, i aquells dies no explicaren a ningú res del que havien vist.

Guarició d'un noi posseït d'un esperit maligne

([Mt 17,14-18](#); [Mc 9,14-27](#))

³⁷ L'endemà, quan baixaven de la muntanya, sortí a rebre'l una gentada. ³⁸ Un de la gent cridà:

--Mestre, t'ho demano, fixa't en el meu fill; és l'únic que tinc. ³⁹ Sovint un esperit se n'apodera i, tot d'una, es posa a xisclar, li provoca convulsions i li fa treure bromera, i, quan finalment l'abandona, el deixa masegat de cap a peus.

⁴⁰ He demanat als teus deixebles que l'hi traguessin, però no han pogut.

⁴¹ Jesús exclamà:

--Generació descreguda i rebel! Fins quan hauré d'estar amb vosaltres i us hauré d'aguantar? Porta aquí el teu fill.

⁴² Tot just el noi s'acostava, que el dimoni el va rebatre a terra i el sacsejà violentament. Llavors Jesús increpà l'esperit maligne, va guarir el noi i el va tornar al seu pare. ⁴³ I tothom quedà meravellat de la grandesa de Déu.

Jesús anuncia per segona vegada la seva mort

([Mt 17,22-23](#); [Mc 9,30-32](#))

Com que tothom s'admirava de tot el que feia, Jesús digué als seus deixebles:

⁴⁴ --Graveu bé aquestes paraules dins vostre: el Fill de l'home ha de ser entregat en mans dels homes.

⁴⁵ Però ells no entenien què volia dir. Els era amagat el significat d'aquestes paraules. I tenien por de fer-li preguntes sobre això.

El més important

([Mt 18,1-5](#); [Mc 9,33-37](#))

⁴⁶ Els deixebles començaren a rumiar quin d'ells era el més important. ⁴⁷ Jesús, que sabia què pensaven dintre seu, va agafar un infant, el posà al seu costat ⁴⁸ i els digué:

--Qui acull aquest infant en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat, perquè el més petit de tots vosaltres, és el més gran.

Qui no està contra vosaltres, està amb vosaltres

([Mc 9,38-40](#))

⁴⁹ Aleshores Joan li digué:

--Mestre, n'hem vist un que es valia del teu nom per a treure dimonis i hem mirat d'impedir-ho, perquè no és dels qui vénen amb nosaltres.

⁵⁰ Jesús els respongué:

--No ho impediu. Qui no està contra vosaltres, està amb vosaltres.

Pujada de Jesús a Jerusalem ([9,51-19,44](#))

Jesús comença a fer camí cap a Jerusalem

⁵¹ Quan es complien els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, resolgué de fer camí cap a Jerusalem. ⁵² Va enviar missatgers davant seu, i ells, tot caminant, entraren en un poble de samaritans per preparar la seva arribada.

⁵³ Però no el volgueren acollir, perquè ell s'encaminava a Jerusalem.

⁵⁴ En veure-ho, els deixebles Jaume i Joan van dir-li:

--Senyor, ¿vols que diguem que baixi foc del cel i els consumeixi?

⁵⁵ Però Jesús es va girar i els renyà. ⁵⁶ I se n'anaren en un altre poble.

Seguir Jesús

([Mt 8,19-22](#))

⁵⁷ Mentre feien camí, un li digué:

--Et seguiré arreu on vagis.

⁵⁸ Jesús li respongué:

--Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.

⁵⁹ A un altre li digué:

--Segueix-me.

Ell respongué:

--Senyor, deixa'm anar primer a enterrar el meu pare.

⁶⁰ Jesús li contestà:

--Deixa que els morts enterrin els seus morts; tu vés i anuncia el Regne de Déu.

⁶¹ Un altre li digué:

--Et seguiré, Senyor, però primer deixa'm anar a dir adéu als de casa meva.

⁶² Jesús li va respondre:

--Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és bo per al Regne de Déu.

Missió dels setanta-dos deixebles

10

¹ Després d'això, el Senyor en designà uns altres setanta-dos i els envià de dos en dos perquè anessin davant seu a cada poble i a cada lloc per on ell mateix havia de passar. ² Els deia:

--La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors. ³ Aneu: jo us envio com anyells enmig de llops. ⁴ No porteu bossa, ni sarró, ni sandàlies, i no us atureu a saludar ningú pel camí. ⁵ Quan entreu en una casa, digueu primer: "Pau en aquesta casa." ⁶ Si allí hi ha algú que n'és digne, la pau que li desitgeu reposarà damunt d'ell; si no, tornarà a vosaltres. ⁷ Quedeu-vos en aquella casa, menjant i bevent el que tinguin: el qui treballa, bé es mereix el seu jornal. No aneu de casa en casa.

⁸ »Si entreu en una població i us acullen, mengeu el que us ofereixin, ⁹ cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent: "El Regne de Déu és a prop vostre." ¹⁰ Però si entreu en una població i no us acullen, sortiu a les places i digueu: ¹¹ "Fins i tot la pols del vostre poble que se'ns ha encastat als peus, ens l'espolem i us la deixem. Però sapigueu això: el Regne de Déu és a prop!" ¹² Us asseguro que el dia del judici serà més suportable per a Sodoma que per a aquella població.

Les poblacions galilees que no s'han convertit

([Mt 11,20-24](#))

¹³ »Ai de tu, Corazín! Ai de tu, Betsaida! Si a Tir i a Sidó s'haguessin fet els miracles que vosaltres heu vist, ja fa temps que, en senyal de penediment, s'haurien assegut a la cendra, s'haurien posat vestits de sac i s'haurien convertit. ¹⁴ Per això el judici serà més suportable per a Tir i Sidó que per a vosaltres. ¹⁵ I tu, Cafarnaüm, ¿et creus que seràs enalçada fins al cel? Al país dels morts, baixaràs!

¹⁶ »Qui us escolta a vosaltres, m'escolta a mi. Qui no fa cas de vosaltres, no fa cas de mi, i qui no fa cas de mi, no fa cas del qui m'ha enviat.

Retorn dels setanta-dos de la missió

¹⁷ Els setanta-dos van tornar plens d'alegria i deien:

--Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del teu nom.

¹⁸ Jesús els digué:

--Jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. ¹⁹ Us he donat poder de trepitjar serps i escorpins i de vèncer tota la potència de l'enemic, i res no us farà mal. ²⁰ Però no us alegreu perquè els esperits se us sotmeten; alegreu-vos més aviat perquè els vostres noms estan inscrits en el cel.

Pregària de Jesús

([Mt 11,25-27](#))

²¹ En aquell mateix moment, Jesús, ple de la joia de l'Esperit Sant, digué:

--T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho.

²² »El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix qui és el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix qui és

el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.

²³ Després es va girar cap als deixebles i, a part, els digué:

--Feliços els ulls que veuen el que vosaltres veieu! ²⁴ Us asseguro que molts profetes i reis van voler veure el que vosaltres veieu, però no ho veieren, i sentir el que vosaltres sentiu, però no ho sentiren.

Paràbola del bon samarità

²⁵ Un mestre de la Llei es va aixecar i, per posar a prova Jesús, li va fer aquesta pregunta:

--Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

²⁶ Jesús li digué:

--Què hi ha escrit en la Llei? Què hi llegeixes?

²⁷ Ell va respondre:

-- Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.

²⁸ Jesús li digué:

--Has respost bé: fes això i viuràs.

²⁹ Però ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús:

--I qui són els altres que haig d'estimar?

³⁰ Jesús va contestar dient:

--Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. ³¹ Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. ³² Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda.

³³ »Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. ³⁴ S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el duqué a l'hostal i se'n va ocupar.

³⁵ L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li:

»--Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més.

³⁶ »Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?

³⁷ Ell respongué:

--El qui el va tractar amb amor.

Llavors Jesús li digué:

--Vés, i tu fes igual.

Marta i Maria

³⁸ Mentre feien camí, Jesús va entrar en un poble, i l'acollí una dona que es deia Marta. ³⁹ Una germana d'ella, que es deia Maria, es va asseure als peus del Senyor i escoltava la seva paraula. ⁴⁰ Marta, que estava molt atrafegada per poder-lo obsequiar, s'hi va atansar i digué:

--Senyor, ¿no et fa res que la meva germana m'hagi deixat tota sola a fer la feina? Digues-li que em vingui a ajudar.

⁴¹ El Senyor li va respondre:

--Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, ⁴² quan només n'hi ha una de necessària. Maria ha escollit la millor part, i no li serà pas presa.

La pregària dels deixebles

([Mt 6,9-15](#); [7,7-11](#))

11

¹ Una vegada, Jesús pregava en un cert indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li digué:

--Senyor, ensenya'ns a pregar, tal com Joan en va ensenyar als seus deixebles.

² Ell els digué:

--Quan pregueu, digueu:

Pare,

santifica el teu nom,

vingui el teu Regne.

³ Dóna'ns cada dia

el pa que necessitem;

⁴ perdona els nostres pecats,
que nosaltres també perdonem
tots els qui ens han ofès,
i no permetis
que caiguem en la temptació.

⁵ I els digué encara:

--Si algú de vosaltres té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: "Amic, deixa'm tres pans, ⁶ que un amic meu ha arribat de viatge, se m'ha presentat a casa i no tinc res per a donar-li", ⁷ segur que no li respondrà de dins estant: "No m'amoïnis, la porta ja és tancada i tant jo com els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls." ⁸ Us asseguro que, si no s'aixeca a donar-los-hi per fer un favor a l'amic, la impertinència d'aquest l'obligarà a aixecar-se per donar-li tot el que necessita.

⁹ »I jo us dic: Demaneu, i Déu us donarà; cerqueu, i trobareu; truqueu, i Déu us obrirà, ¹⁰ perquè el qui demana, rep; el qui cerca, troba; i a qui truca, li obren. ¹¹ Quin pare d'entre vosaltres, si el seu fill li demana un peix, en comptes del peix li donarà una serp? ¹² I si li demana un ou, ¿li donarà potser un escorpí? ¹³ Així, doncs, si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.

Jesús i Beelzebul

([Mt 12,22-30](#); [Mc 3,20-27](#))

¹⁴ Jesús estava traient un dimoni d'un home que era mut. Així que el dimoni sortí, el mut començà a parlar, i la gent n'estava meravellada. ¹⁵ Però alguns digueren:

--Aquest treu els dimonis pel poder de Beelzebul, el príncep dels dimonis.

¹⁶ D'altres, per posar-lo a prova, li demanaven un senyal del cel. ¹⁷ Però ell, que coneixia els seus pensaments, els digué:

--Tot reialme que es divideix i lluita contra si mateix, va a la ruïna, i les famílies s'ataquen les unes a les altres. ¹⁸ Si Satanàs està dividit i lluita contra si mateix, com podrà durar el seu reialme? Vosaltres dieu que trec els dimonis pel poder de Beelzebul. ¹⁹ Però, si jo trec els dimonis pel poder de Beelzebul, amb quin poder els treuen els vostres seguidors? Per això ells mateixos seran els vostres jutges. ²⁰ Ara bé, si jo trec els dimonis pel poder de Déu, és que ha arribat a vosaltres el Regne de Déu.

²¹ »Quan un que és fort i va ben armat guarda casa seva, els seus béns estan segurs. ²² Però si l'ataca i el venç un altre de més fort, li pren les armes que li donaven confiança i reparteix el seu botí.

²³ »Qui no està amb mi, està contra mi. Qui amb mi no recull, escampa.

Retorn de l'esperit maligne

([Mt 12,43-45](#))

²⁴ »L'esperit maligne, quan surt d'un home, vaga pels llocs erms buscant repòs. I com que no en troba, es diu: "Me'n tornaré a casa meua, d'on he sortit." ²⁵ Hi arriba i la troba escombrada i endreçada. ²⁶ Llavors se'n va a buscar altres set esperits pitjors que ell, entren en aquell home i s'hi queden. Al final, l'estat d'aquell home és pitjor que abans.

La veritable felicitat

²⁷ Mentre Jesús parlava, una dona alçà la veu entre la gent i li digué:

--Sortoses les entranyes que et van dur i els pits que vas mamar!

²⁸ Però ell va respondre:

--Més aviat sortosos els qui escolten la paraula de Déu i la guarden!

El senyal de Jonàs

([Mt 12,38-42](#))

²⁹ S'anava reunint encara més gent, i Jesús començà a dir:

--La gent d'aquesta generació és dolenta: demana un senyal, però no els en serà donat cap altre que el de Jonàs.

³⁰ Perquè així com Jonàs va ser un senyal per a la gent de Nínive, també el Fill de l'home ho serà per a aquesta generació. ³¹ El dia del judici, la reina del país del sud s'alçarà per condemnar els homes d'aquesta generació, perquè ella va venir de l'altre cap de món per escoltar la saviesa de Salomó; i aquí hi ha alguna cosa més que Salomó. ³² El dia del judici, els habitants de Nínive s'aixecaran per condemnar la gent d'aquesta generació, perquè ells es van convertir quan Jonàs els predicà; i aquí hi ha alguna cosa més que Jonàs.

El llum del cos

(Mt 5,15; 6,22-23)

³³ »Quan algú encén una llàntia, no la posa en un lloc amagat o sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè els qui entren en vegin la claror. ³⁴ El llum del cos és l'ull. Quan el teu ull és bo, tot el teu cos quedarà il·luminat; però si és dolent, el teu cos quedarà a les fosques. ³⁵ Mira, doncs, que allò que en tu ha de ser llum no sigui fosc. ³⁶ Perquè, si tot el teu cos està il·luminat i no hi ha cap racó fosc, serà tot ell tan resplendent com quan una llàntia t'il·lumina amb la seva claror.

Acusacions contra els fariseus i els mestres de la Llei

³⁷ Quan Jesús hagué acabat de parlar, un fariseu va convidar-lo a menjar a casa seva. Jesús hi anà i es posà a taula. ³⁸ El fariseu es va estranyar quan veié que no s'havia rentat ritualment abans de dinar. ³⁹ El Senyor li digué: --Vosaltres, els fariseus, purifiqueu per fora copes i plats, però per dins sou plens de rapacitat i dolenteria.

⁴⁰ Insensats! El qui ha fet el defora, ¿no ha fet també el dedins? ⁴¹ Doneu com a almoïna allò que hi ha a les copes i als plats, i llavors sí que tot us quedarà purificat.

⁴² »Però ai de vosaltres, fariseus, que pagueu el delme de la menta, de la ruda i de qualsevol llegum, però deixeu de banda la justícia i l'amor de Déu! Havíeu de complir això, sense passar per alt allò altre.

⁴³ »Ai de vosaltres, fariseus, que us agrada d'ocupar els primers seients a les sinagogues i que la gent us saludi a les places!

⁴⁴ »Ai de vosaltres, que sou com sepulcres que no es veuen, i la gent, sense saber-ho, hi passa pel damunt!

⁴⁵ Un mestre de la Llei li digué:

--Mestre, amb això que dius ens ofens també a nosaltres.

⁴⁶ Jesús respongué:

--Ai de vosaltres també, mestres de la Llei, que feu portar a la gent càrregues insuportables, però vosaltres no les toqueu ni amb un sol dit!

⁴⁷ »Ai de vosaltres, que construïu monuments sepulcral als profetes que els vostres pares van matar! ⁴⁸ Així demostreu que esteu d'acord amb el que ells van fer: els vostres pares van matar els profetes, i vosaltres construïu monuments que els recordin!

⁴⁹ »Per això la mateixa saviesa de Déu ha dit: "Els enviaré profetes i apòstols, i ells en mataran i perseguiran."

⁵⁰ Però Déu demanarà comptes a aquesta generació de la sang de tots els profetes, vessada des de la creació del món, ⁵¹ des de la sang d'Abel fins a la de Zacaries, mort entre l'altar i el santuari. Us ho asseguro: Déu en demanarà comptes a aquesta generació.

⁵² »Ai de vosaltres, mestres de la Llei, que reteniu la clau del coneixement de Déu: vosaltres no hi heu entrat i heu tancat la porta als qui volien entrar-hi!

⁵³ Quan Jesús va sortir d'allà, els mestres de la Llei i els fariseus començaren a tenir-li una rancúnia terrible i miraven de fer-lo parlar sobre moltes qüestions, ⁵⁴ parant-li trampes per agafar-lo en alguna resposta comprometedora.

Advertiment contra la hipocresia

12

¹ La gent s'havia aglomerat a milers, fins al punt que es trepitjaven els uns als altres. Jesús començà a dir primer als seus deixebles:

--Guardeu-vos del llevat dels fariseus, que és la hipocresia. ² No hi ha res de secret que no s'hagi de revelar, ni res d'amagat que no s'hagi de saber. ³ Per això, tot el que heu dit en la fosca, ho sentiran a plena llum, i el que heu parlat a cau d'orella en la cambra més retirada, ho pregonaran des dels terrats.

Invitació a la confiança

(Mt 10,28-31)

⁴ »A vosaltres, amics meus, us dic que no tingueu por dels qui maten el cos i després ja no poden fer res més. ⁵ Jo us faré veure qui heu de témer: temeu aquell qui, després de prendre la vida, té poder de tirar a l'infern. Us ho asseguro: a aquest sí que l'heu de témer. ⁶ ¿No es venen cinc ocells per pocs diners? Doncs bé, Déu no n'oblida ni un de sol. ⁷ Més encara, fins i tot els cabells us té comptats. No tingueu por: vosaltres valeu més que tots els ocells.

Reconèixer Jesucrist davant els homes

⁸ »I jo us dic: A tot aquell qui em reconegui davant els homes, també el Fill de l'home el reconeixerà davant els àngels de Déu. ⁹ Però el qui em negui davant els homes, serà negat davant els àngels de Déu.

¹⁰ »Tot aquell qui parlarà contra el Fill de l'home serà perdonat, però el qui haurà blasfemat contra l'Esperit Sant no serà perdonat.

¹¹ »Quan us condueixin a les sinagogues, als magistrats o a les autoritats, no us preocupeu de com us defensareu ni de què direu: ¹² l'Esperit Sant us ensenyarà en aquell moment el que haureu de dir.

Paràbola del ric insensat

¹³ Llavors un d'entre la gent digué a Jesús:

--Mestre, ordena al meu germà que es parteixi amb mi l'herència.

¹⁴ Ell li respongué:

--Home, ¿qui m'ha manat que fos jutge o mediador entre vosaltres?

¹⁵ Llavors digué a la gent:

--Estigueu alerta, gardeu-vos de tota ambició de riquesa, perquè, ni que nedi en l'abundància, la vida d'un home no prové pas dels seus béns.

¹⁶ I els explicà una paràbola:

--A un home ric, la terra li va donar molt. ¹⁷ Ell pensava: "Què faré, si no tinc on guardar la meva collita?" ¹⁸ I es va dir: "Ja ho sé, què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans, hi guardaré tot el meu gra i els meus béns, ¹⁹ i em diré a mi mateix: Tens molts béns en reserva per a molts anys; reposa, menja, beu i diverteix-te."

²⁰ »Però Déu li digué:

»--Insensat! Aquesta mateixa nit et reclamaran la vida, i tot això que has acumulat, de qui serà?

²¹ »Així passa amb el qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric davant de Déu.

Confiança i neguit

(Mt 6,25-34)

²² Després digué als seus deixebles:

--Per això us dic: No us preocupeu per la vida, pensant què menjareu, ni pel cos, pensant com us vestireu. ²³ La vida val més que el menjar, i el cos més que el vestit. ²⁴ Fixeu-vos en els corbs: no semblen ni seguen, no tenen rebost ni graner, i Déu els alimenta. I vosaltres valeu molt més que els ocells! ²⁵ ¿Qui de vosaltres, per més que s'hi esforcí, pot allargar d'un sol instant la seva vida? ²⁶ Així, doncs, si no podeu aconseguir ni una cosa tan petita, per què us preocupeu de les altres? ²⁷ Fixeu-vos com creixen les flors: no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles. ²⁸ I si l'herba, que avui és al camp i demà la tiren al foc, Déu la vesteix així, molt més farà per vosaltres, gent de poca fe. ²⁹ No busqueu, doncs, què menjareu o què beureu, ni en passeu ànsia. ³⁰ Això, tots els pagans ho busquen amb neguit, però el vostre Pare ja sap prou que en teniu necessitat. ³¹ Vosaltres, busqueu més aviat el seu Regne, i això us ho donarà de més a més.

³² »No tinguis por, petit ramat, que el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. ³³ Veneu els vostres béns i doneu els diners com a almoïna. Procureu-vos bosses que no es facin malbé, reuniu-vos al cel un tresor que no s'acabi; allà, els lladres no s'hi acosten, ni les arnes no destrossen res. ³⁴ Perquè on teniu el tresor, hi tindreu el cor.

Invitació a vetllar

³⁵ »Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. ³⁶ Feu com els criats que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de noces, per obrir la porta tan bon punt arribi i truqui. ³⁷ Feliços aquells servents que l'amo, quan arribi, trobi vetllant! Us asseguro que se cenyirà, els farà seure a taula i es posarà a servir-los. ³⁸ Feliços d'ells si ve a mitjanit o a la matinada i els troba vetllant així!

³⁹ »Prou que ho compreneu: si l'amo de la casa hagués sabut a quina hora de la nit havia de venir el lladre, no hauria permès que li entressin a casa. ⁴⁰ Estigueu a punt també vosaltres, perquè el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.

⁴¹ Aleshores Pere li digué:

--Senyor, ¿dies aquesta paràbola per a nosaltres o bé per a tothom?

⁴² El Senyor continuà:

--¿Qui és l'administrador fidel i assenyat a qui l'amo confiarà els seus servents perquè els doni al temps degut l'aliment que els pertoca? ⁴³ Feliç aquell servent que l'amo, quan arriba, troba que ho fa així! ⁴⁴ Us asseguro amb tota veritat que li confiarà tots els seus béns. ⁴⁵ Però si aquell servent es deia: "El meu amo tarda a venir", i

començava a pegar als criats i a les criades, a menjar, a beure i a embriagar-se, ⁴⁶ vindrà l'amo el dia que menys s'ho espera i a l'hora que ell no sap; el castigarà i li farà compartir la sort dels infidels.

⁴⁷ »El servent que, coneixent la voluntat del seu amo, no ha preparat o no ha fet allò que l'amo volia, rebrà molts assots. ⁴⁸ En canvi, el qui, sense conèixer-la, s'ha fet mereixedor d'un càstig, rebrà menys assots. Déu demanarà molt d'aquells a qui ha donat molt, reclamarà més d'aquells a qui ha confiat més.

Jesús, motiu de divisió

([Mt 10,34-36](#))

⁴⁹ »He vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja estigués encesa! ⁵⁰ Haig de rebre un baptisme, i com desitjo que això es compleixi! ⁵¹ ¿Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. He vingut a portar-hi divisió. ⁵² D'ara endavant els cinc membres d'una família estaran dividits entre ells: tres contra dos i dos contra tres. ⁵³ Es dividiran el pare contra el fill, i el fill contra el pare; la mare contra la filla, i la filla contra la mare; la sogra contra la nora, i la nora contra la sogra.

Discernir el temps present

([Mt 16,2-3](#))

⁵⁴ I deia també a la gent:

--Quan veieu pujar un núvol cap a ponent, dieu tot seguit: "Ve pluja", i la pluja arriba. ⁵⁵ I quan bufa el vent de migjorn, dieu: "Farà calor", i en fa. ⁵⁶ Hipòcrites! Vosaltres sabeu entendre l'aspecte de la terra i del cel, ¿i no sabeu entendre en quin temps esteu vivint?

Actuar amb urgència

([Mt 5,25-26](#))

⁵⁷ »Per què no discerniu vosaltres mateixos allò que convé fer? ⁵⁸ Mentre vas a presentar-te al magistrat amb el qui et vol denunciar, procura d'arribar a un acord amb ell, no sigui cas que et porti per força davant el jutge, i el jutge et posi en mans de l'oficial, i l'oficial et tanqui a la presó. ⁵⁹ T'asseguro que, un cop allà, no en sortiràs que no hagi pagat fins l'últim cèntim.

Necessitat de convertir-se

13

¹ Per aquell mateix temps, alguns dels presents explicaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la dels sacrificis que oferien. ² Jesús els respongué:

--¿Us penseu que aquells galileus van morir així perquè eren més pecadors que tots els altres galileus? ³ Us asseguro que no: i si no us convertiu, tots acabareu igual. ⁴ I aquelles divuit persones que van morir a Siloè quan la torre els va caure al damunt, ¿us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? ⁵ Us asseguro que no: i si no us convertiu, tots acabareu de la mateixa manera.

Paràbola de la figuera estèril

⁶ I els digué aquesta paràbola:

--Un home tenia una figuera plantada a la seva vinya. Va anar a buscar-hi fruit i no n'hi trobà. ⁷ Llavors digué al qui li menava la vinya:

»--Mira, fa tres anys que vinc a buscar fruit en aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la. Per què ha d'ocupar la terra inútilment?

⁸ »Ell li respongué:

»--Senyor, deixa-la encara aquest any. La cavaré tot al voltant i hi tiraré fems, ⁹ a veure si dóna fruit d'ara endavant. Si no, fes-la tallar.

Guarició d'una dona en dissabte

¹⁰ Un dissabte, Jesús ensenyava en una de les sinagogues. ¹¹ Hi havia allà una dona que des de feia divuit anys tenia una malaltia produïda per un esperit. Anava tota encorbada i no es podia redreçar per res. ¹² Jesús, en veure-la, la va cridar i li digué:

--Dona, quedés lliure de la teva malaltia!

¹³ Li va imposar les mans i a l'instant ella es redreçà i glorificava Déu. ¹⁴ Però el cap de la sinagoga, indignat perquè Jesús havia curat en dissabte, deia a la gent:

--Hi ha sis dies per a treballar. Veniu a fer-vos curar un d'aquests dies i no en dissabte.

¹⁵ El Senyor li contestà:

--Hipòcrites! ¿No és veritat que també en dissabte tots deslligueu el bou i l'ase de l'estable i els porteu a l'abeurador? ¹⁶ ¿No calia, doncs, precisament en dissabte, deslligar aquesta filla d'Abraham que Satanàs tenia subjectada des de feia divuit anys?

¹⁷ Amb aquestes paraules, tots els seus adversaris van quedar avergonyits. La gent, en canvi, s'alegrava de tots els prodigis que feia.

Paràbola del gra de mostassa

([Mt 13,31-32](#); [Mc 4,30-32](#))

¹⁸ Jesús deia:

--A què s'assembla el Regne de Déu? A què el compararé? ¹⁹ És com un gra de mostassa que un home va sembrar en el seu hort. Va créixer i es va fer un arbre, i els ocells del cel van fer niu a les seves branques .

Paràbola del llevat

([Mt 13,33](#))

²⁰ I digué encara:

--A què compararé el Regne de Déu? ²¹ És com el llevat que una dona va posar dins tres mesures de farina, fins que tota la pasta va fermentar.

L'entrada al Regne de Déu

²² Tot fent camí cap a Jerusalem, Jesús passava per viles i pobles i ensenyava. ²³ Algú li preguntà:

--Senyor, ¿són pocs els qui se salven?

Jesús els contestà:

²⁴ --Esforceu-vos a entrar per la porta estreta, perquè us dic que molts voldran entrar-hi i no podran.

²⁵ »Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, vosaltres us quedareu fora i començareu a trucar dient: "Senyor, obre'ns." Ell us respondrà: "No sé d'on sou." ²⁶ Llavors us posareu a dir: "Hem menjat i hem begut amb tu, i has ensenyat per les nostres places!" ²⁷ Ell us respondrà: "No sé d'on sou. Aparteu-vos de mi, tots els qui heu obrat el mal!" ²⁸ Allà hi haurà els plors i el cruixit de dents, quan veureu Abraham, Isaac, Jacob i tots els profetes en el Regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. ²⁹ I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud, i s'asseuran a taula en el Regne de Déu. ³⁰ Hi ha darrers que seran primers, i primers que seran darrers.

Herodes vol matar Jesús

³¹ En aquell mateix moment, alguns fariseus es van acostar a Jesús i li digueren:

--Vés-te'n d'aquí, que Herodes et vol matar.

³² Ell els respongué:

--Aneu a dir a aquella guineu: "Avui i demà trec dimonis i curo malalts, i el tercer dia arribaré al terme. ³³ Però cal que avui, demà i demà passat vagi fent el meu camí, perquè no convé que un profeta mori fora de Jerusalem."

Lamentació sobre Jerusalem

([Mt 23,37-39](#))

³⁴ »Jerusalem, Jerusalem, que mates els profetes i apedregues els qui et són enviats! Quantes vegades he volgut aplegar els teus fills com una lloca aplega els seus pollets sota les ales, però no ho heu volgut! ³⁵ Doncs bé, la vostra casa és abandonada. Us dic que no em veureu fins que arribi el temps que direu: Beneït el qui ve en nom del Senyor!

Guarició d'un home hidròpic en dissabte

14

¹ Un dissabte, Jesús va anar a menjar a casa d'un dels principals dels fariseus. Ells l'estaven observant. ² Davant d'ell hi havia un home que era hidròpic. ³ Llavors Jesús va preguntar als mestres de la Llei i als fariseus:

--¿És permès o no de curar en dissabte?

⁴ Però ells callaven. Jesús agafà aquell home, el va guarir i el va fer marxar. ⁵ Després els digué:

--Si a un de vosaltres li caigués al pou en dissabte el fill, o tan sols el bou, ¿no l'en trauria tot seguit?

⁶ I no van ser capaços de donar-li cap resposta.

Escollir els últims llocs

⁷ Jesús observà que els convidats havien escollit els primers llocs i els proposà aquesta paràbola:

⁸ --Quan algú et convida a un banquet de nocces, no et posis al primer lloc. Hi podria haver un convidat més

important que tu, ⁹ i llavors vindria el qui us ha convidat tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'anar a

ocupar el darrer lloc, tot avergonyit. ¹⁰ Més aviat, quan et conviden, vés a posar-te al darrer lloc i, quan vingui el qui t'ha convidat, et dirà: "Amic, puja més amunt." Llavors seràs honorat davant tots els qui són a taula. ¹¹ Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.

Convidar els pobres

¹² Després digué al qui l'havia convidat:

--Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni els teus parents, ni veïns rics. Et podrien tornar la invitació i ja tindries la teva recompensa. ¹³ Més aviat, quan facis un banquet, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. ¹⁴ Feliç de tu, llavors, ja que ells no tenen res per a recompensar-te, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitin els justos!

Paràbola dels convidats al banquet

([Mt 22,1-10](#))

¹⁵ Un dels qui menjaven amb Jesús, quan va sentir aquestes paraules, li digué:

--Feliç el qui s'asseurà a taula en el Regne de Déu!

¹⁶ Jesús li respongué:

--Un home feia un gran banquet i va convidar-hi molta gent.

¹⁷ »A l'hora de l'àpat va enviar el seu servent a dir als convidats:

»--Veni, que ja tot és a punt.

¹⁸ »Però tots, sense excepció, començaren d'excusar-se. El primer li digué:

»--He comprat un camp i l'haig d'anar a veure. Et demano que m'excusis.

¹⁹ »Un altre digué:

»--He comprat cinc parelles de bous i ara me'n vaig a provar-los. Et demano que m'excusis.

²⁰ »Un altre digué:

»--M'acabo de casar, i per això no puc venir.

²¹ »El servent se'n tornà i ho va explicar tot al seu amo. Llavors l'amo, indignat, li va dir:

»--Surt de pressa per les places i els carrers de la ciutat i fes venir pobres, invàlids, cecs i coixos.

²² »Després el criat digué:

»--Senyor, s'ha fet el que has manat i encara hi ha lloc.

²³ »L'amo va dir al servent:

»--Surt pels camins i pels horts i insisteix que vingui gent fins que s'ompli la casa.

²⁴ »Us asseguro que cap dels qui estaven convidats no tastarà el meu banquet.

El seguiment de Jesús

²⁵ Molta gent feia camí amb Jesús. Ell es va girar i els digué:

²⁶ --Si algú ve a mi i no m'estima més que el pare i la mare, la dona i els fills, els germans i les germanes, i fins i tot que la seva pròpia vida, no pot ser deixeble meu. ²⁷ Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu.

²⁸ »¿Qui de vosaltres, si vol construir una torre, no s'asseu primer a calcular-ne les despeses i veure si té recursos per a acabar-la? ²⁹ Altrament, si posava els fonaments i no podia acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se d'ell ³⁰ dient: "Aquest home va començar a construir però no ha pogut acabar."

³¹ »O bé, quin rei, si va a la guerra a lluitar amb un altre rei, no s'asseu primer a decidir si amb deu mil homes pot fer front al qui ve contra ell amb vint mil? ³² I si veu que no pot, enviarà una ambaixada a demanar la pau quan l'altre encara és lluny.

³³ »Així, doncs, el qui de vosaltres no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu.

La sal insípida

³⁴ »La sal és bona; però si perd el gust, amb què la tornaran salada? ³⁵ No és bona ni per a adobar la terra ni tan sols per al femer, i l'han de llençar. Qui tingui orelles per a escoltar, que escolti.

Jesús i els pecadors

15

¹ Els publicans i els altres pecadors s'acostaven tots a Jesús per escoltar-lo. ² Els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven i deien:

--Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.

Paràbola de l'ovella perduda

³ Jesús els va proposar aquesta paràbola:

⁴ --Si un home d'entre vosaltres té cent ovelles i en perd una, ¿no deixa les noranta-nou al desert i va a buscar la perduda fins que la troba? ⁵ I quan l'ha trobada, ¿no se la posa a les espatlles ple d'alegria ⁶ i, arribant a casa, convida els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho amb mi: he trobat l'ovella que havia perdut"?

⁷ »Igualment jo us dic que en el cel hi haurà més alegria per un sol pecador que es converteix que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se.

Paràbola de la dracma perduda

⁸ »O bé, si una dona té deu monedes de plata i en perd una, ¿no encén una llàntia i escombra la casa amb tota cura fins que la troba? ⁹ I quan l'ha trobada, ¿no convida les amigues i veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho amb mi: he trobat la moneda que havia perdut"?

¹⁰ »Igualment jo us dic que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador que es converteix.

Paràbola del fill pròdig

¹¹ I digué encara:

--Un home tenia dos fills. ¹² Un dia, el més jove digué al pare:

»--Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca.

»Ell els va repartir els béns. ¹³ Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners en un país llunyà.

»Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. ¹⁴ Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. ¹⁵ Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. ¹⁶ Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. ¹⁷ Llavors reflexionà i es digué: "Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! ¹⁸ Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. ¹⁹ Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers." ²⁰ I se n'anà a trobar el seu pare.

»Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, correngué a tirar-se-li al coll i el besà. ²¹ El fill li digué:

»--Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu.

²² »Però el pare digué als seus criats:

»--De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també l'anell i les sandàlies, ²³ porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, ²⁴ perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat.

»I es posaren a celebrar-ho.

²⁵ »Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls ²⁶ i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. ²⁷ Ell li digué:

»--El teu germà ha tornat. El teu pare l'ha retrobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras.

²⁸ »El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. ²⁹ Però ell li respongué:

»--Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. ³⁰ En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras.

³¹ »El pare li contestà:

»--Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. ³² Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà

teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat.

Paràbola de l'administrador astut

16

¹ Jesús deia també als seus deixebles:

--Un home ric tenia un administrador, que va ser acusat de malversar els seus béns. ² Ell el cridà i li digué:

»--Què és això que sento a dir de tu? Dóna'm comptes de la teva administració, perquè d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns.

³ »L'administrador va pensar: "Què faré, ara que el meu amo em treu de la feina? Cavar, no m'hi veig amb forces; captar, em fa vergonya. ⁴ Ja sé què faré per a trobar gent que em rebi a casa seva quan perdi l'administració."

⁵ »Llavors va cridar un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué:

»--Quant deus al meu amo?

⁶ »Li respongué:

»--Cent gerres d'oli.

»Ell li digué:

»--Aquí tens el teu rebut. Seu i ara mateix escriu-ne un que digui cinquanta.

⁷ »A un altre li digué:

»--I tu, quant deus?

»Li respongué:

»--Cent sacs de blat.

»Ell li diu:

»--Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta.

⁸ I el Senyor va lloar l'administrador del diner, que és enganyós, perquè havia actuat amb astúcia:

--Els homes d'aquest món, en els tractes entre ells, són més astuts que els fills de la llum. ⁹ I jo us dic: Guanyeu-vos amics a costa del diner, que és enganyós, perquè, quan tot s'hagi acabat, us rebin a les estances eternes. ¹⁰ Qui mereix la confiança en una cosa molt petita, també la mereix en una de gran, i qui enganya en les coses petites, també enganya en les grans. ¹¹ Per tant, si no heu merescut la confiança en l'administració del diner, que és enganyós, ¿qui us confiarà els béns veritables? ¹² I si no heu merescut la confiança en les coses que són d'un altre, ¿qui us donarà allò que us pertany? ¹³ Cap criat no pot servir dos senyors, perquè, si estima l'un, avorrirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner.

Els fariseus i el diner

¹⁴ Els fariseus, que eren amics dels diners, van sentir tot això i es reien de Jesús. ¹⁵ Ell els digué:

--Vosaltres sou els qui davant la gent us feu passar per justos, però Déu coneix els vostres cors: allò que és admirat entre els homes, és detestable als ulls de Déu.

La Llei i el Regne de Déu

¹⁶ »El temps de la Llei i dels Profetes ha durat fins a Joan. Des d'aleshores és anunciada la bona nova del Regne de Déu, i tothom s'esforça per entrar-hi. ¹⁷ Però és més fàcil que passin el cel i la terra que no pas que caigui una sola coma de la Llei.

Ensenyament sobre el divorci

([Mt 5,32](#))

¹⁸ »Tothom qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra, comet adulteri, i qui es casa amb una repudiada comet adulteri.

Paràbola del ric i Llätzer

¹⁹ »Hi havia un home ric que portava vestits de porpra i de lli i celebrava cada dia festes esplèndides. ²⁰ Un pobre que es deia Llätzer s'estava ajagut vora el seu portal amb tot el cos nafrat, ²¹ esperant de satisfer la fam amb les engrunes que queien de la taula del ric; fins i tot venien els gossos a llepar-li les nafres.

²² »El pobre va morir, i els àngels el portaren al costat d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar.

²³ »Arribat al reialme de la mort, enmig de turments, alçà els ulls i veié de lluny Abraham, amb Llätzer al seu costat.

²⁴ Llavors va exclamar:

»--Abraham, pare meu, tingues pietat de mi i envia Llàtzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo terriblement enmig d'aquestes flames.

²⁵ »Abraham li respongué:

»--Fill, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, mentre que Llàtzer només va rebre mals. Ara, doncs, ell troba aquí consol i tu, en canvi, sofriments. ²⁶ A més, entre nosaltres i vosaltres hi ha oberta una fossa tan immensa, que ningú, per més que vulgui, no pot travessar d'aquí on som cap a vosaltres, ni d'on sou vosaltres cap aquí.

²⁷ »El ric va insistir:

»--Llavors, pare, t'ho prego: envia'l a casa del meu pare, ²⁸ on tinc encara cinc germans. Que Llàtzer els adverteixi, perquè no acabin també ells en aquest lloc de turments.

²⁹ »Abraham li respongué:

»--Ja tenen Moisès i els Profetes: que els escoltin.

³⁰ »El ric insistí encara:

»--No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si un mort va a trobar-los, sí que es convertiran.

³¹ »Abraham li digué:

»--Si no escolten Moisès i els Profetes, tampoc no els convencerà cap mort que ressusciti.

Ensenyaments als deixebles

17

¹ Jesús digué als seus deixebles:

--Sempre hi haurà algú que en faci caure d'altres en pecat, però ai del qui els fa caure! ² Més li valdria que li lliguessin al coll una roda de molí i el llancessin al mar, abans que fes caure un d'aquests petits. ³ Estigueu alerta!

»Si el teu germà et fa una ofensa, reprèn-lo, i si se'n penedeix, perdona'l. ⁴ I si t'ofèn set vegades al dia i set vegades torna per dir-te: "Me'n penedeixo", tu l'has de perdonar.

⁵ Llavors els apòstols digueren al Senyor:

--Augmenta'ns la fe.

⁶ Ell va respondre:

--Només que tinguéssiu fe com un gra de mostassa, diríeu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mig del mar", i us obeiria.

⁷ »¿Qui de vosaltres, si té un servent a llaurar o a pasturar el ramat, li dirà, quan ell torni del camp: "Vine de seguida a seure a taula"? ⁸ ¿No li dirà més aviat: "Prepara'm alguna cosa per sopar i estigues a punt per a servir-me fins que hauré acabat de menjar i beure, que després ja menjaràs i beuràs tu"? ⁹ ¿És que donarà les gràcies al servent perquè ha fet allò que se li havia manat? ¹⁰ Així també vosaltres, quan haureu fet tot allò que Déu us ha manat, digueu: "Som uns servents que no mereixen recompensa: hem fet només el que havíem de fer."

Purificació de deu leprosos

¹¹ Tot fent camí cap a Jerusalem, Jesús passava entre Samaria i Galilea. ¹² A l'entrada d'un poble van anar a trobar-lo deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny ¹³ i es posaren a cridar:

--Jesús, mestre, tingues pietat de nosaltres!

¹⁴ En veure'ls, Jesús els digué:

--Aneu a presentar-vos als sacerdots.

Mentre hi anaven, van quedar purs de la lepra. ¹⁵ Un d'ells, quan s'adonà que havia estat guarit, va tornar enrere glorificant Déu amb grans crits, ¹⁶ es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Aquell home era un samarità. ¹⁷ Jesús digué:

--¿No eren deu, els qui han quedat purs? ¿On són els altres nou? ¹⁸ ¿No n'hi ha hagut cap que tornés per donar glòria a Déu fora d'aquest estranger?

¹⁹ I li digué:

--Aixeca't i vés-te'n: la teva fe t'ha salvat.

La vinguda del Regne

²⁰ Els fariseus van preguntar a Jesús quan vindria el Regne de Déu. Ell els respongué:

--El Regne de Déu no vindrà en un moment previsible, ²¹ ni tampoc podran dir: "És aquí" o "És allà". El Regne de

Déu és enmig vostre.

²² Després digué als deixebles:

--Vindran temps que desitjareu veure un de sol dels dies del Fill de l'home, però no el veureu. ²³ Us diran: "És aquí" o "És allà". No correu pas a buscar-lo. ²⁴ Perquè igual com el llampec esclata i resplendeix d'un cap a l'altre del cel, així serà el Fill de l'home quan vingui el seu dia. ²⁵ Però primer cal que pateixi molt, i la gent d'aquesta generació l'ha de rebutjar.

²⁶ » Tal com va passar en els dies de Noè, passarà en els dies del Fill de l'home: ²⁷ menjaven i bevien, i prenien muller i marit, fins al dia mateix que Noè va entrar a l'arca. Vingué el diluvi i tots van morir. ²⁸ Igualment va passar en els dies de Lot: menjaven i bevien, compraven i venien, plantaven i construïen, ²⁹ però el dia que Lot sortí de Sodoma va ploure foc i sofre del cel i tots van morir. ³⁰ Així passarà també el dia que el Fill de l'home es manifesti.

³¹ Aquell dia, el qui sigui al terrat, que no baixi dintre casa a endur-se allò que té, i el qui sigui al camp, que no torni enrere. ³² Recordeu-vos de la dona de Lot. ³³ Qui busqui de conservar la vida, la perdrà, però el qui la perdi, la conservarà.

³⁴ » Jo us dic que aquella nit n'hi haurà dos en un mateix llit: l'un serà pres i l'altre deixat; ³⁵ n'hi haurà dues molent juntes: l'una serà presa i l'altra deixada. (³⁶)

³⁷ Ells li preguntaren:

--On serà això, Senyor?

Jesús els respongué:

--On hi ha el cadàver, s'hi apleguen els voltors.

Paràbola del jutge i la viuda

18

¹ Jesús els va proposar una paràbola per fer-los veure que cal pregar sempre sense defallir:

² --En una ciutat hi havia un jutge que no tenia temor de Déu ni consideració pels homes. ³ A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia:

»--Fes-me justícia contra l'home amb qui tinc un plet.

⁴ » Durant molts dies el jutge no en feia cas, però finalment va pensar: "Jo no tinc temor de Déu ni consideració pels homes, ⁵ però aquesta viuda m'amoïna tant que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més."

⁶ I el Senyor va afegir:

--Fixeu-vos què diu aquest jutge, que és injust. ⁷ ¿I Déu no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia? ¿Creieu que els tindrà esperant? ⁸ Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però el Fill de l'home, quan vingui, ¿trobarà fe a la terra?

Paràbola del fariseu i el publicà

⁹ A uns que es refiaven de ser justos i menyspreaven els altres, Jesús els proposà aquesta paràbola:

¹⁰ --Dos homes van pujar al temple a pregar: l'un era fariseu i l'altre publicà.

¹¹ » El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, et dono gràcies perquè no sóc com els altres homes, lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest publicà. ¹² Dejuno dos dies cada setmana i dono la desena part de tots els béns que adquireixo."

¹³ » Però el publicà, de lluny estant, no gosava ni aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit, tot dient: "Déu meu, sigues-me propici, que sóc un pecador."

¹⁴ » Jo us dic que aquest va baixar perdonat a casa seva, i no l'altre; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.

Jesús i els infants

([Mt 19,13-15](#); [Mc 10,13-16](#))

¹⁵ Alguns presentaven a Jesús uns infants molt petits perquè els imposés les mans, però els deixebles, en veure-ho, els renyaven. ¹⁶ Jesús féu acostar els infants i digué:

--Deixeu que els infants vinguin a mi: no els ho impediu, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. ¹⁷ Us ho asseguro: qui no acull el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas.

L'home ric

([Mt 19,16-30](#); [Mc 10,17-30](#))

¹⁸ Un home important li va preguntar:

--Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

¹⁹ Jesús li digué:

--Per què em dius bo? De bo, només n'hi ha un, que és Déu. ²⁰ Ja saps els manaments: No cometis adulteri, no matis, no robis, no acuis ningú falsament, honra el pare i la mare.

²¹ Ell va dir:

--Tot això ho he complert des de jove.

²² Jesús, en sentir-ho, li digué:

--Encara et manca una cosa: ven tot el que tens i reparteix-ho entre els pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me.

²³ Quan va sentir això, aquell home es posà tot trist, perquè era molt ric.

²⁴ Jesús, en veure'l entristit, digué:

--Que n'és, de difícil, per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu! ²⁵ És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu.

²⁶ Els qui ho sentien van dir:

--Si és així, qui pot salvar-se?

²⁷ Ell respongué:

--Allò que és impossible als homes, és possible a Déu.

²⁸ Llavors Pere va dir:

--Mira, nosaltres hem deixat el que teníem i t'hem seguit.

²⁹ Jesús els digué:

--Us asseguro que tothom qui pel Regne de Déu hagi deixat casa, muller, germans, pares o fills, ³⁰ rebrà molt més en el temps present i, en el món futur, tindrà la vida eterna.

Jesús anuncia per tercera vegada la seva mort i resurrecció

([Mt 20,17-19](#); [Mc 10,32-34](#))

³¹ Després Jesús va prendre a part els Dotze i els digué:

--Ara pugem a Jerusalem, i es complirà tot allò que els profetes van escriure del Fill de l'home: ³² serà posat en mans dels pagans, l'escarniran, l'insultaran, li escopiran, ³³ l'assotaran i el mataran; però el tercer dia ressuscitarà.

³⁴ Ells no van comprendre res d'això: aquell llenguatge els resultava obscur i no entenien què volia dir.

Guarició d'un cec prop de Jericó

([Mt 20,29-34](#); [Mc 10,46-52](#))

³⁵ Quan Jesús arribava prop de Jericó, hi havia un cec assegut vora el camí, demanant caritat. ³⁶ En sentir passar la gent, va preguntar què era tot allò. ³⁷ Li digueren que passava Jesús de Natzaret. ³⁸ Llavors començà a cridar:

--Jesús, Fill de David, tingues pietat de mi!

³⁹ La gent que anava davant el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort:

--Fill de David, tingues pietat de mi!

⁴⁰ Jesús s'aturà i manà que li portessin el cec. Quan va ser a prop li preguntà:

⁴¹ --Què vols que faci per tu?

Ell respongué:

--Senyor, fes que hi vegi.

⁴² Jesús li digué:

--Recobra la vista; la teva fe t'ha salvat.

⁴³ A l'instant hi veié, i seguia Jesús glorificant Déu. També tot el poble, en veure-ho, va lloar Déu.

Jesús i Zaqueu

19

¹ Jesús va entrar a Jericó i travessava la ciutat. ² Hi havia un home que es deia Zaqueu, cap de publicans. Era un home ric. ³ Zaqueu buscava de veure qui era Jesús, però la gentada li ho impedia, perquè era petit d'estatura.

⁴ Llavors s'avançà corrent i es va enfilar dalt d'un sicòmor per poder veure Jesús, que havia de passar per allí.

⁵ Quan Jesús va arribar en aquell indret, alçà els ulls i li digué:

--Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'haig d'hostatjar a casa teva.

⁶ Ell baixà de pressa i el va acollir amb alegria. ⁷ Tots els qui ho van veure murmuraven contra Jesús i deien:

--Ha anat a allotjar-se a casa d'un pecador!

⁸ Però Zaqueu, dret davant el Senyor, li digué:

--Senyor, dono als pobres la meitat dels meus béns, i als qui he exigit més diners del compte, els en restitueixo quatre vegades més.

⁹ Jesús li digué:

--Avui ha entrat la salvació en aquesta casa; perquè també aquest home és fill d'Abraham. ¹⁰ El Fill de l'home ha vingut a buscar i salvar allò que s'havia perdut.

Paràbola de les mines

([Mt 25,14-30](#))

¹¹ Mentre escoltaven tot això, Jesús continuà amb una paràbola, perquè eren a prop de Jerusalem i ells es pensaven que el Regne de Déu es manifestaria immediatament. ¹² Per això digué:

--Un home de família noble havia d'anar-se'n en un país llunyà per rebre-hi la dignitat reial i després tornar.

¹³ Llavors va cridar deu dels seus servents, confià a cada un una quantitat igual de diners i els va dir:

»--Negocieu-hi mentre sóc fora.

¹⁴ »Però els seus conciutadans li tenien odi i van enviar una ambaixada darrere seu a dir:

»--No volem que aquest regni damunt nostre.

¹⁵ »Quan ell tornà, investit de la dignitat reial, va fer cridar els servents a qui havia confiat els diners, per saber què havien guanyat. ¹⁶ Es presentà el primer i digué:

»--Senyor, els teus diners n'han produït deu vegades més.

¹⁷ »Ell li respongué:

»--Molt bé, ets un bon servent! Has estat fidel en poca cosa: rep ara el govern de deu ciutats.

¹⁸ »Vingué després el segon i digué:

»--Els teus diners, Senyor, n'han produït cinc vegades més.

¹⁹ »Va dir també a aquest:

»--Tu, igualment, governa cinc ciutats.

²⁰ »Però se'n presentà un altre que digué:

»--Senyor, aquí tens els teus diners; els he guardat embolicats en un mocador. ²¹ Tenia por de tu, perquè ets un home exigent: reclames allò que no has invertit i seques allò que no has sembrat.

²² »Ell li respon:

»--Amb les teves mateixes paraules et condemno, servent dolent! Sabies que sóc un home exigent, que reclamo allò que no he invertit i sego allò que no he sembrat. ²³ Doncs per què no posaves els meus diners al banc i ara que he tornat els hauria recobrat amb els interessos?

²⁴ »Aleshores digué als qui eren presents:

»--Preneu-li els diners i doneu-los al qui en té deu vegades més.

²⁵ »Els li contestaren:

»--Senyor, si ja en té deu vegades més!

²⁶ »Ell replicà:

»--Us ho asseguro: a tot aquell qui té, li donaran encara més; però al qui no té, li prendran fins allò que li queda. ²⁷ I a aquests enemics meus, que no em van voler per rei, porteu-los aquí i degol·leu-los davant meu.

Entrada de Jesús a Jerusalem

([Mt 21,1-11](#); [Mc 11,1-10](#); [Jn 12,12-19](#))

²⁸ Un cop Jesús hagué dit tot això, continuà fent camí davant d'ells pujant cap a Jerusalem. ²⁹ Quan es va acostar a Betfagé i Betània, prop de la muntanya anomenada de les Oliveres, Jesús va enviar dos dels deixebles ³⁰ amb aquest encàrrec:

--Aneu al poble d'aquí al davant. Quan hi entrareu, trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat mai. Deslligueu-lo i porteu-lo. ³¹ Si algú us preguntava per què el deslligueu, responeu: "El Senyor l'ha de menester."

³² Els enviats se n'hi anaren i ho trobaren tot tal com Jesús els ho havia dit. ³³ Mentre el deslligaven, els amos del pollí els digueren:

--Per què el deslligueu?

³⁴ Ells respongueren:

--El Senyor l'ha de menester.

³⁵ Llavors portaren el pollí a Jesús, li tiraren al damunt els seus mantells i van fer-hi pujar Jesús. ³⁶ Mentre ell avançava, molts estenien els seus mantells pel camí. ³⁷ Quan ja s'acostava a la baixada de la muntanya de les Oliveres, tota la multitud dels deixebles, plens d'alegria, començaren a lloar Déu amb grans crits per tots els miracles que havien vist, ³⁸ i deien:

--Beneït el rei, el qui ve en nom del Senyor! Pau en el cel i glòria en les altures!

³⁹ Alguns dels fariseus que es trobaven entre la multitud li digueren:

--Mestre, renya els teus deixebles.

⁴⁰ Ell respongué:

--Us ho asseguro: si aquests callen, cridaran les pedres.

⁴¹ Quan Jesús va arribar prop de Jerusalem i veié la ciutat, arrencà a plorar per ella ⁴² i digué:

--Tant de bo que en el dia d'avui també tu haguessis reconegut allò que et donaria la pau! Però ara els teus ulls són incapaços de veure-ho! ⁴³ Vindran dies que els teus enemics construiran al teu voltant un mur de setge, t'encerclaran i t'atacaran per tots costats. ⁴⁴ Et rebatran per terra, a tu i als teus fills, i no hi deixaran pedra sobre pedra, perquè no has sabut reconèixer el moment en què Déu et visitava.

Ministeri de Jesús a Jerusalem. Passió, mort, resurrecció i ascensió ([19,45-24,53](#))

Purificació del temple

([Mt 21,12-17](#); [Mc 11,15-19](#); [Jn 2,13-22](#))

⁴⁵ Llavors Jesús va entrar al recinte del temple i es posà a treure'n els venedors. ⁴⁶ Els deia:

--Diu l'Escriptura: El meu temple serà casa d'oració, però vosaltres n'heu fet una cova de lladres.

⁴⁷ Cada dia ensenyava en el temple. Els grans sacerdots, els mestres de la Llei i els principals del poble buscaven de fer-lo morir, ⁴⁸ però no sabien com fer-s'ho, perquè tot el poble estava pendent d'ell i l'escoltava.

L'autoritat de Jesús

([Mt 21,23-27](#); [Mc 11,27-33](#))

20

¹ Un d'aquells dies, mentre Jesús instruïa el poble en el recinte del temple i anunciava la bona nova, es van presentar els grans sacerdots i els mestres de la Llei amb els notables ² i li preguntaren:

--Digues-nos amb quina autoritat fas tot això. Qui te l'ha donada, aquesta autoritat?

³ Ell els replicà:

--Jo també us faré una pregunta. Digueu-me: ⁴ el baptisme de Joan, ¿venia de Déu o dels homes?

⁵ Ells discutien i es deien:

--Si responem que venia de Déu, ens preguntarà: "Doncs per què no el vau creure?" ⁶ Però si diem que venia dels homes, tot el poble ens apedregarà, perquè estan convençuts que Joan era un profeta.

⁷ Per això van respondre que no ho sabien.

⁸ Llavors Jesús els digué:

--Doncs jo tampoc no us dic amb quina autoritat faig tot això.

Paràbola dels vinyaters homicides

([Mt 21,33-46](#); [Mc 12,1-12](#))

⁹ I es posà a explicar al poble aquesta paràbola:

--Un home va plantar una vinya, la va arrendar a uns vinyaters i se'n va anar lluny per una llarga temporada.

¹⁰ Quan va ser el temps, envià un servent als vinyaters perquè li donessin la part que li corresponia del fruit de la vinya; però els vinyaters el van apallissar i el van despatxar amb les mans buides. ¹¹ L'amo els envià encara un altre servent, però a aquest també el van apallissar i ultratjar i el van despatxar amb les mans buides. ¹² Els en va enviar encara un tercer, i també a aquest se'l van treure de sobre després de malferir-lo. ¹³ Llavors l'amo de la vinya es va dir: "Què faré ara? Els enviaré el meu fill, el meu estimat: de segur que a ell el respectaran!" ¹⁴ Però quan els vinyaters el van veure, es digueren entre ells: "Aquest és l'hereu: matem-lo i l'heretat serà nostra!" ¹⁵ El van treure fora de la vinya i el van matar.

»Què els farà l'amo de la vinya? ¹⁶ Vindrà, farà morir aquests vinyaters i donarà la vinya a uns altres.

Els qui escoltaven van exclamar:

--Això mai!

¹⁷ Llavors Jesús se'ls mirà i els digué:

--Doncs per què es diu en l'Escriptura: La pedra rebutjada pels constructors, ara és la pedra principal ? ¹⁸ Tothom qui caigui sobre aquesta pedra quedarà trossejat, i aquell sobre qui la pedra caigui quedarà fet miques.

¹⁹ Els mestres de la Llei i els grans sacerdots van comprendre que Jesús amb aquella paràbola es referia a ells, i volien agafar-lo en aquell mateix moment, però van tenir por del poble.

El tribut al Cèsar

([Mt 22,15-22](#); [Mc 12,13-17](#))

²⁰ Aleshores ells, per posar-li un parany, li van enviar uns homes que, fingint-se gent de bé, l'atrapessin en alguna paraula comprometedora i així pogués ser entregat al poder i a l'autoritat del governador romà. ²¹ Li van fer aquesta pregunta:

--Mestre, sabem que parles i ensenyes amb rectitud i que no fas distinció de persones, sinó que ensenyes de debò el camí de Déu. ²² Digues-nos: ¿Ens és permès o no de pagar tribut al Cèsar?

²³ Jesús es va adonar de la seva intriga i els digué:

²⁴ --Ensenyeu-me un denari: ¿de qui són la cara i la inscripció?

Els li respongueren:

--Del Cèsar.

²⁵ Jesús els digué:

--Per tant, doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu.

²⁶ Així no pogueren atrapar-lo en cap paraula comprometedora davant el poble i, sorpresos de la seva resposta, van callar.

Els saduceus i la resurrecció

([Mt 22,23-33](#); [Mc 12,18-27](#))

²⁷ Després alguns dels saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que hi hagi resurrecció; per això li van plantejar aquesta dificultat:

²⁸ --Mestre, Moisès ens va prescriure que, si un home casat mor sense fills, el seu germà es casi amb la viuda per donar descendència al germà difunt. ²⁹ Doncs bé, hi havia set germans. El primer es va casar, i va morir sense fills.

³⁰ També el segon ³¹ i el tercer es van casar amb aquella dona, i així fins al setè: tots van morir sense deixar fills.

³² Finalment va morir també la dona. ³³ Per tant, quan arribi la resurrecció, de quin dels set serà muller, si tots set s'hi havien casat?

³⁴ Jesús els respongué:

--Els qui viuen en aquest món es casen, ³⁵ però els qui seran trobats dignes de tenir part en el món futur i en la resurrecció dels morts no prendran muller ni marit; ³⁶ ja no poden morir, perquè tenen part en la resurrecció: són com els àngels i són fills de Déu.

³⁷ »I que els morts ressusciten, Moisès mateix ho indica clarament en el passatge de la Bardissa, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. ³⁸ Ell no és Déu de morts, sinó de vius, perquè gràcies a ell tots viuen.

³⁹ Llavors alguns mestres de la Llei li digueren:

--Mestre, has respost bé.

⁴⁰ I ja no s'atrevien a preguntar-li res més.

El Messies, fill de David

([Mt 22,41-46](#); [Mc 12,35-37](#))

⁴¹ Aleshores ell els va preguntar:

--Com és que diuen que el Messies ha de ser fill de David? ⁴² David mateix diu en el llibre dels Salms:

» El Senyor digué al meu Senyor:

Seu a la meva dreta,

⁴³ i espera que posi els enemics

com a escambell dels teus peus.

⁴⁴ »Per tant, si David l'anomena Senyor, com pot ser fill seu?

Acusacions contra els mestres de la Llei

([Mc 12,38-40](#))

⁴⁵ Mentre tot el poble escoltava, Jesús digué als seus deixebles:

⁴⁶ --Aneu alerta amb els mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb llargues vestidures, busquen que la gent els saludi a les places i que els facin ocupar els seients d'honor a les sinagogues i els primers llocs en els banquets.

⁴⁷ Devoren els béns de les viudes i fan veure que pregunuen llargament. Per això aquests seran jutjats amb més rigor.

L'ofrena d'una viuda pobre

([Mc 12,41-44](#))

21

¹ Llavors Jesús alçà la vista i veié gent rica que tirava les seves ofrenes a la sala del tresor. ² Va veure també una viuda molt pobre que hi tirava dues petites monedes de coure, ³ i digué:

--Us asseguro amb tota veritat que aquesta viuda pobre ha tirat més que tots els altres. ⁴ Tots aquests han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que tenia per a viure.

Jesús anuncia la destrucció del temple

([Mt 24,1-2](#); [Mc 13,1-2](#))

⁵ Alguns parlaven del temple i de com estava decorat amb pedres precioses i amb ofrenes votives. Jesús digué:

⁶ --De tot això que veieu, vindran dies que no en quedarà pedra sobre pedra; tot serà enderrocat.

Començament de les calamitats

([Mt 24,3-14](#); [Mc 13,3-13](#))

⁷ Llavors li preguntaren:

--Mestre, ¿quan passarà tot això i quin serà el senyal que està a punt de succeir?

⁸ Ell digué:

--Estigueu alerta, no us deixeu enganyar. En vindran molts que es valdran del meu nom i diran: "Sóc jo", i també: "El temps arriba." No aneu darrere d'ells. ⁹ Quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us esglaieu: cal que això succeeixi primer, però la fi no vindrà de seguida.

¹⁰ Després els va dir:

--Un poble s'alçarà contra un altre poble, i un regne contra un altre regne; ¹¹ hi haurà grans terratrèmols i per tot arreu fams i pestes, fets espantosos i grans senyals al cel.

¹² »Però abans de tot això us agafaran, us perseguiran, us portaran a les sinagogues i a les presons i us faran comparèixer davant els reis i els governadors per causa del meu nom. ¹³ Serà una ocasió de donar testimoni.

¹⁴ Estigueu decidits a no preparar-vos la defensa: ¹⁵ jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa que cap dels vostres adversaris no serà capaç de resistir o de contradir. ¹⁶ Sereu traïts fins i tot pels vostres pares, germans, parents i amics, i en mataran alguns de vosaltres. ¹⁷ Tothom us odiarà per causa del meu nom. ¹⁸ Però no es perdrà ni un de sol dels vostres cabells. ¹⁹ Amb la vostra perseverança salvareu la vida!

La gran tribulació

([Mt 24,15-21](#); [Mc 13,14-19](#))

²⁰ »Quan veureu que les legions encerclen Jerusalem, sapigueu que arriba la seva devastació. ²¹ Llavors, els qui es trobin a Judea, que fugin a les muntanyes; els qui siguin dintre la ciutat, que l'abandonin, i els qui es trobin al camp, que no entrin a la ciutat, ²² perquè haurà vingut el temps que Déu li demanarà comptes, i tot allò que diuen les Escripures es complirà. ²³ Ai de les qui esperin un fill o el criïn aquells dies! Perquè caurà una gran calamitat sobre el país i s'estendrà l'odi contra aquest poble: ²⁴ moriran víctimes de l'espasa o seran enduts captius per totes les nacions, i Jerusalem serà trepitjada pels pagans, fins que es compleixi el temps que Déu els ha concedit.

La vinguda del Fill de l'home

([Mt 24,29-31](#); [Mc 13,24-27](#))

²⁵ »Després hi haurà senyals prodigiosos en el sol, la lluna i les estrelles. A la terra, les nacions viuran amb angoixa, alarmades pel bramul de la mar i per les onades embravides. ²⁶ La gent defallirà de por i d'ansietat pel que succeirà

arreu de la terra, perquè fins i tot els estols celestials trontollaran. ²⁷ Llavors veuran el Fill de l'home venint en un núvol amb gran poder i majestat. ²⁸ Quan tot això comenci a succeir, redreceu-vos i alceu el cap, que el vostre alliberament s'acosta.

La lliçó de la figuera

([Mt 24,32-35](#); [Mc 13,28-31](#))

²⁹ I els digué una paràbola:

--Mireu la figuera i els altres arbres: ³⁰ quan veieu que comencen a brotar, coneixeu que l'estiu és a prop.

³¹ Igualment, quan veureu que succeeix tot això, sapigheu que és a prop el Regne de Déu. ³² Us asseguro que no passarà aquesta generació sense que tot això hagi succeït. ³³ El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran.

Exhortació a vetllar

³⁴ »Vosaltres estigueu alerta: que l'excés de menjar o l'embriaguesa o les preocupacions de la vida no afeixuguin el vostre cor, perquè de cop i volta, com un llaç, us trobaríeu a sobre aquell dia, ³⁵ que caurà sobre tots els habitants de la terra. ³⁶ Vetlleu, doncs, i pregueu en tot moment perquè us pugueu escapar de tot això que ha de succeir i us pugueu presentar sense temor davant el Fill de l'home.

³⁷ De dia, Jesús ensenyava en el temple, però després sortia per passar la nit a la muntanya anomenada de les Oliveres. ³⁸ De bon matí, tot el poble es reunia amb ell al temple per escoltar-lo.

Complot contra Jesús

([Mt 26,1-5.14-16](#); [Mc 14,1-2.10-11](#))

22

¹ S'acostava la festa dels Àzims, anomenada la Pasqua. ² Els grans sacerdots i els mestres de la Llei buscaven com podrien fer-s'ho per a matar Jesús, perquè tenien por del poble.

³ Llavors Satanàs va entrar dins de Judes, l'anomenat Iscariot, que era del grup dels Dotze. ⁴ Aquest se n'anà a tractar amb els grans sacerdots i els caps de la guàrdia del temple sobre com els podria entregar Jesús. ⁵ Ells se'n van alegrar i convingueren de donar-li diners. ⁶ Judes s'hi comprometé i buscava l'ocasió d'entregar-los-el sense que es produís un avalot de la gent.

Preparatius del sopar pasqual

([Mt 26,17-19](#); [Mc 14,12-16](#))

⁷ Va arribar el dia dels Àzims en què s'havia de sacrificar l'anyell pasqual. ⁸ Jesús envià Pere i Joan tot dient-los: --Aneu a fer els preparatius perquè puguem menjar el sopar pasqual.

⁹ Ells li preguntaren:

--On vols que el preparem?

¹⁰ Els digué:

--Entrant a la ciutat, vindrà a trobar-vos un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo fins a la casa on entri ¹¹ i digueu al cap de casa: "El Mestre et diu: On tens la sala on haig de menjar el sopar pasqual amb els meus deixebles?" ¹² Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran parada amb estores i coixins. Prepareu allí el sopar.

¹³ Ells se'n van anar, ho trobaren tot tal com Jesús els havia dit i prepararen el sopar pasqual.

L'últim sopar

([Mt 26,26-30](#); [Mc 14,22-26](#); [1Co 11,23-25](#))

¹⁴ Quan va arribar l'hora, Jesús es posà a taula amb els apòstols ¹⁵ i els digué:

--Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió! ¹⁶ Perquè us asseguro que ja no el menjaré més fins que la Pasqua trobi el seu compliment en el Regne de Déu.

¹⁷ Llavors prengué una copa, digué l'acció de gràcies i afegí:

--Preneu això i repartiu-vos-ho, ¹⁸ perquè us asseguro que des d'ara ja no beuré més del fruit de la vinya fins que haurà arribat el Regne de Déu.

¹⁹ Després prengué el pa, digué l'acció de gràcies, el partí i els el donà tot dient:

--Això és el meu cos, entregat per vosaltres. Feu això, que és el meu memorial.

²⁰ I, havent sopat, féu igualment amb la copa, tot dient:

--Aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meva sang, vessada per vosaltres. ²¹ Però sapigueu que la mà del qui em traeix és a prop meu en aquesta taula. ²² El Fill de l'home fa el seu camí, com havia estat fixat per endavant, però ai de l'home que el traeix!

²³ Llavors començaren a preguntar-se els uns als altres quin d'ells seria capaç de fer una cosa així.

Discussió sobre qui és el més important

²⁴ Després hi hagué entre ells una discussió sobre quin havia de ser tingut pel més important. ²⁵ Jesús els digué:

--Els reis de les nacions les dominen com si en fossin amos, i els qui tenen poder damunt d'elles es fan dir benefactors. ²⁶ Però vosaltres no heu d'actuar pas així: el més important entre vosaltres ha d'ocupar el lloc del més jove, i el qui mana, el lloc del qui serveix. ²⁷ Perquè, ¿qui és més important, el qui seu a taula o el qui serveix? ¿No ho és el qui seu a taula? Doncs jo, enmig de vosaltres, sóc com el qui serveix.

²⁸ » Vosaltres sou els qui heu perseverat amb mi en els moments de prova, ²⁹ i així com el meu Pare m'ha concedit la reialesa, jo també us la concedeixo a vosaltres: ³⁰ menjareu i beureu a la meva taula en el meu regne, us asseureu en trons i jutjareu les dotze tribus d'Israel.

Anunci de les negacions de Pere

([Mt 26,31-35](#); [Mc 14,27-31](#); [Jn 13,36-38](#))

³¹ » Simó, Simó, mira que Satanàs us ha reclamat per sacsejar-vos com es garbella el blat, ³² però jo he pregat per tu, perquè no defalleixi la teva fe. I tu, quan t'hauràs penedit, enforteix els teus germans.

³³ Pere li digué:

--Senyor, estic disposat a anar amb tu a la presó i a la mort!

³⁴ Però Jesús li respongué:

--T'ho asseguro, Pere: avui no cantarà el gall que no hagi negat tres vegades que em coneixes.

Bossa, sarró i espasa

³⁵ Després els digué:

--Quan us vaig enviar sense bossa ni sarró ni sandàlies, ¿us va faltar alguna cosa?

Li respongueren:

--No res.

³⁶ Ell els digué:

--Doncs ara, el qui tingui una bossa, que la prengui, i que faci el mateix el qui tingui un sarró. I el qui no tingui espasa, que es vengui el mantell i se'n compri una. ³⁷ Perquè us asseguro que s'ha de complir en mi allò que està escrit: Ha estat comptat entre els malfactors. Tot el que es refereix a mi s'està complint.

³⁸ Ells digueren:

--Senyor, aquí hi ha dues espases.

Ell els respongué:

--Ja n'hi ha prou!

Pregària de Jesús a la muntanya de les Oliveres

([Mt 26,36-46](#); [Mc 14,32-42](#))

³⁹ Llavors sortí i se'n va anar, com de costum, a la muntanya de les Oliveres. El seguiren també els deixebles.

⁴⁰ Arribat al lloc, els digué:

--Pregueu demanant de no caure en la temptació.

⁴¹ Després se separà d'ells cosa d'un tret de pedra, s'agenollà i pregava ⁴² dient:

--Pare, si ho vols, aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci la meva voluntat, sinó la teva.

⁴³ Llavors se li va aparèixer un àngel del cel que el confortava. ⁴⁴ Ple d'angoixa, pregava més intensament, i la seva suor semblava com gotes de sang que caiguessin fins a terra.

⁴⁵ Quan s'aixecà de la pregària, anà cap als deixebles i els va trobar adormits de la tristor. ⁴⁶ Els digué:

--Per què dormiu? Aixequem-vos i pregueu, per no caure en la temptació.

Jesús és detingut

([Mt 26,47-56](#); [Mc 14,43-50](#); [Jn 18,3-12](#))

⁴⁷ Encara Jesús parlava quan es va presentar un grup de gent: l'anomenat Judes, un dels Dotze, anava al davant d'ells i s'acostà a Jesús per besar-lo. ⁴⁸ Jesús li digué:

--Judes, ¿amb un bes traeixes el Fill de l'home?

⁴⁹ Els qui eren al voltant de Jesús, en veure el que estava a punt de passar, digueren:

--Senyor, ¿ataquem amb l'espasa?

⁵⁰ I un d'ells va donar un cop d'espasa al criat del gran sacerdot i li tallà l'orella dreta.

⁵¹ Però Jesús va dir:

--Deixeu-los fer!

I tocant-li l'orella, el va guarir.

⁵² Després Jesús digué als grans sacerdots, als caps de la guàrdia del temple i als notables que havien vingut per detenir-lo:

--Heu sortit armats amb espases i garrots, com si fos un bandoler. ⁵³ Mentre era amb vosaltres al temple cada dia, no va gosar agafar-me. Però ara és la vostra hora: l'hora del poder de les tenebres.

Negacions de Pere

([Mt 26,57-58.69-75](#); [Mc 14,53-54.66-72](#); [Jn 18,12-18.25-27](#))

⁵⁴ El van agafar, doncs, i se'l van endur a la casa del gran sacerdot. Pere seguia de lluny. ⁵⁵ Van encendre foc al mig del pati, s'hi assegueren al voltant, i Pere es va asseure entre ells. ⁵⁶ Una criada el veié assegut vora el foc i, després de mirar-se'l fixament, va dir:

--Aquest home també hi anava, amb ell.

⁵⁷ Però ell ho negà:

--No, dona; no el conec de res.

⁵⁸ Poc després, un altre el va veure i digué:

--Tu també ets d'ells.

Pere contestà:

--No, home; no ho sóc pas.

⁵⁹ Cosa d'una hora més tard, un altre s'hi entossudí:

--És veritat, aquest també era amb ell: si fins i tot és galileu!

⁶⁰ Però Pere va replicar:

--No, home; no sé de què parles.

A l'instant, mentre encara ell parlava, va cantar un gall. ⁶¹ Llavors el Senyor va girar-se i mirà Pere; i Pere es recordà de les paraules que el Senyor li havia dit: «Abans que avui canti el gall, m'hauràs negat tres vegades.» ⁶² I així que va ser fora, va plorar amargament.

Burles de la guàrdia del temple

([Mt 26,67-68](#); [Mc 14,65](#))

⁶³ Mentrestant, els homes que custodiaven Jesús l'escarnien i li pegaven. ⁶⁴ Van tapar-li la cara i li preguntaven:

--Fes de profeta! Endevina qui t'ha pegat!

⁶⁵ I deien moltes més injúries contra ell.

Jesús davant el Sanedrí

([Mt 26,59-66](#); [Mc 14,55-64](#); [Jn 18,19-24](#))

⁶⁶ En fer-se de dia, es va reunir el consell del Sanedrí del poble, grans sacerdots i mestres de la Llei. Llavors van fer comparèixer Jesús a la sessió del consell ⁶⁷ i li digueren:

--Si ets el Messies, digue'ns-ho.

Ell els respongué:

--Si us dic que sí, no em creureu, ⁶⁸ i si us faig preguntes, no em respondreu. ⁶⁹ Però des d'ara el Fill de l'home estarà assegut a la dreta del Déu totpoderós.

⁷⁰ Llavors tots van dir:

--Per tant, tu ets el Fill de Déu!

Jesús els contestà:

--Vosaltres mateixos dieu que ho sóc.

⁷¹ Ells van dir:

--Per què necessitem el testimoni d'algú, si nosaltres mateixos acabem de sentir-lo dels seus propis llavis?

Jesús davant de Pilat

([Mt 27,1-2.11-14](#); [Mc 15,1-5](#); [Jn 18,28-38](#))

23

¹ Aleshores es va aixecar tota l'assemblea i el dugueren a Pilat. ² Van començar així la seva acusació contra ell: --Hem trobat aquest home que esgarria el nostre poble, prohibeix de pagar tributs al Cèsar i diu que és el Messies, el rei.

³ Pilat el va interrogar:

--¿Tu ets el rei dels jueus?

Ell li respongué:

--Tu ho dius.

⁴ Pilat digué als grans sacerdots i a la gent:

--No trobo res en aquest home per a poder-lo inculpar.

⁵ Però ells insistien:

--Revolta el poble amb les seves doctrines per tot el país dels jueus, des de Galilea, on va començar, fins aquí.

Jesús davant d'Herodes

⁶ Pilat, en sentir això, preguntà si aquell home era galileu. ⁷ Quan va saber que pertanyia a la jurisdicció d'Herodes, que també es trobava aquells dies a Jerusalem, li va enviar Jesús.

⁸ Herodes es va alegrar molt de veure'l. Feia temps que ho desitjava, perquè sentia a parlar d'ell i esperava veure-li fer algun prodigi. ⁹ L'anà interrogant llargament, però Jesús no li contestà res. ¹⁰ Els grans sacerdots i els mestres de la Llei, que també hi eren presents, l'acusaven amb força. ¹¹ Finalment, Herodes, amb la seva tropa, el menyspreà i, per escarnir-lo, li va posar un vestit llampant i el tornà a enviar a Pilat. ¹² Aquell mateix dia, Herodes i Pilat, que abans estaven renyits, es reconciliaren.

Jesús, condemnat a mort

([Mt 27,15-26](#); [Mc 15,6-15](#); [Jn 18,39-19,16](#))

¹³ Pilat va convocar els grans sacerdots, els altres dirigents i el poble, ¹⁴ i els digué:

--M'heu presentat aquest home com un que desencamina el poble. Jo he procedit a interrogar-lo davant vostre i no he trobat res en les vostres acusacions per a poder-lo inculpar; ¹⁵ ni tampoc Herodes, que ens l'ha tornat a enviar. Per tant, no ha fet res que mereixi la pena de mort. ¹⁶ El faré assotar per escarmentar-lo i el deixaré lliure.

(¹⁷) ¹⁸ Llavors tots alhora es posaren a cridar:

--Mata'l, aquest! Deixa'ns lliure Barrabàs!

¹⁹ Barrabàs estava empresonat per uns disturbis que hi havia hagut a la ciutat i per assassinat.

²⁰ Pilat tornà a parlar-los amb el desig de deixar lliure Jesús. ²¹ Però ells cridaven:

--Crucifica'l, crucifica'l!

²² Pilat els digué per tercera vegada:

--Però quin mal ha fet, aquest? Jo no he trobat que hagi comès res que mereixi la pena de mort. El faré assotar per escarmentar-lo i el deixaré lliure.

²³ Però ells insistien, demanant amb grans crits que el crucifiquessin. I la seva cridòria acabà per imposar-se.

²⁴ Pilat decidí de satisfer la seva petició: ²⁵ va deixar lliure l'home que era a la presó per disturbis i per assassinat, l'home que ells demanaven, i els va entregar Jesús, tal com ells volien.

Crucifixió de Jesús

([Mt 27,32-44](#); [Mc 15,21-32](#); [Jn 19,17-27](#))

²⁶ Quan s'enduien Jesús, van agafar un tal Simó de Cirene, que venia del camp, i li carregaren la creu perquè la portés darrere d'ell. ²⁷ El seguia una gran gentada del poble; moltes dones feien mostres de dol i el planyien.

²⁸ Jesús es girà cap a elles i els digué:

--Filles de Jerusalem, no ploreu per mi; ploreu més aviat per vosaltres mateixes i pels vostres fills. ²⁹ Perquè vénen dies que la gent dirà: "Sortoses les qui no tenen fills, les entranyes que no han engendrat i els pits que no han criat!"

³⁰ Llavors començaran a dir a les muntanyes: "Caieu damunt nostre!", i als turons: "Cobriu-nos!" ³¹ Perquè, si tracten així l'arbre verd, què serà del sec?

³² En portaven també dos més, que eren criminals, per executar-los amb ell. ³³ Quan arribaren a l'indret anomenat la Calavera, hi van crucificar Jesús amb els criminals, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. ³⁴ Jesús deia:

--Pare, perdona'ls, que no saben el que fan.

Després es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus.

³⁵ El poble era allà mirant-ho, però les autoritats se'n reien dient:

--Ell que va salvar-ne d'altres, que se salví a si mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit!

³⁶ També els soldats l'escarnien: se li acostaven a oferir-li vinagre ³⁷ i deien:

--Si ets el rei dels jueus, salva't a tu mateix!

³⁸ Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «Aquest és el rei dels jueus.»

³⁹ Un dels criminals penjats a la creu l'injuriava dient:

--¿No ets el Messies? Doncs salva't a tu mateix i a nosaltres!

⁴⁰ Però l'altre, renyant-lo, li respongué:

--¿Tu tampoc no tens temor de Déu, tu que sofreixes la mateixa pena? ⁴¹ I nosaltres la sofrim justament, perquè rebem el que mereixen els nostres actes, però aquest no ha fet res de mal.

⁴² I deia:

--Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne.

⁴³ Jesús li digué:

--T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís.

Mort de Jesús

([Mt 27,45-56](#); [Mc 15,33-41](#); [Jn 19,28-30](#))

⁴⁴ Era ja cap al migdia quan es va estendre per tota la terra una foscor que va durar fins a les tres de la tarda: ⁴⁵ el sol s'havia amagat. Llavors la cortina del santuari s'esquinçà pel mig. ⁴⁶ Jesús va cridar amb tota la força:

--Pare, confio el meu alè a les teves mans.

I havent dit això, va expirar.

⁴⁷ Quan el centurió veié el que havia passat, donava glòria a Déu i deia:

--Realment, aquest home era innocent.

⁴⁸ Tota la gent que era present en aquell espectacle, després de veure el que havia passat, se'n tornaven donant-se cops al pit. ⁴⁹ Tots els seus coneguts i les dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància mirant-s'ho.

Sepultura de Jesús

([Mt 27,57-61](#); [Mc 15,42-47](#); [Jn 19,38-42](#))

⁵⁰ Hi havia un home bo i just que es deia Josep. Era membre del Sanedrí, ⁵¹ però no havia donat suport a la seva decisió i actuació. Era natural d'Arimatea, una vila jueva, i esperava l'arribada del Regne de Déu. ⁵² Aquest home anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús. ⁵³ Va baixar-lo de la creu, l'embolcallà amb un llençol i el va dipositar en un sepulcre tallat a la roca, on encara no havien posat mai ningú. ⁵⁴ Era el capvespre del dia de la preparació, a punt de començar el dissabte.

⁵⁵ Les dones que havien acompanyat Jesús des de Galilea seguiren fins allà, van veure el sepulcre i com hi dipositaven el cos de Jesús. ⁵⁶ Després se'n tornaren, prepararen olis aromàtics i perfums, i durant el dissabte van observar el repòs que la Llei prescrivia.

El sepulcre buit

([Mt 28,1-8](#); [Mc 16,1-8](#); [Jn 20,1-10](#))

24

¹ El diumenge, molt de matí, les dones arribaren al sepulcre portant els olis aromàtics que havien preparat ² i van trobar que la pedra havia estat apartada del sepulcre. ³ Hi van entrar, però no hi trobaren el cos de Jesús, el Senyor.

⁴ Estaven del tot perplexes sobre què havia passat, quan se'ls van presentar dos homes amb vestits resplendents.

⁵ Esglaiades, van abaixar el rostre, i ells els digueren:

--Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? ⁶ No és aquí: ha ressuscitat. Recordeu què us va dir quan encara era a Galilea: ⁷ "Cal que el Fill de l'home sigui entregat a les mans dels pecadors, que sigui crucificat i que ressusciti el tercer dia."

⁸ Elles van recordar aquestes paraules de Jesús.

⁹ Llavors se'n tornaren del sepulcre i van anunciar tot això als Onze i als altres. ¹⁰ Eren Maria Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume. També les altres que anaven amb elles ho explicaven als apòstols, ¹¹ però les seves

paraules els van semblar un deliri, i no se les van creure. ¹² Amb tot, Pere se'n va anar corrents fins al sepulcre, s'ajupí i veié que hi havia tan sols el llençol d'amortallar. Després se'n tornà a casa, estranyat del que havia succeït.

Els deixebles d'Emmaús

¹³ Aquell mateix dia, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emmaús, que es trobava a onze quilòmetres de Jerusalem, ¹⁴ i conversaven entre ells de tot el que havia passat. ¹⁵ Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, ¹⁶ però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo.

¹⁷ Jesús els preguntà:

--De què parleu entre vosaltres tot caminant?

Els es van aturar amb un posat de decepció, ¹⁸ i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué:

--¿Tu ets l'únic foraster dels que hi havia a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests dies?

¹⁹ Els preguntà:

--Què hi ha passat?

Li contestaren:

--El cas de Jesús de Natzaret, un profeta poderós en obres i en paraules davant de Déu i de tot el poble: ²⁰ els nostres grans sacerdots i els altres dirigents el van entregar perquè el condemnessin a mort, i el van crucificar.

²¹ Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Però ara ja som al tercer dia des que han passat aquestes coses! ²² És cert que algunes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, ²³ no hi han trobat el seu cos i han tornat dient que fins havien tingut una visió d'àngels, els quals asseguraven que ell viu. ²⁴ Alguns dels qui són amb nosaltres han anat també al sepulcre i ho han trobat tot tal com les dones havien dit, però a ell no l'han vist pas.

²⁵ Aleshores Jesús els digué:

--Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! ²⁶ ¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria?

²⁷ Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escripures que es refereixen a ell.

²⁸ Mentrestant, s'acostaven al poble on anaven i ell va fer com si seguís més enllà. ²⁹ Però ells van insistir amb força dient-li:

--Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar.

I va entrar per quedar-se amb ells. ³⁰ Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. ³¹ Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer, però ell desaparegué del seu davant. ³² I es van dir l'un a l'altre:

--¿No és veritat que el nostre cor s'abusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?

³³ Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allí van trobar units els Onze i els qui eren amb ells, ³⁴ que els van dir:

--Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó!

³⁵ També ells contaven el que havia passat pel camí i com l'havien reconegut quan partia el pa.

Jesús s'apareix als deixebles

³⁶ Mentre parlaven d'això, Jesús es presentà enmig d'ells i els va dir:

--Pau a vosaltres.

³⁷ Ells, esglaiats i plens de por, es pensaven que veien un esperit. ³⁸ Jesús els digué:

--Per què us alarmeu? Per què us vénen al cor aquests dubtes? ³⁹ Mireu-me les mans i els peus: sóc jo mateix. Palpeu-me i mireu. Els esperits no tenen carn i ossos, com veieu que jo tinc.

⁴⁰ I mentre deia això els va mostrar les mans i els peus.

⁴¹ Però com que de tanta alegria no s'ho acabaven de creure i estaven tots sorpresos, els digué:

--¿Teniu aquí res per a menjar?

⁴² Llavors li van donar un tros de peix a la brasa. ⁴³ El prengué i se'l va menjar davant d'ells.

⁴⁴ Després els digué:

--Això és el que us vaig dir quan encara era amb vosaltres: "Cal que es compleixi tot el que hi ha escrit de mi en la Llei de Moisès, en els Profetes i en els Salms."

⁴⁵ Llavors els obrí el cor perquè compreguessin les Escripures. ⁴⁶ Els digué:

--Així ho diu l'Escriptura: El Messies ha de patir i ha de ressuscitar el tercer dia d'entre els morts, ⁴⁷ i cal predicar en nom d'ell a tots els pobles la conversió i el perdó dels pecats, començant per Jerusalem. ⁴⁸ Vosaltres en sou

testimonis. ⁴⁹ I jo faré venir damunt vostre aquell que el meu Pare ha promès. Quedeu-vos a la ciutat fins que sigueu revestits de la força que us vindrà de dalt.

Ascensió de Jesús

⁵⁰ Després se'ls endugué fora de la ciutat fins a prop de Betània, alçà les mans i els va beneir. ⁵¹ I mentre els beneïa, es va separar d'ells i fou endut cap al cel. ⁵² Ells el van adorar. Després se'n tornaren a Jerusalem plens d'una gran alegria. ⁵³ I contínuament eren al temple beneint Déu.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

1

¹ Al principi existia
el qui és la Paraula.
La Paraula estava amb Déu
i la Paraula era Déu.
² Ell estava amb Déu al principi.
³ Per ell tot ha vingut a l'existència,
i res no hi ha vingut sense ell.
⁴ En ell hi havia la vida,
i la vida era la llum dels homes.
⁵ La llum resplendeix en la foscor,
i la foscor no ha pogut ofegar-la.
⁶ Déu envià un home que es deia Joan.
⁷ Vingué com a testimoni
a donar testimoni de la llum,
perquè per ell tothom cregués.
⁸ Ell no era la llum,
venia solament a donar-ne testimoni.
⁹ Existia el qui és la llum veritable,
el qui ve al món
i il·lumina tots els homes.
¹⁰ Era present en el món,
que per ell ha vingut a l'existència,
i el món no l'ha reconegut.
¹¹ Ha vingut a casa seva,
i els seus no l'han acollit.
¹² Però a tots els qui l'han rebut,
als qui creuen en el seu nom,
els ha concedit de ser fills de Déu.
¹³ No han nascut
per descendència de sang,
ni d'un desig carnal,
ni d'un voler humà,
sinó de Déu mateix.
¹⁴ El qui és la Paraula s'ha fet home
i ha habitat entre nosaltres,
i hem contemplat la seva glòria,
glòria que ha rebut
com a Fill únic del Pare,
ple de gràcia i de veritat.
¹⁵ Joan dóna testimoni d'ell
quan proclama:
«És aquell de qui jo deia:
El qui ve després de mi
em passa al davant,
perquè, abans que jo, ell ja existia.»
¹⁶ De la seva plenitud,
tots nosaltres n'hem rebut
gràcia rere gràcia.
¹⁷ La Llei fou donada per Moisès,

però la gràcia i la veritat
han vingut per Jesucrist.

¹⁸ A Déu, ningú no l'ha vist mai:
el seu Fill únic, que és Déu
i està en el si del Pare,
és qui l'ha revelat.

Senyals prodigiosos i diàlegs ([1,19-12,50](#))

Testimoni de Joan Baptista

([Mt 3,1-12](#); [Mc 1,2-8](#); [Lc 3,15-17](#))

¹⁹ Aquest és el testimoni que Joan va donar quan els jueus li enviaren sacerdots i levites des de Jerusalem a interrogar-lo. Li preguntaren:

--Qui ets, tu?

²⁰ Ell no es va negar a respondre i confessà clarament:

--Jo no sóc el Messies.

²¹ Ells li preguntaren:

--Qui ets, doncs? Elies?

Els respon:

--No el sóc.

--Ets el Profeta?

Respongué:

--No.

²² Llavors li digueren:

--Doncs qui ets, tu? Què hem de respondre als qui ens han enviat? Què dius de tu mateix?

²³ Ell va declarar:

--Sóc la veu d'un que crida en el desert: Adreceu el camí del Senyor. Així ho va dir el profeta Isaïes.

²⁴ Alguns dels enviats, que eren dels fariseus, ²⁵ li van fer aquesta altra pregunta:

--Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?

²⁶ Joan els respongué:

--Jo batejo només amb aigua; però enmig vostre hi ha el qui vosaltres no coneixeu, ²⁷ el qui ve després de mi, i jo no sóc digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies.

²⁸ Això va passar a Betània, a l'altra banda del Jordà, on Joan batejava.

²⁹ L'endemà, Joan veié que Jesús venia cap a ell, i exclamà:

--Mireu l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món! ³⁰ És aquell de qui vaig dir: "Després de mi ve un home que em precedeix, perquè, abans que jo, ell ja existia." ³¹ Jo no el coneixia; però, si vaig venir a batejar amb aigua, va ser perquè ell es manifestés a Israel.

³² Joan testimonià encara:

--He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. ³³ Jo no el coneixia, però el qui m'envià a batejar amb aigua em va dir: "Aquell damunt el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa, és el qui bateja amb l'Esperit Sant." ³⁴ Jo ho he vist i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.

Primers deixebles

³⁵ L'endemà, Joan tornava a ser en el mateix lloc amb dos dels seus deixebles ³⁶ i, fixant la mirada en Jesús que passava, va exclamar:

--Mireu l'anyell de Déu!

³⁷ Quan aquells dos deixebles el sentiren parlar així, van seguir Jesús. ³⁸ Jesús es girà i, en veure que el seguien, els preguntà:

--Què busqueu?

Els li digueren:

--Rabí —que vol dir «mestre»—, on t'estàs?

³⁹ Els respon:

--Veniu i ho veureu.

Els hi anaren, veieren on s'estava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren cap a les quatre de la tarda.

⁴⁰ Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havien seguit Jesús era Andreu, el germà de Simó Pere.

⁴¹ Andreu anà primer a trobar el seu germà Simó i li digué:

--Hem trobat el Messies —que vol dir «ungit».

⁴² I el va portar on era Jesús. Jesús, fixant en ell la mirada, li digué:

--Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Cefes —que vol dir «pedra».

⁴³ L'endemà, Jesús resolgué de sortir cap a Galilea. Troba Felip i li diu:

--Segueix-me.

⁴⁴ Llavors Felip, que era de Betsaida, el poble d'Andreu i de Pere, ⁴⁵ va trobar Natanael i li digué:

--Hem trobat aquell de qui van escriure Moisès, en els llibres de la Llei, i també els profetes: és Jesús, fill de Josep, de Natzaret.

⁴⁶ Natanael li replicà:

--De Natzaret en pot sortir res de bo?

Felip li diu:

--Vine i ho veuràs.

⁴⁷ Quan Jesús veié Natanael que venia cap a ell, digué:

--Mireu un autèntic israelita, un home que no enganya.

⁴⁸ Li diu Natanael:

--D'on em coneixes?

Jesús li respon:

--Abans que Felip et cridés, t'he vist sota la figuera.

⁴⁹ Li diu Natanael:

--Rabí, tu ets el Fill de Déu, tu ets el Rei d'Israel.

⁵⁰ Jesús li digué:

--¿Creus només perquè t'he dit que t'havia vist sota la figuera? Coses més grans veuràs!

⁵¹ I afegí:

--Us ho ben asseguro: veureu obert el cel, i els àngels de Déu pujant i baixant sobre el Fill de l'home.

Les noces de Canà

2

¹ El tercer dia es van celebrar unes noces a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. ² També hi fou convidat Jesús, juntament amb els seus deixebles. ³ Quan el vi s'acabava, la mare de Jesús li diu:

--No tenen vi.

⁴ Jesús li respon:

--Dona, i jo què hi tinc a veure? Encara no ha arribat la meva hora.

⁵ La seva mare diu als servidors:

--Feu tot el que ell us digui.

⁶ Hi havia allà sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus. Tenien una cabuda d'uns cent litres cada una.

⁷ Els diu Jesús:

--Ompliu d'aigua aquestes piques.

Els les ompliren fins dalt. ⁸ Llavors els digué:

--Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.

Els li'n portaren. ⁹ El cap de servei tastà aquella aigua convertida en vi. Ell no sabia d'on venia, però els servidors sí que ho sabien, perquè ells mateixos l'havien tretat. El cap de servei, doncs, crida el nuvi ¹⁰ i li diu:

--Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats han begut molt, serveix els més ordinaris. Però tu has guardat fins ara el vi millor.

¹¹ Així va començar Jesús els seus senyals prodigiosos a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles van creure en ell.

¹² Després d'això va baixar a Cafarnaüm amb la seva mare, els seus germans i els seus deixebles, però tan sols s'hi quedaren uns quants dies.

Purificació del temple

([Mt 21,12-17](#); [Mc 11,15-19](#); [Lc 19,45-48](#))

¹³ Era a prop la Pasqua dels jueus, i Jesús va pujar a Jerusalem. ¹⁴ En el recinte del temple va trobar els venedors

de vedells, de moltons i de coloms, i els canvistes asseguts als seus llocs. ¹⁵ Llavors es va fer un fuet de cordes i els tragué tots fora del temple, tant els moltons com els vedells. Va tirar per terra les monedes dels canvistes i els va abocar les taules; ¹⁶ i digué als venedors de coloms:

--Traieu això d'aquí! No convertiu en mercat la casa del meu Pare!

¹⁷ Els seus deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: El zel del teu temple em consumeix.

¹⁸ Llavors els jueus el van interrogar:

--Amb quin senyal ens demostres que pots obrar així?

¹⁹ Jesús els contestà:

--Destruïu aquest santuari, i en tres dies l'aixecaré.

²⁰ Els jueus replicaren:

--Aquest santuari ha estat construït en quaranta-sis anys, i tu el vols aixecar en tres dies?

²¹ Però ell es referia al santuari del seu cos. ²² Per això, quan va ressuscitar d'entre els morts, els seus deixebles recordaren que havia dit això, i van creure en l'Escriptura i en la paraula de Jesús.

Jesús i Nicodem

²³ Mentre era a Jerusalem durant els dies de la festa de Pasqua, molts, veient els senyals prodigiosos que feia, van creure en el seu nom. ²⁴ Però Jesús no es fiava d'ells, perquè els coneixia tots ²⁵ i no necessitava que ningú li digués què són els homes: ell sabia prou què hi ha en el cor de cadascú.

3

¹ Hi havia un dels fariseus que es deia Nicodem. Era un dirigent dels jueus. ² Aquest home va anar de nit a trobar Jesús i li digué:

--Rabí, sabem que ets un mestre enviat per Déu, perquè ningú no podria fer aquests senyals prodigiosos que tu fas si Déu no estigués amb ell.

³ Jesús li respongué:

--T'ho ben asseguro: ningú no pot veure el Regne de Déu si no neix de dalt.

⁴ Li diu Nicodem:

--Com pot néixer un home que ja és vell? És que pot entrar altra vegada a les entranyes de la mare i tornar a néixer?

⁵ Jesús respongué:

--T'ho ben asseguro: ningú no pot entrar al Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit. ⁶ De la carn en neix carn, de l'Esperit en neix Esperit. ⁷ No t'estranyis que t'hagi dit: "Cal que nasqueu de dalt." ⁸ El vent bufa allà on vol; en sents la remor, però no saps d'on ve ni on va. Així mateix passa amb el qui neix de l'Esperit.

⁹ Nicodem li replicà:

--Com pot ser tot això?

¹⁰ Jesús li respongué:

--I tu, que ets mestre d'Israel, no ho comprens? ¹¹ Et ben asseguro que parlem d'allò que sabem i donem testimoni d'allò que hem vist, però vosaltres no admeteu el nostre testimoni. ¹² Si no em creieu quan us parlo de les coses terrenals, com podreu creure'm quan us parli de les celestials? ¹³ Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell qui n'ha baixat, el Fill de l'home. ¹⁴ I així com Moisès va enlairar la serp en el desert, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, ¹⁵ perquè tots els qui creuen tinguin en ell vida eterna. ¹⁶ Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. ¹⁷ Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell. ¹⁸ Els qui creuen en ell no són condemnats, però els qui no creuen ja han estat condemnats, perquè no han cregut en el nom del Fill únic de Déu. ¹⁹ La condemna ha arribat per això: quan la llum ha vingut al món, els homes s'han estimat més la foscor que la llum, ja que les seves obres eren dolentes. ²⁰ Tots els qui obren el mal tenen odi a la llum, i no s'acosten a la llum perquè quedarien al descobert les seves obres. ²¹ Però els qui viuen d'acord amb la veritat s'acosten a la llum perquè es vegin les seves obres, ja que les fan segons Déu.

Jesús i Joan Baptista

²² Després d'això, Jesús se n'anà amb els seus deixebles al territori de Judea. S'hi va estar un cert temps amb ells i batejava. ²³ També Joan batejava, a Enon, prop de Salim, on hi havia molta aigua, i la gent hi anava a fer-se batejar. ²⁴ Llavors Joan encara no havia estat tancat a la presó.

²⁵ Alguns dels deixebles de Joan es van posar a discutir amb un jueu sobre els ritus de purificació. ²⁶ Aleshores anaren a trobar Joan i li digueren:

--Rabí, aquell que era amb tu a l'altra banda del Jordà i de qui tu vas donar testimoni, ara bateja i tothom va cap a ell.

²⁷ Joan respongué:

--Ningú no pot aconseguir res si no li ho donen des del cel. ²⁸ Vosaltres mateixos sou testimonis del que vaig declarar: "Jo no sóc pas el Messies, sinó que he estat enviat davant d'ell." ²⁹ El qui té l'esposa és l'espòs, però l'amic de l'espòs, que és present i l'escolta, té una gran joia quan sent la veu de l'espòs. També jo tinc aquesta joia, i la meva joia és completa. ³⁰ Ell ha de créixer, i jo he de minvar.

³¹ »El qui ve de dalt està per damunt de tots. Els qui són de la terra són terrenals i parlen de manera terrenal. El qui ve del cel està per damunt de tots, ³² i dóna testimoni d'allò que ha vist i sentit, però ningú no admet el seu testimoni. ³³ Els qui l'admeten, acrediten que Déu diu la veritat, ³⁴ perquè l'enviat de Déu comunica les paraules de Déu, ja que ell dóna sense límits l'Esperit. ³⁵ El Pare estima el Fill i ho ha posat tot a les seves mans. ³⁶ Els qui creuen en el Fill tenen vida eterna, però els qui es neguen a creure en el Fill no veuran la vida: el judici de Déu pesa damunt d'ells.

Jesús i la samaritana

4

¹ Jesús va saber que havia arribat a oïda dels fariseus que ell feia més deixebles i en batejava més que Joan. ² De fet, no era Jesús qui batejava, sinó els seus deixebles. ³ Llavors va deixar Judea i se'n tornà a Galilea.

⁴ Jesús havia de travessar Samaria. ⁵ Arribà, doncs, en una població samaritana que es deia Sicar, no gaire lluny de la propietat que Jacob havia donat al seu fill Josep; ⁶ allà hi havia el pou de Jacob. Jesús, cansat de caminar, s'assegué allí a la vora del pou. Era cap al migdia. ⁷ Una dona de Samaria es presentà a pouar aigua. Jesús li diu: --Dóna'm aigua.

⁸ Els seus deixebles se n'havien anat al poble a comprar menjar.

⁹ Però la dona samaritana preguntà a Jesús:

--Com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que sóc samaritana?

Cal recordar que els jueus no es fan amb els samaritans.

¹⁰ Jesús li respongué:

--Si sabessis quin és el do de Déu i qui és el qui et diu: "Dóna'm aigua", ets tu qui li n'hauries demanada, i ell t'hauria donat aigua viva.

¹¹ La dona li diu:

--Senyor, no tens res per a pouar i aquest pou és fondo. D'on la trauràs, l'aigua viva? ¹² El nostre pare Jacob ens va donar aquest pou, i en bevia tant ell com els seus fills i el seu bestiar. ¿Que potser ets més gran que no pas ell?

¹³ Jesús li respongué:

--Tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. ¹⁴ Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna.

¹⁵ Li diu la dona:

--Senyor, dóna'm aigua d'aquesta! Així no tindrè més set ni hauré de venir aquí a pouar.

¹⁶ Ell li diu:

--Vés a cridar el teu marit i torna.

¹⁷ La dona li contesta:

--No en tinc, de marit.

Li diu Jesús:

--Fas bé de dir que no en tens. ¹⁸ N'has tingut cinc, i l'home que ara tens no és el teu marit. En això has dit la veritat.

¹⁹ La dona li respon:

--Senyor, veig que ets un profeta. ²⁰ Els nostres pares van adorar Déu en aquesta muntanya, però vosaltres dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.

²¹ Jesús li diu:

--Creu-me, dona, arriba l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem.

²² Vosaltres adoreu allò que no coneixeu. Nosaltres sí que adorem allò que coneixem, perquè la salvació ve dels jueus. ²³ Però arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els autèntics adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat.

Aquests són els adoradors que vol el Pare. ²⁴ Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en Esperit i en veritat.

²⁵ Li diu la dona:

--Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.

²⁶ Jesús li respon:

--Sóc jo, el qui et parla.

²⁷ En aquell moment arribaren els deixebles. S'estranyaren que parlés amb una dona, però cap d'ells no gosà preguntar-li què volia o per què parlava amb ella. ²⁸ Llavors la dona deixà la gerra i se'n va anar al poble a dir a la gent:

²⁹ --Veni a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. No deu ser el Messies?

³⁰ La gent va sortir del poble i l'anà a trobar.

³¹ Mentrestant, els deixebles el pregaven:

--Rabí, menja.

³² Però ell els contestà:

--Jo, per menjar, tinc un aliment que vosaltres no coneixeu.

³³ Els deixebles es preguntaven entre ells:

--És que algú li ha portat menjar?

³⁴ Jesús els diu:

--El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra. ³⁵ ¿No teniu costum de dir: "Quatre mesos més i ja serem a la sega"? Doncs bé, jo us dic: alceu els ulls i mireu els camps; ja són rossos, a punt de segar! ³⁶ El segador ja cobra el jornal i recull el gra per a la vida eterna; així s'alegren plegats el sembrador i el segador. ³⁷ En aquest cas té raó la dita: "Un és el qui sembra i un altre el qui sega." ³⁸ Jo us he enviat a segar on vosaltres no havíeu treballat. Altres van treballar-hi, i vosaltres us heu beneficiat del seu treball.

³⁹ Molts dels samaritans d'aquell poble van creure en ell per la paraula de la dona, que assegurava: «M'ha dit tot el que he fet.» ⁴⁰ Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. ⁴¹ Per la paraula d'ell mateix encara molts més van creure, ⁴² i deien a la dona:

--Ara ja no creiem pel que tu dius. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el salvador del món.

La guarició del fill del funcionari reial

([Mt 8,5-13](#); [Lc 7,1-10](#))

⁴³ Dos dies després, Jesús se'n va anar d'allà cap a Galilea. ⁴⁴ Ell mateix havia assegurat que un profeta no rep cap honor al seu poble. ⁴⁵ Així, doncs, quan va arribar a Galilea, els galileus el van acollir, perquè ells també havien anat a la festa a Jerusalem i havien vist tot el que Jesús hi havia fet en aquella ocasió.

⁴⁶ Va tornar, doncs, a Canà de Galilea, on havia convertit l'aigua en vi.

A Cafarnaüm hi havia un funcionari reial que tenia el fill malalt. ⁴⁷ Quan va sentir que Jesús havia vingut de Judea a Galilea, anà a trobar-lo i li va demanar que baixés a guarir el seu fill, que estava a punt de morir. ⁴⁸ Jesús li digué:

--Si no veieu senyals i prodigis, no creieu.

⁴⁹ El funcionari li contestà:

--Senyor, baixa abans no es mori el meu fill!

⁵⁰ Jesús li digué:

--Vés, que el teu fill viu.

Aquell home va creure en la paraula que Jesús li havia dit i es posà en camí. ⁵¹ Mentre baixava a Cafarnaüm, els seus criats l'anaren a trobar i li digueren:

--El teu fill viu!

⁵² Ell els va preguntar a quina hora s'havia posat millor. Els criats li respongueren:

--Ahir, a la una del migdia, el va deixar la febre.

⁵³ Llavors el pare s'adonà que era exactament l'hora en què Jesús li havia dit que el seu fill vivia. I van creure ell i tota la seva família.

⁵⁴ Aquest segon senyal prodigiós, Jesús el va fer quan arribà a Galilea des de Judea.

Guarició d'un home a la piscina de Betzata

5

¹ Després d'això, en ocasió d'una festa dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem. ² Hi havia a Jerusalem, vora la porta de les Ovelles, una piscina amb cinc pòrtics, anomenada Betzata en la llengua dels hebreus. ³ Sota aquells pòrtics hi jeia una multitud de malalts: cecs, coixos, paralítics. (⁴) ⁵ Entre ells hi havia un home, malalt des de feia trenta-vuit anys. ⁶ Jesús, en veure'l ajagut i sabent que estava així des de feia molt de temps, li diu:

--Vols curar-te?

⁷ El malalt li respongué:

--Senyor, no tinc ningú que em tiri a la piscina en el moment que es remou l'aigua i, mentre jo hi vaig, un altre hi baixa abans que jo.

⁸ Jesús li diu:

--Aixeca't, pren la teva llitera i camina.

⁹ A l'instant, aquell home va quedar curat, prengué la llitera i caminava.

Aquell dia era dissabte. ¹⁰ Per això els jueus deien al qui havia estat guarit:

--Avui és dissabte i no t'és permès de portar la llitera.

¹¹ Ell els respongué:

--El qui m'ha posat bo m'ha dit: "Pren la teva llitera i camina."

¹² Li preguntaren:

--Qui és l'home que t'ha dit: "Pren la teva llitera i camina"?

¹³ Però el qui havia estat guarit no sabia qui era, perquè Jesús s'havia escapolit aprofitant la gentada que hi havia en aquell indret. ¹⁴ Més tard, Jesús el va trobar al temple i li digué:

--Ara estàs curat. No pequis més, que no et passin coses pitjors.

¹⁵ Aquell home anà a comunicar als jueus que era Jesús qui l'havia posat bo. ¹⁶ Per aquest motiu, perquè havia fet això en dissabte, començaren a oposar-se-li. ¹⁷ Però Jesús els replicà:

--El meu Pare continua treballant, i jo també treballo.

¹⁸ Davant d'això, els jueus, amb més afany, buscaven de matar-lo, perquè veien que, a més de violar el repòs del dissabte, afirmava que Déu era el seu Pare i es feia així igual a Déu.

L'autoritat del Fill

¹⁹ Llavors Jesús prengué la paraula i els digué:

--Us ben asseguro que el Fill no pot fer res pel seu compte, fora d'allò que veu fer al Pare: allò que fa el Pare, ho fa igualment el Fill. ²⁰ El Pare estima el Fill i li mostra tot el que fa. I encara li mostrarà obres més grans que aquestes, i en quedareu meravellats. ²¹ Perquè així com el Pare ressuscita els morts i els dóna la vida, també el Fill dóna la vida a qui vol. ²² I el Pare no s'ha reservat de judicar ningú, sinó que ha confiat al Fill tot el judici, ²³ perquè tots honorin el Fill com honoren el Pare. El qui no honora el Fill, tampoc no honora el Pare que l'ha enviat.

²⁴ »Us ben asseguro que els qui escolten la meva paraula i creuen en el qui m'ha enviat, tenen vida eterna; i en el judici no seran condemnats, perquè ja han passat de la mort a la vida. ²⁵ Us ben asseguro que arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els morts sentiran la veu del Fill de Déu, i els qui l'hauran escoltada viuran. ²⁶ Perquè així com el Pare té vida en ell mateix, també ha concedit al Fill que tingui vida en ell mateix. ²⁷ I li ha donat poder de judicar, ja que és el Fill de l'home. ²⁸ No us estranyeu d'això: ve l'hora que tots els qui són als sepulcres sentiran la seva veu ²⁹ i en sortiran; els qui hauran fet el bé, per a ressuscitar a la vida, i els qui hauran obrat el mal, per a ressuscitar condemnats.

³⁰ »Jo no puc fer res pel meu compte: judico segons allò que sento, i el meu judici és just, perquè no busco de fer la meva pròpia voluntat, sinó la voluntat del qui m'ha enviat.

El testimoni a favor de Jesús

³¹ »Si jo donés testimoni de mi mateix, el meu testimoni no seria vàlid. ³² Però n'hi ha un altre que dóna testimoni de mi, i jo sé que el seu testimoni té valor. ³³ Vosaltres heu enviat missatgers per interrogar Joan, i ell ha donat testimoni a favor de la veritat. ³⁴ No és que jo necessiti cap testimoni humà; només ho dic perquè us pugueu salvar.

³⁵ Joan era la llàntia encesa i resplendent, i vosaltres us vau deixar entusiasmar un cert temps per la seva claror.

³⁶ »Però jo encara tinc a favor meu un testimoni més gran que Joan: són les obres que el Pare m'ha donat i que vol que jo dugui a terme. Aquestes obres que jo faig, sí que donen testimoni que el Pare m'ha enviat. ³⁷ I el Pare mateix que m'ha enviat, continua donant testimoni a favor meu. Però vosaltres no heu escoltat mai la seva veu ni heu contemplat el seu aspecte; ³⁸ i no deixeu que la seva paraula resti dins vostre, perquè no creieu en aquell que ell ha

enviat. ³⁹ Vosaltres investigueu les Escriptures, perquè us penseu que gràcies a elles obtindreu vida eterna. Doncs les Escriptures també donen testimoni de mi. ⁴⁰ Però vosaltres no voleu venir a mi per tenir vida.

⁴¹ »La glòria, no la rebo dels homes. ⁴² A vosaltres us conec i sé que no teniu dins vostre l'amor de Déu. ⁴³ Jo he vingut en nom del meu Pare, i no em voleu acollir; en canvi, si un altre ve en nom propi, a aquest sí que l'acollireu. ⁴⁴ ¿Com podeu creure, vosaltres que accepteu honors els uns dels altres però no cerqueu la glòria que ve del Déu únic? ⁴⁵ No us penseu que seré jo qui us acusarà davant el Pare: el qui us acusa és Moisès, en qui teniu posada l'esperança. ⁴⁶ Perquè, si creguéssiu Moisès, em creuríeu a mi, ja que ell va escriure de mi. ⁴⁷ Però si no creieu els seus escrits, com creureu les meves paraules?

Multiplicació dels pans

([Mt 14,13-21](#); [Mc 6,32-44](#); [Lc 9,10-17](#))

6

¹ Després d'això, Jesús se'n va anar a l'altra banda del llac de Galilea o de Tiberíades. ² El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. ³ Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els seus deixebles. ⁴ Era a prop la Pasqua, la festa dels jueus.

⁵ Llavors Jesús alçà els ulls i, en veure la gran gentada que arribava al lloc on era, digué a Felip:

--On comprarem pa perquè puguin menjar tots aquests?

⁶ De fet, ho preguntava per posar a prova Felip, perquè ja sabia què volia fer.

⁷ Felip li va respondre:

--Ni amb dos-cents denaris no n'hi hauria prou per a donar un tros de pa a cadascú.

⁸ Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, li diu:

⁹ --Aquí hi ha un noieta que té cinc pans d'ordi i dos peixos; però què és això per a tanta gent?

¹⁰ Jesús digué:

--Feu seure tothom.

En aquell indret hi havia molta herba i s'hi assegueren; només d'homes, eren uns cinc mil. ¹¹ Llavors Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí a la gent asseguda, tants com en volgueren, i igualment repartí el peix.

¹² Quan tothom va quedar satisfet, va dir als seus deixebles:

--Recolliu els bocins que han sobrat, perquè no es perdi res.

¹³ Ells els van recollir i amb els bocins d'aquells cinc pans d'ordi ompliren dotze cistelles: eren les sobres després d'haver menjat.

¹⁴ Quan la gent veié el senyal prodigiós que ell havia fet, començaren a dir:

--Realment, aquest és el profeta que havia de venir al món.

¹⁵ Jesús s'adonà que venien a emportar-se'l per fer-lo rei, i es retirà altra vegada tot sol a la muntanya.

Jesús camina sobre l'aigua

([Mt 14,22-27](#); [Mc 6,45-52](#))

¹⁶ Al capvespre, els seus deixebles van baixar al llac ¹⁷ i s'embarcaren en direcció a Cafarnaüm, a l'altra riba. Ja s'havia fet fosc i Jesús encara no s'havia reunit amb ells; ¹⁸ a més, com que el vent bufava fort, el llac s'anava encrespant. ¹⁹ Quan havien remat unes dues o tres milles, van veure que Jesús s'acostava a la barca caminant sobre l'aigua, i es van esglaiar. ²⁰ Ell els diu:

--Sóc jo, no tingueu por.

²¹ Volien fer-lo pujar a la barca, però tot seguit la barca tocà terra al lloc on anaven.

Jesús, el pa de vida

²² L'endemà, la gent encara era a l'altra banda del llac. Llavors s'adonaren que allí només hi havia hagut una barca i que Jesús no hi havia pujat amb els seus deixebles, sinó que ells se n'havien anat tots sols. ²³ Altres barques havien arribat des de Tiberíades fins a prop de l'indret on havien menjat després que el Senyor digués l'acció de gràcies.

²⁴ Així, doncs, quan la gent s'adonà que Jesús no era allí, ni tampoc els seus deixebles, van pujar a les barques i se n'anaren a Cafarnaüm a buscar Jesús.

²⁵ Així que el trobaren a l'altra banda del llac, li van preguntar:

--Rabí, quan has arribat?

²⁶ Jesús prengué la paraula i els digué:

--Us ho ben asseguro: vosaltres no em busqueu perquè heu vist senyals prodigiosos, sinó perquè heu menjat pa i heu quedat saciats. ²⁷ Però no us heu d'afanyar tant per l'aliment que es fa malbé, sinó pel que dura i dóna vida eterna. I el Fill de l'home us donarà aquest aliment, perquè Déu, el Pare, l'ha acreditat amb el seu segell.

²⁸ Ells li preguntaren:

--Com hem d'actuar per a fer les obres de Déu?

²⁹ Jesús els respongué:

--L'obra que Déu vol és aquesta: que cregueu en aquell que ell ha enviat.

³⁰ Li replicaren:

--I tu, quin senyal prodigiós realitzes, perquè el vegem i et creguem? Què pots fer? ³¹ Els nostres pares van menjar el manà en el desert, tal com diu l'Escriptura: Els donà pa del cel per aliment.

³² Llavors Jesús els respongué:

--Us ho ben asseguro: no és Moisès qui us ha donat el pa del cel; és el meu Pare qui us dóna l'autèntic pa del cel.

³³ El pa de Déu és el que baixa del cel i dóna vida al món.

³⁴ Ells li demanen:

--Senyor, dóna'ns sempre pa d'aquest.

³⁵ Jesús els diu:

--Jo sóc el pa de vida: qui ve a mi no passarà fam i qui creu en mi no tindrà mai set. ³⁶ Però ja us ho he dit: vosaltres m'heu vist i encara no creieu. ³⁷ Tots els qui el meu Pare em dóna vindran a mi, i jo no trauré pas fora ningú que vingui a mi, ³⁸ perquè no he baixat del cel per fer la meva voluntat, sinó la voluntat del qui m'ha enviat. ³⁹ I la voluntat del qui m'ha enviat és aquesta: que jo no perdi res d'allò que ell m'ha donat, sinó que ho ressusciti el darrer dia. ⁴⁰ Perquè aquesta és la voluntat del meu Pare: que tots els qui veuen el Fill i creuen en ell tinguin vida eterna. I jo els ressuscitaré el darrer dia.

⁴¹ Aleshores els jueus es posaren a murmurar d'ell perquè havia dit: «Jo sóc el pa que ha baixat del cel», ⁴² i es preguntaven:

--Aquest, ¿no és Jesús, el fill de Josep? Nosaltres coneixem el seu pare i la seva mare, ¿i ara diu que ha baixat del cel?

⁴³ Jesús els digué:

--No murmureu entre vosaltres. ⁴⁴ Ningú no pot venir a mi si el Pare que m'ha enviat no l'atreu. I als qui vinguin a mi, jo els ressuscitaré el darrer dia. ⁴⁵ En els Profetes hi ha escrit: Tots seran instruïts per Déu. Tots els qui escolten el Pare i acullen el seu ensenyament vénen a mi. ⁴⁶ No és pas que algú hagi vist el Pare: només l'ha vist el qui ve de Déu; aquest sí que ha vist el Pare. ⁴⁷ Us ho asseguro: els qui creuen tenen vida eterna. ⁴⁸ Jo sóc el pa de vida.

⁴⁹ Els vostres pares van menjar el manà en el desert, però van morir. ⁵⁰ Aquest, en canvi, és el pa que baixa del cel perquè el qui en mengi no mori. ⁵¹ Jo sóc el pa viu que ha baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. I el pa que jo donaré és la meva carn per a la vida del món.

⁵² Llavors els jueus es posaren a discutir entre ells. Deien:

--Com pot donar-nos aquest la seva carn per a menjar?

⁵³ Jesús els respongué:

--Us ho ben asseguro: si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no teniu vida en vosaltres.

⁵⁴ Qui menja la meva carn i beu la meva sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. ⁵⁵ La meva carn és veritable menjar i la meva sang és veritable beguda. ⁵⁶ Qui menja la meva carn i beu la meva sang, està en mi, i jo, en ell. ⁵⁷ A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. ⁵⁸ Aquest és el pa que ha baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.

⁵⁹ Tot això, Jesús ho digué mentre ensenyava en una sinagoga, a Cafarnaüm.

Reaccions dels deixebles

⁶⁰ Llavors molts dels seus deixebles, després de sentir-lo, van dir:

--Aquest llenguatge és molt dur. ¿Qui és capaç d'acceptar-lo?

⁶¹ Jesús, sabent que els seus deixebles murmuraven de tot això, els digué:

--Això us escandalitza? ⁶² Doncs què direu quan veureu el Fill de l'home pujant on era abans? ⁶³ És l'Esperit qui dóna vida; la carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. ⁶⁴ Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.

Des del principi, Jesús sabia qui eren els qui no creien i qui l'havia de traïr. ⁶⁵ I afegí:

--Per això us he dit que ningú no pot venir a mi si no li ho concedeix el Pare.

⁶⁶ Des d'aquell moment, molts dels seus deixebles es van fer enrere i ja no anaven més amb ell. ⁶⁷ Llavors Jesús digué als Dotze:

--¿També vosaltres em voleu deixar?

⁶⁸ Simó Pere li respongué:

--Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna, ⁶⁹ i nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu.

⁷⁰ Jesús els digué:

--¿No us vaig escollir tots dotze? I un de vosaltres és un diable!

⁷¹ Es referia a Judes, fill de Simó Iscariot. Era ell, un dels Dotze, qui l'havia de traïr.

Incredulitat dels germans de Jesús

7

¹ Després d'això, Jesús continuava recorrent Galilea. No volia anar a Judea, perquè els jueus buscaven de matar-lo.

² Però era a prop la festa jueva dels Tabernacles, ³ i els seus germans li digueren:

--No et quedis aquí. Vés a Judea, perquè també els teus deixebles vegin les obres que fas. ⁴ Ningú no actua d'amagat, si vol ser conegut. Si fas aquestes coses, dóna't a conèixer al món.

⁵ De fet, ni els seus germans no creien en ell. ⁶ Jesús els respongué:

--El meu temps encara no ha arribat; el vostre, sempre és a punt. ⁷ A vosaltres, el món no us pot odiar, però a mi sí que m'odia, perquè testifico que les seves obres són dolentes. ⁸ Pugeu-hi vosaltres, a la festa. Jo no hi vull anar, perquè el meu temps encara no s'ha complert.

⁹ Després de dir això es va quedar a Galilea.

Jesús va a la festa dels Tabernacles

¹⁰ Però, quan els germans de Jesús hagueren anat a la festa, ell també hi va pujar, no públicament, sinó d'amagat.

¹¹ Els jueus buscaven Jesús durant la festa, i es preguntaven:

--On és, aquell?

¹² La gent feia molts comentaris sobre Jesús. Els uns deien:

--És un home de bé.

D'altres, en canvi, replicaven:

--No, que enganya la gent.

¹³ Però ningú no parlava obertament d'ell, per por dels jueus.

L'ensenyament de Jesús. Reaccions

¹⁴ A mitja setmana de la festa, Jesús pujà al temple i hi ensenyava. ¹⁵ Els jueus, estranyats, deien:

--Com pot saber tant, aquest, si no l'ha instruït ningú?

¹⁶ Jesús els respongué:

--La doctrina que ensenyo no és meva, sinó del qui m'ha enviat. ¹⁷ Si algú està disposat a fer la voluntat del qui m'ha enviat, veurà si això que jo ensenyo ve de Déu o si parlo pel meu compte. ¹⁸ El qui parla pel seu compte busca que l'honorin; en canvi, el qui busca la glòria del qui l'ha enviat és digne de crèdit, i en ell no hi ha falsedat. ¹⁹ ¿No és cert que Moisès us va donar la Llei? I, en canvi, ningú de vosaltres no la compleix! Per què busqueu de matar-me?

²⁰ La gent va replicar:

--Estàs endimoniat. Qui és que et vol matar?

²¹ Jesús els va dir:

--He fet una sola obra en dia de repòs i tots heu quedat estranyats. ²² Moisès us va donar el precepte de la circumcisió, que no ve d'ell, sinó dels patriarques, i per això circumcideu ni que sigui en dissabte, que és dia de repòs. ²³ Per tant, si per no violar la Llei de Moisès circumcideu fins i tot en dissabte, ¿com podeu indignar-vos contra mi perquè en dissabte he posat bo un home tot sencer? ²⁴ No heu de judicar segons les aparences. El vostre judici ha de ser just.

²⁵ Alguns de Jerusalem deien:

--¿No és el qui volien matar, aquest? ²⁶ Ara parla obertament, i no li diuen res. ¿És que les nostres autoritats l'han reconegut realment com el Messies? ²⁷ Quan arribarà el Messies, ningú no sabrà d'on és. D'aquest, en canvi, sí que ho sabem.

²⁸ Llavors Jesús, que estava ensenyant en el temple, va exclamar:

--És cert que em coneixeu i sabeu d'on sóc, però jo no he vingut per mi mateix. El qui m'ha enviat és digne de crèdit, però vosaltres no el coneixeu. ²⁹ Jo sí que el conec, perquè vinc d'ell, i és ell qui m'ha enviat.

³⁰ Després de sentir això, intentaven d'agafar Jesús, però ningú no el va detenir, perquè encara no havia arribat la seva hora.

³¹ D'entre la gent, molts van creure en ell, i deien:

--¿Creieu que el Messies, quan vingui, farà senyals encara més prodigiosos que no ha fet aquest?

Uns guardes, enviats a detenir Jesús

³² Els fariseus van sentir els comentaris que la gent feia d'ell i, juntament amb els grans sacerdots, van enviar guardes del temple per agafar-lo. ³³ Llavors Jesús digué:

--Per poc temps encara sóc amb vosaltres, però me'n vaig al qui m'ha enviat. ³⁴ Em buscareu i no em trobareu. Allà on sóc, vosaltres no hi podeu venir.

³⁵ Els jueus es preguntaven entre ells:

--On deu anar, aquest, que nosaltres no el puguem trobar? És que pensa anar-se'n amb els qui viuen entre els grecs a la diàspora per predicar als grecs? ³⁶ Què significa això que ha dit: "Em buscareu i no em trobareu. Allà on sóc, vosaltres no hi podeu venir"?

Manifestació solemne de Jesús. Reaccions

³⁷ El darrer dia de la festa, que era el més solemne, Jesús es posà dret i exclamà:

--Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi, que begui. ³⁸ Perquè diu l'Escriptura: Del seu interior brollaran rius d'aigua viva.

³⁹ Deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creuien en ell. Llavors encara no havien rebut l'Esperit, perquè Jesús encara no havia estat glorificat.

⁴⁰ Alguns del poble que van escoltar aquestes paraules començaren a dir:

--Aquest és realment el Profeta.

⁴¹ D'altres deien:

--És el Messies.

Però uns altres replicaven:

--¿És que el Messies ha de venir de Galilea? ⁴² ¿No diu l'Escriptura que el Messies serà descendent de David i que ha de venir de Betlem, el poble d'on era David?

⁴³ La gent es va dividir per causa d'ell. ⁴⁴ Alguns volien agafar-lo, però ningú no el va detenir.

Incredulitat de les autoritats jueves

⁴⁵ Els guardes del temple se'n tornaren a trobar els grans sacerdots i els fariseus. Aquests els van dir:

--Per què no l'heu portat?

⁴⁶ Els guardes respongueren:

--Ningú no ha parlat mai com aquest home.

⁴⁷ Els fariseus els van replicar:

--Vosaltres també us heu deixat enganyar? ⁴⁸ Qui de les autoritats o dels fariseus ha cregut en ell? ⁴⁹ Només hi creu aquesta gentussa que ignora la Llei i es mereix la condemna!

⁵⁰ Un d'ells, Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús, els diu:

⁵¹ --¿És que la nostra Llei permet de condemnar ningú sense haver-lo escoltat primer i sense saber què ha fet?

⁵² Ells li respongueren:

--¿Tu també ets de Galilea? Investiga l'Escriptura i veuràs com de Galilea no en pot sortir cap, de profeta.

La dona adúltera

⁵³ I cadascú se'n va anar a casa seva.

8

¹ Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres. ² Però de bon matí es va presentar de nou al temple. Tot el poble acudia cap a ell. S'assegué i començà a instruir-los. ³ Llavors els mestres de la Llei i els fariseus li van portar una dona que havia estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. La posaren allà al mig, ⁴ i li digueren:

--Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. ⁵ Moisès en la Llei ens ordenà

d'apedregar aquestes dones. I tu, què hi dius?

⁶ Li feien aquesta pregunta amb malícia per tenir de què acusar-lo. Però Jesús es va ajupir i començà a escriure a terra amb el dit. ⁷ Ells continuaven insistint en la pregunta. Llavors Jesús es va posar dret i els digué:

--Aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri la primera pedra.

⁸ Després es tornà a ajupir i continuà escrivint a terra. ⁹ Ells, en sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es va quedar sol, i la dona encara era allà al mig. ¹⁰ Jesús es posà dret i li digué:

--Dona, on són? ¿Ningú no t'ha condemnat?

¹¹ Ella va respondre:

--Ningú, Senyor.

Jesús digué:

--Jo tampoc no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més.

Jesús, la llum del món

¹² Jesús els tornà a adreçar la paraula. Els digué:

--Jo sóc la llum del món. El qui em segueix no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum de la vida.

¹³ Els fariseus li digueren:

--Tu dones testimoni de tu mateix: el teu testimoni no és vàlid.

¹⁴ Jesús els va respondre:

--Encara que jo doni testimoni de mi mateix, el meu testimoni és vàlid, perquè sé d'on vinc i on vaig. Però vosaltres no sabeu d'on vinc ni on vaig. ¹⁵ Vosaltres judiqueu amb criteris purament humans; jo no judico ningú. ¹⁶ I quan haig de judicar, el meu judici és vàlid, perquè no sóc sol, sinó que amb mi hi ha el Pare que m'ha enviat; ¹⁷ i, tal com està escrit en la vostra Llei, el testimoni de dues persones és vàlid. ¹⁸ Jo dono testimoni de mi mateix, però també dona testimoni de mi el Pare que m'ha enviat.

¹⁹ Llavors li preguntaren:

--On és el teu pare?

Jesús els respongué:

--Ni em coneixeu a mi ni coneixeu el meu Pare. Si em coneguéssiu a mi, també coneixeríeu el meu Pare.

²⁰ Jesús va pronunciar aquestes paraules vora la sala del tresor, mentre ensenyava en el temple. I ningú no l'agafà, perquè encara no havia arribat la seva hora.

Jesús, l'enviat del Pare

²¹ Jesús els digué encara:

--Jo me'n vaig, i vosaltres em buscareu, però morireu en el vostre pecat. Allà on jo vaig, vosaltres no hi podeu venir.

²² Els jueus comentaven:

--Per què diu: "Allà on jo vaig, vosaltres no hi podeu venir"? ¿És que té intenció de matar-se?

²³ Jesús continuà dient-los:

--Vosaltres sou d'aquí baix, jo sóc d'allà dalt; vosaltres sou d'aquest món, jo no sóc d'aquest món. ²⁴ Per això us he dit que morireu en el vostre pecat. I morireu en el vostre pecat si no creieu que jo sóc.

²⁵ Llavors ells li preguntaren:

--Qui ets, tu?

Jesús els respongué:

--Us ho estic dient des del principi. ²⁶ Tinc molt a dir i a jutjar de vosaltres, però el qui m'ha enviat diu la veritat, i jo tan sols dic al món allò que li he sentit dir.

²⁷ Ells no van entendre que es referia al Pare. ²⁸ Jesús, doncs, els digué:

--Quan haureu enlairat el Fill de l'home, coneixereu que jo sóc, i que no faig res pel meu compte, sinó que dic allò que el Pare m'ha ensenyat. ²⁹ El qui m'ha enviat és amb mi, no em deixa sol, perquè sempre faig allò que li plau.

³⁰ Mentre parlava així, molts van creure en ell.

Jesús i Abraham

³¹ Jesús digué als jueus que havien cregut en ell:

--Si us manteniu fermes en la meva paraula, realment sereu deixebles meus; ³² coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures.

³³ Ells li replicaren:

--Nosaltres som descendents d'Abraham i no hem estat mai esclaus de ningú. Com pots dir que hem de ser lliures?

³⁴ Jesús els respongué:

--Us ben asseguro que tothom qui peca és esclau, ³⁵ i l'esclau no es queda a la casa per sempre; és el fill el qui s'hi queda per sempre. ³⁶ Per això, si el Fill us fa lliures, sereu lliures de debò.

³⁷ »Ja sé que sou descendents d'Abraham, però busqueu de matar-me, perquè la meua paraula no té lloc dins vostre. ³⁸ Jo dic allò que he vist estant amb el meu Pare, mentre que vosaltres feu allò que sentiu dir al vostre pare.

³⁹ Ells insistiren:

--El nostre pare és Abraham.

Jesús els diu:

--Si fóssiu fills d'Abraham faríeu les seves mateixes obres. ⁴⁰ Però ara busqueu de matar-me, a mi que us he dit la veritat que he sentit de Déu. Això, Abraham no ho va fer. ⁴¹ Vosaltres només feu les obres del vostre pare.

Li contesten:

--Nosaltres no som pas bastards. No tenim més pare que Déu.

⁴² Jesús els replicà:

--Si Déu fos el vostre pare m'estimaríeu a mi, perquè jo he sortit de Déu i vinc d'ell. No he vingut pas pel meu compte: és ell qui m'ha enviat. ⁴³ Per què no compreneu el llenguatge amb què us parlo? Perquè sou incapaços d'escoltar la meua paraula. ⁴⁴ El vostre pare és el diable, i vosaltres voleu complir els seus desigs. Des del principi era un assassí, i no es va mantenir en la veritat, perquè en ell no hi ha ni rastre de veritat. Quan menteix, parla amb propietat, perquè és mentider i pare de la mentida. ⁴⁵ Però a mi, que dic la veritat, no em creieu. ⁴⁶ ¿Qui de vosaltres pot provar que en mi hi ha rastre de pecat? I si dic la veritat, per què no em creieu? ⁴⁷ El qui és de Déu, escolta les paraules de Déu; però vosaltres no les escolteu, perquè no sou de Déu.

⁴⁸ Els jueus li van contestar:

--¿No fem bé de dir que ets un samarità i que estàs endimoniàt?

⁴⁹ Jesús respongué:

--Jo no estic endimoniàt, jo honoro el meu Pare; vosaltres, en canvi, em deshonoreu a mi. ⁵⁰ Jo no cerco la meua pròpia glòria: un altre se n'ocupa i és ell qui jutjarà. ⁵¹ Us ho ben asseguro: els qui guarden la meua paraula no veuran mai la mort.

⁵² Llavors els jueus li replicaren:

--Ara sabem de cert que estàs endimoniàt. Abraham va morir, i també els profetes, i tu goses dir: "Els qui guarden la meua paraula no tastaran mai la mort." ⁵³ ¿Que potser ets més gran que Abraham, el nostre pare? Ell va morir, i també van morir els profetes. Per qui et tens?

⁵⁴ Jesús respongué:

--Si jo em glorifiqués a mi mateix, la meua glòria no valdria res. Però el qui em glorifica és el meu Pare, aquell que anomenau "el nostre Déu". ⁵⁵ Vosaltres no el coneixeu, però jo sí que el conec. I si diguéis que no el conec, seria tan mentider com vosaltres; però jo el conec i guardo la seva paraula. ⁵⁶ Abraham, el vostre pare, s'entusiasmà esperant de veure el meu dia, el veié i se'n va alegrar.

⁵⁷ Llavors els jueus li digueren:

--¿Encara no tens cinquanta anys i has vist Abraham?

⁵⁸ Jesús els respongué:

--Us ho ben asseguro: des d'abans que Abraham nasqués, jo sóc.

⁵⁹ Ells van agafar pedres per tirar-les-hi, però Jesús s'amagà i sortí del temple.

Guarició del cec de naixement

9

¹ Jesús, tot passant, veié un home que era cec de naixement. ² Els seus deixebles li van preguntar:

--Rabí, qui va pecar perquè nasqués cec: ell o els seus pares?

³ Jesús respongué:

--No ha estat per cap pecat, ni d'ell ni dels seus pares, sinó perquè es manifestin en ell les obres de Déu. ⁴ Mentre és de dia, nosaltres hem de fer les obres del qui m'ha enviat: però ara s'acosta la nit, quan ningú no pot treballar.

⁵ Mentre sóc al món, sóc la llum del món.

⁶ Dit això, escopí a terra, va fer fang amb la saliva, el va estendre sobre els ulls del cec ⁷ i li digué:

--Vés a rentar-te a la piscina de Siloè —que vol dir «enviat».

Ell hi va anar, s'hi rentà i tornà veient-hi.

⁸ Els veïns i els qui sempre l'havien vist captant comentaven:

--Aquest, ¿no és el qui s'asseia a demanar caritat?

⁹ Uns deien:

--Sí que és ell.

Altres contestaven:

--No és pas ell: és un que s'hi assembla.

Ell digué:

--Sóc jo mateix.

¹⁰ Llavors li preguntaren:

--Doncs com és que se t'han obert els ulls?

¹¹ Ell respongué:

--Aquell home que es diu Jesús ha fet fang, me l'ha estès sobre els ulls i m'ha dit: "Vés a Siloè i renta-t'hi." Jo hi he anat, m'he rentat i ara hi veig.

¹² Li digueren:

--On és, aquest home?

Respongué:

--No ho sé.

Discussió amb els fariseus

¹³ Dugueren als fariseus el qui abans era cec. ¹⁴ El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte. ¹⁵ També els fariseus li van preguntar com havia arribat a veure-hi. Ell els respongué:

--M'ha posat fang sobre els ulls, m'he rentat i ara hi veig.

¹⁶ Alguns dels fariseus començaren a dir:

--Aquest home que no guarda el repòs del dissabte, no pot venir de Déu.

Però altres replicaven:

--Com és possible que un pecador faci uns senyals tan prodigiosos?

I estaven dividits entre ells. ¹⁷ Llavors es tornaren a adreçar al cec i li digueren:

--I tu, què en dius del qui t'ha obert els ulls?

Ell respongué:

--Que és un profeta.

¹⁸ Els jueus no es van creure que aquell home hagués estat cec i hagués arribat a veure-hi. Per això van cridar els pares del qui ara hi veia ¹⁹ i els van interrogar:

--¿És aquest el vostre fill, el qui segons vosaltres va néixer cec? Doncs com és que ara hi veu?

²⁰ Els seus pares respongueren:

--Nosaltres sabem que aquest és el nostre fill i que va néixer cec. ²¹ Però com és que ara hi veu i qui li ha obert els ulls, nosaltres no ho sabem. Pregunteu-ho a ell, que ja és prou gran per a poder donar raó de si mateix.

²² Els seus pares van respondre així perquè tenien por dels jueus, que llavors ja havien acordat expulsar de la sinagoga tothom qui confessés que Jesús era el Messies. ²³ Per això els seus pares van dir que ja era prou gran i que l'interroguessin a ell mateix.

²⁴ Llavors van cridar per segona vegada l'home que havia estat cec i li digueren:

--Dóna glòria a Déu reconeixent allò que nosaltres ja sabem: aquest home és un pecador.

²⁵ Ell contestà:

--Si és un pecador, no ho sé. Però sé una cosa: jo era cec i ara hi veig.

²⁶ Ells insistiren:

--Digues què t'ha fet. Com t'ha obert els ulls?

²⁷ Ell els respongué:

--Ja us ho he dit i no me n'heu fet cas. Per què voleu sentir-ho una altra vegada? O és que també vosaltres us voleu fer deixebles seus?

²⁸ Ells el van insultar i li digueren:

--Deixeble seu, ho deus ser tu! Nosaltres som deixebles de Moisès. ²⁹ I de Moisès, sabem que Déu li va parlar, però aquest no sabem d'on és.

³⁰ L'home els contestà:

--Justament això és el que em sorprèn. Ell, a mi, m'ha obert els ulls, i vosaltres no sabeu d'on és. ³¹ Tots sabem que Déu no escolta els pecadors, però sí que escolta els qui el veneren i compleixen la seva voluntat. ³² Mai no s'havia sentit a dir que ningú obrís els ulls d'un cec de naixement. ³³ Si aquest no vingués de Déu, no hauria pogut fer res.

³⁴ Ells li van replicar:

--Tot tu vas néixer en pecat, i ens vols donar lliçons?
I el van treure fora.

La ceguesa incurable

³⁵ Jesús va sentir a dir que l'havien tret fora i, quan el trobà, li digué:

--Creus en el Fill de l'home?

³⁶ Ell li va respondre:

--I qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?

³⁷ Li diu Jesús:

--Ja l'has vist: és el qui et parla.

³⁸ Ell va afirmar:

--Hi crec, Senyor.

I el va adorar.

³⁹ Llavors Jesús afegí:

--Jo he vingut en aquest món per fer un judici: perquè els qui no hi veuen, hi vegin, i els qui hi veuen, es tornin cecs.

⁴⁰ Ho van sentir alguns dels fariseus que eren amb ell i li digueren:

--¿És que nosaltres també som cecs?

⁴¹ Jesús els contestà:

--Si fóssiu cecs, no tindríeu pecat. Però, com que dieu que hi veieu, el vostre pecat persisteix.

La paràbola del pastor

10

¹ »Us ho ben asseguro: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre i un bandoler. ² El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: ³ a ell, el guarda li obre la porta, i les ovelles escolten la seva veu; crida les que són seves, cada una pel seu nom, i les fa sortir. ⁴ Quan les té totes a fora, camina al seu davant, i elles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. ⁵ Però si és un estrany, en comptes de seguir-lo en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.

⁶ Jesús els va proposar aquesta comparació, però ells no van entendre de què els parlava.

⁷ Per això Jesús continuà:

--Us ho ben asseguro: jo sóc la porta de les ovelles. ⁸ Tots els qui han vingut abans de mi eren lladres i bandolers, però les ovelles no se'ls escoltaven. ⁹ Jo sóc la porta: els qui entren per mi se salvaran, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. ¹⁰ El lladre només ve per robar, matar i fer destrossa; jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.

¹¹ »Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dóna la vida per les seves ovelles. ¹² El qui va a jornal, el qui no és pastor ni amo de les ovelles, quan veu venir el llop les abandona i fuig; llavors el llop se n'apodera i les dispersa. ¹³ És que ell va a jornal i tant se li'n dóna de les ovelles.

¹⁴ »Jo sóc el bon pastor: conec les meves ovelles, i elles em coneixen a mi, ¹⁵ tal com el Pare em coneix, i jo conec el Pare. A més, jo dono la vida per les ovelles. ¹⁶ Encara tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat, i també les he de guiar. Elles escoltaran la meua veu, i hi haurà un sol ramat i un sol pastor.

¹⁷ »El Pare m'estima, perquè dono la vida i després la recobro. ¹⁸ Ningú no me la pren, sóc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i tinc poder de recobrar-la; aquest és el manament que he rebut del meu Pare.

¹⁹ Aquestes paraules van provocar que els jueus tornessin a dividir-se. ²⁰ Molts d'ells començaren a dir:

--Està endimoniat, és boig. Per què l'escolteu?

²¹ Però d'altres replicaven:

--Un endimoniat no es comporta així. Quin dimoni seria capaç d'obrir els ulls dels cecs?

Jesús i el Pare

²² Se celebrava a Jerusalem la festa de la Dedicació. Era l'hivern. ²³ Jesús es passejava pel recinte del temple sota el pòrtic de Salomó. ²⁴ Llavors els jueus l'envoltaren i li digueren:

--Fins quan ens tindràs en la incertesa? Si ets el Messies, digue'ns-ho obertament.

²⁵ Jesús els respongué:

--Us ho he dit, però no ho voleu creure. Les obres que jo faig en nom del meu Pare donen testimoni a favor meu,

²⁶ però vosaltres no creieu, perquè no sou de les meves ovelles. ²⁷ Les meves ovelles escolten la meua veu. Jo les conec, i elles em segueixen. ²⁸ Jo els dono vida eterna: mai no es perdran, i ningú no me les arrencarà de les mans. ²⁹ Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no podrà arrencar res de les mans del meu Pare. ³⁰ Jo i el Pare som u.

³¹ Els jueus tornaren a agafar pedres per apedregar-lo. ³² Jesús els digué:

--M'heu vist fer moltes obres bones, que venien del meu Pare. Per quina d'elles em voleu apedregar?

³³ Els jueus li respongueren:

--No et volem apedregar per cap obra bona, sinó per blasfèmia, perquè tu, que ets un home, et fas Déu.

³⁴ Jesús els replicà:

--¿En la vostra Llei no hi ha escrit: Jo declaro que sou déus? ³⁵ Per tant, si l'Escriptura, que no es pot anul·lar, anomena déus els qui van rebre la paraula de Déu, ³⁶ per què a mi, a qui el Pare ha consagrat i enviat al món, m'acuseu de blasfèmia quan declaro que sóc Fill de Déu? ³⁷ Si no faig les obres del meu Pare, no em cregueu, ³⁸ però si les faig, i a mi no em creieu, creieu almenys aquestes obres. Així sabreu i coneixereu que el Pare està en mi, i jo, en el Pare.

³⁹ Llavors van intentar novament d'agafar-lo, però se'ls escapà de les mans.

⁴⁰ Després se'n tornà a l'altra banda del Jordà, on Joan havia començat a batejar, i va quedar-s'hi. ⁴¹ Molts l'anaren a trobar, i deien:

--Joan no va fer cap senyal prodigiós, però tot el que va dir d'ell era veritat.

⁴² I, en aquell indret, molts van creure en ell.

La mort de Llätzer

11

¹ Un home que es deia Llätzer estava malalt. Era de Betània, el poble de Maria i de la seva germana Marta. ² Maria era la qui va ungir el Senyor amb perfum i li eixugà els peus amb els cabells. Llätzer, el malalt, era el seu germà.

³ Les dues germanes enviaren a dir a Jesús:

--Senyor, aquell que estimes està malalt.

⁴ Jesús, en sentir-ho, digué:

--Aquesta malaltia no portarà a la mort, sinó a la glòria de Déu: per ella el Fill de Déu serà glorificat.

⁵ Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. ⁶ Però quan va sentir que Llätzer estava malalt, es va quedar encara dos dies al lloc on era. ⁷ Després digué als deixebles:

--Tornem a Judea.

⁸ Ells li diuen:

--Rabí, fa poc que els jueus et volien apedregar, i ara tornes a anar-hi?

⁹ Jesús contestà:

--¿No són dotze les hores del dia? Els qui caminen de dia no ensopeguen, perquè veuen la llum d'aquest món,

¹⁰ però els qui caminen de nit sí que ensopeguen, perquè els manca la llum.

¹¹ Dit això, va afegir:

--Llätzer, el nostre amic, s'ha adormit, però vaig a despertar-lo.

¹² Els deixebles li digueren:

--Senyor, si s'ha adormit, es posarà bo.

¹³ Jesús es referia a la mort de Llätzer, però ells es pensaven que parlava del son natural. ¹⁴ Llavors Jesús els digué obertament:

--Llätzer és mort, ¹⁵ i m'alegro de no haver estat allí: serà en profit vostre, perquè cregueu. Però ara, anem a trobar-lo!

¹⁶ Tomàs, l'anomenat Bessó, va dir als altres deixebles:

--Anem-hi també nosaltres i morim amb ell!

Jesús és la resurrecció i la vida

¹⁷ Quan Jesús arribà, va trobar que Llätzer ja era al sepulcre des de feia quatre dies. ¹⁸ Betània és a prop de Jerusalem, cosa de tres quilòmetres, ¹⁹ i molts dels jueus havien vingut a donar el condol a Marta i Maria per la mort del seu germà. ²⁰ Quan Marta va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. ²¹ Marta digué a Jesús:

--Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà. ²² Però, fins i tot ara, jo sé que Déu et concedirà tot el que li demanis.

²³ Jesús li diu:

--El teu germà ressuscitarà.

²⁴ Marta li respon:

--Ja sé que ressuscitarà en el moment de la resurrecció, el darrer dia.

²⁵ Li diu Jesús:

--Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; ²⁶ i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més. ¿Ho creus, això?

²⁷ Ella li respon:

--Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món.

El dol per Liàtzer

²⁸ Havent dit això, Marta se'n va anar a cridar la seva germana Maria i li digué en veu baixa:

--El Mestre és aquí i et crida.

²⁹ Ella, en sentir-ho, s'aixecà corrents i anà a trobar-lo. ³⁰ Jesús encara no havia entrat al poble, sinó que era a l'indret on Marta l'havia trobat. ³¹ Els jueus que eren amb Maria a casa per donar-li el condol, quan veieren que s'aixecava corrents i sortia, la seguiren, pensant-se que anava al sepulcre a plorar. ³² Maria va arribar on era Jesús i, en veure'l, se li llançà als peus i li digué:

--Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà.

³³ Quan Jesús veié que ella plorava i que ploraven també els jueus que l'acompanyaven, es va commoure interiorment i es contorbà. ³⁴ Llavors preguntà:

--On l'heu posat?

Li diuen:

--Senyor, vine i ho veuràs.

³⁵ Jesús començà a plorar. ³⁶ Els jueus deien:

--Mireu com l'estimava.

³⁷ Però alguns replicaren:

--Ell, que va obrir els ulls al cec, ¿no hauria pogut fer que aquest home no morís?

³⁸ Jesús, commogut altra vegada, va arribar al sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa.

La resurrecció de Liàtzer

³⁹ Jesús digué:

--Traieu la llosa.

Marta, la germana del difunt, li diu:

--Senyor, després de quatre dies, ja deu fer fortor.

⁴⁰ Li respon Jesús:

--¿No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu?

⁴¹ Llavors van treure la llosa. Jesús alçà els ulls i digué:

--Pare, et dono gràcies perquè m'has escoltat. ⁴² Ja sé que sempre m'escoltes, però ho dic per la gent que m'envolta, perquè creguin que tu m'has enviat.

⁴³ Havent dit això, cridà amb tota la força:

--Liàtzer, surt a fora!

⁴⁴ I el mort sortí, lligat de peus i mans amb benes d'amortallar, i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu:

--Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.

Decisió de matar Jesús

⁴⁵ Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, van creure en ell. ⁴⁶ Però alguns d'ells anaren a explicar als fariseus el que Jesús havia fet.

⁴⁷ Llavors els grans sacerdots i els fariseus van reunir el Sanedrí i es preguntaven:

--Què podem fer? Aquest home fa molts senyals prodigiosos. ⁴⁸ Si el deixem continuar, tothom creurà en ell, vindran els romans i destruiran el nostre lloc sant i el nostre poble.

⁴⁹ Però un d'ells, Caifàs, que aquell any era el gran sacerdot, els digué:

--Vosaltres no enteneu res. ⁵⁰ ¿No us adoneu que val més que un sol home mori pel poble, i no pas que es perdi tot el poble?

⁵¹ Això, Caifàs no ho va dir pel seu compte. Era gran sacerdot, aquell any, i per això va poder profetitzar que Jesús havia de morir pel poble. ⁵² I no tan sols pel poble, sinó també per reunir els fills de Déu dispersos. ⁵³ Així, doncs, aquell dia van decidir que el matarien. ⁵⁴ Per això Jesús ja no es deixava veure públicament entre els jueus. Se n'anà d'allí cap a la regió de vora el desert, en una població anomenada Efraïm, i s'hi va quedar amb els seus deixebles.

⁵⁵ Era a prop la Pasqua dels jueus, i molta gent de la regió va pujar a Jerusalem ja abans de la Pasqua per complir els ritus de purificació. ⁵⁶ Buscaven Jesús i, en el recinte del temple, es deien els uns als altres:

--Què us sembla? No vindrà pas a la festa!

⁵⁷ Els grans sacerdots i els fariseus, per la seva banda, havien donat ordres que, si algú sabia on era, el denunciés perquè el poguessin agafar.

Unció de Jesús a Betània

12

¹ Sis dies abans de la Pasqua, Jesús va anar a Betània, on vivia Llätzer, aquell que Jesús havia ressuscitat d'entre els morts. ² Allà li oferiren un sopar. Marta servia, i un dels qui seien a taula amb ell era Llätzer. ³ Llavors Maria va prendre una lliura de perfum de nard autèntic i molt costós, unguí els peus de Jesús i els hi va eixugar amb els cabells. Tota la casa s'omplí de la fragància d'aquell perfum.

⁴ Un dels seus deixebles, Judes Iscariot, el qui aviat el traïria, digué:

⁵ --Per què no venien aquest perfum per tres-cents denaris i donaven els diners als pobres?

⁶ Això ho va dir no perquè s'interessés pels pobres, sinó perquè era un lladre i, com que tenia la bossa dels diners, robava el que hi tiraven.

⁷ Jesús digué:

--Deixa-la! Ella ha guardat aquest perfum per al temps de la meva sepultura. ⁸ De pobres, en teniu sempre amb vosaltres, però a mi, no sempre em tindreu.

Decisió de matar Llätzer

⁹ Una gran multitud de jueus van saber que Jesús era allà i van anar-hi, no solament per ell, sinó també per veure Llätzer, que Jesús havia ressuscitat d'entre els morts. ¹⁰ Llavors els grans sacerdots van decidir de matar també Llätzer, ¹¹ perquè per causa d'ell molts jueus venien i creien en Jesús.

Entrada de Jesús a Jerusalem

([Mt 21,1-11](#); [Mc 11,1-10](#); [Lc 19,28-38](#))

¹² L'endemà, la gentada que havia vingut a la festa, quan van saber que Jesús arribava a Jerusalem, ¹³ van agafar palmes i sortiren a rebre'l cridant:

-- Hosanna! Beneït el qui ve en nom del Senyor, el rei d'Israel!

¹⁴ Jesús va trobar un pollí i va muntar-hi, tal com diu l'Esclatua:

¹⁵ No tinguis por, ciutat de Sió:

mira el teu rei que arriba,
muntat en un pollí de somera.

¹⁶ Els seus deixebles, de moment, no ho van comprendre; però, quan Jesús fou glorificat, van recordar que li havien fet allò que l'Esclatua deia d'ell. ¹⁷ La gent que era amb Jesús quan va cridar Llätzer fora del sepulcre i el ressuscità d'entre els morts, en donava testimoni. ¹⁸ Per això tothom sortí a rebre'l, assabentat del senyal prodigiós que ell havia realitzat. ¹⁹ Però els fariseus es deien entre ells:

--¿Veieu com no en traieu res? El món sencer el segueix.

La glorificació de Jesús s'acosta

²⁰ Entre els qui havien pujat per adorar Déu amb motiu de la festa hi havia alguns grecs. ²¹ Aquests anaren a trobar Felip, que era de Betsaida de Galilea, i li demanaren:

--Senyor, voldríem veure Jesús.

²² Felip anà a dir-ho a Andreu, i tots dos ho digueren a Jesús. ²³ Ell respongué:

--Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. ²⁴ Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit. ²⁵ Els qui estimen la pròpia vida, la perden, i els qui no

l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. ²⁶ Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.

²⁷ »Ara em sento contorbat. Què he de dir? Pare, salva'm d'aquesta hora? Però jo he vingut per arribar en aquesta hora! ²⁸ Pare, glorifica el teu nom.

Aleshores una veu va dir del cel estant:

--Ja l'he glorificat i encara el glorificaré.

²⁹ Quan la gent que eren allà ho van sentir, deien que havia estat un tro. D'altres replicaven:

--Un àngel li ha parlat.

³⁰ Jesús els digué:

--Aquesta veu no s'adreçava a mi, sinó a vosaltres. ³¹ Ara arriba la condemna d'aquest món, ara el príncep d'aquest món serà llançat a fora. ³² I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.

³³ Deia això indicant de quina manera havia de morir.

³⁴ Llavors la gent li digué:

--Nosaltres sabem pels llibres de la Llei que el Messies viurà per sempre. Per què dius que el Fill de l'home ha de ser enlairat? Qui és aquest Fill de l'home?

³⁵ Jesús els respongué:

--Per poc temps encara la llum és entre vosaltres. Camineu mentre teniu la llum, perquè no us sorprengui la fosca: qui camina a les fosques no sap on va. ³⁶ Creieu en la llum, mentre la teniu, i sereu fills de la llum.

Conclusió sobre els senyals prodigiosos

Després d'haver dit això, Jesús se n'anà i es va amagar d'ells. ³⁷ Tot i que li havien vist fer tants senyals prodigiosos, encara no creien en ell. ³⁸ Així es van complir les paraules del profeta Isaïes, que deia:

Senyor, qui ha cregut
allò que hem sentit?

A qui s'ha revelat
la potència del braç del Senyor?

³⁹ No podien creure per allò que també deia Isaïes:

⁴⁰ Els ha encegat els ulls
i els ha endurit el cor,
no fos cas que els seus ulls hi veiessin,
el seu cor compregués,
i es convertissin.

I jo els guariria!

⁴¹ Isaïes parlava d'ell quan deia això, perquè havia vist la seva glòria.

⁴² És cert que molts, fins i tot dels dirigents, van creure en ell, però no s'atrevien a confessar-ho per por dels fariseus, perquè no els expulsessin de la sinagoga. ⁴³ Preferien els honors dels homes a la glòria de Déu.

Conclusió sobre la doctrina de Jesús

⁴⁴ Jesús va proclamar:

--Els qui creuen en mi, més que creure en mi, creuen en el qui m'ha enviat; ⁴⁵ i els qui em veuen a mi veuen el qui m'ha enviat. ⁴⁶ Jo, que sóc la llum, he vingut al món perquè ningú dels qui creuen en mi no es quedi en la fosca.

⁴⁷ Als qui escolten les meves paraules i no les guarden, no sóc jo qui els condemno, perquè no he vingut a condemnar el món, sinó a salvar-lo. ⁴⁸ Els qui em rebutgen a mi i no acullen les meves paraules, ja tenen qui els condemnarà: és la paraula que jo he predicat, la que els condemnarà el darrer dia, ⁴⁹ perquè jo no he parlat pel meu compte; el Pare mateix que m'ha enviat, m'ha manat què havia de dir i de predicar. ⁵⁰ I sé que el seu manament és vida eterna. Per això, tot el que jo dic, ho dic tal com el Pare m'ho ha comunicat.

L'hora de la glòria del Fill ([13-20](#))

Jesús renta els peus als deixebles

13

¹ Era abans de la festa de Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, l'hora de passar d'aquest món al Pare. Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem.

² Mentre sopaven, quan el diable ja havia posat en el cor de Judes, fill de Simó Iscariot, la resolució de traïr-lo, ³ Jesús, sabent que el Pare li ho havia posat tot a les mans, i que havia vingut de Déu i a Déu tornava, ⁴ s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; ⁵ després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duia cenyida. ⁶ Quan arriba a Simó Pere, aquest li diu:

--Senyor, ¿tu em vols rentar els peus?

⁷ Jesús li respon:

--Ara no entens això que faig; ho entendràs després.

⁸ Pere li diu:

--No em rentaràs els peus mai de la vida!

Jesús li contesta:

--Si no et rento, no tindràs part amb mi.

⁹ Li diu Simó Pere:

--Si és així, Senyor, no em rentis tan sols els peus: renta'm també les mans i el cap.

¹⁰ Jesús li diu:

--Qui s'ha banyat, només cal que es renti els peus: ja és net tot ell. I vosaltres ja sou nets, encara que no tots.

¹¹ Jesús sabia qui el traïa, i per això va dir: «No tots sou nets.»

¹² Després de rentar-los els peus, es va posar el mantell i s'assegué a taula altra vegada. Llavors els digué:

--¿Enteneu això que us he fet? ¹³ Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. ¹⁴ Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. ¹⁵ Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres. ¹⁶ Us ho ben asseguro: el criat no és més important que el seu amo, ni l'enviat més important que el qui l'envia. ¹⁷ Ara que heu entès tot això, feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica!

¹⁸ »No parlo per tots vosaltres. Sé qui vaig escollir, però s'havia de complir allò que diu l'Esclusura: El qui compartia el meu pa, m'ha traït el primer. ¹⁹ Us ho dic ara, per endavant, perquè, quan passi, cregueu que jo sóc. ²⁰ Us ho ben asseguro: qui acull els qui jo enviaré, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat.

Anunci de la traïció de Judes

([Mt 26,20-25](#); [Mc 14,17-21](#); [Lc 22,14.21-23](#))

²¹ Després de dir això, Jesús es contorbà i afirmà:

--Us ben asseguro que un de vosaltres m'ha de traïr.

²² Els deixebles es miraven els uns als altres, perquè no sabien de qui ho deia. ²³ Un dels deixebles, el qui Jesús estimava, era a taula al costat d'ell. ²⁴ Simó Pere li fa senyes perquè li preguntí de qui parla. ²⁵ Ell es reclina sobre el pit de Jesús i li diu:

--Senyor, qui és?

²⁶ Jesús respon:

--És aquell a qui donaré el tros de pa que ara sucaré.

Llavors suca el pa i el dóna a Judes, fill de Simó Iscariot. ²⁷ En aquell moment, darrere el tros de pa, Satanàs va entrar dintre d'ell. Jesús li digué:

--Allò que estàs fent, fes-ho de pressa.

²⁸ Però cap dels qui eren a taula no va entendre per què Jesús li deia això. ²⁹ Com que Judes tenia la bossa dels diners, alguns pensaven que Jesús li deia que comprés tot el que necessitaven per a la festa, o bé que donés alguna cosa als pobres. ³⁰ Ell, després de prendre el tros de pa, sortí de seguida. Era de nit.

³¹ Quan Judes va ser fora, Jesús digué:

--Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. ³² Si Déu és glorificat en ell, també Déu mateix el glorificarà, i el glorificarà ben aviat. ³³ Fills meus, encara estic amb vosaltres per poc temps. Vosaltres em buscareu, però ara us dic allò que vaig dir als jueus: "Allà on jo vaig, vosaltres no hi podeu venir." ³⁴ Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres. ³⁵ Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres.

Anunci de les negacions de Pere

([Mt 26,31-35](#); [Mc 14,27-31](#); [Lc 22,31-34](#))

³⁶ Simó Pere li diu:

--Senyor, on vas?

Jesús li respon:

--Ara tu no pots seguir-me allà on jo vaig. M'hi seguiràs més tard.

³⁷ Pere li replica:

--Senyor, per què no et puc seguir ara mateix? Donaré per tu la vida!

³⁸ Jesús li contesta:

--¿Tu vols donar la vida per mi? T'ho ben asseguro: no cantarà el gall que no m'hagis negat tres vegades.

Jesús, el camí que porta al Pare

14

¹ »Que els vostres cors s'asserenin. Creieu en Déu, creieu també en mi. ² A casa del meu Pare hi ha lloc per a molts; si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos-hi estada? ³ I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigueu allà on jo estic. ⁴ I allà on jo vaig, ja sabeu quin camí hi porta.

⁵ Tomàs li pregunta:

--Senyor, si ni tan sols sabem on vas, com podem saber quin camí hi porta?

⁶ Jesús li respon:

--Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi. ⁷ Si m'heu conegut a mi, també coneixereu el meu Pare. I des d'ara ja el coneixeu i l'heu vist.

⁸ Li diu Felip:

--Senyor, mostra'ns el Pare, i no ens cal res més.

⁹ Jesús li respon:

--Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui m'ha vist a mi ha vist el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? ¹⁰ ¿No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic, no les dic pel meu compte. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres. ¹¹ Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; i, si més no, creieu per aquestes obres. ¹² Us ho ben asseguro: qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i encara en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare. ¹³ I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, jo ho faré; així el Pare serà glorificat en el Fill. ¹⁴ Sempre que demaneu alguna cosa en nom meu, jo la faré.

La promesa de l'Esperit

¹⁵ »Si m'estimeu, guardareu els meus manaments, ¹⁶ i jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor perquè es quedi amb vosaltres per sempre. ¹⁷ Ell és l'Esperit de la veritat, que el món no pot acollir, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo: sou vosaltres qui el coneixeu, perquè habita a casa vostra i estarà dins de vosaltres. ¹⁸ No us deixaré pas orfes; tornaré a vosaltres. ¹⁹ D'aquí a poc temps, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. ²⁰ Aquell dia, coneixereu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. ²¹ El qui m'estima és el qui té els meus manaments i els guarda; i al qui m'estima, el meu Pare l'estimarà i jo també l'estimaré i em manifestaré a ell.

²² Judes, no l'Iscaiot, li pregunta:

--Senyor, què ho fa que et vulguis manifestar a nosaltres però no al món?

²³ Jesús li respon:

--Qui m'estima, guardarà la meva paraula; el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell. ²⁴ El qui no m'estima, no guarda les meves paraules. I la paraula que escolteu no és meva, sinó del Pare que m'ha enviat.

²⁵ »Us he dit tot això mentre he estat amb vosaltres, ²⁶ però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que jo us he dit, i us ho farà entendre.

²⁷ »Us deixo la pau, us dono la meva pau. Jo us dono la pau que el món no dona. Que els vostres cors s'asserenin i no temin. ²⁸ Heu sentit que us deia: "Me'n vaig, però tornaré a vosaltres." Si m'estiméssiu, us alegraríeu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. ²⁹ Us ho he dit ara, per endavant, perquè, quan això passi, cregueu. ³⁰ Ja no parlaré gaire més temps amb vosaltres, perquè arriba el príncep d'aquest món. No és que ell tingui poder sobre mi, ³¹ però així el món sabrà que jo estimo el Pare i que faig el que el Pare m'ha manat.

»Aixequen-vos, anem-nos-en d'aquí!

Jesús, el cep veritable

15

¹ »Jo sóc el cep veritable i el meu Pare és el vinyater. ² Les sarments que no donen fruit, el Pare les talla, però les que donen fruit, les neteja perquè encara en donin més. ³ Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. ⁴ Estigueu en mi, i jo estaré en vosaltres. Així com les sarments, si no estan en el cep, no poden donar fruit, tampoc vosaltres no en podeu donar si no esteu en mi. ⁵ Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. ⁶ Si algú se separa de mi, és llençat fora i s'asseca com les sarments. Les sarments, un cop seques, les recullen i les tiren al foc, i cremen. ⁷ Si esteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres, podreu demanar tot el que voldreu, i ho tindreu. ⁸ La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus. ⁹ Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor. ¹⁰ Si gardeu els meus manaments, us mantindreu en el meu amor, tal com jo guardo els manaments del meu Pare i em mantinc en el seu amor. ¹¹ »Us he dit tot això perquè la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa. ¹² Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. ¹³ Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics. ¹⁴ Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. ¹⁵ Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare. ¹⁶ No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre. I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà. ¹⁷ Això us mando: que us estimeu els uns als altres.

L'odi del món

¹⁸ »Si el món us odia, tingueu present que m'ha odiat primer a mi que a vosaltres. ¹⁹ Si fóssiu del món, el món us estimaria com a cosa seva. Però vosaltres no sou del món: jo us he escollit del món, i per això el món us odia. ²⁰ Recordeu allò que us he dit: "El criat no és més important que el seu amo." Si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres; si haguessin guardat la meva paraula, també guardarien la vostra. ²¹ Tot això us ho faran per causa del meu nom, ja que no coneixen aquell qui m'ha enviat. ²² Si jo no hagués vingut a parlar-los, no tindrien pecat, però ara no tenen excusa del seu pecat. ²³ Els qui m'odien a mi també odien el meu Pare. ²⁴ Si jo no hagués fet entre ells les obres que ningú més no havia fet, no tindrien pecat; però ara, tot i haver-les vistes, ens tenen odi tant a mi com al meu Pare. ²⁵ S'havien de complir les paraules escrites en els llibres de la seva Llei: M'odien sense motiu. ²⁶ »Quan vingui el Defensor, l'Esperit de la veritat que procedeix del Pare i que jo us enviaré des del Pare, ell donarà testimoni de mi. ²⁷ I també vosaltres sereu testimonis, perquè heu estat amb mi des del principi.

16

¹ »Us he dit tot això perquè no sucumbiu en la prova. ² Us expulsaran de les sinagogues; més encara, ve un temps que els qui us maten es pensaran que donen culte a Déu. ³ Tot això ho faran perquè no ens han conegut ni al Pare ni a mi. ⁴ Us he dit tot això perquè, quan arribi aquell temps, recordeu que ja us ho havia predit.

L'acció de l'Esperit

»Això, no us ho vaig dir des del principi, perquè fins ara era amb vosaltres. ⁵ Però ara me'n vaig al qui m'ha enviat, i cap de vosaltres no em pregunta on vaig, ⁶ encara que teniu el cor ple de tristesa perquè us he dit això. ⁷ Amb tot, us dic la veritat: us convé que me'n vagi, perquè, si no me'n vaig, el Defensor no vindrà a vosaltres; en canvi, si me'n vaig, us l'enviaré. ⁸ I quan ell vindrà, posarà el món en evidència pel que fa al pecat, a la justícia i a la condemna: ⁹ pel que fa al pecat, perquè no creuen en mi; ¹⁰ pel que fa a la justícia, perquè me'n vaig al Pare, i ja no em veureu més; ¹¹ i pel que fa a la condemna, perquè el príncep d'aquest món ja ha estat condemnat. ¹² »Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara us serien una càrrega massa pesada. ¹³ Quan vingui l'Esperit de la veritat, us conduirà cap a la veritat sencera. Ell no parlarà pel seu compte: comunicarà tot el que senti dir i us anunciarà l'esdevenidor. ¹⁴ Ell em glorificarà, perquè allò que us anunciarà, ho haurà rebut de mi. ¹⁵ Tot el que és del Pare és meu; per això he dit: "Allò que us anunciarà, ho rep de mi."

De la tristesa a l'alegria

¹⁶ »D'aquí a poc temps ja no em veureu, però poc després em tornareu a veure.

¹⁷ Llavors alguns dels seus deixebles es digueren entre ells:

--Què significa això que ens diu: "D'aquí a poc temps no em veureu, però poc després em tornareu a veure"? I què vol dir: "Me'n vaig al Pare"?

¹⁸ I anaven preguntant-se:

--Què vol dir: "D'aquí a poc temps"? No sabem pas de què parla.

¹⁹ Jesús sabia que volien interrogar-lo, i els digué:

--Vosaltres us pregunteu sobre allò que us he dit: "D'aquí a poc temps no em veureu, però poc després em tornareu a veure." ²⁰ Doncs us ben asseguro que plorareu i us doldreu, mentre que el món s'alegrarà. Vosaltres estareu tristos, però la vostra tristesa es convertirà en alegria. ²¹ La dona, quan ha d'infantar, està afligida, perquè ha arribat la seva hora; però així que la criatura ha nascut, ja no es recorda més del sofriment, joiosa com està perquè en el món ha nascut un nou ésser. ²² També ara vosaltres esteu tristos, però el vostre cor s'alegrarà quan us tornaré a veure. I la vostra alegria, ningú no us la prendrà. ²³ Aquell dia no em fareu cap més pregunta.

»Us ho ben asseguro: tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà. ²⁴ Fins ara no heu demanat res en nom meu; demaneu i rebreu, i la vostra joia serà completa.

Jesús ha vençut el món

²⁵ »Us he parlat de tot això amb imatges, però ve l'hora que ja no us diré res més valent-me d'imatges, sinó que us parlaré del Pare amb tota claredat. ²⁶ Aquell dia demanareu en nom meu, però us dic que no hauré de pregar al Pare per vosaltres: ²⁷ és el Pare mateix qui us estima, ja que vosaltres m'heu estimat i heu cregut que jo he sortit de Déu. ²⁸ He sortit del Pare i he vingut al món; ara deixo el món i me'n torno al Pare.

²⁹ Els seus deixebles li diuen:

--Ara sí que parles clar i no amb imatges. ³⁰ Ara veiem que ho saps tot i que no necessites que ningú et faci preguntes. Per això creiem que has sortit de Déu.

³¹ Jesús els respongué:

--Ara creieu? ³² Ve l'hora, més ben dit, ja ha arribat, que us dispersareu cadascú pel seu costat, i em deixareu sol. Però jo no estic sol, perquè el Pare és amb mi. ³³ Us he dit tot això perquè en mi trobeu la pau. En el món passareu tribulacions, però tingueu confiança: jo he vençut el món.

La pregària de Jesús

17

¹ Després d'haver dit tot això, Jesús va alçar els ulls al cel i digué:

--Pare, ha arribat l'hora. Glorifica el teu Fill, perquè el teu Fill et glorifiqui, ² ja que li has concedit poder sobre tot home, perquè doni vida eterna a tots els qui li has confiat. ³ I la vida eterna és que et coneixin a tu, l'únic Déu veritable, i aquell que tu has enviat, Jesucrist. ⁴ Jo t'he glorificat a la terra, duent a terme l'obra que m'havies encomanat; ⁵ ara glorifica'm tu, Pare, al teu costat, amb la glòria que jo tenia vora teu abans que el món existís. ⁶ »He fet conèixer el teu nom als qui tu has pres del món i m'has donat; eren teus i tu me'ls has donat, i ells han guardat la teva paraula. ⁷ Ara saben que tot el que m'has donat ho he rebut de tu, ⁸ perquè jo els he confiat les paraules que tu m'has confiat. Ells les han acollides i han reconegut realment que jo he sortit de tu, i han cregut que tu m'has enviat.

⁹ »Jo prego per ells; no prego pel món, sinó pels qui tu m'has donat, perquè són teus. ¹⁰ Tot allò que és meu és teu, i allò que és teu és meu. En ells s'ha manifestat la meva glòria. ¹¹ Jo no em quedo més al món. Però ells s'hi queden, mentre que jo vinc a tu. Pare sant, guarda'ls en el teu nom, el nom que m'has donat, perquè siguin u com ho som nosaltres. ¹² Mentre era amb ells, jo els guardava en el teu nom, el que tu m'has donat. He vetllat per ells i no se n'ha perdut ni un de sol, fora del qui s'havia de perdre, perquè es complís el que diu l'Escriptura. ¹³ Però ara vinc a tu, i mentre encara sóc al món dic tot això, perquè ells tinguin també la meva joia, una joia completa. ¹⁴ Jo els he confiat la teva paraula, però ara el món els odia, perquè no són del món, com jo tampoc no en sóc. ¹⁵ No et demano que els treguis del món, sinó que els preservis del Maligne. ¹⁶ Ells no són del món, com jo tampoc no en sóc. ¹⁷ Consagra'ls en la veritat, que és la teva paraula. ¹⁸ Tal com tu m'has enviat al món, jo també els hi he enviat. ¹⁹ Jo em consagro a mi mateix per ells, perquè ells també siguin consagrats en la veritat.

²⁰ »No prego només per ells, sinó també pels qui creuran en mi gràcies a la seva paraula. ²¹ Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat. ²² Jo

els he donat la glòria que tu m'has donat, perquè siguin u com nosaltres som u. ²³ Que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així el món reconeixerà que tu m'has enviat i que els has estimat a ells com m'has estimat a mi. ²⁴ Pare, vull que els qui m'has confiat estiguin amb mi allà on joestic i vegin la meva glòria, la glòria que m'has donat perquè m'estimaves des d'abans de crear el món. ²⁵ Pare bo, el món no t'ha conegut, però jo t'he conegut, i ells han reconegut que tu m'has enviat. ²⁶ Jo els he fet conèixer el teu nom, i els el faré conèixer més encara, perquè l'amor amb què m'has estimat estigui en ells, i jo també hi estigui.
Passió, mort i resurrecció de Jesús ([18-20](#))

Jesús és detingut

([Mt 26,47-56](#); [Mc 14,43-50](#); [Lc 22,47-53](#))

18

¹ Després de dir això, Jesús va sortir amb els seus deixebles cap a l'altra banda del torrent de Cedró. Allà hi havia un hort, i Jesús hi entrà amb els seus deixebles. ² Judes, el qui el traïa, coneixia també aquell indret, perquè Jesús s'hi havia reunit sovint amb els seus deixebles. ³ Judes, doncs, s'endugué la cohort de soldats romans i alguns guardes del temple que els grans sacerdots i els fariseus li havien posat a disposició, i va arribar a l'hort. Venien amb llanternes i torxes, tots armats. ⁴ Jesús, que sabia tot el que li havia de passar, surt fora i els pregunta:

--Qui busqueu?

⁵ Li respongueren:

--Jesús de Natzaret.

Els diu:

--Sóc jo.

També hi havia amb ells Judes, el qui el traïa. ⁶ Així que Jesús digué: «Sóc jo», retrocediren i caigueren per terra.

⁷ Jesús tornà a preguntar-los:

--Qui busqueu?

Li digueren:

--Jesús de Natzaret.

⁸ Ell respongué:

--Ja us he dit que sóc jo. Però si em busqueu a mi, deixeu que aquests se'n vagin.

⁹ S'havien de complir les paraules que Jesús havia dit: «Dels qui m'has donat, no n'he perdut ni un de sol.»

¹⁰ Llavors Simó Pere es va treure una espasa que portava i d'un cop tallà l'orella dreta al criat del gran sacerdot.

Aquell criat es deia Malcus. ¹¹ Jesús digué a Pere:

--Guarda't l'espasa a la beina; ¿no he de beure la copa que el Pare m'ha donat?

Jesús davant d'Annàs i de Caifàs. Negacions de Pere

([Mt 26,57-75](#); [Mc 14,53-72](#); [Lc 22,54-71](#))

¹² Llavors la cohort romana, amb el tribú que la comandava i els guardes dels jueus, van agafar Jesús i el van lligar,

¹³ i el dugueren primer a casa d'Annàs, que era sogre de Caifàs, el gran sacerdot d'aquell any. ¹⁴ Caifàs era el qui havia donat als jueus aquest consell: «Val més que un sol home mori pel poble.»

¹⁵ Simó Pere i un altre deixeble seguien Jesús. Aquell deixeble, que era conegut del gran sacerdot, va entrar amb Jesús al pati de la casa del gran sacerdot. ¹⁶ Pere s'havia quedat fora, a la porta. Però l'altre deixeble, conegut del gran sacerdot, va sortir fora, parlà amb la portera i féu entrar Pere. ¹⁷ La criada que feia de portera digué llavors a Pere:

--¿Vols dir que tu no ets també deixeble d'aquest home?

Ell respongué:

--No, no ho sóc pas.

¹⁸ Com que feia fred, els criats i els guardes del temple havien preparat brases i s'estaven allà, escalfant-se. Pere també s'escalfava amb ells.

¹⁹ Mentrestant, el gran sacerdot va interrogar Jesús sobre els seus deixebles i sobre la seva doctrina. ²⁰ Jesús li contestà:

--Jo he parlat al món obertament. Sempre ensenyava a les sinagogues i al temple, on es reuneixen tots els jueus.

Mai no he dit res d'amagat. ²¹ Per què em preguntes a mi? Pregunta als qui m'escoltaven quines coses els deia; ells saben el que he dit.

22 Així que Jesús hagué parlat, un dels guardes que eren allà li va pegar una bufetada dient:

--¿És aquesta la manera de contestar al gran sacerdot?

23 Jesús li respongué:

--Si he parlat malament, digues en què, però si he parlat com cal, per què em pegues?

24 Llavors Annàs l'envià lligat a casa de Caifàs, el gran sacerdot.

25 Mentrestant Simó Pere s'estava allà dret, escalfant-se. Li digueren:

--¿Vols dir que tu no ets també deixeble d'ell?

Ell ho negà:

--No, no ho sóc pas.

26 Un dels criats del gran sacerdot, parent d'aquell a qui Pere havia tallat l'orella, li digué:

--Però si jo t'he vist a l'hort amb ell!

27 Pere tornà a negar-ho, i a l'instant el gall cantà.

Jesús davant de Pilat

([Mt 27,1-2.11-14](#); [Mc 15,1-5](#); [Lc 23,1-5](#))

28 Després dugueren Jesús de casa de Caifàs al pretori. Era de bon matí. Però ells no van entrar dins el pretori, per no quedar impurs i poder menjar el sopar pasqual. 29 Per això Pilat sortí a trobar-los fora del pretori i digué:

--Quina acusació porteu contra aquest home?

30 Ells li contestaren:

--Si aquest no fos un criminal, no te l'hauríem entregat.

31 Pilat els replicà:

--Emporteu-vos-el vosaltres mateixos i judiqueu-lo d'acord amb la vostra Llei.

Els jueus li respongueren:

--A nosaltres no ens és permès d'executar ningú.

32 Calia que es complissin les paraules que Jesús havia dit, indicant com havia de morir.

33 Llavors Pilat se'n tornà a l'interior del pretori, féu cridar Jesús i li digué:

--¿Tu ets el rei dels jueus?

34 Jesús contestà:

--¿Surt de tu, això que em preguntes, o bé d'altres t'ho han dit de mi?

35 Pilat replicà:

--Que potser sóc jueu? Són el teu poble i els grans sacerdots els qui t'han posat a les meves mans. Què has fet?

36 Jesús contestà:

--La meva reialesa no és d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. Però la meva reialesa no és d'aquí.

37 Pilat li digué:

--Per tant, tu ets rei?

Jesús contestà:

--Tu ho dius: jo sóc rei. Jo he nascut i he vingut al món per donar testimoni de la veritat. Tots els qui són de la veritat escolten la meva veu.

38 Li diu Pilat:

--I què és la veritat?

Jesús, condemnat a mort.

([Mt 27,15-31](#); [Mc 15,6-20](#); [Lc 23,13-25](#))

Després de dir això, Pilat va sortir altra vegada a fora, on eren els jueus, i els digué:

--Jo no li trobo res per a poder-lo inculpar. 39 Però ja que teniu per costum que us deixi lliure algú en ocasió de la Pasqua, ¿voleu que us deixi lliure el rei dels jueus?

40 Ells van contestar cridant:

--Aquest, no! Volem Barrabàs!

Barrabàs era un bandoler.

19

¹ Llavors Pilat féu assotar Jesús. ² Els soldats li van posar al cap una corona d'espines que havien trenat i el

cobriren amb un mantell de porpra. ³ Se li acostaven i li deien:

--Salve, rei dels jueus!

I li pegaven bufetades.

⁴ Pilat tornà a sortir i els digué:

--Ara us el traure aquí fora, perquè sapiguen que no li trobo res per a poder-lo inculpar.

⁵ Llavors sortí Jesús portant la corona d'espines i el mantell de porpra. Pilat els diu:

--Aquí teniu l'home!

⁶ Quan els grans sacerdots i els guardes del temple el van veure, cridaren:

--Crucifica'l, crucifica'!

Pilat els diu:

--Emporteu-vos-el vosaltres mateixos i crucifiqueu-lo, que jo no li trobo res per a poder-lo inculpar.

⁷ Els jueus li contestaren:

--Nosaltres tenim una Llei, i segons aquesta Llei ha de morir, perquè s'ha volgut fer Fill de Déu.

⁸ Quan Pilat sentí aquestes paraules, va agafar molta por. ⁹ Va entrar altra vegada dins el pretori i preguntà a Jesús:

--D'on ets, tu?

Però Jesús no li tornà contesta. ¹⁰ Llavors Pilat li diu:

--¿A mi no em parles? ¿No saps que tinc poder per a deixar-te lliure o per a crucificar-te?

¹¹ Jesús li respongué:

--No tindries cap poder sobre mi si no l'haguessis rebut de dalt. Per això el qui m'ha entregat a tu és culpable d'un pecat més gran.

¹² Des d'aleshores, Pilat intentava de deixar-lo lliure. Però els jueus es posaren a cridar:

--Si deixes lliure aquest home no et pots dir amic del Cèsar. Tothom qui es fa rei va en contra del Cèsar.

¹³ Quan Pilat sentí aquestes paraules, dugué Jesús a fora i es va asseure al tribunal en el lloc anomenat l'Empedrat, en hebreu Gàbata. ¹⁴ Era el dia de la preparació de la Pasqua, cap al migdia. Pilat diu als jueus:

--Aquí teniu el vostre rei.

¹⁵ Ells cridaren:

--Fora, fora, crucifica'!

Pilat els diu:

--¿Al vostre rei, haig de crucificar?

Els grans sacerdots respongueren:

--No tenim cap altre rei fora del Cèsar.

¹⁶ Llavors Pilat els el va entregar perquè fos crucificat.

Crucifixió de Jesús

([Mt 27,32-44](#); [Mc 15,21-32](#); [Lc 23,26-43](#))

Prengueren, doncs, Jesús, ¹⁷ i, portant-se ell mateix la creu, va sortir cap a l'indret anomenat «Lloc de la Calavera», que en hebreu es diu Gòlgota. ¹⁸ Allà el crucificaren, juntament amb dos més, un a cada banda, i Jesús al mig.

¹⁹ Pilat va fer escriure un rètol i el féu posar a la creu. Hi havia escrit: «Jesús de Natzaret, el rei dels jueus.» ²⁰ Molts dels jueus el van llegir, perquè l'indret on havia estat crucificat Jesús queia prop de la ciutat. El rètol era escrit en hebreu, en llatí i en grec. ²¹ Però els grans sacerdots digueren a Pilat:

--No hi escriguis: "El rei dels jueus." Posa-hi: "Aquest va dir: Jo sóc el rei dels jueus."

²² Pilat contestà:

--El que he escrit, ja està escrit.

²³ Els soldats, quan hagueren crucificat Jesús, van agafar el seu mantell i en feren quatre parts, una per a cada soldat, i també prengueren la túnica. Però la túnica era sense costura, teixida d'una sola peça de dalt a baix, ²⁴ i es digueren entre ells:

--No l'esquincem; sortegem-la a veure a qui toca.

S'havia de complir allò que diu l'Escriptura: S'han repartit entre ells els meus vestits; s'han jugat als daus la meva roba.

Això és el que van fer els soldats.

²⁵ Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria

Magdalena. ²⁶ Quan Jesús veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, digué a la mare:

--Dona, aquí tens el teu fill.

²⁷ Després digué al deixeble:

--Aquí tens la teva mare.

I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva.

Mort de Jesús

([Mt 27,45-56](#); [Mc 15,33-41](#); [Lc 23,44-49](#))

²⁸ Després d'això, Jesús, sabent que tot s'havia realitzat, perquè s'acabés de complir l'Escriptura, va dir:
--Tinc set.

²⁹ Hi havia allà un gerro ple de vinagre. Van posar al capdamunt d'un manat d'hisop una esponja xopa d'aquell vinagre i la hi acostaren als llavis. ³⁰ Quan Jesús hagué pres el vinagre, va dir:

--Tot s'ha complert.

Llavors inclinà el cap i va lliurar l'esperit.

El costat de Jesús, traspassat

³¹ Per als jueus era el dia de la preparació, i els cossos no es podien quedar a la creu durant el repòs del dissabte, més quan aquell dissabte era una diada solemníssima. Per això els jueus van demanar a Pilat que trenquessin les cames dels crucificats i traguessin els seus cossos. ³² Hi anaren, doncs, els soldats i van trencar les cames del primer i les de l'altre que havia estat crucificat amb Jesús. ³³ Quan arribaren a Jesús, es van adonar que ja era mort i no li trencaren les cames, ³⁴ però un dels soldats li traspassà el costat amb un cop de llança, i a l'instant en va sortir sang i aigua. ³⁵ El qui ho veié en dóna testimoni, i el seu testimoni és digne de crèdit. Ell mateix sap que diu la veritat, perquè també vosaltres cregueu. ³⁶ En efecte, tot això va succeir perquè s'havia de complir allò que diu l'Escriptura: No li han de trencar cap os. ³⁷ I en un altre lloc l'Escriptura diu: Miraran aquell que han traspassat.

Sepultura de Jesús

([Mt 27,57-61](#); [Mc 15,42-47](#); [Lc 23,50-56](#))

³⁸ Després d'això, Josep d'Arimatea, que era deixeble de Jesús però d'amagat per por dels jueus, va demanar a Pilat l'autorització per a treure el seu cos de la creu. Pilat hi va accedir. Josep, doncs, hi anà i va treure de la creu el cos de Jesús. ³⁹ També hi va anar Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús de nit, i portà una barreja de mirra i àloe, que pesava unes cent lliures. ⁴⁰ Llavors van prendre el cos de Jesús i l'amortallaren amb un llençol, juntament amb les espècies aromàtiques, tal com és costum d'enterrar entre els jueus. ⁴¹ Hi havia un hort a l'indret on havien crucificat Jesús, i dintre l'hort un sepulcre nou, on encara no havia estat posat ningú. ⁴² Com que per als jueus era el dia de la preparació, i el sepulcre es trobava a prop, van dipositar-hi Jesús.

El sepulcre buit

20

¹ El diumenge, Maria Magdalena se'n va anar al sepulcre de bon matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre. ² Llavors se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava, i els diu:

--S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.

³ Pere i l'altre deixeble van sortir cap al sepulcre. ⁴ Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà a Pere i va arribar primer al sepulcre, ⁵ s'ajupí i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi va entrar. ⁶ Després arribà també Simó Pere, que el seguia, i va entrar al sepulcre; veié aplanat el llençol d'amortallar, ⁷ però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó que continuava lligat a part. ⁸ Llavors va entrar també l'altre deixeble, que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. ⁹ De fet, encara no havien entès que, segons l'Escriptura, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts. ¹⁰ I els dos deixebles se'n tornaren a casa.

Jesús s'apareix a Maria Magdalena

¹¹ Maria es va quedar plorant a fora, a la vora del sepulcre. Mentre plorava, s'ajupí per mirar dins el sepulcre ¹² i veié dos àngels vestits de blanc, asseguts al lloc on havia estat posat el cos de Jesús, l'un al cap i l'altre als peus.

¹³ Ells li diuen:

--Dona, per què plores?

Ella els respon:

--S'han endut el meu Senyor i no sé on l'han posat.

¹⁴ Així que acabà de dir aquestes paraules, es girà enrere i veié Jesús allà dret, però no s'adonava que fos ell.

15 Jesús li diu:

--Dona, per què plores? Qui busques?

Ella, pensant-se que era l'hortolà, li respon:

--Si te l'has emportat tu, digues-me on l'has posat, i jo mateixa me l'enduré.

16 Li diu Jesús:

--Maria!

Ella es gira i li diu en la llengua dels hebreus:

-- Rabuni —que vol dir «mestre».

17 Jesús li diu:

--Deixa'm anar, que encara no he pujat al Pare. Vés a trobar els meus germans i digues-los: "Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu."

18 Maria Magdalena anà a trobar els deixebles i els anunciava: «He vist el Senyor.»

També els va contar el que ell li havia dit.

Jesús s'apareix als deixebles

19 Al capvespre d'aquell mateix dia, que era diumenge, els deixebles, per por dels jueus, tenien tancades les portes del lloc on es trobaven. Jesús va arribar, es posà al mig i els digué:

--Pau a vosaltres.

20 Dit això, els va mostrar les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. 21 Ell els tornà a dir:

--Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.

22 Llavors va alenar damunt d'ells i els digué:

--Rebeu l'Esperit Sant. 23 A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó.

24 Quan vingué Jesús, Tomàs, un dels Dotze, l'anomenat Bessó, no era allà amb els altres deixebles. 25 Ells li van dir:

--Hem vist el Senyor.

Però ell els contestà:

--Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no fico el dit a la ferida dels claus i no li poso la mà dins el costat, jo no creuré pas!

26 Al cap de vuit dies, els deixebles es trobaven altra vegada en aquell mateix lloc, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús va arribar, es posà al mig i els digué:

--Pau a vosaltres.

27 Després diu a Tomàs:

--Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis incrèdul, sigues creient.

28 Tomàs li va respondre:

--Senyor meu i Déu meu!

29 Jesús li diu:

--Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist!

Epíleg

30 Jesús va fer en presència dels seus deixebles molts altres senyals prodigiosos que no es troben escrits en aquest llibre. 31 Els que hi ha aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, creient, tingueu vida en el seu nom.

Apèndix (21)

Jesús s'apareix a un grup de deixebles

21

1 Després de tot això, Jesús es va tornar a aparèixer als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició va ser d'aquesta manera:

2 Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs, l'anomenat Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. 3 Simó Pere els diu:

--Me'n vaig a pescar.

Els altres li diuen:

--Nosaltres també venim amb tu.

Sortiren, doncs, i pujaren a la barca, però aquella nit no van pescar res. ⁴ Quan va despuntar el dia, Jesús es presentà vora el llac, però els deixebles no s'adonaven que fos ell. ⁵ Llavors Jesús els digué:

--Nois, no teniu res per a menjar?

Li respongueren:

--No.

⁶ Ell els digué:

--Tireu la xarxa a la dreta de la barca i trobareu peix.

Així ho van fer i ja no la podien estirar de tants peixos com hi havia. ⁷ Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere:

--És el Senyor.

Així que Simó Pere va sentir que era el Senyor, es posà el vestit que s'havia tret i es llançà a l'aigua. ⁸ Els altres deixebles, que només eren a uns cent metres de terra, van arribar amb la barca, arrossegant la xarxa plena de peixos. ⁹ Quan baixaren a terra, veieren pa i unes brases amb peix coent-s'hi. ¹⁰ Jesús els diu:

--Porteu peixos dels que acabeu de pescar.

¹¹ Simó Pere pujà a la barca i va estirar cap a terra la xarxa plena de peixos: eren cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no es va esquinçar. ¹² Jesús els digué:

--Veniu a menjar.

Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era, perquè sabien que era el Senyor. ¹³ Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igualment va fer amb el peix.

¹⁴ Aquesta fou la tercera vegada que Jesús es va aparèixer als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

Jesús i Pere

¹⁵ Quan hagueren menjat, Jesús va preguntar a Simó Pere:

--Simó, fill de Joan, m'estimes més que aquests?

Ell li respongué:

--Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.

Jesús li diu:

--Pastura els meus anyells.

¹⁶ Per segona vegada li pregunta:

--Simó, fill de Joan, m'estimes?

Ell li respon:

--Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.

Jesús li diu:

--Pastura les meves ovelles.

¹⁷ Li pregunta Jesús per tercera vegada:

--Simó, fill de Joan, m'estimes?

Pere es va entristir que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava, i li respongué:

--Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo.

Li diu Jesús:

--Pastura les meves ovelles. ¹⁸ T'ho ben asseguro: quan eres jove et cenyies tu mateix i anaves on volies, però a les teves velleses obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols.

¹⁹ Jesús va dir això per indicar amb quina mort Pere havia de glorificar Déu.

Després d'aquestes paraules, Jesús va afegir:

--Segueix-me.

Jesús i el deixeble estimat

²⁰ Llavors Pere es va girar i veié que darrere venia el deixeble que Jesús estimava. Era aquell que durant el sopar s'havia reclinat sobre el pit de Jesús i li havia preguntat: «Senyor, qui és el qui et traeix?» ²¹ Pere, en veure'l, diu a Jesús:

--Senyor, i d'aquest, què en serà?

²² Jesús li respon:

--Si vull que es quedi fins que jo vingui, què hi tens a dir? Tu segueix-me.

²³ Així va córrer entre els germans el rumor que aquell deixeble no moriria, però Jesús no li va pas dir que no moriria, sinó: «Si vull que es quedi fins que jo vingui, què hi tens a dir?»

Cloenda

²⁴ Aquest és el deixeble que dóna testimoni de tot això. Ell ho ha escrit, i sabem que el seu testimoni és digne de crèdit.

²⁵ Jesús va fer encara moltes altres coses. I si algú volgués escriure-les una per una, em sembla que els llibres que es podrien escriure no cabrien en el món sencer.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Pròleg. Ascensió de Jesús

1

¹ En el meu primer llibre he parlat, Teòfil, de tot el que Jesús va fer i va ensenyar ² fins al dia que fou endut al cel, després d'haver donat instruccions als apòstols que ell havia escollit, mogut per l'Esperit Sant.

³ Després de la passió es presentà a ells i els donà moltes proves que era viu: durant quaranta dies se'ls va aparèixer i els parlava del Regne de Déu. ⁴ Un dia, mentre menjava amb ells, els donà aquesta ordre:

--No us allunyeu de Jerusalem; espereu-hi aquell que el Pare ha promès i que us vaig anunciar: ⁵ Joan va batejar amb aigua, però vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.

⁶ Ells, doncs, que es trobaven reunits, li preguntaren:

--Senyor, és ara que restabliràs el Regne a favor d'Israel?

⁷ Ell els contestà:

--No és cosa vostra de saber els temps i els moments que el Pare ha fixat amb la seva autoritat. ⁸ Però vosaltres, quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra.

⁹ Quan hagué dit això, es va enlairar davant d'ells; un núvol se l'endugué, i el deixaren de veure. ¹⁰ Encara s'estaven mirant fixament al cel, mentre ell se n'anava, quan se'ls van presentar dos homes amb vestits blancs ¹¹ i els digueren:

--Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, vindrà tal com heu vist que se n'hi anava.

Els apòstols a Jerusalem

¹² Després els apòstols se'n tornaren a Jerusalem des de la muntanya anomenada de les Oliveres, que és a prop de la ciutat, a la distància que és permès de recórrer en dissabte. ¹³ Van entrar-hi i van pujar a la sala de la casa on es reunien. Eren Pere, Joan, Jaume, Andreu, Felip, Tomàs, Bartomeu, Mateu, Jaume, fill d'Alfeu, Simó el Zelós, i Judes, fill de Jaume. ¹⁴ Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell.

Elecció de Maties, successor de Judes

¹⁵ Un d'aquells dies, Pere es posà dret enmig dels germans reunits, que eren unes cent vint persones, i els digué:

¹⁶ --Germans, calia que es complís allò que l'Esperit Sant havia anunciat en l'Escriptura per boca de David referent a Judes, l'home que va guiar els qui agafaren Jesús. ¹⁷ Era un del nostre grup i havia estat designat per a participar d'aquest mateix ministeri. ¹⁸ Doncs bé, aquest home es va comprar un camp amb la paga del seu crim, es va tirar de dalt a baix, se li va obrir el cos pel mig i s'escamparen les seves entranyes. ¹⁹ Tots els habitants de Jerusalem van conèixer el fet i van anomenar aquell camp, en la seva llengua, Hacèldama, que vol dir "camp de sang".

²⁰ »Ara bé, en el llibre dels Salmes hi ha escrit: Que la seva propietat sigui devastada i no hi hagi ningú que l'habiti. Però també: Que un altre ocupi el seu càrrec.

²¹⁻²² Cal, doncs, que sigui amb nosaltres testimoni de la resurrecció de Jesús, el Senyor, un d'aquests homes que ens acompanyaren durant tot el temps que ell visqué entre nosaltres, des del dia que Joan el batejà fins al dia que fou endut d'enmig nostre cap al cel.

²³ En van proposar dos: Josep, l'anomenat Barsabàs, que duia el sobrenom de Just, i Maties. ²⁴ Llavors prepararen així:

«Senyor, tu coneixes el cor de tots; fes-nos veure quin d'aquests dos has escollit ²⁵ per a ocupar el lloc d'aquell ministeri apostòlic que Judes abandonà per anar-se'n al lloc que li corresponia.»

²⁶ Ho van fer a sorts, i sortí elegit Maties, que fou agregat als onze apòstols.

La Paraula es difon a Jerusalem. Naixement de l'Església ([2,1-8,3](#))

La vinguda de l'Esperit Sant

2

¹ Quan va arribar la diada de Pentecosta es trobaven reunits tots junts. ² De sobte, com si es girés una ventada impetuosa, se sentí del cel una remor que omplí tota la casa on es trobaven asseguts. ³ Llavors se'ls van aparèixer unes llengües com de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cada un d'ells. ⁴ Tots van quedar plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar en diverses llengües, tal com l'Esperit els concedia d'expressar-se.

⁵ Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacions que hi ha sota el cel. ⁶ Quan se sentí aquella remor, la gent s'aplegà i van quedar desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua.

⁷ Sorpresos i meravellats, deien:

--¿No són galileus, tots aquests que parlen? ⁸ Doncs com és que cada un de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? ⁹ Parts, medes i elamites, habitants de Mesopotàmia, de Judea i de Capadòcia, del Pont i de l'Àsia, ¹⁰ de Frígia i de Pamfília, d'Egipte i de les regions de Líbia tocant a Cirene, i els qui han vingut de Roma, ¹¹ tots, tant jueus com prosèlits, cretencs i àrabs, els sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu.

¹² Sorpresos i desconcertats, es deien els uns als altres:

--Què vol dir tot això?

¹³ Però d'altres, rient-se'n, deien:

--És que el vi els ha pujat al cap!

Discurs de Pere

¹⁴ Aleshores Pere es posà dret amb els Onze i alçant la veu digué:

--Jueus i tots els qui residiu a Jerusalem: enteneu bé això i escolteu amb atenció les meves paraules. ¹⁵ No és pas que aquests hagin begut massa, com vosaltres sospiteu: tot just són les nou del matí. ¹⁶ Això que ara succeeix, ja ho havia anunciat el profeta Joel:

¹⁷ »Els darrers dies

—és Déu qui ho afirma—

abocaré el meu Esperit sobre tothom:

els vostres fills i les vostres filles

profetitzaran,

els vostres joves tindran visions,

i els vostres vells, somnis.

¹⁸ Aquells dies abocaré el meu Esperit

sobre els meus servents

i les meves serventes,

i profetitzaran.

¹⁹ Faré que apareguin prodigis

dalt al cel

i senyals aquí baix a la terra:

sang, foc i una columna de fum.

²⁰ El sol s'enfosquirà

i la lluna es tornarà sang

abans no arribi el dia del Senyor,

dia gran i resplendent.

²¹ Llavors tots els qui invoquin

el nom del Senyor se salvaran.

²² »Israelites, escolteu aquestes paraules: Jesús de Natzaret era un home que Déu va acreditar davant vostre,

obrant entre vosaltres, per mitjà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. ²³ Doncs bé, aquest Jesús va ser entregat d'acord amb la decisió que Déu havia pres i fixat per endavant, i vosaltres el vaueu matar fent-lo clavar a la creu per uns impius.

²⁴ Però Déu l'ha ressuscitat alliberant-lo dels dolors de la mort, que de cap manera no podia continuar retenint-lo sota el seu poder. ²⁵ Perquè David, referint-se a ell, deia:

» Sempre tinc present el Senyor;

amb ell a la dreta, mai no cauré.

²⁶ El meu cor se n'alegra

i en faig festa tot jo;

fins el meu cos reposa confiat:

²⁷ no abandonaràs la meva vida
enmig dels morts
ni deixaràs
que el teu Sant es corrompi.

²⁸ M'ensenyaràs
el camí que duu a la vida:
joia i festa a desdir al teu davant.

²⁹ »Germans, permeteu que us parli clarament. El patriarca David va morir i va ser enterrat, i encara avui podem veure el seu sepulcre. ³⁰ Però ell, que era profeta i coneixia el jurament que Déu li havia fet de posar en el seu tron un dels seus descendents, ³¹ va veure per endavant la resurrecció de Crist i en va parlar quan deia que no havia estat abandonat enmig dels morts i que el seu cos no s'havia corromput.

³² »A aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat; tots nosaltres en som testimonis. ³³ La dreta de Déu l'ha enaltit, i ell ha rebut del Pare l'Esperit Sant promès, i ara l'ha donat amb abundància: això és el que vosaltres veieu i sentiu.

³⁴ Perquè David no va pujar pas al cel, però va dir:

»Oracle del Senyor al meu Senyor:
Seu a la meva dreta,

³⁵ i espera que posi els enemics
com a escambell dels teus peus.

³⁶ »Per tant, que sàpiga de cert tot el poble d'Israel que Déu ha constituït Senyor i Messies aquest Jesús que vosaltres vaucruificar.

Els primers convertits

³⁷ Quan van sentir això, es van trasbalsar i digueren a Pere i als altres apòstols:

--Germans, què hem de fer?

³⁸ Pere els va respondre:

--Convertiu-vos, i que cada un de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesucrist per obtenir el perdó dels pecats, i així rebreu el do de l'Esperit Sant. ³⁹ Perquè la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i també per a tots els qui són lluny, tants com en cridarà el Senyor Déu nostre.

⁴⁰ Pere continuava donant testimoni amb moltes altres paraules i els exhortava dient:

--Aparteu-vos d'aquesta generació esgarriada.

⁴¹ Els qui acceptaren la predicació de Pere es van fer batejar, i aquell mateix dia s'afegiren als germans unes tres mil persones.

Vida de la primera comunitat

⁴² Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries. ⁴³ Per mitjà dels apòstols es feien molts prodigis i senyals, i la gent sentia un gran respecte. ⁴⁴ Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots; ⁴⁵ venien les propietats i els béns per distribuir els diners de la venda segons les necessitats de cadascú. ⁴⁶ Cada dia eren constants a assistir unànimement al culte del temple. A casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb joia i senzillesa de cor. ⁴⁷ Lloaven Déu i eren ben vistos de tot el poble. I cada dia el Senyor afegia a la comunitat els qui acollien la salvació.

Guarició d'un invàlid

3

¹ Pere i Joan pujaven al temple a l'hora de la pregària de la tarda. ² En aquell moment també portaven al temple un home invàlid de naixement, que deixaven cada dia al costat de la porta anomenada Bonica, perquè demanés caritat als qui hi entraven. ³ L'home va veure que Pere i Joan anaven a entrar al temple i els demanà caritat. ⁴ Pere, juntament amb Joan, fixà els ulls en ell i li digué:

--Mira'ns!

⁵ Ell se'ls va mirar, esperant que en rebria alguna cosa. ⁶ Llavors Pere li va dir:

--De plata i d'or no en tinc, però el que tinc, t'ho dono: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina!

⁷ Pere l'agafà per la mà dreta i l'aixecà. A l'instant els peus i els turmells se li enfortiren, ⁸ es posà dret d'un salt i caminava; i va entrar amb ells al temple caminant i saltant i lloant Déu. ⁹ Tot el poble va veure com caminava i lloava

Déu, ¹⁰ i es quedaren admirats i sorpresos pel que li havia passat: tots sabien que era l'home que s'estava assegut demanant caritat vora la porta Bonica.

Discurs de Pere en el pòrtic de Salomó

¹¹ Com que aquell home no se separava de Pere i Joan, tot el poble va córrer meravellat darrere d'ells cap al pòrtic anomenat de Salomó. ¹² Pere ho veié i es va adreçar al poble dient: --Israelites, per què us estranyeu de tot això? Per què ens mireu així com si haguéssim fet caminar aquest home pel nostre propi poder o pels nostres mèrits? ¹³ El Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob, el Déu dels nostres pares, ha glorificat Jesús, el seu Servent, que vosaltres vau entregar i vau negar davant de Pilat, quan ell estava decidit a deixar-lo lliure. ¹⁴ Vau negar el Sant i el Just i demànareu a Pilat que us indultés un assassí. ¹⁵ Vosaltres vau matar el qui obre el camí de la vida, però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts; nosaltres en som testimonis. ¹⁶ Gràcies a la fe en el seu nom, Jesús ha restablert l'home que ara veieu i que tots coneixeu: aquesta fe, que ve per ell, l'ha curat completament davant de tots vosaltres. ¹⁷ »Doncs bé, germans, ja sé que ni vosaltres ni els vostres dirigents no sabíeu què fèieu, ¹⁸ però així Déu ha complert allò que havia anunciat per boca de tots els profetes: que el seu Messies havia de patir. ¹⁹ Ara, doncs, penediu-vos i convertiu-vos, perquè siguin esborrats els vostres pecats. ²⁰ Així el Senyor farà venir un temps de consolació i us enviarà Jesús, el Messies que us ha estat destinat ²¹ i que el cel havia d'acollir fins al temps de la restauració universal. És d'aquesta restauració que Déu havia parlat per boca dels seus sants profetes de temps antic. ²² D'una banda, Moisès va dir: El Senyor, el vostre Déu, farà que s'aixequi, entre els vostres germans, un profeta com jo. Escolteu-lo en tot allò que us dirà. ²³ Però els qui no escoltin aquest profeta seran extirpats del poble. ²⁴ D'altra banda, tots els profetes que han parlat, des de Samuel en endavant, han anunciat els dies que vivim. ²⁵ Vosaltres sou els fills dels profetes i de l'aliança que Déu va fer amb els vostres pares quan digué a Abraham: Totes les famílies de la terra seran beneïdes en la teva descendència. ²⁶ I és per a vosaltres, en primer lloc, que Déu ha ressuscitat el seu Servent i us l'envia com a benedicció, si cadascú es converteix de les seves maldats.

Pere i Joan davant el Sanedrí

4

¹ Pere i Joan parlaven encara al poble, quan se'ls van presentar els sacerdots, el cap de la guàrdia del temple i els saduceus. ² Estaven indignats perquè ensenyaven al poble i anunciaven la resurrecció dels morts, que ja s'havia realitzat en Jesús. ³ Els van detenir i els tingueren tancats a la presó fins l'endemà, perquè ja era tard.

⁴ Molts dels qui havien sentit la predicació dels apòstols van creure: el nombre dels germans arribà a uns cinc mil, comptant només els homes.

⁵ L'endemà es van reunir a Jerusalem els dirigents, els notables i els mestres de la Llei. ⁶ Entre ells hi havia el gran sacerdot Annàs, Caifàs, Joan, Alexandre, i tots els membres de les famílies dels grans sacerdots. ⁷ Van posar al mig Pere i Joan i començaren a interrogar-los:

--Amb quin poder o en nom de qui heu fet vosaltres tot això?

⁸ Llavors Pere, ple de l'Esperit Sant, els digué:

--Dirigents del poble i notables: ⁹ ja que avui ens interrogueu pel bé fet a un malalt, preguntant-nos en nom de qui ha estat guarit, ¹⁰ sapigueu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que a aquest home el teniu sa davant vostre gràcies al nom de Jesucrist, el Natzarè, que vosaltres vau crucificar, però a qui Déu ha ressuscitat d'entre els morts. ¹¹ Ell és la pedra menyspreada per vosaltres, els constructors, i que ara és la pedra principal. ¹² La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.

¹³ Ells, veient amb quina valentia parlaven Pere i Joan i adonant-se que eren homes sense cultura ni instrucció, n'estaven sorpresos. Els reconeixien com a companys de Jesús; ¹⁴ però, com que veien dret al seu costat l'home que havia estat curat, no podien contradir-los en res. ¹⁵ Aleshores els van fer sortir fora del Sanedrí i es posaren a deliberar entre ells:

¹⁶ --Què en farem, d'aquests homes? El miracle que han obrat és evident; la notícia s'ha escampat entre tots els qui viuen a Jerusalem, i nosaltres no la podem negar. ¹⁷ Mirem, però, que no es difongui més entre el poble i amenacem-los perquè no parlin mai més a ningú en el nom d'aquest Jesús.

¹⁸ Els van cridar, doncs, i els prohibiren de proclamar o ensenyar absolutament res en nom de Jesús. ¹⁹ Pere i Joan els van replicar:

--Decidiu vosaltres mateixos si és just davant de Déu que us obeïm a vosaltres més que no pas a ell. ²⁰ Nosaltres no podem deixar d'anunciar el que hem vist i sentit.

²¹ Ells els van repetir les amenaces, però els posaren en llibertat, perquè no sabien com fer-s'ho per a poder-los castigar. Era per raó del poble, ja que tothom lloava Déu pel que havia succeït. ²² L'home que havia estat guarit miraculosament tenia més de quaranta anys.

La comunitat en pregària

²³ Un cop lliures, Pere i Joan anaren a trobar els seus i els van explicar tot allò que els grans sacerdots i els notables els havien dit. ²⁴ En sentir-ho, ells van adreçar unànimement a Déu aquesta pregària:

«Senyor, tu has fet el cel, la terra i el mar, i tot el que s'hi mou. ²⁵ Tu, per boca del teu servent, el nostre pare David, que parlava mogut per l'Esperit Sant, has dit:

»Per què s'avaloten les nacions
i els pobles es conjuren en va?

²⁶ Els reis de la terra s'uneixen,
s'alien tots junts els sobirans
contra el Senyor i el seu Messies.

²⁷ »Realment, en aquesta ciutat es van aliar Herodes i Ponç Pilat amb les nacions paganes i amb alguns del poble d'Israel contra el teu sant Servent Jesús, el teu Messies; ²⁸ i han complert així tot allò que la teva decisió poderosa havia fixat per endavant. ²⁹ Ara, Senyor, mira com ens amenacen i concedeix als teus servents la valentia d'anunciar la teva paraula; ³⁰ estén la teva mà perquè hi hagi guaricions, senyals i prodigis gràcies al nom del teu sant Servent Jesús.»

³¹ Quan van acabar la pregària, va tremolar el lloc on eren reunits; tots foren omplerts de l'Esperit Sant i proclamaven amb valentia la paraula de Déu.

La primera comunitat: tot al servei de tots

³² La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i cap d'ells no considerava com a propis els béns que posseïa, sinó que tot estava al servei de tots. ³³ Amb gran poder els apòstols donaven testimoni de la resurrecció de Jesús, el Senyor, i la gràcia abundosa de Déu actuava en ells.

³⁴ Ningú d'entre ells no vivia en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o de cases les venien, portaven el producte de la venda, ³⁵ i el dipositaven als peus dels apòstols. Després era distribuït segons les necessitats de cadascú.

Bernabé

³⁶ Josep, un levita d'origen xipriota, a qui els apòstols havien donat el sobrenom de Bernabé —que vol dir «fill de consolació»—, ³⁷ es va vendre un camp que posseïa i va portar els diners als peus dels apòstols.

Ananies i Safira

5

¹ També un home que es deia Ananies, juntament amb Safira, la seva muller, es va vendre una propietat. ² Després, d'acord amb ella, es va reservar una part dels diners i va dipositar la resta als peus dels apòstols. ³ Pere li digué:

--Ananies, per què has deixat que Satanàs envaís el teu cor? Reservant-te una part dels diners del terreny, has mentit a l'Esperit Sant. ⁴ Quan encara era teu, eres lliure de quedar-te'l; i, quan te l'has venut, podies disposar com volguessis dels diners. Per què has maquinat una cosa així? No has mentit als homes, sinó a Déu!

⁵ Tan bon punt Ananies va sentir aquestes paraules, caigué a terra i va expirar. Un gran temor s'apoderava de tots els qui ho sentien explicar.

⁶ Els joves van amortallar el cos i se l'endugueren per enterrar-lo.

⁷ Al cap d'unes tres hores va arribar la seva dona, sense saber res del que havia passat. ⁸ Pere li preguntà:

--Digues-me, ¿és veritat que vas vendre el camp per tal preu?

Ella respongué:

--Sí, per tal preu.

⁹ Pere li replicà:

--Com és que heu anat d'acord per posar a prova l'Esperit del Senyor? Mira, els qui vénen d'enterrar el teu marit ja

són a la porta i se t'enduran també a tu.

¹⁰ A l'instant la dona va caure als peus de Pere i va expirar. Quan els joves entraren, la trobaren morta; se l'endugueren i l'enterraren al costat del seu marit. ¹¹ Un gran temor s'apoderava de tota la comunitat i de tots els qui sentien explicar aquests fets.

La primera comunitat: senyals i prodigis

¹² Per mitjà dels apòstols es feien molts senyals i prodigis entre el poble. Tots els creients es reunien unànimement al pòrtic de Salomó, ¹³ però ningú no gosava unir-se a ells, encara que el poble en feia grans elogis; ¹⁴ i un nombre cada vegada més gran d'homes i dones es convertien a la fe en el Senyor. ¹⁵ Fins i tot la gent treia els malalts pels carrers i els deixava allà en llits i lliteres, perquè quan Pere passés, almenys la seva ombra en toqués algun.

¹⁶ També hi acudia molta gent dels pobles veïns de Jerusalem portant malalts i persones turmentades per esperits malignes. Tots recobraven la salut.

Persecució dels apòstols

¹⁷ El gran sacerdot i tots els seus partidaris, del grup dels saduceus, portats per la gelosia, ¹⁸ van detenir els apòstols i els tancaren a la presó pública. ¹⁹ Però a la nit l'àngel del Senyor va obrir les portes de la presó, els va fer sortir i els digué:

²⁰ --Aneu, presenteu-vos al temple i prediqueu al poble tot aquest missatge de vida.

²¹ Ells van fer cas d'aquestes paraules i entraren al temple a punta de dia per ensenyar-hi.

Quan arribaren el gran sacerdot i els seus partidaris, van convocar el Sanedrí, això és, tot el consell dels israelites, i enviaren a buscar els apòstols a la presó. ²² Però quan els guardes hi anaren, no els hi van trobar i se'n tornaren a comunicar-ho al Sanedrí:

²³ --Hem trobat la presó ben tancada i els sentinelles fent guàrdia a la porta; l'hem oberta, però a dintre no hi hem vist ningú.

²⁴ En sentir això, el cap de la guàrdia del temple i els grans sacerdots van quedar perplexos i no s'explicaven què havia pogut passar amb aquella gent. ²⁵ Llavors se'n va presentar un que els digué:

--Els homes que vau posar a la presó són al temple ensenyant el poble.

²⁶ Tot seguit va anar-hi el cap de la guàrdia amb els seus homes i se'ls va endur, però sense violència, perquè tenien por que el poble els apedregués. ²⁷ Se'ls van emportar, doncs, i els feren comparèixer davant el Sanedrí. El gran sacerdot començà així el seu interrogatori:

²⁸ --Us vam prohibir severament d'ensenyar en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de la vostra doctrina i voleu que es giri contra nosaltres la sang d'aquest home.

²⁹ Pere i els apòstols respongueren:

--Cal obeir Déu abans que els homes. ³⁰ El Déu dels nostres pares ha ressuscitat Jesús, que vosaltres vau matar penjant-lo en un patíbul. ³¹ La dreta de Déu l'ha enaltit com a capdavanter i salvador, per concedir a Israel la conversió i el perdó dels pecats. ³² Nosaltres en som testimonis, i també n'és testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat als qui l'obeeixen.

³³ Ells, en sentir això, es corsecaven de ràbia i estaven decidits a matar-los. ³⁴ Aleshores s'alçà enmig del Sanedrí un fariseu que es deia Gamaliel, doctor de la Llei, honorat de tot el poble. Manà que fessin sortir un moment aquells homes ³⁵ i digué:

--Israelites, aneu amb compte amb el que voleu fer contra aquests homes. ³⁶ Temps enrere es va aixecar Teudes dient que ell era qui sap qui, i se li van ajuntar uns quatre-cents homes; Teudes va ser mort, i tots els seus seguidors es van dispersar i van quedar reduïts a no res. ³⁷ Després d'ell, en els dies de l'empadronament, es va aixecar Judes el Galileu i va arrossegar gent al seu darrere. També Judes va morir, i tots els seus partidaris es van dispersar. ³⁸ Jo us dic, doncs: desenteneu-vos d'aquesta gent, deixeu-los anar. Perquè, si allò que fan o es proposen ve dels homes, es destruirà tot sol; ³⁹ però si és de Déu, no aconseguireu pas destruir-los. I alerta que no us trobéssiu lluitant contra Déu!

El Sanedrí va fer cas de Gamaliel. ⁴⁰ Cridaren els apòstols i els feren assotar. Després els van prohibir de parlar en el nom de Jesús i els van posar en llibertat.

⁴¹ Ells se'n van anar del Sanedrí, contents d'haver estat trobats dignes de ser ultratjats per causa del nom de Jesús.

⁴² Cada dia, al temple i per les cases, no paraven d'ensenyar i d'anunciar la bona nova que Jesús és el Messies.

La institució dels set

6

¹ Per aquells dies, com que anava augmentant el nombre dels deixebles, els creients de llengua grega es van queixar dels de llengua hebrea, perquè les seves viudes eren desateses en el servei diari d'ajuda als pobres.

² Llavors els Dotze van convocar l'assemblea de tots els deixebles i els digueren:

--No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a servir a les taules. ³ Per tant, germans, trieu entre vosaltres set homes de bona reputació, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta tasca. ⁴ Nosaltres continuarem dedicats a la pregària i al servei de la Paraula.

⁵ La proposta va agradar a tota l'assemblea, i elegiren Esteve, home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timó, Pàrmenes i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. ⁶ Els van presentar als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

⁷ La paraula de Déu s'anava estenent; el nombre dels deixebles creixia molt a Jerusalem, i fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

Esteve és detingut

⁸ Esteve, ple de la gràcia i del poder de Déu, feia grans prodigis i senyals enmig del poble. ⁹ Alguns de la sinagoga anomenada dels lliberts, cireneus i alexandrins, i altres de Cilícia i de l'Àsia, començaren a discutir amb ell. ¹⁰ Però com que no eren capaços de resistir la saviesa i la força de l'Esperit amb què Esteve parlava, ¹¹ subornaren uns homes que diguessin: «Hem sentit que aquest pronunciava paraules blasfemes contra Moisès i contra Déu.»

¹² Llavors van amotinar el poble, els notables i els mestres de la Llei, s'apoderaren sobtadament d'Esteve i se'l van endur al Sanedrí. ¹³ Allà van presentar falsos testimonis que deien:

--Aquest home no para de parlar contra aquest sant temple i contra la Llei. ¹⁴ Nosaltres li hem sentit dir que aquest tal Jesús de Natzaret destruirà el temple i canviarà les normes que Moisès ens va transmetre.

¹⁵ Tots els membres del Sanedrí fixaren la mirada en Esteve i van veure que la seva cara era com la d'un àngel.

Discurs d'Esteve

7

¹ El gran sacerdot preguntà a Esteve:

--¿És veritat, això que diuen?

² Ell va respondre:

--Germans i pares, escolteu-me: El Déu de la glòria es va aparèixer al nostre pare Abraham, que vivia a Mesopotàmia, abans que s'establís a Haran. ³ Li digué:

»-- Deixa el teu país i la teva família i vés-te'n cap al país que jo t'indicaré.

⁴ »Ell deixà el país dels caldeus i s'establí a Haran. Un cop mort el seu pare, Déu el va fer emigrar des d'Haran cap aquest país on ara vosaltres habiteu. ⁵ No li va donar per heretat ni un pam d'aquest país, però a ell, que no tenia fills, li prometé que el donaria en possessió a ell i a la seva descendència. ⁶ Déu li anuncià que els seus descendents viurien com a immigrants en un país estranger, on serien esclavitzats i oprimits durant quatre-cents anys. ⁷ Jo, digué Déu, farà justícia contra la nació que hauran servit, i al final en sortiran i em donaran culte en aquest temple. ⁸ Déu va donar a Abraham la circumcisió com a signe d'aliança; per això Abraham engendrà Isaac i el va circumcidar quan tenia vuit dies; Isaac va fer igualment amb Jacob, i Jacob, amb els dotze patriarques.

⁹ »Els patriarques, engelosits de Josep, el van vendre perquè se l'emportessin a Egipte. Però Déu era al seu costat

¹⁰ i, després d'alliberar-lo de totes les seves tribulacions, li concedí gràcia i saviesa quan s'hagué de presentar davant el faraó, rei d'Egipte. El faraó el va nomenar governador d'Egipte i de tota la casa reial. ¹¹ Després hi hagué fam en tot el país d'Egipte i a Canaan; la necessitat era gran, i els nostres pares no trobaven aliments enlloc.

¹² Aleshores Jacob els envià per primera vegada a Egipte, on havia sentit a dir que trobarien blat. ¹³ La segona vegada que hi anaren, Josep es va donar a conèixer als seus germans, i el faraó s'assabentà de l'origen de Josep.

¹⁴ Josep va fer cridar a Egipte el seu pare Jacob amb tota la família, en total setanta-cinc persones. ¹⁵ Jacob va baixar-hi i allà van morir ell i els nostres pares. ¹⁶ Els seus cossos van ser traslladats a Siquem i foren enterrats al sepulcre que Abraham hi havia comprat a preu de plata als fills d'Hamor.

¹⁷ »Mentre s'acostava el temps de complir-se la promesa que Déu havia fet a Abraham, el poble creixia i es multiplicava al país d'Egipte ¹⁸ fins que va pujar al tron egipci un rei que no havia conegut Josep. ¹⁹ Aquest rei

maquinà perfídies contra el nostre llinatge i va oprimir els nostres pares fins al punt d'obligar-los a abandonar els seus nadons perquè morissin. ²⁰ Per aquell temps nasqué Moisès, un infant preciós als ulls de Déu. Durant tres mesos el van criar a casa del seu pare; ²¹ i, quan l'hagueren d'abandonar, el recollí la filla del faraó i el va pujar com si fos fill seu. ²² El van instruir en tota la saviesa dels egipcis, i era poderós en les paraules i en les obres. ²³ Quan tenia quaranta anys es decidí a visitar els seus germans israelites. ²⁴ En veure que un egipci en maltractava un d'ells, va defensar l'oprimit i li va fer justícia matant l'egipci. ²⁵ Moisès esperava que els seus germans comprendrien que Déu volia salvar-los per mitjà d'ell, però els seus germans no ho van entendre. ²⁶ L'endemà comparegué mentre uns es barallaven i mirà de posar pau entre ells dient:

»--¿No veieu que sou germans? Per què us feu mal l'un a l'altre?

²⁷ »Però el qui maltractava el seu company se'l tragué de sobre dient-li:

»-- ¿Qui t'ha nomenat cap o jutge nostre? ²⁸ ¿Que potser em vols matar tal com ahir vas matar l'egipci?

²⁹ »Tan bon punt va sentir aquesta resposta, Moisès va fugir i se n'anà a viure com a immigrant al país de Madian, on va tenir dos fills.

³⁰ »Al cap de quaranta anys se li va aparèixer un àngel al desert de la muntanya del Sinaí, en la flama d'una bardissa que cremava. ³¹ Moisès, meravellat d'aquella visió, s'hi acostà per mirar-la de prop, però va sentir la veu del Senyor que deia:

³² »-- Jo sóc el Déu dels teus pares, el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob.

»Moisès, tot tremolós, no gosava mirar. ³³ El Senyor li digué:

»-- Treu-te les sandàlies, que el lloc que trepitges és sagrat. ³⁴ He vist l'opressió del meu poble a Egipte, he sentit el seu clam i he baixat a alliberar-los. I ara vés, jo t'envio a Egipte.

³⁵ »A aquest mateix Moisès que ells havien refusat dient: ¿Qui t'ha nomenat cap o jutge?, Déu l'envià com a cap i redemptor per mitjà de l'àngel que se li va aparèixer a la bardissa. ³⁶ És ell qui els va treure d'Egipte i va obrar prodigis i senyals en aquell país, al Mar Roig i al desert durant quaranta anys. ³⁷ Aquest mateix Moisès és qui digué als israelites: Déu farà que s'aixequi entre els vostres germans un profeta com jo. ³⁸ És ell qui va fer de mitjancer entre l'àngel que li parlava a la muntanya del Sinaí i els nostres pares quan l'assemblea del poble estava reunida al desert. Ell va rebre paraules de vida i ens les va transmetre. ³⁹ Però els nostres pares no el volgueren obeir. El rebutjaren i van retornar en esperit a Egipte, ⁴⁰ i deien a Aaron:

»-- Fes-nos uns déus que vagin davant nostre, perquè d'aquest Moisès que ens ha tret del país d'Egipte no sabem què se n'ha fet.

⁴¹ »Aquells mateixos dies van fabricar-se un vedell, van oferir un sacrifici a aquell ídol i celebraren una festa en honor d'allò que havien fet les seves mans. ⁴² Llavors Déu se'ls girà d'esquena i els abandonà al culte dels astres, tal com està escrit en el llibre dels profetes: Durant els quaranta anys que vau passar al desert, gent d'Israel, ¿em vau oferir mai víctimes o sacrificis? No! ⁴³ Us vau endur la tenda de Moloc i l'astre del vostre déu Refan, les imatges que us havíeu fabricat per adorar-les. Per això us deportaré més enllà de Babilònia.

⁴⁴ »En el desert, els nostres pares tenien el tabernacle de l'aliança. Déu, que parlava a Moisès, li havia manat que el construís segons el model que havia vist. ⁴⁵ Els nostres pares van heretar aquest tabernacle i, sota el guiatge de Josuè, el van introduir al país conquerit a les nacions que Déu va expulsar davant d'ells. Tot continuà igual fins al temps de David. ⁴⁶ Aquest va obtenir el favor de Déu, i li va demanar de trobar un lloc d'estada per al casal de Jacob. ⁴⁷ Però fou Salomó qui li va construir un casal, ⁴⁸ encara que l'Altíssim no habita en cap edifici fet per mans d'home, tal com diu el profeta: ⁴⁹ El cel és el meu tron, i la terra, l'escambell dels meus peus. Ho dic jo, el Senyor. Quina casa em podrieu edificar? A quin lloc podria residir? ⁵⁰ ¿No ho ha fet tot la meua mà?

⁵¹ »Vosaltres sempre aneu a la vostra, no us heu circumcidat el cor ni les orelles! Sempre us oposeu a l'Esperit Sant: feu igual que els vostres pares! ⁵² A quin dels profetes ells no van perseguir? Van matar els qui havien anunciat l'adveniment del Just, que ara vosaltres heu traït i assassinat. ⁵³ Vosaltres vau rebre la Llei per ministeri d'àngels, però no l'heu guardada.

Mort d'Esteve

⁵⁴ En sentir això, estrenyien les dents i es corsecaven de ràbia contra Esteve. ⁵⁵ Ell, ple de l'Esperit Sant, fixà al cel la mirada i veié la glòria de Déu i Jesús que s'estava a la dreta de Déu. ⁵⁶ Llavors va dir:

--Veig obert el cel, i el Fill de l'home a la dreta de Déu.

⁵⁷ Ells, cridant amb tota la força, es van tapar les orelles i s'abraonaren tots alhora contra ell, ⁵⁸ el tragueren fora de la ciutat i començaren a apedregar-lo. Els testimonis havien deixat els seus mantells als peus d'un jove que es deia Saule. ⁵⁹ Mentre l'apedregaven, Esteve pregava dient:

--Jesús, Senyor, rep la meua vida!

⁶⁰ Després caigué de genolls i va cridar amb tota la força:
--Senyor, no els tinguis en compte aquest pecat.
I, havent dit això, va morir.

8

¹ Saule era dels qui aprovaven la mort d'Esteve.

Saule persegueix l'Església

Aquell dia va començar una gran persecució contra l'església de Jerusalem, i tots, fora dels apòstols, es dispersaren pels territoris de Judea i Samaria. ² Uns homes piadosos enterraren Esteve i van fer un gran dol per ell.

³ Mentrestant, Saule assolava l'Església, entrant de casa en casa i arrossegant homes i dones a la presó.
La Paraula es difon per tot Palestina, Síria i l'Àsia Menor ([8,4-15,35](#))

L'evangeli, predicat a Samaria

⁴ Els qui s'havien dispersat van anar pertot arreu anunciant la bona nova de la Paraula. ⁵ Felip baixà a una ciutat de Samaria i els predicava el Messies. ⁶ Unànimement la gent estava atenta al que deia Felip, ja que sentien contar i veien els prodigis que feia: ⁷ els esperits malignes sortien de molts posseïts cridant i xisclant, i molts paralítics i coixos recobraren la salut. ⁸ Hi hagué, doncs, una gran alegria en aquella ciutat.

⁹ Feia temps que un tal Simó practicava la màgia en aquella ciutat i tenia bocabadats els samaritans. Es feia passar per un home amb molts poders, ¹⁰ i tothom, des del més petit fins al més gran, estava pendent d'ell. La gent deia: «Aquest home és el mateix poder de Déu, l'anomenat Gran Poder.» ¹¹ Estaven, doncs, pendents d'ell, perquè ja feia molt de temps que els deixava bocabadats amb les seves arts màgiques. ¹² Però quan hagueren cregut Felip, que els anunciava la bona nova del Regne de Déu i del nom de Jesucrist, es van fer batejar, tant homes com dones.

¹³ També Simó va creure i, un cop batejat, no se separava de Felip, meravellat pels grans prodigis i senyals que contemplava.

¹⁴ Quan els apòstols que eren a Jerusalem van saber que Samaria havia acollit la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. ¹⁵ Ells hi anaren i van pregar pels samaritans perquè rebessin l'Esperit Sant. ¹⁶ Fins aleshores no havia baixat sobre cap d'ells; tan sols havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. ¹⁷ Pere i Joan els van imposar les mans i ells reberen l'Esperit Sant.

¹⁸ Quan Simó veié que l'Esperit Sant era donat per la imposició de mans dels apòstols, els va oferir diners ¹⁹ tot dient:

--Doneu-me també a mi aquest poder perquè tothom a qui jo imposi les mans rebi l'Esperit Sant.

²⁰ Pere li replicà:

--Que es condemnin els teus diners i tu amb ells, si et penses que compraràs el do de Déu a pes de plata! ²¹ Tu no pots tenir art ni part en aquest assumpte, perquè davant de Déu el teu cor no és íntegre. ²² Penedeix-te de la teva maldat i prega al Senyor: potser ell et perdonarà aquest intent. ²³ Veig que ets ple de fel amarg i que la dolenteria t'encadena.

²⁴ Simó li respongué:

--Pregueu vosaltres per mi al Senyor perquè no em caigui al damunt res del que heu dit.

²⁵ Pere i Joan, després d'haver donat testimoni i de proclamar la paraula del Senyor, se'n van tornar a Jerusalem, tot anunciant la bona nova a molts pobles de Samaria.

Felip i l'eunuc etiop

²⁶ Un àngel del Senyor va dir a Felip:

--Vés cap al sud a trobar el camí que baixa de Jerusalem a Gaza. Ara no hi passa ningú.

²⁷ Felip se n'hi anà.

Mentrestant, un eunuc etiop, alt funcionari i tresorer major de la candace, és a dir, la reina d'Etiòpia, havia vingut en pelegrinatge a Jerusalem ²⁸ i ara se'n tornava a casa seva. Assegut dalt del seu carruatge, estava llegint el profeta Isaïes. ²⁹ L'Esperit va dir a Felip:

--Vés a atrapar aquest carruatge.

³⁰ Felip hi anà corrents i va sentir l'eunuc que llegia el profeta Isaïes. Llavors li preguntà:

--¿Ho entens, això que llegeixes?

³¹ Ell li contestà:

--I com puc entendre-ho, si ningú no m'hi ajuda?

L'eunuc demanà a Felip que s'assegués amb ell dalt del seu carruatge.

³² El passatge de l'Esriptura que llegia era aquest:

Com una ovella portada a matar

o com un anyell

que calla mentre l'esquilen,

ell no obria la boca.

³³ Humiliat, no li han fet justícia.

Qui podrà parlar

dels seus descendents?

La seva vida

és arrencada de la terra.

³⁴ L'eunuc s'adreçà a Felip i li preguntà:

--Digues-me, ¿de qui parla el profeta, d'ell mateix o bé d'un altre?

³⁵ Aleshores Felip prengué la paraula i, començant per aquest text de l'Esriptura, li va anunciar la bona nova de Jesús. ³⁶ Mentre continuaven camí enllà, van arribar en un lloc on hi havia aigua, i l'eunuc digué:

--Aquí hi ha aigua. Què em priva de ser batejat?

(³⁷) ³⁸ L'eunuc va fer parar el carruatge, baixaren tots dos a l'aigua, i Felip el va batejar. ³⁹ Quan hagueren sortit de l'aigua, l'Esperit del Senyor va arrabassar Felip. L'eunuc ja no el tornà a veure, però va seguir tot joiós el seu camí.

⁴⁰ Felip es trobà a Asdod. I des d'allí va continuar fins a Cesarea, anunciant la bona nova per totes les poblacions on passava.

Conversió de Saule

9

¹ Saule, respirant encara amenaces i mort contra els deixebles del Senyor, anà a trobar el gran sacerdot ² i li demanà cartes adreçades a les sinagogues de Damasc per endur-se'n presos a Jerusalem els qui trobés adherits al Camí del Senyor, tant homes com dones.

³ Quan Saule arribava prop de Damasc, de sobte l'envoltà una llum fulgurant que venia del cel. ⁴ Va caure a terra i sentí una veu que li deia:

--Saule, Saule, per què em persegueixes?

⁵ Ell preguntà:

--Qui ets, Senyor?

Li respongué:

--Jo sóc Jesús, el qui tu persegueixes. ⁶ Aixeca't, entra a la ciutat, i allà et diran el que has de fer.

⁷ Els homes que l'acompanyaven s'havien aturat, muts d'espant; sentien la veu, però no veien ningú. ⁸ Quan Saule s'aixecà de terra, per més que obria els ulls, no veia res. Ells l'agafaren per la mà i el van portar fins a Damasc.

⁹ Estigué tres dies sense veure-hi, i no menjava ni bevia.

¹⁰ Hi havia a Damasc un deixeble que es deia Ananies. En una visió, el Senyor el cridà:

--Ananies!

Ell respongué:

--Aquí em tens, Senyor.

¹¹ El Senyor li digué:

--Vés al carrer anomenat Recte, a casa de Judes, i pregunta per Saule de Tars: està pregant, ¹² i en una visió ha vist un tal Ananies que entrava i li imposava les mans perquè recobrés la vista.

¹³ Ananies replicà:

--Senyor, he sentit contar a molts tot el mal que aquest home ha fet al teu poble sant de Jerusalem, ¹⁴ i ara, aquí, té plens poders dels grans sacerdots per a endur-se'n presos tots els qui invoquen el teu nom.

¹⁵ El Senyor li digué:

--Vés-hi, que aquest home és l'instrument que jo he escollit perquè doni testimoni del meu nom davant les nacions paganes i els seus reis, i davant els israelites. ¹⁶ Jo li faré veure tot el que haurà de sofrir pel meu nom.

¹⁷ Aleshores Ananies hi anà, entrà a la casa, li va imposar les mans i li digué:

--Saule, germà, Jesús, el Senyor, el qui se't va aparèixer pel camí quan venies, m'envia perquè recobris la vista i

siguis omplert de l'Esperit Sant.

¹⁸ A l'instant li caigueren dels ulls una mena d'escates i recobrà la vista. Llavors mateix s'aixecà i es va fer batejar.

¹⁹ Després prengué aliment i recobrà les forces.

Saule predica a Damasc

Saule es va quedar alguns dies amb els deixebles que vivien a Damasc, ²⁰ i ben aviat es posà a predicar a les sinagogues que Jesús és el Fill de Déu. ²¹ Tothom qui el sentia no se'n sabia avenir i deia:

--¿No és aquest el qui a Jerusalem volia destruir tots els qui invoquen el nom de Jesús? ¿No havia vingut aquí precisament per endur-se'ls empresonats als grans sacerdots?

²² Però Saule agafava cada dia més coratge i, demostrant que Jesús és el Messies, deixava confosos els jueus que vivien a Damasc.

²³ Passat bastant temps, els jueus van prendre l'acord de matar-lo, ²⁴ però Saule es va assabentar del complot. Ells vigilaven fins i tot les portes de la ciutat nit i dia per poder-lo matar. ²⁵ Però els seus deixebles, de nit, el baixaren muralla avall dins un cove.

Saule arriba a Jerusalem

²⁶ Saule va arribar a Jerusalem, i allà intentava d'unir-se als deixebles, però tots li tenien por, perquè no creien que fos de veritat un deixeble. ²⁷ Llavors Bernabé el prengué pel seu compte i el va presentar als apòstols. Els explicà com, pel camí, Saule havia vist el Senyor, i com el Senyor li havia parlat; i encara els contà amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. ²⁸ Des d'aleshores Saule convivía amb ells a Jerusalem i predicava amb valentia el nom del Senyor. ²⁹ També parlava i discutia amb els jueus de llengua grega, però aquests cercaven de matar-lo. ³⁰ Quan els germans ho van saber, se'l van endur a Cesarea i d'allí el feren marxar a Tars.

³¹ L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samaria. S'anava consolidant, vivia reverenciant el Senyor i creixia gràcies al consol de l'Esperit Sant.

Pere guareix un paralític

³² Pere, que anava passant pertot arreu, va baixar també a visitar els membres del poble sant que vivien a Lida.

³³ Allà va trobar un home paralític que es deia Enees i que jeia al llit des de feia vuit anys. ³⁴ Pere li digué: --Enees, Jesucrist et dóna la salut. Aixeca't i fes-te el llit.

Ell es va aixecar a l'instant. ³⁵ Tots els qui vivien a Lida i a Saron el van veure i es van convertir al Senyor.

Pere retorna Dorques a la vida

³⁶ A Jafa hi havia una deixeble que es deia Tabita, en grec Dorques (que vol dir «gasela»). Aquesta dona feia moltes bones obres i almoines. ³⁷ Per aquells dies es va posar malalta i va morir. Van rentar el seu cos i el pujaren a la sala de dalt de la casa. ³⁸ Com que Lida és a prop de Jafa, els deixebles van saber que Pere era allí i li enviaren dos homes a demanar-li que no trigués a anar a Jafa. ³⁹ Pere se'n va anar amb ells de seguida. Un cop a Jafa, l'acompanyaren a la sala de dalt, on el van envoltar totes les viudes, que ploraven i li mostraven les túniques i els mantells que feia Dorques quan era amb elles. ⁴⁰ Pere va fer sortir tothom i es quedà pregant agenollat. Després, girant-se cap al cadàver, digué: --Tabita, aixeca't.

Ella obrí els ulls, veié Pere i es va incorporar. ⁴¹ Pere l'agafà per la mà i la féu posar dreta. Aleshores va cridar les viudes i els altres membres del poble sant i els la va presentar viva. ⁴² La nova va córrer per tot Jafa, i molts van creure en el Senyor. ⁴³ Pere es quedà a Jafa una temporada llarga, a casa d'un tal Simó, blanquer d'ofici.

Pere i Corneli

10

¹ Hi havia a Cesarea un home que es deia Corneli, un centurió de la cohort anomenada Itàlica; ² era un home piadós, que creia en l'únic Déu amb tota la seva família, feia moltes almoines als membres del poble jueu i sempre pregava. ³ Un dia, a l'hora de la pregària de la tarda, va tenir una visió i va veure clarament un àngel de Déu que entrava a casa seva i el cridava:

--Corneli!

⁴ Ell se'l mirà fixament i, esglaiat, digué:

--Què hi ha, Senyor?

L'àngel continuà:

--Les teves pregàries i les teves almoines han arribat a Déu, i ell les té presents. ⁵ Ara, doncs, envia alguns homes a Jafa a cercar un tal Simó, que duu el sobrenom de Pere. ⁶ S'allotja a casa d'un tal Simó, blanquer d'ofici, que té la casa vora el mar.

⁷ Quan l'àngel que li parlava hagué sortit, Corneli va fer venir dos criats i un soldat piadós, un dels seus homes de confiança, ⁸ els ho va explicar tot i els envià a Jafa.

⁹ L'endemà, cap al migdia, mentre ells encara feien camí i s'acostaven a la ciutat, Pere pujà al terrat a pregar. ¹⁰ Li vingué gana i volia menjar alguna cosa. Mentre li ho preparaven, va tenir un èxtasi: ¹¹ veié que el cel s'obria i que en baixava, fins a tocar a terra, una mena de gran vela suspesa per les quatre puntes. ¹² Dintre la vela hi havia tota mena de quadrúpedes, de rèptils i d'ocells. ¹³ Llavors una veu li va dir:

--Pere, aixeca't. Mata i menja.

¹⁴ Pere contestà:

--De cap manera, Senyor. Mai no he menjat res de prohibit ni d'impur.

¹⁵ La veu es va adreçar a Pere per segona vegada:

--No tinguis per impur allò que Déu ha fet pur.

¹⁶ Això es va repetir tres vegades, i tot seguit aquella vela fou enduta cap al cel.

¹⁷ Mentre Pere, tot perplex, es preguntava què podia significar la visió que havia tingut, els homes enviats per Corneli havien demanat per la casa de Simó i ja eren davant la porta. ¹⁸ I preguntaven:

--¿S'allotja aquí Simó, que duu el sobrenom de Pere?

¹⁹ Pere cavil·lava encara sobre la visió, quan l'Esperit Sant li digué:

--Hi ha tres homes que et busquen. ²⁰ Baixa i no dubtis d'anar amb ells, que els he enviat jo.

²¹ Pere baixà a trobar aquells homes i digué:

--Jo sóc el qui busqueu. Per què heu vingut?

²² Ells respongueren:

--El centurió Corneli, un home just i que creu en l'únic Déu, molt apreciat per tots els jueus, ha rebut d'un àngel sant l'ordre de fer-te venir a casa d'ell i d'escoltar el que tu li diràs.

²³ Pere, aleshores, els féu entrar i els donà acolliment. L'endemà se'n va anar amb ells acompanyat d'alguns germans de Jafa.

²⁴ El dia següent van arribar a Cesarea, on Corneli, que havia convocat els seus parents i els amics més íntims, ja els esperava. ²⁵ Quan Pere estava a punt d'entrar a la casa, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus.

²⁶ Pere el va fer aixecar dient-li:

--Alça't, que jo no sóc més que un home, igual que tu.

²⁷ Tot conversant amb ell, Pere entrà a la casa i va trobar-hi molta gent reunida. ²⁸ Els digué:

--Vosaltres sabeu prou bé que a un jueu no li és permès de tenir tractes amb un estranger o d'entrar a casa seva. Però Déu m'ha fet comprendre que no he de tenir cap persona per impura i que no tinc prohibits els tractes amb ningú. ²⁹ Per això, quan han vingut a buscar-me, no hi he posat dificultats. Ara, doncs, pregunto per què m'heu vingut a trobar.

³⁰ Corneli respongué:

--Fa quatre dies, en aquesta hora, mentre jo feia aquí a casa meva la pregària de la tarda, es presentà davant meu un home amb vestits resplendents ³¹ i em va dir: "Corneli, Déu ha escoltat la teva pregària i té presents les teves almoines. ³² Envia algú a Jafa a cercar Simó, que duu el sobrenom de Pere. S'allotja a casa de Simó, blanquer d'ofici, vora el mar." ³³ Immediatament t'he fet anar a buscar, i tu has tingut la bondat de venir. Ara, doncs, tots nosaltres som aquí davant de Déu per escoltar tot allò que el Senyor t'ha manat de dir-nos.

Discurs de Pere a casa de Corneli

³⁴ Llavors Pere prengué la paraula i digué:

--Ara veig de veritat que Déu no fa distinció de persones, ³⁵ sinó que es complau en els qui creuen en ell i obren amb rectitud, de qualsevol nació que siguin. ³⁶ Ell va enviar la seva paraula als israelites, anunciant la bona nova de la pau que arriba per Jesucrist, el qual és Senyor de tots els homes. ³⁷ Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan prediqués a la gent que es fessin batejar. ³⁸ Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, i com va passar fent el bé i guarint tots els oprimits pel diable, perquè Déu era amb ell. ³⁹ Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Ells el van matar penjant-lo en un patíbul, ⁴⁰ però Déu el ressuscità el tercer dia i li concedí que s'aparegués, ⁴¹ no a tot el poble, sinó als testimonis que Déu mateix havia escollit des

d'abans, és a dir, a nosaltres, que vam menjar i beure amb ell després que hagués ressuscitat d'entre els morts. ⁴² Ell ens ordenà que prediquéssim al poble i testimoniéssim que Déu l'ha constituït jutge de vius i de morts. ⁴³ Tots els profetes donen testimoni a favor seu dient que tothom qui creu en ell obté el perdó dels pecats gràcies al seu nom.

La vinguda de l'Esperit Sant sobre els pagans

⁴⁴ Pere parlava encara, quan l'Esperit Sant va baixar sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. ⁴⁵ Els creients d'origen jueu que havien vingut amb Pere van quedar molt sorpresos en veure que el do de l'Esperit Sant era abocat fins i tot sobre els pagans. ⁴⁶ Els sentien parlar en diverses llengües i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué:

⁴⁷ --Qui pot privar de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?

⁴⁸ Tot seguit va manar que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li van pregar que es quedés amb ells uns quants dies.

Pere informa l'església de Jerusalem

11

¹ Els apòstols i els germans que eren a Judea van sentir a dir que fins i tot els pagans havien acollit la paraula de Déu. ² Quan Pere va pujar a Jerusalem, els creients d'origen jueu li retreien ³ que hagués entrat a casa d'incircumcisos i hagués menjat amb ells. ⁴ Aleshores Pere començà a explicar-los punt per punt el que havia passat:

⁵ --Em trobava jo pregant a la ciutat de Jafa i vaig veure en èxtasi que baixava del cel una mena de gran vela suspesa per les quatre puntes i venia fins a mi. ⁶ Jo me l'anava mirant amb molta atenció fins que vaig veure-hi quadrúpedes, feres, rèptils i ocells. ⁷ Llavors vaig sentir una veu que em deia:

»--Pere, aixeca't. Mata i menja.

⁸ »Però jo vaig contestar:

»--De cap manera, Senyor. Mai no m'he posat a la boca res de prohibit ni d'impur.

⁹ »La veu va dir per segona vegada des del cel:

»--No tinguis per impur allò que Déu ha fet pur.

¹⁰ »Això es va repetir tres vegades, i després ho van pujar tot altra vegada cap al cel. ¹¹ Tot seguit es van presentar tres homes a la casa on érem, enviats des de Cesarea a trobar-me. ¹² L'Esperit va dir-me que no dubtés d'anar amb ells. Em van acompanyar també aquests sis germans i vam entrar a casa d'aquell home. ¹³ Ell ens va explicar com havia vist que l'àngel se li presentava a casa i li deia: "Envia algú a Jafa a cercar Simó, que duu el sobrenom de Pere. ¹⁴ Ell et portarà el missatge que t'ha de salvar a tu i a tota la teva família."

¹⁵ »Quan jo començava a parlar-los, l'Esperit Sant va baixar sobre ells igual que sobre nosaltres al principi.

¹⁶ Aleshores em vaig recordar d'aquella paraula del Senyor: "Joan va batejar amb aigua, però vosaltres sereu batejats amb l'Esperit Sant." ¹⁷ Per tant, si Déu els concedia el mateix do que a nosaltres, que hem cregut en el Senyor Jesucrist, ¿qui era jo per a oposar-me a Déu?

¹⁸ En sentir això, ells es van calmar i lloaven Déu dient:

--Ara veiem que Déu ha fet també als pagans la gràcia de la conversió que porta a la vida.

L'església d'Antioquia

¹⁹ Els qui s'havien dispersat amb motiu de la persecució que va seguir a la mort d'Esteve, van arribar fins a Fenícia, Xipre i Antioquia, sense predicar la paraula a ningú més que als jueus; ²⁰ tanmateix, n'hi havia alguns de Xipre i de Cirene que, en arribar a Antioquia, anunciaven també als grecs la bona nova de Jesús, el Senyor. ²¹ I com que la mà del Senyor era amb ells, un gran nombre de persones van creure i es convertiren al Senyor.

²² Quan aquestes noves van arribar a oïda de l'església de Jerusalem, enviaren Bernabé a Antioquia. ²³ Tan bon punt Bernabé hi arribà i veié els fruits de la gràcia de Déu, se'n va alegrar i els encoratjava tots a mantenir-se fidels al Senyor amb cor decidit, ²⁴ ja que ell era un home bo i ple de l'Esperit Sant i de fe. Així molta gent fou guanyada per al Senyor. ²⁵ Llavors Bernabé se'n va anar a Tars a buscar Saule; ²⁶ el va trobar i se l'endugué a Antioquia. Durant un any sencer van viure en aquella comunitat i instruïen molta gent. Fou a Antioquia on per primera vegada els deixebles van rebre el nom de cristians.

²⁷ Per aquells dies, alguns profetes van baixar de Jerusalem a Antioquia. ²⁸ Un d'ells, que es deia Àgab, mogut per

L'Esperit, començà a anunciar que hi hauria una gran fam per tota la terra. La fam vingué, efectivament, en temps de l'emperador Claudi. ²⁹ Aleshores els deixebles d'Antioquia determinaren d'enviar un ajut, cadascú el que pogués, als germans residents a Judea. ³⁰ Així ho van fer i, per mitjà de Bernabé i de Saule, l'ajut va arribar als qui presidien la comunitat de Jerusalem.

Mort de Jaume i empresonament de Pere

12

¹ Per aquell temps, el rei Herodes decidí de fer mal a alguns membres de l'Església ² i féu decapitar Jaume, el germà de Joan. ³ Quan s'adonà que això agradava als jueus, féu detenir també Pere. Eren els dies dels Àzims. ⁴ Herodes va manar que fos tancat a la presó i en confià la custòdia a quatre esquadres de quatre soldats, amb el propòsit de fer-lo comparèixer davant el poble després de Pasqua. ⁵ Mentre Pere era a la presó ben vigilat, la comunitat pregava a Déu intensament per ell.

Pere és alliberat de la presó

⁶ La nit abans que Herodes anava a fer-lo comparèixer, Pere dormia entre dos soldats, lligat amb dues cadenes, i els sentinelles feien guàrdia davant la porta de la presó. ⁷ Tot d'una es va presentar un àngel del Senyor i el calabós s'omplí de claror. L'àngel va tocar Pere al costat, el desvetllà i li va dir:

--Aixeca't, de pressa!

Llavors les cadenes li van caure de les mans, ⁸ i l'àngel li digué:

--Cenyeix-te i posa't les sandàlies.

Pere ho va fer, i l'àngel afegí:

--Posa't el mantell i segueix-me.

⁹ Pere sortí a fora i el seguia, però no s'adonava que això que feia l'àngel era veritat; es pensava tenir una visió.

¹⁰ Van passar la primera guàrdia i la segona i arribaren a la porta de ferro que dóna a la ciutat. La porta s'obrí tota sola, i ells sortiren i continuaren carrer avall, i de sobte l'àngel el va deixar. ¹¹ Llavors Pere tornà en si i digué:

--Ara veig realment que el Senyor ha enviat el seu àngel i m'ha alliberat de les mans d'Herodes i de tot allò que el poble dels jueus esperava que passés.

¹² Ja del tot conscient de la situació, Pere se'n va anar a casa de Maria, la mare de Joan, conegut amb el sobrenom de Marc. Allí hi havia molta gent reunida que pregava. ¹³ Pere va trucar a la portalada, i una criada que es deia Rode anà a preguntar qui hi havia. ¹⁴ Així que reconegué la veu de Pere, de tanta alegria, en lloc d'obrir la porta, va córrer cap dins a anunciar que Pere era fora al carrer. ¹⁵ Els altres li van dir:

--T'has tornat boja!

Però ella insistia que era cert. Ells li digueren:

--Deu ser el seu àngel.

¹⁶ Mentrestant, Pere continuava trucant. Finalment obriren i, en veure'l, no se'n sabien avenir. ¹⁷ Ell, amb la mà, els va fer senyal que callessin i els contà com el Senyor l'havia alliberat de la presó. Després els digué:

--Feu-ho saber a Jaume i als germans.

Aleshores se n'anà en un altre lloc.

¹⁸ Quan fou de dia, hi hagué una gran confusió entre els soldats, que es preguntaven què se n'havia fet, de Pere.

¹⁹ Herodes el va fer buscar i, veient que no el trobaven, va processar els guardes i donà l'ordre d'executar-los. Després va baixar de Judea a Cesarea i s'hi quedà per un cert temps.

Mort d'Herodes

²⁰ Herodes mantenia un fort litigi amb els de Tir i Sidó. Com que el proveïment d'aquestes ciutats depenia del rei, decidiren unànimement de presentar-se davant d'ell. Es van guanyar el suport de Blast, el camarlenc reial, i van demanar una solució amistosa. ²¹ El dia convingut, Herodes, portant el vestit reial, es va asseure a la tribuna i els adreçava un discurs oficial. ²² Mentrestant, la multitud l'aclamava cridant:

--És la veu d'un déu i no pas la d'un home!

²³ Però de sobte un àngel del Senyor el va ferir de mort, perquè havia usurpat l'honor degut a Déu. Va ser rosegat pels cucs i va morir.

²⁴ La paraula de Déu s'anava estenent i escampant. ²⁵ Bernabé i Saule, un cop acomplerta la seva missió a Jerusalem, van tornar en companyia de Joan, conegut amb el sobrenom de Marc.

Missió de Bernabé i Saule

13

¹ A l'església d'Antioquia hi havia alguns profetes i mestres: Bernabé, Simeó, que duia el sobrenom de Negre, Lluci de Cirene, Manaèn, educat a la cort amb el tetrarca Herodes, i Saule. ² Mentre celebraven un acte de culte al Senyor en ocasió d'un dejuni, l'Esperit Sant digué:

--Separeu-me Bernabé i Saule per a dedicar-los a l'obra a què els he cridat.

³ Llavors, després d'haver dejunat i pregat, els imposaren les mans i els van acomiadar.

Bernabé i Saule a Xipre

⁴ Ells, doncs, enviats per l'Esperit Sant, van baixar a Selèucia, i d'allí navegaren cap a Xipre. ⁵ Arribats a Salamina, predicaven la paraula de Déu a les sinagogues dels jueus. Joan era el seu ajudant. ⁶ Després van travessar tota l'illa fins a Pafos, on trobaren un mag jueu, que era un fals profeta. Es deia Barjesús ⁷ i pertanyia al grup de persones que envoltaven el procònsol Sergi Pau, un home assenyat. El procònsol va fer cridar Bernabé i Saule amb el desig d'escoltar la paraula de Déu, ⁸ però Èlimes, el mag —ja que això vol dir el seu nom—, es va posar en contra d'ells, buscant d'apartar de la fe el procònsol. ⁹ Aleshores Saule, anomenat també Pau, ple de l'Esperit Sant, se'l mirà fixament ¹⁰ i digué:

--Fill del diable, home carregat d'engany i d'astúcia, enemic de tot bé! ¿Quan pararàs de tòrcer el camí dret del Senyor? ¹¹ Doncs sàpigues que el Senyor fa caure damunt teu la seva mà, i quedaràs cec: durant un quant temps no veuràs la llum del sol.

A l'instant van caure damunt d'ell foscor i tenebres, i buscava a les palpentes algú que el guiés. ¹² Aleshores el procònsol, en veure el que havia passat, es convertí a la fe, meravellat de la doctrina del Senyor.

Pau i Bernabé a Antioquia de Pisídia

¹³ Pau i els seus companys es van embarcar a Pafos i es dirigiren a Perga de Pamfília. Joan, en canvi, se separà d'ells i se'n tornà a Jerusalem. ¹⁴ Ells continuaren el seu viatge des de Perga i van arribar a Antioquia de Pisídia. El dissabte van entrar a la sinagoga i s'assegueren. ¹⁵ Acabada la lectura de la Llei i dels Profetes, els caps de la sinagoga els van fer dur aquest missatge:

--Germans, si voleu adreçar una exhortació al poble, podeu parlar.

¹⁶ Aleshores Pau s'alçà, va fer senyal amb la mà i digué:

--Israelites i tots els qui creieu en l'únic Déu, escolteu: ¹⁷ El Déu d'aquest poble d'Israel escollí els nostres pares i, quan vivien com a immigrants al país d'Egipte, va fer-ne un gran poble i els en tragué amb la força del seu braç.

¹⁸ Durant quaranta anys els va alimentar al desert ¹⁹ i, després de destruir set nacions a la terra de Canaan, els donà en possessió el seu territori. ²⁰ Tot això va durar uns quatre-cents cinquanta anys. Després els donà jutges fins al temps del profeta Samuel. ²¹ Aleshores van demanar un rei, i Déu els va donar Saül, fill de Quix, de la tribu de Benjamí, que va regnar quaranta anys. ²² Després que hagué rebutjat Saül, Déu va fer que David fos el seu rei i, testimoniant a favor d'ell, digué:

»-- M'he fixat en David, fill de Jessè, un home com el que desitja el meu cor, que realitzarà tot el que jo vull.

²³ »De la descendència d'ell, Déu ha donat a Israel, tal com havia promès, un salvador, que és Jesús. ²⁴ Abans que ell arribés, Joan ja havia predicat a tot el poble d'Israel un baptisme de conversió; ²⁵ Joan, quan acabava el seu camí, deia:

»--Jo no sóc pas el qui vosaltres penseu; després de mi ve aquell a qui no sóc digne de deslligar les sandàlies.

²⁶ »Germans, descendents del llinatge d'Abraham i tots vosaltres que creieu en l'únic Déu: és a nosaltres que s'adreça aquest missatge de salvació. ²⁷ Els qui residien a Jerusalem i els seus dirigents no van saber reconèixer Jesús ni les paraules dels profetes que són proclamades cada dissabte, però condemnant-lo les van complir: ²⁸ tot i que no havien trobat cap causa per a condemnar-lo a mort, van demanar a Pilat que el fes matar. ²⁹ I quan hagueren complert tot allò que les Escripures deien d'ell, el baixaren del patíbul i el van dipositar en un sepulcre.

³⁰ Però Déu el ressuscità d'entre els morts, ³¹ i durant molts dies es va aparèixer als qui havien pujat amb ell de Galilea a Jerusalem. Ells són ara els seus testimonis davant el poble. ³² Nosaltres venim a anunciar-vos la bona nova que Déu havia promès als nostres pares ³³ i que ara ell, ressuscitant Jesús, ha complert en bé de nosaltres, els seus descendents. Així es troba escrit en el salm segon: Tu ets el meu Fill; avui jo t'he engendrat. ³⁴ I que l'ha

ressuscitat d'entre els morts i no ha de tornar mai més a la corrupció, ho declara així: Us concediré els favors irrevocables promesos a David. ³⁵ Per això també en un altre lloc diu: No deixaràs que el teu Sant es corrompi. ³⁶ »Doncs bé, David, després d'haver complert en el seu temps el disseny de Déu, va morir, es reuní amb els seus pares, i el seu cos es va corrompre, ³⁷ però aquell que Déu va ressuscitar no s'ha corromput. ³⁸⁻³⁹ Sapigüeu, doncs, germans, que gràcies a ell ara us és anunciat el perdó dels pecats, i que tothom qui creu en ell és alliberat de tot allò de què la Llei de Moisès no us ha pogut alliberar. ⁴⁰ Vigileu, doncs, que no passi allò que es diu en els Profetes: ⁴¹ Mireu, arrogants, esglaieu-vos i desapareixeu! Jo realitzo una obra en els vostres dies: una obra que, si us la conten, no la creureu. ⁴² Mentre Pau i Bernabé sortien de la sinagoga, els pregaven que el dissabte següent tornessin a parlar-los d'aquestes coses. ⁴³ Quan s'hagué dissolt l'assemblea, molts dels jueus i dels prosèlits que adoraven l'únic Déu van seguir Pau i Bernabé. Ells els parlaven i els exhortaven a mantenir-se fidels a la gràcia de Déu. ⁴⁴ El dissabte següent, gairebé tota la ciutat es va reunir per escoltar la paraula del Senyor. ⁴⁵ Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es van posar a contradir amb paraules injurioses tot el que deia Pau. ⁴⁶ Llavors Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: --Era a vosaltres que calia anunciar en primer lloc la paraula de Déu; però com que la rebutgeu i no us considereu dignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als pagans. ⁴⁷ Així ens ho ha manat el Senyor: Jo t'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins a l'extrem de la terra. ⁴⁸ Sentint això, els pagans s'alegraven i lloaven la paraula del Senyor. Tots els qui estaven destinats a la vida eterna es van convertir a la fe. ⁴⁹ La paraula del Senyor s'estenia per tota la regió. ⁵⁰ Però els jueus van instigar les dones distingides que adoraven l'únic Déu i els principals de la ciutat i promogueren una persecució contra Pau i Bernabé fins que els van expulsar del seu territori. ⁵¹ Pau i Bernabé, en senyal de trencament amb ells, s'espolsaren la pols dels peus i se n'anaren a Iconi. ⁵² Els deixebles, per la seva part, vivien plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

Pau i Bernabé a Iconi

14

¹ També a Iconi van entrar a la sinagoga dels jueus i van parlar de tal manera que molts jueus i molts grecs es convertiren a la fe. ² Però els jueus que no s'havien convertit van instigar els pagans i els indisposaren amb els germans. ³ Així i tot, Pau i Bernabé s'hi van quedar molt de temps i parlaven amb valentia, confiats en el Senyor. El Senyor confirmava la predicació que ells feien de la seva gràcia, concedint-los d'obrar senyals i prodigis. ⁴ Llavors la gent de la ciutat es va dividir: els uns estaven a favor dels jueus, i els altres a favor dels apòstols. ⁵ Però, quan es va gestar un pla dels pagans i dels jueus amb els seus dirigents per a fer mal a Pau i Bernabé i apedregar-los, ⁶ ells, conscients de la situació, van fugir a Listra i Derbe, ciutats de Licaònia, i a les rodalies. ⁷ També allí anunciaven la bona nova.

Pau i Bernabé a Listra

⁸ A Listra hi havia un home amb els peus esguerrats, invàlid de naixement, que mai no havia caminat. ⁹ Mentre l'home l'escoltava, Pau va fixar en ell la mirada i, veient que tenia prou fe per a ser guarit, ¹⁰ va cridar amb veu forta: --Aixeca't, posa't dret! Ell es posà dret d'un salt i caminava.

¹¹ La gent, en veure el que Pau havia fet, començà a cridar en la llengua de Licaònia: --Els déus han baixat a nosaltres en figura humana!

¹² A Bernabé li deien Zeus, i a Pau, Hermes, perquè era ell qui els adreçava la paraula. ¹³ El sacerdot del temple de Zeus que hi havia davant mateix de Listra, es va presentar acompanyat de molta gent davant les portes de la ciutat, portant vedells i garlandes per oferir un sacrifici. ¹⁴ Quan els apòstols Bernabé i Pau ho van saber, s'esquinçaren els vestits i es van llançar enmig de la multitud tot cridant:

¹⁵ --Però què feu? Si som homes igual que vosaltres! Per això us anunciem la bona notícia que us convertiu d'aquests ídols al Déu viu que ha fet el cel, la terra i el mar, i tot el que s'hi mou. ¹⁶ Ell, en les generacions passades, va permetre que totes les nacions seguissin els seus propis camins; ¹⁷ tot i això, mai no deixà de donar testimoni de si mateix amb els seus favors, concedint-vos del cel pluges i fertilitat i omplint d'aliment i d'alegria els vostres cors.

¹⁸ Les seves paraules, amb prou feines van poder calmar la multitud perquè no els oferís un sacrifici.

¹⁹ Llavors arribaren uns jueus d'Antioquia i d'Iconi, que es guanyaren la gent, van apedregar Pau i el van arrossegar fora de la ciutat pensant-se que era mort. ²⁰ Però quan els deixebles es van aplegar al voltant d'ell, Pau es va

aixecar i entrà a la ciutat. L'endemà va sortir amb Bernabé cap a Derbe.

Retorn a Antioquia de Síria

²¹ Després d'haver anunciat la bona nova a la ciutat de Derbe i haver-hi fet força deixebles, Pau i Bernabé van tornar a Listra, a Iconi i a Antioquia de Pisídia, ²² enfortint els deixebles i exhortant-los a perseverar en la fe. Deien: --Ens cal passar per moltes tribulacions per a entrar al Regne de Déu.

²³ A cada església van designar-hi responsables que la presidissin i, després de fer pregàries acompanyades de dejuni, els encomanaren al Senyor en qui havien cregut.

²⁴ Van travessar Pisídia i arribaren a Pamfília. ²⁵ A Perga van anunciar la Paraula i després van baixar a Atalia.

²⁶ D'allí navegaren cap a Antioquia, el seu lloc de partença, on havien estat confiats a la gràcia de Déu amb vista a l'obra que acabaven d'acomplir.

²⁷ Quan van arribar-hi, reuniren la comunitat per explicar-los tot el que Déu havia fet per mitjà d'ells i com havia obert als pagans la porta de la fe. ²⁸ I van quedar-se amb els deixebles una bona temporada.

L'assemblea de Jerusalem

15

¹ Llavors alguns van baixar de Judea a Antioquia i adoctrinaven així els germans:

--Si no us feu circumcidat d'acord amb la Llei de Moisès, no us podeu salvar.

² Com que això va provocar un conflicte i una discussió no pas petita de Pau i Bernabé amb aquells, els germans decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els qui presidien la comunitat.

³ La comunitat, doncs, els va proveir del que necessitaven per al viatge. Mentre travessaven Fenícia i Samaria, parlaven de la conversió dels pagans i donaven una gran alegria a tots els germans. ⁴ Quan arribaren a Jerusalem, van ser acollits per la comunitat, els apòstols i els responsables que la presidien, i contaren tot el que Déu havia fet per mitjà d'ells. ⁵ Però alguns del grup dels fariseus que s'havien convertit a la fe van intervenir dient que calia circumcidat els pagans i manar-los que observessin la Llei de Moisès.

⁶ Llavors els apòstols i els qui presidien la comunitat es van reunir per estudiar la qüestió. ⁷ Quan la discussió s'havia fet molt viva, Pere es va aixecar i els digué:

--Germans, vosaltres sabeu que des dels primers dies Déu em va escollir d'entre vosaltres perquè els pagans sentissin dels meus llavis la paraula de l'evangeli i creguessin. ⁸ Déu, que coneix el fons dels cors, ha testimoniat a favor d'ells donant-los l'Esperit Sant igual que a nosaltres, ⁹ sense fer cap diferència entre nosaltres i ells, un cop ha purificat els seus cors per la fe. ¹⁰ Ara, doncs, per què poseu a prova Déu, volent imposar als deixebles un jou que ni els nostres pares ni nosaltres no hem tingut la força de suportar? ¹¹ Ben al contrari, creiem que tant nosaltres com ells som salvats només per la gràcia de Jesús, el Senyor.

¹² Tota l'assemblea va callar i sentien explicar a Pau i Bernabé els senyals i prodigis que Déu havia fet per mitjà d'ells entre els pagans.

¹³ Quan hagueren acabat de parlar, Jaume prengué la paraula i va dir:

--Germans, escolteu-me: ¹⁴ Simeó ha exposat com, des del començament, Déu mirà d'escollir-se d'entre les nacions paganes un poble que porta el seu nom. ¹⁵ Això concorda amb les paraules dels profetes que hi ha en l'Escriptura:

¹⁶ » Després d'això tornaré
per reconstruir la cabana de David
que havia caigut.

En reconstruiré les ruïnes
i la redreçaré,

¹⁷ perquè em cerquin a mi, el Senyor,
la resta d'homes
i totes les nacions
que porten el meu nom.

Ho diu el Senyor, ¹⁸ que fa conèixer
aquestes coses des de sempre.

¹⁹ »Per tant, sóc del parer que no hem de posar obstacles a aquells pagans que es converteixen a Déu; ²⁰ n'hi ha prou d'escriure'ls que s'abstinguin de la carn oferta als ídols, de relacions sexuals il·legítimes, de menjar animals

ofegats i de menjar sang. ²¹ De fet, des de temps antic els llibres de Moisès són predicats en totes i cada una de les ciutats, ja que es llegeixen a les sinagogues cada dissabte.

²² Llavors els apòstols i els qui presidien la comunitat van decidir, amb tota la comunitat, d'elegir-ne alguns d'ells i enviar-los a Antioquia, juntament amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, anomenat Barsabàs, i Siles, que eren dirigents en la comunitat dels germans. ²³ Els donaren aquesta carta:

«Els apòstols i els qui presideixen la comunitat de Jerusalem, germans vostres, saluden els germans no-jueus d'Antioquia, Síria i Cilícia. ²⁴ Hem sabut que alguns de nosaltres han vingut, sense cap encàrrec nostre, a pertorbar-vos amb les seves opinions i a trasbalsar els vostres esperits. ²⁵ Per això hem decidit unànimement d'elegir uns representants nostres per enviar-vos-els juntament amb els nostres estimats Bernabé i Pau, ²⁶ que han dedicat la seva vida a la causa del nom de nostre Senyor Jesucrist. ²⁷ Us enviem, doncs, Judes i Siles, que us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit. ²⁸ L'Esperit Sant i nosaltres hem decidit de no imposar-vos cap més càrrega que aquestes indispensables: ²⁹ absteniu-vos de la carn sacrificada als ídols, de menjar sang, de menjar animals ofegats i de les relacions sexuals il·legítimes. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Us desitgem que estigieu bé.»

³⁰ Ells, un cop acomiadats, baixaren a Antioquia i van reunir l'assemblea per donar-los la carta. ³¹ La seva lectura els va alegrar i encoratjar. ³² Judes i Siles, que també eren profetes, van exhortar llargament els germans i els van enfortir. ³³ Al cap d'un quant temps, els germans els acomiadaren tot desitjant-los la pau, i ells tornaren cap als qui els havien enviat. (³⁴)

³⁵ Pel que fa a Pau i Bernabé, es van quedar a Antioquia, on, juntament amb molts d'altres, ensenyaven i anunciaven la bona nova de la paraula del Senyor.

La Paraula es difon per les regions del mar Egeu ([15,36-21,14](#))

Segon viatge missioner ([15,36-18,22](#))

Separació de Pau i Bernabé. Siles, company de Pau

³⁶ Després d'un quant temps, Pau va dir a Bernabé:

--Anem a visitar els germans a cada una de les ciutats on vam anunciar la paraula del Senyor i vegem com estan.

³⁷ Bernabé volia endur-se amb ells Joan, l'anomenat Marc, ³⁸ però Pau trobava que no s'havien d'endur un home que els havia abandonat a Pamfília i no havia compartit l'obra que havien realitzat. ³⁹ Hi hagué una forta tensió i van acabar per separar-se. Bernabé va prendre Marc amb ell i s'embarcà cap a Xipre.

⁴⁰ Pau, per la seva banda, escollí Siles per company i se'n va anar, després que els germans el confiessin a la gràcia del Senyor.

⁴¹ Pau anava recorrent Síria i Cilícia i enfortia les esglésies.

Pau pren Timoteu per company

16

¹ Després va arribar a Derbe i Listra. Allí hi havia un deixeble que es deia Timoteu, fill de mare jueva convertida a la fe i de pare grec. ² Timoteu tenia bona fama entre els germans de Listra i d'Iconi. ³ Pau se'l va voler emportar amb ell. El prengué, doncs, i el va circumcidar, perquè hi havia jueus vivint en aquella regió i tothom sabia que el pare de Timoteu era pagà.

⁴ Quan passaven per les diverses ciutats, comunicaven les normes decretades pels apòstols i els qui presidien la comunitat de Jerusalem. ⁵ Les esglésies s'enfortien en la fe i creixien més i més cada dia.

Pau, cridat a Macedònia

⁶ Van recórrer Frígia i la regió de Galàcia, perquè l'Esperit Sant els havia impedit que prediquessin la Paraula a l'Àsia. ⁷ Van arribar a Mísia i tenien intenció d'anar a Bitínia, però l'Esperit de Jesús no els ho permeté. ⁸ Llavors, passant de llarg per Mísia, van baixar a Tròada. ⁹ Allí, de nit, Pau va tenir aquesta visió: un home de Macedònia estava dret al seu davant i li suplicava: «Vine a Macedònia i ajuda'ns.»

¹⁰ Després d'aquesta visió vam buscar tot seguit de partir cap a Macedònia, convençuts que Déu ens hi cridava per anunciar-los la bona nova.

Conversió de Lídia

¹¹ A Tròada ens férem a la mar i vam anar de dret a Samotràcia, i l'endemà ja érem a Neàpolis. ¹² D'allí vam arribar

a Filipis, que és colònia romana, ciutat del primer districte de Macedònia. Vam passar-hi uns quants dies. ¹³ El dissabte vam sortir fora de les portes de la ciutat, cap a la vora del riu, on suposàvem que hi havia un lloc de pregària. Ens vam asseure i conversàvem amb les dones que s'hi havien reunit. ¹⁴ Entre elles hi havia, escoltant, una dona que es deia Lídia, venedora de porpra, de la ciutat de Tiatira. Lídia ja adorava l'únic Déu. El Senyor li va obrir el cor perquè fes cas del que deia Pau. ¹⁵ Un cop batejats ella i la seva família, ens va pregar: --Si em teniu per fidel al Senyor, veniu a casa meva i quedeu-vos-hi. I ens hi va fer anar per força.

Empresonament a Filipis

¹⁶ Un dia, mentre anàvem al lloc de pregària, ens vingué a trobar una noia posseïda d'un esperit que endevinava el futur; com que era pitonissa, els seus amos hi feien un bon negoci. ¹⁷ La noia començà a seguir-nos, a Pau i a nosaltres, tot cridant:

--Aquests homes són servidors del Déu altíssim i us anuncien el camí de la salvació.

¹⁸ Durant molts dies va anar fent el mateix, fins que Pau, enutjat, es girà i digué a l'esperit:

--En nom de Jesucrist et mando que surtis d'aquesta noia.

I a l'instant l'esperit en va sortir.

¹⁹ Els amos de la noia, veient que havia desaparegut l'esperança de fer negoci, van agafar Pau i Siles i els van arrossegar a la plaça de la ciutat davant les autoritats. ²⁰ Quan els hagueren portat davant els magistrats, van dir:

--Aquests homes són uns jueus que pertorben la nostra ciutat ²¹ i prediquen unes normes que a nosaltres, els romans, no ens és lícit d'acceptar ni de seguir.

²² La gent es va amotinar contra ells, i els magistrats, després d'haver-los fet esquinçar els vestits, van ordenar que els assotessin. ²³ Els van apallissar de valent, els van tancar a la presó i manaren a l'escarceller que els tingués custodiats amb la màxima seguretat. ²⁴ L'escarceller, amb una ordre com aquesta, els tancà al calabós de més endins i els engrillonà els peus.

²⁵ Cap a mitjanit, Pau i Siles pregaven i cantaven himnes a Déu, i els presos se'ls escoltaven. ²⁶ Tot d'una, un gran terratrèmol somogué els fonaments de la presó; a l'instant s'obriren totes les portes i es desferen les cadenes de tothom. ²⁷ L'escarceller es despertà de cop i, quan va veure obertes les portes de la presó, desembeinà l'espasa per matar-se, perquè es pensava que els presos s'havien escapat. ²⁸ Però Pau va cridar amb veu forta:

--No et facis cap mal, que tots som aquí!

²⁹ L'escarceller demanà llum, va entrar a dins i es va tirar tot tremolós als peus de Pau i de Siles. ³⁰ Després els dugué a fora i digué:

--Senyors, què he de fer per a salvar-me?

³¹ Ells van respondre:

--Creu en Jesús, el Senyor, i us salvareu tu i tota la teva família.

³² Després van anunciar la paraula del Senyor a l'escarceller i a tots els de casa seva. ³³ Aquella mateixa hora, en plena nit, ell se'ls endugué, els rentà les ferides i va rebre immediatament el baptisme amb tots els seus. ³⁴ Després els va fer pujar a casa, els parà taula i celebrà amb tota la família d'haver cregut en Déu.

³⁵ Quan s'hagué fet de dia, els magistrats enviaren els oficials a ordenar que deixessin aquells presos en llibertat.

³⁶ L'escarceller va comunicar a Pau aquestes ordres dient-li:

--Els magistrats han enviat a dir que us deixem anar. Sortiu, doncs, i aneu-vos-en en pau.

³⁷ Però Pau s'adreçà als oficials dient-los:

--A nosaltres, que som ciutadans romans, ens han assotat públicament i sense cap judici i ens han tancat a la presó. ¿I ara ens en volen treure d'amagat? De cap manera! Que vinguin ells mateixos a posar-nos en llibertat!

³⁸ Els oficials van comunicar aquesta resposta als magistrats. Quan aquests van sentir que es tractava d'uns ciutadans romans, van agafar por. ³⁹ Llavors anaren a disculpar-se i, després de treure'ls de la presó, els van pregar que no es quedessin a la ciutat. ⁴⁰ Pau i Siles van sortir de la presó i anaren a casa de Lídia. Allí van veure els germans i, després d'exhortar-los, se'n van anar.

Avalot a Tessalònica

17

¹ Passaren per Amfípolis i Apol·lònia i van arribar a Tessalònica, on els jueus tenien una sinagoga. ² Pau, com tenia per costum, anà a trobar-los i va parlar amb ells durant tres dissabtes, a partir de les Escripures, ³ explicant i

demonstrant que el Messies havia de morir i de ressuscitar d'entre els morts. I els deia:

--El Messies és aquest Jesús que jo us anuncio.

⁴ Alguns d'ells van quedar convençuts i s'uniren a Pau i Siles, juntament amb molts grecs que ja adoraven l'únic Déu i amb no poques dones distingides. ⁵ Però els jueus, engelosits, van arreplegar uns quants elements indesitjables i van provocar avalots i disturbis per tota la ciutat. Es presentaren a casa de Jàson, buscant Pau i Siles per dur-los davant l'assemblea del poble; ⁶ però, com que no els hi van trobar, arrossegaren Jàson i alguns dels germans cap als magistrats tot cridant:

--Aquests homes que han revoltat tot el món, també han arribat aquí, ⁷ i Jàson els ha rebut a casa seva! Tots ells actuen contra els decrets del Cèsar, dient que hi ha un altre rei, que és Jesús.

⁸ Aquestes paraules van inquietar el poble i els magistrats. ⁹ I van exigir una fiança de Jàson i dels altres abans de deixar-los anar.

Pau i Siles a Berea

¹⁰ Immediatament, els germans van fer sortir de nit Pau i Siles cap a Berea. Quan hi arribaren, van anar a la sinagoga dels jueus. ¹¹ Aquests eren més bona gent que no pas els jueus de Tessalònica. Van acollir la Paraula amb tot l'interès i cada dia examinaven les Escriptures per veure si era cert el que havien sentit. ¹² Molts d'ells es van convertir a la fe, a més de no pocs grecs, tant dones distingides com homes. ¹³ Però quan els jueus de Tessalònica van saber que Pau havia anunciat també a Berea la paraula de Déu, s'hi presentaren a avalotar i remoure la gent. ¹⁴ Tot seguit els germans van fer sortir Pau en direcció a la costa, mentre Siles i Timoteu es quedaven allà. ¹⁵ Els qui conduïen Pau el van portar fins a Atenes, i se'n tornaren amb l'encàrrec de dir a Siles i Timoteu que hi anessin com més aviat millor.

Pau a Atenes

¹⁶ Mentre Pau els esperava a Atenes, s'indignava de veure la ciutat plena d'ídols. ¹⁷ A la sinagoga s'adreçava als jueus i als qui adoraven l'únic Déu, i a la plaça de la ciutat parlava cada dia amb els qui hi trobava. ¹⁸ També alguns filòsofs epicuris i estoics conversaven amb ell. Alguns es preguntaven:

--Què deu voler dir aquest xerraire?

D'altres deien:

--Sembla un predicador de divinitats estrangeres.

Parlaven així perquè Pau els anunciava Jesús i la resurrecció. ¹⁹ Llavors se l'endugueren amb ells i el van portar a l'Areòpag tot dient-li:

--Podríem saber què és aquesta doctrina nova que tu ensenyas? ²⁰ Ens fas sentir coses que ens resulten estranyes, i voldríem saber què vol dir tot això.

²¹ Cal tenir present que tots els atenesos, com també els estrangers residents a la ciutat, en res no passaven el temps més de gust que contant o escoltant novetats.

²² Pau, dret al mig de l'Areòpag, va parlar així:

--Atenesos, veig que en tot sou molt religiosos, ²³ perquè, recorrent la ciutat i contemplant els vostres llocs sagrats, fins i tot he trobat un altar que porta aquesta inscripció: "Al déu desconegut." Doncs bé, el que vosaltres adoreu sense conèixer és el que jo us anuncio. ²⁴ El Déu que ha fet el món i tot el que s'hi mou, Senyor com és de cel i terra, no habita en temples construïts per mans d'home ²⁵ ni té necessitat de cap servei dels homes, ell que a tots dóna vida, alè i tota cosa. ²⁶ Ell va crear d'un sol home tota la raça humana perquè habités arreu de la terra. I ha fixat uns temps precisos i els límits dels llocs on els homes han de viure, ²⁷ perquè cerquin Déu. De fet, potser podrien acostar-s'hi a les palpentas i trobar-lo, perquè ell no és lluny de ningú de nosaltres, ²⁸ ja que "en ell vivim, ens movem i som". Així ho han dit alguns dels vostres poetes: "Perquè nosaltres també som del seu llinatge." ²⁹ Ara bé, si som del llinatge de Déu, no hem de pensar que la divinitat sigui semblant a imatges d'or, de plata o de pedra, treballades per l'art i el talent dels homes. ³⁰ Així, doncs, ara Déu passa per alt els temps viscuts en la ignorància i fa saber als homes que tots i a tot arreu s'han de convertir. ³¹ Ell ja té assenyalat el dia que ha de jutjar el món amb justícia per mitjà d'un home que ell mateix ha designat, i n'ha donat a tothom una prova ressuscitant-lo d'entre els morts.

³² Així que sentiren parlar de resurrecció dels morts, alguns es van posar a riure, i d'altres digueren:

--Sobre aquest punt ja t'escoltarem un altre dia.

³³ Després d'això, Pau es va retirar d'enmig d'ells. ³⁴ Tanmateix, alguns se li van ajuntar i es convertiren a la fe. Entre ells hi havia Dionisi l'Areopagita, una dona que es deia Dàmaris i uns quants més.

Pau a Corint

18

¹ Després Pau va sortir d'Atenes i se'n va anar a Corint. ² Allà va trobar un jueu anomenat Àquila, originari del Pont, que acabava d'arribar d'Itàlia amb Priscil·la, la seva muller, perquè Claudi havia decretat l'expulsió de tots els jueus de Roma. Pau s'uní a ells ³ i, com que tenia el mateix ofici de fabricar tendes, s'estava a casa d'ells i treballaven plegats. ⁴ Cada dissabte prenia la paraula a la sinagoga, intentant de convèncer tant jueus com grecs.

⁵ Quan Siles i Timoteu van baixar de Macedònia, Pau es va dedicar plenament a la predicació de la Paraula i donava testimoni davant els jueus que Jesús és el Messies. ⁶ Però, davant l'oposició dels jueus i les paraules injurioses que li adreçaven, Pau s'espolsà els vestits, en senyal de trencament amb ells, i els digué:

--Vosaltres sou els únics responsables del que us pugui passar. Jo no en tinc cap culpa. D'ara endavant aniré als pagans.

⁷ Llavors abandonà la sinagoga i se'n va anar a viure a casa d'un tal Tici Just, adorador de l'únic Déu, que tenia la casa al costat mateix de la sinagoga. ⁸ Crisp, el cap de la sinagoga, va creure en el Senyor amb tota la seva família, i molts dels corintis, en sentir-ho, creien i es feien batejar.

⁹ Una nit, en una visió, el Senyor digué a Pau:

--No tinguis por; continua parlant, no callis. ¹⁰ Jo sóc amb tu, i ningú no et posarà la mà al damunt. Aquí a Corint tinc un poble molt nombrós.

¹¹ Pau s'hi va quedar un any i mig i ensenyava entre ells la paraula de Déu.

¹² En temps de Gal·lió, procònsol d'Acaia, els jueus es van alçar tots a l'una contra Pau, el conduïren davant el tribunal ¹³ i l'acusaven dient:

--Aquest individu busca de convèncer la gent d'adorar Déu d'una manera contrària a la Llei.

¹⁴ Però quan Pau es disposava a prendre la paraula, Gal·lió va replicar:

--Jueus, si es tractés d'un crim o d'un delictes, us atendria com és de justícia; ¹⁵ però com que es tracta de controvèrsies sobre paraules i noms i sobre la vostra Llei, l'afer us pertoca a vosaltres. Em nego a judicar aquestes qüestions.

¹⁶ I els va treure del tribunal. ¹⁷ Aleshores tots van agafar Sòstenes, el cap de la sinagoga, i davant mateix del tribunal el van apallissar. I a Gal·lió, res d'això no li importava.

Retorn de Pau a Antioquia

¹⁸ Pau encara es quedà força dies a Corint. Després es va acomiadar dels germans i s'embarcà cap a Síria.

L'acompanyaven Priscil·la i Àquila. A Cèncrees s'havia rapat el cap, a causa d'una prometença. ¹⁹ Arribaren a Efes i allí se separà d'ells dos. Va entrar a la sinagoga i adreçà la paraula als jueus. ²⁰ Ells li demanaren que s'hi quedés més temps, però Pau no hi va accedir. ²¹ I es va acomiadar d'ells dient-los:

--Tornaré una altra vegada a visitar-vos, si Déu vol.

I se'n va anar d'Efes. ²² Desembarcà a Cesarea i, després de pujar a Jerusalem a saludar la comunitat, va baixar a Antioquia.

Tercer viatge missioner ([18,23-21,14](#))

²³ Pau va passar algun temps a Antioquia. Després se'n va anar i recorregué successivament la regió de Galàcia i Frígia, enfortint tots els deixebles.

Apol·ló predica a Efes

²⁴ Un jueu d'origen alexandrí, que es deia Apol·ló, home eloqüent i versat en les Escripures, va arribar a Efes.

²⁵ L'havien instruït en el Camí del Senyor, i parlava amb esperit fervent ensenyant amb exactitud tot el que es refereix a Jesús, encara que només coneixia el baptisme de Joan. ²⁶ Apol·ló es posà a parlar amb valentia a la sinagoga. Quan Priscil·la i Àquila el van sentir, el prengueren a part i li exposaren més exactament el Camí de Déu.

²⁷ Com que ell volia anar-se'n a Acaia, els germans el van animar a fer-ho, i van escriure als deixebles que li donessin acolliment. En arribar a Acaia, va ser una gran ajuda per als creients, amb la gràcia que Déu li havia donat:

²⁸ refutava públicament els jueus amb energia i demostrava amb les Escripures que Jesús és el Messies.

Pau a Efes

19

¹ Mentre Apol·ló era a Corint, Pau va recórrer les regions de l'interior de l'Àsia i després va baixar a Efes. Allà va trobar uns deixebles ² i els preguntà:

--Ja vau rebre l'Esperit Sant, quan us vau convertir a la fe?

Els li respongueren:

--Ni tan sols hem sentit a dir que hi hagi un Esperit Sant.

³ Pau els digué:

--Doncs quin baptisme heu rebut?

Li contestaren:

--El baptisme de Joan.

⁴ Llavors Pau digué:

--Joan va batejar amb un baptisme de conversió, però deia al poble que creguessin en el qui vindria després d'ell, això és, en Jesús.

⁵ En sentir això es van fer batejar en el nom de Jesús, el Senyor, ⁶ i quan Pau els imposà les mans vingué damunt d'ells l'Esperit Sant. Es posaren a parlar en llengües i profetitzaven. ⁷ Entre tots eren uns dotze homes.

⁸ Després Pau va entrar a la sinagoga i durant tres mesos va predicar-hi amb valentia. Conversava sobre el Regne de Déu amb els qui hi anaven i mirava de convèncer-los. ⁹ Veient, però, que alguns d'ells es resistien obstinadament a creure i malparlaven del Camí del Senyor davant de la gent, Pau va trencar amb ells, es va endur els deixebles, i des d'aleshores cada dia parlava a l'escola d'un tal Tirà. ¹⁰ Això va durar dos anys, de manera que tots els habitants de l'Àsia, tant jueus com grecs, van escoltar la paraula del Senyor.

Uns exorcistes jueus a Efes

¹¹ Déu feia prodigis extraordinaris per mitjà de Pau; ¹² només calia aplicar als malalts un mocador o un cinturó que haguessin tocat el seu cos perquè les malalties els deixessin i els esperits malignes en sortissin.

¹³ Alguns jueus, exorcistes ambulants, van provar d'invocar el nom de Jesús, el Senyor, sobre els qui estaven posseïts pels esperits malignes. Els deien:

--Us conjuro per aquell Jesús que Pau predica!

¹⁴ Entre els qui feien això hi havia set fills d'un tal Esceva, gran sacerdot jueu. ¹⁵ Però l'esperit maligne els replicà:

--Conec Jesús i sé qui és Pau. Però vosaltres, qui sou?

¹⁶ Llavors l'home posseït per l'esperit maligne s'abraonà damunt d'ells, els dominà i els colpejà tots amb tanta violència que van haver de fugir d'aquella casa nus i malferits. ¹⁷ La notícia es va escampar entre tots els habitants d'Efes, tant jueus com grecs. Un gran temor s'apoderà de tothom, i lloaven la grandesa del nom de Jesús, el Senyor.

¹⁸ Molts dels qui s'havien convertit a la fe venien a reconèixer les seves pràctiques anteriors i a manifestar-les públicament. ¹⁹ Un bon nombre dels qui s'havien dedicat a la màgia van amuntegar els seus llibres i els van cremar davant de tothom. Es va calcular el valor dels llibres i pujava a cinquanta mil monedes de plata. ²⁰ Així la paraula del Senyor s'anava estenent i consolidant de manera poderosa.

Pau, decidit a encaminar-se cap a Jerusalem i Roma

²¹ Quan tot això s'hagué acomplert, Pau, guiat per l'Esperit, prengué la decisió d'encaminar-se a Jerusalem, passant per Macedònia i Acaia, i es digué que, després de ser a Jerusalem, li calia igualment veure Roma. ²² Llavors envià a Macedònia dos dels seus ajudants, Timoteu i Erast, mentre ell es quedava encara algun temps a l'Àsia.

Avalot a Efes

²³ Per aquells dies es va produir un gran aldarull a propòsit del Camí del Senyor. ²⁴ Un tal Demetri, argenter, tenia ocupats molts orfèvres a fer reproduccions en plata del temple d'Àrtemis, i els procurava així grans beneficis.

²⁵ Demetri els va convocar, amb altres treballadors d'oficis semblants, i els digué:

--Companys, tots sabeu que amb aquesta feina ens guanyem bé la vida. ²⁶ També veieu i sentiu a dir que, tant a Efes com a gairebé tota l'Àsia, aquest Pau ha convençut i enredat molta gent, dient-los que els qui les nostres mans fabriquen no són déus. ²⁷ Això no solament posa en perill el crèdit de la nostra professió, sinó que el mateix temple de la gran deessa Àrtemis acabarà tingut per no res i quedarà arruïnada la majestat d'aquella que és venerada a tota l'Àsia i arreu del món.

²⁸ Tot just van sentir aquestes paraules, es posaren a cridar plens de ràbia:

--És gran, l'Àrtemis dels efesis!

²⁹ Tota la ciutat es va omplir de confusió i es precipitaren en massa al teatre, arrossegant amb ells els macedonis Gaius i Aristarc, companys de viatge de Pau. ³⁰ El mateix Pau volia presentar-se davant el poble, però els deixebles no li ho van permetre. ³¹ Fins i tot alguns que ocupaven alts càrrecs a l'Àsia i que eren amics d'ell li van enviar un missatge demanant-li que no s'exposés a anar al teatre. ³² L'assemblea estava en plena confusió: els uns cridaven una cosa, els altres una altra, i la majoria ni tan sols sabien per què s'havien reunit. ³³ També hi havia un tal Alexandre, que havia estat enviat pels jueus. Alguns de la multitud el van informar de l'assumpte. Llavors ell va fer senyal amb la mà amb intenció de donar una explicació al poble. ³⁴ Però tan bon punt es van adonar que era jueu, es posaren a cridar tots a l'una durant gairebé dues hores:

--És gran, l'Àrtemis dels efesis!

³⁵ Finalment el canceller de la ciutat va poder calmar la gent dient-los:

--Efesis, ¿qui no sap que la vostra ciutat és la guardiana del temple de la gran Àrtemis i de la seva imatge caiguda del cel? ³⁶ Per tant, ja que això és innegable, convé que us calmeu i no actueu impulsivament. ³⁷ Els homes que heu portat aquí no són culpables ni de sacrilegi ni de blasfèmia contra la nostra deessa. ³⁸ Així, doncs, si Demetri i els seus orfebres han de presentar una causa contra algú, que vagin a les audiències i als procònsols: allí podran acusar-se totes les parts en litigi! ³⁹ I si hi ha altres reclamacions a fer, les tractarem en l'assemblea ordinària.

⁴⁰ Però ara ens exposem a ser acusats de sedició pel que avui ha passat, ja que no hi ha cap motiu que ens permeti de justificar aquest tumult.

I després de dir això va dissoldre l'assemblea.

Pau a Macedònia i Grècia

20

¹ Quan s'hagué calmat l'avalot, Pau va convocar els deixebles per confortar-los, se n'acomiadà i se n'anà cap a Macedònia. ² Recorregué aquelles regions exhortant llargament els germans i arribà finalment a Grècia. ³ Aquí passà tres mesos i, quan anava a embarcar-se cap a Síria, informat que els jueus li havien parat una emboscada, decidí de tornar per Macedònia. ⁴ L'acompanyaven Sòpatre, fill de Pirrus, de Berea; Aristarc i Segon, de Tessalònica; Gaius, de Derbe; Timoteu, i dos de l'Àsia, Tíquic i Tròfim. ⁵ Tots aquests s'avançaren i ens van esperar a Tròada. ⁶ Nosaltres, passats els dies de la festa dels Àzims, ens férem a la mar des de Filipis i al cap de cinc dies els aconseguírem a Tròada, on vam quedar-nos set dies.

Pau a Tròada. Resurrecció d'un noi

⁷ El diumenge ens vam reunir per partir el pa. Pau, que havia d'anar-se'n l'endemà, els adreçava la paraula i va allargar la predicació fins a mitjanit. ⁸ A la sala de la casa on ens havíem reunit hi havia moltes llànties. ⁹ Un noi que es deia Èutic seia a la finestra mort de son. Com que Pau es va allargar molt, la son el va vèncer i va caure daltabaix des del tercer pis, i l'aixecaren ja mort. ¹⁰ Llavors Pau va baixar, es va estirar al damunt del noi i, tot abraçant-lo, digué:

--Assereneu-vos, que el noi viu.

¹¹ Pau se'n tornà a dalt, partí el pa i en menjà. Després va continuar la conversa força estona, fins a trenc d'alba, i se n'anà. ¹² Al noi se l'endugueren viu amb gran consol de tots.

Pau arriba a Milet

¹³ Nosaltres ens avançarem per mar cap a Assos, on havíem de recollir Pau. Així ho va ordenar, ja que ell volia fer el viatge per terra. ¹⁴ Quan ens va retrobar a Assos, el vam recollir i arribàrem a Mitilene. ¹⁵ Salpàrem d'allí i l'endemà érem a l'altura de Quios, el dia següent passàvem davant de Samos i l'altre arribàvem a Milet. ¹⁶ Pau havia decidit de no fer escala a Efes per no perdre temps a l'Àsia: tenia pressa per ser a Jerusalem, si li era possible, el dia de Pentecosta.

Discurs de Pau als dirigents de l'església d'Efes

¹⁷ Des de Milet, Pau va enviar a buscar a Efes els qui presidien aquesta església. ¹⁸ Un cop arribats, els digué:

--Ja sabeu com m'he comportat sempre amb vosaltres des del mateix dia que vaig arribar a l'Àsia: ¹⁹ he servit el Senyor amb tota humilitat i amb llàgrimes, enmig de les proves que m'han vingut de les insidies dels jueus. ²⁰ No he deixat de dir-vos res que us pogués ser útil: he predicat i ensenyat en públic i per les cases, ²¹ insistint tant a jueus com a grecs que es convertissin a Déu i creguessin en Jesús, nostre Senyor.

²² »Ara, encadenat per l'Esperit, me'n vaig a Jerusalem. Ignoro el que m'hi ha de passar; ²³ només sé que, a cada ciutat on arribo, l'Esperit Sant m'adverteix que m'hi esperen cadenes i sofriments. ²⁴ Però no dono cap valor a la meua vida, mentre dugui a terme el camí i el ministeri que vaig rebre de Jesús, el Senyor: donar testimoni de l'evangeli de la gràcia de Déu.

²⁵ »I ara, jo sé que cap de vosaltres no em tornarà a veure. Jo he passat enmig vostre i us he anunciat el Regne.

²⁶ Per això us asseguro avui solemnement que no tinc cap culpa si algú de vosaltres es perd, ²⁷ ja que no he deixat d'anunciar-vos tot el disseny de Déu. ²⁸ Vetlleu per vosaltres mateixos i per tot el ramat, del qual l'Esperit Sant us ha fet encarregats perquè pastureu l'Església de Déu, que ell va adquirir amb la sang del seu propi Fill.

²⁹ »Sé que després de la meua partença s'introduiran enmig vostre llops ferotges que no planyeran el ramat. ³⁰ Fins i tot d'entre vosaltres sortiran homes que propagaran doctrines de perdició per arrossegar els deixebles darrere d'ells. ³¹ Per tant, estigueu alerta i recordeu que durant tres anys, de nit i de dia, no he parat d'exhortar amb llàgrimes cada un de vosaltres.

³² »Ara us confio a Déu i al missatge de la seva gràcia; ell és prou poderós per a edificar i donar l'heretat a tots els qui ha santificat.

³³ »De ningú no he desitjat plata ni or ni vestits; ³⁴ vosaltres mateixos sabeu que aquestes meves mans han guanyat allò que necessitàvem jo mateix i els qui anaven amb mi. ³⁵ Sempre us he mostrat que convé de treballar així per no escandalitzar els febles, recordant les paraules de Jesús, el Senyor, quan digué: "Fa més feliç donar que rebre."

³⁶ Després de dir aquestes paraules, Pau s'agenollà i va pregar amb tots ells. ³⁷ Llavors tothom esclatà en plors, i se li tiraven al coll i el besaven, ³⁸ desconsolats sobretot perquè els havia dit que ja no el tornarien a veure. Després el van acompanyar fins a la nau.

Pau s'encamina a Jerusalem

21

¹ Després de separar-nos d'ells, ens férem a la mar i vam navegar de dret fins a Cos, l'endemà fins a Rodes i d'allí fins a Pàtara. ² Vam trobar una nau que feia la travessia cap a Fenícia, hi vam pujar i ens férem a la mar. ³ A les envistes de Xipre, deixant l'illa a l'esquerra, vam navegar cap a Síria i arribàrem a Tir, on la nau havia de deixar la càrrega. ⁴ Allí vam trobar els deixebles i ens hi vam quedar set dies. Ells, moguts per l'Esperit, deien a Pau que no pugés a Jerusalem. ⁵ Però, passats aquests dies, vam continuar el viatge. Tots ells, fins les dones i els infants, ens acompanyaren fora de la ciutat. Allí vam pregar, agenollats a la platja. ⁶ Després d'acomiar-nos, vam pujar a la nau, i ells se'n tornaren a casa seva.

⁷ Nosaltres, acabant ja la travessia, vam seguir des de Tir i arribàrem a Ptolemaida, on vam saludar els germans i ens vam quedar un dia amb ells. ⁸ L'endemà partírem i vam arribar a Cesarea. Anàrem a casa de Felip, l'evangelitzador, un dels set, i ens hi vam hostatjar. ⁹ Felip tenia quatre filles verges que posseïen el do de profecia.

¹⁰ Ens hi vam quedar uns quants dies. Mentrestant va baixar de Judea un profeta que es deia Àgab, ¹¹ i ens vingué a trobar. Va prendre el cenyidor de Pau, es lligà els peus i les mans i digué:

--Això diu l'Esperit Sant: "A l'home a qui pertany aquest cenyidor, els jueus el lligaran així a Jerusalem i el posaran en mans dels pagans."

¹² Quan vam sentir això, tant nosaltres com els germans d'aquell lloc suplicàvem a Pau que no pugés a Jerusalem, ¹³ però ell respongué:

--Què feu plorant així i trencant-me el cor? Jo, pel nom de Jesús, el Senyor, estic disposat no tan sols a deixar-me encadenar, sinó també a morir a Jerusalem.

¹⁴ Veient que no es deixava convèncer, no vam insistir més i dèiem:

--Que es faci la voluntat del Senyor.

La Paraula arriba a Roma ([21,15-28,31](#))

Pau puja a Jerusalem. Visita a Jaume

¹⁵ Passats aquests dies i acabats els preparatius, vam pujar a Jerusalem. ¹⁶ Ens acompanyaven alguns deixebles de Cesarea, que ens van portar a allotjar-nos a casa d'un tal Mnasó, de Xipre, un dels primers deixebles.

¹⁷ Quan vam arribar a Jerusalem, els germans ens van rebre amb goig. ¹⁸ L'endemà, Pau va anar amb nosaltres a casa de Jaume, on s'havien reunit tots els qui presidien la comunitat. ¹⁹ Els saludà i els va explicar amb detall tot allò que Déu havia fet entre els pagans per mitjà del seu ministeri. ²⁰ Ells, en sentir-ho, donaven glòria a Déu. Llavors li van dir:

--Germà, ja veus quants milers de jueus s'han convertit a la fe i tots continuen complint fervorosament la Llei. ²¹ Però han sentit a dir de tu que, als jueus residents entre els pagans, els ensenyas a apostatar de la Llei de Moisès, dient-los que no circumcidin els fills ni segueixin les normes jueves. ²² Ara, doncs, què podríem fer? Sens dubte, tots sabran que has vingut! ²³ Fes, doncs, el que ara et direm. Tenim aquí quatre homes que han de complir una prometença. ²⁴ Tu pren aquests homes i compleix amb ells el ritu de purificació; després fes-te càrrec de les despeses de la seva prometença i així podran tallar-se els cabells. D'aquesta manera tothom veurà que no és veritat allò que han sentit a dir i sabran que continues observant la Llei. ²⁵ Pel que fa als pagans que s'han convertit a la fe, ja els vam fer arribar les nostres decisions: que es guardessin de la carn sacrificada als ídols, de menjar sang, de menjar animals ofegats i de les relacions sexuals il·legítimes. ²⁶ Aleshores Pau prengué aquells homes i l'endemà va complir amb ells el ritu de purificació; després va entrar al temple i anuncià quin dia seria presentada l'ofrena per cada un d'ells, un cop ell hagués acabat el temps de la seva purificació.

Pau és detingut al temple

²⁷ Eren a punt de complir-se els set dies quan els jueus originaris de l'Àsia, en veure Pau al temple, amotinaren la gent i el van agafar, ²⁸ tot cridant: --Israelites, ajudeu-nos! Aquest és l'home que va pertot arreu ensenyant a tothom doctrines contra el nostre poble, la nostra Llei i contra aquest lloc. Fins i tot ha fet entrar grecs al temple profanant així aquest lloc sant! ²⁹ Deien això perquè l'havien vist a la ciutat amb Tròfim d'Efes i es pensaven que Pau l'havia fet entrar al temple. ³⁰ Tota la ciutat es va avalotar. El poble va córrer cap al temple, agafaren Pau, l'arrossegaren a fora, i tot seguit van tancar les portes del temple. ³¹ Ja l'anaven a matar quan el tribú de la cohort romana va rebre aquesta notícia: --Per tot Jerusalem hi ha una gran confusió! ³² Immediatament prengué amb ell alguns soldats i centurions i va baixar corrents cap als amotinats. Aquests, en veure el tribú i els soldats, deixaren de maltractar Pau. ³³ Llavors el tribú s'hi va acostar, detingué Pau i va manar que el lliguessin amb dues cadenes. Després va preguntar qui era aquell home i què havia fet. ³⁴ Però de la gent, els uns cridaven una cosa i els altres una altra. Com que amb aquell aldarull no podia aclarir res, va manar que s'enduguessin Pau a la caserna. ³⁵ Quan va ser a les escales, era tanta la violència de la gent que els soldats l'hagueren de portar aixecant-lo a pes de braços. ³⁶ Perquè el poble els seguia cridant: --Mateu-lo, aquest!

Defensa de Pau davant els jueus

³⁷ Quan anaven a entrar-lo a la caserna, Pau digué al tribú: --¿M'és permès de dir-te una paraula? El tribú li contestà: --¿Tu saps parlar grec? ³⁸ Així, doncs, ¿no ets l'egipci, el qui fa poc es va revoltar i es va endur al desert els quatre mil sicaris? ³⁹ Pau replicà: --Jo sóc un jueu de Tars de Cilícia, ciutadà d'una ciutat que no és pas desconeguda. T'ho prego, deixa'm parlar al poble. ⁴⁰ El tribú li ho permeté, i Pau, dret a les escales, va fer senyal al poble amb la mà. Es produí un gran silenci, i llavors Pau els adreçà la paraula en la llengua dels jueus:

22

¹ --Germans i pares: escolteu ara la meva defensa. ² Quan van sentir que els parlava en la seva llengua, encara es van calmar més. Pau els digué: ³ --Jo sóc jueu, nascut a Tars de Cilícia, però educat en aquesta ciutat, instruït als peus de Gamaliel en l'observança estricta de la Llei dels nostres pares, ple de zel per Déu, com n'esteu avui tots vosaltres. ⁴ Jo vaig perseguir a mort els adherits al Camí del Senyor: agafava tant homes com dones i els ficava a la presó. ⁵ El gran sacerdot i tot el consell del Sanedrí en són testimonis. Havia rebut fins i tot cartes d'ells adreçades als germans jueus de Damasc i me n'hi vaig anar amb la missió d'endur-me'n presos a Jerusalem els qui trobés allà, perquè hi fossin castigats. ⁶ »Quan ja m'acostava a Damasc, de sobte, cap al migdia, m'envoltà una gran llum fulgurant que venia del cel. ⁷ Vaig caure a terra i vaig sentir una veu que em deia: »--Saule, Saule, per què em persegueixes?

⁸ »Jo vaig preguntar:

»--Qui ets, Senyor?

»Ell em respongué:

»--Jo sóc Jesús de Natzaret, el qui tu persegueixes.

⁹ »Els qui anaven amb mi veieren la llum, però no van sentir la veu del qui em parlava. ¹⁰ Llavors vaig preguntar:

»--Què haig de fer, Senyor?

»El Senyor em digué:

»--Aixeca't, vés a Damasc i allí et diran tot el que he determinat que facis.

¹¹ »I com que amb l'esclat d'aquella llum no veia res, els qui m'acompanyaven em van agafar per la mà i així vaig entrar a Damasc.

¹² »Allà hi havia un tal Ananies, un home piadós i observant de la Llei, molt considerat de tots els jueus que vivien a Damasc. ¹³ Em vingué a trobar i, quan va ser al meu costat, em digué:

»--Saule, germà, recobra la vista.

»I a l'instant el vaig poder veure. ¹⁴ Llavors em digué:

»--El Déu dels nostres pares t'havia destinat a conèixer la seva voluntat, a veure el Just i a sentir la seva pròpia veu, ¹⁵ perquè davant de tots els homes tu has de ser testimoni d'ell en tot allò que has vist i has sentit. ¹⁶ I ara, què esperes? Aixeca't, rep el baptisme i queda net dels teus pecats, tot invocant el seu nom.

¹⁷ »Quan vaig tornar a Jerusalem, un dia, tot pregant en el temple, vaig tenir un èxtasi ¹⁸ i vaig veure Jesús que em deia:

»--Afanya't, surt de pressa de Jerusalem, perquè aquí no acceptaran el testimoni que dónes de mi.

¹⁹ »Jo vaig respondre:

»--Senyor, ells saben prou bé que jo anava de sinagoga en sinagoga empresonant i assotant els qui creien en tu;

²⁰ i quan era vessada la sang d'Esteve, el teu testimoni, jo també hi era present, aprovant-ho i guardant els mantells dels qui el mataven.

²¹ »Llavors ell em va dir:

»--Vés! Jo t'enviaré lluny, als pobles pagans.

Pau apel·la a la seva ciutadania romana

²² Ells l'havien anat escoltant fins aquí; però quan Pau va dir aquestes paraules, es posaren a cridar:

--Elimineu de la terra aquest individu, que no és digne de viure!

²³ I com que ells continuaven la cridòria i llançaven els mantells i tiraven pols enlaire, ²⁴ el tribú va manar que duguessin Pau dintre la caserna i, assotant-lo, l'interroguessin per saber amb certesa el motiu de la cridòria contra ell. ²⁵ Quan l'estiraven per assotar-lo, Pau va dir al centurió allí present:

--¿Us és permès de flagel·lar un ciutadà romà que ni tan sols ha estat jutjat?

²⁶ El centurió, en sentir això, anà a comunicar-ho al tribú:

--Què fas? Aquest home és un ciutadà romà!

²⁷ El tribú vingué i preguntà a Pau:

--Digues-me, ets ciutadà romà?

Ell respongué:

--Sí.

²⁸ El tribú replicà:

--Jo vaig haver de pagar molts diners per obtenir aquesta ciutadania.

Pau contestà:

--Doncs jo la tinc de naixement.

²⁹ Immediatament, els qui estaven a punt d'interrogar-lo el van deixar estar. Fins i tot el tribú va agafar por pensant que havia fet encadenar un ciutadà romà.

Pau davant el Sanedrí

³⁰ L'endemà, volent saber exactament de què l'acusaven els jueus, el tribú va fer deslligar Pau i ordenà que es reunissin els grans sacerdots i tot el Sanedrí. Després va fer baixar Pau perquè comparegués davant d'ells.

23

¹ Pau, mirant fixament el Sanedrí, digué:

--Germans, jo he actuat amb consciència recta davant de Déu fins al dia d'avui.

² Tot seguit el gran sacerdot Ananies ordenà als seus servents que peguessin a Pau a la boca. ³ Pau li contestà: --A tu, et pegarà Déu, paret emblanquinada! Estàs assegut aquí per judicar-me d'acord amb la Llei i, violant la Llei, manes que em peguin?

⁴ Els servents li van dir:

--¿Goses insultar el gran sacerdot de Déu?

⁵ Pau va respondre:

--Germans, no sabia que fos el gran sacerdot. És cert que l'Escriptura diu: No maleeixis el cap del teu poble.

⁶ Llavors Pau, sabent que allí una part eren saduceus i una altra fariseus, va cridar enmig del Sanedrí:

--Germans, jo sóc fariseu i fill de fariseus, i l'esperança en la resurrecció dels morts és el motiu pel qual ara em jutgen.

⁷ Tan bon punt hagué dit això, es va originar un conflicte entre els fariseus i els saduceus, i l'assemblea es dividí.

⁸ En efecte, els saduceus no accepten que hi hagi resurrecció, ni àngels, ni esperits, mentre que els fariseus creuen en totes tres coses. ⁹ Hi hagué, doncs, una gran cridòria. Alguns mestres de la Llei del grup dels fariseus es van aixecar i protestaven enèrgicament:

--No trobem res de mal en aquest home: qui sap si li ha parlat un esperit o un àngel!

¹⁰ El conflicte era tan violent que el tribú va tenir por que Pau acabaria trossejat, i va ordenar que la tropa baixés a treure'l d'enmig d'ells i el conduís a la caserna.

¹¹ La nit següent, el Senyor es va aparèixer a Pau i li digué:

--Coratge! El testimoni que has donat de mi a Jerusalem, també l'hauràs de donar a Roma.

Complot contra Pau

¹² En fer-se de dia, els jueus van tramir un complot i es comprometeren sota jurament a no menjar ni beure res fins que no haguessin matat Pau. ¹³ Els conjurats, més de quaranta, ¹⁴ anaren a trobar els grans sacerdots i els notables i els van dir:

--Ens hem compromès sota jurament a no tastar res fins que no hàgim mort Pau. ¹⁵ Ara, doncs, vosaltres, juntament amb el Sanedrí, demaneu al tribú que us el baixi, amb el pretext d'examinar més en detall el seu cas. Nosaltres estem preparats per a matar-lo abans que es presenti davant vostre.

¹⁶ Però el fill de la germana de Pau es va assabentar de l'emboscada. Anà a la caserna i va entrar-hi per contar-ho a Pau. ¹⁷ Aquest cridà un dels centurions i li digué:

--Porta aquest noi al tribú, que li ha de comunicar una informació.

¹⁸ El centurió el va portar al tribú i li digué:

--El presoner Pau m'ha cridat i m'ha demanat que et portés aquest noi, que t'ha de dir alguna cosa.

¹⁹ El tribú agafà el noi per la mà, es retirà a part i l'interrogà:

--Què m'has de dir?

²⁰ El noi respongué:

--Els jueus s'han posat d'acord per a demanar-te que demà facis baixar Pau al Sanedrí, amb el pretext d'examinar millor el seu cas. ²¹ Tu no els creguis. Més de quaranta homes li tenen preparada una emboscada i s'han compromès sota jurament a no menjar ni beure res fins que no l'hagin mort. Ara ja estan a punt, esperant tan sols la teva resposta.

²² El tribú prohibí al noi de dir a ningú que li havia passat aquesta informació i el va fer marxar.

Pau és traslladat a Cesarea

²³ Llavors el tribú va cridar dos dels centurions i els digué:

--Entrada la nit, després de les nou, tingueu a punt per a anar a Cesarea dos-cents soldats, setanta genets i dos-cents homes de les tropes auxiliars. ²⁴ Prepareu també cavalcadures per a fer-hi muntar Pau i conduir-lo sa i estalvi al governador Fèlix.

²⁵ El tribú escriví una carta que deia:

²⁶ «Claudi Lísies saluda l'il·lustre governador Fèlix. ²⁷ Els jueus s'havien apoderat d'aquest home i anaven a matar-lo, quan jo, informat que era ciutadà romà, hi vaig acudir amb la tropa i el vaig salvar. ²⁸ Volent saber amb certesa de què l'acusaven, el vaig fer baixar davant el Sanedrí. ²⁹ Vaig constatar que era acusat de qüestions relacionades amb la seva Llei, però que no hi havia cap delictes que merescués pena de mort o presó. ³⁰ Com que m'han informat que es preparava un atemptat contra aquest home, te l'he enviat tot seguit i he notificat als acusadors que hauran de presentar davant teu qualsevol càrrec contra ell.»

³¹ Els soldats, complint les ordres rebudes, van agafar Pau i se l'endugueren de nit a Antípatris. ³² L'endemà la cavalleria es va quedar per continuar escortant-lo, i els altres se'n tornaren a la caserna. ³³ Arribada la cavalleria a

Cesarea, donaren la carta al governador i li van lliurar Pau. ³⁴ El governador, després d'haver llegit la carta, va preguntar de quina província era Pau. Quan va saber que era de Cilícia, ³⁵ li digué:
--T'escoltaré quan es presentin també els teus acusadors.
Després ordenà que continués custodiat al pretori d'Herodes.

Procés contra Pau

24

¹ Al cap de cinc dies, el gran sacerdot Ananies va baixar amb alguns notables del Sanedrí i amb un advocat, un tal Tertul, i es van presentar davant el governador per acusar Pau. ² Llavors el van fer comparèixer, i Tertul començà la seva acusació dient:

--La gran pau de què gaudim gràcies a tu i les millores que aquest poble ha rebut de la teva providència, ³ les reconeixem en tot i per tot, il·lustre Fèlix, amb un profund agraïment. ⁴ I com que no volem molestar-te massa, et prego que ens escoltis breument amb la teva amabilitat acostumada. ⁵ Hem pogut constatar que aquest home és una pesta: fomenta la subversió entre els jueus d'arreu del món i és un capitost de la secta dels natzarens. ⁶ Fins i tot va intentar de profanar el temple, i per això el vam detenir. (⁷) ⁸ Interroga'l, i pel que ell et digui, tu mateix podràs comprovar la veracitat de totes les nostres acusacions.

⁹ Els jueus van donar suport a aquestes paraules i asseguraven que tot era exacte.

Defensa de Pau davant de Fèlix

¹⁰ Aleshores Pau, a un senyal del governador, va replicar:

--Sabent que des de fa molts anys administres justícia en aquesta nació, emprendre confiança en la meua pròpia defensa. ¹¹ Tu mateix pots informar-te'n: no fa més de dotze dies que vaig pujar a Jerusalem en pelegrinatge, ¹² i ni en el temple ni a les sinagogues ni per la ciutat no m'han trobat discutint amb ningú ni revoltant la gent; ¹³ de les acusacions que ara em fan, no poden aportar-te'n cap prova. ¹⁴ El que jo reconec davant teu és que dono culte al Déu dels pares, seguint aquell Camí que ells anomenen secta; crec tot el que hi ha escrit en la Llei i en els Profetes, ¹⁵ i tinc posada en Déu la mateixa esperança que ells tenen: que tant justos com injustos ressuscitaran. ¹⁶ Per això m'esforço a guardar sempre irrepreensible la meua consciència davant de Déu i davant els homes. ¹⁷ Ara, al cap de molts anys, he vingut a portar almoines al meu poble i a presentar ofrenes en el temple. ¹⁸ Mentre les hi presentava, un cop acabat el temps de la meua purificació, sense que hi hagués concurrència de gent ni cap aldarull, em van reconèixer ¹⁹ uns jueus originaris de l'Àsia. Ells haurien d'haver-se presentat davant teu per acusar-me, si és que tenien alguna cosa contra mi! ²⁰ O si no, que almenys aquests altres diguin quin crim em van trobar quan vaig comparèixer davant el Sanedrí. ²¹ ¿O és que es tracta tan sols d'aquelles paraules que vaig cridar enmig d'ells: "La resurrecció dels morts és el motiu pel qual avui em jutgen davant vostre"?

²² Fèlix, que coneixia exactament tot el que es referia al Camí del Senyor, va ajornar la causa dient:

--Quan baixi el tribú Lísies, decidiré sobre el vostre cas.

²³ Llavors va donar ordres al centurió que Pau continués custodiat amb tracte de favor i sense impedir a ningú dels seus de prestar-li ajuda.

Pau davant de Fèlix i Drusil·la

²⁴ Uns quants dies més tard, Fèlix es presentà amb la seva esposa Drusil·la, que era jueva. Va fer comparèixer Pau i va escoltar-lo com parlava de la fe en el Messies Jesús. ²⁵ Però quan Pau s'expressava sobre la integritat de vida, el domini dels instints i el judici futur, Fèlix es va espantar i li digué:

--De moment, vés-te'n. Quan trobi una altra ocasió, ja et faré cridar.

²⁶ Fèlix esperava rebre diners de Pau, i per això el cridava sovint i conversava amb ell.

²⁷ Quan hagueren passat dos anys, Porci Festus va succeir Fèlix. Aquest, desitjant de complaure els jueus, va deixar Pau a la presó.

Pau, davant de Festus, apel·la al Cèsar

25

¹ Tres dies després de la seva entrada a la província, Festus va pujar de Cesarea a Jerusalem. ² Els grans sacerdots i els principals dels jueus es presentaren davant d'ell per acusar Pau i li demanaven ³ que els concedís el trasllat de Pau a Jerusalem. De fet, li preparaven una emboscada per a matar-lo pel camí. ⁴ Però Festus els va respondre que Pau havia de continuar pres a Cesarea i que ell mateix hi havia de tornar immediatament. ⁵ Els digué:

--Els qui tinguin autoritat entre vosaltres, que baixin amb mi a Cesarea i, si aquest home és culpable d'alguna cosa, que presentin l'acusació.

⁶ Festus es quedà a Jerusalem no gaires dies, uns vuit o deu, i després baixà a Cesarea. L'endemà mateix es va asseure al tribunal i ordenà que portessin Pau. ⁷ Tan bon punt Pau va comparèixer, els jueus que també havien baixat de Jerusalem, drets al voltant d'ell, començaren a presentar càrrecs molt greus, però eren incapaços de provar-los. ⁸ Pau es defensava dient:

--No he fet cap ofensa a la Llei dels jueus, ni al temple, ni al Cèsar.

⁹ Però Festus, que volia complaure els jueus, va preguntar a Pau:

--¿Estàs disposat a pujar a Jerusalem i a ser-hi jutjat davant meu d'aquestes acusacions?

¹⁰ Pau respongué:

--Sóc davant el tribunal del Cèsar, i és aquí on haig de ser jutjat. Jo no he fet cap mal als jueus, i tu ho saps perfectament. ¹¹ Si sóc culpable, si he comès una falta que mereixi la pena de mort, no refuso de morir; però si aquests m'acusen sense fonament, ningú no té dret a deixar-me a mercè d'ells. Apel·lo al Cèsar.

¹² Llavors Festus, després de deliberar amb el seu consell, va respondre:

--Has apel·lat al Cèsar; al Cèsar aniràs.

Pau davant de Festus, Agripa i Bernice

¹³ Alguns dies més tard, el rei Agripa i Bernice van arribar a Cesarea per saludar Festus. ¹⁴ Com que s'hi van estar bastants dies, Festus va exposar al rei el cas de Pau. Li digué:

--Tinc aquí un home que Fèlix va deixar a la presó. ¹⁵ Quan vaig anar a Jerusalem, es van presentar els grans sacerdots i els notables dels jueus a demanar-me que el condemnés. ¹⁶ Jo els vaig respondre que els romans no tenen per norma de condemnar un acusat abans d'acurar-lo amb els qui l'acusen i donar-li la possibilitat de defensar-se. ¹⁷ Ells, aleshores, van venir amb mi aquí a Cesarea i, sense cap dilació, l'endemà mateix em vaig asseure al tribunal i vaig ordenar que portessin l'acusat. ¹⁸ Els acusadors, un cop hagueren comparegut, no van presentar contra ell cap càrrec sobre els delictes que jo hauria sospitat. ¹⁹ Tan sols mantenien amb ell algunes controvèrsies sobre la seva religió i sobre un tal Jesús que ha mort, i que Pau afirmava que encara viu. ²⁰ Jo, per la meva part, em trobava indecís sobre aquestes qüestions, i vaig dir-li si estaria disposat a anar a Jerusalem per continuar-hi el judici sobre les acusacions presentades. ²¹ Però Pau va interposar una apel·lació perquè el seu cas fos reservat a la jurisdicció de l'emperador, i he ordenat que continuï pres fins que el pugui enviar al Cèsar.

²² Agripa digué a Festus:

--També jo voldria escoltar aquest home.

Festus li contestà:

--Demà mateix el sentiràs.

²³ L'endemà, Agripa i Bernice arribaren amb gran pompa i entraren a la sala d'audiències, acompanyats de tribuns i de personatges importants de la ciutat. Després, per ordre de Festus, Pau fou introduït a la sala. ²⁴ Festus digué:

--Rei Agripa i tots els presents: davant vostre hi ha aquest home contra el qual tots els jueus en massa, tant a Jerusalem com aquí, m'han vingut a demanar cridant que no se l'havia de deixar viure més. ²⁵ Jo, per la meva part, he arribat a la conclusió que no ha comès res que mereixi la pena de mort. Però ell ha apel·lat a l'emperador, i per això he decidit d'enviar-l'hi. ²⁶ A propòsit d'ell, no tinc res de segur per a escriure al sobirà. He volgut, per tant, fer-lo comparèixer davant vostre i especialment davant teu, rei Agripa, perquè, després de l'interrogatori, sàpiga què escriure. ²⁷ Em semblaria ben absurd d'enviar un pres sense indicar els càrrecs presentats contra ell.

Defensa de Pau davant d'Agripa

26

¹ Agripa s'adreçà a Pau i li digué:

--T'és permès d'exposar la teva causa.

Pau alçà la mà i va començar la seva defensa:

² --Em tinc per afortunat, rei Agripa, de poder-me defensar avui davant teu de les acusacions dels jueus, ³ sobretot perquè ets un bon coneixedor de totes les seves normes i punts controvertits. Et prego, doncs, que tinguis la paciència d'escoltar-me.

⁴ »Tots els jueus saben quina ha estat la meva vida des de jove, com he viscut des del començament entre els de la meva nació i a Jerusalem. ⁵ Ells em coneixen des de sempre i poden testimoniar, si volen, que jo vivia com a fariseu, el grup més estricte de la nostra religió. ⁶ I si ara m'han portat a judici és per l'esperança en la promesa que Déu va fer als nostres pares; ⁷ és la promesa que les nostres dotze tribus esperen d'obtenir donant-li culte nit i dia intensament. Per aquesta esperança, oh rei, sóc acusat pels jueus. ⁸ Per què trobeu increïble que Déu ressusciti els morts?

⁹ »Per part meva, havia cregut que tenia el deure de combatre amb totes les forces el nom de Jesús de Natzaret.

¹⁰ I així vaig fer-ho a Jerusalem: amb poders donats pels grans sacerdots, en vaig tancar a la presó molts del poble sant, i fins i tot donava el meu vot quan els sentenciaven a mort. ¹¹ I encara, recorrent totes les sinagogues, sovint els feia castigar per forçar-los a renegar. La gran ràbia que tenia contra ells em portava a perseguir-los fins i tot en les ciutats estrangeres.

¹² »Així, doncs, en una ocasió jo anava a Damasc, amb mandat i plens poders rebuts dels grans sacerdots. ¹³ Cap al migdia, rei Agripa, vaig veure que brillava al voltant meu i dels qui m'acompanyaven una llum que venia del cel, més resplendent que el sol. ¹⁴ Tots vam caure a terra, i jo vaig sentir una veu que em deia en la llengua dels jueus: »--Saule, Saule, per què em persegueixes? És inútil que tiris guitzes contra l'agulló.

¹⁵ »Jo vaig preguntar:

»--Qui ets, Senyor?

»El Senyor em respongué:

»--Jo sóc Jesús, el qui tu persegueixes. ¹⁶ Però aixeca't, posa't dret: m'he aparegut a tu per destinar-te a ser servidor i testimoni del que has vist de mi i del que encara et farà veure. ¹⁷ Jo ara t'allibero del teu poble i de les nacions paganes; a ells t'envio ¹⁸ perquè els obris els ulls, i passin de les tenebres a la llum, del poder de Satanàs a Déu, i perquè, creient en mi, rebin el perdó dels pecats i l'heretat reservada als qui ell ha santificat.

¹⁹ »D'aleshores ençà, rei Agripa, no he estat rebel a aquesta visió celestial, ²⁰ sinó que he predicat, primer a Damasc i a Jerusalem, després per tot el país dels jueus, i finalment als pagans. Els he anunciat que havien de penedir-se i convertir-se a Déu i donar els fruits que demana la conversió. ²¹ Aquest va ser el motiu pel qual els jueus em van agafar al temple i volien matar-me. ²² Però, amb l'ajut que he rebut de Déu, em mantinc ferm fins al dia d'avui i dono testimoni davant de tothom, petits i grans. Mai no he dit res fora d'allò que els profetes i Moisès van anunciar que passaria: ²³ que el Messies havia de sofrir i que seria el primer de ressuscitar d'entre els morts i portaria així la llum tant al poble jueu com a les nacions paganes.

²⁴ Quan Pau hagué arribat a aquest punt de la seva defensa, Festus va cridar:

--Pau, ets boig! Tanta lletra et fa perdre el cap.

²⁵ Ell li va respondre:

--Jo no sóc boig, il·lustre Festus. Ben al contrari, les coses que dic són certes i assenyades. ²⁶ El rei, a qui m'adreço amb tota confiança, n'està prou assabentat, i estic convençut que no ignora res de tot això, perquè no és pas en un racó de món que aquests fets han succeït. ²⁷ Rei Agripa, creus en els profetes? Sé que hi creus!

²⁸ Agripa respongué a Pau:

--Falta ben poc perquè em convencis de fer-me cristià!

²⁹ Pau li replicà:

--Tant de bo Déu volgués que, faltant poc o faltant molt, no solament tu, sinó també tots els qui avui m'escolteu, arribéssiu a ser el que jo sóc, però sense les cadenes que porto!

³⁰ El rei i el governador es van aixecar i també Bernice i els qui seien amb ells. ³¹ Mentre es retiraven, es deien els uns als altres:

--Aquest home no ha fet res que mereixi pena de mort o presó.

³² Agripa va dir a Festus:

--Si no hagués apel·lat al Cèsar, se'l podria deixar en llibertat.

Viatge de Pau a Roma ([27,1-28,16](#))

Començament del viatge

¹ Quan van decidir que ens embarquéssim cap a Itàlia, confiaren Pau i alguns altres presos a un centurió que es deia Juli, de la cohort Augusta. ² Vam pujar en una nau adramitena que anava cap a les costes de l'Àsia i ens férem a la mar. Venia amb nosaltres Aristarc, un macedoni de Tessalònica. ³ L'endemà arribàrem a Sidó. Juli va donar a Pau un tracte humanitari i li permeté d'anar a trobar els seus amics i de rebre'n totes les atencions. ⁴ Salpàrem de Sidó i vam navegar a recer de Xipre, perquè els vents eren contraris. ⁵ Després, continuant per alta mar, vam passar enfront de Cilícia i de Pamfília i arribàrem a Mira de Lícia. ⁶ Allí el centurió va trobar una nau alexandrina que anava a Itàlia i ens hi féu embarcar. ⁷ Durant força dies la navegació fou lenta i ens va costar d'arribar a l'altura de Cnidos. Com que el vent encara no ens era favorable, vam navegar a recer de Creta, prop del cap de Salmone. ⁸ El vam costejar amb dificultat i arribàrem en un indret anomenat Bells Ports, que no era lluny de la ciutat de Lasea. ⁹ Havia transcorregut força temps, i entràvem ja a l'època de la navegació perillosa, perquè havia passat fins i tot el dia de l'Expiació. Pau els advertia:

¹⁰ --Companys, estic veient que la navegació portarà mals i pèrdues greus a la nau i a la càrrega, i fins i tot a les nostres vides.

¹¹ Però el centurió feia més cas del timoner i del patró que no pas de les paraules de Pau. ¹² D'altra banda, el port no era apropiat per a passar-hi l'hivern; per això la majoria foren del parer de salpar d'allí i provar d'arribar a Fènix, un port de Creta que mira a garbí i a mestral, i quedar-nos-hi durant l'hivern.

La tempesta

¹³ Es va aixecar aleshores brisa de migjorn, i, creient que podien assolir el seu objectiu, llevaren àncores i costejaren Creta de molt a prop. ¹⁴ Però poc després es va girar del costat de l'illa una ventada forta que s'anomena gregalada; ¹⁵ la nau fou arrossegada mar endins, i, no podent fer front al vent, ens vam abandonar a la deriva.

¹⁶ Passant a frec d'una petita illa anomenada Cauda, amb prou feines poguérem apoderar-nos del bot. ¹⁷ Després d'hissar-lo a bord, van lligar cordes tot al voltant del casc de la nau per reforçar-lo, com a mesura d'emergència; acabat, per por d'anar a encallar a la Sirte, van tirar a l'aigua l'àncora flotant. D'aquesta manera la nau va continuar anant a la deriva. ¹⁸ Com que el temporal ens sacsejava furiosament, l'endemà començaren a desfer-se de la càrrega; ¹⁹ i el tercer dia, els mariners, amb les pròpies mans, van llençar al mar l'aparell de la nau. ²⁰ Feia dies que no es veien ni el sol ni les estrelles, i teníem a sobre un gran temporal: anàvem perdent tota esperança de salvar-nos.

²¹ Feia temps que no menjaven res. Llavors Pau es posà dret enmig d'ells i els digué:

--Companys, més valia que m'haguéssiu fet cas i no haguéssim sortit de Creta; ens hauríem estalviat aquests mals i aquestes pèrdues. ²² Però ara us recomano que tingueu coratge. La nau es perdrà, però ningú de vosaltres no hi deixarà la vida. ²³ Aquesta nit se m'ha aparegut un àngel del Déu a qui pertanyo i adoro, ²⁴ i m'ha dit: "Pau, no tinguis por: cal que compareguis davant el Cèsar. Déu et concedeix la vida de tots els qui van amb tu en aquest vaixell." ²⁵ Per tant, tingueu coratge, companys! Confio en Déu i sé que es complirà això que m'ha estat dit. ²⁶ Segur que anirem a parar en una illa!

El naufragi

²⁷ A la catorzena nit d'anar a la deriva per l'Adriàtic, els mariners, pels volts de mitjanit, van sospitar que ens acostàvem a terra. ²⁸ Llavors van calar la sonda, i donava una altura de vint brases. Una mica més enllà, donava una altura de quinze. ²⁹ Tement que no ens estavelléssim contra uns esculls, van tirar quatre àncores a popa i frisaven perquè es fes de dia. ³⁰ Però els mariners intentaven fugir del vaixell i ja arriaven el bot a la mar amb el pretext d'estendre les àncores de proa. ³¹ Pau digué aleshores al centurió i als soldats:

--Si aquests no es queden a la nau, no us salvareu pas.

³² Llavors els soldats van tallar les cordes del bot i el deixaren caure a l'aigua.

³³ Mentrestant s'anava fent de dia i Pau animava tothom a prendre aliment. Els deia:

--Avui fa catorze dies que esteu a l'expectativa i els heu passat dejuns, sense menjar res. ³⁴ Us recomano, doncs, que prengueu aliment: el necessiteu per a salvar-vos. Ningú de vosaltres no perdrà ni un sol cabell.

³⁵ Havent dit això, prengué pa, digué l'acció de gràcies a Déu davant de tothom, el partí i començà a menjar.

³⁶ Llavors tots es van animar i prengueren aliment. ³⁷ En aquell vaixell, érem dues-centes setanta-sis persones.

³⁸ Quan hagueren menjat prou, van treure pes a la nau llençant el blat al mar.

³⁹ Quan es va fer de dia, no sabien identificar aquella terra; tan sols distingien una badia amb una platja i van determinar d'acostar-hi la nau. ⁴⁰ Van desfer les àncores i les abandonaren a la mar; afluixaren també els lligams dels timons, hissaren al vent la vela del trinquet i posaren proa cap a la platja, ⁴¹ però van xocar contra un banc de sorra i la nau s'hi va encallar. La proa, clavada a la sorra, va quedar immòbil, mentre la popa s'anava desfent per la

violència de les onades.

⁴² Llavors els soldats, tement que algun dels presos s'escaparia nedant, van decidir matar-los. ⁴³ Però el centurió, que volia salvar Pau, es va oposar a la seva decisió i ordenà que es tiessin a l'aigua i guanyessin la costa, primer els qui sabien nedar, ⁴⁴ i després els altres, agafats a les fustes i desferres de la nau. Així tots van arribar a terra sans i estalvis.

Pau a l'illa de Malta

28

¹ Un cop salvats, vam saber que el nom de l'illa era Malta. ² Els naturals de l'illa ens tractaren amb una humanitat poc corrent. Com que plovia i feia fred, van encendre un gran foc i ens hi feren acostar. ³ Pau havia arreplegat un manat de branques i, al moment de tirar-lo al foc, un escurçó que fugia de l'escalfor se li agafà a la mà. ⁴ Quan els naturals de l'illa veieren l'animal penjat a la mà de Pau, es deien entre ells:

--Segur que aquest home és un assassí: s'havia salvat de la mar, però la justícia divina no permet que visqui.

⁵ Tanmateix, Pau es va espolsar l'animal sobre el foc i no va sofrir cap mal. ⁶ Ells esperaven que d'un moment a l'altre s'inflaria o cauria mort. Però després d'esperar molt, veient que no li passava res d'estrany, van canviar de parer i començaren a dir que era un déu.

⁷ No lluny d'aquell indret, hi havia la propietat de l'home més important de l'illa, que es deia Publi. Ell ens va acollir i ens allotjà amablement tres dies a casa seva. ⁸ Justament el pare de Publi feia llit, malalt de febres i disenteria. Pau entrà a veure'l, va pregar per ell tot imposant-li les mans i el va guarir. ⁹ Després d'aquest fet, anaren venint els altres malalts de l'illa i també eren curats. ¹⁰ Tots ells ens ompliren d'atencions i, a l'hora d'anar-nos-en, ens van proveir de tot el necessari.

Pau arriba a Roma

¹¹ Al cap de tres mesos ens vam fer a la mar en una nau alexandrina que duia per insígnia els Dioscurs i havia passat l'hivern a l'illa. ¹² Vam atracar a Siracusa i l'escala va durar tres dies. ¹³ D'allí vam llevar àncores i anàrem fins a Règium. Un dia després es va girar migjorn, i el segon dia vam arribar a Putèols, ¹⁴ on vam trobar alguns germans, que ens demanaren de quedar-nos amb ells set dies. Així vam arribar a Roma. ¹⁵ Des d'allà els germans, informats de la nostra arribada, havien vingut a rebre'ns fins al Fòrum d'Api i Tres Tavernes. Pau, en veure'ls, va donar gràcies a Déu i s'animà.

¹⁶ Quan haguérem entrat a Roma, Pau va rebre l'autorització de viure en una casa particular, amb el soldat que el custodiava.

Pau a Roma

¹⁷ Tres dies després, Pau va convocar els principals dels jueus. Quan estigueren reunits, els digué:

--Jo, germans, sense haver fet res contra el nostre poble o contra les normes dels pares, he estat detingut a Jerusalem i posat en mans dels romans. ¹⁸ Aquests em van interrogar i volien deixar-me en llibertat, perquè no havia comès cap delicte que merescués pena de mort. ¹⁹ Però els jueus s'hi van oposar, i em vaig veure obligat a apel·lar al Cèsar, tot i que no tenia res de què acusar els de la meva nació. ²⁰ Per aquest motiu, doncs, he demanat de veure-us i parlar-vos, ja que porto aquesta cadena per raó de l'esperança d'Israel.

²¹ Ells li respongueren:

--Nosaltres no hem rebut de Judea cartes sobre tu, i cap dels germans que n'han vingut no ens ha dit ni ens ha explicat de tu res de mal. ²² Però desitjaríem sentir dels teus llavis el que penses, perquè, d'aquesta secta, prou sabem que pertot arreu troba oposició.

²³ El dia que li havien assenyalat, anaren a trobar-lo, bastants més que abans, al lloc on s'allotjava. Pau, en la seva exposició, donava testimoni sobre el Regne de Déu, i mirava de convèncer-los sobre qui era Jesús a partir de la Llei de Moisès i dels Profetes. Tot plegat va durar del matí fins al vespre. ²⁴ Els uns es deixaven convèncer pel que ell deia, però els altres s'hi resistien. ²⁵ Ja se separaven, desavinguts entre ells, quan Pau va dir solament això:

--Són ben certes les paraules que l'Esperit Sant adreçà als vostres pares per boca del profeta Isaïes:

²⁶ » Vés a dir a aquest poble:

Escoltareu, però no comprendreu;
mirareu bé, però no hi veureu.

²⁷ S'ha fet insensible,

el cor d'aquest poble!
S'han tapat les orelles,
han tancat els ulls,
no fos cas que els seus ulls hi veiessin,
les seves orelles hi sentissin,
el seu cor compregués
i es convertissin.
I jo els guariria!

²⁸ »Sapigueu-ho, doncs: aquesta salvació de Déu ha estat enviada als pagans; ells sí que escoltaran!

(²⁹) ³⁰ Pau es va quedar dos anys sencers a l'allotjament que havia llogat i rebia tots els qui l'anaven a trobar.

³¹ Els anunciava el Regne de Déu i els instruïa sobre el Senyor Jesucrist, amb tota valentia i sense cap impediment.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Salutació

1

¹ Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, escollit per a anunciar l'evangeli de Déu.

² Aquest evangeli, que Déu ja havia promès pels seus profetes en les Escriptures santes, ³ es refereix al seu Fill, descendent de David pel que fa al llinatge humà, ⁴ però, per obra de l'Esperit Sant, entronitzat com a Fill poderós de Déu en virtut de la seva resurrecció d'entre els morts. Ell, Jesucrist, Senyor nostre, ⁵ m'ha fet el do de ser apòstol per a dur gent de tots els pobles a acceptar la fe, a glòria del seu nom. ⁶ Entre aquests hi sou també vosaltres, cridats per Jesucrist.

⁷ A tots els estimats de Déu que viuen a Roma i que ell ha cridat a ser sants, us desitjo la gràcia i la pau de part de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

Acció de gràcies i desig de Pau

⁸ Primer de tot, dono gràcies al meu Déu per mitjà de Jesucrist a causa de tots vosaltres: arreu del món parlen admirats de la vostra fe. ⁹ Déu, a qui dono culte en el meu esperit quan anuncio l'evangeli del seu Fill, m'és testimoni de com em recordo constantment de vosaltres ¹⁰ en les meves pregàries: sempre li demano que em concedeixi finalment l'oportunitat de venir a veure-us. ¹¹ Desitjo vivament de visitar-vos per comunicar-vos alguns dons de l'Esperit; així sereu enfortits, ¹² o, més ben dit, quan sigui enmig vostre ens confortarà la fe que tenim en comú vosaltres i jo. ¹³ Germans, heu de saber que m'he proposat moltes vegades de venir a veure-us; però, fins ara, sempre m'ho ha impedit algun destorb. Voldria recollir també entre vosaltres algun fruit, com l'he recollit entre els altres pobles. ¹⁴ Em dec a grecs i a bàrbars, a savis i a ignorants; ¹⁵ per això, per part meva, estic decidit a anunciar-vos l'evangeli també a vosaltres, els qui sou a Roma.

L'evangeli, poder de Déu que salva tothom qui creu ([1,16-11,36](#))

La justícia salvadora de Déu

¹⁶ Perquè no m'avergonyeixo de l'evangeli, que és poder de Déu per a salvar tots els qui creuen, primer els jueus, i després els dels altres pobles. ¹⁷ En l'evangeli es revela la justícia salvadora de Déu, en virtut de la fe i amb vista a la fe. Tal com diu l'Escriptura: Viurà el qui és just per la fe.

Justos per la fe en Jesucrist

El pecat dels pagans

¹⁸ Ara es revela com Déu castiga des del cel tota la impietat i la injustícia dels homes que ofeguen la veritat amb les seves males accions. ¹⁹ Parlo dels qui coneixen allò que podem saber de Déu, perquè Déu mateix els ho ha fet conèixer. ²⁰ D'ençà que el món va ser creat, el poder etern de Déu i la seva divinitat, que són invisibles, s'han fet visibles a la intel·ligència a través de les coses creades. Per això no tenen excusa, ²¹ ja que, tot i conèixer Déu, no l'han glorificat ni li han donat gràcies tal com es mereix. Ben al contrari, s'han refiat de raonaments inútils, i el seu cor insensat s'ha omplert de foscor.

²² Presumint de savis, s'han tornat necis, ²³ i han bescanviat la glòria del Déu immortal per imatges d'homes mortals, d'ocells, de quadrúpedes i de rèptils. ²⁴ Per això Déu ha permès que seguissin els seus desigs i els ha deixat a mercè de les impureses amb què profanen el seu propi cos.

²⁵ Han bescanviat la veritat de Déu per la mentida, venerant i adorant les criatures en lloc del Creador. Que ell sigui beneït pels segles. Amén! ²⁶ Per això Déu els ha deixat a mercè de passions vergonyoses. Les dones han canviat l'ús natural del sexe per un ús contra natura, ²⁷ i igualment els homes, deixant la relació natural amb la dona, s'han encès de passió els uns pels altres i han comès actes infamants homes amb homes. Realment, han rebut la recompensa que mereixia el seu error!

²⁸ I encara, com que han refusat de reconèixer Déu, Déu els ha deixat a mercè d'uns criteris rebutjables, que els porten a fer allò que no és correcte: ²⁹ s'han omplert de tota mena d'injustícia, dolenteria, avarícia i maldat; se'ls veu plens d'enveja, homicidis, baralles, enganys, malícia; són murmuradors, ³⁰ calumniadors, enemics de Déu, insolents, orgullosos, vanitosos, llestos per a fer el mal, rebels als pares, ³¹ gent sense seny ni lleialtat, sense cor ni compassió. ³² Tots aquests coneixen bé el decret de Déu segons el qual els qui actuen així mereixen la mort; però

no solament es comporten d'aquesta manera, sinó que encara aplaudeixen els qui fan com ells.

El judici de Déu

2

¹ Per això no tens excusa, tu que et poses a fer de jutge; quan judiques els altres, et condemnes a tu mateix, perquè fas de jutge però actues com ells. ² Tothom sap que Déu castiga justament els qui cometen aquells actes. ³ I tu que judges els qui els cometen, però fas igual que ells, ¿et penses que t'escaparàs del judici de Déu? ⁴ ¿O és que menysprees la riquesa de la seva bondat, de la seva generositat i de la seva paciència? ¿No vols reconèixer que la bondat de Déu et convida a la conversió? ⁵ El teu cor endurit, que no es vol convertir, va acumulant càstig per al dia del càstig, quan es manifestarà el just judici de Déu. ⁶ Ell pagarà a cadascú segons les seves obres: ⁷ la vida eterna, als qui, practicant amb constància les bones obres, busquen la glòria, l'honor i la immortalitat; ⁸ el càstig, als qui amb orgull són rebels a la veritat i dòcils a la mentida! ⁹ Déu donarà tribulacions i angoixa a tothom qui fa el mal, primer als jueus i després als dels altres pobles, ¹⁰ però glòria, honor i pau a tothom qui fa el bé, primer als jueus i després als dels altres pobles. ¹¹ Déu no fa distinció de persones.

¹² Així, doncs, els qui van pecar sense conèixer la Llei de Moisès, aniran a la perdició al marge d'aquesta Llei; i els qui van pecar coneixent la Llei, seran judicats segons aquesta Llei. ¹³ Perquè davant de Déu no són justos els qui escolten la Llei: només són fets justos els qui la compleixen. ¹⁴ En efecte, hi ha pagans que no coneixen la Llei, però compleixen per inclinació natural allò que la Llei mana; no tenen la Llei de Moisès, però segueixen una llei interior. ¹⁵ Així demostren que les obres manades per la Llei estan escrites en els seus cors: en donen testimoni els judicis de la seva consciència, que els acusen o els defensen. ¹⁶ Tot això quedarà al descobert el dia que, d'acord amb l'evangeli que us he anunciat, Déu judicarà, per mitjà de Jesucrist, les accions amagades dels homes.

El pecat dels jueus

¹⁷ Tu, en canvi, ostentes el títol de jueu, et sents segur perquè tens la Llei i poses el teu orgull en Déu: ¹⁸ coneixes la seva voluntat i, instruït per la Llei, saps discernir el que és millor; ¹⁹ et refies de ser guia dels cecs, llum dels qui són a la fosca, ²⁰ educador dels ignorants, mestre dels qui no saben, ja que en la Llei trobes l'expressió clara del coneixement i de la veritat. ²¹ Doncs bé, tu que ensenyes els altres, no t'ensenyes a tu mateix; tu que prediques de no robar, robes; ²² tu que dius de no cometre adulteri, ets adúlter; tu que detestes els ídols, espolies els seus temples; ²³ tu que poses el teu orgull en la Llei, deshonoras Déu no complint-la, ²⁴ tal com diu l'Escriptura: Per culpa vostra, els pagans menyspreen el nom de Déu.

²⁵ Perquè la circumcisió té valor si compleixes la Llei; però si no la compleixes, ets com un incircumcís. ²⁶ En canvi, si l'incircumcís observa els preceptes de la Llei, Déu el comptarà com un veritable circumcís. ²⁷ I així el qui ha nascut pagà i incircumcís, però que compleix la Llei, et jutjarà a tu, circumcidat i coneixedor de la Llei, però que no la compleixes. ²⁸ El veritable jueu no és el qui apareix externament com a tal, ni la veritable circumcisió és la que es veu externament. ²⁹ És jueu de veritat el qui ho és per dintre, i la circumcisió veritable és la del cor, la que ve per l'Esperit i no en virtut de la lletra de la Llei. Un home com aquest no és lloat pels homes, sinó per Déu.

Ningú no és just davant de Déu

3

¹ Així, doncs, quin avantatge té el jueu? Quina utilitat té la circumcisió? ² Molta, i sota tots els aspectes! En primer lloc, perquè Déu ha confiat la seva paraula precisament als jueus. ³ I encara que alguns d'ells no han cregut, ¿és que la seva infidelitat pot anul·lar la fidelitat de Déu? ⁴ De cap manera! Déu continua essent fidel, encara que tots els homes siguin infidels, tal com diu l'Escriptura: Perquè et reconeguim just en les teves paraules i triomfis quan algú et cridi a judici. ⁵ Ara bé, si la nostra injustícia fa ressaltar la justícia salvadora de Déu, des d'un punt de vista purament humà ens podem fer aquesta pregunta: És que Déu és injust quan aboca el seu càstig? ⁶ De cap manera! Si Déu fos injust, com podria judicar el món? ⁷ Alguns diuen: Si la meua infidelitat és una ocasió perquè Déu mostri més gloriosament la seva fidelitat, ¿encara hauré de ser jutjat com a pecador? ⁸ Altres m'acusen d'ensenyar: Fem el mal perquè se'n segueixi el bé! Els qui em calumnien així, mereixen de ser condemnats.

⁹ Per tant, nosaltres, els jueus, ¿tenim algun avantatge? No podem pas dir del tot que no. Tanmateix, ja hem

demonstrat que tots estan sota el domini del pecat, tant els jueus com els altres pobles. ¹⁰ Ho diu l'Esclitura: No hi ha cap just, ni un de sol. ¹¹ No hi ha ningú assenyat, ningú que cerqui Déu. ¹² Tots plegats s'han desviat i pervertit: ningú no fa el bé, ni un de sol. ¹³ La seva gola és un sepulcre obert, la seva llengua trama enganys; porten als llavis verí d'escurçó, ¹⁴ tenen la boca plena de malediccions i d'amargor. ¹⁵ Els seus peus corren a vessar sang, ¹⁶ deixen arreu on passen devastació i calamitats ¹⁷ i no coneixen el camí de la pau. ¹⁸ Viuen sense cap temor de Déu. ¹⁹ Ara bé, és obvi que tot allò que es troba en la Llei s'adreça als qui estan sota la Llei; per això tothom ha de callar, i el món sencer ha de sotmetre's al judici de Déu, ²⁰ perquè ningú no és just davant de Déu en virtut de les obres manades per la Llei. La Llei, en efecte, només fa conèixer el pecat.

Justos per la fe

²¹ Ara, en canvi, al marge de les obres de la Llei, s'ha manifestat la justícia salvadora de Déu, de la qual donen testimoni els llibres de la Llei i dels Profetes. ²² Per la fe en Jesucrist, Déu dóna la seva justícia a tots els qui creuen, sense fer cap distinció, ²³ ja que tots havien pecat i vivien privats de la glòria de Déu. ²⁴ Ara, però, ell els fa justos purament per gràcia, en virtut de la redempció realitzada per Jesucrist. ²⁵ Déu ha decidit que Jesucrist, amb la seva sang, fos l'instrument de perdó per mitjà de la fe; ha mostrat així la seva justícia salvadora, ja que ha anat perdonant els pecats comesos en el passat, ²⁶ en virtut de la seva misericòrdia. Ara, doncs, en el temps present, ha mostrat la seva justícia salvadora; així, ell, que és just, fa justos els qui viuen de la fe en Jesús.

²⁷ Per tant, quin motiu queda als jueus de gloriar-se? Cap, tots han estat exclosos. ¿Són exclosos per la llei de les obres? No, per la llei de la fe. ²⁸ Nosaltres sabem, en efecte, que l'home és fet just gràcies a la fe, al marge de les obres de la Llei. ²⁹ ¿O és que Déu és tan sols Déu dels jueus? ¿No ho és també dels pagans? Sí, també ho és dels pagans, ³⁰ ja que Déu és un de sol, i ell, per la fe, fa justos els circumcisos i els incircumcisos. ³¹ ¿Anul·lem, doncs, la Llei amb la fe? Ben al contrari: la refermem!

L'exemple d'Abraham

4

¹ I què direm, doncs, d'Abraham, el pare del nostre llinatge? ² Si hagués estat just en virtut de les seves obres, hauria tingut motius de gloriar-se'n, però no davant de Déu. ³ En efecte, diu l'Esclitura: Abraham va creure en Déu, i Déu li ho comptà com a justícia. ⁴ Al qui ha fet alguna obra, no li compten el salari com un regal sinó com a paga d'un deute; ⁵ mentre que al qui no ha fet cap obra, però creu en aquell qui fa justos els qui eren dolents, Déu li compta la seva fe com a justícia. ⁶ També David proclama felicitat l'home que Déu compta com a just al marge de les obres, i diu: ⁷ Felicitat els qui han vist perdonades les seves faltes i coberts per un vel els seus pecats! ⁸ Felicitat l'home a qui el Senyor no té en compte el pecat!

⁹ Tanmateix, les paraules d'aquesta benaurança, ¿s'apliquen només als circumcisos, o també als incircumcisos? Hem dit que Déu va comptar la fe d'Abraham com a justícia. ¹⁰ Però, ¿quan la hi va comptar: abans o després de la seva circumcisió? Va ser quan encara era incircumcís. ¹¹ Precisament Abraham va rebre la circumcisió com a signe i segell de la justícia que havia obtingut per la fe ja abans de circumcidat-se. I així ell és pare de tots els qui creuen: dels incircumcisos, a qui Déu ha comptat la fe com a justícia, ¹² i també dels circumcisos que, a més de ser-ho, segueixen les petjades de la fe que el nostre pare Abraham ja tenia abans de la circumcisió.

¹³ Abraham i la seva descendència no van rebre la promesa de posseir en herència el món en virtut de la Llei, sinó en virtut de la justícia que s'obté per la fe. ¹⁴ De fet, si l'herència s'aconseguís en virtut de la Llei, la fe no seria res, i la promesa quedaria anul·lada; ¹⁵ d'altra banda, la Llei comporta un càstig, perquè, on no hi ha Llei, tampoc no hi ha transgressió. ¹⁶ Per això els qui ara són hereus en virtut de la fe, ho són per pura gràcia. La promesa, doncs, va quedar assegurada a tota la descendència, no tan sols als qui havien d'observar la Llei, sinó també als qui participen de la fe d'Abraham, que és pare de tots nosaltres, ¹⁷ tal com diu l'Esclitura: T'he fet pare d'una multitud de pobles. Abraham va creure en Déu, que fa reviure els morts i crida a l'existència allò que no existia. ¹⁸ Esperant contra tota esperança, va creure i va arribar a ser pare d'una multitud de pobles, d'acord amb el que diu l'Esclitura: Així serà la teva descendència. ¹⁹ Abraham no va defallir en la fe tot i saber que, als seus quasi cent anys, ja tenia el cos esmoreït, com mortes estaven les entranyes de Sara. ²⁰ Al contrari, davant la promesa de Déu, no es deixà endur per la incredulitat, sinó que va enfortir la seva fe i donà glòria a Déu. ²¹ Estava del tot convençut que Déu és prou poderós per a complir allò que ha promès. ²² Per això també llegim: Li ho comptà com a justícia. ²³ I si es va escriure li ho comptà, no va ser tan sols per a ell, ²⁴ sinó també per a nosaltres, a qui Déu també havia de comptar

la fe: nosaltres, que creiem en aquell qui va ressuscitar d'entre els morts Jesús, Senyor nostre, ²⁵ entregat a la mort per perdonar-nos els pecats i ressuscitat per fer-nos justos.

De la Llei a la vida en l'Esperit

Justificats i salvats

5

¹ Ara, doncs, que som justos per la fe, estem en pau amb Déu gràcies a nostre Senyor Jesucrist. ² Per ell, en virtut de la fe, tenim entrada en aquesta gràcia que ja posseïm en ferm, i per ell hem rebut l'honor d'esperar la glòria de Déu. ³ Més encara: fins i tot en les tribulacions trobem motiu de gloriar-nos, perquè sabem que la tribulació engendra paciència; ⁴ la paciència, virtut provada; la virtut provada, esperança. ⁵ I l'esperança no enganya, perquè Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors. ⁶ Perquè, quan encara érem del tot febles, Crist, en el temps fixat per Déu, va morir pels qui érem dolents. ⁷ De fet, amb prou feines trobaríem algú que volgués morir per un home just; més ben dit, potser sí que algú estaria disposat a morir per un home bo. ⁸ Però Déu ha donat prova de l'amor que ens té, perquè Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors. ⁹ Amb molta més raó, doncs, ara que som justos per la sang de Crist, serem salvats del càstig gràcies al mateix Crist. ¹⁰ Perquè, si quan encara érem enemics vam ser reconciliats amb Déu per la mort del seu Fill, molt més ara que ja estem reconciliats serem salvats gràcies a la seva vida. ¹¹ Més encara: gràcies a nostre Senyor Jesucrist, que ara ens ha reconciliat, trobem motiu de gloriar-nos en Déu.

Adam i Crist

¹² Per obra d'un sol home va entrar el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort; i així la mort s'ha estès a tots els homes, ja que tots han pecat. ¹³ Abans que la Llei fos donada, el pecat ja existia en el món, encara que, mentre no hi ha Llei, el pecat no pot ser sancionat. ¹⁴ Tot i això, la mort va imperar durant el temps que va d'Adam a Moisès, fins sobre aquells qui no van pecar amb una transgressió semblant a la d'Adam, el qual prefigurava el qui havia de venir.

¹⁵ Però el do no té comparació amb la falta, perquè si tants han mort per la falta d'un de sol, molt més abundantment s'ha estès sobre tots la gràcia de Déu i el do de la gràcia que ve per un sol home, Jesucrist. ¹⁶ De fet, el do tampoc no té comparació amb les conseqüències del pecat d'un de sol: el pecat d'un sol home ha fet que el judici acabés en condemna, mentre que, després de moltes faltes, el do acaba fent-nos justos. ¹⁷ Així, doncs, si per la falta d'un de sol la mort ha imperat per culpa d'ell, molt més els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do de la justícia viuran i regnaran gràcies a un de sol, Jesucrist.

¹⁸ Per tant, així com per la falta d'un sol home la condemna s'ha estès a tots els homes, també, perquè ha estat just un de sol, tots els homes són fets justos i obtenen la vida. ¹⁹ Així com per la desobediència d'un de sol tots han esdevingut pecadors, també per l'obediència d'un de sol tots seran fets justos.

²⁰ La Llei, doncs, va arribar i, com a conseqüència, van augmentar les faltes; però on abundà el pecat, sobreabundà la gràcia, ²¹ de manera que, així com el pecat imperava mitjançant la mort, també ara imperi la gràcia mitjançant la justícia salvadora i ens porti a la vida eterna, per Jesucrist, Senyor nostre.

La nova vida en Crist

6

¹ Què direm, doncs? ¿Hem de continuar en el pecat perquè abundi més la gràcia? ² De cap manera! Els qui hem mort al pecat, com podríem viure encara en el pecat? ³ ¿O bé ignoreu que tots els qui hem estat batejats en Jesucrist hem estat submergits en la seva mort? ⁴ Pel baptisme hem mort i hem estat sepultats amb ell, perquè, així com Crist, per l'acció poderosa del Pare, va ressuscitar d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. ⁵ I si nosaltres hem estat units a ell per aquesta mort semblant a la seva, també ho estarem per la seva resurrecció. ⁶ Sapiguem-ho bé: allò que érem abans ha estat crucificat amb ell; és a dir, el nostre jo dominat pel pecat ha estat destruït perquè ja no siguem més esclaus del pecat. ⁷ Els qui hem mort, hem estat alliberats del pecat.

⁸ I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. ⁹ Sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts,

ja no mor més, la mort ja no té cap domini sobre ell. ¹⁰ Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. ¹¹ Igualment vosaltres, tingueu-vos per morts al pecat, però vius per a Déu en Jesucrist. ¹² Ara, per tant, no deixeu regnar més el pecat en el vostre cos mortal, no us sotmeteu a les seves passions. ¹³ No poseu els membres del vostre cos al servei del pecat com a instruments per a fer el mal; més aviat oferiu-vos a Déu com qui ha passat de mort a vida, i poseu els vostres membres al servei de Déu com a instruments per a fer el bé. ¹⁴ El pecat ja no tindrà cap domini damunt vostre. Vosaltres ja no esteu sota la Llei, sinó sota la gràcia.

Dedicats de ple al servei de Déu

¹⁵ Què, doncs? Perquè ja no estem sota la Llei, sinó sota la gràcia, ¿ens és permès de pecar? De cap manera! ¹⁶ Sabeu prou bé que, si us poseu com a esclaus al servei d'algú per obeir-lo, de fet sou esclaus de l'amo que obeïu: per tant, o bé us sotmeteu al pecat, que porta a la mort, o bé obeïu Déu, que dona la justícia. ¹⁷ Vosaltres éreu esclaus del pecat, però us heu sotmès de cor a la doctrina que us ha estat ensenyada. Donem-ne gràcies a Déu! ¹⁸ Així, lliures de l'esclavatge del pecat, heu esdevingut esclaus al servei de la justícia de Déu. ¹⁹ (Com que sou febles, us estic parlant amb comparacions humanes.) Així com vau posar els vostres membres com a esclaus al servei de la impuresa i de la injustícia i portàveu una vida indigna, poseu-vos ara com a esclaus al servei de la justícia de Déu i porteu una vida santa. ²⁰ Mentre éreu esclaus del pecat, us trobàveu al marge d'aquesta justícia. ²¹ Però quin fruit en trèieu, d'aquella vida? Ara us n'averگویu, perquè, sens dubte, portava a la mort. ²² En canvi, ara, lliures de l'esclavatge del pecat i esdevinguts esclaus al servei de Déu, doneu el fruit d'una vida santa, que us portarà a la vida eterna. ²³ La paga del pecat és la mort, però el do que Déu ens fa en Jesucrist, Senyor nostre, és la vida eterna.

Alliberats del poder de la Llei

7

¹ Germans, us parlo com a gent entesa en lleis: ja sabeu que la llei té poder sobre les persones només mentre viuen. ² Així, la llei lliga la dona casada al seu marit mentre ell viu; però si el marit mor, la dona queda deslligada de la llei que la vinculava al marit. ³ Per tant, si la dona s'uneix a un altre home mentre viu el marit, comet adulteri; però si el marit mor, queda lliure d'aquella llei i pot unir-se a un altre home sense esdevenir adúltera.

⁴ Doncs bé, també vosaltres, germans meus, vau morir a la Llei de Moisès per mitjà de la mort de Crist. Així heu passat a ser d'un altre, d'aquell qui ha ressuscitat d'entre els morts; i ara donem fruits per a Déu. ⁵ Quan estàvem a mercè dels desigs terrenals, les passions que duen al pecat, desvetllades per la Llei, actuaven en els membres del nostre cos i ens feien donar fruits que porten a la mort. ⁶ Però ara hem estat deslligats de la Llei i hem mort a allò que ens tenia presoners; ara servim Déu d'acord amb el camí nou de l'Esperit i no segons la lletra envellida de la Llei.

⁷ Què direm, doncs? Que la Llei és pecat? De cap manera! Tanmateix, no he conegut el pecat sinó per la Llei. Si la Llei no hagués dit: No tinguis mals desigs, jo no hauria tingut cap mal desig. ⁸ Però el pecat va aprofitar l'ocasió que li brindava aquest manament i va desvetllar en mi tota mena de mals desigs; perquè, sense Llei, el pecat és mort.

⁹ En altre temps, jo vivia sense la Llei, però vingué el manament, el pecat va reviuire, ¹⁰ i jo vaig morir. D'aquesta manera, el manament que havia de dur-me a la vida va dur-me a la mort: ¹¹ el pecat va aprofitar l'ocasió que li brindava el manament de la Llei, em va enganyar i, valent-se del manament, em féu morir. ¹² Per tant, la Llei és santa, i el manament és sant, just i bo.

¹³ Ara bé, ¿és possible que una cosa bona m'hagi portat a la mort? De cap manera! És el pecat el que s'ha servit d'una cosa bona i m'ha portat a la mort; servint-se del manament, ha aparegut realment com a pecat i així la seva enorme malícia ha quedat en evidència.

¹⁴ Sabem que la Llei és espiritual; però jo sóc terrenal, i estic venut com a esclau al pecat. ¹⁵ No entenc què faig, perquè no faig allò que vull, sinó allò que detesto. ¹⁶ Si faig, doncs, allò que no vull, reconec que la Llei és bona; ¹⁷ però aleshores no sóc jo qui actua així, sinó el pecat que habita dintre meu. ¹⁸ Sé que el bé no habita dintre meu, és a dir, que sóc feble. Veig que sóc capaç de voler el bé, però no de fer-lo: ¹⁹ no faig el bé que voldria, sinó el mal que no voldria. ²⁰ Si faig, doncs, allò que no vull, és clar que no sóc jo qui ho fa, sinó el pecat que habita dintre meu. ²¹ Em trobo, per tant, que voldria fer el bé, però alhora constato això: només sóc capaç de fer el mal. ²² Si segueixo la raó, m'agrada de complir la llei de Déu, ²³ però veig en els membres del meu cos una altra llei que combat contra la llei de la meva raó i em té presoner: és la llei del pecat que porto dintre meu. ²⁴ Que en sóc, de dissortat! ¿Qui m'alliberarà d'aquest cos que em duu a la mort? ²⁵ Déu, a qui dono gràcies per Jesucrist, Senyor nostre!

Em trobo, doncs, que amb la raó serveixo la llei de Déu; però, home feble com sóc, serveixo alhora la llei del pecat.

La vida en l'Esperit

8

¹ Ara ja no pesa cap mena de condemna sobre els qui viuen en Jesucrist, ² perquè la llei de l'Esperit, que dona la vida en Jesucrist, t'ha alliberat de la llei del pecat i de la mort. ³ Déu ha fet allò que la llei no tenia forces per a fer a causa de la feblesa humana: enviant el seu propi Fill, esdevingut semblant a un home pecador i ofert en sacrifici pel pecat, Déu ha condemnat el pecat que hi ha en l'home ⁴ perquè les exigències justes de la llei es compleixin en nosaltres, que no vivim d'acord amb els desigs terrenals sinó d'acord amb l'Esperit. ⁵ Els qui segueixen els desigs terrenals s'interessen per les coses terrenals; els qui segueixen els impulsos de l'Esperit s'interessen per les coses de l'Esperit. ⁶ Els interessos terrenals porten a la mort, mentre que els de l'Esperit duen a la vida i a la pau. ⁷ I és que els interessos terrenals porten a l'enemistat amb Déu, ja que no volen sotmetre's a la seva llei ni s'hi podrien sotmetre. ⁸ Per això els qui viuen d'acord amb els desigs terrenals no poden plaure a Déu.

⁹ Ara bé, vosaltres no viviu d'acord amb els desigs terrenals, sinó d'acord amb l'Esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. ¹⁰ Però si Crist està en vosaltres, encara que el vostre cos hagi de morir per culpa del pecat, l'Esperit us dona la vida, ja que Déu us ha fet justos. ¹¹ I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell qui va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell qui va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

¹² Així, doncs, germans, nosaltres tenim un deute, però no amb els desigs terrenals perquè hàgim de viure segons aquests desigs. ¹³ Si visquéssiu així, moriríeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres terrenals, viureu. ¹⁴ Tots els qui són guiats per l'Esperit de Déu són fills de Déu. ¹⁵ Perquè vosaltres no heu rebut un esperit d'esclaus que us faci tornar a caure en el temor, sinó l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: « Abba, Pare! » ¹⁶ Així l'Esperit mateix s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. ¹⁷ I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que, sofrint amb ell, serem també glorificats amb ell.

Salvats en esperança

¹⁸ Jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la glòria que s'ha de revelar en nosaltres. ¹⁹ Perquè l'univers creat espera amb impaciència que la glòria dels fills de Déu es reveli plenament: ²⁰ l'univers creat es troba sotmès al fracàs, no de grat, sinó perquè algú l'hi ha sotmès, però manté l'esperança ²¹ que també ell serà alliberat de l'esclavatge de la corrupció i obtindrà la llibertat i la glòria dels fills de Déu. ²² Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors de part. ²³ I no solament ell; també nosaltres, que posseïm l'Esperit com a primícies del que vindrà, gemeguem dins nostre anhelant de ser plenament fills, quan el nostre cos sigui redimit. ²⁴ Hem estat salvats, però només en esperança. Ara bé, veure el que s'espera no és esperança: allò que es veu, per què s'ha d'esperar? ²⁵ Però nosaltres esperem allò que no veiem, i ho anhelem amb constància.

²⁶ Igualment, l'Esperit ve a ajudar la nostra feblesa: nosaltres no sabem com hem de pregar, però el mateix Esperit intercedeix per nosaltres amb gemecs que no es poden expressar. ²⁷ I el qui coneix els cors sap quin és el voler de l'Esperit: l'Esperit intercedeix a favor del poble sant tal com Déu vol. ²⁸ Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha decidit cridar; ²⁹ perquè ell, que els coneixia des de sempre, els ha destinat a ser imatge del seu Fill, que així ha estat el primer d'una multitud de germans. ³⁰ I als qui havia destinat, també els ha cridat; i als qui ha cridat, també els ha fet justos; i als qui ha fet justos, també els glorifica.

L'amor de Déu

³¹ Què direm, doncs, davant d'això? Si tenim Déu amb nosaltres, qui tindrem en contra? ³² Ell, que no va plànyer el seu propi Fill, sinó que el va entregar per tots nosaltres, com no ens ho donarà tot juntament amb ell? ³³ Qui s'alçarà per acusar els elegits de Déu, si Déu mateix els fa justos? ³⁴ Qui gosarà condemnar-los, si Jesucrist mateix va morir, més encara, va ressuscitar, està a la dreta de Déu i intercedeix per nosaltres? ³⁵ Qui ens separarà de l'amor de Crist? ¿La tribulació, l'angoixa, la persecució, la fam, la nuesa, el perill, la mort violenta? ³⁶ Tal com diu l'Escriptura: És per tu que anem morint tot el dia, i ens tenen com anyells duts a matar. ³⁷ Però, de tot això, en sortim plenament vencedors gràcies a aquell qui ens estima. ³⁸ N'estic cert: ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ³⁹ ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre.

Israel, entre l'elecció i el retorn

Israel, poble escollit per Déu

9

¹ Unit a Crist i tenint per testimoni la meva pròpia consciència guiada per l'Esperit Sant, declaro amb tota veritat, i no menteixo, ² que sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor. ³ Pel bé dels meus germans, la gent del meu llinatge, jo mateix desitjaria ser maleït i separat del Crist! ⁴ Com a israelites, els pertanyen la gràcia de ser fills, la glòria de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; ⁵ també són d'ells els patriarques, i, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu i està per damunt de tot. Sigui beneït per sempre. Amén.

⁶ I no és pas que la paraula de Déu hagi fallat, ja que no tots els israelites de naixement formen l'Israel veritable, ⁷ ni pel sol fet de ser descendència d'Abraham en són tots fills. Al contrari, l'Escriptura diu: La descendència que portarà el teu nom serà la d'Isaac. ⁸ És a dir, que no tots els descendents d'Abraham són fills de Déu; només compten com a descendència els qui han nascut en virtut de la promesa. ⁹ I aquestes són les paraules de la promesa: Per aquest temps tornaré, i Sara haurà tingut un fill.

¹⁰ Més encara, hi ha també el cas de Rebeca, que va concebre dos fills d'un sol home, Isaac, el nostre pare.

¹¹ Doncs bé, quan encara no havien nascut, ni havien fet res de bo o res de dolent, es va confirmar la lliure elecció de Déu, ¹² que no depèn de les obres humanes, sinó d'ell mateix que crida. Ell va anunciar a Rebeca: El més gran servirà el més petit. ¹³ Tal com també diu l'Escriptura: He estimat Jacob, l'he preferit a Esaú. ¹⁴ Què direm, doncs? ¿Que en Déu hi ha injustícia? De cap manera! ¹⁵ Ell diu a Moisès: Em compadeixo de qui em vull compadir i tinc misericòrdia de qui vull tenir misericòrdia. ¹⁶ Per tant, tot depèn no del voler o dels esforços humans, sinó de la compassió de Déu. ¹⁷ D'aquí que l'Escriptura digui, referint-se al faraó: T'he fet sorgir per mostrar a través teu el meu poder i perquè la meva anomenada arribi arreu de la terra. ¹⁸ Per tant, es compadeix de qui vol, i a qui vol li endureix el cor.

Un Déu pacient i salvador

¹⁹ Ara tu em diràs: «Doncs per què Déu es queixa, encara? Qui pot resistir-se a la seva voluntat?» ²⁰ Però qui ets tu, home, per a discutir amb Déu? ¿És que la figura pot dir al qui l'ha modelada: Per què m'has fet així? ²¹ El terrisser, ¿no és amo de la seva argila per a modelar amb la mateixa pasta vasos nobles i atuellis ordinaris?

²² Doncs bé, quan Déu ha volgut abocar el seu càstig i fer conèixer el seu poder, ha suportat amb molta paciència els qui s'havien fet mereixedors d'aquell càstig i que estaven a punt per a la perdició; ²³ d'aquesta manera ha fet conèixer la riquesa de la seva glòria, que ha abocat sobre els qui són objecte del seu amor i que estan a punt per a la glòria; ²⁴ és a dir, nosaltres, a qui ell ha cridat no tan sols d'entre els jueus, sinó també d'entre els pagans. ²⁵ Tal com diu en el llibre d'Osees: Anomenaré «Poble meu» el qui no era el meu poble i «Estimada» la qui no era estimada. ²⁶ I al lloc on els havien dit: «Vosaltres no sou el meu poble», allà mateix els anomenaran «Fills del Déu viu». ²⁷ D'altra banda, a favor d'Israel Isaïes exclama: Encara que el nombre dels israelites que es perdés fos com els grans de sorra de la vora de la mar, una resta se salvarà! ²⁸ El Senyor durà a terme sense espera la seva paraula, la complirà a la terra. ²⁹ I tal com el mateix Isaïes havia predit: Si el Senyor de l'univers no ens hagués deixat una descendència, hauríem estat com Sodoma, ens hauríem assemblet a Gomorra.

Israel i la justícia de Déu

³⁰ Què direm, doncs? Direm que als pagans, que no cercaven de ser justos, Déu els ha donat la justícia: la justícia que ve per la fe. ³¹ En canvi, Israel, que cercava una llei que els fes justos, no ha arribat on la Llei conduïa. ³² I això, per què? Perquè no cercaven de ser justos per la fe, sinó per les obres. Van topar amb la pedra d'ensopec, ³³ tal com diu l'Escriptura: Poso a Sió una pedra d'ensopec, un roc que fa caure, però els qui creuen en ell no quedaran confosos.

10

¹ Germans, desitjo de tot cor i prego a Déu que se salvin. ² Us puc assegurar que són zelosos de Déu, però d'una manera mal entesa; ³ desconeixen la justícia que ve de Déu i busquen de fer-se justos pel seu propi compte, sense sotmetre's a la justícia salvadora de Déu. ⁴ Perquè Crist és el terme de la Llei, i així tothom qui creu en ell rep la

justícia de Déu.

Un mateix Senyor per a jueus i pagans

⁵ Moisés parla de ser just en virtut de la Llei quan escriu: Qui compleixi les prescripcions viurà gràcies a elles. ⁶ Però de la justícia que ve per la fe, diu l'Esriptura: No pensis en el teu cor: Qui serà capaç de pujar fins al cel —s'entén: per fer-ne baixar Crist? ⁷ O bé: Qui serà capaç de baixar fins a l'abisme —s'entén: per fer pujar Crist d'entre els morts? ⁸ Més aviat l'Esriptura diu: La paraula és molt a prop teu; la tens als llavis, la tens al cor. Aquesta és la paraula que creiem i que proclamem: ⁹ Si amb els llavis confesses que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, et salvaràs. ¹⁰ Qui creu de cor, rep la justícia; qui confessa amb els llavis, obté la salvació. ¹¹ Diu l'Esriptura: Cap dels qui creuen en ell no quedarà confós. ¹² No hi ha, doncs, diferència entre els jueus i els altres pobles, ja que tots tenen el mateix Senyor, generós amb tothom qui l'invoca. ¹³ En efecte, tots els qui invoquin el nom del Senyor se salvaran.

¹⁴ Ara bé, com podran invocar-lo, si no hi creuen? I com creuran en ell, si no n'han sentit parlar? I com en sentiran parlar, si ningú no l'anuncia? ¹⁵ I qui el podrà anunciar, si ningú no és enviat? Ja ho diu l'Esriptura: Que en són, de bonics, els peus dels missatgers de bones noves! ¹⁶ Però no tots han acceptat la bona nova de l'evangeli. Així ho diu Isaïes: Senyor, ¿qui ha cregut allò que hem predicat? ¹⁷ La fe ve, doncs, de sentir la predicació, i la predicació és l'anunci de la paraula de Crist. ¹⁸ Ara bé, jo pregunto: És que no l'han sentida? I tant, que l'han sentida! El seu anunci s'ha escampat a tota la terra, i les seves paraules, fins als límits del món. ¹⁹ Encara pregunto: És que Israel no ha comprès la predicació? Moisés és el primer de contestar: Jo, per a engelosir-vos, em valdré d'un poble que no és poble; em valdré, per a irritar-vos, d'un poble sense seny. ²⁰ I Isaïes arriba a dir: M'he deixat trobar pels qui no em cercaven; m'he manifestat als qui no em consultaven. ²¹ En canvi, d'Israel diu: Tot el dia tinc les mans esteses cap a un poble desobedient i rebel.

Déu no ha rebutjat Israel

11

¹ Jo pregunto, doncs: És que Déu ha rebutjat el seu poble? De cap manera! Jo mateix sóc israelita, descendent d'Abraham, de la tribu de Benjamí! ² Déu no ha rebutjat pas el seu poble, que ell coneixia des de sempre. Ja sabeu què diu l'Esriptura, en el passatge on Elies acusa Israel davant de Déu: ³ Senyor, han mort els teus profetes, han derrocat els teus altars; només he quedat jo, i encara em busquen per matar-me. ⁴ Tanmateix, què li respon Déu? M'he reservat set mil homes que no han doblegat els genolls davant de Baal. ⁵ Així, doncs, també en el temps present, per pura gràcia de Déu, ha quedat una resta d'escollits. ⁶ I si és per gràcia de Déu, no és en virtut de les obres humanes; altrament la gràcia ja no seria gràcia. ⁷ En conseqüència, Israel no ha aconseguit allò que buscava, però ho han aconseguit els escollits. En canvi, els altres s'han endurit, ⁸ tal com diu l'Esriptura: Déu els ha donat un esperit que els ensopeix, ulls per a no veure-hi i orelles per a no sentir-hi, fins al dia d'avui. ⁹ I David diu: Que la taula se'ls torni un parany i una trampa, una ocasió de caure, la paga que es mereixen! ¹⁰ Que se'ls entelin els ulls i no hi vegin! Doblega'ls l'esquena per sempre.

¹¹ Per tant, ¿podem dir que Israel ha ensopegat per a no aixecar-se més? De cap manera! La seva caiguda ha servit perquè la salvació arribés als pagans i així Israel s'engelosís. ¹² Ara bé, si amb la seva caiguda el món hi ha guanyat tant i la seva davallada ha estat per als altres pobles motiu de benefici, molt més ho serà la seva entrada a la plenitud de la salvació.

¹³ Ara us parlo a vosaltres, els d'origen pagà, i us dic: com a apòstol dels pagans, faig honor al meu ministeri,

¹⁴ mirant d'engelosir els del meu llinatge i així salvar-ne alguns. ¹⁵ Si del fet d'haver quedat ells apartats ha vingut la reconciliació al món, ¿no serà la seva entrada un pas de mort a vida?

¹⁶ Si les primícies de la pasta del pa són consagrades a Déu, també ho és tota la pasta; si l'arrel és consagrada, també ho són les branques. ¹⁷ És cert que algunes branques de l'olivera que és Israel van ser tallades, i tu, olivera borda, fores empeltada entre les que quedaven i ara comparteixes amb elles la saba que puja de les arrels. ¹⁸ Però no te'n gloriïs ni menyspreïs les altres branques. Com podries gloriar-te'n? Sàpigues que no ets tu qui sostens l'arrel, sinó que l'arrel et sosté a tu! ¹⁹ Tu pots dir: «Van tallar aquelles branques per empeltar-me a mi.» ²⁰ És cert, les van tallar per la seva infidelitat, i tu, en canvi, et mantens per la fe. No siguis orgullós, sinó temorós, ²¹ perquè Déu, que no va plànyer les branques nascudes de l'arbre, tampoc no et planyeria a tu. ²² Considera, doncs, la bondat i el rigor de Déu: el seu rigor amb els qui han caigut i la seva bondat amb tu. Persevera en la seva bondat, ja que ell també et

podria arrencar. ²³ D'altra banda, ells també seran empeltats, si no persisteixen en la seva infidelitat: Déu té poder per a tornar-los a empeltar. ²⁴ Si tu has estat arrencat de l'olivera borda on havies nascut i contra les lleis naturals has estat empeltat en una olivera bona, molt més ells, que n'han nascut, seran empeltats en la pròpia olivera.

Tot Israel serà salvat

²⁵ Germans, no vull que ignoreu aquest signi secret de Déu, no fos cas que us tinguéssiu per més savis que els altres: l'enduriment d'una part d'Israel es mantindrà fins que haurà entrat el conjunt dels pobles pagans, ²⁶ i així tot Israel serà salvat, tal com diu l'Esriptura: L'alliberador vindrà de Sió, allunyarà de Jacob les seves infidelitats, ²⁷ i aquesta serà la meva aliança amb ells, quan perdonaré els seus pecats. ²⁸ Ells, doncs, són enemics pel que fa a l'evangeli, tot i que això resulta en benefici vostre; però, pel que fa a l'elecció de Déu, són estimats per ell a causa dels patriarques. ²⁹ Els dons i la crida de Déu són irrevocables. ³⁰ En altre temps, vosaltres vau desobeir Déu, però ara, ja que ells han estat desobedients, vosaltres heu rebut la misericòrdia divina. ³¹ Igualment, ara ells han desobeït Déu, però vosaltres heu rebut la seva misericòrdia, a fi que ells també la rebuin. ³² Déu havia deixat tots els homes captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

³³ Oh profunditat de la riquesa,
de la saviesa

i del coneixement de Déu!

Que en són, d'insondables,

els seus judicis,

i d'impenetrables, els seus camins!

³⁴ Qui pot conèixer

el pensament del Senyor?

Qui ha estat el seu conseller?

³⁵ Qui li ha deixat mai res,

que ell li ho hagi de tornar?

³⁶ Tot ve d'ell, passa per ell

i va cap a ell.

Glòria a ell per sempre. Amén.

L'ofrena a Déu d'una vida renovada ([12,1-15,13](#))

La nova vida en Crist

12

¹ Germans, per la misericòrdia que Déu ens té, us exhorto a oferir-vos vosaltres mateixos com una víctima viva, santa i agradable a Déu: aquest ha de ser el vostre culte veritable. ² No us emmotlleu al món present; deixeu-vos transformar i renoveu el vostre interior, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a ell i perfecte.

³ En virtut de la gràcia que he rebut, dic a tots i cada un: no us tingueu per més del que sou; tingueu una idea justa de vosaltres mateixos, assenyadament, sense ambicions, cadascú segons la mesura de la fe que Déu li ha concedit. ⁴ En un cos hi ha molts membres, i no tots tenen la mateixa funció; ⁵ també nosaltres, que som molts, units a Crist formem un sol cos i som membres els uns dels altres. ⁶ Tenim dons diferents, segons la gràcia que hem rebut. Si és el do de profecia, exercim-lo d'acord amb la fe; ⁷ si és el de servei, exercim-lo servint; si és el d'ensenyar, ensenyant; ⁸ si és el d'exhortar, exhortant. El qui reparteix les almoines, que ho faci amb senzillesa; el qui presideix, que sigui sol·lícit; el qui fa obres de misericòrdia, que les faci amb alegria.

⁹ Que l'amor no sigui fingit. Fugiu del mal, abraceu-vos al bé. ¹⁰ Estimeu-vos afectuosament com a germans, avanceu-vos a honorar-vos els uns als altres. ¹¹ Esforceu-vos a ser sol·lícits. Sigueu fervents d'esperit, serviu el Senyor. ¹² Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració. ¹³ Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant. Practiqueu amb deler l'hospitalitat.

¹⁴ Beneïu els qui us persegueixen. Beneïu, no maleïu. ¹⁵ Alegreu-vos amb els qui estan alegres, ploreu amb els qui ploren. ¹⁶ Viviu d'acord els uns amb els altres. No aspireu a grandeses, sinó poseu-vos al nivell dels humils. No us tingueu per savis. ¹⁷ No torneu a ningú mal per mal; mireu de fer el bé a tothom. ¹⁸ Si és possible, i fins on depengui de vosaltres, estigueu en pau amb tothom. ¹⁹ Estimats, no us prengueu la justícia per la vostra mà; deixeu que actuï el càstig de Déu, tal com diu l'Esriptura: A mi em toca de passar comptes, jo donaré la paga, diu el Senyor. ²⁰ Més

aviat, si el teu enemic té fam, dóna-li menjar; si té set, dóna-li beure: serà com si possedis brases sobre el seu cap.
21 No et deixis vèncer pel mal; al contrari, venç el mal amb el bé.

Les relacions amb l'autoritat

13

¹ Que tothom se sotmeti a les autoritats que tenen el poder, perquè tota autoritat ve de Déu, i les que de fet tenim han estat posades per ell. ² Per tant, el qui s'enfronta a l'autoritat es rebel·la contra l'ordre volgut per Déu, i els rebels es buscaran la pròpia condemna. ³ Els governants no són de témer quan es fa el bé, sinó quan es fa el mal. Per tant, si no vols haver de témer l'autoritat, fes el bé, i l'autoritat reconeixerà el teu mèrit, ⁴ ja que està al servei de Déu per a conduir-te al bé. En canvi, si fas el mal, tem, perquè no és endebades que porta l'espasa: està al servei de Déu per a fer justícia i castigar els qui fan el mal. ⁵ Per això, cal sotmetre's, no solament per por del càstig, sinó també per motius de consciència. ⁶ Igualment per aquesta raó, pagueu els impostos: els qui s'ocupen de recaptar-los són funcionaris al servei de Déu. ⁷ Doneu a cadascú allò que li deu: pagueu impostos i tributs als qui els recapten, reverencieu a qui pertoca, respecteu a qui heu de respectar.

Estimar és la plenitud de la Llei

⁸ No quedeu a deure res a ningú, si no és l'amor que us deu els uns als altres. Qui estima els altres ha complert plenament la Llei. ⁹ No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament, tots es resumeixen en això: Estima els altres com a tu mateix. ¹⁰ Qui estima, no fa cap mal als altres. Estimar és la plenitud de la Llei.

Caminant cap al Crist

¹¹ Més encara, vosaltres sabeu prou en quin temps vivim: ja és hora que us desvetlleu! Ara tenim la salvació més a prop que quan vam abraçar la fe. ¹² La nit és avançada i el dia ja s'acosta. Despullem-nos, doncs, de les obres de la fosca i revestim-nos de l'armadura de la llum. ¹³ Com escau a ple dia, comportem-nos dignament, sense orgies ni borratxeres, sense luxúries ni disbauxes, sense baralles ni enveges. ¹⁴ Revestiu-vos de Jesucrist, el Senyor, i no us preocupeu de satisfer els desigs terrenals.

L'acolliment dels febles en la fe

14

¹ Acolliu els qui són febles en la fe i no critiqueu els seus escrúpols. ² Els uns estan segurs que poden menjar de tot, mentre que els altres, els febles en la fe, solament mengen llegums. ³ El qui menja de tot, que no menyspreï el qui no en menja; en canvi, el qui no menja de tot, que no jutgi el qui en menja, perquè també aquest ha estat acollit per Déu. ⁴ Qui ets tu per a judicar el criat d'un altre? Si es manté dret o si cau, és cosa del seu amo. I es mantindrà dret, perquè el Senyor té poder per a sostenir-lo!

⁵ Alguns fan distincions entre uns dies i uns altres, mentre que hi ha qui els considera tots iguals. Que cadascú actuï d'acord amb les seves conviccions. ⁶ El qui observa un dia especial, ho fa pel Senyor; el qui menja de tot, ho fa pel Senyor, ja que dóna gràcies a Déu, i el qui no menja de tot, també ho fa pel Senyor i també dóna gràcies a Déu.

⁷ Ningú de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: ⁸ si vivim, vivim per al Senyor, i si morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ⁹ ja que Crist va morir i va tornar a la vida per ser Senyor de morts i de vius.

¹⁰ Tu, doncs, per què judiques el teu germà? I tu, per què el menysprees? Tots hem de comparèixer davant el tribunal de Déu. ¹¹ Tal com diu l'Escriptura: Ho dic jo, el Senyor: Juro per la meua vida que davant meu s'agenollarà tothom, i tots els llavis donaran glòria a Déu. ¹² Per tant, cada un de nosaltres haurà de donar compte a Déu de si mateix.

No donar escàndol als més febles

¹³ No ens judiquem més els uns als altres! Decidiu-vos més aviat a no ser per a cap germà motiu de caiguda o d'escàndol. ¹⁴ Sé prou bé, amb la certesa que dóna Jesús, el Senyor, que no hi ha res d'impur en si mateix; però sé

també que una cosa és impura per al qui la considera impura. ¹⁵ En conseqüència, si per menjar una cosa fas que el teu germà trontolli, ja no et comportes d'acord amb l'amor que li deus: per un menjar, no duguis a la perdició aquell pel qual Crist ha mort. ¹⁶ No feu que malparlin del vostre millor tresor! ¹⁷ Que el Regne de Déu no consisteix pas en aquest menjar o en aquella beguda, sinó en la justícia, la pau i el goig de l'Esperit Sant. ¹⁸ El qui serveix el Crist d'aquesta manera, agrada a Déu i és reconegut pels homes.

¹⁹ Cerquem, doncs, allò que porta la pau i que edifica la comunitat. ²⁰ Per culpa d'un menjar, no destrueixis l'obra de Déu! És cert que tots els aliments són purs, però està malament que mengis una cosa si amb això provoques l'escàndol: ²¹ és bo de no menjar carn ni beure vi, si el teu germà se n'ha d'escandalitzar. ²² Tu guarda't, per a tu mateix i davant de Déu, la convicció que prové de la fe. Feliç el qui no s'acusa a si mateix quan ha discernit el que ha de fer! ²³ Però el qui té dubtes, si menja està condemnat, perquè no actua d'acord amb la convicció que dóna la fe. I tot allò que es fa sense aquesta convicció és pecat.

L'actitud dels forts en la fe

15

¹ Nosaltres, els forts en la fe, hem d'ajudar els qui no ho són a portar les seves febleses, sense buscar allò que ens plau. ² Més aviat, que cadascú miri de complaure els altres i procuri el bé d'ells, per tal d'edificar la comunitat. ³ Tampoc el Crist no va buscar res de complaent. Ben al contrari! Tal com diu l'Escriptura: He rebut els insults dels qui t'ultratgen. ⁴ En efecte, tot el que fou escrit en altre temps, va ser escrit per a instruir-nos; així, gràcies a la constància i al consol que ens donen les Escriptures, mantenim l'esperança. ⁵ Que Déu, de qui provenen la constància i el consol, us concedeixi de viure unànimement i d'acord els uns amb els altres, a exemple de Jesucrist; ⁶ així, amb un sol cor i a una sola veu, glori ficareu el Déu i Pare de Jesucrist, Senyor nostre.

Al servei dels uns dels altres

⁷ Per això, acolliu-vos els uns als altres, tal com el Crist us ha acollit, per a glòria de Déu. ⁸ Vull dir que Crist, per raó de la fidelitat de Déu, s'ha posat al servei dels circumcisos, per tal de confirmar les promeses fetes als patriarques, ⁹ mentre que els altres pobles arriben a glori ficar Déu en virtut de l'amor que ell els té. Tal com diu l'Escriptura: Per això et lloaré entre les nacions i cantaré al teu nom. ¹⁰ També diu: Alegreu-vos, nacions, amb el seu poble. ¹¹ I encara: Lloeu el Senyor, tots els pobles, glori fiqueu-lo, totes les nacions. ¹² I encara, Isaïes diu: Apareixerà el rebrot de Jessè, el qui s'ha d'alçar a governar les nacions. I les nacions posaran en ell l'esperança. ¹³ Que el Déu de l'esperança ompli la vostra fe d'alegria i de pau perquè vesseu d'esperança gràcies a la força de l'Esperit Sant. Cloenda ([15,14-16,27](#))

El ministeri de Pau

¹⁴ Germans meus, estic ben convençut que esteu plens de bondat, que posseïu un coneixement perfecte i que sou capaços d'instruir-vos els uns als altres. ¹⁵ Tanmateix, us he escrit en algun punt amb un cert atreviment com per refrescar-vos la memòria. He rebut de Déu el do ¹⁶ de ser servidor de Jesucrist entre els pagans, exercint-hi la funció sagrada d'anunciar l'evangeli de Déu, perquè així ells es converteixin en una ofrena que li sigui agradable, santificada per l'Esperit Sant. ¹⁷ Per això, puc glori ar-me en Jesucrist del meu servei a Déu; ¹⁸ i només gosaré parlar d'allò que Crist ha realitzat a través meu perquè els pagans acceptessin la fe: ell s'ha valgut de la meva paraula i de la meva acció, ¹⁹ acompanyades del poder d'obrar senyals i prodigis i de la força de l'Esperit de Déu. D'aquesta manera he anunciat plenament l'evangeli de Crist, des de Jerusalem i pertot arreu fins a Il·líria. ²⁰ Però he tingut com a punt d'honor d'anunciar l'evangeli només allà on el nom de Crist no era conegut, per tal de no edificar sobre els fonaments posats per un altre; ²¹ en això segueixo el que diu l'Escriptura: Hi veuran els qui no l'havien sentit anunciar, comprendran els qui no n'havien sentit parlar.

Projectes de Pau

²² Per tot això m'ha estat sempre impossible de venir a veure-us. ²³ Però ara ja no tinc camp d'acció en aquestes regions i, d'altra banda, sento des de fa molts anys un fort desig de venir a trobar-vos, ²⁴ cosa que penso fer quan vagi cap a Hispània. Espero, doncs, que tot anant-hi us podré visitar, i que em donareu ajuda per a arribar-hi, després de fruir una mica de la vostra companyia.

²⁵ De moment, però, me'n vaig a Jerusalem, ja que estic fent un servei al poble sant. ²⁶ Les comunitats de Macedònia i d'Acaia van decidir de fer una col·lecta per ajudar els pobres que hi ha enmig del poble sant que viu a

Jerusalem. ²⁷ Elles ho van decidir així, però és que hi tenien una obligació, perquè, si els pagans han participat dels seus béns espirituals, també estan obligats a assistir-los amb béns materials. ²⁸ Així, doncs, quan hauré complert aquesta missió i els hauré consignat el fruit de la col·lecta, passaré a visitar-vos tot anant cap a Hispània. ²⁹ Sé que, quan us vingui a trobar, hi vindré amb la plena benedicció de Crist.

³⁰ Germans, us demano per nostre Senyor Jesucrist i per l'amor de l'Esperit, que lluiteu al costat meu, pregant a Déu per mi, ³¹ perquè m'alliberi dels incrèduls que hi ha a Judea i perquè l'ajut que porto a Jerusalem sigui ben acceptat pel poble sant. ³² D'aquesta manera, gràcies al voler de Déu, podré venir a visitar-vos amb goig i reposar en la vostra companyia.

³³ Que el Déu de la pau sigui amb tots vosaltres. Amén.

Salutacions personals

16

¹ Us recomano la nostra germana Febe, diaconessa de l'església que és a Cèncrees. ² Acolliu-la en el nom del Senyor, com correspon als qui són del poble sant, i ajudeu-la en tot el que necessiti de vosaltres, que ella també n'ha ajudat molts, entre els quals em compto jo mateix.

³ Saludeu Prisca i Àquila, col·laboradors meus en Jesucrist, ⁴ que van exposar la seva vida per salvar la meva: no sóc jo sol a agrair-los-ho, sinó totes les esglésies que no són jueves. ⁵ Saludeu també l'església que es reuneix a casa d'ells. Saludeu el meu estimat Epènet, la primícia dels qui, a l'Àsia, han cregut en Crist. ⁶ Saludeu Maria, que ha treballat molt per vosaltres. ⁷ Saludeu Andrònic i Júnia, que són del meu llinatge i companys meus de presó, molt considerats entre els apòstols, i que van pertànyer al Crist abans que jo mateix. ⁸ Saludeu Ampliat, el meu estimat en el Senyor. ⁹ Saludeu Urbà, col·laborador nostre en el Crist, i el meu estimat Estaqui. ¹⁰ Saludeu Apel·les, que ha estat provat en Crist. Saludeu els qui es reuneixen a casa d'Aristobul. ¹¹ Saludeu Herodió, que és del meu llinatge. Saludeu els qui es reuneixen a casa de Narcís, que pertanyen al Senyor. ¹² Saludeu Trifena i Trifosa, que treballen en el Senyor. Saludeu igualment l'estimada Pèrsida, que també ha treballat molt en el Senyor. ¹³ Saludeu Rufus, que ha estat escollit en el Senyor, i la seva mare, que considero també meva. ¹⁴ Saludeu Asíncrit, Flegont, Hermes, Pàtrobes, Hermas i els altres germans que es troben amb ells. ¹⁵ Saludeu Filòleg i Júlia, Nereu i la seva germana, Olimpes i tot el poble sant que es troba amb ells. ¹⁶ Saludeu-vos els uns als altres amb el bes de pau. Us saluden totes les esglésies de Crist.

¹⁷ Germans, us prego que aneu amb compte amb els qui provoquen divisions i escàndols, apartant-se de la doctrina que vau aprendre. Fugiu-ne! ¹⁸ Aquests no són servidors de Crist, nostre Senyor, sinó del seu propi ventre; amb paraules afables i afalagadores enganyen els incauts. ¹⁹ Tothom ha rebut la nova que heu acceptat la fe. Me n'alegro, doncs, per vosaltres; però vull que sigueu assenyats per a fer el bé i innocents davant el mal. ²⁰ I el Déu de la pau esclafarà ben aviat Satanàs sota els vostres peus! Que la gràcia de Jesús, nostre Senyor, sigui amb vosaltres.

²¹ Us saluden Timoteu, el meu col·laborador, i Lluci, Jàson i Sosípatre, que són del meu llinatge. ²² Us saludo en el Senyor jo, Terci, que he escrit aquesta carta. ²³ Us saluda Gaius, que ens acull a mi i a tota la comunitat. Us saluden Erast, el tresorer de la ciutat, i Quart, el nostre germà. (²⁴)

Doxologia final

²⁵ Glòria a aquell qui té el poder d'enfortir-vos en l'evangeli que jo anuncio quan proclamo Jesucrist, el qual és la revelació del designi de Déu, amagat en el silenci dels segles, ²⁶ però que ara s'ha manifestat i s'ha donat a conèixer a tots els pobles perquè acceptin la fe, mitjançant els escrits profètics, per decisió del Déu etern. ²⁷ A Déu, l'únic ple de saviesa, glòria eternament per Jesucrist. Amén.

Salutació

1

¹ Pau, cridat per voler de Déu a ser apòstol de Jesucrist, i el germà Sòstenes, ² a l'església de Déu que és a Corint, als santificats en Jesucrist, cridats a ser sants; a vosaltres que esteu units amb tots els qui pertot arreu invoquen el nom de nostre Senyor Jesucrist, Senyor d'ells i nostre. ³ Us desitgem la gràcia i la pau de part de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

Acció de gràcies

⁴ Sempre dono gràcies al meu Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que ell us ha concedit en Jesucrist, ⁵ en qui heu rebut tota mena de riqueses, tant de paraula com de coneixement. ⁶ I és que el testimoni de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres, ⁷ que no us manca cap mena de do, mentre espereu que ell es manifesti. ⁸ Déu també us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia que vindrà nostre Senyor Jesucrist sigueu trobats irrepressibles. ⁹ Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist, Senyor nostre. Les divisions comunitàries (1,10-4,21)

Diversos grups a Corint

¹⁰ Germans, en nom de nostre Senyor Jesucrist, us demano que aneu tots d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres, sinó que estigueu ben units en un sol pensament i en un sol parer. ¹¹ Perquè la gent de Cloe m'han fet saber, germans meus, que hi ha desavinences entre vosaltres. ¹² Vull dir que uns afirmen: «Jo sóc de Pau»; altres: «Doncs jo, d'Apol·ló»; altres: «Jo, de Cefes»; altres: «Jo, de Crist.» ¹³ ¿És que el Crist està dividit? ¿És Pau qui ha estat crucificat per vosaltres? O heu estat batejats en nom de Pau? ¹⁴ Dono gràcies a Déu de no haver-ne batejat cap de vosaltres, fora de Crisp i Gaius; ¹⁵ així ningú no pot dir que heu estat batejats en el meu nom. ¹⁶ Per cert, també vaig batejar els de la casa d'Estèfanes, però no recordo haver batejat ningú més. ¹⁷ Crist no em va enviar a batejar, sinó a anunciar l'evangeli, però sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi la seva força.

Un Messies crucificat

¹⁸ Els qui van a la perdició tenen per un absurd la doctrina de la creu; però per a nosaltres, els qui ens salvem, és poder de Déu. ¹⁹ Diu l'Escriptura: Destruiré la saviesa dels savis i anul·laré la intel·ligència dels intel·ligents. ²⁰ On són els savis d'aquest món? On són els mestres de la Llei? On són els qui saben discutir? Déu ha convertit en absurda la saviesa d'aquest món! ²¹ El món comptava amb la saviesa de Déu, però malgrat aquella saviesa no va arribar a reconèixer-lo; per això Déu ha volgut salvar els creients per aquest absurd que prediquem. ²² Els jueus demanen prodigis, i els grecs cerquen saviesa, ²³ però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus i, per als grecs, un absurd. ²⁴ Però és poder i saviesa de Déu per a tots els qui són cridats, tant jueus com grecs. ²⁵ Perquè allò que sembla absurd en l'obra de Déu és més savi que la saviesa dels homes, i allò que sembla feble en l'obra de Déu és més fort que no pas els homes.

La crida dels més febles

²⁶ Germans, fixeu-vos qui sou els qui heu rebut la crida: no n'hi ha gaires de savis a la manera d'aquest món ni gaires d'influents o de bona família. ²⁷ Ben al contrari, Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui són febles als ulls del món. ²⁸ Déu ha escollit gent que no compta, els qui el món menysprea; ha escollit els qui no són res per anul·lar els qui són alguna cosa. ²⁹ Així ningú no es pot gloriar davant de Déu. ³⁰ És gràcies a ell que vosaltres esteu units a Jesucrist, ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santificació i la nostra redempció, ³¹ perquè, tal com diu l'Escriptura, si algú es gloria, que es gloriï en el Senyor.

L'anunci de Jesucrist crucificat

2

¹ Per això, germans, quan vaig venir a vosaltres us vaig anunciar el disseny de Déu sense cap ostentació d'eloqüència o de saviesa. ² Mentre era enmig vostre, vaig decidir de no conèixer res més que Jesucrist, i encara crucificat. ³ Havia vingut a trobar-vos feble, temorós i tremolós. ⁴ Quan us parlava i us predicava, no ho feia amb el llenguatge persuasiu propi de la saviesa humana, sinó amb el poder convincent de l'Esperit, ⁵ perquè la vostra fe no es fonamentés en la saviesa dels homes, sinó en el poder de Déu.

La saviesa de Déu

⁶ De fet, als qui són adults en la fe, sí que els ensenjem una saviesa, però una saviesa que no és d'aquest món ni dels qui el dominen, que han de ser destituïts, ⁷ sinó la saviesa de Déu, amagada en el seu disseny: des d'abans dels temps ell l'havia destinada a ser la nostra glòria. ⁸ Cap dels qui dominen aquest món no l'havia coneguda, perquè, si l'haguessin coneguda, no haurien crucificat el Senyor de la glòria. ⁹ Però, tal com diu l'Escriptura: Cap ull no ha vist mai, ni cap orella ha sentit, ni el cor de l'home somia allò que Déu té preparat per als qui l'estimen. ¹⁰ A nosaltres, però, Déu ens ho ha revelat per mitjà de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins el més profund de Déu. ¹¹ ¿Qui coneix allò que hi ha en l'home, fora del seu propi esperit? Igualment, ningú no coneix allò que hi ha en Déu fora de l'Esperit de Déu. ¹² I nosaltres no hem rebut l'esperit del món, sinó l'Esperit que ve de Déu, perquè coneguem els dons que Déu ens ha concedit. ¹³ I no parlem d'aquests dons amb un llenguatge après de la saviesa humana, sinó amb el que hem après de l'Esperit, ja que expressem les coses espirituals amb termes espirituals. ¹⁴ L'home que es guia per ell mateix no admet res que vingui de l'Esperit de Déu; li sembla absurd. No és capaç de comprendre-ho, perquè això només es pot jutjar espiritualment. ¹⁵ En canvi, el qui es deixa guiar per l'Esperit pot jutjar-ho tot, mentre que a ell no el jutja ningú. ¹⁶ En efecte, qui pot conèixer el pensament del Senyor, que pugui instruir-lo? Nosaltres, però, tenim el pensament de Crist.

Col·laboradors de Déu

3

¹ Jo, germans, no us vaig poder parlar com a homes que es deixen guiar per l'Esperit, sinó com a homes que es guien per ells mateixos, encara infants en Crist. ² Us vaig donar llet, i no menjar sòlid, perquè no l'hauríeu pogut assimilar. De fet, ara tampoc no podeu fer-ho, ³ perquè encara viviu de manera terrenal. Les vostres gelosies i desavinences, què són sinó comportar-se de manera terrenal i massa humana? ⁴ Quan uns afirmen: «Jo sóc de Pau», i els altres: «Jo sóc d'Apol·ló», ¿no vol dir això que viviu de manera purament humana? ⁵ Què és Apol·ló? Què és Pau? Només són uns servidors que us han encaminat a creure, cada un segons allò que ha rebut del Senyor. ⁶ Jo vaig plantar, Apol·ló va regar, però és Déu qui feia créixer. ⁷ Per això no són res ni el qui planta ni el qui rega; només compta Déu, que fa créixer. ⁸ El qui planta i el qui rega en fan un de sol, i cada un rebrà la seva recompensa d'acord amb el seu treball. ⁹ Nosaltres som col·laboradors de Déu, i vosaltres sou el seu conreu, l'edifici que ell construeix.

¹⁰ Jo, com a bon arquitecte, amb la gràcia que Déu m'ha donat, he posat el fonament, i uns altres hi construeixen al damunt. Però que cadascú miri bé com construeix! ¹¹ De fonament, ningú no en pot posar cap altre fora del que està posat, que és Jesucrist. ¹² Sobre aquest fonament es pot construir amb or, amb plata, amb pedres precioses, o bé amb fusta, amb herba seca o amb palla, ¹³ i ja es veurà què val l'obra de cadascú: el dia del judici la posarà en evidència, perquè es manifestarà acompanyat de foc, i el foc comprovarà el valor de cada obra. ¹⁴ Si l'obra resisteix, el qui l'ha construïda en rebrà la recompensa, ¹⁵ mentre que, si crema, en sofrirà la pèrdua, tot i que ell se salvarà, però com qui s'escapa just del foc.

¹⁶ ¿No sabeu que sou temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? ¹⁷ Si algú destrueix el temple de Déu, Déu el destruirà a ell, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres.

¹⁸ Que ningú no s'enganyi a si mateix! Si entre vosaltres algú es té per savi en les coses d'aquest món, que es faci ignorant, per tal d'arribar a ser realment savi. ¹⁹ Perquè, als ulls de Déu, la saviesa d'aquest món és un absurd, tal com diu l'Escriptura: Atrapa els savis en la seva pròpia astúcia. ²⁰ I també: El Senyor coneix els pensaments dels savis, i sap que són buits. ²¹ Per tant, que ningú no es gloriï dels qui són homes i proud! Tot és vostre: ²² Pau, Apol·ló, Cefes, el món, la vida i la mort, el present i el futur. Tot és vostre, ²³ però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu.

Apòstols i servidors de Jesucrist

4

¹ Així, doncs, tothom ens ha de considerar com a servidors de Crist i administradors dels designis de Déu. ² Ara bé, dels administradors, l'únic que n'esperem és que siguin fidels. ³ Quant a mi, m'importa ben poc que em judiqueu vosaltres o un tribunal humà. Ni tan sols jo no em judico. ⁴ La meva consciència no m'acusa de res, però això no vol pas dir que jo sigui irrepreensible. El qui m'ha de judicar és el Senyor. ⁵ Per tant, no judiqueu abans d'hora. Espereu que vingui el Senyor: ell farà llum sobre allò que s'amaga en les tenebres i posarà en evidència les intencions dels cors. Llavors l'elogi que es mereix cadascú vindrà de Déu.

⁶ Germans, fins ara he parlat de mi i d'Apol·ló esperant que us quedi clar sobre nosaltres dos aquell proverbi que diu: «Només val el que està escrit.» En conseqüència, que ningú no s'enorgulleixi posant-se a favor de l'un i en contra de l'altre. ⁷ Què us fa pensar que sou superiors als altres? Què teniu que no hàgiu rebut? I si ho heu rebut, per què us en glorieu com si ho tinguéssiu de vosaltres mateixos? ⁸ Ja esteu satisfets! Ja sou rics! Us sentiu reis sense necessitat de nosaltres! I tant de bo ho fóssiu, que també nosaltres compartíem la vostra reialesa. ⁹ Em sembla que a nosaltres, els apòstols, Déu ens ha col·locat els últims, com uns condemnats a mort: ens hem convertit en un espectacle per a tot l'univers, àngels i homes. ¹⁰ Nosaltres, per Crist, hem perdut el seny; vosaltres, en canvi, sou assenyats gràcies a Crist. Nosaltres som febles; vosaltres, forts. Vosaltres sou honorats; nosaltres, menyspreats. ¹¹ Fins al moment present patim fam i set, anem mal vestits, som maltractats, vivim errant d'un lloc a l'altre, ¹² ens fatiguem treballant amb les pròpies mans. Si ens insulten, beneïm; si ens persegueixen, ho suportem; ¹³ si ens calumniem, responem amb dolcesa. Hem acabat essent les deixalles del món, la desferra dels homes. ¹⁴ No us escric tot això per avergonyir-vos; més aviat us vull instruir com a fills meus estimats. ¹⁵ De fet, encara que tinguéssiu deu mil guies en Crist, no teniu molts pares, perquè sóc jo qui, en anunciar-vos l'evangeli, us vaig engendrar en Jesucrist. ¹⁶ Us prego, doncs, que sigueu imitadors meus. ¹⁷ Per això us he enviat Timoteu, fill meu estimat i fidel en el Senyor. Ell us recordarà els meus principis de conducta en Crist, tal com jo els ensenyo pertot arreu, en cada església. ¹⁸ Alguns s'han enorgullit pensant que no tornaré a visitar-vos. ¹⁹ Però, si Déu vol, tornaré ben aviat i aleshores sabré què valen aquests orgullosos no pel que diuen, sinó pel que poden fer: ²⁰ el Regne de Déu no consisteix en paraules, sinó en poder. ²¹ Què preferiu: que vingui amb el bastó a la mà, o bé amb amor i esperit de dolcesa?

El compromís ètic dels cristians ([5-6](#))

Un cas de relació il·legítima

5

¹ Se sent a dir pertot arreu que entre vosaltres hi ha un cas de relació il·legítima, tan greu que no es dona ni entre els pagans. Em refereixo a un que conviu amb la seva madrastra. ² I en comptes de tenir-ne pena i excloure de la comunitat l'home que es comporta així, vosaltres n'esteu tan satisfets! ³ Doncs jo, que em trobo corporalment absent, però present en esperit, ja he decidit, com si em trobés enmig vostre, què cal fer amb un home així: ⁴ amb el poder de Jesús, nostre Senyor, reunim-nos vosaltres i jo, que hi seré en esperit, i en nom de Jesús, Senyor nostre, ⁵ posem aquest home en mans de Satanàs, perquè el seu cos sigui castigat; així se salvarà el seu esperit el dia del Senyor.

⁶ No és bo que estigueu tan satisfets de vosaltres mateixos! ¿No sabeu que una mica de llevat fa pujar tota la pasta? ⁷ Netegeu-vos bé del llevat vell i sigueu una pasta nova, vosaltres que no teniu llevat. Perquè Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat. ⁸ Per això, celebrem la Pasqua, vivint no amb el vell llevat de la dolenteria i la malícia, sinó amb els pans sense llevat de la sinceritat i la veritat.

⁹ En la carta que us vaig escriure us advertia que no tinguéssiu tractes amb els qui porten una vida immoral; ¹⁰ però no em volia referir a tots els immorals, usurers, lladres o idòlatres d'aquest món, ja que aleshores us caldria sortir fora del món. ¹¹ Volia dir que no heu de tenir tractes amb els qui duen el nom de germans però són immorals, usurers, idòlatres, calumniadors, embriacs o lladres. Amb gent d'aquesta mena no heu de compartir ni tan sols la taula! ¹² Per què haig de judicar els de fora? ¿No són els de dins, els qui vosaltres heu de judicar? ¹³ Als de fora, ja els judicarà Déu. Extirpeu el malvat d'enmig vostre.

Les denúncies judicials entre cristians

6

¹ Com és possible que entre vosaltres hi hagi algú que, quan té un plet contra un altre, gosi recórrer a un tribunal pagà i no als membres del poble sant? ² ¿No sabeu que el poble sant judicàrà el món? I si vosaltres heu de judicar el món, ¿ara sou incapaços de resoldre causes sense importància? ³ ¿No sabeu que judicareu fins i tot els àngels? Doncs molt més hem de resoldre els litigis de cada dia! ⁴ En causes d'aquesta mena, fins podeu recórrer a les persones menys considerades de la comunitat. ⁵ Ho dic perquè en sentiu vergonya! ¿No hi ha entre vosaltres ningú prou assenyat per a fer de jutge entre els seus germans? ⁶ ¿És que un germà ha de posar un plet contra un altre germà, i ho ha de fer davant un tribunal de gent que no creu? ⁷ Ja caieu ben avall quan empreneu accions legals els uns contra els altres! Per què no preferiu que us perjudiquin? Per què, abans d'això, no us deixeu desposseir? ⁸ Però no: sou vosaltres els qui perjudiqueu i desposseïu, i ho feu a germans vostres! ⁹ ¿No sabeu que els injustos no posseiran en herència el Regne de Déu? No us feu il·lusions! Ni els qui porten una vida immoral, ni els idòlatres, ni els adúlter, ni els pervertits, ni els qui tenen relacions sexuals amb altres homes, ¹⁰ ni els qui roben, ni els usurers, ni els embriacs, ni els calumniadors, ni els lladres no posseiran en herència el Regne de Déu. ¹¹ Alguns de vosaltres éreu d'aquests, però ara heu estat rentats, heu estat santificats i heu estat fets justos en el nom de Jesucrist, el Senyor, i gràcies a l'Esperit del nostre Déu.

El valor del propi cos

¹² Alguns diuen: «Tot m'és permès.» Però sapigueu que no tot convé. «Tot m'és permès», però jo no m'he de deixar dominar per res. ¹³ És cert que els aliments són per al ventre, i el ventre per als aliments, però Déu destruirà una cosa i l'altra. El cos no és per a la immoralitat, sinó per al Senyor, i el Senyor per al cos. ¹⁴ I Déu, que va ressuscitar el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. ¹⁵ ¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? ¿Puc agafar, doncs, els membres de Crist per fer-ne membres d'una prostituta? De cap manera! ¹⁶ ¿O és que no sabeu que el qui s'uneix a una prostituta es fa un sol cos amb ella? Perquè diu l'Escriptura: Tots dos formen una sola carn. ¹⁷ En canvi, el qui s'uneix al Senyor es fa un sol esperit amb ell. ¹⁸ Fugiu de la immoralitat! Qualsevol dels pecats que comet l'home són exteriors al seu cos, però el qui porta una vida immoral pecca contra el seu propi cos. ¹⁹ ¿No sabeu que el vostre cos és temple de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que habita en vosaltres? ¿No sabeu que no sou vostres? ²⁰ Heu estat comprats pagant un preu: gloriïeu Déu en el vostre cos! Respostes de Pau a diverses qüestions ([7-15](#))

El matrimoni i la virginitat

Matrimoni i continència

7

¹ Passo a tractar del que em vau escriure. És bo abstenir-se de relacions sexuals. ² Però, per a evitar comportaments immorals, val més que cada home tingui la pròpia muller, i cada dona, el propi marit: ³ que el marit compleixi el seu deure matrimonial envers la muller, i que la muller faci el mateix envers el marit. ⁴ No és la muller qui disposa del seu cos, sinó el marit, com tampoc no és el marit qui disposa del seu cos, sinó la muller. ⁵ No us refuseu l'un a l'altre, si no és de comú acord i durant un cert temps per tal de dedicar-vos a la pregària; però després torneu a tenir relacions matrimonials, no fos cas que Satanàs us temptés aprofitant-se de la vostra falta de domini. ⁶ Tot això ho dic no com qui dóna un manament, sinó com qui admet més d'un camí. ⁷ Prou voldria que tothom fos com jo, però cadascú ha rebut de Déu el seu propi do: els uns, aquest; els altres, l'altre. ⁸ Als qui no són casats i a les viudes, els dic que és millor de viure com jo visc. ⁹ Però si no poden guardar continència, que es casin, perquè val més casar-se que cremar-se. ¹⁰ Als casats els dono aquesta ordre, que no és meua, sinó del Senyor: la dona no s'ha de separar del marit, ¹¹ i si se'n separa, que no es torni a casar o bé que es reconciliï amb el seu marit; l'home no ha de deixar la seva muller. ¹² Als altres, els ho dic jo, no pas el Senyor: si un dels germans té una muller que no és creient però que s'avé a conviure amb ell, que no la deixi. ¹³ Igualment, si una dona té un marit que no és creient però que s'avé a conviure amb ella, que no el deixi. ¹⁴ El marit no creient és santificat gràcies a la seva muller, i la muller no creient és

santificada gràcies al marit creient. Si no fos així, els vostres fills serien profans, quan de fet són sants. ¹⁵ Ara bé, si el no creient es vol separar, que se separi; en aquest cas, el creient, ja sigui el marit o la muller, no queda lligat: Déu us ha cridat a viure en pau. ¹⁶ Perquè tu, dona, com pots saber si arribaries a salvar el teu marit? I tu, home, com pots saber si arribaries a salvar la teva muller?

No canviar de condició

¹⁷ D'altra banda, que cadascú continuï vivint en la mateixa condició que el Senyor li havia assignat, aquella en què es trobava quan Déu el va cridar. Aquesta és la norma que dono a totes les esglésies. ¹⁸ Si quan Déu el va cridar era circumcís, que no dissimuli que va ser circumcidat; si era incircumcís quan Déu el va cridar, que no se circumcidi. ¹⁹ La circumcisió no té cap valor, ni tampoc la incircumcisió: el que val és complir els manaments de Déu. ²⁰ Que cadascú, doncs, continuï en la mateixa condició en què es trobava quan va ser cridat. ²¹ ¿Eres esclau quan vas ser cridat? No te'n preocupis; però, si poguessis obtenir la llibertat, procura aprofitar l'ocasió. ²² Perquè l'esclau que ha estat cridat a ser del Senyor és un llibert del Senyor. Igualment, el qui ha estat cridat essent lliure és un esclau de Crist. ²³ Heu estat comprats pagant un preu: no us feu esclaus dels homes! ²⁴ Germans, que cadascú continuï davant de Déu en la mateixa condició en què es trobava quan va ser cridat.

Els no casats i les viudes

²⁵ Pel que fa als no casats, no tinc cap manament del Senyor, però us dono el meu parer, com a home que, per la misericòrdia del Senyor, és digne de confiança. ²⁶ Crec, doncs, que en la mala situació present és bo que cadascú visqui en la condició en què es troba. ²⁷ Si estàs lligat en matrimoni a una dona, no busquis de separar-te'n; i si no hi estàs lligat, no busquis muller. ²⁸ Si et cases, no fas res de mal; i si una noia es casa, tampoc no fa res que estigui malament. Però els casats hauran de suportar contrarietats, i jo us les voldria estalviar.

²⁹ Vull dir, germans, que el temps s'acaba. D'ara endavant, els qui tenen muller, que visquin com si no en tinguessin; ³⁰ els qui ploren, com si no ploressin; els qui estan contents, com si no ho estiguessin; els qui compren, com si no tinguessin res; ³¹ els qui treuen profit d'aquest món, com si no en traguessin gens. Sapigueu que aquest món passa.

³² Jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de complaure'l. ³³ En canvi, el casat s'ha d'ocupar de les coses del món i mirar de complaure la muller, ³⁴ i té el cor dividit. Igualment, la noia jove o la dona no casada poden ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santes de cos i d'esperit; en canvi, la casada s'ha d'ocupar de les coses del món i mirar de complaure el marit. ³⁵ Tot això ho dic pel vostre bé, no per lligar-vos a res. Penso tan sols en allò que més convé i que més facilita de viure dedicat al Senyor, sense destorbs de cap mena.

³⁶ Si algú creu que, endut per la passió, es comporta de manera inconvenient amb la seva promesa i que s'hi hauria de casar, que faci el que desitja. No fa res mal fet: que es casin. ³⁷ Però el qui ha pres una ferma resolució i, sense cap mena de coacció, sinó amb ple domini de la seva voluntat, ha decidit de respectar la virginitat de la seva promesa, farà bé. ³⁸ Per tant, qui es casa amb la seva promesa, fa bé; i qui no s'hi casa, fa millor.

³⁹ La muller està lligada al marit mentre ell és viu; però si el marit mor, queda lliure de casar-se amb qui vulgui, sempre que sigui amb un cristià. ⁴⁰ Tanmateix, serà més feliç si no ho fa. Aquest és el meu parer, i crec que jo també tinc l'Esperit de Déu.

Les ofrenes als ídols

La carn sacrificada als ídols

8

¹ Parlem ara de la carn sacrificada als ídols. Sabem que tots posseïm el coneixement, però el coneixement enorgulleix, mentre que l'amor edifica. ² Els qui es fan la il·lusió de conèixer alguna cosa, encara no saben com han de conèixer. ³ En canvi, els qui estimen Déu són reconeguts per ell.

⁴ Pel que fa, doncs, a la qüestió de si és permès de menjar la carn sacrificada als ídols, ja sabem que un ídol del món no és res, i que de Déu només n'hi ha un. ⁵ És cert que n'hi ha que són considerats déus al cel i a la terra, com si de fet existissin molts déus i molts senyors. ⁶ Però per a nosaltres hi ha un sol Déu, el Pare, de qui tot prové i cap al qual caminem, i hi ha un sol Senyor, Jesucrist, pel qual tot existeix i també nosaltres existim.

⁷ Ara bé, no tothom té el coneixement. Alguns, acostumats fins ara a la idolatria, mengen la carn sacrificada als ídols com si realment fos oferta a ells, i així la seva consciència, feble com és, els fa sentir en pecat. ⁸ Però un menjar no

ens fa ser millors o pitjors davant de Déu: ni ens faltará res si no en mengem ni ens sobrarà res si en mengem. ⁹ Tot i això, estiguen alerta: que aquesta vostra llibertat no faci caure els qui són febles en la fe. ¹⁰ Perquè, si algú que encara no posseeix el coneixement que tu tens et veu a taula en el temple d'un ídol, la seva consciència, que és feble, se sentirà encoratjada i es posarà a menjar la carn sacrificada als ídols. ¹¹ Llavors, per culpa del coneixement que tu tens, es perdrà el qui és feble, un germà pel qual Crist va morir. ¹² Quan pequeu així contra els germans i feriu la seva consciència, que és feble, pequeu contra Crist. ¹³ Per això, si un menjar ha de fer caure en pecat un germà meu, no tastaré mai més carn, per no fer pecar el meu germà.

La llibertat de l'apòstol

9

¹ ¿No sóc lliure? ¿No sóc apòstol? ¿No he vist Jesús, nostre Senyor? ¿No sou vosaltres la meva obra, feta en el Senyor? ² Si per a d'altres no sóc apòstol, per a vosaltres certament que ho sóc; vosaltres sou, en el Senyor, el segell que autentifica el meu apostolat. ³ La meva defensa contra els qui m'acusen és aquesta: ⁴ ¿No tenim dret que ens mantingueu? ⁵ ¿No tenim dret que ens acompanyi una germana, una dona cristiana, igual que els altres apòstols, els germans del Senyor i Cefes? ⁶ ¿O és que Bernabé i jo som els únics que estem obligats a mantenir-nos amb el nostre propi treball? ⁷ ¿Qui serveix en l'exèrcit pagant-se ell mateix les despeses? ¿Qui planta una vinya i no en menja el fruit? ¿Qui pastura un ramat i no s'alimenta de la llet que en treu? ⁸ No em limito a parlar seguint les institucions humanes: la Llei diu això mateix. ⁹ En efecte, en la Llei de Moisès hi ha escrit: No posis morrió al bou mentre trilla. ¿Ho diu perquè Déu es preocupa dels bous? ¹⁰ ¿No ho diu més aviat per a nosaltres? Certament que ha estat escrit per a nosaltres, perquè el qui llaura i el qui trilla han de treballar amb l'esperança de rebre'n la seva part. ¹¹ Si hem sembrat entre vosaltres béns espirituals, ¿és demanar massa voler recollir-ne béns materials? ¹² Si d'altres exerceixen aquest dret damunt vostre, molt més el podem exercir nosaltres. Però mai no n'hem fet ús; al contrari, ho suportem tot per no posar cap obstacle a l'evangeli del Crist. ¹³ ¿No sabeu que els qui serveixen en el temple viuen del temple, i els qui serveixen a l'altar reben una part de les ofrenes? ¹⁴ Així també, el Senyor ha disposat que els qui anuncien l'evangeli visquin de l'evangeli. ¹⁵ Però jo no he fet ús de cap d'aquests drets, i no escric aquestes ratlles amb la intenció de reclamar-los. Més m'estimaria morir! Ningú, però, no em privarà de tenir aquest motiu de gloriar-me. ¹⁶ Tanmateix, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli, perquè és una obligació que m'han imposat: ai de mi si no anunciés l'evangeli! ¹⁷ Si m'ho hagués triat, tindria dret a un salari; però no ho he triat: és un encàrrec que tinc confiat. ¹⁸ Quin és, doncs, el meu salari? Oferir de franc l'evangeli que anuncio, sense fer ús dels drets que l'evangeli em dona. ¹⁹ Jo, que no era esclau de ningú, m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. ²⁰ M'he fet jueu amb els jueus per guanyar els jueus; tot i no estar sotmès a la Llei, he viscut amb els qui hi estan sotmesos com si jo també hi estigués, per guanyar-los a tots ells. ²¹ I per guanyar els qui no tenen Llei he viscut amb ells com si jo tampoc no en tingués, encara que no estic pas sense Llei de Déu, ja que Crist és la meva llei. ²² M'he fet feble amb els febles per guanyar els febles; m'he fet tot amb tots per salvar-ne alguns, costés el que costés. ²³ Tot ho faig a causa de l'evangeli, per poder-hi tenir part. ²⁴ ¿No sabeu que a l'estadi tots els corredors es llancen a la cursa, però només un s'emporta el premi? Correu bé per poder-vos-el endur! ²⁵ L'atleta s'absté de moltes coses, i tot per guanyar-se una corona que es marceix, mentre que nosaltres n'hem de guanyar una que mai no es marcirà. ²⁶ Així, doncs, jo corro, però no sense una meta; combató donant cops de puny, però no pas a l'aire. ²⁷ Tracto amb duresa el meu cos i el tinc dominat, no fos cas que, després de proclamar la victòria dels altres, quedés desqualificat jo mateix.

L'exemple d'Israel, advertiment contra la idolatria

10

¹ Germans, no vull que desconegueu que els nostres pares estaven tots sota el núvol, tots van passar el Mar Roig ² i tots, per mitjà del núvol i el mar, foren batejats en Moisès; ³ tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual ⁴ i tots van beure la mateixa beguda espiritual: bevien d'una roca espiritual que els acompanyava, i aquesta roca era el Crist. ⁵ Però la majoria no foren agradables a Déu, com ho demostra el fet que van quedar estesos pel desert.

⁶ Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem el mal, tal com ells el van desitjar. ⁷ I no sigueu idòlatres, com alguns d'ells ho van ser, tal com diu l'Esriptura: El poble es va asseure a menjar i beure, i acabat s'aixecaren per divertir-se. ⁸ No ens llancem a cometre immoralitats, com ho feren alguns d'ells, i en un sol dia en van caure vint-i-tres mil. ⁹ No temptem el Crist, com alguns d'ells el temptaren, i van morir picats per les serps. ¹⁰ No murmureu, com alguns d'ells murmuraren, i van morir a mans de l'exterminador. ¹¹ Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per a advertir-nos a nosaltres, que ja ens trobem a la fi dels temps.

¹² Per tant, qui es pensi estar dret, que miri de no caure. ¹³ Les proves que heu hagut de suportar no eren sobrehumanes; Déu és fidel i no permetrà que sigueu temptats per damunt de les vostres forces. I, juntament amb la prova, us donarà el mitjà de sortir-ne i poder-la suportar.

Comunió amb Crist i no amb els ídols

¹⁴ Per tot això, estimats meus, fugiu de la idolatria. ¹⁵ Us parlo com a gent assenyada: jutgeu vosaltres mateixos això que dic. ¹⁶ La copa de la benedicció que nosaltres beneïm, ¿no és comunió amb la sang de Crist? El pa que partim, ¿no és comunió amb el cos de Crist? ¹⁷ El pa és un de sol, i per això nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem d'aquest únic pa. ¹⁸ Mireu el poble d'Israel: ¿no és cert que els qui mengen la carn de les víctimes estan en comunió amb l'altar? ¹⁹ Què vull dir amb això? ¿Que la carn sacrificada als ídols o els mateixos ídols són alguna cosa? ²⁰ Més aviat vull dir que aquests sacrificis no són oferts a Déu, sinó als dimonis, i jo no voldria que entréssiu en comunió amb els dimonis. ²¹ No podeu beure alhora la copa del Senyor i la copa dels dimonis! No podeu participar de la taula del Senyor i de la taula dels dimonis! ²² O és que volem provocar la gelosia del Senyor? Us penseu que som més forts que no pas ell?

Libertat de consciència

²³ Alguns diuen: «Tot és permès.» Però sapiguen que no tot convé. «Tot és permès», però no tot edifica. ²⁴ Que ningú no busqui el propi interès, sinó el dels altres. ²⁵ Mengeu de tot el que es ven al mercat, sense preguntar res per escrúpols de consciència, ²⁶ perquè és del Senyor la terra i tot el que s'hi mou. ²⁷ Si un que no és creient us convida i vosaltres accepteu la invitació, mengeu de tot el que us ofereixi, sense preguntar res per escrúpols de consciència. ²⁸ Però si algú us diu: «Això és carn sacrificada en un temple pagà», no en mengeu, per consideració al qui us ho adverteix i que en fa un cas de consciència. ²⁹ I quan dic consciència no em refereixo a la vostra, sinó a la seva. Ara bé, per què la meva llibertat ha de ser judicada per la consciència d'un altre? ³⁰ Si jo dono gràcies a Déu pel que menjo, per què he de ser criticat pel menjar del qual dono gràcies?

³¹ Així, doncs, tant si mengeu com si beveu, com si feu una altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu. ³² Però no sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu. ³³ Feu com jo, que procuro de complaure'ls tots en tot, no cercant el meu propi bé, sinó el bé de tots, perquè se salvin.

11

¹ Sigueu imitadors meus, com jo ho sóc de Crist.
Les assemblees comunitàries

L'home i la dona davant el Senyor

² Us felicito perquè us recordeu sempre de mi i conserveu els ensenyaments tal com us els vaig transmetre. ³ Però vull que compregueu que tot home té Crist per cap, l'home és cap de la dona, i Déu és cap de Crist. ⁴ Quan un home prega o profetitza amb el cap cobert, deshonora el seu cap, ⁵ i quan una dona prega o profetitza amb el cap sense cobrir, deshonora el seu cap, perquè és igual que si anés rapada. ⁶ Per tant, si una dona no es vol cobrir, que es talli els cabells; però si li fa vergonya de tallar-se'ls o de rapar-se, que es cobreixi. ⁷ Pel que fa a l'home, no s'ha de cobrir el cap, perquè és imatge i glòria de Déu, mentre que la dona és la glòria de l'home. ⁸ No és l'home que va ser tret de la dona, sinó la dona de l'home. ⁹ Ni tampoc l'home no va ser creat per causa de la dona, sinó la dona per causa de l'home. ¹⁰ Per això la dona, per respecte als àngels, ha de portar al cap un signe de la dignitat que té.

¹¹ D'altra banda, per al Senyor no hi ha dona sense home ni home sense dona; ¹² perquè si bé la dona va ser treta de l'home, també és cert que l'home neix de la dona, i tot ve finalment de Déu.

¹³ Judiqueu-ho vosaltres mateixos: ¿és correcte que una dona pregui a Déu amb el cap descobert? ¹⁴ ¿No us ensenya la mateixa naturalesa que els cabells llargs són un deshonor per a l'home, ¹⁵ però, en canvi, són motiu de glòria per a la dona? És que la cabellera li ha estat donada com un vel.

¹⁶ I si algú encara vol discutir-ho, sàpiga que nosaltres no tenim aquest costum, ni tampoc les esglésies de Déu.

El sopar del Senyor

¹⁷ Després de les instruccions que us acabo de donar, el que ara us diré no serà per a felicitar-vos: quan us reuniu, no és en bé vostre, sinó en mal. ¹⁸ Primer de tot, sento a dir que, quan us reuniu en comunitat, hi ha divisions entre vosaltres, i en part ho crec: ¹⁹ certament cal que hi hagi grups oposats, perquè es vegi qui resisteix la prova. ²⁰ El resultat és que, quan us reuniu tots alhora, ja no celebren el sopar del Senyor, ²¹ perquè, en el moment de l'àpat, cadascú menja el sopar que ha portat, i mentre els uns passen gana els altres beuen massa. ²² ¿Que no teniu les vostres cases, si voleu menjar i beure? ¿O bé menyspreu l'Església de Déu i voleu avergonyir els qui no tenen res? Què us haig de dir? Que us en felicito? En això no us puc pas felicitar!

²³ La tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor. Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat, prengué el pa, ²⁴ digué l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això, que és el meu memorial.» ²⁵ I havent sopat féu igualment amb la copa, tot dient: «Aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu això, que és el meu memorial.» ²⁶ Perquè cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquesta copa anuncieu la mort del Senyor fins que ell vingui.

²⁷ Així, doncs, qui mengi el pa o begui la copa del Senyor indignament serà culpable de profanar el cos i la sang del Senyor. ²⁸ Que cadascú s'exameni a si mateix, abans de menjar el pa i beure la copa, ²⁹ perquè qui menja i beu sense tenir present que es tracta del cos del Senyor, menja i beu la pròpia condemna. ³⁰ Per això hi ha tants malalts i gent delicada entre vosaltres, i alguns han mort. ³¹ Si ens examinéssim nosaltres mateixos, el Senyor no ens judicaria. ³² Ara, però, ell ens judica per corregir-nos i perquè no siguem condemnats amb el món. ³³ Per tant, germans meus, quan us reuniu per menjar, sigueu sol·lícits els uns pels altres. ³⁴ Si algú té gana, que mengi a casa seva, no fos cas que les vostres reunions es convertissin en motiu de condemna. Totes les altres coses, les determinaré quan vingui.

Els dons de l'Esperit

12

¹ Pel que fa als dons de l'Esperit, germans, no vull que estiguen en la ignorància. ² Sabeu que, quan encara éreu pagans, us deixàveu arrossegar cap als ídols muts una vegada i una altra. ³ Per això us faig saber que ningú que parli mogut per l'Esperit de Déu no diu: «Maleït sigui Jesús», i que tampoc ningú no pot dir: «Jesús és el Senyor» si no el mou l'Esperit Sant.

⁴ Els dons són diversos, però l'Esperit és un de sol. ⁵ Són diversos els serveis, però el Senyor és un de sol. ⁶ Els miracles són diversos, però Déu és un de sol, i és ell qui ho obra tot en tots. ⁷ Les manifestacions de l'Esperit que rep cadascú són en bé de tots. ⁸ Un, per mitjà de l'Esperit, rep el do d'expressar-se amb saviesa; un altre rep el do del coneixement per obra del mateix Esperit; ⁹ un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe; un altre, el do de guarir, en virtut de l'únic Esperit; ¹⁰ un altre, el do de fer miracles; un altre, el do de profecia; un altre, el de discernir els esperits; un altre, el do de parlar en llengües; un altre, el do d'interpretar-les. ¹¹ Tot això és obra de l'únic i mateix Esperit, que distribueix els seus dons a cadascú tal com ell vol.

Un sol cos amb molts membres

¹² El Crist és com el cos humà, que és un, encara que tingui molts membres: tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. ¹³ Tots nosaltres, jueus i grecs, esclaus i lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per a formar un sol cos, i tots hem rebut com a beguda un sol Esperit.

¹⁴ Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. ¹⁵ Si el peu deia: «Com que no sóc mà, no sóc del cos», no per això deixaria de ser del cos. ¹⁶ I si l'orella deia: «Com que no sóc ull, no sóc del cos», no per això deixaria de ser del cos. ¹⁷ Si tot el cos fos ull, com podria sentir-hi? Si tot el cos fos oïda, com podria oïr? ¹⁸ Però Déu ha distribuït en el cos cada un dels membres de la manera que li ha semblat. ¹⁹ Si tot el cos es reduís a un sol membre, on seria el cos? ²⁰ Així, doncs, els membres són molts, però el cos és un de sol. ²¹ L'ull no pot dir a la mà: «No em fas cap falta», ni tampoc el cap als peus: «No em feu cap falta.» ²² Ben al contrari, els membres del cos que semblen més febles són els més necessaris; ²³ els que ens semblen menyspreables, els cobrim amb més honor; i els que tenim per menys decents, els tractem amb una decència ²⁴ que no necessiten els membres més decents. Déu ha disposat el cos de tal manera que ha donat més honor als membres que més en necessiten, ²⁵ perquè en el cos no hi hagi divisions, sinó que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres. ²⁶ Per això, quan

un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell, i quan un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell. ²⁷ Doncs bé, vosaltres formeu el cos de Crist, i cadascú n'és un membre. ²⁸ En l'Església, Déu ha posat, en primer lloc, apòstols; en segon lloc, profetes; en tercer lloc, mestres; després, els qui tenen poder d'obrar miracles; després, els qui tenen el do de guarir, d'ajudar els altres, de guiar-los, de parlar en llengües. ²⁹ ¿Són tots apòstols? ¿O tots profetes? ¿O tots mestres? ¿Tots fan miracles? ³⁰ ¿Tenen tots el do de guarir? ¿Tots parlen en llengües? ¿O tots les saben interpretar?

³¹ Anheleu, però, els dons més grans!

El camí incomparable de l'amor

I ara us vull mostrar un camí incomparablement més alt.

13

¹ Si jo parlés els llenguatges dels homes i dels àngels però no estimés, seria com una esquella sorollosa o un címbal estrident. ² Si tingués el do de profecia i penetrés tots els designis amagats de Déu i tot el coneixement, si tingués tanta fe que fos capaç de moure les muntanyes, però no estimés, no seria res. ³ Si repartís tots els meus béns als pobres, fins i tot si em vengués a mi mateix per esclau i tingués així un motiu de glòria, però no estimés, de res no em serviria.

⁴ El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és altiu ni orgullós, ⁵ no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja; ⁶ no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat; ⁷ tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta.

⁸ L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar en llengües s'acabarà, que el do de conèixer serà també inútil. ⁹ Ara els nostres dons de coneixement i de profecia són limitats. ¹⁰ Però quan vindrà allò que és perfecte, serà inútil allò que és limitat. ¹¹ Quan era un infant, parlava com un infant, pensava com un infant, raonava com un infant; però d'ençà que sóc un home, tinc per inútil el que és propi dels infants. ¹² Ara hi veiem de manera fosca, com en un mirall poc clar; després hi veurem cara a cara. Ara el meu coneixement és limitat; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. ¹³ Mentrestant, subsisteixen la fe, l'esperança i l'amor, tots tres; però l'amor és el més gran.

La profecia i el do de llengües

14

¹ Per damunt de tot, estimeu-vos! Anheleu els dons de l'Esperit, sobretot el de profecia! ² El qui té el do de parlar en llengües, no parla als homes, sinó a Déu. Ningú no el pot entendre: mogut per l'Esperit, diu coses misterioses. ³ En canvi, el qui té el do de profecia parla als homes: edifica, exhorta, anima. ⁴ El qui parla en llengües s'edifica a si mateix, mentre que el qui profetitza edifica la comunitat. ⁵ Jo desitjo que tots vosaltres parleu en llengües, però més encara que profetitzeu: és millor profetitzar que no pas parlar en llengües, fora que algú les interpreti per a l'edificació de la comunitat.

⁶ Supposeu, germans, que jo us vingués a trobar i us parlés en llengües: de què us serviria, si la meva paraula no us portava cap mena de revelació, de coneixement, de profecia o d'ensenyament? ⁷ Passa com amb els instruments musicals, per exemple una flauta o una cítara. Si no donen un so net, com es podrà reconèixer què toquen l'una i l'altra? ⁸ I si la trompeta dona un toc confús, qui es prepararà per al combat? ⁹ Igualment, si quan parleu en llengües no en doneu la interpretació, qui podrà entendre el que dieu? Serà com si parléssiu a l'aire! ¹⁰ En el món hi ha infinitat de maneres d'expressar-se i no hi ha res que no es pugui expressar; ¹¹ però si desconec el significat de les expressions, el qui parla amb mi parlarà amb un estranger i també l'altre serà un estranger que parla amb mi.

¹² Igualment vosaltres: ja que anheleu els dons de l'Esperit, cerqueu de tenir-los en abundància, però procureu que sigui per a l'edificació de la comunitat. ¹³ Per tant, el qui tingui el do de parlar en llengües, que pregui perquè algú les sàpiga interpretar. ¹⁴ Si jo prego en llengües, el meu esperit prega, però el meu enteniment no arriba a donar fruit. ¹⁵ Què he de fer, doncs? Preguar amb l'esperit, i pregar també amb l'enteniment; cantar amb l'esperit, i cantar també amb l'enteniment. ¹⁶ Si dones gràcies a Déu només amb l'esperit, el qui no ha estat iniciat no podrà respondre «Amén» a la teva pregària, ja que no entén el que dius. ¹⁷ Pot ben ser que hagi donat gràcies d'una manera excel·lent, però que això no contribueixi a l'edificació de l'altre. ¹⁸ Gràcies a Déu, tinc el do de parlar en

llengües més que tots vosaltres; ¹⁹ però en una reunió comunitària m'estimo més dir cinc paraules que s'entenguin, per instruir els altres, que no pas deu mil paraules en llengües.

²⁰ Germans, no sigueu criatures en qüestió de seny. Sigueu-ho si es tracta de fer mal, però en qüestió de seny sigueu adults. ²¹ En la Llei hi ha escrit: Parlaré a aquest poble valent-me d'homes de llengües estrangeres i per boca d'estrangers, però ni així no m'escoltaran. Ho dic jo, el Senyor. ²² Per tant, les llengües són un senyal per als no creients, no per als qui creuen; en canvi, la profecia és per als qui creuen, no per als no creients. ²³ Supposeu que tota la comunitat està reunida i que tots parlen en llengües: si entra un no iniciat o un no creient, ¿no dirà que sou bojos? ²⁴ Però si tots profetitzen i entra un no creient o un no iniciat, entre tots li faran veure els seus pecats, tots discerniran el seu cas, ²⁵ i seran descoberts els secrets del seu cor. Llavors es prosternarà amb el front fins a terra, adorarà Déu i proclamarà que realment Déu és enmig de vosaltres.

²⁶ Per tant, germans, què cal fer? Quan us reuniu, que cadascú doni el que té: un salm, un ensenyament, una revelació, el do de parlar en llengües o bé d'interpretar-les; però que tot serveixi per a edificar els altres. ²⁷ Si parreu en llengües, que ho facin dos, o màxim tres, l'un darrere l'altre, i que un les interpreti. ²⁸ Però si no hi ha ningú per a interpretar-les, que el qui parla en llengües calli en la reunió i que parli amb ell mateix i amb Déu. ²⁹ Quant als profetes, que parlin dos o tres, i que els altres facin el discerniment. ³⁰ Però si un dels qui en aquell moment estan asseguts rep una revelació, que calli el qui estava parlant. ³¹ Tots teniu dret a profetitzar, però l'un darrere l'altre, perquè tots hi aprenguin i a tots arribi una exhortació. ³² Sapigueu que les inspiracions profètiques han d'estar sotmeses als profetes, ³³ ja que Déu no és un Déu de desordre, sinó de pau.

Com és costum en totes les esglésies del poble sant, ³⁴ que les dones casades callin en les reunions comunitàries; no els és permès de parlar, sinó que s'han de mostrar submises, com diu fins i tot la Llei. ³⁵ I si es volen instruir sobre algun punt, que ho preguntin a casa als seus marits, perquè no està bé que una dona casada parli en una reunió de la comunitat. ³⁶ ¿És que la paraula de Déu ha sortit tan sols de vosaltres? ¿O és que sou els únics que l'heu rebuda?

³⁷ Si algú es té per un profeta o per un home portat per l'Esperit, reconeixerà que això que us escric és un manament del Senyor. ³⁸ I si algú no ho vol reconèixer, Déu no el reconeixerà a ell.

³⁹ Per tot això, germans meus, anheleu el do de profecia i no poseu obstacles al do de parlar en llengües. ⁴⁰ Però que tot es faci amb dignitat i amb ordre.

La resurrecció dels morts

Jesucrist ha ressuscitat

15

¹ Us recordo, germans, l'evangeli que us vaig anunciar i que vosaltres acollíreu. Fins ara us hi heu mantingut fermes, ² i per ell obteniu la salvació, si el reteniu tal com us el vaig anunciar; altrament us hauríeu convertit inútilment a la fe. ³ Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo havia rebut:

Crist morí pels nostres pecats,
com deien ja les Escriptures,

⁴ i fou sepultat;

ressuscità el tercer dia,
com deien ja les Escriptures,

⁵ i s'aparegué a Cefes
i després als Dotze.

⁶ Després es va aparèixer a més de cinc-cents germans a la vegada, la majoria dels quals encara viuen, però alguns ja són morts. ⁷ Després es va aparèixer a Jaume i, més tard, a tots els apòstols. ⁸ Finalment, al darrer de tots, com a un que neix fora de temps, se'm va aparèixer també a mi. ⁹ Perquè jo sóc el més petit dels apòstols i ni tan sols mereixo que em diguin apòstol, ja que vaig perseguir l'Església de Déu. ¹⁰ Però per gràcia de Déu sóc el que sóc, i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuosa. Al contrari, he treballat més que tots ells; no jo, sinó la gràcia de Déu que hi ha en mi. ¹¹ Així, doncs, tant si sóc jo com si són ells, això és el que tots prediquem i això és el que vosaltres heu cregut.

Els morts ressuscitaran

¹² Si prediquem que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com és que alguns de vosaltres neguen la resurrecció dels morts? ¹³ Si no hi ha resurrecció dels morts, tampoc Crist no ha ressuscitat. ¹⁴ I si Crist no ha ressuscitat, la

nostra predicació és buida, i buida és també la vostra fe. ¹⁵ Fins i tot donem un fals testimoni de Déu mateix, ja que testimoniem en contra d'ell quan diem que ell ha ressuscitat el Crist: si és cert que els morts no ressusciten, Déu no l'ha pogut pas ressuscitar. ¹⁶ Perquè si els morts no ressusciten, tampoc Crist no ha ressuscitat. ¹⁷ I si Crist no ha ressuscitat, la vostra fe és il·lusòria, encara viviu en els vostres pecats. ¹⁸ En conseqüència, els qui han mort en Crist, també estarien perduts sense remei. ¹⁹ Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes.

²⁰ Però, de fet, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com a primícia de tots els qui han mort. ²¹ Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: ²² així com per la seva unió amb Adam tots moren, així també per la seva unió amb Crist tots tornaran a la vida. ²³ Però cadascú en el moment que li correspon: Crist, com a primícia; després, el dia que ell vindrà, els qui són de Crist. ²⁴ Llavors arribarà la fi, quan ell destituirà tota mena de potència, d'autoritat i de poder i posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. ²⁵ Perquè Crist ha de regnar fins que Déu haurà posat tots els enemics sota els seus peus. ²⁶ El darrer enemic destituït serà la mort, ²⁷ perquè, segons l'Escriptura, Déu ho ha posat tot sota els seus peus. Quan el Crist dirà: «Tot està sotmès», és obvi que no hi inclourà Déu, que és justament qui li haurà sotmès tota cosa. ²⁸ I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà al qui li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots.

²⁹ Si els morts no ressusciten, què aconseguirien els qui es fan batejar en lloc dels qui ja han mort? Si els morts no ressusciten, per què fer-se batejar en lloc d'ells? ³⁰ I nosaltres mateixos, per què ens hauríem d'exposar a perills continus? ³¹ Germans, cada dia em veig en perill de mort, i això és tan cert com que vosaltres em sou motiu de glòria en Jesucrist, Senyor nostre. ³² De què em serviria haver lluitat amb feres a Efes, si només hagués estat per motius humans? Si els morts no ressusciten, mengem i beguem, que demà morirem! ³³ No us deixeu enganyar: «Les males companyies corrompen els bons costums.» ³⁴ Torneu al bon seny i no pequeu més. Perquè n'hi ha alguns que desconeixen Déu. Ho dic per a vergonya vostra!

El cos dels ressuscitats

³⁵ Potser algú preguntarà: «I com ressusciten, els morts? Quina mena de cos tenen?» ³⁶ Insensat! Tu saps que allò que sembres no arriba a tenir vida si abans no ha mort. ³⁷ I allò que sembres no és el cos de la planta que ha de néixer, sinó tan sols un gra de blat o de qualsevol altra planta; ³⁸ i Déu li dóna el cos que més li plau, un cos divers per a cada mena de llavor. ³⁹ Tampoc els cossos no són tots iguals: el dels homes és d'una manera; el dels animals terrestres, d'una altra; el dels ocells, d'una altra; el dels peixos, d'una altra. ⁴⁰ Hi ha cossos celestials i cossos terrenals, però els del cel resplendeixen d'una manera, i els de la terra, d'una altra; ⁴¹ la resplendor del sol és diferent de la resplendor de la lluna i diferent de la dels estels, ja que cap estel no resplendeix igual que l'altre.

⁴² Amb la resurrecció dels morts passa una cosa semblant. Se sembla un cos corruptible, però en ressuscita un d'incorruptible; ⁴³ se sembla un cos sense honor, i ressuscita gloriós; és sembrat feble, i ressuscita ple de força. ⁴⁴ És sembrat un cos terrenal, i ressuscita un cos espiritual. Perquè, així com hi ha cossos terrenals, també hi ha cossos espirituals. ⁴⁵ Així ho diu l'Escriptura: El primer home, Adam, fou un ésser terrenal; però el darrer Adam és Esperit que dóna vida. ⁴⁶ No és primer l'ésser espiritual, sinó el terrenal, i l'espiritual ve després. ⁴⁷ El primer home, fet de pols, prové de la terra, però el segon home prové del cel. ⁴⁸ Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. ⁴⁹ Així com som semblants a l'home fet de pols, també serem semblants a l'home que és del cel.

⁵⁰ Noteu-ho bé, germans: aquest cos de carn i sang no és capaç de posseir en herència el Regne de Déu; un cos corruptible no pot heretar la vida incorruptible. ⁵¹ I ara us vull revelar un disseny secret: no tots morirem, però tots serem transformats. ⁵² Serà en un instant, en un obrir i tancar d'ulls, al so de la trompeta final: la trompeta tocarà i els morts ressuscitaran incorruptibles, i nosaltres serem transformats. ⁵³ Perquè aquest cos corruptible s'ha de revestir d'allò que és incorruptible, i aquest cos mortal s'ha de revestir d'immortalitat. ⁵⁴ Quan aquest cos corruptible s'haurà revestit d'allò que és incorruptible i aquest cos mortal s'haurà revestit d'immortalitat, llavors es complirà allò que diu l'Escriptura: La victòria ha engolit la mort. ⁵⁵ Oh mort, on és la teva victòria? On és ara, oh mort, el teu fibló? ⁵⁶ El fibló de la mort és el pecat, i la força del pecat ve de la Llei. ⁵⁷ Però donem gràcies a Déu, que ens concedeix la victòria per mitjà de Jesucrist, Senyor nostre.

⁵⁸ Per tant, germans meus estimats, manteniu-vos fermes i incommovibles; doneu-vos de ple a l'obra del Senyor, sabent que, gràcies a ell, el vostre treball no serà inútil.

Cloenda (16)

La col·lecta per l'església de Jerusalem

16

¹ Pel que fa a la col·lecta en favor del poble sant que hi ha a Jerusalem, seguïu també vosaltres les instruccions que he donat a les esglésies de Galàcia. ² Cada diumenge, que cadascú posi a part el que hagi pogut estalviar, i així, quan jo vingui, les col·lectes ja estaran fetes. ³ Quan arribi, donaré cartes de presentació als qui vosaltres designareu i els enviaré a portar la vostra ofrena a Jerusalem. ⁴ I si convé que hi vagi jo mateix, faran el viatge amb mi.

Projectes de viatge

⁵ Vindré a Corint després de travessar Macedònia, per on ara he de passar. ⁶ És possible que em quedi una temporada entre vosaltres, o fins i tot que m'hi estigui tot l'hivern, perquè m'ajudeu a continuar el meu viatge.

⁷ Aquesta vegada no us vull veure solament de passada; espero quedar-me amb vosaltres un quant temps, si el Senyor ho permet. ⁸ Ara, però, m'estaré a Efes fins a la Pentecosta, ⁹ perquè s'ha obert una porta molt gran a la meva activitat, encara que tinc allí molts adversaris.

¹⁰ Si arriba Timoteu, procureu que se senti acollit entre vosaltres, ja que treballa com jo en l'obra del Senyor. ¹¹ Que ningú no el menyspreï. Ajudeu-lo perquè torni cap a mi en pau. L'espero juntament amb els germans.

¹² He demanat amb insistència al nostre germà Apol·ló que vingui a trobar-vos juntament amb els altres germans, però no ho ha volgut de cap manera; vindrà quan se li presenti l'ocasió.

Recomanacions finals i salutacions

¹³ Vetlleu, manteniu-vos fermes en la fe, sigueu valents, tingueu coratge. ¹⁴ Feu-ho tot amb amor.

¹⁵ Germans, us faig encara aquesta petició: ja sabeu que Estèfanes i la seva família són les primícies de l'Acaia i que s'han posat al servei del poble sant. ¹⁶ Poseu-vos també vosaltres a disposició d'ells i de tothom qui col·labora i treballa amb ells. ¹⁷ M'alegro que hagin vingut Estèfanes, Fortunat i Acaic; ells han suplert la vostra absència, ¹⁸ ja que han confortat el meu esperit com havien confortat el vostre. Sapiguen apreciar aquests homes.

¹⁹ Us saluden les esglésies de l'Àsia. Us saluden especialment en el Senyor Àquila i Prisca, amb tota l'església que es reuneix a casa d'ells. ²⁰ Us saluden tots els germans. Saludeu-vos els uns als altres amb el bes de pau.

²¹ Aquesta salutació l'escriu jo mateix, Pau. ²² Si algú no estima el Senyor, que sigui maleït! Marana ta! ²³ Que la gràcia de Jesús, el Senyor, sigui amb vosaltres. ²⁴ Us estimo a tots en Jesucrist.

Salutació

1

¹ Pau, apòstol de Jesucrist per voler de Déu, i el germà Timoteu, a l'església de Déu que és a Corint i a tot el poble sant que viu arreu de l'Acaia. ² Us desitgem la gràcia i la pau de part de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

Acció de gràcies

³ Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, Pare entranyable i Déu de tot consol. ⁴ Ell ens conforta en totes les nostres adversitats, perquè nosaltres mateixos, gràcies al consol que rebem de Déu, sapiguem confortar els qui passen alguna pena. ⁵ És cert que compartim abundantment els sofriments de Crist, però també, gràcies a ell, el consol que rebem és abundant. ⁶ Si passem tribulacions és perquè sigueu consolats i salvats; i si som consolats és perquè pugueu rebre aquell consol que us fa suportar amb paciència els mateixos sofriments que patim nosaltres. ⁷ I l'esperança que tenim respecte a vosaltres és segura: sabem que, compartint els nostres sofriments, compartiu també el nostre consol.

⁸ Germans, no volem que ho ignoreu: el perill que vam passar a l'Àsia ens va aclaparar enormement, més enllà de les nostres forces, fins al punt que desesperàvem de sortir-ne amb vida. ⁹ Dins nostre ja ens donàvem per sentenciats a mort: tot va ser perquè no poséssim la confiança en nosaltres mateixos, sinó en Déu, que ressuscita els morts. ¹⁰ Ell ens va salvar d'un perill de mort tan greu i ens en salvarà encara. En ell tenim posada l'esperança: ell continuarà salvant-nos, ¹¹ amb l'ajut també de les vostres oracions. Així la gràcia que haurem obtingut per la pregària de moltes persones farà que molts donin gràcies per nosaltres.

Pau i la comunitat de Corint ([1,12-7,16](#))

Pau ajorna la seva visita

¹² Si d'alguna cosa ens podem gloriar, és d'allò que assegura la nostra consciència: que ens hem comportat enmig del món, i especialment entre vosaltres, amb la simplicitat i la sinceritat que vénen de Déu; ens guiava la gràcia divina i no una saviesa humana. ¹³ En efecte en les nostres cartes només hi trobareu allò que tots hi podeu llegir i entendre. I espero que arribareu a entendre totalment ¹⁴ allò que ja heu entès en part: que us podeu sentir orgullosos de nosaltres, com ens en sentirem de vosaltres el dia que vindrà Jesús, Senyor nostre.

¹⁵ Amb aquesta confiança, havia projectat de venir primer a trobar-vos, perquè obtinguéssiu una segona gràcia: ¹⁶ passant per Corint hauria anat a Macedònia, des d'on hauria tornat a vosaltres perquè m'ajudéssiu a preparar el viatge a Judea. ¹⁷ Aquests eren els meus plans. ¿Direu que vaig obrar amb lleugeresa? ¿O bé que prenc decisions mogut per interessos purament humans, i que tan aviat dic un sí com un no? ¹⁸ Déu n'és testimoni fidel: la paraula que us adrecem no és ara sí, ara no. ¹⁹ El Fill de Déu, Jesucrist, que hem anunciat entre vosaltres, tant jo com Siles i Timoteu, no ha estat mai ara sí, ara no: en ell només hi ha el sí! ²⁰ En Jesucrist, totes les promeses de Déu han trobat un «Sí», i per això, gràcies a ell, diem «Amén» a Déu i li donem glòria. ²¹ És Déu mateix qui ens ha ungit i ens referma en Crist, juntament amb vosaltres. ²² Ell ens ha marcat amb el seu segell i, com a penyora del que vindrà, ha posat en els nostres cors el do del seu Esperit.

²³ Jo us asseguro per la meva vida, i poso Déu per testimoni, que, si encara no he vingut a Corint, ha estat per consideració a vosaltres. ²⁴ No parlo com si volguéssim dominar la vostra fe, que manteniu tan ferma; més aviat volem contribuir a la vostra alegria.

2

¹ Per això vaig pensar que valdria més de no tornar a fer-vos una visita que us pogués entristir. ² Perquè, si jo us entristeixo, ¿qui pot tornar-me l'alegria sinó aquell mateix que jo he contristat? ³ Precisament, si us vaig escriure tot el que us vaig escriure, era perquè, quan vingués, no m'haguessin d'entristir els qui m'havien d'alegrar, convençut com estic que la meva alegria és també la de tots vosaltres. ⁴ Us vaig escriure, doncs, afligit i amb l'angoixa al cor, enmig de moltes llàgrimes. Però no era per entristir-vos; volia que veiéssiu el gran amor que us tinc.

Perdó d'una ofensa greu

⁵ Aquell qui m'ha donat el disgust, no me l'ha donat a mi sol, sinó, en certa manera, sense voler exagerar, a tots vosaltres. ⁶ Ara ja en té prou amb la reprensió de la comunitat; ⁷ el que heu de fer és perdonar-lo i consolar-lo, no fos cas que una tristesa excessiva el consumís. ⁸ Per això us demano que li demostreu el vostre amor, ⁹ ja que la meva intenció en escriure-us era d'assegurar-me que sou obedients del tot. ¹⁰ Jo perdono tothom a qui vosaltres perdoneu; fins i tot quan he perdonat a qui calia que perdonés, ho he fet per vosaltres, en presència de Crist. ¹¹ No volem pas que Satanàs en tregui partit, que ja coneixem massa les seves intencions.

Inquietud de Pau i victòria de Crist

¹² Quan vaig arribar a Tròada per anunciar-hi l'evangeli del Crist, vaig veure que el Senyor me n'havia obert la porta, ¹³ però no estava tranquil, perquè no vaig trobar-hi Titus, el meu germà. Llavors em vaig acomiadar d'ells i me'n vaig anar a Macedònia.

¹⁴ Donem gràcies a Déu, que, en el Crist, sempre ens porta en el seu seguici triomfal i, per mitjà nostre, escampa a tot arreu la bona olor del seu coneixement. ¹⁵ Perquè nosaltres som el perfum que Crist ofereix a Déu i que s'escampa entre els qui se salven i entre els qui es perden: ¹⁶ per als uns, és olor de mort que porta a la mort; per als altres, olor de vida que porta a la vida. I qui pot estar a l'altura d'una missió com aquesta? ¹⁷ Nosaltres, de tota manera, no fem com molts que mercadegen amb la paraula de Déu, sinó que, units a Crist, parlem amb sinceritat, de part de Déu i a la seva presència.

El ministeri de la nova aliança

3

¹ Potser direu que tornem a recomanar-nos a nosaltres mateixos. ¿És que necessitem presentar-vos cartes de recomanació, com fan alguns, o bé necessitem que vosaltres ens recomaneu? ² La nostra carta sou vosaltres: la portem escrita en els nostres cors, i tothom la pot conèixer i la pot llegir. ³ És evident que vosaltres sou una carta que ve de Crist i que ens ha estat confiada. No ha estat escrita amb tinta, sinó amb l'Esperit del Déu viu, i no en taules de pedra, sinó en taules de carn, en els vostres cors.

⁴ Aquesta és la confiança que, gràcies al Crist, nosaltres tenim davant de Déu. ⁵ No és que ens refiem de nosaltres mateixos, com si fóssim capaços de fer res pel nostre compte: tot el que podem fer ve de Déu; ⁶ ell ens ha fet capaços de ser servidors de la nova aliança, que no és la de la lletra de la Llei, sinó la de l'Esperit. Perquè la lletra mata, però l'Esperit dóna vida.

⁷ Moisès era servidor d'aquella Llei gravada amb lletres sobre pedra, que porta a la mort; i la seva cara resplendia de tal manera que els israelites no podien mirar-lo de fit a fit per la glòria que irradiava, tot i que era una glòria passatgera. ⁸ ¿Com no tindran més glòria els servidors de l'Esperit? ⁹ Si era gloriós estar al servei de la Llei que porta a la condemna, molt més ho serà encara estar al servei de la justícia salvadora. ¹⁰ Fins i tot allò que aleshores resplendia gloriosament, ara ja no resplendeix, davant aquesta glòria incomparable. ¹¹ Ja que, per gloriós que fos allò que era passatger, molt més ho serà allò que dura per sempre.

¹² Tenint, doncs, una esperança com aquesta, podem parlar obertament, ¹³ sense haver de posar-nos cap vel a la cara, com ho feia Moisès, perquè els israelites no veiessin la fi d'una glòria passatgera. ¹⁴ Però a ells se'ls va ofuscar l'enteniment, i fins al dia d'avui, quan llegeixen l'Antic Testament, el vel continua encara posat, ja que només desapareix gràcies a Crist. ¹⁵ Encara avui, tal com passava amb Moisès, sempre que escolten la lectura de la Llei de Moisès tenen un vel damunt el cor; ¹⁶ però sempre que es giren cap al Senyor cau el vel. ¹⁷ Ara bé, quan diu el Senyor és com si digués l'Esperit, i on hi ha l'Esperit del Senyor hi ha la llibertat. ¹⁸ I tots nosaltres, sense cap vel a la cara, reflectint com un mirall la glòria del Senyor, som transformats a la seva mateixa imatge, amb una glòria cada vegada més gran, per obra del Senyor, és a dir, de l'Esperit.

L'anunci de l'evangeli de Crist

4

¹ Per això, sabent que la misericòrdia de Déu ens ha confiat aquest servei, no ens acovardim. ² Més aviat evitem

d'obrar d'amagat, com qui se n'avergonyeix; ens comportem sense astúcies i no adulterem la paraula de Déu. Ben al contrari, sentint-nos en presència de Déu, procurem de guanyar-nos la confiança de tothom dient obertament la veritat. ³ I si l'evangeli que anunciem queda encara com cobert d'un vel, és només per als qui van a la perdició. ⁴ A ells, els incrèduls, el déu d'aquest món els ha encogat l'enteniment per tal que no els il·lumini l'evangeli del Crist gloriós, que és imatge de Déu. ⁵ Perquè, quan prediquem, no ens anunciem a nosaltres mateixos: anunciem que Jesucrist és el Senyor, i proclamem que som els vostres servidors per amor de Jesús. ⁶ El mateix Déu que digué: Que la llum resplendeixi enmig de les tenebres, és el qui ara ha resplendit en els nostres cors; així som il·luminats amb el coneixement de la glòria de Déu, que brilla en el rostre de Jesucrist.

⁷ Però portem aquest tresor en gerres de terrissa, perquè quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu, i no pas de nosaltres. ⁸ Ens veiem oprimits pertot arreu, però no esclafats; sense camins a seguir, però no sense sortida; ⁹ perseguits, però no atrapats; tirats per terra, però no abatuts; ¹⁰ sempre portem en el nostre cos els senyals de l'agonia de Jesús, perquè també en el nostre cos es manifesti la seva vida. ¹¹ És ben bé així: nosaltres, els qui vivim, estem sempre amenaçats de mort per causa de Jesús; així la vida de Jesús es manifesta en la nostra carn mortal. ¹² D'aquesta manera, la mort continua la seva obra en nosaltres, i la vida, en vosaltres.

¹³ Diu l'Esriptura: He cregut, i per això he parlat. Nosaltres, doncs, sabent que tenim l'esperit mateix de la fe, també creiem, i per això parlem; ¹⁴ sabem que aquell qui va ressuscitar Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà al costat d'ell juntament amb vosaltres. ¹⁵ Tot això és en bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies feta a la seva glòria.

La certesa d'anar a viure amb el Senyor

¹⁶ Per això no ens acovardim: encara que físicament ens anem consumint, interiorment ens renovellem cada dia més. ¹⁷ Els sofriments que ara passem són lleugers i d'un moment, però van acumulant un pes incomparablement immens de glòria, que durarà per sempre. ¹⁸ Nosaltres no fixem la mirada en això que veiem, sinó en allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre.

5

¹ Sabem que, quan es desfà la casa terrenal del nostre cos, que és tan sols una tenda, tenim al cel un altre edifici, que és obra de Déu, una casa no feta per mans d'home, eterna. ² És per això que gemeguem, pel gran desig que tenim de revestir-nos de la nostra casa celestial, ³ ja que en aquella hora serem despullats, però no quedarem pas nus. ⁴ Els qui ara vivim en aquesta tenda, gemeguem apesarat, perquè no voldríem despullar-nos d'aquest cos, sinó revestir-nos de l'altre, i que així la nostra condició mortal quedés absorbida per la vida immortal. ⁵ Déu és el qui ens ha destinat a la vida immortal i ens ha donat l'Esperit com a penyora del que vindrà.

⁶ Així, doncs, ens sentim sempre plens de confiança; sabem que, mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ⁷ ja que fem camí per la fe, sense veure-hi. ⁸ Ens sentim, doncs, plens de confiança, i preferim emigrar del cos i anar a viure amb el Senyor. ⁹ Per això, tant si vivim en el cos com si n'emigrem, només ens delim per ser-li plaents. ¹⁰ Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat en aquesta vida.

El ministeri de la reconciliació

¹¹ Sabent què vol dir venerar el Senyor, intentem de convèncer els homes. Déu prou que ens coneix, i espero que dins vostre també vosaltres ens coneixeu. ¹² No volem tornar a fer la nostra pròpia recomanació, però sí donar-vos l'ocasió de gloriar-vos de nosaltres; així tindreu què respondre als qui es glorien de les aparences i no del que hi ha en el cor. ¹³ Perquè, si havíem perdut el seny, era per Déu, i si ara tenim seny, és per vosaltres. ¹⁴ L'amor del Crist ens té agafats: hem comprès que un ha mort per tots, i això vol dir que tots han mort amb ell. ¹⁵ I ell ha mort per tots perquè els qui viuen ja no visquin per a ells mateixos, sinó per a aquell qui ha mort i ressuscitat per tots ells.

¹⁶ Per això nosaltres, des d'ara, ja no valorem ningú de manera purament humana, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem. ¹⁷ És a dir, els qui viuen en Crist són una creació nova. El que era antic ha passat; ha començat un món nou. ¹⁸ I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. ¹⁹ Efectivament, Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no tenint-li més en compte els seus pecats, i a nosaltres ens ha encomanat l'anunci de la reconciliació. ²⁰ Per tant, som ambaixadors de Crist, i Déu mateix us exhorta a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu! ²¹ Al qui no havia experimentat el pecat, Déu, per nosaltres, li va carregar el pecat, perquè gràcies a ell

experimentéssim la seva justícia salvadora.

6

¹ Com a col·laboradors de Déu, us exhortem a no deixar perdre la gràcia que n'heu rebut. ² Ell diu: T'he escoltat a l'hora favorable, t'he ajudat el dia de la salvació. Ara és l'hora favorable, ara és el dia de la salvació.

³ No hem de donar mai cap motiu d'escàndol a ningú, perquè no es malparli del servei que Déu ens ha confiat.

⁴ Ben al contrari, ens hem de manifestar en tot com a servidors de Déu, mantenint-nos constants enmig de les tribulacions, les contrarietats, les angoixes, ⁵ les bastonades, les presons, els avalots, les fatigues, les nits en blanc i la falta de menjar; ⁶ constants també en l'honestedat, el coneixement, la paciència, la bondat, la presència de l'Esperit Sant, l'amor no fingit, ⁷ la veritat que anunciem i el poder de Déu; constants també quan brandem les armes de la justícia per atacar o per defensar-nos, ⁸ quan som honorats i quan som menyspreats, quan malparlen de nosaltres i quan en parlen bé. Ens tenen per impostors, però diem la veritat; ⁹ ens ignoren, però de fet som coneguts; ens tenen per moribunds, però encara vivim; ens apallissen, però no ens executen; ¹⁰ patim afliccions, però sempre estem contents; ens tenen per miserables, però n'enriquim molts; sense tenir res, som amos de tot. ¹¹ Corintis, us hem parlat amb franquesa, us hem obert el cor de bat a bat. ¹² No trobareu reserves en nosaltres; només n'heu trobades dins vostre! ¹³ Us parlo com a fills: corresponeu-hi també vosaltres i obriu el vostre cor!

El temple del Déu viu

¹⁴ No us lligueu al jou dels infidels. Com poden anar juntes la justícia i la maldat? Què tenen en comú la llum i la tenebra? ¹⁵ Quina entesa pot haver-hi entre Crist i Belial? Com poden avenir-se el creient i el qui no creu? ¹⁶ Quin acord es faria entre el temple de Déu i els ídols? I aquest temple del Déu viu som nosaltres, tal com Déu mateix va dir: Habitaré enmig d'ells i els acompanyaré. Jo seré el seu Déu i ells seran el meu poble. ¹⁷ Per això, sortiu d'enmig d'ells, separeu-vos-en, diu el Senyor; no toqueu res d'impur, i jo us acolliré. ¹⁸ Jo us seré pare, i vosaltres em sereu fills i filles. Ho diu el Senyor de l'univers.

7

¹ Tenint, doncs, aquestes promeses, estimats meus, purifiquem-nos de tot el que pot tacar el cos i l'esperit i arribem a ser plenament sants, reverenciant Déu.

Joia de Pau pel penediment dels corintis

² Compreneu-nos bé: nosaltres no hem perjudicat ningú, ni hem arruïnat ningú, ni hem explotat ningú. ³ I no ho dic per condemnar-vos, perquè ja he deixat clar que us porto al cor fins al punt de compartir amb vosaltres mort i vida.

⁴ Us tinc tota la confiança i estic molt orgullós de vosaltres. Em sento ple de consol i desbordant de joia enmig de tantes tribulacions com passem.

⁵ Perquè, en arribar a Macedònia, no vaig trobar-hi tranquil·litat, sinó tota mena d'afliccions: a fora, lluites; a dintre, la por. ⁶ Però Déu, que consola els humils, ens va confortar amb l'arribada de Titus; ⁷ i no solament amb la seva arribada, sinó també amb el consol que de vosaltres havia rebut. Ell ens parlava de la vostra enyorança, del vostre desconsol, del desig que teniu de veure'm. Això em va produir una joia encara més gran.

⁸ La meua carta us va entristir, però ara no em sap gens de greu. És cert que me'n va saber, perquè vaig veure que aquella carta us havia disgustat, almenys de moment; ⁹ però ara estic content, no del vostre disgust, sinó del penediment que va néixer d'aquell disgust. En efecte, la vostra tristesa venia de Déu; nosaltres no us havíem perjudicat en res. ¹⁰ Perquè hi ha tristesa i tristesa: la tristesa que ve de Déu produeix un penediment que porta a la salvació i que a ningú no sap greu de sentir; en canvi, la tristesa que ve del món causa la mort. ¹¹ Fixeu-vos en tot el que ha produït en vosaltres la tristesa que ve de Déu! Quin interès, quines disculpes, quina indignació, quin temor, quina enyorança, quin desig, quin escarment! En tot heu demostrat que éreu innocents d'aquell cas. ¹² Així, doncs, si us vaig escriure, no va ser tant per resoldre el cas del qui va ofendre i del qui va ser ofès, sinó sobretot perquè us convencéssiu de l'interès que davant de Déu mostreu per nosaltres. ¹³ Aquest ha estat el nostre consol.

Però a aquest nostre consol s'hi ha afegit una alegria encara més gran: la de veure Titus tan content de les satisfaccions que tots plegats li heu donat. ¹⁴ I quan davant d'ell m'he gloriat de vosaltres per alguna cosa, no me n'he hagut d'avergonyar; i així com sempre us hem dit la veritat, també ha resultat ser veritat l'elogi que de vosaltres hem fet davant de Titus. ¹⁵ De manera que l'afecte entranyable que ell us té és més gran encara quan recorda

l'obediència de tots vosaltres, la reverència i el respecte amb què el vaucollir. ¹⁶ Estic content de poder confiar sempre en vosaltres.

La col·lecta a favor de l'església de Jerusalem (8-9)

La col·lecta, una obra de generositat

8

¹ Volem que conegueu, germans, la gràcia que Déu ha escampat en les esglésies de Macedònia. ² Tot i haver estat molt provats per les tribulacions, els ha sobrat alegria per a treure tresors de generositat de la seva extrema pobresa. ³ Dono testimoni que han aportat tot el que podien i fins més del que podien. Espontàniament, ⁴ ens han demanat amb molta insistència de poder participar en la col·lecta a favor del poble sant que hi ha a Jerusalem.

⁵ Complint el voler de Déu, i més enllà del que podíem esperar, s'han donat ells mateixos, primerament al Senyor i després a nosaltres. ⁶ Per això hem recomanat a Titus que acabi també entre vosaltres aquella obra generosa que ja havia començat. ⁷ Vosaltres teniu de tot en abundància: fe, eloqüència, coneixement, sol·licitud plena i l'amor que de nosaltres heu rebut. Tingueu també ara una generositat abundosa.

⁸ Parlo no com qui dona un manament. Voldria que l'exemple de sol·licitud dels altres us portés a demostrar la sinceritat del vostre amor. ⁹ Coneixeu prou bé la generositat de nostre Senyor Jesucrist; ell, essent ric, es va fer pobre per vosaltres, perquè us enriquíssiu amb la seva pobresa. ¹⁰ A propòsit d'això us dono aquest consell: convé que dugueu a terme la col·lecta, ja que l'any passat vaucollir els primers a proposar-la i a començar-la. ¹¹ Ara, doncs, hauríeu d'acabar-la, perquè una ferma decisió vagi seguida de la realització plena, en la mesura de les vostres possibilitats. ¹² Al qui té bona voluntat, se li accepta allò que té; poc importa allò que no té. ¹³ No seria just que, per alleujar els altres, patíssiu estretors: hi ha d'haver igualtat. ¹⁴ En el moment present, allò que us sobra a vosaltres ha de compensar el que els falta a ells, per tal que, un dia, allò que els sobri a ells compensi el que us falti a vosaltres. Així s'arribarà a la igualtat, ¹⁵ tal com diu l'Esclitura: Ni en sobrava als qui n'havien recollit molt ni en faltava als qui n'havien recollit poc.

¹⁶ Donem gràcies a Déu, que ha posat en el cor de Titus el mateix interès que jo tinc per vosaltres. ¹⁷ Titus havia acceptat la nostra invitació, i ara, mogut pel seu gran interès, us ha vingut a veure per pròpia iniciativa. ¹⁸ Amb ell hem enviat aquell germà que és lloat en totes les esglésies pel seu treball a favor de l'evangeli. ¹⁹ A més, les comunitats l'han elegit per company nostre de viatge en aquesta obra de generositat, obra que nosaltres complim a glòria del mateix Senyor i com a expressió de la nostra bona voluntat. ²⁰ D'aquesta manera volem evitar motius de crítica en l'administració d'una quantitat tan gran: ²¹ hem de procurar fer el bé no solament davant de Déu, sinó també davant els homes. ²² Juntament amb ells dos hem enviat un altre germà nostre; aquest germà ens ha mostrat moltes vegades el seu interès, i el seu interès encara augmentarà per la gran confiança que ha dipositat en vosaltres. ²³ Titus és el meu company i col·laborador prop de vosaltres. Els altres germans nostres són els enviats de les esglésies; ells són la glòria del Crist. ²⁴ Doneu-los, doncs, proves d'amor davant de totes les comunitats i demostreu que ens gloriem de vosaltres amb raó.

Recaptació de la col·lecta

9

¹ No cal que us escrigui sobre l'ajuda a favor del poble sant de Jerusalem. ² Conec la vostra bona voluntat i me n'he gloriat davant els germans de Macedònia. Els he dit: «Els germans d'Acaia estan a punt des de l'any passat.» Així el vostre zel ha estimulat molts d'ells. ³ Ara, però, us envio aquests germans perquè en aquesta qüestió no resultin infundats els meus elogis i perquè, tal com he anat dient, estiguen realment a punt. ⁴ Si els de Macedònia que m'acompanyin us trobaven desprevinguts, nosaltres, i encara més vosaltres, quedaríem avergonyits en tot aquest afer. ⁵ Per tant, he cregut necessari demanar a aquests germans que vinguessin a Corint abans de venir-hi jo i comencessin a recollir l'ofrena generosa que havíeu promès; tan bon punt estigui preparada, es podrà dir que és realment una ofrena generosa i no una mesquina.

⁶ Recordeu-ho: el sembrador mesquí tindrà una collita mesquina, el sembrador generós la tindrà generosa. ⁷ Que cadascú doni allò que de cor ha decidit, no de mala gana ni per força, perquè Déu estima el qui dona amb alegria.

⁸ Déu és prou poderós per a omplir-vos de gràcies de tota mena i fer que tingueu sempre tot el que necessiteu amb

prou abundància per a practicar tota mena d'obres bones. ⁹ Tal com diu l'Escriptura: Ho ha repartit, ho ha donat als pobres; la seva bondat dura per sempre. ¹⁰ El qui proveeix el sembrador de gra per a la sembra i dóna pa per a menjar, també us proveirà abundantament de llavor i farà créixer els fruits de la vostra bondat. ¹¹ Déu us enriquirà en tot perquè sigueu del tot generosos; així, en virtut de la nostra intervenció, molts li donaran gràcies. ¹² En efecte, aquest servei d'ajuda no tan sols satisfarà les necessitats dels qui pertanyen al poble sant, sinó que també serà una font abundant d'accions de gràcies a Déu. ¹³ Apreciant el vostre servei en allò que val, ells glorificaran Déu per l'obediència que professeu a l'evangeli del Crist i per la generositat que us fa solidaris amb ells i amb tothom. ¹⁴ I quan preguin per vosaltres demostraran l'afecte que us tenen recordant la gràcia incomparable que Déu us ha concedit. ¹⁵ Donem gràcies a Déu pel seu do inefable!
Pau defensa el seu ministeri apostòlic ([10,1-13,10](#))

Resposta de Pau a les acusacions

10

¹ Jo mateix, Pau, us ho demano per la dolcesa i la bondat del Crist; jo, tan tímid davant vostre i, en canvi, tan audaç quan sóc lluny: ² us demano que, quan vingui, no m'obligueu a recórrer a l'audàcia que penso mostrar contra els qui afirmen que ens movem per motius purament humans. ³ És cert que som homes, però no lluitem de manera purament humana. ⁴ Les armes del nostre combat no són d'origen humà, i reben de Déu la força per a destruir fortaleses; amb elles destruïm raonaments fal·laços ⁵ i altiveses de tota mena que s'alcen contra el coneixement de Déu, fem presoneres les intel·ligències per portar-les a obeir el Crist, ⁶ i estem disposats a castigar tota desobediència, un cop la vostra obediència sigui perfecta.

⁷ Fixeu-vos en allò que teniu al davant. Si algú està convençut que és del Crist, que s'adoni que també nosaltres ho som tant com ell. ⁸ Encara que me'n gloriï una mica massa, jo no m'haig d'averkonyir de la potestat que hem rebut del Senyor per a edificar-vos, i no pas per a destruir-vos. ⁹ No vull que sembli que aprofito les cartes per a intimidar-vos. ¹⁰ Algú diu que les meves cartes són fortes i dures, però que cara a cara sóc dèbil i les meves paraules no valen res. ¹¹ Doncs que sàpiga aquest que, un cop present, les meves obres seran com les cartes que envio quan sóc lluny.

¹² Nosaltres no tindrem pas la gosadia d'igualar-nos o comparar-nos als qui es recomanen a ells mateixos; aquests es prenen com a mesura i punt de comparació, i amb això demostren no tenir seny. ¹³ Nosaltres, en canvi, no ens gloriarem fora mida, perquè prou coneixem la mesura i el límit que Déu ens ha assignat, i que són els d'haver arribat fins a vosaltres. ¹⁴ El cert és que vam venir fins a vosaltres anunciant-vos l'evangeli del Crist. Si això no fos veritat, ara ens excediríem; ¹⁵ però nosaltres no ens gloriem fora mida a costa del treball dels altres; més aviat esperem que, amb el creixement de la vostra fe, eixamplarem més i més el nostre límit, ¹⁶ de manera que podrem anunciar l'evangeli més enllà de vosaltres, sense entrar, però, en el terreny d'altri ni gloriar-nos del que altres han preparat. ¹⁷ Si algú es gloria, que es gloriï en el Senyor. ¹⁸ Perquè no mereix l'aprovació aquell qui es recomana a ell mateix, sinó aquell que el Senyor recomana.

Defensa contra els falsos apòstols

11

¹ Tant de bo que em toleréssiu una mica de poc seny! Doncs bé, tolereu-me'! ² Estic gelós per vosaltres amb la mateixa gelosia de Déu. Us he promès a un sol espòs, vull presentar-vos al Crist com una verge pura. ³ Però em fa por que, així com la serp va seduir Eva amb la seva astúcia, ara algú no corrompi els vostres cors i us aparti de la fidelitat i l'honestedat que deueu al Crist. ⁴ Veig que, si ve algú i us anuncia un Jesús diferent del que us vam anunciar, o si us comunica un esperit diferent del que vau rebre, o un evangeli diferent del que vau acollir, tot això ho tolereu amb una gran facilitat. ⁵ D'altra banda, jo crec que no sóc inferior en res a aquests superapòstols. ⁶ Si voleu, em falla l'eloqüència, però no el coneixement, i us ho he demostrat de moltes maneres en tota ocasió.

⁷ Ja sabeu que us vaig anunciar gratuïtament l'evangeli de Déu. ¿Creieu que feia mal fet d'abaixar-me jo per enaltir-vos a vosaltres? ⁸ He pres els béns d'altres comunitats, més ben dit, he acceptat que em mantinguin per poder-me dedicar al vostre servei; ⁹ trobant-me a Corint entre vosaltres, vaig passar necessitat, però no vaig molestar ningú;

allò que em faltava ho van proveir els germans vinguts de Macedònia. En tot m'he guardat i em guardaré de ser-vos una càrrega. ¹⁰ Per la veritat de Crist que hi ha en mi, us asseguro que no em deixaré prendre aquest motiu de glòria en les regions d'Acaia. ¹¹ Per què ho dic? És que no us estimo? Déu sap prou com us estimo!

¹² Però continuaré fent el que faig ara: vull tallar tot pretext als qui busquen una excusa per a tenir els mateixos motius de glòria que nosaltres. ¹³ Aquesta mena de gent no són més que falsos apòstols, homes que enganyen, disfressats d'apòstols de Crist. ¹⁴ I això no és gens estrany, ja que el mateix Satanàs també es disfressa d'àngel de llum. ¹⁵ És, doncs, natural que també els seus servidors es disfressin de servidors de la justícia. Però la seva fi es correspondrà amb les seves obres.

Els sofriments de l'apòstol

¹⁶ Ho repeteixo: no em prengueu per un insensat, o si de cas accepteu-me com si ho fos, i que pugui gloriar-me de mi una estona. ¹⁷ No és fer-ho d'acord amb el Senyor, parlar com ara parlaré: serà com si no tingués seny, però les circumstàncies m'obliguen a gloriar-me. ¹⁸ Ja que molts es glorien de títols humans, jo també me'n gloriaré. ¹⁹ En efecte, vosaltres, gent de seny, tolereu de bona gana els qui no en tenen. ²⁰ Tolereu que us esclavitzin, que se us mengin, que us espoliïn, que us tractin amb altivesa, que us peguin a la cara. ²¹ Ho reconec: quin deshonor per a mi haver estat tan feble! Parlo sense seny; jo també goso afirmar tot allò que ells afirmen. ²² Són hebreus? Jo també. Són israelites? Jo també. Són descendents d'Abraham? Jo també. ²³ Són servidors del Crist? Declaro fora de mi que jo encara ho sóc més: en treballs, molt més; en presons, molt més; en bastonades, sense comparació; a punt de morir, molt sovint. ²⁴ Cinc vegades he rebut dels jueus els trenta-nou assots, ²⁵ tres vegades m'han flagel·lat, una vegada m'han apedregat, tres vegades he naufragat i he passat una nit i un dia sencers a la deriva en alta mar. ²⁶ M'he trobat sovint fent llargs viatges a peu, en perills de rius i perills de lladres, perills de part de la gent del meu llinatge i perills de part dels pagans, perills a la ciutat i perills en despoblat, perills a la mar, perills de part dels falsos germans; ²⁷ treballs i fatigues, sovint nits en blanc, fam i set, sovint sense menjar, passant fred i sense roba. ²⁸ I a tot això cal afegir-hi el meu neguit de cada dia, la preocupació per totes les esglésies. ²⁹ Quan algú és feble, jo també m'hi sento. Si fan caure algú, tot jo m'encenc. ³⁰ Però si m'he de gloriar, em gloriaré de les meves febleses. ³¹ El Déu i Pare de Jesús, el Senyor, beneït sigui pels segles, sap que no menteixo. ³² A Damasc, l'etnarca del rei Aretes havia apostat guardes a la ciutat per agafar-me, ³³ però em van despenjar per una finestra a dins d'un cove, muralla avall, i em vaig escapar de les seves mans.

Visions i revelacions

12

¹ Em veig obligat a gloriar-me. Ja sé que no està bé, però em vull referir a les visions i revelacions que el Senyor m'ha concedit. ² Conec un home unit a Crist que, ara fa catorze anys, va ser endut fins al tercer cel. No em pregunteu si va ser amb el cos o només en esperit; sols Déu ho sap. ³ No sé, doncs, si aquest home va ser endut amb el cos o en esperit, perquè tan sols ho sap Déu. ⁴ El cert és que fou endut al paradís i va sentir-hi paraules inefables, que als humans no és permès de repetir. ⁵ D'aquest home, sí que me'n podria gloriar, però pel que fa a mi mateix, tan sols em gloriaré de les meves febleses. ⁶ De fet, si em volgués gloriar, no seria cap insensatesa, ja que diria la veritat, però m'estimo més no fer-ho; no vull que ningú es formi de mi una opinió superior al que m'ha vist fer o m'ha sentit dir. ⁷ I perquè no m'enorgulleixi de les revelacions extraordinàries que he tingut, m'ha estat clavada una espina a la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi. ⁸ He demanat tres vegades al Senyor que me n'alliberi, ⁹ però ell m'ha donat aquesta resposta: «En tens prou amb la meva gràcia. En la teva feblesa actua el meu poder.» Per això em gloriaré sobretot de les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist. ¹⁰ Per tant, accepto de bon grat les febleses, les injúries, les adversitats, les persecucions i les angoixes per causa de Crist. Perquè quan sóc feble és quan sóc realment fort.

La preocupació de Pau pels corintis

¹¹ He obrat sense seny, però vosaltres m'hi heu obligat. Sou vosaltres qui m'hauríeu hagut de recomanar, perquè jo, que no sóc res, no sóc inferior en res a aquests superapòstols. ¹² Els signes autèntics de l'apòstol els heu vist realitzats quan jo era entre vosaltres: paciència constant, senyals, prodigis i miracles. ¹³ En què heu rebut un tracte inferior al de les altres esglésies? Tan sols en el fet que no us he molestat perquè em mantinguéssiu. Perdoneu-me aquesta injustícia!

¹⁴ Estic a punt de venir a Corint per tercera vegada, i tampoc no us molestaré: no busco els vostres béns, sinó les

vostres persones. No toca als fills d'estalviar per als pares, sinó als pares per als fills. ¹⁵ De bon grat, doncs, gastaré el que tinc i em desgastaré jo mateix per vosaltres. El fet que jo us estimi més, ¿ha de servir perquè m'estimeu menys? ¹⁶ Heu d'admetre que jo no us he estat cap càrrega; però algú podria dir que he estat prou astut per a fer-vos caure en una trampa. ¹⁷ ¿És que m'he valgut de cap dels meus enviats per a explotar-vos? ¹⁸ Vaig demanar a Titus que us visités i el vaig enviar en companyia d'aquell altre germà. ¿És que Titus s'ha aprofitat de vosaltres? ¿No ens hem mogut tots amb el mateix esperit? ¿No hem seguit les mateixes petjades?

¹⁹ Us semblarà que ja fa estona que ens defensem davant vostre, però de fet, germans estimats, parlem en Crist davant de Déu, pensant només en la vostra edificació. ²⁰ Perquè em temo que, quan arribaré, no us trobaré tal com voldria, i que vosaltres em trobareu tal com no voldríeu. Em temo que trobaré discòrdies, gelosies, enfuriments, rivalitats, calúmnies, murmuracions, arrogàncies, desordres; ²¹ que, quan arribaré, el meu Déu m'humiliarà davant vostre. Llavors m'hauré de doldre per molts que han pecat i encara no s'han penedit de la seva impuresa, de la seva immoralitat i del seu llibertinatge.

Advertiments i exhortacions

13

¹ Aquesta serà la tercera vegada que vindré a Corint. Tota qüestió ha de ser resolta per la declaració de dos o tres testimonis. ² Ja us ho vaig dir la segona vegada que era amb vosaltres, i ara, que sóc absent, ho repeteixo als qui han pecat i a tots els altres: si vinc per tercera vegada, no tindrè contemplacions. ³ Ja podeu anar cercant proves de si el qui parla en mi és aquell Crist que no és feble amb vosaltres, sinó poderós entre vosaltres! ⁴ Ell, en efecte, quan va ser crucificat estava voltat de feblesa, però ara viu pel poder de Déu. Així també nosaltres som febles en ell; però, pel poder de Déu, viurem juntament amb ell, en bé vostre.

⁵ Examineu-vos vosaltres mateixos, comproveu si us manteniu en la fe. ¿No sabeu reconèixer que Jesucrist és en vosaltres? Suposo que respondreu sense fer-vos mereixedors de cap reprovació. ⁶ En tot cas, espero que sabreu veure que nosaltres no la mereixem. ⁷ I demanem a Déu que no feu res de mal. Nosaltres no cerquem l'aprovació dels homes; només volem que vosaltres feu el bé, encara que passem per la desaprovació de tothom. ⁸ El poder que tenim és a favor de la veritat, no contra la veritat. ⁹ Així, ens alegrem cada vegada que nosaltres som febles i vosaltres sou forts; i el que demanem en la pregària és que sigueu del tot perfectes. ¹⁰ Per aquest motiu us escric tot això ara que sóc lluny, perquè, quan sigui amb vosaltres, no hagi de tractar-vos amb rigor, valent-me de la potestat que he rebut del Senyor per a edificar, no pas per a destruir.

Cloenda ([13,11-13](#))

Recomanacions finals i salutacions

¹¹ Finalment, germans, estigueu contents, refermeu-vos, exhorteu-vos, tingueu uns mateixos sentiments, viviu en pau, i el Déu de l'amor i de la pau serà amb vosaltres. ¹² Saludeu-vos els uns als altres amb el bes de pau. Us saluda tot el poble sant. ¹³ Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu i la comunió de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.

Salutació

1

¹ Pau, apòstol, no de part dels homes ni per designació d'un home, sinó per obra de Jesucrist i de Déu Pare, que el va ressuscitar d'entre els morts, ² i tots els germans que són amb mi, a les esglésies de Galàcia. ³ Us desitgem la gràcia i la pau de part de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. ⁴ Ell, per voluntat de Déu, el nostre Pare, es va entregar per causa dels nostres pecats i així ens alliberà del poder maligne d'aquest món. ⁵ A Déu sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

Pròleg

⁶ Em sorprèn que us aparteu tan aviat de Déu, que us va cridar per la gràcia de Crist, i us passeu a un altre evangeli. ⁷ De fet, no és que n'hi hagi cap altre, d'evangeli; tan sols hi ha gent que us pertorben i volen capgirar l'evangeli del Crist. ⁸ Doncs bé, si algú us anuncia un evangeli diferent del que us vam anunciar, ni que fóssim nosaltres mateixos o un àngel baixat del cel, que sigui maleït. ⁹ Ho havíem dit abans, i ara ho repeteixo: si algú us anuncia un evangeli diferent del que vau acollir, que sigui maleït. ¹⁰ Què us sembla: ¿em vull guanyar el favor dels homes, o el favor de Déu? ¿Direu que busco de plaure als homes? Si encara busqués de plaure als homes, ja no seria servent de Crist.

L'evangeli que Pau anuncia ([1,11-2,21](#))

La revelació del Fill de Déu a Pau

¹¹ Germans, vull que ho sapiguen: l'evangeli que us vaig anunciar no ve dels homes; ¹² jo no el vaig rebre ni aprendre de cap home, sinó per una revelació de Jesucrist.

¹³ Vosaltres ja heu sentit parlar de com em comportava quan era en el judaisme: perseguia amb fúria l'Església de Déu i la volia destruir; ¹⁴ i en la defensa del judaisme sobrepassava molts companys de la meva edat, ja que era molt zelós de les tradicions dels meus pares.

¹⁵ Però Déu em va escollir des de les entranyes de la mare i em va cridar per la seva gràcia. Quan a ell li semblà bé, ¹⁶ em va revelar el seu Fill perquè jo l'anunciés als pagans. Tot seguit, sense fer cas de consideracions humanes ¹⁷ i sense pujar a Jerusalem a trobar els qui eren apòstols abans que jo, me'n vaig anar a l'Aràbia, i després vaig tornar a Damasc.

¹⁸ Més tard, al cap de tres anys, vaig pujar a Jerusalem per conèixer Cefes, i vaig passar quinze dies amb ell.

¹⁹ Dels altres apòstols no en vaig veure cap, fora de Jaume, el germà del Senyor. ²⁰ I això que us escric és veritat: Déu sap que no menteixo.

²¹ Després me'n vaig anar a les regions de Síria i Cilícia. ²² Però les esglésies de Crist que són a Judea no em coneixien personalment; ²³ només sentien a dir: «El qui abans ens perseguia, ara anuncia la fe que havia volgut destruir.» ²⁴ I donaven glòria a Déu per causa meva.

L'acord de Jerusalem

2

¹ Passats catorze anys, vaig tornar a pujar a Jerusalem amb Bernabé; m'hi vaig emportar també Titus. ² Vaig pujar-hi mogut per una revelació i, en una conversa privada amb els dirigents tinguts en més consideració, vaig exposar l'evangeli que anuncio als pagans; jo no volia córrer o haver corregut en va. ³ Doncs bé, ni tan sols van exigir que se circumcidés el meu company Titus, que era grec. ⁴ Això és el que desitjaven alguns falsos germans intrusos que s'havien infiltrat per espiar la llibertat que tenim en Jesucrist i reduir-nos a l'esclavatge. ⁵ Però ni per un instant no vam cedir ni ens hi vam subjectar: volíem que es mantingués entre vosaltres la veritat de l'evangeli.

⁶ Pel que fa als qui eren considerats dirigents (poc m'importa el que eren, Déu no fa distinció de persones), no em van imposar res. ⁷ Ben al contrari, van veure que Déu m'havia confiat l'evangelització dels incircumcisos, igual com havia confiat a Pere la dels circumcisos. ⁸ Déu mateix, que amb el seu poder va fer de Pere l'apòstol dels

circumcisos, va fer també de mi l'apòstol dels pagans. ⁹ Per això, Jaume, Cefes i Joan, considerats com a columnes, van reconèixer la gràcia que Déu m'ha concedit i en senyal de comunió ens donaren la mà, a Bernabé i a mi, perquè nosaltres anéssim als pagans, i ells, als circumcisos. ¹⁰ Només ens van demanar que ens recordéssim dels seus pobres, cosa que he procurat de fer amb tot l'interès.

El conflicte d'Antioquia

¹¹ Ara bé, quan Cefes vingué a Antioquia m'hi vaig enfrontar obertament, perquè el seu comportament era reprobable: ¹² abans que en vinguessin alguns de part de Jaume, menjava amb els qui eren pagans, però quan aquells van arribar, ho evitava i se n'apartava, per por dels defensors de la circumcisió. ¹³ Aleshores els altres jueus també es van comportar hipòcritament com ell, i fins i tot Bernabé es deixà arrossegar per aquella dissimulació. ¹⁴ Jo, quan vaig veure que no actuaven correctament segons la veritat de l'evangeli, vaig dir a Cefes davant de tots: «Si tu, que ets jueu, no vius com els jueus, sinó com els pagans, com és que obligues els pagans a viure com els jueus?»

La fe i les obres de la Llei

¹⁵ Nosaltres som jueus de naixement i no d'un llinatge pecador com els altres pobles. ¹⁶ Sabem que ningú no és just davant de Déu en virtut de les obres que mana la Llei, sinó que ho és per la fe en Jesucrist. Per això nosaltres hem cregut en Jesucrist i som justos, no per les obres de la Llei, sinó per la fe en Crist, ja que ningú no pot ser just en virtut de les obres que mana la Llei. ¹⁷ ¿Pot ser que nosaltres, buscant de ser justos gràcies a Crist, també acabem essent pecadors? ¿Pot ser Crist instrument de pecat? De cap manera! ¹⁸ De fet, si ara em poso a reconstruir allò que havia destruït, reconec que abans havia transgredit la Llei. ¹⁹ Jo, en virtut de la Llei, vaig morir a la Llei a fi de viure per a Déu. Estic crucificat amb Crist. ²⁰ Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi. ²¹ No vull fer inútil la gràcia de Déu, ja que, si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort per no res. Alliberats de la Llei per Jesucrist ([3.1-5.12](#))

La Llei o la fe

3

¹ Gàlates insensats! Qui us ha pogut fascinar, després que jo us havia posat davant els ulls la figura de Jesucrist clavat en creu? ² Responeu-me només això: ¿vau rebre l'Esperit perquè havíeu complert les obres de la Llei, o perquè vau acollir la predicació de la fe? ³ ¿Tan insensats sou? Havíeu començat rebent l'Esperit, ¿i ara acabareu fent les vostres pròpies obres? ⁴ Els dons de l'Esperit, ¿els heu experimentat en va? Potser sí que ha estat en va! ⁵ El qui us concedeix l'Esperit i obra prodigis entre vosaltres, ¿ho fa perquè havíeu complert les obres de la Llei, o perquè vau acollir la predicació de la fe?

La promesa feta a Abraham

⁶ D'Abraham es diu que va creure en Déu, i Déu li ho comptà com a justícia. ⁷ Sapigüeu, doncs, que els qui creuen són fills d'Abraham. ⁸ L'Escriptura preveia que Déu, en virtut de la fe, faria justos els qui no són jueus, i va anunciar a Abraham aquesta bona notícia: En tu seran beneïts tots els pobles. ⁹ Així, doncs, els qui creuen són beneïts amb Abraham, el creient. ¹⁰ Perquè els qui es refien de les obres de la Llei estan sotmesos a una maledicció, ja que diu l'Escriptura: Maleït el qui no observi totes les prescripcions que hi ha en el llibre de la Llei i no les compleixi. ¹¹ Ara bé, ningú no és just davant de Déu en virtut de la Llei, perquè, segons diu l'Escriptura, viurà el qui és just per la fe; ¹² la Llei, però, segueix un camí divers del de la fe, ja que, també segons l'Escriptura, qui compleixi les prescripcions viurà gràcies a elles. ¹³ Crist ens ha rescatat de la maledicció de la Llei fent-se maledicció per nosaltres, tal com diu l'Escriptura: Maleït el qui està penjat en un patíbul. ¹⁴ Així la benedicció d'Abraham, destinada a tots els pobles, s'ha complert per Jesucrist, i hem rebut per la fe l'Esperit que Déu havia promès.

¹⁵ Germans, ja sabeu que entre els homes ningú no pot anul·lar o modificar un pacte tancat vàlidament. ¹⁶ Doncs bé, les promeses van ser fetes a Abraham i a la seva descendència. No diu: «i a les descendències», com si fossin molts, sinó que es refereix a un de sol: «i a la teua descendència», que és Crist. ¹⁷ Per això jo dic: Déu havia fet un pacte vàlid amb Abraham, i la Llei, que va arribar quatre-cents trenta anys després, no podia invalidar-lo ni podia anul·lar la promesa. ¹⁸ Perquè si l'herència ve de la Llei, ja no ve de la promesa; i és en virtut d'una promesa que Déu va donar a Abraham l'herència com a gràcia.

¹⁹ Per què va arribar, doncs, la Llei? Va ser afegida per a fer evidents les transgressions, fins que vingués aquella descendència en qui es compleixen les promeses. La Llei fou promulgada per mitjà d'àngels, per mans d'un mitjancer. ²⁰ Tanmateix, aquest mitjancer no és intermediari d'una sola persona, i Déu és un de sol. ²¹ ¿Deduïm d'això que la Llei va contra les promeses de Déu? De cap manera, perquè si haguéssim rebut una Llei capaç de donar vida hauríem estat certament justos en virtut de la Llei. ²² Ara bé, l'Escriptura deixa ben clar que tothom és captiu del pecat; així la promesa és concedida als creients gràcies a la fe en Jesucrist.

²³ Abans que arribés la fe estàvem reclosos sota la custòdia de la Llei, esperant el moment que la fe es revelaria.

²⁴ Així, doncs, la Llei ens ha fet de guia vers el Crist, per tal que fóssim justos en virtut de la fe. ²⁵ Però ara que la fe ha arribat, ja no depenem de cap guia. ²⁶ Tots vosaltres, per la fe, sou fills de Déu en Jesucrist: ²⁷ tots els qui heu estat batejats en Crist us heu revestit de Crist. ²⁸ Ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona: tots sou un de sol en Jesucrist. ²⁹ I si vosaltres sou de Crist, també sou descendència d'Abraham, hereus de la promesa.

La llibertat dels fills de Déu

4

¹ Us ho diré d'una altra manera: mentre l'hereu d'una casa és menor d'edat, no es diferencia gens d'un esclau, per bé que és amo de tot. ² Està sotmès a tutors i administradors fins al temps fixat pel seu pare. ³ Així també nosaltres: mentre érem menors d'edat respecte a la fe, érem esclaus dels poders que dominen aquest món.

⁴ Però quan va arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, ⁵ perquè rescatés els qui vivíem sota la Llei i rebéssim la condició de fills. ⁶ I la prova que som fills és que Déu ha enviat als nostres cors l'Esperit del seu Fill, que crida: «Abba, Pare!» ⁷ Per tant, ja no sou esclaus, sinó fills, i si sou fills, també sou hereus, per obra de Déu.

⁸ En altre temps, vosaltres no coneixíeu Déu i servíeu uns déus que, en realitat, no existeixen. ⁹ Però ara heu conegut Déu; més ben dit, heu estat reconeguts per ell. Com és, doncs, que us gireu altra vegada cap als poders dèbils i miserables d'aquest món i voleu tornar a servir-los? ¹⁰ Ara vosaltres observeu escrupolosament festes, llunes noves, solsticis i caps d'any. ¹¹ Tinc por que no hagi treballat inútilment entre vosaltres!

L'amença del retorn a l'esclavatge

¹² Germans, personalment no m'heu faltat en res. Però ara us ho prego: comporteu-vos com jo, que jo també em vaig comportar com vosaltres. ¹³ Recordeu que la primera vegada us vaig anunciar la bona nova amb motiu d'una malaltia, ¹⁴ i no em vaig menysprear ni vaig mostrar cap repugnància, tot i que el meu estat físic era una prova per a vosaltres. Ben al contrari, em vaig acollir com si fos un àngel de Déu o Jesucrist mateix. ¹⁵ Què en queda, doncs, de la benaurança que aleshores actuava en vosaltres? Jo mateix dono testimoni davant vostre que, si haguéssiu pogut, us hauríeu arrencat els ulls per donar-me'ls. ¹⁶ ¿M'he tornat ara enemic vostre perquè us dic la veritat? ¹⁷ Mireu que us van al darrere amb mala intenció: volen que us allunyeu de mi i que aneu darrere d'ells. ¹⁸ Però el que és bo és que aneu darrere el bé sempre, i no solament quan sóc entre vosaltres. ¹⁹ Fills meus, sento dolors de part com si us tornés a infantar, i no els acabaré fins que Crist no quedi format en vosaltres. ²⁰ Voldria ser ara mateix al costat vostre i trobar el to adequat, perquè no acabo de saber com parlar-vos.

Les dues aliances de Déu

²¹ Digueu-me, vosaltres que us voleu sotmetre a la Llei: ¿no sabeu què diu la Llei mateixa? ²² L'Escriptura afirma que Abraham tenia dos fills; l'un era fill de l'esclava, i l'altre, de la dona lliure. ²³ El de l'esclava va néixer per decisió humana, però el de la dona lliure va néixer en virtut de la promesa divina. ²⁴ Tot això té un sentit figurat. Les dues dones representen dues aliances de Déu. La primera aliança, que ve de la muntanya del Sinaí, és representada per Agar, que infanta esclaus. ²⁵ I aquesta dona, Agar, que representa la muntanya del Sinaí, a l'Àrabia, correspon a la Jerusalem d'ara, que de fet és esclava igual que els seus fills. ²⁶ En canvi, la Jerusalem del cel és lliure, i és la nostra mare, ²⁷ tal com diu l'Escriptura:

Crida d'alegria, tu que eres estèril,
que no havies infantat,
esclata en crits i clams de goig,
tu que no donaves a llum,
perquè ara té més fills l'abandonada
que la dona amb marit.

²⁸ Vosaltres, germans, sou fills de la promesa igual que Isaac. ²⁹ Però, així com aleshores el qui havia nascut per decisió humana perseguia el qui havia nascut per disposició de l'Esperit, ara passa igual. ³⁰ Tanmateix, què diu l'Escriptura? Treu de casa l'esclava i el seu fill, perquè el fill de l'esclava no ha de compartir l'herència amb el de la dona lliure. ³¹ Per tant, germans, no som fills d'una esclava, sinó de la dona lliure.

Jesucrist ens fa lliures

5

¹ Crist ens ha alliberat perquè siguem lliures. Així, doncs, manteniu-vos fermes i no us deixeu sotmetre altra vegada al jou de l'esclavatge!

² Mireu, sóc jo, Pau, qui us ho diu: Si us feu circumcidat, Crist ja no us servirà de res! ³ Declaro a tots els qui es fan circumcidat que s'obliguen a complir tota la Llei: ⁴ vosaltres, doncs, que preteneu de ser justos en virtut de la Llei, us deslligueu de Crist i quedeu exclosos de la gràcia de Déu. ⁵ Nosaltres, en canvi, gràcies a l'Esperit, confiem, en virtut de la fe, que es compleixi l'esperança que Déu dóna als qui ha fet justos. ⁶ Per als qui viuen en Jesucrist no compta per a res ser circumcidat o no ser-ho; només compta la fe que actua per l'amor.

⁷ Fins ara corrieu bé! ¿Qui us ha barrat el pas i us ha desviat de la veritat? ⁸ Ara ja no us atreu aquell qui us crida!

⁹ Una mica de llevat fa pujar tota la pasta. ¹⁰ Us tenim tota la confiança en el Senyor: ell farà que no penseu d'una altra manera. Però aquell qui us pertorba, sigui qui sigui, haurà de carregar-se la condemna eterna.

¹¹ D'altra banda, germans, si fos veritat que encara predico la necessitat de la circumcisió, per què sóc tan perseguit? Si fos així, s'hauria acabat l'escàndol de la creu. ¹² Tant de bo que arribin a mutilar-se els qui us empenyen a la rebel·lió!

L'Esperit i la llibertat ([5,13-6,10](#))

L'Esperit o els desigs terrenals

¹³ Vosaltres, germans, heu estat cridats a la llibertat. Però mireu que aquesta llibertat no sigui un pretext per a satisfer els desigs terrenals. Més aviat, per l'amor, feu-vos servents els uns dels altres. ¹⁴ En efecte, tota la Llei troba la seva plenitud en un sol precepte: Estima els altres com a tu mateix. ¹⁵ Perquè, si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos.

¹⁶ Ara, doncs, jo us dic: comporteu-vos d'acord amb l'Esperit i no satisfareu els desigs terrenals. ¹⁷ Perquè els desigs terrenals són contraris a l'Esperit, i l'Esperit és contrari als desigs terrenals. Hi ha una lluita entre ells, i per això no feu el que voldríeu. ¹⁸ Però si us deixeu guiar per l'Esperit no esteu sota la Llei. ¹⁹ Les conseqüències dels desigs terrenals són prou clares: relacions il·legítimes, impuresa, llibertinatge, ²⁰ idolatria, bruixeria, enemistats, discòrdies, gelosies, enfuriments, rivalitats, divisions, sectarismes, ²¹ enveges, borratxeres, orgies i coses semblants. Ja us vaig advertir, i us adverteixo encara, que els qui obren així no posseiran en herència el Regne de Déu. ²² En canvi, els fruits de l'Esperit són: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, ²³ dolcesa i domini d'un mateix. La Llei no és contrària a res d'això. ²⁴ Els qui són de Jesucrist han clavat a la creu totes les passions i tots els desigs terrenals. ²⁵ Si vivim gràcies a l'Esperit, comportem-nos d'acord amb l'Esperit!

²⁶ No siguem arrogants, provocant-nos i envejant-nos els uns als altres.

La llei de Crist

6

¹ Germans, si descobriu que algú ha comès una falta, vosaltres, els qui heu rebut l'Esperit, ajudeu-lo a refer-se, amb esperit de dolcesa, i penseu en vosaltres mateixos, que també podríeu caure en temptació. ² Ajudeu-vos a portar les càrregues els uns als altres, i compliu així la llei de Crist. ³ Si algú es pensa ser alguna cosa, quan de fet no és res, s'enganya a si mateix. ⁴ Més aviat, que cadascú examini la seva pròpia conducta; llavors, si troba motius per a gloriar-se, serà veient-se a ell mateix i no comparant-se amb els altres. ⁵ Cadascú ha de fer la pròpia tasca.

⁶ El qui és instruït en la paraula de Déu ha de compartir el que té amb aquell qui l'instrueix.

⁷ No us enganyeu: de Déu no se'n burla ningú. Allò que un sembla és allò que recull. ⁸ El qui sembla en el camp dels desigs terrenals, recollirà allò que prové d'aquests desigs: la perdició. Però el qui sembla en el camp de l'Esperit, recollirà allò que prové de l'Esperit: la vida eterna. ⁹ No ens cansem de fer el bé; perquè, si no defallim,

quan arribi el temps recollirem. ¹⁰ Així, doncs, ara que hi som a temps, fem el bé a tothom, però sobretot als qui formen la família dels creients.

Cloenda ([6,11-18](#))

¹¹ Fixeu-vos amb quines lletres més grosses us escric: són de la meva pròpia mà. ¹² Els qui, per motius terrenals, volen quedar bé, exigeixen que us circumcideu, amb l'única intenció de no ser perseguits per causa de la creu de Crist. ¹³ De fet, ni aquests que practiquen la circumcisió no observen tota la Llei i només volen que us circumcideu per poder-se gloriar de la vostra circumcisió. ¹⁴ Quant a mi, Déu me'n guard de gloriar-me en res si no és en la creu de nostre Senyor Jesucrist; en la creu, el món està crucificat per a mi, i jo, per al món. ¹⁵ Perquè no compta per a res ser circumcidat o no ser-ho; només compta que som una creació nova. ¹⁶ Que la pau i la misericòrdia davallin sobre tots els qui segueixen aquesta norma i sobre l'Israel de Déu.

¹⁷ D'ara endavant, que ningú no m'amoïni, que jo porto en el meu cos les marques dels sofriments de Jesús.

¹⁸ Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Salutació

1

¹ Pau, apòstol de Jesucrist per voler de Déu, al poble sant que viu a Efes i que és fidel a Jesucrist. ² Us desitjo la gràcia i la pau de part de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

Càntic de lloança a Déu

³ Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt al cel.

⁴ Ens escollí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprensibles als seus ulls.

Per amor ⁵ ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, ⁶ que dóna glòria i lloança a la gràcia que ens ha concedit en el seu Estimat.

⁷ En ell, per la seva sang, hem obtingut la redempció, el perdó dels nostres pecats. La riquesa de la gràcia de Déu ⁸ s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim.

⁹ Ens ha fet conèixer el seu disseny secret, la decisió benèvola que havia pres ¹⁰ per executar-la en la plenitud dels temps: ha volgut unir en el Crist totes les coses, tant les del cel com les de la terra.

¹¹ En Crist hem rebut la nostra part en l'herència; ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat.

¹² Volia que fóssim lloança de la seva glòria, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança.

¹³ En ell, vosaltres vau escoltar la paraula de la veritat, l'evangeli que us salva. En ell heu cregut i heu estat marcats amb el segell

de l'Esperit Sant promès.

¹⁴ I l'Esperit és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens redimirà plenament com a possessió seva i farà que siguem lloança de la seva glòria.

Acció de gràcies i pregària

¹⁵ També jo, d'ençà que m'han parlat de la vostra fe en Jesús, el Senyor, i del vostre amor a tots els del poble sant, ¹⁶ no em canso de donar gràcies per vosaltres i us tinc presents en les meves pregàries. ¹⁷ Demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi el do espiritual de comprendre la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell. ¹⁸ Li demano que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria ens té reservades en l'heretat que ell ens dona entre els sants, ¹⁹ i quina és la grandesa immensa del seu poder que obra en nosaltres, els creients; em refereixo a la força poderosa i eficaç ²⁰ amb què va obrar en el Crist, quan el ressuscità d'entre els morts i el féu seure a la seva dreta dalt al cel, ²¹ per damunt de tota potència, autoritat, poder i sobirania, i per damunt de qualsevol altre nom que es pugui invocar, tant en el món present com en el futur. ²² Déu ho ha posat tot sota els seus peus, i a ell, cap de tot, l'ha fet cap de l'Església, ²³ que és el seu cos, la plenitud d'aquell qui omple totes les coses. Jesucrist i l'Església (2-3)

De mort a vida

2

¹ Vosaltres en altre temps éreu morts per les vostres faltes i els vostres pecats; ² vivíeu sotmesos al déu d'aquest món, al sobirà que domina entre el cel i la terra, l'esperit que ara actua en els qui són rebels. ³ En altre temps tots nosaltres també havíem viscut com ells: ens abandonàvem als desigs terrenals i ens deixàvem endur pels seus impulsos. Actuàvem seguint la nostra naturalesa, i així ens fèiem mereixedors del càstig de Déu igual que els altres. ⁴ Però Déu, que és ric en misericòrdia, ens ha estimat amb un amor tan gran ⁵ que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts pels nostres pecats: és per gràcia que heu estat salvats! ⁶ Per mitjà de Jesucrist, Déu ens ha ressuscitat amb ell i ens ha entronitzat dalt al cel juntament amb ell; ⁷ així, davant els segles que vindran, i en virtut de la bondat que ens ha tingut en Jesucrist, ha volgut deixar ben clara la incomparable riquesa de la seva gràcia. ⁸ És per la gràcia que heu estat salvats per mitjà de la fe! I això no ve de vosaltres: és un do de Déu. ⁹ No és fruit de les obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. ¹⁰ Som obra seva: Déu ens ha creat en Jesucrist, i ens ha destinat a realitzar les bones obres que ell mateix havia preparat perquè visquéssim practicant-les.

Un sol poble en el Crist

¹¹ Per això, recordeu que, en altre temps, vosaltres, pagans de naixement, éreu anomenats incircumcisos pels qui es diuen de la circumcisió, ja que porten en la pròpia carn una marca feta per mans d'home. ¹² En aquell temps vivíeu separats de Crist, privats de la ciutadania d'Israel, forasters a la promesa i a les aliances. Vivíeu en el món sense esperança i sense Déu; ¹³ aleshores éreu lluny, però ara la sang del Crist us ha apropat.

¹⁴ Ell és la nostra pau. De dos pobles n'ha fet un de sol, destruint el mur que els separava ¹⁵ i abolint amb el seu propi cos allò que els feia enemics: la Llei amb els seus manaments i preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i, en ell, n'ha creat un de sol, la nova humanitat. ¹⁶ Ha fet morir en ell l'enemistat i, per la seva mort en creu, els ha reconciliat tots dos amb Déu i els ha unit en un sol cos. ¹⁷ Ell ha vingut a anunciar la bona nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. ¹⁸ Per ell, uns i altres, units en un sol Esperit, tenim accés al Pare.

¹⁹ Ara, doncs, ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu.

²⁰ Formeu un edifici construït sobre el fonament dels apòstols i els profetes, que té el mateix Jesucrist per pedra angular. ²¹ Sobre ell, tota la construcció es va alçant harmoniosament fins a ser un temple sant gràcies al Senyor.

²² Per ell, també vosaltres heu entrat a formar part de l'edifici, fins a ser, gràcies a l'Esperit, el lloc on Déu resideix.

Pau, servidor del disseny de Déu

3

¹ Per tot això, jo, Pau, sóc presoner per causa de Jesucrist a favor de vosaltres, els pagans. ² Segurament heu sentit parlar del do que Déu m'ha confiat a favor vostre, perquè el seu pla es realitzi: ³ per una revelació, ell m'ha fet conèixer el seu disseny secret, que ara he esbossat breument. ⁴ Llegint-ho, podeu adonar-vos de com he comprès el misteri del Crist, ⁵ que Déu no havia fet conèixer als homes de les generacions passades tal com ara l'ha revelat per l'Esperit als seus sants apòstols i profetes. ⁶ El disseny de Déu és aquest: en Jesucrist, per l'evangeli, tots els pobles tenen part en la mateixa herència, formen un mateix cos i comparteixen la mateixa promesa. ⁷ I jo sóc servidor d'aquest evangeli pel do de la gràcia que Déu m'ha concedit amb la seva acció poderosa.

⁸ A mi, que sóc el darrer de tot el poble sant, ell m'ha concedit la gràcia d'anunciar als pagans les insondables riqueses de Crist ⁹ i de mostrar a plena llum davant tothom com Déu realitza el seu disseny amagat des de sempre en ell mateix, que és el creador de totes les coses. ¹⁰ Així, ara, valent-se de l'Església, ha volgut fer conèixer les múltiples manifestacions de la seva saviesa a les potències i a les autoritats que són a les regions celestials.

¹¹ D'aquesta manera ha dut a terme en Jesucrist, Senyor nostre, el seu disseny etern. ¹² Gràcies a ell, tenim plena llibertat d'acostar-nos a Déu amb la confiança que ens dóna la nostra fe en Crist. ¹³ Us prego, doncs, que no defalliu veient les tribulacions que passo per vosaltres, sinó que hi trobeu un motiu de glòria.

Conèixer l'amor de Crist

¹⁴ Per tot això, jo m'agenollo davant el Pare, ¹⁵ de qui rep el nom tota família, tant al cel com a la terra, ¹⁶ i li prego que, per la riquesa de la seva glòria, consolidi amb la força del seu Esperit allò que sou en el vostre interior; ¹⁷ que, per la fe, faci habitar el Crist en els vostres cors, i així, arrelats i fonamentats en l'amor, ¹⁸ sigueu capaços de comprendre, amb tot el poble sant, l'amplada i la llargada, l'alçada i la profunditat ¹⁹ de l'amor de Crist; que arribeu a conèixer aquest amor que sobrepassa tot coneixement i, així, entreu del tot a la plenitud de Déu.

²⁰ Glòria a Déu, que amb la força que actua en nosaltres pot fer infinitament més de tot el que som capaços de demanar o entendre. ²¹ Glòria a ell en l'Església i en Jesucrist, de generació en generació pels segles dels segles. Amén.

Exhortacions ([4,1-6,20](#))

Edificar el cos de Crist

4

¹ Ara jo, presoner per causa del Senyor, us demano que visqueu d'una manera digna de la vocació que heu rebut, ² amb tota humilitat i dolcesa, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, ³ procurant de conservar la unitat de l'Esperit amb el lligam de la pau. ⁴ Un sol cos i un sol Esperit, com és també una de sola l'esperança que us dóna la vocació que heu rebut. ⁵ Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, ⁶ un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tots, actua en tots i és present en tots.

⁷ Cada un de nosaltres ha rebut la gràcia segons la mesura del do de Crist. ⁸ Per això diu l'Escriptura:

Va pujar a les altures,
s'endugué un seguici de captius,
va repartir dons als homes.

⁹ Ara bé, això de va pujar vol dir que abans havia baixat a les regions inferiors, és a dir, a la terra. ¹⁰ El qui va baixar és el mateix que després ha pujat més amunt de tots els cels, per dur a plenitud totes les coses. ¹¹ I és ell qui ha fet a uns el do de ser apòstols, a d'altres el de ser profetes, a d'altres el de ser evangelitzadors, a d'altres el de ser pastors i mestres; ¹² i així ha preparat els qui formen el poble sant perquè exerceixin el ministeri d'edificar el cos de Crist, ¹³ fins que tots plegats arribem a la unitat en la fe i en el coneixement del Fill de Déu, a formar l'home perfecte, a la talla pròpia de la plenitud del Crist.

¹⁴ Així ja no serem més com infants, moguts d'ací d'allà i portats a la deriva pel vent de qualsevol doctrina, a mercè de tothom i víctimes de l'astúcia que encamina a l'error. ¹⁵ Més aviat, mantenint-nos en la veritat i en l'amor, creixerem en tot fins que arribem a Crist, que és el cap. ¹⁶ Per ell, tot el cos es manté unit harmoniosament gràcies a tota mena de juntures que el sostenen; així, d'acord amb l'energia distribuïda segons la mesura de cada membre, tot

el cos va creixent i edificant-se en l'amor.

Revestir-se de l'home nou

¹⁷ Us dic, doncs, i us urgeixo pel Senyor que no visqueu més com viuen els pagans, que es guien per raonaments sense valor. ¹⁸ La seva intel·ligència és plena de tenebra i estan allunyats de la vida de Déu, ja que l'enduriment del seu cor els manté en la ignorància. ¹⁹ Insensibles com són, s'han donat al llibertinatge, fins al punt de cometre sense fre tota mena d'impureses. ²⁰ Però vosaltres, no és pas això el que heu après del Crist, ²¹ si és que realment heu escoltat el seu anunci i heu estat instruïts per ell. Així, doncs, segons la veritat que ve de Jesús, ²² renunciieu al vostre comportament passat i despulleu-vos de l'home vell que es va destruint rere els desigs seductors; ²³ renoveu espiritualment el vostre interior ²⁴ i revestiu-vos de l'home nou, creat a imatge de Déu en la justícia i la santedat que neixen de la veritat.

Normes de vida cristiana

²⁵ Per tant, abandoneu la mentida i que cadascú digui la veritat al seu proïsome, ja que tots som membres d'un mateix cos. ²⁶ Si us disgusteu amb algú, no l'ofengueu; que la posta de sol no us trobi encara ressentits: ²⁷ no doneu ocasió al diable. ²⁸ El qui robava, que deixi de robar; que procuri treballar honestament amb les seves mans i així pugui donar al qui passa necessitat. ²⁹ Que de la vostra boca no surtin mai paraules dolentes, sinó tan sols aquella paraula que serveixi per a edificar els altres en allò que convingui i faci bé als qui l'escolten. ³⁰ I no entristiu l'Esperit Sant de Déu, que us ha marcat amb el seu segell per al dia que sereu redimits. ³¹ Llanceu lluny de vosaltres l'amargor, l'enfuriment, la ira, els crits, les injúries i tota mena de dolenteria. ³² Sigueu bondadosos i afectuosos els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist.

5

¹ Sigueu imitadors de Déu, com a fills seus estimats; ² viviu estimant, tal com Crist ens va estimar i s'entregà a si mateix per nosaltres, oferint-se a Déu com a víctima d'olor agradable. ³ Tal com escau a un poble sant, coses com la immoralitat, les impureses o l'amor al diner, ni tan sols les hauríeu d'esmentar. ⁴ Res de paraules obscenes, estúpides o vulgars, que són del tot improcedents; més aviat eleveu a Déu accions de gràcies. ⁵ Perquè, sapigueu-ho bé: cap immoral, cap impur o cap amic del diner, que és igual que ser idòlatra, no tindrà part en l'herència del Regne de Crist i de Déu.

⁶ Que ningú no us sedueixi amb discursos sense valor, ja que per discursos com aquests Déu castiga els qui són rebels. ⁷ No tingueu res a veure amb ells. ⁸ En altre temps éreu tenebres, però ara que esteu en el Senyor sou llum. Viviu com a fills de la llum. ⁹ Perquè els fruits de la llum són bondat, justícia i veritat. ¹⁰ Sapigueu reconèixer el que és agradable al Senyor. ¹¹ I no col·laboreu en les obres estèrils dels qui són tenebra; més aviat denuncieu-les. ¹² Tot el que fan d'amagat, fins fa vergonya de dir-ho; ¹³ però quan la llum ho denuncia, tot queda en evidència, ¹⁴ ja que les coses evidents són lluminoses. Per això diem:

«Aixeca't, tu que dorms,
ressuscita d'entre els morts,
i el Crist t'il·luminarà.»

¹⁵ Mireu, doncs, atentament, com us heu de comportar: no sigueu insensats, sinó assenyats. ¹⁶ Procureu de treure partit del moment present, perquè els temps que vivim són dolents. ¹⁷ No sigueu irreflexius: mireu d'entendre què vol el Senyor de vosaltres. ¹⁸ No us embriagueu de vi, que això porta a la perdició: ompliu-vos més aviat de l'Esperit. ¹⁹ Digueu tots junts salms, himnes i càntics de l'Esperit, cantant al Senyor i lloant-lo en el vostre cor. ²⁰ Doneu sempre gràcies per tot a Déu Pare en nom de nostre Senyor Jesucrist.

Noves relacions personals

²¹ Sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist.

²² Dones, sotmeteu-vos als vostres marits, tal com tots ens sotmetem al Senyor, ²³ perquè el marit és cap de la seva muller, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és el seu cos. ²⁴ Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, també les mullers s'han de sotmetre en tot als marits.

²⁵ Marits, estimeu les vostres mullers, tal com el Crist ha estimat l'Església i s'ha entregat a la mort per ella. ²⁶ L'ha volguda santificar purificant-la amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula. ²⁷ Volia portar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques ni arrugues ni res de semblant: una Església que fos santa i immaculada.

²⁸ Igualment, els marits han d'estimar la muller com el seu propi cos. Qui estima la muller s'estima a si mateix. ²⁹ No

hi ha hagut mai ningú que no estimés el propi cos; al contrari, tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist ho fa així amb l'Església, ³⁰ ja que som membres del seu cos. ³¹ Per això, tal com diu l'Escriptura, l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i tots dos formen una sola carn. ³² Aquest misteri és gran: jo entenc que es refereix a Crist i l'Església, ³³ i que també val per a vosaltres. Que cadascú estimi la seva muller com a si mateix, i que la muller sigui respectuosa amb el marit.

6

¹ Fills, obeïu els vostres pares, com vol el Senyor. És just que ho feu així. ² El primer manament que va acompanyat d'una promesa és aquest: Honra el pare i la mare; ³ així seràs feliç i tindràs llarga vida a la terra.

⁴ Pares, no irriteu els vostres fills: eduqueu-los i instruïu-los tal com faria el Senyor.

⁵ Esclaus, obeïu amb temor i respecte els vostres amos d'aquest món, amb un cor senzill, tal com tots obeïm el Crist, ⁶ i no tan sols per acontentar-los quan us vigilen, sinó com esclaus del Crist que fan de tot cor la voluntat de Déu. ⁷ Serviu de bon grat, com qui serveix el Senyor i no pas els homes. ⁸ Penseu que cadascú, tant si és esclau com si és lliure, rebrà del Senyor la recompensa pel bé que haurà fet.

⁹ Amos, tracteu els esclaus de la mateixa manera. Deixeu de banda les amenaces. Penseu que, tant ells com vosaltres, teniu l'amo en el cel, i ell no fa distinció de persones.

Recomanacions a tothom

¹⁰ Finalment, deixeu-vos enrobustir pel Senyor i per la seva força poderosa. ¹¹ Revestiu-vos amb l'armadura que Déu us dóna per a poder fer front als atacs astuts del diable. ¹² Perquè no ens toca de lluitar contra realitats humanes, sinó contra les potències i les autoritats, contra els qui dominen aquest món de tenebres, contra els esperits malignes que són a les regions celestials. ¹³ Poseu-vos l'armadura que Déu us dóna i així, en aquell dia dolent, sereu capaços de resistir i de mantenir-vos fermes fins a la victòria total. ¹⁴ Estiguedu a punt, doncs! Poseu-vos el cinturó de la veritat, revestiu-vos amb la cuirassa de la justícia, ¹⁵ estiguedu ben calçats, a punt per a anunciar l'evangeli de la pau. ¹⁶ Poseu-vos sobretot l'escut de la fe, capaç d'apagar tots els dards encesos del Maligne.

¹⁷ Preneu el casc de la salvació, i l'espasa de l'Esperit, que és la paraula de Déu.

¹⁸ Preguedu en tota ocasió, moguts per l'Esperit, amb oracions i súplices; en les vetlles dediqueu-vos a intercedir amb constància a favor de tot el poble sant ¹⁹ i a favor meu, perquè Déu em posi als llavis paraules valentes per a fer conèixer el misteri de l'evangeli, ²⁰ del qual sóc un ambaixador encadenat. Preguedu perquè en parli amb valentia, tal com és la meva obligació.

Cloenda ([6.21-24](#))

²¹ Vull que també vosaltres coneguedu la meva situació, el que ara faig. Us informarà de tot l'estimat germà Tíquic, servidor fidel en el Senyor. ²² Us l'he enviat precisament perquè tinguedu notícies nostres i els vostres cors quedin confortats.

²³ Desitgem als germans pau, amor i fe de part de Déu, el Pare, i de Jesucrist, el Senyor. ²⁴ Que la gràcia sigui amb tots els qui estimen Jesucrist, el nostre Senyor immortal.

Salutació

1

¹ Pau i Timoteu, servents de Jesucrist, a tots els membres del poble sant en Jesucrist que viuen a Filips, i als seus dirigents i servidors. ² Us desitgem la gràcia i la pau de part de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

Acció de gràcies i pregària

³ Dono gràcies al meu Déu cada vegada que us recordo. ⁴ Sempre que prego, demano ple de goig per tots vosaltres, ⁵ ja que heu contribuït a la causa de l'evangeli des del primer dia fins avui. ⁶ Estic segur d'una cosa: Déu, que ha començat en vosaltres una obra tan excel·lent, l'anirà duent a terme fins al dia que vingui Jesucrist. ⁷ Trobo ben just de tenir aquests sentiments per tots vosaltres, ja que us porto dins el cor. I vosaltres compartiu amb mi aquesta gràcia de Déu, ara que estic pres i haig de defensar i confirmar l'evangeli davant el tribunal. ⁸ Déu és testimoni de com us enyoro a tots, per l'amor entranyable que us té Jesucrist. ⁹ I el que jo demano en la pregària és que el vostre amor s'ompli més i més encara, fins a vessar, de coneixement i de clarividència, ¹⁰ perquè sapigueu discernir allò que més convé. Així arribareu purs i sense ensopecs al dia que Crist ha de venir, ¹¹ plens dels fruits de justícia que rebem per Jesucrist, a glòria i lloança de Déu.

La vida en Crist ([1,12-2,30](#))

Presoner per l'evangeli

¹² Heu de saber, germans, que tot el que passo ha contribuït, més aviat, a difondre l'evangeli: ¹³ en tot el pretori i pertot arreu és sabut que estic empresonat per causa de Crist, ¹⁴ i la majoria dels germans, esperonats en el Senyor per les meves cadenes, s'atreveixen cada vegada més a proclamar el missatge sense por.

¹⁵ És cert que alguns proclamen el Crist per enveja i per rivalitat, però altres ho fan amb una intenció recta.

¹⁶ Aquests anuncien el Crist moguts per l'amor que em tenen, sabent que em trobo així per a defensar l'evangeli.

¹⁷ Els altres, en canvi, anuncien el Crist enduts només per la gelosia, amb segones intencions, i pensen que així fan més feixugues les meves cadenes. ¹⁸ No hi fa res! Sigui fent-ho servir de pretext, sigui de manera sincera, el cert és que el Crist és anunciat. I d'això, jo me n'alegro!

I encara tindrè una alegria més gran, ¹⁹ perquè sé que tot això m'ha de conduir a la salvació, gràcies a les vostres pregàries i a l'assistència de l'Esperit de Jesucrist. ²⁰ Confio vivament i espero que en res no quedaré confós; més encara, estic segur que, ara com sempre, el Crist serà glorificat en el meu cos, tant si en surto amb vida com si haig de morir. ²¹ Perquè per a mi, viure és Crist, i morir m'és un guany; ²² però si continuo vivint, podré fer un treball profitós. No sé, doncs, què escollir. ²³ Estic agafat per dos costats: d'una banda, tinc el desig d'anar-me'n i d'estar amb Crist, cosa incomparablement millor; ²⁴ però, d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meva vida corporal.

²⁵ Estic plenament convençut que em quedaré i que restaré prop de tots vosaltres perquè continueu avançant i la vostra fe hi trobi un motiu de goig. ²⁶ Així, el meu retorn enmig vostre farà que tingueu una ocasió del tot propícia per a gloriar-vos de mi en Jesucrist.

Ferms en la lluita

²⁷ Ara, a vosaltres, tan sols us demano que el vostre comportament sigui digne de l'evangeli del Crist. Que, tant si vinc a veure-us com si, estant lluny, tinc notícies vostres, sàpiga que us manteniu fermes, units en un sol esperit, i que lluiteu unànimes per la fe de l'evangeli, ²⁸ sense deixar-vos intimidar en res pels adversaris. D'aquesta manera, ells tindran un signe de la seva perdició, i vosaltres, en canvi, el tindreu de la salvació que ve de Déu. ²⁹ Perquè Déu us ha fet no tan sols la gràcia de creure en Crist, sinó també la de patir per ell. ³⁰ Per això sosteniu el mateix combat que m'havíeu vist mantenir i que sabeu que encara mantinc.

Els sentiments de Jesucrist

2

¹ Així, doncs, per tot el que trobeu en Crist d'encoratjament, de consol en l'amor, de comunió en l'Esperit, d'afecte entranyable i compassiu, ² us demano que feu complet el meu goig: tingueu els mateixos sentiments i el mateix amor els uns pels altres, unànimes i ben avinguts. ³ No feu res per rivalitat ni per arrogància; amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres mateixos. ⁴ Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres. ⁵ Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist:

⁶ Ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu,

⁷ sinó que es va fer no res: prengué la condició d'esclau i es féu semblant als homes.

Tingut per un home qualsevol,

⁸ s'abaixà

i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu.

⁹ Per això Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom,

¹⁰ perquè en el nom de Jesús tothom s'agenolli

al cel, a la terra i sota la terra,

¹¹ i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Resplendir enmig del món

¹² Estimats meus, sempre us heu mostrat obedients, no solament quan em trobava entre vosaltres, sinó molt més ara que sóc lluny. Treballeu amb temor i respecte per obtenir la vostra salvació: ¹³ és Déu qui, per la seva benvolença, impulsa tant la vostra voluntat com les vostres accions. ¹⁴ Feu-ho tot sense murmuracions ni disputes, ¹⁵ i sereu irreprotxables i irreprotxables, fills de Déu sense cap defecte enmig d'una gent esgarriada i rebel. Vosaltres resplendiu en el món com estrelles en el cel, ¹⁶ perquè manteniu amb fermesa la paraula de la vida. Així, el dia que vindrà el Crist podré gloriar-me de no haver corregut o treballat en va. ¹⁷ I si la meva sang ha de ser vessada com a libació en el sacrifici que ofereix la vostra fe, me n'alegro i me'n felicito amb tots vosaltres. ¹⁸ Alegreu-vos-en també vosaltres i feliciteu-vos-en amb mi!

Missió de Timoteu i Epafrodit

¹⁹ Espero que, gràcies a Jesús, el Senyor, aviat podré enviar-vos Timoteu. També jo quedaré més reconfortat quan ell em porti notícies vostres. ²⁰ No tinc ningú més tan compenetrat amb mi i que es preocupi tan sincerament de les vostres coses: ²¹ els altres busquen els seus propis interessos i no els de Jesucrist. ²² De Timoteu, en canvi, coneixeu les proves que ha passat: com un fill prop del seu pare, es va posar al meu costat al servei de l'evangeli. ²³ Confio, doncs, que us el podré enviar tan bon punt vegi clara la meva situació. ²⁴ Fins i tot estic convençut que, gràcies al Senyor, jo mateix us vindré a veure aviat.

²⁵ Amb tot, m'ha semblat que havia d'enviar-vos Epafrodit, germà, col·laborador i company meu en el combat, i també enviat vostre per a estar al meu servei i socórrer-me en les meves necessitats. ²⁶ Epafrodit tenia moltes ganes de veure-us a tots i passava ànsia, perquè vosaltres estàveu assabentats que havia caigut malalt. ²⁷ És cert que la malaltia el va dur a les portes de la mort, però Déu es compadí d'ell, i no solament d'ell, sinó també de mi, que hauria tingut pena sobre pena. ²⁸ M'he afanyat, doncs, a enviar-vos-el, perquè vosaltres tingueu l'alegria de tornar-lo a veure i la meva tristesa disminueixi. ²⁹ Acolliu-lo, doncs, en el Senyor amb gran alegria i sapigueu apreciar homes com ell. ³⁰ Per la causa de Crist ha estat en perill de mort, exposant la vida per suplir-vos a vosaltres en el servei que us havíeu compromès a prestar-me.

Advertiments i exhortacions ([3,1-4,9](#))

La justícia veritable

3

¹ Finalment, germans meus, viviu contents en el Senyor! A mi no se'm fa pesat d'escriure-us sempre les mateixes coses i, a més, tot això a vosaltres us referma. ² Aneu amb compte amb els qui són gossos! Compte amb els mals operaris! Compte amb aquesta gent partidària de la mutilació! ³ De fet, els qui portem la circumcisió som nosaltres, i no ells, perquè donem culte a Déu conduïts pel seu Esperit i ens gloriem en Jesucrist, en comptes de refiar-nos d'un títol humà.

⁴ I això que jo també tindria raons per a refiar-me de títols humans! Si algú creu que es pot refiar de títols com aquests, jo me'n puc refiar encara més: ⁵ circumcidat el dia vuitè, sóc israelita de naixement, de la tribu de Benjamí, hebreu i fill d'hebreus; en l'observança de la Llei, era fariseu; ⁶ en el zel per la meva religió, perseguia l'Església; i en el compliment de la justícia que prescriu la Llei, era irreprovable.

⁷ Però aquestes coses que per a mi eren guanys, pel Crist les he considerades pèrdues. ⁸ Més encara, tot ho considero una pèrdua, comparat amb el bé suprem que és conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he avingut a perdre-ho tot i a considerar-ho escòria, a canvi de guanyar-lo a ell ⁹ i de viure unit a ell; no tinc, doncs, una justícia pròpia, la que prové de la Llei, sinó que tinc la justícia que se'ns dóna per la fe en Crist, la que prové de Déu i es fonamenta en aquesta fe. ¹⁰ Així conec el Crist i la força de la seva resurrecció i puc entrar en comunió amb els seus sofriments, tot configurant-me a la seva mort, ¹¹ esperant d'arribar a la resurrecció d'entre els morts.

Córrer cap a la meta

¹² No vull dir que ja hagi assolit tot això o que ja sigui perfecte. Hi corro al darrere per tal d'apoderar-me'n, ja que també Jesucrist es va apoderar de mi. ¹³ Germans, no em penso pas que ja me n'hagi apoderat, però tinc un objectiu: oblidar-me del que queda enrere i llançar-me cap allò que hi ha al davant. ¹⁴ Corro cap a la meta per aconseguir el premi que Déu ha convocat allà dalt per mitjà de Jesucrist. ¹⁵ Els qui volem ser perfectes hem de tenir aquests sentiments! I si algú de vosaltres veu les coses d'una altra manera, Déu ja li revelarà això que us dic!

¹⁶ Sobretot, visquem d'acord amb allò que ja hem aconseguit.

¹⁷ Germans, sigueu imitadors meus i fixeuvos en els qui viuen segons el model que teniu en mi. ¹⁸ Us ho he dit sovint i ara ho repeteixo amb llàgrimes als ulls: molts viuen com a enemics de la creu de Crist. ¹⁹ La seva fi serà la perdició, el seu déu és el ventre, i posen la seva glòria en les parts vergonyoses. Tot el que aprecien són coses terrenals. ²⁰ Nosaltres, en canvi, tenim la nostra ciutadania al cel, i és d'allà que esperem el Salvador, Jesucrist, el Senyor. ²¹ Ell transformarà el nostre pobre cos i el configurarà al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa amb què ell sotmetrà a si mateix tot l'univers.

Unitat, joia i pau

4

¹ Així, doncs, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meva corona, manteniu-vos fermes en el Senyor, estimats meus.

² Suplico Evòdia i Síntique que, unides en el Senyor, tinguin els mateixos sentiments. ³ I a tu, Sízig, autèntic company, et demano que les ajudis, ja que van lluitar al costat meu per la causa de l'evangeli, juntament amb Climent i els altres col·laboradors. Els noms de tots ells estan escrits en el llibre de la vida.

⁴ Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo: viviu contents! ⁵ Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. ⁶ No us inquieteu per res. En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions acompanyades d'acció de gràcies. ⁷ I la pau de Déu, que sobrepassa tot el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

⁸ Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és autèntic, respectable, just, pur, amable, lloable, tot allò que sigui virtuós i digne d'elogi. ⁹ Poseu en pràctica allò que de mi heu après i rebut, vist i sentit. I el Déu de la pau serà amb vosaltres.

Cloenda ([4,10-23](#))

Agraïment per l'ajut dels filipencs

¹⁰ M'ha alegrat molt en el Senyor que darrerament hàgiu renovat el vostre interès per mi. Ja el teníeu, però us

faltava l'ocasió de demostrar-lo. ¹¹ No vull pas dir que en aquests moments passi necessitat, perquè ja he après a acontentar-me en qualsevol situació. ¹² Sé viure enmig de privacions i sé viure en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar molt i a patir gana, a viure en l'abundor i a passar necessitat. ¹³ Em veig capaç de tot gràcies a aquell qui em fa fort. ¹⁴ Tanmateix, heu fet bé de solidaritzar-vos amb la meua estretor.

¹⁵ Vosaltres, filipencs, ja sabeu que, poc temps després d'anunciar-vos l'evangeli, d'ençà que vaig sortir de Macedònia, heu estat l'única comunitat de qui he acceptat d'obtenir algun benefici a canvi de tot el que jo us havia donat. ¹⁶ De fet, estant a Tessalònica, més d'una vegada ja m'havíeu enviat ajut per a les meves necessitats. ¹⁷ Jo no busco els regals, sinó que sumeu beneficis en el vostre compte. ¹⁸ Acuso, doncs, recepció de tot el que m'heu enviat, i és més que suficient. Visc sense dificultats després que Epafrodit m'ha fet arribar la vostra aportació, que és un perfum suau, una ofrena que Déu accepta amb complaença. ¹⁹ El meu Déu satisfarà totes les vostres necessitats segons la mesura de la seva riquesa, donant-vos la glòria en Jesucrist. ²⁰ A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

Salutacions

²¹ Saludeu tot el poble sant en Jesucrist. Us saluden els germans que són amb mi. ²² Us saluda tot el poble sant, sobretot els qui estan al servei de l'emperador.

²³ Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor, sigui amb el vostre esperit.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Salutació

1

¹ Pau, apòstol de Jesucrist per voler de Déu, i el germà Timoteu, ² als germans en Crist, sants i fidels, que viuen a Colosses. Us desitgem la gràcia i la pau de part de Déu, el nostre Pare.

Acció de gràcies

³ Donem gràcies a Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, i preguem constantment per vosaltres ⁴ d'ençà que ens han parlat de la vostra fe en Jesucrist i de l'amor que teniu a tots els del poble sant, ⁵ moguts com esteu per l'esperança d'allò que us és reservat en el cel. Aquesta esperança us l'ha feta conèixer la paraula de la veritat, l'evangeli, ⁶ que ha arribat fins a vosaltres. I així com creix i dóna fruit en tot el món, és present entre vosaltres des del dia que el va sentir i que va reconèixer el missatge autèntic de la gràcia de Déu. ⁷ Això és el que us va ensenyar Èpafres, el nostre estimat company de servei, que ha estat per a vosaltres un servidor fidel del Crist. ⁸ Ell ens ha parlat de l'amor que us teniu gràcies a l'Esperit.

Pregària per la comunitat

⁹ Així, doncs, també nosaltres, d'ençà que hem sentit a dir tot això, no ens cansem de pregar a favor vostre demanant a Déu que arribeu al ple coneixement de la seva voluntat, a tota mena de saviesa i a la intel·ligència que ve de l'Esperit. ¹⁰ Així portareu una vida digna del Senyor, que el complagui en tot, fructificareu en tota mena d'obres bones i creixereu en el coneixement de Déu; ¹¹ el seu poder gloriós us enfortirà i farà que sigueu sempre pacients i constants.

Himne al Crist

Amb alegria ¹² doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el Regne de la llum. ¹³ Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspassà al Regne del seu Fill estimat, ¹⁴ en qui tenim la redempció, el perdó dels nostres pecats.

¹⁵ Ell és la imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació,

¹⁶ ja que Déu ha creat per ell

totes les coses,

tant les del cel com les de la terra,

tant les visibles com les invisibles,

trons i sobiranes,

potències i autoritats.

Tot ha estat creat per ell

i destinat a ell.

¹⁷ Ell existeix abans de tot,

i tot es manté unit gràcies a ell.

¹⁸ Ell és també el cap del cos,

que és l'Església.

Ell és l'origen,

el primogènit dels qui retornen

d'entre els morts,

perquè ell ha de ser en tot el primer.

¹⁹ Déu volgué que residís en ell

tota la plenitud.

²⁰ Déu volgué reconciliar-ho tot per ell

i destinar-ho a ell,

posant la pau en tot el que hi ha,

tant a la terra com al cel,

per la sang de la creu de Jesucrist.

²¹ Vosaltres, en altre temps, estàveu allunyats, i amb les vostres obres us mostràveu contraris a Déu. ²² Però ara Déu us ha reconciliat amb ell, per la mort que Crist ha sofert en el seu cos, a fi de portar-vos a la seva presència sants, irrepreusibles i sense culpa. ²³ Cal, però, que us mantingueu fermes en el fonament de la fe, sense deixar-vos apartar de l'esperança que us promet l'evangeli que heu sentit i que ara ha estat anunciat a la humanitat sencera arreu de la terra. És d'aquest evangeli que jo, Pau, sóc servidor. Viure en Crist, sobirà de tot ([1,24-2,23](#))

El combat de Pau

²⁴ Ara estic content de patir per vosaltres i de completar així en la meua carn allò que manca als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. ²⁵ Jo sóc servidor d'aquesta Església en virtut de la missió que Déu m'ha confiat a favor vostre: anunciar plenament la paraula de Déu, ²⁶ el seu disseny, amagat durant segles i generacions i que ara ell ha revelat als qui formen el seu poble sant. ²⁷ Déu els ha volgut fer conèixer la riquesa i la glòria d'aquest seu disseny a favor dels pagans. El disseny de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria, estigui en vosaltres. ²⁸ Nosaltres l'anunciem a ell, encaminant tots els homes i instruint-los en tota mena de saviesa, per tal de fer arribar tothom a la perfecció en Crist. ²⁹ És per això que lluito i treballo, amb la seva força que actua poderosament en mi.

2

¹ Vull que sapiguen quin combat sostinc per vosaltres, pels de Laodicea i per tants d'altres que no m'han vist mai personalment. ² Desitjo que els seus cors siguin confortats i que, estretament units en l'amor, arribin a la riquesa d'una comprensió plena, al coneixement del disseny secret de Déu, que és el Crist. ³ En ell hi ha amagats tots els tresors de saviesa i de coneixement.

⁴ Tot això us ho dic perquè ningú no us enganyi amb grans discursos. ⁵ Encara que jo sigui corporalment absent, en esperit estic entre vosaltres, content de veure que us manteniu en el vostre lloc i que la vostra fe en Crist resisteix amb fermesa.

La plenitud en Crist mort i ressuscitat

⁶ Així, doncs, ja que us vau adherir a Jesucrist, el Senyor, continueu vivint en ell. ⁷ Manteniu-vos arrelats en ell, edificats sobre aquest fonament, sòlids en la fe que us van ensenyar, i amb una acció de gràcies que mai no s'acabi.

⁸ Mireu que ningú no us enlluerni amb especulacions sàvies: són purs miratges basats en tradicions humanes, en els poders que dominen aquest món, i no en Crist. ⁹ Perquè en ell resideix corporalment tota la plenitud de la divinitat, ¹⁰ i vosaltres heu arribat a la plenitud gràcies a ell, que és cap de totes les potències i autoritats. ¹¹ En ell heu estat circumcidats, no amb una circumcisió feta per mans d'home, sinó amb la circumcisió de Crist, que ens despulla dels desigs terrenals que dominen el nostre cos. ¹² Pel baptisme heu estat sepultats amb Crist, i amb ell també heu ressuscitat, ja que heu cregut en l'acció poderosa de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts.

¹³ Vosaltres éreu morts per culpa dels vostres pecats i pel fet de ser incircumcisos, però ara Déu us ha donat la vida juntament amb Crist. Déu ens ha perdonat tots els pecats ¹⁴ i ha invalidat el document que ens acusava del nostre deute amb els preceptes de la Llei; l'ha anul·lat clavant-lo a la creu. ¹⁵ Així ha desarmat les potències i les autoritats i les ha exposades públicament en espectacle, afegint-les com a presoneres en el seu seguici triomfal.

Ritus i doctrines inútils

¹⁶ Que ningú no us imposi res en qüestió de menjar o beure, o en matèria de festes, llunes noves o dissabtes.

¹⁷ Totes aquestes coses només són l'ombra de la realitat que havia de venir, és a dir, de Crist. ¹⁸ I que tampoc no us privi de la victòria final ningú dels qui es complauen a sotmetre's als àngels i a donar-los culte; aquests s'abandonen a les visions que han tingut i s'enorgulleixen sense cap motiu, enduts per les seves idees purament terrenals. ¹⁹ A més, no s'adhereixen al qui és el cap, aquell gràcies al qual tot el cos se sosté i es manté unit per mitjà de les junctures i els lligaments, i va creixent per obra de Déu.

²⁰ Vosaltres, morint amb Crist, heu estat alliberats dels poders que dominen aquest món. Per què, doncs, us deixeu imposar preceptes, com si encara visquéssiu subjectes al món? ²¹ Us diuen: «No prenguis, no tastis, no toquis.»

²² Tot això són doctrines i prescripcions humanes sobre coses que es consumeixen amb l'ús. ²³ Tenen l'aparença de normes plenes de saviesa, derivades de la religiositat, la devoció i l'asceti corporal, però de fet no tenen cap valor i només serveixen per a satisfer la pròpia arrogància.

Exhortacions ([3,1-4,6](#))

De l'home vell a l'home nou

3

¹ Ja que heu ressuscitat amb Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu. ² Poseu el cor en allò que és de dalt, no en allò que és de la terra. ³ Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. ⁴ Quan apareixerà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

⁵ Feu morir, doncs, allò que en vosaltres és terrenal: immoralitat, impuresa, passions, mals desigs i l'amor al diner, que és una idolatria. ⁶ Per tot això Déu castiga els qui són rebels. ⁷ En altre temps, quan vivíeu entre ells, també vosaltres us havíeu comportat així; ⁸ però ara desfeu-vos de tot el que sigui ira, enfuriment, dolenteria, injúries, paraules deshonestes. ⁹ No us enganyeu els uns als altres, vosaltres que us heu despullat de l'home vell i de les seves obres ¹⁰ i us heu revestit de l'home nou, que es va renovant a imatge del seu creador i avança cap al ple coneixement. ¹¹ Des d'ara ja no hi ha grec ni jueu, circumcís ni incircumcís, bàrbar ni escita, esclau ni lliure; només hi ha el Crist, que ho és tot i és en tots.

¹² Revestiu-vos, doncs, dels sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió entranyable, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència; ¹³ suporteu-vos els uns als altres, i si algú tingués res contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat: perdoneu també vosaltres. ¹⁴ Però, per damunt de tot, revestiu-vos de l'amor, que tot ho lliga i perfecciona. ¹⁵ Que la pau de Crist regni en els vostres cors, ja que per a obtenir aquesta pau heu estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraïts. ¹⁶ Que la paraula de Crist habiti en vosaltres amb tota la seva riquesa; instruïu-vos i encamineu-vos els uns als altres en tota mena de saviesa; moguts per la gràcia de Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit. ¹⁷ Tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús, el Senyor, donant gràcies per mitjà d'ell a Déu Pare.

Noves relacions personals

¹⁸ Dones, sotmeteu-vos als marits, però feu-ho com demana el Senyor.

¹⁹ I vosaltres, marits, estimeu les vostres mullers i no us hi enfadeu.

²⁰ Fills, obeïu en tot els vostres pares, perquè això agrada al Senyor.

²¹ I vosaltres, pares, no amoïneu els vostres fills, que no es desanimin.

²² Esclaus, obeïu en tot els vostres amos d'aquest món, i no tan sols per contentar-los quan us vigilen; obeïu-los amb un cor senzill per respecte al Senyor. ²³ Sigui quin sigui el vostre treball, feu-lo de cor, pel Senyor i no pels homes, ²⁴ sabent que el Senyor us donarà en recompensa l'herència del cel. L'amo a qui serviu és el Crist. ²⁵ El qui actuï injustament rebrà el que li correspon per la seva injustícia, perquè Déu no fa distinció de persones.

4

¹ I vosaltres, amos, tracteu els esclaus amb justícia i equitat, sabent que també vosaltres teniu un amo al cel.

Recomanacions a tothom

² Sigueu constants en l'oració: en les vetlles feu accions de gràcies, ³ i pregueu també per nosaltres, perquè Déu obri una porta a la nostra predicació i puguem anunciar el misteri del Crist. És per aquest misteri que estic empresonat. ⁴ Que pugui donar-lo a conèixer, tal com és la meva obligació.

⁵ Comporteu-vos assenyadament amb els qui no creuen, procurant de treure partit dels moments favorables.

⁶ Tingueu sempre converses agradables, i amaniu-les amb una mica de sal; sapigueu com heu de respondre a cadascú.

Cloenda ([4,7-18](#))

⁷ L'estimat germà Tíquic, servidor fidel i company de servei en el Senyor, us informarà de com em van les coses.

⁸ Us l'he enviat precisament perquè tingueu notícies nostres i els vostres cors quedin confortats. ⁹ L'acompanya Onèsim, germà fidel i estimat, compatriota vostre. Ells dos us faran conèixer tot el que passa per aquí.

¹⁰ Us saluda Aristarc, el meu company de presó, i Marc, cosí de Bernabé: ja us han recomanat que l'acolliu bé quan vingui. ¹¹ Us saluda també Jesús, l'anomenat Just. Entre els jueus, aquests són els únics col·laboradors meus en la causa del Regne de Déu; per a mi han estat un consol. ¹² Us saluda Èpafres, servidor de Jesucrist, que també és

compatriota vostre; ell sempre lluita per vosaltres amb la pregària, perquè us mantingueu fermes i en tot compliu de manera perfecta allò que Déu vol. ¹³ Puc donar testimoni a favor d'ell que es preocupa molt per vosaltres i també pels de Laodicea i els de Hieràpolis. ¹⁴ Us saluda Lluç, el metge estimat, i Demes.

¹⁵ Saludeu els germans de Laodicea, especialment Nimfa, amb l'església que es reuneix a casa seva. ¹⁶ Quan vosaltres haureu llegit aquesta carta, feu que també la llegeixin els de l'església de Laodicea, i la carta de Laodicea, llegiu-la també vosaltres.

¹⁷ Digueu a Arqip que vetlli pel ministeri que ha rebut en el Senyor i que procuri complir-lo.

¹⁸ Aquesta salutació l'escric jo mateix, Pau. Recordeu-vos de les meves cadenes. Que la gràcia sigui amb vosaltres.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Salutació

1

¹ Pau, Siles i Timoteu, a l'església dels tessalonicencs, que viu en Déu Pare i en Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau.

Acció de gràcies

² Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us tenim presents en les nostres pregàries. Contínuament ³ recordem davant de Déu, el nostre Pare, la vostra fe activa, el vostre amor incansable i la vostra esperança constant en nostre Senyor Jesucrist. ⁴ Sabem, germans estimats de Déu, que ell us ha escollit, ⁵ perquè us vam anunciar l'evangeli no tan sols amb paraules, sinó també amb obres poderoses i tota la plenitud de l'Esperit Sant. Ja sabeu el que vam fer per vosaltres quan érem a Tessalònica. ⁶ Però també vosaltres us heu fet imitadors meus i del Senyor, acollint la paraula enmig de moltes tribulacions, plens del goig de l'Esperit Sant. ⁷ Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acaia, ⁸ ja que gràcies a vosaltres ha ressonat la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i Acaia, sinó que la fama de la vostra fe en Déu ha arribat a tot arreu, de manera que no cal que en diguem res més. ⁹ Tots ells expliquen com va ser la nostra arribada entre vosaltres i com us apartàreu dels ídols i us convertíreu a Déu, per adorar només el Déu viu i veritable ¹⁰ i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts i que ens alliberarà del càstig en el judici que ha de venir. L'evangelització de la comunitat de Tessalònica ([2-3](#))

L'activitat missionera de Pau

2

¹ Tots recordeu, germans, que la nostra estada entre vosaltres no va ser infructuosa. ² Com ja sabeu, acabàvem de sofrir maltractaments i injúries a Filips, però el nostre Déu ens va donar valentia per a anunciar-vos el seu evangeli enmig de grans dificultats. ³ I és que la nostra predicació no s'inspira en l'error, ni en intencions poc netes, ni busca l'engany. ⁴ Déu ens ha considerat aptes per a anunciar l'evangeli que ens ha confiat; per això prediquem no pas mirant de complaure els homes, sinó mirant de complaure Déu, que examina els nostres cors. ⁵ Com ja sabeu, mai no vam adular ningú, ni ens inventàvem pretextos per a guanyar diners: Déu n'és testimoni. ⁶ Tampoc no buscàvem honors humans, ni de part vostra ni de part d'altres, ⁷ si bé, com a apòstols de Crist, us hauríem pogut fer sentir el pes de la nostra autoritat. Ben al contrari, ens vam comportar enmig vostre amb tota dolcesa, com una mare que cria i dona escalf als seus fills. ⁸ El nostre afecte per vosaltres era tan gran, que estàvem decidits a donar-vos, no tan sols l'evangeli de Déu, sinó fins i tot les nostres pròpies vides. Tant us havíeu fet estimar!

⁹ Ja recordeu, germans, les nostres penes i fatigues: per no ser una càrrega a ningú, vam treballar nit i dia, mentre us anunciàvem l'evangeli de Déu. ¹⁰ Vosaltres sou testimonis, i Déu també ho és, que ens vam comportar amb vosaltres, els creients, de manera santa, justa i irreprovable. ¹¹ Ja sabeu que, igual com un pare tracta els seus fills, a cada un de vosaltres ¹² us exhortàvem, us encoratjàvem i us urgíem a viure d'una manera digna de Déu, que us crida al seu Regne i a la seva glòria.

Elogi de la fe dels tessalonicencs

¹³ Per part nostra, donem contínuament gràcies a Déu, perquè quan vau rebre la paraula de Déu que us anunciàvem, la vau acollir no com a paraula humana, sinó com allò que és en realitat: paraula de Déu, que actua eficaçment en vosaltres, els qui creieu. ¹⁴ Fins i tot, germans, heu imitat les esglésies de Déu que són a Judea i viuen en Jesucrist, ja que també vosaltres heu sofert, de part dels vostres compatriotes, allò que elles van sofrir de part dels jueus, ¹⁵ aquells mateixos que van matar Jesús, el Senyor, i els profetes, i ens han perseguit a nosaltres. Desagraden a Déu i es posen en contra de tota la humanitat ¹⁶ quan volen impedir-nos que prediquem als pagans perquè se salvin. Així han omplert la mesura dels seus pecats; però ara, al final, els caurà al damunt el càstig de Déu.

Desig de Pau de tornar a Tessalònica

¹⁷ Germans, ens hem vist privats de vosaltres durant un cert temps —lluny de la vostra presència, no pas del vostre cor— i ens hem esforçat molt per venir-vos a veure, ja que en teníem un gran desig. ¹⁸ Volíem venir-vos a trobar, i jo, Pau, ho he intentat una vegada i una altra, però Satanàs ens ho ha impedit. ¹⁹ Perquè fora de vosaltres, quina esperança i quin goig podem tenir? Quina glòria ens posarem com a corona davant de Jesús, nostre Senyor, el dia de la seva vinguda? ²⁰ Realment sou vosaltres la nostra glòria i el nostre goig!

3

¹ Per això, no podent esperar més, vam preferir de quedar-nos sols a Atenes, ² i us vam enviar Timoteu, germà nostre i col·laborador de Déu en l'anunci de l'evangeli del Crist. El vam enviar perquè us enfortís i us encoratgés en la fe ³ i així ningú no trontollés enmig de les proves que esteu passant. De fet, vosaltres mateixos sabeu prou bé que aquest és el nostre destí; ⁴ quan érem entre vosaltres, ja us vam predir que havíem de sofrir tribulacions, i ara veieu que ha estat així. ⁵ Per això no vaig poder esperar més i vaig enviar Timoteu perquè em portés notícies de la vostra fe, no fos cas que el diable us hagués temptat i tot el nostre esforç hagués resultat inútil.

⁶ Ara Timoteu ha tornat de visitar-vos i ens ha portat bones noves referents a la vostra fe i al vostre amor. Ens ha fet saber que sempre guardeu un bon record de nosaltres i que teniu tantes ganes de veure'ns com nosaltres en tenim de veure-us a vosaltres. ⁷ Per tot això, germans, gràcies a la vostra fe hem rebut un gran consol enmig de les contrarietats i tribulacions: ⁸ ara ens sentim reviuire veient que us manteniu fermes en el Senyor. ⁹ Com podríem agrair a Déu tota l'alegria que de vosaltres hem rebut davant d'ell? ¹⁰ Nit i dia preguem amb insistència perquè ens concedeixi de tornar-vos a veure i completar el que encara manca a la vostra fe.

¹¹ Que Déu mateix, el nostre Pare, i Jesús, nostre Senyor, ens encaminin fins a vosaltres. ¹² Que el Senyor faci créixer fins a vessar l'amor que us teniu els uns als altres i a tothom, i que és semblant al que nosaltres us professem. ¹³ Que ell enforteixi els vostres cors i els mantingui sants i irrepressibles davant de Déu, el nostre Pare, el dia que Jesús, nostre Senyor, vindrà amb tots els seus sants. Amén.

La vida present i la futura ([4,1-5,22](#))

Viure santament

4

¹ Finalment, germans, volem fer-vos una exhortació i un prec en Jesús, el Senyor. Vosaltres vau rebre el nostre ensenyament sobre com heu de comportar-vos per a agradar a Déu. És cert que ja ho feu, però us demanem que avanceu encara més. ² Ja sabeu quines instruccions us vam donar de part de Jesús, el Senyor.

³ Aquesta és la voluntat de Déu: que visqueu santament. Abstenui-vos de comportaments immorals; ⁴ que cadascú sàpiga dominar el seu propi cos amb santedat i amb respecte, ⁵ sense deixar-se endur per la passió com fan els pagans que no reconeixen Déu. ⁶ Que ningú no perjudiqui els altres germans ni s'aprofiti d'ells en aquesta qüestió. El Senyor demanarà comptes de tot això, com ja us hem dit i repetit. ⁷ En efecte, Déu ens ha cridat a viure santament i no de manera impura. ⁸ Per tant, el qui rebutja el nostre ensenyament no rebutja un home, sinó Déu mateix, que us dóna el seu Esperit Sant.

⁹ No cal que us escrigui sobre l'amor fratern, ja que Déu mateix us ha ensenyat d'estimar-vos els uns als altres, ¹⁰ i això és el que feu amb tots els germans d'arreu de Macedònia. Però us exhortem, germans, a avançar encara més: ¹¹ tingueu com un honor de viure en pau, ocupar-vos cadascú de la seva feina i treballar amb les pròpies mans, tal com us vam manar. ¹² Així el vostre comportament serà ben vist dels qui no creuen i no caldrà que depengueu de ningú.

Els difunts i la vinguda del Senyor

¹³ Germans, volem que sapigueu què serà dels qui han mort, perquè no us entristiu com fan els altres, els qui no tenen esperança. ¹⁴ Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, també creiem que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. ¹⁵ D'acord amb l'ensenyament del Senyor, us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan ell vindrà, no passarem pas al davant dels qui hauran mort; ¹⁶ perquè a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel i al so de la trompeta de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran

primer. ¹⁷ Llavors els qui de nosaltres quedem amb vida serem enduts juntament amb ells en els núvols, i pels aires anirem a l'encontre del Senyor. I així estarem amb ell per sempre. ¹⁸ Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquests ensenyaments.

5

¹ Germans, no cal que us escriguem sobre el moment exacte de la vinguda del Senyor: ² vosaltres mateixos sabeu prou bé que el dia del Senyor arribarà com un lladre en plena nit. ³ Quan la gent es pensi que tot està tranquil i en pau, aleshores, de sobte, els caurà al damunt la devastació, com els dolors a la dona embarassada, i no se'n podran escapar. ⁴ Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre. ⁵ Tots sou fills de la llum i del dia: no pertanyem a la nit ni a la foscor. ⁶ Per això, no hem de dormir, com fan els altres, sinó vetllar i viure sobriament. ⁷ Perquè els qui dormen, dormen de nit, i els qui s'embriaguen, s'embriaguen de nit. ⁸ Nosaltres, en canvi, que som del dia, siguem sobris, ja que anem revestits amb la cuirassa de la fe i de l'amor i amb el casc de l'esperança de la salvació. ⁹ Déu no ens ha destinat al càstig, sinó a obtenir la salvació per mitjà de nostre Senyor Jesucrist, ¹⁰ que va morir per nosaltres, perquè visquem juntament amb ell, tant si la seva vinguda ens troba vetllant entre els vius com si ens troba dormint entre els morts. ¹¹ Per això, encoratgeu-vos i edifiqueu-vos els uns als altres, tal com ja feu.

Una vida tal com Déu vol

¹² Us demanem, germans, que reconegueu l'esforç d'aquells qui treballen entre vosaltres per encaminar-vos en el Senyor i per instruir-vos; ¹³ tracteu-los amb el més gran respecte i amor per consideració a la seva tasca. Viviu en pau entre vosaltres.

¹⁴ Us hi encoratgem, germans: amonesteu els desvagats, animeu els temorencs, feu-vos càrrec dels febles, tingueu paciència amb tots. ¹⁵ Mireu que ningú no torni a un altre mal per mal, sinó procureu de fer el bé als germans i a tothom.

¹⁶ Viviu sempre contents, ¹⁷ pregueu contínuament, ¹⁸ doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist.

¹⁹ No sufoqueu l'Esperit ²⁰ ni menyspreu els dons de profecia. ²¹ Examineu-ho tot i quedeu-vos amb el que és bo.

²² Allunyeu-vos de tota mena de mal.

Cloenda ([5,23-28](#))

²³ Que el mateix Déu de la pau us santifiqui plenament i conservi del tot irrepremissibles el vostre esperit, la vostra ànima i el vostre cos per al dia de la vinguda de nostre Senyor Jesucrist. ²⁴ Déu, el qui us crida, és fidel, i ell mateix ho durà a terme.

²⁵ Germans, pregueu també per nosaltres. ²⁶ Saludeu tots els germans amb el bes de pau.

²⁷ Us demano pel Senyor que aquesta carta sigui llegida a tots els germans.

²⁸ Que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb vosaltres.

Salutació

1

¹ Pau, Siles i Timoteu, a l'església dels tessalonicencs, que viu en Déu, el nostre Pare, i en Jesucrist, el Senyor. ² Us desitgem la gràcia i la pau de part de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

Acció de gràcies i pregària

³ Sempre hem de donar gràcies a Déu per vosaltres, germans. És just que ho fem, perquè la vostra fe va creixent i l'amor que us teniu augmenta en cada un de vosaltres. ⁴ Davant les altres esglésies de Déu, ens sentim orgullosos de vosaltres per la perseverança i la fe amb què suporteu les persecucions i les tribulacions. ⁵ Això és senyal que Déu farà justícia i que sereu trobats dignes del Regne de Déu pel qual ara sofriu. ⁶ Perquè és just que Déu faci passar tribulacions als qui ara us en fan passar, ⁷ i que vosaltres, els qui esteu atribolats, trobeu el repòs juntament amb nosaltres, el dia que Jesús, el Senyor, es manifestarà. Vindrà des del cel, acompanyat dels seus àngels poderosos ⁸ i enmig d'un foc ardent, per demanar comptes als qui no reconeixen Déu i no accepten l'evangeli de Jesús, nostre Senyor. ⁹ El seu càstig serà la perdició eterna, allunyats de la presència del Senyor i de la seva gloriosa majestat. ¹⁰ Ell vindrà aquell dia per ser glorificat enmig dels seus sants i per ser honorat enmig de tots els qui hauran cregut. I també vosaltres heu cregut el nostre testimoniatge!

¹¹ Per tot això, sempre preguem per vosaltres, perquè el nostre Déu us faci dignes de la vocació que heu rebut; que amb el seu poder dugui a terme la vostra decisió d'obrar el bé i faci activa la vostra fe. ¹² Així el nom de Jesús, nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres, i vosaltres en ell, per la gràcia del nostre Déu i de Jesucrist, el Senyor. La vinguda del Senyor (2)

L'Home malvat

2

¹ Pel que fa a la vinguda de nostre Senyor Jesucrist i al moment en què ens reunirem amb ell, us preguem, germans, ² que no perdeu el seny ni us deixeu almar, encara que una suposada revelació de l'Esperit o bé un ensenyament o una carta que han passat per nostres hagin anunciat que el dia del Senyor és imminent. ³ No us deixeu enganyar per res ni per ningú, perquè abans ha de venir l'apostasia i ha d'aparèixer l'Home malvat, el Fill de la perdició, ⁴ el qui s'alça i s'enfronta contra tot allò que és tingut per diví o per sagrat: aquest anirà a asseure's al santuari de Déu i es proclamarà Déu ell mateix.

⁵ ¿No recordeu que quan jo era entre vosaltres ja us deia tot això? ⁶ Ja sabeu que, de moment, hi ha alguna cosa que el reté, perquè no es manifesti abans del seu temps. ⁷ El regne misteriós del mal ja ha entrat en acció, i n'hi haurà prou que s'aparti el qui ara el reté. ⁸ Llavors, quan aquest s'aparti, apareixerà el Malvat. Però Jesús, el Senyor, el farà morir amb l'alè de la seva boca, l'aniquilarà el dia de la seva vinguda.

⁹ El Malvat apareixerà gràcies al poder de Satanàs. La seva vinguda anirà acompanyada de tota mena d'obres poderoses, de senyals i prodigis enganyosos, ¹⁰ i de tota mena de seduccions malignes. Tot això caurà sobre els qui van a la perdició, perquè no han acollit l'amor a la veritat que els hauria salvat. ¹¹ Per aquest motiu, Déu els enviarà un poder que els extraviarà i els farà creure la mentida. ¹² Així seran condemnats tots els qui no han acceptat la veritat i s'han complagut en l'error.

Destinats a la salvació

¹³ Germans estimats del Senyor, sempre hem de donar gràcies a Déu per vosaltres, ja que ell us ha escollit com a primícies perquè obtingueu la salvació per l'Esperit que santifica i per la fe en la veritat. ¹⁴ Déu, per mitjà de l'evangeli que us vam anunciar, us ha cridat a posseir la glòria de nostre Senyor Jesucrist. ¹⁵ Per tant, germans, manteniu-vos fermes i guardeu els ensenyaments que us hem donat de paraula i per carta. ¹⁶ I que el mateix Jesucrist, Senyor nostre, i Déu, el nostre Pare, que ens ha estimat i ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança, ¹⁷ confortin els vostres cors i us enforixin en tota mena d'obres i paraules bones.

La vida present ([3,1-15](#))

Pregària i perseverança

3

¹ Finalment, germans, pregueu per nosaltres, perquè la paraula del Senyor es difongui i sigui glorificada, tal com ho és enmig vostre, ² i perquè siguem alliberats dels homes malignes i dolents: no tothom arriba a creure. ³ El Senyor és fidel. Ell us enfortirà i us guardarà del Maligne. ⁴ De fet, us tenim tota la confiança en el Senyor: sabem que tot el que us manem, ho feu i ho fareu. ⁵ Que el Senyor encamini els vostres cors cap a l'amor a Déu i cap a la perseverança que ens ve del Crist.

Treballar i fer el bé

⁶ Germans, en nom de nostre Senyor Jesucrist, us manem que us aparteu de qualsevol germà que visqui desvagat i no segueixi l'ensenyament que us vam donar.

⁷ Tots sabeu què heu de fer per a imitar el nostre exemple. Entre vosaltres no vivíem desvagats ⁸ ni demanàvem que ens alimentéssiu de franc, sinó que amb penes i fatigues treballàvem nit i dia per no ser una càrrega a ningú. ⁹ I no perquè no tinguéssim dret a ser mantinguts, sinó perquè volíem donar-vos un exemple a imitar. ¹⁰ De fet, quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta norma: «Qui no vulgui treballar, que no mengi.» ¹¹ És que sentim a dir que alguns de vosaltres viuen desvagats, sense treballar i ficant-se on no els demanen. ¹² A tots aquests, els manem i els recomanem en nom de Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengien. ¹³ I vosaltres, germans, no us canseu de fer el bé. ¹⁴ Si algú no segueix la norma que us donem en aquesta carta, assenyaleu-lo amb el dit i no hi tingueu més tractes; així s'averkonyirà de la seva actitud. ¹⁵ Tanmateix, no el tingueu per un enemic; amonesteu-lo només com un germà.

Cloenda ([3,16-18](#))

¹⁶ Que el mateix Senyor de la pau us doni la seva pau en tot moment i de tota manera. El Senyor sigui amb tots vosaltres.

¹⁷ Aquesta salutació l'escriu jo mateix, Pau. Signo així totes les cartes. Aquesta és la meua lletra.

¹⁸ Que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb tots vosaltres.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

1

¹ Pau, apòstol de Jesucrist per decisió de Déu, el nostre salvador, i de Jesucrist, que és la nostra esperança, ² a Timoteu, veritable fill en la fe. Et desitjo la gràcia, la misericòrdia i la pau de part de Déu Pare i de Jesucrist, Senyor nostre.

El ministeri de pastor (1,3-3,16)

Les doctrines incorrectes

³ Quan vaig anar-me'n cap a Macedònia, et vaig demanar que et quedessis a Efes, perquè exhortessis alguns a no ensenyar doctrines incorrectes, ⁴ i a no dedicar-se a faules i a genealogies inacabables que fomenten discussions en comptes de servir el pla salvador de Déu que es realitza per la fe. ⁵ Tota la teva exhortació ha de conduir a l'amor que neix d'un cor net, d'una consciència recta i d'una fe sincera. ⁶ Alguns han abandonat aquests principis i s'han desviat cap a xerrameques sense sentit. ⁷ Volen ser doctors de la Llei, però no saben ni el que diuen ni el que afirmen amb tanta certesa.

La Llei, destinada als qui fan el mal

⁸ Sabem que la Llei és bona si es fa servir com a Llei. ⁹ És a dir, si comprenem que no és destinada als justos, sinó als malvats i als rebels, als impius i als pecadors, als profanadors i als sacrílegs, als qui maten pare o mare, als homicides, ¹⁰ als immorals, als qui tenen relacions sexuals amb altres homes, als qui trafiquen amb esclaus, als mentiders, als perjurs i a tots els qui s'oposen a la sana doctrina. ¹¹ Aquesta doctrina, que m'ha estat confiada, és el gloriós evangeli del Déu benaurat.

Acció de gràcies

¹² Dono gràcies a aquell qui m'ha fet fort, Jesucrist, Senyor nostre, ja que ha volgut donar-me aquest ministeri i s'ha fiat de mi, ¹³ que primer blasfemava contra ell, el perseguia i l'injuriava. Però Déu es va apiadar de mi perquè obrava amb ignorància, ja que encara no tenia fe. ¹⁴ I la gràcia de nostre Senyor ha estat molt abundosa, juntament amb la fe i l'amor que trobem en Jesucrist. ¹⁵ Això que ara et diré és digne de crèdit i de tota confiança: Jesucrist va venir al món a salvar els pecadors, dels quals jo sóc el primer. ¹⁶ Però Déu s'apiadà de mi perquè Jesucrist demostrés primerament en mi tota la seva paciència, convertint-me en un exemple dels qui creuen en ell i tindrien així vida eterna.

¹⁷ Al rei dels segles, Déu únic, immortal i invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

Recomanació a Timoteu

¹⁸ Timoteu, fill meu, aquesta és la recomanació que t'adreço d'acord amb les paraules profètiques que van ser pronunciades sobre teu: sostingut per aquestes paraules, lliura el bon combat, ¹⁹ amb fe i amb consciència recta. Alguns, que no havien fet cas de la consciència, han naufragat en la fe. ²⁰ Entre ells hi ha Himeneu i Alexandre, a qui vaig posar en mans de Satanàs perquè aprenguessin a no blasfemar.

La pregària comunitària

2

¹ Primer de tot, recomano que feu pregàries, oracions, súpliques i accions de gràcies per tots els homes, ² pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestedat. ³ Això és bo i agradable a Déu, salvador nostre, ⁴ que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. ⁵ Hi ha un sol Déu; hi ha també un sol mitjancer entre Déu i els homes, l'home Jesucrist, ⁶ que es donà a si mateix com a rescat per tothom: aquest és el testimoni que Déu ha donat en els temps fixats per ell. ⁷ Jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre de la fe i de la veritat per a instruir els pagans. Ho declaro amb tota veritat, i no menteixo.

⁸ Desitjo que els homes preguin pertot arreu i que puguin alçar unes mans pures, evitant baralles i discussions.

⁹ Igualment, desitjo que les dones es presentin amb decència, que s'arreglin amb dignitat i discreció, no amb pentinats complicats, ni amb joies d'or o perles o vestits luxosos, ¹⁰ sinó amb bones obres, com escau a dones que s'han compromès a donar culte a Déu. ¹¹ A l'hora de la instrucció, les dones casades s'han de mantenir en silenci i submises als marits. ¹² No els permeto que es dediquin a ensenyar i així dominin els seus marits, sinó que han d'estar en silenci. ¹³ Perquè primer va ser format Adam i després Eva. ¹⁴ I no fou enganyat Adam, sinó la seva dona, la qual, seduïda, va cometre una falta. ¹⁵ Tanmateix, la dona se salvarà gràcies a la maternitat, si conserva amb tota discreció la fe, la santedat i l'amor.

El pastor d'una comunitat

3

¹ Això que et dic és digne de crèdit: aspirar a ser el pastor d'una comunitat és desitjar una noble tasca. ² El pastor d'una comunitat ha de ser irrepreensible, marit d'una sola muller, sobri, assenyat, educat, acollidor, dotat per a ensenyar, ³ no donat al vi, ni violent, sinó de bon tracte, enemic de les baralles i del diner; ⁴ ha de saber portar bé la pròpia casa i fer-se obeir i respectar pels fills. ⁵ Perquè si algú no sap portar la pròpia casa, com podria tenir cura d'una església de Déu? ⁶ El pastor d'una comunitat no ha de ser un que tot just s'ha convertit, no fos cas que la supèrbia l'encegés i caigués en la mateixa condemna del diable. ⁷ Cal també que tingui una bona anomenada entre els qui no creuen, per no caure en el deshonor ni en els paranys del diable.

Els diaques

⁸ També els diaques han de ser dignes, homes de paraula, no donats a beure molt de vi, ni a negocis bruts; ⁹ han de guardar el misteri de la fe amb una consciència neta. ¹⁰ Abans de fer-los diaques, la seva vida ha de ser examinada, i si són trobats irrepreusibles, llavors podran exercir el seu ministeri.

¹¹ Si són dones, han de ser també dignes, no murmuradores, sinó sòbries i de tota confiança.

¹² Els diaques han de ser marits d'una sola muller, han de saber portar bé els fills i la pròpia casa. ¹³ Perquè els qui exerceixen bé el seu ministeri de diaques es guanyen la consideració de tothom i arriben a posseir la confiança que ve de la fe en Jesucrist.

El misteri de la pietat

¹⁴ T'escric tot això amb l'esperança que aviat vindré a veure't; ¹⁵ però si trigava, vull que sàpigues com t'has de comportar a la casa de Déu, que és l'Església del Déu viu, columna que sosté la veritat. ¹⁶ Sense cap mena de dubte, és gran el misteri de la pietat que es refereix a Jesucrist:

Ell, manifestat en el cos,
acreditat per l'Esperit;
aparegut als àngels,
proclamat entre els pobles;
cregut en el món,
endut a la glòria.

El servei a tota la comunitat ([4,1-6,19](#))

Els falsos mestres

4

¹ L'Esperit diu clarament que, en els darrers temps, alguns s'apartaran de la fe i faran cas d'esperits seductors i doctrines diabòliques. ² Aquests actuaran amb la hipocresia dels mentiders, amb la pròpia consciència marcada per la infàmia: ³ prohibiran de contraure matrimoni i de menjar certs aliments, que Déu ha creat perquè els fidels, els qui han conegut la veritat, en mengin tot donant-li gràcies. ⁴ Tot el que Déu ha creat és bo, i no s'ha de rebutjar res si es menja donant-ne gràcies. ⁵ La paraula de Déu i la pregària ho santifiquen.

El pastor, model per als fidels

⁶ Si ensenyes aquestes coses als germans, seràs un bon servidor de Jesucrist, nodrit amb les paraules de la fe i de la bona doctrina que has seguit fidelment. ⁷ Evita les faules irreverents, que són contes de la vora del foc. Exercita't

en la pietat, ⁸ perquè l'exercici corporal no serveix de gran cosa, mentre que la pietat és útil per a tot, ja que conté la promesa de la vida, tant de la present com de la futura. ⁹ Això que et dic és digne de crèdit i de tota confiança: ¹⁰ si lluitem i treballem, és perquè tenim posada l'esperança en el Déu viu, que és el salvador de tots els homes, sobretot dels qui són creients. ¹¹ Això és el que has de predicar i ensenyar.

¹² Que ningú no t'hagi de menysprear perquè ets jove; al contrari, sigues per als fidels un model en el parlar, en la conducta, en l'amor, en la fe, en la integritat. ¹³ Mentre esperes que jo vingui, dedica't a llegir l'Escriptura, a exhortar i a instruir. ¹⁴ No et desentenguis del do que Déu et va concedir en virtut de les paraules profètiques i de la imposició de mans feta pel col·legi dels qui presideixen la comunitat. ¹⁵ Posa-hi tot l'interès, no te'n despreocupis; que tothom vegi com progresses. ¹⁶ Vetlla sobre tu mateix i sobre allò que ensenyes. Persevera-hi. Fent-ho així, et salvaràs a tu mateix i salvaràs els qui t'escolten.

Deures envers tothom. Les viudes

5

¹ No renyis un home d'edat; exhorta'l com si fos el teu pare. Tracta els joves com a germans, ² les dones grans com a mares, les joves com a germanes, amb tota integritat.

³ Honora les viudes, les que realment estan soles. ⁴ Si una viuda té fills o néts, ells són els primers que han d'aprendre a comportar-se piadosament amb la pròpia família i satisfer el deute que tenen amb qui els ha donat la vida. Això és agradable a Déu. ⁵ La viuda que realment ha quedat sola, té posada l'esperança en Déu i persevera nit i dia en les pregàries i oracions. ⁶ En canvi, la que només pensa en els plaers, encara que visqui, és morta.

⁷ Adverteix, doncs, a tots que siguin irrepressibles; ⁸ perquè el qui no es preocupa de la pròpia família, sobretot dels qui conviuen amb ell, demostra que ha renegat de la fe i és pitjor que un descregut.

⁹ Solament pot ser admesa al grup de les viudes una dona de més de seixanta anys, que hagi tingut un sol marit ¹⁰ i que sigui coneguda per les seves bones obres: que hagi pujat bé els fills, practicat l'hospitalitat i rentat els peus als membres del poble sant en senyal d'acolliment, que hagi socorregut els qui passen tribulacions i que hagi procurat de fer sempre el bé. ¹¹ En canvi, no admets les viudes joves, perquè quan la passió les aparta del Crist, volen tornar-se a casar ¹² i es fan culpables d'haver trencat el seu compromís anterior. ¹³ A més a més, com que no tenen res a fer, s'acostumen a anar de casa en casa i així no tan sols es tornen ocioses, sinó també xerraires i tafaneres, i parlen del que no haurien de parlar. ¹⁴ Per això prefereixo que les viudes joves es casin, tinguin fills, portin la casa i no donin a l'enemic ocasió de calumniar-nos; ¹⁵ perquè algunes ja s'han desencaminat i han anat darrere de Satanàs. ¹⁶ Si alguna creient té viudes a la família, que les assisteixi: així la comunitat en quedarà descarregada i podrà sostenir les viudes que realment estan soles.

Els qui presideixen la comunitat

¹⁷ Els qui presideixen la comunitat i exerceixen bé aquesta tasca mereixen de ser doblement honorats, sobretot els qui es dediquen a la predicació i a l'ensenyament. ¹⁸ Diu, en efecte, l'Escriptura: No posis morrió al bou mentre trilla. I també: El qui treballa, bé es mereix el seu jornal. ¹⁹ No admets cap acusació contra un dels qui presideixen la comunitat si no ve avalada per dos o tres testimonis; ²⁰ però als qui es mantinguin en pecat reprèn-los davant de tothom, perquè també els altres en tinguin un escarment. ²¹ Et conjuro davant de Déu, de Jesucrist i dels àngels escollits, que guardis aquestes normes, sense deixar-te portar per prejudicis ni favoritismes. ²² No vagis massa de pressa a imposar les mans a ningú, perquè et podries fer culpable dels pecats d'un altre, i tu t'has de mantenir net.

²³ Veig que sovint estàs malalt: no beguis aigua sola; una mica de vi t'ajudarà a fer la digestió. ²⁴ Els pecats d'alguns estan a la vista, fins i tot abans que els jutgin, però d'altres es descobreixen després. ²⁵ Igualment, les bones obres estan a la vista, i les que no hi estan, tampoc no podran quedar amagades.

Els esclaus

6

¹ Els qui estan sotmesos al jou de l'esclavitud, han de considerar que els seus amos es mereixen tot el respecte, perquè el nom de Déu i la doctrina sana no rebin cap injúria. ² Els qui tenen amos creients, que no els faltin al respecte, amb el pretext que són germans; ben al contrari, que els serveixin encara millor, ja que els qui reben els

seus bons serveis són germans fidels i estimats.

L'orgull dels falsos mestres

Això és el que has d'ensenyar i predicar. ³ Els qui ensenyen doctrines incorrectes en comptes d'adherir-se a les sanes paraules de nostre Senyor Jesucrist i a la doctrina manifestada en la pietat, ⁴ estan engegats per l'orgull i no entenen res. Aquests pateixen del mal de les discussions i les disputes. D'aquí neixen enveges, discòrdies, injúries, sospites malignes, ⁵ altercats de gent que té l'enteniment malmès, allunyada de la veritat i que es mira la pietat com un negoci. ⁶ I és cert que la pietat és un gran negoci, si un s'acontenta amb el que té! ⁷ Perquè hem vingut en aquest món sense res, i no ens en podem endur res. ⁸ Mentre tinguem, doncs, menjar i vestit, donem-nos per satisfets. ⁹ Els qui volen enriquir-se cauen en temptacions i paranys, i en molts desigs insensats i perniciosos, que enfonsen els homes en la ruïna i la perdició. ¹⁰ Perquè l'amor al diner és l'arrel de tots els mals. Per haver-s'hi llançat, alguns s'han desviat de la fe i ells mateixos s'han clavats a l'ànima molts sofriments.

La noble professió de fe

¹¹ Però tu, home de Déu, fuig de tot això. Cerca el bé, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la dolcesa. ¹² Lliura el noble combat de la fe i assoleix la vida eterna a què has estat cridat, tal com vas reconèixer en la noble professió de fe que vas fer en presència de molts testimonis. ¹³ Davant de Déu, que dona vida a tota cosa, i davant de Jesucrist, que en presència de Ponç Pilat va fer la seva noble confessió, et recomano ¹⁴ que guardis irrepreensible i sense taca el manament rebut, fins que es manifestarà nostre Senyor Jesucrist. ¹⁵ Déu farà que es manifesti en els temps fixats, ell que és el benaurat i l'únic sobirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, ¹⁶ l'únic que posseeix la immortalitat i habita en una llum inaccessible, aquell que cap home no ha vist mai ni és capaç de veure. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

Recomanacions als rics

¹⁷ Recomana als rics d'aquest món que no siguin orgullosos i que no confiïn en riqueses fugisseres, sinó en Déu, que ens proveeix de tot amb abundància perquè en fruïm; ¹⁸ digues-los que facin el bé, que s'enriqueixin de bones obres, que donin generosament, que sàpiguen compartir. ¹⁹ Així aniran acumulant per al futur un tresor magnífic i segur, i podran assolir la vida veritable.

Cloenda ([6,20-21](#))

²⁰ Timoteu, guarda el tresor de la fe, defuig les xerrameques irreverents i les polèmiques d'una falsa ciència espiritual. ²¹ Alguns que l'ensenyaven han acabat abandonant la fe. Que la gràcia sigui amb vosaltres.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Salutació

1

¹ Pau, apòstol de Jesucrist per voler de Déu, enviat a anunciar la promesa de la vida que ve per Jesucrist, ² a Timoteu, fill estimat. Et desitjo la gràcia, la misericòrdia i la pau de part de Déu Pare i de Jesucrist, Senyor nostre.

Acció de gràcies i exhortació

³ Dono gràcies a Déu, a qui reto culte amb consciència neta com els meus avantpassats, i et recordo constantment, nit i dia, en les meves oracions. ⁴ Tinc presents les teves llàgrimes i desitjo vivament de veure't i omplir-me d'aquest goig. ⁵ Faig memòria de la teva fe sincera, que ja tenien la teva àvia Lois i la teva mare Eunice. Tu la tens igual, n'estic segur.

⁶ Per això et recomano que procuris de revifar el do de Déu que has rebut per la imposició de les meves mans.

⁷ Déu no ens ha donat un esperit de covardia, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de seny. ⁸ Per tant, no t'avergonyeixis de donar testimoni de nostre Senyor ni t'avergonyeixis de mi, presoner per causa d'ell. Suporta juntament amb mi els sofriments a favor de l'evangeli, amb la fortalesa que ve de Déu. ⁹ Ell ens ha salvat i ens ha cridat amb una vocació santa, no en virtut de les nostres bones obres, sinó per la seva pròpia decisió i per la gràcia que abans dels segles ens havia concedit en Jesucrist. ¹⁰ Aquesta gràcia, ara ha estat revelada amb la manifestació de Jesucrist, el nostre salvador, que ha destituït la mort i, per mitjà de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat. ¹¹ Jo he estat fet herald, apòstol i mestre d'aquest evangeli. ¹² Per això suporto aquests sofriments, i no me n'avergonyeixo. Sé en qui he cregut, i estic segur que és prou poderós per a guardar fins a l'últim dia el tresor de la fe que m'ha estat confiat.

¹³ Tingues com a norma la sana doctrina que has escoltat dels meus llavis i observa-la amb fe i amor en Jesucrist.

¹⁴ Guarda el valuós tresor de la fe, amb l'ajut de l'Esperit Sant que habita en nosaltres.

Situació de Pau

¹⁵ Ja saps que m'han abandonat tots els de l'Àsia, fins i tot Fígel i Hermògenes. ¹⁶ Però que el Senyor mostri el seu amor als de la casa d'Onesífor, que m'ha confortat sovint i no s'ha avergonyit de les meves cadenes; ¹⁷ ben al contrari, quan va arribar a Roma em va buscar amb tot l'interès fins a trobar-me. ¹⁸ Que el Senyor li concedeixi de trobar misericòrdia el darrer dia prop de Déu. Els serveis que ell em va prestar a Efes, tu els coneixes millor que ningú.

La identitat del ministeri pastoral ([2,1-4,8](#))

Compartir els sofriments

2

¹ A tu, fill meu, que et faci fort la gràcia que ens és donada per Jesucrist. ² Allò que has escoltat dels meus llavis en presència de molts testimonis, confia-ho a homes fidels que siguin capaços d'ensenyar-ho també a d'altres.

³ Suporta amb mi els sofriments com un bon soldat de Jesucrist. ⁴ El qui s'allista en l'exèrcit, si és que vol complir amb qui l'ha reclutat, no s'embolica en els afers de la vida civil. ⁵ Igualment, l'atleta no és premiat amb la corona si no ha competit segons les regles. ⁶ També el camperol que ha treballat durament la terra ha de ser el primer a rebre la seva part dels fruits. ⁷ Entén bé el que et vull dir: confio que el Senyor t'ho farà comprendre tot.

⁸ Tingues present Jesucrist, ressuscitat d'entre els morts, sorgit del llinatge de David. Aquesta és la bona nova que jo anuncio, ⁹ i per ella haig de sofrir fins al punt de trobar-me encadenat com si fos un malfactor. Però la paraula de Déu no està pas encadenada! ¹⁰ Per això, jo ho suporto tot pel bé dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació que ens és donada per Jesucrist juntament amb la glòria eterna. ¹¹ Això que dic és digne de crèdit:

Si morim amb ell,
també viurem amb ell.

¹² Si som constants en les proves,

també regnarem amb ell.

Si el neguem, ell també ens negarà.

¹³ Però encara que siguem infidels, ell continua fidel, ja que no pot negar-se ell mateix.

Servir la veritat

¹⁴ Recorda'ls tot això, conjurant-los davant de Déu que no s'embranquin en discussions sobre paraules, que només serveixen per a fer mal als qui escolten. ¹⁵ Esforça't per presentar-te davant de Déu com un home que mereix la seva aprovació, com un treballador que no té de què avergonyir-se, perquè exposa correctament la paraula de la veritat. ¹⁶ Evita les xerrameques irreverents, que condueixen a una impietat cada vegada més gran, ¹⁷ ja que així la doctrina d'alguns troba l'ocasió d'estendre's com la gangrena. Aquest és el cas d'Himeneu i Filet, ¹⁸ que han abandonat la veritat dient que la resurrecció ja s'ha realitzat, i perverteixen la fe d'alguns. ¹⁹ Tanmateix, Déu ha posat un sòlid fonament que es manté ferm i que porta gravades aquestes paraules: El Senyor coneix els qui són seus. I també: Que s'allunyin del mal tots els qui invoquen el nom del Senyor. ²⁰ En una casa gran no hi ha tan sols objectes de plata i or, sinó també de fusta i terrissa: els uns són vasos nobles, i els altres, atuell ordinari. ²¹ Per tant, els qui es purifiquin d'aquelles doctrines seran vasos nobles, santificats, útils al Senyor i disposats a tota obra bona.

²² Defuig les passions de joventut; deix-te pel bé, la fe, l'amor i la pau, juntament amb els qui invoquen el Senyor amb un cor net. ²³ Evita les discussions estúpides, pròpies de gent ignorant; ja saps que acaben en baralles, ²⁴ i un servent del Senyor no s'ha de barallar, sinó que ha de ser amable amb tothom, capaç d'ensenyar i de ser pacient, ²⁵ apte per a corregir amb dolcesa aquells qui el contradueixen. Qui sap si Déu els concedirà que es converteixin, reconeixeran la veritat ²⁶ i tornaran al bon seny, alliberats dels paranys del diable, que els retenia captius i sotmesos al seu voler!

Els falsos mestres

3

¹ Ja saps que en els darrers dies vindran temps difícils. ² Hi haurà homes egoistes, amics del diner, vanitosos, orgullosos, difamadors, rebels als pares, desagradats, profanadors, ³ sense cor, venjatiu, calumniadors, intemperants, cruels, enemics del bé, ⁴ traïdors, impulsius, encegats, amics del plaer més que de Déu. ⁵ Aquests homes mantindran les aparences de la pietat, però rebutjaran la força que posseeix. Aparta't de gent així! ⁶ Són d'aquest grup els qui es fiquen per les cases i capten dones carregades de pecats, arrossegades per tota mena de passions, ⁷ que sempre estan aprenent, però que mai no són capaces d'arribar al coneixement de la veritat. ⁸ Tal com Jannes i Jambres es van oposar a Moisès, aquests també s'oposen a la veritat. Són homes amb l'enteniment malmès i amb una fe reprovable. ⁹ Però no faran gaires més progressos, perquè la seva insensatesa serà coneguda de tothom, com ho va ser la d'aquells dos.

Perseverar en l'ensenyament rebut

¹⁰ Tu, però, m'has seguit pas a pas en l'ensenyament, la manera de viure, els propòsits, la fe, la paciència, l'amor, la constància, ¹¹ les persecucions, els sofriments, com els que vaig passar a Antioquia, a Iconi, a Listra. Quines persecucions no vaig haver de suportar! Però de totes, el Senyor me'n va treure. ¹² Tots els qui vulguin viure piadosament en Jesucrist seran perseguits. ¹³ Per la seva banda, els homes dolents i impostors aniran de mal en pitjor, alhora enganyant i enganyant-se.

¹⁴ Tu persevera en el que has après i has acceptat fermament, recordant qui t'ho ha ensenyat. ¹⁵ Des de ben petit coneixes les Sagrades Escripures, que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació gràcies a la fe en Jesucrist. ¹⁶ Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i útil per a ensenyar, refutar, corregir i educar en el bé, ¹⁷ perquè el qui és home de Déu arribi a la maduresa i estigui sempre a punt per a tota obra bona.

Anunciar l'evangeli

4

¹ Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, et conjuro, per la seva manifestació i pel seu Regne: ² proclama la paraula de Déu, insisteix quan és oportú i quan no ho és, reprèn, interpel·la, exhorta, com un que té molta paciència i sap ensenyar. ³ Perquè vindrà un temps que alguns no suportaran la sana doctrina. Seguint els propis capricis i buscant qui els afalagui les orelles, s'envoltaran d'un munt de mestres, ⁴ no voldran escoltar la veritat i es desviaran cap a les faules. ⁵ Tu, però, sigues sobri en tot, suporta els sofriments, fes obra d'evangelitzador, compleix bé el teu ministeri.

⁶ Pel que fa a mi, estic a punt d'ofrir la meua vida com una libació; ha arribat l'hora de la meua partença. ⁷ He lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe. ⁸ I des d'ara tinc reservada la corona de la justícia que aquell dia em donarà en premi el Senyor, jutge just; i no tan sols a mi, sinó a tots els qui anhelan la seva manifestació. Cloenda ([4,9-22](#))

Notícies personals

⁹ Afanya't a venir a trobar-me aviat. ¹⁰ Per amor d'aquest món, Demes m'ha abandonat i se n'ha anat a Tessalònica. Crescent se n'ha anat a Galàcia, i Titus, a Dalmàcia. ¹¹ Lluc és l'únic que s'ha quedat amb mi. Pren Marc i porta'l amb tu, que m'és útil en el ministeri. ¹² He enviat Tíquic a Efes. ¹³ Quan vinguis, porta'm el mantell que em vaig deixar a Tròada, a casa de Carp; porta'm també els llibres, sobretot els de pergami. ¹⁴ Alexandre, el calderer, m'ha fet molt de mal; el Senyor li pagarà el que mereixen les seves obres. ¹⁵ Tu també guarda-te'n, perquè s'ha oposat fortament a la nostra predicació.

¹⁶ En la meua primera defensa davant el tribunal, ningú no em va fer costat, tots em van abandonar. Que Déu els ho perdoni. ¹⁷ Però el Senyor m'assistia i em va donar forces perquè acabés de predicar el missatge i poguessin escoltar-lo tots els pagans. Ell m'ha alliberat de la gola del lleó! ¹⁸ El Senyor m'alliberarà de totes les insídies i em salvarà per dur-me al seu Regne celestial. A ell la glòria pels segles dels segles. Amén.

Salutacions

¹⁹ Saluda Prisca i Àquila i els de la casa d'Onesífor. ²⁰ Erast s'ha quedat a Corint; a Tròfim el vaig deixar malalt a Milet. ²¹ Afanya't a venir abans de l'hivern. Et saluden Eubul, Púdens, Linus, Clàudia i tots els germans.

²² Que el Senyor sigui amb el teu esperit. Que la gràcia sigui amb vosaltres.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

1

¹ Pau, servent de Déu, apòstol de Jesucrist, enviat per a conduir els elegits de Déu a la fe i al coneixement de la veritat manifestada en la pietat, ² en virtut de l'esperança de la vida eterna, promesa des d'abans dels segles per Déu, que no menteix. ³ En el temps que ell havia fixat, ha fet conèixer la seva paraula per la predicació que m'ha estat confiada. Així ho ha disposat Déu, salvador nostre.

⁴ A tu, Titus, fill veritable en la fe que tenim en comú, et desitjo la gràcia i la pau de part de Déu Pare i de Jesucrist, el nostre salvador.

La tasca pastoral (1,5-3,11)

Designació dels qui presideixen la comunitat

⁵ Et vaig deixar a Creta perquè acabessis d'organitzar el que faltava i designessis els qui han de presidir la comunitat en cada població, segons les instruccions que et vaig donar. ⁶ Els qui presideixen la comunitat han de ser irrepressibles i marits d'una sola muller; els seus fills han de ser creients, i no els han de poder acusar de dissoluts o rebels. ⁷ Cal, en efecte, que el pastor d'una comunitat sigui irrepressible, ja que és administrador de la casa de Déu: no ha de ser presumptuós, ni irascible, ni donat al vi, ni violent, ni amic de negocis bruts; ⁸ ha de ser acollidor, amic del bé, assenyat, just, íntegre, amo de si mateix, ⁹ fermament adherit a la doctrina autèntica que és conforme a l'ensenyament rebut. Així serà capaç d'exhortar amb una doctrina sana i de refutar els qui s'hi oposen.

Els falsos mestres

¹⁰ Perquè n'hi ha molts que són rebels, xerraires i mentiders, sobretot entre els d'origen jueu. ¹¹ A aquests cal tapan-los la boca; perverteixen famílies senceres, ensenyant per un guany mesquí allò que no convé. ¹² Un cretenc, el seu propi profeta, ha dit: «Cretencs, sempre mentiders, males bèsties, ventres plens que no treballen.» ¹³ Aquesta dita és ben veritat. Per tant, reprèn-los severament, perquè mantinguin sana la seva fe ¹⁴ en comptes de fer cas de faules jueves i de prescripcions humanes que s'allunyen de la veritat. ¹⁵ Tot és pur per als qui són purs. En canvi, per als qui estan tacats i no creuen, res no és pur: tenen tacats l'enteniment i la consciència. ¹⁶ Proclamen que coneixen Déu, però el neguen amb les obres, ja que són rebels i reprovables, incapaços de fer cap obra bona.

Exhortació als ancians, als joves i als esclaus

2

¹ Tu, però, ensenya el que està d'acord amb la sana doctrina.

² Dignes, als de més edat, que siguin sobris, respectables, assenyats, forts en la fe, en l'amor i en la constància. ³ A les dones d'edat, digues-los que es comportin com escau a persones venerables: que no siguin murmuradores ni donades a beure massa vi; que ensenyin a fer el bé ⁴ i sàpiguen encaminar les més joves a estimar el marit i els fills, ⁵ a ser assenyades, castes, diligents en la feina de casa, bones, submises al seu marit. Així la paraula de Déu no rebrà cap injúria de ningú.

⁶ Recomana als joves que tinguin seny. ⁷ Sigues en tot un model de bones obres: de doctrina íntegra, de dignitat, ⁸ de paraula sana i incontrovertible. Així els qui són contraris no podran dir res de mal contra nosaltres i quedaran avergonyits.

⁹ Que els esclaus se sotmetin en tot als seus amos, mirant de complaure'ls i evitant de contradir-los ¹⁰ i d'estafar-los; que demostrin continuament la seva fidelitat. Així faran honor en tot a la doctrina de Déu, el nostre salvador.

¹¹ Déu ha manifestat la seva gràcia, que és font de salvació per a tothom ¹² i que ens ensenya a abandonar la impietat i els desigs mundans per viure en aquest món una vida de sobrietat, de justícia i de pietat, ¹³ mentre esperem que es compleixi la benaurada esperança, que es manifesti la glòria del gran Déu i salvador nostre Jesucrist. ¹⁴ Ell s'ha entregat a si mateix per nosaltres, per rescatar-nos de tota maldat, purificar-nos i fer de nosaltres un poble ben seu, apassionat per fer el bé.

¹⁵ Predica aquestes coses, exhorta i reprèn amb tota autoritat. Que ningú no et pugui menysprear.

Exhortació a tots els fidels

3

¹ Recorda a tots que s'han de sotmetre a les autoritats i als governants i que els han d'obeir. Que estiguin sempre disposats a fer el bé. ² Que no insultin ningú ni es fiquin en baralles, que siguin gent de bon tracte i donin proves de la més gran dolcesa amb tothom.

³ En altre temps, també nosaltres érem insensats, rebels, gent esgarriada, esclaus de tota mena de desigs i plaers, maliciosos, envejosos, detestables, i ens odiàvem els uns als altres. ⁴ Però ara s'ha manifestat la bondat de Déu, salvador nostre, i l'amor que ell té als homes. ⁵ Ens ha salvat no per les bones obres que podíem haver fet, sinó pel seu amor, mitjançant el bany regenerador i el poder renovador de l'Esperit Sant ⁶ que ell ha vessat abundantment sobre nosaltres per Jesucrist, el nostre salvador. ⁷ Així, fets justos per la seva gràcia, som, en esperança, hereus de la vida eterna.

⁸ Això que et dic és digne de crèdit, i vull que ho remarquis amb fermesa, perquè els qui han cregut en Déu s'esforcin per sobresortir en la pràctica de les bones obres. Això és bo i útil a tothom. ⁹ Evita, en canvi, les discussions estúpides sobre genealogies, i les disputes i polèmiques entorn de la Llei: no tenen sentit ni serveixen de res. ¹⁰ Amonesta el qui és sectari, i si després d'una segona amonestació no en fa cas, expulsa'l. ¹¹ Ja saps que un home així va del tot desencaminat i pecca: ell mateix es condemna.

Cloenda ([3,12-15](#))

¹² Quan t'hauré enviat Àrtemes o Tíquic, afanya't a venir a trobar-me a Nicòpolis, perquè he decidit de passar-hi l'hivern. ¹³ Prepara amb cura el viatge de Zenes, l'advocat, i d'Apol·ló: preocupa't que no els falti res. ¹⁴ Que també els nostres aprenguin a sobresortir en la pràctica de les bones obres i a ajudar els qui ho necessiten. Així n'obtindran el fruit.

¹⁵ Et saluden tots els qui són amb mi. Saluda els nostres amics en la fe. Que la gràcia sigui amb tots vosaltres.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Salutació

1

¹ Pau, presoner per causa de Jesucrist, i el germà Timoteu, a Filèmon, el nostre estimat col·laborador, ² a la germana Àpfia, a Arquip, company nostre en el combat, i a l'església que es reuneix a casa teva. ³ Us desitgem la gràcia i la pau de part de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

Acció de gràcies i pregària per Filèmon

⁴ Dono gràcies al meu Déu i em recordo sempre de tu en les meves pregàries, ⁵ ja que sento parlar de l'amor i de la fe que tens per Jesús, el Senyor, i a favor de tot el poble sant. ⁶ Demano que la generositat de la teva fe sigui prou eficaç perquè donis a conèixer tot el bé que podem fer pel Crist. ⁷ Germà, he tingut una gran alegria i un gran consol quan he sabut que el teu amor ha alleujat els cors dels sants fidels.

Súplica a favor d'Onèsim

⁸ Per això, encara que tindria en el Crist tota la llibertat de manar-te el que has de fer, ⁹ prefereixo demanar-t'ho en nom de l'amor. Jo, Pau, ancià com sóc, i ara, a més, presoner per causa de Jesucrist, ¹⁰ et faig una súplica a favor d'Onèsim, el meu fill, que he engendrat en la fe estant a la presó. ¹¹ En altre temps ell et va ser inútil, però ara ens és ben útil a tu i a mi. ¹² Te'l torno a enviar, com si t'enviés el meu propi cor. ¹³ M'hauria agradat de retenir-lo al meu costat, perquè em servís en lloc teu mentre sóc a la presó per causa de l'evangeli, ¹⁴ però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no desitjaria que fessis aquest favor per força, sinó de bon grat. ¹⁵ Qui sap si Onèsim es va separar un moment de tu perquè ara el recobris per sempre! ¹⁶ I no ja com un esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però molt més ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor.

¹⁷ Per tant, si em tens per germà en la fe, rep-lo com si fos jo mateix. ¹⁸ I si t'ha perjudicat o et deu alguna cosa, carrega-ho al meu compte. ¹⁹ Jo, Pau, t'escric ara amb la meva pròpia mà: t'ho pagaré jo mateix, tot i que podria recordar-te el deute que tens amb mi, i que és la teva mateixa persona. ²⁰ Sí, germà, fes que en el Senyor pugui rebre de tu aquesta satisfacció. Per amor de Crist, dóna al meu cor aquest descans!

²¹ T'escric confiant en la teva obediència, segur que faràs encara més del que et demano. ²² D'altra banda, prepara'm allotjament, perquè espero que les vostres oracions obtindran que pugui venir-vos a trobar.

Cloenda

²³ Et saluden Èpafres, company meu de presó en Jesucrist, ²⁴ Marc, Aristarc, Demes i Lluc, els meus col·laboradors.

²⁵ Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor, sigui amb el vostre esperit.

1

¹ En moltes ocasions i de moltes maneres, Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes; ² però ara, en aquests dies, que són els definitius, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, per mitjà del qual ja havia creat el món i a qui ha constituït hereu de tot. ³ Ell és esplendor de la glòria de Déu i empremta del seu mateix ésser, ell sosté l'univers amb el poder de la seva paraula i ara, acabada l'obra de purificació dels pecats, s'ha assegut a les altures, a la dreta de la majestat divina; ⁴ ocupa un lloc superior als àngels i posseeix en herència un nom molt més excel·lent que el d'ells.

Jesucrist, Fill de Déu i salvador (1,5-2,18)

El Fill, superior als àngels

⁵ Perquè, a quin dels àngels Déu ha dit mai: Tu ets el meu Fill; avui jo t'he engendrat? I encara: Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill? ⁶ D'altra banda, quan presenta al món el seu primogènit, diu: Que l'adorin tots els àngels de Déu.

⁷ Dels àngels diu només: Ell fa dels seus àngels esperits; dels seus ministres, flames de foc. ⁸ En canvi, del Fill diu: El teu tron, oh Déu, es manté pels segles dels segles, i el ceptre just és el ceptre del teu Regne. ⁹ Has estimat la justícia i has avorrit la maldat; per això el teu Déu t'ha preferit als teus companys i t'ha ungit, oh Déu, amb perfums de festa. ¹⁰ I encara: Tu, Senyor, al principi vas assentar la terra, i el cel és obra de les teves mans; ¹¹ ells passaran, però tu perduraràs. Tots s'envelliran com un vestit, ¹² els plegaràs com un mantell, com qui es canvia de roba. Però tu ets sempre el mateix i els teus anys no tindran fi.

¹³ De quin dels àngels Déu ha dit mai: Seu a la meva dreta, i espera que posi els enemics com a escambell dels teus peus? ¹⁴ Els àngels només són esperits que exerceixen un ministeri, enviats per a fer un servei als qui han d'heretar la salvació.

Exhortació: Grandesa de la salvació

2

¹ Per això cal que ens prenguem més seriosament els ensenyaments rebuts, si no volem anar a la deriva. ² Perquè la Llei, promulgada per mitjà d'àngels, obligava tant, que els qui la transgredien i desobeïen eren castigats merescudament. ³ Nosaltres, doncs, com ens podem escapar del càstig si negligim una salvació tan gran? Aquesta salvació, anunciada primerament pel Senyor mateix, ens ha estat després confirmada pels qui la van escoltar: ⁴ Déu l'avalua amb senyals i prodigis, amb tota mena de miracles, i també l'avalua l'Esperit Sant amb els seus dons, que distribueix com vol.

Germà dels homes i salvador

⁵ Perquè no és pas als àngels que Déu ha sotmès el món renovat de què ara parlem. ⁶ En les Escripures, algú en dóna testimoni dient: Què és l'home, perquè te'n recordis? Què és un mortal, perquè el tinguis present? ⁷ L'havies posat un moment per sota dels àngels, l'has coronat de glòria i dignitat, ⁸ tot ho has sotmès sota els seus peus. Per tant, si Déu ho ha sotmès tot a ell, vol dir que no ha deixat res fora del seu domini. De fet, encara no veiem que tot li estigui sotmès, ⁹ però contemplem com Jesús, posat un moment per sota dels àngels, ha estat ara coronat de glòria i dignitat, per mitjà de la passió i de la mort. Així Déu ens ha fet la gràcia que ell morís per tothom.

¹⁰ Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria, i va decidir que el qui havia de guiar-los a la salvació arribés a la plenitud per mitjà dels sofriments. ¹¹ Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix origen; per aquesta raó, ell no s'avergonyeix d'anomenar-los germans, ¹² i diu: Anunciaré el teu nom als meus germans, et lloaré enmig del poble reunit. ¹³ I encara: En ell tinc posada la meva confiança. I també: Aquí ens teniu, a mi i els fills que Déu m'ha donat. ¹⁴ Així, doncs, ja que els fills tenen en comú la mateixa condició humana, també Jesús va compartir aquesta condició per destituir amb la seva mort el diable, que tenia el domini de la mort, ¹⁵ i per alliberar els qui, per por de la mort, estaven condemnats a ser esclaus tota la vida. ¹⁶ Ell no ha vingut a ajudar els àngels, sinó els descendents d'Abraham.

¹⁷ Per això calia que es fes en tot semblant als germans i així fos davant de Déu un gran sacerdot compassiu i digne de confiança que expiés els pecats del poble. ¹⁸ I havent passat ell mateix la prova del sofriment, ara pot ajudar els qui són provats.

Jesucrist, gran sacerdot ([3,1-5,10](#))

Jesucrist, gran sacerdot digne de confiança

3

¹ Vosaltres, doncs, germans, poble sant que compartiu una vocació celestial, fixeu la vostra mirada en Jesús, enviat de Déu i gran sacerdot de la fe que professem. ² Ell té tota la confiança d'aquell qui el va designar, tal com Moisès era digne de confiança en tota la casa de Déu. ³ Però Jesús és molt més digne de glòria que Moisès, ja que el qui construeix una casa és sempre més honorat que la casa mateixa. ⁴ Efectivament, tota casa té el seu constructor, però el constructor de tot és Déu. ⁵ Moisès era digne de confiança en tota la casa de Déu tan sols com a servent, amb la missió de donar testimoni d'allò que Déu revelaria després. ⁶ Però Crist és digne de confiança com a Fill, i ha estat posat al capdavant de la seva casa. I aquesta casa som nosaltres, si mantenim el coratge de gloriar-nos d'allò que esperem.

Exhortació: L'entrada al repòs de Déu

⁷ Per això, com diu l'Esperit Sant: Avui, quan escolteu la seva veu, ⁸ no enduriu els cors com en el temps de la rebel·lió, el dia de la prova en el desert, ⁹ quan van posar-me a prova els vostres pares i em temptaren; i van anar veient les meves obres ¹⁰ durant quaranta anys. Per això em vaig disgustar amb aquella generació i vaig dir: «Sempre tenen el cor esgarriat, desconeixen els meus camins.» ¹¹ Llavors, indignat, vaig jurar: «No entraran al meu lloc de repòs.»

¹² Germans, mireu que cap de vosaltres no tingui un cor dolent i sense fe, que l'aparti del Déu viu. ¹³ Més aviat, mentre duri la proclamació d'aquell «avui», exhorteu-vos els uns als altres dia rere dia perquè la seducció del pecat no endureixi ningú. ¹⁴ Hem estat associats al Crist, però cal que mantinguem ferma fins a la fi la confiança que teníem al principi. ¹⁵ Tal com ha estat dit: Avui, quan escolteu la seva veu, no enduriu els cors com en el temps de la rebel·lió. ¹⁶ I qui són els qui després d'escoltar es van rebel·lar? Tots els qui havien sortit d'Egipte guiats per Moisès. ¹⁷ I amb qui va estar disgustat durant quaranta anys? Amb aquells qui van pecar i deixaren els seus cossos pel desert. ¹⁸ I a qui va jurar que no entrarien al seu lloc de repòs? A aquells qui van desobeir. ¹⁹ Veiem, doncs, que no hi pogueren entrar per la seva manca de fe.

4

¹ Déu manté encara la seva promesa; però no visquem refiats, no fos cas que algú de vosaltres es trobés que ha perdut l'ocasió d'entrar al lloc de repòs. ² En efecte, nosaltres hem rebut l'anunci de la bona nova igual com ells, però a ells no els va servir de res, perquè no es van adherir per la fe a allò que escoltaven. ³ Tan sols els qui hem cregut entrem al lloc de repòs, segons allò que ha estat dit: Llavors, indignat, vaig jurar: «No entraran al meu lloc de repòs.» I és cert que Déu havia realitzat les seves obres des del moment de la creació del món, ⁴ ja que, parlant del dia setè, l'Escriptura diu: Déu, el setè dia, reposà de totes les seves obres. ⁵ Però en aquell text torna a dir: No entraran al meu lloc de repòs.

⁶ És clar, doncs, que Déu reserva a alguns d'entrar-hi. Però, ja que els primers a rebre l'anunci de la bona nova no hi van entrar per la seva desobediència, ⁷ Déu torna a fixar un dia, aquell «avui», quan, molt de temps més tard, diu per boca de David allò que hem citat: Avui, quan escolteu la seva veu, no enduriu els cors. ⁸ De fet, si Josuè els hagués deixat en el lloc de repòs, ja no hi hauria motius per a parlar d'un altre dia. ⁹ Això vol dir que encara hi ha reservat un lloc de descans per al poble de Déu. ¹⁰ Només aquell qui ha entrat al seu lloc de repòs descansa ara ja de les seves obres, tal com Déu descansa de les seves. ¹¹ Per tant, afanyem-nos a entrar en aquell lloc de repòs, perquè ningú no caigui arrossegat pel mateix exemple de desobediència.

¹² La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos; discerneix les intencions i els pensaments del cor. ¹³ En tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament: tot és nu i descobert davant els ulls d'aquell a qui hem de donar

comptes.

Jesucrist, gran sacerdot compassiu

¹⁴ Així, doncs, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que ha travessat els cels.

¹⁵ No tenim pas un gran sacerdot incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, de manera semblant a nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. ¹⁶ Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu, perquè es compadeixi de nosaltres, ens mostri el seu favor i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'ajuda que necessitem.

5

¹ Tot gran sacerdot, pres d'entre els homes, està destinat a oficiar a favor dels homes davant de Déu, oferint dons i sacrificis pels pecats. ² I és capaç de ser indulgent amb els qui pequen per ignorància o per error, ja que ell mateix experimenta per totes bandes la feblesa. ³ Per això ha d'oferir sacrificis pels seus propis pecats igual que pels pecats del poble. ⁴ I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui el crida, tal com va cridar Aaron.

⁵ Tampoc el Crist no es va atribuir a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que l'ha rebuda del qui li va dir: Tu ets el meu Fill; avui jo t'he engendrat. ⁶ I també diu en un altre lloc: Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec. ⁷ Ell, Jesús, durant la seva vida mortal s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. ⁸ Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, ⁹ i, arribat a la plenitud, s'ha convertit en font de salvació eterna per a tots els qui l'obeeixen. ¹⁰ Déu l'ha proclamat gran sacerdot com ho fou Melquisedec.

El sacrifici de Jesucrist, gran sacerdot ([5,11-10,39](#))

Exhortació: Aprofundir en la vida cristiana

¹¹ Encara tenim molt a dir sobre això, i l'explicació es presenta difícil, ja que us heu tornat indolents a l'hora d'escoltar. ¹² Després de tant de temps, ja hauríeu de ser mestres i, en canvi, encara necessiteu que us tornin a ensenyar les primeres nocions de la revelació de Déu; heu arribat fins al punt que us torna a convenir llet en comptes d'aliment sòlid. ¹³ I els qui s'alimenten de llet són incapaços de conèixer allò que és just, ja que només són uns infants. ¹⁴ L'aliment sòlid, en canvi, és propi de gent adulta, que, gràcies a l'experiència, tenen els sentits avesats a destriar entre el bé i el mal.

6

¹ Per això, deixem les primeres nocions sobre el Crist i avancem cap al que és propi de gent adulta. Ara no hem de repetir pas els temes fonamentals: la conversió de les obres que porten la mort, la fe en Déu, ² l'ensenyament sobre el baptisme, la imposició de les mans, la resurrecció dels morts i el judici etern. ³ Avancem, doncs, amb l'ajuda de Déu.

⁴ N'hi ha que un dia van rebre la llum, van tastar el do celestial, van participar en l'efusió de l'Esperit Sant ⁵ i van assaborir la bona paraula de Déu i els prodigis del món renovat, ⁶ però després han caigut i abandonen la fe. És impossible que aquests es renovin amb una segona conversió, ja que tornen a crucificar el Fill de Déu i l'omplen d'injúries.

⁷ Quan una terra beu la pluja que la rega sovint i dóna plantes bones als qui la conreen, vol dir que té part en la benedicció de Déu; ⁸ en canvi, la terra que dóna cards i espines és tinguda per inútil i gairebé per maleïda, i acabarà consumida pel foc.

⁹ Estimats, encara que parlem així, estem convençuts que vosaltres us trobeu en les millors disposicions, ben a prop de la salvació. ¹⁰ Déu, que és just, no oblidarà tot el que heu fet, és a dir, l'amor que heu mostrat per causa del seu nom, posant-vos al servei del poble sant, en el passat i en el present. ¹¹ Tan sols desitgem que cada un de vosaltres demostrï el mateix afany per mantenir plenament l'esperança fins a la fi. ¹² No voldríem que us tornéssiu indolents, sinó que imitéssiu aquells qui amb fe i amb constància han rebut les promeses en heretat.

La promesa de Déu, realitzada en Jesús

¹³ Quan Déu va fer la seva promesa a Abraham, no podent jurar per ningú de més gran, va jurar per ell mateix ¹⁴ dient: T'ompliré de benediccions i et donaré una nombrosa descendència. ¹⁵ Abraham esperà sense defallir i va obtenir que es realitzés la promesa. ¹⁶ Els homes, quan juren, ho fan per algú més gran que ells: el jurament posa fi a les discussions i serveix de garantia. ¹⁷ Déu, doncs, garantí amb un jurament la seva promesa, perquè volia mostrar als qui havien d'heretar-la que la seva decisió era irrevocable. ¹⁸ Així Déu va fer dues accions irrevocables, la promesa i el jurament, que ell de cap manera no pot desmentir. Gràcies a elles ens sentim fortament encoratjats els qui ho hem deixat tot per aferrar-nos a l'esperança que ell ens ofereix. ¹⁹ Aquesta esperança, que poseïm com una àncora segura i ferma, ha penetrat més enllà de la cortina del lloc santíssim. ²⁰ Allà, com a precursor nostre, ha entrat Jesús, esdevingut gran sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.

Melquisedec

7

¹ Aquest Melquisedec, rei de Salem, sacerdot del Déu altíssim, anà a trobar Abraham, que tornava del combat victoriós contra els reis, i el va beneir; ² i Abraham li va donar la desena part de tot el botí. Melquisedec, si traduïm el seu nom, era «rei de justícia»; i era també rei de Salem, és a dir, «rei de pau». ³ L'Escriptura no diu que tingués pare, ni mare, ni genealogia; no parla tampoc ni del començament ni del terme de la seva vida. Així, fet semblant al Fill de Déu, resta sacerdot per sempre.

⁴ Contempleu la grandesa d'aquest personatge, a qui Abraham, que era el patriarca, va donar el delme de la millor part del botí. ⁵ De fet, els descendents de Leví que reben el sacerdoci tenen manat per llei de recollir el delme del poble, és a dir, dels seus germans, si bé aquests també han sortit, com ells, de les entranyes d'Abraham. ⁶ En canvi, Melquisedec, que no figura en les genealogies levítiques, va recollir el delme d'Abraham i el va beneir, a ell que tenia les promeses; ⁷ i no es pot negar que l'inferior és beneït pel qui és superior. ⁸ D'altra banda, en el cas dels descendents de Leví, els qui reben el delme són homes mortals, mentre que, de Melquisedec, l'Escriptura fa constar que viu. ⁹ Més encara: per dir-ho així, en la persona d'Abraham, també Leví, que recull els delmes, va pagar el delme, ¹⁰ perquè el dia que Melquisedec anà a trobar Abraham, el patriarca encara duia Leví a les entranyes.

Jesucrist, gran sacerdot com ho fou Melquisedec

¹¹ La legislació del poble d'Israel es basava en el sacerdoci levític. Però si aquest hagués portat a la plenitud, per què calia encara establir un altre sacerdot de la línia de Melquisedec, com diu l'Escriptura, en comptes de designar-ne un de la línia d'Aaron? ¹² De fet, un canvi de sacerdoci comporta necessàriament un canvi de llei. ¹³ Jesús, a qui es refereixen aquelles paraules de l'Escriptura, era d'una altra tribu, i cap dels seus membres no ha servit mai l'altar. ¹⁴ És sabut, efectivament, que nostre Senyor ha sortit de la tribu de Judà, a la qual Moisès no atribuï cap funció sacerdotal.

¹⁵ Tot això és encara més clar si tenim present que aquest altre gran sacerdot ha estat establert a imatge de Melquisedec ¹⁶ i que ha arribat al sacerdoci no en virtut d'una llei de descendència humana sinó pel poder d'una vida indestructible. ¹⁷ Així ho afirma el testimoni de l'Escriptura: Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.

¹⁸ En conseqüència, d'una banda, queda abolida la legislació anterior per deficient i inútil, ¹⁹ ja que la Llei no ha portat res a la plenitud; d'altra banda, és introduïda una esperança millor que ens acosta a Déu.

²⁰ Tot això no s'ha pas realitzat sense jurament. Perquè, mentre que aquells sacerdots eren instituïts sense cap jurament, ²¹ Jesús ho ha estat amb el jurament d'aquell qui li va dir: El Senyor no es desdiu del que jurà: Ets sacerdot per sempre. ²² Per tant, ara Jesús garanteix una aliança millor. ²³ A més, els qui eren instituïts sacerdots van ser molts, perquè la mort els impedia de continuar en les seves funcions; ²⁴ però Jesús, que viu per sempre, no traspasa a ningú el seu sacerdoci. ²⁵ Per això té el poder de salvar definitivament els qui per ell s'acosten a Déu, ja que viu per sempre intercedint a favor d'ells.

²⁶ Aquest és realment el gran sacerdot que ens calia: sant i innocent, sense taca ni complicitat amb els pecadors, enaltit més amunt dels cels. ²⁷ Ell no necessita, com els altres grans sacerdots, oferir sacrificis cada dia, primer pels propis pecats, després pels pecats del poble: això ho va fer una vegada per sempre, oferint-se ell mateix. ²⁸ La Llei destina a ser grans sacerdots uns homes plens de febleses, però la paraula del jurament que substitueix la Llei fa gran sacerdot el Fill, que ha arribat a la plenitud per sempre.

El nostre gran sacerdot i el culte antic

8

¹ El punt central de la nostra exposició és que tenim un gran sacerdot que s'ha assegut en el cel, a la dreta del tron de la majestat divina; ² ell és el ministre que oficia en el santuari, en el veritable tabernacle, aquell que no van erigir els homes, sinó Déu mateix.

³ Tot gran sacerdot està destinat a oferir dons i sacrificis; per això també calia que aquest gran sacerdot tingués alguna cosa per oferir. ⁴ De fet, si ell estigués a la terra, ni tan sols seria sacerdot, perquè aquí ja hi ha els qui presenten les ofrenes prescrites per la Llei. ⁵ Ara bé, aquests sacerdots celebren un culte que és tan sols imitació i ombra de les realitats celestials. Així ho trobem en l'oracle diví manifestat a Moisès quan anava a construir el tabernacle, i que diu: Mira bé i fes-ho tot igual al model que et mostro aquí a la muntanya. ⁶ En canvi, al nostre gran sacerdot li correspon d'oficiar en un culte més excel·lent, ja que és mitjancer d'una aliança molt millor, fonamentada en promeses incomparablement millors.

La fi de l'aliança antiga

⁷ Si la primera aliança hagués estat irrepreensible, no hauria calgut substituir-la per una segona. ⁸ En efecte, el Senyor diu en to de reprensió: Vénen dies, ho dic jo, el Senyor, que pactaré una aliança nova amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà. ⁹ No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig agafar per la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; ells no es van mantenir en la meva aliança, i jo em vaig desentendre d'ells. Ho dic jo, el Senyor. ¹⁰ Aquesta és l'aliança que jo pactaré amb el casal d'Israel després d'aquells dies, diu el Senyor: Posaré les meves lleis en el seu interior, les escriuré en el seu cor. Llavors jo seré el seu Déu i ells seran el meu poble. ¹¹ Ja no caldrà que ningú instrueixi el seu veí ni el seu germà dient: «Coneix qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran, des del més petit fins al més gran. ¹² Perdonaré les seves culpes, no em recordaré més dels seus pecats. ¹³ Des del moment que Déu parla d'una aliança nova, declara vella la primera; i tot allò que es torna vell i antic està destinat a desaparèixer.

El culte antic, insuficient

9

¹ La primera aliança tenia un ritual per al culte i un santuari terrenal. ² El tabernacle que es va construir tenia una primera estança, anomenada «el lloc sant», on hi havia el canelobre, la taula i els pans d'ofrena. ³ Passada la segona cortina, hi havia l'altra estança del tabernacle, que s'anomenava «el lloc santíssim» ⁴ i que contenia un altar d'or, per a cremar-hi l'encens, i l'arca de l'aliança, tota recoberta d'or. Dins l'arca hi havia una gerra d'or plena de manà, la vara d'Aaron i les taules de l'aliança. ⁵ Damunt l'arca hi havia els querubins que assenyalaven la presència gloriosa de Déu i que amb les ales feien ombra sobre la coberta de l'arca. Però ara no és el moment de parlar-ne en detall.

⁶ Disposat tot tal com hem dit, els sacerdots entren sempre que cal a la primera estança del tabernacle per dur-hi a terme les funcions del culte, ⁷ però a la segona tan sols hi entra el gran sacerdot una vegada l'any, i no deixa mai d'oferir la sang pels seus propis pecats i pels del poble. ⁸ Amb això l'Esperit Sant ha volgut fer comprendre que, mentre subsisteix el primer tabernacle, encara no s'ha manifestat el camí d'accés al santuari. ⁹ El primer tabernacle és, doncs, un símbol referit al temps present; allí s'ofereixen dons i sacrificis incapaços de portar a la plenitud la consciència dels qui tributen aquell culte. ¹⁰ Els seus ritus terrenals, basats en menjars, begudes i purificacions diverses, han estat imposats fins al moment de la renovació.

El sacrifici de Crist

¹¹ Però Crist ha vingut com a gran sacerdot del món futur que ara comença i ha entrat al santuari a través del tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'home, ja que no pertany al món creat. ¹² Hi ha entrat una vegada per sempre, sense servir-se de la sang de bocs i de vedells, sinó valent-se de la seva pròpia sang; així ens ha redimit per sempre més. ¹³ La sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui són impurs, els santifica i purifica corporalment. ¹⁴ Però la sang de Crist, que per l'Esperit etern s'ha ofert ell mateix a Déu com a víctima sense cap defecte, amb molta més raó purificarà la nostra consciència de les obres que porten la mort, i podrem donar culte al Déu viu.

La nova aliança segellada amb la sang de Crist

¹⁵ Així, doncs, el Crist és mitjançer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat dels pecats comesos sota la primera; així els qui són cridats reben l'herència eterna que els havia estat promesa. ¹⁶ En efecte, perquè un testament entri en vigor, ha de constar la mort del testador; ¹⁷ un testament sols és efectiu si el testador ha mort, ja que, mentre viu, el testament no val.

¹⁸ Per això, també la primera aliança va ser inaugurada amb vessament de sang. ¹⁹ Quan Moisès hagué promulgat a tot el poble cada un dels manaments de la Llei, prengué la sang dels vedells i dels bocs, juntament amb aigua, i aspergí amb llana escarlata i amb hisop tant el llibre com tot el poble, ²⁰ dient: Això és la sang de l'aliança que Déu ha prescrit per a vosaltres; ²¹ igualment, aspergí amb aquella sang el tabernacle i tots els objectes del culte.

²² Segons la Llei, gairebé tot s'ha de purificar amb sang, i sense vessament de sang no hi ha perdó. ²³ Per tant, si allò que és imitació de les realitats celestials s'ha de purificar d'aquesta manera, és clar que les mateixes realitats celestials exigeixen sacrificis més excel·lents que aquells.

L'entrada de Crist a la presència de Déu

²⁴ Crist no ha entrat en un santuari fet per mans d'home, que és còpia del santuari veritable, sinó que ha entrat dins el cel, i ara es presenta davant de Déu intercedint per nosaltres. ²⁵ El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades; ²⁶ si fos així, hauria hagut de sofrir la passió una vegada i una altra des de la creació del món. Ara, però, a la fi dels temps, s'ha manifestat una vegada per sempre, per abolir el pecat mitjançant el seu sacrifici. ²⁷ Als homes ens toca de morir una sola vegada, i després de la mort ve el judici; ²⁸ semblantment, Crist, que es va oferir una sola vegada i prengué damunt seu els pecats de tots, apareixerà per segona vegada, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar els qui viuen esperant-lo.

Jesucrist, salvador etern

10

¹ La Llei de Moisès conté tan sols una ombra del món renovat i no la realitat mateixa. Per això és del tot incapaç de portar a la plenitud els qui participen cada any en els mateixos sacrificis oferts una vegada i una altra. ² De fet, si els qui tributen aquest culte haguessin estat purificats d'una vegada per sempre i ja no haguessin tingut consciència de ser pecadors, haurien deixat d'oferir aquells sacrificis. ³ Però els sacrificis els tornen a recordar cada any que són pecadors.

⁴ En efecte, és impossible que la sang dels vedells i dels bocs esborri els pecats. ⁵ Per això, quan entra al món, Crist diu a Déu: No has volgut sacrificis ni oblacions, però m'has format un cos; ⁶ no t'has complagut en holocaustos ni en sacrificis pel pecat. ⁷ Per això t'he dit: A tu em presento. En el llibre hi ha escrit de mi que vull fer, oh Déu, la teva voluntat. ⁸ Primer diu: De sacrificis i oblacions i holocaustos i sacrificis pel pecat, no n'has volgut ni t'hi has complagut; encara que totes aquestes ofrenes són precisament les que prescriu la Llei de Moisès. ⁹ Però després afegeix: A tu em presento; vull fer la teva voluntat. Suprimeix, doncs, el que deia primer i ho substitueix pel que diu després. ¹⁰ I precisament perquè ell ha complert la voluntat de Déu, nosaltres hem estat santificats per l'ofrena del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre.

¹¹ Tot sacerdot oficia diàriament i ofereix moltes vegades els mateixos sacrificis, que són completament incapaços d'esborrar els pecats. ¹² Però Jesucrist, després d'oferir un únic sacrifici pels pecats, s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, ¹³ i allà espera que els enemics siguin posats com a escambell dels seus peus. ¹⁴ Amb una sola oblació, ha portat per sempre a la plenitud els qui ara són santificats. ¹⁵ Fins i tot l'Esperit Sant ens en dóna testimoni. Primer diu: ¹⁶ Aquesta és l'aliança que jo pactaré amb ells després d'aquells dies. Ho diu el Senyor: Posaré les meves lleis en el seu cor, les escriuré en el seu interior. ¹⁷ I afegeix: No em recordaré més dels seus pecats ni de les seves culpes. ¹⁸ Quan el perdó ha estat concedit, ja no cal cap ofrena pel pecat.

Exhortació: Una vida cristiana renovada

¹⁹ Per tant, germans, tenim plena llibertat d'entrar al santuari gràcies a la sang de Jesús; ²⁰ ell ha inaugurat per a nosaltres un camí nou i viu, que passa a través de la cortina del lloc santíssim, és a dir, a través de la seva humanitat. ²¹ En ell tenim un gran sacerdot posat al capdavant de la casa de Déu. ²² Acostem-nos-hi amb cor sincer i fe plena, ja que el nostre cos ha estat rentat amb aigua que purifica, i els nostres cors, netejats de tota consciència de culpa. ²³ Mantinguem indefectible l'esperança que professem: Déu compleix fidelment les seves promeses.

²⁴ Vetllem els uns pels altres per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres. ²⁵ No deixem d'assistir a les

reunions comunitàries, com alguns han pres per costum; més aviat exhortem-nos els uns als altres. I més ara, que veieu que s'acosta el darrer dia.

²⁶ Perquè, si després d'haver rebut el ple coneixement de la veritat pequem voluntàriament, ja no ens queda cap sacrifici que expii els pecats, ²⁷ sinó tan sols l'espera terrible del judici i del foc ardent que consumirà els enemics.

²⁸ Quan algú viola la Llei de Moisès, ha de ser condemnat a mort sense pietat, sota la declaració de dos o tres testimonis; ²⁹ penseu, doncs, de quin gravíssim càstig es farà mereixedor el qui haurà trepitjat el Fill de Déu, haurà profanat la sang de l'aliança que l'havia santificat i haurà ultratjat l'Esperit de la gràcia. ³⁰ Prou coneixem el qui ha dit: A mi em toca de passar comptes: jo donaré la paga. I encara: El Senyor judicarà el seu poble. ³¹ És terrible caure en mans del Déu viu!

³² Recordeu-vos d'aquells primers temps, quan tot just havíeu rebut la llum i ja vaau sostenir un combat fort i dolorós;

³³ els uns us convertíreu en espectacle per a la gent quan sofríreu oprobis i persecucions, els altres us vaau fer solidaris dels qui patien aquests maltractaments. ³⁴ Vaau compartir els sofriments dels presos i vaau acceptar amb goig que us espoliessin dels vostres béns, sabent que posseïu altres béns millors, que duren per sempre. ³⁵ Per tant, no perdeu la vostra valentia, ja que per ella rebreu una gran recompensa.

³⁶ Us cal molta constància per a complir la voluntat de Déu i obtenir així el que ell ha promès. ³⁷ Perquè d'aquí a un moment, tan sols un moment, vindrà el qui ha de venir, no tardarà. ³⁸ El meu just viurà per la fe, però si es fa enrere no m'hi complauré. ³⁹ Nosaltres no som dels qui es fan enrere i es perden, sinó dels qui creuen i se salven.

La fe i la constància ([11,1-12,13](#))

La fe dels antics

11

¹ Creure és posseir anticipadament allò que esperem, és conèixer realitats que no veiem. ² Els antics han merescut per la fe el testimoni de l'Escriptura.

³ Gràcies a la fe, comprenem que tot l'univers va ser creat per la paraula de Déu i que, per tant, allò que veiem no prové de simples aparences.

⁴ Gràcies a la fe, Abel va oferir a Déu un sacrifici millor que el de Caïn. Per aquesta fe, Abel va rebre el testimoni que era just, ja que Déu va acceptar els dons que li oferia. Ell va morir, però la seva fe encara parla.

⁵ Gràcies a la fe, Henoc va ser endut de la terra sense passar per la mort, i ningú no el va trobar, perquè Déu se l'havia endut. Abans que se l'endugués, l'Escriptura dóna testimoni que era agradable a Déu. ⁶ Ara bé, sense la fe és impossible de ser-li agradable, perquè el qui s'acosta a Déu ha de creure que existeix i que recompensa els qui el cerquen.

⁷ Gràcies a la fe, Noè, advertit per l'oracle diví d'allò que encara no veia, pres d'un sant temor, va construir l'arca per salvar la seva família. Així va condemnar el món i va heretar la justícia pròpia dels qui creuen.

⁸ Gràcies a la fe, Abraham, cridat per Déu, va obeir i se n'anà cap al país que havia de rebre en herència. Abraham sortí sense saber on anava. ⁹ Gràcies a la fe, va residir com a estranger a la terra promesa, vivint en tendes amb Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. ¹⁰ És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor.

¹¹ Gràcies a la fe, també Sara, que era estèril, va obtenir la capacitat de fundar un llinatge, tot i que li havia passat l'edat; és que va posar la confiança en el qui havia fet la promesa. ¹² Per això, d'un sol home, Abraham, que ja era a les portes de la mort, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de la vora de la mar.

¹³ Tots aquests moriren en la fe, sense haver obtingut allò que Déu els prometia, sinó veient-ho i saludant-ho de lluny, i reconeixent que eren estrangers i forasters a la terra. ¹⁴ Els qui parlen així mostren clarament que busquen una pàtria. ¹⁵ I no es refereixen a la pàtria d'on havien sortit, perquè sempre haurien tingut l'ocasió de tornar-hi.

¹⁶ Aspiren, per tant, a trobar-ne una de millor, la pàtria celestial. Per això Déu no s'avergonyeix d'anomenar-se el seu Déu, ja que els ha preparat una ciutat.

¹⁷ Gràcies a la fe, Abraham, posat a prova, va oferir Isaac; i era el seu fill únic que oferia, tot i que havia rebut les promeses. ¹⁸ I li havia estat dit: La descendència que portarà el teu nom serà la d'Isaac. ¹⁹ Per això Abraham confiava que Déu seria prou poderós per a ressuscitar un mort, i així va recobrar el seu fill, com prefigurant la resurrecció.

²⁰ També gràcies a la fe, Isaac va beneir Jacob i Esaú, anunciant allò que havia de venir.

²¹ Gràcies a la fe, Jacob, a punt de morir, va beneir cada un dels fills de Josep i va adorar Déu recolzat sobre el seu bastó.

²² Gràcies a la fe, Josep, pròxim a la seva fi, es referí anticipadament a la sortida dels israelites d'Egipte i disposà el trasllat dels seus ossos.

²³ Gràcies a la fe, Moisès, tot just nascut, va ser amagat durant tres mesos pels seus pares perquè havien vist com n'era, de bonic, aquell infant i no van tenir por de l'edicte reial. ²⁴ Gràcies a la fe, Moisès, quan ja era gran, va renunciar als avantatges de ser fill de la filla del faraó. ²⁵ Preferí de ser maltractat amb el poble de Déu que fruit per un cert temps d'una vida de pecat. ²⁶ Per a ell, que tenia la mirada posada en la recompensa futura, sofrir els oprobis del Crist era un tresor més gran que tots els tresors d'Egipte. ²⁷ Gràcies a la fe, va abandonar el país d'Egipte sense témer la indignació del rei i, com que anava veient el Déu invisible, es mantingué ferm i constant.

²⁸ Gràcies a la fe, va immolar l'anyell pasqual i féu l'aspersió amb la sang, perquè l'exterminador no toqués els primogènits d'Israel.

²⁹ Gràcies a la fe, els israelites van travessar el Mar Roig com si fos terra eixuta, mentre que els egipcis, que també ho intentaven, eren engolits.

³⁰ Gràcies a la fe, van caure les muralles de Jericó, després que els israelites haguessin fet voltes a la ciutat durant set dies.

³¹ Gràcies a la fe, Rahab, la prostituta, que havia acollit en pau els exploradors, no va morir amb els qui refusaren de creure.

³² Per què continuar? Em mancava el temps per a parlar-vos en detall de Gedeó, de Barac, de Samsó, de Jeftè, de David, de Samuel i dels profetes. ³³ Aquests, per la fe, sotmeteren reialmes, administraren justícia, veieren que es complien les promeses, clogueren boques de lleons, ³⁴ apagaren focs poderosos, s'escaparen de l'espasa, es posaren bons després de malalties, foren valents en el combat, feren fugir exèrcits enemics. ³⁵ Hi hagué dones que recobraren ressuscitats els morts de casa seva. Alguns es deixaren esquarterar, sense acceptar les propostes de llibertat, per obtenir la resurrecció a una vida millor. ³⁶ D'altres van sofrir la prova d'escarnis i d'assots i encara de cadenes i presons; ³⁷ foren apedregats, serrats, morts amb l'espasa; anaren d'ací d'allà coberts de pells d'ovella i de cabra, privats de tot, perseguits, maltractats, ³⁸ errants per deserts i muntanyes, per les coves i els forats de la terra. I és que el món no era digne d'acollir-los.

³⁹ Tots aquests han merescut per la seva fe el testimoni de l'Escriptura, però no van obtenir el que Déu havia promès, ⁴⁰ perquè ell, que ens tenia preparada una sort millor, no volia que arribessin a la plenitud sense nosaltres.

La constància necessària

12

¹ Així, doncs, també nosaltres, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, traquem-nos tot impediment, i el pecat que tan fàcilment ens subjecta, i llancem-nos a córrer sense defallir en la prova que ens és proposada. ² Tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada, va suportar el suplici de la creu, sense fer cas de la vergonya que havia de passar, i està assegut a la dreta del tron de Déu. ³ Tingueu present aquell qui va suportar un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatere, cansats i sense forces. ⁴ En la vostra lluita contra el pecat, encara no heu hagut de resistir fins al punt de vessar la sang, ⁵ i per això heu oblidat les paraules d'encoratjament que Déu us adreça com a fills: Fill meu, no refusis la correcció del Senyor, no et cansis quan ell et reprèn, ⁶ perquè el Senyor corregeix els qui estima, castiga els fills que ell acull. ⁷ Vosaltres sofriu, doncs, per tal de rebre una correcció: Déu us tracta com a fills. Perquè, quin fill hi ha a qui el seu pare no corregeixi? ⁸ Si a tots els toca la seva part de correcció però vosaltres us quedeu sense, vol dir que sou bastards i no pas fills legítims.

⁹ Els nostres pares terrenals ens corregien, i no per això deixàvem de respectar-los. Molt més, doncs, ens hem de sotmetre al Pare que ens dóna l'esperit perquè visquem. ¹⁰ Ells ens corregien per poc temps i com els semblava bé; Déu, en canvi, ens corregeix mirant el que ens convé per fer-nos participar en la seva santedat. ¹¹ La correcció, de moment, no sembla que porti alegria, sinó tristesa; però, més tard, els qui han passat per aquest entrenament en cullen el fruit pacífic d'una vida justa. ¹² Per això, enfortiu les mans que defalleixen i els genolls vacil·lants, ¹³ i aplaneu la ruta per on passen els vostres peus. Així el qui va coix no hi prendrà mal i, més aviat, es posarà bo. La santedat de la vida cristiana ([12,14-13,19](#))

Exhortació a la pau i a la fidelitat

¹⁴ Mireu de viure en pau amb tothom. Busqueu la santedat, ja que sense santedat ningú no veurà el Senyor.

¹⁵ Vetlleu perquè ningú de vosaltres no quedi privat de la gràcia de Déu: que no broti cap arrel amargant que porti el malestar, i la majoria en resulti infectada. ¹⁶ Vetlleu perquè no hi hagi cap immoral o sacríleg, com Esaú, que per un plat es va vendre els drets de primogènit. ¹⁷ I ja sabeu que després, quan volgué heretar la benedicció, en va quedar exclòs i no tingué cap possibilitat de canviar, tot i haver-ho suplicat amb llàgrimes.

¹⁸ Vosaltres no us heu acostat en aquella muntanya palpable del Sinaí, que era tota ella foc ardent, fosc, tenebres i tempesta, ¹⁹ toc de corn i veu que parlava. Els mateixos que sentiren aquella veu van refusar d'escoltar cap més paraula. ²⁰ No podien suportar aquella ordre terminant: Fins i tot una bèstia, si toca la muntanya, haurà de morir apedregada. ²¹ Tan terrible era aquell espectacle, que Moisès exclamà: Estic esglaiat i tremolós. ²² Però vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a miríades d'àngels, a l'aplec festiu, ²³ a l'assemblea dels primogènits que tenen el nom inscrit en el cel; us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja han arribat a la plenitud, ²⁴ a Jesús, mitjancer d'una aliança nova, i a la seva sang purificadora, que parla més favorablement que la d'Abel.

²⁵ Mireu de no refusar el qui ens parla! Aquells el van refusar quan promulgava els seus oracles divins aquí a la terra i no es van escapar del càstig. Molt menys, doncs, ens n'escaparem nosaltres si el rebutgem quan ens parla des del cel. ²⁶ En aquella ocasió, la seva veu feia tremolar la terra, però ara ell ha fet aquesta promesa: Una vegada més, farà tremolar no solament la terra, sinó també el cel. ²⁷ L'expressió una vegada més anuncia la transformació del món creat, que és inestable, per tal que subsisteixin les realitats incommovibles. ²⁸ Per això, ja que rebem la possessió d'un Regne incommovible, no deixem perdre aquesta gràcia i donem així a Déu un culte que li sigui agradable, amb temor i submissió. ²⁹ El nostre Déu és un foc que devora.

Actituds personals i comunitàries

13

¹ No deixeu d'estimar-vos com a germans. ² No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels. ³ Recordeu-vos dels presos com si fóssiu presos amb ells; recordeu-vos igualment dels qui són maltractats, pensant que també vosaltres teniu un cos. ⁴ Que tothom honori el matrimoni i guardi immaculada la vida conjugal: Déu judicarà els immorals i els adúlter. ⁵ Que l'amor al diner no inspire la vostra conducta; acontenteu-vos amb el que teniu, ja que Déu mateix ha dit: No et deixaré, no t'abandonaré. ⁶ Per això podem dir amb tota confiança: El Senyor m'ajuda, res no em fa por; els homes, què em poden fer?

Un comportament autèntic

⁷ Feu memòria dels vostres dirigents, que us van anunciar la paraula de Déu; considereu la fi exemplar de la seva vida i imiteu la seva fe. ⁸ Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles. ⁹ No us deixeu arrossegar per doctrines complicades i estranyes: el cor ha de trobar la força en la gràcia de Déu i no en observances de menjars que no fan cap profit als qui les practiquen. ¹⁰ Nosaltres tenim un altar i, del sacrifici que s'hi ofereix, no tenen dret a menjar-ne els qui oficien en el tabernacle. ¹¹ En efecte, el dia que el gran sacerdot porta la sang dels animals a l'interior del santuari per expiar el pecat, els cossos d'aquelles víctimes són completament cremats fora del campament. ¹² Per això també Jesús, per santificar el poble amb la seva sang, va sofrir fora de la porta de la ciutat. ¹³ Sortim, doncs, a trobar-lo fora del campament, carregats amb el seu oprobí. ¹⁴ Perquè no tenim aquí la ciutat que durarà per sempre, sinó que busquem la que encara ha de venir. ¹⁵ Per Jesucrist, oferim contínuament a Déu un sacrifici d'acció de gràcies, és a dir, el fruit d'uns llavis que lloen el seu nom. ¹⁶ No us oblideu de fer el bé i de compartir allò que teniu: aquests són els sacrificis que agraden a Déu. ¹⁷ Obeïu els vostres dirigents i mostreu-vos-hi dòcils; ells vetllen sempre per vosaltres i n'hauran de donar compte. Mireu que puguin fer-ho amb goig i no pas lamentant-se; això no us seria profitós. ¹⁸ Pregueu per nosaltres: estem convençuts que la nostra consciència és recta, i en tota ocasió volem portar-nos com cal. ¹⁹ Sobretot, us demano que pregueu perquè Déu em faci retornar a vosaltres ben aviat. Cloenda ([13,20-25](#))

Pregària final

²⁰ Que el Déu de la pau, que ha fet pujar d'entre els morts Jesús, Senyor nostre, el gran pastor de les ovelles, gràcies a la sang d'una aliança eterna, ²¹ us perfeccioni amb tota mena de béns perquè pugueu complir la seva

voluntat; que ell mateix, per Jesucrist, faci en nosaltres allò que li és plaent. A Jesucrist sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

Tramesa de l'escrit

²² Us prego, germans, que aguanteu pacientment aquesta exhortació. De fet, l'escrit que us trameto és breu. ²³ Us faig saber que el nostre germà Timoteu ha estat posat en llibertat. Si arriba aviat, us vindré a veure juntament amb ell. ²⁴ Saludeu tots els vostres dirigents i tot el poble sant. Us saluden els d'Itàlia.

²⁵ Que la gràcia sigui amb tots vosaltres.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Salutació

1

¹ Jaume, servent de Déu i de Jesucrist, el Senyor, saluda les dotze tribus que viuen arreu del món, a la diàspora.

Proves i temptacions

² Germans meus, tingueu-vos per molt feliços siguin quines siguin les proves que passeu, ³ sabent que la vostra fe provada engendra paciència. ⁴ Però, la paciència, l'heu de mantenir plenament fins a la fi; així sereu perfectes en tot i no us faltarà res.

⁵ Si a algun de vosaltres li manca saviesa, que la demani a Déu, i Déu, que dóna generosament a tothom, sense retreure res, la hi concedirà. ⁶ Però que demani amb fe, sense dubtar, perquè el qui dubta és com una ona del mar, remoguda i sacsejada pel vent. ⁷ Una persona així, que no es pensi pas que el Senyor donarà res ⁸ a qui té el cor dividit, inconstant en tot el que emprèn.

⁹ Que el germà de posició humil es gloriï d'haver estat enaltit, ¹⁰ i que el ric es gloriï perquè l'han humiliat. El ric passarà com la flor dels prats. ¹¹ Quan surt el sol, amb la seva cremor, l'herba s'asseca, cau la seva flor i perd tota la bellesa; així es marciran el ric i els seus negocis.

¹² Feliç l'home que es manté ferm en les proves! Un cop les haurà superades, rebrà la corona de la vida, que el Senyor ha promès als qui l'estimen. ¹³ Que ningú, quan és provat, no digui: «És Déu qui em tempta.» Perquè Déu no pot tenir temptacions de fer el mal, i ell no tempta ningú. ¹⁴ Cadascú és temptat pels propis desigs, que l'atreuen i el sedueixen. ¹⁵ Aquests desigs, un cop fecundats, engendren el pecat, i el pecat, arribat a la culminació, infanta la mort.

¹⁶ No us enganyeu, germans meus estimats. ¹⁷ Tot el que rebem de bo, tot do perfecte, ve de dalt, baixa del Pare de les llums. En ell no hi ha canvi ni ombra de variació. ¹⁸ Ell ha decidit donar-nos la vida per mitjà de la paraula de veritat, perquè fóssim com les primícies de tot el que ha creat.

Posar en pràctica la paraula de Déu

¹⁹ Germans meus estimats, vosaltres ja sabeu moltes coses, però heu de ser promptes a escoltar i lents a parlar o a irritar-vos. ²⁰ L'home que està irritat no obra segons la justícia de Déu. ²¹ Per tant, abandoneu tot comportament indecorós i tota mena de mal, i acolliu amb dolcesa la Paraula plantada en vosaltres, que té el poder de salvar-vos. ²² Poseu en pràctica la Paraula i no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos. ²³ Perquè el qui escolta la Paraula i no la posa en pràctica s'assembla a un home que contempla la seva pròpia cara en un mirall: ²⁴ es mira, se'n va i a l'instant s'oblida de la cara que feia. ²⁵ En canvi, el qui s'emmiralla en la llei perfecta, la llei de la llibertat, i hi persevera —no pas escoltant-la i després oblidant-la, sinó posant-la en pràctica—, aquest serà feliç de practicar-la.

²⁶ Si algú es té per religiós, però no domina la llengua, s'enganya a ell mateix: la seva religió és buida. ²⁷ La religió pura i sense taca als ulls de Déu Pare consisteix en això: ajudar els orfes i les viudes en les seves necessitats i guardar-se net de la malícia del món.

Les conseqüències d'una fe sincera (2)

Atenció a la distinció de persones

2

¹ Germans meus, no comprometeu la fe que teniu en nostre Senyor Jesucrist gloriós fent distinció de persones.

² Suposem que, mentre la comunitat està reunida, entra un home amb un vestit magnífic i amb anells d'or, i entra també un pobre amb un vestit miserable. ³ Si us fixeu en el qui porta el vestit magnífic i li dieu: «Seu aquí, en el lloc d'honor», i al pobre li dieu: «Tu queda't dret, o seu aquí, als meus peus», ⁴ ¿no esteu fent diferències entre vosaltres? ¿No sou uns jutges que es guien per raonaments malvats?

⁵ Escolteu, germans meus estimats: ¿No és Déu qui ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i

hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen? ⁶ Però vosaltres deshonoreu els pobres! ¿No són els rics els qui us oprimeixen i us porten als tribunals? ⁷ ¿No són ells els qui injurien aquell bell nom que va ser invocat sobre vosaltres?

⁸ Si compliu el manament regi de l'Escriptura: Estima els altres com a tu mateix, obreu bé. ⁹ Però si feu distinció de persones cometeu un pecat, i la Llei us acusa, ja que la transgrediu. ¹⁰ De fet, si algú compleix tota la Llei però deixa d'observar-la en un punt, es fa culpable davant la Llei sencera; ¹¹ perquè Déu, que va dir: No cometis adulteri, també va dir: No matis. Per tant, si no comets adulteri però mates, ja transgredeixes la Llei. ¹² Heu de parlar i obrir pensant que sereu judicats per una llei de llibertat. ¹³ Perquè, en el judici, no hi haurà misericòrdia per a aquells qui no hauran tingut misericòrdia; però els misericordiosos poden riure's del judici!

La fe i les obres

¹⁴ Germans meus, de què servirà que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? ¿Pot salvar-lo, potser, aquesta fe? ¹⁵ Si un germà o una germana no tenen vestits i els falta l'aliment de cada dia, ¹⁶ i algú de vosaltres els diu: «Aneu-vos-en en pau, abrigueu-vos bé i alimenteu-vos», però no els dóna allò que necessiten, de què serviran aquestes paraules? ¹⁷ Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta.

¹⁸ Potser algú replicarà: «Tu tens fe i jo tinc obres; mostra'm, sense les obres, que tens fe, i jo, amb les obres, et mostraré la meua fe. ¹⁹ ¿Tu creus que hi ha un sol Déu? Fas bé; però també els dimonis ho creuen, i fins i tot se n'esgarriren.»

²⁰ Home insensat, ¿vols comprendre d'una vegada que la fe sense les obres és estèril? ²¹ Abraham, el nostre pare, ¿no va ser reconegut just per les obres, quan oferí el seu fill Isaac sobre l'altar? ²² Pots veure, doncs, que la fe cooperava amb les seves obres, i que les obres van dur a plenitud la seva fe. ²³ Així es va complir allò que diu l'Escriptura: Abraham va creure en Déu, i Déu li ho comptà com a justícia; per això fou anomenat amic de Déu.

²⁴ Adoneu-vos, per tant, que l'home és just davant de Déu per les obres, i no tan sols per la fe. ²⁵ ¿No fou també per les obres que Rahab, la prostituta, va ser reconeguda justa, quan va acollir els missatgers i els féu escapar per un altre camí? ²⁶ Així com el cos, sense l'esperit, és mort, també la fe sense les obres és morta.

Exhortacions ([3,1-5,11](#))

Dominar la llengua

3

¹ Germans meus, no us poseu tots a fer de mestres. Tingueu per cert que nosaltres, els mestres, serem judicats amb més rigor, ² ja que tots ensopeguem sovint. I si algú, parlant, no ensopega mai, vol dir que és un home perfecte, capaç de dominar tot el seu cos. ³ Quan posem la brida a la boca dels cavalls perquè ens obeeixin, podem governar tot el seu cos. ⁴ Fixeu-vos també en les naus: encara que siguin grans i les empenyin vents forts, amb un petit timó el pilot les governa cap on vol. ⁵ Igualment la llengua, que és un membre ben petit del cos, es gloria de grans coses. Mireu com un foc de no res encén un bosc molt gran. ⁶ I la llengua és un foc, tot un món de malícia; és un més dels membres del cos, però fa impur tot el cos; inflama la roda de la vida i al final és inflamada per l'infern.

⁷ Els homes han domat i domen tota mena de bèsties salvatges i d'ocells, de rèptils i d'animals marins, ⁸ però no hi ha home capaç de domar la llengua: és un mal que no es domina, va plena de verí mortal. ⁹ Amb la llengua beneïm el Senyor, el nostre Pare, i amb la llengua maleïm els homes, fets a imatge de Déu. ¹⁰ D'una mateixa boca surten benedicció i maledicció. Germans meus, no convé pas que sigui així. ¹¹ ¿Poden rajar pel mateix forat de la font aigua dolça i aigua amarga? ¹² ¿És que una figuera, germans meus, pot fer olives, o una parra, figues? L'aigua dolça no pot pas sortir d'una font salada.

L'autèntica saviesa

¹³ ¿Qui de vosaltres es té per savi i entès? Que demostrï amb un bon comportament que la saviesa omple de dolcesa les seves obres! ¹⁴ Però si teniu el cor ple de gelosies amargues i de rivalitats, deixeu de gloriar-vos i de mentir, ja que així perjudiqueu la veritat. ¹⁵ Aquesta saviesa no ve de dalt, sinó de la terra, de les passions, dels dimonis. ¹⁶ Perquè on hi ha gelosies i rivalitats hi ha desordre i tota mena de males accions. ¹⁷ En canvi, la saviesa que ve de dalt, primer de tot és pura; després, pacífica, amable, dòcil, plena de misericòrdia i de bons fruits, sense parcialitat ni hipocresia. ¹⁸ El fruit de la justícia neix de la llavor que han sembrat en esperit de pau els qui treballen per la pau.

Humiliar-se sincerament davant de Déu

4

¹ D'on vénen les lluites i les baralles que hi ha entre vosaltres? ¿No vénen dels desigs de plaer que fan la guerra en els membres del vostre cos? ² Desitgeu coses que no posseïu; arribeu a matar per allò que anheleu, però no ho podeu aconseguir; lluiteu i us baralleu. Ara bé, si no posseïu, és perquè no demaneu com cal. ³ Demaneu i no rebeu perquè ho feu amb malícia, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers. ⁴ Adúlter! ¿No sabeu que l'amistat amb el món és enemistat amb Déu? El qui vol ser amic del món es torna enemic de Déu. ⁵ ¿Us penseu que l'Escriptura diu perquè sí allò de: «Déu anhela gelosament l'esperit que ha fet habitar en nosaltres»? ⁶ Però ell encara dóna una gràcia més gran. Per això diu l'Escriptura: Déu s'enfronta amb els orgullosos, però als humils els concedeix la seva gràcia. ⁷ Per tant, sotmeteu-vos a Déu. Resistiu al diable, i el diable fugirà lluny de vosaltres. ⁸ Acosteu-vos a Déu, i Déu s'acostarà a vosaltres. Renteu-vos les mans, pecadors; purifiqueu els vostres cors, homes de cor dividit! ⁹ Sentiu la vostra misèria, poseu-vos de dol i ploreu; que el vostre riure es converteixi en plany, i la vostra alegria, en tristesa. ¹⁰ Humilieu-vos davant el Senyor, i ell us enaltirà. ¹¹ Germans, no malparleu els uns dels altres. El qui malparla d'un germà o el judica, malparla de la Llei i judica la Llei. I si tu judiques la Llei, en comptes de ser-ne complidor te'n fas jutge. ¹² Ara bé, de legislador i de jutge n'hi ha un de sol: el qui pot salvar o pot fer perdre. Però tu, qui ets per a judicar els altres?

Vana confiança en un mateix

¹³ Ara n'hi ha que dieu: «Avui o demà anirem a tal ciutat, hi passarem tot un any, posarem un negoci i ens farem rics.» ¹⁴ Però si no sabeu ni tan sols com serà demà la vostra vida! Sou un fumerol que es deixa veure un moment i tot seguit s'esvaeix. ¹⁵ En comptes de dir: «Si Déu vol, continuarem vivint i farem tal cosa o tal altra», ¹⁶ no pareu de gloriar-vos fent ostentació dels vostres plans. És dolent, gloriar-se d'aquesta manera! ¹⁷ El qui sap com fer el bé i no el fa, és culpable d'haver pecat.

5

¹ I vosaltres, els rics, ploreu i gemegueu per les desgràcies que us cauran al damunt! ² Les vostres riqueses són podrides, s'han arnat els vostres vestits. ³ El vostre or i la vostra plata s'han rovellat, i el seu rovell farà de testimoni contra vosaltres, i us menjarà la carn com un foc. És això el que heu acumulat per a la fi dels temps! ⁴ El jornal que escatimàveu als qui us segaven els camps clama al cel, i el clam dels segadors ha arribat fins a les orelles del Senyor de l'univers. ⁵ Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu anat engreixant per al dia de la matança. ⁶ Heu condemnat el just, l'heu assassinat, i ell no s'ha resistit.

Esperar amb paciència la vinguda del Senyor

⁷ Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el camperol espera el fruit preciós de la terra, prenent paciència fins que han arribat les pluges de tardor i de primavera. ⁸ Igualment vosaltres, tingueu paciència, enfortiu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop. ⁹ Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser judicats; penseu que el jutge ja és a les portes. ¹⁰ Com a model de paciència en els sofriments, preneu els profetes que van parlar en nom del Senyor. ¹¹ Mireu com proclamem feliços els qui es van mantenir fermes. Heu sentit parlar de la paciència de Job, i ja sabeu quin final li va concedir el Senyor, perquè el Senyor és entrançable i compassiu.

Cloenda ([5,12-20](#))

Instruccions finals: La pregària

¹² Sobretot, germans meus, no jureu, ni pel cel, ni per la terra, ni amb cap altra mena de jurament. Digueu sí, quan és sí; no, quan és no. Així no caureu sota el judici de Déu.

¹³ Si algú de vosaltres sofreix, que pregui. Si està content, que canti lloances a Déu. ¹⁴ Si entre vosaltres hi ha algú que està malalt, que faci cridar els qui presideixen la comunitat perquè l'ungeixin amb oli en nom del Senyor i preguin per ell. ¹⁵ Aquesta pregària, feta amb fe, salvarà el malalt: el Senyor el posarà bo i li perdonarà els pecats que hagi comès. ¹⁶ Confesseu els uns als altres els vostres pecats, i pregueu els uns pels altres, perquè siguin guarits. La pregària insistent d'un just és molt poderosa: ¹⁷ Elies, que era un home com nosaltres, va pregar amb

insistència perquè no ploués, i no va ploure damunt la terra durant tres anys i sis mesos. ¹⁸ I quan després tornà a pregar, el cel va donar la pluja, i la terra va produir el seu fruit.

¹⁹ Germans meus, si algú de vosaltres s'esgarriava lluny de la veritat i un altre el feia retornar, ²⁰ sapiguen que el qui fa tornar un pecador del camí esgarriat, el salva de la mort i cobreix una multitud de pecats.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Salutació

1

¹ Pere, apòstol de Jesucrist, als escollits de Déu que viuen com a forasters a la diàspora: al Pont, a Galàcia, a Capadòcia, a l'Àsia i a Bitínia, escollits ² des de sempre per decisió de Déu Pare i santificats per l'Esperit, destinats a obeir Jesucrist i a ser aspergits amb la seva sang. Us desitjo que rebeu ben abundoses la gràcia i la pau.

Acció de gràcies

³ Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que pel seu gran amor ens ha engendrat de nou gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. Ell ha volgut que tinguéssiu una esperança viva ⁴ i que posseïssiu una heretat incorruptible, indestructible, immarcescible, reservada dalt al cel per a vosaltres, ⁵ que ara, en virtut de la fe, sou defensats pel poder de Déu. Ell ha volgut també que arribéssiu a la salvació, preparada per a revelar-se a la fi dels temps. ⁶ Tot això us dóna una gran alegria, ni que ara necessàriament us hagin d'entristir per poc temps proves de tota mena; ⁷ perquè si l'or, que es fa malbé, és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada, i així es farà mereixedora de lloança, glòria i honor el dia que Jesucrist es revelarà. ⁸ Vosaltres l'estimeu sense haver-lo vist, i ara, sense veure'l, creieu en ell. I teniu una alegria tan gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, ⁹ ja que heu assolit el terme de la fe: la vostra salvació.

¹⁰ Sobre aquesta salvació, ja van indagar i investigar els profetes que anunciaren la gràcia que Déu us volia concedir. ¹¹ Els profetes van esbrinar a quin temps i a quines circumstàncies es referia l'Esperit de Crist present en ells, quan els feia predir els sofriments de Crist i la glòria que vindria després. ¹² Déu els va revelar que el missatge que comunicaven no anava destinat a ells, sinó a vosaltres; ara us l'han anunciat els qui us han predicat l'evangeli, guiats per l'Esperit Sant enviat des del cel. Aquest és el missatge que els àngels es deleixen per contemplar. Una comunitat de sants i escollits ([1,13-2,10](#))

Cridats a ser sants

¹³ Per això, estant a punt amb el cos cenyit, manteniu-vos sobris, i espereu fermament la gràcia que rebreu el dia que Jesucrist es revelarà. ¹⁴ Sou fills obedients: no us emmotlleu a les antigues passions de quan vivíeu en la ignorància; ¹⁵ feu-vos com aquell qui és sant i us ha cridat. També vosaltres sigueu sants en tota la vostra manera de viure, ¹⁶ tal com diu l'Escriptura: Sigueu sants, perquè jo sóc sant. ¹⁷ A ell, que no fa distinció de persones i que judica cadascú segons les seves obres, vosaltres l'invoqueu com a Pare. Viviu, doncs, reverenciant-lo tot el temps que passeu com a estrangers en aquest món. ¹⁸ Sabeu que heu estat alliberats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no amb res de corruptible, com la plata o l'or, ¹⁹ sinó amb la sang preciosa de Crist, anyell sense tara ni defecte. ²⁰ Des d'abans de crear el món, Déu ja l'havia predestinat, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat a favor vostre: ²¹ per ell, vosaltres creieu en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i li ha donat la glòria. Per això teniu posades en Déu la fe i l'esperança.

La paraula de Déu, llavor i aliment

²² Vosaltres us heu purificat obeint la veritat i ara podeu practicar un amor sincer. Estimeu-vos els uns als altres intensament i amb un cor net, ²³ ja que heu estat engendrats de nou, no d'una llavor corruptible, sinó d'una que és incorruptible: la paraula de Déu viva i eterna. ²⁴ Perquè els homes són tots herba, i tota la seva glòria és com la flor dels prats. L'herba s'asseca i la flor cau, ²⁵ però la paraula del Senyor dura per sempre. I aquesta paraula és l'evangeli que us ha estat anunciat.

2

¹ Així, doncs, ja que heu renunciat a tota maldat, a tot engany i a tota mena d'hipocresies, enveges i murmuracions,

² com infants tot just nats, deliu-vos per la llet pura de la Paraula, que us farà créixer i us durà a la salvació.

³ Vosaltres ja heu tastat que n'és, de bo, el Senyor.

L'Elegit i els elegits

⁴ Acosteu-vos a ell, que és la pedra viva, rebutjada pels homes, però escollida i preciosa als ulls de Déu. ⁵ Vosaltres, com pedres vives, sou edificats per Déu com a temple de l'Esperit perquè formeu una santa comunitat sacerdotal que ofereixi víctimes espirituals agradables a Déu per Jesucrist. ⁶ Per això es diu en l'Escriptura:

Poso a Sió un que és pedra angular,
escollida, preciosa;
els qui creuen en ell
no quedaran confosos.

⁷ Per tant, vosaltres, els qui creieu, teniu un gran honor. En canvi, per als qui no creuen, la pedra rebutjada pels constructors, ara és la pedra principal, ⁸ i és pedra d'ensopec i roc que fa caure; hi ensopeguen els qui refusen de creure en la Paraula: a això estaven destinats. ⁹ Però vosaltres sou llinatge escollit, casa reial, comunitat sacerdotal, nació santa, poble que Déu s'ha reservat, perquè proclameu la lloança d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable. ¹⁰ Vosaltres que en altre temps no éreu cap poble, ara sou el poble de Déu; no éreu compadits, però ara ell s'ha compadit de vosaltres.

Viure com a cristians ([2,11-4,11](#))

Servents de Déu enmig dels homes

¹¹ Estimats, us exhorto, com a estrangers i forasters que sou, a apartar-vos dels desigs terrenals que combaten contra vosaltres. ¹² Que la vostra manera de viure enmig dels pagans sigui del tot correcta. Així, els qui ara us calumniem acusant-vos de malfactors es fixaran en les vostres bones obres i glorificaran Déu el dia de la seva vinguda.

¹³ Sotmeteu-vos, per amor del Senyor, a tota institució humana: a l'emperador com a sobirà, ¹⁴ i als governadors com a enviats d'ell per a castigar els malfactors i fer l'elogi dels qui es porten bé. ¹⁵ Perquè és voler de Déu que, obrant el bé, feu callar la gent insensata i la seva ignorància; ¹⁶ sou lliures, però no utilitzeu la llibertat com un vel per a encobrir la dolenteria: comporteu-vos com a servents de Déu. ¹⁷ Respecteu tothom, estimeu la comunitat, reverencieu Déu, respecteu l'emperador.

Els esclaus i l'exemple de Crist

¹⁸ Esclaus, estigueu sotmesos als amos amb tot el respecte, no solament als bons i afables, sinó també als qui són durs. ¹⁹ Perquè és bo d'aguantar un tracte injust quan es fa per amor a Déu. ²⁰ En efecte, què té de gloriós suportar un càstig corporal si heu comès una falta? En canvi, si després d'obrar bé heu de sofrir i ho suporteu amb paciència, això és agradable als ulls de Déu.

²¹ Aquesta és la vocació que heu rebut,
ja que també Crist
va patir per vosaltres:
així us deixava un exemple
perquè seguís les seves petjades.

²² Ell no va cometre pecat
ni va tenir mai als llavis la perfídia.

²³ Quan l'insultaven,
no tornava l'insult;
quan el turmentaven,
no responia amb amenaces,
sinó que confiava la seva causa
al qui judica amb justícia.

²⁴ Ell mateix va portar
els nostres pecats
en el seu cos sobre el patíbul,
perquè, morts als pecats,

visquéssim com a justos.
Ell, amb les seves ferides, us curava.

²⁵ Tots anàveu esgarriats
com ovelles disperses,
però ara heu tornat
al vostre pastor i guardià.

Les mullers i els seus marits

3

¹ Vosaltres, mullers, estigueu sotmeses als vostres marits. Així, fins i tot si alguns refusen de creure en la Paraula, seran guanyats, sense paraules, per la vostra manera de viure, ² quan es fixin en el vostre comportament respectuós i cast. ³ No busqueu d'adornar-vos per fora amb pentinats complicats, joies d'or i vestits elegants; ⁴ cerqueu més aviat aquella disposició amagada en el cor que és l'ornament incorruptible d'un esperit dolç i serè. Això sí que té valor als ulls de Déu. ⁵ Així s'adornaven en altre temps les dones santes, que confiaven en Déu i vivien sotmeses als seus marits, ⁶ com Sara, que obeïa Abraham i l'anomenava senyor. Vosaltres sou ara filles seves, en la mesura que obreu el bé i no teniu por de res.

⁷ També vosaltres, marits, sapigueu conviure amb les vostres mullers tenint en compte que la seva naturalesa és més delicada; tracteu-les amb respecte, perquè són hereves amb vosaltres de la gràcia de la vida. Així res no destorbarà les vostres pregàries.

Amor als germans i a tothom

⁸ Finalment, viviu tots units, tingueu els mateixos sentiments, estimeu els germans, sigueu afectuosos i humils; ⁹ no torneu mal per mal, ni injúria per injúria; ben al contrari, beneïu, ja que Déu us ha cridat a rebre en herència una benedicció. ¹⁰ Diu l'Esriptura:

El qui vol estimar la vida
i veure dies feliços,
que guardi la llengua del mal,
que no diguin res de fals
els seus llavis.

¹¹ Que es decanti del mal i faci el bé,
que busqui la pau
i procuri aconseguir-la.

¹² Perquè els ulls del Senyor
vetllen pels justos,
està atent a la seva pregària,
però es gira contra els malfactors.

Sofrir com a cristians

¹³ Si us preocupeu de fer el bé, qui us podrà fer cap mal? ¹⁴ Més encara, si heu de sofrir pel fet de ser justos, feliços de vosaltres! No heu de témer l'altra gent ni heu de tremolar davant d'ells. ¹⁵ Reconegueu en els vostres cors el Crist com a Senyor; estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança. ¹⁶ Però feu-ho suaument i amb respecte, mantenint la rectitud de consciència. Així quedaran confosos els qui ara us calumnien, els qui us difamen per la vostra recta manera de viure com a cristians. ¹⁷ Perquè val més sofrir, si aquest és el voler de Déu, per haver fet el bé que no pas per haver fet el mal.

Jesucrist, salvador i triomfant

¹⁸ També Crist patí per raó dels pecats una vegada per sempre. Ell, el just, va patir pels injustos, per conduir-vos a Déu. El seu cos va ser mort, però l'Esperit el féu viure. ¹⁹ Llavors anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, ²⁰ aquells que havien refusat de creure en altre temps, quan s'allargava la paciència de Déu, en els dies que Noè construïa l'arca. En aquella arca, uns pocs, és a dir, vuit persones, se salvaren gràcies a l'aigua. ²¹ I l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva i que no és una neteja de la brutícia del cos, sinó un compromís amb Déu de viure amb rectitud de consciència, gràcies a la resurrecció de Jesucrist. ²² Ell se'n va anar al cel i està a la dreta de Déu. A ell estan sotmesos àngels, autoritats i poders.

El trencament amb el pecat

4

¹ Així, doncs, ja que Crist ha sofert en el seu cos, armeu-vos també vosaltres d'aquest convenciment: el qui ha sofert en el seu cos ha trencat amb el pecat ² i vol viure el temps que encara ha de passar en el cos, no d'acord amb els desigs terrenals, sinó fent la voluntat de Déu. ³ Ja heu passat prou temps complint la voluntat dels pagans i vivint enmig de llibertinatges, passions, embriagueses, orgies, borratxeres i idolatries abominables. ⁴ Ara ells troben estrany que no correu al seu costat cap a disbauxes sense fre, i no paren d'injuriar-vos. ⁵ Però ja donaran comptes al qui està a punt de venir per a judicar els vius i els morts. ⁶ Perquè també als morts ha estat anunciat l'evangeli, a fi que, condemnats com a homes a la mort corporal, puguin viure en Déu gràcies a l'Esperit.

La vida comunitària

⁷ S'acosta la fi de totes les coses. Sigueu, doncs, assenyats i sobris, i així podreu pregar. ⁸ Per damunt de tot, tingueu un amor intens entre vosaltres, perquè l'amor cobreix una multitud de pecats. ⁹ Practiqueu mútuament l'hospitalitat sense queixar-vos. ¹⁰ Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut, com a bons administradors de la múltiple i variada gràcia de Déu. ¹¹ Si algú parla, que sigui per transmetre paraules de Déu; si algú presta un servei, que sigui amb les forces que Déu concedeix. Així Déu serà glorificat en tot per Jesucrist. D'ell són la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén.

Exhortacions per al moment present ([4,12-5,11](#))

La prova

¹² Estimats, no us estranyeu que s'hagi encès contra vosaltres la forn de la prova, com si us passés res d'extraordinari. ¹³ Ben al contrari, alegreu-vos de poder compartir els sofriments del Crist, i així el dia que es revelarà la seva glòria estareu plens de joia i alegria. ¹⁴ I si ara rebeu insults perquè porteu el nom de Crist, feliços de vosaltres! L'Esperit de la glòria, que és l'Esperit de Déu, reposa damunt vostre. ¹⁵ Que ningú de vosaltres no hagi de sofrir per homicida, lladre o malfactor, o per posar-se en els afers d'altri. ¹⁶ Però si algú ha de sofrir pel fet de ser cristià, que no se n'avergonyeixi, sinó que glorifiqui Déu perquè pot portar aquest nom. ¹⁷ Ja arriba el temps del judici, i comença pels qui són de la família de Déu; ara bé, si comença per nosaltres, quina serà la fi dels qui refusen de creure en l'evangeli de Déu? ¹⁸ Si el just amb prou feines se salva, què serà de l'impíu i el pecador? ¹⁹ Per tant, que tots els qui sofreixen d'acord amb la voluntat de Déu continuïn fent el bé i es posin en mans del Creador, que és fidel.

Els ancians i els joves

5

¹ Als ancians que presideixen la vostra comunitat i que són entre vosaltres, jo, que sóc ancià amb ells i testimoni dels sofriments de Crist, i que amb ells he de compartir la glòria que està a punt de revelar-se, els faig aquesta recomanació: ² pastureu el ramat de Déu que teniu confiat; vetlleu per ell no pas per obligació, sinó de bon grat, per amor a Déu; no amb afany de lucre, sinó generosament; ³ no com els qui regeixen despòticament les hisendes, sinó fent-vos models del ramat. ⁴ Així, quan apareixerà el cap dels pastors, rebreu la corona immarcescible de la glòria. ⁵ I vosaltres, joves, sotmeteu-vos als ancians.

Humilitat i fermesa en la fe

Revestiu-vos tots d'humilitat els uns envers els altres, perquè Déu s'enfronta als orgullosos, però concedeix als humils la seva gràcia. ⁶ Per això, humilieu-vos i sotmeteu-vos a la mà poderosa de Déu, i ell us enaltirà en el temps que té fixat. ⁷ Descarregueu en ell totes les vostres preocupacions, ja que ell mateix té cura de vosaltres. ⁸ Sigueu sobris, vetlleu! El vostre adversari, el diable, rugint com un lleó, ronda cercant qui engolir. ⁹ Resistiu-li fermes en la fe. Ja sabeu que la comunitat de germans estesa arreu del món ha de suportar els mateixos sofriments. ¹⁰ I, després que haureu sofert per poc temps, el Déu de tota gràcia, que en Jesucrist us ha cridat a la seva glòria eterna, us repararà les forces, us enfortirà, us refermarà i us donarà un fonament segur. ¹¹ D'ell és el poder per

sempre. Amén.

Cloenda ([5,12-14](#))

¹² Valent-me de Silvà, que considero un germà fidel, us he escrit breument per exhortar-vos i donar testimoni que aquesta és la veritable gràcia de Déu, en la qual us heu de mantenir. ¹³ Us saluda la comunitat, escollida com vosaltres, que resideix a Babilònia, i us saluda també Marc, el meu fill. ¹⁴ Saludeu-vos els uns als altres amb el bes de pau fratern.

Pau a tots vosaltres, a tots els qui esteu en Crist.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Salutació

1

¹ Simeó Pere, servent i apòstol de Jesucrist, a aquells qui per la justícia del nostre Déu i salvador Jesucrist han rebut una fe tan preciosa com la nostra. ² Us desitjo que rebeu ben abundoses la gràcia i la pau per mitjà del coneixement de Déu i de Jesús, nostre Senyor.

La vocació cristiana

³ El poder diví ens ha donat tot el que és necessari per a la vida i la pietat, fent-nos conèixer aquell qui ens ha cridat amb la seva glòria i amb tota la seva força. ⁴ Per elles ens han estat concedides les promeses més grans i precioses; gràcies a aquestes promeses podreu fugir de la corrupció que hi ha en el món, provocada pels desigs terrenals, i participareu de la naturalesa divina.

⁵ Per això mateix, heu de treballar amb tot l'esforç perquè la vostra fe vagi acompanyada de la virtut; la virtut, del coneixement; ⁶ el coneixement, del domini d'un mateix; el domini, de la constància; la constància, de la pietat; ⁷ la pietat, de l'estimació fraterna; l'estimació fraterna, de l'amor. ⁸ Perquè, si posseïu en abundància aquestes qualitats, no quedareu inactius ni sense fruit en el coneixement de nostre Senyor Jesucrist. ⁹ El qui no les posseeix no hi veu, és un curt de vista, i s'oblida que ha estat purificat dels seus pecats d'altre temps. ¹⁰ Per tant, germans, esforceu-vos més encara per refermar en vosaltres la crida i l'elecció de Déu; si ho feu així, mai no caureu, ¹¹ i us serà concedida generosament l'entrada al Regne etern del nostre Senyor i salvador Jesucrist.

El testimoni d'apòstols i profetes

¹² Jo us recordaré sempre aquestes coses, encara que ja les sabeu i us manteniu fermes en la veritat que posseïu.

¹³ Penso que és just, mentre encara visc en aquesta tenda corporal, que us vagi desvetillant amb les meves advertències; ¹⁴ sé que molt aviat hauré de deixar-la, tal com em va revelar nostre Senyor Jesucrist, ¹⁵ i vull esforçar-me perquè després de la meva partença tingueu en tot moment la possibilitat de recordar aquests ensenyaments.

¹⁶ Us vam fer conèixer la vinguda poderosa de nostre Senyor Jesucrist, no pas basant-nos en faules hàbilment teixides, sinó després d'haver contemplat la seva grandesa amb els nostres propis ulls. ¹⁷ Ell va rebre de Déu Pare honor i glòria, i una veu que venia de la glòria majestuosa de Déu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.» ¹⁸ Aquesta veu que venia del cel, nosaltres la vam sentir quan érem amb ell a la muntanya santa.

¹⁹ A més, tenim el sòlid fonament de les paraules dels profetes; i feu bé d'escoltar-les amb atenció, ja que són una llum que resplendeix en un lloc tenebrós, fins que apuntarà el dia, i l'estel del matí s'alçarà en els vostres cors.

²⁰ Però heu de saber, abans de tot, que no hi ha cap profecia de l'Escriptura que cadascú pugui interpretar com li sembli. ²¹ En efecte, no hi ha hagut mai cap profecia que vingués d'un voler humà; més aviat alguns homes, enduts per l'Esperit Sant, han parlat de part de Déu.

Els falsos mestres (2)

2

¹ Així com entre el poble d'Israel hi hagué falsos profetes, també entre vosaltres hi haurà falsos mestres, que introduiran doctrines perniciososes; aquests homes, negant el Senyor que els ha rescatat, s'atrauran una perdició que no trigarà. ² Molts els seguiran en el llibertinatge, i per culpa d'ells el camí de la veritat serà objecte d'injúries. ³ Per amor al diner us explotaran valent-se de paraules enganyoses. Però ja fa temps que tenen preparada la condemna; no dorm la seva perdició.

⁴ Perquè Déu no va perdonar els àngels que havien pecat, sinó que els enfonsà en els abismes tenebrosos de l'infern, on els té reservats per al dia del judici. ⁵ Tampoc no va perdonar el món antic: féu baixar el diluvi sobre aquell món d'impis i només en preservà vuit persones, la vuitena de les quals fou Noè, que proclamava la justícia.

⁶ Igualment, va condemnar a la destrucció i reduí a cendres les ciutats de Sodoma i Gomorra, com a exemple per als impis dels temps que vindrien. ⁷ En canvi, va alliberar Lot, el just, abatut pel comportament desvergonyat d'uns

homes sense llei; ⁸ aquell just residia enmig d'ells, i les males accions que veia i sentia torturaven dia rere dia la seva ànima recta. ⁹ I és que el Senyor allibera de la temptació els piadosos, però té reservats els injustos per a castigar-los el dia del judici, ¹⁰ sobretot els qui amb afanys d'impuresa van darrere els desigs carnals i menyspreen la sobirania del Senyor.

Aquests tals són atrevits, arrogants, i sense cap temor injurien els éssers gloriosos, ¹¹ quan ni tan sols els àngels, superiors en força i en poder, no pronuncien davant el Senyor una sentència injuriosa contra ells. ¹² Aquests, però, com animals irracionals nascuts per a ser caçats i podrir-se, injurien allò que desconeixen; per això acabaran també com els animals, ¹³ recolliran la paga del mal que han fet. El seu plaer són les disbauxes en ple dia. Impurs i viciosos, es rabegen en els seus enganys quan banquetegen amb vosaltres. ¹⁴ Tenen els ulls afamats d'adulteri i insaciabls de pecat. Sedueixen els indecisos, estan avesats a l'avarícia, són dignes de maledicció. ¹⁵ Abandonant el camí recte, s'han desviat i han seguit el camí de Balaam, fill de Bòsor, que es volgué guanyar una paga fent el mal; ¹⁶ però va trobar qui el va reprendre per la seva transgressió: una somera, incapaç de parlar, féu servir paraules humanes i va aturar aquella insensatesa del profeta.

¹⁷ Aquesta gent són fonts sense aigua, núvols empesos pel temporal, i tenen reservada la foscor de les tenebres.

¹⁸ Les seves paraules inflades de buidor, acompanyades de desigs carnals i llibertins, sedueixen els qui tot just s'han escapat d'entre els qui viuen en l'error. ¹⁹ Els prometen llibertat, ells que són esclaus de la corrupció. L'home es torna sempre esclau d'allò que el domina. ²⁰ En efecte, els qui s'han escapat de la impuresa del món gràcies al coneixement del nostre Senyor i salvador Jesucrist, si després s'hi enreden novament i es deixen dominar, acaben pitjor que abans. ²¹ Els hauria valgut més de no conèixer el camí de la justícia, que no pas de conèixer-lo i després fer-se enrere del manament sant que els havia estat transmès. ²² Els ha succeït allò tan encertat del proverbi: El gos retorna al seu vòmit; i també: «La truja, quan s'ha rentat, es rebolca en el fang.»

La promesa de la vinguda del Senyor ([3,1-13](#))

3

¹ Estimats, aquesta és la segona carta que us escric. En totes dues us recordo el que ja sabeu, amb el propòsit de desvetllar en vosaltres una manera de pensar sincera: ² no oblideu les coses que van predir els sants profetes ni el manament del Senyor i salvador que us van transmetre els vostres apòstols. ³ Abans de tot, heu de saber que els darrers dies apareixeran impostors carregats d'enganys que viuran seguint els seus propis desigs, ⁴ i aniran dient: «Què se n'ha fet, de la promesa de la seva vinguda? Els pares han mort i tot continua igual que al començament de la creació!» ⁵ Afirmant això, ignoren que des d'antic existia el cel, i també la terra, sorgida de l'aigua i sostinguda per l'aigua gràcies a la paraula de Déu, ⁶ i que per això el món d'aleshores va desaparèixer negat en l'aigua del diluvi. ⁷ Doncs bé, la mateixa paraula té reservats per al foc el cel i la terra d'ara, els guarda per al dia del judici, quan arribarà la perdició de tots els impius.

⁸ Estimats, hi ha una cosa que no heu d'ignorar: per al Senyor, un dia és com mil anys, i mil anys, com un dia. ⁹ No és que el Senyor retardi el compliment de la promesa, com alguns suposen que fa; més aviat és pacient amb vosaltres, perquè no vol que ningú es perdi, sinó que tothom arribi a la conversió. ¹⁰ Però el dia del Senyor vindrà, i arribarà com un lladre. Aquell dia el cel desapareixerà amb un gran estrèpit, els elements del món, abrandats, es dissoldran, i la terra quedarà al descobert amb totes les obres que s'hi han fet. ¹¹ Sabent, doncs, que tot això s'ha de dissoldre, penseu amb quina santedat i amb quina pietat us heu de comportar. ¹² Espereu la vinguda del dia de Déu i feu tot el possible perquè arribi aviat. Aquell dia el cel, inflammat, es dissoldrà, i els elements del món, abrandats, es fondran. ¹³ Nosaltres, tal com ell ens ha promès, esperem un cel nou i una terra nova, on regnarà la justícia.

Cloenda ([3,14-18](#))

¹⁴ Per tant, estimats, mentre espereu això, esforceu-vos perquè ell us trobi en pau, immaculats i irrepreussibles, ¹⁵ i penseu que la paciència de nostre Senyor us dóna l'oportunitat de salvar-vos. Això mateix us ho va escriure Pau, el nostre germà estimat, amb la saviesa que havia rebut. ¹⁶ Així ho explica en totes les cartes on parla d'aquestes coses. En elles hi ha punts difícils d'entendre, que la gent ignorant i poc instruïda tergiversa, com fa també amb la resta de les Escripures, per a la seva pròpia perdició. ¹⁷ Vosaltres, doncs, estimats, ara ja esteu previnguts: vigileu de no deixar-vos arrossegar per l'engany d'uns homes sense llei, i no perdeu la vostra fermesa. ¹⁸ Creixeu en la gràcia i en el coneixement del nostre Senyor i salvador Jesucrist. A ell sigui donada la glòria, ara i fins al dia de l'eternitat. Amén.

1

¹ Us anunciem allò que existia des del principi, allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, que hem tocat amb les nostres mans. Us parlem del qui és la Paraula de la vida, ² ja que la vida s'ha manifestat: nosaltres l'hem vist i en donem testimoni, i us anunciem el qui és la vida eterna, que estava amb el Pare i se'ns ha manifestat. ³ A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist. ⁴ Us escrivim tot això perquè la vostra joia sigui completa.

L'amor de Déu i la fe en Jesús (1,5-3,10)

Déu, que és llum, ens perdona

⁵ El missatge que hem sentit de Jesucrist i que us anunciem és aquest: Déu és llum, i en ell no hi ha fosc de cap mena.

⁶ Si afirmàvem que estem en comunió amb ell, però de fet caminàvem en la fosca, mentiríem i no viuríem d'acord amb la veritat. ⁷ Però si caminem en la llum, tal com ell està en la llum, estem en comunió els uns amb els altres, i la sang de Jesús, el seu Fill, ens purifica de tot pecat.

⁸ Si afirmàvem que no tenim pecat, ens enganyaríem a nosaltres mateixos, i la veritat no estaria en nosaltres. ⁹ Però si reconeixem els nostres pecats, ell, que és fidel i just, ens els perdonarà i ens purificarà de tot mal. ¹⁰ Si afirmàvem que no hem pecat, el tindríem per mentider, i la seva paraula no estaria en nosaltres.

2

¹ Fills meus, us escric això perquè no pequeu. Però si algú peca, tenim prop del Pare un defensor, Jesucrist, que és just. ² Ell és la víctima que expia els nostres pecats, i no tan sols els nostres, sinó els del món sencer.

El manament de l'amor

³ Sabem que coneixem Déu si guardem els seus manaments.

⁴ El qui afirma: «Jo el conec», però de fet no guarda els seus manaments, és un mentider, i la veritat no està en ell.

⁵ Però en el qui guarda la seva paraula, l'amor que ve de Déu ha arribat a la plenitud. D'aquesta manera sabem que estem en ell.

⁶ El qui afirma que està en ell ha de viure tal com Jesús vivia.

⁷ Estimats, el manament que us escric no és nou, sinó antic: vosaltres el teniu des del principi. Aquest manament és la paraula que vau escoltar. ⁸ Però, d'altra banda, el manament és nou, i es realitza tant en Jesucrist com en vosaltres, perquè la foscor es retira i ja resplendeix la llum veritable.

⁹ El qui afirma que està en la llum, però odia el seu germà, encara està en la foscor. ¹⁰ El qui estima el seu germà, està en la llum, i res no el fa ensopegar. ¹¹ El qui odia el seu germà, està en la foscor i camina en la foscor, i no sap on va, perquè la foscor li ha encelat els ulls.

Complir la voluntat de Déu

¹² Fills, us escric a vosaltres: Us han estat perdonats els pecats gràcies al nom de Jesucrist.

¹³ Pares, us escric a vosaltres: Heu conegut aquell qui existeix des del principi.

Joves, us escric a vosaltres: Heu vençut el Maligne.

¹⁴ Fills, us escric a vosaltres: Heu conegut el Pare.

Pares, us escric a vosaltres: Heu conegut aquell qui existeix des del principi.

Joves, us escric a vosaltres: Sou forts. La paraula de Déu està en vosaltres i heu vençut el Maligne.

¹⁵ No estimeu el món ni res del que hi pertany. Si algú estimava el món, no tindria l'amor del Pare. ¹⁶ Perquè allò que pertany al món són els desigs carnals, l'afany de posseir, les ostentacions. Tot això no ve del Pare, sinó del món. ¹⁷ El món i els seus desigs passen, però els qui fan la voluntat de Déu viuen per sempre.

L'Anticrist

¹⁸ Fills meus, som a l'hora darrera. Havíeu sentit a dir que arribaria l'Anticrist; doncs bé, ara han aparegut molts anticrists. Per això sabem que som a l'hora darrera. ¹⁹ Han sortit d'entre nosaltres, però de fet no són dels nostres. Si ho haguessin estat, s'haurien quedat entre nosaltres. Però calia que es veiés que cap d'ells no és dels nostres. ²⁰ Vosaltres, en canvi, heu estat ungits amb l'Esperit que heu rebut del qui és sant i tots teniu el coneixement. ²¹ No us escric per dir-vos que desconeixeu la veritat, sinó per dir-vos que la coneixeu i que cap mentida no prové de la veritat.

²² Qui és, doncs, el mentider? ¿No és el qui nega que Jesús sigui el Messies? Aquest és l'Anticrist, que nega tant el Pare com el Fill. ²³ Tothom qui nega el Fill no té tampoc el Pare; tothom qui confessa el Fill té igualment el Pare.

²⁴ Però vosaltres heu de mantenir allò que heu sentit des del principi. Si manteniu allò que heu sentit des del principi, també vosaltres us mantindreu tant en el Fill com en el Pare. ²⁵ I aquesta és la promesa que ell ens ha fet: la vida eterna. ²⁶ Us escric tot això a propòsit dels qui us volen enganyar.

²⁷ Quant a vosaltres, sé que manteniu la unció de l'Esperit que heu rebut del Fill i no necessiteu que ningú us instrueixi. La unció que ve del Fill us ensenya totes les coses, diu la veritat i no menteix. Per tant, d'acord amb l'ensenyament que heu rebut, manteniu-vos en el Fill.

Ser fills de Déu

²⁸ Ara, doncs, fills meus, manteniu-vos en el Fill, i així, quan aparegui, estarem plens de confiança i no ens haurem de retirar avergonyits del seu davant el dia de la seva vinguda. ²⁹ Sabeu que ell és just; per això heu de reconèixer que tothom qui actua justament ha nascut de Déu.

3

¹ Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens anomena fills seus, i ho som! Però el món no ens reconeix, perquè no l'ha reconegut a ell. ² Estimats, ara som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat allò que serem. Sabem que, quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. ³ I tothom qui té aquesta esperança en ell es torna pur, tal com Jesucrist és pur.

⁴ Tothom qui peca, comet un crim, perquè pecar és un crim. ⁵ I vosaltres sabeu que Jesucrist s'ha manifestat per treure els pecats, ell que no té pecat. ⁶ Tothom qui està en ell deixa de pecar; tots els qui continuen pecant, és que no l'han vist ni l'han conegut.

⁷ Fills meus, que ningú no us enganyi. El qui actua justament és just tal com Jesucrist és just. ⁸ Els qui pequen són del diable, perquè des del principi el diable no deixa de pecar. I el Fill de Déu s'ha manifestat per desfer les obres del diable. ⁹ Els qui han nascut de Déu no pequen, perquè conserven dintre d'ells la llavor de Déu: no poden pecar, perquè han nascut de Déu. ¹⁰ Els fills de Déu i els fills del diable es coneixen per això: el qui no actua justament no és de Déu, i tampoc no ho és el qui no estima el seu germà.

Déu és amor. La fe en el Fill de Déu ([3,11-5,12](#))

Estimar-se de veritat

¹¹ El missatge que heu sentit des del principi és aquest: que ens estimem els uns als altres. ¹² No feu com Caïn, que era del Maligne i va matar el seu germà. I per què el va matar? Perquè les seves obres eren dolentes i les del seu germà eren bones.

¹³ Germans, no us estranyeu si el món us odia: ¹⁴ nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida, perquè estimem els germans. Qui no estima, continua mort. ¹⁵ Tothom qui odia el seu germà és un assassí, i ja sabeu que cap assassí no té vida eterna dintre seu. ¹⁶ Hem conegut l'amor pel fet que Jesucrist ha donat la seva vida per nosaltres. Per això, també nosaltres hem de donar la vida pels germans. ¹⁷ Si algú que posseeix béns en aquest món veu el seu germà que passa necessitat i li tanca les entranyes, com pot habitar dintre d'ell l'amor de Déu?

¹⁸ Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat. ¹⁹ D'aquesta manera coneixerem que som de la veritat i davant de Déu mantindrem en pau la nostra consciència. ²⁰ Perquè, encara que la consciència ens acusi, Déu és més gran que la nostra consciència i ell ho sap tot. ²¹ Ara bé, estimats, si la consciència no ens acusa, podem estar plens de confiança davant de Déu ²² i obtindrem d'ell tot el que li demanem, perquè guardem els seus manaments i fem allò que li plau. ²³ I aquest és el seu manament: que creguem en el nom del seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres, tal com ell ens ha manat. ²⁴ Els qui guarden els seus manaments estan en Déu, i Déu en ells. I coneixem que està en nosaltres per l'Esperit que ens ha donat.

L'Esperit de Déu i l'esperit de l'Anticrist

4

¹ Estimats, no us refieu de qualsevol que sembli inspirat; més aviat poseu-lo a prova per veure si és de Déu, perquè corren pel món molts falsos profetes. ² Reconeixereu l'Esperit de Déu d'aquesta manera: els qui confessen que Jesucrist s'ha fet realment home, són de Déu, ³ però els qui neguen Jesús, no són de Déu; aquests són els de l'Anticrist. Heu sentit a dir que arribava, i ara ja és al món.

⁴ Vosaltres, fills meus, sou de Déu i heu vençut els falsos profetes, perquè el qui està en vosaltres és més poderós que el qui està en el món. ⁵ Ells són del món. Per això parlen d'acord amb el món, i el món se'ls escolta. ⁶ Nosaltres som de Déu: els qui coneixen Déu ens escolten, però els qui no són de Déu no ens volen escoltar. D'aquesta manera distingireu l'esperit de la veritat i l'esperit de l'error.

Déu és amor

⁷ Estimats meus, estimem-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu; tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu. ⁸ El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor.

⁹ L'amor de Déu s'ha manifestat enmig nostre quan ha enviat al món el seu Fill únic perquè visquem gràcies a ell.

¹⁰ L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats.

¹¹ Estimats meus, si Déu ens ha estimat tant, també nosaltres ens hem d'estimar els uns als altres. ¹² A Déu, ningú no l'ha vist mai; però si ens estimem, ell està en nosaltres i, dins nostre, el seu amor ha arribat a la plenitud.

¹³ Coneixem que estem en ell i que ell està en nosaltres perquè ens ha donat el seu Esperit.

¹⁴ Nosaltres donem testimoni d'allò que hem contemplat: el Pare ha enviat el seu Fill com a salvador del món. ¹⁵ Per això tothom qui confessa que Jesús és el Fill de Déu, està en Déu, i Déu en ell.

¹⁶ Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut. Déu és amor; el qui està en l'amor està en Déu, i Déu està en ell. ¹⁷ A dins nostre, l'amor ha arribat a la plenitud, i per això mirem amb confiança el dia del judici, perquè, tot i que estem en aquest món, vivim tal com Jesucrist viu. ¹⁸ On hi ha amor no hi ha por, ja que l'amor, quan és complet, treu fora la por. La por i el càstig van junts; per això només té por el qui no estima Déu plenament.

¹⁹ Ja que Déu ens ha estimat primer, estimem també nosaltres. ²⁰ Si algú afirmava: «Jo estimo Déu», però no estima el seu germà, seria un mentider, perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu. ²¹ Aquest és el manament que hem rebut de Jesús: qui estima Déu, també ha d'estimar el seu germà.

La fe en el Fill de Déu

5

¹ Tothom qui creu que Jesús és el Messies, ha nascut de Déu, i qui estima Déu que l'ha engendrat, també estima els altres que Déu ha engendrat. ² Quan estimem Déu i complim els seus manaments, llavors coneixem que estimem els fills de Déu, ³ ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I els seus manaments no són feixucs, ⁴ perquè els qui han nascut de Déu vencen el món. La victòria que ha vençut el món és la nostra fe. ⁵ Però, ¿qui venç el món sinó el qui creu que Jesús és el Fill de Déu?

⁶ Ell, Jesucrist, ha vingut valent-se de l'aigua i de la sang. No de l'aigua solament, sinó de l'aigua i de la sang. I l'Esperit en dóna testimoni, ja que l'Esperit és la veritat. ⁷ Així, són tres els qui donen testimoni: ⁸ l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres concorden. ⁹ I si acceptem el testimoni dels homes, pensem que el testimoni de Déu és més fort, ja que ha testificat a favor del seu Fill. ¹⁰ Els qui creuen en el Fill de Déu porten aquest testimoni dintre d'ells; els qui no creuen Déu, el tenen per mentider, ja que no han cregut allò que Déu ha testificat a favor del seu Fill. ¹¹ El testimoni és aquest: Déu ens ha donat la vida eterna, i aquesta vida està en el seu Fill. ¹² Qui té el Fill posseeix la vida, però qui no té el Fill no la posseeix.

Epíleg ([5,13-21](#))

¹³ Us escric tot això a vosaltres, que creieu en el nom del Fill de Déu, perquè sapigueu que teniu vida eterna. ¹⁴ I aquesta és la confiança que mantenim davant de Déu: sempre que li demanem alguna cosa d'acord amb la seva voluntat, ell ens escolta. ¹⁵ Sabent, doncs, que ens escolta en tot el que li demanem, sabem també que ja posseïm allò que li hem demanat.

¹⁶ Si algú veu que el seu germà comet un pecat que no porta a la mort, que pregui, i Déu donarà vida al qui ha

pecat. Parlo dels qui fan un pecat que no porta a la mort. Però hi ha un pecat que sí que hi porta: no és pas aquest pecat que us dic de tenir present en la pregària. ¹⁷ Tot comportament dolent és pecat, però no tot pecat porta a la mort.

¹⁸ Sabem que els qui han nascut de Déu no pequen, perquè els guarda l'Unigènit de Déu, i el Maligne no els pot tocar. ¹⁹ També sabem que nosaltres som de Déu i que el món sencer està sotmès al Maligne. ²⁰ Però també sabem que el Fill de Déu ha vingut i ens ha fet penetrar en el coneixement del Déu veritable, i nosaltres estem en el Déu veritable, ja que estem en el seu Fill Jesucrist. Ell és el Déu veritable i la vida eterna.

²¹ Fills meus, gardeu-vos dels ídols.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)

Salutació

1

¹ L'ancià a la Senyora, elegida de Déu, i als seus fills. Us estimem en la veritat, jo mateix i tots els qui han arribat al coneixement de la veritat. ² I ens mou a estimar-vos, la veritat que està en nosaltres i que estarà amb nosaltres per sempre. ³ De part de Déu Pare i del seu Fill Jesucrist, hi haurà amb nosaltres gràcia, misericòrdia i pau, plenes de veritat i d'amor.

Veritat i amor

⁴ M'ha omplert de goig trobar alguns dels teus fills que es comporten d'acord amb la veritat, seguint el manament que hem rebut del Pare. ⁵ Però ara, Senyora, t'ho demano: estimem-nos els uns als altres. El que t'escric no és cap manament nou: és el manament que tenim des del principi. ⁶ Estimar vol dir comportar-se d'acord amb els manaments de Déu. Aquest és el manament que heu de seguir, tal com l'heu sentit des del principi.

⁷ Pel món corren molts impostors: no confessen que Jesucrist s'hagi fet realment home. Els qui diuen això són l'Impostor i l'Anticrist. ⁸ Estigueu alerta a no perdre el fruit del nostre treball, perquè un dia en pugueu rebre una plena recompensa. ⁹ Tothom qui va massa enllà i no es manté en la doctrina del Crist, no posseeix Déu. Però aquell qui s'hi manté, posseeix tant el Pare com el Fill. ¹⁰ Si algú us ve a trobar i no sosté aquesta doctrina, no l'acolliu a casa vostra ni el saludeu, ¹¹ perquè els qui el saludessin tindrien part en les seves males obres.

Cloenda

¹² Tinc moltes coses per dir-vos, però ara no vull fer anar el paper i la tinta: espero venir-vos a trobar i parlar personalment amb vosaltres, i així la nostra joia serà completa.

¹³ Et saluden els fills de la teva germana, l'elegida.

Salutació

1

¹ L'ancià a l'estimat Gaius, a qui estimo en la veritat. ² Estimat, et desitjo que et trobis bé i que en tot tinguis prosperitat, tal com en té la teva ànima.

³ M'ha omplert de goig que vinguessin alguns germans i donessin testimoni de la teva veritat; vull dir del teu comportament segons la veritat. ⁴ No hi ha res que m'alegri tant com sentir dir que els meus fills es comporten d'acord amb la veritat.

Cooperació i oposició

⁵ Estimat, demostres que ets fidel quan treballes pels germans, i més si són forasters. ⁶ Davant la comunitat reunida, ells han donat testimoni del teu amor. Faràs bé de proveir-los per al viatge tal com escau a homes de Déu ⁷ que s'han posat en camí per causa del nom de Jesucrist i no accepten res dels pagans. ⁸ A nosaltres, doncs, ens toca d'ajudar homes com aquests i de col·laborar així a la causa de la veritat.

⁹ He escrit a la comunitat, però Diòtrefes, que pretén d'ocupar-hi el primer lloc, no reconeix la nostra autoritat. ¹⁰ Per això, quan vingui, li retrauré tot el que fa criticant-nos de mala manera. I com si no en tingúes prou, no acull els germans i impedeix que ho facin els qui hi estarien disposats, i fins i tot els expulsa de la comunitat. ¹¹ Estimat, no imitis el mal, sinó el bé. Qui obra el bé, és de Déu, però qui obra el mal, mai no ha vist Déu.

¹² Tothom dóna testimoni a favor de Demetri, i en dóna fins i tot la mateixa veritat. També nosaltres en donem, i tu saps que el nostre testimoni és digne de crèdit.

Cloenda

¹³ Tindria moltes coses per dir-te, però no vull fer anar la tinta i la ploma. ¹⁴ Espero veure't aviat i en parlarem personalment.

¹⁵ La pau sigui amb tu. Et saluden els amics. Tu també saluda els amics, un per un.

Salutació

1

¹ Judes, servent de Jesucrist i germà de Jaume, als cridats i estimats per Déu Pare, i reservats per a Jesucrist. ² Us desitjo que rebeu ben abundosos la misericòrdia, la pau i l'amor.

Denúncia dels falsos mestres

³ Estimats, jo que tenia un gran desig d'escriure-us sobre la salvació que tots compartim, m'he vist obligat a fer-ho per exhortar-vos a combatre per la fe que ha estat transmesa al poble sant una vegada per sempre. ⁴ Perquè s'ha infiltrat entre nosaltres certa gent que de fa temps té escrita la sentència, homes impius que transformen la gràcia del nostre Déu en llibertinatge i neguen l'únic amo i Senyor nostre, Jesucrist.

⁵ A vosaltres, encara que ja ho coneixeu tot, us vull recordar que el Senyor, després d'haver salvat una vegada per sempre el poble traient-lo de la terra d'Egipte, més tard va fer morir els qui no havien cregut. ⁶ Igualment, als àngels que no van guardar la pròpia dignitat sinó que van abandonar el lloc que els pertocava, els té reservats per al judici del gran dia, lligats eternament al fons de les tenebres. ⁷ Així també, Sodoma i Gomorra i les ciutats veïnes, que d'una manera semblant es van lliurar a cometre perversions i volien abusar d'éssers d'una altra naturalesa, s'han convertit en un exemple, castigades amb el foc etern.

⁸ De la mateixa manera, ara aquests visionaris embruten el cos, menyspreen la sobirania del Senyor, injurien els éssers gloriosos. ⁹ Ni tan sols l'arcàngel Miquel, quan pledejava amb el diable discutint sobre el cos de Moisès, no es va atrevir a pronunciar contra ell una sentència injuriosa; tan sols li va dir: «Que et castigui el Senyor!»

¹⁰ Aquests, però, injurien allò que desconeixen, i es corrompen amb allò que només coneixen per instint, com els animals irracionals. ¹¹ Ai d'ells! S'han embrancat pel camí de Caïn; per diners, s'han enfonsat en l'error de Balaam; han anat a la perdició amb la revolta de Corè. ¹² Són la vergonya dels vostres àpats fraterns: banquetegen sense fre i s'afarten sense miraments. Són núvols sense aigua enduts pel vent, arbres de tardor que no donen fruit, morts dues vegades, arrencats de soca-rel, ¹³ onades salvatges de la mar que llancen com escuma la pròpia vergonya, estels errants que tenen reservada per sempre la foscor de les tenebres.

¹⁴ Henoc, el setè després d'Adam, es referia a ells quan va profetitzar dient: «El Senyor ve amb milers dels seus sants àngels ¹⁵ per judicar tothom i condemnar tots els impius per totes les impietats que hauran comès i per totes les paraules insolents que aquests pecadors hauran proferit contra ell.» ¹⁶ Són gent que es queixa i que protesta, que viu seguint les pròpies passions. Dels seus llavis surten paraules inflades, i adulen les persones per interès.

Exhortacions

¹⁷ Però vosaltres, estimats, recordeu allò que van predir els apòstols de nostre Senyor Jesucrist. ¹⁸ Ells us deien: «A la fi dels temps hi haurà impostors que viuran seguint els seus propis desigs impius.» ¹⁹ Aquests són els qui creen divisions, es guien per ells mateixos i no tenen l'Esperit. ²⁰ Però vosaltres, estimats, edifiqueu-vos sobre el fonament de la vostra fe santa, pregueu moguts per l'Esperit Sant, ²¹ manteniu-vos en l'amor de Déu, mentre espereu que la misericòrdia de nostre Senyor Jesucrist us doni la vida eterna. ²² D'uns, els qui dubten, us n'heu d'apiadar; ²³ a d'altres, els heu de salvar arrencant-los del foc; dels altres, tingueu-ne misericòrdia, però amb molta cautela, detestant fins i tot el seu vestit embrutat pels desigs terrenals.

Doxologia final

²⁴ Al qui pot guardar-vos de caure en pecat i pot presentar-vos irrepreusibles i plens de goig a la presència de la seva glòria, ²⁵ al Déu únic que ens salva per mitjà de Jesucrist, Senyor nostre, glòria, majestat, poder i autoritat abans de tots els temps, ara i per tots els segles. Amén.

Títol

1

¹ Revelació de Jesucrist, que Déu li donà perquè fes conèixer als seus servents allò que aviat s'ha de complir. Jesucrist envià el seu àngel per comunicar-la a Joan, el seu servent, ² i Joan ha donat testimoni de tot el que ha vist, que és paraula de Déu i ha estat confirmat pel mateix Jesucrist. ³ Feliç el qui llegeix aquesta profecia i feliços els qui l'escolten i fan cas de tot el que hi ha escrit, perquè l'hora s'acosta!

Salutació

⁴ Joan, a les set esglésies que hi ha a la província de l'Àsia. Us desitjo la gràcia i la pau de part de Déu, el qui és, el qui era i el qui ve, de part dels set esperits que estan davant el seu tron, ⁵ i de part de Jesucrist, el testimoni fidel, el primogènit dels qui retornen d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra.

Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang, ⁶ i ha fet de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare. A ell sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén.

⁷ Mireu, ve enmig dels núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells qui el van traspasar; tots els pobles de la terra faran grans planys per ell. Sí! Amén!

⁸ Jo sóc l'Alfa i l'Omega, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ve, el Déu de l'univers. Les set cartes (1,9-3,22)

Visió preparatòria

⁹ Jo, Joan, germà i company vostre en la tribulació, la reialesa i la constància que compartim amb Jesús, em trobava exiliat a l'illa de Patmos per haver anunciat la paraula de Déu i per haver donat testimoni de Jesucrist. ¹⁰ El dia del Senyor, l'Esperit es va apoderar de mi i vaig sentir darrere meu una veu forta, com un toc de trompeta, ¹¹ que deia: --Escriu en un llibre això que veus i envia-ho a les set esglésies d'Efes, Esmirna, Pèrgam, Tiatira, Sardes, Filadèlfia i Laodicea.

¹² Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava i vaig veure set lampadaris d'or ¹³ i, enmig dels lampadaris, algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or; ¹⁴ tenia els cabells del cap blancs com la llana més blanca i com la neu, i els seus ulls eren com una flama; ¹⁵ els seus peus semblaven metall incandescent, i la seva veu era com el bramul de les onades. ¹⁶ A la mà dreta hi tenia set estrelles, i de la boca li sortia una espasa esmolada de dos talls. La seva cara era com el sol quan resplendeix amb tot el seu esclat.

¹⁷ En veure'l vaig caure als seus peus com mort, però ell va posar sobre meu la mà dreta i em digué:

--No tinguis por. Jo sóc el primer i el darrer. ¹⁸ Sóc el qui viu: era mort, però ara visc pels segles dels segles i tinc les claus de la mort i del seu reialme. ¹⁹ Escriu, doncs, el que has vist, el que ara és i el que vindrà després.

²⁰ »Les set estrelles que has vist a la meva mà dreta i els set lampadaris d'or signifiquen això: les set estrelles són els àngels de les set esglésies i els set lampadaris són les set esglésies.

Carta a l'església d'Efes

2

¹ »A l'àngel de l'església d'Efes, escriu-li:

»"Això diu el qui té a la mà dreta les set estrelles i es passeja enmig dels set lampadaris d'or:

² »Conec les teves obres, el teu esforç i la teva constància. Sé que no pots suportar els dolents: has posat a prova els qui es diuen apòstols i no ho són, i els has trobat falsos. ³ Ets pacient i constant, i no has defallit quan has hagut de sofrir pel fet de portar el meu nom.

⁴ »Però tinc contra tu que no tens l'amor que abans tenies. ⁵ Recorda, doncs, com eres i d'on has caigut. Converteix-te i torna a obrar com abans; si no et converteixes, vindré a trobar-te, i trauré el teu lampadari del seu lloc. ⁶ Tens, però, a favor teu que detestes la manera d'obrar dels nicolaïtes, que jo també detesto.

⁷ »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies. Als qui surtin vencedors, els concediré de menjar el fruit de l'arbre de la vida que hi ha en el paradís de Déu."

Carta a l'església d'Esmirna

⁸ »A l'àngel de l'església d'Esmirna, escriu-li:

»"Això diu el primer i el darrer, el qui era mort però ha tornat a la vida:

⁹ »Conec la tribulació que passes i la teva pobresa, encara que, de fet, ets ric. Sé com t'injurien els qui es diuen jueus i no són res més que una sinagoga de Satanàs. ¹⁰ No tinguis cap por dels sofriments que t'esperen. El diable, per provar-vos, en llançarà alguns de vosaltres a la presó, i la tribulació durarà deu dies. Sigues fidel fins a la mort i et donaré la corona de la vida.

¹¹ »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies. Als qui surtin vencedors, la segona mort no els farà cap mal."

Carta a l'església de Pèrgam

¹² »A l'àngel de l'església de Pèrgam, escriu-li:

»"Això diu el qui té l'espasa esmolada de dos talls:

¹³ »Conec el lloc on resideixes: Satanàs hi té el seu tron. Sé que et mantens fidel al meu nom. No vas renegar de la fe en mi, ni tan sols en els dies que Antipas, el meu testimoni fidel, va ser mort en aquesta ciutat on resideix Satanàs.

¹⁴ »Però tinc alguna cosa contra tu: dins teu n'hi ha que segueixen la doctrina de Balaam, aquell qui ensenyava Balac a fer caure els israelites en la trampa de menjar carn sacrificada als ídols i així prostituir-se. ¹⁵ De manera semblant, dins teu hi ha qui segueix la doctrina dels nicolaïtes. ¹⁶ Per tant, converteix-te; si no ho fas, vindré a trobar-te de seguida i lluitaré contra ells amb l'espasa de la meva boca.

¹⁷ »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies. Als qui surtin vencedors, els donaré el manà amagat i una pedra blanca amb un nom nou inscrit que ningú no coneix, fora dels qui el reben."

Carta a l'església de Tiatira

¹⁸ »A l'àngel de l'església de Tiatira, escriu-li:

»"Això diu el Fill de Déu, el qui té els ulls com una flama i els peus semblants a metall incandescent:

¹⁹ »Conec les teves obres, el teu amor, la teva fe, el teu servei i la teva constància. Sé que ara les teves obres són més nombroses que abans.

²⁰ »Però tinc contra tu que toleres Jezabel, aquella dona que es fa passar per profetessa: enganya els meus servents i els ensenya a prostituir-se menjant carn sacrificada als ídols. ²¹ Jo li he donat temps perquè es convertís, però no vol penedir-se del seu comportament immoral. ²² Doncs mira, la llançaré al llit de la gran tribulació juntament amb els seus companys d'adulteri, si no es converteixen de la manera de viure que ella els ha ensenyat; ²³ i fins i tot farà morir els fills que ella ha tingut. Així totes les esglésies coneixeran que jo penetro el cor i els pensaments i us pago a cada un segons les vostres obres.

²⁴ »En canvi, a vosaltres, a la resta dels de Tiatira, als qui no seguíu la doctrina d'aquella dona ni heu volgut conèixer el que ells anomenen les profunditats de Satanàs, jo us dic que no us imposaré cap més càrrega. ²⁵ Ara bé, el que posseïu, guardeu-ho fidelment fins que jo torni.

²⁶ »Als qui surtin vencedors, als qui es mantinguin fins a la fi en la pràctica de les meves obres, els donaré poder sobre els pobles, ²⁷ perquè els governin amb una vara de ferro com qui esmicola els gerros de terrissa. ²⁸ Aquest és el poder que he rebut del meu Pare. Els donaré també l'estel del matí.

²⁹ »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies."

Carta a l'església de Sardes

3

¹ »A l'àngel de l'església de Sardes, escriu-li:

»"Això diu el qui té els set esperits de Déu i les set estrelles:

»Conec les teves obres. Sé que el teu nom significa que vius; de fet, però, ets mort. ² Estigues en vetlla i enforteix tot allò que encara viu, abans no es mori. Les teves obres no les he trobades perfectes als ulls del meu Déu.

³ Recorda, doncs, el que vas escoltar i acceptar. Fes-ne cas i converteix-te. Si no vetlles, vindré com un lladre, i no sabràs pas a quina hora et cauré al damunt.

⁴ »Però hi ha dintre teu, a Sardes, unes poques persones que no s'han tacat els vestits. Aquestes m'acompanyaran vestides de blanc, perquè en són dignes.

⁵ »Els qui surtin vencedors aniran, doncs, amb vestits blancs. No esborraré els seus noms del llibre de la vida, sinó que els reconeixeré davant el meu Pare i els seus àngels.

⁶ »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies."

Carta a l'església de Filadèlfia

⁷ »A l'àngel de l'església de Filadèlfia, escriu-li:

»"Això diu el Sant, el Veraç, el qui té la clau de David, el qui obre, i ningú no pot tancar, el qui tanca, i ningú no pot obrir:

⁸ »Conec les teves obres. Mira, he posat davant teu una porta oberta que ningú no pot tancar. No ets gaire fort, però has guardat la meva paraula i no has renegat del meu nom. ⁹ Posaré a les teves mans alguns de la sinagoga de Satanàs, dels qui es diuen jueus i no ho són, sinó que menteixen. Jo els faré venir a prosternar-se als teus peus i reconeixeran l'amor que et tinc. ¹⁰ Ja que has guardat amb constància la meva paraula, també jo et guardaré de l'hora de la prova que és a punt de caure damunt tota la terra i els seus habitants. ¹¹ Vinc de seguida: el que posseeixes, guarda-ho fidelment, perquè ningú no et prengui la corona.

¹² »Als qui surtin vencedors, jo els faré columnes en el temple del meu Déu, i ja no se'n mouran mai més. Gravaré en ells el nom del meu Déu i el nom de la ciutat del meu Déu, la nova Jerusalem que baixa del cel venint del meu Déu, i també el meu nom nou.

¹³ »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies."

Carta a l'església de Laodicea

¹⁴ »A l'àngel de l'església de Laodicea, escriu-li:

»"Això diu l'Amén, el testimoni fidel i veraç, l'origen de tot el que Déu ha creat:

¹⁵ »Conec les teves obres i sé que no ets ni fred ni calent. Tant de bo que fossis fred o calent! ¹⁶ Però, ja que ets tebi, i no fred o calent, estic a punt de vomitar-te. ¹⁷ Tu dius: 'Sóc ric, m'he enriquit i no em manca res', però no t'adones que ets el més miserable i digne de compassió, pobre, cec i nu. ¹⁸ Per això et recomano que em compris or refinat al foc, que t'enriqueixi; vestits blancs, que cobreixin la teva nuesa vergonyosa, i pomada per a posar-te-la als ulls, que et torni la vista.

¹⁹ »Jo reprenc i corregeixo tots aquells que estimo. Sigues zelós i converteix-te. ²⁰ Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meva veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi.

²¹ »Als qui surtin vencedors, els concediré d'asseure's amb mi en el meu tron, tal com jo, que he vençut, m'he assegut amb el meu Pare en el seu tron.

²² »Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies."

Els set segells ([4,1-8,1](#))

Visió preparatòria: litúrgia celestial

4

¹ Després d'això, vaig veure una porta oberta en el cel, i vaig sentir aquella veu semblant al toc de trompeta que abans m'havia parlat. Em deia:

--Puja aquí dalt i et faré conèixer allò que aviat, després d'aquestes coses, s'ha de complir.

² Immediatament, l'Esperit es va apoderar de mi, i vaig veure un tron posat en el cel. Hi seia algú ³ que resplendia amb un esclat semblant al del jaspi i la cornalina, i el tron era nibat per un cercle de llum que brillava com la maragda. ⁴ Al seu voltant hi havia vint-i-quatre trons, on seien vint-i-quatre ancians, vestits de blanc i coronats amb corones d'or. ⁵ El tron espurnejava de llampecs, seguits pel retronny de la tronada. Davant el tron cremaven set torxes enceses, que són els set esperits de Déu, ⁶ i per terra s'estenia com un mar de vidre semblant al glaç. Als quatre costats del tron hi havia quatre vivents plens d'ulls, que miraven endavant i endarrere. ⁷ El primer vivent era semblant a un lleó; el segon, a un toro; el tercer tenia aspecte d'home, i el quart era semblant a una àguila en ple vol. ⁸ Cada un dels quatre vivents tenia sis ales, i estaven plens d'ulls que miraven tot al voltant i cap al tron. Nit i dia no paraven de repetir: «Sant, sant, sant és el Senyor, Déu de l'univers, el qui era, el qui és i el qui ve.»

⁹ I sempre que aquells vivents glorificaven i honoraven el qui seu al tron i viu pels segles dels segles i li donaven gràcies, ¹⁰ els vint-i-quatre ancians es prosternaven davant el qui seu al tron, adorant el qui viu pels segles dels

segles. Posaven les seves corones davant el tron i proclamaven:

¹¹ --Ets digne, Senyor Déu nostre,
de rebre la glòria, l'honor i el poder,
perquè has creat tot l'univers.
Quan res no existia,
tu vas voler que tot fos creat.

5

¹ Després vaig veure a la mà dreta del qui seia al tron un document escrit per davant i per darrere i tancat amb set segells. ² Vaig veure també un àngel poderós que cridava amb tota la força:

--¿Qui és digne de trencar els segells i d'obrir el document?

³ Però, ni al cel ni a la terra ni sota la terra, ningú no va ser capaç d'obrir el document i de veure què deia. ⁴ Jo, veient que no trobaven ningú que fos digne d'obrir-lo i de veure què deia, plorava desconsoladament. ⁵ Però un dels ancians em digué:

--No ploris: ha triomfat el lleó de la tribu de Judà, el rebrot de David. Ell obrirà el document i els seus set segells.

⁶ Aleshores vaig veure al mig, en el tron, envoltat dels quatre vivents i dels vint-i-quatre ancians, un anyell dret, com degollat. Tenia set banyes i set ulls, que són els set esperits de Déu, enviats per tota la terra. ⁷ L'Anyell es va acostar al qui seia al tron i prengué de la seva mà dreta aquell document. ⁸ Així que el prengué, els quatre vivents i els vint-i-quatre ancians es van prosternar davant l'Anyell. Cada un tenia una cítara i una copa d'or, plena de perfums d'encens, que són les pregàries del poble sant. ⁹ I entonaven un càntic nou que deia:

--Ets digne de prendre el document

i d'obrir-ne els segells,
perquè has estat degollat
i has comprat per a Déu
amb la teva sang
gent de tota tribu, llengua,
poble i nació,

¹⁰ i n'has fet una casa reial
i uns sacerdots dedicats al nostre Déu,
que regnaran a la terra.

¹¹ Llavors, en plena visió, vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que envoltaven el tron, i les veus dels vivents i dels ancians. Eren milers de milers i miríades de miríades, ¹² que exclamaven amb veu forta:

--Digne és l'Anyell
que ha estat degollat
de rebre tot poder, riquesa, saviesa,
força, honor, glòria i lloança.

¹³ Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que proclamaven:

--Al qui seu al tron i a l'Anyell
siguin donats la lloança, l'honor,
la glòria i el poder
pels segles dels segles.

¹⁴ Els quatre vivents responien:

--Amén.

I els ancians es van prosternar adorant.

Els quatre primers segells

6

¹ Després vaig veure com l'Anyell obria el primer dels set segells i vaig sentir el primer dels quatre vivents que deia amb veu de tro:

--Vine!

² I vaig veure que hi havia un cavall blanc, i el seu genet duia un arc. Li van donar una corona i va sortir com a vencedor camí de la victòria.

³ Després, quan l'Anyell va obrir el segon segell, vaig sentir el segon dels vivents que cridava:
--Vine!

⁴ Llavors aparegué un altre cavall, de color roig. Al seu genet, li van donar poder d'arrencar la pau de la terra i fer que els homes es matessin els uns als altres. I li donaren una espasa enorme.

⁵ Després, quan l'Anyell va obrir el tercer segell, vaig sentir el tercer dels vivents que cridava:
--Vine!

I vaig veure que hi havia un cavall negre, i el seu genet duia una balança a la mà. ⁶ Llavors vaig sentir enmig dels quatre vivents una veu que deia:

--Una mesura de blat, un denari; tres mesures d'ordi, un denari; però, l'oli i el vi, respecta'ls.

⁷ Després, quan l'Anyell va obrir el quart segell, vaig sentir la veu del quart vivent que cridava:
--Vine!

⁸ I vaig veure que hi havia un cavall de color cendrós. El seu genet s'anomenava la Mort, i anava acompanyada del seu reialme. Li van donar potestat sobre la quarta part de la terra, perquè matés amb l'espasa, la fam, la pesta i les bèsties ferotges.

El cinquè segell

⁹ Després, quan l'Anyell va obrir el cinquè segell, vaig veure sota l'altar les ànimes dels qui havien estat immolats per causa de la paraula de Déu i del testimoni que n'havien donat. ¹⁰ I cridaven amb veu forta:

--Senyor, sant i veraç, quant de temps trigaràs a fer justícia i a demanar comptes de la nostra sang als habitants de la terra?

¹¹ Llavors van donar un vestit blanc a cada un, però els van dir que esperessin encara una mica de temps, fins que quedés complet el nombre dels seus germans, que també eren servidors de Déu i que, com ells, havien de ser morts.

El sisè segell

¹² Després, quan l'Anyell va obrir el sisè segell, vaig veure que es produïa un gran terratrèmol. El sol s'enfosquí com un sac negre, la lluna es tornà com si fos sang, ¹³ les estrelles del cel caigueren sobre la terra com quan la figuera assotada pel vent deixa caure els fruits que no han madurat; ¹⁴ el cel es va plegar com un pergamí que s'enrotlla, i es van desplaçar totes les muntanyes i les illes. ¹⁵ Els reis de la terra, els magnats, els generals dels exèrcits, els rics, els poderosos, els esclaus i els lliures van amagar-se a les coves i a les roques de les muntanyes. ¹⁶ Tots ells deien a les muntanyes i a les roques:

--Caieu damunt nostre i amagueu-nos de la mirada d'aquell qui seu al tron, protegiu-nos de la indignació de l'Anyell.

¹⁷ El dia terrible de la seva indignació ja ha arribat, i ¿qui serà capaç de resistir?

Una multitud de salvats

7

¹ Després d'això, vaig veure quatre àngels drets als quatre extrems de la terra, que retenien els quatre vents perquè no bufessin sobre la terra ni sobre el mar ni sobre cap arbre. ² Vaig veure també un altre àngel que pujava de sol i tenia la marca del Déu viu, i va cridar amb veu forta als quatre àngels que havien rebut el poder de fer mal a la terra i al mar:

³ --No feu cap mal a la terra ni al mar ni als arbres, fins que no haurem marcat al front els servents del nostre Déu.

⁴ Llavors vaig sentir el nombre dels qui havien estat marcats: eren cent quaranta-quatre mil de totes les tribus d'Israel: ⁵ dotze mil de la tribu de Judà, dotze mil de la tribu de Rubèn, dotze mil de la tribu de Gad, ⁶ dotze mil de la tribu d'Aser, dotze mil de la tribu de Neftalí, dotze mil de la tribu de Manassès, ⁷ dotze mil de la tribu de Simeó, dotze mil de la tribu de Leví, dotze mil de la tribu d'Issacar, ⁸ dotze mil de la tribu de Zabuló, dotze mil de la tribu de Josep, dotze mil de la tribu de Benjamí.

Litúrgia celestial: Els màrtirs de l'Anyell

⁹ Després d'això, vaig veure que hi havia una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de totes les nacions, tribus, pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans, ¹⁰ i proclamaven amb veu forta:

--La salvació ve del nostre Déu, que seu al tron, i de l'Anyell.

¹¹ I tots els àngels que s'estaven drets al voltant del tron, dels ancians i dels quatre vivents es van prosternar davant el tron amb el front a terra i adoraven Déu ¹² dient:

--Amén. Lloança, glòria, saviesa, acció de gràcies, honor, poder i força al nostre Déu pels segles dels segles. Amén.

¹³ Aleshores un dels ancians va prendre la paraula i em preguntà:

--Aquests que van vestits de blanc, qui són i d'on vénen?

¹⁴ Jo li vaig respondre:

--Senyor meu, tu ho saps.

Ell em digué:

--Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell i els han quedat blancs. ¹⁵ Per això estan davant el tron de Déu donant-li culte nit i dia dins el seu temple. El qui seu al tron els farà viure en el seu tabernacle. ¹⁶ Mai més no passaran fam ni set, ni els farà mal el sol ni la xardor, ¹⁷ perquè l'Anyell que està en el tron els pasturarà i els conduirà a les fonts d'aigua viva. I Déu eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.

El setè segell

8

¹ Quan l'Anyell va obrir el setè segell, es va fer silenci al cel; va durar una mitja hora.

Les set trompetes ([8,2-14,5](#))

Visió preparatòria

² Després vaig veure que els set àngels que estan sempre davant de Déu rebien set trompetes.

³ Llavors va venir un altre àngel amb un braser d'or i es va posar vora l'altar. Li donaren perfums d'encens a mans plenes, perquè els oferís, amb les pregàries de tot el poble sant, a l'altar d'or que hi ha davant el tron. ⁴ I el fum de l'encens, junt amb les pregàries del poble sant, va pujar de mans de l'àngel fins a la presència de Déu. ⁵ Després l'àngel va omplir el braser amb foc de l'altar i l'abocà a la terra, i van esclatar-hi tronades i llamps, i un terratrèmol.

Les quatre primeres trompetes

⁶ Aleshores els set àngels que tenien les set trompetes van preparar-se per a tocar.

⁷ Va tocar el primer, i foren abocats a la terra una pedregada i un foc barrejats amb sang. La tercera part de la terra, la tercera part dels arbres i tot l'herbei van quedar abrusats.

⁸ Va tocar el segon àngel, i fou abocada al mar una mena de gran muntanya, roent de foc. Una tercera part del mar es va tornar sang; ⁹ la tercera part dels animals que hi viuen va morir i la tercera part de les naus va ser destruïda.

¹⁰ Va tocar el tercer àngel, i un astre gegantí, encès com una torxa, caigué del cel sobre la tercera part dels rius i de les fonts d'aigua. ¹¹ El nom de l'astre és Absenta, i la tercera part de les aigües es va convertir en una absenta tan amarga que molta gent en va morir.

¹² Va tocar el quart àngel, i fou destruïda la tercera part del sol, de la lluna i de les estrelles. Tant el dia com la nit s'enfosquiren una tercera part i perderen així un terç de la seva llum.

¹³ En plena visió, vaig sentir el batec d'una àguila que volava altíssima dalt al cel i que proclamava amb veu forta:

--Ai, ai, ai dels habitants de la terra pels tocs de trompeta que els tres àngels estan a punt de fer!

La cinquena trompeta

9

¹ Va tocar el cinquè àngel, i vaig veure a la terra un estel caigut del cel. Li van donar la clau del pou dels abismes;

² ell el va obrir i en va pujar una fumarada com la d'una gran forn, que va enfosquir el sol i l'aire. ³ Llavors, de dintre la fumarada, en van sortir unes llagostes que s'escamparen per tota la terra. Les llagostes van rebre un poder com el que tenen els escorpins, ⁴ però els van ordenar que no fessin mal ni a l'herba ni a la vegetació ni als arbres: tan sols podien picar els homes que no portessin al front la marca de Déu. ⁵ Els fou concedit no pas de matar-los, sinó de turmentar-los durant cinc mesos amb un turment com el que provoca la picada dels escorpins. ⁶ Aquells dies

els homes buscaran la mort i no la trobaran, desitjaran morir però la mort s'apartarà d'ells.

⁷ Aquelles llagostes semblaven cavalls equipats per a la guerra; duïen al cap una mena de corones d'or i tenien la cara com de persones humanes, ⁸ cabellera de dona i dents de lleó. ⁹ Portaven unes cuirasses d'acer, i el brogit de les seves ales era com el d'una munió de carros de guerra llançant-se a la batalla. ¹⁰ Com els escorpins, duïen cues amb fiblons, que havien rebut el poder de fer mal als homes durant cinc mesos. ¹¹ El seu rei és l'àngel dels abismes, anomenat Abadon en hebreu i Apol·liont en grec.

¹² El primer «ai» ha passat. Encara en vindran dos més.

La sisena trompeta

¹³ Va tocar el sisè àngel i vaig sentir una veu que sortia dels quatre angles de l'altar d'or que hi ha al davant de Déu, ¹⁴ i deia al sisè àngel que acabava de tocar:

--Deslliga els quatre àngels encadenats vora l'Eufrates, el gran riu.

¹⁵ Llavors foren deslligats els quatre àngels que estaven preparats per a tal hora i tal dia de tal mes i tal any, perquè matessin la tercera part dels homes. ¹⁶ El seu exèrcit era de vint mil miríades de soldats a cavall: així vaig sentir que ho proclamaven. ¹⁷ Els cavalls i els seus genets, que vaig veure en plena visió, duïen cuirasses de color de foc, de jacint i de sofre; els caps dels cavalls semblaven caps de lleó, i les seves boques vomitaven foc, sofre i fum. ¹⁸ Una tercera part dels homes va morir d'aquelles tres plagues: el foc, el fum i el sofre que vomitaven les boques dels cavalls. ¹⁹ El poder dels cavalls era, doncs, a la boca, i també a la cua, ja que tenien cues com serps, amb cap i tot, capaces de fer mal.

²⁰ Els homes que quedaven, els qui no van morir d'aquelles plagues, no abandonaren els déus que les seves mans havien fabricat i van continuar adorant dimonis i ídols d'or, plata, bronze, pedra i fusta, incapaços de veure-hi, de sentir-hi o de caminar; ²¹ i tampoc no van deixar de cometre assassinats i malefics, immoralitats i robatoris.

El full profètic

10

¹ Després vaig veure un àngel poderós que baixava del cel vestit d'un núvol i coronat amb l'arc iris; la seva cara era com el sol, i les seves cames, com columnes de foc. ² Duïa a la mà un full obert. Va posar el peu dret damunt el mar i el peu esquerre a la terra, ³ i va cridar amb veu forta, com un lleó que rugeix. Així que hagué cridat, els set trons van fer ressonar les seves veus. ⁴ Quan els set trons hagueren parlat, jo anava a escriure, però una veu del cel em va avisar:

--Guarda en secret el que han dit els set trons: no ho escriguis!

⁵ Després l'àngel que jo havia vist plantat damunt el mar i la terra va alçar la mà dreta cap al cel ⁶ i va jurar pel qui viu pels segles dels segles, pel creador del cel, la terra i el mar, amb tot el que contenen, bo i dient:

--No hi haurà més retard. ⁷ Quan se sentirà el darrer àngel que comença a tocar la trompeta, aquells dies es complirà el disseny secret de Déu, tal com ell l'havia anunciat als seus servents, els profetes.

⁸ Després vaig tornar a sentir la veu del cel que m'havia parlat abans. Em deia:

--Vés a prendre aquell full obert de la mà de l'àngel que està plantat damunt el mar i la terra.

⁹ Jo vaig anar a demanar a l'àngel que em donés el full. Ell em digué:

--Agafa'l i menja-te'l. T'amargarà les entranyes, però a la boca el trobaràs dolç com la mel.

¹⁰ Llavors vaig prendre el full de la mà de l'àngel i me'l vaig menjar. A la boca, el trobava dolç com la mel; però després d'engolir-lo, les entranyes se m'ompliren d'amargor.

¹¹ I em van dir:

--Encara has de profetitzar sobre molts pobles, nacions, llengües i reis.

Els dos testimonis

11

¹ Després van donar-me una mida semblant a una vara i em digueren:

--Vés a amidar el temple i l'altar de Déu i compta els qui hi adoren, ² però deixa de banda l'atri exterior del temple, no l'amidis, perquè ha estat abandonat als pagans, que trepitjaran la ciutat santa quaranta-dos mesos.

³ Mentrestant, durant aquests mil dos-cents seixanta dies, jo faré que els meus dos testimonis hi profetitzin vestits amb roba de sac. ⁴ Aquests dos testimonis són les dues oliveres i els dos lampadaris que estan sempre davant el Senyor de la terra. ⁵ Si algú intenta de fer-los mal, els surt de la boca un foc que consumeix els seus enemics. Ben cert, si algú vol fer-los mal, morirà així! ⁶ Aquests dos tenen poder de cloure el cel perquè no caigui la pluja durant el temps que profetitzin. També tenen poder de convertir l'aigua en sang i d'afligir la terra amb tota mena de calamitats, sempre que voldran. ⁷ Quan hauran acabat de donar testimoni, la bèstia que pujarà dels abismes els farà la guerra, els vencerà i els matarà. ⁸ Els seus cossos quedaran estesos a la plaça de la gran ciutat, que, simbòlicament, s'anomena Sodoma i Egipte, allà mateix on el seu Senyor va ser crucificat. ⁹ Durant tres dies i mig, gent de tots els pobles, tribus, llengües i nacions vindran a veure els seus cossos i no permetran que ningú els doni sepultura. ¹⁰ Els habitants de la terra se n'alegraran i ho celebraran obsequiant-se els uns als altres, perquè aquests dos profetes eren per a ells un turment constant.

¹¹ Però després dels tres dies i mig vaig veure un esperit de vida que venia de Déu i que entrava dintre d'ells. Llavors es van posar drets, i un gran pànic s'apoderà dels qui ho contemplaven. ¹² Els dos testimonis van sentir una veu forta que, del cel estant, els deia:

--Pugeu aquí!

I ells van pujar al cel en un núvol, sota la mirada dels seus enemics. ¹³ En aquell moment hi hagué un gran terratrèmol. La desena part de la ciutat es va enfonsar i set mil persones van morir. Els supervivents, esglaiats, donaren glòria al Déu del cel.

¹⁴ El segon «ai» ha passat. De seguida arribarà el tercer.

La setena trompeta

¹⁵ Va tocar el setè àngel i en el cel s'aixecà un estol de veus potents que proclamaven:

--El domini del món és ara del Senyor nostre i del seu Messies, i regnarà pels segles dels segles!

¹⁶ Aleshores els vint-i-quatre ancians que seuen davant de Déu en els seus trons es van prosternar amb el front fins a terra i adoraven Déu ¹⁷ dient:

--Gràcies, Senyor, Déu de l'univers,
el qui és i el qui era,
perquè ja has pres el teu gran poder
i has instaurat el teu Regne.

¹⁸ Les nacions estaven furioses,
però ara ha arribat el dia
de la teva indignació;
ha arribat l'hora de judicar els morts,
de recompensar
els teus servents els profetes,
el poble sant
i tots els qui veneren el teu nom,
petits i grans,
l'hora de destruir
els destructors de la terra.

¹⁹ Aleshores es va obrir el temple de Déu que hi ha al cel, i dins el temple va aparèixer l'arca de l'aliança de Déu, mentre esclataven llamps i tronades, la terra tremolava i queia una gran pedregada.

La dona i el drac

12

¹ Llavors aparegué al cel un gran senyal prodigiós: una dona que tenia el sol per vestit, amb la lluna sota els peus, i duia al cap una corona de dotze estrelles. ² Esperava un fill i cridava afligida pels dolors del part.

³ També aparegué al cel un altre senyal prodigiós: un gran drac roig que tenia set caps i deu banyes. Als set caps hi duia set diademes, ⁴ i la seva cua va arrossegar la tercera part de les estrelles del cel i les llançà a la terra.

El drac es va aturar davant la dona que havia d'infantar per devorar-li el fill així que nasqués. ⁵ La dona va posar al món un fill, un noi que ha de governar totes les nacions amb una vara de ferro. El fill de la dona va ser endut cap a Déu i cap al seu tron, ⁶ i ella va fugir al desert, on Déu li havia preparat un lloc, perquè l'alimentessin allà mil dos-

cents seixanta dies.

⁷ Aleshores va esclatar una batalla al cel: Miquel i els seus àngels combatien contra el drac. El drac també lluitava juntament amb els seus àngels, ⁸ però no va poder guanyar, i perderen el lloc que ocupaven al cel. ⁹ El gran drac, la serp antiga, l'anomenat diable i Satanàs, el qui enganya el món sencer, va ser llançat a la terra, i també els seus àngels hi foren llançats amb ell. ¹⁰ Llavors vaig sentir al cel una veu forta que proclamava:

--Ara és l'hora de la salvació,
del poder i del regnat del nostre Déu,
i el seu Messies ja governa,
perquè l'acusador dels nostres germans,
el qui els acusava nit i dia
davant el nostre Déu,
ha estat expulsat.

¹¹ Ells l'han vençut
per la sang de l'Anyell
i pel testimoniatge del seu martiri,
ja que no van estimar tant la vida
que els fes por la mort.

¹² Alegreu-vos-en, cel
i tots els qui hi habiteu!
Ai de la terra i del mar,
perquè ha baixat cap a vosaltres
el diable, ple de fúria,
sabent que el temps se li acaba!

¹³ Quan el drac es veié llançat a la terra, va perseguir la dona que havia infantat el noi; ¹⁴ però la dona va rebre les dues ales de la gran àguila perquè volés fins al desert, al lloc que Déu li havia preparat, on havia de ser alimentada, lluny de la serp, un temps, dos temps i la meitat d'un temps. ¹⁵ Llavors la serp va vomitar com una riuada d'aigua darrere la dona perquè el corrent se l'emportés. ¹⁶ Però la terra va ajudar la dona: s'obrí i va engolir la riuada que el drac havia vomitat. ¹⁷ El drac, ple de ràbia contra la dona, se n'anà a combatre contra la resta dels seus descendents, contra els qui guarden els manaments de Déu i mantenen ferm el testimoni de Jesús.

¹⁸ I el drac es deturà a la vora de la mar.

Les dues bèsties

13

¹ Aleshores vaig veure pujar del mar una bèstia que tenia deu banyes i set caps, amb deu diademes a les banyes i noms blasfems a cada cap. ² La bèstia que vaig veure semblava una pantera; tenia potes d'ós i boca de lleó. El drac li va donar la seva força, el seu tron i un gran poder. ³ Un dels seus caps estava com ferit mortalment, però la ferida mortal va ser curada. Llavors la terra entera, meravellada, va seguir la bèstia. ⁴ Tothom adorava el drac pel poder que havia donat a la bèstia, i adorava també la bèstia, exclamant:

--Qui es pot comparar a la bèstia? Qui pot combatre contra ella?

⁵ I li van donar una boca que proferia insolències i blasfèmies. També li van donar poder per a triomfar durant quaranta-dos mesos. ⁶ Dels llavis de la bèstia brollaven blasfèmies contra Déu: contra el seu nom i contra el tabernacle del cel i els qui hi habiten. ⁷ També li van permetre de combatre contra el poble sant i vèncer-lo, i va rebre poder sobre tota tribu, poble, llengua i nació. ⁸ Tots els habitants de la terra l'adoraran, tots els qui, des de la creació del món, no tenen escrit el seu nom en el llibre de la vida de l'Anyell degollat. ⁹ Qui tingui orelles, que escolti:

¹⁰ El qui ha d'anar a la captivitat,
hi anirà;
el qui ha de morir a espasa,
hi morirà.

Aquí mostrarà el poble sant la perseverança i la fe!

¹¹ Després vaig veure pujar de la terra una altra bèstia, que tenia dues banyes com un anyell, però parlava com un drac. ¹² Aquesta bèstia exerceix tot el poder de la primera en presència d'ella i procura que el món i els qui l'habiten adordin la bèstia que havia estat curada de la seva ferida mortal. ¹³ Obra grans prodigis, fins a fer ploure a la terra foc

del cel en presència de tothom; ¹⁴ enganya els habitants de la terra amb aquests prodigis que li ha estat permès de fer davant la bèstia, i els convenç que dediquin una estàtua a la bèstia que tenia la ferida mortal, però que ha sobreviscut. ¹⁵ També li han concedit de donar vida a l'estàtua de la bèstia, perquè fins i tot parli, i li han permès que pugui condemnar a mort els qui no adoren l'estàtua. ¹⁶ I a tots, petits i grans, rics i pobres, esclaus i lliures, els fa portar a la mà dreta o al front un encuny, ¹⁷ perquè ningú no pugui comprar ni vendre si no porta l'encuny, és a dir, el nom de la bèstia o la xifra del seu nom. ¹⁸ Aquí cal la saviesa! Qui sigui intel·ligent, que calculi la xifra de la bèstia, que és una xifra referida a una persona: sis-cents seixanta-sis.

Litúrgia celestial: L'Anyell i el seu seguici

14

¹ Després vaig veure l'Anyell dret dalt la muntanya de Sió, i amb ell hi havia els cent quaranta-quatre mil que portaven escrits al front el nom de l'Anyell i el nom del seu Pare, ² i vaig sentir del cel una veu que era com el bramur de les onades, com el rebruny d'un gran tro; era una veu semblant al cant dels qui s'acompanyen amb la cítara. ³ Cantaven un càntic nou davant el tron i davant els quatre vivents i els ancians. Aquell càntic, ningú no el podia aprendre fora dels cent quaranta-quatre mil que havien estat rescatats de la terra. ⁴ Aquests són els qui no s'han tacat amb cap dona: són verges. Han estat adquirits d'entre els homes com a primícies per a Déu i per a l'Anyell, i segueixen l'Anyell arreu on va. ⁵ En els seus llavis no s'ha trobat l'engany: són irrepressibles. Les set copes ([14,6-19,8](#))

Visió preparatòria

⁶ Després vaig veure un àngel que volava altíssim dalt al cel. Portava una bona nova eterna que havia d'anunciar als habitants de la terra: a totes les nacions, tribus, llengües i pobles. ⁷ I deia amb veu forta:

--Reverencieu Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu judici. Adoreu el creador del cel i de la terra, del mar i de les fonts d'aigua.

⁸ Un segon àngel que el seguia, proclamava:

--Ha caigut, ha caigut la gran Babilònia, la que embriagava totes les nacions amb els vins i les orgies de la seva prostitució.

⁹ I els va seguir un tercer àngel que deia amb veu forta:

--Els qui adoren la bèstia i la seva estàtua, i portin al front o a la mà el seu encuny, ¹⁰ hauran de beure el vi del càstig de Déu, abocat sense barreges a la copa de la seva indignació. Seran turmentats amb foc atiat amb sofre davant els àngels sants i davant l'Anyell, ¹¹ i el fum del seu suplici pujarà pels segles dels segles. Els qui adoren la bèstia i la seva estàtua i els qui portin l'encuny del seu nom no tindran repòs ni de nit ni de dia. ¹² Aquí mostrarà la seva perseverança el poble sant, els qui guarden els manaments de Déu i la fe en Jesús!

¹³ Llavors vaig sentir una veu que deia des del cel:

--Escriu: "Feliços els qui des d'ara moren en el Senyor! Sí, diu l'Esperit, que reposin del seu esforç, perquè les seves obres els acompanyen."

La terra, segada i veremada

¹⁴ Aleshores vaig veure un núvol blanc i al damunt un que hi seia, semblant a un fill d'home. Anava coronat amb una corona d'or i duia a la mà una falç esmolada. ¹⁵ Un altre àngel va sortir del temple i li digué cridant amb veu forta:

--Fes córrer la teva falç i sega. Ha arribat el temps de segar; el sembrat de la terra ja és madur.

¹⁶ Llavors el qui seia en el núvol va passar la falç per la terra, i la terra va quedar segada.

¹⁷ Després va sortir del temple del cel un altre àngel que també portava un falçó esmolat. ¹⁸ Sortí llavors de l'altar l'àngel que vetlla el foc i li digué cridant amb veu forta:

--Fes córrer el teu falçó esmolat i verema els raïms del cep de la terra, que ja són madurs.

¹⁹ L'àngel va passar el seu falçó per la terra, veremà el cep i abocà els raïms al gran cup dels càstigs de Déu. ²⁰ Van trepitjar els raïms fora de la ciutat i en va sortir sang que arribava a les brides dels cavalls a una distància de mil sis-cents estadis.

Les darreres plagues. Càntic de triomf

15

¹ Després vaig veure en el cel un altre senyal prodigiós, gran i admirable: set àngels que duïen set plagues, que són les darreres, perquè amb elles acabaran de complir-se els càstigs de Déu.

² Vaig veure també com un mar de vidre barrejat amb foc. Tots els qui havien sortit vencedors de la bèstia, de la seva estàtua i de la xifra del seu nom, estaven drets vora aquell mar, amb cítars de Déu a les mans, ³ i cantaven el càntic de Moisès, el servent de Déu, i el càntic de l'Anyell:

--Senyor, Déu de l'univers,
les teves obres són grans i admirables.
Rei de les nacions,
les teves decisions són justes,
no van mai errades.

⁴ Senyor, qui no et respectarà?
Qui no glorificarà el teu nom?
Perquè tu ets l'únic sant,
i ara que has revelat la teva justícia,
totes les nacions vindran a adorar-te.

⁵ Tot seguit vaig veure com en el cel s'obria el temple, el tabernacle de l'aliança, ⁶ i com en sortien els set àngels que duïen les set plagues. Anaven vestits de lli blanc i resplendent, amb cenyidors d'or al pit. ⁷ Un dels quatre vivents els allargà set copes d'or plenes dels càstigs del Déu que viu pels segles dels segles, ⁸ i la glòria de Déu i el seu poder van omplir el temple d'un núvol de fum. Ningú no hi podia entrar fins que no s'haguessin acabat les set plagues dels set àngels.

Les set copes

16

¹ Aleshores vaig sentir una veu forta que, del temple estant, deia als set àngels:

--Aneu i aboqueu per la terra les set copes dels càstigs de Déu.

² El primer se'n va anar i va abocar la seva copa per la terra, i als homes que portaven l'encuny de la bèstia i que adoraven la seva estàtua, els van sortir unes úlceres dolentes i malignes.

³ El segon va buidar la seva copa pel mar, i l'aigua es va tornar sang, una sang de cadàver, i tots els animals que viuen al mar van morir.

⁴ El tercer va vessar la seva copa pels rius i per les fonts d'aigua, i es van convertir en sang. ⁵ Llavors vaig sentir l'àngel de les aigües que deia:

--Tu, el qui ets i el qui eres, el Sant, ets just donant aquestes sentències. ⁶ Ells havien vessat la sang del poble sant i dels profetes, i ara tu els has fet beure sang. Realment s'ho mereixien!

⁷ També vaig sentir que l'altar deia:

--Ben cert, Senyor, Déu de l'univers, les teves sentències són justes, no van mai errades.

⁸ El quart àngel va abocar la seva copa pel sol, i al sol li fou concedit de cremar els homes amb foc. ⁹ Els homes s'abusaven per la gran xardor i blasfemaven contra el nom de Déu, que té poder sobre aquestes plagues, però no es van convertir ni li donaren glòria.

¹⁰ El cinquè àngel va buidar la seva copa damunt el tron de la bèstia, i el reialme de la bèstia quedà cobert de tenebres. La gent es mossegava la llengua de dolor, ¹¹ i blasfemava contra el Déu del cel a causa del sofriment i de les úlceres, però no es van convertir de la seva manera de viure.

¹² El sisè àngel va vessar la seva copa sobre l'Eufrates, el gran riu, i l'aigua del riu es va eixugar, deixant via lliure als reis que havien de venir de sol ixent. ¹³ I vaig veure sortir de les boques del drac, de la bèstia i del fals profeta tres esperits impurs com granotes: ¹⁴ eren tres esperits diabòlics capaços de fer miracles i anaren a trobar els reis de tota la terra per convocar-los a la batalla del gran dia del Déu de l'univers. ¹⁵⁻¹⁶ Els van convocar al lloc que en hebreu es diu Harmagedon.

Mira, jo vinc com un lladre. Felix el qui vetlla sense treure's els vestits perquè no se n'hagi d'anar nu i li vegin les vergonyes!

¹⁷ El setè àngel va abocar la seva copa per l'espai. Llavors, de dintre el temple, del tron de Déu, va sortir una veu forta que deia:

--Ja s'ha complert!

¹⁸ Van esclatar llamps i tronades, i la terra tremolava de la manera més horrible que mai ha tremolat des que l'home viu en aquest món. ¹⁹ La gran ciutat va quedar partida en tres trossos, i totes les ciutats dels pagans es van esfondrar. Déu es recordà de la gran Babilònia i li passà la copa del vi dels seus càstigs. ²⁰ Les illes van fugir, desaparegueren les muntanyes, ²¹ i una gran calamarsada de pedres de quintar va caure sobre els homes. Però els homes encara blasfemaven contra Déu per la plaga de la pedregada, que havia estat gran i terrible.

La gran prostituta

17

¹ Després vingué un dels àngels de les set copes i em va parlar així:

--Vine, i et mostraré la condemna de la gran prostituta que viu vora les aigües. ² Els reis de la terra s'han prostituït amb ella, i els habitants del món s'han embriagat amb el vi de la seva prostitució.

³ I l'àngel se'm va emportar en esperit al desert. Allà vaig veure una dona asseguda al damunt d'una bèstia escarlata, coberta de noms blasfems, que tenia set caps i deu banyes. ⁴ La dona duia un vestit porpra i escarlata i s'adornava amb or, pedres precioses i perles. Tenia a la mà una copa d'or, plena d'abominacions: les impureses de la seva prostitució. ⁵ Portava escrit al front aquest nom misteriós: «Babilònia, la gran, la mare de les prostitutes i de les abominacions de la terra.» ⁶ I vaig veure la dona embriagada de la sang del poble sant i dels màrtirs de Jesús. En veure-la, vaig quedar molt sorprès. ⁷ Però l'àngel em va dir:

--De què t'estranyes? Ara t'explicaré el misteri de la dona i de la bèstia que la porta, que té set caps i deu banyes.

⁸ La bèstia que has vist era i no és, puja dels abismes i se'n va a la perdició. Els habitants de la terra que des de la creació del món no tenen escrit el seu nom en el llibre de la vida, s'admiraran de veure que la bèstia era i no és i s'ha fet present. ⁹ Aquí cal saviesa i intel·ligència! Els set caps són els set turons on la dona resideix i són també set reis. ¹⁰ Cinc d'ells han caigut, el sisè és aquí, l'altre encara no ha arribat, però quan vingui haurà de durar poc. ¹¹ La bèstia que era i no és serà el vuitè rei; també pertanyia als set, i se'n va a la perdició. ¹² Les deu banyes que has vist són deu reis que encara no han rebut la reialesa, però que durant una hora compartiran el poder reial amb la bèstia. ¹³ Aquests reis tenen un sol pensament: posar al servei de la bèstia el seu poder i la seva autoritat. ¹⁴ Tots ells combatran contra l'Anyell, però l'Anyell els vencerà, perquè és Senyor de senyors i Rei de reis, i tots els cridats, escollits i fidels venceran amb ell.

¹⁵ L'àngel em digué encara:

--Les aigües que has vist, vora les quals resideix la prostituta, són pobles, multituds, nacions i llengües. ¹⁶ Les deu banyes que has vist i la bèstia acabaran odiant la prostituta, la deixaran sola i nua, li devoraran la carn i la incendiaran, ¹⁷ perquè Déu ha infós en els seus cors el desig de complir el seu disseny: tots posaran el seu poder reial al servei de la bèstia fins que s'hagi complert el que Déu ha anunciat. ¹⁸ I la dona que has vist és la gran ciutat, la que ara regna sobre els reis de la terra.

La caiguda de Babilònia

18

¹ Després d'això, vaig veure un altre àngel molt poderós que baixava del cel. L'esclat de la seva glòria va il·luminar tota la terra, ² i cridà amb veu potent:

--Ha caigut, ha caigut la gran Babilònia, i s'ha convertit en cau de dimonis, refugi de tots els esperits impurs, de tots els ocellots impurs i de totes les bèsties impures i detestables! ³ Havia embriagat totes les nacions amb el vins i les orgies de la seva prostitució; els reis de la terra s'havien prostituït amb ella, i els mercaders de tota la terra s'havien enriquit amb el seu luxe exorbitant.

⁴ Vaig sentir encara una altra veu que deia des del cel:

--Sortiu d'aquesta ciutat, poble meu, i no us faré solidaris dels seus pecats ni sereu tocats per les plagues que hi cauran; ⁵ perquè la muntanya dels seus pecats arriba fins al cel, i Déu té presents les seves injustícies. ⁶ Pagueu-li amb la seva mateixa moneda, torneu-li el doble del que ha fet, ompliu el doble la copa que ella omplia. ⁷ En la mateixa mesura en què s'havia donat a la pompa i al luxe, doneu-li ara igualment turment i dol. Ella es deia: "Jo governo com a reina; no sóc viuda ni mai portaré dol." ⁸ Per això ara, en un sol dia, veurà els flagells que li cauran al

damunt: mort, dol, fam i el foc que la consumirà. Perquè el Senyor Déu, que l'ha condemnada, és poderós.

Lamentacions sobre Babilònia

⁹ Quan vegin el fum del seu incendi, els reis de la terra que havien compartit la seva prostitució i el seu luxe ploraran i faran grans planys per ella. ¹⁰ De lluny estant, per por del seu suplici, exclamaran: «Ai, ai, gran capital, Babilònia, ciutat poderosa! En una hora t'ha arribat la condemna!»

¹¹ També els mercaders de la terra ploraran i es lamentaran per ella, perquè ja ningú no els comprarà la mercaderia: ¹² or i plata, pedres precioses i perles, lli i porpra, seda i escarlata, fusta de tuia, objectes de vori i de fustes precioses, d'aram, de ferro i de marbre; ¹³ el cinnamom i l'amom, aromes, ungüents i resines, vi i oli, farina blanca i blat, animals de càrrega i ramats, cavalls i carros, esclaus i vides humanes. ¹⁴ Els fruits de tardor que tant desitjaves s'han esvaït, has perdut opulències i esplendors, i no tornaran mai més.

¹⁵ Els mercaders que ella havia enriquit s'aturaran lluny, per por del seu suplici, ploraran i es lamentaran ¹⁶ dient: «Ai, ai, gran capital, vestida de lli, de porpra i d'escarlata, adornada amb or, pedres precioses i perles! ¹⁷ En una hora s'ha perdut tanta riquesa!»

Tots els qui naveguen, capitans, mariners, i tots els qui viuen de la mar, s'aturaran lluny, ¹⁸ veuran el fum del seu incendi i exclamaran: «Qui es podia comparar a la gran capital?» ¹⁹ I es tiraran terra al cap i, plorant i lamentant-se, exclamaran: «Ai, ai, la gran capital que amb la seva opulència havia enriquit tots els qui solquen la mar! En una hora ha quedat devastada!»

²⁰ Alegra-te'n, cel, i també vosaltres, el poble sant, els apòstols i els profetes: Déu l'ha condemnada i us ha fet justícia.

²¹ Després un àngel poderós va aixecar una pedra grossa com una mola de molí i la llançà al mar tot dient: --Amb la mateixa violència serà precipitada Babilònia, la gran capital, i no la trobaran mai més! ²² Dintre teu, Babilònia, ningú no sentirà més els qui canten acompanyant-se amb la cítara, ni els cors de veus, ni els qui toquen flautes o trompetes; ningú no hi trobarà mai més artesans de cap mena, ningú no hi sentirà el so de la mola. ²³ La llum dels gresols no brillarà més dintre teu; ningú no hi sentirà més el cant del nuvi i de la núvia. I és que tu comerciaves amb els qui dominaven el món i enganyaves tots els pobles amb les teves bruixeries; ²⁴ i estàs tacada amb la sang dels profetes i del poble sant, i amb la de tots els qui han estat immolats a la terra.

Litúrgia celestial: Les noces de l'Anyell

19

¹ Després d'això, vaig sentir al cel la veu forta d'una gran gentada que proclamava:

--Al·leluia! La salvació, la glòria i el poder són del nostre Déu. ² Les seves sentències són justes, no van mai errades. Ha condemnat la gran prostituta que corrompia la terra amb la seva prostitució, li ha demanat comptes de la sang dels seus servents, que ella havia vessat amb les seves mans.

³ I proclamaven encara:

--Al·leluia! El fum del seu incendi pujarà pels segles dels segles.

⁴ Aleshores els vint-i-quatre ancians amb els quatre vivents es van prosternar i adoraven Déu, que seu al tron, dient:

--Amén! Al·leluia!

⁵ Després va sortir del tron una veu que exclamava:

--Lloeu el nostre Déu, tots els seus servents, tots els qui el venereu, petits i grans.

⁶ Llavors vaig sentir la veu d'una gran gentada, que era com el bramul de les onades, com el retruny d'una tronada potent. I deien:

--Al·leluia! El Senyor nostre, el Déu de l'univers, ha instaurat el seu Regne. ⁷ Alegrem-nos-en i celebrem-ho, cantem la seva glòria. Ha arribat l'hora de les noces de l'Anyell, i la seva esposa ja està engalanada. ⁸ Li ha estat concedit de vestir-se de lli blanc i resplendent, que són les bones obres del poble sant.

Les set visions ([19,9-22,5](#))

Introducció

⁹ Després un àngel em va dir:

--Escriu: "Feliços els convidats al banquet de les noces de l'Anyell!"

Em digué encara:

--Aquestes paraules de Déu són dignes de tota confiança.

¹⁰ Llavors em vaig prosternar als seus peus per adorar-lo, però ell em digué:

--No ho facis pas! Jo no sóc més que un servent de Déu, com tu i com els teus germans que mantenen ferm el testimoni de Jesús. A Déu, has d'adorar, perquè tenir l'esperit de profecia vol dir ser testimonis de Jesús.

Aparició del Messies

¹¹ Després vaig veure que el cel s'havia obert i apareixia un cavall blanc. El seu cavaller s'anomena Fidel i Veraç, i judica i combat amb justícia. ¹² Els seus ulls eren com una flama; duia moltes diademes i un nom inscrit que ningú no coneix fora d'ell. ¹³ Portava el mantell xop de sang. El seu nom és «la paraula de Déu». ¹⁴ El seguien els exèrcits del cel, muntats en cavalls blancs i vestits de lli blanquíssim. ¹⁵ De la seva boca sortia una espasa esmolada que ha de derrotar els pobles. Ell és qui els governarà amb una vara de ferro i qui trepitjarà el cup dels càstigs del Déu de l'univers. ¹⁶ Al mantell i al costat portava escrit aquest nom: «Rei de reis i Senyor de senyors.»

Crida al judici de Déu

¹⁷ Després vaig veure dret dalt al sol un àngel que cridava amb veu forta a tots els ocellots que volaven altíssims pel cel:

--Veniu, aplegueu-vos per al gran banquet que Déu prepara, ¹⁸ on menjareu carn de reis, de generals, d'herois, de cavalls, de genets, carn de tots els homes, lliures i esclaus, febles i poderosos.

Primera derrota de les forces del mal

¹⁹ Llavors vaig veure la bèstia i els reis de la terra amb els seus exèrcits reunits per a combatre contra el cavaller i el seu exèrcit. ²⁰ La bèstia va ser capturada, juntament amb el fals profeta que obrava prodigis davant d'ella i enganyava així els qui portaven l'encuny de la bèstia i adoraven la seva estàtua. Tots dos van ser tirats vius a l'estany de foc atiat amb sofre. ²¹ Els qui quedaven van ser morts per l'espasa que sortia de la boca del cavaller, i tots els ocellots es van afartar d'aquell carnatge.

El regne de mil anys

20

¹ Després vaig veure baixar del cel un àngel, que duia a la mà la clau dels abismes i una gran cadena. ² L'àngel va agafar el drac, la serp antiga, que és el diable i Satanàs, i l'encadenà per mil anys; ³ el va llançar als abismes, on el tancà amb clau i segellà la porta perquè no enganyi més els pobles fins que es compleixin els mil anys. Acabat, caldrà que sigui deslligat per poc temps.

⁴ Aleshores vaig veure uns trons, on es van asseure tots aquells qui han rebut el poder de judicar. Vaig veure les ànimes dels qui havien estat decapitats per haver donat testimoni de Jesús i per haver anunciat la paraula de Déu; tots aquests s'havien negat a adorar la bèstia i la seva estàtua, i a portar el seu encuny al front o a la mà. Van tornar a la vida i regnaren amb el Crist durant mil anys. ⁵ Els altres morts no han de reviure abans de complir-se els mil anys. Aquesta és la primera resurrecció. ⁶ Feliços i sants els qui tinguin part en aquesta primera resurrecció! La segona mort no té cap poder damunt d'ells: seran sacerdots dedicats a Déu i al Crist i regnaran amb ell durant mil anys.

Derrota definitiva de Satanàs

⁷ I quan s'hauran complert els mil anys, Satanàs serà desencadenat de la seva presó ⁸ i sortirà per enganyar els pobles de les quatre parts de la terra, Gog i Magog. Reunirà i conduirà al combat una multitud tan nombrosa com els grans de sorra de la vora de la mar. ⁹ Pujaran, doncs, per tota l'extensió de la terra i encerclaran el campament del poble sant i la ciutat estimada. Però caurà foc del cel i els consumirà, ¹⁰ i el diable que els havia enganyat serà llançat a l'estany de foc atiat amb sofre, al costat de la bèstia i del fals profeta. Allí seran turmentats de nit i de dia pels segles dels segles.

El judici universal

¹¹ Després vaig veure un gran tron blanc, i Déu que hi seia. Davant d'ell la terra i el cel van fugir, i perderen el lloc que ocupaven. ¹² Llavors vaig veure els morts, tant els qui havien estat poderosos com els qui havien estat febles, drets davant el tron, i foren oberts uns llibres. Van obrir també un altre llibre: el llibre de la vida. Els morts foren jutjats segons les seves obres, tal com es trobaven escrites en aquells llibres. ¹³ La mar va tornar els morts que tenia, i també els retornaren la mort i el seu reialme, i tots van ser jutjats segons les seves obres. ¹⁴ Després la mort

mateixa i el seu reialme van ser llançats a l'estany de foc, que és la segona mort. ¹⁵ I tots els qui no eren escrits en el llibre de la vida també foren llançats a l'estany de foc.

El cel nou i la terra nova

21

¹ Després vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut, i de mar ja no n'hi havia.

² Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs. ³ I vaig sentir una veu forta que proclamava des del tron:

--Aquest és el tabernacle on Déu habitarà amb els homes. Ells seran el seu poble i el seu Déu serà "Déu que és amb ells". ⁴ Eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls, i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment. Perquè les coses d'abans han passat.

⁵ I el qui seu al tron va afirmar:

--Jo faig que tot sigui nou.

I afegí:

--Escriu aquestes paraules, perquè són veritat i dignes de tota confiança.

⁶ Després em va dir:

--Ja s'han complert! Jo sóc l'Alfa i l'Omega, el principi i la fi. Als qui tinguin set, jo els concediré que beguin a la font de l'aigua de la vida sense pagar res. ⁷ Els qui surtin vencedors posseiran tot això en herència. Jo seré el seu Déu, i ells seran fills meus. ⁸ Però els covards, els descreguts, els corromputs, els homicides, els immorals, els malèfics, els idòlatres i tots els falsaris tindran la seva part a l'estany de foc atiat amb sofre, que és la segona mort.

La Jerusalem celestial

⁹ Aleshores va venir un dels set àngels que tenien les set copes plenes de les set darreres plagues, i em va parlar així:

--Vine i et mostraré la núvia, l'esposa de l'Anyell.

¹⁰ Em va transportar en esperit dalt d'una muntanya gran i alta i em féu veure la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, venint de Déu ¹¹ i envoltada de la seva glòria. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi cristal·lí. ¹² Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes, i a les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els noms de les dotze tribus d'Israel. ¹³ Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. ¹⁴ La muralla de la ciutat reposava sobre un fonament de dotze pedres que duïen els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. ¹⁵ El qui em parlava tenia una vara d'or per a amidar la ciutat, les seves portes i la seva muralla. ¹⁶ La ciutat és quadrada: la seva llargada és igual a l'amplada. Va amidar, doncs, la ciutat amb la vara, i el seu perímetre era de dotze mil estadis; la llargada, l'amplada i l'alçada són iguals. ¹⁷ Va amidar també la muralla, i tenia cent quaranta-quatre colzades de gruix, amb la mida d'home que l'àngel usava. ¹⁸ La muralla era tota de jaspi, i la ciutat, d'or brunyit com el cristall. ¹⁹ Els fonaments de la muralla de la ciutat eren dotze pedres precioses de tota mena: la primera era jaspi; la segona, safir; la tercera, calcedònia; la quarta, maragda; ²⁰ la cinquena, sardònix; la sisena, sarda; la setena, crisòlit; la vuitena, beril·le; la novena, topazi; la desena, àgata; l'onzena, jacint; la dotzena, ametista. ²¹ Les dotze portes eren dotze perles; cada una era una sola perla. I la plaça de la ciutat era d'or brunyit com el cristall.

²² De temple no n'hi vaig veure, perquè el seu temple és el Senyor, Déu de l'univers, junt amb l'Anyell. ²³ La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror, i l'Anyell és el gresol que la il·lumina. ²⁴ Les nacions caminaran a la seva llum, i els reis de la terra li portaran les seves riqueses. ²⁵ Les seves portes no es tancaran en tot el dia, perquè allí, de nits no n'hi haurà. ²⁶ Li portaran, doncs, les riqueses i l'esplendor de les nacions. ²⁷ Però no hi entrarà res d'impur, no hi entraran els idòlatres ni els mentiders. Tan sols hi entraran els inscrits en el llibre de la vida de l'Anyell.

22

¹ L'àngel em va mostrar també el riu de l'aigua de la vida, transparent com el cristall, que naixia del tron de Déu i de l'Anyell. ² Al mig de la plaça de la ciutat, amb el riu a banda i banda, hi ha l'arbre de la vida, que fa fruit dotze

vegades; cada mes dóna el seu fruit, i les seves fulles serveixen per a guarir tots els pobles. ³ A la ciutat no hi haurà res de maleït. Hi tindran el seu tron Déu i l'Anyell. Els seus servents l'adoraran, ⁴ el veuran cara a cara i portaran el nom d'ell escrit al front. ⁵ No hi haurà més nit, no caldrà la llum dels gresols ni la del sol: el Senyor Déu els il·luminarà, i regnarà pels segles dels segles.

Epíleg (22,6-21)

⁶ Després l'àngel em va dir:

--Les paraules que has sentit són veritat i dignes de tota confiança. El Senyor Déu, que inspira els profetes, ha enviat el seu àngel per fer conèixer als seus servents allò que aviat s'ha de complir. ⁷ «Vinc de seguida.» Feliços els qui fan cas de la profecia escrita en aquest llibre!

⁸ Jo, Joan, sóc el qui vaig sentir i veure aquestes coses. Després de sentir-les i veure-les, em vaig prosternar als peus de l'àngel que me les havia mostrades, amb la intenció d'adorar-lo. ⁹ Però ell em digué:

--No ho facis pas! Jo no sóc més que un servent de Déu, com tu i com els teus germans els profetes, i com tots els qui fan cas de la profecia escrita en aquest llibre. A Déu, has d'adorar.

¹⁰ L'àngel em digué encara:

--No guardis en secret les profecies d'aquest llibre, perquè l'hora s'acosta. ¹¹ Que el malvat continuï fent el mal i que l'impur continuï en la impuresa, però que l'home bo no deixi de fer el bé i que l'home sant continuï santificant-se.

¹² «Vinc de seguida, i m'acompanya la meua recompensa, per pagar a cadascú segons les seves obres. ¹³ Jo sóc l'Alfa i l'Omega, el primer i el darrer, el principi i la fi.

¹⁴ »Feliços els qui renten els seus vestits per poder tenir accés a l'arbre de la vida i poder entrar a la ciutat per les seves portes! ¹⁵ Fora els gossos, els malèfics, els immorals, els homicides, els idòlatres i tots els qui estimen o fabriquen falsedats!

¹⁶ »Jo, Jesús, he enviat el meu àngel perquè doni testimoni davant vostre de tot el que es refereix a les esglésies. Jo sóc el rebrot del llinatge de David, l'estel resplendent del matí.»

¹⁷ L'Esperit i l'esposa diuen: «Vine!»

Els qui escolten, que diguin: «Vine!»

Qui tingui set, que vingui. Qui vulgui, que prengui aigua de la vida sense pagar res.

Conclusió

¹⁸ Adverteixo solemnement a tots els qui escoltin la profecia d'aquest llibre que, si algú hi posa res més, Déu posarà damunt d'ell les plagues escrites en aquest llibre, ¹⁹ i si algú en treu cap paraula, Déu li traurà la seva part de l'arbre de la vida i de la ciutat santa que aquest llibre ha descrit.

²⁰ El qui dóna testimoni de tot això, diu: «Sí, vinc de seguida.»

Amén! Vine, Senyor Jesús!

²¹ Que la gràcia de Jesús, el Senyor, sigui amb tothom.

Copyright © 1993 [Associació Bíblica de Catalunya](#), [Editorial Claret](#) i [Societats Bíbliques Unides](#)